ကျွန်တော်သိသော
တစ်ရံရောအခါများ
ကိုကိုမောင်ကြီး

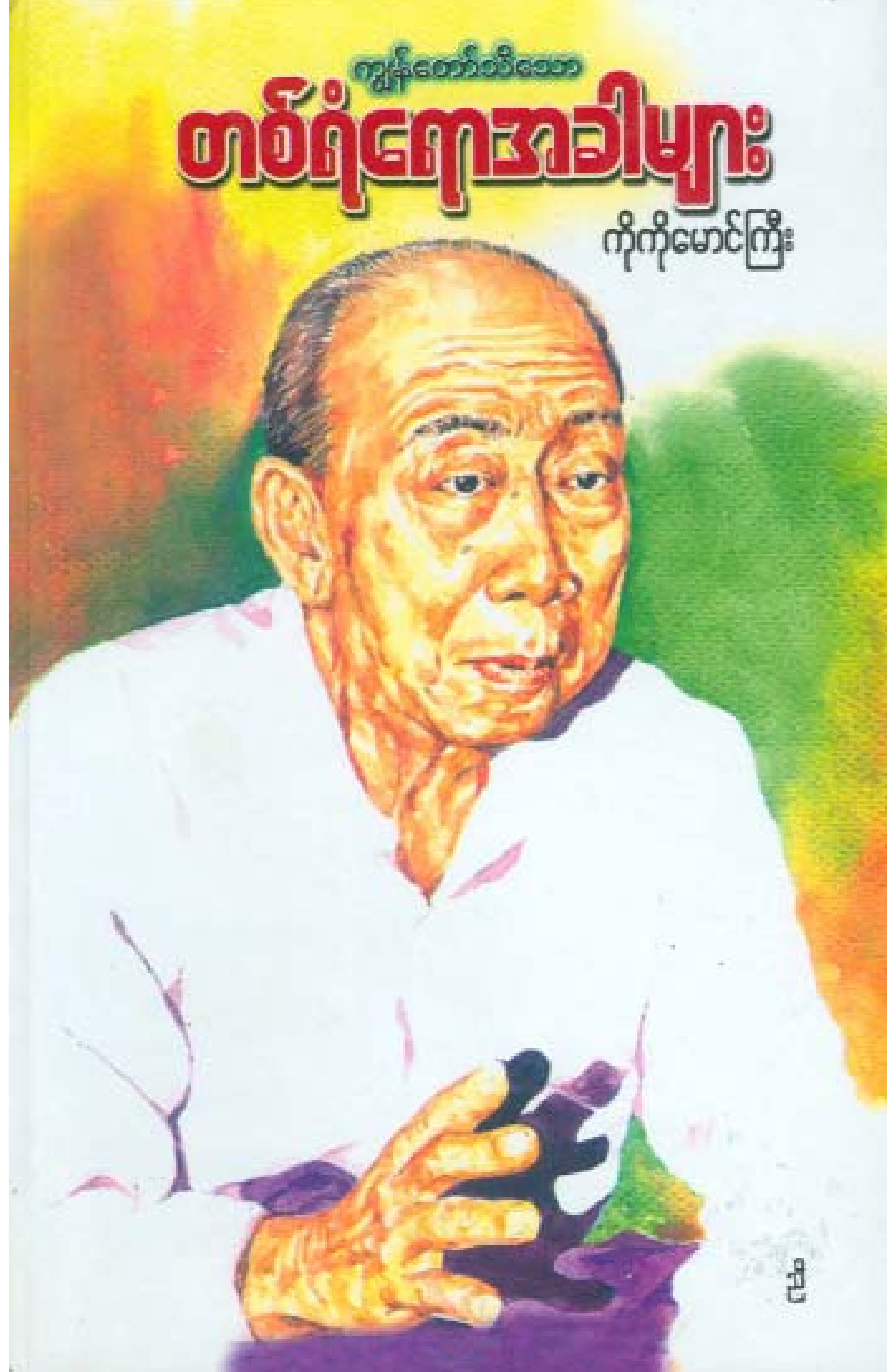
ကျွန်တော်သိသော
တစ်ရံရောအခါများ
ကိုကိုမောင်ကြီး

ကျွန်တော်သိသော
တစ်ရံရောအခါများ

ကိုကိုမောင်ကြီး

၂၀၁၁ ခုနှစ်၊ ဒုတိယအကြိမ်
အုပ်ရေ ၂၀၀၀

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်	-	၃၁၀၀၂၁၀၂၁၁
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်	-	၃၁၀၀၄၆၀၅၀၀
ထုတ်ဝေသူ	-	စာပေဗိမာန်

၉၅၉.၁
ကိုကိုမောင်ကြီး
ကျွန်တော်သိသောတစ်ရံရောအခါများ/
ကိုကိုမောင်ကြီး။ - - ရန်ကုန်၊
စာပေဗိမာန်၊ ၂၀၁၁။
၉၃၈ စာ၊ ၁၃.၉ × ၂၀.၆ စင်တီ။
(၁) ကျွန်တော်သိသောတစ်ရံရောအခါများ

အလုပ်အမှတ် ၇၁၃/၁၀ ဖြင့်
ပုံနှိပ်ရေးနှင့် စာအုပ်ထုတ်ဝေရေးလုပ်ငန်းတွင် ပုံနှိပ်သည်။

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

- ✠ ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- ✠ တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- ✠ အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ✠ ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ✠ နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော် တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ✠ နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ✠ ပြည်တွင်း ပြည်ပအဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

Ebkifat;& OD,vnfcsuf(4)&yf

☆ Ebkifatwmfvnfirdka&;? &yfcma t;crf,om , ma&;ESifhv&m;
Oya' pD,D,a&;
☆ tr,dkom;pnf;vkH;nDwfrcJkifma&;
☆ pnf;urf;ynfhaom 'DrdkuvDa&ppepfwnfaxmifEdkifa&; tmif
wnfaqmufa&;
☆ zGJUpnf;ykHtajccHOya'ESifhtnD zGHUNzdK;wdk;wufaom
Ebkifatwmfopfwnfaqmufa&;

pD;yGm;a&; OD,vnfcsuf(4)&yf

☆ pdkufysKd;a&;udk tajccHí tjcm;pD;yGm;a&; u@rsm;udkvnf;
bufpkHzGHUNzdK;wdk;wufatmifwnfaqmufa&;
☆ aps;uGufpD;yGm;a&;pepfjynfhjynfhpkHzGHUNzdK;v ma&;
☆ jynfwGif;jynfyrS twwfynm ESifh t&if;tESD;rsm;zdwfac:í
pD;yGm;a&;zGHUNzdK;wdk;wufatmifwnfaqmufa&;
☆ Ebkifatwmf\ pD;yGm;a&;wpfckv kH;udk zefwD;EdkifpGrf;onf
Ebkifatwmf ESifh jynfolvlxkv uf0,fwGif&Sda&;

vlra&; OD,vnfcsuf(4)&yf

☆ wpfrsKd;om;vkH;\ pdwf"mwfESifh udk,fusifhw&m;rsm;jrifhrm;a&;
☆ tr,dkufbmwf/ tr,dkufjrifhrm;a&;ESifh,Ofaus;rItarGtESpfrsm;?
tr,dkom;a&;vu©Pmrsm; raysmufysufatmifxdef;odrf;
apmifha&Smufa&;
☆ pdwf"mwf r,dkpdwf"mwfjzpfxGef;jynfhaxmifpdwf"mwf
&SdefkufjrKufa&;
☆ wpfrsKd;vkH;usef;rmBuH,lEdkifa&;ESifh ynm&njrifhrm;a&;

မာတာပီတု ဂုဏံ အနန္တံ အပဟံဝန္ဒာမိ သဗ္ဗဒါ

C D

All the world's a stage,
All the men and women merely players:
They have their exits and their entrances; 141

(From As You Like It)

A B

ကျွန်တော်သိသော တစ်ရံရောအခါများ

ကိုကိုမောင်ကြီး

မာတိကာ

	စာမျက်နှာ
ပထမပိုင်း	၁
- ယောင်လည်လည် ၁၃ နှစ်သား သပိတ်မှောက်ကျောင်းသား	၁
- ကျွန်တော့်ဘဝ ပြောင်းလဲခဲ့သော ၁၉၃၉ ခုနှစ်	၃
- ကျွန်တော်စာဖတ်လာခြင်း	၂၀
- အနုပဋိလောမရုပ်ပိုင်းဝါဒ	၄၃
- ကျွန်တော်၏ ယူဂျီဘဝအစ	၅၂
- ဘီအိုင်အေ တပ်သားဘဝ	၆၅
- တပ်ထွက်ကိုရင်	၇၀
- ဘီဒီအေသို့ ဝင်ရောက်ခြင်း	၇၁
- ဗိုလ်သိန်းတန်နှင့်ကျွန်တော်	၈၀
- ကာရိုပီရှိုကိုင်းသို့ ဒုတိယအကြိမ်အရောက်တွင်	၉၄
ဒုတိယပိုင်း	၁၀၅
- ကျွန်တော်၏ ဒုတိယအကြိမ်စိတ်လှုပ်ရှားမှု	၁၀၅
- အနောက်တိုင်းစစ်ဌာနချုပ်သို့ ဗိုလ်ရန်အောင်နှင့်အတူ	၁၁၁

စာမျက်နှာ

တတိယပိုင်း ၁၄၃
- U.G ခေါ် Under Groud နှင့်
  ပြည်သူ့အရေးတော်ပုံပါတီ ဆက်စပ်လာခဲ့ပုံ ၁၄၃
- တော်လှန်ရေးအကြိုကာလ ၁၄၉
- အာအီးတီရုံးပေါ်က ကွန်ဖရင့် ၁၅၅
- ထီးတင်ပွဲကြီးနီးလာပြီ ၁၆၈
- သခင်သန်းထွန်းထံမှ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းထံသို့ ၁၈၉
- ကိုယ်ယောင်ဖျောက်သော ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ၂၀၂
- တော်လှန်ရေးကြီး ကြေညာပြီ ၂၁၃
- ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ နိုင်ငံရေးသဘောထား ၂၁၇
- စစ်နိုင်တဲ့ ကွန်ဂရက် ၂၄၄
- ပြည်သူ့လွတ်လပ်ရေးဆိုရှယ်လစ်ပါတီ ၂၅၁

စတုတ္ထပိုင်း ၂၉၅
- လွတ်လပ်ရေးအကြိုခေတ် နှစ် နှစ် ၂၉၅
- ဂျူနီဦးစောကို လုပ်ကြံခြင်း ၃၀၀
- အောင်ဆန်း-အက်တလီစာချုပ် ၃၀၅
- ပြည်ထောင်စုနေ့၏ နောက်ခံသမိုင်း ၃၂၀
- ကြွေးမြီကိစ္စ ၄၀၀

ပဉ္စမပိုင်း ၄၁၁
- ဗီယက်နမ်သို့ ၄၁၁
- ရဲဘော်သည် တိုင်းပြည်အတွက် ၄၁၉

စာမျက်နှာ

- ရဲဘော်ဖူး၏ စိတ်ဓာတ် ၄၂၁
- တက်၍မဆုံးပေါင် ဗီယက်နမ်တောင် ၄၂၄
- ၁၅ ရက်ခရီးပြီးလေသော် ၄၂၆
- ဆွေးနွေးပွဲများ၊ ထမင်းစားပွဲများ ၄၂၉

ဆဋ္ဌမပိုင်း ၄၃၉
- မိခင်မြေသို့ပြန်ရောက်သောအခါ ၄၃၉
- အပြောများသော လက်ဝဲညီညွတ်ရေး ၄၄၃
- ပြည်သူ့စာပေကော်မတီ ၄၅၁
- လက်ဝဲကောင်စီ ၄၇၄

သတ္တမပိုင်း ၄၈၅
- မိုးသက်မုန်တိုင်းရိုင်းစိုင်းပြင်းထန် ၄၈၅
- ကရင်သောင်းကျန်းမှုနေ့စဉ်မှတ်တမ်း ၄၈၉
- ငြိမ်းချမ်းရေးတကယ်လိုချင်တာလား ၅၂၅
- ၁၉၄၉-၅၀ ခုနှစ်များအတွင်းက ကျွန်တော် ၅၃၃
- ရန်ကုန်ကိုသိမ်းရန် သူတို့အကြံ ၅၃၈
- ဝက်ကော်တိုက်ပွဲ ၅၄၁
- သမိုင်းဝင်ဝက်ကော်တိုက်ပွဲဖြစ်စဉ် ၅၄၃
- ဘုရားကြီးတိုက်ပွဲ ၅၄၇
- လက်ခုပ်ကွင်းတိုက်ပွဲ ၅၅၆
- ပြည်မြို့သူပုန်တပ်ပေါင်းစု ၅၆၁
- ဗိုလ်အောင်ကြီး၏ ကြိုးပမ်းမှု ၅၆၅

စာမျက်နှာ

- တပ်မတော်စိတ်ဓာတ်စစ်ဆင်ရေးနှင့် ပြည်သူတို့၏ထောက်ခံအားပေးမှု ၅၆၆
- မန္တလေးသို့တစ်ခေါက် ၅၇၁
- နု-မူတစ်ကျော့ပြန် ၅၇၃
- တောင်ကြီးသို့ တစ်ခေါက် ၅၈၀

အဋ္ဌမပိုင်း ၅၈၉

- ဥရောပသို့ ၅၈၉
- သံကန့်လန့်ကာနောက်ကပွဲတော် ၅၉၃
- ကျွန်တော်စိတ်ပြောင်းသွားခြင်း ၆၀၀
- အတွေ့အကြုံများသော ဒေါက်တာဂွမ်လျှောင်နှင့်အတူ ၆၁၂
- မာ့ဒ်မွာဇွယ်ဂျာနင်းရေညေ (Janine Gnier) ၆၁၅
- ပြင်သစ်ပြည်မှာနေစဉ်ခါ ၆၁၇
- ကမ္ဘာ့ စစ်ပြန် စစ်မှုထမ်းဟောင်းများ ညီလာခံသို့ ၆၂၁
- မီလိုဗန်ဂျီးလပ်စ်နှင့်တွေ့ဆုံခြင်း ၆၂၄
- ကျွန်တော်လေ့လာမိသောပြင်သစ်နိုင်ငံရေး အခြေအနေ ၆၃၆

နဝမပိုင်း ၆၄၃

- ဖဆပလ တိုင်းမျုး ၆၄၆
- လူထုစကားနှင့်စည်းရုံးရတဲ့ ကျွန်တော် ၆၆၂
- တပ်မတော်မော်ကွန်းတိုက်သို့ ၆၇၁

စာမျက်နှာ

- ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်း၏ ဒုတိယအကြိမ် အိမ်စောင့်အစိုးရ ၆၈၆
- အိမ်စောင့်အစိုးရ၏ လုပ်ဆောင်ချက်များ ၆၈၇
- မြို့သစ်၊ မြေသစ်တိုးချဲ့ဖွဲ့စည်းခြင်း ၆၉၂
- ပထစအစိုးရလက်ထက် ကျွန်တော်တို့တာဝန် ၆၉၆
- တော်လှန်ရေးကောင်စီပေါ်ထွန်းလာခြင်း ၇၀၆
- ခေတ်ပြောင်းတော်လှန်ရေးအတွက် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းစိတ်ကူး ၇၁၄
- ဗဟိုနိုင်ငံရေးသိပ္ပံကျောင်းဖွင့်လှစ်ခြင်း ၇၅၂
- အထွေထွေပြန်လည်သုံးသပ်ခြင်း အပိုင်း (၃) ၇၅၈

ဒသမပိုင်း ၈၁၇

- နောက်ဆက်တွဲသုံးသပ်ချက် ၈၃၄
- ၁၃၀၀ ပြည့် အရေးတော်ပုံ ၈၄၆
- ဖဆပလ ၈၆၄
- ကျွန်တော်သိသော သမိုင်းဝင်ပုဂ္ဂိုလ်များ ၈၇၂
- အဆိုပြုခြင်း ၉၀၂
- ခံယူသင့်သည်ထင်သော ဝါဒသဘောထား ၉၀၅
- နောက်ဆက်တွဲ (က) ဝက်ကော်တိုက်ပွဲတွင် ပါဝင်ဆင်နွှဲခဲ့သည့် ရေတပ်မတော်၏ ဘော်ဖာစက်အမြောက်“တံမြက်စည်း” ၉၁၂

စာရေးသူ၏ အစီရင်ခံလွှာ

"ကျွန်တော်သိသော တစ်ရံရောအခါများ" ဟူသော ဤစာအုပ်နှင့် ပတ်သက်၍ စာဖတ်သူများထံ အောက်ပါအတိုင်း အစီရင်ခံလိုပါသည်။

ဤစာအုပ်ပါအကြောင်းအရာများကို ရေးသားခြင်းမပြုမီ ၁၉၉၂ ခုနှစ်ဝန်းကျင်၌ တော်လှန်ရေးကောင်စီနှင့် မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ် ဖြစ်ပေါ်လာပုံအကြောင်းအရာ အကျဉ်းချုပ်ကို ကျွန်တော်ရေးသားခဲ့ပါသည်။ အကျယ်တဝင့်ကို ဆက်လက်ရေးသားခြင်း မပြုခဲ့ပါ။ အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် သုံးနှစ်ခန့် မရေးဖြစ်ခဲ့ဘဲ ရှိခဲ့ပါသည်။ ၁၉၉၅ ခုနှစ်တွင် စာမျက်နှာအချို့ကို ဆက်လက်၍ ရေးခဲ့ပါသေးသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်၏ စက္ခုပသာဒအင်အားမှာ တဖြည်းဖြည်းလျော့နည်းလာခဲ့သဖြင့် ရပ်ဆိုင်းနေခဲ့ပါသည်။ ၂၀၀၈ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလအတွင်းသို့ ရောက်သောအခါမှ ဤစာအုပ်ကို အသစ်တစ်ဖန်ပြန်လည်၍ ရေးဖြစ်ရပါတော့သည်။ ဤသို့ရေးဖြစ်ရခြင်း၏အကြောင်းမှာ စာရေးဆရာမ မကြွယ်ကြွယ်နှင့်တကွ ကျွန်တော်၏ သမီးတူမဖြစ်သူ ကိုအေးသိန်းနှင့်မအေးအေးချိုတို့၏ ကြိမ်ဖန်များစွာ တိုက်တွန်း အားပေးမှုကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော်၏ မျက်စိနှစ်လုံးတွင်ရှိသော တိမ်များကို ရန်ကုန်မြို့ မျက်စိရောဂါကုဆေးရုံကြီးမှ ဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာ ဦးသန်းအောင်က ဖယ်ရှား ကုသပေးခဲ့ရပါသည်။ ထိုသို့ ကုသပေးရန် အစီအစဉ်ပြုပေးခဲ့သူမှာ တပ်မတော်ကာကွယ်ရေး ဦးစီးချုပ် ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးသန်းရွှေနှင့် ပြန်ကြားရေးဝန်ကြီးဌာန၊ ဝန်ကြီး ဦးကျော်ဆန်းတို့ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ၏ ကျေးဇူးဖြင့် ကျွန်တော်၏ စက္ခုပသာဒကိုဖုံးအုပ်နေခဲ့သော တိမ်များ ကင်းစင်သွားခဲ့ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်၏ မျက်စိအာရုံကြောမှာ မူလကပင် အားနည်းနေခဲ့သောကြောင့် ကျွန်တော်သည် စာကို မကြည့်နိုင်ပါ။ စာကိုလည်း မရေးနိုင်ခဲ့ပါ။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်၏ ပြောကြားချက်များကို စာရေးဆရာမ မကြွယ်ကြွယ်က လပေါင်းများစွာ ရေးသားပေးခဲ့ပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ တိုက်တွန်းခြင်းလည်း ကြိမ်ဖန်များစွာပြု၍ ပြီးပြတ်အောင်လိုက်ပါ ရေးသားပေးခဲ့သော စာရေးဆရာမ မကြွယ်ကြွယ်ကို အထူးပင် ကျေးဇူးတင်ရှိကြောင်း ဖော်ပြလိုပါသည်။ တစ်ဆက်တည်းပြောရမည်ဆိုလျှင် **ရှိတ်စပီးယား** ၏ အမှာစာကို မကြွယ်ကြွယ်က ကဗျာဖြင့်ရေးသားပေးခဲ့သည်ကိုလည်း အထူးပင် ကျေးဇူးတင်ရပါသည်။

ဤစာမူကိုကွန်ပျူတာစာစီခြင်းလုပ်ငန်းကို ဆောင်ရွက်ပေးသည့် လက်ထောက်ညွှန်ကြားရေးမှူး ဒေါ်ယုယုဝင်း၊ အငယ်တန်းစာရေး ဒေါ်ခိုင်မွန်ပြုံး၊ အငယ်တန်းစာရေး ဒေါ်အိဖြူတိုးတို့အားလည်း ကျေးဇူးတင်ရှိပါသည်။

ကွန်ပျူတာစာစီပြီးစာမူများကို စေ့စေ့စပ်စပ် ဖတ်ရှု ပြင်ဆင်မွမ်းမံပေးခဲ့ကြသော စာရေးဆရာ ရွှေစွန်ညိုဦးခင်ဆွေ၊ စာရေးဆရာ တွံတေးလှထွန်း [တပ်မတော် (ရေ)၊ အငြိမ်းစားဗိုလ်မှူးလှထွန်း]နှင့် ကိုမြတ်စိုး (ကြေးမုံ) အားလည်း အထူးတလည်ပင် ကျေးဇူးတင်ရှိကြောင်း ဖော်ပြအပ်ပါသည်။

ဤစာအုပ်ကိုရေးသားရာတွင် ကိုးကားဖော်ပြရန်လိုအပ်သည့် အကြောင်းအရာအလိုက် ရည်ညွှန်းကိုးကားခဲ့သော စာအုပ်များနှင့် စာရေးဆရာများကိုလည်း အထူးကျေးဇူးတင်ရှိပါသည်။ ထိုစာအုပ်နှင့် စာရေးဆရာများမှာ-

- ဂျပန်ခေတ် မင်္ဂလာဒုံဗိုလ်သင်တန်းကျောင်းနှင့် ပတ်သက်သော မှတ်တမ်းစာအုပ်အသီးသီးကို ရေးသားခဲ့သူ ဗိုလ်မင်းညိုနှင့် ဗိုလ်ခင်မောင်ညို (မန်း)၊
- အငြိမ်းစားဗိုလ်မှူးကြီးစောမြင့် (မဟေသီမင်္ဂဇင်း)၊
- **တိုင်းပြည်ကနုနုမုန်တိုင်းကထန်ထန်** ဟူသောစာအုပ်ကို ရေးသားခဲ့သည့် စာရေးဆရာမြတ်ထန် (ဗိုလ်မှူးကြီး တင်မောင်)
- **မုန်တိုင်းကိုမမှု အန်တုလေသော်** ဟူသောစာအုပ်ကို ရေးသားခဲ့သူ စာရေးဆရာ မိုးမိုးတာရောစန်၊ (အငြိမ်းစား ဗိုလ်မှူးကြီး ခင်မောင်သောင်း)၊
- သောင်းကျန်းမှုသမိုင်း စာအုပ်ကိုရေးသားခဲ့သူမောင်သစ်၊
- **ဘုံဘဝမှာဖြင့်** ကို ရေးသားခဲ့သူ သခင်တင်မြ၊
- ကွယ်လွန်သူ အငြိမ်းစားဗိုလ်မှူးကြီးကိုကို (တော်လှန်ရေးကောင်စီဥက္ကဋ္ဌရုံးအတွင်းဝန်)၊
- တပ်မတော်ရေမှ ဘော်ဖာတပ်ဖွဲ့မှူး ဗိုလ်ကြီးကျော်သိန်းလွင်၊
- မြန်မာလူငယ်တစ်စု၏ ဗီယက်နမ်သွားလျှို့ဝှက်ခရီး မှတ်တမ်းရေးသူ ကိုသန်း (ကြည့်မြင်တိုင်) အစရှိသူတို့ ဖြစ်ကြပါသည်။

ထို့အပြင် တောင်ကြီးမြို့မှ ကိုစံအောင်နှင့် ကိုးကားရန်လိုအပ်သောစာအုပ်များအား အပင်ပန်းခံ၍ကူညီရှာဖွေပေးသော ဦးဇော်လင်းတို့အားလည်း အထူးကျေးဇူးတင်ရှိပါသည်။

ယခုကျွန်တော်ရေးသားတင်ပြခဲ့သော **ကျွန်တော်သိသော တစ်ရံရောအခါများအမည်ရှိသော** ဤစာအုပ်သည် သမိုင်းကျမ်းပြုစာအုပ်မျိုး မဟုတ်ကြောင်းကို အထူးလေးနက်စွာပြောဆိုချင်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဤစာအုပ်ကို သမိုင်းကျမ်းကဲ့သို့ သဘောထားခြင်းမရှိစေလိုပါ။ ဤစာအုပ်၏အမျိုးအစားကို ကျွန်တော်တတ်နိုင်သမျှ ဖော်ပြရမည်ဆိုပါလျှင် ဤစာအုပ်သည် အချိန်ကာလတည်းဟူသော ခရီးလမ်းကြောင်းအတိုင်းဖြတ်သန်းရသူ အချိန်ခရီးသည်တစ်ဦး၏ ခရီးသွားဆောင်းပါး အစဉ်ကြီးတစ်ခုသာ ဖြစ်ပါတော့သည်ဟူ၍ ဆိုရပါမည်။ အင်္ဂလိပ်စကားဖြင့်ပြောရမည်ဆိုပါလျှင် ဤစာအုပ်သည် Time! travelogue ဖြစ်သည်ဟု ဆိုချင်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဤစာအုပ်တွင်ဖော်ပြပါရှိခဲ့သော အကြောင်းအခြင်းအရာများသည် ပိုလွန်သွားသည်ဟူ၍ မရှိပါ။ တတ်နိုင်သမျှ အကျဉ်းချုံး၍ ဖော်ပြရပါသောကြောင့် လို၍လို၍သာ နေခဲ့ပါလိမ့်မည်။ ပြီးပြည့်စုံပြီ ဟူ၍တော့ မရှိနိုင်ခဲ့ပါ။

ဤစာအုပ်ကို ရေးသားရသောရည်ရွယ်ချက်မှာ အခြားမဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်သည် ကာလသုံးပါးဟုဆိုအပ်သော အတိတ်၊ ပစ္စုပ္ပန်၊ အနာဂတ်တို့၌ အကြိမ်ကြိမ်အဖန်ဖန် ပြန်လည်တွေးတောမျှော်ခေါ်ဆင်ခြင်နေခြင်း၌ မွေ့လျော်နေလေ့ရှိသူဖြစ်ပါသည်။ မိမိ၏ တွေ့ကြုံ ခံစားသိရှိရသည်များကို အပြန်ပြန်အလှန်လှန် ဝေဖန်သုံးသပ်နေလေ့ရှိသူလည်းဖြစ်ပါသည်။

ဤစာအုပ်သည် သုတေသီများ၊ အနာဂတ်နိုင်ငံရေးနှင့်လူမှုရေးဆိုင်ရာ မျိုးဆက်သစ်များအတွက် အသုံးဝင်မည့် **တွေးတောစရာအာဟာရ (Food for thought) ဖြစ်မည်ဆိုလျှင်** ဤစာအုပ်ကို ရေးသားရကျိုးနပ်ပြီ ဟူ၍ဆိုချင်ပါတော့သည်။

ဤစာအုပ်ဖြစ်မြောက်ရေးအတွက် အဘက်ဘက်မှ ကူညီဆောင်ရွက်ပေးသူ ဒုတိယညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ် ဦးတင့်ဆွေ (ရဲရင့်တင့်ဆွေ)ကို အထူးတလည် ကျေးဇူးတင်ရှိကြောင်း ဖော်ပြအပ်ပါသည်။

ကိုကိုမောင်ကြီး

ပထမပိုင်း

ယောင်လည်လည် ၁၃ နှစ်သား သပိတ်မှောက်ကျောင်းသား

လူတို့၏ မျှော်မှန်းတမ်းတခြင်းများနှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်တော်တို့ ယုံကြည်ကိုးကွယ်သော ဗုဒ္ဓဂေါတမမြတ်စွာဘုရားက ဤသို့ဟောတော်မူခဲ့၏-

စိန္တိတမ္ပိ ဝိနဿတိ

အစိန္တိတမ္ပိဘဝိဿတိ။ - ကြံလျက်နှင့်လည်း ပျက်တတ်သည်။ မကြံဘဲနှင့်လည်းဖြစ်တတ်၏ဟု ဟောတော်မူခဲ့၏။

ကျွန်တော်သည်လည်း ကျွန်တော့်ဘဝခရီးအတွက် ရည်မှန်းထားခဲ့သည်များ ဖြစ်မလာခဲ့ကြ။ စိတ်ကူးခြင်းမရှိခဲ့သည်များသာလျှင် ဖြစ်ခဲ့ကြပါ၏။ ကျွန်တော်သည် ကျောင်းသားအရွယ် စဉ်းစားတတ်သည့်အချိန်တွင် သိပ္ပံပညာရှင်တစ်ဦးဖြစ်လာရန် ရည်မှန်းချက်ထားရှိခဲ့ပါသည်။ သို့သော်ကျွန်တော်ဖြစ်ချင်သည့်အတိုင်း ဖြစ်မလာခဲ့ဘဲ မဖြစ်ချင်လှသော နိုင်ငံရေးသမားတစ်ဦး၏ လမ်းကြောင်းပေါ်သို့ ရောက်ခဲ့ရပေသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့်ဆိုသော် စာရေးဆရာ ဒါရိုက်တာကြီး ဆရာဦးသုခ၏ ဘဝသံသရာဇာတ်ကားထဲက သီချင်းလို ဖြစ်ချင်တာလည်း မဖြစ်ခဲ့ရပါ၊ မဖြစ်ချင်တာသာ ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။

အောက်တွင်ဆက်လက်၍ ကျွန်တော်တင်ပြမည့် အကြောင်းအရာများကို ဤသို့သာပင်စကားခံလိုက်ချင်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် အသက် ၁၃ နှစ်အရွယ်၊ ကသာမြို့၊ အင်္ဂလိပ်မြန်မာ နှစ်ဘာသာသင် အစိုးရ ဟိုက်စကူးခေါ် အထက်တန်းကျောင်း၌ ဘော်ဒါကျောင်းသားအဖြစ် ၁၃၀၀ ပြည့်နှစ် (၁၉၃၈-၃၉) တွင် ရောက်ရှိနေခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ပဉ္စမတန်းသားကျောင်းသားမျှသာ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုနှစ်များမတိုင်မီက ဗန်းမော်စီရင်စု ရွှေကူမြို့ ရိုမာန်ကက်သလစ်ကျောင်းတွင် မြန်မာဘာသာသက်သက်ဖြင့် မူလတန်းပညာ အောင်သည်အထိ စာသင်ယူခဲ့ပါသည်။ ထိုမှတစ်ဖန် မန္တလေးမြို့ ရိုမာန်ကက်သလစ်-ဖားသားလဖုန်းကျောင်းတွင် အင်္ဂလိပ်စာသက်သက်ဖြင့် မူလတန်းပညာကို သင်ယူခဲ့ရပြန်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် မူလတန်းပညာကို မြန်မာဘာသာသက်သက်ဖြင့် တစ်ကြိမ်၊ အင်္ဂလိပ်စာ သက်သက်ဖြင့် တစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ်သင်ယူခဲ့ရသူဖြစ်ပါ၏။

ကျွန်တော်သည် ၁၃၀၀ ပြည့်နှစ် (၁၉၃၈-၃၉) မှ ၁၉၈၈ ခုနှစ်စက်တင်ဘာလအထိဖြစ်သော ဖြတ်သန်းတွေ့ကြုံခံစားသိရှိခဲ့ရသည်များကို ပြန်လည်သုံးသပ်သောအားဖြင့် ကျွန်တော်၏ နိုင်ငံရေးသမားဘဝခရီးကို တင်ပြသွားမည်ဖြစ်ပါသည်။ ဤသို့တင်ပြရာတွင် ကျွန်တော်၏ ကိုယ်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိကိုရေးသားခြင်းမဟုတ်ပါ။ နိုင်ငံရေးနှင့်ပတ်သက်သော အကြောင်းအရာများကို နောင်လာနောက်သားများ သိရှိရန်နှင့် ဆင်ခြင်သုံးသပ်နိုင်ရန် လက်ဆင့်ကမ်းလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်၏ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာအကြောင်းအရာနှင့် ပတ်သက်ပြီး အနည်းငယ်မျှ ပြောပြလိုပါသည်။

ကျွန်တော့်ဖခင်မှာ ဦးညို၊ မိခင်မှာ ဒေါ်တင်တင်ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော့်ကို ကသာမြို့နယ်ပိုင် မော်လူးရွာ၌ ၁၉၂၆ ခုနှစ်တွင် ဖွားမြင်ခဲ့ပါသည်။ ဖွားပြီးနောက် ကျွန်တော့် ဖခင်သည်စာတိုက်ဗိုလ်အလုပ်နှင့် ရွှေကူမြို့သို့ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ရ၏။ ရွှေကူမြို့၌ ကျွန်တော် ၁၅ နှစ်သားအထိ နေခဲ့ရသောကြောင့် ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ရွှေကူမြို့သားဟု ခံယူခဲ့သည်။

ကျွန်တော် ကသာဟိုက်စကူးကျောင်းသို့ ရောက်သောအခါ ၁၃၀၀ ပြည့် အရေးတော်ပုံဟူ၍ မြန်မာ့သမိုင်းတွင် တွင်ရစ်သော အရေးတော်ပုံကြီးနှင့် ကြုံတွေ့ရပါသည်။ ထိုအရေးတော်ပုံသည် မည်သို့မည်ပုံ စတင်ခဲ့သည်ကို ကျွန်တော်မသိရိုးအမှန်ပါ။ သိနိုင်ရန် အကြောင်းလည်းမရှိပါ။ သို့သော် ၁၉၃၉ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလတွင် ကျွန်တော်တို့ကျောင်း၌ ကျောင်းသားကြီးများဦးဆောင်သော ကျောင်းသားသပိတ်ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည်။ ထိုကျောင်းသားသပိတ်ဟူသော အကြောင်းကို ကျွန်တော်မသိပါ။ သပိတ်ဆိုသော စကားလုံးကိုပင် ကျွန်တော်မသိပါ။သို့သော် ထိုသပိတ်တွင် ကျွန်တော်သည် ဘုမသိဘမသိ အတွေးဖြင့်ပါဝင်ခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော့်ဘဝပြောင်းလဲခဲ့သော ၁၉၃၉ ခုနှစ်

မှတ်မိနေပါသေးသည်။

ထိုနေ့သည် ၁၉၃၉ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလအတွင်း ဖြစ်ပါသည်။ နေ့ကား တနင်္လာနေ့ဖြစ်ပါ၏။ ရက်တော့ မမှတ်မိပါ။ အချိန်မှာ နံနက် ကိုးနာရီထိုးကာနီး အထိလည်း (ထိုချိန်က) နှင်းတွေ ဝေနေတတ်သောရာသီဥတုဖြစ်၏။

ကျွန်တော်သည်ကျောင်းတက်ရန် ကျွန်တော်၏ လွယ်အိတ်ကိုလွယ်ပြီး ဘော်ဒါဆောင်မှဆင်းခဲ့ပါသည်။ ကျောင်းစာသင်ခန်းမှာ ဘော်ဒါဆောင် အောက်ထပ်တွင်ပင်ဖြစ်ရကား ကျွန်တော့်အတွက် ကိုးနာရီ ကျောင်းတက်ချိန်မှာ ရေးကြီးသုတ်ပျာဖြစ်စရာမလိုပါ။ သို့ဖြစ်ပါသောကြောင့် ကျွန်တော်အေးဆေးစွာ လှေကားမှဆင်းခဲ့သည်။ လှေကားပေါ်မှဆင်းလျှင်ပင် ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်တို့ကျောင်း၏ စာသင်ဆောင်များဆီသို့ လှမ်းကြည့်မိပါသည်။

ထိုသို့ကြည့်လိုက်သောအခါ ကျောင်းသားတစ်စုတို့သည် ဘော်ဒါဆောင်ဘက်သို့ လာနေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ရှေ့ဆုံးမှလာနေသူမှာ ကျွန်တော်တို့ကျောင်းမှ ၁၀ တန်းကျောင်းသား ကိုလှဒင် ဖြစ်ပါသည်။

ဝန်းသိုမြို့သားဖြစ်သည်။ ကသာတွင်ကျောင်းလာတက်နေသူဖြစ်သည်။ (၂၀၀၃ ခုနှစ်က ပဲခူးမြို့တွင် ကွယ်လွန်သည်)။

ကိုလှဒင်က လက်ကိုဝှေ့ယမ်းပြီး "ဟေ့ သပိတ်မှောက်ကြဟေ့ . . . သပိတ်မှောက်ကြဟေ့" ဟုပြောလာပါသည်။ သူ့နောက်မှ ပါလာသူများက သပိတ် . . . သပိတ် ဟုအော်လာကြပါသည်။

လှေကားမှဆင်းပြီးအတန်းသို့ဝင်မည့် ကျွန်တော့်အား ကိုလှဒင်က "ဟေ့သပိတ်မှောက်လေ လာခဲ့ကွာ" ဟုခေါ်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ကိုလှဒင်ခေါ်သည့်အတွက် သူ့နောက်သို့ ဘုမသိဘမသိနှင့် လိုက်ပါသွားမိပါသည်။ လိုက်သွားရသော အကြောင်းရင်းတစ်ခုမှာ သပိတ် . . . သပိတ်ဟု အော်နေသော ကျောင်းသားများထဲမှ တစ်ယောက်က ကျွန်တော့်အား "ဟေးချစ်လှိုင် . . . မင်းသပိတ်မမှောက်ဘူးလား၊ မင်းတို့ ဘော်ဒါဆောင်မှာ တစ်ယောက်မှ မရှိတော့ဘူး၊ အဆောင်မှာ မင်း တစ်ယောက်တည်းကျန်ရစ်မှာ မကြောက်ဘူးလား" ဟု မေးလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်ကြောက်သွား၏။ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ဘော်ဒါဆောင်တွင် အိပ်ရမည်ကို ကြောက်မိသောကြောင့် ကိုလှဒင် ခေါ်ရာနောက်သို့ ပါသွားခြင်းလည်းဖြစ်နိုင်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ကျောင်းဝင်းပြင်ပသို့ ထွက်ခဲ့ကြပြီးနောက် ကျောင်း၏ ဝင်ပေါက်များကို တားဆီးပိတ်ဆို့နိုင်ရန် ကျောင်းဝင်ဝတွင် ပိတ်ပြီး ထိုင်လိုက်ကြပါသည်။ အကြောင်းမှာ နေ့ကျောင်းသားများ ကျောင်းဝင်း အတွင်းသို့မဝင်နိုင်ရန် ပိတ်ဆို့ထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ထိုအချိန်က ဘော်ဒါအပေါ်ထပ်တွင် ကျောင်းသား လေး၊ ငါးယောက်ရှိနေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

ကျွန်တော်က ဘာမျှသိလို့မဟုတ်ပါ။ ကျောင်းသားကြီးများ ခိုင်းသည့်အတိုင်းသာ လိုက်လုပ်နေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ ထိုသို့ထိုင်နေစဉ် ကျောင်းဘက်သို့ ကြည့်လိုက်သော အခါ ကျောင်းကော်ရစ်ဒါတစ်လျှောက်တွင် ကျောင်းမှ ဆရာ၊ ဆရာမများ သွားလာနေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ အေးအေးဆေးဆေးသွားနေခြင်း မဟုတ်ပါ။ ရေးကြီးသုတ်ပျာ သွားလာနေပုံပေါက်ပါသည်။

ထိုသို့ထိုင်နေကြ၍ တစ်နာရီခန့်ကြာသောအခါ ကျောင်းမှ ဆရာ တစ်ဦးရောက်လာပြီး ကျွန်တော်တို့ သပိတ်မှောက်နေသူတစ်စုအား "အားလုံးနားထောင်ကြ၊ ဒီနေ့ကျောင်းပိတ်လိုက်ပြီ" ဟူ၍ အော်ပြော လိုက်ပါသည်။

ထိုအခါ ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်များက "ဟေ့ ကျောင်းပိတ် လိုက်ပြီတဲ့၊ တို့မြို့ထဲက သပိတ်စခန်းကို သွားကြမယ်" ဟု ပြောသော ကြောင့် မိမိတို့လည်းထိုင်နေရာမှ ထလိုက်ကြပါသည်။ ထိုသို့ ထလိုက် ကြသော ကျွန်တော်တို့သည် အလိုလိုတန်းစီမိရက်သားဖြစ်သွားပါသည်။ ရှေ့ဆုံးတန်းတွင် ခေါင်းဆောင်လုပ်သော ကိုးတန်းမှ ကိုဘိုးကိုနှင့် ၁၀ တန်းမှ ကိုလှဒင်၊ ၁၀တန်းမှ ကိုမောင်ကို၊ ရှစ်တန်းမှ မမြကြည် (နောင်အခါ ဒေါ်ခင်နန်းမြ အမည်သို့ပြောင်းပြီး သခင်ဝတင်၏ ဇနီး ဖြစ်လာသူ၊ ယခုကွယ်လွန်)၊ ရှစ်တန်းကျောင်းသား ကိုထွန်းညွန့်နှင့် အခြားကျောင်းသားကြီးများ ခေါင်းဆောင်ပြီး မြို့လယ်ခေါင် ဘုရား သုံးဆူလမ်းကို သွားကြရန်ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော့်အနေဖြင့် လိုက်သွားရမလား၊ မလိုက်ရဘူးလား စဉ်းစား နေစဉ် ထီးချိုင့်မြို့သား ဘော်ဒါ ကျောင်းသား ကိုလေးမောင်က "ဟေ့ ချစ်လှိုင် လိုက်သွားကြမယ်ကွာ" ဟုပြောသောကြောင့် ကျွန်တော်သည် တန်းစီရာသို့ လိုက်သွားပါတော့သည်။

ထိုသို့သွားနေရင်းပင် ကျောင်းသားတို့က ညာလက်ကိုမြှောက်ခါ မြှောက်ခါ သပိတ် . . . သပိတ် . . . မှောက် . . . မှောက်ဟု အော်ကြပါသည်။ ကျွန်တော်ကမူ လက်ကိုမြှောက်ပါသည် ပါးစပ်က မည်သို့မျှ မအော်မိပါ။

လူတန်းကြီးသည် မြို့လယ်ဈေးလမ်းသို့ ရောက်သောအခါ သပိတ် သပိတ် မှောက် မှောက်ဟူသော အသံမှာ ပိုပြီးကျယ်လာပါသည်။ထိုမျှ သာမက သပိတ် . . . သပိတ် . . . မှောက် . . . မှောက်၊ မီးတုတ် . . . မီးတုတ် . . . ရှို့ . . . ရှို့၊ ဒေါက်တာဘမော် အစိုးရ ပြုတ်ကျပါစေ အရေးတော်ပုံအောင်ပါစေဟူသော အော်သံတို့ပါ ပါဝင်လာပါသည်။

အသံလည်းပိုပြီး ကျယ်လောင်လာပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ကြွေးကြော်သံ၊ အော်ဟစ်သံတို့အဓိပ္ပာယ်ကို နားမလည်ခဲ့ပါ။ သို့သော်စိတ်ကမူ လှုပ်ရှားလျက်ရှိနေပါသည်။

ထိုသို့လျှောက်ရင်းနှင့် ဘုရားသုံးဆူလမ်းပေါ်ရှိ မြို့မစာကြည့်တိုက်ရှေ့သို့ ရောက်လာပါသည်။ ထိုနေရာတွင် စုရုံးရပ်နေကြသည်။ ထိုအခါတွင် ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်များက “ငါတို့ခဏရပ်နားကြမယ်” ဟု ပြောသဖြင့် ကျောင်းသားများသည် အရိပ်ရှိသည့်သစ်ပင်များအောက်တွင် ရပ်နားနေကြပါသည်။ ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်များသည် မြို့မစာကြည့်တိုက်တွင် မြို့မိမြို့ဖများ၊ တို့ဗမာအစည်းအရုံးဝင် သခင်ခေါင်းဆောင်များနှင့် တွေ့ဆုံပြီး စကားပြောကြပါသည်။ ဘာတွေပြောသည်ဟူ၍ ကျွန်တော်မသိပါ။ နောင်အခါတွင်မှ ထိုဆွေးနွေးကြခြင်းမှာ သပိတ်မှောက်ကျောင်းသား အထူးသဖြင့်ဘော်ဒါကျောင်းသားများ နံနက်စာ၊ ညနေစာ စားသောက်ရေးအတွက်ဆွေးနွေးကြကြောင်း သိရပါသည်။

ကျွန်တော်ကမူ စာကြည့်တိုက်ရှေ့ရှိ ကျွန်တော့်ဖေဖေ၏ မိဘဖြစ်သော ဦးသက်ရှည် - ဒေါ်ချစ်တို့ အိမ်ကို ဝင်သွားပါသည်။ အဘိုးအဘွားတို့က . . .

“ဟဲ့ ချစ်လှိုင်လေး နင်ဘာလာလုပ်တာလဲ” ဟုမေးသည်။ ကျွန်တော်က “မသိပါဘူးဗျာ၊ သူတို့က ခေါ်လို့ ပါလာတာပဲဟုပြောလျှင်” အဘွားက “မင်းကျောင်းပြန်သွားမှာလား” ဟုမေးပါသည်။ ကျွန်တော်က “မသွားဘူး”ဟုပြောလျှင် “ဒါဖြင့် ဒီမှာပဲနေတော့”ဟုပြောပါသည်။ ကျွန်တော်က “သူတို့နဲ့ပဲသွားနေရမှာ” ပြောပြီး အဘွားအိမ်မှ ရေတစ်ခွက်သောက်ပါသည်။ ထို့နောက်သပိတ်မှောက်ကျောင်းသား သူငယ်ချင်းတို့ရှိနေသောနေရာသို့ ပြန်လာခဲ့ပါသည်။

ထိုအချိန်တွင် မြို့မစာကြည့်တိုက်ရှေ့တွင် လူအတော်များလာပါသည်။ ထိုသို့ စုဝေးလာသောလူတွေ များလာချိန်တွင် ကျောင်းသားခေါင်းဆောင် ကိုဘိုးကိုက စကားပြောပါသည်။ သူ၏ပြောသော စကားမှာ . . .

“မြို့မိမြို့ဖများခင်ဗျား၊ ရန်ကုန်မြို့တွင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားများက အတွင်းဝန်ရုံးကို ဝိုင်းပါတယ်။ ဒီလိုဝိုင်းရခြင်းအကြောင်းမှာ ရေနံမြေအလုပ်သမားများက ရန်ကုန်မြို့သို့ ချီတက်လာသောအခါ ရေနံမြေအလုပ်သမားများကို ကြိုဆိုအားပေးရန်သွားသော ကျောင်းသားခေါင်းဆောင် ကိုဗဟိန်း၊ ကိုဗဆွေတို့အား ဗြိတိသျှအစိုးရက ဖမ်းဆီးလိုက်ပါတယ်။ ဒီလိုဖမ်းဆီးခြင်းကြောင့် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားများက အတွင်းဝန်ရုံးကို ဝိုင်းပြီး လွှတ်ပေးရန်အော်ဟစ်တောင်းဆိုပါတယ်။ အစိုးရ၏ဂေါ်ရာမြင်းစီးပုလိပ်များက နံပါတ်တုတ်နှင့် ရိုက်သောကြောင့် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား ကိုအောင်ကျော် ကျဆုံးခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီအချက်ကို မကျေနပ်တာကြောင့် ကျောင်းသားများ သပိတ်မှောက်ကြပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ကသာကျောင်းကလည်း ဒီအပြုအမူကို ကန့်ကွက်တဲ့အနေနဲ့ သပိတ်မှောက်ပါတယ်” ဟူ၍ ကိုဘိုးကိုက ပြောပါသည်။

ကျွန်တော့်အဖို့မူ ဤစကားများကို မှတ်သားထားသော်လည်း ရှင်းရှင်း နားမလည်ခဲ့ပါ။ ကိုအောင်ကျော် သေသည်ဆိုသော သတင်းကိုလည်း ကျွန်တော်တို့မသိခဲ့ပါ။

ထို့နောက်မြို့လူထုက လာရောက်ဝေငှသော ကောက်ညှင်းပေါင်း၊ အကြော်တို့ကိုစားပြီး ဘုရားသုံးဆူဝင်းထဲသို့ သွားနားနေပါသည်။ ထိုအချိန်တွင် ပုလိပ်အဝတ်အစားများ ဝတ်ထားသော ပုလိပ်သားအချို့ စာကြည့်တိုက်သို့ ရောက်လာကြ၏၊ ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်များနှင့် ပုလိပ်များ စကားပြောကြပါသည်။ ပြီးတော့ ပြန်သွားကြပါသည်။ ကျွန်တော် ဘာမှ မသိသေးပါ။

ညနေစောင်းလာသောအခါ ဘော်ဒါကျောင်းသားများ ကျောင်းသို့ ပြန်သွားကြပါသည်။ လေးမောင်ကမူ ကသာရှိ သူ့အမျိုးအိမ်သို့ ထွက်သွားပါသည်။ ညအိပ်သောအခါ သပိတ်မှောက်သူများထဲတွင် ဘော်ဒါကျောင်းမှဆို၍ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းရှိကြောင်း သိရတော့သည်။

ကျွန်တော့်တွင်အဝတ်ပိုလည်းမပါ၊ ဘာမှလည်းမပါခဲ့ပါ၊ မြို့မစာကြည့်တိုက်ဘေးရှိအိမ်တွင် အိပ်ရန် နေရာချထားသောကြောင့်

အားငယ်စွာထိုင်နေမိပါသည်။ အသက် ၁၃နှစ်အရွယ် ဘုမသိ ဘမသိ ကျွန်တော်သည် သပိတ်စခန်းတွင် ညှိုးငယ်နေမည်မှာ အမှန်ပါ။

ထိုအချိန်တွင် ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သော ကိုဘိုးကိုနှင့် ကိုလှဒင်တို့ ကျွန်တော့်နားသို့ ကပ်လာပါသည်၊ သူတို့က ကျွန်တော့်အား "ဟေ့၊ အားမငယ်နဲ့ကွ၊ တို့လုပ်ငန်းတွေအောင်မှာ၊ ဘာမှကြောက်စရာမရှိဘူး၊ မင်းသတ္တိရှိသားပဲ" ဟုအားပေးကြပါသည်။ ကျွန်တော်ကမူ ကိုဘိုးကိုတို့၏ "တို့လုပ်ငန်းတွေအောင်မှာ" ဟူသော စကားကိုနားမလည်မိပါ။

ညနေစောင်းတွင် ကျွန်တော့်ဖေဖေ ဦးညို၏ညီမ ဒေါ်ဒေါ်ယု ရောက်လာပြီး သူတို့အိမ်တွင် အိပ်ရန် ခေါ်ပါသည်။ ကျွန်တော်က "ဒီမှာပဲ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့အိပ်မယ်" ဟူ၍ ပြောလိုက်ပါသည်။

မအိပ်မီတွင် ကိုဘိုးကိုအား ကျွန်တော်က-

"သပိတ်မှောက်တယ်ဆိုတာဘာလဲ" ဟုမေးလိုက်ရာ ကိုဘိုးကိုက

"ဒီလိုကွာ ဘုန်းတော်ကြီးတွေ ရပ်ရွာ ဒါယကာ၊ ဒါယိကာမတွေကို သဘောကျစရာမတွေ့ဘူးဆိုရင် ဆွမ်းမခံတော့ဘူး၊ သပိတ်ကို မှောက်ထားလိုက်တယ်၊ အဲဒီလိုသဘောမျိုး အစိုးရက ကိုအောင်ကျော်ကို ဒီလိုလုပ်တာ တို့ကလည်း မကျေနပ်ကြောင်း ကျောင်းမတက်ဘဲပြောလိုက်တာကို သပိတ်မှောက်တယ်လို့ ဆိုရတာပေါ့" ဟုရှင်းပြပါသည်။

အဲဒီလိုပြောမှ ကျွန်တော်သည် သပိတ်ဆိုသည့်အကြောင်းကို နည်းနည်းကလေး နားလည်လိုက်ပါသည်။

ထိုနေ့ညတွင် မြို့ထဲမှလာပို့သော ခေါင်းအုံး၊ စောင်တို့ကို ယူထားလိုက်ပြီး ထိုညကို ကုန်လွန်စေခဲ့ပါသည်။

နံနက်မိုးလင်းသောအခါ ကျွန်တော်၏ ဘော်ဒါဆောင်မှ ကျောင်းသားတစ်ယောက်မှ မပါသည့်အတွက် အားငယ်မိပါသည်။ အနီးရှိအမည်မသိ ကျောင်းသားကြီးတစ်ယောက်ကို "ဒီသပိတ်ကြာဦးမှာလားဗျာ၊ သပိတ်ပြီးတော့ရော ကျွန်တော်တို့ကျောင်းက လက်ခံပါ့မလား" ဟုမေးလိုက်ရာ ထိုကျောင်းသားကြီးက -

"သပိတ်ကတော့ ကြာချင်လည်းကြာလိမ့်မယ်၊ သပိတ်ပြီးရင်တော့ ကျောင်းက ပြန်လက်ခံမှာပါ မပူပါနဲ့" ဟု ပြောသောကြောင့် ကျွန်တော် စိတ်အေးသွားရပါသည်။

အမှန်တိုင်းပြောရလျှင် ကျွန်တော်က ဘော်ဒါဆောင်သို့ပြန်ချင်ပါသည်။ ဆရာကြီးများက ပြောမှာ ကြောက်သောကြောင့်ဖြစ်ပါ၏။ သို့သော် ထွက်လာမိမှတော့ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်၊ နောက်မှပဲ ဖြစ်သလိုနေသွားတော့မယ်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။

နံနက် ရှစ်နာရီထိုးသောအခါ ကျောင်းသားများစုရုံးတန်းစီပြီး ကျောင်းဘက်သို့သွားကြပါသည်။ ကျောင်းသားတို့က သပိတ် . . . သပိတ် . . . မှောက် . . . မှောက်၊ အရေးတော်ပုံ အောင်ပါစေ၊ အရေးတော်ပုံ အောင်ပါစေဟု ကြွေးကြော်ပြီး သွားကြပါသည်။ ကျွန်တော်ကမူ နှုတ်က ဖွင့်ဟမအော်ရဲသောကြောင့် မအော်ခဲ့ပါ။ လက်ကိုသာ အခြားသူများနှင့်အတူ အချိုးညီညီမြှောက်ရင်း လိုက်ပါခဲ့ပါသည်။

ကျောင်းဝင်းတံခါးကြီးသို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်တော်တို့သည် ကျောင်းထဲသို့ သပိတ်မမှောက်သည့် ကျောင်းသားများ မဝင်နိုင်စေရန် စုဝေးထိုင်နေကြပါသည်။ ကျောင်းဝင်းအတွင်းမှ ဆရာ ဆရာမများက ကျွန်တော်တို့လူစုကို လှမ်းကြည့်နေပါသည်။

နံနက်ကိုးနာရီခန့်တွင် ကျောင်းတက်ရန် မြို့ထဲမှ အချို့သော ကျောင်းသားကျောင်းသူတို့လာကြပါသည်။ ဖယ်ပေးရန် ကျွန်တော်တို့ကိုပြောကြ၏။ ကျွန်တော်တို့က ဖယ်မပေးပါ၊ ကျော်သွားဟုပြောလိုက်ပါသည်။

သပိတ်မမှောက်သောကျောင်းသားတို့သည် ကျွန်တော်တို့အား မကျော်ဖြတ်ပါ။ ကျောင်းစည်းရိုးနားသို့ လှည့်သွားပြီး စည်းရိုးကို ကျော်ကာ ကျောင်းဝင်းအတွင်းသို့ဝင်သွားကြသည်။ အချို့က ကျောင်း၏ နောက်ကျောဘက် ဆရာ၊ ဆရာမများအိမ်မှ ဝင်ထွက်သည့် တံခါးမှ ဝင်ကြသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

ခေါင်းဆောင်ကျောင်းသားကြီးများက ကျွန်တော့်ထက် အသက်ကြီးသော ကျောင်းသားတို့အား ကျောင်းစည်းရိုးသို့ ကျောင်းတက်ရန် သွားသည့် ကျောင်းသားတို့ မရောက်နိုင်ရန် ကျော်၍ရသော စည်းရိုးနေရာများတွင် စောင့်ခိုင်းထားလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်သတိထားမိသည်မှာ ကျောင်းအနီးရှိ ဂတ်တဲမှ ပုလိပ်သား အချို့လာပြီး ကျွန်တော်တို့အား လမ်းပေါ်မှနေ၍ ကြည့်နေပါသည်။ ကျောင်းသားကြီးအချို့က ပုလိပ်သားတို့ထံသွားကြ၍။ စကားပြောနေသည်ကိုတွေ့ရ၍။ ဘာတွေ ပြောနေကြသည်ကို မသိပါ။

ကျွန်တော်တို့ထိုင်နေကြစဉ်တွင် မည်သည့်ကြွေးကြော်သံကိုမျှ မကြွေးကြော်ကြပါ။ ရောက်တတ်ရာရာ ပြောနေကြပါသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ဘော်ဒါဆောင်မှ ကျောင်းသားအချို့ ကျွန်တော်တို့နှင့်လာရောက်ပူးပေါင်းပါသည်။

ကျွန်တော်အားတက်သွားပါ၏။ စိတ်ရွှင်လန်းလာပါသည်။ တစ်ပြိုင်နက်တည်းပင် ရွှေကူမြို့မှ ကျွန်တော့် ဖေဖေနှင့်မေမေကို သတိရလိုက်မိပါသည်။

နေ့ ၁၁ နာရီခန့်တွင် ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်တို့က သပိတ်စခန်းသို့ ပြန်ကြမည်ဟုပြောပါသည်။ ထိုသို့ပြောနေစဉ် သူငယ်ချင်းလေးမောင် ကျွန်တော့်အနားသို့ ရောက်လာသည်။ ကျွန်တော်က လေးမောင်အား "ငါ့အိပ်ရာမှာ ဘောင်းဘီတိုတစ်ထည်၊ ရှပ်အင်္ကျီနှင့် လုံချည်ယူပေးပါ" ဟု ခိုင်းလိုက်ရာ လေးမောင်က ဘော်ဒါဆောင်သို့ ပြန်သွားပြီး ညနေစောင်း မှ သပိတ်စခန်းသို့ ရောက်လာပြီး ကျွန်တော့် အဝတ်တွေပေးပါသည်။

သပိတ်စခန်းသို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်တော်၏ အဒေါ် ဒေါ်ဒေါ်ယုက "ချစ်လှိုင် နင့်မေမေ ဒီနေ့သင်္ဘောနဲ့ ညနေရောက်လာလိမ့်မယ်၊ နင့်မေမေသိရတဲ့အကြောင်းကတော့ နင့်ဖေဖေတပည့် စာတိုက်စာရေးမ မဘီက တယ်လီဖုန်းနဲ့ နင့်ဖေဖေဆီကို လှမ်းပြောလို့ နင့်မေမေလာမှာ" ဟုပြောပါသည်။

မေမေလာမည်ဆိုသောကြောင့် ကျွန်တော်အားတက်လာပါသည်။ သို့နှင့် ကျွန်တော်တို့ တစ်နေ့လုံးသပိတ်စခန်းတွင် အနားယူကြပါသည်။ ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်များက မြို့မိမြို့ဖများ၊ ကသာမြို့ရှိ သခင်ချစ်ထူး အစရှိသော သခင်များနှင့် ဘုရားသုံးဆူဓမ္မာရုံဇရပ်တွင် ဆွေးနွေးကြောင်းသိရပါသည်။

ထိုစဉ်က ကျောင်းသားကြီးဖြစ်ပြီး သပိတ်မှောက်ရန် ခေါင်းဆောင်ခဲ့သည့် သူတို့တွင်ပါဝင်သော ၁၀ တန်းကျောင်းသား ကိုလှဒင်က သူ၏ သပိတ်မှောက်အတွေ့အကြုံကို မှတ်သားထားသည့်မှတ်တမ်းကို သူ မကွယ်လွန်မီ ပဲခူးမြို့၌ ကျွန်တော့်ကိုပေးပါသည်။ ကိုလှဒင်၏ မှတ်တမ်းကို ပြန်လည်တင်ပြပါသည်။ ထိုစဉ်က ကသာမြို့ အင်္ဂလိပ်မြန်မာ အစိုးရ အထက်တန်းကျောင်းသားများမှာ တစ်နိုင်ငံလုံးကျောင်းသားများကဲ့သို့ သပိတ်မှောက်လိုသော ဆန္ဒပြင်းပြလျက်ရှိသည်။ သို့သော်ကျောင်းတွင် လည်း ကျောင်းသားသမဂ္ဂ မဖွဲ့စည်းရသေးသဖြင့် သပိတ်မှောက်နိုင်ခြင်း မရှိသေးပါ။ အမျိုးသားစိတ်ဓာတ်ရှိကြသည့် ကျောင်းသားကြီးအချို့မှာ အောက်အထက် တစ်ပြည်လုံး ကျောင်းသားသပိတ်သတင်းကို နားထောင်ရင်း မိမိတို့အချင်းချင်း စိတ်ဓာတ်တက်ကြွစွာ ညီညွတ်စွာဖြင့် သပိတ်မှောက်မည့် အချိန်ကို စောင့်နေကြပါသည်။

ကျောင်းသားကြီးအချို့ သပိတ်မှောက်ရန် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်နေသည်ကို ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးကသိပြီး ကျောင်းသားများကို အထူးဂရုစိုက်ကြပ်မတ်လာတော့သည်။ ထိုအချိန်က ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးမှာ ပေါ်တူဂီလူမျိုး မစ္စတာ အိုင်စီ ဖာနင်ဒတ်စ် (Mr, I C Fanandas) ဖြစ်ပါသည်။ထင်ရှားသည့်ကျောင်းသားကြီးတို့ကို ဆရာကြီးက သူ၏ ရုံးခန်းသို့ ခေါ်ပြီး ချော့၍တစ်မျိုး ချောက်၍တစ်မျိုး အမျိုးမျိုးပြောပြ၍ သပိတ် မမှောက်ရန် တားမြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ ကသာဟိုက်စကူးကျောင်းတွင် ဤသို့ဖြစ်နေစဉ် ၁၉၃၉ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ ပထမပတ်လောက်တွင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှ ကျောင်းသားကိုယ်စားလှယ်သုံးဦး ကသာမြို့သို့ ရောက်လာပါသည်။

အဆိုပါ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားသုံးဦးမှာ (၁) ကိုတင်အောင် (နောင်တွင် ဦးတင်အောင်ဟိန်း၊ နိုင်ငံတော်တရားသူကြီးဥက္ကဋ္ဌ)၊ (၂) ကိုမြစိန် (ပြင်သစ်နိုင်ငံဆိုင်ရာမြန်မာသံအမတ်ကြီး)၊ (၃) ကိုခင် (မြန်မာ့အသံတွင် အင်ဂျင်နီယာတာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သူ) တို့ ဖြစ်ပါသည်။

သူတို့က ကျောင်းသားသမဂ္ဂဖွဲ့စည်းရန်နှင့် သပိတ်မှောက်ကြရန် လှုံ့ဆော်ကြပါသည်။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားများ၏ လှုံ့ဆော်မှုကြောင့်

ကသာမြို့ရှိ ဦးဘထူးရုပ်ရှင်ရုံတွင် ကျောင်းသားထုနှင့်မြို့လူထုပါ အစည်းအဝေးပြုလုပ်ပြီး ကျောင်းသားသမဂ္ဂကို -

၁။ ကိုမောင်ကို	ဥက္ကဋ္ဌ	ယခုကွယ်လွန်၊
၂။ ကိုသန်းအောင်	ဒုဥက္ကဋ္ဌ	ယခုကွယ်လွန်၊
၃။ ကိုဘိုးကို	အတွင်းရေးမှူး	ယခင်အောင်ဆန်းကွင်းတွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သူ၊
၄။ ကိုလှဒင်	တွဲဖက်အတွင်းရေးမှူး	အငြိမ်းစားမြို့နယ်ဦးစီးမှူး၊ အခွန်ဦးစီးဌာန၊
၅။ ကိုခမ်းရွှေ	အမှုဆောင်	ယခု အငြိမ်းစား ကြီးကြပ်ရေးမှူး၊ စီးပွားရေးဘဏ်၊ ကသာမြို့၊
၆။ ကိုခင်မောင်	အမှုဆောင်	ကွယ်လွန်၊
၇။ ကိုသန်းမောင်	အမှုဆောင်	ကွယ်လွန်၊
၈။ မမြကြည် (ခ) ခင်နန်းမြ		အမှုဆောင် သခင်ဝတင်၏ဇနီး (ယခုကွယ်လွန်)၊
၉။ မအေးပု (ခ) ခင်သန်းမြ		အမှုဆောင် ရန်ကုန်ကြေးနန်းရုံး၊
၁၀။ မမြရီ (မြန်မာကျောင်း)		အမှုဆောင် အငြိမ်းစားဆရာမကြီး၊
၁၁။ မတင်လှ		အမှုဆောင် အငြိမ်းစားဆရာမကြီး၊ ရန်ကုန်၊
၁၂။ မလှရင် (မြန်မာကျောင်း)		အမှုဆောင် ယခုအငြိမ်းစားဆရာမကြီး ထီးချိုင့်မြို့၊
၁၃။ မအုံးကြည် (မြန်မာကျောင်း)		အမှုဆောင် ယခင် မြစ်ကြီးနား ပါတီယူနစ် အတွင်းရေးမှူး၏ ဇနီး

တို့ဖြင့် ဖွဲ့စည်းလိုက်ပါသည်။

ကျောင်းသားသမဂ္ဂဖွဲ့စည်းပြီး သပိတ်မှောက်ရန်ဆုံးဖြတ်ထားကြ၏။ ရက်ကိုလျှို့ဝှက်ထားပါသည်။ သပိတ်မှောက်လျှင် ပါဝင်မည့် ကျောင်းသားများထံမှ ကတိပြုချက်ရယူရာ ကျောင်းသား ၁၀၀ ကျော်က သပိတ်မှောက်ရန် ကတိပေးကြပါသည်။ ထိုအတောအတွင်း ဆရာကြီးက ကြိုတင်သိရှိသွားရာ သပိတ်မှောက်ရန် သတ်မှတ်သောရက်ထက် တစ်ရက်စောပြီး ၁၉၃၉ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ ၁၂ ရက်နေ့ နံနက် ၁၀ နာရီ အချိန်တွင် ကျောင်းတက်ခေါင်းလောင်းထိုး၍ ကျောင်းတက်ပြီး ချက်ချင်းပင် ကျောင်းပိတ်လိုက်ကြောင်း ဆရာကြီးက အမိန့်ထုတ်လိုက်ပါသည်။

ဤတွင် ကျောင်းသားသမဂ္ဂခေါင်းဆောင်တို့သည် ကျောင်းအုပ်ကြီးက ကျောင်းပိတ်လူစုခွဲလိုက်သောကြောင့် သပိတ်မှောက်ရန် သတ်မှတ်ထားသော ရက်အထိ စောင့်မနေတော့ဘဲ ခုချက်ချင်းပင် သပိတ်မှောက်ရန် အရေးပေါ်ဆုံးဖြတ်ခါ နံနက် ၁၀ နာရီခွဲတွင် ၁၀ တန်း ကျောင်းသားများမှစပြီး သပိတ်မှောက်ကြောင်းကြေညာပြီး သပိတ်မှောက်ကြပါသည်။ ထိုမှ ကိုးတန်း၊ ရှစ်တန်း၊ ခုနစ်တန်း၊ ခြောက်တန်း၊ ငါးတန်း အတန်းလိုက် သပိတ်မှောက်ရန် လှုံ့ဆော်စည်းရုံးကြပါသည်။ ကျောင်းသားအချို့တို့ စာသင်ခန်းမှထွက်လိုက်လာကြပါသည်။

သပိတ်မှောက်ကျောင်းသားများသည် ကျောင်းဝင်းအတွင်း လှည့်လည်ပြီးကျောင်းသားများ သပိတ်မှောက်ကြရန် ကြွေးကြော်သံများ ကြွေးကြော်ပြီး သပိတ်မှောက်ရန်လှုံ့ဆော်ပါသည်။

ထိုအခါကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးက သပိတ်မှောက်ကျောင်းသားများအား " Well, you boycotters I allow you only five minutes to stay in my school compound"ဟု သတိပေးပါသည်။ သူ၏ ကျောင်းဝင်းအတွင်း ငါးမိနစ်သာနေခွင့်ပြုမည်ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။

သပိတ်မှောက်မည်ဟု ကတိပြုထားသည့် ကျောင်းသားဦးရေ ၁၀၀ ကျော်ရှိသော်လည်း တကယ်သပိတ်မှောက်ရန် ကျောင်းမှထွက်ခဲ့သူများမှာ ၃၀ ယောက်သာရှိပါသည်။ ကျောင်းသားများက သပိတ် . . . သပိတ် . . . မှောက် . . . မှောက်၊ သခင်မျိုးဟေ့ တို့ဗမာဟူသော ကြွေးကြော်သံများကို ကြွေးကြော်ပြီး ကသာမြို့ တောင်ရပ်ရှိ မဟာစေတီတန်ဆောင်းသို့ စုရုံးချီတက်ကြပါသည်။ ထိုအခါတွင် ကသာမြို့ပေါ်ရှိ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ရှိကြသော လူကြီးများနှင့် မြို့မိမြို့ဖတို့ မဟာစေတီဘုရားသို့ စုရုံးရောက်ရှိလာကြပါသည်။ သပိတ်မှောက်ကျောင်းသား ခေါင်းဆောင်များက သပိတ်မှောက်ရခြင်းအကြောင်းကို ရှင်းလင်းတင်ပြပြီး လူကြီးများကလည်း သပိတ်မှောက်ကျောင်းသားများကို ကူညီရန် ပြောကြသည်။

မြို့မိမြို့ဖတို့ဘက်က ဦးကို တက်လူပုံနှိပ်တိုက်၊ ဦးချစ်ထူး ဘိလပ်ရည်စက်၊ ဦးစိန်ဘ ရွှေပန်းထိမ်၊ ဦးဖေအောင် ကုန်သည်၊ ဦးထူး ကသာပါတီယူနစ်ဥက္ကဌဟောင်းတို့ပါဝင်သော (၁) သပိတ်မှောက်ကျောင်းသားများ စောင့်ရှောက်ရေးအဖွဲ့၊ (၂) ရန်ပုံငွေရှာဖွေရေးအဖွဲ့များ ဖွဲ့စည်းကြပါသည်။ ထို့အပြင် မမြကြည်၊ မခင်ကြည်၊ မညွန့်၊ အမေချို၊ အမေညွန့်ရင်စသည့် ဈေးအသင်းမှ မျိုးချစ်အမျိုးသမီးကြီးများ ခေါင်းဆောင်ပါဝင်သော သပိတ်မှောက်ကျောင်းသားများအား ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးရေးအဖွဲ့ကိုဖွဲ့စည်းပြီး တက်တက်ကြွကြွ ကူညီကြပါသည်။ ရွှေပန်းထိမ်ဆရာကြီး ဦးစိန်ဘက သူပိုင် ကသာမြို့တောင်ပိုင်းရှိ နှစ်ထပ်အိမ် အပေါ်ထပ်တစ်ထပ်လုံးကို သပိတ်မှောက်စခန်းအဖြစ်ပေးသဖြင့် မဟာစေတီတန်ဆောင်းမှ ပြောင်းပြီးနေခဲ့ကြရပါသည်။ တောင်ရပ်မဟာလေးထပ်ကျောင်းဆရာကြီးက ကျောင်းသားများအတွက် ခေါင်းအုံးများနှင့်ဖျာများ ပို့ပေးပါသည်။ ဤသို့လျှင် သပိတ်မှောက်ကျောင်းသားများ အစစလိုလေသေးမရှိစေရန် မြို့မိမြို့ဖနှင့်သံဃာတော်များကပါ စောင့်ရှောက်ကြပါသည်။

သပိတ်မှောက်ကျောင်းသားများ သပိတ်မှောက်ပြီး ကျောင်းမှထွက်လာကြသော်လည်း သပိတ်မမှောက်သည့် ကျောင်းသားများ

ကျောင်းတက်မြဲတက်နေရာ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှ ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်သုံးဦးတို့ ဦးဆောင်ပြီး သပိတ်မှောက်ကျောင်းသားများသည် ကျောင်းသို့စုရုံးချီတက်ပြီး သပိတ်မမှောက်သော ကျောင်းသားများကို သပိတ်တားကြပါသည်။ သပိတ်တားသည့် ပထမနေ့တွင် ကျောင်းနောက်ဘက်ဝင်ပေါက်တွင် မမြကြည်၊ မအေးပုတို့ခေါင်းဆောင်ပြီး သပိတ်တားကြပါသည်။ သပိတ်တားအမျိုးသမီးများသည် မြေတွင်လှဲပြီး သပိတ်တားရာ ပုလိပ်များရောက်လာပြီး ဆွဲဖယ်ရန်ကြိုးစားကြ၏။ ထိုစဉ်တွင် ရာဇဝတ်ဝန်ကလေး (D.Y.S.P) ဦးဘညွန့်ရောက်လာပြီး တားမြစ်သဖြင့် ပုလိပ်သားတို့၏ ဆွဲဖယ်ခြင်းမှ လွတ်ခဲ့ပါသည်။

နောက်နေ့တွင်မမြကြည်၊ မအေးပုတို့ကျောင်းဝင်းနောက်ဘက်ဝင်ပေါက်တွင် သပိတ်တားကြပြန်သည်။ မြေပေါ်မှာလှဲအိပ် သပိတ်တားကြရာ ဗြိတိသျှအလိုတော်ရိများက ကျောင်းသူတွေ လှဲအိပ်မည့်နေရာပေါ်တွင် ခွေးလှေးယားသီးမှုန့်များ ကြိုတင်ဖြန့်ဖြူးထားသည်ကိုမသိဘဲ လှဲအိပ်မိသောကြောင့် ကျောင်းသူတွေ ယားကြရသည်။ ဈေးမှ အမျိုးသမီးများထိုအဖြစ်ကိုသိသဖြင့် ဆီးဖြူသီးခြောက်နှင့်သွေးဆေး လိမ်းပေးကြသည်။

တစ်ရက်တွင် ကျောင်းအုပ်ကြီးအိမ်ဘေးဘက်အပေါက်တွင် ကျောင်းသားလေးများ သပိတ်တားနေစဉ် အင်္ဂလိပ်ရာဇဝတ်ဝန် (D.S.P) သည် မြင်းစီးလျက် ကျောင်းဝင်းအတွင်းသို့ဝင်ပြီး ကျောင်းအုပ်ကြီးနှင့် စကားပြောပါသည်။ ထိုအကြောင်းကို ကျောင်းသား ခေါင်းဆောင် ကိုလှဒင်သိလျှင် ချက်ချင်းရောက်လာပြီး သူပါ ဝင်ပေါက်ကို လှဲအိပ်ပြီးတားလိုက်တော့၏။ ရာဇဝတ်ဝန်သည် ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးနှင့် စကားပြောပြီး ထွက်လာရာ လှဲအိပ်နေသော ကျောင်းသားများက မဖယ်ပေးသဖြင့် ကျောင်း၏ မြောက်ဘက်ဝင်းနှင့်တစ်ဆက်တည်း ဖြစ်နေသော စစ်တပ်မှ ကုလားစစ်သားများအားခေါ်ပြီး ဝင်းတွင်ကာထားသည့် ကွန်ကရစ်တိုင်ကို တူးခိုင်းပြီး ဝင်းပွင့်သွားမှ ထွက်သွားခဲ့၏။ မြင်းကြီးမှာ စစ်မြင်းဖြစ်ရာ ခွာရှပ်လိုက်ပေါက်လိုက်နှင့် ကျောင်းသားများကိုကျော်ရန် တပြင်ပြင် ဖြစ်နေပါသည်။ ကျောင်းသားများ သတ္တိမသေး၊ လှဲမြဲလှဲလျက် ဆန္ဒပြနေကြသည်။

၁၉၃၉ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ ၁၆ ရက်နေ့တွင် ကျောင်းသားများသပိတ်တားနေစဉ် ပုလိပ်များရုတ်တရက်ရောက်လာပြီး ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား ကိုတင်အောင်၊ ကိုမြစိန်၊ ကိုခင်တို့အပြင် ကသာကျောင်းသားခေါင်းဆောင်ဖြစ်သော ကိုမောင်ကို၊ ကိုသန်းအောင်၊ ကိုဘိုးကို၊ ကိုခင်မောင်ပါ ခုနစ်ဦးအားဖမ်းပြီး ကျောင်းဝင်းနှင့်ကပ်လျက်ပုလိပ်ဌာနအချုပ်ခန်းသို့ခေါ်သွားကြသည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် ကသာအကျဉ်းထောင်သို့ ပို့လိုက်ကြ၏။

ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်များ အဖမ်းခံရသည့်သတင်းသည် ကသာမြို့တွင် လျင်မြန်စွာပျံ့သွား၏။ ပုလိပ်ဌာန (ရှေးအခေါ် ဂတ်တဲ) ရှေ့သို့ လူအများစုရုံးရောက်လာကြတော့သည်။ ဈေးသူဈေးသားများ၊ အရပ်သားများပါ အုံကြွလာကြသည်။ ကိုလှဒင်၊ ကိုခမ်းရွှေ၊ မမြကြည်တို့က သပိတ်မှောက်ကျောင်းသားများကို ဆက်လက်ခေါင်းဆောင်ပြီး ထိန်းသိမ်းထားကြသည်။ မြို့လူထု၊ ဈေးလူထု၊ သပိတ်မှောက်ကျောင်းသားတို့က ဖမ်းဆီးသူများ ချက်ချင်းလွှတ်ပေးရန် တောင်းဆိုကြသည်။

ဇန်နဝါရီလ ၁၇ ရက်နေ့တွင် သပိတ်မှောက်ကျောင်းသားတို့သည် ကျောင်းသို့ သွားရောက်ခြင်းမပြုကြဘဲ ကသာအရေးပိုင်ရုံးသို့ စုရုံးသွားကြပြီး အဝင်အထွက်တံခါးပေါက်များတွင်လှဲအိပ်ကာ မည်သူမျှသွားလာခြင်းမပြုရန် လှဲအိပ်တားဆီး ဆန္ဒပြကြသည်။ ဖမ်းဆီးခံထားရသောကျောင်းသားခေါင်းဆောင်များ ပြန်လည်လွတ်မြောက်ရေးအတွက် သပိတ်တားဆန္ဒပြရာသို့ ကသာမြို့ပေါ်သာမက အထက်ဘက် ရှမ်းရွာများဖြစ်ကြသည့် ပိန္နဲကုန်း၊ စေတီကုန်း၊ မိတ်သလင်၊ ကပ္ပလိပ်နှင့် အောက်ဘက်သဗ္ဗာကိုင်း၊ ထုံးပေါ၊ ရေသုတ်၊ ဝဲကြီးစသောရွာများမှ လူထုများပါစုရုံးရောက်လာကြပြီး အရေးပိုင်ရုံးဝင်းအတွင်းသို့ မည်သူမျှမဝင်နိုင်ရန် သပိတ်တားကြသည်။ ထိုသို့ သပိတ်တားရာတွင် မြစ်အရှေ့ဘက်ကမ်းမှပင် လှေနှင့်လာရောက်ကြသူတွေရှိခဲ့၏။

ရှေးအခါက ဤမျှများသော လူထုစုရုံးမှုမရှိခဲ့ပါ။ ယခုကျောင်းသားသပိတ်တွင်ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်များ ဖမ်းဆီးခြင်းခံကြရသော

ကြောင့် မည်သူကမျှ လှုံ့ဆော်စည်းရုံးမှုမပြုပါဘဲ မိမိတို့နိုင်ငံ၊ မိမိတို့၏အညွန့်အဖူး ကျောင်းသားလူငယ်များအတွက် နိုင်ငံရေးစိတ်ဓာတ်ဖြင့်ထောက်ခံအားပေးခြင်းဖြစ်တော့သည်။ ကြွေးကြော်သံများလည်းကျောင်းသားအရေးအခင်းကို ကျော်ပြီးနိုင်ငံရေးနယ်သို့ဝင်သောကြွေးကြော်သံတွေကြောင့် အရေးပိုင်ရုံးမှာ ဘာမှ လုပ်ကိုင်၍ မရတော့ပါ။

ရုံးရှိစာရေးကြီးများက သပိတ်တားသူများကို လျှို့ဝှက်စွာကူညီကြပါသည်။ ကျွေးမွေးရေးအဖွဲ့ကလည်း လက်ဖက်ရည်၊ ထမင်းဟင်းတို့ဖြင့်လာရောက်ကျွေးမွေးကြ၏။

ကသာအရေးပိုင်မှာ မစ္စတာဖစ်ရှ်ဝစ် ဖြစ်သည်။ သူသည်ဗန်းမော်မြို့ဘက်သို့ တောတက်သွားရာမှ မွန်းလွဲနှစ်နာရီခန့်တွင်အရေးပိုင်ရုံးသို့ ရောက်လာပြီး ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်များနှင့်တွေ့လိုကြောင်းပြော၍ ကိုလှဒင်၊ ကိုခမ်းရွှေတို့နှင့်တွေ့ပြီး ဖမ်းဆီးထားသောကျောင်းသားများအား ယခုပင်ရုံးထုတ်စစ်ဆေးမည်ဖြစ်၍ ရုံးဝင်းအတွင်းသို့ ဝင်ခွင့်ပေးရန်ပြောသဖြင့် ဝင်ခွင့်ပြုလိုက်၏။ မကြာမီပင် ကျောင်းသားခေါင်းဆောင် ခုနစ်ဦးအား ထောင်မှထုတ်လာပြီး စစ်ဆေးပါသည်။ ကျောင်းသားများနှင့် ကျေးရွာ၊ မြို့လူထုက ကျောင်းသားများအားချက်ချင်းလွှတ်ပေးရန် တောင်းဆိုကြပါသည်။ သို့သော် ထိုနေ့ကနောက်ကျမှစစ်ဆေးရ၍ ယနေ့ မပြီးပြတ်သေးကြောင်း နောက်နေ့မှထပ်မံ စစ်ဆေးမည်ဖြစ်ကြောင်းပြောပြီး ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်တို့အား ထောင်ကြီးချုပ်သို့ ပြန်ပို့သည်။

ဇန်နဝါရီလ ၁၈ ရက်နေ့တွင် သပိတ်တားသူတို့သည် အရေးပိုင်ရုံးသို့သွားပြီး ကြွေးကြော်သံများ ကြွေးကြော်ပြီး ဆန္ဒပြကြသည်။ မြို့ရောတောပါလူထုကြီးကလည်း ယမန်နေ့ကကဲ့သို့ တစ်စုတစ်ဝေးကြီး ဝိုင်းဝန်းရောက်လာကြသည်။ ထိုနေ့ မွန်းလွဲသုံးနာရီတွင် ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်များအား လွှတ်ပေးလိုက်ပါသည်။

သပိတ်မှောက်ကျောင်းသားများနှင့် လူထုကြီးမှာ အားရဝမ်းသာရွှင်မြူးစွာဖြင့် အသင့်စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း ရှေ့ဆုံးမှ စည်တော်ကြီး

ရှမ်းလျက်ကျောင်းသားခေါင်းဆောင် ခုနစ်ဦးပါ လူထုကြီးမှာ လေးယောက် တစ်တွဲ၊ ငါးယောက် တစ်တွဲဖြင့် မြို့ထဲသို့ထွက်ခဲ့ပြီး သပိတ်စခန်းတွင်လူစုခွဲလိုက်ကြပါသည်။

ကသာကျောင်းသားသပိတ်သည် မြို့နယ်လူထု၏ ထောက်ခံမှုကို ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်အင်တိုက်အားတိုက် ရရှိခဲ့သည်။ နေ့စဉ်ပင် သပိတ်တားကျောင်းသားသစ်များ ရောက်ရှိလာသည်။ ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်တို့ကလည်း အခွင့်ရတိုင်း သပိတ်တရားပွဲကျင်းပပြီး လူထုထောက်ခံမှုကို အရှိန်မပျက်ထိန်းခဲ့ကြသည်။

မြို့ပေါ်ရှိ အစိုးရဝန်ထမ်းများကလည်း နိုင်ငံရေးစိတ်ဓာတ်များ နိုးကြားလာပြီး သပိတ်စခန်းကို တိတ်တဆိတ် အကူအညီပေးကြ၏။ ရန်ကုန်မှ ကျောင်းသားများ အစာငတ်ခံဆန္ဒပြကြောင်းသိရသောအခါ ကသာသပိတ်စခန်းရှိ ကျောင်းသားတို့လည်း ရန်ကုန်သပိတ်စခန်းကို ထောက်ခံသည့်အနေဖြင့် ၄၈ နာရီတိတိ အစာငတ်ခံကြလေသည်။ ၁၉၃၉ ခုနှစ်၊ မတ်လအလယ်ခန့်တွင် ရန်ကုန်ဌာနချုပ်မှ ညွှန်ကြားချက်အရ ကသာကျောင်းသားသပိတ်မှောက်ခြင်းကို အောင်မြင်စွာ အဆုံးသတ်လိုက်ပါသည်။

ကသာဟိုက်စကူးကျောင်း၏ ကျောင်းသားသမဂ္ဂအတွင်းရေးမှူး ကိုလှဒင်က အထက်ပါအတိုင်း ကျောင်းသားသပိတ်အကြောင်းကို မှတ်တမ်းတင်ခဲ့၏။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော့်အသက်မှာ ၁၃ နှစ်သား၊ အတန်းက ငါးတန်းဖြစ်ရာ ကိုလှဒင်၏ မှတ်တမ်းကဲ့သို့ စုံလင်တိကျမှုမရှိနိုင်ပါ။ သို့သော်ကျွန်တော်၏ အသိဉာဏ်တွင် ထင်စွဲနေသောကြောင့် ကျွန်တော် ထင်စွဲနေသည့်အတိုင်း အထက်စာမျက်နှာများတွင် ရေးလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

သပိတ်မှောက်ကိစ္စပြီးသောအခါ ကျွန်တော့်ဖေဖေနှင့်အတူ ရွှေကူသို့ ပြန်ခဲ့ပါသည်။ ထိုစဉ်က ရွှေကူမြို့တွင် တို့ဗမာအစည်းအရုံးဥက္ကဋ္ဌ သခင်မြရင် ရှိပါသည်။ သူသည် ပင်နီတိုက်ပုံဝတ်၏။ ဝါးဦးထုပ်ကို ဆောင်းလေ့ရှိပါသည်။ သူ၏လှုံ့ဆော်မှုကြောင့် ရွှေကူတစ်မြို့လုံး ဒေါက်တာဘမော်

အစိုးရကို ဆန့်ကျင်ကန့်ကွက်သည့်အနေဖြင့် စိတန်းလှည့်လည်ကြပါသည်။ ဒေါက်တာဘမော်အစိုးရပြုတ်ကျပါစေ၊ အရေးတော်ပုံ အောင်ပါစေ စသောကြွေးကြော်သံတွေ အော်ဟစ်လှည့်လည်ကြပါသည်။

ဖေဖော်ဝါရီတစ်လလုံးတွင် ရွှေကူတွင်အေးဆေးစွာနေရင်း သတင်းစာများတွင် ရန်ကုန်ကျောင်းသားများ သပိတ်လှန်ကြောင်း သတင်းကို ဖတ်ရပါသည်။ မန္တလေးမြို့မှ အာဇာနည် ၁၇ ဦး ပုလိပ်များ လက်ချက်နှင့်ကျဆုံးကြောင်းကို စိတ်မချမ်းသာစွာ ကြားရပါသည်။ ရန်ကုန်သတင်းများလည်း ဖတ်ရှုရပါသည်။

အားလပ်ရက်တွင် သတင်းစာဖတ်ခြင်း၊ ဖေဖေ့ထံ လာလည်လေ့ရှိသော သခင်မြရင်က သခင်အစည်းအရုံးအကြောင်း သခင်များအကြောင်း နားထောင်ရသောကြောင့် နိုင်ငံရေးအကြောင်း တစ်စွန်းတစ်စ သိနေသလို ရှိပါသည်။ သို့သော် ကသာတွင် တရားဟောခဲ့သော ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား ကိုတင်အောင်၏ စကားများတော့ သတိရနေမိသည်။

ထိုကိုတင်အောင်သည် နောင်သောအခါ မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်ပါတီအစိုးရလက်ထက်တွင် နိုင်ငံတော် တရားသူကြီးအဖွဲ့ဥက္ကဋ္ဌ ဦးတင်အောင်ဟိန်းဟူ၍ ထင်ရှားကျော်ကြားလာသူဖြစ်သည်။ ထိုသူသည် ကျွန်တော့်ဘဝတွင် နိုင်ငံရေးတရားကို ပထမဆုံးနားထောင်တတ်အောင် ဟောပြောသူ ကျွန်တော့်စိတ်ကို စည်းရုံးနိုင်သူလည်းဖြစ်ပါသည်။

မတ်လတတိယပတ်တွင် ကျောင်းသားများအရေးသည် အေးဆေးသွားရော့သလားမသိ၊ ကသာစာတိုက်မှ စာမေးပွဲဖြေဆိုဖို့လာရန် အကြောင်းကြားသဖြင့် မေမေက ကသာမြို့သို့ လိုက်ပို့ပါသည်။ ကသာမြို့တွင် ကျောင်းသားများ စာမေးပွဲဖြေရန် စာကျက်နေကြောင်းသိရပါသည်။ မေမေက ကျွန်တော့်အားဘော်ဒါဆောင် အုပ်ချုပ်သော ဆရာဘထံ ပို့ပါသည်။ ဆရာဘကလည်း ပျူငှာလှိုက်လှဲစွာ ကြိုဆိုလက်ခံပါသည်။ ဆရာဘက ဘော်ဒါနေကျောင်းသားများကို စာမေးပွဲဖြေကြ၊ စာမေးပွဲပြီးရင် ကျောင်းပိတ်မယ်ဟု ပြောပါသည်။

ကျွန်တော်၏ ငါးတန်းစာမေးပွဲမှာ သုံးရက်သာဖြေရပါသည်။ စာမေးပွဲဖြေပြီးသောအခါ ဘိုးဘိုးအိမ်သို့ ပြန်ခဲ့ပါသည်။ ဘိုးဘိုးအိမ်သို့

ကျောင်းသားသပိတ်ခေါင်းဆောင် ကိုလှဒင်လာရောက်စကားပြော သည်။ သူက "စာကျက်ကြ၊ စာမေးပွဲဖြေကြ၊ ပညာတတ်မှလူရာဝင်မည်၊ ကျောင်းစာအပြင် ပြင်ပမှ ဗဟုသုတဖြစ်ဖွယ်ရာ စာတွေလည်း ဖတ်ကြ၊ ရာဇဝင်စာအုပ်တွေလည်း ဖတ်ကြ ကျောင်းပိတ်ချိန်ကိုမဖြုန်းနဲ့" ဟူ၍ ပြောပါသည်။

ကျွန်တော်စာဖတ်လာခြင်း

ကိုလှဒင်ပြန်သွားပြီး ဘော်ဒါဆောင်မှ သူငယ်ချင်း လေးမောင် ရောက်လာပါသည်။ သူ့တွင်စာအုပ် သုံးအုပ်ပါလာရာ ထိုစာအုပ်များကို ကျွန်တော့်အားပေးပါသည်။ ထိုစာအုပ်များမှာ မြို့မဆရာဟိန် ဘာသာ ပြန်ဆိုရေးသားသော -

၁။ ကျွန်နိုပ်နှင့်မိုက်ကယ်ကောလင်း

၂။ ကျွန်နိုပ်၏စွန့်စားခြင်း

၃။ သတင်းစာဆရာ ဦးသိန်းမောင်ရေးသော မြန်မာသူရဲကောင်းများ စာအုပ်တို့ ဖြစ်ပါသည်။

"ပုလိပ်တွေ မြို့မစာကြည့်တိုက်ကိုလာပြီး စာအုပ်တွေကို သိမ်းသွား တယ်၊ စာအုပ်ကိုဘာပြုလို့ သိမ်းတာပါလိမ့်၊သူတို့ပြန်မှ ငါစာကြည့်တိုက်ထဲ ဝင်သွားတော့ ဒီစာအုပ် သုံးအုပ်တွေ့တာပဲ၊ ငါကစာဖတ်ဝါသနာ မပါဘူး၊ မင်းကစာဖတ်ဝါသနာပါလို့ မင်းဖတ်ဖို့ယူခဲ့တာ" ဟုပြောပါသည်။

လေးမောင်မှာ ကျွန်တော့်ထက် အသက်တစ်နှစ်ကျော်ကျော် ငယ်ပါသော်လည်း သူက ကျွန်တော့်ထက် အရပ်မြင့်ပါသည်။ အပေါင်း အသင်းလည်း များသူဖြစ်သည်။ သူက "ဒါပဲကွာ၊ ငါသူငယ်ချင်းတွေကို သွားနှုတ်ဆက်ဦးမယ်၊ မင်းနဲ့ကျောင်းပြန်ဖွင့်မှတွေ့မယ်" ဟုပြောပြီး ထွက်သွားပါသည်။

ညဦးပိုင်းတွင် အိမ်ရှေ့ မြို့မစာကြည့်တိုက်တွင် ကိုဘိုးကို၊ ကိုမောင်ကို၊ ကိုလှဒင်၊ ကိုခမ်းရွှေတို့ထိုင်ပြီး စကားပြောနေကြသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ကျွန်တော် သူတို့ထံရောက်သွားသောအခါ ကျွန်တော့်အား စာမေးပွဲဖြေ နိုင်ရဲ့လားဟု မေးပါသည်။

သူတို့ပြောသည့်စကားတွင် ကျောင်းသားသပိတ်ပြီးသောအခါ ကသာမြို့သူမြို့သားတို့၏ စည်းလုံးမှုရှိကြပုံ၊ တက်ကြွပုံတို့ကိုပြောပြီး ကျောင်းပြန်ဖွင့်လျှင် ကျောင်းသားသမဂ္ဂဖွဲ့မည့်အကြောင်း ပြောပါသည်။ ကိုလှဒင်တို့က ၁၀ တန်းကျောင်းသားတွေဖြစ်ကြရာ ထိုစဉ်က သူတို့ စာမေးပွဲမဖြေရသေးပါ။ ဇွန်လမှဖြေရမည်ဟုသိရရာ စာမေးပွဲ အောင် စာရင်းထွက်ပြီးမှသာ ရှေ့ရေးကိုဆုံးဖြတ်မည်ဟု ပြောနေကြပါသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် မေမေနှင့်ကျွန်တော် ရွှေကူသို့ပြန်ခဲ့ကြပါသည်။ ထိုနှစ်နွေရာသီ ကျောင်းပိတ်ရက်အတွင်း ဖေဖေ့စာအုပ်စင်မှ ဦးကုလား ရေးသော မြန်မာရာဇဝင်ကို ဖတ်ပါသည်။ မိုက်ကယ်ကောလင်း၊ ကျွန်နိုပ်၏ စွန့်စားခြင်းတို့ကို ဖတ်သော်လည်း ကျွန်တော် သိပ်နားမလည်ခဲ့ပါ။

ကျွန်တော့်မေမေသည် မြစ်ကမ်းတွင် ရွှေကျင်လေ့ရှိပါသည်။ ရွှေစ ရသမျှစုဆောင်းတတ်သူဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း ရွှေကျင်ခွက် ကိုပေးပြီး ရွှေကျင်နည်းကို သင်ပေးသောကြောင့် ကျွန်တော်ရွှေကျင် တတ်နေပါသည်။

အချို့အချိန်များတွင် သွားနေကျ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းများသို့ သွားပြီး ဘုန်းတော်ကြီးဆိုဆုံးမသမျှကို နားထောင်ပါသည်။ သင်္ကြန်ရက် များတွင် လည်ပတ်ခြင်း၊ ရေပက်ခြင်း အလုပ်မလုပ်တတ်ပါ။ ကျွန်တော်က တစ်ကိုယ်တည်းနေခြင်းကို နှစ်ခြိုက်သူဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော့်မေမေသည် ညစဉ်လိုပင် ပုံပြောတတ်သောကြောင့် မေမေ့ပုံပြင်ကို နားထောင်လေ့ရှိပါသည်။ မေမေ၏အိမ်တွင်းမှုလုပ်ငန်း တို့ကို ဝိုင်းကူပါသည်။ ကော်ဖီပင်စိုက်ခြင်း၊ ကော်ဖီစေ့တွေလှန်းခြင်း၊ ကော်ဖီစေ့ကို ကိုယ်တိုင်လှော်ထောင်းတတ်ရာ ကျွန်တော် ကူလုပ်ပါသည်။

ကျွန်တော့်မေမေသည် အပ်ချုပ်ခြင်း၊ ဖေဖေသောက်ရန်ဆေးရိုး၊ ဆေးရွက်ကြီး၊ မန်ကျည်းရည် စသည်တို့ဖြင့် ဆေးစပ်ပြီး ပြောင်းဖူးဖက် ဆေးလိပ်ကို ကိုယ်တိုင်လိပ်ပေးပါသည်။ မေမေသည် အိမ်ထောင်ထိန်း ကျွမ်းကျင်သည့်အမျိုးသမီးဟူ၍ ယခုမှ ပြန်တွေးမိပါသည်။

ထိုစဉ်က ဖေဖေ၏လစာမှာ ၁၀၀ ကျပ် ရသည်ဟု သိရပါသည်။ ထိုငွေဖြင့် ကျွန်တော်တို့ညီအစ်ကို၏ ကျောင်းစားစရိတ်၊ ဖေဖေမေမေတို့

စားစရိတ်တို့သုံးပြီးသည်မှာပင် မေမေက ငွေစုဖြစ်အောင်စုမိပါသေးသည်။ ရွှေဒင်္ဂါးတစ်လတစ်ပြား ဝယ်ပါသေးသည်။ ထို့ပြင် မေမေ၏ ကော်ဖီမှုန့်ကကောင်းသည်ဟု ခံယူသူရှိသောကြောင့် ဝယ်သူလာသော အခါ မေမေက ကော်ဖီမှုန့်ကို ရောင်းပါသေးသည်။

ကျွန်တော်တို့ခြံတွင် ပန်းပင်တွေများစွာရှိနေရာ ကျွန်တော်က ရေလောင်းရပါသည်။ ရွက်လှပင်လည်း များစွာရှိရာ ရေလောင်းရသည်မှာ မအားလှပါ။ ပန်းဝယ်သူလာသောအခါ ကျွန်တော့်မေမေက ဘယ်ပန်းခူးပေး၊ ဘယ်ပန်းညှပ်ပေးဟုခိုင်းလျှင် ကျွန်တော်လုပ်ရပါသည်။

ကျွန်တော့်ဖေဖေမှာ အစိုးရဝန်ထမ်း စာတိုက်ဗိုလ်ဟုခေါ်သော အလုပ်လုပ်သူဖြစ်ပါသည်။ ကြေးနန်းလည်း ရိုက်တတ်သူဖြစ်ပါသည်။ ဖေဖေ၏ စာတိုက်ဗိုလ်လစာအပြင် ကြေးနန်းရိုက်ရသည့်အတွက် အရေးကြီးသောအကြောင်းကြောင့် ရုံးပိတ်ချိန်မှလာရောက်ကြေးနန်း ရိုက်သူရှိပါက တရားဝင်ပေးရသော Late Fee နောက်ကျကြေးကို ဖေဖေ ရတတ်ပါသေးသည်။ ရွှေကူတွင် သစ်ကုန်သည်များ၊ အခြားကုန်သည်များရှိရာ အင်္ဂလိပ်စာကျွမ်းသောဖေဖေအတွက် နောက်ကျကြေး အတော်ရတတ်ပါသည်။ တရားဝင်ရသောငွေ ဖြစ်ပါသည်။

ဖေဖေသည်လူရိုးလူအေးဖြစ်၏။ ကြောက်တတ်သည်ဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။ ယခုခေတ်ပြောနေကျ ပြိုင်လာလျှင် အရှုံးပေး၊ နှလုံးအေးသည့်ဆေးဟူသော စကားကဲ့သို့ ဘယ်သူနှင့်မျှ အငြင်းအခုံလုပ်လေ့မရှိပါ။ အားလပ်ချိန်တွင် ခြင်းခတ်ခြင်းဖြင့် စိတ်အပန်းဖြေတတ်သူဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော့်အား ကိုယ်နှင့်တန်းတူသူသာပေါင်းသင်းရန်၊ ရပ်ကွက်အတွင်းရှိ ဖေဖေ့အထင် ကလေကချေဟုထင်သူကလေးများနှင့် ရောနှောနေခြင်းကို မလုပ်ရန် ပြောတတ်ပါသည်။

များစွာ စည်းကမ်းလိုက်နာတတ်သူ အလုပ်တာဝန်ကျေသူဖြစ်ပါသည်။ မေမေကဘယ်သူနဲ့ဖြစ်ဖြစ် သင့်အောင်နေ၊ သူတောင်းစားလည်း ပေါင်းဖို့ကြုံလာလျှင်ပေါင်းရမှာပဲဟု ပြောတတ်ပါသည်။ မေမေသည် စာတိုက်ရှိရာဝန်းကျင်မှ အိမ်ရှင်မများ၊ မိသားစုဝင်များနှင့်သိကျွမ်းပါသည်။ ရွှေကူမြို့တွင် အဝတ်လျှော်သောအခါ မြစ်ဆိပ်သို့ဆင်းပြီး

လျှော်ဖွပ်ကြရာ အိမ်ရှင်မများနှင့်မသိ၍ မခင်၍မဖြစ်ပါ။ မေမေသည် အိမ်တွင်းအလုပ်တွင် နှံ့စပ်သူ၊ ကျွမ်းကျင်နိုင်နင်းသူဖြစ်ရကား အရပ်ထဲရှိ မိန်းမကြီးများက မေမေ့ကို ခင်မင်ကြပါသည်။

ရွှေကူမြို့တစ်မြို့လုံးနီးပါး အိုးလုပ်လေ့ရှိကြရာ ဝန်ထမ်းဘဝဖြင့် ခေတ္တလာနေသော မေမေမှာ ထိုအတတ်ကို တတ်အောင်သင်ယူလိုက်ပါသေးသည်။ အိုးထိန်းစက်တော့ ကျွန်တော့်အိမ်တွင်မရှိပါ။

ဇွန်လဒုတိယသတင်းပတ် ၁၉၃၉ ခုနှစ်တွင် ကျွန်တော်သည် မမဘီခေါ်သောကြောင့် မေမေနှင့်အတူ ကသာကျောင်းသို့ ပြန်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်နှင့်အတူ ကျွန်တော့်ညီ မောင်တင်ဦးပါခဲ့၏။ ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုကို ဘော်ဒါတွင်ထားခဲ့ပြီး မေမေရွှေကူသို့ ပြန်သွားပါသည်။

ဘော်ဒါဆောင်သို့ရောက်သောအခါ မနှစ်ကလောက်တော့ ယောင်ချာချာနှင့်ကြောက်ရွံ့စိတ်လည်း မရှိတော့ပါ။ ထိုနှစ်တွင် ကျွန်တော်သည် ကျောင်းမှန်မှန်တက်ပါသည်။ စာကျက်ပါသည်။ လေးမောင်ပေးသော စာအုပ်ကိုဖတ်ပါသည်။ မသိတာရှိလျှင် လူကြီးတွေကို မေးပါသည်။ ထိုလူကြီးများတွင် ကျွန်တော့်ထက် အသက်ကြီးသော ဘော်ဒါကျောင်းသား ကိုတုတ်ပေါ ပါသည်။ သူက ကျွန်တော်နားမလည်သော စာပိုဒ်များကိုရှင်းပြသည်။ ထိုသို့ရှင်းပြရင်းပင် သူသည် ထိုစာအုပ်တွေကို စိတ်ဝင်စားသွားဟန်တူပါသည်။ သူက ထိုစာအုပ်များကိုယူသွားပြီး သူ့အိပ်ရာဘေးတွင်ထားပြီး ဖတ်တာကိုတွေ့ရပါသည်။

ညနေပိုင်းကျောင်းဆင်းသောအခါ နေမဝင်မီ ကာယပညာ ဆရာပြသော ကျန်းမာရေးလေ့ကျင့်ခန်းများကို လုပ်ရပါသည်။ ဒရိန်းပြခြင်း၊ အပြေးခုန်၊ တန်းမြင့်ခုန်၊ အပြေးအပြင် ကွင်းဘားကစားရသည်။ အရပ်ရှည်ချင်သောကြောင့် ရိန်းဘားကို ကစားပါသော်လည်းအရပ်က ရှည်မလာပါ။ ထို့ကြောင့် ရိန်းဘားကိုစွန့်ပြီး ဟောရီဇင်တယ်ဘားကို ကစားပါသည်။ အထူးအားဖြင့် တာတို၊ တာရှည်အပြေးကို လေ့ကျင့်ခဲ့ပါသည်။

ခုနစ်တန်းသို့ရောက်သောအခါ ကျောင်းပြေးခုန်ပစ်ပွဲတွင် ဂျူနီယာတန်း ပြေးခုန်ပစ်ပွဲတွင် တာတိုတာရှည် ပြေးပွဲ လေးမျိုးတွင် ချန်ပီယံဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

အားကစားကိုလေ့ကျင့်မှုကြောင့်လားမသိပါ။ ကျွန်တော်သည် ကြောက်စိတ်တွေ တဖြည်းဖြည်းလျော့ပါးလာပါသည်။ ပုံမှန်အားဖြင့် ကျွန်တော်ကြောက်တတ်ပါသည်။ အရပ်ရှည်သူများကိုလည်း ကြောက်ပါသည်။ အရပ်ရှည်သူများအော်လျှင်လည်း ကြောက်တတ်ပါသည်။ သူတစ်ပါးနှင့်ရန်ဖြစ်ရမှာကြောက်ပါသည်။ တစ္ဆေသရဲကိုလည်း ကြောက်ပါသည်။ ကျွန်တော့်ကို မဟုတ်တာလာပြောလျှင် ကျွန်တော်စိတ်ဆိုးပါသည်။ သို့သော် ခံမပြောရဲသောကြောင့် သည်းခံနေရသည်။

စနေ၊ တနင်္ဂနွေအားလပ်ရက်များတွင် သူငယ်ချင်းများနှင့် ကသာမြစ်ဆိပ်သို့ဆင်းပြီး ရေကူးတတ်ပါသည်။ ရောက်တတ်ရာရာ လျှောက်လည်တတ်ပါသည်။ သို့သော် များသောအားဖြင့် ဘော်ဒါဆောင်တွင်ပင် ခိုအောင်းနေတတ်ပါသည်။

၁၉၃၉ ဇူလိုင်လကုန်ခါနီးလောက်တွင် ကျောင်းသားများသမဂ္ဂဖွဲ့သည်ဟု ကိုတုတ်ပေါ လာပြောပါသည်။ ကျွန်တော်က ကိုတုတ်ပေါအား-

"အဲဒီ ကျောင်းသားသမဂ္ဂဖွဲ့တယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုဖွဲ့တာလဲဗျာ" ဟု မေးမိသည်။ ကိုတုတ်ပေါက "ကွာ . . . ကျောင်းသားတွေ တိုင်တိုင်ပင်ပင် ညီညီညွတ်ညွတ်လုပ်ဖို့ အသင်းဖွဲ့တာပါကွာ" ဟုပြောရာ ကျွန်တော်က "ခင်ဗျားရော အဲဒီအသင်းဝင်သေးလား" ဟုမေးရာ ကိုတုတ်ပေါက "ဝင်မလို့ စဉ်းစားနေတယ်" ဟု ဖြေပါတယ်။ ကျွန်တော်က "အဲဒီသမဂ္ဂကို ဘယ်သူတွေဖွဲ့တာလဲ"ဟုမေးပြန်ရာ သူက "ငါကြားတာတော့ကွာ သပိတ်တုန်းက ခေါင်းဆောင်ခဲ့တဲ့ ကိုဘိုးကိုတို့၊ ကိုလှဒင်၊ ကိုထွန်းညွန့်တို့ပါတာပဲ" ဟူ၍ ဖြေပါသည်။

ထိုစဉ်က ကျွန်တော့်အသိဉာဏ်တွင် သမဂ္ဂဟူသောစကားလုံးကို ရေရာသေချာစွာမသိသေး၊ မရှင်းလင်းသေးရကား သမဂ္ဂကိစ္စကို ဆက်ပြီး မမေးတော့ပါ။ ထိုသို့ကျောင်းသားသမဂ္ဂဖွဲ့စည်းခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ အသစ်ရောက်လာသော ကျောင်းအုပ်ကြီး မစ္စတာမဇွန်းဒါးက သော်လည်းကောင်း ဆရာများကသော်လည်းကောင်း ထွေထွေထူးထူး ပြောဆိုသံ မကြားရတော့ပါ။

ဤသို့ပင် ထိုနှစ် ၁၉၃၉ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလဆန်းသို့ ရောက်ရှိလာပါသည်။ စက်တင်ဘာ လေးရက် ငါးရက်လောက်တွင် နံနက်ပိုင်း ကျောင်းဖွင့်သောအခါ ကျောင်းဆရာများလည်း ကျောင်းဆရာများအလိုက်၊ ကျောင်းသားကြီးများလည်း ကျောင်းသားကြီးများအလိုက် စုရုံးပြီးပြောဆိုနေကြသည့်အသံကို ကြားရပါသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဘော်ဒါနေကိုးတန်းကျောင်းသားကိုစိန်ကြီးဆိုသူသည် ဘော်ဒါကျောင်းဆောင်အောက်ထပ်သို့ ရောက်လာပြီး လက်ဖက်ရည်သောက်နေကြသော ကျောင်းသားတို့အား -

"ဟေ့ စစ်ကြီးဖြစ်ပြီကွ"ဟု အော်ပြောလိုက်ပါသည်။ သူသည် သပိတ်မှောက်စဉ်က ပါခဲ့သော်လည်း အသံကျယ်ကျယ်ပြောဆိုခဲ့သူမဟုတ်ပါ။ ထိုအခါကျွန်တော်တို့ဝိုင်းတွင်ထိုင်နေသော တကောင်းမြို့သား ကိုတင်ဖေက "ဗျို့ ကိုစိန်ကြီး၊ စစ်ကြီးဖြစ်တယ်ဆိုတာဘာလဲဗျာ့" ဟုမေးလိုက်ပါသည်။ ထိုအခါ ကိုစိန်ကြီးက -

"ဘာမှန်းတော့ မသိပါဘူးကွာ၊ အင်္ဂလိပ်နဲ့ဂျာမနီ စစ်ဖြစ်တာပဲလို့ သိရတာပဲ၊ သတင်းစာကို စောင့်နေတာ၊ သတင်းစာလာမှ ပို သေသေချာချာသိရမှာ" ဟု ဖြေပါသည်။

ဤတွင် ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိစားပွဲတွင် လက်ဖက်ရည်သောက်နေသော ကိုတုတ်ပေါက -

"အင်္ဂလိပ်နဲ့ဂျာမနီ ရန်စောင်နေကြတာကြာပြီကွ၊ ခုလိုစစ်ဖြစ်ပြီဆိုတော့ တို့ငယ်ငယ်တုန်းကဖြစ်ခဲ့တဲ့ ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီးလိုလားမှမသိတာ" ဟုပြောလိုက်ပါသည်။ ထိုအခါကျောင်းသားတစ်ယောက်က "ကျောင်းများ ပိတ်နေဦးမှာလားဗျာ" ဟုမေးရာ ကိုးတန်းကျောင်းသား ကိုတုတ်ပေါက "နေဦးကွ ငါမေးကြည့်ပါဦးမယ်၊ ဟိုမှာစစ်ဖြစ်တာနဲ့ တို့ကျောင်းက ပိတ်မယ်မထင်ပါဘူးကွာ" ဟုပြောလိုက်၏။

ကျွန်တော်ကမူ ဘာမေးရမှန်းမသိသောကြောင့် သူများပြောသမျှကို နားထောင်နေလိုက်ပါသည်။ ထိုညဘော်ဒါဆောင် စာကြည့်ချိန်တွင် ကျောင်းသားတို့အား ဘော်ဒါအုပ် ဆရာဦးဘ က လာပြောရာတွင် -

“မင်းတို့ကို ဆရာပြောချင်တာက အခုအင်္ဂလိပ်အစိုးရနဲ့ ဂျာမနီအစိုးရတို့ စစ်ဖြစ်နေကြတာ၊ မင်းတို့မပူကြနဲ့၊ ဆိုင်ရာအစိုးရတွေအချင်းချင်းလုပ်ကြလိမ့်မယ်။ မင်းတို့နဲ့မဆိုင်ဘူး။ ဘုရင်ခံကလည်းပြောသွားတယ်၊ တိုင်းသူပြည်သားတွေ မပူကြနဲ့၊ ကျွန်ုပ်တို့ အင်္ဂလိပ်အစိုးရက အိန္ဒိယနိုင်ငံနဲ့မြန်မာနိုင်ငံကို ကောင်းကောင်းကြီး ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ထားမယ်လို့ပြောတယ်၊ ဒါကြောင့်မပူနဲ့” ဟူ၍ပြောရာ ထိုစကားကို ကျွန်တော်မှတ်ထားလိုက်ပါသည်။

ထိုအကြောင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ကျောင်းသားကြီးများနှင့် ဆရာကြီးများထံ ချဉ်းကပ်ပြီး မေးကြည့်ဦးမည်ဟု တေးမှတ်ထားလိုက်ပါသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် စစ်တိုက်သည်ဆိုသောစကား၏ အဓိပ္ပာယ်ကို ကျွန်တော်က သဲသဲကွဲကွဲမသိပါ။ သို့သော်လည်း စစ်ကြီးဖြစ်ပြီဟူ၍ ကိုစိန်ကြီးပြောလိုက်သောကြောင့် ယင်းအကြောင်းအရာများကို သိချင်သောစိတ်များ ဖြစ်ပွားလာသည်ကတော့ အမှန်ပင်ဖြစ်ပါသည်။

ထိုနေ့ညအဖို့ ကျွန်တော်အေးချမ်းစွာအိပ်ပျော်သွားပါသည်။ နောက်တစ်နေ့တွင် ကျောင်းတက်သောအခါ ခြောက်တန်းအတန်းထဲသို့ ကျွန်တော်ရောက်ရှိချိန်တွင် ဆရာသန့် (အတန်းပိုင်ဆရာ) ၊ အင်္ဂလိပ်စာပြဆရာ ဦးဘသောင်း၊ မြန်မာစာပြဆရာ ဆရာခတို့သုံးဦး သူတို့ရှေ့တွင်ရှိသော မြန်မာ့အလင်းသတင်းစာကိုကြည့်ကာ စစ်ဖြစ်ခြင်းအကြောင်းကို ပြောနေကြသံကြားရပါသည်။

ဆရာဦးဘသောင်းက “ဂျာမနီက ပိုလန်ပြည်ကို ဝင်တိုက်လို့ အင်္ဂလိပ်နဲ့ပြင်သစ်အစိုးရက စစ်ကြေညာလိုက်တာပဲဗျာ၊ ကြည့်ရတာ ဂျာမနီက လက်ဦးဝင်တိုက်တယ်နဲ့တူတယ်၊ ဒီအတိုင်းဆိုရင် ဒီစစ်ဟာ တော်တော်နဲ့ပြီးမယ်မထင်ဘူး၊ တာရှည်သွားလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်ဗျာ” ဟုပြောသံကို ကျွန်တော်ကြားလိုက်ပါသည်။

မကြာမီပင် ကျောင်းတက်ခေါင်းလောင်းထိုးသောကြောင့် ဆရာသုံးယောက်လူစုခွဲပြီး ဆိုင်ရာအတန်းတို့သို့ ထွက်သွားကြပါသည်။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော်တို့ကျောင်းသားငယ်တစ်စုသည် စစ်အကြောင်း

ကိုသာပြောနေမိကြပါသည်။ စစ်ဖြစ်တယ်ဆိုတာဘာလဲ၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဟူ၍ အချင်းချင်းမေးကြ ပြောကြ၏။ ဘာမှသေသေချာချာသိ၍မဟုတ်ပေ။

သတင်းစာများကို ဖတ်ကြည့်သောအခါ သတင်းစာတွင် စစ်သတင်းများသာ ပါနေပါသည်။ ရုပ်ရှင်ရုံတွင် တစ်ခါတလေ စစ်ဇာတ်ကားတွေပြသည့်အတွက် ကြည့်ခဲ့ရပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ကျောင်းနှင့်ကပ်လျက်တွင် အမ်ပီ Military Police တပ်ရှိပါသည်။ ထိုတပ်တွင် ဂေါ်ရခါးနှင့် အိန္ဒိယနိုင်ငံပေါက်ကုလားစစ်သားများရှိပါသည်။ သူတို့တပ်သားများသည် သူတို့၏ ဘောလုံးကွင်းတွင် လေ့ကျင့်ခန်း လုပ်နေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ တစ်ခါတလေတွင် ဦးထုပ်တွင် သစ်ခက်တွေထိုးပြီး ကျောပိုးအိတ်တွေနှင့်လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်နေကြပုံ၊ မြေပြင်ပေါ်တွင် ဝမ်းလျားမှောက်ပြီး တွားသွားကြပုံတို့ကို တွေ့ရပါသည်။

ကျွန်တော်တို့၏ စိတ်တွင် စစ်လေ့ကျင့်ခန်းဆိုတာ ဒါပဲလားဟူ၍ တွေးနေမိပါသည်။

ကျွန်တော်ကျောင်းစာများကို ကျက်ရသည်မှာ ပင်ပန်းသည်ဟူ၍ မရှိပါ။ ကျွန်တော် ကောင်းစွာလိုက်နိုင်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ကျောင်းစာအပြင် အခြားစာများကို ဖတ်လေ့ရှိလာပါသည်။ ကျွန်တော်ဖတ်သောစာများမှာ ကျောင်းသားကြီးများထံတွင် ရှိတတ်သော ဒဂုံမဂ္ဂဇင်း၊ ကြီးပွားရေးမဂ္ဂဇင်း၊ ဆရာကြီးပီမိုးနင်းဘာသာပြန်သော သူရဲကောင်းသုံးယောက်၊ ရတနာသိုက်စာအုပ်များကို ဖတ်ပါသည်။ ထို့မှတစ်ပါး ယခင်က ဖတ်ဖူးပြီးသည့် ကျွန်ုပ်နှင့်မိုက်ကယ်ကောလင်း၊ ကျွန်ုပ်၏ စွန့်စားခြင်း စာအုပ်များကိုဖတ်ပါသည်။ ထိုစာအုပ်များကိုဖတ်စဉ် နားမလည်သောအချက်တွေ့ပါက ကိုတုတ်ပေါ်နှင့် ကိုစိန်ကြီးကို မေးလေ့ရှိပါသည်။ ထိုစာအုပ်များကိုဖတ်ပြီးမှ အိုင်းရစ်လူမျိုးတို့ကလည်း အသားဖြူလူမျိုး၊ အင်္ဂလိပ်ကလည်း အသားဖြူလူမျိုးဖြစ်ရာ အသားရောင်ချင်းတူပါလျက်နှင့်အဘယ်ကြောင့် ဖိနှိပ်အုပ်ချုပ်ပါလိမ့်ဟူသော အတွေးကို တွေးမိတတ်ပါသည်။

ထို့အပြင် ဒဂုံမဂ္ဂဇင်းတွင်ပါဝင်သော ဒဂုံခင်ခင်လေး၏ မော်ဆရာမှတ်တမ်း၊ စုံထောက်မောင်စိန်ဒါး၊ စုံထောက်မောင်စံရှားဝတ္ထုတို့အပြင် ကျိုတ်လတ်ဦးပြုံးချိုရေးသည့် နေအေး လိမ်နည်းစာအုပ်ကိုလည်း ဖတ်ပါသည်။ ကျွန်တော်၏ စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေသော စာရေးသူတစ်ဦးမှာ စာရေးဆရာကြီး မဟာဆွေဖြစ်ပါသည်။ သူရေးသည့် တို့မေမေ၊ သူပုန်နှ အိမ်၊ စောရသက်ပြင်းတို့က ကျွန်တော်၏ စိတ်ကို လှုပ်ရှားစေခဲ့ပါသည်။

ဤသို့စာဖတ်လာသောကြောင့် ကျွန်တော့်၏စိတ်သည် စာပေါ်တွင် လွန်စွာမက်မောခုံမင်စိတ်ဝင်လာပါသည်။ သတင်းစာဆရာကြီး ဦးသိန်းမောင်ရေးသော မြန်မာသူရဲကောင်းများစာအုပ်ကို ကျွန်တော် အပြန်ပြန်ဖတ်ရင်း မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်တို့ဝင်ရောက်လာသည်ဟု တွေးမိလာပါသည်။

စွန့်စွန့်စားစားလုပ်ခဲ့သော သူရဲကောင်းတို့ကို ကျွန်တော်လေးစားကြည်ညိုမိပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်ကား မစွန့်စားရဲပါ၊ ကြောက်တတ်ပါသည်။

ဤသို့ ပြင်ပစာများဖတ်ရင်း ကျောင်းစာကျက်ရင်းဖြင့် ၁၉၃၉ ခုနှစ်ကုန်ပြီး ၁၉၄၀ ပြည့်နှစ်၊ မတ်လတွင် အတန်းတင်စာမေးပွဲကို ကောင်းစွာ ဖြေဆိုနိုင်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် သတိထားမိသောအချက်မှာ ကျွန်တော်သည် ကျောင်းစာဖတ်ရာတွင် ခက်ခဲမှု မရှိခဲ့ပါ။ စာမေးပွဲကိုလည်း ကြိုးစားဖြေခဲ့သည်ဟူ၍ မရှိခဲ့ပါ။ ဖြေရိုးဖြေစဉ် လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် အဖြစ်သာဖြေခဲ့ပါသည်။ စာမေးပွဲအောင်ပါသည်။

ထိုခေတ်ကစာအုပ်စာပေတွေဖတ်ရင်း သတိပြုမိသော စာရေးဆရာတစ်ယောက်ရှိလာပါသည်။ ထိုသူကား ကမ္ဘာလှည့် မောင်ခင် အမည်ခံ စာရေးဆရာကြီးဖြစ်ပါသည်။ ကမ္ဘာလှည့်မောင်ခင်က သူ နိုင်ငံရပ်ခြားသွားခဲ့သည့် အကြောင်းများကို စာအုပ်များတွင် ရေးခဲ့ရာ လူကြိုက်များသော ဆောင်းပါးများဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

သူရေးခဲ့သောဆောင်းပါးများတွင် ထိုင်း (ယခင်အခေါ် ယိုးဒယား) နိုင်ငံ၊ ကမ္ဘောဒီယားနိုင်ငံ၊ စင်ကာပူ စသည်တို့သို့သွားခဲ့သောအကြောင်းကို

ရေးလေ့ရှိရာ ကျွန်တော်သည်သူ့လို နိုင်ငံခြားသို့ သွားချင်သောစိတ် လေ့လာချင်သောစိတ်တို့ ဝင်စားနေမိပါသည်။ စိတ်ထက်သန်နေမိပါသည်။

၁၉၄၀ တွင် ကျွန်တော် ခုနစ်တန်းသို့ တက်ရပါသည်။ ကျောင်းဘော်ဒါဆောင်မှာပင် နေရပါသည်။ ထိုနှစ်တွင် ဘော်ဒါကျောင်းအုပ် ဦးဘအစား မစ္စတာစီအင်ဗူးအမည်ရှိ တရုတ်ဗမာကပြား ဆရာရောက်လာပါသည်။ ဆရာသည် သချ်ာဘာသာပြသောဆရာဖြစ်ပါသည်။ သူ၏ ထူးခြားချက်မှာ သူရောက်သည့်နေ့မှစပြီး ညတိုင်း ဘော်ဒါကျောင်းသားများ ဘုရားရှိခိုးကြရပါသည်။ ဘုရာရှိခိုးပြီးမှ အိပ်ရသည်။ ကျောင်းစာအပြင် စနေနေဂါးနီ၊ ဂျာနယ်ကျော်၊ ပီမိုးနင်း၏ နောလိပ်စာစောင် (Knowledge) စသည်တို့ဖတ်ရန် ဝယ်ယူပေးထားသည်။

အင်္ဂလိပ်စာအတွက် ကျွန်တော့်အဖို့ အခက်အခဲမရှိသော်လည်း သချ်ာတွင် သိပ်စိတ်မဝင်စားလှသောကြောင့် တစ်ခါတစ်ရံ ကျွန်တော် မတွက်နိုင်သော သချ်ာပုစ္ဆာများကို ဆရာစီအင်ဗူးထံ သွားပြတတ်သည်။ ဆရာက တွက်ပေးလေ့ရှိ၏။

ဆရာသည် ကျောင်းသားများနှင့်ရင်းနှီးစွာနေတတ်သဖြင့် သူ့ကို ကျောင်းသားများက ခင်ကြသည်။ ဘောလုံးကန်တော်သဖြင့် သူ့ကို အထင်ကြီးကြ၊ ချစ်ကြသည်။ အားကစားဝါသနာပါ၍ လိုက်စားသူလည်း ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်တော်တို့ဘော်ဒါကျောင်းသားများ ပျော်ရွှင်ကြပါသည်။

ကျွန်တော် ခုနစ်တန်းနေစဉ်တွင် ထူးခြားချက်တစ်ရပ်မှာ History သင်ပြသော မြန်မာပြည်ဖွား ကုလားလူမျိုးတစ်ယောက် ဆရာအဖြစ် ရောက်လာပါသည်။ သူသည်မြန်မာစကားကို ပီသအောင်ပြောတတ်သော မစ္စတာ ကား (Carr) ဖြစ်သည်။ လူပျိုကြီးဖြစ်သည်။ မျိုးချစ်စိတ် ထက်သန်သောသူ၊ ဗြိတိသျှအုပ်ချုပ်ရေးကို မနှစ်မြို့သောသူဖြစ်သည်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၊ သခင်ဗဟိန်းတို့နှင့်ခင်မင်သူ၊ အတန်းတူဖြစ်ကြောင်းသိရပါသည်။ အောင်ဆန်း၊ ဗဟိန်းဟုခေါ်တတ်၏။

သူက ကျွန်တော်တို့ကိုပြောပြသည်မှာ “Harbey ရေးသော History of Burma ကို ဖတ်ရင်သတိထား၊ မင်းတို့မြန်မာတွေကို နှိမ်ထားတာတွေပါတယ်ဟု ပြောပါသည်။

History ကိုဖတ်ချင်ရင် Out Line of world History ကို ဖတ်ပါ။ H G wells ရေးတာ သူက ထိုစာအုပ်က သမာသမတ်မျှစွာ ရေးထားတာ” ဟူ၍ မစ္စတာကားက ပြောပါသည်။ သို့သော် ထိုစဉ်က ထိုစာအုပ်ကို ကျွန်တော် မဖတ်ဘူးပါ။ ၁၉၄၃ ခုနှစ်ခန့်ကမှ ထိုစာအုပ်ကို ဖတ်ဖူးပါသည်။ ထို့အပြင် မြန်မာနိုင်ငံရှိ အင်္ဂလိပ်လူမျိုး Mr, Furnival ရေးသော Political Economy of Burma စာအုပ်ကိုဖတ်ပါဟူ၍လည်း ညွှန်းပါသည်။ ထိုစဉ်က ထိုစာအုပ်ကို ဖတ်နိုင်ခွင့် ကျွန်တော်တို့တွင် မရှိသေးပါ။ သို့သော်စာအုပ်အမည်ကို မှတ်ထားပါသည်။ ၁၉၄၄ ခုနှစ်ကျမှ ထိုစာအုပ်ကို ဖတ်ခွင့်ကြုံရပါသည်။

မစ္စတာကားသည် အခွင့်ရတိုင်း တိုင်းပြည်အတွက်စဉ်းစားဖို့ ပြောပါသည်။ တစ်နေ့တွင် အိန္ဒိယနိုင်ငံရော မြန်မာနိုင်ငံပါ လွတ်လပ်ရေးရမှာ သေချာပါသည်ဟူ၍ ပြောလေ့ရှိပါသည်။

ထိုစဉ်က ဥရောပတွင် စစ်မီးရှိန်ပြင်းလျက်ရှိရာ ဟစ်တလာ၏ အရှိန်အဝါသည် လွန်စွာတက်နေသောအချိန်ဖြစ်ပါသည်။ မြန်မာနိုင်ငံတွင်လည်း ဟစ်တာလာ၏အလံသည် စကြာတံဆိပ်ဖြစ်ရာ မြန်မာများ ယုံကြည်သော စကြာမင်းဟူ၍ပင် ထင်သူတို့ရှိနေကြပါသည်။

ကျွန်တော့်အထင်ကမူ စကြာမင်းဟူသည် သာယာဝတီမင်းတရားက ရေချခံရသော စကြာမင်း ဟုထင်ထားလေရာ ဂျာမနီဟစ်တလာသည် စကြာမင်းဖြစ်နိုင်ပါ့မလားဟူ၍ စဉ်းစားနေမိတတ်ပါသည်။

ထိုအချိန်တွင် ကသာအစိုးရအထက်တန်းကျောင်းတွင် ကျောင်းသားသမဂ္ဂပေါ်လာပါသည်။ ၁၃၀၀ သပိတ်တုန်းက ခေါင်းဆောင်ခဲ့သော ကျောင်းသားကြီးတွေ မရှိတော့ပါ။ ဘယ်ရောက်ကုန်မှန်း မသိတော့ပါ။ ကျောင်းသားသမဂ္ဂဖွဲ့စည်းသောအခါ ဥက္ကဋ္ဌ ကိုအုံ့ ခေါ် ကိုလှ ကိုးတန်းကျောင်းသားဖြစ်ပြီး ကိုဟန်ထွန်း (နောင်သောအခါ ဗိုလ်မှူးဟန်ထွန်း) ကိုးတန်းကျောင်းသားက အတွင်းရေးမှူးဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ ကိုလှ တိုက်တွန်းသောကြောင့် သာမန်အသင်းဝင်အဖြစ် ပါဝင်ခဲ့သည်။ ကိုလှက ကျွန်တော့်ထက် သုံးနှစ်ကြီး၏။ ဘော်ဒါကျောင်းသားတို့တွင်

သမဂ္ဂအဖွဲ့ဝင်များရှိပါသည်။ သို့သော် သမဂ္ဂအဖွဲ့အစည်းအဝေးတို့တွင် ဘော်ဒါနေကျောင်းသားတို့ ကျွန်တော်နှင့်ကိုတုတ်ပေါ်မှတစ်ပါးတက်မည့်သူမရှိပါ။ သမဂ္ဂတွင်အင်အား ၂၀ ခန့်သာ ရှိပါသည်။ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်မှ မပါပါ။ လှုပ်ရှားမှုကိုလည်းတွင်တွင်ကျယ်ကျယ် မလုပ်နိုင်ခဲ့ပါ။ အဓိကအလုပ်မှာ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားများသမဂ္ဂမှ စာတိုက်မှတစ်ဆင့်ပေးပို့သော အိုးဝေမဂ္ဂဇင်းစာအုပ်နှင့် အခြား ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားများသမဂ္ဂမှ ထုတ်ဝေသော သတင်းလွှာများကို ကိုလှဖတ်ပြ၍ နားထောင်ရပါသည်။

သို့သော်ကိုလှက တိုက်တွန်းသဖြင့် အသစ်ဖွင့်လှစ်သော မြို့မစာကြည့်တိုက်တွင် အားလုံးဆုံကြသည်။ ထိုစာကြည့်တိုက်တွင် စနေနဂါးနီ၊ ဂျာနယ်ကျော်နှင့် အခြားစာအုပ်များ၊ သတင်းစာများကို ဖတ်ကြပါသည်။ ကျောင်းတွင်လှုပ်ရှားမှုမရှိ၍ ဆရာများ၏ မျက်စိနောက်ခြင်းကို မခံရပါ။

ကျောင်းအုပ်ကြီး မစ္စတာ မဂ္ဂျန်ဒါ၊ မစ္စတာကား၊ မစ္စတာဒီဆင်း (D-Singh) တို့သည် အိန္ဒိယကွန်ဂရက်သို့အထင်ကြီးပြီး စိတ်ဝင်စားသူတို့ဖြစ်ကြရာ ကျွန်တော်တို့လှုပ်ရှားမှုကို ဆရာတို့က ကန့်ကွက်ခြင်း၊ ဟန့်တားခြင်းမရှိခဲ့ပါ။

၁၉၄၀ ကျောင်းသားဘဝ၊ ကျောင်းသားသမဂ္ဂအဖွဲ့ဝင်အဖြစ် ကျွန်တော်သည် ထူးခြားသော ဖြစ်ရပ်တို့ မရှိခဲ့ပါ။ သို့ဖြစ်လင့်ကစား ကျွန်တော့်အသိဉာဏ်တွင် ကျွန်တော်၏ စိတ်အစဉ်ကို ပြောင်းလဲစေခဲ့သော ဖြစ်စဉ်တို့ ဖြစ်ထွန်းခဲ့ပြီဟုဆိုရပါလိမ့်မည်။

အကြောင်းမူကား ကျွန်တော်သည် စာဖတ်အား အလွန်များလာခဲ့ပြီဟု ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ထင်မိပါသည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်ဖတ်ခဲ့သောစာအုပ်များတွင် ခြေလျင်ဦးအုန်းခင်ဘာသာပြန်သည့် ကမ္ဘာ့ရန်သူစာအုပ်၊ ကမ္ဘာ့သေမင်းစာအုပ် (ဦးကျော်တင့် ဘာသာပြန်သည်ဟုထင်ပါသည်) တို့ကို ဖတ်လိုက်ရပါသည်။

ကမ္ဘာ့ရန်သူစာအုပ်တွင် နာဇီပါတီ၏ ရက်စက်ပုံအဖုံဖုံကိုရေးသားထားကြောင်းမှတ်မိနေပါသည်။ ခြုံ၍ဆိုရသော် နာဇီဝါဒသည် တစ်ကမ္ဘာလုံး၏

ရန်သူဟူ၍ ကျွန်တော်နားလည်ခံစားမိပါသည်။ ထိုစာအုပ်အပြင် ကမ္ဘာ့သေမင်းစာအုပ်မှာလည်း ကျွန်တော်စွဲလမ်းစေသောစာအုပ် ကျွန်တော့်အတွေးအမြင်ကို တိုးတက်စေသောစာအုပ်ဖြစ်ပါသည်။

ထိုစာအုပ်တွင် ကမ္ဘာ့နိုင်ငံကြီးများ၏ စစ်အင်အား၊ လက်နက်အင်အားတို့ကို နှိုင်းယှဉ်ပြထားရာတွင် အင်္ဂလိပ်၊ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၊ ဂျာမနီ၊ ရုရှား၊ ဂျပန်၊ အီတလီတို့၏ စစ်အင်အားကို အတော်တိကျစွာ ဘာသာပြန်ဆိုထားသည်။ နောက်ဆုံးစစ်အင်အား အကြီးဆုံးမှာ အမေရိကန်နှင့်ရုရှားမှ စစ်အင်အားအကြီးဆုံးဟုသိရပါသည်။

ဤစာအုပ်မှာ အပြင်ဘော်ဒါကျောင်းသား D Singh မြန်မာအမည်ကိုအောင်မြင့်က သူဖတ်သော စာအုပ်များကို ကျွန်တော့်အားပေးပြီးဖတ်ခိုင်းသောကြောင့် စနေနဂါးနီဂျာနယ်၊ ဂျာနယ်ကျော်စသောစာအုပ်ဖတ်ခွင့်ရပြန်သည်။

ကျွန်တော့်အသိဉာဏ်တွင်ကမ္ဘာ့ရန်သူဖတ်ပြီးဂျာမနီကို မကျေနပ်သောစိတ် ခံစားမိလာသည်။ ကမ္ဘာ့သေမင်းကို ဖတ်မိသောကြောင့်အမေရိကန်နှင့်ရုရှားကို အထင်ကြီးသောစိတ်တွေလည်း ပေါ်လာမိသည်။

ဂျပန်သူလျှိုစာအုပ်သည်လည်း ကျော်ကြားသော စာအုပ်ဖြစ်ပါသည်။ လက်ပံတန်းဦးဘတင်အမည်ရှိ ဆရာကြီးက ဘာသာပြန်ထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။ လက်ပံတန်းဦးဘတင်က ဆိုရှယ်ဝါဒနှင့်နိဿရည်းစာအုပ်ကို ဘာသာပြန်ခဲ့သေးသည်။ သို့သော် ထိုအချိန်က ကျွန်တော်မဖတ်ခဲ့ရပါ။ ဂျပန်သူလျှိုကိုဖတ်မိသောကြောင့် ဂျပန်ဝါဒကို မကြိုက်ဘဲဖြစ်နေပါသည်။

ထိုသို့စာတွေဖတ်ရင်းတွေးရင်းနှင့်ပင် ၁၉၃၉ ကုန် ၁၉၄၀ ပြည့်နှစ်အစ (နေ့ရက်ကိုမမှတ်မိပါ) လောက်တွင် မြန်မာ့အလင်းသတင်းစာတွင်သတင်းတိုလေးတစ်ပုဒ်ကိုဖတ်လိုက်မိပါသည်။ ထိုသတင်းမှာ မြန်မာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီကို မတရားအသင်းကြေညာသည့် သတင်းဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော့်စိတ်တွင် ကွန်မြူနစ်ဆိုသော စကားကို ဘာမှန်းမသိသေးပါ။ ကွန်မြူနစ်ပါတီဟူ၍ရှိခဲ့မှန်း ထိုအခါကျမှ သိရပါသည်။

ထို့ကြောင့် ကွန်မြူနစ်ပါတီအကြောင်းကို သခင်ဦးချစ်ထူးကို သွားမေးရာ ဦးချစ်ထူးက "ကွန်မြူနစ်ဆိုတာဘုံဝါဒပဲကွာ" ဟူ၍ ဖြေခဲ့သည်။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော်၏စိတ်သည် ဝါဒရေးထက် တိုင်းပြည်အရေးကိုသာတွေးနေမိပါသည်။ ၁၉၄၁ ခုနှစ် နွေရာသီတွင် ကျောင်းစာမေးပွဲအနေဖြင့် ခုနစ်တန်းစာမေးပွဲ ဖြေပြီး ရွှေကူသို့ပြန်ခဲ့သည်။

သင်္ကြန်ကာလကို ရွှေကူတွင်ကုန်ဆုံးခဲ့ပြီး သင်္ကြန်ပြီးသောအခါတွင် ရွှေကူတွင်နေရသည်မှာ ပျင်းလာသောကြောင့် ကသာသို့ ပြန်ခဲ့ပါသည်။ ကသာတွင် ဘိုးဘိုးသက်ရှည်၏ အိမ်တွင်နေရင်း ကျောင်းသားသမဂ္ဂဥက္ကဋ္ဌ ကိုလှနှင့် ရင်းနှီးစွာဆက်ဆံခွင့်ကြုံခဲ့ပါသည်။

ကသာမြို့တွင် ထိုစဉ်က ကျောင်းသားအချို့တို့သည် ကျောင်းခန်းတွင် အထူးစာသင်တန်းသဘောမျိုး သင်ကြားနေသည်ကို ကျွန်တော်တွေ့ရပါသည်။ စနေ၊ တနင်္ဂနွေနေ့တို့ ဖြစ်တတ်ပါ၏။

ထိုသင်တန်းဖွင့်ရက်များတွင် ကျောင်းသားသမဂ္ဂဥက္ကဋ္ဌ ကိုလှက ဆရာကြီးထံ ကျောင်းသားသမဂ္ဂအစည်းအဝေးကျင်းပခွင့် တောင်းပါသည်။ ဆရာကြီးထံမှ ခွင့်ပြုချက်ရသောကြောင့် ကျောင်းခန်းအတွင်းမှာပင် သမဂ္ဂအစည်းအဝေးကျင်းပရန် ကိုလှက စီစဉ်ပါသည်။ ကျွန်တော့်ကို ခေါ်ပါသည်။ ကျွန်တော် အစည်းအဝေးတက်ခဲ့ပါသည်။

အစည်းအဝေးတက်ပြီးနောက် တနင်္ဂနွေတစ်ပတ်ကြာမျှ ကြာသောအခါ ကိုလှက ကျွန်တော့်အား "ကျောင်းကို လာဦးကွာ" ဟုခေါ်သဖြင့် စနေတစ်ရက်တွင် ကျွန်တော်ကျောင်းသို့သွားခဲ့ပါသည်။ ၁၀ တန်း သင်သော စာသင်ခန်းသို့ ရောက်သောအခါ ကျောင်းသားအချို့ ထိုင်နေသည်ကိုတွေ့ရသည်။ မှတ်မိသော သူများမှာ -

ကိုဟန်ထွန်း (နောင် ဗိုလ်မှူးဟန်ထွန်း)

ကိုဝေလင်း၊ ကိုစံအောင်၊ မိုတာဆင်း၊ ဆိုဟန်ဆင်း(နောင်အခါရှမ်းပြည်စံတင်)၊ ကိုတင်ဖေ (သဖန်းကိုင်းရွာသား)၊ နယ်သို့ ကျောင်းပိတ်ရက်တွင် မပြန်သော ဟိုပင်မြို့သား ကိုအေးမောင်၊ အင်းတော်မြို့သား မိုတာဆင်း (ပန်ချာပီ) နောင်အခါတွင် အင်းတော်သခင်လှမောင်၊

ကိုသိန်းလွင်၊ ဥက္ကဋ္ဌကိုလှ၏ညီ ကိုချစ်စံတို့ကို တွေ့ရပါသည်။ အခြား သူတွေရှိသော်လည်း ကျွန်တော်မမှတ်မိတော့ပါ။ ကျွန်တော်ဝင်သွား သောအခါ ကိုလှက "လာဟေ့ မောင်ချစ်လှိုင်" ဟုခေါ်ပြီးထိုင်ခိုင်း ပါသည်။ ကိုလှက စကားပြောရာတွင် "ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှ ဆေး ကျောင်းသား ကိုမောင်မောင်ဆိုတာ ရောက်နေတယ်၊ သူ့အဖေက လယ်ဝန်၊ သူ့အဖေဆီလာရင်းနဲ့ ဒီက ကျောင်းသားတွေလည်း ရန်ကုန် အခြေအနေကိုသိအောင် ဒီနေရာကိုခေါ်ထားပါတယ်၊ လာပါလိမ့် မယ်"ဟု ပြောပါသည်။

မကြာမီပင် ကျောင်းရှေ့လမ်းခြားသည့် အိမ်မှ ကိုလှသွားခေါ်၍ ပါလာသော ကိုမောင်မောင် ကျောင်းခန်းထဲဝင်လာပါသည်။

ပိန်ရှည်ရှည်ဟန်ရှိသော်လည်း ကိုယ်ဟန်တောင့်တင်းသူ၊ အသား ဖြူဖြူ အရပ်မြင့်မြင့်နှင့်ဖြစ်ပါသည်။ ကိုလှက မိတ်ဆက်ပေးသောအခါ ကိုမောင်မောင်ကလည်း ပြုံးရွှင်စွာဖြင့် ရန်ကုန်ကျောင်းသားများ၏ အခြေအနေကို ပြောပြပါသည်။

ကိုမောင်မောင်ပြောရာတွင် "ယခုအနောက်နိုင်ငံတွေ စစ်ကြီးဖြစ် နေပြီ၊ ဒီစစ်ကြီးဟာပြန့်လာနိုင်တယ်။ မြန်မာနိုင်ငံအနေဖြင့် ဘယ်လို အခြေအနေဖြစ်လာမယ် မသိဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျောင်းသားတွေအနေနဲ့ ကတော့ ကိုယ့်အမျိုး၊ ကိုယ့်တိုင်းပြည်ချစ်စိတ်ရှိဖို့ လိုပါတယ်။ နိုးနိုး ကြားကြားရှိဖို့ လိုပါတယ်။ တိုင်းရေးပြည်ရေးအတွက် ဗဟုသုတရှိစေမယ့် စာတွေများများဖတ်ကြပါ။ ကိုယ်ခန္ဓာကြံ့ခိုင်ကျန်းမာရေးလုပ်ငန်း၊ ကင်းထောက်လုပ်ငန်း Scout တွေလည်းနားလည်ရမယ်" ဟုပြောပါသည်။

အစည်းအဝေးအပြီးတွင် ကိုမောင်မောင်သည် ကျောင်းသားများ နှင့် ရင်းနှီးစွာပြောဆိုပြီး လူစုခွဲလိုက်သည်။ နောက်နေ့တွင် ကိုလှ၏ မှာကြားချက်ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် ကသာမှနဘားသို့ထွက်သော ဂေါက်ကွင်းရှိရာ ချုံပုတ်ကလေးများ၊ ကုန်းမြင့်ကလေးများရှိရာသို့ သွားကြပါသည်။

ထိုနေရာတွင် ကျွန်တော်တို့အား ကိုမောင်မောင်က ကင်းထောက် နည်း၊ ပုန်းခိုနည်း စသည့် သင်ခန်းစာ အနည်းငယ်ကို လက်တွေ့ပြ

ပါသည်။ ထိုသို့ပြီးမှ ကိုမောင်မောင်က အောက်မြန်မာနိုင်ငံတွင် သံမဏိ တပ် ဖွဲ့စည်းပြီးကြောင်း၊ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်တွင်လည်း သံမဏိတပ် ဖွဲ့ထားကြောင်း၊ ခေါင်းဆောင်မှာ မြင်းခြံကိုမောင်မောင်ဖြစ်ကြောင်း၊ ကသာကျောင်းသားသမဂ္ဂအနေနှင့်လည်း ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားသမဂ္ဂနှင့်ရော သံမဏိတပ်ဖွဲ့နှင့်ပါ ဆက်သွယ်သင့်ကြောင်း ပြောပါသည်။

ကိုမောင်မောင်ပြန်သွားသောအခါ ကျွန်တော်သည် ကိုလှထံသို့ မကြာမကြာသွားပါသည်။ နဂါးနီတိုက်ထုတ်စာအုပ်တွေ ဖတ်လာတတ် ပါသည်။

ကျွန်တော် ဦးစွာဖတ်ဖြစ်သော စာအုပ်များမှာ မောင်စိုးရေး ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒ၊ သခင်ဗဟိန်းရေး ခနရှင်လောက၊ မိုးကြိုးအမည်ခံသူ ရေးသည့် လီနင်စာအုပ်တို့ဖြစ်ပါသည်။ ထိုစာအုပ်များကို ဘိုးဘိုး၏အိမ်ရှေ့ မှာနေသော သခင်ချစ်ထူးထံမှ ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ သခင်ချစ်ထူးကလည်း ထိုစာအုပ်များကို စာရေးဆရာ ရဲထွန်းလင်းအမည်ခံ ကာယဗလ ဦးနေဝင်းထံမှရခြင်းဖြစ်ကြောင်းသိရပါသည်။

ဆရာရဲထွန်းလင်းသည် ထိုစဉ်က မန္တလေးသို့သွားတတ်သည်။ ရန်ကုန်၊ မန္တလေး၊ ကသာတို့သို့ သွားနေသူလည်းဖြစ်ပြီး စစ်မဖြစ်မီက အရေးတော်ပုံတပ်သားအမည်ရှိ နာမည်ကျော် ဝတ္ထုကိုရေးသူဖြစ်ပါ သည်။ စစ်ပြီးသောအခါ တကယ့်အရေးတော်ပုံတပ်သားအမည်ဖြင့် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ရေးသူဖြစ်ပါသည်။ ကာယဗလလေ့ကျင့်ခန်း ပြသသူဖြစ် သည်။ ကျွန်တော်တို့၏ ကသာကျောင်းသားများသည် အများအားဖြင့် ကာယဗလ လိုက်စားသူများဖြစ်ရာ ဦးနေဝင်း ကာယဗလလုပ်ငန်း၊ အလေးမခြင်းစသော လုပ်ငန်းတို့ကို ပြသသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ဦးနေဝင်းသည် ကာယဗလဦးရှိန်၊ ဦးဇော်ဝိတ်တို့နှင့်လည်း အဆက် အသွယ်ရှိသူ ဖြစ်ပါသည်။

ဦးနေဝင်း၏ စာအုပ်များယူပြီးဖတ်မှုကို အကြောင်းပြု၍ သူ့ထံမှ စာအုပ်တို့ဖတ်ရလာသောကြောင့် ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒဟူသော စကားလုံးကို

လေ့လာခဲ့ရပါသည်။ မောင်စိုးရေး ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒစာအုပ်ကို ဦးနေဝင်းပေး၍ ဖတ်ခဲ့ရပါသည်။ ဆိုရှယ်လစ်မူဝါဒ၏ မူလအမည်မှာ ဆင်းရဲသားဝါဒဖြစ်သည်။ သို့သော် နန်းရင်းဝန်ဒေါက်တာဘမော်၏ ဆင်းရဲသားဝံသာနုအဖွဲ့နှင့် ရောနေမည်ဖြစ်သောကြောင့် ထိုအမည်ကို ရှောင်ခဲ့သည်။ နောင်တွင် ဘုံဝါဒဟုပေးရန် ကြံဖြစ်သေးသည်။ ဤအမည်သည်လည်း ရှိရှိသမျှ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများကို ဘုံပစ္စည်းလုပ်ရမည်ဟူသော သဘောသက်ရောက်နေပါသည်။ ရာဇဝင်သဘောတရားများ မပါပါ။ ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒ အဆိုအရဆိုလျှင် **“ရာဇဝင်ဆိုသည်မှာ ရဟန်းနှင့်မင်း၊ မင်းနှင့်သူဌေး၊ သူဌေးနှင့်ဆင်းရဲသားတို့၏ စစ်ခင်းရာစစ်တလင်းပေတည်းဟူသော”** ရုပ်ပိုင်းရာဇဝင်ယူဆချက်များမပါ။ ထို့ကြောင့် ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒကို ဘုံဝါဒဟူ၍ အမည်ပေးရန်မသင့်ဟု ယူဆခဲ့ကြသည်။ အလုပ်သမားဝါဒဟုလည်း ပေး၍မဖြစ်၊ ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒသည် အလုပ်သမားတို့၏ အကျိုးစီးပွားချည်းသာမဟုတ်၊ အခြားသောသူများ၏ အကျိုးစီးပွားလည်းပါဝင်သောကြောင့် စာအုပ်အမည်ကို ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒဟု အမည်ပေးခဲ့ရကြောင်း သခင်သန်းထွန်းက အမှာစာရေးခဲ့သည်။

ထိုစာအုပ်တွင်ပါဝင်သော အဓိကအခန်းများမှာ -

- အမြတ်အစွန်းကို ပဓာနထားသော ဓနရှင်စနစ်အကြောင်း၊
- အသုံးပြုမှုကို ပဓာနထားသော (ဘုံ) (ဆိုရှယ်လစ်စီမံကိန်းစနစ်အကြောင်း)၊
- အနုပဋိလောမ ရုပ်ပိုင်းဝါဒနှင့် ရုပ်ပိုင်းရာဇဝင်အကြောင်း၊
- ဓနရှင်စနစ်၏ ခရီးစဉ်တရား၊
- ဆင်းရဲသားမင်း ဆင်းရဲသားချင်း (ဆိုရှယ်လစ်) ခေတ်အကြောင်း၊
- လူအတန်းအစားခွဲခြားမှုကင်းသောအစိုးရဟူ၍ မရှိတော့သော ကွန်မြူနစ် (ဝါ) ဆိုရှယ်လစ်အရင့်စားခေတ်အကြောင်း။

ပတ်မကြီးရေးသော ဆင်းရဲသားမင်း ဆင်းရဲသားချင်းခေတ်တို့ မလွဲမသွေရောက်ရမည်ဟူသော ဆောင်ပါးရှည်ကြီးအစရှိသော အခန်းများပါဝင်သည်။ ထိုဆောင်းပါးရှည်ကြီးကိုရေးသည့် ပတ်မကြီးအမည်ခံသူမှာ သခင်သန်းထွန်းဖြစ်သည်ဟူ၍နောင်အခါတွင် သိရပါသည်။

ထိုစာအုပ်ကြီး၏ အကြောင်းအရာကို ကျွန်တော် အကျဉ်းချုပ်ပြောပြပါမည်။ ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒကျမ်းကိုရေးသူ မောင်စိုးသည် နောင်သောအခါ သခင်စိုး ဖြစ်လာပါသည်။

ထိုစာအုပ်ကို အကြိမ်ကြိမ်ဖတ်ရှုလေ့လာခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်၏ စိတ်ကို အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲစေခဲ့သော စာအုပ်ဖြစ်ပါသည်။ အထူးသဖြင့် မိမိနေထိုင်သော မြန်မာနိုင်ငံ၏အရေးအရာများကို လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားချင်အောင် လှုံ့ဆော်ပေးခဲ့သော စာအုပ်ဖြစ်ပါသည်။ အကြောင်းတရား၊ အကျိုးတရားစသည်တို့ကို သေချာဃနစွာ သိရှိနားလည်လိုသောစိတ် ထက်သန်လာခဲ့ပါသည်။ အမှတ်တမဲ့ နေလေ့ရှိပြီး အမှတ်တမဲ့ နားထောင်လေ့ရှိသော အလေ့အကျင့်အနေအထားမှ အကြောင်းခြင်းရာတို့ကို သတိထားပြီး ကြည့်ရှုနားထောင် လေ့လာတတ်သည့် အလေ့အကျင့်တို့ရောက်ရှိလာခဲ့ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒဟူသော ကျမ်းပြုဆရာ သခင်စိုးသည် ကျွန်တော်၏နိုင်ငံရေးလက်ဦးဆရာဟူ၍ မှတ်ယူလိုက်သည်။ ထိုစာအုပ်အကြောင်းကို ကျွန်တော်ပြောပြချင်ပါသည်။

ရှေးဦးစွာ ကျွန်တော်သိလာရသောအကြောင်းမှာ ဓနရှင်စနစ်ခေါ် အရင်းရှင်စနစ်အကြောင်းဖြစ်ပါသည်။ အင်္ဂလိပ်လို Capitalism ကက်ပီတယ်လစ်ဇင်ဟုခေါ်ပါသည်။ ကက်ပီတယ်လစ်ဇင်ခေါ် အရင်းရှင်စနစ်ကို ဆန်းစစ်ခဲ့သူမှာ ဂျာမနီနိုင်ငံသား မာ့က်စ်သည် Capital ကက်ပီတယ်ဟူသောကျမ်းကြီးကို ရေးခဲ့ပါသည်။ ကက်ပီတယ် ခေါ် အရင်းကျမ်းကို အရပ်သားနားလည်အောင်ပြောရလျှင် လူသုံးကုန်ပစ္စည်းများထုတ်လုပ်ရာတွင် စိုက်ထုတ် လုပ်ကိုင်ရသော ကုန်ထုတ်ကိရိယာများ၊ ကုန်ကြမ်း၊ ကုန်ရိုင်းများ၊ ရေ၊ မြေများ၊ စက်ရုံ၊ အလုပ်ရုံများ၊ ယင်းတို့အားလုံးကို စီးပွားထုတ်လုပ်ရေးအရင်းဟုခေါ်ပါသည်။ ထိုအရင်းများကို ပုဂ္ဂလိက ပိုင်ဆိုင်သူအား အရင်းပိုင်သူ၊ အရင်းရှင်၊

ခနရှင်ဟုခေါ်ပါသည်။ အင်္ဂလိပ်စကားဖြင့် ကက်ပီတယ်လစ်ဟုခေါ်ပါသည်။ ပုဂ္ဂလိကအရင်းပိုင်လုပ်ငန်းများကို နိုင်ငံအုပ်ချုပ်ရေး ဥပဒေအရ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ပြုထားလျှင် ထိုနိုင်ငံကို အရင်းရှင်စီးပွားရေးစနစ်တည်ရှိသော နိုင်ငံဟုခေါ်ပါသည်။

အရင်းရှင်နိုင်ငံတွင် အရင်းရှင်ပိုင်လုပ်ငန်းရှင်များသည် အလုပ်လုပ်တတ်သူအလုပ်သမားများကို ငှားရမ်းကာ အလုပ်လုပ်ခိုင်းကြပါသည်။ ထိုသို့ အလုပ်ခိုင်းရာတွင်လုပ်ငန်းရှင်သည် ငွေရင်းနှစ်မျိုးကို စိုက်ထုတ်ရပါသည်။ တစ်မျိုးမှာ ပုံသေအရင်းဖြစ်ပါသည်။ ယင်းကို အင်္ဂလိပ်စာသားဖြင့် Constant capital ဟု ခေါ်ပါသည်။ ကုန်ကြမ်းကုန်ရိုင်းများ၊ စက်ရုံအလုပ်ရုံများ၊ စက်ကိရိယာများ၊ လိုအပ်သော အခြားပစ္စည်းများစသည်တို့အတွက် ငွေရင်းပိုင်ဆိုင်သော လုပ်ငန်းရှင်က စိုက်ထုတ်ရသော ငွေရင်းသည် တိတိကျကျအသုံးပြုရသော ပုံသေငွေရင်းပမာဏဖြစ်တော့သည်။ လုပ်ငန်းရှင်က စိုက်ထုတ်ရသော အခြားငွေရင်းအမျိုးအစားမှာ ပုံရှင်ငွေရင်းဖြစ်သည်။ အင်္ဂလိပ်လို Variable Capital ဖြစ်သည်။ ပုံရှင်အရင်းဆိုသည်မှာ အခြားမဟုတ်ပါ။ အလုပ်သမားများအား လုပ်ခအဖြစ်ပေးရသော ငွေရင်းဖြစ်သည်။ ယင်းငွေရင်းကို လိုတိုးပိုလျှော့လုပ်နိုင်ပါသည်။ အရင်းပိုင်လုပ်ငန်းရှင်သည် ပုံသေငွေရင်းပေါ်မှ အမြတ်အစွန်း မရနိုင်ပါ။ မိမိအတွက် အမြတ်အစွန်းရနိုင်ရန် ပုံရှင်ငွေရင်းပေါ်မှာသာ ထုတ်ယူနိုင်ပါမည်။ ယင်းသို့ ထုတ်ယူနိုင်ရန် အလုပ်သမားအား လုပ်အားတန်ဖိုး တန်ရာတန်ကြေးပေးလေ့မရှိပါ။ များသောအားဖြင့် ငွေတစ်ကျပ်တန်ဖိုးတန်သောအလုပ်ကို သုံးမတ်ဖိုးသာပေးပြီး ကျန်တစ်မတ်ကိုမပေးဘဲ ငွေရှင်ကသိမ်းယူလိုက်သည်။ နောက်တစ်နည်းမှာ အလုပ်လုပ်ချိန်ကို တစ်ကျပ်တန်ဖိုးထက်ညီမျှသော အလုပ်ချိန်ထက် တိုး၍စေခိုင်းသောနည်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ တစ်နည်းအားဖြင့်ဆိုသော် ထမင်းနှစ်နပ်စားပြီးမှ ပြီးရမည့်အလုပ်ကို ထမင်းတစ်နပ်စာကျော်ကျော် စားခိုင်းပြီးမှ လုပ်ခိုင်းသောနည်းဖြင့်လည်းကောင်း လုပ်အားတန်ဖိုးကို အပြည့်အဝမပေးဘဲ ခေါင်းပုံဖြတ်ယူခြင်းဖြစ်သည်။

အထက်ပါခေါင်းပုံဖြတ်အမြတ်အစွန်းယူပုံ ဥပမာကို သခင်စိုးစာအုပ်တွင်ပါသည်မဟုတ်၊ သခင်နုရေးသော မာက့်စ်ဝါဒစာအုပ်ကို ဖတ်ရမှသိရသော ဥပမာဖြစ်သည်။

သခင်စိုးစာအုပ်တွင် ခနရှင်သည် ခေါင်းပုံဖြတ်အမြတ်အစွန်းကို ရယူရာတွင် ပုံသေအရင်းမှ ရယူခြင်းမရှိ၊ ပုံရှင်အရင်းမှရယူခြင်းဖြစ်ပါသည်။ အချုပ်အားဖြင့်ဆိုသော် ငွေရင်းပိုင် ပုဂ္ဂလိကလုပ်ငန်းရှင်သည် အလုပ်သမား၏ အလုပ်တန်ဖိုးကို အပြည့်အဝမပေးဘဲ မိမိအတွက် အမြတ်ထွက်လာစေရန် မတရားသဖြင့် ခိုင်းစားနေသည့်စနစ်မျိုး ဖြစ်သည်ဟုဆိုချင်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည်အရင်းရှင်စနစ်ကို မတရားသော စနစ်ဟူ၍ မှတ်ယူလိုက်ပါတော့သည်။

အရင်းရှင်စီးပွားရေးစနစ်၏ဆန့်ကျင်ဘက်မှာ ဆိုရှယ်လစ်စီးပွားရေးစနစ်ဖြစ်ပါသည်။ ဆိုရှယ်လစ်စီးပွားရေးစနစ်၏ လုပ်ငန်းစဉ်အရဆိုလျှင် ပုဂ္ဂလိကစီးပွားရေးလုပ်ငန်းများကို ပြည်သူပိုင်လုပ်ငန်းအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲပစ်ရပါမည်။ ယင်းသို့ ပြောင်းလဲခြင်းဖြစ်ရမည်ဖြစ်သော အလုပ်ကို လုပ်ဆောင်ရမည့်အဖွဲ့အစည်းမှာ နိုင်ငံတော်အာဏာကို ရယူမည်ဖြစ်သော အလုပ်သမားလူတန်းစား၏ အစိုးရအဖွဲ့မျိုးဖြစ်ရမည်။ ထိုအစိုးရအဖွဲ့သည် ပြည်သူပိုင် လုပ်ထားပြီးဖြစ်သော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများကို စီမံကိန်းအမျိုးမျိုးချမှတ်ပြီး လုပ်ဆောင်ရမည်။ စီမံကိန်းများချမှတ်သည့်အခါတွင် ကာလဒေသ၊ နေရာဌာနအလိုက် ကြည့်ရှုလေ့လာပြီး လုပ်ကိုင်ရမည်ဖြစ်ပါသည်။

အလုပ်လုပ်နိုင်စွမ်းရှိသော လူဦးရေအင်အားကို အခြေပြု၍ လုပ်ဆောင်ရမည်ဖြစ်ပါသည်။ လုပ်နိုင်ကိုင်နိုင်စွမ်းရှိသော နည်းပညာအမျိုးအစားနှင့်အညီလုပ်ဆောင်ရမည်ဖြစ်ပါသည်။ ဆိုရှယ်လစ်စီးပွားရေးစီမံကိန်း၏ ရည်ရွယ်ချက်သည် ပြည်သူအားလုံး စားဝတ်နေမှုဖူလုံရေးနှင့်လူမှုရေးဘဝသာယာရေးအတွက် စီမံကိန်း၏ ရည်ရွယ်ချက်သည် ချက်ခြင်းလက်ငင်းဖြစ်ပေါ်လာမည့် ရည်ရွယ်ချက်မဟုတ်ဘဲ အချိန်ယူပြီး အဆင့်ဆင့် လုပ်ဆောင်ရမည့်လုပ်ငန်းမျိုးဖြစ်သည်။ ဆိုရှယ်လစ်

စီးပွားရေးစနစ်ကို စမ်းသပ်လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်နေသော ပထမဦးဆုံး နိုင်ငံမှာ ဆိုဗီယက်ယူနီယံခေါ် ရုရှားပြည်ထောင်စုကြီးဖြစ်သည်။ ကွယ်လွန်သူ ဆိုဗီယက်ကွန်မြူနစ်ခေါင်းဆောင်ကြီး လီနင်တည်ထောင်ခဲ့သော ပြည်ထောင်စုနိုင်ငံကြီးဖြစ်သည်။ လီနင်သည် ရုရှားအလုပ်သမား၊ လယ်သမား၊ ပြည်သူများကို စည်းရုံးနိုင်ခဲ့ပြီး တော်လှန်ရေးကြီးတစ်ရပ်ကို အောင်မြင်စွာဆင်နွှဲနိုင်ခဲ့ပြီး ဆိုရှယ်လစ်အစိုးရအဖွဲ့ကို တည်ထောင်ဖွဲ့စည်းနိုင်ခဲ့သည်။

သူသည် ၁၉၁၇ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလတွင် နိုင်ငံတော်အာဏာကို ရယူခဲ့ပြီး ၁၉၂၄ ခုနှစ်တွင် ကွယ်လွန်ခဲ့ပါသည်။ သူသည် ထိုကာလတွင် နည်းမျိုးစုံနှင့် ဆိုရှယ်လစ်စနစ်ကို အခြေချနေခဲ့ပါသည်။ သို့သော် လုပ်ငန်းများ အောင်မြင်မှုမရှိသေးခင်မှာပင် ကွယ်လွန်သွားခဲ့သည်။ လီနင်ကွယ်လွန်ပြီးနောက် စတာလင်ခေါင်းဆောင်သော ဆိုဗီယက်ကွန်မြူနစ်ပါတီအစိုးရအဖွဲ့က အစိုးရအာဏာကိုဦးစီးအုပ်ချုပ်သော ညွှန်ကြားသောနည်းဖြင့် ဆိုရှယ်လစ်စီးပွားရေးစီမံကိန်းများကို ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။

သို့သော် ဆိုရှယ်လစ်စီးပွားရေးတည်ဆောက်ရေးလုပ်ငန်းများသည် ပြီးမြောက်သွားသည်ဟု မဆိုနိုင်သေးချေ။ ဆိုဗီယက်ပြည်သူတို့၏ စားဝတ်နေရေးအခြေအနေမှာ ရှေးခေတ်များနှင့်စာလျှင် များစွာ တိုးတက်လာသည်မှာ အမှန်ဖြစ်သည်။

သခင်စိုး ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒကို ရေးသားပြီးစီးခဲ့သော အချိန်အခါ အထိသာရှိပေသေးသည်။ ပြီးစီးအောင်မြင်ခြင်းတော့ မရှိသေးပါ။

သခင်စိုး၏ ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒစာအုပ်တွင် ကျွန်တော်၏စိတ်အာရုံကို အဆွဲဆောင်နိုင်ဆုံးသော အကြောင်းအရာများမှာ အနုပဋိလောမ ရုပ်ပိုင်းဝါဒနှင့် ရုပ်ပိုင်းရာဇဝင်ဟူသော အယူအဆများဖြစ်ပေသည်။ မည်သို့မည်ပုံ ဆွဲဆောင်နိုင်ခဲ့သည်ကို ကျွန်တော်ပြောပြပါမည်။

ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒနှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်တော်နားလည်ထားသည်မှာ ဓနရှင်ဝါဒကိုဆန့်ကျင်သော အများပိုင် စီးပွားရေးစနစ်ဟူ၍သာ

နားလည်ထားခဲ့ပါသည်။ ထိုစနစ်သည် အများပြည်သူတို့၏ အကျိုးစီးပွားကို ဆောင်ရွက်ပေးလိမ့်မည်ဟူ၍ နားလည်ထားခဲ့ပါသည်။ ယခု သခင်စိုးရေးသော ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒစာအုပ်ကို ဖတ်ရှုရသောအခါ ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒဆိုသည်မှာ စီးပွားရေးဝါဒသက်သက်မဟုတ်ဘဲ လူ့သမိုင်းတစ်လျှောက်လုံးကို လေ့လာသုံးသပ်သော သမိုင်းအမြင်ဝါဒကြီးတစ်ရပ်ဖြစ်ကြောင်းသိမြင်လာရပါသည်။ လူ့သမိုင်းတစ်လျှောက်လုံးတွင် ပစ္စည်းဥစ္စာဓန ငွေကြေးစသည်တို့ကို ရယူပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိသူနှင့် ပိုင်ဆိုင်ခွင့်မရှိသူဟူ၍ လူနေမှုအနေအထားနှစ်မျိုးနှစ်စား ကွဲခြားလာသည့်အချိန်မှစ၍ လူအတန်းအစားခွဲခြားဆက်ဆံမှုများ၊ ယင်းကိုအကြောင်းပြု၍ လူတန်းစားပဋိပက္ခဖြစ်ပွားမှုများ လက်ရုံးအင်အားကြီးမားသူအုပ်စုများက လက်ရုံးအင်အားနည်းပါးသူအများစုကို ကျွန်အဖြစ် ပြုလုပ်ခိုင်း၍ ခိုင်းစားခြင်းများ၊ အချို့နေရာဒေသများတွင် ကျွန်များကိုသာမက မြေယာအကြီးအကျယ်ပိုင်ဆိုင်သူ မြေပိုင်ရှင်များက ဒေသအလျှောက် အုပ်စိုးသူ ပဒေသရာဇ်ကို ပဒေသရာဇ်မင်းများအဖြစ် ထူထောင်မှုများ၊ ဆင်းရဲသူများကို မြေကျွန်အဖြစ် ခိုင်းစားမှုများ၊ နောက်ဆက်ခံလာသော ရာစုနှစ်များတွင် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများ တိုးတက်ဖြစ်ပေါ်လာသည်နှင့် အမျှ စက်မှုလက်မှုကုန်ထုတ်လုပ်ငန်းများကို ပိုင်ဆိုင်တည်ထောင်လာကြသူ ငွေရင်းရှင်ဓနရှင်များနှင့် ငွေပင်ငွေရင်း ကင်းမဲ့သူ၊ လုပ်အားကို ရောင်းစားလုပ်ကိုင်ရသူ အလုပ်သမားများအစရှိသဖြင့် လူတန်းစား ဆက်ဆံရေးတွင် အကျိုးစီးပွားခြင်းအားပြိုင်နေရသော အနေအထား အမျိုးမျိုးကို တွေ့မြင်လာရသည်။

လူတန်းစားအားပြိုင်မှုများသည် တစ်နေ့သောအနာဂတ်တွင် စီးပွားရေးအရ ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်သူ ဓနရှင်လူတန်းစားများသည် အရေးနိမ့်ရှုံးပြီး၊ အခြေယ်လှယ်ခံ အရင်းမဲ့အလုပ်သမားလူတန်းစားများက ဧကန်မုချအရေးသာလာပြီး လူ့ဘောင်အဖွဲ့အစည်းကို ဦးစီးဦးဆောင်သူများဖြစ်လာကြလိမ့်မည်။ ကမ္ဘာအရပ်ရပ်နိုင်ငံများတွင် အလုပ်သမား ပြည်သူ့အစိုးရများ ပေါ်ထွန်းလာကြမည်။ ထိုအစိုးရများသည် ဓနရှင်

လူတန်းစားများပိုင်ဆိုင်သော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရပ်ကို လူအများ၏ စားဝတ်နေရေးလိုအပ်ချက်များအတွက် ဖြည့်စွမ်းပေးမည့် စီမံကိန်းများဖြင့် သာယာဝပြောသော လူနေမှုဘဝကြီးကို ထူထောင်ပေးနိုင်ကြလိမ့်မည်။

ထိုသောအခါတွင် လူ့လောကကြီးသည် တရားမျှတသော၊ ငြိမ်းချမ်းသာယာသော၊ လူတိုင်းလူတိုင်းကိုယ်စိတ် နှစ်ဖြာကျန်းမာချမ်းသာစွာ နေထိုင်ကြရသော တက်ကပ်ကာလကြီးထွန်းကားသော လူမှုဘဝအဆောက်အအုံကြီး ဧကန်မုချ ပေါ်ထွန်းလာလိမ့်မည်။

ဤသည်ကား သိပ္ပံနည်းကျသော ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒသဘောတရားကို ကြေညာခဲ့သည့် ဂျာမန်လူမျိုး ကားလ်မာ့က်စ်နှင့်အိန်ဂျယ်လ်စ်တို့ ကြေညာခဲ့သော အယူဝါဒဖြစ်သည်။ ဤအယူဝါဒသည် ၁၈၄၈ ခုနှစ်မှစပြီး ဥရောပတိုက်တွင် ထွန်းကားခဲ့သည်။ ၁၉၁၇ ခုနှစ် ရုရှားပြည်တွင် လီနင်ဦးဆောင်သော အောက်တိုဘာတော်လှန်ရေးကြီးအောင်မြင်ပြီးစီးသောအချိန်မှစ၍ ကမ္ဘာတွင် ပျံ့နှံ့ခဲ့သည်။

သခင်စိုးရေးသော ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒကျမ်းသည် ကားလ်မာ့က်စ်ဝါဒကို အခြေပြုသောကျမ်းဖြစ်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် မြန်မာနိုင်ငံတွင် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်မတိုင်မီကာလက သခင်နိုင်ငံရေးသမားများ၊ ကျောင်းသားနိုင်ငံရေးသမားများ၊ လူငယ်လူရွယ်နိုင်ငံရေးသမားများအကြားတွင် လက်ဝဲဝါဒဟူ၍ ခေါ်တွင်ခဲ့ကြသော ဆိုရှယ်လစ်အတွေးအခေါ်များ၊ အယူအဆများ ဩဇာလွှမ်းမိုးလာရခြင်းအကြောင်းဖြစ်လေသည်။

သခင်စိုး၏ ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒကျမ်းအကြောင်းကိုပြောရင်း ဤစာရေးသူအနေဖြင့် ကားလ်မာ့က်စ်၏ ဝါဒသဘောတရားကို စိတ်ဝင်စားလာရပေတော့သည်။ လေးလေးနက်နက်လေ့လာရန် စိတ်အားထက်သန်လာရပေတော့သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ကသာမြို့မ စာကြည့်တိုက်မှရရှိသော သခင်ဗဟိန်းရေးသည့် **မနေရှင်လောက** စာအုပ်၊ သခင်ဘိုရေးသည့် **ကားလ်မာ့က်စ်**စာအုပ်၊ သခင်ဗဟိန်းက **ဘုံသမား**ဟူသော ကလောင်အမည်ဖြင့် ရေးသားခဲ့သည့် **စနစ်ကျသောဘုံဝါဒ**၊ မော်လမြိုင်မြို့

ဘီအက်စီ အင်ဂျင်နီယာဘွဲ့ရသူ သခင်ကြီးရေးသည့် **ဆိုရှယ်လစ်ဇင်ခေါ် သမစိတ္တဝါဒ၊** လက်ပံတန်းဦးဘတင်ဘာသာပြန် ရေးသားသော **ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒနှင့်နိဿရည်း၊** တို့ဗမာသခင်များထုတ်ဝေသော **ကြွေးကြော်သံ** စာစောင်တွင် စာရေးဆရာမြဒေါင်းညို မြန်မာမှုပြု၍ ပြန်ဆိုထားသော **ဘုံဝါဒကြေညာစာတမ်း၊** စာရေးဆရာကြီး ပီမိုးနင်းက အခါအားလျော်စွာရေးသားခဲ့သော ရုရှားဘုံဝါဒအကြောင်း၊ မန္တလေးကြီးပွားရေးမဂ္ဂဇင်းအယ်ဒီတာ ကြီးပွားရေး ဦးလှ (နောင်အခါ လူထုဦးလှဖြစ်လာသူ) ရေးခဲ့သည့် **ဆိုဗီယက်ရုရှား** အစရှိသော စာအုပ်များကို ကျွန်တော် ဆက်တိုက်ဆိုသလို အကြိမ်ကြိမ် အပြန်ပြန် လေ့လာ မိခဲ့ပါသည်။

ဤသို့လေ့လာမိသောကြောင့် ကားလ်မာ့က်စ်၏အတွေးအခေါ် အယူအဆများကို တဖြည်းဖြည်း တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် နားလည်သဘောပေါက်ခဲ့ပါသည်။ ဤသို့ သဘောပေါက်သည်နှင့်အမျှ အရာရာကို အကြောင်းအကျိုး ဆက်စပ်သောနည်းဖြင့် သိရှိနားလည်အောင် လေ့လာရမည်ဟူ၍ သိလာခဲ့ပါသည်။

သခင်စိုး၏ ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒကျမ်းတွင် ဖော်ပြထားသည့် အနုပဋိလောမ ရုပ်ပိုင်းဝါဒနှင့် ရုပ်ပိုင်းရာဇဝင် အကြောင်းကို အကျဉ်းချုံးပြီး ပြောပြချင်ပါသည်။

အနုပဋိလောမရုပ်ပိုင်းဝါဒ

အနုပဋိလောမရုပ်ပိုင်းဝါဒတွင် အပိုင်းနှစ်ပိုင်းပါဝင်ပါသည်။ အပိုင်းတစ်ပိုင်းမှာ အနုပဋိလောမနည်း ဖြစ်ပါသည်။ အခြားအပိုင်းမှာ ရုပ်ပိုင်းဝါဒပိုင်းဖြစ်ပါသည်။ ဤအပိုင်းနှစ်ပိုင်းတွင် ရုပ်ပိုင်းဝါဒကို အရင်းခံဝါဒအဖြစ် ထားရှိပါသည်။ အနုပဋိလောမဝါဒနည်းဟူသည်မှာ ရုပ်ပိုင်းဝါဒကို အခြေပြု၍ စဉ်းစားသောနည်းဖြစ်ပါ သည်။

ရုပ်ပိုင်းဝါဒအရဆိုလျှင် ကမ္ဘာလောကကြီးသည် ရုပ်ဝတ္ထုလောကကြီးဖြစ်ပါသည်။ သက်ရှိသတ္တဝါအားလုံးသည် ရုပ်ခန္ဓာ အဖွဲ့

အစည်းဟု သတ်မှတ်ထားပါသည်။ အသက်ဇီဝကိုလည်း ရုပ်ဟူ၍ပင် ယူဆထားပါသည်။ စိတ်ဆိုသည်မှာလည်း လူ့ကိုယ်ခန္ဓာ၏ အပြင်ဘက်တွင်ရှိသော ရုပ်အာရုံများက ရုပ်ခန္ဓာဖြစ်သောလူ၏ ဦးနှောက်အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ကာ အရိပ်အရောင်အဖြစ် တည်ရှိနေခြင်းကို စိတ်ဟု ယူဆကြသည်။ ထို့ကြောင့် ရုပ်နှင့်စိတ်တို့၏ ဆက်သွယ်မှုတွင် ရုပ်သည် အရင်းခံအကြောင်းတရားဖြစ်သည်။ စိတ်သည် ရုပ်ဦးနှောက်အတွင်းမှာရှိသော မမြင်ရသည့် ရုပ်၏လှုပ်ရှားမှုသာ ဖြစ်သည်။ ရုပ်၏ အကျိုးဆက်ဟုယူဆသည်။

ရုရှားကွန်မြူနစ်ခေါင်းဆောင်ကြီး စတာလင်၏ ပြောဆိုချက်အရဆိုလျှင် -

"ကမ္ဘာလောကကြီး၏ ရုပ်ပုံကားသည်ကား အခြားမဟုတ်၊ ရုပ်ဝတ္ထုကဘယ်လို လှုပ်ရှားသည်၊ ရုပ်ဝတ္ထုက ဘယ်လိုတွေးတောသည်ဟူသော ရုပ်ပုံကားပင်ဖြစ်တော့သည်" ဟူ၍ဆိုခဲ့သည်။

ဤအဆိုသည်ကား ရုပ်ပိုင်းဝါဒ၏အရင်းခံတရားပင် ဖြစ်တော့သည်။

အနုပဋိလောမနည်းကမူ ရုပ်ဝတ္ထုတို့၏ လှုပ်ရှားပြောင်းလဲမှု အကြောင်းအရာများကို လေ့လာသောနည်းဖြစ်သည်။ အနုပဋိလောမနည်းအရဆိုလျှင်မည်သည့် ရုပ်ဝတ္ထုအတွင်းမှာမဆို ပဋိပက္ခဖြစ်ပွားမှုအစဉ်သည် ရှိနေသည်။ ပဋိပက္ခဖြစ်ပွားမှုရှိခြင်းကြောင့် ပျက်ခြင်းအစဉ်သည် ရှိနေသည်။ ဖြစ်ပျက်ခြင်းအစဉ်ရှိခြင်းကြောင့် ပြောင်းလဲမှုအစဉ်သည် ရှိနေသည်၊ ပြောင်းလဲမှုအစဉ်ရှိနေခြင်းကြောင့် အသစ်သစ်တို့သည် အစားဝင်ဖြစ်ထွန်းနေသည်ဟု ခံယူသည်။ ဤနေရာတွင် အဟောင်းကို အဓိကမထားရ၊ အသစ်ကို အဓိကထားရမည်ဟု ခံယူသည်။

ရုပ်ဝတ္ထုအတွင်းဖြစ်ပျက်ပြောင်းလဲမှုကို ကြည့်ရှုလေ့လာသောအခါ အကြင်တစ်စုံတစ်ခုသည် စတင်ဖြစ်နေသည်ဟုဆိုလျှင် ထို တစ်စုံတစ်ခုကို ဆန့်ကျင်သောအကြောင်းအရာတစ်ခုသည်လည်း ဖြစ်ပေါ်လာရသည်ဟု ခံယူသည်။ ထိုဆန့်ကျင်ဘက်တို့သည် အပြန်အလှန် အားပြိုင်ရင်း တစ်နည်းနည်းဖြင့်ပေါင်းစပ်သွားကြကာ ဆန့်ကျင်ဘက်နှစ်ခုစလုံးနှင့်

မတူတော့သည့် တတိယအကြောင်းအရာ တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်ပေါ်လာသည်။ ဤအစဉ်ကို အဆင့်သုံးဆင့်ပါဝင်သော အနုပဋိလောမနည်းဟု ခေါ်ဆိုသည်။ ခေါ်ဝေါ်ပုံမှာ ပထမအကြောင်းအရာကို **ဝါဒ**ဟု ခေါ်သည်။ ယင်းကို ဂျာမန်အတွေးအမြင်ပညာရှိကြီးဟေဂယ်လ် (Hegel) က Thesis ဟု ခေါ်ခဲ့သည်။ ထို Thesis ကိုဆန့်ကျင်သော အကြောင်းတစ်ခု ပေါ်လာသည်။ ထိုအကြောင်းကို Anti Thesis ဟုခေါ်သည်။ Anti Thesis ကို **ပဋိဝါဒ** ဟုခေါ်သည်။ Syn Thesis ကို **သံဝါဒ**ဟုခေါ်သည်။

သခင်စိုး၏စကားအရဆိုလျှင် ဝါဒကို **မူလ** ပဋိဝါဒကို **ပဋိပက္ခ** သံဝါဒကို **သမူဟ** ဟုခေါ်ခဲ့သည်။

ထိုအချက်ကို အဆင့်သုံးဆင့်ပါသော အနုပဋိလောမနည်းဟုခေါ်သည်။ အင်္ဂလိပ်ဘာသာအားဖြင့် Dialectical Triad ဟုခေါ်သည်။ ဒိုင်ယာလက်တီကယ်ထရီးယတ် Dialectical Triad ကို စတင်သုံးခဲ့သူမှာ ဟေဂယ်လ် (Hegal) ဖြစ်သည်။ မာ့က်စ်သည် ဟေဂယ်ကိုသူ၏ဆရာတစ်ဦးအဖြစ် မှတ်ယူခဲ့သည်။ ဟေဂယ်၏ ဒိုင်ယာလက်တီက်ထရီးယတ်ကို မာ့က်စ်ကခံယူခဲ့သည်။ ယင်းသို့ခံယူရာတွင် ဟေဂယ်၏ အနုပဋိလောမနည်းကိုသာ ခံယူခဲ့ပါသည်။ ဟေဂယ်၏ပရမတ္ထဝိညာဉ်တော်ဝါဒ (ABSOLUTE IDEA) ကို ငြင်းပယ်ခဲ့သည်။ မိမိအခြေပြုသော ရုပ်ပိုင်းဝါဒကို ဟေဂယ်၏ အနုပဋိလောမနည်းနှင့် ပေါင်းယူလိုက်သည်။

ထို့ကြောင့်ဟေဂယ်၏ဝါဒသည် Dialectical Idealism အနုပဋိလောမဝိညာဉ်တော်ဝါဒဖြစ်သည်။

ကားလ်မာ့က်စ်၏ဝါဒကား အနုပဋိလောမရုပ်ပိုင်းဝါဒ Dialectical Materialism ဖြစ်သော်လည်း မာ့က်စ်သည် ရုပ်ပိုင်းဝါဒကိုသူ၏ အခြားဆရာတစ်ဦးဖြစ်သူ ဖွိုင်းယဲဘတ် (Feuerdach) ထံမှရယူသည်။ မာ့က်စ်သည် ဟေဂယ်ထံမှရသော အနုပဋိလောမနည်းနှင့် ဖွိုင်းယဲဘတ်ထံမှရသော ရုပ်ပိုင်းဝါဒကိုရယူပြီး မိမိ၏ ကိုယ်ပိုင်ဝါဒအဖြစ် တိုးချဲ့လိုက်သည်။

တိုးချဲ့ပုံမှာ ဤသို့ဖြစ်သည်-

(၁) အရေအတွက်မှ အရည်အချင်းသို့ ကူးပြောင်းရောက်ရှိခြင်း ဥပဒေသ (The Law of Quantity into Quality)၊

(၂) ဆန့်ကျင်ဘက်တို့၏ ဒွန်တွဲရင်းလွန်ဆွဲနေသည်ဟူသော ဥပဒေသ (The Law of Unity and Struggle opposites)၊

(၃) ပဋိပက္ခနိရောဓနည်း (The Law of negation of negation)။

ထိုသုံးခုသည် **ကားလ်မာ့က်စ်**ကပေးသော အနုပဋိလောမနည်း ဥပဒေဖြစ်သည်။

အရေအတွက်မှအရည်အချင်းသို့ဟူသောဥပဒေကို သခင်စိုးက -

“ရုပ်ဝတ္ထုနာမ်ဝတ္ထုများတိုးပွားသဖြင့် ရုပ်သဘော နာမ်သဘော လက္ခဏာများပြောင်းလဲသွားသည်” ဟူ၍ မြန်မာမှုပြုခဲ့သည်။ ထိုသို့ မြန်မာမှုပြုခြင်းသည် ဗုဒ္ဓဘာသာအယူအဆနှင့်ကိုက်ညီသောကြောင့် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်လူငယ်များအတွင်းသဘောကျ နှစ်ခြိုက်သူ များလာကြပြီး မာ့က်စ်ဝါဒပေါ်တွင် ကိုင်းညွတ်လာသူများဖြစ်လာကြသည်။ ပဋိပက္ခ နိရောဓနည်းဆိုသည်မှာ တစ်ခုသောဖြစ်ပျက်အစဉ်တွင် အပျက်ကို အဖြစ်က အစားဝင်ပြီး ဆက်ကာဆက်ကာဖြစ်လာသောကြောင့် ဖြစ်ခြင်းကို တိုးတက်ရာတိုးတက်ကြောင်း အကြောင်းတရားဟု ခံယူသည်။

ဤသို့ သခင်စိုး၏ ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒကျမ်းကရေးသားဖော်ပြခဲ့ပါသည်။

သခင်စိုး၏စာအုပ်နှင့်မတူသော အနုပဋိလောမနည်းဟူသည့် **စနစ်ကျသောဘုံဝါဒ** ဟူသော စာတမ်းတွင် ဖွင့်ဆိုရာတွင် အချက်လေးချက်ကို တင်ပြခဲ့ပါသည်။

(၁) အရာခပ်သိမ်းကုန်တို့သည် အကြောင်းစဉ် အကျိုးဆက်အားဖြင့် တစ်ခုနှင့်တစ်ခုဆက်နွှယ်နေကြသည်။ တစ်ခုကို တစ်ခုက အကြောင်းပြုနေသည်။ တစ်ခုပေါ်တွင် တစ်ခုက အပြန်အလှန် မှီခိုနေကြသည်၊

(၂) ယင်းသို့ဆက်နွှယ်နေကြသော အရာခပ်သိမ်းကုန်တို့သည် အစဉ်မပြတ် လှုပ်ရှားနေကြသည်၊ အစဉ်မပြတ်ပြောင်းလဲနေကြသည်၊ မရပ်မနားရွေ့လျားနေကြသည်၊

(၃) အရာခပ်သိမ်းတို့၏ အသီးသီးသော လှုပ်ရှားပြောင်းလဲမှု အစဉ်တွင် အရေအတွက်အားဖြင့် **ပြောင်းလဲနေသော အနေအထားမှ အရည်အချင်းအားဖြင့် ကူးပြောင်းသွားသော အနေအထားသို့** ဆိုက်ရောက်လေ့ရှိသည်၊

(၄) အထက်တွင်ဖော်ပြခဲ့သော အချက်သုံးချက်တို့ကို ဖြစ်ပေါ်စေသောအကြောင်းတရားသည် အရာဝတ္ထုအသီးသီး၏ ဖြစ်စဉ်တစ်လျှောက်လုံးတွင် အစ အလယ်အဆုံးတိုင်အောင် ဆက်စပ်ပါဝင်နေသော ဝိရောဓိအသီးသီးဖြစ်နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဝိရောဓိဆိုသည် (contradiction) မှာ တစ်ခုနှင့်တစ်ခု သမသတ်ကျနေသော ဆန့်ကျင်ဘက်သဘော နှစ်ရပ်၊ သူနိုင်ငါနိုင် အားပြိုင်နေသည်ဟူသော အစဉ်ကိုဆိုလိုသည်။ ဝိရောဓိတရားသည် အရာဝတ္ထုတို့၏ အတွင်းပိုင်းအကျဆုံးသော အနှစ်သာရ၌ တည်ရှိနေကြသည်။ ဝိရောဓိတရားအသီးသီးကို ရှာဖွေပြီးသမူဟ (Synthesis)ကျအောင် အသုံးပြုနိုင်လေလေ တိုးတက်ရေးသို့ ရှေးရှုနိုင်လေလေဟူ၍ ခံယူကြသည်။ ယင်းသို့ခံယူထားသော သဘောထားကို ပါဠိဘာသာအားဖြင့် ဒွန္ဒဗေဒ (Dialectical Attitued)သဘောထားမျိုးကို တရုပ်ကွန်မြူနစ်ခေါင်းဆောင်ကြီး မော်စီတုံးက အသုံးပြုလေ့ရှိသည်။

ဤသဘောထားကို သခင်စိုးက အနုပဋိလောမနည်းဟု ခေါ်ခဲ့သည်။ (အနုပဋိလောမဟူသော ဝေါဟာရကို နောင်အခါတွင် လက်မခံဘဲ ပယ်ချခဲ့သူများမှာ တောင်တွင်းကြီးဆရာတော် ဦးဥက္ကဋ္ဌ၊ ဓနုဖြူ ဦးအေးမောင်၊ ဦးဆန်းထွန်း (သျှင်ဥာဏိသရ) စာရေးဆရာပါရဂူတို့ဖြစ်သည်။

သူတို့အလိုအရ အနုလောမ ပဋိလောမဟူ၍သာရှိကြသည်။ အနုပဋိလောမဟူ၍ သဒ္ဒါပုဒ် မစပ်အပ်ဟု ပြောကြသည်။ သူတို့က သီဟိုဠ်မှ ကွန်မြူနစ်ပါတီ၊ ဆိုရှယ်လစ်ပါတီ၊ အိန္ဒိယမှ ကွန်မြူနစ်ပါတီတို့က လက်ခံသုံးစွဲသော ဒွန္ဒဗေဒ (Dialectics) ဟူသော ဝေါဟာရကို လက်ခံသုံးစွဲရန် လိုလားသည်။

ဤအကြောင်းအရာနှင့်ပတ်သက်ပြီး နောင်သောအခါတွင် ကျွန်တော် ရှင်းပြပါဦးမည်။

အထက်တွင် အတော်ကလေး အသေးစိတ်ပြီး ရှင်းပြခဲ့သော အကြောင်းအရာများသည် သခင်စိုးနှင့်သခင်ဗဟိန်းတို့၏ အရေးအသားများကို အထူးနှစ်ခြိုက်စွာဖတ်ရှုလေ့လာပြီးနောက် သိရှိလာခဲ့လေသည်။

ထိုအချိန်ကာလက သခင်စိုးနှင့်သခင်ဗဟိန်းတို့၏ စာအုပ်များတွင် ပါဝင်သော သဘောတရားရေးအယူအဆများကို စိတ်ဝင်စားကြသူ လူငယ်များ နည်းပါးလှချေသည်။ သခင်စိုးတို့၏ အလုပ်သမားအရေး၊ လယ်သမားအရေးလှုံ့ဆော်ရေးသားမှုများကိုသာ စိတ်ဝင်စားကြသူများ ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ကသာ ကျောင်းသားများ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် သုံးသပ်မိသမျှဖြစ်ပါသည်။

ဤနေရာ၌ ကျွန်တော်အထူးပြုရေးသားလိုသည်မှာ မောင်စိုး (နောင်တွင်သခင်စိုး) ရေးသည့် ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒ စာအုပ် **အခန်း (၇) ခေတ်ပြောင်းတော်လှန်ရေးပညာ** ခေါင်းစဉ်ငယ်(ဂ)တွင် အနုပဋိလောမရုပ်ပိုင်းဝါဒဟူသောအပိုင်းသည် ကျွန်တော့်ကို အဆွဲဆောင်နိုင်ဆုံးအပိုင်းဖြစ်ပေသည်။

ခေါင်းစဉ်ငယ်အဖြစ် "အနုပဋိလောမရုပ်ပိုင်းဝါဒ" နှင့် ဝိမုတ္တိရသကျမ်းဟူသောအခန်းတွင် -

"အကျိုးအကြောင်းသည် မစပ်မဆိုင်ကြသည်မဟုတ်၊ စပ်ဆိုင်ကြသော သဘောဖြစ်ပေသည်။ အကြောင်းနှင့်အကျိုးစပ်ဆိုင်သော သဘောအားဖြင့် အဝိဇ္ဇာသင်္ခါရ အစရှိသော အကြောင်းတရားတို့သည် အကြောင်းအကျိုးနှစ်ခုအကြား စပ်ခြင်းသဘောတစ်ခုတည်းအားဖြင့် ဖြစ်၏ဟူသော ဧကတ္တနည်းသည်လည်းကောင်း၊ (၁) ဤသို့ အဝိဇ္ဇာသင်္ခါရစသော အကြောင်းအကျိုးအဖြစ်ဖြင့်စပ်ခြင်းသဘော တစ်ခုတည်းဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ အကြောင်းတရားကား တစ်မျိုးခြား၊ အကျိုးတရားလည်းတစ်မျိုးတစ်ခုခြား၊ အဝိဇ္ဇာသည် သင်္ခါရ မဟုတ်၊ သင်္ခါရသည် အဝိဇ္ဇာမဟုတ် သဘောလက္ခဏာ၊ သဘောလက္ခဏာ

အစွမ်းသတ္တိမတူကြ၍ အသီးအသီးသဘောတရားတစ်မျိုးစီဖြစ်ကြသည်ဟူသော နာနတ္တနည်းသည်လည်းကောင်း၊ (၂) ထိုအကြောင်းတရားတို့သည် အချင်းချင်း ငါကားအကြောင်းဖြစ်မည်၊ သင်မူကား အကျိုးဖြစ်ရမည်။ သင်ကား အကြောင်းဖြစ်ကာ၊ ငါကားအကျိုးဖြစ်ပါမည်ဟူ၍ အဝိဇ္ဇာသင်္ခါရစသောအကြောင်းအကျိုးတို့သည် တစ်ခုနှင့်တစ်ခု တောင်းပန်တိုက်တွန်းစေခိုင်း နှိုးဆော်အချိန်းအချက်ပေးကြခြင်း၊ ပယောဇ၊ အဇ္ဇသန၊ ပေသန၊ ဉဿဟ၊ ဗျာပါရမရှိကြ၊ အကြောင်းအားလျော်စွာ အကျိုးဖြစ်သည်။ အကြောင်းမရှိလျှင် အကျိုးလည်းမဖြစ် အကြောင်းချုပ်လျှင် အကျိုးချုပ်၏။ အကြောင်းအကျိုးလည်း အခြားမရှိဆက်ကာစပ်ကာ အချင်းချင်းအပြန်အလှန် (ပဋိပက္ခ) ဖြစ်ကြ၏ဟူသော အဗျာပါရနည်းသည်လည်းကောင်း၊ (၃) ဤသံသရာစက်ဟူသည် ရုပ်နာမ်သဘောပင်တည်း။ လောကသုံးပါးစလုံး၌ပင် ဤသံသရာစက် "ပဋိစ္စသမုပ္ပာဒ်ဟူသောနာမ်ရုပ်မှတစ်ပါး တရားသဘောသည်လည်းကောင်း၊ သတ္တဝါပုဂ္ဂိုလ်သည်လည်းကောင်း၊ သက်ရှိသက်မဲ့သတ္တဝါသည်လည်းကောင်းမရှိပြီ လောကသုံးပါးဆိုသည်လည်း အရကောက်လျှင် နာမ်ရုပ်သဘောပင်ဖြစ်သောကြောင့် ဤပဋိစ္စသမုပ္ပာဒ်ပင်တည်း။ လောကုတ္တရာကိုးပါးမှ တစ်ပါးတရားဟူသမျှသည် ပဋိစ္စသမုပ္ပာဒ်၌ ဝင်သည်ချည်းလည်းဖြစ်သောကြောင့်ဆိုခဲ့ပြီးသော အဝိဇ္ဇာသင်္ခါရစသော အကြောင်းအကျိုးတို့သည် ဧကတ္တနည်း၊ နာနတ္တနည်း၊ အဗျာပါရ နည်းအားဖြင့် ဖြစ်ကြခြင်းသည် ဤကဲ့သို့ ဖြစ်ကြအောင် ဖန်ဆင်းမည့် သတ္တဝါ၊ ပုဂ္ဂိုလ်၊ တစ်စုံတစ်ရာဝတ္ထုပဋိစ္စသမုပ္ပာဒ် (အကြောင်းအကျိုးတို့နှင့်ပြီးအပ်သော နိယာမတစ်ရား)မှတစ်ပါးအခြားမရှိတကား ဟူသော ဧဝံဓမ္မတာနည်းသည်လည်းကောင်း၊ (၄) ရှုဆင်ခြင်သော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်၏ဉာဏ်ဝ၌ ပဋိစ္စသမုပ္ပာဒ် တရားရှိသော အလွန်နက်နဲသိမ်မွေ့သော နရသာဂရဖြစ်သော ဤနည်းလေးပါးကိုထင်ရှားစွာသိလိမ့်မည်" ဟူ၍ ဝိမုတ္တိရသကျမ်း၌လာရှိသည်ကို ထောက်ရှုခြင်းအားဖြင့်လည်းကောင်း "အနုပဋိလောမရုပ်ပိုင်းဝါဒ" အလိုဖြစ်သော အကြောင်းအကျိုးသည် အခြားမရှိ

ဆက်ကာဆက်ကာ အချင်းချင်းအပြန်အလှန် (ဝါ) အကြောင်းနှင့်အကျိုး တို့ အချင်းချင်းဆန့်ကျင်ခြင်း၊ ပူးပေါင်းဆက်သွယ်နေခြင်းအကြောင်း တို့ကို ထောက်ရှုခြင်းအားဖြင့်လည်းကောင်း "ဝိမုတ္တိရသကျမ်းဝါဒ"နှင့် "အနုပဋ္ဋိလောမရုပ်ပိုင်းဝါဒ" တို့သည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အထောက်အကူ ဖြစ်ကြောင်းထင်ရှားလှပေသည် ဟူ၍ ဖော်ပြကိုးကားခဲ့ပေသည်။

ဖော်ပြကိုးကားခဲ့သည့် ဝိမုတ္တိရသကျမ်းဆိုသည်မှာ မင်းတုန်းမင်းကြီး ခေတ်တွင်ထင်ရှားခဲ့သော ပညာရှိ ယောအတွင်းဝန် ဦးဘိုးလှိုင်ရေးခဲ့ သည့် ကျမ်းဖြစ်ပေသည်။ စာရေးသူမောင်စိုးအမည်ခံ သခင်စိုးက မော့က်စ်၏ ကွန်မြူနစ်ဝါဒအတွေးအခေါ်တွင်ပါသောဝါဒနှင့် ဝိမုတ္တိရသ ကျမ်းသည် တူ၏ဟူသောအရေးအသားမျိုးဖြစ်နေပေသည်။

ထို့ကြောင့်ကျွန်တော်အပါအဝင် နိုင်ငံချစ်စိတ်ရှိသော ဆင်းရဲသား လူထုအကျိုးကိုလိုလားသော လူငယ်ထုကြီးသည် သခင်စိုး၏ ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒစာအုပ်ကို သဘောကျ နှစ်ခြိုက်နေကြတော့သည်။

သခင်စိုး၏အနုပဋ္ဋိလောမရုပ်ပိုင်းဝါဒသည် လက်ဝဲနိုင်ငံရေး လောကတွင် တစ်မူထူးခြားသော ခေတ်ပြောင်း တော်လှန်ရေးပညာရပ် ၏ အခြေပြုရာဝါဒအနေနှင့် ခေတ်စားခဲ့သည်။ ကျွန်တော်သည် သခင်စိုး၏ ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒကျမ်းကို အပြန်ပြန်အလှန်လှန် ဖတ်ရှုလေ့လာ ပြီးသည့်နောက် သခင်ဗဟိန်း၊ သခင်ဗိုလ်၊ သခင်ကြီး (မော်လမြိုင်) လက်ပံတန်းဦးဘတင်၊ ဂျာမနီပြန် ဝံသာနုခေါင်းဆောင် သမ္မတဦးစု၊ ပီမိုးနင်း၊ မြဒေါင်းညို၊ သခင်နု၊ တက်ဘုန်းကြီးသိန်းဖေ၊ သခင်လှဖေ၊ မိုးကြိုးဦးအုန်းခင် အစရှိသော နိုင်ငံရေးဘာသာပြန်စာရေးဆရာများနှင့် တို့ဗမာအစည်းအရုံးခေါင်းဆောင်များ ရေးကြသည့် ဘုံဝါဒဆောင်းပါး များ၊ စာအုပ်များကို လွယ်လင့်တကူ ဖတ်ရှုနိုင်ခဲ့ပါသည်။

ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒဆိုသည်မှာ အပေါ်ယံဝါဒမဟုတ်ဘဲ နက်နဲသိမ်မွေ့ သောအတွေးအခေါ်အယူအဆများပါဝင်သည့် ဘုံဝါဒကြီးတစ်ခုပါ တကားဟူ၍လည်း လိုလားစွာကျွန်တော်ခံယူခဲ့ပါသည်။

သခင်စိုးရေးခဲ့သည့် ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒကျမ်းအလိုအရ လူတွေ၏ လုပ်အားကိုခေါင်းပုံဖြတ်ယူသောနည်းအားဖြင့် ဓနရှင်လူနည်းစုများသာ ကောင်းစားရအောင်လုပ်ဆောင်နေသော ဓနရှင်စီးပွားရေးစနစ်ကြီး သည် ကမ္ဘာအရပ်ရပ်တွင်ရှိသော ဆင်းရဲသားအလုပ်သမားလူထုများကို နှိုးကြားထကြွစေလိမ့်မည်။ ဆင်းရဲသားတို့၏ တော်လှန်မှုများဖြင့် ဓနရှင် လောကကြီးသည် ပြိုကွဲပျက်စီးသွားလိမ့်မည်၊ ဆင်းရဲသားလူအများစုကို ချမ်းသာအောင် ကောင်းစားအောင် လုပ်ဆောင်ပေးမည့် ဆိုရှယ်လစ် ဘုံဝါဒခေတ်ကြီးပေါ်ထွန်းလာလိမ့်မည်။ ထိုအခါကမ္ဘာလောကကြီး သည် ငြိမ်းချမ်းသာယာဝပြောသောကာလကြီးအတွင်းသို့ အဓွန့်ရှည်စွာ ရောက်ရှိလိမ့်မည်စသဖြင့် ဆော်ဩထားပေသည်။

ကျွန်တော်တို့လူငယ်အားလုံးနီးပါးပင် ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒ၏ ဩဇာ အောက်သို့ ဖော်ပြခဲ့သော စာများကြောင့် ရောက်ရှိလာကြပေသတည်း။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း ကျွန်တော့်အထင် သူတစ်ပါးထက်ပင် ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒ၏ဩဇာလွှမ်းမိုးမှုကိုပိုမို၍ ခံရသည်ဟုထင်မိပါသည်။

ဤအထင်ကြောင့်ပင်ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်တို့၏ သမဂ္ဂ ခေါင်းဆောင် ကိုလှထံ မကြာမကြာသွားတတ်လာပါသည်။ ကိုလှကို သိချင်တာများမေးလေ့ရှိတတ်လာပါသည်။ ထိုအခါ ကိုလှက အရေးတော်ပုံ အမည်ရှိ စာစောင်တစ်ခုကို ကျွန်တော့်အားပြပါသည်။ ထိုစာတမ်းမှာ ဗမာနိုင်ငံကျောင်းသားသမဂ္ဂကပို့တာလား၊ ရန်ကုန် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားသမဂ္ဂကပို့တာလားဆိုတာကို ကျွန်တော် မသိခဲ့ပါ။ (နောင်အခါ အရေးတော်ပုံစာတမ်းသည် သခင်ဗဟိန်းက ပို့တာဟူ၍ သခင်တင်မြကပြောပါသည်)

အရေးတော်ပုံစာတမ်းကိုဖတ်ပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့သည် ထို စာတမ်းပါ လမ်းညွှန်ချက်အတိုင်း စစ်ရေးလေ့ကျင့်ခန်းများလုပ်ကြရန် ဖြစ်လာပါသည်။ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးနှင့် မြို့ပေါ်ရှိအရာရှိများမသိရန် ကျွန်တော်တို့သည် ကျောင်းတွင်းရှိပြီး ဖွဲ့စည်းထားသည့် Scout ကင်းထောက်လုပ်ငန်းလုပ်သလို မြို့နှင့်မနီးမဝေးတွင် လေ့ကျင့်ကြပါ

သည်။ မြေပေါ်တွင်တွားသွားခြင်း လေ့ကျင့်ခန်းများလုပ်ကြပါသည်။ ထိုစဉ်က ကသာတွင်ရှိသောအမ်ပီတပ်၏ လေ့ကျင့်ပုံကိုအတုယူ လေ့ကျင့်ကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်ယူဂျီဘဝအစ

၁၉၄၁ခုနှစ်၊ ဇွန်လ ၂၂ ရက်နေ့တွင် ရုရှားနိုင်ငံသို့ ဂျာမနီ နာဇီတပ်များ ကျူးကျော်တိုက်ခိုက်သောသတင်းများကို သိလာရပါသည်။ ထို့အပြင်နာဇီ၏ တိုက်ခိုက်ခြင်းခံရသောရုရှားအား အမေရိကန်နှင့် အင်္ဂလိပ်တို့ကူညီမည်ဟူ၍လည်း သိရပြန်ပါသည်။ ထိုအခါတွင် ကျွန်တော်တို့ ကသာလူငယ်များမှာ မည်သို့မှ နားလည်နိုင်စွမ်းမရှိခဲ့ပါ။

ထိုစဉ်က ကသာမြို့မှာ ခေါင်သောဒေသဖြစ်နေပေရာ သတင်းများ အလျင်အမြန်သိရန် မဖြစ်နိုင်ခဲ့ပါ။ နောင်တွင် မန္တလေးတွင် ကျောင်းတက်နေကြသော ကသာကျောင်းသားများ မန္တလေးမှပြန်လာပြီး ပြောမှသာ သတင်းအကျယ်ကို သိရပါသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် အင်္ဂလိပ်ကိုဆန့်ကျင်ချင်ကြသော်လည်း နာဇီ ရုရှားကိုဝင်တိုက်လိုက်သောအခါ အင်္ဂလိပ်ကရုရှားနှင့်ပူးပေါင်းကူညီမည် ဟုဖြစ်လာပြန်သောအခါ ကျွန်တော်တို့ ကသာကျောင်းသားလူငယ်ထု အတွင်း တွေဝေလျက်ရှိပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ကသာရှိသခင်အဖွဲ့ဝင် သခင်ချစ်ထူးအား အခြေအနေကို သွားမေးပါသည်။ သခင်ချစ်ထူးက “နေပါဦးကွာ၊ ရန်ကုန်က ဘာမှ မညွှန်ကြားသေးဘူး၊ တို့ကလည်း ဘာလုပ်ရမှန်း မသိသေးဘူး” ဟူ၍ ပြောပြပါသည်။

ကျွန်တော်သိသလောက် အင်္ဂလိပ်ကိုဆန့်ကျင်ရမည်ဟု သိထားပါသည်။ သခင်စိုးရေးထားသော စာတွေ့ဖတ်ထားသောကြောင့် ရုရှားဘုံဝါဒကို အထင်ကြီးနေပါသည်။ သို့သော်ယခုကဲ့သို့ အင်္ဂလိပ်နှင့်ရုရှားဘုံဝါဒသမားတို့ ပူးပေါင်းသည်ကိုသိရသောအခါ အင်္ဂလိပ်အခက်၊ ဗမာ့အချက်ဟူသော ကြွေးကြော်သံလိုစကားကို ဘယ်လိုနားလည်ရမှန်း မသိတော့ပါ။

ထိုသို့ မအီမလည်ဖြစ်နေစဉ်တွင် ဂျပန်သည်ပုလဲဆိပ်ကမ်းကို ရုတ်တရက်ဗုံးကြဲတိုက်ခိုက်လိုက်တော့သည်။ အချိန်ကား ၁၉၄၁ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ၊ ရှစ်ရက်နေ့ဖြစ်တော့၏။ ဤရက်ကား ဒုတိယကမ္ဘာစစ်၏ စစ်မျက်နှာကို အာရှတိုက်တွင် စတင်ဖွင့်လိုက်ခြင်းဟု သတ်မှတ်ရပေတော့မည်။

ထိုအချိန်တွင် မန္တလေးရောက်နေသော ကသာသပိတ်မှောက်ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်ဖြစ်ခဲ့သူ ကိုဖိုးကို က ကျွန်တော်တို့ထံ သူရှိရာ မန္တလေးသို့ လိုက်ခဲ့ဖို့သတင်းစကားပါးလိုက်ပါသည်။ ကိုဖိုးကိုမှာ ကသာမှ ထွက်သွားပြီး ရန်ကုန်ရှိ ဒေါက်တာဘမော်တို့ထံရောက်သွားပြီး ဗမာ့ထွက်ရပ်ဂိုဏ်းတွင်ပါဝင်နေကြောင်း သိခဲ့ရပါသည်။ ကိုဖိုးကိုက သူ တည်းခိုနေသော ဦးဝါယမကျောင်းတွင်နေထိုင်ရန် စီစဉ်ပေးပါသည်။ ဦးဝါယမမှာ ဒေါက်တာဘမော်အားလိုလားသော ဆရာတော်ဖြစ်ရကား ဒေါက်တာဘမော်၏တပည့် ကိုဖိုးကိုတို့ကို တည်းခိုခွင့်ပြုရာက ကျွန်တော်တို့ကိုပါ ကိုဖိုးကိုလူအဖြစ် တည်းခိုခွင့်ရရှိလိုက်ပါသည်။ ကသာမှထွက်ခဲ့သောနေ့မှာ ဒီဇင်ဘာ ၂၄ ရက် ၁၉၄၁ နေ့ ဖြစ်ပါသည်။ ခရစ်စမတ်ကျောင်းပိတ်ရက်ဖြစ်ပါ၏။

ဦးဝါယမကျောင်းသို့ ရောက်ခဲ့ခြင်းကား ကျွန်တော့်အတွက် Under ground (မြေအောက်လျှို့ဝှက်လှုပ်ရှားမှု) ဘဝ၏ အစပင်ဖြစ်နေပါတော့သတည်း။

ကျွန်တော်တို့လူစုမှာ ကသာမှ နဘားသို့ မီးရထားစီးခဲ့ကြပါသည်။ နဘားဘူတာတွင် မြစ်ကြီးနားမှ လာသောရထားကို စောင့်ပြီးစီးကြရ၏။ ညနေစောင်းတွင် မီးရထားဆိုက်သောအခါ ကျွန်တော်တို့ ရထားပေါ်သို့ တက်လိုက်ခဲ့ကြ၏။ အချိန်မရသောကြောင့် မီးရထားလက်မှတ် မယူခဲ့မိကြပါ။ ရထားပေါ်တွင် လူရှင်းနေသောကြောင့် ကျွန်တော်တို့ အိပ်ပြီးလိုက်ခဲ့ပါသည်။ ရွှေဘိုဘူတာသို့ရောက်သောအခါ မီးရထားလက်မှတ်စစ် ရောက်လာပါသည်။ ကိုလှက ကျွန်တော်တို့ လက်မှတ်ဝယ်ရန် အချိန်မမီသောကြောင့် ရထားပေါ်သို့ အမြန်တက်ခဲ့ရသည့်အကြောင်း လက်မှတ်စစ်

ကိုပြောပြပါသည်။ ဘူတာတစ်ခုခုတွင် လက်မှတ်ဆင်းဝယ်မည်ဟု ပြောပါသည်။

လက်မှတ်စစ်သည် ကျွန်တော်တို့တွေ ကျောင်းသားများဖြစ်ကြောင်း သိနေသဖြင့် လက်မှတ်မဲ့စီးခြင်းကို ဒဏ်မတပ်ပါ။ စစ်ကိုင်းအနီး ရထောင်ဘူတာရောက်မှဆင်းပြီး လက်မှတ်ဝယ်ပါသည်။

ရထောင်ဘူတာတွင် အရပ်မြင့်မြင့် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း လူတစ်ယောက်ကို ကျွန်တော်တွေ့ရ၏။ နောင်သောအခါ ထိုသူသည် မင်္ဂလာဒုံဗိုလ်သင်တန်းကျောင်း ဒုတိယပတ်ဗိုလ်သင်တန်းတွင် အတူသင်ကြားခဲ့သူဖြစ်ပြီး ဗိုလ်လှမော် (ဒေါ်ခင်မြစီ၏ခင်ပွန်း ကာတွန်းဦးဖေသိန်း၏ဇနီးခင်လေးနွယ်၏အစ်မ) ဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ ဗိုလ်လှမော်သည် စစ်ကိုင်းမြို့ပေါ်ရှိ (U-G) အဖွဲ့ဝင်တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း မင်္ဂလာဒုံဗိုလ်သင်တန်းကျမှ သိရပါသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် မန္တလေး-ရှမ်းစုဘူတာတွင်ဆင်းပြီး ဘူတာအတွင်းရှိ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် လက်ဖက်ရည်သောက်ကြပါသည်။ ထိုစဉ်တွင် မထင်မှတ်ဘဲ၊ မချိန်းဆိုဘဲ ကိုဖိုးကိုသည် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ရောက်လာပါသည်။ ထိုအခါ ကိုလှက -

"ဗျို့ ကိုဖိုးကို၊ ကိုဖိုးကို"ဟု ခေါ်လိုက်ပါသည်။ ကိုဖိုးကိုမှာ အံ့သြဝမ်းသာစွာ ကျွန်တော်တို့ဆီသို့ ဝင်လာပြီး လက်ဖက်ရည်သောက်ပါသည်။ ထို့နောက် သူ့ခေါင်းဆောင်ခေါ်သွားသောကြောင့် မန္တလေးမဟာမုနိဘုရားကြီးတောင်ဘက်ရှိ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းတိုက်တစ်တိုက်သို့ ခေါ်သွားသဖြင့် ဦးဝါယမ၏ ကျောင်းသို့ ရောက်ရခြင်းဖြစ်ပါတော့သည်။ သို့သော် ကျောင်းတိုက်တွင် ဆရာတော်ဦးဝါယမကို မတွေ့ရပါ။ ဦးဝါယမသည် ရဟန်းပျိုအဖွဲ့ဝင်ဖြစ်ပါသည်။ ကျောင်းတွင် ဆရာတော်ဦးဝါယမကို မတွေ့ရသဖြင့် တွေ့ရသော ကိုရင်လေးတစ်ပါးကို မေးကြည့်ရာ ကိုရင်လေးက -

"ဆရာတော်ဘုရား တောင်ရှိန်းနေတယ်ဗျာ့" ဟုပြောပါသည်။

"ဘာပြောတာလဲဘုရား တောင်ရှိန်းတယ်ဆိုတာ" ဟုမေးရာ "တိမ်းရှောင်နေတာပါ"ဟု ပြောမှ သဘောပေါက်ရပါတော့သည်။

ဆရာတော်ဦးဝါယမသည် ဒေါက်တာဘမော်ကို သဘောကျသူဟု ယူဆရပါသည်။ အကြောင်းမှာ ကိုဖိုးကိုသည် ဒေါက်တာဘမော်၏ ခေါင်းဆောင်မှုကို ကျေနပ်နေသူဖြစ်ကြောင်း သိရပါသည်။

ထိုနေ့တွင် ကျွန်တော်တို့သည် မဟာမြတ်မုနိဘုရားကြီးကို သွားရောက်ဖူးမြော်ပြီး ကျောင်းမှာပင် အေးအေးဆေးဆေး နားနေလိုက်ကြပါသည်။

ထိုအချိန်က ကိုဖိုးကို မန္တလေးသို့ရောက်ရခြင်းအကြောင်းမှာ ဒေါက်တာဘမော်သည် မိုးကုတ်ထောင်တွင် ကျနေသည်။ ဒေါက်တာဘမော်အား သူ၏အဖွဲ့ဝင်များက ထောင်ဝင်စာတွေ့ခွင့် ရရှိရန် အားထုတ်နေဆဲဖြစ်သည်။

ကိုလှက ကိုဖိုးကို ကို -

"ကျွန်တော်တို့ ကသာမှာ ဆေးကျောင်းသား ကိုမောင်မောင်လာတုန်းက ပြောတာရှိတယ်၊ သိချင်တာရှိရင် မန္တလေးက အမျိုးသားကျောင်းဆရာ ကိုခင်မောင်လေးနဲ့တွေ့လို့ ပြောခဲ့တယ်၊ မန္တလေးလာရခြင်းအကြောင်းက အဲဒီဆရာကိုခင်မောင်လေးနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပဲ" ဟုပြောရာ -

ကိုဖိုးကိုက -

"ကျွန်တော်ကတော့ ခင်ဗျားပြောတဲ့ဆရာကိုခင်မောင်လေးကို မသိဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ထီးချိုင့်သား သခင်မြမောင်ဆိုတာရှိတယ်၊ သူ့အစ်ကိုက ကျောင်းဆရာဦးအေးမောင်ပဲ။ အဲဒီဦးအေးမောင်က ဆရာကိုခင်မောင်လေးကို သိမှာပဲ၊ ဒီတော့ သခင်မြမောင်ကိုမေးပေးမယ်"လို့ ကိုဖိုးကိုက ပြောပါသည်။

ကိုဖိုးကိုက ထိုနေ့က မြို့ထဲသို့ထွက်သွားပါသည်။ ညနေမှ ပြန်ရောက်ပါ၏။ ကိုဖိုးကိုမရှိခင် ကိုတင်ဖေ က ဈေးချိုကိုသွားမည်ဟု ပြောရာ ကိုလှက-

"တို့ ဒီကိုလာတာ အလကားလာတာမဟုတ်ဘူး၊ သိပ်ပြီးလမ်းထွက်မနေပါနဲ့"ဟု ပြောသဖြင့် ကိုတင်ဖေ မထွက်ဖြစ်တော့ပါ။ ကျောင်းမှာပင် နားနေကြပါသည်။

ကျွန်တော်သည် (၂၄-၁၂-၁၉၄၁) နေ့က ကသာအစိုးရ အထက်တန်းကျောင်းဘော်ဒါဆောင်မှ ထွက်လာခဲ့စဉ် ဘော်ဒါဆောင်တွင် ရှိသော ကျွန်တော့်ညီ မောင်တင်ဦး (နောင်တွင် ကုန်သွယ်ရေး (၉) မှ ဦးခင်ဦး) အား မှာခဲ့ရာတွင် -

"ငါ မန္တလေးကို သွားမယ်၊ ရန်ကုန်လည်း ရောက်ချင်ရောက်သွား လိမ့်မယ်၊ ဖေဖေတို့ မေမေတို့ကို ကြည့်ပြောလိုက်၊ ပြန်လာခဲ့မှာပါ"ဟု ပြောခဲ့ပါသည်။

ထိုစဉ်က ဖေဖေသည် ရွှေကူမှ မိုးကုတ်သို့ ပြောင်းရွှေ့တာဝန် ထမ်းနေပြီဖြစ်ပါသည်။ ဒီဇင်ဘာကျောင်းပိတ်ရက် အိမ်ပြန်မည်ဆိုပါက ကျွန်တော် ရွှေကူသို့ပြန်ရန်မလိုတော့ပါ၊ မိုးကုတ်သို့သာ ပြန်ရမည် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော် ဘော်ဒါဆောင်မှ ထွက်ခဲ့စဉ်က ကျောင်းပြန်ရန် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော် ဘော်ဒါဆောင်မှ ထွက်ခဲ့စဉ်က ကျောင်းပိတ် ထားစဉ်ဖြစ်ရာ ကျွန်တော့်ကို ကျောင်းပြေးဟုမခေါ်နိုင်ပါ။ အိမ်က ထွက်ပြေးခဲ့ခြင်းမဟုတ်သောကြောင့် အိမ်ပြေးဟုလည်း ပြော၍မရပါ။

သို့သော် လက်တွေ့ဘဝတွင် ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် တွေးမိ သောအခါ ငါသည် အိမ်ပြေး ကျောင်းပြေး ဖြစ်နေပါရောလားဟု အားငယ်စိတ်ဖြစ်မိပါသည်။ ကျွန်တော်၏အလေ့အထတစ်ခုမှာ မလုပ်ခင်က ကြောက်တတ်အားငယ်တတ်သူဖြစ်ပါသည်။ တကယ် လုပ်ဖြစ်ပြန်သောအခါ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်လုပ်တော့မယ်ဟူသော ရဲစိတ်တို့ ဝင်လာတတ်ပါသည်။ ကျွန်တော်၏ စိတ်သန္တာန်တွင် စိတ်နှစ်မျိုး ကြောက်ရွံ့အားငယ်စိတ်၊ မဆုတ်မနစ် လုပ်တော့မည်ဟု ရဲဝံ့စွာလုပ်တတ် သောစိတ်တို့ ဒွန်တွဲရင်း လွန်ဆွဲနေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

ဤစိတ်ဓာတ်မျိုးရှိနေသော ကျွန်တော်သည် မိဘ၊ ဆရာသမား တို့၏ ခွင့်ပြုချက်မရဘဲ အိမ်ပြေး ကျောင်းပြေးဘဝအတွက် အားငယ် စိတ်တို့ ပျောက်သွားပါသည်။ ရှေ့တွင် တွေ့လာရမည့်အခြေအနေ ကိုသာ မည်သို့ရင်ဆိုင်ရမည်ဟူသည့်စိတ်ကို တွေးတောခံစားနေမိ ပါတော့သည်။

ညနေ ကိုဖိုးကိုပြန်လာသောအခါ ကိုဖိုးကိုက -

"ဆရာခင်မောင်လေးအိမ်ကို ငါသိခဲ့ပြီ တရုတ်တန်း ၃၀ နှင့် ၃၁ လမ်းကြား၊ အိမ်က အနောက်ဘက်ကို မျက်နှာမူတဲ့အိမ်တန်း၊ အိမ်ရှေ့မှာ မန်ကျည်းပင်ရှိတယ်၊ ကွပ်ပျစ်တွေလည်းရှိတယ်၊ အဲဒီနားမှာမေး" လို့ပြောသည်။ ထိုအခါ ကိုလှက -

"ဒီလိုဆိုရင် ငါတို့အားလုံးသွားလို့မဖြစ်သေးဘူး၊ ငါတစ်ယောက် တည်းပဲ သွားပြီး ဆရာကိုခင်မောင်လေးနဲ့ စကားပြောကြည့်ဦးမယ်"ဟု ပြောပါသည်။

ထိုညက ကိုဖိုးကိုနှင့် စကားဝိုင်းပြောကြရာ ကိုဖိုးကိုက တစ်ဆင့် စကားကြားရသည့် နိုင်ငံရေးအခြေအနေတို့ကို ပြောပြပါသည်။

ကိုဖိုးကိုပြောသည့်စကားများတွင် -

"အခြေအနေကတော့ ခပ်ရှုပ်ရှုပ်ပဲ၊ သခင်ဗဟိန်းနှင့် သခင် သိန်းဖေတို့က အင်္ဂလိပ်ကိုလည်းတိုက်၊ ဂျပန်ကိုလည်းတိုက်လို့ပြောတယ်၊ သခင်စိုးက လွတ်လပ်ရေးအတွက် ဒီမိုကရေစီအင်အားစုတွေနဲ့ ပေါင်းမှ ဖြစ်မယ်၊ ဒါကြောင့် ဖက်ဆစ်ကိုတိုက်ရမယ်၊ ဒီမိုကရေစီအင်အားစုဖြစ်တဲ့ အင်္ဂလိပ်ကို မတိုက်ရဘူးလို့ပြောတယ်။ ပြီးတော့ သခင်အောင်ဆန်းက ဂျပန်ရောက်နေတယ်ကြားတာပဲ၊ ပြီးတော့ စင်ကာပူခံတပ်လည်း ကျသလိုလိုကြားရတယ်၊ ဒါမှမဟုတ်လဲ ကျမလိုလိုကြားနေရတယ်၊ ဒီလို ကျရင် ဂျပန်ကတော့ အာရှတိုက်မှာကျယ်တော့မှာပဲလို့ လူကြီးတွေ ပြောတာကြားရတယ်"လို့ ကျွန်တော်ကြားရပါသည်။

ထို့ပြင် ကိုဖိုးကိုက -

"ငါတို့ ခေါင်းဆောင်ဒေါက်တာဘမော်ကလည်း အင်္ဂလိပ်ကို ဆန့်ကျင်ရမယ်လို့ ပြောတယ်၊ တို့စဉ်းစားကြည့်တာက သခင် အောင်ဆန်းဟာ ဂျပန်တွေနဲ့ ဗမာပြည်ရောက်လာရင် ဒေါက်တာ ဘမော်က ထောင်ကလွတ်ပြီး သခင်အောင်ဆန်းနှင့်ပေါင်းမိမှာလို့ တို့က မျှော်လင့်တယ်"ဟုလည်း ပြောပါသည်။

"ငါကတော့ ဒေါက်တာဘမော်ကို သွားတွေ့ဖို့စောင့်နေတာ၊ ငါသွားပေမယ့် မင်းတို့ ဒီမှာနေခဲ့ကြ"ဟု ဆက်ပြော၏။ ထိုညတွင် ကျွန်တော်တို့ကျောင်းတွင်ပင် အိပ်လိုက်ကြ၏။

နောက်နေ့တွင် ကိုလှက ကိုတင်ဖေတို့ မြို့ထဲထွက်လည်ချင်မှန်းသိသောကြောင့် "ကိုဟန်ထွန်းနဲ့ ကိုတင်ဖေနေခဲ့ကြပါ၊ တို့မောင်ချစ်လှိုင်ကိုခေါ်သွားမယ်"ဟုပြောပြီး တရုတ်တန်းသို့ ထွက်ခဲ့ပါသည်။ ထိုနေ့က ဆရာဦးခင်မောင်လေးနှင့် မတွေ့ခဲ့ပါ။ သို့ဖြင့် ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ ပြန်ခဲ့ကြသည်။

နောက်တစ်နေ့ရောက်သောအခါ ကျွန်တော်နှင့် ကျောင်းသားသမဂ္ဂဥက္ကဋ္ဌကိုလှတို့သည် တရုတ်တန်းသို့ ထပ်မံသွားကြပြန်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ဆရာကိုခင်မောင်လေးနှင့်သိ၍ သွားကြခြင်းမဟုတ်ပါ၊ ဆရာကိုခင်မောင်လေး၏အိမ်တွင် ကျွန်တော်တို့နှင့်သိသော ၁၉၄၁ ခုနှစ်က ကသာကျောင်းသို့ရောက်ခဲ့သည့် ရန်ကုန်မှ ကိုမောင်မောင်ကိုတွေ့ချင်၍ ဖြစ်ပါသည်။ ကိုမောင်မောင်သည် မန္တလေးသို့ရောက်နေကြောင်း ကျွန်တော်တို့ သတင်းကြားရပါသည်။ ကိုမောင်မောင် မန္တလေးသို့ရောက်ပါက ဆရာကိုခင်မောင်လေး၏ အိမ်တွင် တည်းခိုမည်ဟု ကျွန်တော်တို့ ထင်နေပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဆရာကိုခင်မောင်လေးရှိရာ တရုတ်တန်းသို့သွားကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်က ဆရာကိုခင်မောင်လေးမှာ မန္တလေးအမျိုးသားကျောင်းတွင် ကျောင်းဆရာလုပ်နေပါသည်။ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးမှာ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့်အတူ ကျဆုံးသွားသော ဆရာကြီးဦးရာဇတ်ဖြစ်ပါသည်။

ကိုခင်မောင်လေးတို့အိမ်သို့ ရောက်သွားသောအခါ ဆရာကိုခင်မောင်လေးနှင့် တွေ့ချင်ကြောင်းပြောလျှင် လက်ခံတွေ့ဆုံသော အသားဖြူဖြူ လူပုံခန့်ခန့်အမျိုးသားတစ်ဦးက ဘာကိစ္စနှင့် ဆရာဦးခင်မောင်လေးအား တွေ့ချင်တာလဲစသောစကားများဖြင့် မေးမြန်းပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ကလည်း ကျွန်တော်တို့သည် ဆရာဦးခင်မောင်လေးနှင့် မသိပါကြောင်း၊ သို့သော် ရန်ကုန်မှ ကိုမောင်မောင်ဆိုသူသည် မန္တလေးတွင်ရောက်နေကြောင်း၊ သတင်းရသောကြောင့် ကိုမောင်မောင်နှင့်တွေ့ချင်၍ ဆရာဦးခင်မောင်လေးကို လာတွေ့ကြောင်းပြောရပါသည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော်တို့အား လက်ခံစကားပြောသည့်သူသည် အိမ်ပေါ်သို့ ပြန်တက်သွားပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ သိပ်ကြာကြာမစောင့်လိုက်ရပါ။ အပေါ်ထပ်မှ ကိုမောင်မောင်ဆင်းလာပါသည်။

ကျွန်တော်တို့လည်း သူ့ကိုတွေ့လိုက်၍ ဝမ်းသာသွား၏။ ကိုမောင်မောင်ကလည်း ကျွန်တော်တို့ကိုတွေ့၍ အံ့သြသွားပုံရပါသည်။

"ဩော် . . . ခင်ဗျားတို့ကိုး" ဟုပြောပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ကို ပထမလက်ခံတွေ့ဆုံသူမှာ သခင်ဗဟိန်း၏ညီ ကိုသန်းနိုင်ဖြစ်ကြောင်း သိရပါသည်။ ထို ကိုသန်းနိုင်သည် ဘီဒီအေခေတ်တွင် ကျွန်တော်နှင့်ရင်းနှီးသောသူ ဒုဗိုလ်ကိုသန်းနိုင်ဖြစ်လာပါသည်။

ကိုမောင်မောင်က ကျွန်တော်တို့ ဘာကြောင့်သူ့ကိုတွေ့ချင်ရတာလဲဟူ၍ မေးသောအခါ ကိုလှက ကိုမောင်မောင်၏ အမေးကို ရှည်လျားစွာရှင်းပြပါသည်။

ကိုလှ၏အပြောတွင် ကသာကျောင်းသားများအနေဖြင့် ယနေ့ဖြစ်ပေါ်နေသော နိုင်ငံရေးအခြေအနေကို နားမလည်ဖြစ်နေကြောင်း၊ ကသာကျောင်းသားခေါင်းဆောင်တစ်ဦးဖြစ်ခဲ့သူ ကိုဖိုးကိုထံမှရရှိသည့် သတင်းအရ သခင်သန်းထွန်းနှင့် သခင်စိုးတို့က ဂျပန်ကို တိုက်ရမည်။ ဒီမိုကရေစီအင်အားစုဖြစ်သော အင်္ဂလိပ်-အမေရိကန် ရုရှားတို့ ပူးပေါင်းသည့် ဒီမိုကရေစီအင်အားစုကို အားပေးရမည်ဟူ၍ ပြောနေကြောင်း၊ သခင်အောင်ဆန်းသည်လည်း ပြည်တွင်းမှာမရှိဘဲ တိုင်းတစ်ပါးသို့ ရောက်နေသည်ဟု သတင်းကြားရကြောင်း၊ ဤအကြောင်းများကြောင့် နောက်လိုက်မျှသာဖြစ်သော ကျွန်တော်တို့ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်နေ၍ ကိုမောင်မောင်ကို လာမေးရကြောင်း ရှင်းပြပါသည်။

ထိုအခါ ကိုမောင်မောင်က -

"ဒီလိုကိစ္စတွင် ကျွန်တော်တို့ကိုယ်တိုင်ပင် တိကျစွာ ပြတ်သားစွာ မသိသေးကြောင်း၊ သို့သော် ခင်ဗျားတို့သိတဲ့အတိုင်း အင်္ဂလိပ်အစိုးရက ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်တွေကို ပုဒ်မ ၁၂၄-က အရနဲ့ လိုက်ဖမ်းနေပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ လူကြီးပိုင်းတွေရော ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်ပါ ထင်ထင်ပေါ်ပေါ် မနေနိုင်ဘူး၊ တကယ်ကတော့ မြန်မာ့ လွတ်လပ်ရေးအတွက် ကျွန်တော်တို့ဟာ အခုနေ အင်္ဂလိပ်နဲ့လည်း ပေါင်းလို့မရ၊ ဂျပန်ကလည်း ဗမာတပ်ဖွဲ့ပြီး မြန်မာပြည်ကို တိုက်ဖို့လုပ်နေ တယ်တဲ့၊ ဂျပန်ကလည်း မြန်မာကို တိုက်မှာ သေချာနေတယ်၊ ဒီတော့ ခင်ဗျားတို့ ကသာကိုပြန်ကြ၊ ဟိုမှာရှိတဲ့အင်အားကို စုထားပြီး လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲအတွက် ပြင်ထားကြပါ"ဟူ၍ ပြောပါသည်။

ကိုမောင်မောင်က "နောင်ခါတွင် မရှင်းလင်းတာများ သိလိုတာများ ရှိပါက ဆရာဦးခင်မောင်လေးကိုပင် မေးပါ"ဟူ၍ ပြောပါသည်၊ "ခင်ဗျားတို့အကြောင်းလည်း ကိုခင်မောင်လေးကို ပြောခဲ့တယ်"ဟူ၍ ထပ် ပြောပါသည်။

ကျွန်တော်နှင့် ကိုလှတို့သည် ဆရာဦးခင်မောင်လေး၏အိမ်မှ တည်းခိုရာဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ ပြန်ခဲ့ပါသည်။

ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော်၏ဖခင်မှာ မိုးကုတ်မြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့သွား ပြီဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်က ကသာဘော်ဒါကျောင်းတွင် ဆက်နေရင်း မန္တလေးသို့ ရောက်နေခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကိုလှ၊ ကျွန်တော်တို့ ကသာသို့ ပြန်ရန်ပြင်ဆင်နေခိုက် ကျွန်တော် သည် လမ်းပေါ်တွင် ဟိုငေးသည်ငေး လုပ်နေစဉ် ကျွန်တော်၏မိခင် ဒေါ်တင်တင်၏မောင် ဦးလေး ဦးကောင်းမြင့်နှင့်တွေ့ပါသည်။ ဦးကောင်းမြင့်မှာ ဖားသားလဖုန်းကျောင်းမှ ပုံဆွဲဆရာလုပ်နေရာက ထိုမှ ထွက်ပြီး မီးခြစ်စက်တွင် လုပ်နေသူဖြစ်ပါသည်။

ဦးလေးကိုကောင်းမြင့်က ကျွန်တော့်ကို တွေ့သောအခါ "လာခဲ့၊ မင်းအမေရောက်နေတယ်"ဟုပြောရင်း လက်ကိုဆွဲလိုက်ပါသည်။

သို့နှင့်ပင် ကျွန်တော်သည် ဦးလေးကိုကောင်းမြင့် အိမ်သို့ရောက်သွား ပါတော့သည်။

မေမေ့ကို ဦးလေးကိုကောင်းမြင့် အိမ်တွင်တွေ့သောအခါ မေမေက -

"သားလုပ်ချင်တာတွေ လုပ်ရမယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းဖေဖေကိုတော့ တွေ့မှဖြစ်မယ်၊ သူနဲ့တွေ့ဖို့ မိုးကုတ်ကိုလိုက်ခဲ့ပါဦး"ဟု ပြောသောကြောင့် ကျွန်တော်သည် မေမေခေါ်ရာသို့ လိုက်ရပါတော့သည်။ မိုးကုတ်သို့ သွားမည့်အကြောင်းကို ကိုလှအား သွားပြီးပြောရပါသေးသည်။ ထိုနေ့က ကိုလှက ကသာပြန်ရန် ရထားသို့အဆင်း ကျွန်တော်က မိုးကုတ်သို့ သွားရန် သင်္ဘောသို့အဆင်း ဖြစ်ကြပါသည်။

ထိုစဉ်က မိုးကုတ်မြို့ကိုသွားလိုသော် သပိတ်ကျင်းသို့ သင်္ဘောနှင့် သွားရသည့်အတွက် ဧရာဝတီသင်္ဘောနှင့်သပိတ်ကျင်းသို့ သွားခဲ့ပါ သည်။ သပိတ်ကျင်းမှ မိုးကုတ်သို့ကားနှင့်သွားကြရသည်။ သို့နှင့်ပင် ကျွန်တော်သည် မိုးကုတ်ရှိ ဖေဖေ၏မျက်စိအောက်သို့ ရောက်ခဲ့ပါတော့ သည်။ မိုးကုတ်ရောက်ပြီး မကြာမီပင် ကသာ ကိုလှထံမှ စာတစ်စောင် ရောက်လာသည်။ ကသာသို့ပြန်လာရန် မှာသောစာဖြစ်၏။ ဖေဖေ ကလည်း ကသာကျောင်းတွင် စာမေးပွဲစစ် မစစ်သိရန်သွားရမည်။ သို့မဟုတ် ကျောင်းထွက်လက်မှတ်ယူရန်ရှိသည်ဖြစ်၍ ကသာသို့ သွား သင့်ကြောင်းဆုံးဖြတ်ပါ၍ ကသာသို့ ကျွန်တော်သွားခဲ့၏။ ကသာတွင် ကိုလှက အကြောင်းမထူးသေးကြောင်းပြောပြသဖြင့် ကျောင်းထွက် လက်မှတ်ယူပြီး ပြန်ခဲ့ပါသည်။ မိုးကုတ်ရောက်သောအခါ ကျွန်တော်၏ မေမေ ဒေါ်တင်တင်နှင့်ခင်မင်သည့် ဒေါ်သိန်းသိန်းက သူ့တွင်လည်း သားတစ်ယောက်ရှိကြောင်း၊ နိုင်ငံရေးစာအုပ်တွေဖတ်ကြောင်း ပြောရင်း မေမေကလည်း ကျွန်တော့်အကြောင်း စကားစပ်ပြောကြသည်။ မကြာမီပင် မိုးမိတ်မြို့တွင်ရှိနေသော ဒေါ်သိန်းသိန်း၏ သားက မိုးကုတ်မြို့သို့ ရောက်လာပြီး ကျွန်တော်နှင့် အသိဖြစ်သွားပါတော့သည်။ သူ့ကား ကိုလှမင်းဆိုသည်ဖြစ်ပါသည်။

(ထိုကိုလှမင်းသည် နောင်သောအခါတွင် ရှမ်းပြည်သစ်ပါတီကို ထူထောင်သူ အလံနီပါတီဝင်တစ်ဦး ဖြစ်လာသူဖြစ်ပါ၏)

ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးသည် တစ်ဦး၏နိုင်ငံရေးစာအုပ်များကို တစ်ဦးသို့ပေးပြီး စာအုပ်ငှားဖတ်ကြပါသည်။ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်တွင်ရှိသော သခင်စိုးရေးသည့် ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒစာအုပ်ကို ပေးဖတ်ပါသည်။ စာအုပ်ပါ အချက်အလက်များကိုလည်း ရှင်းပြခဲ့ပါသည်။ ထိုအခါမှစပြီး ကိုလှမင်းသည် ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒကို လိုလားသူတစ်ဦးဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

ကိုလှမင်းသည် ကျွန်တော့်အား မိုးကုတ်မြို့တွင်ရှိသော သူနှင့်ရင်းနှီးသည့် လူငယ်တစ်စုနှင့် မိတ်ဖွဲ့ပေးပါသည်။ ထိုလူငယ်တစ်စုသည် နိုင်ငံရေးစာပေများကို ဖတ်ရှုလေ့လာနေကြသော လူငယ်များဖြစ်ကြပါသည်။ ထိုလူစုတွင် ကိုချစ်ဖေဆိုသော လူငယ်တစ်ဦးနှင့် ကျွန်တော်ရင်းနှီးခဲ့ရပါသည်။ ထိုချစ်ဖေသည် နောင်သောအခါတွင် မိုးကုတ်မြို့၌ ပြန်လည်ရောက်ရှိနေသော သခင်သာခင်အား ကျွန်တော့်အကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ သတင်းပို့ထားသည်ဟုသိရပါသည်။

ထိုသခင်သာခင်သည် မန္တလေးမြို့ရှိ ဆရာဦးခင်မောင်လေး ခေါင်းဆောင်သော အထက်ဗမာပြည်လုံးဆိုင်ရာ U.G ခေါင်းဆောင်အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း နောင်အခါ သိလာရပါသည်။

တစ်နေ့တွင် သခင်သာခင်က ကျွန်တော့်ကိုတွေ့လိုသောကြောင့် သခင်သာခင်ထံသို့ ကိုချစ်ဖေက လိုက်ပို့ပါသည်။

သခင်သာခင်နှင့်တွေ့သောအခါ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသားသမဂ္ဂအဖွဲ့နှင့် ကိုမောင်မောင် မည်သို့မည်ပုံ တွေ့ကြသည်ကို မေးပါသည်။ ကျွန်တော်က သိကျွမ်းခဲ့ရပုံအကြောင်းများကို အပိုအလိုမရှိ ပြောပြလိုက်ပါသည်။ ကိုမောင်မောင်က ဥက္ကဋ္ဌကိုလှနှင့် ကျွန်တော့်အား ပြောဆိုခဲ့သောအကြောင်းအရာများကို ပြန်ပြောပြ ပါသည်။ ကျွန်တော့်အနေနှင့် ကသာမှာရှိသော ကိုလှထံမှ အကြောင်းကြားလာမည့်သတင်းကို စောင့်ရင်း မိုးကုတ်ရှိ မိဘများထံတွင် ခဏနေထိုင်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပြောပြလိုက်ပါသည်။

သခင်သာခင်သည် ကျွန်တော်၏ ပြောဆိုချက်ကို ယုံကြည်သွားပုံရပါသည်။ ကျွန်တော့်အား မိုးကုတ်မြို့၌ ဖွဲ့စည်းထားသော မြို့နယ်မီးသတ်တပ်ဖွဲ့တွင် ပါဝင်နေရန်ပြောပါသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း သဘောတူလိုက်ပါသည်။ နောက်နေ့တွင် ကျွန်တော်သည် သခင်သာခင်နှင့်အတူ မီးသတ်အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် သခင်လှမောင်ထံခေါ်သွားပြီး ကျွန်တော့်အား မီးသတ်တပ်ဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးအဖြစ် လက်ခံရန်အပ်နှံလိုက်ပါသည်။

ထို့နေ့ညမှာပင် သခင်သာခင်သည် သပိတ်ကျင်းသို့ဆင်းသွားသည်ဟု သိရပါသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ ကျွန်တော်နှင့်သခင်သာခင် ပြန်၍မတွေ့တော့သည်မှာ ဘီအိုင်အေ ခေါ် ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးတပ်မတော် အမရပူရသို့ရောက်ရှိသည့်အချိန်အထိ ဖြစ်ပါတော့၏။

သို့နှင့်ပင် ကျွန်တော်သည် မီးသတ်တပ်ဖွဲ့ဝင်တစ်ဦး ဖြစ်လာပါတော့သည်။

တစ်ပတ်လျှင် သုံးကြိမ်ကျ မီးသတ်တပ်ဖွဲ့၏ လက်နက်မပါ ဒရိမ်းလေ့ကျင့်မှုကို လေ့ကျင့်ကြရပါသည်။ မီးသတ်တပ်ဖွဲ့ခေါင်းဆောင်များမှာ သခင်စိန်၊ သခင်လှမောင်၊ သခင်သာဒွန်း၊ သခင်ညွန့်မောင်တို့ ဖြစ်ကြပါသည်။ ထိုသူတို့သည် မိုးကုတ်မြို့နယ်၏ U.G အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

ကျွန်တော်သည် သခင်သာဒွန်းထံမှ တစ်ကောင်ကြွက်မောင်ကြည်လင်ဟူသော ကလောင်နာမည်ဖြင့် လက်နှိပ်စက်ဖြင့် ဖြန့်ဝေသော အင်္ဂလိပ်ဆန့်ကျင်ရေး၊ ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေးနှစ်မျိုးလုံးပါဝင်သော စာအုပ်များကို ရယူဖတ်ရှုခဲ့ရပါသည်။ ထိုစာအုပ်ငယ်များကို အထက်ပါကလောင်အမည်ဖြင့်ရေးသားသူမှာ တက်ဘုန်းကြီး ဦးသိန်းဖေဖြစ်ပါသည်။

တက်ဘုန်းကြီးသိန်းဖေ၊ ဆရာဦးခင်မောင်လေး၊ ဦးကျော်ငြိမ်းနှင့် ကိုသန်းနိုင်စသည်တို့သည် မိုးကုတ်မြို့သို့ လျှို့ဝှက်စွာရောက်ရှိပြီး ဂျပန်က လက်နက်ချပေးမည်ဟူ၍ ချိန်းထားသောနေရာများတွင် သုံးရက်ခန့် စောင့်မျှော်နေခဲ့ရသည်ဟူ၍ သိရပါသည်။ သို့သော် ဂျပန်တို့ ပြောခဲ့သည့်

ကတိစကားအတိုင်း လက်နက်များလာရောက် ချပေးခြင်းမရှိသဖြင့် မိုးကုတ်မြို့မှ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားကြောင်းကို မိုးကုတ်မီးသတ်တပ်ဖွဲ့ဝင် သခင်များပြော၍ သိရပါသည်။

ထို့ပြင် သခင်သာခင်နှင့် ဦးကျော်ငြိမ်းတို့သည် မိုးကုတ်ထောင်တွင် ကျနေသော ဒေါက်တာဘမော်နှင့်ထောင်တွင်းသို့ဝင်၍ တွေ့ဆုံဆွေးနွေးခွင့်ရသည်ဟူ၍လည်း သိရပါသည်။ ထိုဖြစ်ရပ်နှစ်ခုမှာ ကျွန်တော် မိုးကုတ်မြို့တွင်ရှိနေစဉ်အတွင်း ဖြစ်ခဲ့သောဖြစ်ရပ်တို့ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ လူငယ်ပိုင်းအနေနှင့်မူ ကျေးလက်တောရွာများသို့ လျှောက်လည်ရင်း ဗဟုသုတလည်းဖြစ် နောင်အရေးကြုံသောအခါ အသုံးပြုနိုင်ရန် လေ့လာထားကြပါဟု သခင်လှမောင်က တိုက်တွန်းသဖြင့် တောလက်ကျေးရွာများ တစ်လျှောက်သို့ သွားလာရောက်ရှိခဲ့ကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့တွင် ကိုလှမင်း၊ ကိုစိန်လှိုင်၊ ကိုချစ်ဖေတို့လည်း ပါဝင်ကြပါသည်။

ထူးခြားချက်တစ်ခုမှာ မိုးကုတ်မြို့နယ် ပုလိပ်အဖွဲ့သည် မိုးကုတ်မြို့ရှိ သခင်အဖွဲ့များနှင့် နိုင်ငံရေး စိတ်ဝင်စားသူများအား အရေးထားလောက်သောသူများမဟုတ်ဟု ထင်သလားမသိ။ ကျွန်တော်တို့၏ လှုပ်ရှားမှုတို့ကို အထူးတလည်စောင့်ကြပ်ကြည့်ရှုမှု မပြုကြပေ။

မြို့နယ်၏အခြေအနေ ထူးခြားချက်တစ်ခုမှာ ကျေးလက်တောရွာနေ လူထုသည် နိုင်ငံရေးကိစ္စရပ်များကို စိတ်ဝင်စားပုံမပြကြပါ။ ကျွန်တော်မိုးကုတ်မြို့တွင် ရှိနေစဉ်အတွင်းမှာပင် ရန်ကုန်မြို့ကျသွားသည်ဟု သိရပါသည်။ ဂျပန်တပ်များနှင့်အတူ တပ်ဖွဲ့ပြီး ဝင်လာသော ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းခေါင်းဆောင်သည့် ဘီအိုင်အေတပ်များသည် အထက်ဗမာပြည်သို့ ချီတက်လာသည်ဟု ကြားရပါသည်။

နိုင်ငံရေး အခြေအနေအရပ်ရပ်ကိုသိလိုသော ကျွန်တော်သည် မန္တလေးမြို့သို့ သွားချင်နေပါသည်။ ထိုအကြောင်းကို သခင်လှမောင်အား သွားရောက်ပြောပြသောအခါ သခင်လှမောင်က ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးတပ်မတော်သည် မန္တလေးသို့ရောက်လျှင် မိုးကုတ်သို့ရောက်လာမည် မလွဲဖြစ်နိုင်သောကြောင့် အခြေအနေကိုစောင့်ရင်း ခဏစောင့်ဆိုင်းရန် ပြောပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် မိုးကုတ်မြို့ရှိ လူငယ် နိုင်ငံရေးလိုက်စားသူများနှင့် နိုင်ငံရေးဆွေးနွေးခြင်း၊ စာဖတ်ခြင်းဖြင့် အချိန်ကုန်သွားပါသည်။

ဘီအိုင်အေတပ်သားဘဝ

၁၉၄၂ ခုနှစ်၊ ဧပြီလဆန်းတွင် ထားဝယ်သား ဗိုလ်ထိပ်တင်ခေါင်းဆောင်သော ဘီအိုင်အေတပ်စုနှင့် ဗိုလ်ချစ်ဖေခေါင်းဆောင်သော တပ်စုတစ်စုတို့ မိုးကုတ်မြို့သို့ ရောက်လာပါသည်။ ဗိုလ်ချစ်ဖေခေါင်းဆောင်သော တပ်စုသည် မိုးမိတ်မြို့သို့ ချီတက်သွားပါသည်။ ဗိုလ်ထိပ်တင်ခေါင်းဆောင်သော တပ်စုသာလျှင် မိုးကုတ်မြို့၌ ကျန်နေရစ်ခဲ့ပါသည်။

ထိုတပ်စုသည် ဘီအိုင်အေတပ်သားများကို စုဆောင်းပါသည်။ မိုးကုတ်မြို့မှ လူငယ်လူရွယ် (၂၀) ကျော် ဗိုလ်ထိပ်တင်ခေါင်းဆောင်သော တပ်ဖွဲ့သို့ဝင်လိုက်ကြပါသည်။ မိဘများထံတွင် ခွင့်ပန်ပြီး ကျွန်တော်သည်လည်း ဘီအိုင်အေတပ်သို့ ဝင်လိုက်ပါသည်။ မီးသတ်တပ်ဖွဲ့ခေါင်းဆောင် သခင်လှမောင်ကလည်း ခွင့်ပြုပါသည်။

မိုးကုတ်မြို့သူမြို့သားတို့သည် ထိုဘီအိုင်အေတပ်ဖွဲ့ကို အဘက်ဘက်မှ စားသောက်အရေးအတွက် တာဝန်ယူ ပြုစုကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ မိုးကုတ်မြို့မှ မထွက်ခွာမီ တစ်ပတ်ခန့်အလိုတွင် ရဲဘော်သုံးကျိပ်ဝင် ထိုခေတ်က ဗိုလ်ချုပ်ကလေးတာဝန်ထမ်းဆောင်သော ဗိုလ်လက်ျာ ရောက်ရှိလာကာ မျိုးချစ်စိတ်တက်ကြွဖွယ်ရာ ရဲရဲတောက်မိန့်ခွန်းများကို မိန့်ကြားပါသည်။ ဗိုလ်လက်ျာသည် မိုးကုတ်မြို့တွင် ညမအိပ်ဘဲ ထွက်ခွာသွားသည်ဟု သိရပါသည်။

နောက်နေ့တွင် ကျွန်တော်တို့အား ကားကြီးတစ်စီးတွင် တင်ဆောင်ပြီး မိုးကုတ်မှ မိုင်းလုံမြို့ကိုဖြတ်ပြီး ကျောက်မဲမြို့သို့ ထွက်ခွာခဲ့ကြပါသည်။

ကျောက်မဲတွင် နှစ်ညနားခိုပြီးနောက် သီပေါသို့ထွက်ခဲ့ပါသည်။ သီပေါတွင် ညမအိပ်ဘဲ လားရှိုးသို့ထွက်ခဲ့ပြီး နှစ်ညအိပ်နားခဲ့ပါသည်။ ထို့နောက် လားရှိုးမှ တရုတ်နယ်စပ်မြို့ မူဆယ်သို့ ထွက်ခွာရောက်ခဲ့ပါသည်။ လမ်းခရီးတွင် မည်သည့် အန္တရာယ်အယှက်မှ မတွေ့ရပါ။

နယ်စပ်ဒေသမြို့များသို့ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မရောက်ဖူးသော ကျွန်တော်သည် ယခုရောက်လာပြီဖြစ်သောကြောင့် စိတ်အားတက်ကြွနေသလို ခံစားရပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ထိုစဉ်က ၁၆ နှစ်ပင် မပြည့်တတ်သေးသော လူငယ်လေးသာဖြစ်ပေရာ ထိုစဉ်က စစ်သားဟူသည် ကြမ်းတမ်းမှ ရိုင်းစိုင်းမှုဟူသော အတွေးတွေလွှမ်းမိုးနေရကား ကျွန်တော်ကဲ့သို့ လူငယ်တပ်သားသစ်တို့သည် ခပ်ရိုင်းရိုင်း ခပ်ကြမ်းကြမ်းပြောဆိုသည်ကို ယခုတိုင်မှတ်သားမိနေပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ မူဆယ်တွင် ညမအိပ်ခဲ့ပါ၊ နှစ်နာရီသုံးနာရီခန့်သာ မူဆယ်တွင် ကြာခဲ့ပါသည်။

မူဆယ်သည် ယခုကဲ့သို့ မြို့မဟုတ်သေးပါ။ ရွာလေးသာဖြစ်ပါသည်။ ရောက်သည့်နေ့က ဈေးနေ့ဖြစ်သောကြောင့် လူစည်ပါသည်။ ရှမ်းများ၊ ရှမ်းတရုတ်များ များပြီး ရှမ်းစကားသာ ပြောကြပါသည်။

မူဆယ်မှ လားရှိုးသို့ထွက်ခဲ့ရာ ထိုမှာပင် ညအိပ်ကြပါသည်။ နောက်နေ့တွင် လားရှိုးမှထွက်ခဲ့ပါသည်။ လားရှိုးတွင် အိပ်ရုံသာအိပ်ခဲ့ရပြီး မိုးလင်းသောအခါ လားရှိုးမှထွက်ခဲ့ရသောကြောင့် လားရှိုးတွင် လေ့လာခွင့် မရခဲ့ပါ။ လားရှိုးတွင် လျှပ်စစ်မီးရသည်ကို မှတ်မိပါသည်။

လားရှိုးမှထွက်ပြီး မန္တလေးသို့ ရောက်ခဲ့ပါသည်။ မန္တလေးတွင် ထိုစဉ်ကရှိခဲ့သော စိုက်ပျိုးရေးသိပ္ပံကျောင်းတွင် တည်းခိုညအိပ်ကြပါသည်။ ထိုမှာပင် စခန်းချကြပါသည်။

နောက်တစ်နေ့ မိုးလင်းသောအခါ ကျွန်တော်တို့မမျှော်လင့်သော ဖြစ်ရပ်တစ်ခုနှင့် ရင်ဆိုင်ရပါတော့သည်။

ထိုဖြစ်ရပ်ကား ကျွန်တော်တို့၏ခေါင်းဆောင် ဗိုလ်ထိပ်တင်ကို ကျွန်တော်တို့၏ ရှေ့တွင်ပင် ရာထူးအဆင်တန်ဆာတွေဖြုတ်ပြီး တပ်က

ထုတ်လိုက်ပါသည်ဟု သိရပါသည်။ တစ်နေရာသို့ ဖမ်းဆီးသွားကြောင်း သိရပါသည်။ ထိုသို့ဖြစ်ရသည့် အကြောင်းမှာ ဗိုလ်ထိပ်တင်သည် မိုးကုတ်မြို့မှ ပေးလိုက်သော ကျောက်မျက်ရတနာများကို တပ်သို့မအပ်ဘဲ သူ့ကိုယ်ပိုင်သိမ်းထားသည့်အတွက် ဟုသိရပါသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့တပ်နှင့် တပ်စုတစ်စုလုံးကို အုပ်ချုပ်ရန် တပ်မှူးတစ်ဦး ရောက်လာပါသည်။ သူ့အမည်မှာ ဗိုလ်ကျော်စွာဖြစ်သည်။ သူ၏အထက်အရာရှိမှာ ဗိုလ်ထွန်းလင်းဖြစ်ပြီး တပ်မမှူးမှာ ရဲဘော်သုံးကျိပ်ဝင် ဗိုလ်မှူးကြီးရဲထွဋ်ဖြစ်ပါသည်။

ဗိုလ်ထွန်းလင်း၏ လက်အောက်တွင် တပ်ခွဲမှူးဘယ်သူဟူ၍ မသိသော်လည်း တပ်စုမှူးမှာ ညောင်တုန်းသား ဗိုလ်ကျော်စွာ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်၏ တပ်စိတ်မှူးမှာ ဝေါမြို့နယ်အပိုင် မြစ်ကျိုးဇာတိ ကိုအုန်းမောင် ဖြစ်ပါသည်။ ကိုအုန်းမောင်မှာ စစ်လေ့ကျင့်ခန်းပေးရာတွင် အလွန်တော်သူဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့မှာ သူ့ထံမှ မိကျောင်းတွားသွားနည်း၊ မြေပြင်ပေါ် လှဲအိပ်နည်း၊ သေနတ်ချိန်နည်း စသည်တို့ကို သင်ယူရပါသည်။ ရက်အားဖြင့် ၁၀ ရက်ခန့်ကြာမည်ဟု ခန့်မှန်းမိပါသည်။

ကျွန်တော်သည် အမိန့်အတိုင်း နာခံ လိုက်နာသောကြောင့် ကိုအုန်းမောင်က ကျွန်တော့်ကို သဘောကျပါသည်။

လေ့ကျင့်ခန်းများကို နံနက်ပိုင်းတွင်သာလုပ်ရပြီး နေ့ခင်းပိုင်းတွင် နားနေရပါသည်။ နားနေစဉ် ကျွန်တော်သည် အခြားတပ်သားများကဲ့သို့ မန္တလေးမြို့တွင်းသို့ သွားလည်ခြင်း မပြုဘဲ တပ်တွင်းမှာပင် နေပါသည်။ ထိုသို့နားနေစဉ်တွင် ဗိုလ်ကျော်စွာသည် စာအုပ်တစ်အုပ် ဖတ်နေသည်ကိုတွေ့ရ၏။ ထိုစာအုပ်အမည်မှာ ကားလ်မာ့က်စ်ဖြစ်ပြီး ရေးသူမှာ ညောင်တုန်းသား သခင်ဗိုလ်ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်ကျော်စွာထံ ချဉ်းကပ်ပြီး "ဗိုလ်လေးခင်ဗျား ဒီစာအုပ်ကို ဗိုလ်လေးဖတ်ပြီးလျှင် ကျွန်တော့်ကို ငှားပါ" ဟူ၍ တောင်းလိုက်ပါသည်။ ဗိုလ်ကျော်စွာသည် အံ့ဩသောမျက်နှာနှင့် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပြီး "ကိုယ့်လူက ဒီစာမျိုးဖတ်သလား" ဟူ၍ မေးပါသည်။ ပြီးမှ-

"ဒါဖတ်တာကောင်းပေါ့ကွာ၊ ဖတ်ချင်ရင်ယူသွားဖတ်ပါ"ဟု စာအုပ်ကို ချက်ချင်း ကျွန်တော့်ကို ပေးလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်ဖတ်ဖူးသော ထိုစာအုပ်ကို ယူလာခဲ့ပါသည်။

စာအုပ်မှာ ကားလ်မာ့က်စ်၏ အတ္တုပ္ပတ္တိကို ဘာသာပြန်ထားဟန်တူပါသည်။ သို့သော် သခင်ဗိုလ်ဘာသာပြန်ဟန်၊ ရေးဟန်မှာ အများနားလည်သော ရေးဟန်၊ ဘာသာပြန်ဟန်ဖြစ်၍ စိတ်ဝင်စားစွာ ဖတ်လိုက်မိပါသည်။ စာအုပ်ကို ဖတ်ပြီး ပြန်ပေးသောအခါ ဗိုလ်ကျော်စွာက "ဒီစာအုပ်ဖတ်ပြီး ခင်ဗျား ဂျပန်တွေကို ဘယ်လိုမြင်သလဲ" ဟူ၍ မေးသဖြင့် ကျွန်တော်က -

"ကျွန်တော် ဂျပန်တွေကို သိပ်သဘောမကျဘူးဗျာ" ဟု ပြောလိုက်ပါသည်။ ဗိုလ်ကျော်စွာက -

"ကျုပ်တို့လည်း မကြိုက်ဘူး၊ ကျုပ်တို့ခေါင်းဆောင်တွေလည်း မကြိုက်ကြဘူး၊ ဂျပန်ပြည်ကပြန်လာတဲ့ ဗိုလ်ချုပ်လေး၊ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတို့က ဘယ်လိုသဘောထားသလဲ မသိပါဘူး၊ နိုင်ငံရေးဆိုတာ အခြေအနေအရ ကြည့်လုပ်ရမှာပါပဲ။ အထက်ကပေးတဲ့ တာဝန်အတိုင်းတော့ လုပ်ကြရမှာပေါ့၊ ကိုယ့်လူက ဒီလိုမြင်ထားတော့၊ ကျွန်တော် ကိုယ့်လူကို သိထားမှာပါ၊ ကိုယ့်လူကလဲ ကျွန်တော့်ကို သိထားပါ" ဟူ၍ ပြောပါသည်။

ဒီလိုနှင့် မေလ တစ်ရက်နေ့သို့ ရောက်လာပါသည်။

ထိုနေ့ အလုပ်ကနားပါသည်။ အားလုံးပြင်ပသို့ထွက်လည်ခွင့် ပေးထားပါသည်။ အကြောင်းမှာ ထိုနေ့က ရဲဘော်သုံးကျိပ်ဝင် ဗိုလ်ဇေယျနှင့် ဒေါ်ခင်တင့်တို့ လက်ထပ်သောကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်လည်း တပ်စခန်းမှ ထွက်လာပြီး မဟာမုနိဘုရားကြီးကို သွားရောက်ဖူးပါသည်။

နောက်တစ်ပတ်လောက်ကြာသောအခါ ကျွန်တော်တို့တပ်စုကို အမရပူရမြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့လိုက်သဖြင့် အမရပူရမြို့သို့ ရောက်ရပါသည်။ ထိုမြို့တွင်ရှိသော ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်းတွင် တပ်စခန်းချကြပါသည်။ တပ်မှသိပ်ပြီးတင်းကျပ်မှုမရှိသောကြောင့် ကျွန်တော်လည်း အပြင်သို့ထွက်ခဲ့ရာ အမရပူရဈေးအနီးရှိ တိုက်ကြီး တစ်တိုက်ရှေ့တွင်

စစ်ယူနီဖောင်းဝတ် ဘီအိုင်အေအရာရှိများ ဝင်လိုက်ထွက်လိုက်လုပ်နေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ကျွန်တော်က ရပ်ပြီးကြည့်နေစဉ် ဘီအိုင်အေစစ်ဗိုလ်တစ်ယောက်ကိုတွေ့ရ၏။ ထိုဗိုလ်ကို ကျွန်တော်သိသလိုလိုဖြင့် ကြည့်နေစဉ် ထိုဗိုလ်က ကျွန်တော့်ထံလာပြီး -

"ဟေ့ မောင်ချစ်လှိုင်" ဟု ခေါ်လိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်လည်း အံ့သြသွားသည်။ ဒီဗိုလ်ကငါ့ကိုသိနေပါလားဟုတွေးရင်း စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ရာ မိုးကုတ်သား သခင်သာခင်ဖြစ်နေပါသည်။ သူက ဘီအိုင်အေဗိုလ် ဗိုလ်သန်းဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရပါတော့သည်။

သခင်သာခင်ကို ဗိုလ်ကြီးဟုခေါ်ကြသော်လည်း အထက်မြန်မာပြည် ဘီအိုင်အေစစ်ရုံးချုပ်အဖွဲ့ဝင်တာဝန်ထမ်းနေသူဟု သိရပါသည်။ သူသည် ဗိုလ်ကျော်စွာထံ ကျွန်တော့်ကို ပြန်ခေါ်ပြီး -

"ဗိုလ်ကျော်စွာရေ သူက ကျုပ်တို့မိုးကုတ်သား၊ ဟိုက်စကူးကျောင်းသားသူ့ကို ဘီအိုင်အေဗိုလ်သင်တန်း ဒုတိယပတ်တက်ခိုင်းမှာမို့ ကျုပ်ခေါ်သွားမယ်" ဟု ပြောရာ ဗိုလ်ကျော်စွာက "ဗိုလ်သန်းရဲ့ သဘောပဲ" ဟူ၍ ပြောသောကြောင့် ကျွန်တော်သည် သခင်သာခင် ခေါ် ဗိုလ်သန်းနောက်သို့ လိုက်ခဲ့ရတော့၏။

သခင်သာခင်တို့၏ စခန်းသို့ ရောက်သောအခါ ဗိုလ်သန်းနှင့် တန်းတူရာထူးရှိသူမှာ ဗိုလ်ကျော်ခေါင် (နောင်ဗိုလ်မှူးကြီးသိန်းမောင်) ဖြစ်ပြီး သူတို့ထက် အထက်အရာရှိမှာ ရဲဘော်သုံးကျိပ်ဝင် ဗိုလ်လင်းယုန်ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအဖွဲ့ဝင်များထဲတွင် သခင်တင်မြသည် ဘီအိုင်အေဗိုလ်အဖြစ် ရောက်နေကြောင်း သိရပါသည်။

ကျွန်တော့်ကို ဗိုလ်သန်းက ဗိုလ်ကျော်ခေါင်ထံသို့ အပ်လိုက်ရာ သူက ကျွန်တော့်အား စာသင်ကျောင်း တစ်ကျောင်းသို့ ခေါ်သွားပါသည်။ ထိုမှာပင်နေပြီး ဗိုလ်ကျော်ခေါင်ကပင် လေ့ကျင့်ခန်းအခြေခံများကို သင်ကြားပါသည်။ သင်တန်းသားကား ၃၀ မျှမပြည့်ပါ။ အစိတ်ခန့်ဟုထင်ပါသည်။

ပင်ပန်းစွာပင် လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်နေဆဲတွင် ဇွန်လအတွင်းဟုထင်ပါသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဘီအိုင်အေတပ်ကို ဖျက်သိမ်းလိုက်ကြောင်းသိရပါသည်။

တပ်ထွက်ကိုရင်

ဘီအိုင်အေတပ်ဖျက်သောကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ဗိုလ်သင်တန်းကျောင်းလည်း ပျက်သွားပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်သခင်၏ ရှိရာသို့သွားပြီး ရှေ့ဆက်ရမည့်အခြေအနေကို လေ့လာပါသည်။ ဗိုလ်သခင်က "မင်း မိုးကုတ်ပဲပြန်ပါကွာ၊ ဟိုမှာလဲမင်းမိဘတွေရှိနေတာပဲ" ဟု ပြောသောကြောင့် ကျွန်တော် မိုးကုတ်သို့ပြန်ခဲ့ပါသည်။

ထိုစဉ်က ဧရာဝတီသင်္ဘောတွေမရှိတော့ပါ။ ဧရာဝတီမြစ်အတွင်းတွင် လှေသမ္ဗန်များသာ သွားလာနေကြပါသည်။

ကျွန်တော့်အတွက်မူ တပ်အတွက်ယူထားသော မော်တော်တစ်စီးရှိနေပါသည်။ ထိုမော်တော်တွင် ဘီအိုင်အေ ဖျက်သိမ်းကြောင်းသတင်းကို အထက်ပိုင်းရှိတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေသိရန်သွားရောက်အသိပေးမည့် အမရပူရဌာနမှ ဗိုလ်တွေပါလာကြရာ ကျွန်တော်တို့ ရှစ်ယောက်ပါ ဘီအိုင်အေတပ်ထွက်တို့သည် ထိုအရာရှိတို့၏ မော်တော်တွင် ချောင်ချိစွာစီးခဲ့ပြီး သပိတ်ကျင်းသို့ရောက်ခဲ့ပါသည်။ သပိတ်ကျင်းမှ ကားကြုံဖြင့် မိုးကုတ်သို့ အရောက်သွားခဲ့ရ၏။

ကျွန်တော်၏ ဖေဖေနှင့်မေမေတို့မှာ ကျွန်တော် ပြန်ရောက်လာသည့်အတွက် ဝမ်းသာနေကြ၏။

ထိုအချိန်သည် ကျောင်းတွေ ဖွင့်သောအချိန်ဖြစ်နေပါသည်။ မိုးကုတ်တွင် မိုးကုတ်ဟိုက်စကူးကျောင်းတွင် စာသင်ခဲ့သည့် ဆရာဦးဘအုန်းသည် မြို့လူကြီးများနှင့်တိုင်ပင်ပြီး ယာယီအုပ်ချုပ်ရေးတာဝန်ရှိသူတို့ သဘောတူညီချက်ဖြင့် မိုးကုတ်ဟိုက်စကူးကျောင်းကို ပြန်ဖွင့်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်၏ ဖေဖေက ကျွန်တော့်အား ကျောင်းတက်ရန် ဆရာဦးဘအုန်းထံတွင် အပ်နှံပါသည်။

ကျောင်းတွင် ဆရာမလုံလောက်မှုကို အကြောင်းပြုပြီး ရှစ်တန်းအောင်ပြီးသား ကျောင်းသားများ၊ ကိုးတန်းအောင်ပြီးသော ကျောင်းသားများကို တစ်စုတည်းတွဲပြီး ရှစ်တန်း၊ ကိုးတန်းကို ၁၀ တန်းနှင့်ရောပြီး ၁၀ တန်းအဖြစ် သင်ပေးပါသည်။ နှစ်လခန့်ကျောင်းတက်ပြီးသောအခါ စာမေးပွဲဖြေရ၏။ ကျွန်တော် ကိုးတန်း အောင်သွားပါသည်။

ကျောင်းကို ဇူလိုင်လတွင်ဖွင့်မည်ဟုသိရရာ အချိန်အားရက်သတ္တပတ်နှစ်ပတ်နီးပါး ပိုနေသောကြောင့် ရှင်မပြုရသေးသောကျွန်တော့်အား ဖေဖေမေမေတို့က ရှင်ပြုပေးကြပါသည်။ ကျွန်တော့်ညီ တင်ဦးလည်းပါ၏။ ကိုရင်ဝတ်မိသောကြောင့် အုတ်ဖိုကျောင်းဆရာတော်ဦးအဂ္ဂဝံသ၏ကျေးဇူးကို ကျွန်တော်ကောင်းစွာရလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော့်ဘဝတွင် ဘာသာတရားလေးစားသည့် နိုင်ငံရေးသမားဖြစ်ရသည်မှာ ဆရာတော်၏ကျေးဇူးကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာတော်ဘုရားက ကျွန်တော့်အား အဘိဓမ္မတ္ထသင်္ဂဟ ခေါ် သင်္ဂြိုလ် ကိုးပိုင်းအကျဉ်းကို သင်ပေးလိုက်ရာ ကျွန်တော်၏ နိုင်ငံရေးအတွေးအခေါ်ကို ပိုပြီးရင့်ကျက်စေပါသည်။

ကိုရင်ဘဝမှ လူထွက်ပြီးကျောင်းပြန်တက်ပါသည်။ ကိုကံသည် ဘီအိုင်အေတပ်တွင် ပါဝင်ခဲ့သူ ကျွန်တော်နှင့် အတူတူပင်ဖြစ်သည်။ ကျောင်းပြန်နေသောအခါ ကိုကံလည်းအတူတူပြန်တက်ပါသည်။ နှစ်ဦးလုံး ၁၀ တန်းဖြစ်၏။

ဘီဒီအေသို့ဝင်ရောက်ခြင်း

၁၉၄၂ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလဆန်းစတွင် ဗိုလ်သခင်၏အမည်ခံ သခင်သာခင်သည် မိုးကုတ်သို့ပြန်ရောက်လာပါသည်။ သူ့ကိုသွားတွေ့သောအခါ သခင်သာခင်က -

"ရန်ကုန်မှာ ဘီဒီအေတပ်ဖွဲ့စည်းနေပြီ မင်းတပ်ထဲဝင်ချင်လည်း ဝင်ပါ၊ ငါကတော့ အထက်က တာဝန်ပေးတဲ့ အတွက် ပုလိပ်လုပ်ရလိမ့်မယ်၊ မင်းဆရာဗိုလ်ခင်မောင်လေးလည်း ဗိုလ်ကြီးဖြစ်နေပြီ၊ ကိုမောင်မောင်လည်း

ဗိုလ်ကြီးဖြစ်နေပြီ၊ စစ်ရေးအခြေအနေအရ ကြည့်လုပ်ကြရမှာပဲ၊ မင်းကျောင်းနေချင်လည်း ဆက်နေ၊ တပ်ထဲဝင်ချင်လည်း ပျဉ်းမနားကိုသွားဟိုမှာ ဗိုလ်ခင်မောင်လေး ရှိလိမ့်မယ်”

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်နှင့် ကိုကံတိုင်ပင်ပြီး တပ်ထဲဝင်ရန် သပိတ်ကျင်းသို့ဆင်းခဲ့၏။ ထိုကမှ မော်တော် ကြုံနှင့်လိုက်ခဲ့ကြရာ ကျောက်မြောင်းတွင် တစ်ညအိပ်ရ၏။ နောက်နေ့တွင် မန္တလေးသို့ နံနက်စောစောပိုင်း ရောက်သွားပါသည်။ ပျဉ်းမနားသွားရန် ရထားလက်မှတ်သွားယူရာ ရထားထွက်ခါနီးမှ လက်မှတ်ရောင်းမည်ဖြစ်သောကြောင့် ထမင်းဝယ်စားကြပါသည်။

ထိုစဉ်က မန္တလေးတွင် ဂျပန်ပိုက်ဆံစသုံးနေပါပြီ။ အင်္ဂလိပ်ငွေကိုလည်း တိတ်တဆိတ်သုံးနေဆဲဖြစ်ရာ ကိုကံတွင် ငွေဒင်္ဂါး နှစ်ကျပ်ပါလာသည့်အတွက် ထမင်းဖိုး တစ်ကျပ်ပေးရာ အင်္ဂလိပ်ပိုက်ဆံ ငါးမူးစေ့ပြန်အမ်းပါသည်။ ထိုငါးမူးကို လက်မှတ်ရောင်းသူအား ပေးလိုက်ရာ ရထားလက်မှတ်မပေးဘဲ ရထားတွဲပေါ်သို့ တင်ပေးလိုက်ပါသည်။

ရထားမှာ ညပိုင်းမှထွက်ရာ ကျွန်တော်နှင့်ကိုကံသည် ရထားတွဲထဲတွင် တိတ်ဆိတ်စွာထိုင်ရင်း ပါလာကြပါသည်။ ကိုကံတွင် ထိုစဉ်က ဂျပန်ပိုက်ဆံတွေပါလာရာ မြင်းလှည်းခ ၁၀ ကျပ်ပေးရပါသည်။

ထိုစဉ်က ဘီဒီအေတပ်ဖွဲ့စည်းရေးဌာနချုပ်ကို ဘိုကိတ်ခြံတွင် ဖွင့်ထားပါသည်။ ထိုနေရာသို့ရောက်သောအခါ စစ်သားစုဆောင်းရေးတပ်သို့သွားရန် လမ်းညွှန်သောကြောင့် ကျွန်တော်နှင့်ကိုကံတို့သည် ထိုခြံသို့ သွားခဲ့ကြပါသည်။

စစ်သားစုဆောင်းရေးတပ်သို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်တော်တို့၏ အသက်၊ မိဘအမည်၊ နေရပ်လိပ်စာ စသည်တို့မေးရင်း ဘီအိုင်အေတပ်ထွက် လက်မှတ်ကို တင်ပြလိုက်သောအခါ စစ်သားသစ်လက်ခံသူက-

“ဟာ ခင်ဗျားတို့က ရှစ်တန်းအောင်ပြီးသားပဲ၊ တပ်ရင်းကိုသွားပေတော့”ဟုပြောပြီး တပ်ရင်း (၃) သို့ လွှတ်လိုက်ပါသည်။ ကိုကံနှင့် ကျွန်တော်တို့သည် တပ်ရင်း (၃) သို့ သွားရပြန်ပါသည်။

တပ်ရင်း (၃) သို့ ရောက်သောအခါ တာဝန်ရှိသော အရာရှိတစ်ဦးက တပ်စုတစ်စုသို့ ပို့လိုက်သည်။ ထိုတပ်စုတွင် စုမှူးသည် ဗိုလ်လေးဗိုလ်အုန်းကျော်ဆိုသူဖြစ်လေသည်။ သူကကျွန်တော့်အား စစ်လေ့ကျင့်ခန်း လေ့ကျင့်ရမည်ဟူ၍ ပြောပါသည်။

ဒုတိယနေ့တွင် ကျွန်တော်တို့သည် စစ်ရေးလေ့ကျင့် အခြေခံသင်တန်းတွင် လေ့ကျင့်ခန်းဆင်းရပါသည်။ ဒုတိယနေ့တွင် စစ်ရေးလေ့ကျင့်ခန်းကို ကျွန်တော့်အား မဆင်းခိုင်းတော့ပါ။ ညနေစောင်းတွင် ဗိုလ်အုန်းကျော်က “ခင်ဗျားတို့ကို ရန်ကုန်ကိုပို့မလို့”ဟု ပြောပါသည်၊ ဘာကြောင့်ဟူ၍ မသိရပါ။

တတိယနေ့ ညနေတွင် ကျွန်တော်တို့အား မင်္ဂလာဒုံတွင် ဖွင့်လှစ်ထားသော ဗမာ့တပ်မတော် ဗိုလ်သင်တန်းကျောင်းသို့ တက်ရောက်ရန်ဖြစ်ကြောင်းသိရပါသည်။ ထိုညမှာပင် ပါလာသော ပစ္စည်းကလေးများကိုယူပြီး ဘူတာရုံသို့သွားရပါသည်။ မီးရထားမှာ ဂျပန်တို့ဦးစီးသော စစ်ရထားဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်နှင့်ကိုကံအပြင် ဘယ်သူမှန်းမသိသော ဗိုလ်လောင်းများလည်း ပါလာသေးသည်။ ၁၀ ယောက်ခန့်ရှိမည်ဟုထင်ပါသည်။ အုပ်ချုပ်သူမှာ ဂျပန်တပ်ကြပ်တစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။

ရထားသည် ည ၁၀ နာရီကျော်မှ ထွက်ခဲ့ရာ ရန်ကုန်သို့ မိုးလင်းခါနီးတွင် ရောက်ပါသည်။ ရန်ကုန်ဘူတာတွင် ဂျပန်စစ်ကားကြီးတွေစောင့်နေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ဗမာ့လွတ်လပ်ရေး တပ်မတော် ဘီအိုင်အေကို ဖျက်သိမ်းပြီးနောက် ဗမာ့ကာကွယ်ရေးတပ်မတော် ဘီဒီအေကို အသစ်ပြန်လည်ဖွဲ့စည်းပါသည်။ ထိုသို့ဖွဲ့စည်းရာတွင် တပ်ရင်းသုံးရင်းကို အခြေခံပြီး ဖွဲ့စည်းပါသည်။ နောက်မှ တပ်သားသစ်များကို လက်ခံခြင်း၊ တပ်သားသစ်များကိုစုဆောင်းခြင်းပြုပြီး တပ်ရင်း (၄)၊ (၅)၊ (၆) တို့ကို ထပ်မံဖွဲ့စည်းပါသည်။

တပ်တို့တိုးချဲ့ဖွဲ့စည်းလာသည့်အတွက် အဆိုပါတပ်တို့ကို စနစ်တကျအုပ်ချုပ်ကွပ်ကဲရွေ့ဆောင်မည့် တပ်ဗိုလ်၊ တပ်ကြပ်များ လိုအပ်သည်ဖြစ်ရာ ဒုတိယပတ် ဗိုလ်သင်တန်းကို ဖွင့်လှစ်ရန် ပြင်ဆင်ကြရပါသည်။

၁၉၄၃ ခုနှစ်၊ မတ်လတွင် တပ်ရင်းအသီးသီး၌ ဗိုလ်သင်တန်းသို့ တက်ရန် မိမိတပ်ခွဲမှူးမှတစ်ဆင့် တပ်ရင်းမှူးထံသို့ ဗိုလ်သင်တန်းတက်လိုသူများလျှောက်လွှာတင်နိုင်ကြောင်း တပ်မတော်က ကြေညာပေးသည်။ လျှောက်လွှာတင်လိုသူသည် ခုနစ်တန်းနှင့်ညီမျှသော စာမေးပွဲဖြေရမည်။ စာမေးပွဲတွင် သင်္ချာ၊ ပထဝီ၊ မြန်မာနှင့် အထွေထွေဗဟုသုတတို့ကို ဖြေရမည်။ ဖြေပြီးလျှင် တပ်ရင်းမှူးက လူတွေ့စစ်ဆေး၏။ ဘာကြောင့် တပ်ထဲ ဝင်သလဲ စသည်တို့မေး၏။ ထို့နောက် ဖွဲ့ရှိ/မရှိ၊ လေ့ကျင့်ရန် လေ့ကျင့်ရေးကွင်းတွင် ၁၂ ပတ်ပြေး၊ ပျဉ်းမနားတွင်ရှိသော ရှမ်းကန်နှင့် ဗိုလ်ကိတ်ခြံကို ည ရှစ်နာရီမှ နံနက် ရှစ်နာရီထိ ၁၂ နာရီလုံးလုံး ရပ်နားခြင်းမပြုဘဲ အုတ်ခဲတွေ သယ်ရ၏။ နား/မနား သိရန် အစောင့်တွေက စောင့်ကြည့်တတ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ အလှည့်တွင် နောက်ဆုံးအသုတ်ဖြစ်နေ၍ အခြားဗိုလ်သင်တန်းတက်သူတို့ကဲ့သို့ ကျွန်တော်တို့ စာမေးပွဲစစ်ဆေးခြင်း မခံရပါ၊ ကျွန်တော်တို့သည် ဘီအိုင်အေတပ်ထွက်ဖြစ်ခြင်း၊ ၁၀ တန်း အထိ စာသင်ခဲ့ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့ကို ရန်ကုန်မြို့သို့ နောက်ဆုံးအသုတ်အနေနှင့် ရထားနှင့်ပို့လိုက်ပါသည်။ ရန်ကုန်မြို့သို့ရောက်လျှင် အသင့်စောင့်နေသော ကားပေါ်သို့ ကျွန်တော်တို့အား တက်ခိုင်းပါသည်။ ကားကြီး မောင်းထွက်သွားသော်လည်း ဘယ်ကိုသွားသည်ဟူ၍ မသိပါ။ ကားခေါ်ရာသို့သာလိုက်ခဲ့ရပါသည်။

အတော်လေးသွားမိသောအခါ ဝင်းခြံကျယ်ကြီး၏ ဂိတ်ဝကျယ်ကြီးကို ရောက်လာပါသည်။ ရောက်မှပင် သိရသည်ကား ခမ်းဘုကိုဟောဆေခေါ် ဗိုလ်သင်တန်းကျောင်းဟူ၍ သိရပါသည်။

ထိုနေရာတွင် တိုက်တန်းကြီးတွေရှိပါသည်။ ထိုတိုက်တို့၏ ရှေ့ဘက်အထိနေရာတွင် ကျွန်တော်တို့အားလုံး ထိုင်နေကြရပါသည်။ အတန်ကြာသောအခါ ကျွန်တော်တို့ကို ခေါ်လာသော ဂျပန်စစ်သားများက ဆန်နှင့်လုပ်ထားသော မုန့်ကိုလာကျွေးပါသည်။ ရေတိုက်ပါသည်။ ရေမှာလေးထောင့်သံပုံးတွင် ထည့်ထားသော ရေဖြစ်ပြီး ခွက်နှင့် ခပ်သောက်ရပါသည်။

စားသောက်ပြီးသောအခါ ထိုနေရာတွင် သမံတလင်းပေါ်၌ ထိုင်နေရာကနားကြဟု ပြောသောကြောင့် သမံတလင်းပေါ်မှာပင် လှဲအိပ်မိပါသည်။ ခန့်မှန်းခြေအားဖြင့် နှစ်နာရီခန့်ကြာမည်ထင်ပါ၏။ ဂျပန်တစ်ယောက် လာနှိုးသောကြောင့် ကျွန်တော်နိုးလာပါသည်။ ကျွန်တော်တို့အား လူစုလိုက်ပါသည်။ တပ်ခွဲနှစ်ခွဲပင်ရှိသည်ဟုသိရသည်။ ဤကဲ့သို့ တပ်ခွဲ ခွဲဖြစ်ရခြင်းမှာ ကျွန်တော်တို့ထက် အရင်စောပြီး ပျဉ်းမနားမှ ထွက်ခဲ့သည့်သူများကြောင့် တပ်ခွဲ နှစ်ခွဲဖြစ်သွားခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် ခုတိုက် ၁၊ ခုတိုက် ၂ တွင် ရောက်ရှိပြီး ကိုကံက ခုတိုက် ၂ ကို ရောက်သွားပါသည်။

ကျွန်တော်သည် အသိအကျွမ်းမရှိ၊ တစ်ဦးတည်း၊ မသိဘူးသောသူများကြားတွင် ကျန်ခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ ခုတိုက် (၁) ကို ဗိုလ်ကြီးအဆင့်ရှိသော ဂျပန်ဗိုလ်ကြီးတစ်ဦးက အုပ်ချုပ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ခုတိုက် (၁)၊ တပ်စု (၂)၊ ခုတိုက် ၂ တွင် အခန်း ၃ (ဆမ်းပန်း ၃) တွင် နေရာ ချထားခံရပါသည်။

အခန်း (၃) နှင့် (၄) ကို တပ်စု (၂) က လူများနေရပါသည်။ ထိုအခန်းတွင် ကျွန်တော်တို့နေရာချထားရာ ခုတင်တစ်လုံး၊ ကောက်ရိုးသွတ်ထားသည့် အိပ်ရာ၊ မြက်ခေါင်းအုံးဟုထင်ပါသည်။ ခပ်ညံ့ညံ့ ခေါင်းအုံးနှင့် အိပ်ရပါသည်။ စောင်တစ်ထည်ရ၏။ ခြင်ထောင်မရှိပါ။ နောက်တစ်နေ့တွင် ခြင်ထောင်ပေးပါသည်။

အိပ်သောအခါ ဂျပန်ဆရာက စောင်ကို ရင်ဘတ်နှင့်ဗိုက်ကို ဖုံးပြီး အိပ်ခိုင်းပါသည်။ အချို့သူတို့က စောင်ကို ခွပြီးအိပ်သောကြောင့် ဂျပန်ဆရာက အပြစ်ပေးပါသည်။ နောက်နေ့တွင် ရင်နှင့်ဝမ်းဗိုက်ကို စောင်မဖိပဲ အိပ်သူအား ဂျပန်ဆရာက ရိုက်ပါတော့သည်။ ကျွန်တော်တို့၏ ဂျပန်ဆရာကို ဟန်ချိုဒိုနိုးဟု ခေါ်ရပါသည်။ ဟန်ချိုဒိုနိုး ဆိုသည်မှာ လေးစားအပ်သော တပ်ကြပ်ကြီးဟူ၍ အဓိပ္ပာယ်ရှိပါသည်။

ဟန်ချိုဒိုနိုးသည် ကျွန်တော်တို့အား စစ်ပညာများသင်ပေးသကဲ့သို့ အိပ်ခန်းတွင်း နေထိုင်စားသောက်ပုံတို့ကို သင်ပေးသောဆရာဖြစ်ပါသည်။

ဆရာဟန်ချိုဒိုနိုးသင်ပေးသော အကြောင်းအရာတွင် လျှပ်စစ်မီးခလုတ်ကို ဒီလိုနှိပ် မီးလင်းတယ်၊ ဒီလိုနှိပ် မီးပိတ်တယ်မှစပြီး အိမ်သာတက်ပုံ၊ မျက်နှာသစ်ပုံစသော ကျွန်တော်တို့အတွက် အသေးအဖွဲဟုထင်ရသည့် တစ်နေ့တာ ဆောင်ရွက်ရသော လုပ်ရှားမှုတို့ပါဝင်ပါသည်။

နောက်နေ့တွင် စစ်ရေးပြကွင်းသို့ သွားရပါသည်။ ထိုကွင်းတွင် သတိ၊ သက်သာ၊ ဘယ်လှည့်၊ ညာလှည့် စသော အခြေခံစစ်ရေးပြခြင်း လုပ်ရပါသည်။

သတိအနေဖြင့် အကြာကြီးရပ်ရ၏။ ဘယ်လှည့်၊ ညာလှည့်၊ နောက်လှည့်၊ ချီတက်စသော လေ့ကျင့်ခန်းကို သီတင်းတစ်ပတ်အကြာမျှ သင်ယူရပါသည်။

ရောက်စနေ့က မောသောကြောင့်လည်းကောင်း၊ အသိအမြင် တစ်ခါမှ မကြုံဘူးသူတို့ဖြစ်သောကြောင့်တစ်ကြောင်း တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မရင်းနှီးခဲ့ကြပါ။ သင်တန်းကာလအတွင်းတွင်ကား ကျွန်တော်တို့ တပ်စုဝင်အချင်းချင်း ရင်းနှီးမှုရှိသွားပါတော့သည်။

ကျွန်တော်နေသော ဆမ်းပန်း- ၃ (အခန်း ၃) တွင် နေခဲ့သော ရဲဘော်များမှာ မှတ်မိသမျှပြောရလျှင်-

၁။ ကိုချစ်ခင် (နောင်အခါတွင် လမ်းစဉ်ပါတီပြန်ကြားရေးဝန်ကြီး ဗိုလ်မှူးကြီး ချစ်ခင်)
၂။ ကိုညာဏ်မောင် (ဒုတိယပတ် ဂျပန်ဘုရင့်စစ်တက္ကသိုလ်သို့ တက်ခွင့်ရသူ၊ တပ်မတော်လေမှုဗိုလ် သမ္မတရုပ်ရှင်ရုံ မန်နေဂျာ)
၃။ ကိုခင်မောင်ထွန်း (မြဝတီ မဂ္ဂဇင်းအုပ်ချုပ်ရေးမှူး)
၄။ ကိုဖိုးကု (ဗိုလ်မှူးဖိုးကု)
၅။ ကိုတင်မြင့် (လမ်းစဉ်ပါတီ ဌာနချုပ်- ဌာနခွဲမှူး)
၆။ ကိုအောင်ဘော် (ထားဝယ်)
၇။ ကိုထွန်းရွှေ (ဟင်္သာတ)
၈။ ကိုစိုးမင်း (သခင်စိုးမင်း - ကြို့ပင်ကောက်)

၉။ ကိုဘသွင် (မိတ္ထီလာ)
၁၀။ ကိုဘုန်းမြင့် (ပြည်)
၁၁။ ကိုအေးမောင်
၁၂။ ကိုသောင်းတင် (ရွှေဘို)
၁၃။ ကိုအောင်သိန်း (မြစ်သား)
၁၄။ ကိုခင်မောင်ကြည် (မန္တလေး)
၁၆။ ကိုသန်းမောင် (ပုသိမ်)
၁၇။ တပ်ခွဲ (၁) တပ်စု (၂)၊ အခန်း (၄) ကိုဖေကြိုင် ခလရ (၉၂) ရင်း ထောက်
၁၈။ ကိုကျော်ဇော (ဒုမှူးကြီး လေ)
၁၉။ ကိုတင့်ဆွေ (စက်မှုဝန်ကြီး)
၂၀။ ကိုသန်းရွှေလေး
၂၁။ ကိုအုန်းမောင် (ငြိမ်း)
၂၂။ ကိုရဲမြင့် (အလင်းဝင်)
၂၃။ ကိုညွန့်မောင် (ဗိုလ်) ထွက်ရာရပ်မသိ
၂၄။ ကိုသန်းဖေ (ဂျပန်ခေတ်တွင်ကျဆုံး)
၂၅။ ကိုမောင်မောင် (ရုပ်ရှင်မင်းသမီးကြူကြူ၏ခင်ပွန်း)
၂၆။ ကိုထွန်းဖေ (အနားယူ)
၂၇။ ကိုချစ်တင် (ဂျပန်ပြန် - ကုလားချစ်တင်လေး)
၂၈။ ကိုချစ်လှိုင် (ကိုကိုမောင်) (ယခု ကိုကိုမောင်ကြီး)

ဤအမည်များမှာ မှတ်မိသမျှသာ ဖြစ်ပါသည်။ ဤသင်တန်းတွင် တက်ရောက်စဉ် ကျွန်တော်တို့အား သင်တန်းပေးခဲ့သောသူ ဂျပန်ဆရာများအပြင် မြန်မာဆရာများမှာ -

၁။ ဗိုလ်ကြည်ရှိန်
၂။ ဗိုလ်ကျော်ညွှန့် (ရေနံချောင်း)
၃။ ဗိုလ်သန်းရွှေ (တပ်နီ-တောခို-ဗိုလ်ချုပ်ဟောင်း)
၄။ ဗိုလ်တင်မောင် (စာရေးဆရာမြတ်ထန်)

၅။ ဗိုလ်တိုးလွင် (ထားဝယ်)

၆။ ဗိုလ်ရဲမောင် စသည်တို့ဖြစ်ကြပါသည်။

ထိုနေ့ကား ၁၉၄၃ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ တစ်ရက်နေ့ဖြစ်ပါသည်။ နံနက် တန်းစီလူစစ်ပြီး သစ္စာအဓိဋ္ဌာန်ပြု ကျန်းမာရေးလှုပ်ရှားမှုလုပ်ပြီး နံနက်စာစားရပါသည်။ နံနက်စာစားပြီး ပထမဆုံးအကြိမ် ဝတ်စုံသစ်များ ဝတ်ဆင်ရသည်။ ကော်လာနှစ်ဖက်တွင် ကြေးကြယ်ပွင့်တပ်ထားရာ ပြောင်လက်အောင် တိုက်ထား၏။ ခြေပတ်များကို သပ်ရပ်စွာ ပတ်ထားရ၏။ အဝတ်တို့ကို တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးကိုင်ကြည့်ပြီး ကော်လံကျ ထောင်နေတာ ဆွဲချပေး၊ အင်္ကျီတွန့်တာပြင်ပေး လုပ်နေကြသည်။ စိတ်တက်ကြွနေကြ၏။

နံနက် ရှစ်နာရီခွဲတွင် တပ်ခွဲလိုက်တန်းစီရန် အမိန့်ပေးသံကြားရ၏။ တန်းစီရမည့် သံရုံကြီးအတွင်းသို့ လေးယောက်တစ်တွဲ တန်းစီဝင်ရသည်။ ပထမအပတ် ဗိုလ်သင်တန်းဆင်း ဂျပန်သို့ စစ်ပညာဆက်သင်မည့်သူ ဗိုလ် (၃၀)သည် လက်ယာဘက်၊ ကျွန်တော်တို့ ဒုတိယဗိုလ်သင်တန်းသားများက အလယ်မှတန်းစီရပြီး ယောနင်း ခေါ် မူလတန်းသင်တန်းသားများက လက်ဝဲဘက်တွင် တန်းစီရပါသည်။ နံနက် ကိုးနာရီတွင် ကားများဝင်လာသံကြားပြီး ချိုးစကေးဟုအော်သံကြားရ၏။ အားလုံးသတိအနေအထား ရပ်ကြရပါသည်။ (ဂျပန်လို ချိုးစကေး ဆိုသည်မှာ သတိဟူ၍ဖြစ်ပါသည်။)

ကျွန်တော်တို့တန်းစီရာ ခန်းမကြီးအတွင်းသို့ ဂျပန်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၊ ဗိုလ်မှူးကြီးများနှင့်အတူ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းပါ ပါလာပါသည်။ စင်မြင့်ပေါ်သို့ ဂျပန်ဗိုလ်ချုပ်တက်လာရာ တပ်ခွဲမှ ဂျပန်များ၏ ဓားနှင့် အလေးပြုအမိန့်သံကြားရ၏။ ဗမာကျောင်းသားများပါ အလေးပြုရ၏။ ဂျပန်ဗိုလ်ချုပ်စင်မြင့်ပေါ်မှ ဆင်းပြီးသောအခါ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း စင်မြင့်ပေါ်သို့ တက်လာပါသည်။ သူ့မျက်နှာမှာ အလိုမကျသလို၊ မကျေနပ်သလိုမျက်နှာမျိုးဖြစ်နေပါသည်။ ဗိုလ်ချုပ်က မိန့်ခွန်းကို တိုတိုနှင့်မာန်ပါပါပြောရာတွင် -

"ငါ အခုစစ်သေနာပတိချုပ်က လွှတ်လိုက်လို့လာခဲ့တယ်၊ မင်းတို့တစ်တွေဟာ နောင်တစ်နေ့မှာ တပ်မတော်ရဲ့ အရေးပါသူတွေ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် ဘယ်လိုရိုက်ရိုက်နှက်နှက် ဘယ်လိုပဲ ဆင်းရဲဒုက္ခတွေတွေ့တွေ့ အဖတိုင်းပြည်အတွက် ဒီအတိုင်း အခက်အခဲတွေကို ကြံ့ကြံ့ခိုင်ခိုင်ရင်ဆိုင်ပြီး ပညာရေးအဓိက ကြိုးစားသွားစေချင်တယ်။ ခက်ခဲမှု၊ ကြမ်းတမ်းမှု၊ ဆင်းရဲမှုတွေကို မင်းတို့ရင်ဆိုင်နေရတယ်၊ ရင်ဆိုင်ရမယ်ဆိုတာ ငါယုံကြည်တယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပညာရှာ ပမာသူဖုန်းစားဆိုတဲ့စကားအတိုင်း ပညာရအောင် ကြိုးစားသင်ကြပါ၊ ဒါပဲ" ဟုပြောပြီး စကားပြောစင်မှ ဆင်းသွားပါတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့သင်တန်းမှာ ပြောကြားခဲ့ပါသည်။ စစ်သင်တန်းတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း လေ့ကျင့်ခန်းများကို ပင်ပန်းကြီးစွာသင်ယူခဲ့ကြရာ သင်တန်းတက်ဖူးသူတိုင်းသိပြီးဖြစ်ပါသည်။ ရေးပြီးသူများရှိခဲ့၍ ဖတ်ဖူးသူများ ရှိကြပြီးသောကြောင့် ဤနေရာတွင် ကျွန်တော်တို့ သင်တန်းကအကြောင်း မရေးတော့ပါ။

ကျွန်တော်တို့သင်တန်းမှ အချို့ကို အထူးတပ်ကြပ်ကြီးအဖြစ် သင်တန်းဆင်းခွင့်ရပါသည်။ ကျန်လူများ ဗိုလ်သင်တန်းတွင် ဆက်လက်တက်ရန် ကျန်ခဲ့ကြ၏။ တပ်ကြပ်ကြီးသင်တန်း ဆင်းရာတွင် ကျွန်တော်လည်း ပါပါသည်။

မင်္ဂလာဒုံ ဒုတိယပတ် ဗိုလ်သင်တန်းကျောင်းမှ တပ်ကြပ်ကြီး သင်တန်းဆင်းပြီးနောက် အထူးတပ်ကြပ်ကြီးအဖြစ် ဆင်းလာကြရသော ကျောင်းသားများ တော်တော်များပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ကို ပြည်လမ်း၊ မြေနီကုန်း (ယခုအခါတွင် ခရစ်ယာန်ဘာသာနှင့်ပတ်သက်သော အဆောက်အဦ) ရှိသည့်နေရာတွင် ယာယီအားဖြင့် စစ်ရုံးဟုထင်ရသော အဆောက်အဦသို့ ခေါ်လာပါသည်။ ခေါ်လာသူမှာ ဗိုလ်လေးမောင်ရွှေ (နောင်တွင် တော်လှန်ရေးကောင်စီဝင် ဗိုလ်မှူးကြီး မောင်ရွှေ) ဖြစ်ပါသည်။

သူက ထိုနေရာတွင် ခဏထားပြီး စာရွက်စာတမ်းများယူပြီး ပဒုမ္မာ (ယခုအခါ ယဉ်ကျေးမှုဌာနပိုင် အဆောက်အဦ) တွင်ရှိသောနေရာတွင် အချက်ပြဆက်သွယ်ရေးတပ်ရင်းဝင်းအတွင်းသို့ ပို့ပေးပါသည်။ အချက်ပြ ဆက်သွယ်ရေး တပ်ရင်း၏ တပ်မှူးမှာဗိုလ်ကြီးလှမိုး (ကွယ်လွန်) ဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ဗိုလ်ကြီးလှမိုးသည် စစ်ရုံးတွင်လည်း တာဝန်ထမ်းရသည့်အတွက် ကျွန်တော်တို့အား ဒုတိယတပ်ရင်းမှူး ဗိုလ်ကလေးဗိုလ်သိန်းတန်က လက်ခံလိုက်ပါသည်။

ဗိုလ်သိန်းတန်နှင့်ကျွန်တော်

ထိုဗိုလ်ကလေးဗိုလ်သိန်းတန်သည် နောင်အခါတွင် ကွန်မြူနစ်ပါတီ တပ်နီ ဗိုလ်ချုပ်၊ နောင်တွင် မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်ပါတီ သုတေသန ဌာနကြီး၏ ဌာနကြီးမှူး ဖြစ်လာသူဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ကို ဗိုလ်သိန်းတန်က လက်ခံပြီး နောင်တပ်ဝင်း အတွင်းရှိ တန်းလျားတွင် နေရာချထားပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ကို ပထမ သီတင်းပတ်တွင် ဘာတာဝန်မှပေးမထားပါ။ နားနားနေနေ နေရပါသည်။

အချက်ပြဆက်သွယ်ရေးတပ်ရင်းသည် တပ်ရင်းဟုဆိုသော်လည်း အင်အားအပြည့်ရှိပုံမရပါ။ တပ်မှူး ဗိုလ်လေးသိန်းတန်လက်အောက် တွင် အရာခံဗိုလ်နှင့်တပ်ကြပ်ကြီးများရှိကြပါသည်။ ထိုသူတို့မှာ -

(၁) အရာခံဗိုလ်မောင်ကြီး၊
(၂) တပ်ကြပ်ကြီး ဗိုလ်အုန်းခင်၊
(၃) တပ်ကြပ်ကြီး ဗိုလ်သန်းစော (နောင်တွင်အင်္ဂလိပ်လုပ်သား သတင်းစာ အယ်ဒီတာချုပ်) တို့သာရှိပါသည်။

ကျွန်တော်တို့နှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင်ရှိသော စစ်တန်းလျားတွင် တပ်သားများနေကြပါသည်။ ထိုလူငယ်စစ်သည်တို့သည် နောင်တွင် ယောနင်း ခေါ် မူလတန်းစစ်ပညာသင်တန်း (မင်္ဂလာဒုံ)သို့ တက်ခွင့် ရကြသူများဖြစ်လာကြသည်။

ထိုစစ်သားလူငယ်များကို ၁၀ ဦးစီ ခွဲပြီးကျွန်တော်တို့ကဲ့သို့ သင်တန်း ဆင်းခဲ့သော အထူးတပ်ကြပ်ကြီးများထံအပ်ပြီး နေ့စဉ်တနင်္ဂနွေမှ တစ်ပါး

စစ်သင်တန်းသင်ကြားပေးစေပါသည်။ ထိုသို့သင်တန်းပေးခဲ့သူတို့တွင် ကျွန်တော်မှတ်မိသမျှမှာ ကိုထွန်းရီ ဒုဗိုလ်ချုပ်ကြီး(ငြိမ်း) (တစည်းပါတီ) ဥက္ကဋ္ဌ၊ ကိုဘိုးအောင် (ရွှေနေ)၊ ကိုမင်းဒင် (တောခိုဗကပ- အလင်းဝင် ယခု ရသေ့-ပုပ္ပား) တို့ ပါဝင်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် အလှည့်ကျညဘက်၌ ကင်းရုံတွင် ကင်းရုံမှူး အဖြစ် အုပ်ချုပ်သော တာဝန်ကို ယူကြရပါသည်။

တစ်လခန့်ကင်းမှူးအဖြစ်တာဝန်ကျပြီးသောအခါ ကျွန်တော်တို့၏ တပ်မှူးသည် ညနေစောင်းတွင် ထွက်သွားတတ်ပြီး ည ၉ နာရီ ၁၀ နာရီခန့်မှ ပြန်လာတတ်သည်ကို သတိပြုမိလိုက်ပါသည်။ ထိုသို့ နောက်ကျမှပြန်လာသော ဗိုလ်သိန်းတန်သည် ကျွန်တော်တို့ ကင်းသမား များနှင့်အတူ ညလယ်စာအဖြစ်ရှိနေသော ငါးခြောက်ဖုတ်၊ ထမင်းကြော် စသည်တို့ကို စားလေ့ရှိပါသည်။ တပ်သားများနှင့်ရင်းနှီးစွာ နေတတ် သည်ကို တွေ့ရပါသည်။ သူသည်တပ်မှူးတစ်ဦးဟူ၍ ခွဲခြား မနေသူ၊ လက်အောက်ငယ်သား ရဲဘော်များနှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီးနေတတ်သည်ကို သတိပြုမိပါသည်။ ထို့ကြောင့်သူ့အား တပ်မှာရှိသူအားလုံး ချစ်ခင်ကြ ပါသည်။

သို့နှင့်ပင် နိုဝင်ဘာလ၏ညတစ်ညတွင် ကျွန်တော်သည် သက္ကျတောင် ဆရာတော် ဦးတိလောကရေးသည့် ပဏ္ဍိတဝေဒနိယကျမ်းကို ဖတ်နေ ပါသည်။ ဖတ်ရာတွင် ရုပ်ပိုင်းနှင့်ပတ်သက်သည့် အရေးအသားများကို စာအောက်တွင် မျဉ်းသားထားရာ ထိုစာများကို ဖတ်နေရာ တပ်မှူး ဗိုလ်သိန်းတန် ရောက်လာပါသည်။ သူသည်စာဖတ်နေသော ကျွန်တော် လက်မှ စာအုပ်ကိုကြည့်ပြီး -

"ရဲဘော်ဘာတွေ ဖတ်နေတာလဲ" ဟုမေးပါသည်။ ကျွန်တော် စာအုပ်ကို ပိတ်လိုက်မိသည်တွင် သူက စာအုပ်ကို ဆွဲယူလိုက်ပါသည်။ သေက္ကျတောင်ဆရာတော်၏ ပဏ္ဍိတဝေဒနိယကျမ်းမှန်း သိသွားရာ -

"ခင်ဗျားဒီစာတွေ ဖတ်သလား" ဟူ၍ မေးပါသည်။ သူ၏ မျက်နှာသည် ပြုံးသွားပါသည်။ ပြီးနောက်ဆက်ပြီး -

"ခင်ဗျား ဘယ်မြို့ကလဲ" ဟု မေးပါသည်။

"မိုးကုတ်ကပါခင်ဗျာ" ဟု ဖြေလိုက်ရာ -

"ဟာ ခင်ဗျား သခင်သာခင်ကို သိလား"

"ဟုတ်ကဲ့ သိပါတယ်၊ သူကပဲတပ်ထဲပို့ပေးတာပါ" ဟုဖြေလိုက်ပါသည်။

ထိုစဉ်သူ၏မျက်နှာမှာ ကျွန်တော့်ပေါ်တွင် ရင်းနှီးယုံကြည်မှုရှိသောဟန် ပေါ်လာပါသည်။ ထိုအခါသူက -

"နေပါဦး ခင်ဗျား မန္တလေးက ဆရာခင်မောင်လေးအိမ် ရောက်ဖူးသလား"ဟု ထပ်မေးပြန်သည်။

"ဟုတ်ကဲ့ ရောက်ဖူးပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ဆရာဦးခင်မောင်လေးနှင့် မတွေ့ခဲ့ရပါဘူး၊ ကိုမောင်မောင်နဲ့ပဲ တွေ့ခဲ့တာပါ။ ကိုမောင်မောင်က အဆက်အသွယ်လုပ်ပေးတဲ့အတွက် သခင်သာခင်နဲ့ ဆက်သွယ်မိသွားတာပါခင်ဗျာ" ဟု ဖြေလိုက်ရာ -

ဗိုလ်သိန်းတန်က "ဒါဖြင့်ရင် ခင်ဗျား တက်ဘုန်းကြီးကိုသိန်းဖေက တစ်ကောင်ကြွက်တို့၊ မောင်ကြည်လင်တို့ ဆိုတဲ့နာမည်တွေနဲ့ရေးတဲ့ ကမ္ဘာစစ်နဲ့ ဗမာ့လွတ်လပ်ရေး ဆိုတဲ့စာတမ်းကို ဖတ်ရမှာပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့ ဖတ်ရပါတယ်ခင်ဗျာ"

"ဒါဖြင့် ဘယ်လိုသဘောရလဲ"

"ကျွန်တော်က သိပ်ဘဝင်မကျပါဘူးခင်ဗျာ" ဟု ဖြေလိုက်သောအခါ ဗိုလ်သိန်းတန်က -

"ဘယ်လိုဘဝင်မကျတာလဲဗျာ" ဟု မေးမြန်းပါသည်။ ကျွန်တော်က

"ဒီအထဲမှာ အင်္ဂလိပ်ကိုလည်းတိုက်ရမယ်၊ ဂျပန်ကိုလည်း တိုက်ရမယ်လို့ ဆိုထားတော့ ကျွန်တော် နားမရှင်းဘူး၊ အခုတော့ အင်္ဂလိပ်ကို တိုက်ပြီးသွားပြီ၊ ဂျပန်တွေကျန်နေတော့ ဘယ်လိုနားလည်ရမလဲ မသိဘူး"

"ဒီစာအုပ်ထဲမှာ ရုပ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့အပိုင်းတွေ ရေးမှတ်ထားတာတွေ့ရတယ်၊ ခင်ဗျား သခင်စိုးရေးတဲ့ ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒစာအုပ်ကို ဖတ်ဖူးသလား"

"ဖတ်ဖူးတာပေါ့ခင်ဗျာ"

"ဒါဖြင့် အဲဒီထဲမှာပါတဲ့ အနုပဋိလောမရုပ်ပိုင်းဝါဒကို ဘယ်လိုသဘောထားသလဲ"

"ကျွန်တော်ဟာ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းထွက်ပါ၊ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တစ်ယောက်ပါ သခင်စိုးရဲ့ အနုပဋိလောမရုပ်ပိုင်းဝါဒဟာ ဗုဒ္ဓဝါဒနဲ့ မဆန့်ကျင်ဘူးလို့ ယုံကြည်လို့ ဒီဟာကိုလက်ခံပါတယ်"

ဗိုလ်သိန်းတန်သည် ကျွန်တော့်ကို ပြုံးပြီးကြည့်နေသည်။ သို့ကြည့်နေရင်းက -

"ကျွန်တော်ကတော့ အနုပဋိလောမရုပ်ပိုင်းဝါဒကို စဉ်းစားတုန်းပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဆိုရှယ်လစ်စီးပွားဝါဒ (ထိုစဉ်တုန်းက စနစ်ဟူ၍ မသုံးသေးပါ) ကိုကြိုက်တယ်"

"ကျွန်တော်လည်းကြိုက်ပါတယ်"

"ကဲ သွားမယ် မနက်ဖြန်ကျရင် ကျွန်တော့်ရုံးခန်းကိုလာခဲ့ပါ။ ခင်ဗျားစိတ်ဝင်စားမယ့် စာအုပ်တွေ ခင်ဗျားကိုပေးမယ်"ဟူ၍ ပြောပြီး ထိုင်ရာမှ ထပါသည်။

ကျွန်တော်သူ့ကိုအလေးပြုလိုက်၏။ သူကလည်း ကျွန်တော့်ကို ပြန်အလေးပြုပြီး ထွက်သွားပါသည်။

ကျွန်တော်သည် တစ်ယောက်တည်းစဉ်းစားမိသည်မှာ -

"ငါတွေ့ချင်တဲ့ ကွန်မြူနစ်လှုပ်ရှားမှု (Communist movement) နှင့်များ တွေ့ရတော့မလား" ဟူ၍ တွေးနေမိလိုက်ပါသည်။

နောက်နေ့နံနက်စောစော ရှစ်နာရီခန့်တွင် တပ်မှူးဗိုလ်သိန်းတန်ရုံးခန်းသို့သွားပါသည်။ တပ်မှူး ဗိုလ်သိန်းတန်၏ ရုံးခန်းမှာ အိပ်ခန်းနှင့် တွဲနေပါသည်။ သူက ကျွန်တော်လာသည့်အတွက် ကျေနပ်ဟန်ဖြင့် ကျွန်တော့်ကိုကြိုဆိုပါသည်။ ထမင်းကြော်၊ ငါးရံ့ခြောက်မီးဖုတ်၊ ရေနွေးကြမ်းတို့နှင့် ဧည့်ခံပါသည်။ စားသောက်ပြီးသောအခါ ဗိုလ်သိန်းတန်က အိတ်တစ်အိတ်အတွင်း လက်နှိပ်စက်နှင့် ရိုက်ကူးထားသော စာထပ်တစ်ထပ်ကို ပေးပါသည်။

ထိုစာများကိုပေးရင်း ဗိုလ်သိန်းတန်က -

"ရော့ ရဲဘော်ဖတ်ပေတော့၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားတို့ အဆောင်တန်းလျားမှာတော့ ဖတ်လို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီမှာပဲဖတ်သွား"ဟုပြောပြီး သူ၏အိပ်ရာအဖြစ်ထားသော အဝတ်တားထားသည့် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ရန်ညွှန်လိုက်ပါသည်။ ထိုနေရာတွင် ကုလားထိုင်တစ်လုံးရှိ၏။ ထိုနေရာတွင် ထိုင်ပြီး ကျွန်တော်ဖတ်လိုက်ပါတော့သည်။ ကျွန်တော့်အား အစွဲကြီး စွဲစေသော စာများဖြစ်တော့၏။

ကျွန်တော်ပထမဆုံး ဖတ်မိသောစာလုံးမှာ-

ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးကြေညာစာတမ်း အမှတ် (၁) ဟူ၍ တွေ့ရပါသည်။

ထိုစာတန်းကြောင့် ကျွန်တော့်စိတ်တွေ လှုပ်ရှားသွားတော့၏၊ တုန်လှုပ်သွားတော့၏။ ထို့ကြောင့် စာရွက်များကိုလှန်ပြီး နောက်ဆုံးစာမျက်နှာကို ကြည့်လိုက်သောအခါ -

ကွန်မြူနစ်ပါတီ

ဗမာပြည် (ခေတ္တ - အိန္ဒိယပြည်) ဟူသော စာကိုတွေ့ရသောအခါ ကျွန်တော်အလွန်ကျေနပ်သွား၏။ ထိုအခါ ကျွန်တော် ကျေနပ်လွန်းသောကြောင့် ခေတ္တငြိမ်သက်စွာစာကို ငေးပြီးကြည့်နေမိ၏။ အတော်လေးကြာမှ စာ၏အစကို ပြန်ကြည့်လိုက်မိတော့သည်။ တစ်အစတွင် -

ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးကြေညာစာတမ်း အမှတ် (၁) ဟူသော ခေါင်းစဉ်ကြီးနှင့် ယင်းစာတန်းအောက်တွင် -

အခန်း (၁)

လွတ်လပ်ရေးသည် ပထမ ဟူ၍ တွေ့ရ၏။ ယင်းစာတန်းအောက်တွင် မော်စီတုံး၏ ပြောစကားများကို ကိုးကားထားသော စာပိုဒ်ကို တွေ့ရ၏။ ထိုစာပိုဒ်မှာ-

"ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒကိုကျင့်သုံးရန်ဖြစ်သော ငါတို့၏ တိုင်းပြည်သည် အလုခံထားရပါက ငါတို့သည် ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒအကြောင်းကို ပြောပင်ပြောနိုင်မည်မဟုတ်ချေ"

မော်စီတုံး

ယနေ့အချိန်သည် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးဖြစ်နေပေသည်။ မြန်မာနိုင်ငံမှာ ဖက်ဆစ်ဂျပန်တို့၏ လက်အောက်တွင် ရောက်နေရပေပြီ၊ ဖက်ဆစ်ဂျပန်ကို တော်လှန်ရမည့်အရေးသည် မြန်မာတစ်မျိုးသားလုံး၏ တာဝန်ဖြစ်နေတော့သည်။

ကမ္ဘာပေါ်တွင် အင်္ဂလိပ်၊ အမေရိကန်၊ ပြင်သစ်၊ ရုရှား၊ တရုတ်တို့ကတစ်ဖက်၊ ဂျာမန်၊ ဂျပန်၊ အီတလီတို့ကတစ်ဖက် သူနိုင်၊ ငါနိုင်စစ်ပွဲကြီး အပြိုင်ဖြစ်နေကြသည်။ အင်္ဂလိပ်၊ အမေရိကန်၊ ပြင်သစ်၊ ရုရှား၊ တရုတ် မဟာမိတ်နိုင်ငံတို့သည် ဒီမိုကရေစီအင်အားစုများဖြစ်ကြပြီး ဂျာမနီ၊ ဂျပန်၊ အီတလီတို့သည် ဖက်ဆစ်အာဏာရှင်များဖြစ်ကြသည်။

ဖက်ဆစ်တို့သည် လျှပ်တစ်ပြက်ဝင်တိုက်မှုကြောင့် အချို့သော ဒေသတို့တွင် စစ်ပွဲများ နိုင်နေကြသည်။

အမှန်စင်စစ် စစ်ပွဲဟူသည် စီးပွားရေးအင်အားတောင့်တင်းသူများသာ ရေရှည်တွင် စစ်ပွဲနိုင်တတ်ကြသည်။ ဒီမိုကရေစီအင်အားစုဝင်ဖြစ်သော အင်္ဂလိပ်၊ အမေရိကန်၊ ပြင်သစ်၊ ရုရှားနှင့်တရုတ်မဟာမိတ်နိုင်ငံတို့သည် စစ်ရေးအတွက် အထောက်အပံ့ပေးနိုင်သော လက်နက်၊ ရိက္ခာစသည်တို့ကို ရေရှည်ထောက်ပံ့ပေးနိုင်သော အင်အားရှိသည်။ စစ်ပွဲ၏အဆုံးသတ်သည် မဟာမိတ်အင်အားစုများကသာ အနိုင်ရမည်ဟူ၍ ယုံကြည်ပြီးဖြစ်သည်။ မဟာမိတ်နိုင်ငံများကနိုင်လျှင် ကိုလိုနီနိုင်ငံများရော ဖက်ဆစ်အောက်မှ နိုင်ငံများပါ လွတ်လပ်ရေးရလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ရသည်။

ထို့ကြောင့်ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးရရှိရန်မှာ ဒီမိုကရေစီအင်အားစုဖြစ်သော မဟာမိတ်တို့နှင့်သာ ပူးပေါင်းရမည်ဟူ၍သိထားခံယူထားရမည်။

ထိုစာကိုဖတ်ပြီးသော ကျွန်တော်သည် ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးအတွက် အင်္ဂလိပ်ကို ပြန်တိုက်မည့်အစား အင်္ဂလိပ်နှင့်ပူးပေါင်းရန်လိုသည် ဟူသော အတွေးကို ရရှိလိုက်ပါတော့သည်။

ထိုသို့ရရှိလိုက်သောအခါ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် အမြင်သစ်ကို ရရှိလိုက်သည်ဟူ၍ ကျေနပ်နေရပါတော့သည်။

ဤကားအခန်း (၁) ၏ ဆိုလိုရင်းအချက်ဖြစ်ပါသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော် အခန်း (၂) ကို ကြည့်ပါသည်။ အခန်း (၂) ၏ ခေါင်းစဉ်မှာ **ဒီမိုကရေစီရေးသည် ဒုတိယ** ဟူ၍ တွေ့ရပါသည်။ ထိုအောက်တွင် ရုရှား နိုင်ငံကို ထူထောင်ခဲ့သူ ခေါင်းဆောင်ကြီးလီနင်၏ စာပိုဒ်ကိုတွေ့ရပါသည်။

"ယခုအခါဆိုရှယ်လစ်ဝါဒကို ထူထောင်နိုင်ရန် ဒီမိုကရေစီ သမ္မတနိုင်ငံ ထူထောင်ရေးလမ်းမှတစ်ပါး အခြားမရှိပြီ"

လီနင်

ဟူသောစာပိုဒ်ကို တွေ့ရပါသည်။

ဗမာနိုင်ငံသည် လွတ်လပ်ရေးရပြီးသောအခါတွင် စစ်၏ ဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက်များကို နာလန်ထူရန် အထွေထွေပြန်လည်ထူထောင်ရေးကို လုပ်ကြရမည်။ ပြည်သူတို့၏ နိုင်ငံရေးစိတ်ဓာတ်များ ဖွံ့ဖြိုးတိုးပွားလာရန် ဆောင်ရွက်ကြရမည်။ ပြည်သူတို့၏ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများကိုလည်း ပြန်လည်ထူထောင်ပေးရမည်။

ထိုတာဝန်များကို ထမ်းဆောင်နိုင်ရန် ဒီမိုကရေစီသမ္မတနိုင်ငံသစ် ကို ထူထောင်ရမည်ဖြစ်ပေသည်ဟူ၍ ရေးသားထားပါသည်။

ထိုအချက်များသည် အခန်း (၂) ၏ ဆိုလိုရင်းအချက်များ ဖြစ်ပေသည်။

အခန်း (၃)

အခန်း (၃) ၏ ခေါင်းစဉ်အောက်တွင် **ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒရေးသည် တတိယ** ဟူ၍ဖြစ်သည်။ ထိုခေါင်းစဉ်အောက်တွင် လီနင်၏ စာပိုဒ်ကို ကိုးကားထားသည်။

"ဤကမ္ဘာပေါ်တွင် အရင်းရှင်ဝါဒ တည်ရှိနေသရွေ့ကာလ ပတ်လုံး ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒကို အောင်မြင်အောင် မထူထောင်နိုင်သမျှ ကာလပတ်လုံး စီးပွားပျက်ကပ်ဆိုက်ခြင်း၊ လူများစုဘဝသည် ဆင်းရဲဒုက္ခကြုံရခြင်း၊ စစ်ပွဲများဖြစ်ပွားခြင်း စသော အထွေထွေ ကပ်ကြီးများ ဆိုက်ရောက်နေကြလိမ့်မည်"

လီနင်

အခန်း (၃) ၏ ဆိုလိုရင်းအကြောင်းအချက်များမှာ ဤမျှဖြင့်မပြီး သေးပေ။ ဗမာနိုင်ငံလွတ်လပ်ရေးရသောအခါ အလုပ်သမား၊ လယ်သမား၊ တောရော မြို့ပါ ဆင်းရဲသားများ၊ နိုင်ငံတစ်ဝန်းလုံးတွင်ရှိသော နိုင်ငံသား တိုင်းရင်းသားလူမျိုးအားလုံးတို့၏ စီးပွားရေး၊ လူမှုရေးပြည့်စုံရေးအတွက် ဆိုရှယ်လစ်စီးပွားရေးစနစ်ကို ထူထောင်ရမည်ဟူ၍ ရေးသားထားပါ သည်။ ဆိုရှယ်လစ်သမ္မတနိုင်ငံ ထူထောင်ရေးသည် မြန်မာနိုင်ငံ၏ နောက်ဆုံးပန်းတိုင်အဖြစ် ရည်မှန်းထားကြောင်း ဖတ်ရပါသည်။

ကျန်ရှိသော အခန်းများမှာ အခန်း (၄)၊ အခန်း (၅) တို့ရှိပါသေး သည်။

အခန်း (၄)အကြောင်းကို နောင်တွင်ရှင်းပြပါမည်။ အခန်း (၄) တွင် ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒအယူအဆများနှင့် ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒနှင့် ခြားနား သော အခြားသောဝါဒများနှင့် နှိုင်းယှဉ်ထားသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

အခန်း (၅)၌ အခန်း (၁) တွင် ပါဝင်သော လွတ်လပ်ရေးသည် ပထမဟူသော အကြောင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး တိုင်းပြည်အတွင်းရှိ ဂျပန်ကို ဆန့်ကျင်သောအဖွဲ့အစည်းများ၊ အထူးသဖြင့် အာရှလူငယ်၊ ဗမာ့ တပ်မတော်၊ နိုင်ငံရေးအဖွဲ့ဝင်ဟောင်းများ၊ ကရင်အမျိုးသားများ အစ ထားပြီး ဖက်ဆစ်ကို ဆန့်ကျင်ကြမည့်လူများကို စုစည်းရမည်ဟူ၍ ရေးသားထားပါသည်။

ထိုစာတမ်းကို ဖတ်မိသော ကျွန်တော်သည် အတန်ကြာအောင် ထိုင်ပြီး စဉ်းစားနေမိသည်။ ကျွန်တော်ကား ကျွန်တော်ရှာနေသော

ကွန်မြူနစ်လှုပ်ရှားမှုနှင့်တော့ တွေ့ရပြီဟူ၍ စဉ်းစားနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

စာဖတ်ပြီးနောက် ဗိုလ်သိန်းတန်ကို စာတမ်းပြန်ပေးသောအခါ ဗိုလ်သိန်းတန်က -

"ဘယ်နှယ့်လဲဗျာ" ဟု မေးပါသည်။

"ကျွန်တော်တော့ ကြိုက်တယ်ဗျာ၊ တွေ့ချင်သေးတယ်"ဟူ၍ ပြောရာ ဗိုလ်သိန်းတန်က -

"ဒီကိစ္စက ဒီလောက်နဲ့ မပြီးသေးဘူးဗျာ ဖက်ဆစ်ကိုတော်လှန်မယ်ဆိုရင် အတော်ကို စည်းရုံးရလိမ့်မယ်၊ တပ်မတော်ရော၊ အခြားနိုင်ငံရေးသမားဟောင်းတွေ၊ ကျောင်းသားသံမဏိတပ်သားတွေ၊ တိုင်းရင်းသားလူမျိုးတွေ တစ်ပြည်လုံးပါမှဖြစ်မှာ ကွန်မြူနစ်ပါတီတစ်ခုတည်းနဲ့တော့ မဖြစ်နိုင်သေးဘူး" ဟု ပြောပါသည်။ ကျွန်တော်က -

"ဒီစာတမ်းကို ကျွန်တော် ကျေနပ်တယ်၊ ကျွန်တော့်ကိုလည်း အဲဒီလူစုတွေနဲ့ ဆက်သွယ်ပေးပါဦး" ဟုပြောလိုက်ပြီး -

"နေပါဦး ကျွန်တော်တို့ကို ခေါင်းဆောင်မှာ ဘယ်သူလဲဗျာ" ဟု မေးလိုက်ပါသည်။ ဗိုလ်သိန်းတန်က

"ခင်ဗျားဖတ်တဲ့စာ ရေးတဲ့ သခင်စိုးပဲဗျာ့" ဟူ၍ ပြောလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်ကျေနပ်သောစိတ်ဖြင့် ကျွန်တော့်စစ်တန်းလျားသို့ပြန်ခဲ့၏။ ညက ကင်းကျထားသောကြောင့် ကျွန်တော့်တွင် တာဝန်မရှိတော့ပါ။

ထိုအချိန်မှစ၍ အချက်ပြဆက်သွယ်ရေးတပ်ဖွဲ့၏ တပ်မှူး ဗိုလ်သိန်းတန်နှင့် ယခုကဲ့သို့ နိုင်ငံရေးသဘောပါရှိသော ဆက်ဆံမှုကို ဆက်တိုက်ဆိုသလိုရရှိခဲ့ပေသည်။ ကျွန်တော်သည် နေ့လယ်ပိုင်းတွင် တတ်နိုင်သမျှ အနားယူပြီး ညပိုင်းတွင် တာဝန်ကျလေ့ရှိသော ကင်းတဲကို အုပ်ချုပ်ရသည့် ကင်းဗိုလ်တာဝန်ကို ညတိုင်းလိုပင်တာဝန်ယူခဲ့ပေသည်။ ထိုတာဝန်ကြောင့် ညပိုင်းတွင် စာဖတ်ချိန်ယူ၍ရပြီး ညပိုင်းမှတပ်သို့ ပြန်လာလေ့ရှိသည့် ဗိုလ်သိန်းတန်နှင့်ဆုံစည်းခွင့် စကားပြောခွင့်ရရှိတတ်ပေသည်။

တစ်ညတွင် အပြင်မှပြန်လာသော ဗိုလ်သိန်းတန်က ကျွန်တော့်အား လက်နှိပ်စက်ရိုက်ထားသည့် စာ သုံးမျက်နှာပါသော ပေးစာနှင့် ကားလ်မာ့က်စ်နှင့် အိန်ဂျယ်လ်ရေးခဲ့သည့် ကွန်မြူနစ်ကြေညာစာတမ်း မြန်မာပြန်စာအုပ်ကို ပေးပါသည်။

ဗိုလ်သိန်းတန်က "ဒီစာအုပ်မူရင်း အင်္ဂလိပ်လိုစာအုပ်မရှိသေးဘူး၊ ရရင်ပေးဖတ်မယ်၊ စာအုပ်စာတမ်းတွေ ကျွန်တော့်ဆီတွင် ကြာကြာမထားပါဘူး၊ ဖတ်ပြီးပိုင်ရှင်ကိုပြန်ပေးလိုက်တာပဲ။ မူရင်းမဖတ်ရပေမယ့် ဒီစာတမ်းတော့ ဖတ်ကြည့်ပါဦး" ဟု ဗိုလ်သိန်းတန်က ကျွန်တော့်ကို ပြောပါသည်။

လက်နှိပ်စက်ရိုက်ထားသည့် စာရွက်၏ခေါင်းစဉ်မှာ Our Atitute (ငါတို့သဘောထား) ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

"ခင်ဗျားဖတ်နိုင်ရဲ့လား"ဟုလည်း ဗိုလ်သိန်းတန်က မေးပါသည်။ ကျွန်တော်က -

"ဖတ်နိုင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်ငယ်ငယ်က ဖားသားလဖုန်းကျောင်းမှာ နေခဲ့တာကိုး၊ ပြီးတော့ ၁၀ တန်းထိ စာသင်ခဲ့တာပဲ"ဟု ဖြေလိုက်ပါသည်။

ဗိုလ်သိန်းတန်က စာရွက်ကိုပေးပြီး ထွက်သွား၏။ ကျွန်တော် စာရွက်ကို ဖတ်လိုက်ပါသည်။ ထိုစာ၏သဘောမှာ -

သခင်ဗိုလ်ထံသို့ ကွန်မြူနစ်ပါတီ ဗမာပြည်၏ ခေါင်းဆောင် သခင်စိုးက ရှင်းလင်းရေးသားပေးသောစာ ဖြစ်ပါသည်။ ရေးရခြင်းအကြောင်းမှာ ထိုကာလ ၁၉၄၃ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလကုန်အနီးဝန်းကျင်တွင် မြစ်ကြီးနားမြို့တွင် တို့ဗမာအစည်းအရုံးဝင်သခင်တွေကို အင်္ဂလိပ်တပ်က သတ်လိုက်လေသည်။ အသတ်ခံရသောသခင်များတွင် ထင်ရှားသော သခင်နက်ဖေတို့ ပါဝင်ခဲ့ကြသည်။

ထိုစဉ်က ကွန်မြူနစ်ပါတီဝင် ခေါင်းဆောင်ပိုင်းသည် ဒီမိုကရေစီအင်အားစု မဟာမိတ်တို့နှင့်ပေါင်းရန် အားပေးနေသော ကာလဖြစ်ရကား မဟာမိတ်တပ်တို့က တို့ဗမာအစည်းအရုံးဝင်သခင်တို့အား

အပြစ်ရှာ သတ်ဖြတ်နေသည်ကို ဘဝင်မကျသော သခင်ဗိုလ်က သခင်စိုးထံ စာနှင့်ရေးပြီးမေးလိုက်ရာ သခင်စိုးက ပြန်ဖြေသောစာဖြစ်လေသည်။

ဤသို့သခင်များ အသတ်ခံရခြင်းအကြောင်းများတွင် မဟာမိတ်တပ် အထူးသဖြင့် အင်္ဂလိပ်တပ်တို့သည် မြန်မာနိုင်ငံ မြစ်ကြီးနားမြို့သို့ ဝင်ရောက်ပြီး သခင်တို့အားသတ်ရခြင်းအကြောင်းရင်းတွင် အင်္ဂလိပ်တပ်တို့သည် ဂျပန်များကိုသခင်တို့က ခေါ်ယူခဲ့၍သာ မြန်မာနိုင်ငံအတွင်း ဂျပန်တို့ရောက်ရသည်ဟူသောအကြောင်းအပြင် ထိုတပ်တို့တွင် ဗြိတိသျှအစိုးရထံတွင် တာဝန်ထမ်းခဲ့ကြသော အင်္ဂလိပ်အလိုတော်ရိ ဗျူရိုကရက်အရာရှိများလည်း ပါဝင်ခဲ့သောကြောင့် အကြောင်းမှုမက မဟာမိတ်တပ်တို့နှင့် ဗမာ့ကာကွယ်ရေး တပ်မတော် ကွန်မြူနစ်ပါတီ စသော နိုင်ငံရေးအဖွဲ့အစည်းတို့တစ်ဖွဲ့နှင့်တစ်ဖွဲ့ နားလည်မှုမရသေးသော အကြောင်းများလည်း ပါဝင်နေပေသည်။

ထိုမှတစ်ပါး အိန္ဒိယနိုင်ငံသို့ရောက်နေသော တက်ဘုန်းကြီးသိန်းဖေသည်လည်း မဟာမိတ်တို့နှင့် နားလည်မှုရရှိရန်ကြိုးပမ်းသောအခါလည်း ဖြစ်နေပေသေးသည်။

သခင်စိုး၏စာတွင် မြစ်ကြီးနားသခင်များ အသတ်ခံရခြင်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဤဖြစ်ဆဲ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးသည် ဒီမိုကရေစီအင်အားစုကသာ အနိုင်ရရှိပြီး ကမ္ဘာပေါ်ရှိ ဖိနှိပ်ခံနိုင်ငံတို့၏ လွတ်လပ်ရေးရရှိရန် အေးချမ်းသာယာစေရန် ဆောင်ရွက်နိုင်လိမ့်မည်ဖြစ်သည်။ ဖက်ဆစ်အင်အားစုသည် မဟာမိတ်ဒီမိုကရေစီအင်အားစုထက် စီးပွားရေးအားဖြင့် အားနည်းသည်။ ယခင်က လွတ်လပ်ရေးဆုံးရှုံးခဲ့သော နိုင်ငံတို့၏ လွတ်လပ်မှုကို ပိုမိုပြီး ဖိနှိပ်ခံပြုကြလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် မဟာမိတ်တို့၏ လောလောဆယ်ပြုမူခဲ့သော အပြုအမူကို ပဓာနမထားဘဲ အခြေခံကျသော မဟာမိတ်ဒီမိုကရေစီအင်အားစုနှင့်သာ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ရမည်ဆိုသည့် မူဝါဒကိုသာ ကိုင်စွဲထားရမည်ဟု ရေးသားထားပါသည်။

ထိုစာကို ဖတ်မိသော ကျွန်တော်သည် သခင်ဗိုလ်ပြောသလိုပင် ဒီမိုကရေစီအင်အားစုနှင့် ပူးပေါင်းရေးကိစ္စကို ဘဝင်မကျသလိုဖြစ်သွား

ပါသည်။ သို့သော်ဆရာကြီး သခင်စိုး၏ ရှင်းပြချက်တို့က ခိုင်လုံသည်ဟု ယူဆသောကြောင့် ထိုကိစ္စကိုလက်ခံလိုက်ပါသည်။

နောက်နေ့ ဗိုလ်သိန်းတန်နှင့်တွေ့လျှင် ဤကိစ္စကို မေးဦးမည်ဟူ၍ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော်သည် ကွန်မြူနစ်ကြေညာစာတမ်းကို ဖတ်ရန် စာအုပ်ကို ကိုင်လိုက်ပါသည်။

ဤစာအုပ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး နောင်တွင် သီးခြားရှင်းလင်းရေးသားပါဦးမည်။ အကြောင်းမှာ ကွန်မြူနစ်ကြေညာစာတမ်းသည် ကွန်မြူနစ်ပါတီဝင်တိုင်း လက်ခံရသောစာတမ်းဖြစ်သောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် ဖက်ဆစ်ကို ဆန့်ကျင်ရန် လှုပ်ရှားနေကြသော အဖွဲ့အစည်းဝင်များ ခေါင်းဆောင်များကို တွေ့ချင်လှသည်။ ဗိုလ်သိန်းတန်က တစ်နေ့တွင် ဆုံပေးမည်ဟုပြောပါသည်။

၁၉၄၃ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလအတွင်းက ဖြစ်ပါသည်။

ဗိုလ်သိန်းတန်ခေါ်သောကြောင့် ကျွန်တော်သူ့နောက်သို့ လိုက်သွားပါသည်။ ရက်မှာ ဒီဇင်ဘာ ၂၃ ဟုထင်မိ၏။ ဗိုလ်သိန်းတန်နှင့်ကျွန်တော်တို့ ရွှေဂုံတိုင်လင့်လမ်းသို့ ရောက်သွားပါသည်။ ထိုနေရာတွင် Karupis shokai (ကာရိုပီရှိုကိုင်း) ဟု ရေးထားသော ဆိုင်းဘုတ်ချိတ်ဆွဲထားသော အခန်းတစ်ခန်းသို့ ဝင်သွားပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ဝင်သွားသော ဆိုင်မှာ အရက်နှင့်အခြားသော အဖျော်ရည်များရောင်းသော ဆိုင်ဖြစ်နေပါသည်။ အင်္ဂလိပ်စာလုံး ကာရိုပီရှိုကိုင်းဟူသည့် စာလုံးအောက်တွင် ဂျပန်စာတွေရေးထားပါသေးသည်။ ဆိုင်အမည်ဟုထင်ပါ၏။

ဆိုင်အမည်မှာ အင်္ဂလိပ်စာလုံးနှင့်ရေးထားသော်လည်း အသံထွက်မှာ ဂျပန်အသံထွက်ဖြစ်ပါသည်။ ဂျပန်စစ်ဘက်အရာရှိကြီးများ အေးအေးလူလူထိုင်သောက်သောဆိုင်ဟု သိရပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ဝင်သွားသောအခါ ကိုဌေးမြိုင်နောက်ခန်းမှ ထွက်လာပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ကို တွေ့သောအခါ ကိုဌေးမြိုင်ကို ဗိုလ်သိန်းတန်က ကျွန်တော်နှင့်မိတ်ဆက်ပေးပါသည်။

“ဒီလူက စစ်ရဲတပ်ကြပ်ကြီးပဲ ကျွန်တော်တို့လုပ်ငန်းတွေကို သူ လုပ်လိမ့်မယ်၊ သခင်စိုးရဲ့စာတွေလည်း ဖတ်ပြီးပြီ၊ စိတ်ချရတဲ့သူပဲ” ဟူ၍ မိတ်ဆက်ပေးပါသည်။ ကိုဌေးမြိုင်က “ခင်ဗျားတို့လာတာအတော်ပဲ၊ သခင်တင်မြလည်း ရောက်နေတယ်” ဟူ၍ပြောပြီး ဆိုင်၏ အတွင်းခန်း သို့ ဦးဆောင်ခေါ်သွားပါသည်။

ဆိုင်အတွင်းခန်းတွင် အနွေးထည် ဝတ်ထားသော လူတစ်ယောက် အရပ်ထောင်ထောင် မောင်းမောင်း ရုပ်ရှင်မင်းသားရုပ်လို အသားဖြူဖြူ ချောချောကို တွေ့ရ၏။ သူကား သခင်တင်မြဖြစ်ပါသည်။ ကိုဌေးမြိုင်က ကျွန်တော်နှင့်သခင်တင်မြကို မိတ်ဆက်ပေးပါသည်။

ကိုဌေးမြိုင်သည် လင့်လမ်းနှင့်ဘောင်ဒရီလမ်းထောင့်ရှိ ဦးလူလေး တိုက်တွင် နေပါသည်။ ဦးလူလေး၏ ဇနီးမှာ ကိုဌေးမြိုင်၏အစ်မ ဖြစ်သည်။ ဦးလူလေးက သူ၏တိုက်အောက်ထပ်တွင် ဂျင်ဂျာဘီယာ ဆန်ဆန် မွှေးနံ့ရှိသော အရသာမှာချိုအေးသည့် အဖျော်ယမကာတစ်မျိုး ကို ရောင်းပါသည်။

သခင်တင်မြ၏ဘုံဘဝမှာဖြင့်တွင် သခင်တင်မြက ကျွန်တော့်ကို တွေ့ရတာ ၄၄ မေလတွင် ဟုရေးထားပါသည်။ အမှန်က ၄၃ ခု၊ ဒီဇင်ဘာလ ဖြစ်ပါသည်။ သူက ဘလေဇာကုပ်နီညိုရောင် ဝတ်ထား ပါသည်။

ထိုဆိုင်အတွင်းသို့ အဖျော်ယမကာသောက်သူတို့ အဝင်အထွက် ရှိကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေးလှုပ်ရှားမှုအဖွဲ့ဝင်တို့ သည်လည်း ထိုဆိုင်တွင် ဟန်မပျက်ဝင်ထွက်နိုင်ကြပါ၏။

ကာရိုပီရှိုကိုင်းသို့ မင်္ဂလာဒုံဗိုလ်သင်တန်းကျောင်းမှ ဗိုလ်သင်တန်းသား များ၊ ဗိုလ်သိန်းတန်က စေလွှတ်သော ရဲဘော်များ၊ ရန်ကုန်မြို့တွင်း ရပ်ကွက်အသီးသီးမှ လာရောက်ဆက်သွယ်ဖြစ်သော ရဲဘော်များမှာ နေ့စဉ်လို ရောက်လာပြီး ကိုဌေးမြိုင်နှင့်ဆက်သွယ်ကြပါသည်။

ဗမာ့ကာကွယ်ရေးတပ်မတော် စစ်ဝန်ကြီးရုံး အချက်ပြ ဆက်သွယ် ရေးတပ်တွင် တာဝန်ယူနေသော ဗိုလ်သိန်းတန်မှာ တပ်မတော်တွင်း၌ ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေး၊ စည်းရုံးရေးလုပ်ငန်းကို ဆောင်ရွက်လျက်ရှိသည်။

အချက်ပြဆက်သွယ်ရေးတပ်ရင်းမှာ ယခုခေတ် သမ္မတအိမ်ဝင်း အနီး ဝင်ဆာလမ်း အုတ်တိုက်ငယ်များတွင် တည်ရှိသည်။ ထိုနေရာတွင် ဗိုလ်သိန်းတန်၏ အချက်ပြဆက်သွယ်ရေးတပ်၊ ဂျပန်ပြန်ဗိုလ်ဖုန်းမြင့် ဦးစီးသော ဝင်ဆာလေ့ကျင့်ရေးတပ်ရင်း၊ စစ်ဝန်ကြီးရုံး၊ မင်္ဂလာဒုံ ဗိုလ်သင်တန်းကျောင်း စသည်တို့တွင် ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေး အဆက် အသွယ်များကို စည်းရုံးခဲ့လေသည်။ ထို့ကြောင့် တပ်မတော်တွင်း ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေး အဆက်အသွယ်များ တိုးပွားလာခဲ့သည်။ တပ်မတော်အတွင်းမှ ရဲဘော်အချို့ကို စည်းရုံးရေးတာဝန်များ ခွဲဝေ ပေးခြင်း ခံကြရသည်။

ကိုဌေးမြိုင်မိတ်ဆက်ပေးမှုကြောင့် သခင်တင်မြနှင့်ကျွန်တော်တို့ စကားပြောကြရာတွင် သခင်တင်မြက “ဒီမှာဗျာ ခင်ဗျားအကြောင်းတော့ ဗိုလ်သိန်းတန်ပြောလို့ သိပြီးပါပြီ တွေ့ရတာလည်း ဝမ်းသာပါတယ်။ ခင်ဗျားရဲ့ စစ်ယူနီဖောင်းကတော့ ကျွန်တော်တို့အတွက်တော့ အတော့်ကို အကျိုးရှိမှာပါပဲ” ဟူ၍ ပြောပါသည်။ ထိုစဉ်ဗိုလ်သိန်းတန်က “ဒီလို ကိုတင်မြရဲ့ ကိုချစ်လှိုင်က ဆရာကြီးသခင်စိုးရေးတဲ့ သခင်ဗိုလ်ကို ပေးတဲ့ စာကို သိပ်ဘဝင်မကျဖူးဗျာ။ ဒီကိစ္စကို သူဘဝင်မကျသလိုပဲ တပ်ထဲ မှာလဲ အရာရှိပိုင်းအချို့က သိပ်မရှင်းဘူးတဲ့ဗျာ။ ဒီမိုကရေစီအင်အားစုက ဖက်ဆစ်ကိုဆန့်ကျင်မယ့်သူတွေကို သတ်တယ်ဆိုတော့ အားလုံးက နားလည်ဖို့ မလွယ်အောင်ဖြစ်နေတယ်။ ခင်ဗျား သေသေချာချာရှင်းပြ လိုက်ပါဦး” ဟု ဝင်ပြောပါသည်။

ထိုအခါတွင် သခင်တင်မြက ဝင်ရိုးတန်းနိုင်ငံအဖွဲ့ဝင် ဖက်ဆစ် အင်အားစုတို့၏ စီးပွားရေးအခြေအနေ၊ နိုင်ငံရေးအယူအဆတွင် သူတို့၏ စိတ်ဓာတ်သည် ကြမ်းကြုတ်ရက်စက်သော စိတ်နေသဘောထားတွင် အခြေပြုထားသည်။ လူကိုကျွန်ကဲ့သို့ သဘောထားတတ်သူမျိုးတွေဖြစ် သည်။ သူတို့ထက် ဒီမိုကရေစီအင်အားစုတွေက စိတ်ဓာတ်ရေးရာ အားဖြင့်သာတယ်။ ဒီမိုကရေစီအင်အားစုက အရေးသာလာရင်တော့ ကမ္ဘာမှာ ကျွန်ပြုခံခဲ့ရတဲ့ နိုင်ငံတွေက ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးပြီးလို့ရှိရင်

လွတ်လပ်ရေးရသွားနိုင်တယ်။ အင်္ဂလိပ်ကလည်း စစ်ပြီးတဲ့အခါ အားနည်းသွားနိုင်တယ်။ ဒီတော့သူလက်အောက်ခံနိုင်ငံကို သူ ကျွန်ပြု ခဲ့တဲ့နိုင်ငံတွေကို ဆက်လက်ထိန်းသိမ်းနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ ဒိုမီနီယံ ဖြစ်စေ၊ လွတ်လပ်ရေးဖြစ်စေရသွားနိုင်တယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီမိုကရေစီ အင်အားစုဘက်ကလိုက်ရမယ်ဟူ၍ ကွန်မြူနစ်ပါတီ (ဗမာပြည်)က ခံယူကြောင်း သခင်တင်မြက ရှည်လျားစွာ ပြောပြပါသည်။

ကျွန်တော်သည် သခင်တင်မြနှင့် ပထမအတွေ့အကြုံတွင် အထက်ပါအတိုင်း ကြားခဲ့ရသည့်အခါ ကျွန်တော့်စိတ်သည် တစ်မျိုး တစ်ဖုံဖြစ်ပေါ်ခံစားမိသည်။ တိကျသော ဆုံးဖြတ်ချက်မရှိသေးပါ။ သို့သော် သခင်တင်မြ၏ ရှင်းပြချက်သည် သဘာဝယုတ္တိရှိသည်၊ ကြောင်းကျိုးဆီလျော်သည်ဟူ၍ ခံယူမိပါသည်။

ကာရိုပီရှိုကိုင်းသို့ ဒုတိယအကြိမ်အရောက်တွင်

သခင်တင်မြနှင့်တွေ့ပြီးသောအခါ သခင်တင်မြက ကျွန်တော့်အား "နောက်တွေ့ကြသေးတာပေါ့" ဟုပြောပြီး လူချင်းခွဲလိုက်ပါသည်။ နောက်သီတင်းတစ်ပတ်ခန့်အကြာတွင် ကျွန်တော်သည် ကိုဌေးမြင့် မှာသောကြောင့် ကာရိုပီရှိုကိုင်းသို့ ဒုတိယအကြိမ်ရောက်သွားပြန်ပါ သည်။ ကျွန်တော်နှင့် ဗိုလ်သိန်းတန်တို့သည် ကာရိုပီရှိုကိုင်း၏ နောက် ခန်းသို့တန်းဝင်သွားကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ရောက်ပြီး မကြာမီပင် သခင်တင်မြ ရောက်လာပါသည်။ သခင်တင်မြက ကျွန်တော့်အား -

"ဒီမှာ ကိုချစ်လှိုင် ဒီနေ့ကစပြီး ခင်ဗျားကို ကိုစန်းငွေလို့ခေါ်မယ်။ ကျွန်တော့်ကိုတော့ ကိုဘသိန်းလို့ ခင်ဗျားမှတ်ထားရမယ်" ဟု ပြောသည်။

ထိုရက်များမှ စတင်ပြီး ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေးနှင့်ပတ်သက်သော စာရွက်စာတမ်းများ ဖြန့်ဝေသော တာဝန်များကို ထမ်းဆောင်ရပါသည်။ ယခင်ဗိုလ်သိန်းတန်မှတစ်ဆင့်သာ တာဝန်ပေးခဲ့သော်လည်း နောင်တွင် သခင်တင်မြက ကျွန်တော့်အား တိုက်ရိုက်ဆက်သွယ်ပြီး စာဝေရေး တာဝန်ကို ပေးပါတော့သည်။

ကျွန်တော်စာများဖြန့်ချိရသည့် နေရာများမှာ အင်းတကော်တွင် ရှိသော မြင်းတပ်မှူး ဗိုလ်အုန်းတင်၊ မင်္ဂလာဒုံဗိုလ်သင်တန်းကျောင်း၊

အလုံတွင်ရှိသော ဗိုလ်မှူးကြီးခင်ညို၏ အမြောက်တပ်၊ စစ်ရုံးချုပ်တို့သို့ သွားရောက်ပြီး စာရွက်များကိုပေးရပါသည်။ အင်းတကော်မြင်းတပ်တွင် တာဝန်ခံသူမှာ ဗိုလ်အုန်းတင်ဖြစ်ပြီး နောင်တွင် ရဲဘော်ဖြူခေါင်းဆောင် ဗိုလ်အုန်းတင် ဖြစ်လာပါသည်။

အခြားသောစာဖြန့်ရမည့်နယ်မြေများမှာ သခင်တင်မြတာဝန်ပေး စေခိုင်းသော ရန်ကုန်မြို့တွင်းက နေရာများဖြစ်ပြီး အခြားတစ်ခုမှာ တွံတေးတွင်ရှိသည့် စစ်ဖိနပ်ချုပ်သောဌာနဖြစ်ပါသည်။

အလုံအမြောက်တပ်တွင် ပဲခူးဒေါ်နှင်းဆီ၏မောင် ဗိုလ်တင်အောင် ရှိပါသည်။ သူ့ထံသို့ လျှို့ဝှက်စာရွက်စာတမ်းများပေးသော်လည်း သူသည် ထိုစာရွက်စာတမ်းများကို သက်ဆိုင်ရာသို့ ပို့ပေးလင့်ကစား သူကမူ ကွန်မြူနစ်တစ်ယောက်ဖြစ်မလာခဲ့ပါ။ သူသည်နောင်အခါတွင် ဆိုရှယ်လစ်စစ်ဗိုလ်များဟု လူသိများလာသော တပ်မဟာမင်းများနှင့် ရင်းနှီးသွားပါတော့သည်။

ကျွန်တော်၏ လှုပ်ရှားမှုများမှာ အလွန်များလာ၏။ သွက်လက်မှု လည်း ရှိလာပါသည်။ သခင်တင်မြနှင့် ဆက်သွယ်မှုမှာ ဖြတ်မရပါ။ ထို့ကြောင့် သခင်တင်မြအိမ်သို့လည်း ဝင်ထွက်မှုပိုစိပ်လာရပါတော့သည်။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် ကျွန်တော် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စရှိသောအခါ ကျွန်တော်၏ ယူနီဖောင်းကို သခင်တင်မြအိမ်တွင်ထားခဲ့ပြီး အရပ်ဝတ် ဖြင့်ပင် မြို့ထဲထွက်တတ်ပါသည်။ ဤသို့လုပ်မိသည့်အတွက် ကျွန်တော် တို့၏ ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးလုပ်ငန်းကြီး မှောင်ကြီးကျ အဖျက်ခံရမည့် ဘေးမှ သီသီလေး လွတ်ခဲ့ဖူးသောအကြောင်းကိုလည်း သတိရမိပါ သေးသည်။

ကျွန်တော်အပြင်သွားနေခိုက် အိမ်သို့ သခင်တင်မြဇနီး မမဖြူ သူတို့၏သားဦးရဲမြင့်က အခါလယ်သားလောက် (နောင်အခါတွင် စာရေးဆရာဂယက်နီ ဖြစ်လာသူ)နှင့် ပါတီဝင် မဖြူနု၊ ကိုသက်တင် (ပီကင်းပြန်) တို့ ရှိရစ်ခဲ့ပါသည်။ ထိုအခိုက်တွင် ပုလိပ်သားနှစ်ဦး၊ အရပ်လူကြီးနှစ်ဦးတို့ အိမ်ထဲသို့ဝင်လာကြကြောင်း၊ သူတို့က ရှာချင်

သည်ဟု ပြောပြီး အိမ်ကိုရှာကြကြောင်း၊ အပေါ်ဆုံးထပ်တွင် ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေးအတွက် စာတမ်းများထားသည့် သေတ္တာနှစ်လုံးနှင့် မဖြူနု၊ ကိုသက်တင်၊ သခင်တင်မြ၏ယောက်ဖ မောင်တန်တို့ အိပ်ကြမည့် အိပ်ရာများစီလျက်ရှိရာ ရဲများက ပထမထပ်၊ ဒုတိယထပ်တို့တွင်ဘာမျှ မတွေ့သော်လည်း တတိယထပ်တွင် ရှာရန်တက်သောအခါ အိပ်ရာများနှင့် သေတ္တာနှစ်လုံးကိုတွေ့သောအခါ ရှာလျှင် သူတို့လိုချင်သော အရာတွေ့တော့မည်ဟူ၍ မျက်နှာများရွှင်လန်းတက်ကြွလာကြောင်း နောင်မှသူတို့မျက်နှာတွင် အံ့သြရိပ်သမ်းသွားကြောင်း သခင်တင်မြ၏ ဇနီးဒေါ်ဖြူဖြူက ကျွန်တော့်ကို ပြောပြပါသည်။

"ကိုစန်းငွေရယ် ကိုစန်းငွေရဲ့ ယူနီဖောင်းလက်ပတ်ကလည်း တပ်မတော်ရဲရဲ့ လက်ပတ်ဆိုတော့ သူတို့အံ့သြသွားတာပေ့ါ။ ဘယ်သူ့ဟာတွေလဲ၊ ဘာတော်သလဲနဲ့မေးလို့ ကျွန်မက ကျွန်မမောင်ရဲ့ ယူနီဖောင်းတွေ သူလက်ဖက်ရည်သောက်သွားလို့ ဒီမှာခဏထားခဲ့တာ ဆိုမှ ကျွန်တော်တို့ကို စိတ်မရှိပါနဲ့ဗျာ၊ လူတစ်ယောက်က ဒီတိုက်ပေါ်မှာ လူတစ်စုတက်နေကြတယ်၊ ဘိန်းရောင်းတာလို့သတင်းလာပေးလို့ လာရှာတာပါလို့ ပြောပြီး သူတို့ထွက်သွားကြတယ်၊ တောင်းပန်လိုက်တာလည်း အကြိမ်ကြိမ်ပါပဲ၊ ကိုစန်းငွေရဲ့ ဂျပန်ဓားရှည်၊ မြင်းစီးဖိနပ်ရှည်၊ ယူနီဖောင်းတို့က ကယ်ပေလို့" ဟူ၍ ဒေါ်ဖြူဖြူက ပြောပါသည်။

ဤဖြစ်ရပ်ကြောင့် ကျွန်တော်တို့အတွက် အမြတ်တစ်ခုထွက်သွားပါသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေး၊ ကွန်မြူနစ်လှုပ်ရှားရေး စသော နိုင်ငံရေးလှုပ်ရှားမှုကို ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကိုယ်တိုင် အသိအမှတ်ပြုသည့်အဆင့်သို့ ရောက်သွားသောကြောင့် ဖြစ်ပေတော့သည်။

သခင်တင်မြနှင့်ကျွန်တော်တို့သည် ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေးရဲဘော်များ၏ လွယ်ကူလုံခြုံရေးအတွက် တပ်မတော်၏အကာအကွယ်ယူရန် စဉ်းစားမိကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ လှုပ်ရှားမှုမှန်သမျှကို အတတ်နိုင်ဆုံး တပ်မတော်၏ စစ်စခန်းများတွင် ပုလိပ်နှင့်ကင်ပေတိုင်တို့၏ အနှောင့်အယှက်ကင်းစေရန် တပ်မတော်သား ဟန်ဆောင်သွားကြရန် တွေးမိပါသည်။

ဖော်ပြခဲ့သော အထောက်အထားကို နမူနာပြပြီး ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေး မြေအောက်ရဲဘော်များအား ယူနီဖောင်းဝတ်ပြီး လှုပ်ရှားခွင့်ပြုပါရန် သခင်သန်းထွန်းမှတစ်ဆင့် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းထံ တင်ပြသဘောထားတောင်းခံရာ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ သဘောတူချက်ကိုရရှိခဲ့ပါသည်။

ထိုမျှမက မြေအောက်ရဲဘော်များသည် တပ်မတော်အား ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေးစိတ်ဓာတ်များ၊ နိုင်ငံရေးရည်ရွယ်ချက်များဖြင့် ပြည့်ဝသော တပ်မတော်ဖြစ်လာရေးအတွက် တပ်မတော်အတွင်း နိုင်ငံရေးစည်းရုံးမှုများ ပြုလုပ်နိုင်၍ နိုင်ငံရေးသင်တန်းတက်ပြီးသော တပ်တွင်းတပ်ပြင်မှ ရဲဘော်များကို တပ်မတော်အတွင်း၌ နိုင်ငံရေးမှူးများ လျှို့ဝှက်ခန့်ထားမည့်အစီအစဉ်ကိုပါ ပြန်ကြားခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေတော့သည်။

လျှို့ဝှက်ခန့်ထားမည်ဆိုရာတွင် တပ်မတော်တပ်ရင်း၊ တပ်ခွဲတွင် နေရာတစ်ခုခုပြု၍ ရာထူးအဆင့်တစ်ခုခုတွင် အတိအလင်းခန့်ထားမည့် အတွင်းလုပ်ရပ်အနေဖြင့်မူ ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေးအတွက် တပ်မှူးတပ်သားများကို နိုင်ငံရေးအရ လျှို့ဝှက်စည်းရုံးရေးပင် ဖြစ်သည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက တပ်တွင်းစည်းရုံးရေးအတွက် တပ်တွင်းနှင့်ပြင်ပ ရဲဘော်များကို တပ်မတော်အတွင်း၌ နိုင်ငံရေးမှူးများအဖြစ် လျှို့ဝှက်ခန့်ထားမည့် အစီအစဉ်ကို သခင်စိုးထံ ပို့လိုက်ရာ သခင်စိုးကလည်း သဘောတူသောကြောင့် ချက်ချင်းအကောင်အထည်ဖော်ရန် စတင်ရတော့၏။

ထိုဖြစ်စဉ်တို့ဖြစ်နေစဉ်မှာပင် အရေးတကြီးကိစ္စတစ်ခုပေါ်လာပြန်ပါသည်။ တပ်မတော်အတွင်း ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေး ညွှန်ကြားချက်များ၊ စာရွက်စာတမ်းများကို ကိုစံညွှန့်နှင့်ဗိုလ်မှူးဗထူးတို့ထံပို့ရန် အလုပ်ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအလုပ်အတွက် သခင်တင်မြက ကျွန်တော့်ကိုပင် အထက်မြန်မာနိုင်ငံသို့ လွှတ်လိုက်ပြန်သည်။ ကျွန်တော်သည် အထက်မြန်မာနိုင်ငံတွင် ခုနစ်ရက်ခန့် ကြာ၏။ အထက်တွင် ဗိုလ်မှူးဗထူးကို မတွေ့ခဲ့ပါ။ စစ်ကိုင်းအမြောက်တပ်မှ ဗိုလ်သိန်းဦးနှင့်သာ တွေ့ခဲ့ရသောကြောင့် ညွှန်ကြားချက်များကို ဗိုလ်သိန်းဦးထံတွင်သာ အပ်ခဲ့ရပါသည်။

စစ်ကိုင်းမှပြန်ခဲ့သောအခါ ဘဲလင်းတွင် အထက်မြန်မာနိုင်ငံတွင် စည်းရုံးရေးအတွက် တာဝန်ယူနေသော ကိုထွန်းစိန်ကိုတွေ့ရာ ရန်ကုန်မှ ပေးပို့သည့် ညွှန်ကြားချက်များကို ပေးခဲ့ရတော့သည်။ အထက်မြန်မာ နိုင်ငံသို့ သွားရာတွင် ဗိုလ်သိန်းတန်ညွှန်ကြားသည့် သူ၏အစ်ကိုဖြစ်သူ ကိုတင်ဦးကို သွားတွေ့ပြီး သူကစစ်ကိုင်းကို လိုက်ပို့၏။ ထိုမှတစ်ဆင့် မြစ်ငယ်၊ ထိုကမှ ပုလိပ်၊ ထိုကမှ စဥ့်ကိုင်-ဘဲလင်းတို့သို့ သွားခဲ့ရ၏။

ကျွန်တော်ပြန်လာရာ ကိုထွန်းစိန်က နိုင်ငံရေးသင်တန်းတက်မည့် စဥ့်ကိုင်မှ မတင်ရီကို ကျွန်တော်နှင့်အတူ ခေါ်သွားရန်ပြောသည့်အတွက် မတင်ရီကို ခေါ်ပြီး ရန်ကုန်သို့ ပြန်ခဲ့ပါသည်။

အထက်မြန်မာနိုင်ငံသို့မသွားမီ မင်္ဂလာဒုံဗိုလ်သင်တန်း ဒုတိယ ပတ်ဆင်း ဗိုလ်များအား ဂျပန်ကင်ပေတိုင်မှဖွင့်သော စစ်ရဲနှင့်တပ်ထိန်း သင်တန်းသို့ တက်လိုက်ရပါသေးသည်။ ကျွန်တော်မှတ်မိသလောက် တိုင်းရင်းသား စည်းလုံးညီညွတ်ရေးပါတီဥက္ကဋ္ဌဖြစ်လာသည့် ဒုတိယ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးထွန်းရီ၊ ရှေ့နေဖြစ်သော ကိုဘုန်းအောင်စသဖြင့် ဗိုလ်သင်တန်းဒုတိယပတ်မှ အထူးတပ်ကြပ်ကြီးများပါဝင်၏။ ထို သင်တန်းတွင် ထောက်လှမ်းရေးသင်တန်းလည်း ပါပါသည်။

ကျွန်တော် အထက်မြန်မာနိုင်ငံက ပြန်လာပြီးသောအခါ နိုင်ငံရေးမှူးများအဖြစ် တာဝန်ပေးမည့်သူများအဖြစ် ကျွန်တော်တို့ကို နိုင်ငံရေးသင်တန်းတက်ရန်ကိုစွပေါ်လာပြန်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ထိုနိုင်ငံရေး၊ စည်းရုံးရေးလုပ်ငန်းများကို မသိ၍ မတတ်၍မဟုတ်ပါ။ တပ်တွင်းတွင် စနစ်တကျ ပုံစံဝင်သင်တန်းပေးနိုင်ကြရန် တက်ရောက် သင်ယူဖို့ သခင်စိုးက ညွှန်ကြားသည့်အတွက် ကျွန်တော်တို့တက်ကြ ရပါသည်။

ထိုသင်တန်းတွင် ဗိုလ်သိန်းတန်၊ မြင်းခြံကိုစိုးမောင် (ကိုချစ်ကောင်း)၊ ကိုလှမောင်၊ ဗန်းမော်ကိုထွန်းလှ သာယာဝတီကိုထွန်း စသည်တို့ ပါဝင်ပါသည်။

အဆိုပါသင်တန်းကို ရန်ကုန်တွင် လုံခြုံမှုမရှိသည့်အတွက် ကွမ်းခြံကုန်းအနီး အင်းဂလုံးတွင် သင်တန်းတက်ရပါသည်။

ကျွန်တော်တို့အားလုံး စစ်ဝတ်စုံဝတ်ထားကြပါသည်။ အင်းဂလုံးရွာမှ စက်ပိုင်ရှင်ဦးဖိုးထွန်းအိမ် အပေါ်ထပ်တွင် ဖွင့်လှစ်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ထိုအိမ်တွင်တော့ အရပ်ဝတ်နှင့်သာ နေထိုင်ကြပါသည်။

သင်တန်းကို သခင်တင်မြက ဦးဆောင်ပြီးဆွေးနွေးပါသည်။ ဆွေးနွေးသည့်ခေါင်းစဥ်တချို့မှာ-

ကားလ်မာ့က်စ်ရေးသော အရင်းကျမ်း ပထမတွဲတွင်ပါဝင်သည့် **အလုပ်လုပ်ရပ်နှင့် အစွန်းထွက် တန်ဖိုးထုတ်ယူမှု** ဟူသော အရင်းရှင်စနစ်၏ အရင်းခံအကျဆုံးသောအခန်းဖြစ်သည်။ ထိုအခန်း တွက် မာ့က်စ်သည် ကယ်ပီတယ် (Capital) ခေါ် ငွေရင်းအကြောင်းကို လည်းကောင်း၊ အလုပ်သမား၏လုပ်အားစိုက်ထုတ်မှုအကြောင်းကို လည်းကောင်း၊ အပိုတန်ဖိုးထွက်လာအောင် တရားမျှတခြင်း မရှိသော အလုပ်ခိုင်းစားမှုအကြောင်းကိုလည်းကောင်း အသေးစိတ် ရှင်းလင်း ဖော်ပြထားပါသည်။

လီနင်ဝါဒအခြေခံမှုများဟူသော စာစောင်ဖြစ်သည့် ထို စာစောင်တွင် လီနင်၏နိုင်ငံရေးသဘောထား၊ စည်းရုံးရေး သဘောထား၊ ပါတီနှင့် ပတ်သက်သောသဘောထား၊ မဟာဗျူဟာ၊ နည်းဗျူဟာနှင့် ပတ်သက်သော သဘောထားအစရှိသည်တို့ကို ဖော်ပြထားပါသည်။

လက်ဝဲလက်ယာသွေဖည်ရေးဟူသော သခင်စိုးရေးသားသည့် စာတမ်းတိုတစ်စောင်ဖြစ်သည့် ထိုစာတမ်းတွင်လက်ယာသွေဖည်ရေး၏ အမှားကိုလည်းကောင်း၊ လက်ဝဲသွေဖီရေး၏ အမှားကိုလည်းကောင်း၊ ရှင်းလင်းထားပါသည်။ လူတန်းစားရန်သူကို အထင်သေးလွန်းသော ကြောင့် ပေါ့ပေါ့ဆဆသဘောထားသောနည်းကို လက်ယာသွေဖည်ရေး သမားဟု ဖော်ပြထားပါသည်။

(နောင်တွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းပြောသည့် လက်ဝဲလက်ယာ သွေဖည်ရေးကို နောင်အခန်းတွင် တင်ပြပါဦးမည်)

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းတင်ပြထားသော **ဖက်ဆစ်တိုက်ဖျက်ရေး ပြည်သူ့လွတ်လပ်ရေးအဖွဲ့ချုပ်** သဘောထားများကို သခင်တင်မြက ရှင်းလင်းပြသပါသည်။

ထိုအကြောင်းကိုရှင်းပြရင်း သခင်တင်မြက ဖက်ဆစ်ကိုဆန့်ကျင်ရင်း စည်းရုံးရေးလုပ်ရာတွင် ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေးသည် အရေးကြီးကြောင်း ရှင်းပြပါသည်။

ထိုသင်တန်းမပြီးဆုံးမီ ဂျပန်ရိပ်မိသွားဟန်တူသောကြောင့် ဦးဖိုးထွန်းအိမ်မှ ညတွင်းချင်းပင် ထွက်ခွာခဲ့ရ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်မှ နီးရာ ရွာများသို့ ရှောင်တိမ်းခဲ့ကြပါသည်။

ထိုရွာများမှာ ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေးအတွက်စည်းရုံးထားသော ရွာများဖြစ်သောကြောင့် တစ်ရွာမှတစ်ရွာ ခြေလျင်တစ်ခါ၊ ရေကြောင်း တစ်လှည့် လှည့်လည်တိမ်းရှောင်နေရပါသည်။

ယင်းသို့နေရင်းဖြင့် သခင်တင်မြက “ရှောင်နေမည့်အစား ရန်ကုန်ပြန်ရန်” ပြောသောကြောင့် တွံတေးသို့ ပြန်ခဲ့ကြပါသည်။ တွံတေးမှ မော်တော်တစ်ခုဖြင့် ရန်ကုန်သို့ ပြန်ခဲ့ပါသည်။ မော်တော်ကို တွံ့တေးတွင်ရှိသော ဗိုလ်ပေါ်ထွန်းက စီစဉ်ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ရန်ကုန်သို့ရောက်သောအခါ ဗိုလ်စိုးမောင်က ဗိုလ်လှမော်နှင့်အတူ လိုက်သွားပြီးဗိုလ်လှမော် တည်းခိုသော အရာရှိရိပ်သာသို့ လိုက်သွားပါသည်။ ဗိုလ်သိန်းတန်က အချက်ပြဆက်သွယ်ရေးတပ်သို့ ပြန်သွားပါသည်။

ကိုထွန်းလှ၊ ကိုထွန်းနှင့် ကျွန်တော်တို့သည် ကုန်ဈေးတန်းတွင်ရှိသော တိုက်ခန်းတွင်နေကြပါသည်။ ဘာမှမလုပ်ဘဲအေးအေးနေလေဟန် ယာယီအားဖြင့် နားလိုက်ကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့နှင့်ကပ်လျက်အခန်းတွင် သခင်ကျော်စိန်ခေါင်းဆောင်သော ကွန်မြူနစ်ပါတီအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးဖြစ်သူ ကျောက်ဆည်သား သခင်သန်းမြိုင် နေထိုင်ပါသည်။

ထိုစဉ်က သခင်ကျော်စိန်၊ မစ္စတာရာဂျန်နှင့်အချို့တို့သည် ဂျပန်၏ အဖမ်းခံရသည့်အချိန်ဖြစ်ပါသည်။ သခင်သန်းမြိုင်ကိုလည်း ဂျပန်များ လိုက်နေလေရာ ကျွန်တော်တို့သည် သူနှင့် အဆက်အသွယ်မလုပ်ဘဲ နေကြပါသည်။

ကျွန်တော်တို့နေထိုင်သည့်အခန်းတွင် ကျွန်တော်တို့၏ စားသောက်နေထိုင်ရေး ဝေယျာဝစ္စများကိုဆောင်ရွက်ရင်း စခန်း၏ လုံခြုံရေးကိုစောင့်ရသူနှစ်ဦးမှာ ကိုကျော်မြင့်နှင့်ကိုသက်တင်တို့ဖြစ်ကြပါသည်။ ကိုကျော်မြင့်သည် အပေါင်မြို့သား မွန်လူမျိုးဖြစ်သည်။ ဝဏ္ဏကျော်တင် ဦးသွင်ဝန်ကြီးအဖြစ် တာဝန်ထမ်းနေစဉ် ဦးသွင်၏ PA အဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သူဖြစ်ပါသည်။သူ့အား မီးရထားပေါ်တွင် ကေအင်န်ယူတပ်ဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးက သေနတ်နှင့်ပစ်ခဲ့သောကြောင့် ကွယ်လွန်သွားသူဖြစ်ပါသည်။

ကိုသက်တင်မှာ နောင်အခါတွင် ပီကင်းပြန် ကိုသက်တင်ဟုအမည်တွင်လာသူဖြစ်ပါသည်။ ယခု ကွယ်လွန်သွားပြီဖြစ်ပါ၏။

ကျွန်တော်တို့စခန်းသို့ ရံဖန်ရံခါဝင်ထွက်လာသူများမှာ ကိုထိန်လင်း နောင်အခါတွင်ဗိုလ်တထောင်သတင်းစာ အယ်ဒီတာချုပ်ဖြစ်လာသူ၊ ကိုကျော်ဝင်း၊ နောင်တွင် ရဲနီကျော်ဝင်း၊ သထုံကိုသိန်းမောင်၊ကိုထွန်းရင်၊ ကိုထွန်းသန်း၊ ကိုစံညွန့်၊ရေနံမြေကိုထွန်းစိန်၊ ဒလကိုထွန်းစိန် စသည်တို့ဖြစ်သည်။

အဆိုပါရဲဘော်များသည် ကွန်မြူနစ်ပါတီဝင်များဖြစ်ကြပြီး ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးကာလတွင် ပါဝင်ခဲ့သူများဖြစ်ကြသည်။ လမ်းစဉ်ပါတီခေတ်တွင် အသက်ရှင်သူအားလုံး လွတ်လပ်ရေးမော်ကွန်းဝင် ပထမဆင့်ရသူများ ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

ထိုအတောအတွင်းတွင် ကျွန်တော်သည် ရေကျော်တွင်နေကြသော သခင်တင်မြနှင့်ဇနီး မမဖြူတို့ထံ မကြာမကြာသွားလေ့ရှိပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ထိုအိမ်တွင် အိပ်လေ့ရှိပါသည်။ ရံဖန်ရံခါဆိုသလို သခင်တင်မြစေလွှတ်သည့်အတိုင်း တိုက်ကြီး၊ ဥက္ကံ၊ သုံးဆယ်၊ သာယာဝတီမြို့ရှိ ကွန်မြူနစ်ပါတီအဆက်အသွယ်များထံသို့လည်းကောင်း၊ ပဲခူး၊သံလျင်၊ တွံတေး၊ ကွမ်းခြံကုန်း၊ ဒေးဒရဲတို့သို့လည်းကောင်းသွားခဲ့ရပါသည်။

၁၉၄၄ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ တတိယပတ်လောက်တွင် သခင်တင်မြက ကျွန်တော့်ကိုပြောပါသည်။

"ဗိုလ်ကိုစန်းငွေ ခင်ဗျားတို့ကို ဗိုလ်ချုပ်ကတွေ့ချင်လို့တဲ့" ဟုပြော ပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ကျွန်တော်တို့အားတွေ့လိုသည့်အကြောင်းမှာ တပ်မတော်အတွင်း ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေး၊ မြေအောက် စည်းရုံးရေး အတွက် တာဝန်ယူကြမည့်ပါတီရဲဘော်များကို သူကိုယ်တိုင်တွေ့ဆုံ ဆွေးနွေးပြီး မှာကြားစရာများ မှာကြားရန်ဖြစ်ကြောင်း သခင်တင်မြ ပြော၍ သိရပါသည်။

တပ်တွင်းစည်းရုံးရေးဆင်းမည့်ရဲဘော်များကို သူ၏ အိမ်သို့နံနက် ၁၀ နာရီခန့်အရောက်ခေါ် လာခဲ့ရန် အကြောင်းကြားပါသည်။ အကြောင်း ကြားစာရလျှင်ရခြင်း တပ်မတော်အတွင်းဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေး စည်းရုံးမှု အတွက် တာဝန်ပေးရန် ရည်ရွယ်ထားသူများကို ဘောင်ဒရီလမ်းနှင့် လင့်လမ်းထောင့်ရှိ ကရိုပီရှိုကိုင်းဆိုင်တွင်လူစုက လိုက်ကြပါသည်။

ပါဝင်သည့်သူများမှာ ကျွန်တော်မှတ်မိသလောက် အထက်မြန်မာ နိုင်ငံ ဗိုလ်မှူးဗထူး၏ တိုင်းစစ်ဌာနချုပ်အတွက် ကိုစံညွန့်၊ အနောက် မြောက်တိုင်း ဗိုလ်မှူးရန်အောင်တပ်အတွက် ကိုစန်းငွေ (ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်) စစ်ဝန်ကြီးရုံးနှင့် ရန်ကုန်မြို့ပေါ်ရှိ တပ်မတော်တပ်ဖွဲ့များ အတွက် ဗိုလ်သိန်းတန်နှင့်ဗိုလ်လှမော်၊ မင်္ဂလာဒုံ ဗိုလ်သင်တန်းကျောင်း အတွက် ကိုဌေးမြိုင်နှင့် ဗိုလ်စိုးမောင်၊ ကိုထွန်း (သာယာဝတီ) တို့ပါဝင် ကြပါသည်။

ကျွန်တော်မှာ ယခင်ကပင် မင်္ဂလာဒုံဗိုလ်သင်တန်းကျောင်းတွင် စည်းရုံးခဲ့သူဖြစ်ရာ ယခုလိုတာဝန်တစ်ရပ် တိတိကျကျ ခွဲသောအခါ တွင်လည်း ကျွန်တော့်အား အခါအားလျော်စွာပါဝင်ဆောင်ရွက်ရန် တာဝန်ပေးထားပါသည်။

ကျွန်တော့်အားဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက တွေ့ချင်သည်ဆိုသော စကားကိုကြားသောအခါ ကျွန်တော်များစွာ ရင်ခုန်မိပါသည်။ စိတ် လှုပ်ရှားမိပါသည်။ ကျွန်တော်လေးစားသော ဗိုလ်ချုပ်အား မျက်ဝါး ထင်ထင် တွေ့ရတော့မည်။ သူ၏ အယူအဆ၊ သူ၏ ညွှန်ကြားချက်၊

သူ၏ ခံယူချက်တို့ကို ကျွန်တော်ကြားရမည်ဖြစ်သောကြောင့် ရင်ခုန် နေမိခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဤသို့ ရင်ခုန်ခြင်းမှာ ဒုတိယအကြိမ်ရင်ခုန်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ပထမ အကြိမ်ရင်ခုန်ခြင်းမှာ ယခုကဲ့သို့ပင် လွန်စွာရင်ခုန်ခဲ့ရ၏။ စိတ်လှုပ်ရှား ခဲ့ရ၏။အကြောင်းမှာကား ကျွန်တော် အလွန်လေးစားကြည်ညိုခဲ့သူ ဆရာကြီး သခင်စိုးနှင့်တွေ့ဆုံခဲ့စဉ်ကဖြစ်ပါသည်။

အချိန်မှာ ၁၉၄၄ခုနှစ်၊ မတ်လကုန်ကာနီးဖြစ်ပါသည်။ သခင် တင်မြနှင့်ကျွန်တော်သည် သခင်စိုးကိုတွေ့ဆုံရန် ဒေးဒရဲမြို့နယ်အတွင်းရှိ သဲကုန်းရွာသို့ ရောက်ခဲ့ပါသည်။

ထိုအခါမှပင် ကျွန်တော်လေးစားကြည်ညိုသော ဆရာကြီး သခင်စိုးကို စတင်တွေ့ဖူးခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ထိုစဉ်က သခင်စိုး၏ နာမည်ဝှက်မှာ ဦးထွန်းဝေဖြစ်ပါသည်။ သူ၏ ဥပဓိရုပ်မှာ အသားဖြူဖြူ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် တောင့်တောင့် အရပ်မြင့်သောသူဖြစ်ပါသည်။ မျက်မှန်ထူထူတပ်ထား၏။ ကျွန်တော့်ကိုတွေ့သောအခါ-

"ရဲဘော်စန်းငွေအကြောင်းကို ကိုတင်မြကပြောပြ၍ သိပြီးဖြစ် တယ်။ တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ်"ဟူ၍ ဦးစွာ ပြောပါသည်။

သခင်စိုးသည် ကျွန်တော်ထက်အသက်များစွာကြီးသော်လည်း ကျွန်တော်ခင်ဗျား ဟူသော အသုံးနှင့်သုံးပြီး ပြောပါသည်။ ခေါင်းဆောင်က နောက်လိုက်တပည့်ကိုပြောသည့်ပုံမျိုးမဟုတ်၊ ဆွေမျိုးသားချင်းလို ပြောဆိုဆက်ဆံပါသည်။ ကျွန်တော်လေးစားကြည်ညိုလှသော ခေါင်းဆောင်၊ ကျွန်တော်အား တွေ့တွေ့ခြင်းပင် ကျွန်တော့်စိတ်ကို ဖမ်းယူနိုင်လိုက်ပါသည်။

သူ့တွင်ဟန်ကြီးပန်ကြီး အမူအရာမရှိ၊ ငါခေါင်းဆောင်ဟူ၍ ဝင့်ဝါသော အမူအရာမပြ။

ကျွန်တော့်ဘဝတွင် တွေ့ကြုံဆက်ဆံခဲ့ရသော ခေါင်းဆောင် များတွင် ဟန်ကြီးပန်ကြီးမလုပ်တတ်သော၊ ဟန်ကြီးပန်ကြီးလုပ်၍ ကျွန်တော့်အား မဆက်ဆံသော ခေါင်းဆောင်လေးဦးကိုတွေ့ဖူးပါသည်-

(၁)သခင်စိုး (၂) ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း (၃) ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်း (၄) ကျားကြီးဗဆွေ (ဝန်ကြီးချုပ်ဟောင်း ဦးဗဆွေ) တို့ဖြစ်သည်။ နောက်တွင်သီးသန့်ရေးပါဦးမည်။

သခင်စိုးကထိုနေ့တွင်ပြောရာ၌ ကွန်မြူနစ်ပါတီပေါ်ပေါက်လာခြင်းတို့မှာ တို့ဗမာအစည်းအရုံးနှင့် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားပညာတတ်များအတွင်းမှ ဆိုရှယ်လစ်စိတ်ဓာတ်ရှိသူများနှင့် လူမှုရေးတိုးတက်ရေးစိတ်ရှိသူများ ပေါင်းစပ်ပြီး ပေါ်ထွက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ကမ္ဘာ့ကွန်မြူနစ်အဖွဲ့ချုပ်၏ဩဝါဒသက်ရောက်ခြင်းကို ခံသူများပေါင်းစည်းမိသောကြောင့်လည်းဖြစ်သည်။ မြန်မာနိုင်ငံ အလုပ်သမားလူတန်းစားနှင့်တောင်သူလယ်သမားတို့၏ နိုးကြားလာသော လှုပ်ရှားမှုများ၏ အကျိုးဆက်လည်းဖြစ်သည်။

ဤသို့လျှင် သခင်စိုးသည် စာသံပေသံပါသောဝါကျ တည်ဆောက်မှုများဖြင့် ကျွန်တော့်အားရှင်းပြပါသည်။ ထိုနောက် မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေးအတွက် ကမ္ဘာ့ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေးဒီမိုကရေစီတပ်ပေါင်းစုနှင့် အပြန်အလှန်ပူးပေါင်း ဆောင်ရွက်ရန် လိုအပ်ပုံကို ရှင်းပြပါသည်။ သူ၏ရှင်းပြချက်ကို ကျွန်တော်သည်လုံးဝနားလည်ပြီးဖြစ်ပါသည်။ အကြောင်းမှာ ကျွန်တော်သည် ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးကြေညာစာတမ်းကို အလွတ်နီးပါးရလောက်အောင် ကြိမ်ဖန်များစွာ ဖတ်ခဲ့သောကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။

ထို့နောက်မာ့က်စ်ဝါဒနှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်တော်သိလိုသောအချက်များကို မကျဉ်းမကျယ်ရှင်းပြပါရန် ကျွန်တော်က မေတ္တာရပ်ခံပါသည်။ ဆရာကြီးသခင်စိုးက ကျွန်တော်သိလိုသော အကြောင်းအရာများကို သေချာရှင်းပြပါသည်။ ကွန်မြူနစ်ဝါဒကို ယုံကြည်သော နိုင်ငံရေးသမားဘဝသို့ သခင်စိုး၏ဤရှင်းပြချက်များက ကျွန်တော့်ကိုပို့ဆောင်လိုက်ပါသည်။

နောက်နေ့တွင် သခင်တင်မြနှင့်အတူရန်ကုန်သို့ ပြန်ခဲ့သောအခါ ကျွန်တော်သည် ပီတိစိတ်ဖြင့်ကြည်နူးနေမိပါသည်။

ဒုတိယပိုင်း

ကျွန်တော်၏ ဒုတိယအကြိမ်စိတ်လှုပ်ရှားမှု

ယခုအခါတွင် ကျွန်တော်သည် ဒုတိယအကြိမ်စိတ်လှုပ်ရှားမှုခံစားနေရခြင်းအကြောင်းကား ကျွန်တော်လေးစားကြည်ညိုသော ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကိုတွေ့ရမည်ဖြစ်သောကြောင့်ပင်ဖြစ်ပါသည်။

ထို့နေ့က ကျွန်တော်တို့သည် ကာရိုပီရှိုကိုင်းမှထွက်ခဲ့ကြပါသည်။ ကြိုတင်ချိန်းထားသည့်အတိုင်း ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏အိမ်ဝင်းထဲသို့ အစစ်အဆေးမရှိဘဲ ရောက်ရှိသွားပါသည်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းရှိရာ အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားခဲ့ပါ၏။ ကန်တော်ကြီးကိုအပေါ်စီးမှ မြင်ရသောအခန်းဖြစ်၏။ လေတဖြူးဖြူးတိုက်နေတာကို သတိပြုမိပါသည်။ ဧည့်ခန်းတွင်ထိုင်ပြီးမှ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းထွက်လာသည်။ ဗိုလ်ချုပ်သည် စွပ်ကျယ်အင်္ကျီလက်တိုဝတ်ထားပြီး တစ်ဖက်တွင် ဖိုင်တွဲတစ်ခုနှင့် စာအုပ်တစ်အုပ်ကိုင်လာသည်။

ကျွန်တော်တို့ကိုတွေ့သောအခါ သူ၏မျက်နှာမှာရွှင်လန်းတက်ကြွသည့်ပုံကိုတွေ့ရ၏။ သခင်တင်မြက ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့်ကျွန်တော်တို့ကို တစ်ဦးချင်းအမည်များပြောပြီးမိတ်ဆက်ပေးပါသည်။ ကျွန်တော့်ကိုတော့ မင်္ဂလာဒုံဗိုလ်သင်တန်းကဆင်းလာသည့်အထူးတပ်ကြပ်ကြီး

ဗိုလ်စန်းငွေဟု မိတ်ဆက်ပေးပါသည်။ ဗိုလ်ချုပ်သည် ဗိုလ်တပ်ကြပ်ဟု ခွဲခြားသည့် သဘောမရှိဘဲ။

“တပ်ထဲမှာတာဝန်ပေးဖို့ ဒါအကုန်ပဲလား” ဟု သခင်တင်မြကို မေးပါသည်။ သခင်တင်မြက

“ဒါတွေအကုန်မဟုတ်ပါဘူး ဗိုလ်ချုပ်၊ တချို့က နယ်ကိုခရီးလွန်နေပါတယ်။ ဗိုလ်ချုပ်က တွေ့ချင်တယ်ဆိုလို့ ရန်ကုန်မှာအသင့်ရှိနေတဲ့ လူတွေကိုခေါ်ခဲ့တာပါ” ဟုသခင်တင်မြကပြောပါသည်။ ဗိုလ်ချုပ်က “သူတို့တပ်တွေကို ဘယ်တော့သွားကြမလဲ” ဟုထပ်မေးရာ သခင်တင်မြက

“ဗိုလ်ချုပ်ဆီကညွှန်ကြားချက်ရလျှင်ရချင်းသွားဖို့ ပြင်ထားပါတယ်။ တပ်ထဲရောက်ရင် ဘယ်လိုစည်းရုံးရေးလုပ်ငန်းတွေလုပ်ဖို့ လိုတယ်ဆိုတာ ဗိုလ်ချုပ်ကမှာချင်တာ မှာလိုက်ဖို့ပါ”

ဗိုလ်ချုပ်က ဗိုလ်သိန်းတန်ကိုတော့သိပြီးပြီပဲ။ ဒီပြင်လူတွေက ဘယ်သူတွေလဲဟုထပ်မေးပြန်ရာ သခင်တင်မြက ကိုထွန်း (သာယာဝတီ)၊ ဗိုလ်စိုးမောင်၊ ဗိုလ်လှမော်၊ ဗိုလ်စန်းငွေဟူသော အမည်များနှင့်တာဝန်ကျရာ တပ်တွေအမည်ကို ပြောပြပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် ကျွန်တော်တို့ တပ်တွင်းစည်းရုံးရေးမှူးများကို တစ်ဦးချင်းမေးပြီး တစ်ဦးချင်း ဖြေသည်ကို နားထောင်ပြီးနောက် ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေး၊ စည်းရုံးရေးတာဝန်များကိုယူကြမည့် သူတို့အား မှာကြားရာတွင်-

“တပ်ထဲမှာ မင်းတို့ကတစ်ဆင့် ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေးစိတ်ဓာတ်ရှိတဲ့ ရဲဘော်တွေကိုစုပြီး နိုင်ငံရေးသင်တန်းပေးရမယ်။ တပ်သားတွေကိုသာ သင်တန်းပေးဖို့မဟုတ်ဘူး၊ မင်းတို့သင်တန်းပေးထားတဲ့ ရဲဘော်တွေကိုလည်း ကျေးရွာတွေလွှတ်ပြီး လူထုကိုလျှို့ဝှက်စည်းရုံးရမယ်။ အခု တို့တိုက်ရမယ့်စစ်က ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေးပြည်သူ့စစ်ပဲ။ ဖက်ဆစ်တွေကို တို့တပ်မတော်တစ်ခုတည်းက၊ ကွန်မြူနစ်ပါတီတစ်ဖွဲ့တည်းက ထတိုက်လို့အောင်မြင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ပြည်သူလူထုကြီးကပါ၊ တစ်မျိုးသားလုံးကပါ လက်နက်ကိုင်ပြီး တော်လှန်တိုက်ခိုက်ကြမှအောင်မြင်မှာ။

ဒါကြောင့်ပြည်သူလူထုကို ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်စည်းရုံးနိုင်အောင် ဖက်ဆစ်တိုက်ဖျက်ရေးအဖွဲ့ကို ဖွဲ့စည်းထားတာပေါ့။ လူထုကြီးကို ဖက်ဆစ်တိုက်ဖျက်ရေးပါလာအောင် စည်းရုံးကြရမယ်။ ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေး စိတ်ဓာတ်တွေ တက်ကြွလာအောင်၊ ဖက်ဆစ်ဝါဒအပေါ် နိုင်ငံရေးအမြင်အရ ဆန့်ကျင်လာအောင်၊ အသိပညာတွေ ပေးရမယ်။ ဂျပန်တွေကို လူမျိုးအမြင်နဲ့ မုန်းတီးတဲ့သဘောမျိုး မဖြစ်စေဘဲ ဖက်ဆစ်ဝါဒကျင့်သုံးသူတွေအဖြစ် ထင်ထင်ရှားရှား နိုင်ငံရေးအမြင်ပေါက်လာအောင် ဟောပြောဖို့လိုတယ်။ ဒါကြောင့် ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်တဲ့ အင်အားစုမှန်သမျှကိုနေရာတိုင်းမှာ စည်းရုံးရမယ်။ ဒီမီထရော့ဖ်ရေးတဲ့ Working class against Fascism စာအုပ်ထဲမှာပါတဲ့ ညီညွတ်ရေးတပ်ဦးဖွဲ့စည်းပုံနည်းလမ်းတွေဟာ အတော်ကောင်းတယ်။ အဲဒါတွေကို မင်းတို့သင်တန်းတက်ပြီးကြပြီမဟုတ်လား။ အဲဒီစည်းရုံးရေးမူတွေနဲ့ စည်းရုံးပုံတွေအရ တို့တပ်ပေါင်းစုကိုကျယ်ပြန့်လာအောင် လက်တွေ့ စည်းရုံးကြရမယ်။

လူထုနဲ့ တစ်သားတည်းဖြစ်အောင်စည်းရုံးနိုင်ဖို့ဆိုရင် ရှေ့လောမကြီးဖို့လိုတယ်။ လူထုရဲ့စိတ်နေစိတ်ထားကို အမြဲအကဲခတ်နေရမယ်။ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်မယ့်သူတွေက လူထုရှေ့ရောက်လွန်းရင် လူထုနဲ့ ကင်းကွာသွားနိုင်တယ်။ လီနင်ပြောသလို လူထုရှေ့လည်း မရောက်လွန်း နောက်လည်းမကျစေဘဲ လူထုကိုခေါင်းဆောင်ပြီး ချီတက်နိုင်ရမယ် မဟုတ်လား။ ဒီလိုကျင့်သုံးနိုင်အောင်လည်း သဘောတရားရေးမှာ ပိုင်နိုင်ဖို့လိုတယ်”

အမှန်ကတော့ သဘောတရားမှာ အရင် အခြေမခိုင်ရင်မရဘူး။ သဘောတရားအရပိုင်နိုင်လာအောင် အမြဲမပြတ် လေ့လာနေရမယ်။ လေ့လာရာမှာ စာအုပ်ထဲကလေ့လာတယ်။ နိုင်ငံရေးသင်တန်းတက်တယ်ဆိုတာ အခြေခံရဖို့ပဲ။သဘောတရားကိုဘဝထဲက တိုက်ပွဲထဲကလည်း လေ့လာနေရမယ်။ သဘောတရားရဲ့ရည်ညွှန်းချက်တွေကို လက်တွေ့ထဲမှာအဖြေရှာလို့ရမယ်။ မှန်မမှန် မှတ်ကျောက်တင်ကြည့်ရ

မယ်။ လက်တွေ့လုပ်ငန်းကပေးတဲ့ ပြဿနာတွေကိုလည်း သဘော တရားရေးလမ်းညွှန်နဲ့ ဖြေရှင်းနိုင်ရမယ်။

သဘောတရားဆိုတာဟာ ကမ္ဘာ့တော်လှန်ရေး အတွေ့အကြုံတွေ ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိတဲ့ တရားတွေကို ယေဘုယျပြုထားတာတွေဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ဘယ်ကိစ္စမဆို အထူးသဖြင့် လက်တွေ့ကိစ္စတွေမှာ လှေနံဓားထစ် မဖြစ်ဖို့အရေးကြီးတယ်။ သဘောတရားကျင့်သုံးမှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး မာ့က်စ်တို့လီနင်တို့ပြောထားတာတွေရှင်းသားပဲ၊ ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ အခြေအနေတွေကို သေသေချာချာလေ့လာပြီး အခြေအနေနဲ့ကိုက်ညီအောင် လုပ်တတ်ဖို့လိုတယ်။ ပညာဆိုတာ အဲဒါပဲ။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် ဤသို့အဆက်မပြတ်ပြောပြီးနောက် ဆက်လက်၍ ပြောသည်မှာ-

“ခေတ်ကြီးများအတောမသတ်ပြောင်းလဲခဲ့ပုံ၊ စီးပွားရေးစနစ်များ မတည်မြဲပုံ၊ အရင်းရှင်ခေတ်သို့ရောက်ခဲ့ပုံ၊ ကုန်ထုတ်စွမ်းအားစုများနှင့် ကုန်လုပ်ဆက်ဆံရေးများ အဆင်မပြေကြသဖြင့် အရင်းရှင်လောကတွင် စီးပွားပျက်ကပ်များပေါ်ပေါက်လာပုံ၊စစ်ပွဲကြီးများဖြစ်ခဲ့ပုံနှင့် ဖက်ဆစ်ဝါဒ ပေါ်ပေါက်လာပုံ၊ ဖက်ဆစ်ဝါဒ၏စီးပွားရေးနိုင်ငံရေး အခြေခံများနှင့် ဖက်ဆစ်ဝါဒသည် ကြမ်းကြုတ်ရက်စက်သော်လည်း မခိုင်မြဲပုံ ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီးဖြစ်လာသည့် အကြောင်းရင်းများ၊ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး အသွင်အဖြစ်ပြောင်းလဲလာခြင်း၊ ဆိုဗီယက်ယူနီယံ၏အခန်း၊ ပြည်သူ့စစ်ပွဲကြီးအဖြစ် အသွင်ပြောင်းလာပုံ၊ ဖက်ဆစ်ဝါဒကျဆုံး၍ စစ်ကြီးပြီးသွားပါက မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေးအတွက် အခွင့်အလမ်း ပွင့်လာမည့်အကြောင်း၊ အမျိုးသားလွတ်မြောက်မှုအတွက် အမျိုးသားညီညွတ်ရေးကို အခြေခံပြုရန် အရေးကြီးပုံစသည်တို့ကို တောက်လျှောက်ပြောသွားသည်။ အချိန် သုံးနာရီခန့် ကြာသွားပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်က စကားပြောရပ်ပြီး

“ကော်ဖီသောက်ကြဦးကွာ” ဟု ပြောသည့်အတွက် ချထားသည့် ကော်ဖီကို သောက်ကြပါသည်။ ကော်ဖီကား အေးစက်နေပြီး အပေါ်ယံ

တွင် ခပ်ကျဲကျဲပင်တွေ့ရ၏။ ဗိုလ်ချုပ်ကလည်း ဤအတိုင်းပင်မော့ သောက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ဆိုင်ရာတပ်မှူးတွေနားလည်အောင် ဗိုလ်ချုပ်ကိုယ်တိုင် ညွှန်ကြားရင် ပိုကောင်းမယ်ထင်ပါတယ်” ဟု သခင်တင်မြပြောရာ တပ်တွေကိုသွားဖို့ ဗိုလ်လကျ်ာက စီစဉ်ပေးလိမ့်မယ်ဟုပြောရင်း -

“အေး ဒီကိစ္စကြည့်လုပ်ပေးမယ်။ အရေးကြီးတာက မင်းတို့ပဲ၊ မင်းတို့ကိုယ်တိုင်ချဉ်းကပ်တတ်ဖို့လိုတယ်။ စည်းရုံးတတ်ဖို့လိုတယ်၊ ချဉ်းကပ်စည်းရုံးရေးဆိုတာ အမိန့်နဲ့ခိုင်းလို့ဖြစ်တာမဟုတ်ဘူး၊ စည်းရုံးရေးဟာ အဓိက၊ အမိန့်ဟာ အထောက်အကူသဘောလောက်ပဲဖြစ်ရမယ်။ မင်းတို့ အထူးသတိပြုဖို့က လျှို့ဝှက်ကျင့်သုံးမှုပဲ၊ တို့တပ်ကို ဂျပန်က ယုံတာမဟုတ်ဘူး၊ တပ်ထဲမှာလည်း ဂျပန်အကြံပေးတွေရှိတယ်။ တပ်တွင်းစည်းရုံးမှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး အထူး လျှို့ဝှက်ဖို့လိုတယ်။ တပ်အကာအကွယ်ရတယ်ဆိုပြီး အရမ်းစွပ်မလုပ်ကြနဲ့၊ တို့ရဲ့ Cause ကို မထိခိုက်အောင် သိုသိုသိပ်သိပ်အသံမမြည်ဘဲ လုပ်နိုင်ကြရမယ်” ဟု သတိပေး စကားပြောပါသည်။

နောက်ထပ် တပ်တွင်းစည်းရုံးရေးကိစ္စအနည်းငယ်ပြောပြီး ဗိုလ်ချုပ်အိမ်မှ ပြန်ခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်တို့အတူနေထိုင်သော အချက်ပြဆက်သွယ်ရေးတပ်ရင်းအရာရှိရိပ်သာရှိ ဗိုလ်သိန်းတန်၏အိမ်သို့ ရောက်သောအခါ ဗိုလ်သိန်းတန်က ကုလားထိုင်ကိုဆွဲထိုင်ရင်း -

“ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက မာ့က်စ်ဝါဒကို ကောင်းကောင်းကြီး တတ်တာပဲဗျာ” ဟုပြောသောအခါ ကျွန်တော်က “ကျွန်တော်လည်း ခင်ဗျားတို့လိုပဲ၊ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကိုသိပ်မထင်ခဲ့ဘူး၊ ဒါကလည်း ကျွန်တော်တို့ ကွန်မြူနစ်ပါတီရဲ့ဩဇာကျွန်တော်တို့ပေါ် Pressure ကြီးလို့ပဲ၊ဒါကြောင့် ဗမာ့တပ်မတော်ဟာ ဂျပန်နဲ့ပေါင်းခဲ့တာ မှားတယ်လို့ထင်ခဲ့မိတယ်။ ကျွန်တော်တို့အထင်က မှားသွားပြီ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းရဲ့ ဘီအိုင်အေ တပ်မတော်ဟာ ဂျပန်တပ်

တွေနဲ့ ပူးတွဲမပါခဲ့ရင် ကျွန်တော်တို့ ခုရနေတဲ့ ဗမာ့ကာကွယ်ရေးတပ်မတော်ဆိုတဲ့ အင်အားစုကြီးတစ်ရပ်ရှိလာမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဘီအိုင်အေဟာ ဗြိတိသျှတပ်တွေကို တိုက်ခဲ့တဲ့နေရာမှာပါတဲ့အတွက် ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးကြိုးပမ်းမှုမှာ သစ္စာဖောက်ရာမရောက်ဘူး၊ အထောက်အကူဖြစ်ရာတောင်ရောက်ပါသေးတယ်။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မာ့က်စ်ဝါဒအရ မျက်မှောက်ပြုရတဲ့ အခြေအနေ အစစ်အမှန်ကြည့်ပြီး လုပ်ရတယ်။ဆိုတဲ့သဘောထားအရ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းဟာ သစ္စာဖောက်ရာမကျဘူး၊ ရဲဘော်သုံးကျိပ်ဝင်တွေလည်း သစ္စာဖောက်ရာမကျဘူး၊ ဒါကြောင့်ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းရဲ့ဆောင်ရွက်ချက်တွေအားလုံးကို မာ့က်စ်ဝါဒအရ နားလည်လိုက်တယ်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းဟာ သူမျက်မှောက်ပြုရတဲ့ အခြေအနေမှာ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင်လုပ်ခဲ့တယ်" ဟု ကျွန်တော်က ဗိုလ်သိန်းတန်ကို ပြောလိုက်၏။

ဗိုလ်သိန်းတန်သည် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်ပြီး ကျွန်တော်၏စကားကို ထောက်ခံကြောင်း၊ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကိုကျေနပ်ကြောင်း ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်စလုံးပင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကို နားလည်သကဲ့သို့ သခင်တင်မြသည်လည်းပို၍ နားလည်မည်ဟု ယုံနေမိပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်သိန်းတန်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ရင်း "ဒီမှာဗျာ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းဟာ မာ့က်စ်ဝါဒကို ခင်ဗျားပြောသလို ကောင်းကောင်းကြီး တတ်မှာပေါ့ဗျာ၊ သူကသခင်အောင်ဆန်းဘဝထဲက နိုင်ငံရေးအမျိုးမျိုး ဆောင်းပါးတောင်ရေးခဲ့သေးတာပဲ၊ ဒီဆောင်းပါးကလည်းသခင်စိုးရေးတဲ့ ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒကျမ်းစာအုပ်ကိုထောက်ခံ ပြီးရေးတာပဲဗျာ။ ပြီးတော့အင်္ဂလန်နိုင်ငံဗြိတိသျှလေဘာပါတီခေါင်းဆောင်တစ်ဦးဖြစ်တဲ့ John Strachy ရေးတဲ့ Theory and Practice of Socialism ဆိုတဲ့ စာအုပ်ကို ဗိုလ်ချုပ်က ကျေညက်အောင်ဖတ်ထားတာပဲဗျာ။ အဲဒီစာအုပ်က မာ့က်စ်ဝါဒကိုရှင်းပြထားတဲ့ကျော်ကြားတဲ့စာအုပ်ပဲ" ဟုကျွန်တော်က ဗိုလ်သိန်းတန်ကို ပြောလိုက်ပါသည်။

ထို့နောက်ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးသည် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ခေါင်းဆောင်မှုကို ရှေးကထက်ပိုပြီး ယုံကြည် အားကိုးစိတ် တိုးပွားလာသည်ဟုခံစားလိုက်မိပါသည်။

အနောက်တိုင်းစစ်ဌာနချုပ်သို့ ဗိုလ်ရန်အောင်နှင့်အတူ

ထိုသို့ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့်တွေ့ဆုံပြီး နောက်နေ့တွင် သခင်တင်မြနှင့်ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်ရန်အောင်နှင့်တွေ့ဆုံရန် သခင်သန်းထွန်းအိမ်သို့ သွားကြပါသည်။ သခင်သန်းထွန်းက ဗိုလ်ရန်အောင်ကို "ကိုယ့်လူ၊ ခင်ဗျားခေါ်သွားမယ့်သူကတော့ ဒီရဲဘော်ပဲ" ဟူ၍ မိတ်ဆက်ပေးပါသည်။ ထိုအခါ ဗိုလ်ရန်အောင်က သခင်တင်မြအား "ဟေ့ ကိုတင်မြ ဒီလိုခေါ်သွားတာတော့ဟုတ်ပါပြီ။ ကျုပ်တို့က ဟိုကတပ်တွေမှာ ဒီအကြောင်းတွေရှင်းပြနေရဦးမှာ၊ ဒီတော့ ဗိုလ်ချုပ်ဆီကများ ဒီရဲဘော်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ စာလေးဘာလေးရရင်ကောင်းမှာပဲ" ဟုပြောလိုက်သည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် သခင်တင်မြသည် ကျွန်တော့်ထံလာပြီး "ကိုစန်းငွေ ဗိုလ်ချုပ်အိမ်ကို ခင်ဗျားသွားပေတော့၊ ဗိုလ်ချုပ်က ဒီတစ်လော ဘယ်မှမသွားဘူး၊ ဂျပန်တွေက ဗိုလ်ချုပ်ရဲ့ သွားလာမှုတွေကို စောင့်ကြည့်နေလေတော့ ဗိုလ်ချုပ်က အိမ်မှာအမြဲရှိနေတတ်တယ်" ဟုပြောသောကြောင့် ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအိမ်သို့ ဒုတိယအကြိမ်သွားခဲ့ရပြန်ပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအိမ်သို့ ဒုတိယအကြိမ်သွားရာတွင် ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းဖြစ်ပါသည်။ ဂိတ်တွင်စောင့်နေသော ရဲဘော်အား "သခင်တင်မြလွှတ်လိုက်တဲ့ ရဲဘော်စန်းငွေပါ" ဟု ပြောလိုက်သောအခါ အစောင့်ရဲဘော်က ဗိုလ်ချုပ်ထံသွားပြီး သတင်းပို့ပါသည်။ ပြန်လာသောအခါအိမ်ဆင်ဝင်အောက်ထိ ကျွန်တော့်ကို လိုက်ပို့ပါသည်။

“ဗိုလ်လေးခင်ဗျား အပေါ်ထပ်တက်သွားပါ” ပြောပြီးထွက်သွားပါသည်။ ကျွန်တော်က အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့ပါသည်။ အရင်နေ့က တွေ့ရသော ဧည့်ခန်းတွင်းသို့ ကျွန်တော်ဝင်သွားပါသည်။ ထိုင်နေသော ဗိုလ်ချုပ်ကို အဆင်သင့်တွေ့ရသဖြင့် အလေးပြုလိုက်ရာ ဗိုလ်ချုပ်က “ထိုင်ကွာ” ဟုပြောလိုက်ပါသည်။ မကြာမီယူနီဖောင်းဝတ် ရဲဘော်တစ်ဦး ကော်ဖီတစ်ခွက် လာချပါသည်။

“ဗိုလ်ချုပ်ခင်ဗျား ကျွန်တော်မနေ့က ဗိုလ်မှူးရန်အောင်နဲ့တွေ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်သူနှင့်လိုက်ရမှာဆိုတော့ ဗိုလ်မှူးရန်အောင်က ဗိုလ်ချုပ်ဆီက ကျွန်တော်နှင့်ပတ်သက်ပြီးစာရရင် ကောင်းမယ်လို့ပြောလို့လာတာပါ” ဟုပြောလျှင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက ချက်ချင်းပင် အနီးရှိ စားပွဲတွင် စာတစ်စောင်ရေးပါသည်။ စာမှာ -

သက်ဆိုင်သူတပ်မှူးသို့

ယခု စာယူလာသူရဲဘော်သည် အလုပ်ကိစ္စအတွက် ငါ စေလွှတ်သောရဲဘော်ဖြစ်သည်။ လိုအပ်သမျှကူညီပေးပါ ဟူသော စာကိုရေးပေးလိုက်ပါသည်။

စာကိုပေးရင်း ဗိုလ်ချုပ်က

“အေးကွ ဒီစာကို လိုအပ်ရင် ဖျောက်ဖျက်လိုက်ပါ” ဟူ၍ အမိန့်ရှိပါသည်။

ကျွန်တော်သိချင်တာတွေများစွာရှိပါသည်။ နိုင်ငံရေးအကြောင်းတွေဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က ဗိုလ်ချုပ်အား “ ဗိုလ်ချုပ်ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော် မရှင်းတာလေးတွေရှိလို့ မေးချင်တာတွေရှိပါတယ်။ နိုင်ငံရေးအကြောင်းပါ” ဟုပြောလိုက်ပါသည်။ ဗိုလ်ချုပ်က

“မေးပါကွာ ငါလည်း အခုအားနေပါတယ်။ နိုင်ငံရေးအကြောင်းလည်း ပြောချင်ပါတယ်” ဟုခွင့်ပြုသဖြင့် -**“ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးကြေညာစာတမ်းကို ကွန်မြူနစ်ပါတီက ထုတ်ဝေထားပါတယ်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ဒီစာတမ်းနဲ့ပတ်သက်ပြီးမရှင်းတဲ့အချက်တွေရှိပါတယ်။ ကွန်မြူနစ်ပါတီရဲ့သဘောထားက ဗိုလ်ချုပ်နဲ့ဂျပန်နဲ့ပေါင်းတာကို**

လွတ်လပ်ရေးကြိုးပမ်းမှုကို ကာယကံမြောက် သစ္စာဖောက်တယ်လို့ ဆိုထားပါတယ်။ ဒီအချက်ကို ကျွန်တော် မကျေနပ်ပါဘူး၊ ဒါနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော် ဘယ်လိုယူဆရမလဲဆိုတာကို သိချင်ပါတယ်”

ဗိုလ်ချုပ်ကအနည်းငယ်ပြုံးလိုက်ပြီး -

“ဒါကဒီလိုရှိတယ်ကွ။ သခင်စိုးက သူနားလည်ထားတဲ့ မာ့က်စ်ဝါဒအရ Materialism ခံယူထားတယ်။ ဒီအရဆိုရင် ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံဆိုတဲ့ ကံသုံးပါးအတွက် ကာယကံကိုသာ ဦးစားပေး။ အဓိက ပြုပြီးကြည့်ရတယ်။ ဝစီကံ မနောကံအရတော့ မကြည့်ဘူး၊ ဒုတိယပဲ ထားတယ်၊ ဒါကြောင့်လွတ်လပ်ရေးကြိုးပမ်းမှုကို ကာယကံမြောက် သစ္စာဖောက်တယ်လို့ သူယူတာပဲ၊ ယူရင်လည်းရပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ကာယကံမြောက်လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်မှုတိုင်းဟာ သစ္စာဖောက်တယ်လို့ မဆိုနိုင်ဘူး၊ လောလောဆယ် ငါတို့ ဂျပန်ပြည်ရောက်တဲ့ အကြောင်းပြောပြမယ်။ သွားတုန်းက တရုတ်ပြည်ကိုသွားတာ၊ သင်္ဘောက အမွိုင်ကို ရောက်တယ်။ အဲဒီမှာရှိတုန်း ငွေကုန်သွားတယ်။ ဒီတော့ ဗမာပြည်ကို ပိုက်ဆံပို့ဖို့ ဗိုလ်လက်ျာ (သခင်လှဖေ) ဆီကို စာပို့တယ်။ ဗိုလ်လက်ျာက ဒေါက်တာသိန်းမောင်ကို ငွေပို့ဖို့သွားတိုင်ပင်တယ်။ ဒီတော့ငါတို့ အမွိုင်ရောက်နေကြောင်း ဒေါက်တာသိန်းမောင် သိသွားတယ်။ အဲဒီအခိုက်မှာပဲ အမွိုင်ကို ဂျပန်ကသိမ်းတယ်။ ဒီအချိန်မှာပဲ ဂျပန်ကလည်း တို့ဗမာအစည်းအရုံး၊ တို့ဗမာထွက်ရပ်ဂိုဏ်းနဲ့ လာဆက်သွယ်တော့ ဒေါက်တာသိန်းမောင်တို့လူစုက တို့တွေ အမွိုင်မှာ ရှိကြောင်း ဂျပန်ကိုပြောရာက ငါတို့ဂျပန်ကို ရောက်သွားတာကွာ။

ဒါကြောင့်တွေ့လာရတဲ့ အခြေအနေအရ တို့ဟာ ဂျပန်နဲ့ ပေါင်းလိုက်ရတယ်။ ဒါကို ကာယံမြောက် (Objectively) သစ္စာဖောက်တယ်လို့ ပြောရင်လည်းခံရမယ်။ ဖြစ်လည်းဖြစ်တယ်။ ဒါပေမယ့် ငါတို့ အခြေအနေကိုက (Objective Necessity) အရ သစ္စာဖောက်ရာ မရောက်ဘူး။

တို့တွေက လွတ်လပ်ရေးအတွက် ဘာလုပ်ရလုပ်ရ တွေးနေတဲ့ အချိန်မှာ ဂျပန်က လာဆက်သွယ်တယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ဗိုလ်ရန်နောင်ကို ဂျပန်မှာထားပြီး ငါ့ဘာသာဗမာပြည်ကို ပြန်ခဲ့တယ်။ စစ်ပညာသင်ဖို့ ဖြစ်လာတယ်။ နောင်ရဲဘော် သုံးကျိပ်ဖြစ်လာမယ့် လူငယ်တွေကို စစ်ပညာသင်ဖို့၊ စေလွှတ်ဖို့ ငါစီစဉ်ခဲ့တယ်။ သင်နေဆဲမှာ ငါတို့ဘာသာ ဗမာပြည်ကို မပြန်နိုင်သေးခင် အမေရိကန်နဲ့ ဂျပန်စစ်ဖြစ်တယ်။ အာရှ နိုင်ငံတွေကို ဂျပန်က သိမ်းဖို့လုပ်လာတယ်။ တို့ဗမာတပ်တွေမပါလည်း သူတို့ကတော့ ဗမာကိုသိမ်းမှာပဲ၊ ဒါကြောင့် ဘီအိုင်အေဖွဲ့ရတယ်။ ဂျပန်နဲ့ပေါင်းပြီး မြန်မာနိုင်ငံမှာရှိတဲ့ ဗြိတိသျှအစိုးရကို တိုက်ရတယ်။

ဒီအခြေအနေဟာ ကိုယ့်ဆန္ဒနဲ့မကိုက်သော်လည်း လုပ်ကို လုပ်ရမယ့်အခြေအနေ ဖြစ်လာတယ်။

ဒါကြောင့် ငါတို့အခြေအနေအရ ငါတို့ဟာ သစ္စာဖောက်ရာ မရောက်ဘူး၊ ဒီနေရာမှာ မာ့က်စ်ဝါဒအရ ငါပြောပြမယ်၊ မာ့က်စ်ဝါဒက Delicate Problem သိမ်မွေ့သောပြဿနာတွေကို ရင်ဆိုင်ရလေ့ရှိတယ်။ မာ့က်စ်ဝါဒအနေနဲ့ကိုတော့ ကာယကံမြောက်အားဖြင့် သစ္စာဖောက်တယ်လို့ဆိုမယ်ဆိုလည်း ဆိုလို့ရတယ်။ ကာယကံမြောက် အားဖြင့် မလုပ်ရင် မဖြစ်လို့လုပ်ခဲ့ရတာ၊ ကာယကံမြောက်သစ္စာဖောက် တယ်လို့ မဆိုနိုင်ဘူး၊ ဒါမျှမက လွတ်လပ်ရေးအတွက် အထောက်အကူရ စေတဲ့ လက်နက်ကိုင်အင်အားစုကို တို့ရခဲ့ပြီ။ ဒီနေ့ဆိုရင် Anti Fascist Movement ထဲမှာတို့တပ်တွေရောက်နေပြီ။ အဲဒီလိုဆိုတော့ တို့တပ်မတော်ကို လွတ်လပ်ရေးကို သစ္စာဖောက်တယ်လို့ ဆိုလို့မရ တော့ဘူး။ ယနေ့ တို့တပ်မတော်ဟာ Revolutionary Army ဖြစ်နေပြီ။

အဲဒီတော့ မင်းတို့ငါတို့ပြောနေတဲ့ Dialectics ဆိုတဲ့ သဘော တရားဟာဒါပဲကွ၊ အခြေအနေအမျိုးမျိုးကိုလိုက်ပြီး ကိုယ်လိုရာခရီးကို ရောက်အောင် ပြောင်းလဲလုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်သွားရတဲ့သဘောပဲ။

ထိုသို့ပြောပြီး ခဏရပ်လိုက်၏။ သူရပ်နေစဉ်ကျွန်တော် ကော်ဖီ ပန်းကန်ကိုယူပြီးသောက်လိုက်၏။ ပြီးမှ ကျွန်တော်က ဗိုလ်ချုပ်အား မေးခွန်း ထပ်မေးမိပြန်သည်။

“ဗိုလ်ချုပ်ခင်ဗျား ခုတိုင်းဆိုရင် ဒီမိုကရေစီအင်အားစုဖြစ်တဲ့ အင်္ဂလိပ်နဲ့ပေါင်းပြီး ဂျပန်ကိုတိုက်ရတော့မယ်။ ဒီစစ်ကြီးပြီးသွားရင် ကျွန်တော်တို့လိုချင်တဲ့ လွတ်လပ်ရေးကိုရောရနိုင်ပါ့မလား” ဟု မေးရာ တွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း က-

“အေး မင်းမေးတာကောင်းတဲ့မေးခွန်းပဲကွ၊ တို့ဂေါတမ မြတ်စွာ ဘုရားဟောတဲ့ တရားထဲမှာ ကြံတိုင်းလည်း မဖြစ်ဘူး၊ မကြံဘဲနဲ့လည်းဖြစ် တတ်တယ်ဆိုတဲ့ တရားစကားရှိတယ်။ မာ့က်စ်ဝါဒအရဆိုရင်လည်း ကြံစည်ထားက တစ်မျိုး ဖြစ်လာတာကတစ်မျိုးဆိုတဲ့ စကားရှိတယ်။ ခုကိစ္စမှာ အင်္ဂလိပ်က တို့ကို လွတ်လပ်ရေးပေးလိမ့်မယ်။ မပေးဘူး ဆိုတာက အင်္ဂလိပ်ရဲ့သဘောပဲ။ လွတ်လပ်ရေးကိုမပေးဘဲ မနေ နိုင်အောင်အခြေအနေကိုဖန်တီးရမှာက တို့တာဝန်တို့အလုပ်ပဲ၊ တို့က မဟာမိတ်တွေ တို့ကိုအသိအမှတ်ပြုအောင် ဂျပန်ကိုတိုက်ရမယ်။ တစ်ဖက်ကလည်း တို့လူမျိုးတွေအားလုံး ပြည်သူတွေ တစ်စည်း တစ်လုံးတည်းဖြစ်အောင် ညီညွတ်နေရမယ်။ ဒီအခါ အင်္ဂလိပ်ဟာတို့ အပေါ်မှာ လွတ်လပ်ရေး သို့မဟုတ် လွတ်လပ်ရေးနဲ့တူတဲ့အဆင့်အတန်း တစ်ခုခုကို လိုက်လျောပေးမယ်လို့ မျှော်လင့်ဖို့ပဲ” ဟု ပြောပြပါသည်။

ကျွန်တော်မှာ သင်တန်းပြုရမည့်သူဖြစ်ရာ သင်တန်းသားတို့ မေးသမျှကျေနပ်အောင်ဖြေပေးရမည့် တာဝန်ယူထားရသည့်အလျောက် ယနေ့ကဲ့သို့ နှစ်ဦးတည်း ကြုံတုန်းကြုံခိုက်တွင်ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအား “ဗိုလ်ချုပ်ခင်ဗျား ကျွန်တော်တို့ မာ့က်စ်ဝါဒနဲ့ပက်သက်ပြီးဘယ်လို သဘောထားရမှာပါလဲခင်ဗျား” ဟု မေးလိုက်ပါသည်။ ထိုမေးခွန်းကို ဗိုလ်ချုပ်က တိုတိုပဲ ဖြေလိုက်ပါသည်။ သူ့အဖြေမှာ “ မာ့က်စ်ဝါဒမှာ တရားသေ မယူရဘူး၊ အလုပ်ရဲ့လမ်းညွှန်လို့ပြောထားတယ်။ လုပ်ကိုင် ဆောင်ရွက်ရာမှာ ပုံသေနည်းမလုပ်ရဘူး၊ ကိုယ့်ရည်ရွယ်ချက်ကို ရောက်အောင် ကြုံတွေ့လာရတဲ့အခြေအနေအမျိုးမျိုးကို လိုက်ပြီးတော့မှ ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှု အမျိုးမျိုးကိုလုပ်ရတယ်။ မာ့က်စ်ဝါဒကျမ်းစာအုပ် အမျိုးမျိုးတွေကို လေ့လာတဲ့အခါမှာလည်း ကိုယ့်တိုင်းပြည်ရဲ့ အခြေ

အနေနဲ့ ကိုက်ညီတဲ့ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်လို့ရတဲ့ နည်းတွေနဲ့ပဲကျင့်သုံးရမယ်။

မှော်က်စ်ဝါဒကိုလေ့လာရာမှာ ပုံရှင်သဘောထားရမယ်၊ ပုံသေသဘောမထားရဘူး။ ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကို မျက်ခြည်မပြတ်ရင်ပြီးတာပါဘဲ”ဟု ပြောပါသည်။ ကျွန်တော်က

“ဗိုလ်ချုပ် ကျွန်တော့်ကိုမှာစရာရှိတာမှာပါဦး” ဟုမေးရာ ဗိုလ်ချုပ်က -

“ရန်သူမသိအောင် လုပ်တတ် ကိုင်တတ်ရမယ်။ ကျေးလက်တောရွာလူထုရဲ့စိတ်နေစိတ်ထားကိုလေ့လာပြီး တစ်စည်းတစ်လုံးတည်းဖြစ်အောင်လုပ်ပါ။ နောင်လွတ်လပ်ရေးအတွက်လုပ်ရာမှာ အထောက်အကူဖြစ်အောင်ပေ့ါကွာ”ဟူ၍ ပြောပါသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဗိုလ်ချုပ်ခင်ဗျာ . . . ကျွန်တော့်ကို ပြန်ခွင့်ပြုပါ” “နောင်သိလိုတာရှိရင်လည်း မေးခွင့်ပြုပါ။ တင်ပြစရာရှိလဲ တင်ပြခွင့်ပြုပါ” ပြောပြီး သူ့အား အလေးပြုပါသည်။ ဗိုလ်ချုပ်သည် ပြုံးရွှင်စွာနှင့် “အေး . . . အေး ပြန်တော့” ဟုပြောပြီး “နေဦး၊ နေဦး ငါပြောဦးမယ်၊ ဗိုလ်နေဝင်းဆီဝင်သွားလိုက်ဦး၊ ငါကလွှတ်လိုက်တာ၊ မင်းဒီကိစ္စအတွက် သွားမှာဆိုတာကိုပြော” ဟုမှာပါသည်။

ကျွန်တော်သည် မကြုံဘူးအောင်ပင် စိတ်ကျေနပ်အောင်ခံစားနေရပါတော့သည်။ ကျွန်တော် မသိတာတွေ သိခဲ့ရ၏။ မရှင်းလင်းတာတွေ ရှင်းလင်းစွာသိလိုက်ရ၍ ဖြစ်ပါသည်။

ထိုမျှမက ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် သူ၏တပ်မှ တပ်သားလေးတစ်ယောက်အဖြစ် ကျွန်တော့်ကို မဆက်ဆံဘဲ သူ၏ နိုင်ငံရေး ကေဒါတစ်ဦးအဖြစ် ဆက်ဆံလိုက်သည်ကို တွေ့ရ၏။ ကျွန်တော်အလွန့်အလွန် ကျေနပ်နေမိပါသည်။

ထိုနေ့က ကျွန်တော်တပ်သို့မပြန်ပါ။

လင့်လမ်းရှိ ကရိုပီရှိုကိုင်းသို့ဝင်ပြီး သခင်တင်မြကို စောင့်ပါသည်။ ည ရှစ် နာရီခန့်မှ သူရောက်လာသောကြောင့် ဗိုလ်နေဝင်းဆီ သတင်းပို့ရန်အပြင် ဗိုလ်လက်ျာထံပါ တစ်ပါတည်း ဝင်ရန်ချိန်းပြီး လူချင်းခွဲလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော် ကရိုပီရှိုကိုင်းတွင် ညအိပ်လိုက်ပါ၏။

နောက်နေ့တွင် စစ်ရုံးသို့ နံနက် ကိုးနာရီခန့်တွင် ရောက်သွားပါသည်။ စစ်ရုံးသည် ပုံမှန်အားဖြင့် နံနက် ကိုးနာရီတွင် ဖွင့်ပါသည်။ ကျွန်တော်က သခင်တင်မြနှင့်ချိန်းထားသောကြောင့် ကိုးနာရီခွဲတွင် သွားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်စစ်ရုံးသို့ရောက်သောအခါ ဂိတ်ဝတွင်ရှိသော အစောင့်ရဲဘော်အား ခွင့်တောင်းပြီး ဗိုလ်မှူးကြီးနေဝင်း၏ ရုံးခန်းသို့ ဝင်သွားပါသည်။ သူ့ရှေ့တွင် ကျွန်တော်ကအလေးပြုပြီးမှ “ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက လွှတ်လိုက်လို့ လာပါတယ်။ ကျွန်တော် အထူးတပ်ကြပ်ကြီးချစ်လှိုင်ပါ ဗိုလ်ချုပ်” ဟူ၍ ပြောပါသည်။

အမှန်မှာထိုစဉ်က ဗိုလ်ချုပ်နေဝင်းသည် ဗိုလ်မှူးကြီးအဆင့်သာရှိပါသေးသည်။ သို့သော် ကာကွယ်ရေးဦးစီးချုပ်တာဝန် ယူနေသောကြောင့် ကျွန်တော်က ဗိုလ်ချုပ်ဟု ခေါ်လိုက်ပါသည်။

ဗိုလ်မှူးကြီးနေဝင်းသည် ကျွန်တော့်အား ပြုံးသလိုလိုအမူအရာနှင့် ကြည့်ပါသည်။ မျက်နှာမှသည် ခြေထောက်၊ ခြေထောက်မှမျက်နှာ၊ ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်ပါသည်။ ပြီးမှ ထိုင် - ထိုင်ဟု ခိုင်းလိုက်၏။

“ကျွန်တော်မထိုင်ပါဘူးခင်ဗျား” ဟုပြောသောအခါ ဗိုလ်မှူးကြီးနေဝင်းက “ထိုင်ပါကွ ဒါနဲ့မင်းက ဘယ်တိုင်းသွားရမှာလဲ” ဟု မေးပါသည်။

“ကျွန်တော်က အနောက်တိုင်းစစ်ဌာနချုပ်ကို သွားရမှာပါခင်ဗျာ၊ ဗိုလ်ရန်အောင်တပ်ပါ” ဟုပြောလျှင်

“အေး၊ ဗိုလ်ရန်အောင်ကို သိပါတယ်ကွာ . . . ဒါနဲ့ငါပြောမယ်။ မင်း ဒီကောင်တွေကိုသတိထား၊ သွားတာလာတာနေတာထိုင်တာ ပိပိရိရိရှိပါစေ၊ အကြောင်းရှိရင်လာခဲ့ကွာ၊ အေး . . . ဟိုမှာ ဗိုလ်စိန်မှန်ရှိတယ်ကွ၊ မင်းဗိုလ်စိန်မှန်နဲ့ အလုပ်လုပ်နော်၊ ဗိုလ်စိန်မှန်နဲ့ပေါင်း” ဟူ၍ ပြောပါသည်။ ဒီကောင်တွေဆိုသည်မှာ ဂျပန်တွေကို ဆိုလိုပါသည်။

ကျွန်တော်ဗိုလ်မှူးကြီးနေဝင်း၏ အခန်းမှထွက်လာပြီးနောက် ဗိုလ်လက်ျာအခန်းသို့သွားပါသည်။ အခန်းဝတွင် သခင်တင်မြရောက်နှင့်

နေပါသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ဗိုလ်လက်ျာအခန်းသို့ ဝင်သွားပါသည်။ ထိုစဉ်က ဗိုလ်လက်ျာမှာ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းပြီးပါက အရေးအပါဆုံးပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ပါသည်။ ဗိုလ်လက်ျာဆီ သတင်းပို့သောအခါ-

"အေး မင်းတို့သွားမယ်ဆိုတာ ငါကြားပြီးပြီ၊ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကလည်းပြောတယ်၊ ဒါပဲကွာ . . . ဟိုကောင်တွေ မရိပ်မိစေနဲ့နော်၊ သတိထား" ဟုပြောပါသည်။

ကျွန်တော်ဗိုလ်လက်ျာအခန်းမှ ပြန်ထွက်ခဲ့သော်လည်း သခင်တင်မြကို ဗိုလ်လက်ျာက ခေါ်ထားသဖြင့် ကျွန်တော်စောင့်နေပါသေးသည်။ သခင်တင်မြထွက်လာသောအခါ နှစ်ယောက်သား စစ်ရုံးအပြင်သို့ ထွက်ခဲ့ပါသည်။ အပြင်ရောက်သောအခါ သခင်တင်မြက -

"ခင်ဗျားကို ငယ်လှချည်လား၊ ဖြစ်မှဖြစ်ပါ့မလားလို့ ဗိုလ်လက်ျာက မေးတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်က ကိုစန်းငွေဟာ သေသေချာချာလေ့ကျင့်ထားတဲ့ ရဲဘော်ပါ၊ စိတ်ချပါလို့ ပြောလိုက်ရတယ်ဗျာ" ဟူ၍ ပြောပြပါသည်။

ထိုစဉ်ကစစ်ရုံးမှာ ယခုအခါ အထက (၁) ကမာရွတ်ဟုခေါ်သောနေရာလောက်တွင် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ဦးဝိစာရလမ်းပေါ်တွင် ခဏရပ်ပြီး ဘယ်သွားကြမလဲဟု တိုင်ပင်ကြပါသည်။ သခင်တင်မြက "လာပါ၊ ကရိုပီရှိုကိုင်းဘက် သွားကြမယ်၊ အဲဒီမျက်နှာချင်းဆိုင်လောက်မှာ ခေါက်ဆွဲကြော်ဆိုင်ကောင်းတယ်ဗျာ့"ဟု ပြောသောကြောင့် ဦးဝိစာရလမ်းအတိုင်းလာပြီး ဘောင်ဒရီလမ်းကို (ယခုအခါ ဓမ္မစေတီလမ်း) ချိုးဝင်လိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ သခင်တင်မြပြောသော ခေါက်ဆွဲဆိုင်တွင် ခေါက်ဆွဲကြော် စားအပြီး အထွက်တွင် ဆိုင်တွင်းသို့ လူနှစ်ယောက်ဝင်လာပါသည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်တို့၏ အလေ့အကျင့်မှာ တွေ့သည့်သူကို သေသေချာချာသတိထားကြည့်တတ်သောအလေ့ရှိရာ ဝင်လာသူနှစ်ယောက်အားလည်း သေသေချာချာကြည့်မိပါသည်။ ထိုသူနှစ်ဦးအား

တွေ့သောအခါ ကျွန်တော်အထူးအံ့ဩသွားပါသည်။ ထိုသူနှစ်ဦးက ကျွန်တော်တို့ အထင်ကြီးလှသော ရုပ်ရှင်မင်းသားကြီး ဗိုလ်အောင်ဒင်အဖြစ် ကျော်ကြားသည့် ခင်မောင်ရင်နှင့် လူကြမ်း အေးငွေကြီးတို့ ဖြစ်ပါတော့သည်။

ကျွန်တော့်တစ်သက်တွင် ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင်တို့ကို ပထမဆုံး အကြိမ်ပြင်ပတွင် တွေ့ဖူးခြင်းဖြစ်သောကြောင့် ဝမ်းသာသလိုလို တစ်မျိုးကြီးခံစားနေမိပါသည်။ သခင်တင်မြက -

"ရုပ်ရှင်သမားတွေ ဒီအချိန်အလုပ်မရှိဘူးဗျာ့၊ ဒါကြောင့်ပြင်ပမှာ သွားလာနေကြတာ" ဟု ပြောပါသည်။ "တချို့လည်း လမ်းဘေးမှာ ဈေးရောင်းနေရတယ်ဗျာ့" ဟူ၍ ပြောပါသည်။

ခေါက်ဆွဲဆိုင်မှထွက်ပြီးနောက် ကရိုပီရှိုကိုင်းသို့ သွားကြပါသည်။ ထိုင်မိလျှင် သခင်တင်မြအား "ကျွန်တော်တို့ဘယ်တော့လောက်ထွက်ရမလဲ"ဟု မေးရာ သခင်တင်မြက -

"ဟုတ်ပါရဲ့ ခင်ဗျား သန်ဘက်ခါထွက်ရမယ်၊ ဗိုလ်ရန်အောင်လာခေါ်လိမ့်မယ်၊ ပြင်ထားပေတော့" ဟု ပြောပါသည်။

ထိုနေ့အဖို့ ထိုနေရာတွင်ပင် စခန်းချလိုက်ကြသည်။ ထိုသို့စခန်းချနေစဉ်မှာပင် သခင်တင်မြက ကိုဌေးမြိုင်အား ပါတီ၏အကြောင်းတွေပြောနေစဉ် ဗိုလ်သိန်းတန်ရောက်လာပါသည်။ ဗိုလ်သိန်းတန်က "ခင်ဗျားဘယ်တော့သွားမလဲ ဗိုလ်စန်းငွေ" ဟုမေးရာ သခင်တင်မြကပင် "သန်ဘက်ခါသွားလိမ့်မယ်၊ ဗိုလ်ရန်အောင် လာခေါ်လိမ့်မယ်" ဟု ပြောပါသည်။

ထိုနေရာတွင် ကိုဌေးမြိုင်၊ ဗိုလ်သိန်းတန်တို့ရှေ့တွင်ပင် သခင်တင်မြကကျွန်တော်အား -

"ကိုစန်းငွေရေ၊ ခင်ဗျားတို့သင်တန်းပေးဆွေးနွေးတဲ့အခါမှာ ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေးကိုပဲဦးစားပေးပါ။မဟာမိတ်နဲ့ပူးပေါင်းပြီး ဖက်ဆစ်ကိုတိုက်ဖို့ပဲ အထူးပြုပြောပါ၊ ဆွေးနွေးပါ" ဟူ၍မှာကြားပါသည်။

ထိုအချိန်က ကွန်မြူနစ်ပါတီ (ဗမာပြည်) ပါတီဝင်တို့တွင် စည်းရုံးရေးနှင့်ပတ်သက်၍ ခံယူချက်မပြတ်သား မရှင်းလင်းသော အခြေအနေတွေရှိနေခဲ့ကြပါသည်။ ပါတီက စည်းရုံးရေးလုပ်ငန်းလည်း လုပ်ရင်း ဖက်ဆစ် ဆန့်ကျင်ရေးပါ ပူးတွဲလုပ်ဆောင်ရန် လမ်းညွှန်သည်ကို အချို့သောပါတီဝင်တို့က ကွန်မြူနစ်ပါတီအတွက် စည်းရုံးရေးပဲ လုပ်မယ်ဗျာ၊ ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေးတော့ ခင်ဗျားတို့ပြောသလို မဟာမိတ်နဲ့ပေါင်းပြီး ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေးအကြောင်းပြောတာကို ကျုပ်တို့နားမလည်နိုင်တော့ဘူးဟု ခံယူသူတွေရှိပါသည်။ ထိုသူတို့အထဲတွင် ဗိုလ်လှမော် (တောခို ကျဆုံး) လည်း ပါဝင်၏။

ကွန်မြူနစ်ပါတီ (ဗမာပြည်) ၏ ခေါင်းဆောင် သခင်စိုးက ထိုခေတ်အခြေအနေတွင် အဓိကနှင့်သာမညကို ခွဲခြားသိသော အသိရှိနေလေပြီ၊ ဖက်ဆစ်လက်အောက်တွင် အစားဆင်းရဲ၊ အနေဆင်းရဲခြင်း ဒုက္ခတို့နှင့် ရင်ဆိုင်နေရသော ပြည်သူလူထုတို့၏ ဒုက္ခမှလွတ်မြောက်ရေးမှာ ဖက်ဆစ်လက်အောက်မှလွတ်ရန်သည် ပထမဟူ၍ သူ ခံယူ၏။ ထို့ကြောင့် ဖက်ဆစ်တို့ကိုတိုက်ရမည်၊ တိုက်ရာတွင် လက်နက်စသည်တို့၏ အကူအညီမှာ မဟာမိတ်တို့၏ ကူညီမှုရှိမှသာဖြစ်မည်ဟု ယုံကြည်ရကား မဟာမိတ်တို့နှင့် ပေါင်းရမည်ဟုသူခံယူ၏။

ဤနေရာတွင် သခင်စိုး၏ သဘောထားနှင့်ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ သဘောထားတို့တူကြ၏။

ဖက်ဆစ်ကိုတိုက်ထုတ်ပြီး မဟာမိတ်အင်္ဂလိပ်က လွတ်လပ်ရေးမပေးခဲ့သော် ပေးအောင်အခြေအနေကိုဖန်တီးယူရမည်ဟူ၍ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက သဘောထားခဲ့ရာ သခင်စိုးတွင်လည်း ထိုသဘောထားအခံ ရှိနေပြီးဖြစ်သည်။

ဤအကြောင်းများကြောင့် သခင်တင်မြက ကျွန်တော်တို့ကဲ့သို့ စည်းရုံးရေးလုပ်သူများအတွက် ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေးကို ဦးစားပေးရန် မှာနေခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ထိုညတွင် ညစာစားပြီးဗိုလ်သိန်းတန်နှင့် ကျွန်တော်တပ်သို့ ပြန်ခဲ့သည်။

နောက်နေ့ရောက်လာသောအခါ ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်ရန်အောင်နှင့်အတူ အနောက်တိုင်းစစ်ဌာနချုပ်ရှိရာ အောင်လံသို့ ထွက်ခဲ့ပါသည်။ အောင်လံတွင် သုံး-လေး ရက်ခန့်နေပြီး အနောက်တိုင်းစစ်ဌာနချုပ်ကို ပြည်လို့သို့ ရွှေ့မည်ဖြစ်ကြောင်းသိရရာ ကျွန်တော့်အား ပြည်လို့သို့ အရင်သွားရန် ညွှန်ကြားပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် ပြည်လို့သို့ သွားခဲ့ရပါသည်။ ပြည်လို့တွင် ဗိုလ်ကြီးစိန်မှန်နေထိုင်သည့်အိမ်တွင် နေရပါသည်။

ကျွန်တော်ရန်ကုန်မှ မထွက်ခွာမီ သခင်တင်မြက ကျွန်တော့်အား စာရွက်စာတမ်းအချို့၊ စာကူးစက်၊ ဖယောင်း၊ စက္ကူတို့ပေးလိုက်ပါသည်။ စာရွက်စာတမ်းများတွင် ပြောက်ကျားတိုက်နည်း အမည်ရှိ စာအုပ်ပါးလေး တစ်အုပ် ပါပါသည်။ ကျွန်တော်သင်တန်းပေးသောအခါ စာကူးစက်ဖြင့် စာတွေကူးရာတွင် ကြန့်ကြာမှုရှိခြင်း၊ စာကူးစက်က လိုသလောက်မကူးယူနိုင်သည့်အတွက် သခင်တင်မြပြောသောစကားကို သတိရလာပါသည်။ သခင်တင်မြက သူ့တွင် ခြေနင်းပုံနှိပ်စက်ကလေးရှိကြောင်း၊ ခဲစာလုံးပါရှိကြောင်းကိုသတိရပါသည်။ ထိုစက်ကို ရချင်သောကြောင့် ကျွန်တော်ရန်ကုန်သို့ ပြန်ရန်အကြောင်းဖြစ်လာပါသည်။ ထိုအကြောင်းကို ကျွန်တော် ပြည်လို့ ရောက်ပြီး သုံး၊ လေးရက်အကြာတွင် ပြောင်းရွှေ့ရောက်လာသော ဗိုလ်ကြီးစိန်မှန် (နောင်အခါ ဗိုလ်မှူးစိန်မှန်) အားပြောရာ "ဒါဖြင့်လည်းသွားဗျာ" ဟုပြောပြီး ခရီးကြုံကားတစ်စီးပေါ်သို့ ကျွန်တော့်အား တင်ပေးလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်နှင့်အတူ ရန်ကုန်တွင် တပ်ကိစ္စဆောင်ရွက်ရန် ဗိုလ်ကြီးစိန်မှန်ထည့်လိုက်သော တပ်ကြပ်ကြီး တစ်ယောက်ပါလာပါသည်။

ရန်ကုန်ရောက်၍ သခင်တင်မြထံသွားသောအခါ သခင်တင်မြက-

"ရဲဘော်စန်းငွေ၊ အတော်ပဲ ခင်ဗျားခရီးထွက်ရဦးမယ်" ဟု ပြောလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် သခင်တင်မြပေးသောစာကိုယူပြီး သခင်စိုးရှိရာ ဒေးဒရဲသို့ခရီးထွက်ခဲ့ပါသည်။ ထိုစာကို ယူခဲ့သော်လည်း စာပါအကြောင်းအရာမှာ မည်သို့ဟူ၍မသိခဲ့ပါ။ ဒေးဒရဲဆိပ်ကမ်းသို့

ရောက်သောအခါ ဆိပ်ကမ်းနားတွင်ရှိသော သခင်မြသွင်အိမ်သို့ သွားပါသည်။ ထိုအိမ်တွင် ကိုအေးမောင် (နောင်တွင် အလံနီ ဗိုလ်ချုပ်မြင့်အောင်ဖြစ်လာသူ) နှင့်တွေ့ပါသည်။ ကိုအေးမောင်အား သခင်စိုးထံလိုက်ပို့ခိုင်းရသည်။ သခင်စိုးထံ သခင်တင်မြပေးသောစာကိုပေးလိုက်၍ သခင်စိုးကဖတ်ပြီး မည့်သည့်အဖြေမှမပေးဘဲနေသောကြောင့် ကျွန်တော်သည် တစ်နာရီခန့်သာနေပြီး ဒေးဒရဲမှ ပြန်ထွက်ခဲ့ပါသည်။

ရန်ကုန်တွင် ငါးရက်ခန့်နေပြီး ပြည်လို့သို့ ပြန်ခဲ့၏။ အပြန်တွင် သခင်တင်မြ ပေးလိုက်သော ခြေနင်းပုံနှိပ်စက်နှင့်ခဲစာလုံးများပါယူခဲ့သည်။ ပြည်လို့သို့ရောက်သောအခါ ကျွန်တော့်တွင်ပါလာသော ပုံနှိပ်စက်ကြောင့် တိုင်းဆေးတပ်ဖွဲ့ တည်ရှိသည့်နေရာသို့ ပြောင်းရွှေ့နေရပါသည်။ ထိုတပ်မှူးမှာ ဗိုလ်စန်းယု (နောင်တွင် နိုင်ငံတော်သမ္မတကြီး ဗိုလ်ချုပ်ကြီးစန်းယု) ဖြစ်ပါသည်။

ထိုတပ်တွင် သင်တန်းပေးရသော်လည်း ရက်တိုသင်တန်း၊ ဆွေးနွေးပွဲကို သုံးရက်မျှဆွေးနွေးပေးရပါသည်။ ထိုဆွေးနွေးပွဲသို့ တက်ရောက်ခဲ့သူတို့မှာ မှတ်မိသလောက် ဗိုလ်စန်းယု၊ နောင်အခါတွင် ဝန်ကြီးချုပ်ဦးစိန်ဝင်းဖြစ်လာမည့် ဗိုလ်ကြီးစိန်ဝင်း၊ ဗိုလ်ရဲလှ၊ ဗိုလ်အောင်ဒင်၊ ဗိုလ်ကြီးစိန်မှန်၊ ဆေးတပ်မှ ဗိုလ်ကြီးဒွေး၊ စာရေးဆရာနတ်မောက် ဘုန်းကျော်ဖြစ်လာမည့် ဗိုလ်ဘုန်းကျော်၊ ဗိုလ်စောထွန်းစိန် (နောင်အခါတွင် ရန်ကုန်တိုင်းတရားသူကြီးအဖွဲ့ဥက္ကဖြစ်လာမည့် ဗိုလ်မှူးကြီးစောထွန်းစိန် (စောဘွဲ့မှူး၏ဖခင်) ရဲဘော်သုံးကျိပ်ဝင် ဒုတိုင်းမှူးဗိုလ်မှူးအောင်၊ ဗိုလ်မင်းလွင် (ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ အားကိုးရသူ) စသူတို့ ပါဝင်ပါသည်။ ဗိုလ်စိန်မှန်မှာ ကျွန်တော်ပို့ချဆွေးနွေးမည့်အချက်တို့ကို သူ့အား အရင်ပေးဖတ်ထားသောကြောင့် ဆွေးနွေးပွဲသို့လာလိုက်၊ ထိုင်လိုက်၊ ပြန်ထွက်သွားလိုက် လုပ်နေသူဖြစ်ပါသည်။ ကိုဗဟိန်း၏ညီ ဒုဗိုလ် သန်းနိုင်လည်း ပါဝင်ပါသေးသည်။

ထိုဆွေးနွေးပွဲတွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းရေးသော ဖက်ဆစ်ဂျပန်လူရိုင်းများကိုမောင်းထုတ်ကြဟူသော စာတမ်း၊ ကွန်မြူနစ်ပါတီ (ဗမာပြည်)၏ ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးကြေညာစာတမ်းအမှတ်(၁)၊ အင်္ဂလိပ်အစိုးရနှင့် အင်္ဂလိပ်မဟာမိတ်တို့ပေါ်တွင်ထားရမည့် သဘောထား ဤအချက်များကို ဆွေးနွေးပေးရပါသည်။ ထိုဆွေးနွေးပွဲတွင် တပ်ရှိ အရာရှိများအဖို့ ကျွန်တော်သည်သာမန်လူငယ်လေးတစ်ယောက်၊ ထို့ပြင် အရပ်သားတစ်ယောက်ဟုထင်နေကြသည်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ အထူးတာဝန်ဖြင့် စေလွှတ်ထားသူဟူ၍ မသိသူများနေရာ ဗိုလ်ရန်အောင်က ဗိုလ်စိန်မှန်အား "ဟေ့ ကိုစိန်မှန် ဝင်ပြီးရှင်းလိုက်ပါဦး၊ ဗိုလ်ချုပ်ရဲ့သဘောထားကို" ဟု ခိုင်းသောကြောင့် ဆွေးနွေးပွဲတွင်ဗိုလ်ကြီးစိန်မှန်ကလည်း ကျွန်တော့်ကိုယ်စား တစ်ခါတစ်ခါ ဝင်ပြီးရှင်းလင်း ဆွေးနွေးပေးပါသည်။

ဗိုလ်မှူးရန်အောင်သည် ထိုဆွေးနွေးပွဲနောက်ပိုင်းတွင် ဗိုလ်ကြီးစိန်မှန်အား "ဟေ့ ကိုစိန်မှန်၊ ရဲဘော်စန်းငွေဟာ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက အထူးတာဝန်နဲ့လွှတ်ထားတဲ့အကြောင်း ဒီစာကိုဖတ်ပြပါ" ဟူ၍ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက ကျွန်တော်အားပေးထားသောစာကိုယူပြီး ဗိုလ်ကြီးစိန်မှန်အား ပေးလိုက်ပါသည်။ ဗိုလ်ကြီးစိန်မှန်က

"ကဲကဲ ဒီမှာကြည့်ကြပါဗျို့၊ ဒီရဲဘော်ကို ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက လွှတ်လိုက်ကြောင်း၊ ဒီစာမှာ ရေးထားတယ်။ ဒီမှာ သူ့လက်မှတ်" လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။ ဒီတော့မှ ကျွန်တော်၏ဆွေးနွေးပွဲသို့တက်ရောက်လာသူ တပ်မတော်အရာရှိတွေမှာ ကျွန်တော့်ကို အသိအမှတ်ပြုသည့် သဘောနှင့် ကြည့်ကြပါသည်။

ပထမပိုင်းအရာရှိများဆွေးနွေးပွဲပြီး နှစ်ရက်အကြာတွင် တိုင်းစစ်ဌာနချုပ်အတွင်းမှ အရာခံဗိုလ်နှင့် တပ်ကြပ်ကြီးများကို သင်တန်း ၁၂ ရက်ပေးခဲ့ရပါသည်။ တက်ရောက်သူများတွင် မှတ်မိသလောက် ရေးရပါက-

ကျွန်တော်၏လက်နှိပ်စက်စာရေးဖြစ်သော တပ်ကြပ်ကြီးအေးဖေ (နောင်အခါတွင် ဗကပတောခိုရာတွင် အဖမ်းခံရပြီး သေဒဏ်ပေးခံရသူ ဗိုလ်အေးဖေ)၊ တပ်ကြပ်ကြီးဘုန်းကျော်၊ တပ်ကြပ်ကြီးတင်ရှိန် (ကသာကျောင်းသားဟောင်း ကျွန်တော်၏သူငယ်ချင်း)၊ တပ်ကြပ်ကြီး လေးမောင်၊ တပ်ကြပ်ကြီးကျော်ဝင်း (နောင် ဒုဗိုလ်မှူးကြီးကျော်ဝင်း)၊ ဒုအရာခံဗိုလ်

ဗိုလ်တင်အောင် (နောင်တွင် ပြည်သူ့ရဲဘော်ခေါင်းဆောင်ဖြစ်လာသူ) ဗိုလ်ထွန်းရှိန် (ဘုန်းကြီးဦးနာရဒ)၊ တပ်ကြပ်ကြီးကိုအောင်ဝင်းတို့ ဖြစ်သည်။

အဆိုပါသင်တန်းတွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ သဘောထားကို အရင်ဖတ်ပြပါသည်။ ကွန်မြူနစ်ပါတီ၏ လွတ်လပ်ရေးကြေညာစာတမ်းကို ဖတ်ပြပါသည်။ ထိုသင်တန်းတွင် လွတ်လပ်ရေးသည် ပထမ၊ ဒီမိုကရေစီရေးသည် ဒုတိယ၊ ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒရေးသည် တတိယအချက်တို့ကို ရှင်းပြပါသည်။

ထိုအချက်တို့ကို ကျွန်တော်က လေးလေးနက်နက်ရှင်းပြခဲ့ပါသည်။ ထိုအချက်ကိုဝန်ခံရသော် ကွန်မြူနစ်ပါတီကို လိုလားသူများဖြစ်လာအောင် သိမ်းသွင်းစည်းရုံးသော သဘောမျိုးဖြစ်နေပါသည်။ ဤသို့ သိမ်းသွင်းဟောပြောမှုမျိုးကြောင့်လားတော့ မသိပါ။ ထိုသင်တန်းတက်သူများတွင် ကိုလေးမောင်နှင့် ကိုထွန်းရှိန်ကလွဲပြီး အားလုံး နောင်အခါတွင် ကွန်မြူနစ်ပါတီဝင်များ ဖြစ်လာပါသည်။

ထိုသင်တန်းသို့ တက်ရောက်သော သင်တန်းသားများအား ဤသင်တန်းတွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းမိန့်ကြားခဲ့သည့် ဖက်ဆစ်ဂျပန်လူရိုင်းများကို တိုက်ထုတ်ကြဟူသော သဘောထားကို မိမိနှင့်နီးစပ်သော ရဲဘော်များအား ဆင့်ပွားရှင်းပြရန် တာဝန်ပေးလိုက်ပါသည်။ ဤသို့ အထူးပြုပြောကြားတာဝန်ပေးရခြင်းမှာ တပ်တွင်းရှိ အရာရှိအဆင့်ဆင့် အချို့တွင်ပင် ဂျပန်နှင့်ပေါင်းခဲ့ပြီး ယခုမဟာမိတ်နှင့်ပေါင်းဆိုသော သဘောထားကို နားမရှင်းကြသည့်အတွက် ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးတွင် နားဝေတိမ်တောင်သဘောမျိုးမရှိ တိကျပြတ်သားစွာပါဝင် တိုက်ပွဲဝင်ရေး အတွက် ရှင်းပြရ၊ ရှင်းခိုင်းရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဤနေရာတွင် ဖတပလ အဖွဲ့ကြီး မည်သို့ဖြစ်ပေါ်လာသည့် အကြောင်းကိုလည်း ကျွန်တော်က ရှင်းပြခဲ့ရပါသည်။

ထိုသို့ ဖဆပလညီညွတ်ရေးတပ်ဦး (ဖတပလ) ကို စတင်ဖွဲ့စည်းရန် အကြံပြုခဲ့သူမှာ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ဖြစ်သည်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၊

သခင်စိုးနှင့် သခင်သန်းထွန်းတို့သည် ထိုကိစ္စအတွက် ပဲခူးမြို့ရှိ စံပြ တပ်ရင်းတွင် တွေ့ဆုံခဲ့ကြသည်။ ဆွေးနွေးပွဲကို ညပိုင်း ၁၂ နာရီမှ ၁ နာရီအထိပြုလုပ်ခဲ့ပြီး သုံးညဆက်တိုက် ဆွေးနွေးခဲ့ကြသည်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက အသင့်ရေးယူလာသည့် **ဖက်ဆက်ဂျပန်လူရိုင်းများကို မောင်းထုတ်ကြ** ဟူသော စာတမ်းကို တင်ပြသည်။ သခင်စိုး၊ သခင်သန်းထွန်းတို့က သဘောတူကြသည်။ ရန်ကုန်မြို့တွင် ဆက်လက် ဆွေးနွေးရန် ချိန်းဆိုခဲ့သည်။ ထိုဆွေးနွေးပွဲသို့ သခင်ဗဟိန်းကိုပါ ဖိတ်ခေါ်ခဲ့သော်လည်း သခင်ဗဟိန်း နေမကောင်းသဖြင့် မပါဝင်နိုင်ခဲ့ပါ။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက ဗိုလ်လက်ျာနှင့် ဗိုလ်နေဝင်းကိုခေါ်၍ ထိုဆွေးနွေးချက်ကို ပြောပြသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးနေဝင်းက ဖတပလ လုပ်ငန်းစဉ်များသည် ကြီးမားကျယ်ပြန့်၍ တိုးချဲ့ဖွဲ့စည်းရန် တင်ပြသည်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက သဘောတူသဖြင့် ပုဂ္ဂိုလ်ကိုးဦးပါသောအဖွဲ့ကို ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနေအိမ်သို့ ခေါ်ယူဖွဲ့စည်းခဲ့သည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်များမှာ ဗမာ့တပ်မတော်မှ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၊ ဗိုလ်လက်ျာ၊ ဗိုလ်နေဝင်း၊ ကွန်မြူနစ်ပါတီမှ သခင်စိုး၊ သခင်သန်းထွန်း၊ သခင်တင်မြ၊ ပြည်သူ့ အရေးတော်ပုံပါတီမှ ဦးဗဆွေ၊ ဦးကျော်ငြိမ်းနှင့် သခင်ချစ်တို့ ဖြစ်သည်။ ဤသို့အားဖြင့် ဖတပလအဖွဲ့ကြီး ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သည်။

ဖတပလအဖွဲ့၏ အဓိကရည်ရွယ်ချက်မှာ ဒီမိုကရေစီမဟာမိတ် တပ်များနှင့်ဆက်သွယ်ပြီး ဖက်ဆစ်ဂျပန်များကို တော်လှန်တိုက်ခိုက်ရန် ဖြစ်သည်။ ဤအကြောင်းအရာများကို ကျွန်တော်သည် သင်တန်းသား များနားလည်အောင် ရှင်းပြခဲ့ရပါသည်။ အထူးသဖြင့် ဒီမိုကရေစီတပ် များနှင့်ဆက်သွယ်ပြီး ဖက်ဆစ်ဂျပန်များကို တော်လှန်မောင်းထုတ်ရန် ဖြစ်ပေသည်။

သင်တန်းပြီးသောအခါ ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်စိန်မှန်အား "ပြောက်ကျားစစ်ဆင်ရေး စာစောင်ကိုတော့ ဗိုလ်ကြီးတို့ပဲ စက်ရိုက်ပြီး ဖြန့်ပေးပါ၊ ကျွန်တော်ရီပို့လုပ်ဖို့ ရန်ကုန်သွားဦးမယ်" ဟူ၍ ပြောပြီး ရန်ကုန်သို့ပြန်ခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော်တာဝန်ယူရသည့် လုပ်ငန်းတို့တွင် လုပ်ငန်းတစ်ခုပြီးတိုင်း ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၊ ဗိုလ်ချုပ်နေဝင်း၊ သခင်စိုး၊ သခင်တင်မြတို့ကို ကျွန်တော်ဆောင်ရွက်ပြီးသော ကိစ္စတို့ကို တင်ပြရပါသည်။ ထို့ကြောင့် ပြလို့ကအပြန်တွင် သခင်တင်မြကို အရင်တွေ့ပါသည်။

သခင်တင်မြကို တွေ့လျှင် သခင်တင်မြက-

"အတော်ပဲဗျို့ ကျွန်တော်တို့သခင်စိုးဆီ သွားကြရဦးမယ်" လို့ ပြောသဖြင့် ကျွန်တော်နှင့်သခင်တင်မြတို့သည် ကျွန်တော် ရန်ကုန် ရောက်ပြီးနောက် တစ်နေ့တွင်ပင် ဒေးဒရဲသို့ထွက်ခဲ့ပါသည်။ ဒေးဒရဲ မရောက်မီ ထုံးစံအတိုင်းပင် ထိုစဉ်က ကွမ်းခြံကုန်းတွင် မြို့အုပ်လုပ်နေသော သခင်မြသွင်၏အိမ်တွင် တည်းကြပါသည်။ ထိုသို့တည်းနေစဉ်ပင် ကျွန်တော်၏ နမော်နမဲ့မှုကြီးကြောင့် ရာဇဝတ်အိုး တုတ်နှင့်ထိုးသလို ဖြစ်ရပါသည်။

ကျွန်တော်နှင့်သခင်တင်မြတို့သည် ရန်ကုန်မှတွံတေးသို့ သမ္ဗန်နှင့် ထွက်ခဲ့ကြသည်။ သမ္ဗာန်ပေါ်တွင် ဖြူးသခင်သန်းဖေ၏ညီဖြစ်သော တပ်ကြပ်ကြီးပေါ်ထွန်းလည်းပါသည်။ တပ်ကြပ်ကြီးပေါ်ထွန်းသည် တာဝတွင်ရှိသည်။ တပ်မတော်အတွက် သားရေပစ္စည်းများ ထုတ်လုပ်သော အလုပ်ရုံတွင် တာဝန်ကျသူဖြစ်ပါသည်။

တပ်ကြပ်ကြီးပေါ်ထွန်း ခေါ်သောကြောင့် သူ၏သားရေနယ် အလုပ်ရုံသို့ ရောက်သွားပါသေးသည်။ တပ်မတော်အတွက် စစ်ဖိနပ်များ၊ ခါးပတ်များ ထုတ်လုပ်ရသည့်ဌာန ဖြစ်ပါသည်။ ထိုနေ့တွင် တပ်ကြပ်ကြီး ပေါ်ထွန်းက နံနက်စာကျွေးသည်ကိုစားပြီး သခင်တင်မြနှင့် ကျွန်တော် သည် ကွမ်းခြံကုန်းသို့ထွက်ခဲ့ပါသည်။

သခင်မြသွင်က ကျွန်တော်တို့အား အိမ်အပေါ်ထပ်တွင် နေရာချ ပေးပါသည်။ သခင်တင်မြသည် ရေချိုးရန် အောက်ထပ်သို့ဆင်းသွားစဉ် ကျွန်တော်က အင်္ကျီကိုချွတ်ပြီး ကျွန်တော့်ခါးတွင်ချိတ်ထားသော ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်အိတ်ကို ဖြုတ်လိုက်ပါသည်။ သေနတ်အိတ်တွင်းမှ သေနတ်ကိုထုတ်ပြီး ကျည်ဆန်မရှိဘူးထင်၍ ခလုတ်ကို နှိပ်မိပါသည်။

ကျွန်တော်ကိုင်သောသေနတ်မှာ ကျည်ဆန်ခြောက်တောင့် ပါရှိသော သေနတ်ဖြစ်ပြီး သေနတ်အတွင်း ကျည်ဆန်ခြောက်တောင့် ရှိနေပါသည်။ သာမန်အားဖြင့် ကျွန်တော်သည် ကျည်ဆန်ကို ကျောပိုးအိတ်တွင် ထည့်ထားတတ်သူဖြစ်ရာ ထိုစဉ်က သေနတ်တွင်ကျည်ဆန်မရှိဟု ထင်သောကြောင့် ခလုတ်ကိုနှိပ်လိုက်ခြင်းဖြစ်ပါ၏။

ဒိုင်းခနဲမြည်ပြီး ကျည်ဆန်ထွက်သွား၏။ ဘယ်ဘက်ကို ထွက်သွား မှန်းလည်း ကျွန်တော်မသိပါ။ ကြက်သေသေသွားသည်။လက်တွင် တစ်ဖက်က သေနတ်အိတ်၊ တစ်ဖက်က သေနတ်ကိုကိုင်လျက် ငိုင်နေမိ သည်။ ကျွန်တော်လန့်ရခြင်းအကြောင်းရင်းတွင် သေနတ်သံကြောင့် ဂျပန်တွေ သိမည်။ ဤအချက်ကို မီးခိုးကြွက်လျှောက်လိုက်ပါက ကျွန်တော်တို့လုပ်ငန်းကြီး ပေါ်ပေါက်တော့မည်။ အရေးတော်ပုံ လုပ်ငန်းကြီး အနှောင့်အယှက်တွေ တွေ့ရတော့မည်ဟူသော အတွေး ကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ချက်ချင်းပင် သခင်တင်မြနှင့်သခင်မြသွင်တို့ ရောက်လာကြပါ သည်။ ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဘာဖြစ်တာလဲဟု မေးကြပါသည်။ သခင်မြသွင် က "ဘယ်ထိသွားသေးလဲ" ဟုမေးပါသည်။

ကျွန်တော်က "ဘယ်မှတော့မထိဘူး၊ ဟိုနံရံကိုဖောက်ပြီး ကျည်ဆန်က အောက်စိုက်သွားတယ်ထင်တယ်" ဟုပြောသည်။ သခင်တင်မြက "ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ" ဟုမေးသောကြောင့် "ယမ်းတောင့်တွေ ထုတ်ပြီး ချိန်ဘာထဲမှာ ကျည်ဆန်မရှိတော့ဘူးထင်လို့ အမှတ်တမဲ့ ခလုတ် ဆွဲမိတာပဲ၊ ဒိုင်းဆိုသေနတ်သံကြားမှ ကျွန်တော်လည်း လန့်သွားတယ်" ဟု ပြန်ပြောမိပါသည်။

သခင်မြသွင်သည် ကျည်ဆန်ဖောက်ထွက်သွားသော အိမ်နံရံကို ရှာကြည့်ပြီး ပြတင်းပေါက်မှအပြင်သို့ ကျည်ဆန်ဖြတ်မည်ထင်သော နေရာတို့ကို ကြည့်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့နေရာနှင့် မနီးမဝေးတွင် ဂျပန်တွေနေသော ဗိုလ်တဲ ရှိပါသည်။ သခင်မြသွင်က ထိုဂျပန်များကို လှည့်ကြည့်ပြီးနောက် "ဟော့ ဗိုလ်တဲကဂျပန်တွေကို အိမ်ဘက်ကိုကြည့်ပြီး ကွိကွိကွကွပြောနေကြတယ်။

တစ်ယောက်က ဒီဖက်ကိုလက်ညှိုးထိုးပြနေတယ်။ သေနတ်သံထွက်သွားတာကို ပြောနေတာထင်တယ်။ မတော်တဆ သေနတ်ကျည်ဆန်ထွက်သွားတဲ့အကြောင်း သွားပြောလိုက်ရင်ကောင်းမယ်ထင်တယ်။ အဲဒီလို မလုပ်ရင် ဒီကောင်တွေဒီကိုလာပြီး တောမေး တောင်မေးလုပ်နေလိမ့်မယ်" ဟုပြောပါသည်။ ကျွန်တော်က ထိုအခါကျမှသတိဝင်ပြီး "ဟုတ်တယ်၊ သူတို့မလာခင် ကိုယ်ကသွားရှင်းပြလိုက်တာ ပိုကောင်းမယ်၊ ပြောနေကြာတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်သွားလိုက်မယ်" ဟုပြောပြီး ယူနီဖောင်းကိုပြန်ဝတ်ပြီး ဂျပန်များရှိရာသို့ထွက်ခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော့်တွင် ဗမာ့တပ်မတော်စစ်ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်ဖြစ်ကြောင်း လက်ပတ် ပတ်ထားသူဖြစ်ရာ ထိုလက်ပတ်ကို လက်တွင်ပတ်၊ ဓားရှည်ကို ခါးမှာ ချိတ်ပြီး ဂျပန်များနေသော ဗိုလ်တဲဘက်သို့ ထွက်ခဲ့ပါသည်။ ဗိုလ်တဲဝင်းထဲသို့ မရောက်မီ ဗိုလ်တဲမှလာသော ဂျပန်တစ်ဦးနှင့် ကျွန်တော်တွေ့သောအခါ ထိုဂျပန်သည် ကျွန်တော်ပြောသည်ကို ဂရုစိုက် နားထောင်ပါသည်။

ဂျပန်ကို ကျွန်တော်သေနတ်ကျည်ဆန် ထွက်သွားသည့်အကြောင်း ရှင်းပြပါသည်။ ဂျပန်က ကျွန်တော့်ကိုယုံကြည်စွာပင် ကျွန်တော် ရှင်းပြချက်ကို လက်ခံလိုက်ပါသည်။ အသက်အရွယ် အနည်းငယ်ကြီးသော ထိုဂျပန်ကပင် ကျွန်တော့်အား သေနတ်ကိုသတိထားကိုင်ရန်ပင် သတိပေးစကား ပြောလိုက်ပါသေးသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း တဟိုက်ဟိုက် ပြောရင်း နားထောင်ရပါသည်။ ၁၀မိနစ်လောက်ကြာမှ အိမ်ပြန်ခဲ့၏။

အိမ်ရောက်သော် သခင်တင်မြနှင့် သခင်မြသွင်တို့က စိတ်ပူပန်စွာ ထိုင်စောင့်နေကြပါသည်။ သခင်တင်မြက ကျွန်တော် အိမ်ပေါ်လှမ်းအတက်မှာပင် "ဘယ့်နဲ့လဲ၊ ဂျပန်တွေ ဘာတွေမေးလိုက်လဲ" ဟု ဆီးမေးပါသည်။ ကျွန်တော်က "ဘာမှ ထူးထူးထွေထွေမမေးပါဘူးဗျာ၊ ဂျပန်အဘိုးကြီးက သေနတ်ကိုဘယ်လိုကိုင်ရမယ်၊ ရိုသေရမယ်ဆိုတာတွေ ပြောနေတာကို နားထောင်နေရတာနဲ့ နည်းနည်းကြာသွားတာ" ဟု ပြောပါသည်။ သခင်မြသွင်က "ဟုတ်တယ်ကွ၊ သေနတ်ကိုတော့ ဂရုစိုက်ကိုင်မှ၊ ဘီအိုင်အေတုန်းကလည်း ရဲဘော်တွေ မတော်တဆ

သေနတ်ကျည်ထွက်ပြီး သေကြ၊ ဒဏ်ရာရကြနဲ့ ဖြစ်သေးတယ်။ ခုလည်း အိမ်ဘေးက ထွက်သွားလို့ပေါ့ကွာ အိမ်အောက်တည့်တည့်ဆိုရင် ငါလား၊ ဘသိန်း (သခင်တင်မြ၏ထိုခေတ်ကနာမည်) လား တစ်ယောက်တော့ ထိချင်ထိမှာ" ဟုပြောပါသည်။ ကျွန်တော်က "ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် သတိထားကိုင်ပါ့မယ်။ သတိထားနေရင်းကခု ဟာက ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး မောင်းဆွဲမိတယ် မသိဘူး" ဟူ၍ပြောပြီး ရေချိုးကြပါသည်။

နောက်နေ့ နံနက် ခုနစ်နာရီခန့် ဒီရေကျသွားချိန်တွင် ဒေးဒရဲဘက်သို့ ထွက်ခဲ့ကြပါသည်။

ထိုစဉ်က သခင်စိုးသည် ဒေးဒရဲမြို့ပေါ်တွင်လျှို့ဝှက်နေထိုင်သဖြင့် သူပုန်းအောင်းနေရာ အိမ်သို့ နေ့ ၁၂ နာရီခန့်တွင်ရောက်သွားပါသည်။ သခင်စိုးနှင့်အတူ မနှင်းမေကို တွေ့ရပါသည်။ မနှင်းမေမှာ ဖျာပုံ အာရှလူငယ်အဖွဲ့မှဖြစ်ပြီး ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးကို အချိန်ပြည့် တာဝန်ယူရန် သခင်စိုးထံရောက်နေသူ ဖြစ်ပါသည်။ လက်နှိပ်စက်တစ်လုံးဖြင့် စာတွေရိုက်နေပါသည်။

သခင်တင်မြသည် သခင်စိုးထံ ပြည်သူ့အရေးတော်ပုံပါတီနှင့် ကွန်မြူနစ်ပါတီ တစ်ပါတီတည်းပူးပေါင်းရေး အစီအစဉ်များနှင့် မြေအောက်စည်းရုံးရေး အခြေအနေများကို အစီရင်ခံပြီးနောက်နေ့တွင် ဒေးဒရဲမှ ရန်ကုန်သို့ ပြန်သွားပါသည်။ ကျွန်တော်သာ သခင်စိုးထံတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော်သခင်စိုးထံတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည့်အကြောင်းမှာ မာ့က်စ်ဝါဒနှင့်ပတ်သက်၍ မရှင်းလင်းတာများကိုမေးရန်နှင့် မည်သည့်စာအုပ်များကို ဖတ်ရှုရမည်ဟူသောအကြောင်းကို မေးရန်ဖြစ်ပါသည်။

အမှန်မှာ ကျွန်တော်သည် ကွန်မြူနစ်ပါတီမှ လက်နှိပ်စက်နှင့် ရိုက်နှိပ်ထုတ်ဝေပြီးဖြစ်သော Marx, Engels, Lenin Stalin နှင့် Dimirov တို့ မြန်မာဘာသာပြန်ပြီးသော ရေးသားချက်အချို့ကိုဖတ်ပြီး ဖြစ်ပါသည်။ အထူးသဖြင့် ကျွန်တော်သိလိုသော အကြောင်းတစ်ရပ်မှာ **တတိယမြောက် ကမ္ဘာ့ကွန်မြူနစ်အဖွဲ့ချုပ်၏ အထွေထွေအတွင်းရေးမှူးဖြစ်သူ** George Dimitrov **၏** The working class against

Fascism ဟူသော ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေး အလုပ်သမားလူတန်းစား စာတမ်း၏ ဆိုလိုရင်းအချက်များကို ဆရာကြီးသခင်စိုးအား မေးမြန်းရန် ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့်သခင်စိုးက ပြောရာတွင် -

"ဖက်ဆစ်ဝါဒကိုဆန့်ကျင်ပြီး တိုက်ခိုက်ရမည့် တာဝန်ကြီးမှာ အလုပ်သမားလူတန်းစားနှင့် ကွန်မြူနစ်တွေသာ လုပ်ရမည်မဟုတ်၊ အခြားသော တောင်သူလယ်သမားများ၊ မြေပိုင်ရှင်များ၊ ဓနရှင်ပေါက်စ များ၊ ပညာတတ်များ၊ တိုးတက်သော အရင်းရှင်များ၊ လူမျိုးများအားလုံးက ဖက်ဆစ်ကို ဆန့်ကျင်ရမည်။ လူထုလူတန်းစားလူမျိုးစု အကုန်ပါသော ကြီးမားသော ဆန့်ကျင်မှုနှင့်ဆန့်ကျင်ရမည်။ ကြီးမားသော စည်းရုံးရေး အဖြစ်နဲ့ဆန့်ကျင်ရမည်" ဟူ၍ ပြောပါသည်။

ထို့ပြင် ကျွန်တော်သည် Marx ဝါဒ၏ဒဿနကို စိတ်ဝင်စားသည်။ မိမိကိုယ်တိုင်လည်း သင်တန်းပေးသင့်သလောက် ပေးထားပြီးဖြစ်သည့် စတာလင်ရေးသားစီရင်သော Dirlectical and Historical Materi-alism (အနုပဋိလောမနှင့်ရုပ်ပိုင်းသမိုင်းဝါဒ) ဟူသော သဘောတရား စာတမ်းပါ အချက်အလက်များကို နားမရှင်းသည့်အတွက် မရှင်းသည် များကိုမေးရာ သခင်စိုးက စိတ်ရှည်စွာရှင်းပြပါသည်။ ကျွန်တော်လည်း ရှင်းသွားပါသည်။

ထိုမျှမက ထိုစာအုပ်၏ နိဂုံးပိုင်းမှာပါသော ကားလ်မာ့က်စ်၏ အခြေခံစီးပွားရေးအမြင်ဝါဒကို လိုရင်းချုပ်၍ဖော်ပြသော စာပိုဒ်ဖြစ် သည်။ ထိုစာကိုကောင်းစွာနားလည်ရန် ထပ်ခါတလဲလဲ ဖတ်ရှုလေ့လာရန် သခင်စိုးက ပြောပါသည်။

လူ့ဘောင်အဖွဲ့အစည်းသည် မိမိဖြေရှင်းနိုင်လောက်သော အလုပ် တာဝန်ကိုသာ မိမိကိုယ်မိမိ ပေးအပ်လေ့ရှိပေသည်။ ကုန်ထုတ် စွမ်းအားစုဖြစ်ပေါ်တိုးတက်မှု မရင့်မာသေးသရွေ့ ကာလပတ်လုံး မည်သည့် လူနေမှုစနစ်မျှ ပြီးမြောက်အောင်မြင်အောင် ဖြစ်ပေါ်လာ လိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။ အနည်းဆုံး ဖြစ်ပေါ်တိုးတက်ရန် အလားအလာ ရှိနေမှသာလျှင် လူနေမှုစနစ်သစ် ဖြစ်ပေါ်လာရန် အလားအလာ ရှိနေပေသည် ဟူသောစာပိုဒ်ကို အဖန်တလဲလဲ သုံးသပ် သိမြင်နေရန် လိုအပ်ကြောင်း ဆရာကြီးသခင်စိုးက ကျွန်တော့်ကို တိုက်တွန်းလိုက်သည်။

ထိုစကားကို ကောင်းစွာမှတ်သားမိပြီး ထိုစကားကို တွေးမိတိုင်း တွေးမိတိုင်း ကျွန်တော်၏ နိုင်ငံရေး အသိပညာလေးနက်လာသည်ဟု ခံစားမိပါသည်။

ကျွန်တော်တွေးမိသော အချက်တစ်ချက်သာရှိပါသည်။ မာ့က်စ်၏ ဝါဒသဘောထားအချုပ်မှာ- မည်သည့်ဆန္ဒဖြစ်စေ၊ ကောင်းသော ရည်ရွယ်ချက်များ ရှိနေမည်ဖြစ်ပါစေ ဖြစ်နိုင်သော အခြေအနေပေးမှ လုပ်ပါ။ ဖြစ်နိုင်သော အခြေအနေမပေးပါက ဇွတ်မလုပ်ရန်ဟူ၍ ကျွန်တော် တွေးမိ၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် ဒေးဒရဲမှ ရန်ကုန်သို့ ပြန်ခဲ့ပါသည်။

ပြလို့သို့မပြန်မီ ကျွန်တော်ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းထံသွားပြီး သတင်းပို့ ပါသည်။ ကျွန်တော်က "ကျွန်တော် ဗိုလ်ချုပ်ညွှန်ကြားတဲ့အတိုင်း ပထမ အရာရှိတွေကို ဗိုလ်ချုပ်ရေးတဲ့ ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေးစာတမ်းကို ဆွေးနွေးပါတယ်။ တက်ရောက်တဲ့အရာရှိတွေ ကျေနပ်ကြပါတယ်။

အရာရှိသင်တန်းတွေပြီးတော့ အရာခံဗိုလ်တွေနဲ့တပ်ကြပ်တွေကို ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေး စာတမ်းရှင်းပြပါတယ်။ သူတို့တွေက စိတ်ဝင်စား ကြပါတယ်။ ကျေးရွာလူထုရော၊ တပ်ထဲက အခြားဆင့်တွေအားလုံးဟာ ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေးအတွက် စိတ်ထက်သန်ကြပါတယ်။ အင်္ဂလိပ်ဗုံးကြဲ လေယာဉ်ပျံတွေလာနေတော့ အင်္ဂလိပ်ပြန်လာမယ်ထင်ပြီး မျှော်ကြပါ တယ်။ အဝတ်ရှားတာ၊ ရောဂါထူတာ ၊ ဝဲပေါက်တာကအစ စိတ်ထိခိုက် စရာတွေ များနေလို့ နိုင်ငံအေးချမ်းချင်တဲ့စိတ် အလွန်ဖြစ်နေပါတယ်။ ဖက်ဆစ်ကိုတော်လှန်ဖို့လည်း သိပ်စိတ်ထက်သန်နေပါတယ်။ တပ်မတော် ကိုလည်း အလွန်ပဲအားကိုးပါတယ်။ တို့တပ်မတော်က တို့ဒုက္ခတွေကို ကယ်မှာပဲလို့ ပြောပါတယ်ဗိုလ်ချုပ်" ဟုပြောလိုက်ပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက

"ဒီနေ့တော့ စကားကြာကြာမပြောနိုင်ဘူးကွာ၊ နောက်လာလည်း ဝင်ခဲ့" ဟုပြောသဖြင့် ကျွန်တော် ဗိုလ်ချုပ်အားအလေးပြုရင်း ဗိုလ်ချုပ် အိမ်မှ ပြန်ခဲ့ပါသည်။

နောက်နေ့တွင် ထိုခေတ်က ခရီးသွားနေကျထုံးစံအတိုင်း ကုန်တင် ကားခေါင်မိုးပေါ်မှစီးပြီး ပြလို့သို့ ပြန်ခဲ့ပါသည်။

အနောက်တိုင်းသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ကျွန်တော်နေထိုင်ရာ ဗိုလ်စန်းယု၏ ဆေးတပ်ဝင်းသို့ရောက်လျှင် ပြောက်ကျားစစ်ဆင်ရေး စာအုပ်မှာ ပုံနှိပ်၍ပြီးကြောင်း သိရပါသည်။ အချို့တစ်ဝက်ကိုလည်း စိတ်ဝင်စားသော အရပ်သားအချို့ထံသို့ ဖြန့်ထားကြောင်း သိရပါသည်။

ကျွန်တော်၏ အထက်တွင်တာဝန်ယူနေသူမှာ အနောက်တိုင်း စစ်ဌာနချုပ်၏ ရုံးအဖွဲ့မှူးဖြစ်သူ ဗိုလ်ကြီးစိန်မှန်ထံ သတင်းပို့ရပါသည်။ သတင်းပို့ရင်းကပင် "ကျွန်တော်တပ်ထဲက သင်တန်းမပေးရသေးတဲ့ သူတွေရော ပတ်ဝန်းကျင်ကျေးရွာတွေကိုလေ့လာပြီး အဲဒီရွာက လူငယ်တွေကို သင်တန်းပို့ချချင်ပါတယ်။ ရွာတွေသွားဖို့ ကျွန်တော့်ကို ကူညီပါဦး" ပြောလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်နေထိုင်ရာ အနောက်တိုင်းစစ်ဌာနချုပ်သည် ဧရာဝတီမြစ်ကို မျက်နှာပြုထားသည်။ စစ်ဌာနချုပ်၏ တစ်ဖက်ကမ်းတွင် တောင်ကုန်းလေးများ တောအုပ်ကလေးများ ရှိကြပါသည်။ ထိုနေရာတွင် စစ်ဌာချုပ်မှထားသည့် ကင်းတပ်ရှိပါသည်။ မနီးမဝေးတွင် စက်အမြောက်တပ်ခွဲ ရှိပါသည်။ ရဲဘော်သုံးကျိပ်ဝင် ဗိုလ်မြင့်အောင် အုပ်ချုပ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်စိန်မှန်၏အကူအညီဖြင့် တစ်ဖက်ကမ်း ကင်းတပ်အနီးတွင် သင်တန်းဖွင့်ခဲ့ပါသည်။

သင်တန်းတွင် ကံမမြို့မှ ကိုတင်အေးခေါင်းဆောင်သော လူငယ်သုံးယောက်၊ အောင်လံမှ တစ်ယောက်၊ ရေနံချောင်းမှ နှစ်ယောက်နှင့် အနောက်တိုင်းတပ်အတွင်းမှ တပ်ကြပ်နှစ်ယောက်၊ တပ်သားကြီးအဆင့်ရှိ နှစ်ယောက် ပေါင်းဆယ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။

သင်တန်းတွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေး၊ ဂျပန်လူရိုင်းများကို မောင်းထုတ်ကြစာတမ်းနှင့် ကွန်မြူနစ်ပါတီက ထုတ်ဝေသော လွတ်လပ်ရေးကြေညာစာတမ်းအမှတ် (၁) နှင့် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှုတ်မှ မှာကြားသော ပြည်သူနှင့်တပ်မတော်ပူးတွဲရမည်။ အိန္ဒိယပြည်မှ လေထီးနှင့်ရောက်လာသူတို့ကိုကူညီရမည်။ အရေးကြုံလာပါက တပ်ကိုလာသတင်းပေးရန်တို့ကို ဆွေးနွေးဟောပြောရပါသည်။

ထိုမှတစ်ပါး နဂါးနီခေတ်က ထုတ်ဝေထားသော မောင်စိုး (သခင်စိုး) ရေးသော ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒကျမ်းစာအုပ်ကို လက်နှိပ်စက်ဖြင့် ကူးထားသောကြောင့် ထိုစာအုပ်ကိုဝေပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက လွတ်လပ်ရေး၊ ဒီမိုကရေစီရေးနှင့် ဆိုရှယ်လစ်ရေးဟူ၍ ကြွေးကြော်ခဲ့သော ကွန်မြူနစ်ပါတီ၏သဘောထားကို ကျေနပ်ပြီးဖြစ်သောကြောင့် သခင်စိုးရေးသော ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒကျမ်းကို ကူးပေးရင်း "ဒီစာအုပ်ကို ဖတ်ကြည့်ပါ။ စိတ်ဝင်စားရင် နားမလည်ရင် ကျွန်တော့်ကို ပြောပါ" ဟုပြောရင်း စာကူးစက်နှင့် ကူးထားသော ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒကျမ်းကို ဝေပေးခြင်းဖြစ်ပါသည်။

အမှန်မှာ သခင်စိုးရေးသည့် ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒကျမ်းမှာ ကွန်မြူနစ်ပါတီဌာနချုပ်တွင်မရှိပါ။ ဒီစာအုပ်ကို စိတ်ဝင်စားသောကြောင့် ကျွန်တော်က ဤစာအုပ်ကို သွားလေရာ ယူသွားတတ်ပါသည်။ ဆိုရှယ်လစ်ရေး ဝါဒဖြန့်ရာတွင် မည်သို့ဖြန့်ရမည်ဟူ၍ ကျွန်တော့်ကို ညွှန်ကြားချက်မရှိခဲ့ပါ။ သခင်စိုး၏ ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒကျမ်းကို ကျွန်တော် သဘောကျလွန်းသောကြောင့် ကျွန်တော့်စိတ်ကူးဖြင့် ထိုစာအုပ်ကို လက်နှိပ်စက်ရိုက်၊ စာကူးစက်နှင့်လှည့်ပြီး ကျွန်တော့်သဘောနှင့် ဖြန့်ဝေခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒကျမ်းကို လက်နှိပ်စက်ရိုက်စာကူးစက်နှင့် လှည့်ပေးသူမှာ ဗိုလ်အေးဖေ (သေဒဏ်ပေးခံရသူ) ဖြစ်ပါသည်။

သင်တန်းမှာ ရှစ်ရက် ကြာပါသည်။ နိုဝင်ဘာ ၁၀ ရက် မတိုင်မီတွင် ပြီးသွားပါသည်။ သင်တန်းပြီးသောအခါ သုံးလေးရက်အနားယူပြီး နောက် မင်းတုန်းဘက်သို့ ကျေးရွာများကို စည်းရုံးရန် ခရီးထွက်ခဲ့ပါသည်။ ထိုခရီးမှာ လေးငါးရက်ကြာခဲ့သည်။ မင်းတုန်းပတ်ဝန်းကျင် ကျေးရွာများသို့ အတော်လေးနှံ့စပ်စွာရောက်ခဲ့ပါသည်။ ထိုမှအပြန်တွင် ဗိုလ်ကြီးစိန်မှန်အား တွေ့ခဲ့ရသည့်အတွေ့အကြုံများကို တင်ပြရပါသည်။

ထိုသို့ပြောပြီးမှ ဗိုလ်ကြီးစိန်မှန်က -

"ဒီမှာကိုစန်းငွေ၊ ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ သတင်းရောက်နေတယ်။ အဲဒီသတင်းက ကုလားပြည်က လေထီးနဲ့ လူတစ်ယောက်လာလိမ့်မယ်၊

မင်းတုန်းအနောက်မြောက်ဘက်လောက်မှာ ကျလိမ့်မယ်၊ အဲဒီနေရာမှာ အင်္ဂလိပ်စာလုံး တီပုံသဏ္ဍာန်မီးဖိုပြီး သွားစောင့်ပေးရမယ်။ ခင်ဗျား စည်းရုံးထားတဲ့ရဲဘော်တွေနဲ့သွားစောင့်ပါဦး” ဟု တာဝန်ပေး ပါသည်။

တိုက်ဆိုင်လိုက်လေခြင်း၊ ကျွန်တော်က ယခုပဲ မင်းတုန်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို စည်းရုံးပြီးလေ့လာပြီး ပြန်လာသူဖြစ်သည်။ ယခုပင် မင်းတုန်းသို့ ကျွန်တော်ပြန်ရပါသည်။ သတ်မှတ်သည့်နေရာတွင် တီပုံသဏ္ဍာန် မီးဖိုစောင့်ပါသည်။ ပထမညက မကျပါ။ နောက်နေ့မှ လေထီး ချပေးသည်။ ကျွန်တော်တို့သွားစောင့်ပြီး သူ့ကို လေထီးမှ ချပေးတာကို ဝိုးတဝါးတွေ့ရပါသည်။ လူကိုတော့ မတွေ့ရသေးပါ။ ကျွန်တော်တို့ လက်နှိပ်မီးနှင့် သုံးချက် ပွင့်ချည်မှိတ်ချည် လုပ်ပြပါသည်။

သူထွက်လာ၏။ လက်တွင် ပစ္စတိုသေနတ်ကိုကိုင်၊ ကျွန်တော်တို့ကို ချိန်လျက် ကျွန်တော်တို့ဆီ လျှောက်လာပါသည်။ သူ၏အမည်မှာ ကိုဖေကြီးဖြစ်ပါသည်။ သူက -

“ကျွန်တော့်နာမည်ဖေကြီး၊ တက်ဘုန်းကြီးသိန်းဖေ လွှတ်လိုက်လို့” ဟုပြောပါသည်။

ကျွန်တော်ကလည်း -

“ကျွန်တော်စန်းငွေပါ။ အနောက်တိုင်းစစ်ဌာနချုပ်ကပါ။ တာဝန် အရ လာတာပါ” ဟုပြောလိုက်ပါသည်။

ကိုဖေကြီးဆင်းလာချိန်မှာ နံနက် သုံးနာရီခန့်ဖြစ်ပါသည်။ သူ၏ လေထီးမှာ သစ်ကိုင်းနှင့်ငြိနေသေးသည်။ သူသည်လေထီးကြိုးကို ဖြတ်၊ လေထီးကိုခေါက်ပြီး ဝှက်ထားပြီး ကျွန်တော်တို့နှင့် လာတွေ့ခြင်းဖြစ် ပါသည်။

ကိုဖေကြီးသည် စစ်သားလည်းမဟုတ်သလို နိုင်ငံရေးသမားလည်း မဟုတ်ပါ။ သူ၏မူလတာဝန်မှာ ဆက်သွယ်ရေးလုပ်ရန်သာဖြစ်သော ဆက်သွယ်ရေးသမားဖြစ်ပါသည်။ ဦးသိန်းဖေတို့က ဆက်သွယ်ပြီး စည်းရုံးပြီး ဤလုပ်ငန်းထဲပါလာသူဖြစ်ရာ ဗြိတိသျှတပ်ဖွဲ့ဝင်ဟုလည်းဆို နိုင်သော လုပ်ငန်းနှစ်မျိုးလုပ်သူ လူစွန့်စားဖြစ်သည်။

ထိုခေတ်က ထိုကဲ့သို့ ယခင်က မည်သည့်ဝါသနာ အလုပ်အကိုင်တို့ ရှိနေစေကာမူ နိုင်ငံအတွက် စည်းရုံးသူတို့နှင့်တွေ့သွားသောအခါ အုတ် တစ်ချပ်သဲတစ်ပွင့်အဖြစ် နိုင်ငံလွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲတွင် ပါဝင်ခဲ့သူ များစွာ ရှိခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ကိုဖေကြီးကို ကင်းစခန်းတွင်ပင် တစ်နေ့လုံး နေစေပြီး ညပိုင်းကျမှပင် ဗိုလ်ကြီးစိန်မှုန်ထံသို့ ပို့ပေးပါသည်။

ကိုဖေကြီး၊ ဗိုလ်ကြီးစိန်မှုန်နှင့် ကျွန်တော်တို့နှင့်စကားပြောရာတွင်-

“ကျွန်တော့်ဆီမှာ စတင်းဂန်းတစ်လက်ပါလာပါတယ်။ ဦးသိန်းဖေက သခင်စိုးဆီသို့ ပို့ဖို့ ခိုင်းလိုက်ပါတယ်။ ဘယ်သူ့ကို ပေးရမလဲ” ဟု မေး ပါသည်။

စတင်းဂန်းသေနတ်သည် ကျွန်တော်တို့တပ်သို့ ဤအချိန်တွင်မှ ရောက်လာသော သေနတ်ဖြစ်ပါသည်။ ဗိုလ်စိန်မှုန်က ဤသေနတ်ကို လိုချင်သော်လည်း သခင်စိုးအတွက်ဟုပြောထားသောကြောင့် သခင်စိုး ဆီသို့ရောက်ရန် ကျွန်တော့်ကို တာဝန်ယူစေပါသည်။ ဤသေနတ်ကိစ္စ ကြောင့်ပင် ကျွန်တော်သည်ရန်ကုန်သို့ပြန်ခဲ့ပါသည်။ ရန်ကုန်တွင် သခင် တင်မြအား သေနတ်ကိစ္စပြောရာ သခင်တင်မြက “ဟာ ဒါဖြင့် ခင်ဗျားပဲ ဒီဟာကိုသွားပို့တော့၊ ကျွန်တော့်ဆီကစာတွေလည်း ယူသွားပေးပါ” ဟု ခိုင်းသောကြောင့် ကျွန်တော်သည် သခင်စိုးဆီသို့ ထွက်ခဲ့ရပြန်ပါသည်။

သခင်စိုးဆီရောက်သောအခါ ယူလာခဲ့သော စတင်းဂန်းသေနတ် ကို ပေးရင်း -

“သေနတ်က အိန္ဒိယမှာရောက်နေတဲ့ တက်ဘုန်းကြီးသိန်းဖေက ဦးထွန်းဝေ (သခင်စိုး၏ လျှို့ဝှက်အမည်) အတွက် ပေးလိုက်တာပါ။ ကျွန်တော်ကတော့ တပ်ထဲမှာ သင်တန်းသဘောမဟုတ် ဆွေးနွေးပွဲလေး တွေ ပေးဖြစ်ပါတယ်။ တပ်တွင်းကပြီးတော့ ကျေးရွာတွေဆီအထိ ဆင်းပြီး စည်းရုံးရေးတွေ လုပ်ပါတယ်။ စည်းရုံးရေးလုပ်တဲ့အခါမှာတော့ ကျေးလက်နေပြည်သူတွေဟာ ဖက်ဆစ်ကို မုန်းတီးတာအတူတူပဲ သိပ်ပြင်းထန်ကြပါတယ်။

ဆွေးနွေးတာ ဟောပြောတာကတော့ ဖက်ဆစ်လူရိုင်းများကို မောင်းထုတ်ကြဆိုတာကိုရော၊ မဟာမိတ်တွေနဲ့ပူးပေါင်းဖို့ဆိုရာမှာ ဘာကြောင့် မဟာမိတ်နဲ့ ပေါင်းရတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းနဲ့ ကမ္ဘာ့ အခြေအနေတွေ ပါပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ပါတီအနေနဲ့ကတော့ ဦးထွန်းဝေ ရေးတဲ့ ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒကျမ်းကို သူတို့နားလည်အောင် ဆွေးနွေးခဲ့ပါတယ်။

ကျေးလက်တောရွာတွေဆိုတာက ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းရဲ့ ဟောပြောမှုတွေ၊ ဗုဒ္ဓဘာသာရဲ့အတွေးအခေါ်တွေ လွှမ်းမိုးနေတဲ့သူတွေများတော့ သူတို့က ပါတီသဘောတရားနဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာ ဘယ်လိုဆက်စပ်ပါသလဲ၊ တူပါသလား၊ ကွဲပြားသလားဆိုတာတွေ သိချင်နေကြပါတယ်၊ ကျွန်တော်က ဘယ်လိုပြန်ပြီး ဆွေးနွေးရပါမလဲခင်ဗျာ” ဟု မေးလိုက်ပါသည်။

“ကျွန်တော့်သဘောပြောရမယ်ဆိုရင် ဗုဒ္ဓအဘိဓမ္မာအခြေခံတရားအချို့နှင့် မာ့က်စ်ဝါဒ၏ အခြေခံအချို့တို့ဟာ သဘောခြင်း ကိုက်ညီနေကြတယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ထင်မြင်ချက်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဆရာကြီးရဲ့သဘောထားကို သိချင်ပါတယ်” ဟုပြောလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်က အထက်ပါအတိုင်း ပြောလိုက်သောအခါ သခင်စိုးက-

“ခင်ဗျားရန်ကုန်မှာစောင့်နေ၊ နှစ်ရက်သုံးရက်အတွင်း ကျွန်တော်ပို့လိုက်မယ်” ဟုပြောပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ကိုအေးမောင်နှင့်အတူ ဒေးဒရဲသဘော်ဆိပ်သို့ ထွက်ခဲ့၏။

ရန်ကုန်သို့ရောက်သောအခါ သခင်စိုးအား ကျွန်တော်ကမေးပုံ၊ သခင်စိုးက စောင့်ခိုင်းပုံတို့ကိုပြောပြပြီး ကုန်ဈေးတန်းရှိ ကျွန်တော်တို့ လျှို့ဝှက်စခန်းတွင် နားနေလိုက်ပါသည်။

နှစ်ရက်ခန့်ကြာသောအခါ ကိုအေးမောင်ရောက်လာပြီး လင့်လမ်းအိမ်ရှိ ကိုငွေးမြိုင်ကိုစာပေးခဲ့ပါသည်။ စာအိတ်ကို ကိုငွေးမြိုင်က ဖောက်မဖတ်ပါ။ စာအိတ်ထဲတွင် ကျွန်တော့်အတွက်သခင်စိုးက ပေးသောစာနှင့် သခင်တင်မြအတွက် စာတွေ ပါလာပါသည်။ သခင်တင်မြက “ဘာစာတွေလဲဗျာ” ဟု မေးပါသည်။

စာမှာ ကျွန်တော့်ကို တိုက်ရိုက်ရေးသောစာမဟုတ်ပါ၊ ကွန်မြူနစ်ပါတီတစ်ရပ်လုံးအတွက် ရေးသောစာဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်မမေးမီက သခင်စိုးအား သခင်ဗိုလ်က မဟာမိတ် - အင်္ဂလိပ်ပူးပေါင်းရေးနှင့် ပတ်သက်ပြီး မေးခဲ့ဖူးပါသည်။ ထိုအမေးကို သခင်စိုးက နှုတ်ဖြင့်မဖြေဘဲ စာနှင့်ရေးဖြေခဲ့၏။ ထိုအဖြေစာကို ပါတီဝင်အချို့တို့အား ဖြန့်ခဲ့သည်ဟု သိရပါသည်။ ထိုစာတွင် အမေးအဖြေ အမှတ် (၁) ဟု အမှတ်စဉ်ရေးထိုးမထားခဲ့ပါ။ ကျွန်တော်မေးသောမေးခွန်းကို ပြန်ဖြေသောစာအတွက် **အမေးအဖြေအမှတ် (၂) ဟု ခေါင်းစဉ်တပ်** ထားပါသည်။

ရဲဘော်စန်းငွေအမေး။ **ဗုဒ္ဓအဘိဓမ္မာ အခြေခံအချက်အချို့နှင့် မာ့က်စ်ဝါဒအခြေခံအချို့တို့ဟာ သဘောချင်း ကိုက်ညီသည်ဟု ကျွန်တော်ထင်ပါသည်။ မှားပါသလား၊ မှန်ပါသလားခင်ဗျား။**

အဖြေ ။ **ဗုဒ္ဓက ကမ္ဘာကြီးကိုဖန်ဆင်းသူ ဗြဟ္မာကြီးမရှိဟု ဆိုထားပါသည်။ မာ့က်စ်ဝါဒလည်း ကမ္ဘာကြီးကို ဖန်ဆင်းသူမရှိဟု ဆိုထားပါသည်။ ဤနေရာတွင် သဘောခြင်း ကိုက်ညီပါသည်။**

သို့သော် ဤလောကတွင် ဗြဟ္မာကြီးရှိသည်။ နတ်ဒေဝါများရှိသည်ဟူသောအချက်ကို မာ့က်စ်ဝါဒက လက်မခံပါ။ ဆက်ပြီး ပြောရမည်ဆိုလျှင် ဗုဒ္ဓဝါဒနှင့်မာ့က်စ်ဝါဒသည် အခြေခံ အားဖြင့် ဆန့်ကျင်နေကြပါသည်။

ဗုဒ္ဓဝါဒအရ အဝိဇ္ဇာနှင့်တဏှာတည်း ဟူသော မူလတရား နှစ်ပါးအစ ပဋိစ္စသမုပ္ပာဒ်ပတ်အလယ်။ နိရောဓသစ္စာအဆုံးရှိသော နိဗ္ဗာန်ဝါဒသည် လောကဥ္စမဖြစ်နိုင်ဆုံးသောအရာကို

ရှင်ကြီးဂေါတမသည် စိတ်ကူးအယဉ်ကြီး ယဉ်ခဲ့ရာရောက်ခဲ့လေသည်။

ဒုက္ခမှ လွတ်မြောက်ခြင်းကို ဤလောက တွင် မတွေ့နိုင်။ ဤလောကမှ လွန်မြောက်သွား မှသာ တွေ့နိုင်မည်ဟု ဆိုထားခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် လောကအတွင်းလွတ်မြောက် ချမ်းသာခြင်းကို ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်ခြင်းသည် မဖြစ်နိုင်ရာရောက်နေပေသည်။ ကွန်မြူနစ် ဝါဒက လူတို့၏ လွတ်မြောက်ခြင်းကို လောက ၏ အပြင်ဘက်တွင်မရှာ၊ လောကတွင်းမှသာ ရရှိနိုင်သည်ဟု ခံယူထားပေသည်။

ထို့ကြောင့် ဤအချက်တွင် ဗုဒ္ဓဝါဒနှင့် မာ့က်စ်ဝါဒသည် ဖြောင့်ဖြောင့်ကြီး ခြားနား လျက်ရှိသည်။ ဤအချက်ကြောင့် ကွန်မြူနစ် ဝါဒသည် နိဗ္ဗာန်ဝါဒကိုခံယူခြင်း မရှိချေ။

မာ့က်စ်ဝါဒအရမူ လူတို့၏ ကြိုးပမ်း ဆောင်ရွက်မှုအားဖြင့် လူ့ဘောင်အဖွဲ့အစည်း ဖြစ်ပေါ်တိုးတက်မှုကို တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် ဆောင်ရွက်နိုင်မည်ဟု ယုံကြည်သည်။ ကွန်မြူနစ်ဝါဒ၏ နိုင်ငံရေးနှင့် စီးပွားရေး လုပ်ငန်းများ ပြီးမြောက်အောင်မြင်လျှင် လူ့ဘောင်အဖွဲ့တွင် လူတန်းစားပဋိပက္ခ ချုပ်ငြိမ်းသွားမည်။ ကမ္ဘာကြီး ငြိမ်းချမ်း သာယာမည်။ လူတိုင်းလူတိုင်း စားဝတ် နေရေးပြည့်စုံပြီး စိတ်ချမ်းသာ ကိုယ်ချမ်းသာ ဘဝသို့ ရောက်မည်။

ထို့ကြောင့် လောက၏ ချမ်းသာခြင်းကို လောကကြီးအတွင်း၌သာ ရရှိမည်ဟု ကွန်မြူနစ်ဝါဒက ခံယူထားသည်။

ကွန်မြူနစ်ပါတီသည် မည်သည့်ဘာသာ ကိုမျှခံယူခြင်း မရှိသော်လည်း မည်သည့် ဘာသာကိုမျှ တိုက်ခိုက်ရန်ရည်ရွယ်ခြင်း မရှိပါ။

သိပ္ပံပညာရပ်များ ထွန်းကားလာသည်နှင့် အမျှ ဘာသာဝါဒများ ချုပ်ငြိမ်းသွားလိမ့်မည် ဟု ယုံကြည်သည်။ ထို့ကြောင့် ကွန်မြူနစ် ပါတီသည် ဘာသာရေးများနှင့်ပတ်သက်၍ ကြားနေဝါဒ သဘောထားရှိပါသည်။

အထက်ဖော်ပြခဲ့သည်တို့မှာ အမေးအဖြေအမှတ် (၂) ၏ လိုရင်း အချက်ဖြစ်သည်။

ထိုစာကို သခင်တင်မြအားပြသောအခါ သခင်တင်မြက "ဒီမှာ ရဲဘော်ကိုစန်းငွေ၊ ဒီစာတမ်းကိုလူတိုင်းကို မပြနဲ့ဗျာ၊ ဘုန်းတော်ကြီးတွေ တွေ့လို့မဖြစ်ဘူး၊ တတ်နိုင်ရင် ဘာသာရေးကိစ္စကို ကျွန်တော်တို့ မကျွမ်း ကျင်ပါဘူး၊ မကျွမ်းကျင်တဲ့ကိစ္စကို မဆွေးနွေးတာကောင်းတယ် " ဟူ၍ ပြောပြပါသည်။

နောက်နေ့တွင် ဗိုလ်သိန်းတန်ဆီသွားပြီး သခင်စိုး၏ စာကိုပြပါ သည်။ ဗိုလ်သိန်းတန်က "ဟာ မဖြစ်နိုင်တာဗျာ၊ ကွန်မြူနစ်ဝါဒက လောကီအလုပ်ဗျာ၊ ဘာသာရေးက လောကုတ္တရာအလုပ်ပဲ၊ ကိုယ့် ဘာသာ ကိုယ့်ဘုရားတော့ ကိုယ်ရှိခိုးရမှာပေါ့။ ကျုပ်တို့တော့ ကွန်မြူနစ် ဝါဒစည်းရုံးရေးလည်းလုပ်မယ်။ ဘုရားလည်း ရှိခိုးမယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားလည်း သူ ပြောသလို လိုက်မတွေးနဲ့၊ ကိုယ့်ဘုရားကိုယ်ရှိခိုး" ဟု သခင်စိုး၏ စာကိုဖတ်ပြီး ပြောပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ပြလို့သို့ မပြန်သေးဘဲ ရန်ကုန်တွင်ရှိနေသည့်အခိုက် မင်္ဂလာဒုံဗိုလ်သင်တန်းကျောင်းသို့ သွားပါသည်။

ဗိုလ်သင်တန်းကျောင်းတွင် ကျွန်တော် စည်းရုံးဆက်သွယ်ထားသည့် ဗိုလ်ကျော်ညွန့်ဆီသွားပါသည် (ဗိုလ်ကျော်ညွန့်သည် နောင်တွင် ဗမာ့တပ်မတော်မှ ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီးကျော်ညွန့် ဖြစ်လာသူဖြစ်ပါသည်) ရေနံချောင်းသား၊ ကျောင်းသားသမဂ္ဂခေါင်းဆောင်ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် သခင်စိုး၏စာနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဗိုလ်သိန်းတန်၏ ခံယူချက်ကိုပြောပြရာ ဗိုလ်ကျော်ညွန့်ကလည်း "ဘာသာရေးနှင့် နိုင်ငံရေးဟာ သီးခြားထားရမှာပဲဗျာ" ဟုပြောပါသည်။

သခင်စိုး စာနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဗိုလ်သိန်းတန်၏ သဘောထား ခံယူချက်မျိုးကို ကိုလှမြိုင် (နောင်တွင် လုပ်သားပြည်သူ့နေ့စဉ် သတင်းစာ အယ်ဒီတာချုပ်ဖြစ်လာသူ ကိုလှမြိုင် (ကလောင်အမည် ကိုဆောင်း စာပေနှင့် စာနယ်ဇင်းအဖွဲ့ဗဟို ဥက္ကဋ္ဌ)၊ ပီကင်းပြန် ဗိုလ်သက်တင်၊ သထုံကိုကျော်တင့်၊ မှတ်မိသလောက် အတော်များများက ဗိုလ်သိန်းတန်၏ သဘောထားကို လက်ခံကြသည်။

နောင်အခါကျွန်တော်ပြန်စဉ်းစားမိသောအခါ လုပ်ရင်းကိုင်ရင်းနှင့်ပင် ကွန်မြူနစ်ပါတီဝင်တို့သည် ဗုဒ္ဓဘာသာအပါအဝင် ဘာသာရေးကို အလေးမထား၊ ဘာသာရေးကို ပစ်ပယ်လိုက်ကြသည်ကို တွေ့ရ၏။

အချို့သော ကွန်မြူနစ်ပါတီခေါင်းဆောင်တို့က သူတို့၏နောက်လိုက်တို့အား "မင်းတို့ဘာသာရေးကို မယုံ၊ ဘာသာရေး ကိုးကွယ်မှုမရှိဟုခံယူပါက အရက်သောက်ပြ" ဟူ၍ပင်ပြောလာကြပါသည်။ ထိုပြောသောကြောင့် အရက်သောက်ကြပြီး အရက်စွဲသွားသောသူတွေများခဲ့သေးသည်။

ဤလုပ်ရပ်သည် မာ့က်စ်ဝါဒနှင့်မပတ်သက်သော်လည်း ခေါင်းဆောင်လုပ်သူတို့၏ ပေါ့ဆသောအယူအဆသဘောထားတို့ကြောင့် ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော် ယုံကြည်ပါသည်။

အထက်တွင်ရေးခဲ့သော သခင်စိုး၏ ခံယူချက်ကိုလိုက်နာလက်ခံသော သူတို့လည်း ရှိပေသေးသည်။ ထိုသူတို့သည် ကွန်မြူနစ်ပါတီတွင်း ထင်ရှားအရေးပါသော ပုဂ္ဂိုလ်တွေများပေရာ ထိုသူတို့ကြောင့် ကွန်မြူနစ်ပါတီဝင်ဟုအမည်ခံသူတို့သည် ဘာသာရေးကို မလေးစားသည့် ကွန်မြူနစ်ပါတီဝင်များကြောင့် ဗုဒ္ဓဘာသာကို နှစ်ပေါင်းထောင်ချီ ကိုးကွယ်ခဲ့သော မြန်မာတိုင်းရင်းသားပြည်သူများနှင့်ကင်းကွာခဲ့သည်။ ထိုသို့ပါတီနှင့်ပြည်သူ ကင်းကွာသည့်အတွက် ယနေ့ မြန်မာနိုင်ငံတွင် ကွန်မြူနစ်ပါတီသည် နာလန်မထူနိုင်သောဘဝသို့ရောက်သွားရရှာလေသည်။

ကျွန်တော်သည် ပြလို့သို့ ပြန်ခဲ့ပါသည်။ သုံးလေးရက်နားပြီးသောအခါ ကျေးလက်တောရွာများသို့သွားပြီး ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေးအတွက် ဖွဲ့စည်းပေးထားသော ကလာပ်စည်းများကိုတွေ့ဆုံလေ့လာပြီး လိုအပ်သည်များကို ဖြည့်စွက် ဆွေးနွေးရပါသည်။ အဆိုပါကလာပ်စည်းတို့သည် ကျွန်တော်သင်တန်းပေးထားသည့် တပ်ကြပ်ကြီးများ၊ တပ်သားကြီးများက စည်းရုံးထားသော ကလာပ်စည်းများဖြစ်ကြပါသည်။

၁၉၄၄ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလတစ်လလုံးနီးပါးပင် ထိုအလုပ်နှင့်အချိန်ကုန်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်၏ပုံနှိပ်စက် ကလေးမှာ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ **ဖက်ဆစ်လူရိုင်းများကို မောင်းထုတ်ကြ** ဟူသော စာတမ်းကို ရိုက်ပြီး အထက်မြန်မာနိုင်ငံအထိ ဖြန့်ချိပေးခဲ့ပါသည်။

၁၉၄၄ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလကုန်ခါနီးတွင် ကျွန်တော် ရန်ကုန်သို့ ရောက်ခဲ့ပါသည်။ ရန်ကုန်သို့ ရောက်ရခြင်းအကြောင်းမှာ ကွန်မြူနစ်ပါတီနှင့် တပ်မတော်တို့၏ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေးလှုပ်ရှားမှုအခြေအနေကို သိရန်ဖြစ်ပါသည်။

ထိုအခေါက်တွင် သခင်တင်မြနှင့်တွေ့ရာ သခင်တင်မြက တော်လှန်ရေးတပ်ဦးကို ဖျက်သိမ်းလိုက်ကြောင်းပြော၍ သိရပါသည်။

တော်လှန်ရေးတပ်ဦးကို သခင်စိုးက သူ့သဘောနှင့်သူဖျက်ကြောင်း သခင်တင်မြကပြောပါသည်။ ထို့ကြောင့်သခင်တင်မြက လုံးဝ မကျေနပ်ကြောင်း၊ သခင်စိုးက သူ့သဘောနှင့်သူဖျက်ကြောင်း၊ မည်သူ့ကိုမှ မတိုင်ပင်ဘဲ ထင်သလိုဖွတ်လုပ်ကြောင်း သခင်တင်မြက ပြောပါသည်။ ဖျက်ရခြင်းအကြောင်းမှာ ရန်ကုန်ဗဆွေနှင့် သခင်စိုးတို့ စကားများရခြင်းကြောင့်ဖြစ်ကြောင်းဟု သိရပါသည်။

စကားများရခြင်းအကြောင်းကို အောက်ပါအတိုင်း ဆက်လက် ဖော်ပြချင်ပါသည်။

တတိယပိုင်း

UG ခေါ် Under Ground နှင့် ပြည်သူ့အရေးတော်ပုံပါတီ ဆက်စပ်လာခဲ့ပုံ

မူလအစပိုင်းက ပြည်သူ့အရေးတော်ပုံပါတီဟူ၍ခေါ်ခဲ့ခြင်းမရှိပါ။

စတင်ဖြစ်ပေါ်လာပုံမှာ ဤသို့ဖြစ်ပါသည်။

နောင်အခါတွင် သခင်ချစ်ဟူ၍ ကျော်ကြားလာမည့် မြန်မာ ကျောင်းဆရာ ဆရာချစ်ပဲခူးသား၊ နောင်အခါတွင် ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီး လှမောင်ဟူ၍ကျော်ကြားလာမည့် ဆရာလှမောင်၊ နဂါးနီစာအုပ်အသင်း ထူထောင်သူ သခင်ထွန်းရွှေ၊ နောင်တွင်ဗိုလ်သူရဟု အမည်တွင်လာမည့် ကြည့်မြင်တိုင်သား ဆရာညို စသည့်လေးဦးတို့သည် မြန်မာ ဆရာ အတတ်သင်ကျောင်းထွက် ကျောင်းဆရာများ ဖြစ်ကြသည်။

သူတို့သည် အိန္ဒိယနိုင်ငံ ဘင်္ဂလားပြည်နယ်တွင် ထင်ရှားခဲ့ကြသော အကြမ်းဖက်နိုင်ငံရေးအုပ်စုကို အားကျကာ အင်္ဂလိပ်ဆန့်ကျင်ရေး အကြမ်းဖက်အုပ်စုကို စတင် ဖွဲ့စည်းခဲ့ကြသည်။ သူတို့၏လုပ်ငန်းစဉ်မှာ ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးအတွက် ဗြိတိသျှဆန့်ကျင်ရေးဝါဒဖြန့်ခြင်း၊ လက်နက် ကြီးငယ်များကို ရသည့်နည်းနှင့် ရှာဖွေစုဆောင်းခြင်း၊ ကိုယ်စီတိုက်ပွဲဝင် လေ့ကျင့်ခန်းကို ပြုလုပ်ခြင်း၊ ဗြိတိသျှအစိုးရနှင့် ဘက်တော်သားများကို

ချောင်းမြောင်းတိုက်ခိုက်မည်ဟု ရည်ရွယ်ခြင်း၊ ယင်းသို့ဆောင်ရွက်ခြင်းဖြင့် လူသူအင်အား စုဆောင်းမိသောအခါတွင် တော်လှန်ရေးသူပုန်တပ်ဖွဲ့ကို ဖွဲ့စည်းသွားရန်ရည်ရွယ်ခြင်းအစရှိသည့် လျှို့ဝှက်ရေးလုပ်ငန်းများကို လုပ်ဆောင်သွားရန် ဖွဲ့စည်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ထိုအဖွဲ့၏လုပ်ငန်းရပ်ကို ပါဝင်အားပေးလာကြသူများမှာ နောင်သောအခါ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းဦးစီးသော တပ်မတော်၌ ထင်ရှားသော စစ်ခေါင်းဆောင်များ ဖြစ်ကြသည်။ ဗိုလ်မှူးမောင်မောင်၊ ဗိုလ်မှူးအောင်ကြီး၊ ဗိုလ်မှူးအောင်ရွှေ၊ ဗိုလ်မှူးတင်ဖေ၊ ဗိုလ်မှူးဝင်းအစရှိသည့် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားလူငယ်နှင့် သခင်လူငယ်များ ဖြစ်ကြသည်။ ထို့နောက်ပိုင်းတွင် တို့ဗမာအစည်းအရုံးမှ သခင်မြနှင့်သခင်အချို့လည်း ပါဝင်လာကြသည်။

သခင်မြသည် ထို Under ground အဖွဲ့၏ဥက္ကဋ္ဌ ဖြစ်လာခဲ့သည်။

စာရေးဆရာ ရန်ကုန်ဘဆွေနှင့် မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ကျောင်းသားလူငယ်များလည်း ထို Under ground အဖွဲ့တွင် ပါဝင်လာကြသည်။ ထိုအဖွဲ့၏ ရည်ရွယ်ချက်နှင့်လုပ်ငန်းတို့ကို တို့ဗမာအစည်းအရုံးနှင့် ဗမာ့ထွက်ရပ်ဂိုဏ်း၏ အထွေထွေအတွင်းရေးမှူးဖြစ်သူ သခင်အောင်ဆန်းကလည်း သဘောတူခဲ့၏။ သို့သော် အလုပ်အားလပ်ချိန် နည်းသောကြောင့် ကာယကံမြောက် ပါဝင်ခြင်းမရှိခဲ့ပေ။

အခြားသော အကြောင်းတစ်ချက်မှာ ဗြိတိသျှအစိုးရ၏ ဖမ်းဆီးချုပ်ချယ်မှုကို တိမ်းရှောင်ရန် နိုင်ငံရပ်ခြားသို့ ထွက်ခွာရေးအတွက် ပြင်ဆင်နေသောအကြောင်းလည်း ဖြစ်နေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် မန္တလေးမြို့တွင်အခြေစိုက်သော အထက်မြန်မာနိုင်ငံ Under ground လှုပ်ရှားမှုအတွက် ခေါင်းဆောင်မှုပေးရန် တက်ဘုန်းကြီးသိန်းဖေ၊ နောင်ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးဖြစ်လာမည့် ကိုကျော်ငြိမ်း၊ အမျိုးသားကျောင်းဆရာ ဆရာဗိုလ်ခင်မောင်လေး (ဝန်ကြီး ဗိုလ်ခင်မောင်လေး) ခေါင်းဆောင်သောအဖွဲ့ဝင်များမှာ ဗိုလ်သိန်းတန် (နောင်အခါတွင် တပ်နီတပ်ဗိုလ်ချုပ်ဖြစ်လာသူ သခင်သိန်းတန်)၊

ကျောက်ဆည် သခင်ရွှေ၊ သခင်ရွှေအုပ်၊ မိုးကုတ်သခင်သာခင်၊ တိုင်းချစ်ဦးသိန်းဖေ (ဒါရိုက်တာ မောင်တင်ဦး၊ ရုပ်ရှင်မင်းသား ဇော်ဝမ်းတို့၏အဖေ)၊ စစ်ကိုင်းမှ ကိုသိန်းတန် (ဗိုလ်မှူးကြီးစောမြင့်၏အစ်ကို)၊ ရွှေဘိုမှ ကိုသန်းမောင်၊ သခင်ချန်ထွန်း၊ အမရပူရသခင်ဗသိန်း၊ ဗိုလ်သန်းနိုင် (သခင်ဗဟိန်း၏ညီ)၊ ကျောက်ဆည်သခင်သန်းမြိုင်အစရှိသူတို့ ဖြစ်ကြသည်။

သခင်ဗဟိန်းသည်အောက်မြန်မာနိုင်ငံ Under ground လှုပ်ရှားမှုတွင် ပါဝင်ခဲ့သော်လည်း မကြာမီဗြိတိသျှအစိုးရ၏ ဖမ်းဆီးမှုကိုခံခဲ့ရပါသည်။

အထက်မြန်မာနိုင်ငံနှင့်အောက်မြန်မာနိုင်ငံ UG နှစ်ဖွဲ့လှုပ်ရှားမှုကို ဗဟိုမှဦးဆောင်သူမှာ Supreme Council အဖွဲ့ဖြစ်ပါသည်။ အဖွဲ့၏ဥက္ကဋ္ဌမှာသခင်မြဖြစ်၍ အတွင်းရေးမှူးမှာ သခင်ချစ်ဖြစ်သည်။ အဖွဲ့ဝင်များမှာဖော်ပြခဲ့သော စစ်ခေါင်းဆောင်များဖြစ်လာသည့် ဗိုလ်မောင်မောင်၊ ဗိုလ်အောင်ကြီး၊ ဗိုလ်အောင်ရွှေ၊ ဗိုလ်တင်ဖေ၊ ဗိုလ်ဝင်း၊ ဆရာလှမောင်၊ ဆရာထွန်းရွှေ၊ ဆရာညိုတို့အပြင် အခြားသော မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်များ ပါဝင်ကြ၏။

ထိုအဖွဲ့ကြီးကို အကျဉ်းအားဖြင့် ယူဂျီ UG ဟုခေါ်ကြ၏။ အထက်မြန်မာနိုင်ငံ UG၊ အောက်မြန်မာနိုင်ငံ UG တို့ဖြစ်ကြ၏။

အဆိုပါ UG အဖွဲ့ကို N.R.P. National Revolutionary Party ဟူ၍လည်းကောင်း၊ အချို့က People's Revolutionary Party ဟု ခေါ်ကြသည်။ ပြည်သူ့အရေးတော်ပုံပါတီဟူ၍ သုံးစွဲပုံမရကြသေးပေ။

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် အထက်မြန်မာနိုင်ငံ UG တွင်ပါခဲ့သော်လည်း ပါတီ၏အမည်ကို တိကျအောင် မသိခဲ့ပါ။

သခင်သာခင်က အင်န်အာပီဟု ပြော၏၊ ဗိုလ်သိန်းတန်က ပီအာပီဟုပြောသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ယူဂျီအဖြစ်သာသိခဲ့ပါသည်။ အထက်မြန်မာနိုင်ငံ ယူဂျီဖွဲ့ရာတွင် ဆရာကြီးဦးရာဇတ်၊ ဆရာလူထုဦးလှတို့ကို အသိပေးထားသည်။

ရှေးဝံသာနုဟောင်းများ မြို့မိမြို့ဖများ ပါဝင်ခဲ့သည်။ ထိုအဖွဲ့ကြီး၏အခန်းကဏ္ဍသည် မြန်မာနိုင်ငံကို ဂျပန်များသိမ်းပိုက်ပြီးသောအခါ အလို

အလျောက် ရပ်ဆိုင်းသွားခဲ့၏။ ထို့နောက် ယူဂျီအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်များ၊ တို့ဗမာအစည်းအရုံးမှခေါင်းဆောင်များ၊ သခင်များတို့သည် ဒေါက်တာဘမော်ဦးဆောင်သော ဆင်းရဲသားပါတီနှင့် တစ်စုတစ်ပေါင်းတည်းဖြစ်လာပြီး တို့ဗမာဆင်းရဲသားအစည်းအရုံးဟု ပေါ်ပေါက်ခဲ့၏။

တို့ဗမာဆင်းရဲသား အစည်းအရုံးဝင် ခေါင်းဆောင်များမှာ ဒေါက်တာဘမော်၊ သခင်မြ၊ ဦးသိန်းမောင်၊ သခင်နုတို့ဖြစ်သည်။ သခင်နုသည် ဌာနချုပ်မှူးဖြစ်ပါသည်။

ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေး လျှို့ဝှက်လှုပ်ရှားမှုကြီး ပေါ်ပေါက်လာသောအခါ ကွန်မြူနစ်ပါတီခေါင်းဆောင်များ၊ တပ်မတော်ခေါင်းဆောင်များ၊ ယူဂျီခေါင်းဆောင်များတွေ့ဆုံပြီး တော်လှန်ရေးတပ်ဦးဖွဲ့ရန် ဆွေးနွေးကြသောအခါ သခင်စိုးက -

"ဒီတပ်ဦးကိုဖွဲ့တော့ တပ်မတော်ပါတယ်ဗျာ့၊ ကွန်မြူနစ်ပါတီပါတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့က ဘာအဖွဲ့လဲ"ဟူ၍ မေးလိုက်လျှင် နောင်အခါ ဗိုလ်မှူးချုပ်မောင်မောင်ဟု ထင်ရှားလာမည့် ဗိုလ်မောင်မောင်က -

"ပြည်သူ့အရေးတော်ပုံပါတီ" ဟူ၍ ပြောလိုက်သောကြောင့် ယခင်က UG ဟု လူသိများသောအဖွဲ့သည် တော်လှန်ရေးတပ်ဦးတွင် ပြည်သူ့အရေးတော်ပုံပါတီဟူ၍ အမည်သစ်နှင့်ပါဝင်လေတော့သည်။

ဤနေရာတွင် သိစေချင်သည့်အကြောင်းတစ်ခုမှာ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ ဘီအိုင်အေတပ်မတော် မြန်မာနိုင်ငံတွင်းသို့ ရောက်မလာမီ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက ဗိုလ်ချုပ်နေဝင်းအား မြန်မာနိုင်ငံတွင်းသို့ UG လှုပ်ရှားမှုများကိုခေါင်းဆောင်လုပ်နိုင်ရန် စေလွှတ်လိုက်သည့်အခါတွင် ဗိုလ်ချုပ်နေဝင်းသည် တစ်နိုင်ငံလုံး၏ UG လှုပ်ရှားမှုခေါင်းဆောင်ဖြစ်လာလေတော့သည်။

ပြည်သူ့အရေးတော်ပုံပါတီသည် တော်လှန်ရေးတပ်ဦးတွင် ပါဝင်ခဲ့သောအခါ ကွန်မြူနစ်ပါတီခေါင်းဆောင် ဖြစ်သူသခင်စိုးက ပြည်သူ့အရေးတော်ပုံပါတီ၏ အင်အားစာရင်းကို တောင်းလိုက်လေသည်။

ဤသို့ပြည်သူ့အရေးတော်ပုံ အဖွဲ့ဝင်အင်အားစာရင်းကို တောင်းသည့်အတွက် ပြည်သူ့အရေးတော်ပုံပါတီဝင်များဘက်က

စဉ်းစားရာတွင် သခင်စိုးပေါ်တွင် ယုံကြည်မှုရှိ/မရှိဟူသောအချက်ကို တွေ့ရပါသည်။

အကယ်၍ သခင်စိုးသည် ပြည်သူ့အရေးတော်ပုံပါတီဝင်တို့၏ စာရင်းကိုရခဲ့သော်လည်း ဤစာရင်းများ၏ လုံခြုံမှုကို ရန်ကုန်ဘဆွေ အပါအဝင် ပြည်သူ့အရေးတော်ပုံပါတီဝင်များက စိုးရိမ်ကြသည့်အတွက် ပြည်သူ့အရေးတော်ပုံပါတီဝင်တို့၏ အမည်စာရင်းကို သခင်စိုးထံပေးရန် နှောင့်နှေးလျက်ရှိသည်။ ဤသို့နှောင့်နှေးရခြင်းကို အကြောင်းပြုပြီး သခင်စိုးသည် မိမိတစ်ဦးတည်းသဘောဖြင့် စိတ်လိုက်မာန်ပါ တော်လှန်ရေးတပ်ဦးကို ဖျက်သိမ်းလိုက်ကြောင်း အကြောင်းကြားစာများ ထုတ်ဝေလိုက်သည်။

ဤကဲ့သို့ အရေးကြီးလှသည့် အဖွဲ့အစည်းကြီးတစ်ရပ်ကို ဗိုလ်ချုပ်နေဝင်း၊ ဗိုလ်မောင်မောင်၊ သခင်တင်မြစသည့် မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမှ တိုင်ပင်ခြင်းမပြုဘဲ ဖျက်သိမ်းလိုက်ခြင်းကား သခင်စိုး၏ မဟာအမှားပင် ဖြစ်ချေတော့သည်။

ကျွန်တော်၊ သခင်တင်မြ၊ ဗိုလ်သိန်းတန်စသော ကွန်မြူနစ်ပါတီဝင်များအားလုံးက မနှစ်မြို့ကြပေ။ ထိုသို့ မကျေနပ်၊ မနှစ်မြို့ကြသော်လည်း သခင်စိုးသည် ကျွန်တော်တို့၏ ဆရာ၊ ကျွန်တော်တို့ထက်တတ်သူဟူ၍ ခံယူထားသောကြောင့် မည်သို့မျှလည်း စောဒကမတက်ဝံ့ကြပေ။

နိုဝင်ဘာလနောက်ဆုံးပတ်တွင် ကျွန်တော်သည် ပြလို့သို့ပြန်ခဲ့လေသည်။

အမှန်စင်စစ် ကျွန်တော်သည် ထိုအခေါက်တွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းထံဝင်တွေ့ရန် ဖြစ်သော်လည်း မတွေ့ဖြစ်ဘဲ ပြန်ခဲ့ရသည်။ ပြလို့သို့ ရောက်သောအခါ တော်လှန်ရေးတပ်ဦးကိုဖျက်ကြောင်း၊ သခင်စိုး၏ တစ်ဦးတည်းဆန္ဒနှင့်သာဖျက်သိမ်းကြောင်း ဗိုလ်စိန်မှန်အားပြောပြပါသည်။

ထိုစဉ်အခါက တပ်မတော်အတွင်းတွင် သခင်စိုးအပေါ် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကိုယ်တိုင်က လိုလားနေသည်ဟူ၍ ထင်နေသူ၊ အနောက်တိုင်း

တိုင်းမှူးဗိုလ်ရန်အောင်ကလည်း ကွန်မြူနစ်ပါတီဘက်သို့ ယိမ်းသူအဖြစ် တပ်တွင်းတွင် ထင်နေကြရာ ဤသို့သခင်စိုးတစ်ဦးတည်း၏သဘောနှင့် တော်လှန်ရေးတပ်ဦးကို ဖျက်သိမ်းလိုက်ခြင်းအကြောင်းကို အကျယ်ချဲ့ပြီး ဆွေးနွေးခြင်းမရှိခဲ့ကြပါ။

ထိုစဉ်က ဗိုလ်စိန်မှန်၏ သဘောထားမှာ -

“တော်လှန်ရေးတပ်ဦးကို ဖျက်သည်ဖြစ်စေ၊ မဖျက်သည်ဖြစ်စေ အရေးမဟုတ်လှပါ။ တိုက်ရမှာက ကျွန်တော်တို့တပ်တွေသာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဖက်ဆစ်တွေကို ခံချဖို့ကလည်း မဝေးတော့ပါဘူး။ ဒီကိစ္စဟာလည်း အရေးကြီးလှတာမဟုတ်တော့ပါဖူး” ဟူ၍ သူ၏ သဘောထားကို ပြောပြသည်။

သခင်စိုး၏ တော်လှန်ရေးတပ်ဦး ဖျက်သိမ်းသည့်အတွက် အနောက်တိုင်းတွင် ရိုက်ခတ်မှုမရှိလှသော်လည်း စစ်ရုံးချုပ်တွင်မူ အတော်လေး ဂယက်ရိုက်သွားပါတော့သည်။ စစ်ရုံးချုပ်တွင် ဆိုရှယ်လစ်လိုလားသော နောင်သောအခါ ဆိုရှယ်လစ်စစ်ဗိုလ်ဖြစ်လာမည့်အုပ်စုနှင့် သခင်စိုးကိုလိုလားသော ကွန်မြူနစ်ကိုလိုလားသည့် စစ်ဗိုလ်တို့သည် သခင်စိုးအပေါ်တွင် အတော့်ကို မကျေမနပ်ဖြစ်လျက်ရှိကြတော့သည်။

ဤသို့ တော်လှန်ရေးတပ်ဦးဖျက်သိမ်းခြင်းအတွက် သာမန်စစ်ဗိုလ် စစ်သားတို့က သိပ်ပြီးဂရုမပြုကြ။သူတို့က ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးကြီး စဖို့ကိုသာလိုလားနေကြသည်။

ပြလို့တွင်နေရင်း ကျေးရွာများသို့သွားရောက်ပြီး တပ်မှစည်းရုံးထားသော တော်လှန်ရေးကလာပ်စည်းများသို့ သွားရောက်လေ့လာရပါသည်။ သူတို့၏ ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးပေါ်တွင် စိတ်ဝင်စားကြပုံ၊ လူထု၏စိတ်ဓာတ် အခြေအနေကို လေ့လာမိပါသည်။

သူတို့နှင့်စကားပြောရင်းနှင့်ပင် သူတို့၏ သဘောထားကို တွေးသိရသည်မှာ သူတို့သည်တပ်မတော်ပေါ်တွင် အားကိုးသည်။ သူတို့၏ စားဝတ်နေရေး၊ လူမှုရေးဘဝတိုးတက်မှုကို တပ်မတော်က တာဝန်ယူ အကောင်အထည်ဖော်ပေးလိမ့်မည်ဟူ၍ ခံယူကြောင်းတွေ့ရပါသည်။

တပ်မတော်ကအခြေအနေကောင်းတွေ ဖန်တီးပေးလိမ့်မည်။ မဟာမိတ်တပ်များလာလျှင် ရောင်းရေး၊ ဝယ်ရေး၊ ကူးသန်းသွားလာရေး၊ စိုက်ပျိုးရေးလုပ်ငန်းတို့တိုးတက်လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်နေကြောင်းကိုလည်း နားလည်ခဲ့ရပါသည်။

အချုပ်ဆိုရသော် ဂျပန်စစ်ရှုံး၍ အင်္ဂလိပ်ပြန်လာလိမ့်မည်ဟု သူတို့ မျှော်လင့်ကြောင်း တွေ့ရပါသည်။

တော်လှန်ရေးအကြိုကာလ

ဇန်နဝါရီ ဒုတိယပတ်အစ ၁၉၄၅ ခုနှစ်တွင် ကျွန်တော် ရန်ကုန်ပြန်ရောက်ခဲ့ပြန်သည်။ တည်းခိုနေကျ ကုန်ဈေးတန်းအိမ်ခန်းတွင် နေပါသည်။

အလုပ်တာဝန်တို့ကို စိတ်တွင်းမှ ဖယ်ထုတ်ပြီးစိတ်ရောကိုယ်ပါ အနားယူလိုက်ပါသည်။ သို့အနားယူသည်ဟု ဆိုလင့်ကစား ကျွန်တော်၏ အတွေးတို့မှာ အလုပ်တွင်းမှာသာ တဝဲလည်လည်ရှိနေပါတော့သည်။

စိတ်ငြိမ်စေရန် မော့က်စ်ဝါဒနှင့်ပတ်သက်ပြီး သခင်စိုး ဘာသာပြန်သော စာအုပ်တွေကို ဖတ်နေမိပါသည်။ မော့က်စ်သဘောတရားတွေကို ဖတ်နေရင်းကပင် သဘောတရားနှင့်မကိုက်ညီဟု ထင်ရသော လက်ငင်းဖြစ်ရပ်တို့မှာ ကျွန်တော်၏စိတ်ကိုမထွေးနိုင်၊ မမျိုနိုင်ဆိုသကဲ့သို့ ဆို့တို့တို့ ခံစားနေစေရပါသည်။

လက်ငင်းဖြစ်ရပ်ဆိုသည်ကား တော်လှန်ရေးတပ်ဦး ပျက်သွားပြီဟူသော သတင်းဖြစ်ပါသည်။

တော်လှန်ရေးတပ်ဦးတွင် တပ်မတော်ဘက်မှ ခေါင်းဆောင်သူမှာ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၊ ဗိုလ်ချုပ်နေဝင်းတို့ဖြစ်ပြီး ကွန်မြူနစ်ပါတီဘက်တွင် သခင်စိုး၊ ပြည်သူ့အရေးတော်ပုံပါတီဘက်မှ သခင်ချစ်၊ ဗိုလ်မောင်မောင်၊ ဗိုလ်အောင်ကြီးတို့ပါဝင်ကြသည်။

သို့သော် ဤတော်လှန်ရေးတပ်ဦးကိုဖွဲ့စဉ်က သခင်စိုးတစ်ဦးတည်းနှင့်သာ ဖွဲ့စည်းခဲ့သကဲ့သို့ ဖျက်သိမ်းသောအခါတွင်လည်း သခင်စိုးတစ်ဦးတည်းဖြင့်သာလျှင် ဖျက်သိမ်းခဲ့သည်။

ဤကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး ကွန်မြူနစ်ပါတီ ဗမာပြည်၏ ဒုတိယ အထွေထွေအတွင်းရေးမှူးကဲ့သို့ တာဝန်ယူနေရသော သခင်စိုးနှင့် အများဆုံးဆက်သွယ်၊ သခင်စိုး၏ညွှန်ကြားချက်တို့ကို ဖြန့်ဖြူးစည်းရုံး ခဲ့သော စည်းရုံးလျက်ရှိသော သခင်တင်မြကိုယ်တိုင်ပင် မသိလိုက်ပေ။ ဖွဲ့စဉ်ကလည်း မသိလိုက်၊ ဖျက်သောအခါကလည်း မသိလိုက်သော ကြောင့် သခင်တင်မြသည် စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြောင်း ဖွင့်မပြောသော် လည်း မျက်နှာအမူအရာကို ကြည့်ခြင်းဖြင့် သူ စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြောင်း သိနိုင်ပါသည်။

ကျွန်တော့်အဖို့မူ သခင်စိုးပေါ်တွင် အလွန် လေးစားကြည်ညိုခဲ့ သော်လည်း တော်လှန်ရေးတပ်ဦးဖျက်သိမ်းရေးနှင့်ပတ်သက်၍မူ ဘဝင် မကျနိုင်အောင်ဖြစ်မိသည်။

ကျွန်တော်ယုံကြည်သော Dimitnov ၏ ညီညွတ်ရေးတပ်ပေါင်းစု၏ သဘောတရားနှင့်ကွဲလွဲနေသည်ဟု ယူဆမိသည်။

Dimitnov က -

အလုပ်သမားလူတန်းစား၏ ရည်ရွယ်ချက်ပန်းတိုင်ဖြစ်သော ဆိုရှယ်လစ်ပန်းတိုင်သို့ ချီတက်ရာ ခရီးလမ်းတစ်လျှောက်လုံးတွင် အဆင့်တိုင်း အဆင့်တိုင်းမှာ ညီညွတ်ရေးတပ်ပေါင်းစုဟူသော မူဝါဒကို ကျင့်သုံးနိုင်ရမည်ဟု ဆော်သြခဲ့သည်။

ယခုသခင်စိုး၏ လုပ်ရပ်သည် Dimitnov ၏ သဘောထားနှင့် ကွဲလွဲနေသည်ဟု ကျွန်တော်ယုံမိ၏။ သို့သော် ကျွန်တော်ဖွင့်မပြောရဲ၊ မည်သူ့ကိုမျှ ထုတ်မပြောခဲ့သော်လည်း သံသယစိတ်တော့ ရှိနေပါသည်။ သို့သော် ထိုကာလက ကျွန်တော်၏အသက်မှာ ၁၉ နှစ်ပင်မပြည့်သေးရာ သခင်စိုးများ မှန်နေမလားဟူသောအတွေးက ကျွန်တော့်ကိုလွှမ်းမိုး နေပါသည်။

သခင်စိုးက ယခုကဲ့သို့ တော်လှန်ရေးတပ်ဦးကို ဖျက်သိမ်းလိုက် သည့်အခါတွင် ယခင်ကပင်ရှိနေခဲ့ကြသော ဂိုဏ်းဂဏဆန်သော အုပ်စု အသီးသီးတို့သည် ကိုယ့်အုပ်စုနှင့်ကိုယ်လုပ်ကိုင်နေကြသည်။ ထိုအုပ်စု

အသီးသီးနှင့် ပတ်သက်ပြီး အရေးပါအရာရောက်သော စစ်ဖက်၊ အရပ်ဘက်ပုဂ္ဂိုလ်များကို ဖော်ပြရသော်-

ဦးစွာပထမ ကွန်မြူနစ်ပါတီလိုလားသော တပ်ဘက်အုပ်စုဝင် ပုဂ္ဂိုလ်များ အမည်ကိုဖော်ပြရသော် ရဲဘော်သုံးကျိပ်တွင် ပါဝင်သည့် ကွန်မြူနစ်ပါတီလိုလားသော သူများမှာ-

၁။ သခင်လှမြိုင် ခေါ် ဗိုလ်ရန်အောင်၊

၂။ သခင်ထွန်းရွှေ ခေါ် ဗိုလ်လင်းယုန်၊

၃။ သခင်လှဖေ ခေါ် ဗိုလ်လက်ျာ၊

၄။ ကိုရွှေ ခေါ် ဗိုလ်ကျော်ဇော။

အခြားသူများမှာ -

(က) ဗိုလ်ဗထူး၊

(ခ) ဗိုလ်သိန်းတန်၊

(ဂ) ဗိုလ်အောင်မင်း၊

(ဃ) ဗိုလ်ကျော်ညွန့်၊

(င) ဗိုလ်ကြည်၊

(စ) ဗိုလ်အုန်းတင်တို့ ဖြစ်ကြသည်။

ထိုသူများသည် ကွန်မြူနစ်ပါတီကိုလိုလားပြီး တက်ကြွစွာစည်းရုံး လှုပ်ရှားသူများဖြစ်ကြသည်။

ထိုသူများထဲမှ ဗိုလ်ဗထူး၊ ဗိုလ်ကျော်ဇော၊ ဗိုလ်လက်ျာတို့သည် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ သြဝါဒအောက်တွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကို ကြည်ညိုစွာရပ်တည်သူများဖြစ်ကြသည်။

ကျန်သောရဲဘော်သုံးကျိပ်ဝင်ခပ်များများမှာ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ဦးဆောင်မှုကို ခံယူသူများဖြစ်ကြသည်။

ပြည်သူ့အရေးတော်ပုံပါတီအနေနှင့်ရပ်တည်နေကြသော တပ်ဘက် ဆိုင်ရာနှင့်အရပ်ဘက်ဆိုင်ရာခေါင်းဆောင်များမှာ -

၁။ ဗိုလ်မောင်မောင်၊

၂။ ဗိုလ်အောင်ကြီး၊

၃။ ဗိုလ်တင်ဖေ၊

၄။ ဗိုလ်အောင်ရွှေတို့သည် တပ်တွင်းတပ်ပြင်ဆိုင်ရာ ပြည်သူ့အရေးတော်ပုံပါတီအဖွဲ့ဝင်များအပေါ် ဩဇာညောင်းသူများဖြစ်ကြသည်။ နောင်အခါတွင် အထက်ဖော်ပြပါ ဗိုလ်များသည် လွတ်လပ်ရေးခေတ်တွင် ဗိုလ်ချုပ်များဖြစ်လာကြပြီး ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းကို သူတို့၏ခေါင်းဆောင်အဖြစ် တင်ထားကြသည်။

အခြားတပ်ဖက်ပုဂ္ဂိုလ်များမှာ ဗိုလ်ကြည်ဝင်း၊ ဗိုလ်ချစ်ခိုင်၊ ဗိုလ်ခင်မောင်လေး စသူတို့ဖြစ်ကြသည်။

ပြည်သူ့အရေးတော်ပုံအဖွဲ့၏အရပ်ဘက်ပုဂ္ဂိုလ်များမှာ နောင်တွင် ဖဆပလခေါင်းဆောင်များဖြစ်လာကြသော ဦးဗဆွေ၊ ဦးကျော်ငြိမ်း၊ ရန်ကုန်ဘဆွေနှင့် သူတို့၏ ဩဇာလွှမ်းမိုးသောနယ်ခေါင်းဆောင်များပါဝင်သည်။

အာရှလူငယ်အဖွဲ့ဝင်ရှေ့ဆောင်သူအချို့မှာ ပြည်သူ့အရေးတော်ပုံပါတီ၊ ကွန်မြူနစ်ပါတီတို့တွင် စိတ်ဝင်စားရာသို့ ပါသူတွေများကြ၏။

ကျန်ရှိသော တပ်မတော်အရာရှိများနှင့် နောက်လိုက်များအားလုံးသည် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ ဦးဆောင်မှုကိုသာ ယုံကြည်သူများဖြစ်သောကြောင့် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏အမိန့်ကို နာခံသူများဖြစ်ကြသည်။

ဤသို့အမျိုးမျိုးကွဲနေကြသော်လည်း ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေးလုပ်ငန်းတွင် တစ်ဖွဲ့နှင့်တစ်ဖွဲ့ ယုံယုံကြည်ကြည် ပူးပေါင်းလုပ်နေကြသည်ကို ကျွန်တော်မြင်နေရ ကြားနေရပါသည်။

ကျွန်တော်ရဲဘော်မောင်စန်းငွေ သွားရောက်စည်းရုံးခဲ့ရသော အနောက်တိုင်းစစ်ဌာနချုပ်တွင်ရှိကြသော တိုင်းမှူးအပါအဝင် ဗိုလ်၊ အကြပ်၊ တပ်သားတို့မှာမူကား ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ ဦးဆောင်မှုမှတစ်ပါးအခြားသောပါတီများ၏ ဦးဆောင်မှုကို ပုံအောပြီးမလိုက်ခဲ့ကြပါ။

ဤသို့အစုအဖွဲ့တွေများနေသည့်ကြားတွင်ပင်တစ်ကိုယ်တော်လူစွမ်းကောင်းသမားတွေလည်း ရှိပါသေးသည်။ ထိုလူစုတွေထဲက နောင်အခါတွင် မြဝတီရဲခေါင်ဟုတွင်လာမည့် တပ်ကြပ် ကိုရဲခေါင်လိုလူတွေပေါ်လာသေးသည်။

ကိုရဲခေါင်နှင့်ပတ်သက်ပြီး တစ်နေ့တွင်ဗိုလ်သိန်းတန်က -

"ရဲဘော်စန်းငွေ ခင်ဗျားကို တာဝန်ပေးစရာရှိနေတယ်၊ ခင်ဗျားကြိုးစားရမှာပဲ" ဟုအစချီပြီး ကိုရဲခေါင်အကြောင်းကို ပြောပြပါသည်။

တပ်ကြပ်ရဲခေါင်ဟုအမည်ရှိသော ကိုရဲခေါင်သည် စစ်ဝန်ကြီးရုံးကင်းစောင့်တပ်မှ ကင်းစောင့်တပ်ကြပ်တစ်ဦးဖြစ်သည်။

သူ၏အမှုမှာ နောင်ဖဆပလခေတ်တွင် ဝန်ကြီးဖြစ်လာသူ အာရှလူငယ်အဖွဲ့မှ ဦးကျော်မြင့်နှင့်ဆက်စပ်ပြီး ထိုစဉ်က အဓိပတိဖြစ်သူဒေါက်တာဘမော်အား လုပ်ကြံရန်အားထုတ်ခဲ့သူဖြစ်သည်။

ထိုအားထုတ်မှုကြောင့် အဖမ်းခံနေရရာ သူ့ကို စစ်ဝန်ကြီးရုံးအနီးတွင်ရှိနေသော စစ်အကျဉ်းစခန်းတစ်ခုတွင် ချုပ်ထားကြောင်းသိရပေသည်။

ကိုရဲခေါင်မှာ ဗြိတိသျှဆန့်ကျင်ရေး UG အဖွဲ့တွင် ဖျာပုံဦးလှသောင်း (နောင်တွင် မောင်ထွန်းထောက်ဟူသော စာရေးဆရာ) တို့နှင့်အတူပါဝင်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ထက်သန်သူဖြစ်သည်။ ယခုအမှုတွင် ဦးကျော်မြင့်နှင့် ဘယ်ကဲ့သို့ ဆက်သွယ်မိ၊ ဘယ်အကြောင်းအကြောင့် အဓိပတိဒေါက်တာဘမော်အားလုပ်ကြံရန် ကြံစည်သည်ဟူ၍ တိကျစွာမသိကြရပေ။

ထိုကိုရဲခေါင်အား သူ၏လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တစ်ဦးဖြစ်သူ ကိုဌေးမြိုင်က ကယ်တင်ချင်သည့်အတွက် ဗိုလ်သိန်းတန်ကို အကူအညီတောင်းခဲ့ပါသည်။ ဗိုလ်သိန်းတန်ကလည်း မျိုးချစ်စိတ်ထက်သန်သူတစ်ဦးဟုသိရ၍နောင်တွင်တော်လှန်ရေးကာလ၌ အသုံးချနိုင်ကောင်းချနိုင်မည်ဟု ယူဆပြီးကိုရဲခေါင်ကို အချုပ်မှလွတ်စေချင်သည်။

ထိုအခါတွင် ကျွန်တော်အား ဤအကြောင်းကိုပြောပါသည်။ ပြောနေရာမှ စမ်းချောင်းစမ်းရေတွင်းလမ်း သခင်တင်စောအိမ်ပေါ်တွင် တွေ့ပြီး ပြောခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ကိုရဲခေါင်အား စည်းရုံးပြီးပြောခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ကိုရဲခေါင်အား စည်းရုံးပြီး ကယ်ထုတ်နိုင်ရန် ကိုယ့်ဘက်ပါ၊ မပါစည်းရုံးပေးရန် ကျွန်တော့်ကို တာဝန်ပေးပါတော့သည်။

ဗိုလ်သိန်းတန်သည် ထိုစဉ်က ပဲခူးစံပြတပ်ရင်းတွင် ဒုတပ်ရင်းမှူး တာဝန်ထမ်းနေသူဖြစ်သည်။ ထို့ပြင်မှမက ဗိုလ်သိန်းတန်သည် ကွန်မြူနစ်ပါတီသို့ ကျွန်တော်ဝင်နိုင်ရန် ခေါင်းဆောင်ခဲ့သူဖြစ်ရကား သူ့စကားကို ကျွန်တော်နားထောင်ရပေတော့သည်။ ထို့ကြောင့် ကိုရဲခေါင်ထံ တစ်ခုသောညအချိန်တွင် သွားခဲ့ပါသည်။

"ကိုရဲခေါင်၊ ကျွန်တော့်နာမည် စန်းငွေပါ၊ ခင်ဗျားလုပ်ခဲ့တာတွေ မှားတယ်မှန်တယ် မပြောလိုပါဘူး၊ တော်လှန်ရေးဆိုတာဟာ တစ်နိုင်ငံလုံးက လူထုတစ်ရပ်လုံး အုံကြွတော်လှန်မှုဖြစ်တာ၊ ချောင်းမြောင်းလုပ်ကြံမှုနဲ့တော့ တော်လှန်ရေးမအောင်မြင်ပါဘူး။

တော်လှန်ရေးဆိုတာ လူထုလူတန်းစားအခြေခံနဲ့မှ လုပ်လို့ရတာ၊ အဖွဲ့အစည်းတွေနဲ့ သိုင်းဝိုင်းလှုပ်ရှားမှ ရတာပါ။ လူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကို လုပ်ကြံရုံနဲ့မရဘူး။ ခင်ဗျားက ကျွန်တော်ပြောတာကို ယုံရင်ခင်ဗျားကို ဒီက ကယ်ထုတ်မယ်။ ကျွန်တော်တို့တော်လှန်ရေးအတွက် ပြင်ဆင်နေကြပြီ၊ ခင်ဗျားတပ်ထဲမှာ နေလို့မရမယ့်တူတူ လိုက်ခဲ့ပါ" ဟုပြော၏။

ကျွန်တော် သူ့ထံမှပြန်ခဲ့ပြီး ကိုဌေးမြိုင်၏ ဘောင်ဒရီလမ်းအိမ်တွင် တည်းခိုသော ဗိုလ်သိန်းတန်ဆီ ညချင်းပင်သတင်းပို့ရပါသည်။

နောက်ရက်တွင် ထပ်သွားရာကိုရဲခေါင်က သဘောတူသဖြင့် သူ့အား တစ်နည်းနည်းဖြင့် အချက်ပြဆက်သွယ်ရေးတပ်သို့ တစ်စုံတစ်ဦးက ပို့ထားဟန်ရှိပါသည်။ ထိုအကြောင်းကို ဗိုလ်သိန်းတန်က ခေါ်ပြောသောကြောင့် ဆက်သွယ်ရေးတပ်မှ ကိုရဲခေါင်ကို ကျွန်တော်ခေါ်ထုတ်သွားရသည်။

ကျွန်တော်က ယူနီဖောင်းနှင့် ကိုရဲခေါင်ကအရပ်ဝတ်နှင့် ခေါင်းတွင် သဘက်တစ်ထည်ပေါင်းပြီး ကုန်တင်ကားအမိုးပေါ် စီးပြီး ပြည်လို့သို့ ခေါ်ခဲ့ရ၏။ ထိုအခါက်တွင် ဗိုလ်သိန်းတန်က Red Star over China ကြယ်နီလွှမ်းသော တရုတ်ပြည်အမည်ရှိ စာအုပ်တွေပေးလိုက်သောကြောင့် ပြည်လို့သို့ယူသွားရင်း တပ်တွင်းတွင် ဖတ်ရန်ဖြစ်ပါသည်။ ပြည်လို့တွင်လည်း သူ့ကို ထိုစာအုပ်ကို ဖတ်ခိုင်းထားရ၏။ တစ်နေရာတည်းတွင်မထား၊ နေရာရွှေ့ပြောင်းထားရပါသေးသည်။

ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးတည်းဟူသော ကြီးကျယ်သည့်ဖြစ်ရပ်ကြီး မတိုင်မီတွင် ကျွန်တော်သည် ဤသို့လျှင် အတွေ့အကြုံတွေကို တွေ့ကြုံနေရပါသေးသည်။

အာအီးတီရုံးပေါ်ကကွန်ဖရင့်

၁၉၄၄ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလအတွင်းတွင် ကွန်မြူနစ်ပါတီ (ဗမာပြည်)၏ ကွန်ဂရက်ကို ကျိုက်လတ်မြို့အပိုင် အောက်ကွင်းစံပြကျေးရွာတွင် ကျင်းပခဲ့ပါသည်။ ၁၉၄၅ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလတွင် တစ်နှစ်ပြည့်ပေပြီ။

ပါတီခေါင်းဆောင်သခင်စိုးက ပါတီ၏ကွန်ဂရက်ကို မလုပ်နိုင်သော်လည်း ပါတီကွန်ဖရင့်ကိုမူ တစ်နှစ်တစ်ကြိမ်ကျင်းပရန်လိုကြောင်း၊ ဗဟိုကော်မတီ၊ ကော်မတီအဖွဲ့ရွေးချယ်ခြင်းမပြုဘဲ ရေရှည်လုပ်ငန်းစဉ်များကို ဆွေးနွေးခြင်း၊ လက်ငင်းဖြစ်ပေါ်နေသော အခြေအနေများ၊ နိုင်ငံရေး၊ စည်းရုံးရေးအခြေအနေအလိုက် လက်ငင်းလုပ်ကြရမည့် လုပ်ငန်းများနှင့် သဘောထားများကို ဆွေးနွေးဆုံးဖြတ်ကြရမည်။ ပါတီကွန်ဖရင့်သို့ တက်ရောက်မည့် ပါတီကေဒါများကို သခင်တင်မြက ဖိတ်ခေါ်ရန် သခင်စိုးက ညွှန်ကြားခဲ့၏။

ပါတီကွန်ဖရင့်ကို သခင်စိုးက မတက်နိုင်ကြောင်း သခင်သန်းထွန်းကိုသာ ခေါင်းဆောင်နေရာထားပြီး ကျင်းပစေလိုကြောင်း၊ ကွန်ဖရင့်က ဆုံးဖြတ်ချက်များကို သူက လက်ခံမည်ဖြစ်ကြောင်း စာနှင့် အကြောင်းကြားထားလေသည်။

သခင်တင်မြကလည်း ပါတီကွန်ဖရင့်ကို ဖေဖော်ဝါရီလအတွင်း ကျင်းပရန်စီစဉ်လျက်ရှိ၏။

ထိုအခိုက်အတန့်အတွင်းမှာပင် လေထီးရဲဘော်ကိုရဲထွန်းနှင့် ကိုချာလီတို့အကြောင်း ပေါ်ခဲ့လေသည်။ ကိုရဲထွန်း၊ ကိုချာလီတို့သည် သာယာဝတီ၏ အရှေ့ဘက်တွင် လေထီးနှင့်ဆင်းရန် ဇန်နဝါရီ ၂၈၊ ၁၉၄၅ က မြန်မာနိုင်ငံသို့ လေယာဉ်ဖြင့် ရောက်ခဲ့လေသည်။ သူတို့လေယာဉ်သည် သာယာဝတီအရှေ့ဘက်အစား လက်ပံတန်းအနီးတွင်

ရောက်ခဲ့ပြီး မီးတွေထိန်နေသော နေရာကို မြေပြင်ကအချက်ပြဟုထင်ပြီး လေယာဉ်မှ ခုန်ဆင်းခဲ့ကြရ၏။

အမှန်စင်စစ် မီးတွေထိန်နေခြင်းမှာ အသုဘအိမ်ဖြစ်နေသောကြောင့် ကိုရဲထွန်းနှင့်ကိုချာလီတို့မှာ သာယာဝတီအနီး ဖားရွှေကျော်ရွာတွင် စောင့်နေသောသူတို့နှင့် လွဲခဲ့ကြရ၏။ သူတို့လေထီးကျရာနှင့် မဝေးလှသောနေရာတွင် ဂျပန်တပ်ရှိနေပေရာ သူတို့နှစ်ယောက်သည် တွေ့သည့်သူကို ဖားရွှေကျော် ရွာလမ်းကိုမေး၍ အသက်လုပြီးထွက်ပြေးခဲ့ကြရသည်။ လမ်းတွင် ဦးဖိုးဆိုင်အမည်ရှိ လူတစ်ဦးထံမှ ဖျင်ကြမ်းလုံချည်တစ်ထည်ကို ရွှေဒင်္ဂါးတစ်ပြားပေးဝယ်ခဲ့ရပြီး နှစ်နံစပ်ဖြစ်သောကြောင့် ကိုရဲထွန်းတစ်ဝက်၊ ချာလီတစ်ဝက် ဖြတ်ပြီးဝတ်ခဲ့ရသည်။

ပါလာသော ဝိုင်ယာလက်စက်နှစ်လုံးနှင့် တက်ဘုန်းကြီးဦးသိန်းဖေ (နောင်တွင် ဆရာဦးသိန်းဖေမြင့်) ပေးလိုက်သောစာရွက်စာတမ်းများအားလုံး ဆုံးရှုံးခဲ့ရကြောင်းသိရပါသည်။

သို့သော် ဦးသိန်းဖေက ကိုယ်နှင့်မကွာယူသွားဟု မှာပြီးပေးလိုက်သော **ဖက်ဆစ်ကျွန်ဘဝမှ လွတ်မြောက်ရေးသို့** ဟူသော ဦးသိန်းဖေပေးလိုက်သည့် စာနှင့်ချာလီအိတ်တွင်ပါလာသော ဆက်သွယ်ရေးစက်တွင် အသုံးပြုသည့်စကားဝှက်တို့ကတော့ မဆုံးရှုံးခဲ့ပါ။

ဦးသိန်းဖေစာနှင့် အခြားစာတို့ကို သခင်စိုးထံသို့ သခင်တင်မြကပို့ပေးလိုက်ကြောင်း ကျွန်တော် သိရပါသည်။

ဖဆပလ အဖွဲ့ဝင်များနှင့်ပြည်သူများသည် ဖက်ဆစ်များကို မြန်မာနိုင်ငံက တိုက်ထုတ်ပြီး မြန်မာနိုင်ငံအား ဖက်ဆစ်ကျွန်ဘဝမှ လွတ်မြောက်စေရန်၊ မဟာမိတ်တပ်များရောက်လျှင်ရောက်ခြင်း ဥပဒေတွင်းတိုက်ပွဲများဆင်ရန်၊ လူထုအဖွဲ့အစည်းများ ထူထောင်ရမည်။ ထိုအချိန်သည် လက်နက်ကိုင်တော်လှန်ရေးကာလကုန်ဆုံးပြီး ဥပဒေတွင်းပြန်လည်ထူထောင်ရေးကာလအစပြုလာမည်။ ထို့ကြောင့် လွတ်လပ်ရေးအတွက်ပြည်သူ့ညီညွတ်ရေး တပ်ပေါင်းစုကြီးကို ကျယ်ပြန့်အောင်တိုးချဲ့ဖွဲ့စည်းပြီး လူတန်းစားအဖွဲ့အစည်းများကိုလည်း ဖွဲ့စည်းရမည်။

လူထုလုပ်ငန်းများလုပ်ရမည်။ လူထုလုပ်ငန်းများ၊ လူထုတိုက်ပွဲများနှင့် လူထုအဖွဲ့အစည်းများ၏ နိုင်ငံရေးစည်းရုံးမှုအင်အားဖြင့် လွတ်လပ်ရေးကို အရယူရမည်။ လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲကို ဆင်နွှဲရင်းတစ်ဖက်ကလည်း စစ်ဒဏ်ခံခဲ့ကြရသည့် ပြည်သူလူထု၏ စားဝတ်နေရေး ချောင်လည်လာစေရန်၊ မဟာမိတ်တို့၏အကူအညီဖြင့် ပြန်လည်ထူထောင်ရေးလုပ်ငန်းများကို လုပ်ရမည်။

မဟာမိတ်တပ်က မြန်မာပြည်ကိုသိမ်းပိုက်မိသည်နှင့် စစ်အုပ်ချုပ်ရေးဖြင့် အုပ်ချုပ်လိမ့်မည်။ ဖတပလက စစ်အုပ်ချုပ်ရေးကို အမြန်ဆုံးရုပ်သိမ်းပေးရေးနှင့်ပြည်သူတို့၏ ဒီမိုကရေစီရပိုင်ခွင့်များကို အမြန်ဆုံးပေးအပ်ရန်တောင်းဆိုတိုက်ပွဲဝင်ရမည်။ လွတ်လပ်ရေးအတွက်တစ်မျိုးသားလုံး စည်းရုံးမိရန် လိုသည်။ တိုင်းရင်းသားလူမျိုးအားလုံးညီညွတ်ဖို့လိုသည်။ ရှမ်း၊ ကရင်၊ ကချင်စသော လူမျိုးစုများအတွက်လည်း လူထုလှုပ်ရှားမှုများဖြင့် လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲအတွင်းသို့ ပါဝင်လာစေရန် စည်းရုံးကြရမည်ဟူ၍ ဖော်ပြထားပါသည်။

၁၉၄၅ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ဒုတိယပတ်တွင် အလုံ အာအီးတီရုံးအလယ်ထပ်တွင် ကွန်မြူနစ်ပါတီ (ဗမာပြည်) ၏ ကွန်ဖရင့်ကို ကျင်းပသည်။ တက်ရောက်သူများမှာ - မှတ်မိသလောက်

၁။ သခင်သန်းထွန်း (သဘာပတိအဖြစ်ဆောင်ရွက်သူ)
၂။ ဗိုလ်မှူးဗထူး
၃။ ဗိုလ်မှူး ကျော်ဇော
၄။ ဗိုလ်မှူး ရန်အောင်
၅။ ဗိုလ်မှူး ရဲထွဋ်
၆။ ကိုထွန်းစိန်
၇။ ဒေါ်စောမြ
၈။ မနှင်းဆီ
၉။ ကိုဌေးမြိုင်
၁၀။ ကိုညီလေး (တော်လှန်ရေးကာလတွင်ကျဆုံးသူ)

၁၁။ ကိုထွန်းသန်း

၁၂။ ကိုကျော်ငြိမ်း (အာအီးတီ)

၁၃။ ကိုထွန်း (သာယာဝတီ)

၁၄။ သခင်ဗသိန်းတင်

၁၅။ ဗိုလ်သိန်းတန်

၁၆။ သခင်တင်မြ (အခမ်းအနားမှူး)

၁၇။ ကျွန်တော် မောင်ချစ်လှိုင် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုစဉ်က ရဲဘော်စန်းငွေအဖြစ် တက်ရောက်ခဲ့၏။

ကွန်ဖရင့်အတွက် လက်နက်ကိုင်အစောင့်ရဲဘော် ၂၀ ယောက်ကို အစောင့်ချထားပါသည်။ လှေခါးအတက်အဆင်းတွင် လက်နက်ကိုင်နှစ်ယောက်ချထား၏။ ကွန်ဖရင့်တက်ရောက်သော ရဲဘော်တိုင်းတွင် သေနတ်တစ်လက်စီပါကြ၏။

သဘာပတိသခင်သန်းထွန်းက ကွန်ဖရင့်ကျင်းပရခြင်းရည်ရွယ်ချက်နှင့် ကမ္ဘာစစ်အခြေအနေ၊ မြန်မာပြည် စစ်မျက်နှာတွင် မဟာမိတ်တို့အောင်ပွဲရနေကြောင်း၊ ဖက်ဆစ်တို့ရှုံးနိမ့်ပြီး ဆုတ်ခွာနေရကြောင်း၊ လူထုက ဖက်ဆစ်ကို ပိုပြီးဆန့်ကျင်လာခြင်းနှင့်ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးအတွက် စည်းရုံးရေး ခိုင်မာကျယ်ပြန့်လာခြင်း၊ ရခိုင်တွင် ရခိုင်မျိုးချစ်များက ဖက်ဆစ်များကို ပြောက်ကျားစစ်ဆင်နွှဲပြီး တိုက်နေကြောင်း ပြောပါသည်။

အခမ်းအနားမှူး သခင်တင်မြက ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးအတွက် မြေအောက်စည်းရုံးရေးအခြေအနေများကို တင်ပြခဲ့သည်။

အထက်ဗမာပြည်တိုင်းမှ ဗိုလ်မှူးဗထူးက သူတာဝန်ယူဆောင်ရွက်နေရသော အမေရိကန်စစ်တပ်များနှင့် ဆက်သွယ်ရေးတာဝန်ယူနေရသောကိစ္စတွင် စတင်ဆက်သွယ်မိပြီဖြစ်ကြောင်း၊ မြစ်ကြီးနားဘက်ရှိ အမေရိကန်စစ်တပ်ရှိရာသို့ ကိုလှနှင့် ကိုအေးဝင်း၊ ကိုကိုဝင်း (ရန်ကုန်ကျော်ဝင်းမောင်) တို့ကို စေလွှတ်ခဲ့ရာ အမေရိကန်တပ်နှင့် ဆက်သွယ်မိပြီး အမေရိကန်တပ်ဖွဲ့ ၁၀၁ က ဖဆပလ ခေါင်းဆောင်များနှင့် တွေ့ဆုံ

ဆွေးနွေးလိုကြောင်းပြော၍ ပျဉ်းမနား သခင်ဖေတင့်ကို အမေရိကန်တပ်များနှင့်ဆွေးနွေးရန်စေလွှတ်ပြီး ဖြစ်ကြောင်းပြောပြပါသည်။

တက်ဘုန်းကြီးသိန်းဖေ၏ ဖက်ဆစ်ကျွန်ဘဝမှ လွတ်မြောက်ရေးသို့ စာတမ်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဗိုလ်မှူးဗထူးက ဆွေးနွေးရာတွင် -

လောလောဆယ် မည်သို့ သက်စွန့်ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်ရမည်။ ဖက်ဆစ်ဂျပန်များကို မြန်မာ့မြေပေါ်က မည်သို့မောင်းထုတ်ရမည်။ ဖက်ဆစ်များအား ပြည်သူလူထုကြီးနှင့် တပ်မတော်သားများ၊ ဖတပလအဖွဲ့ဝင်များက လက်နက်ကိုင်စွဲ၍ မည်သို့တိုက်ပွဲဝင်ကြရမည်။ ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးတွင် ကျင့်သုံးရမည့် နိုင်ငံရေးမဟာဗျူဟာနှင့်နည်းဗျူဟာများ၊ စစ်မဟာဗျူဟာနှင့် ပြောက်ကျားစစ်ပရိယာယ်များနှင့် ပတ်သက်ပြီး လုပ်ငန်းများ လမ်းညွှန်ရေးဆွဲထားသော စာတမ်းမဟုတ်ပါ။

ဖက်ဆစ်ဂျပန်တို့ကို မြန်မာ့မြေပေါ်မှမောင်းထုတ်ပြီးနောက် ပြန်လည်ဝင်ရောက်လာသော ဗြိတိသျှအစိုးရနှင့်ဆက်ဆံရေး မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေးအတွက် လူထုနည်း၊ ဒီမိုကရေစီနည်းဖြင့် ငြိမ်းချမ်းစွာဆက်လက်တိုက်ပွဲဝင်ရေး၊ ပါတီနှင့်တပ်ပေါင်းစုတို့ကို ခိုင်မြဲစွာတိုးချဲ့ဖွဲ့စည်းရေး၊ တပ်မတော်ကို အသိအမှတ်ပြုရေး လူထုအကျိုးပြုလုပ်ငန်းများနှင့် တိုင်းပြည်၏ စီးပွားရေး၊ နိုင်ငံရေး၊ လူမှုရေးထူထောင်မှုလုပ်ငန်းတို့ကို ဗြိတိသျှတို့က အမြန်ဆုံးလုပ်ပေးရေးအတွက် တောင်းဆိုရေးစသည်တို့ကို ရေးထားသည့် နိုင်ငံရေးလုပ်ငန်းအစီအစဉ်တစ်ရပ်သာဖြစ်သည်။

ဤစာတမ်းမှာ ဖက်ဆစ်ဂျပန်တို့ကို တော်လှန်တိုက်ခိုက်ပြီးမှ ဆောင်ရွက်ရမည့် လုပ်ငန်းစဉ်ဖြစ်ပါသည်။ ယခုလောလောဆယ် ပြဿနာမှာ မြန်မာ့မြေပေါ်တွင် ရှိနေဆဲဖြစ်သော ပြည်သူလူထုကို ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်နေဆဲဖြစ်သော ဖက်ဆစ်ဂျပန်တို့ကို မည်သို့ တော်လှန်တိုက်ခိုက်ကြမည်။ တော်လှန်တိုက်ခိုက်ရာတွင် တစ်ပြည်လုံး တစ်ပြိုင်တည်းထချကြမည်လား၊ ဒါမှမဟုတ် စစ်မျက်နှာအလိုက် တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် တော်လှန်တိုက်ခိုက်ကြမည်လားဆိုတဲ့အချက်ကို အလေးထားပြီး ဆွေးနွေးသင့်ကြောင်း ပြောခဲ့သည်ကို မှတ်မိလိုက်ပါသည်။

ကွန်ဖရင့်တွင် ဗိုလ်မှူးဗထူးဆွေးနွေးသည့် ဖက်ဆစ်ဂျပန်တို့အား လက်နက်ကိုင် တော်လှန်ရေးကိစ္စနှင့် လက်ရှိစစ်မျက်နှာအခြေအနေ များကို ဆွေးနွေးကြသည်။

ထိုစဉ်က ဖက်ဆစ်ဂျပန်တို့သည် ရေနံချောင်း၊ မြင်းခြံ၊ စစ်ကိုင်း ဘက်တွင် တပ်များစုပြီး ဧရာဝတီမြစ်ကို မဟာမိတ်များ၊ မကျော်ဖြတ် နိုင်ရေးအတွက် ခိုင်မာစွာခုခံရန် ပြင်ဆင်နေချိန်ဖြစ်သည်။ မန္တလေးသို့ ဦးတည်နေသော သပိတ်ကျင်းဘက်မှလာမည့် မဟာမိတ်စစ်ကြောင်း ကိုလည်း မန္တလေးမြောက်ဘက်မှ ခုခံရန် ဂျပန်တို့ ပြင်ဆင်နေကြသည်။

ဗြိတိသျှတို့ မုံရွာကို သိမ်းပိုက်မိသည့်အတွက် မုံရွာတွင်ရှိသော မြန်မာ့တပ်မတော် အမြောက်တပ်ဖွဲ့သည် ဆုတ်ခွာခဲ့ရသည်။ ရဲဘော် အချို့ စနစ်တကျ ဖက်ဆစ်ဂျပန်တို့ကိုတိုက်ရန် ပြောက်ကျားတပ် ဖွဲ့ထား သော်လည်း မတိုက်လိုက်ရပါက မြန်မာနိုင်ငံတစ်ဝက်ထိ မဟာမိတ်တို့ သိမ်းမိသော်လည်း ဂျပန်ကို မတိုက်ခိုက်ရဖြစ်မည်ဟု ဗိုလ်မှူးဗထူး တင်ပြ ချက်မှာ မှတ်တမ်းပြုထိုက်သော ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးအတွက် စကားလုံးများဖြစ်ပေသည်။

ဒေသအလိုက် ဂျပန်ကို ထတိုက်ပါကလည်း ကျန်သောတပ်မတော်သား အများစုတို့မှာ ဂျပန်၏ ဓားစာခံဖြစ်သွားနိုင်ပေသည်။

ထိုစဉ်က ရခိုင်တိုင်းတွင် ရခိုင်မျိုးချစ်တို့က ဂျပန်ကို ပြန်ချလျက် ရှိ၏။ သူတို့၏ လက်နက်များမှာ ဂျပန်များက ပေးထားသောလက်နက် များဖြစ်သည်။ ဂျပန်တို့ ဖွဲ့ပေးထားသော ကာကွယ်ရေးတပ်ဖြစ်၏။ ဗမာ့ တပ်မတော်နှင့်သဘောများ မတူညီပေ။ ထိုကိစ္စတွင် တပ်မတော်နှင့် တိုက်ရိုက်ပတ်သက်ခြင်းမရှိချေ။ ထို့ကြောင့် ရခိုင်ကာကွယ်ရေးတပ်တို့ ဂျပန်ကိုခံတိုက်သောအခါ တပ်မတော်ကို ဂျပန်က အရေးယူရန် အကြောင်းမရှိပေ။

ဗိုလ်မှူးကျော်ဇောက မဟာမိတ်နှင့်ပေါင်းပြီး ဂျပန်ကို တိုက်သော အခါ စစ်နိုင်သူမဟာမိတ်တပ်သားများက ပြည်သူလူထုကို ညှဉ်းပန်း နှိပ်စက်ခြင်း၊ အမျိုးသမီးတို့ကို စော်ကားခြင်း၊ တော်လှန်ရေးတပ်များကို

လက်နက်သိမ်းလျှင်ကော ငုံ့ခံကြရမည်လား၊ ဖိနှိပ်မှုမှန်သမျှကို လက်နက် ဖြင့်တုံ့ပြန်ရမည်လားဟု ဆွေးနွေးသည်ကို ကြားလိုက်ရပါသည်။

လောလောဆယ်ဆယ်တွင် ဖက်ဆစ်ဂျပန်တို့ကို လက်နက်ကိုင်၍ တစ်ပြည်လုံးက စတင်တော်လှန်ရန် အချိန်ကျ၊ မကျ ယနေ့ပါတီ ကွန်ဖရင့်က မစဉ်းစားသေးကြောင်း၊ အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို သခင်စိုးထံ တင်ပြပြီး ဖတပလအဖွဲ့ချုပ်မှ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းထံတင်ပြပြီး ပြည်သူ့ အရေးတော်ပုံပါတီမှ ခေါင်းဆောင်များနှင့်ပါ ဆွေးနွေးပြီးမှ ဆုံးဖြတ်ကြရန် အရေးကြီးသောပြဿနာအဖြစ် ကွန်ဖရင့်က သဘောတူလိုက်ကြသည်။

ဗိုလ်မှူးကျော်ဇော တင်ပြ ဆွေးနွေးသည်နှင့်ပတ်သက်ပြီး တော်လှန်ရေး၏ရည်ရွယ်ချက်မှာ ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးဖြစ်သည်။ ရန်သူဖက်ဆစ်ကို တိုက်နေသည့် အင်္ဂလိပ်၊ အမေရိကန်၊ တရုတ်တပ် များကို မဟာမိတ်အဖြစ်သဘောထားရမည်။ စစ်ရေးအရ ပူးပေါင်းပြီး ဖက်ဆစ်တို့ကို တိုက်ကြရမည်။ မဟာမိတ်တို့၏ မလိုလားအပ်သော လုပ်ရပ်တို့ကို ရန်သူနှင့်ဖြေရှင်းရသည့်သဘောထားမျိုးမထားဘဲ မဟာမိတ်အချင်းချင်း အတွင်းပြင်ပကမလိုလားအပ်သော ပြဿနာဟု သဘောထားပြီးဖြေရှင်းရမည်။ လိုအပ်ပါက လက်နက်မကိုင်ဘဲ လူထု တိုက်ပွဲနည်းဖြင့် ဖြေရှင်းရမည်။ လူထုဆန့်ကျင်ရေးလုပ်သောတပ်ဖွဲ့ကို မှတ်သားပြီး မဟာမိတ်အာဏာပိုင်များထံ တိုင်ကြားအရေးဆိုရမည်။ လက်နက်ကိုင်နည်းဖြင့် မဖြေရှင်းဘဲ တရားဥပဒေဘောင်အတွင်း၌ ဖြေရှင်းကြရမည်ဟု ဆွေးနွေးသဘောတူကြသည်။

ကွန်မြူနစ်ပါတီ (ဗမာပြည်) ၏ ကွန်ဖရင့်မှာ တစ်ရက်နှင့်ပင် ပြီးဆုံး ခဲ့သည်။

ကွန်မြူနစ်ပါတီကွန်ဖရင့်ပြီးနောက် ကျွန်တော်သည် ကုန်ဈေးတန်း အိမ်တွင် ခရီးထွက်ဖို့ပြင်နေပါသည်။ ထိုစဉ် သခင်တင်မြရောက်လာပြီး-

"ကိုစန်းငွေ သခင်စိုးဆီ ကွန်ဖရင့်အကြောင်း စာရေးရဦးမယ်။ ရီပို့ ပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော် ဒီနေ့ရေးမယ်၊ မနက်ဖြန်ဆိုပြီးရော၊ ခင်ဗျား သွားပို့ပါဦး"ဟု ပြောသောကြောင့် ကျွန်တော်သည် ကွန်ဖရင့်အပြီး

တစ်ရက်ခြားတွင် သခင်တင်မြ၏စာကိုယူပြီး သခင်စိုးရှိရာ ဒေးဒရဲသို့ ထွက်ခဲ့ပါသည်။ရေလည်းသင့်၊ မော်တော်နှင့်မော်တော်ကားတို့လည်း အဆင်သင့်ရရှိသောကြောင့်ဒေးဒရဲသို့ ညရောက်သွားပါသည်။ နောက်နေ့တွင် သခင်စိုးရှိရာ သဲကုန်းရွာသို့ ရောက်သွားပါသည်။

သခင်စိုးက -

"ပုန်ကန်ရန်ပြင်ကြစို့ စာတမ်းကိုဖတ်ပြီးပြီလား"

ဟု ကျွန်တော့်ကို မေးသဖြင့် ကျွန်တော်က -

"မဖတ်ရသေးဘူး ခင်ဗျာ့"ဟု ပြောရာသခင်စိုးက

"အဲဒီစာတမ်းသခင်တင်မြဆီပို့လိုက်ပြီ ဟိုကျမှဖတ်တော့"ဟု ပြောပြီး -

"စာတိုလေးတစ်ခုရေးပေးချင်တယ်၊ ဒီစာကို ဗိုလ်အောင်ဆန်းကို ပေးလိုက်၊ စာကို အလွတ်ရအောင် ဖတ်သွား၊ အရေးကြုံရင် ဖျက်ဆီးပစ်" ဟု မှာပြီးစာတစ်စောင်ရေးပါသည်။ သူ၏စာမှာ အင်္ဂလိပ်ဘာသာနှင့် ရေးထားသောစာဖြစ်ပါသည်။ ထိုစာမှာ -

My Dear Ko Naung Cho -

will you please consider the following paragraph taken from the letter sent to Kauesky by Lenin,

"Without disorganizing the old Boungeois army, without reorganizing the new proletarian revolutionary army, the revolution cannot be achveied"

မြန်မာလိုဆိုပါက ဟောင်းနွမ်းသောနေရှင်စစ်တပ်ကို အစည်း ပြေအောင်မလုပ်ဘဲ အသစ်ဖြစ်သော ပစ္စည်းမဲ့တော်လှန်ရေးစစ်တပ်ကို ပြန်လည်ဖွဲ့စည်းခြင်းမပြုလုပ်ဘဲ တော်လှန်ရေးသည် ဖြစ်မြောက် အောင်မြင်နိုင်မည် မဟုတ်ချေဟူ၍ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော့်မှာ ထိုစာကို အလွတ်ကျက်မှတ်ရမည်ဟုပြောသော ကြောင့် ကျွန်တော် အလွတ်ကျက်ရပါသည်။ အင်္ဂလိပ်လိုပါမက မြန်မာ ဘာသာပြန်ကိုပါ ကျက်ရပါသည်။ ထိုစာကို ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းထံ ပေးရန်မှာပါသည်။ သူက ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းဟုမခေါ်၊ ဗိုလ်အောင်ဆန်း ဟုသာ ခေါ်ပါသည်။

ရန်ကုန်ရောက်သောအခါ သခင်တင်မြထံသွားပြီး စာကိစ္စကိုပြော ပါသည်။ သခင်တင်မြက စာကို သွားပို့ပါ၊ အချို့လူတွေကို ပြလို့ကို ပြန်ရင်ခေါ်သွားပါဟုပြောပါသည်။

ထိုအချိန်က ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် ကန်တော်ကြီးစောင်းတွင် နေထိုင်ရာ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအိမ်ကိုသွားပြီး သခင်စိုးပေးလိုက်သော စာကို ဗိုလ်ချုပ်ထံပေးပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် ကျွန်တော်ပေးသော သခင်စိုး၏စာကို ဖောက်ဖတ်ပါသည်။ စာဖတ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပြီး -

"ဒီကိစ္စက ဘာမှအရေးမကြီးပါဘူးကွာ။ ငါတို့ အလုပ်လုပ်ဖို့နီးနေပြီ။ တို့တပ်တွေ အဆင်သင့် ဖြစ်နေပြီ။ ဒီစာအကြောင်း ဘယ်သူ့မှမပြောနဲ့" ဟူ၍ မှာပါသည်။ ထိုမှ ဆက်ပြီး ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက -

"မင်း ဘယ်တော့ အောင်လံပြန်မလဲ၊ ရန်ကုန်ကို ဘာကိစ္စနဲ့ လာတာလဲ" ဟု မေးသဖြင့် ကျွန်တော်က-

"ပါတီကွန်ဖရင့်တက်ဖို့လာတာပါ၊ ဒီကိစ္စ ဗိုလ်ချုပ်သိပြီးပြီလို့ ထင်ပါတယ်"ဟုပြောရာ ဗိုလ်ချုပ်က "အေး သိတယ် . . . သိတယ်"ဟု အေးဆေးစွာပြောသဖြင့် ကျွန်တော်က ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအား -

"ဗိုလ်ချုပ်ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်သိချင်တာကလေး မေးပါရစေ" ဟု ခွင့်တောင်းလိုက်လျှင် ဗိုလ်ချုပ်က -

"မေးပါကွာ သိချင်တာမေးပေါ့" ဟု ခွင့်ပြုသောကြောင့် ကျွန်တော်က-

"ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ သဘောမကျနိုင်တဲ့ကိစ္စတစ်ခုရှိပါတယ်၊ သခင်စိုးက တော်လှန်ရေးတပ်ဦးကို သူ့တစ်ယောက်တည်းသဘောနှင့် ဖျက်သိမ်းတာ ကျွန်တော်သဘောမကျပါဘူး၊ ကျွန်တော့်လိုပဲ သခင်တင်မြ ရော၊ ဗိုလ်သိန်းတန်ပါ သဘောမကျဘူးလို့ သိရပါတယ်၊ ဗိုလ်ချုပ် သဘောထား ဘယ်လိုရှိသလဲ သိပါရစေ" ဟု ပြောလိုက်ပါသည်။

ထိုအခါ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက -

"အေးကွ သခင်စိုးမှာ ဒီလိုစိတ်လိုက်မာန်ပါ လုပ်တတ်တဲ့အကျင့် ရှိတယ်၊ ဒါကြောင့် ဘယ်သူ့ကိုမှမတိုင်ပင်ဘဲ လုပ်လိုက်တာထင်တယ်၊

ဒါကို မင်းစိတ်ပူစရာမလိုတော့ပါဘူး၊ တို့မှာ ဖတပလဖွဲ့ပြီးသား ဖြစ်နေပါပြီ။ တို့လူတွေအားလုံး ဖတပလထဲမှာ ညီညီညွတ်ညွတ်လုပ်လို့ရပါတယ်”ဟူ၍အေးအေးဆေးဆေး ပြောပြပါသည်။

ထိုမှဆက်ပြီး ကျွန်တော် မေးခွန်းတစ်ခု ထပ်မေးပြန်ပါသည်။

“လက်ဝဲ၊ လက်ယာသွေဖည်ရေးနဲ့ပတ်သက်လို့ သူတစ်ပါးက မေးရင် ရှင်းလင်းအောင် ကျွန်တော် ဘယ်လိုဖြေရမလဲ ပြောပြရမလဲ”

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက -

“အသေးကို အကြီးထင်တာ လက်ဝဲအမှား၊ အကြီးကို အသေးထင်တာ လက်ယာအမှားကွ”ဟု ပြောလိုက်၏။

ကျွန်တော်အံ့သြနေမိ၏။ ဗိုလ်ချုပ်က ဆက်ပြောရာတွင် “အန္တရာယ်ကို ဖော့ထွက်ပြီးပေါ့ပေါ့ဆဆ လုပ်ကိုင်ပြောဆိုတာ လက်ယာအမှား၊ အန္တရာယ်ကို အစိုးရိမ်လွန်ပြီး လျှောက်လုပ်နေတာ လက်ဝဲအမှားကွ” ဟု ထပ်ပြောပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်က ထပ်ပြောရာတွင် -

“လက်ဝဲ၊ လက်ယာဆိုတာကလည်း လေ့နံ့ဓားထစ်ယူလို့မရဘူးကွ၊ ဆိုလိုရင်းကတော့ တို့ဗမာစကားမှာ **‘လျော့လွန်းရင်ပတ်၊ တင်းလွန်းရင်ပြတ်’** ဆိုတဲ့ စကားရှိတယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒါပဲ . . . လက်ဝဲ လက်ယာအမှားဆိုတာဟာ အဲဒီနှစ်ခုကို ရှောင်ခိုင်းတာ၊ အဲဒီတော့ တော်လှန်ရေးလုပ်ငန်းလုပ်မယ်၊ ကောင်းမွန်တဲ့ နိုင်ငံရေးလုပ်မယ်ဆိုရင် အချိန်အခါနဲ့ အခြေအနေကိုကြည့်ပြီး နှေးနှေးလုပ်ရတဲ့အခါလည်းရှိတယ်။ မြန်မြန်လုပ်ရတဲ့အခါလည်းရှိတယ်၊ မနှေးလွန်းမမြန်လွန်းလုပ်ရတဲ့အခါလည်းရှိတယ်၊ ပုံသေတွက်ထားလို့မရဘူး၊ အချိန်အခါနဲ့ အခြေအနေကို မှန်ကန်အောင် ကြည့်တတ်ဖို့ တွက်တတ်ဖို့လိုတယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ အလွန်အကျွံတွေ မလုပ်မိအောင် သတိရှိဖို့လိုတယ်၊ အခု ဗြိတိသျှနိုင်ငံမှာ လက်ဝဲစာပေအသင်းဆိုတာရှိတယ်၊ အဲဒါက ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒကို ယုံကြည်တဲ့သူတွေက သူတို့ကိုယ်သူတို့ လက်ဝဲသမားလို့ခေါ်ကြတယ်၊ သူတို့ထုတ်တဲ့ စာပေကို လက်ဝဲစာပေလို့ ခေါ်ကြတယ်။

တကယ့်နိုင်ငံရေးကျတော့ ကိုယ့်ရည်ရွယ်ချက်ကဘာလဲ၊ ကိုယ်သတ်မှတ်ထားတဲ့ရည်ရွယ်ချက်ကို မျက်ခြည်မပြတ်ဖို့ပဲလိုတယ်၊ လက်ဝဲသက်သက်၊ လက်ယာသက်သက်လုပ်ငန်းရယ်လို့ မရှိပါဘူးကွာ။

နိုင်ငံရေးမှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ လူ့ဘဝ လူ့ကိစ္စမှာပဲဖြစ်ဖြစ် လမ်းကြောင်းတစ်ဖြောင့်တည်း ရွေးတယ်ဆိုတာမရှိဘူး၊ အကွေ့အကောက်တွေများတယ်၊ ဒါကြောင့် ဆုတ်တန်ဆုတ်၊ တက်တန်တက်၊ ကွေ့တန်ကွေ့ဒါပဲ မှတ်ထားဦး။ နောက်တွေ့ကြဦးမှာပေါ့” ဟုပြောရင်း ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်နေပါသည်။ ထိုသို့ စိုက်ကြည့်ရင်း -

“မင်းကိုကြည့်ရတာ အတော့်ကို သိချင်တတ်ချင်တဲ့လူနဲ့တူတယ်” ဟူ၍ ဆက်ပြောပါသည်။

“ငါမင်းကို မင်းအတွက် အမြဲတန်းအသုံးဝင်မယ့်စကား ပြောလိုက်မယ်။ အဲဒါက တခြားမဟုတ်ဘူး၊ History စာအုပ်မှန်ရင် ဘာစာအုပ်ဖြစ်ဖြစ်ဖတ်၊ History မသိရင်လည်း ဘာမှမသိနိုင်ဘူး၊ ဒါကြောင့် မင်း Histroy စာအုပ်တွေဖတ်ပါကွာ” ဟူ၍ ပြောလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော် သူ့အား ပြန်ခွင့်တောင်းလိုက်ပါ၏။

“အေး . . . ပြန်ပြန်”ဟု ပြောသောကြောင့် သူ့အား အလေးပြုပြီး ပြန်ရန်ထွက်မည် အလုပ်တွင် ဗိုလ်ချုပ်က -

“အေး . . . နေဦးကွ၊ မင်း သခင်စိုးအကြောင်းပြောတာ၊ တော်လှန်ရေးတပ်ဦးဖျက်တာနဲ့ ပတ်သက်လို့ မေးတာရှိပါသေးတယ်။ ဒီလူက လူတစ်မျိုးကွ၊ သခင်စိုးက သူ့သဘောနဲ့သူ တစ်ယောက်တည်း သဘောနဲ့ ဖျက်လိုက်တာ၊ သခင်စိုးက (Emotional) စိတ်လှုပ်ရှားမှုဖြစ်လေ့ရှိတဲ့သူပဲ။ နိုင်ငံရေးသမားဆိုတာ ဒီလိုဖြစ်လို့ ဘယ်ရမလဲ။ ကိုယ့်တစ်ယောက်တည်းသဘောနဲ့ လုပ်လို့မရဘူး၊ အားလုံးတိုင်တိုင်ပင်ပင် လုပ်ရမယ့်အလုပ်ပဲ။ သူမလုပ်ခဲ့ဘူး။ ဒီ လက်ဝဲညီညွတ်ရေးလုပ်ခိုင်းတာ ငါက ခိုင်းတာ၊ လက်ဝဲညီညွတ်ရေးရှိမှလည်း အမျိုးသားညီညွတ်ရေးကို ခိုင်ခိုင် မာမာဆောင်ရွက်နိုင်မယ်လို့ ငါတို့နားလည်ထားတယ်။

ခုတော့ လက်ဝဲညီညွတ်ရေးပျက်သွားပြီ။ ဒါပေမယ့် စိတ်လျှော့ဖို့ မလိုဘူး၊ ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေးလုပ်ငန်းကြီးကို တို့လုပ်သွားရမှာပဲ။

ဒီကိစ္စကြောင့်တော့ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်မနေပါနှင့်ကွာ” ဟူ၍ ပြောပြပါသည်။

နောက်ဆက်ပြီး ပြောသည်မှာ -

“နိုင်ငံရေးဆိုတာကွာ၊ တိုင်းသူပြည်သားလူအများကောင်းအောင် လုပ်တာပါ၊ အဲဒီလို လုပ်တဲ့အခါမှာ နိုင်ငံရေးသမားတွေဟာ အချင်းချင်း ညီညွတ်လိုက်၊ မညီညွတ်လိုက်ဖြစ်ခဲ့ကြတယ်၊ ဒါဟာ နိုင်ငံရေးလောကခံ တရားပဲပေါ့၊ အဲဒီတော့ ဘယ်လိုအခြေအနေကိုပဲ တွေ့ရတွေ့ရ၊ စိတ်မပျက်ဘဲကြုံလာတဲ့အခြေအနေထဲက အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် လုပ်သွားနိုင်ရမယ်”ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။

ဤစကားများကို နားထောင်မိသောကျွန်တော်သည် လွန်ခဲ့သော လေး - ငါး ရက်က တော်လှန်ရေးတပ်ဦး ဖျက်သည့်ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း အလွန်ဒေါပွနေသည်ဟူသောစကားကိုလည်းကောင်း၊ ကျွန်တော် ယခင်ကကြားဖူးသော ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းဟာ ဒုက္ခ၊တယ်၊ သိပ်စိတ်တိုတတ်တယ်ဟူသော စကားတို့ကိုလည်းကောင်း ပြန်တွေးမိ၏။ အဲဒီစကားတွေဟာ ဟုတ်ပါ့မလားဟု သံသယဝင်မိ၏။ ကျွန်တော်ကဲ့သို့ အသက် (၁၉) နှစ်ပင် မပြည့်သေးသော ပထမအရာခံဗိုလ်ဖြစ်စ လူငယ်တစ်ဦးအား သူ့လို ဗိုလ်ချုပ်တစ်ဦးက စိတ်ထဲရှိသလောက် နိုင်ငံရေးသဘောတရားတို့ကို ကျွန်တော် နားလည်အောင် စိတ်ရှည်ရှည် ရှင်းပြနေသည်မှာ အံ့သြဖွယ်ရာကြီးအဖြစ် ကျွန်တော်ခံစားမိ၏။

အပြန်လမ်းတွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် နိုင်ငံရေးတွင် အလွန် စိတ်ရှည်သည့်လူဟူ၍ မှတ်ချက် ချလိုက်မိပါသည်။

ပြလို့သို့ ကျွန်တော်ပြန်သောအခါ တပ်တွင်းတွင် စည်းရုံးရေး လုပ်ရန် သင်တန်းပေးထားသည့် တပ်တွင်းမှ နိုင်ငံရေး၊ စည်းရုံးရေး သင်တန်းဆင်းပြီးသူ ကိုဘိုးအောင် (နောင်တွင် ရှေ့နေဦးဘိုးအောင် စမ်းချောင်း)၊ ကိုမင်းတင် (နောင်တွင် ရွှေပေါက်ကျွန်းဆရာတော်၏ ကျောင်းတွင်ရသေ့ဝတ်သူ)၊ ကိုမြင့်အေး (အဆက်အသွယ်မရတော့သူ) နှင့်အခြားမမှတ်မိသူတွေအားခေါ်ခဲ့ရ၏။ ရွှေတောင်မြို့ရောက်သော

အခါ ဗိုလ်လှအောင်က ထည့်ပေး၍ ရွှေတောင်မှ ရဲဘော်များကိုလည်း ခေါ်သွားရပါသေးသည်။

ကျွန်တော် ပြလို့သို့မပြန်မီမှာပဲ ကျွန်တော့်အတွက် ခရီးတစ်ခု ရုတ်တရက်ပေါ်လာပါသည်။ သခင်တင်မြ က “ကိုစန်းငွေ ခင်ဗျား ကိုယ်တိုင်သွားဗျာ”ဟု ခိုင်း၍သွားရခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်တော်ဘယ်ဘဝက ပါရမီလည်း မသိ၊ ခရီးသွားရလှချည့်လားဟု တွေးမိသေး၏။

ပြလို့မသွားမီ သွားရသောခရီးမှာ ပဲခူးသို့သွားရန် ခရီးဖြစ်၏။ ဤခရီးသွားရခြင်းအကြောင်းမှာ ပဲခူးရှိ စံပြတပ်မှူးဗိုလ်မှူးကျော်ဇောထံ စာပေးခိုင်း၍ဖြစ်ပါသည်။

ပဲခူးသွားရန် မူလတန်းစစ်ပညာကျောင်းမှ ဆင်းလာသော ညီအစ်ကိုရင်းကဲ့သို့ ခင်မင်သူ မြတ်ကျော် (အချက်ပြဆက်သွယ်ရေး တပ်မှ)က “သူပါလိုက်ခဲ့မည်”ဟုပြောပြီး ကျွန်တော်နှင့်အတူ မီးရထား စီးပြီးလိုက်ခဲ့ပါသည်။

မီးရထားစီးခရီးသည်တွေ များလွန်းသောကြောင့် ရထားတွဲမှာ ကျပ်နေပါသည်။

ခရီးသည်တွေ များလွန်းသည့်ကြားကပင် ဂျပန်တစ်ယောက် ရထားပေါ်တွင် ပါလာသည်။ သူက ဘာအဆင့်မှန်းမသိပါ။ ခါးတွင် အိတ်တတ်ထားသည့် လုံ့စွပ်တိုအိတ်ကို ချိတ်ထားပါသည်။ ထိုဂျပန်သည် စီးလာသော ကုန်ရထားတွဲ၏အဝတွင် ခြေတွဲလောင်းချထိုင်နေပါသည်။ သူ့လက်ကို နောက်ပစ်ပြီးထောက်ထားပါသည်။ သူ့နေရာက အကျယ်ကြီးဖြစ်နေသည်။ အကျယ်ကြီးဟုဆိုရသော်လည်း ထိုဂျပန် လက်ထောက်မထားပါက လူနှစ်ယောက်လောက် ထိုင်နိုင်သောနေရာ ဖြစ်နိုင်မည်။

ရဲဘော်မြတ်ကျော်က ထိုဂျပန်ကို ကြည့်၍မရ။ ကျွန်တော့်အား “အစ်ကို ကျွန်တော်လက်ယားလာပြီ” ဟု ပြောပါသည်။ ကျွန်တော်က -

“မလုပ်ပါနဲ့ကွာ၊ တို့မှာ အရေးကြီးတာဝန်ပါတယ်၊ ဒီဟာပျက်လို့ မဖြစ်ဘူး” ဟုပြော၏။ မြတ်ကျော်က ဘာမှပြန်မပြောပါ။ ဒါးပိန်ဘူတာကို ကျော်လာသောအခါ ခရီးသည်တို့လည်း ရထားထွက်စကလောက်

စကားပြောခြင်းမရှိကြတော့။ ကျွန်တော်လည်း အေးအေးပင် ထိုင်နေပါသည်။ တွဲပေါက်ဝက ဂျပန်ကလည်း ငေးပြီးထိုင်နေသည်။ အိပ်ငိုက်နေသလား မသိ။

ထိုအခိုက် မြတ်ကျော်သည် ကျွန်တော့်နားမှ ရုတ်တရက်ထလိုက်ပြီး ရထားပေါက်ဝရှိ ဂျပန်ထံသွားကာ သူ၏ခြေထောက်ဖြင့် ဂျပန်ကို ဆောင့်ကန်လိုက်ပါသည်။ ဂျပန် ရထားအောက်ကျသွားတော့၏။

ထိုဖြစ်စဉ်ကို အိပ်ငိုက်ခဲ့သော ကျွန်တော်က သူပြော၍သိလိုက်ရပါ၏။

ရဲဘော်မြတ်ကျော်ကား နောင်အခါတွင် တပ်မတော်ရေတပ်မှ ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီးမြတ်ကျော်ဟူ၍ ဖြစ်လာ၏။ နိုင်ငံကျော်စာရေးဆရာ သော်တာဆွေ၏ ယောက်ဖဖြစ်ပါသည်။

ပဲခူးဘူတာသို့ ညခုနစ်နာရီခန့်တွင် ရောက်သွားပါသည်။ ဘူတာမှ အမြန်ထွက်ခဲ့ပြီး မြင်းလှည်းတစ်စီးငှားကာ စံပြတပ်ရင်းသို့ ထွက်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်၏စိတ်မှာ စံပြတပ်ရင်းရောက်မှပင် မြတ်ကျော်ဂျပန်ကို ကန်ချသည့်ကိစ္စ စိတ်အေးရပါတော့သည်။

ထိုညက ဗိုလ်ကျော်ဇောထံစာပေးပြီး လက်သီးပုန်းသခင်ဗတင် အမည်ခံ ဗိုလ်ဗတင်အခန်းတွင် သွားအိပ်ပါသည်။ ထိုကပြန်မှ ပြလို့သို့ ထွက်ခဲ့ရခြင်းဖြစ်၏။

ထီးတင်ပွဲကြီးနီးလာပြီ

၁၉၄၄ အကုန် ၁၉၄၅ ခုနှစ်အစပိုင်းတွင် တပ်မတော်အတွင်းရှိ အတွင်းကျကျ စစ်အရာရှိများ ကွန်မြူနစ်ပါတီဝင်အရာရှိများနှင့် အရပ်ဘက်မှ ပုဂ္ဂိုလ်တို့အတွင်းတွင် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး နှုတ်ဆက်စကားပြောရာတွင် -

“ဟေ့ ထီးတင်ပွဲကြီးနီးလာပြီနော်” ဟူ၍ နှုတ်ဆက်တတ်ကြသည်။

ဤသို့ နှုတ်ဆက်ခြင်းအကြောင်းရင်းကို အကြောင်းသိသူများသာ သိကြ၏။

ကျွန်တော်လည်း သိပါသည်။

ကျွန်တော်၏ မူလတာဝန်မှာ ကွန်မြူနစ်ပါတီဝင်တစ်ဦးအနေဖြင့် ကွန်မြူနစ်ပါတီက ပေးအပ်သောတာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ခဲ့၏။ ထိုတာဝန်များကား တစ်နေရာမှတစ်နေရာသို့ ပေးပို့ရသော အရေးကြီးစာများ ပို့ရခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်တော့်တွင် စစ်ရဲယူနီဖောင်းဝတ်ထားသောကြောင့် စာများလုံခြုံမှုရှိ၍ တာဝန်ပေးခံရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်၏ အခြားတာဝန်မှာ တပ်မတော်သားတစ်ဦးအနေဖြင့် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက တိုက်ရိုက်တာဝန်ပေးသော တပ်တွင်းနိုင်ငံရေး၊ စည်းရုံးရေးများအတွက် သင်တန်းပေးရန် ဖြစ်ပါသည်။

သင်တန်းပေးရာတွင် တော်လှန်ရေးအတွက် ဗမာ့တပ်မတော်သားများကို နိုင်ငံအတွင်းရှိ လှည်းနေလှေစောင်း မြင်းဇောင်းမကျန်ဆိုသကဲ့သို့ ပြည်သူလူထုအားလုံးက တပ်မတော်မှလုပ်ဆောင်မည့် ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးကြီးကို ထောက်ခံကြရန် အားပေးကြ၊ ကူညီကြစေရန် ဖောင်းပေးခဲ့ရပါသည်။

တပ်တွင်းတွင်မက ကျေးရွာ၊ မြို့ပြ၊ ရပ်ကွက်တို့တွင်လည်း အခြေအနေပေးလျှင် ပေးသည့်အလျောက် ဤသဘောထားမျိုးကို ဆွေးနွေးရပါသည်။

နှုတ်ဖြင့်ဆွေးနွေးမှုတွင်မက နိုင်ငံတကာမှ တပ်နှင့်ပြည်သူညီညွတ်မှုနှင့်စပ်လျဉ်းသော စာရွက်စာတမ်း စာအုပ်စသည်တို့ကို ရှာဖွေဖတ်ရှုနိုင်စေရန် စီစဉ်ပေးရပါသည်။

ကျွန်တော်ရှာဖွေပြီး တပ်တွင်းတပ်ပြင် စိတ်ဝင်စားသူတို့အား ဖတ်စေသောစာအုပ်မှာ “ကြယ်နီလွှမ်းသော တရုတ်ပြည်” စာအုပ်ကို ဘာသာပြန်ပြီး စာကူးစက်ဖြင့်လှည့်ကာ ဖြန့်ဖြူးသော အလုပ်တစ်ခု ပါဝင်ပါသည်။

ဤစာအုပ်၏ မူလရေးသူမှာ Edgar Snow (အဂ္ဂါစနိုး) ဖြစ်ပြီး အမေရိကန်ရှိ ထင်ရှားသောနိုင်ငံရေးစာရေးဆရာကြီးဖြစ်ပါသည်။ Edgar Snow ရေးသော Red Star Over China တရုတ်ပြည်ပေါ်က

ကြယ်နီအမည်ရှိစာအုပ်ကို ကွန်မြူနစ်ပါတီမှဘာသာပြန်ပြီး ဖြန့်ဝေရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ထိုစာအုပ်ကို ဘာသာပြန်သူမှာ ဦးထိန်လင်း (နောင်အခါတွင် ဗိုလ်တထောင်သတင်းစာတိုက် အယ်ဒီတာချုပ်ဖြစ်လာသူ၊ ဒေါ်စောမြ၏ ခင်ပွန်း) သော်လည်းကောင်း၊ ကွမ်းခြံကုန်းတွင် မြို့အုပ်တာဝန်ယူပြီး ကွန်မြူနစ်ပါတီအတွက် ဘာသာပြန်စရာစာပေများကို ဘာသာပြန်ပေးသော သခင်မြသွင်သော်လည်းကောင်း၊ တစ်ဦးဦးက ဘာသာပြန်ပေးသည်ဟု ကြားရပါသည်။ သေချာကျန မသိခဲ့ပါ။

ထိုစာအုပ်ကို ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက တပ်တွင်းတွင်ဖတ်ရန် သဘောတူကြောင်း ဗိုလ်သိန်းတန်က ပြောပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည်နောင်အခါတွင် ဗိုလ်အေးဖေဟုခေါ်သော ကိုအေးဖေအား လက်နှိပ်စက်ဖြင့်ကူးစေပြီး စာကူးစက်ဖြင့်လှည့်ပေးရန် တာဝန်ပေးခဲ့ပါသည်။

ကိုအေးဖေစာအုပ်ကို လက်နှိပ်စက်ဖြင့်ကူးနေစဉ် ကျွန်တော်အဖို့ ခဏတာလေး အားလပ်ချိန်ရနေပါသည်။ ထိုသို့ အားလပ်ချိန်ရသည့် အခိုက်အတန့်တွင် တပ်တွင်းတွင်လည်းကောင်း၊ တပ်ပြင်ပတွင် လည်းကောင်း စပ်မိစပ်ရာ တွေးတောနေမိပါသည်။ ထိုအခါမှပင် ကျွန်တော်၏အတွေးတွင် စိတ်လေးဖွယ်ရာအတွေးကို တွေ့နေရပါတော့သည်။

ထိုစိတ်လေးဖွယ်ဖြစ်စဉ်ဟု ကျွန်တော်ခံစားမိသောအတွေးကား ဗမာ့တပ်မတော်အတွင်း၌ အကြမ်းအားဖြင့် နိုင်ငံရေးအရ ရှေ့ဆောင်ရှေ့ရွက်ပြုနေသောအုပ်စုဟူ၍ သုံးအုပ်စုခြားနားနေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

ကျွန်တော်တွေးမိ သိရှိခံစားမိသည်မှာ -

၁။ ပြည်သူ့အရေးတော်ပုံအုပ်စုဟု ထင်မိခံစားမိပါသည်။ ထိုအုပ်စုတွင် တွင်ကျယ်ဦးဆောင်နေကြသူများတွင် နောင်အခါတွင် ဗိုလ်မှူးချုပ်မောင်မောင်ဟုထင်ရှားလာမည့်

ဗိုလ်မောင်မောင်၊ ဗိုလ်မှူးချုပ်အောင်ကြီးဟု ထင်ရှားလာမည့် ဗိုလ်အောင်ကြီး၊ ဗိုလ်မှူးချုပ်တင်ဖေဟု ထင်ရှားလာမည့် ဗိုလ်တင်ဖေ၊ ဗိုလ်မှူးချုပ်အောင်ရွှေဟု ထင်ရှားလာမည့် ဗိုလ်အောင်ရွှေ၊ ဖဆပလအစိုးရအဖွဲ့တွင် ဝန်ကြီးဖြစ်လာမည့် ဗိုလ်ခင်မောင်လေးတို့ပါဝင်သောအုပ်စု ဖြစ်ပါသည်။ အထက်ပါအုပ်စုနှင့်အတူ အရေးပါလာသောသူများတွင် နောင်အခါ ဗိုလ်မှူးကြီးကြည်ဝင်းဖြစ်လာမည့် ဗိုလ်ကြည်ဝင်း၊ နောင်အခါ ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီးဖြစ်လာမည့် ဗိုလ်ချစ်ခိုင်၊ ယပက်လက်လှရွှေဟု ထင်ရှားလာမည့် ဗိုလ်လှဖွေတို့လည်း ပါဝင်သည်ဟု ကျွန်တော်တွေးမိပါသည်။

ကျွန်တော် မဆက်သွယ်မိသောကြောင့် ပြည်သူ့အရေးတော်ပုံအုပ်စုတွင် ပါဝင်သော်လည်း အမည်မသိသူတွေ ရှိကောင်းရှိပါလိမ့်မည်။

၂။ ကွန်မြူနစ်ပါတီတွင် ဗိုလ်သိန်းတန် (သုတေသနဌာနကြီးမှူး၊ လမ်းစဉ်ပါတီဌာနချုပ်တွင် တာဝန်ယူခဲ့သူ) နောင်တွင် ကုန်သွယ်/ကျောက်မျက်တွင် တာဝန်ထမ်းဖူးသည့် ဗိုလ်အောင်မင်း၊ ဗိုလ်သန်းရွှေ (ပီကင်းသို့ ရောက်သွားသူ)၊ နောင်အခါတွင် ဗိုလ်မှူးကြီးကျော်ညွှန့်ဖြစ်လာမည့် ဗိုလ်ကျော်ညွှန့်၊ ရဲဘော်သုံးကျိပ်ဝင် ဗိုလ်လင်းယုန်၊ ဗိုလ်ကျော်ဇော၊ ဗိုလ်ကျော်လွင်၊ ဗိုလ်ကြည် ပါဝင်ခဲ့ကြသည်။ ထို့ပြင် မြင်းတပ်မှ တပ်မှူးဖြစ်သူ နောင်တွင် တောခိုပြည်သူ့ရဲဘော်ဖြူအဖြစ် ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သည့် ဗိုလ်အုန်းတင်လည်း ပါဝင်ခဲ့၏။

၃။ အမှတ် (၃) အစုဟု ကျွန်တော်ယူဆသောအစုမှာ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းခေါင်းဆောင်မှုကိုသာ ယုံကြည်သောအစုဟု ပြောချင်ပါသည်။

ထိုအုပ်စုသည် အထက်တွင်တင်ပြခဲ့သော တပ်တွင်းရှိ ကွန်မြူနစ်ပါတီဝင်၊ ပြည်သူ့အရေးတော်ပုံတို့နှင့်မတူဘဲ တပ်တွင်းရှိ ကျန်အများစုကြီးကား ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ ခေါင်းဆောင်မှုကို ယုံကြည်၍ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ခေါင်းဆောင်မှုနောက်တွင် စုစုစည်းစည်းရှိနေကြသော အများစုကြီးဖြစ်သည်။

ဥပမာ - ဗိုလ်မှူးကြီးဗထူးသည် ဝါဒအားဖြင့် ကွန်မြူနစ်ပါတီနှင့်နီးစပ်ခဲ့သော်လည်း ခေါင်းဆောင်မှုအားဖြင့် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကိုသာ ယုံကြည်သူဖြစ်သည်။

ရဲဘော်သုံးကျိပ်ဝင်ဗိုလ်မှူးကြီးရဲထွဋ်၊ ဗိုလ်လက်ျာတို့သည် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကိုသာ ခေါင်းဆောင်အဖြစ် ယုံကြည်သူဖြစ်သည်။ ရဲဘော်သုံးကျိပ်ဝင်ထဲမှ အများစုသည် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ခေါင်းဆောင်မှုကိုသာ ခံယူထားသူများကြ၏။ ထိုရဲဘော်သုံးကျိပ်ဝင်ထဲမှ ဗိုလ်ရန်နိုင်မှာ အဓိပတိ ဒေါက်တာဘမော်၏သားမက်ဖြစ်ရကား ဒေါက်တာဘမော် ခေါင်းဆောင်မှုနောက် ပါသွားသည်။

တပ်မတော်ဝင်မဟုတ်သော အရပ်ဘက်နိုင်ငံရေးသမားများသည်လည်း အထက်တွင်ရေးခဲ့သည့်အတိုင်း သုံးစုကွဲပါသည်။ ကွန်မြူနစ်အုပ်စုက ထိုအုပ်စုတွေထက်များပါသည်။

သို့သော် တို့ဗမာအစည်းအရုံးသခင်များနှင့် အရပ်ဘက်နိုင်ငံရေးသမားများသည် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ခေါင်းဆောင်မှုကို ယုံကြည်စိတ်ချစွာဖြင့် ဗမာ့တပ်မတော်ကို ထောက်ခံနေခဲ့ကြသည်။

နောင်တွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ အစိုးရအဖွဲ့တွင် ဝန်ကြီးဖြစ်သူ အရှေ့အာရှလူငယ်များ အစည်းအရုံး (East Asiatic Youth League)၏ ခေါင်းဆောင်ပိုင်းတွင် ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်သူ ဦးဘဂျမ်းမှတစ်ပါး ကျန်အဖွဲ့ဝင်လူငယ်အများစုမှာ ကွန်မြူနစ်ပါတီဝင်များ ဖြစ်ကြသည်။ ထိုသို့ အာရှလူငယ်များကို စည်းရုံးပေးခဲ့သူမှာ သခင်တင်မြပင်ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်သိထားသည့်အတိုင်း ပြောရမည်ဆိုလျှင် မြန်မာတစ်နိုင်ငံလုံးရှိ နိုင်ငံရေးသမားများကို ကွန်မြူနစ်ပါတီကေဒါများဖြစ်လာအောင် စည်းရုံးပေးသူမှာလည်း သခင်တင်မြပင်ဖြစ်ပေသည်။

အလားတူ စည်းရုံးမှုလုပ်ခဲ့သူများတွင် သခင်တင်မြကဲ့သို့ လုပ်ဆောင်ခဲ့သူများမှာ ရဲနီကိုကျော်ဝင်း၊ ကိုငွေးမြိုင် ခေါ် ကိုစိန်လှိုင်၊ ကိုထွန်းရင်၊ ကိုစံညွှန့်၊ ကိုထွန်းစိန် (ရေနံမြေ) တို့ဖြစ်ကြပါသည်။

ထို့ကြောင့် အရပ်ဘက်နယ်ပယ်တွင်ရှိနေကြသော လူငယ်လူရွယ်နိုင်ငံရေးသမားအများစုသည် ကွန်မြူနစ်ပါတီဝင်များ ဖြစ်လာခဲ့ကြသည်။

၁၉၄၅ ခုနှစ်၊ မတ်လ ၂၄ ရက်နေ့တွင် ဗိုလ်စိန်မှန်က ခေါ်ခိုင်းသောကြောင့် ရဲဘော်တစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ထံ သတင်းပို့ပါသည်။ အကြောင်းမှာ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် ကျွန်တော်တို့အနောက်ပိုင်းတိုင်းသို့ ရောက်လာခဲ့ပြီ။ ထို့ကြောင့် အရေးပေါ်အစည်းအဝေးလုပ်မည်ဖြစ်သောကြောင့် အစည်းအဝေးတက်ရန် ခေါ်ခိုင်းခြင်း ဖြစ်သည်။

အစည်းအဝေးလုပ်ရာ တိုက်ခန်းအတွင်းတွင် ဗိုလ်စိန်မှန်၊ ဗိုလ်ကြီးဒွေး၊ ဗိုလ်စန်းယု၊ ဗိုလ်အောင်ဒင်၊ ဗိုလ်မြ၊ ဗိုလ်ရဲလှ၊ ဗိုလ်တင်ဦး၊ ဗိုလ်အေးဖေ၊ ဗိုလ်မင်းလွင်၊ ဗိုလ်သန်းနိုင်၊ ဒေါ်စောမြ၊ ဒေါ်ခင်ကြည်ကြည်၊ ကျွန်တော်နှင့် အခြားအမည်မမှတ်မိသောသူ သုံး-လေးဦးခန့်ပါလာပါသည်။ သခင်တင်မြလည်း ပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးနှင့်ပတ်သက်၍ နိဒါန်းပျိုးမနေတော့ဘဲ တော်လှန်ရေးနှင့်ပတ်သက်ပြီး စစ်မဟာဗျူဟာနှင့် နည်းဗျူဟာများ၊ နိုင်ငံရေးသဘောထားများ၊ စည်းရုံးရေးလုပ်ငန်းများကို ရှင်းလင်းပြောသွားပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းမိန့်ကြားခဲ့သော ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးနှင့် ပတ်သက်သည့် စစ်ရေးမဟာဗျူဟာ အချက်ပေါင်း (၁၆) ချက်ရှိသည်ဟု မှတ်သားမိသော်လည်း ဤစာအုပ်နှင့် မသက်ဆိုင်သောကြောင့် မရေးတော့ပါ။

တော်လှန်ရေးနေ့သတ်မှတ်ရာတွင် ၁၉၄၅ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ နှစ်ရက်နေ့ကို သတ်မှတ်ခဲ့သည်။ တိုင်း ၇ အနေဖြင့် တပ်ဖွဲ့ ၁၃၆ သို့ ဝိုင်ယာလက်နှင့် ဆက်သွယ်ပြီး တော်လှန်ရက်သတ်မှတ်မည့်သတင်းကို သခင်စိုးနှင့် သခင်သန်းထွန်းထံပို့ပေးဖို့ ဆက်သွယ်ခဲ့သော်လည်း အိန္ဒိယရှိ ၁၃၆ တပ်ဖွဲ့မှ မည်သည့်အဆက်အသွယ်မှ ပြန်လည်မရရှိခဲ့ပေ။ ထိုအကြောင်းကို ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအား သခင်တင်မြက တင်ပြရာတွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက "သူတို့ဝိုင်ယာလက်စက်က ဆက်သွယ်မပေးရင်လည်း တို့ဟာတို့ ဆက်သားနဲ့ပဲအဆက် အသွယ်လုပ်ရမှာပေါ့၊ စိတ်ချအားကိုးရတဲ့ ဆက်သားနှစ်ယောက်ကိုလိုချင်တယ်။ လမ်းမှာဘယ်လို အခက်အခဲပဲတွေ့တွေ့ အခက်အခဲကို ရင်ဆိုင်ပြီး အမြန်ဆုံး လိုရာခရီး ရောက်အောင်သွားနိုင်မယ့် ဆက်သားနှစ်ယောက်၊ တစ်ယောက်က ဖြူးက သခင်ဗဟိန်းနှင့် သခင်သန်းထွန်းဆီသွားဖို့၊ တစ်ယောက်က မြစ်ဝကျွန်းပေါ်က သခင်စိုးနှင့် ဗိုလ်နေဝင်းဆီ သွားရမယ်" ဟု ပြောပါသည်။

ခရီးသွားရမည့်ကံပါသော ကျွန်တော်သည် ဤခရီးတွင်လည်း မဲကျပြန်လေသည်။

သခင်တင်မြက ဗိုလ်မှူးအောင်နှင့်တိုင်ပင်ပြီး ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအား "ရှိပါတယ် . . . ဗိုလ်ချုပ်" ဟု ကတိပြုလိုက်ကြပြီး ကျွန်တော်နှင့် ဗိုလ်တင်ဦးအား ရွေးလိုက်ပါသည်။

သခင်စိုးရှိရာ ဒေးဒရဲဘက်သို့လွှတ်ရန် ဗိုလ်တင်ဦးဟုရွေးပါသည်။ သခင်သန်းထွန်းနှင့် သခင်ဗဟိန်းထံသွားရန် ကျွန်တော့်ကိုရွေးပါသည်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက ဒီနေ့ မတ်လ ၂၄ ရက်နေ့တွင်ပင် ခရီးထွက်ရန် ပြောသဖြင့် ကျောပိုးအိတ်ပြင်ပြီးဖြစ်နေရပါတော့သည်။

ခရီးသွားမည့် ဆက်သားနှစ်ယောက်အား ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက တွေ့ဦးမည်ဆိုသောကြောင့် ကျွန်တော်နှင့်ကိုတင်ဦးတို့သည် ဗိုလ်စိန်မှုန်နှင့် သခင်တင်မြပါ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကို သွားတွေ့ပါသည်။ ကျွန်တော့်ကို တွေ့လျှင်တွေ့ချင်းပင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက -

"ဟော့. . . စန်းငွေ မင်းနဲ့ ငါနဲ့တွေ့ပြန်ပြီနော်" ဟု ပြောလိုက်ပါသည်။ "ဒီကိစ္စအရေးကြီးတယ်၊ ရောက်အောင်သွားကွာ" ဟုပြောပြီး ဗိုလ်ချုပ်ရှေ့မှထွက်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်က ဗိုလ်စိန်မှုန်နောက် လိုက်ခဲ့ပါသည်။ သခင်တင်မြနှင့် မခွဲမီလေးမှာပင် သခင်တင်မြက-

"ကိုစန်းငွေ၊ ကိုဗဟိန်းကိုခေါ်ပြီး ပြန်ခဲ့ပါနော်၊ တွေ့ကြသေးတာပေါ့" ဟု နှုတ်ဆက်ပါသည်။ ကျွန်တော့်သိရသည်မှာ ဤစာသည် ကိုဗဟိန်းကို ခေါ်သောစာဟု နားလည်လိုက်ပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက မှာရာတွင်-

"ဒီစာတွေကို လုံခြုံအောင်ယူသွားကြ၊ အကယ်၍ ပြဿနာဖြစ်ခဲ့သော် စာကိုဖွင့်ဖတ်၊ ရအောင် အလွတ်ကျက်၊ စာကို ဖျက်ဆီးပစ်" ဟု မှာသည်ကို အမှတ်ရမိ၏၊ ဤစာတွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက သခင်သန်းထွန်းနှင့် သခင်ဗဟိန်းထံသို့ မည်သို့မှာသည်ကို ကျွန်တော် အမှန်ပင်မသိခဲ့ပါ။ စာတွေကိုရောက်အောင်ပေးသော်လည်း ဘာမှန်း မသိခဲ့ပါ။

သို့ဖြင့် မတ်လ ၂၄ ရက်၊ ၁၉၄၅ ခုနှစ် မိုးချုပ်ခါနီးတွင် ပြည်လို့မှ အော်စတင်ကားတစ်စီးဖြင့် ထွက်ခဲ့ပါသည်။ ယာဉ်မောင်းသူမှာ တပ်ကြပ်ကိုအောင်ဝင်း ဖြစ်ပါသည်။

ပြည်မြို့သို့ ညမှောင်မှရောက်ပါသည်။ ရွှေဆံတော်ဘုရားနားမှ ဖြတ်သန်းပြီး ကားမောင်းလာခဲ့ရာ ရွှေဆံတော်ဘုရားနားတွင် မီးတွေ ပူဇော်ထားသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ စိတ်ထဲတွင် တစ်ခုခုကို ခံစားမိသလိုကို ခံစားနေမိပါသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ယာဉ်ကို ပုံမှန်မောင်းခဲ့ရာ အနှောင့်အယှက် မရှိဘဲ ထောက်ကြန့်လမ်းဆုံသို့ ရောက်ခဲ့ပါသည်။ အချိန်မှာ မတ်လ ၂၅ ရက်၊ ၁၉၄၅ ခုနှစ် နံနက်ငါးနာရီ ဖြစ်ပါသည်။

ထောက်ကြန့်လမ်းဆုံတွင် တပ်ကြပ်ကိုအောင်ဝင်းက ကားကို ရပ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော့်ကို သူက စတင်စကားပြောပါသည်။

“ဗိုလ်လေး တော်လှန်ရေးအတွင်း ကျွန်တော်တို့ဘာဖြစ်မယ် ဆိုတာလဲ မသိဘူးဗျာ၊ နီးတုန်း ရွှေတိဂုံဘုရားကြီး ဝင်ဖူးရအောင်ပါ” ဟု ပြောပါသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း မခေပါ။ “အေးဗျာ ကျွန်တော်လည်း မဖူးရတာကြာပြီ” ဟုပြောလိုက်သဖြင့် ကားသည် ပဲခူးဘက်သို့ မကွေ့တော့ဘဲ ရန်ကုန်ဘက်သို့ ခေါင်းလှည့်လိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ကားသည် အရှိန်မှန်မှန်ပင် ရန်ကုန်ဘက်သို့ မောင်းခဲ့ပါသည်။ မြေနီကုန်းအဝိုင်းကို ပတ်လိုက်ပါသည်။ ရန်ကုန်ပြည်လမ်း၏ ညာဘက်ခြမ်း ယခုတပ်မတော်ထောက်ပံ့ရေးတပ်သည် ထိုစဉ်က ယခု တပ်မတော်ပန်းခြံ၏ အစွန်လောက်တွင်ရှိသောကုန်းတွင် ရှိနေပါသည်။ အနီးရှိ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် ဝင်ပြီး လက်ဖက်ရည်သောက်ကြပါသည်။

လေယာဉ်ပျံများမှာ နံနက်ပိုင်းဗုံးကြဲရန် မလာတတ်သောကြောင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင်လည်း လူစည်ကားနေပါသည်။ ကိုအောင်ဝင်းက လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း “ဗိုလ်လေး ဒီနားတင်ထောက်ပံ့ရေးတပ် ရှိတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ကားအတွက် လိုရမယ်ရ ပစ္စည်းလေးသွားယူချင်သေးတယ်” ဟု ပြောပါသည်။

ကျွန်တော်ကလည်း သဘောတူလိုက်၏။ ထို့ကြောင့် ကားကို ထောက်ပံ့ရေးတပ်ရှိရာသို့ မောင်းလိုက်ပါသည်။ ကားကို ဝင်ဆာလမ်းနှင့် ပြည်လမ်းထောင့်တွင် ရပ်လိုက်ပါသည်။ ထို့နောက် ပြည်လမ်းမကြီးကို ကူးပြီး ထောက်ပံ့ရေးတပ်ဝင်းအတွင်းသို့ ဝင်သွားကြပါသည်။ တပ်ဝင်း၏ ဂိတ်တံခါးပိတ်မထားပါ။ တပ်တွင်းတွင် ရဲဘော်တစ်ယောက်-နှစ်ယောက်လောက်သာ သွားလာနေပါသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ကားနှင့်ပတ်သက်သောပစ္စည်းများကို တွေ့ရ၏။ ကျွန်တော်က နားမလည်ပါ။ ကိုအောင်ဝင်းက ပစ္စည်းပုံများကို သေချာစွာကြည့်ရင်း ကား Austin Ring တစ်ခုခုတွေ့သည်ဟု နောက်မှသိရပါသည်။

သူ ကားပစ္စည်းရှာနေစဉ် ဂိတ်တံခါးနှင့် မနီးမဝေးတွင် ကျွန်တော် ရပ်နေပါသည်။ ထိုသို့ရပ်နေစဉ် ကျွန်တော့်နောက်ဘက်မှ ခါးကို

သေနတ်နှင့်ထောက်တာ ခံလိုက်ရပါသည်။ လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ စစ်ရဲတပ်မှ အရာခံ ဗိုလ်ထိပ်တင်လတ်နှင့် အရာခံဗိုလ်မင်းလွင်ကို တွေ့ရပါသည်။

ကျွန်တော်က -

“ဟော့. . . ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ” ဟု မေးပါသည်။ သူတို့ကလည်း “ဟာ. . . ကိုချစ်လှိုင်ပါလား၊ ခင်ဗျားဘာလာလုပ်တာလဲ” ဟု မေးလိုက်ကြသည်။ သူတို့ ကျွန်တော်ကိုတွေ့သောကြောင့် အံ့အားသင့်သွားကြပါသည်။ နောက်ချက်ချင်းပင် သင်္ကာမကင်းသောမျက်နှာသို့ ပြောင်းသွားပါသည်။

ထိုစဉ်က စစ်ရဲတပ်၏တာဝန်မှာ ထောက်လှမ်းရေးတာဝန်နှင့် တပ်ထိန်းတာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ကြရသည်။

ထိပ်တင်လတ်နှင့် ကိုမင်းလွင်တို့သည် ကျွန်တော်နှင့်အတူ မင်္ဂလာဒုံဗိုလ်သင်တန်း ဒုတိယပတ်တွင် သင်တန်းတက်ခဲ့၊ သင်တန်းဆင်းခဲ့သူတွေဖြစ်သည်။ တပ်ကြပ်ကြီးဘဝနှင့် သင်တန်းဆင်းပြီး စစ်ရဲတပ်ဖွဲ့တွင် ပို့ထားတာဝန် ထမ်းကြရပါသည်။ အချက်ပြဆက်သွယ်ရေးတပ်ရင်းတွင် နေရပါသည်။

သူတို့ကား ကျွန်တော့်လိုတော့ သီးခြားတာဝန်မရှိသကဲ့သို့ သီးခြားတာဝန် ကျွန်တော်ထမ်းနေတာကိုလည်း သူတို့ မသိကြပါ။

ထိပ်တင်လတ်သည် ကျွန်တော့်ခါးမှ သေနတ်ကိုဆွဲထုတ်လိုက်၏။ ကျွန်တော်က “ဟော့လူ ခင်ဗျား ဘာလုပ်တာလဲ” ဟု မေးသော်လည်း သူတို့ မဖြေကြပါ။

“ခင်ဗျား ပျောက်နေတာကြာပြီ၊ အခု ခင်ဗျားဘယ်ကလာတာလဲ” ဟု မေးကြ၏။ ကျွန်တော်က -

“ကျွန်တော့်ကို ဗိုလ်ကြီးလှမိုးဆီကို စစ်ရုံးက စာပို့ပြီး အနောက်တိုင်း စစ်ဌာနချုပ်ကိုပြောင်းလိုက်တာ၊ ကျွန်တော် အခု အဲဒီကလာတာ” ဟု ပြောလျှင်-

“ခုဘယ်သွားမလို့လဲ” ဟုမေးပြန်ရာ -

“ကျွန်တော်ပဲခူးသွားမလို့” ဟုပြောလိုက်၏။

“နေဦးခင်ဗျားကို မေးစရာရှိသေးတယ် အခုဗိုလ်မှူးကိုသွားမေးဦးမယ်” ဟူ၍ ပြောပါသည်။

ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော့်အား ကားနှင့်ပို့သူ ကိုအောင်ဝင်းမှာ မနီးမဝေးတွင်ရှိနေသည်။ ထိပ်တင်လတ်တို့ ကျွန်တော့်သေနတ်ကို ဖြုတ်ကာ၊ ခါးကိုသေနတ်နှင့်တေ့တာတွေကို သူမြင်နေ၏။ သူက ပါးနပ်သူဖြစ်ရကား ကျွန်တော်တို့အနီးသို့ မလာပါ။ အဝေးက အကဲခတ်နေဟန်တူပါသည်။

ထိပ်တင်လတ် ကိုမင်းလွင်တို့က ကျွန်တော်အား

“ခင်ဗျား ဒီမှာဘာလာလုပ်တာလဲ” ဟုမေး၏။ ကျွန်တော်က -

“ကျွန်တော်ပဲခူးသွားမလို့၊ ကျွန်တော်နဲ့အတူ ရဲဘော်တစ်ယောက်ပါတယ်။ သူက ဒီဘက်ဝင်လာလို့ လိုက်ခဲ့တာ၊ ခု သူဘယ်ရောက်သွားမှန်းမသိဘူး” ဟုပြောလိုက်ပါသည်။

ထိပ်တင်လတ်တို့က -

“ခင်ဗျား ကျွန်တော်တို့နဲ့လိုက်ခဲ့” ဟုခေါ်ပါသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်က စက်ဘီးနှင့် ကျွန်တော့်အတွက် ဆိုက်ကားတစ်စီးငှားပြီး သူတို့၏ ရုံးသို့ခေါ်ခဲ့ပါသည်။

သူတို့၏ရုံးမှာ ယခုစမ်းချောင်းမီးသတ်ရုံးကြီးနှင့် ခေါလွယ်ခုတ်လောက်နေရာရှိပါသည်။

ထိပ်တင်လတ်နှင့်ကိုမင်းလွင်တို့ ကျွန်တော့်ကို သူတို့ရုံးတွင်ထားပြီး ထွက်သွားပါသည်။ ရုံးတွင် ရဲဘော်ထွန်းရွှေနှင့် အခြားရဲဘော်တစ်ယောက်ကို တွေ့ရပါသည်။

ထိပ်တင်လတ်တို့မရှိစဉ် ရဲဘော်ထွန်းရွှေ ကျွန်တော့်နားကပ်လာပြီး

“ဗိုလ်လေး . . . ကျွန်တော်ဒီမှာ မနေချင်တော့ဖူး၊ ဗိုလ်လေး ကျွန်တော့်ကိုခေါ်ပါ” ဟုပြောပါသည်။ ကျွန်တော်က -

“ငါက ပဲခူးသွားမှာ တာဝန်နဲ့ကွာ၊ ခေါ်သွားလို့မဖြစ်ဘူး၊ ဒီတော့ မင်းကို အလုံကိုပို့ပေးမယ်။ အလုံမှာ ငါတို့မိတ်ဆွေ ဗိုလ်အုန်းမောင် (ရှမ်းအုန်းမောင်) ရှိတယ်၊ သူနဲ့နေခဲ့” ဟု ပြောရပါသည်။

ထိုစဉ်က ရန်ကုန်ခရိုင်တွင် ဗိုလ်ကြီးခင်ညိုနှင့်ဦးဗဆွေတို့က တော်လှန်ရေးအတွက်ရှိနေကြ၏။ ခရိုင်တာဝန်ခံမှာ ဦးဗဆွေ (နောင်တွင် ဝန်ကြီးချုပ်ဖြစ်လာသူ) ၊ ဗိုလ်ကြီးခင်ညို (နောင်တွင် တော်လှန်ရေးကောင်စီဝင် ဗိုလ်မှူးကြီးခင်ညို)က စစ်ရေးတာဝန်ခံအဖြစ် ရှိနေကြပါသည်။ ထိုစဉ်က အမြောက်တပ်မှူး ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်နှင့် ထားဝယ်ထွန်းရွှေတို့ စကားပြောနေစဉ်ပင် ထိပ်တင်လတ်နှင့် ကိုမင်းလွင်ပြန်လာပါသည်။ သူတို့က -

“ကိုချစ်လှိုင် . . . ခင်ဗျားသွားနိုင်ပါပြီ၊ သွားတာလာတာလည်း သတိထားပါဗျာ၊ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်လုပ်ပေါ့” ဟုပြောပါသည်။

ကျွန်တော်၏ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို ပြန်ပေးပါသည်။

သူတို့သည် ကျွန်တော့်ကို ဝေခွဲမရသော မျက်နှာအမူအရာများနှင့် ကြည့်နေပါသည်။

ကိုမင်းလွင်နှင့်ထိပ်တင်လတ်တို့ ကျွန်တော့်ကို သေချာစွာမကြည့်လို့ ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ထိုခေတ်က ဗမာ့တပ်မတော်သားများသည် ဆံပင်မထားရပါ။ ခေါင်းတုံးရိပ်ရပါသည်။ တော်လှန်ရေးကာလနီးသောအခါ တပ်မတော်သားတို့ဆံပင်ထားကြရပါသည်။ သို့မှသာ ကျေးလက်တောရွာတွင် ပြောက်ကျားစစ်ဆင်ရေးအဖြစ် ဆောင်ရွက်ရာတွင် ရွာသားတွေနှင့်တူညီနေရမှာဖြစ်ပါသည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော် ဦးထုပ်ဆောင်းထားပါသည်။ ယူနီဖောင်းဝတ်ထားသည်။

ကျွန်တော်သည် ပင်ကိုအားဖြင့် လူကြောက်တစ်ယောက်ဖြစ်ပါ၏။ စိတ်လှုပ်ရှားတတ်သူဖြစ်ပါသည်။

သို့သော်ထိပ်တင်လတ်တို့ ကျွန်တော့်ကို ခေါ်ထားသောအခါ ဘာကြောင့်ခေါ်ထားသလဲဟုတွေးပြီး စိတ်လှုပ်ရှားသင့်ပါသည်။ ကျွန်တော် စိတ်မလှုပ်ရှားခဲ့ပါ။

ကျွန်တော်ကြောက်လည်း မကြောက်ခဲ့ပါ။

ကျွန်တော်၏ကျောပိုးအိတ်တွင် စာရွက်စာတမ်းတွေပါ၏။ သို့သော် ကားပေါ်တွင် ကျန်ခဲ့သောကြောင့် ကျောပိုးအိတ်အတွက် စိတ်မပူမိ။

ကျွန်တော့်ခြေထောက် ဖိနပ်အထက်တွင်ခြေပတ်ရှိပါသည်။ ခြေပတ်ကို အထပ်ထပ်ပတ်ထားသော အထပ်များကြားတွင် ထိပ်တန်းလျှို့ဝှက်စာ ပါပါ၏။

ထိုစာကား ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက သခင်ဗဟိန်းထံပေးသော စာ ဖြစ်ပါသည်။ ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးအတွက် အရေးကြီးသော စာ ဖြစ်ပါ သည်။

ဤစာကိုသာ တစ်ဖက်သူတွေက မိသွားခဲ့သော် ဖက်ဆစ် တော်လှန်ရေးကြီးသည် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ဖြစ်သွားနိုင်ပါသည်။ ဤစာကို တစ်ဖက်သူတို့မိသွားမှာ အလွန် ကြောက်ရ၏။ ကျွန်တော်လည်း ကြောက်ရလိမ့်မည်ဆိုသော်လည်း ကျွန်တော် မကြောက်ခဲ့ပါ။

ကျွန်တော်သည် ထိပ်တင်လတ်က "ခင်ဗျားသွားနိုင်ပါပြီ၊ သွားတာ လာတာလည်းသတိထားပါ။ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်လုပ်ပေါ့" ဟု ပြောသော အခါ ကျွန်တော်အတွေးနှင့်ပြုံးမိပါသည်။

ကျွန်တော့်အလုပ်ကလည်း သတိထားသွားရ၊ ကိုယ့်အလုပ်ပဲ ကိုယ် လုပ်တာပဲ မဟုတ်ပါလား။

ကျွန်တော် ထိပ်တင်လတ်တို့ ရုံးခန်းမှထွက်ခဲ့ပါသည်။ အခန်းတွင်းမှ လမ်းမပေါ်ရောက်လျှင်ပင် ကိုအောင်ဝင်းကားကို မီးသတ်ရုံးကြီးနှင့် မဝေးလှသော လမ်းကြား၏ထိပ်တွင် ရပ်ထားသည်ကိုတွေ့ရပါသည်။ ကျွန်တော်စိတ်ကျေနပ်သွား၏။ နောက်က ရဲဘော်မောင်ထွန်းရွှေ မယောင်မလည်နှင့်ပါလာသည်။ ကျွန်တော် သူ့ကိုပါ ကားပေါ်တင်ပြီး ရှမ်းလမ်းဘက်သို့ ထိပ်တင်လတ်တို့ ရုံးရှေ့မှမဖြတ်ဘဲ မင်္ဂလာလမ်းကို ဖြတ်သွားပါသည်။ ထိုကမှ အလုံလမ်းသို့ သွားလိုက်ပါသည်။

အလုံလမ်းမှတစ်ဆင့် ယခုသစ်တောဝင်းကြီးအတွင်းရှိ အမြောက် တပ်သို့ ကားကိုမောင်းဝင်လိုက်၏။ အမြောက်တပ်တွင် ဗိုလ်အုန်းမောင် နှင့် အသင့်တွေ့ပြီး ကိုထွန်းရွှေကို ထားခဲ့လိုကြောင်းပြောပြီး မိနစ် ၂၀ နီးပါး အချိန်ကြာသွားပါသည်။ ထိုကမှ ရွှေတိဂုံဘုရားသို့ သွားပြီး ဖူးကြပါသည်။

ရွှေတိဂုံကုန်းတော်တွင် အလွန်စည်ကားပါသည်။ ခလုတ်ထိမှ အမိတ ဘုရားဖက်တော့ အသက်ရှည်ဟူဘိသို့ စစ်ကာလအတွင်း ဗုံးတွေဒလစပ်ကြဲချနေစဉ်အတွင်း လူအများ ဘုရားကုန်းတော်တွင် ပို၍ ကြည်ညိုစွာ ဦးတိုက်နေကြခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

ဘုရားဖူးပြီး မြောက်ဘက်စောင်းတန်းမှ ဆင်းခဲ့၏။ ကားနှင့် ရွှေဂုံတိုင်ဘက်သို့ကွေ့ဆင်းပြီး ရေတာရှည်လမ်းဟောင်းတွင်းရှိ ဆိုင် တစ်ဆိုင်တွင် ထမင်းဝင်စားကြပါသည်။

ညနေငါးနာရီခန့်တွင် ကျွန်တော်တို့ပဲခူးသို့ ထွက်ခဲ့၏။ လမ်းတွင် မေးစမ်းခြင်းမရှိ၊ အရှိန်မှန်မှန်မောင်းခဲ့ရာ အင်းတကော်သို့ ရောက်ခဲ့ပါ သည်။ အင်းတကော်မြင်းတပ်တွင် ဗိုလ်အုန်းတင်ရှိရာနေရာ သူ့ကိုဝင် ပြီး တော်လှန်ရေးရက်အကြောင်းသတင်းပေးရန် ကားကို ရပ်ခြင်းဖြစ် ပါသည်။

သို့သော် ဗိုလ်အုန်းတင်မရှိတော့ပါ။ ကျန်နေသောရဲဘော်များက "မရှိတော့ဘူး၊ သွားကုန်ကြပြီ" ဟုပြောသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ပဲခူးစံပြ တပ်ရင်းသို့ ဆက်လက်ထွက်ခဲ့ရာ ညခုနစ်နာရီလောက်တွင် စံပြတပ်ရင်း သို့ရောက်ခဲ့ပါသည်။ ထိုနေ့ကား မတ်လ ၂၅ ရက်၊ ၁၉၄၅ ခုနှစ် ဖြစ်ပါ သည်။ မတ်လ ၂၅ရက်၊ ၁၉၄၅ခုနှစ်၊ ည ခုနစ်နာရီခန့်တွင် ကျွန်တော် ပဲခူးစံပြတပ်ရင်းသို့ ရောက်ခဲ့ပါသည်။

တပ်တွင်းသို့ ဝင်လိုက်သောအခါ လက်သီးပုန်း သခင်ဗတင်ဟု နာမည်ကြီးသော ဗိုလ်ဗတင်ကို တွေ့ရပါသည်။ ကျွန်တော်အံ့သြသွား တော့သည်။ အကြောင်းမှာ ဗိုလ်ဗတင်သည် အခန်းကြီးအတွင်း အလံ ချုပ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ကျွန်တော်က အံ့သြစွာဖြင့် "ဟာ . . . " ဟု အာမေဋိတ်သံပြုမိ၏။ ဗိုလ်ဗတင်က "ဟ . . . ကိုစန်းငွေ" ဟု သူလည်း အံ့သြစွာပြောလိုက်သံ ကြားရ၏။

ကျွန်တော်နှင့်ဗိုလ်ဗတင်မှာ သခင်တင်မြကို အကြောင်းပြုပြီး ယခင်ကပင် သိပြီးဖြစ်တော့၏။

သူသည် အနီးတွင်ကြယ်ဖြူတစ်ပွင့်ပါသော အလံကို ချုပ်နေပါသည်။ ကျွန်တော်က ထိုအလံကိုကြည့်ပြီး "ဘယ်လိုလဲဗျာ . . ." ဟု မေးလိုက်၏။ သူကလည်း "ခင်ဗျား ဘယ်ကလာတာလဲ" "ဗိုလ်ရန်အောင်တို့ ဆီကလား" ဟုမေးလိုက်၏။ ကျွန်တော်သူ့နားတွင် ကပ်ထိုင်ရင်း "ကျွန်တော်ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနဲ့ သခင်တင်မြတို့ခိုင်းလို့ ဖြူးကို သွားမလို့ဘဲ၊ သခင်ဗဟိန်းကိုသွားခေါ်ရမှာ" ဟုပြောလိုက်ရာ -

"နေဦးဗျာ့ ဒီလိုဆိုရင် တိုင်းမှူးကိုတွေ့လိုက်ဦး" ဟု သူက ပြောပါသည်။

ထိုစဉ်က ပဲခူးစံပြတပ်ရင်းသည် တော်လှန်ရေးတိုင်းအမှတ် (၄) အမည်တပ်ထားသောတိုင်းဖြစ်၏။ တိုင်းမှူးမှာ ဗိုလ်မှူးကျော်ဇောဖြစ်ပြီး နိုင်ငံရေးတိုင်းမှူးမှာ ဗိုလ်သိန်းတန်ဖြစ်ပါသည်။ ဗိုလ်သိန်းတန်သည် ဒုတိယတိုင်းမှူးလည်းဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သွားစဉ်က သူ့ကို မတွေ့ရပါ။

ကျွန်တော် တိုင်းမှူးဗိုလ်ကျော်ဇော၏အခန်းသို့ သွားလိုက်ပါသည်။ ဗိုလ်ကျော်ဇောက ရုတ်တရက် ကျွန်တော့်ကို မမှတ်မိပါ။

"ကျွန်တော်အနောက်ပိုင်းတိုင်းက ဗိုလ်စန်းငွေပါ။ အရင်က ဗိုလ်မှူးနဲ့တွေ့ဖူးပါတယ်"

"ဟုတ်ပြီ . . . ဟုတ်ပြီ . . . ကွန်ဖရင့်တုန်းကလည်း တွေ့ဖူးတာပဲ" ဟု ပြောပါသည်။

ကျွန်တော် သခင်ဗဟိန်းကို သွားခေါ်မည့်အကြောင်း ပြောပြရာ ဗိုလ်မှူးကျော်ဇောက -

"ဒီမှာ ဂျပန်တွေ ကျုပ်တို့ကိုရိပ်မိနေပြီ၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့ ထွက်ရတော့မယ်၊ ခင်ဗျားလည်း ကိုဗဟိန်းကို မခေါ်သွားနဲ့တော့၊ သူ့ဆီ ရောက်အောင်သွား . . . ဟိုမှာပဲနေလိုက်" ဟုပြောပါသည်။

ဗိုလ်မှူးကျော်ဇောက ကျွန်တော့်အား "ဘာလိုသေးလဲ" ဟု မေးသည့်အတွက် "ဓာတ်ဆီလိုချင်တယ်" ဟုပြောသောကြောင့် "ဗိုလ်ဗတင်ကို ပြော" ဟု ခိုင်းသဖြင့် ဗိုလ်ဗတင်အား ပြောရပါသည်။ ကိုအောင်ဝင်း ဓာတ်ဆီအလုံအလောက်ရရှိခဲ့၏။

ထိုညက စံပြတပ်ရင်းတွင်ပင် ညအိပ်ခဲ့ကြ၏။

နံနက်စောစော မိုးမလင်းမီစ၍ ပဲခူးတပ်ရင်းမှ စတင်ထွက်ခဲ့ရာ ညောင်လေးပင်သို့ရောက်လာပါသည်။ ညောင်လေးပင်တွင် သခင်ဇင်ရှိရာ သခင်ဇင်အား မှာစရာရှိတာမှာရန် သခင်ဇင်အိမ်သို့ ဝင်လိုက်ပါသည်။ သခင်ဇင်ကို မတွေ့ရပါ။ သူ့အိမ်မှ လူတစ်ဦးထွက်လာ၍ သခင်ဇင်ကိုမေးသောအခါထိုလူက "သခင်ဇင်တို့ ခရီးထွက်သွားကြတယ်" ဟုပြောပါသည်။ ကျွန်တော်က "ဗိုလ်ဘသိန်းက လွှတ်လိုက်လို့ လာတာပါ၊ မရှိရင်နေပါစေတော့" ဟုပြောပြီး ညောင်လေးပင်မှ စတင်ထွက်ခဲ့ပါသည်။

ကားက ကောင်းပါသည်။ သို့သော် လေယာဉ်ပျံကိုရှောင်ရသောကြောင့် ပုန်းလိုက်၊ နားလိုက်နှင့်ပင် ညနေ လေးနာရီခန့်တွင် ကျောက်တံခါးသို့ ရောက်ပါသည်။ ထိုတွင် လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီး ဆက်လက်ထွက်ခဲ့ရာ ညနေငါးနာရီကျော်တွင် ဖြူးသို့ ရောက်ပါတော့သည်။ ဖြူးမှတစ်ဆင့် သခင်ဗဟိန်းအခြေစိုက်နေသော ညောင်ပင်သာရွာသို့ သွားခဲ့ပါသည်။

ရွာအဝင်တွင် မိန်းမပျို မိန်းမရွယ်တို့ ရေတွင်းတွင် ရေခပ်နေကြပါသည်။ အမျိုးသမီးနှစ်ဦးက ကျွန်တော်တို့ကားကို တားပြီး

"ရဲဘော်ကြီးဘယ်သွားမလို့လဲ" ဟု မေးပါသည်။

"ကျွန်တော် သခင်ဗဟိန်းကို တွေ့ချင်လို့ပါ။ သခင်တင်မြနဲ့ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက ခိုင်းလို့ပါ၊ ကျွန်တော်က ဗိုလ်စန်းငွေပါ" ဟုပြောလိုက်ရာ အမျိုးသမီးများက ခဏစောင့်ခိုင်းထားပြီး ရွာအတွင်းသို့ ဝင်သွားကြပါသည်။ အတော်လေးကြာမှ ပြန်လာပြီး -

"ကဲ . . . ဒီကသွားပါတော့ရှင်" ဟု လမ်းပြလိုက်ပါသည်။

သခင်ဗဟိန်းအိမ်သို့ရောက်သောအခါ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက ပေးသောစာကို ပေးလိုက်ပါသည်။ "သခင်ဗဟိန်းက ကျွန်တော့်ကို ထမင်းမစားရသေးဘူးလားမေး၍ ထမင်းကျွေးပါသည်။ ကိုအောင်ဝင်းလည်း ထမင်းစားပြီး ပြန်ပါသည်။ မပြန်မီ ကိုအောင်ဝင်းအား "ကဲ . . .

ကျွန်တော်လိုက်လို့မရတော့ဘူး၊ ခင်ဗျားလည်း သိတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ဗိုလ်စိန်မှန်ကို ပြောလိုက်”လို့ မှာလိုက်ပါသည်။ ကိုအောင်ဝင်း ညတွင်း ချင်းပင်ပြန်သွား၏။ ကိုအောင်ဝင်းကို ရောက်နိုင်ပါ့မလားဟုမေးရာတွင် ရောက်နိုင်ပါသည်ဟု ပြောသည်။ နောင်မှသိရသည်မှာ ၂၇-၃-၄၅ ညနေ သုံးနာရီလောက် ရောက်သည်ဟုသိရသည်။

ထိုအချိန်က သခင်ဗဟိန်းသည် သူ၏ပြောက်ကျားရဲဘော်များကို ရွာတွေဆီဖြန့်ထားလိုက်ပြီးဖြစ်၏။ ဧပြီလ နှစ်ရက်နေ့အတွက် ပြင်ဆင်ထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်ယူသွားသောစာကို ဖတ်ပြီးသောအခါ သခင်ဗဟိန်းက “ဒီညတော့ ဒီမှာပဲ ခင်ဗျားအိပ်ဗျာ” မနက်ဖြန် ကျွန်တော့်လူတွေ ခေါ်လိုက်ပါဦးမယ်၊ ဒီသတင်းကိုပြောရဦးမယ်၊ သခင်သန်းထွန်းဆီတော့ မနက်ဖြန် ခင်ဗျားဆက်သွားပေတော့၊ ဒီက ဆက်သားနဲ့ ထည့်လိုက်မယ်” ဟုပြောလိုက်ပါသည်။

အချိန်ကား တန်ခူးလပြည့်ပေတော့မည်။ ကောင်းကင်တွင် လမင်း ထိန်ထိန်သာနေ၏။ နေပူရှိန်မရှိ၊ လေအေးကလေးတိုက်နေရာ တစ်နေ့တာလုံး စိတ်ပူ လူပူခံစားခဲ့ရသော ကျွန်တော်သည် လရောင်၏ အေးရိပ်ကို မခံစားနိုင်တော့ဘဲ မောမောနှင့်လှဲအိပ်လိုက်မိတော့၏။

နောက်နေ့ကား မတ်လ ၂၇ ရက်နေ့ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော် အိပ်ရာထပြီး မျက်နှာသစ် အဝတ်အစားလဲပြီးသောအခါ သခင်ဗဟိန်းက ကောက်ညှင်းပေါင်းအကြော်တို့ဖြင့် စောင့်နေပါသည်။ ရေနွေးကြမ်းသောက် ကောက်ညှင်းပေါင်းစား အကြော်စားပြီးသောအခါ သခင်ဗဟိန်းမှာထားသော ပတ်ဝန်းကျင်ရွာများမှ ပြောက်ကျားခေါင်းဆောင်ရဲဘော်များ ရောက်လာကြပါသည်။

သခင်ဗဟိန်းကတော်လှန်ရေးနေ့ရက်ပြောင်းကြောင်းကို ရဲဘော်များကို ပြောပြပါသည်။ ထို့ပြင်ပြောက် ကျားတိုက်ပွဲ၏ အကြောင်းတွေ ပြောရာတွင် ပြင်သစ်ပြောက်ကျားတို့၏ ပြောက်ကျားတိုက်ပွဲအကြောင်းကို ရှင်းပြခြင်းကို ကျွန်တော့်အနီးတွင်ထိုင်ပြီး နားထောင်နေပါသည်။

သခင်ဗဟိန်းသည် စစ်သားမဟုတ်သော်လည်း ပြောက်ကျားတိုက်ပွဲနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဗဟုသုတအတော်များများ ရထားသည်ဟု

ထင်မိပါသည်။ သူရှင်းပြနေပုံမှာ တကယ့်ကို သူ တိုက်ခဲ့သည့်ပမာ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ ရှင်းပြနေပါသည်။ သူ၏ ပြောက်ကျားရဲဘော်များသည်လည်း တုတ်တုတ်မှ မလှုပ်၊ စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေကြ၏။

စကားပြောပြီးသောအခါ သခင်ဗဟိန်းက ကျွန်တော့်အား “ကိုစန်းငွေ နားနားနေနေ နေပါ။ ညနေစောင်းရင် ကိုစန်းငွေကို သခင်သန်းထွန်းဆီ ပို့ပေးပါလိမ့်မယ်” ဟုပြောသဖြင့် ထို့နေ့အဖို့ ကျွန်တော် လုံးဝ အနားယူနေရပါတော့သည်။

ညနေမှောင်ရိပ်ပျိုးသောအခါ ကျွန်တော့်အား လာကြိုသော တပ်စိတ်ငယ်တစ်ခုနှင့်အတူ သခင်ဗဟိန်းထံမှ ထွက်ခဲ့ကြပါသည်။ ရွာက ထွက်ကတည်းကပင် တောင်မြောက်အရပ်တို့ကို ကောင်းစွာမသိပါ။ ကျွန်တော့်အထင် ရွာ၏ အနောက်မြောက်ဘက်သို့ ထွက်ခဲ့ပါသည်။ လမ်းတွင်ချောင်းတစ်ချောင်းကိုဖြတ်ခဲ့ရ၏။ ထိုချောင်း၏ ရေမှာနွေရာသီမို့ထင့် သိပ်ပြီးမနက်ပါ၊ ရေတိမ်ပါသည်။ ထိုရေတိမ်တိမ်ကို ဖြတ်ကူးပြီး တစ်ဖက်ကမ်းသို့ရောက်ကြပါသည်။

လာလမ်းကို ပြန်စောင်းပြီးကြည့်သောအခါ ကောင်းကင်တွင် လမင်းကြီးထိန်ထိန်လင်းနေပါပြီ။ ဒီနေ့ကား လပြည့်နေ့တည်း။

၁၃၀၆ ခုနှစ်၊ တန်ခူးလပြည့်နေ့ဖြစ်ပါသည်။

မတ်လ ၂၇ ရက်၊ ၁၉၄၅ ခုနှစ် ဖြစ်ပါသည်။

ထီးတင်ပွဲကားရောက်ခဲ့ပြီတည်း။

ကျွန်တော်တို့လူစုသည် ဖြူးချောင်းတစ်ဖက်ကမ်းတွင် ရောက်နေကြ၏။ သောင်ပြင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေကြပါသည်။ လိုက်ပို့သောအဖွဲ့မှ တစ်ဦးက-

“ရောက်မှာပါရဲဘော်ကြီးရာ နားနားနေနေပေါ့” ဟုပြောပြီး နေရာက ထွက်သွားပါသည်။ မကြာမီပင် ထိုသူနှင့်အဖော်တွေ ပြန်ရောက်လာ၏။ လက်ထဲတွင် ဖရဲသီးတွေ ပါလာပါသည်။ “ကဲ . . . စားကြဟေ့ အမောပြေ ရှေ့မှာ စားစရာ ဘာမှတွေ့မှာမဟုတ်ဘူး” ဟု သူက ပြောလိုက်၏။

ကျွန်တော်တို့သည် သူစိတ်ပေးသော လတ်ဆတ်လှသည့် ဖရဲသီးချိုချိုကို လရောင်အောက်တွင် ပျော်ပျော်ပါးပါး စားနေကြ၏။ ကျွန်တော်တို့ထိုင်နေသောနေရာနှင့် နီးနီးမှာပင် ဖရဲခင်းကြီးရှိနေခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

အခြားသူတွေကတော့ မည်သို့တွေးသည်မသိ ကျွန်တော်၏ အတွေးတွင်မူ -

“အင်း ဒီအချိန်တော့ ဒိန်းသံ၊ ဒိုင်းသံတွေကြားနေရလောက်ပြီ၊ ပြေးလွှားနေသူတွေလည်း ပြေးလွှားနေကြလောက်ပြီ၊ ငါတို့ကတော့ ဒီမှာအေးအေးဆေးဆေး ဖရဲသီးစားနေကြပါကလား” ဟူ၍ တွေးနေမိပါသည်။

ဖရဲသီးစားပြီးသောအခါ ထိုနေရာမှထွက်ခဲ့ပြန်သည်။ ဘယ်ဘက်ကဘယ်ဘက်ကို သွားနေမှန်းမသိပါ။ ခြေသံလိုက်လို သွားရ၏။ တိတ်တိတ်သွားရ၏။ ချောင်းတစ်ခုကိုလည်း ဖြတ်ရပါသေးသည်။ ရေတွင် ဖြတ်ကူးသံမကြားရန်ဂရုစိုက်ရ၏။ ကားလမ်းကိုလည်း ဖြတ်ရ၏။ ကားလမ်း၏တစ်ဖက်သို့ ရောက်သောအခါ လမ်းတစ်လမ်းပေါ်ဖြတ်ရသေး၏။ လိုက်ပို့သူတို့က “အုတ်ဖြတ်ရောက်ပြီဟေ့” ဟု ပြောသောကြောင့် ဤလမ်းကို အုတ်ဖြတ်လမ်းဟု ကျွန်တော်မှတ်ထားလိုက်ပါသည်။

ထိုမှဆက်ပြီး ကျွန်တော်သွားနေရသေးသည်။ ကွေ့သောလမ်း၊ ဖြောင့်သောလမ်း၊ ရွာကလေးတွေက ဆက်လျက် ဘာရွာတွေမှန်းမသိ။ တစ်ညလုံးသွားရာက ရွာကြီးတစ်ရွာသို့ ရောက်ပါသည်။ အချိန်ကားည နှစ်နာရီခန့်ရှိပါပြီ။ ထိုရွာတွင် တစ်နာရီခန့်နားပြီး ခရီး ဆက်ထွက်ရပြန်ပါသည်။ သခင်သန်းထွန်းနေသောစခန်းသို့ မရောက်နိုင်သေးပါ။ မောသော်လည်း အိပ်ချင်စိတ်မရှိပါ။ ကျွန်တော်တို့မျှော်လင့်ခဲ့သောထီးတင်ပွဲကြီးကို ဆင်နွှဲရန် ကျွန်တော် စိတ်ထက်သန်နေသောကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။

မိုးလင်းသောအခါ တောင်ခြေကိုရောက်လာပါသည်။ ထိုနေရာတွင် ရွာနှင့်မဝေးလှသေး ရဲဘော်အချို့က ရွာဆီသွားပြီး အကြော်နှင့်ကောက်ညှင်းပေါင်းဝယ်ခဲ့သောကြောင့် ကျွန်တော်တို့စားကြပါသည်။

ထိုမှဆက်ထွက်သော် နံနက် ခုနစ်နာရီခွဲခန့်တွင် သခင်သန်းထွန်း၏ကြောင်လက်သည်းစခန်းသို့ ရောက်ခဲ့ပါတော့သည်။ ကျွန်တော့်ကို မြင်လျှင်သခင်သန်းထွန်းက -

“ခင်ဗျား ကိုစန်းငွေလား” ဟု မေးပါသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် စန်းငွေပါ။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနဲ့ သခင်တင်မြက ဒီစာကို ဦးဘမောင်ကို ပေးခိုင်းလိုက်လို့ပါ” ဟုပြောပြီး စာကိုပေးလိုက်ပါသည်။ ဦးဘမောင်ဟုခေါ်လိုက်သောကြောင့် သခင်သန်းထွန်းသည် ကျွန်တော့်ကို အနည်းငယ်ပျူငှာဟန် ပေါက်လာပါသည်။

သူသည်ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းထံမှစာကိုဖတ်ပြီးသောအခါ သူ့အနီးတွင်ရှိသော လေထီးနှင့်ဆင်းလာသော ဗြိတိသျှတပ်မှ ဆက်သွယ်ရေးအရာရှိ မေဂျာကရူး (Major Crew) ကို စကားလှမ်းပြောလိုက်သည်။

သခင်သန်းထွန်းပြောလိုက်ပုံမှာ -

“မေဂျာကရူး ခင်ဗျား၊ ခင်ဗျားကို သတင်းပေးစရာရှိပါတယ်။ ယခုရောက်လာတဲ့ ရဲဘော်ကသတင်းပေးပါတယ်။ ဘယ်လိုလဲဆိုတော့ The Rising has begun Last night တော်လှန်ရေးဟာ မနေ့ညကစခဲ့ပြီ” ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။ သူက အင်္ဂလိပ်လိုပြော၍ ကျွန်တော်မှတ်မိလိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာအမူအရာကို ကျွန်တော် အကဲမခတ်တတ်ပါ။ သူ့မျက်နှာက ပြုံးသလိုလို မပြုံးသလိုလိုဖြစ်နေပါသည်။

သခင်သန်းထွန်းနှင့် စကားပြောနေစဉ်ပင် ဗိုလ်တိုးလွင်ရောက်လာပါသည်။ ဗိုလ်သင်တန်းကျောင်းတွင်ရှိစဉ်က ဗိုလ်တိုးလွင်သည်ကျွန်တော်တို့ သင်တန်းတွင် လေ့ကျင့်ပေးသောဆရာဖြစ်ပါသည်။ ဗိုလ်တိုးလွင်က -

“ဟေ့ . . . ခင်ဗျား ကိုချစ်လှိုင်မဟုတ်လား အိချုတိုက် တပ်ခွဲ (၁) ဆန်းပမ်းကလား” ဟုမေးပါသည်။ ကျွန်တော်က -

“ဟုတ်ကဲ့ဗိုလ်လေး” ဟုပြောသည်။ သခင်သန်းထွန်းက “ဟာ . . . ခင်ဗျားတို့ချင်းသိသလား” ဟုမေးသဖြင့် ကျွန်တော်က “ဟုတ်ပါတယ်၊ ဗိုလ်တိုးလွင်က ကျွန်တော့်ဆရာပါ။ မင်္ဂလာဒုံ ဗိုလ်သင်တန်းကျောင်းကပါ”

"ဩော် . . . ခင်ဗျားက ဗိုလ်သင်တန်းဆင်းကိုး၊ အဲဒီလို အသိတွေ့တော့ ကောင်းတာပေ့ါ၊ ကဲ ဗိုလ်တိုးလွင် . . . ကိုစန်းငွေလည်း နားရအောင် ခင်ဗျားဆီကိုခေါ်သွားပါဗျာ" ဟုခိုင်းပါသည်။ ကျွန်တော် ဗိုလ်တိုးလွင်ထံလိုက်သွား၍ ဗိုလ်တိုးလွင်က ကျွန်တော့်အား -

"လာဗျာ ခင်ဗျားကို စားကောင်းသောက်ကောင်းတွေ ကျွေးမယ်" ဟုပြောပါသည်။ သူနေသောတဲသို့ ရောက်သောအခါ ဗိုလ်တိုးလွင်က

"ခင်ဗျား မစားရတာကြာတာတွေကျွေးမယ်ဗျာ" ဟုပြောပြီး ငါးသေတ္တာ၊ ပေါင်မုန့်၊ ယိုဘူးတို့ပြ၍။ သူက "စီးကရက်က ဒီမှာ အရက်သောက်ချင်ရင်ဒီမှာ" ပုလင်းတွေဘူးတွေ ပြပါသည်။

"ကျွန်တော်စီးကရက်မသောက်တတ်ဘူးဗျာ့၊ အရက်လည်း မသောက်တတ်ဘူးဗျ" ဟု ပြောသောကြောင့် "ကျွန်တော်လည်း မသောက်ပါဘူး" ဟုပြောပါသည်။ ထိုညကစပြီး သခင်သန်းထွန်းစခန်းတွင်နေစဉ်အခိုက် ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်တိုးလွင်တဲတွင်ပင်နေပါသည်။

ဗိုလ်တိုးလွင်တဲမှာ မြေပေါ်တွင် ဝါးခင်းထိုးထားသော တဲဖြစ်ပါသည်။ သူရောကျွန်တော်ပါ ဝါးကြမ်းပေါ်တွင် အိပ်ပါသည်။ ဗိုလ်တိုးလွင်က-

" ကျွန်တော်လည်းဘာမှ မသိဘူးဗျာ့၊ စစ်ရုံးက သခင်သန်းထွန်းကို စောင့်ရှောက်ဖို့ တပ်စုတစ်စုနဲ့လိုက်လို့ အမိန့်ရတာနဲ့လိုက်ခဲ့ရတာ။ သူ့ကို လူကြီးတစ်ယောက်လို့ပဲသိတယ်။ ဘယ်အဆင့်ဆိုတာတော့ မသိဘူးဗျာ။ ကဲ ခင်ဗျားလာတဲ့အကြောင်းပြောပါဦး" ဟုပြောသဖြင့် ကျွန်တော်က ရှင်းပြရပါသည်။

"ဒီလို ဗိုလ်တိုးလွင်၊ တော်လှန်ရေးက ဧပြီ နှစ်ရက်လုပ်ဖို့၊ ခုတော့ ဗိုလ်ကျော်ဇောရဲ့ စံပြတပ်ရင်းက မလုပ်မဖြစ်တော့လို့ မတ်လ ၂၇ ရက်ကို ရွှေးလိုက်ရတာ၊ ဒီသတင်းကို သခင်သန်းထွန်းကို လာပြောတာဗျာ့၊ သခင်သန်းထွန်းဆိုတာက တော်လှန်ရေးမှာ နိုင်ငံခြားဆက်သွယ်ရေးတာဝန်ခံ၊ တစ်နည်းတော့ နိုင်ငံခြားရေး ဝန်ကြီးသဘောပဲ၊ ခုတော့ ကျွန်တော်က ကိုယ့်တပ်လည်း ပြန်လို့မရ၊ ဒီမှာလည်းဘာတာဝန်မှမရှိ" ဟုပြောရာ ဗိုလ်တိုးလွင်က -

"ဘာမှမပူနဲ့၊ ဒီမှာ စားစရာတွေပေါတယ်။ စား . . . အလုပ်မရှိတော့ အိပ်၊ ဒီမှာကျွန်တော်ရှိတယ်။ နားနားနေနေ နေဗျာ" ဟူ၍ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲပြောပါသည်။

သို့နှင့်ပင် ကျွန်တော်ကြောင်လက်သည်းစခန်းတွင် နေရပါတော့သည်။

ဤစခန်းကား ပဲခူးရိုးမတော၏ အရှေ့ဘက်ခြမ်းအစပ်ဖြစ်ပါသည်။ တောင်ရိုးပေါ်ဖြစ်သဖြင့် သစ်ကြီး ဝါးကြီးတွေပေါပါသည်။တောရိပ် တောင်ရိပ်တို့၏ အရိပ်တို့ကားအေးချမ်းလှပါသည်။ တောကျေးငှက်တို့၏အသံတွေကား သာယာလှ၏။ ကျွန်တော်၏စိတ်သည် သဘာဝအလှတွင် ယစ်မူးချင်၏။ ယခုယစ်မူးခွင့် ရပြီ၊ သို့သော် ကျွန်တော် ဆင်နွှဲချင်သော ထီးတင်ပွဲနှင့် လွဲရလေခြင်းဟု အားမလိုအားမရဖြစ်နေမိပါတော့၏။

သခင်သန်းထွန်းထံမှ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းထံသို့

သခင်သန်းထွန်း၏စခန်းရှိ ဗိုလ်တိုးလွင်တဲတွင် နားနားနေနေ နေမိပါသည်။ ထိုသို့နေရင်း တစ်ရက်တွင် ထိုတစ်ရက်သည်ကား မှတ်မှတ်သားသား မတ်လ ၃၁ ရက်၊ ၁၉၄၅ ခုနှစ်တွင် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်တိုးလွင်၏တဲစခန်းမှ ထွက်ပြီး တောတန်းအတွင်း လမ်းလျှောက်နေစဉ် သခင်သန်းထွန်း၏တဲရှေ့ ရောက်သွားပါသည်။ သခင်သန်းထွန်းသည် တစ်ဦးတည်းထိုင်နေ၏။ စီးကရက်သောက်နေ၏။ ဤသို့ဖြစ်နေသည့်အတွက် သခင်သန်းထွန်း အေးအေးလူလူ ထိုင်နေသည်ဟု ကျွန်တော်က ယုံကြည်မိပါသည်။ သို့ဖြစ်သောကြောင့် သူ့တဲအတွင်းသို့ ဝင်လိုက်၏။ သူက ကျွန်တော့်ကို " ကိုစန်းငွေလာဗျာ"ဟု ပျူပျူငှာငှာ ခေါ်ပါသည်။ ကျွန်တော်လည်း သဘောကျသွားသည်။ သခင်သန်းထွန်းကား ကျွန်တော်ကြိုက်သော စာရေးဆရာ၊ သူရေးသော ဆင်းရဲသားမင်း၊ ဆင်းရဲသားချင်းခေတ်၊ ဗမာပြည်နှင့် ဘုံဝါဒ၊ သခင်စိုးရေးသည့် ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒစာအုပ်တွင် သခင်သန်းထွန်းရေးသည့်

အမှာစာ၊ သခင်ဗဟိန်းရေးသော ခေရှင်လောကစာအုပ်တွင် သခင်သန်းထွန်းရေးသည့်အမှာစာတို့သည် မာ့က်စ်ဝါဒနှင့်ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒ၏ ဆိုလိုရင်း အကြောင်းအရာများကို ကျွန်တော်တို့လူပြိန်းများ နားလည်အောင် ရှင်းလင်းလွယ်ကူသော မြန်မာဝါကျများနှင့်လွယ်ကူစွာရေးတတ်သူဖြစ်သည်။ သခင်စိုးသည် စာကို ဘက်စုံအောင်ရေးတတ်သူဖြစ်၏။ သခင်သန်းထွန်းက လိုရင်းကိုသိရန် စာကို လွယ်ကူစွာရေးတတ်သောကြောင့် သူ့ကိုကြိုက်၏။ လေးစား၏။ သူရေးသောစာတို့တွင် -

- **ရာဇဝင်ဟူသည်ကား ရဟန်းပုဏ္ဏားနှင့်မင်း၊ မင်းနှင့် သူဌေး၊ သူဌေးနှင့် ဆင်းရဲသားတို့၏ တိုက်ခိုက်ရာ စစ်တလင်းပေတည်း** ဟူ၍ ရေးခဲ့သူဖြစ်သည်။

  (ဤနေရာတွင် ရဟန်းဆိုသည်မှာ ဥရောပတိုက်က ရဟန်းများကို ဆိုလိုရင်းဖြစ်သည်)
- **ပတ်ဝန်းကျင်က လူကိုပြင်သည်။ လူကမှ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုပြင်သည်ဟူသော မာ့က်စ်၏ ရုပ်ပိုင်းသမိုင်းဝါဒ** ကို လွယ်ကူစေရန် ရေးခဲ့သူဖြစ်သည်။
- **ကွန်မြူနစ်ဟူသောဘုံဝါဒအရင့်စားခေတ်ကြီးသို့ ရောက်သောအခါ (ဝါ) ပဒေသာပင်ခေတ်ကြီးသို့ ရောက်သောအခါ ကမ္ဘာလောကကြီးသည် ငြိမ်းချမ်းသာယာပြီး လူသားတို့သည် ဖြဟ္မာကြီးများကဲ့သို့ ဖြူစင်ကြပေလိမ့်မည်** ဟူ၍ ရေးခဲ့သူဖြစ်သည်။

သူ၏ကလောင်အမည်ကလည်း ပတ်မကြီးဟူ၍ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်ကဲ့သို့ မနူးမနပ်အသက် ၁၉ နှစ် အရွယ် ကျွန်တော်သည် ၁၆ နှစ်အရွယ်က ဖတ်ခဲ့ရသောစာကို ရင်တွင်းတွင်စွဲနေ၏။ သခင်သန်းထွန်း၏ အရေးအသားကို ကြိုက်လွန်းသောကြောင့် သူ့ကိုလည်း အထင်ကြီး ကြည်ညိုနေမိသည်။။

ထိုနေ့က သခင်သန်းထွန်းကို အေးအေးဆေးဆေး တွေ့သောအခါ ကျွန်တော်မေးချင်တာတွေ သိချင်တာတွေမေးမည်ဟု စိတ်ကူးရပြီး

သူ့တဲထဲသို့ ဝင်သွားပြီး “ ဦးဘမောင်ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်သိချင်တာလေး ရှိလို့မေးပါရစေ” ဟူ၍ စကားပလ္လင်ခံလိုက်ပါသည်။ သူကလည်း မေးချင်တာမေးပါဟု ပြောသောကြောင့် -

“တခြားတော့မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျား မာ့က်စ်ရဲ့အစွန်းထွက်တန်ဖိုး သဘောတရား (Surplus value) ကို အရင်း ရှင် (Capitalist) အတွက် ဘယ်လိုယူတယ်ဆိုတာ လူတွေနားလည်အောင်ပြောချင်လို့ ရှင်းပြပေးပါ” ဟူ၍ ပြောလိုက်ပါသည်။

သခင်သန်းထွန်း၏ မျက်နှာသည် ကျွန်တော်ဝင်စဉ်ကလို ပျူငှာသည့်အမူအရာပျောက်သွားသည်။ တင်းမာသွား၏။ အသံကလည်း အနည်းငယ်မာသလိုဖြစ်သွားပြီး “ဒီမှာရဲဘော် ခုအချိန်ဟာ အားလုံးတော်လှန်တိုက်ခိုက်နေတဲ့ အလုပ်တွေလုပ်နေတာ၊ ဒီလိုအခါမှာ ဝါဒတွေ၊ သဘောတရားတွေ ဆွေးနွေးရမယ့်အချိန် မဟုတ်ဘူး။ လက်တွေ့ အလုပ်လုပ်ရမယ့် ကာလဖြစ်တယ်။ နောက်မှပြောကြစို့” ဟု သံပြတ်နှင့်ပြောပြီး စကားကို ရပ်လိုက်၏။ သူ၏ အသံမှာ ကျွန်တော့်ကို မလိမ်မိုး မလိမ်မာသူငယ်လေးကိုပြောသလို ပြောသံပါနေပါသည်။

တကယ်တော့ ကျွန်တော်သည် မလိမ်မိုးမလိမ္မာသူငယ်အရွယ်သာဖြစ်ပါသေးသည်။

သခင်သန်းထွန်းအား ကြည်ညိုလွန်း၊ ကြိုက်လွန်း၊ အထင်ကြီးလွန်းသောကြောင့် ကျွန်တော့်စိတ်တွင် သူ့ကိုရင်းနှီးနေမိရာ သူကလည်း ကျွန်တော့်ကို ရင်းနှီးနေမည်ဟု ထင်မိသောကြောင့် ဤသို့ မေးမိခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဤနေရာတွင် ဆရာကြီးသခင်စိုး၊ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းတို့နှင့် ကွာခြားသွားသည်ဟု ခံစားလိုက်မိသည်။

တော်လှန်ရေးပြင်းထန်သောကာလအတွင်းမှာပင် လီနင်သည်လည်းကောင်း၊ မော်စီတုံးသည်လည်းကောင်း သဘောတရားနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် ရဲဘော်များ အမေးရှိပါက သေချာစွာရှင်းလင်းဆွေးနွေးပေးတတ်ကြောင်း ကျွန်တော်သိထားပေရာ ယခု သခင်သန်းထွန်း၏ စကားကိုကြားရသောအခါ ကျွန်တော်စိတ်တွင် ခုတုတုကြီးလို ဖြစ်သွားပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ဘဝင်မကျသောစိတ်ဖြင့် ဗိုလ်တိုးလွင်၏တဲသို့ ပြန်ခဲ့ပါသည်။

ဧပြီလ တစ်ရက်၊ ၁၉၄၅ ခုနှစ် ရောက်သောအခါ ကြောင်လက်သည်း စခန်းသို့ လေထီးရဲဘော်များ ရောက်လာပါသည်။

ထိုသူမှာရဲဘော်မန်းဝင်းမောင် (နောင်အခါ နိုင်ငံတော်သမ္မတကြီး ဖြစ်လာသူ) နှင့် ကိုစိုးမောင်(မြင်းခြံ စိုးမြင့်)၊ ဗိုလ်ချစ်ကောင်းတို့ ဖြစ်ပါသည်။

ကိုစိုးမောင် ကျွန်တော်နေသည့်တဲသို့ ရောက်လာပါသည်။ ကျွန်တော့်ကိုတွေ့လျှင် -

"ဟော့ . . . မင်း ဒီရောက်နေတာလား" ဟုမေးလျှင် -

"ဟုတ်တယ် . . . ခင်ဗျားရော ဘယ်ကလာတာလဲ"

"ငါက ကလကတ္တား Commune (ဘုံရိပ်သာ) ကလာတာ၊ မန်းဝင်းမောင်လည်းပါတယ်။ သူက ခြေထောက်မှာ ဒဏ်ရာရလို့ တောင်ပေါ်မတက်လာနိုင်သေးဘူး၊ နေပါဦး၊ မင်းက ဘာလို့ ဒီကို ရောက်နေတာလဲ" ဟုမေးသဖြင့် ကျွန်တော် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ စစ်ဌာနချုပ်တွင် နိုင်ငံရေးမှူးအဖြစ် တာဝန်ယူရမည့် သခင်ဗဟိန်းအား လာခေါ်ရကြောင်း၊ သတ်မှတ်ရက်ထက်စော၍တော်လှန်ရေးလုပ်ရ၍ မပြန်နိုင်တော့ကြောင်း ပြောပါသည်။

"ကောင်းတယ်၊ မင်းနဲ့တွေ့ရတာဟန်ကျတာပဲ၊ စကားတွေပြောကြ တာပေါ့" ဟုပြောပါသည်။

မကြာမီ ဗိုလ်တိုးလွင် ရောက်လာပါသည်။ ကိုစိုးမောင်က "ဗိုလ်လေး ခင်ဗျား၊ မင်္ဂလာဒုံက ကျွန်တော်တို့ဆရာ မဟုတ်လား" ဟု မေးလိုက်သည်။

အမှန်မှာ ကိုစိုးမောင်မှာ ဗိုလ်တိုးလွင်၏နာမည်ကို မသိ၊ ဆရာ ဟူ၍သိသကဲ့သို့ ဗိုလ်တိုးလွင်ကလည်း ကိုစိုးမောင်ကို ကျောင်းသားမှန်း သိသော်လည်း အမည်မသိဖြစ်နေ၍ ကျွန်တော်ကပင် ရှင်းပြမိတ်ဆက် ပေးရပါသည်။

ဗိုလ်တိုးလွင်က -

"ခင်ဗျား ခြေထောက် ဒဏ်ရာရလို့ ဆေးရုံတက်ရတယ်လေ၊ အဲဒီထဲက ကျောင်းကို ပြန်မရောက်လာတော့တာ" ဟုပြောလျှင် ကျွန်တော်က -

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ဆေးရုံမှာ အကြာကြီးပဲ၊ နောက်မှသက်သာလာလို့ အိန္ဒိယကိုလွှတ်လိုက်တာ၊ ခုတော့ ခြေထောက်ကောင်းပြီ၊ လေထီး နဲ့တောင် ဆင်းလာခဲ့ပြီ" ဟူ၍ ပြောပြရပါသည်။

ကိုစိုးမောင်က -

"ကျွန်တော့်မှာ ရာရှင်တွေပါလာတယ်။ တောင်ပေါ်ကို မကြာမီ ရောက်လာမှ စားရမယ်" ဟုပြောရာ ဗိုလ်တိုးလွင်က "ဒီမှာလည်း ရှိပါ တယ်ဗျာ့၊ မေဂျာကရူးတို့ယူခဲ့တာ" ဟုပြောပြီး ကော်ဖီဖျော်ပေး၍ သုံးယောက်သားသောက်ကြပါသည်။ ကော်ဖီကို သောက်ရင်း ကိုစိုးမောင်က " ကျွန်တော့်ကို သခင်သန်းထွန်း ဆီသတင်းပို့ဖို့ မှာလို့ လာတာပဲ၊ ကျွန်တော့်အခြေအနေက ဘာမှန်းမသိသေးဘူး" ဟုပြော၏။ ကျွန်တော်က "ကျွန်တော်လည်း ဒီလိုပဲ၊ ကျွန်တော့်တာဝန်က အနောက် တိုင်းကအုပ်ချုပ်သော ပြည်လို့မြို့နယ်တပ်မှာဗျာ့၊ နိုင်ငံရေးမှူးပေါ့၊ စစ်ရေး ခေါင်းဆောင်က ဗိုလ်စန်းယုဗျာ့၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က ဒီရောက် နေတော့ ဘာတာဝန်မှလည်းမပေး၊ ဘာမှလည်းမလုပ်ရပေါ့" ဟု ပြော လိုက်ပါသည်။ "ကိုစိုးမောင်က ကောင်းပါတယ်ဗျာ" ဟုပြောပြီး သူ့ကို အနားယူခိုင်းလိုက်ပါသည်။

ညနေစောင်းတွင် ကိုစိုးမောင်နှင့် ကျွန်တော်တို့ဆုံတွေ့ကြပါသည်။ ကိုစိုးမောင်က အိန္ဒိယရောက်စာရေးဆရာသိန်းဖေ (တက်ဘုန်းကြီး သိန်းဖေ) ရေးသည့်စာတစ်စောင်ကို ကိုစိုးမောင်က ကျွန်တော်ဖတ်ရန် ပေးပါသည်။ ထိုစာ၏ခေါင်းစဉ်မှာ -

Toward mutual understanding between British and Burmese People ဟူသော ခေါင်းစဉ်ဖြစ်ပါသည်။ စာ၏အသေးစိတ်ကို ယနေ့အချိန်တွင် ကျွန်တော်မမှတ်မိတော့ပါ၊ အဓိကအကြောင်းမှာ -

- ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေး စစ်ပွဲကြီးတွင် ဗြိတိသျှတို့နှင့်မဟာမိတ် အဖြစ်ယုံကြည်စွာ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ရန်။
- ဤစစ်ပွဲကြီး အောင်မြင်ပြီးသည့်နောက် မြန်မာနိုင်ငံ၏ လွတ်လပ်ရေးအတွက် ဆောင်ရွက်နေကြစဉ်အတွင်းမှာပင် မြန်မာနိုင်ငံနှင့် ပြည်သူတို့၏ ဘ၀ငြိမ်းချမ်းစွာ ဗြိတိသျှတို့နှင့် အတူ ပြန်လည်ထူထောင်ရန်။ ဤနည်းအားဖြင့် ဗြိတိသျှနှင့် မြန်မာတို့ အပြန်အလှန် နားလည်မှုရရှိကြပြီး နိုင်ငံ၏ လွတ်လပ်ရေးကို ငြိမ်းချမ်းစွာပြန်လည်ရယူရန်၊ တစ်ချိန်တည်း မှာပင် တိုင်းရင်းသားလူမျိုးအသီးသီးပါ၀င်သော စည်းလုံး ညီညွတ်ရေးကို ဖဆပလအဖွဲ့ကြီးအနေဖြင့် ထိထိရောက်ရောက် ဆောင်ရွက်ရန်အစရှိသည်တို့ ပါ၀င်ပါသည်။

ထိုစာတမ်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး ကိုစိုးမောင်ကရှင်းပြသည်မှာ " အခုရှေ့ တို့လုပ်ရမှာက လွတ်လပ်ရေး အတွက် ငြိမ်းချမ်းစွာ ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက် ဖို့ပဲ ဖြစ်တယ်။ ဒီစစ်ပွဲကြီးဟာလည်း မဟာမိတ်တွေက နိုင်မှာ သေချာ တယ်။ စစ်ပွဲကြီးပြီးသွားရင် အင်္ဂလိပ် အင်္ဂလန်ပြည်လည်း စစ်ဒဏ်ခံရလို့ စစ်ပန်းနေပြီ၊ တို့နိုင်ငံလည်း အင်္ဂလိပ် အဆုတ် ဂျပန်အဝင် အဆုတ်မှာ စစ်ပန်းနေပြီ၊ဒီအချိန်မှာ ငြိမ်းချမ်းရေးနဲ့ပြန်လည် ထူထောင်ရေး လုပ်ငန်းဟာ အဓိကဖြစ်တယ်။ ဒီလုပ်ငန်းကိုလုပ်ရင်း လွတ်လပ်ရေးရဖို့ လမ်းကြောင်းဟာ တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် ပွင့်သွားလိမ့်မယ်။ အင်္ဂလန် ပြည်သူတွေရဲ့စိတ်နေစိတ်ထားနဲ့ အင်္ဂလိပ်အစိုးရရဲ့ ကိုလိုနီပေါ်လစီဟာ လည်း ပျော့ပြောင်းလာနိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် ဗြိတိသျှပြည်သူတွေနဲ့ မြန်မာပြည်သူတွေကြားမှာ နည်းလည်မှုရအောင်လုပ်ကြရမယ်။ ရလိမ့် မယ်လို့လည်း ထင်တယ်။

အဲဒီလိုဆောင်ရွက်တဲ့နေရာမှာ တို့ကွန်မြူနစ်ပါတီက နိုင်ငံရေးအရ ဦးဆောင်မှုရအောင်လုပ်နိုင်ကြဖို့လိုတယ်။

အဲဒါကတော့ ခုယူခဲ့တဲ့ စာတမ်းရဲ့ဆိုလိုရင်းပဲ၊ မင်းကော ဘယ်လို သဘောရသလဲ"ဟု ကျွန်တော့်ကို မေးပါသည်။

"ဒီလိုရှိပါတယ် ကိုစိုးမောင်၊ ကျွန်တော့်သဘောကတော့ ဒီစာကို သခင်သန်းထွန်းဆီပေးဖို့လိုတယ်" " ပေးတယ်ကွ၊ သူ့ကိုပေးတဲ့အထုပ် ထဲမှာ ဒီစာပါတယ်၊ သခင်စိုးဆီကိုလည်း လေထီးသမားတွေက တစ်ဆင့် ရောက်သွားလောက်ပြီထင်တယ်" ဟု ကိုစိုးမောင်က ပြောပြသည်။

"အဲဒီလိုဆိုရင်လည်းပြီးတာပဲ၊ ကျွန်တော့်အဖို့တော့ ဒီစာကို ကျွန်တော်ဘာမှပြောစရာမရှိပါဘူး၊ လူကြီးတွေ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၊ သခင်စိုး၊ သခင်သန်းထွန်းတို့သဘောပဲ၊ သူတို့တာဝန်ပေးတာ ကျွန်တော်တို့ လုပ်ရုံပဲ" ဟုပြောပြီး -

"ကမ္ဘာ့အခြေအနေကိုလည်းပြောပါဦး၊ ဒီစစ်ပြီးသွားရင်ရုရှား၊ အင်္ဂလိပ်၊ အမေရိကန်တို့ရဲ့ဆက်ဆံရေး ဘယ်လိုနေမလဲပြောပါဦး" ဟု မေးလိုက်မိသည်။

ကိုစိုးမောင်က -

"စစ်ပြီးရင်တော့ ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံး ငြိမ်းချမ်းသွားနိုင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် အင်္ဂလိပ်တို့ကလည်း စစ်ပန်းနေတာ၊ ရုရှားကတော့ ခု နိုင်နေတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် စစ်ဒဏ်တွေပိနေလို့ နောက်ထပ်စစ်တစ်ပွဲဖြစ်ဖို့ မတတ်နိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့်ရုရှား၊ အင်္ဂလိပ်တို့ နှစ်နိုင်ငံလုံး ပြန်လည် ထူထောင်ရေး လုပ်ကြလိမ့်မယ်၊ ဒီအခါမှာ ပိုက်ဆံရှိတဲ့ အမေရိကန်က ကူရမှာပဲ။

ငါကြားခဲ့တာကတော့ ရုစဗဲ့ (အမေရိကန်သမ္မတ)၊ ချာချီ (အင်္ဂလန် နန်းရင်းဝန်)၊ စတာလင် (ရုရှားနိုင်ငံရေးနှင့် စစ်ရေးခေါင်းဆောင်၊ ကွန်မြူနစ်ပါတီ အထွေထွေအတွင်းရေးမှူး) တို့ တွေ့ဆုံဆွေးနွေးကြ တယ်။ သည်သုံးဦး သဘောတူညီမှုကတော့ ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်းရေးကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်သွားကြဖို့အတွက် သဘောတူညီမှု ရကြပြီလို့ ကြားခဲ့ရတယ်။ ဒါကြောင့် ကမ္ဘာ့နိုင်ငံရေးအလား အလာအကောင်း ဘက်ကို ရောက်တော့မယ်လို့ မျှော်လင့်ရတယ်" ဟု ပြောပါသည်။

ကိုစိုးမောင်စကားပြောပုံကို ကျွန်တော်သေချာစွာနားထောင် မိသည်။ နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည်သို့သွားခဲ့သော အချိန်မကြာသော်လည်း

ရသလောက် လေ့လာမှတ်သားသမျှတို့ကို ပြန်ပြောနေပုံမှာ ကျွန်တော် အားကျစရာလို ဖြစ်နေပါသည်။ သူ၏ အသိအတွေးတို့သည် သူ့ကို သင်တန်းပေးခဲ့သော ကျွန်တော့်ထက်ပင်ကျယ်နေသည့် အတွက်ဖြစ်ပါ၏။

ထို့နောက်ကိုစိုးမောင်က -

“ဟေ့ တို့ပါတီရဲ့အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲကွ” ဟုမေးပါသည်။ ကျွန်တော်က “ဒီမှာ ကိုစိုးမောင်၊ ကျွန်တော်ပြောတာကိုသေသေချာချာ နားထောင်ပါ။ ကျွန်တော်ပြောတာက ကျွန်တော် သိသလောက်ကို ပြောတာ”

ကွန်မြူနစ်ပါတီမှာ ကွန်မြူနစ်ပါတီကေဒါတွေတော်တော်များများ စည်းရုံးမိပြီးတာ မှန်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ပြည်သူလူများစုကို စည်းရုံးတဲ့နေရာမှာ ကွန်မြူနစ်ဝါဒသဘောတရားအတိုင်း အကုန် စည်းရုံးလို့ မရဘူး၊ ဂျပန်ကို မုန်းတဲ့စိတ်က ပြည်သူကြားမှာပြန့်နေတယ်၊ ဒါကြောင့် ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေးဝါဒတွေပဲဖြန့်နေရတယ်။ ဒီတော့ဖက်ဆစ် ဆန့်ကျင်ရေး အတွက် စည်းရုံးရတာတစ်မျိုး၊ ကွန်မြူနစ်ပါတီအတွက် စည်းရုံးရတာက တစ်မျိုးလုပ်တာ ထင်သလောက် ခရီးမတွင်ဘူး။

ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုပြောရသလဲဆိုတော့ ကျွန်တော် ကျေးလက်တွေကို လျှောက်သွားတယ်။ သွားတော့ပြည်သူလူထုခပ်များများရဲ့ စိတ်ဆန္ဒက ဘယ်လိုဖြစ်နေသလဲဆိုတော့ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းခေါင်းဆောင်တဲ့ တပ်မတော်က ဘာလုပ်မလဲ၊ တပ်မတော်နဲ့ ပြန်ဝင်လာမယ့် အင်္ဂလိပ်တပ်တွေနားလည်မှုရတာကို ကျေနပ်နေတဲ့ သဘောရှိတယ်။ ဂျပန်တွေ ခပ်မြန်မြန်ရှုံးပြီး အင်္ဂလိပ်တွေ မြန်မြန်ပြန်လာဖို့ လိုလားနေတယ်။

အဲဒီတော့ ကွန်မြူနစ်ပါတီက မဟာမိတ်အင်္ဂလိပ်တွေနဲ့ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်မယ်ဆိုတာကို သိကြတဲ့အတွက်ကျေနပ်ကြသလို၊ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းခေါင်းဆောင်တဲ့တပ်မတော်က ဂျပန်ကို တော်လှန်သလို ဗြိတိသျှတွေနဲ့ပေါင်းမှာကိုလည်း ကျေနပ်နေကြတယ်။

ဒီကြားထဲမှာ ကွန်မြူနစ်ပါတီနဲ့ ပြည်သူ့အရေးတော်ပုံအဖွဲ့တို့ အပြန်အလှန်မယုံမကြည်ဖြစ်နေတာလည်း မကောင်းဘူး၊ တော်လှန်ရေး

တပ်ဦးကို သခင်စိုးတစ်ဦးတည်း သဘောနဲ့ဖျက်လိုက်တာကြောင့် ယုံကြည်မှုတွေ နားလည်မှုတွေ ပိုကွဲသွားတယ်။

တော်လှန်ရေးအတွက် တာဝန်တွေခွဲကြတော့ နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်၊ တော်လှန်ရေးအစိုးရအဖွဲ့ ခေါင်းဆောင်က သခင်စိုးပဲ၊ စစ်ရေးခေါင်းဆောင်က ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းပဲ၊ နိုင်ငံခြားဆက်သွယ်ရေးအတွက် သခင်သန်းထွန်းပဲ၊ ဒါပေမယ့် တော်လှန်ရေးမတိုင်မီကတည်းက တော်လှန်ရေးအတွက် တပ်ထွက်မိန့်ခွန်းပြောပြီးကတည်းက ပြည်သူလူထုဟာ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကိုသာ ပိုပြီး အားကိုးလာကြတယ်။

ဒါကိုသိလာတယ်၊ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းဟာ အမျိုးသားခေါင်းဆောင်အဖြစ် ယုံကြည်ကြတယ်။ ဒီအချက်ကို ကွန်မြူနစ်ပါတီဝင်တွေအနေနဲ့ အမှန်အတိုင်း သဘောပေါက် နားလည်ထားကြဖို့လိုတယ် ဟုပြောလိုက်သည်။ ကိုစိုးမောင်က ကျွန်တော်ပြောသည့်အချက်ကို သဘောတူသကဲ့သို့ ခေါင်းညိတ်လျက်ရှိပြီး

“ငါလည်းမင်းလိုပါပဲ သဘောထားတယ်” ဟု ပြောလိုက်ပါသည်။

နောက်နေ့များတွင် ကိုစိုးမောင်သည် သခင်သန်းထွန်းထံ သွားနေသည်ကိုတွေ့ရ၏။ ဘာတွေဆွေးနွေးမှန်း ကျွန်တော်မသိပါ။ ကျွန်တော်မေးလည်း မမေးခဲ့ပါ။

ဧပြီလ ကိုးရက်၊ ၁၉၄၅ ခုနှစ်တွင် သခင်သန်းထွန်းက ကျွန်တော့်ကို ခေါ်ပါသည်။ သူ့ထံသို့ ကျွန်တော်သွားသောအခါ သခင်သန်းထွန်းက

“ကိုစန်းငွေခင်ဗျား၊ ခင်ဗျားတပ်ကိုသွားချင်တာ သွားဖို့အခွင့်ပေါ်လာပြီ၊ ခင်ဗျား ဝိုင်ယာလက်သတင်းတစ်စောင်ကို ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကို သွားပို့ရမယ်” ဟု ပြောပါသည်။

သခင်သန်းထွန်းက -

“ကြေးနန်းက ဂျနရယ်စလင်းကိုသွားတွေ့ဖို့ မောင့်ဘက်တန်က ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကိုညွှန်ကြားတဲ့ စာပဲ” ဟုပြောပါသည်။

ကျွန်တော်က သခင်သန်းထွန်းအား “သူတို့က ဒီကြေးနန်းကို ဗိုလ်ချုပ်ဆီကို တိုက်ရိုက်မပို့ဘူးလား” ဟုမေးပါသည်။

သခင်သန်းထွန်းက -

"သူတို့ပို့တာ မရောက်ဘူးနဲ့တူတယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီကိုပို့တာဖြစ်မှာပဲ၊ ပြီးတော့ တို့ကလည်း တာဝန်ရှိတာဆိုတော့ ဒီဝိုင်ယာလက်သတင်းကို သူ့ဆီရောက်အောင်ပို့ရမှာပဲ၊ တို့လည်း ဒီကနေ ဗိုလ်ချုပ်ဆီကို ဝိုင်ယာလက်နဲ့ ပို့သေးတယ်။ ဆက်လို့မရဘူး။ ဒါကြောင့် ဒီသတင်း သူ့ဆီရောက်အောင် မောင်ရင်သွားပို့ပါ" ဟုပြောသည်။ နောက်မှ ဆက်ပြီး -

"ဒီနေ့ ပြင်ဆင်ထား၊ မနက်ဖြန် ထွက်ပေတော့" ဟုပြောပါသည်။

သခင်သန်းထွန်း ညွှန်ကြားသည့်အတွက် ကျွန်တော်ဗိုလ်တိုးလွင်ဆီ သွားရပါသည်။ ဗိုလ်တိုးလွင်က -

"ကိုချစ်လှိုင် . . . ခင်ဗျားအတွက် မုဆိုးနှစ်ယောက်ထည့်ပေးလိုက်မယ်။ လမ်းမှာ အန္တရာယ်မရှိဘူး၊ ဂျပန်တွေလည်း မရှိဘူး၊ ဒီမုဆိုးတွေက လမ်းလည်း ကျွမ်းတယ်။ ရဲဘော်မောင်နုရွှေကို ထည့်ပေးမယ်" ဟု ပြောသည်။

ညနေစောင်းလောက်တွင် ကိုစိုးမောင်နှင့်တွေ့၍ "ခင်ဗျား ဘယ်သွားနေတာလဲ၊ မတွေ့တာ သုံး - လေးရက် ရှိပြီ" ဟုမေးရာ -

"မန်းဝင်းမောင်ကို သွားတွေ့တာ၊ သူ့အခြေအနေ ဘယ်လို နေသေးလဲသိချင်လို့" ပြီးတော့ တောင်ခြေရွာတွေကိုလည်း လှည့်ပတ်ကြည့်သေးတယ်" ဟု ပြောသည်။

"ကျွန်တော် မနက်ဖြန် တပ်ကိုပြန်မယ်။ ဟိုမှာ ခင်ဗျားအသိတော့ သခင်တင်မြပဲရှိတယ်။ ဘာမှာဦးမလဲ" "မမှာတော့ပါဘူးဗျာ၊ ရန်ကုန်မှာ ဆုံကြဖို့ပြောပါ" ဟု ကိုစိုးမောင်က မှာပါသည်။

ဧပြီလ ၁၀ ရက်နေ့ မနက်တွင် သခင်သန်းထွန်းထံမှ ဝိုင်ယာလက် သတင်းပို့ချက်စာကို အိတ်တွင်ပိတ်ပြီး၊ သခင်သန်းထွန်းက ပေးပါသည်။ ကျွန်တော်သူ့ကိုနှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ခဲ့၏။ ဗိုလ်တိုးလွင်က ကျွန်တော့်ကို လမ်းကွေ့လေးတစ်ခုရောက်အောင် လိုက်ပို့၏။

လမ်းမှာလူတစ်ဦးသွားသာရုံ လမ်းကလေးဖြစ်ပါသည်။ ထိုလမ်းမှာ ကွေ့ဝိုက်ပတ်သွားရရာလမ်းတွင် ကရင်ရွာတွေကို ဖြတ်သွားရပါသည်။

ရွာဟုဆိုပါသော်လည်း တစ်ရွာတွင်အိမ် ရှစ်အိမ် ကိုးအိမ်ခန့်သာ ရှိပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ကို ဗိုလ်တိုးလွင်က ထမင်းဟင်းတွေပေးလိုက်၏။ ငါးသေတ္တာများပါကြောင်း မှတ်မိပါသည်။ ညအိပ်ရန် ရွာကလေးများတွင် ဝင်အိပ်ကြ၏။ ရွာမှာထမင်းကျွေးကြပါသည်။ ထို့သို့ကျွေးရာတွင် ရွာသားတို့က စေတနာထက်သန်စွာကျွေးကြပါသည်။

သာမန်အားဖြင့် ဤခရီးမှာ နှစ်ညအိပ်ခရီးသာဖြစ်သော်လည်း လိုက်ပို့သူမုဆိုးကသူ၏ အမျိုးအိမ်တွင် တစ်ညနားချင်သည်ဆိုသောကြောင့်ရွာတစ်ရွာတွင်တစ်ညအိပ်ရပါသေးသည်။ လမ်းက တောင်ဆင်း တောင်တက်ခရီးဖြစ်ပါ၍ အတက်အဆင်း ကြမ်းသည်။ ရာသီမှာ နွေရာသီဖြစ်ပါသည်။

ရွက်ဟောင်းများကြွေပြီး ရွက်သစ်တွေဝေနေသောကာလ ဖြစ်ပါသည်။ ရွက်နုစိမ်းတွေဝေနေသော တောအုပ်မှာလင်းနေသလိုခံစားရပါသည်။ "ရဂုံမြိုင်အတွင်း တောလုံးလင်း"ဟူသော စာသားကဲ့သို့ပင်ဖြစ်၏။ ကျေးငှက်တို့အော်မြည်သံ၊ တောပန်းတောင်ပန်းရနံ့တို့ဖြင့် မွှေးနေပါသည်။

ထိုတောအုပ်ကို ဖြတ်သန်းရသောကျွန်တော်သည် လူငယ်ဖြစ်သောကြောင့်လား မသိပါ။ မောမှန်းပင် မသိခဲ့ပါ။ အရှေ့တောင်အာရှ စစ်မျက်နှာ၏ တပ်ပေါင်းစုံဦးစီးချုပ်ကြီးလော့ဒ်မောင့်ဘက်တန် South East Asia Command ၏ ပေးပို့သောသတင်းကို ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံ၏ တော်လှန်ရေးဗိုလ်ချုပ်ထံ သွားပေးရမည့် တာဝန်ကိုထမ်းဆောင်ရသောကြောင့် ဂုဏ်ယူမိနေပါသည်။ ထို့ကြောင့်များ မမောသလားမသိ။

ထိုမျှမက ထိုစဉ်က ကျွန်တော့်တွင် နိုင်ငံအတွက် လူကြီးတွေ တာဝန်ပေးတာလုပ်မည်ဟူသည့် အသိမှတစ်ပါး ဘာမှမရှိ၊ ချစ်သူ ရည်းစားဆိုတာလည်းဝေးပါသေးသည်။

ဤသို့သွားရင်းနှင့်ပင် နတ်တလင်းမြို့နယ်အရှေ့ဘက်ခြမ်း ပဲခူးရိုးမ၏ အနောက်ဘက်တောင်ခြေသို့ သွားပါသည်။ ထိုနေရာ လိုက်ပို့သူ မုဆိုးများ၏ အဆက်အသွယ်ဖြစ်သော ကရင်အမျိုးသား

ပြောက်ကျားအဖွဲ့နှင့် တွေ့ရသည်။ ထိုပြောက်ကျားတို့နှင့် တွေ့သောအခါ ရဲဘော်မောင်နုရွှေနှင့် မုဆိုးတစ်ဦးတို့ ပြန်သွားကြသည်။ တစ်ဦးက အသိအိမ်တွင်နေခဲ့၏။

ထိုကမှ လှည်းတစ်စီးလာသဖြင့် ထိုလှည်းကြုံနှင့် တင်ပေးလိုက်သောကြောင့် ခရီးဆက်ခဲ့ပြန်ရာ မကြာမီပင်နေရာတစ်နေရာသို့ ရောက်ပါသည်။ ထိုနေရာလယ်ကွင်းထဲတွင် ရှင်ပြုအလှူရှိလေရာ ဆိုင်းသံ ပုံသံတို့ ကြားနေရ၏။ လူတွေ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ဖြစ်နေကြပါသည်။ ထိုနေရာမှာပင် ညစာလည်းကျွေး၏။ ညလည်းထိုနေရာမှာပင် အိပ်လိုက်၏။ အလှူမဏ္ဍပ်ကြီးအတွင်းမှာပင် အိပ်ပါသည်။

နောက်နေ့ ဧပြီလ ၁၄ ရက်နေ့တွင် ထိုနေရာမှ စတင်ထွက်ပါသည်။

ယနေ့ပြန်စဉ်းစားလိုက်သောအခါ ထိုစဉ်က ကျွန်တော် သွားလိုရာအရပ်သို့ ရွာစဉ်ဆက်ဘေးရန်ကင်းစွာ သွားနိုင်ခဲ့သည်မှာ နတ်တလင်း၊ ပေါင်းတည်၊ ရွှေတောင်စသည့်မြို့ဝန်းကျင်ရှိ ကျေးရွာတို့တွင် ဖတပလ၏ စည်းရုံးမှုမှာ ထိရောက်သည်ဟု ပြောရပေမည်။ ထိုထို ရွာစဉ်တို့တွင် တပ်မတော်တာဝန်ဖြင့် ကျွန်တော်ရောက်ကြောင်း ရွာသားတွေ သိကြသောအခါ ကျွန်တော်၏လုံခြုံရေး၊ စားရေး၊ သောက်ရေး၊ လိုရာခရီးရောက်ရှိရေးတို့အတွက် ကျေးရွာတိုင်းက တာဝန်ကျေနေကြသည်။ စိတ်ထက်သန်စွာတော်လှန်ရေးတာဝန်ကို ထမ်းနေကြောင်း၊ အမျိုးကိုချစ်စိတ်၊ နိုင်ငံကိုချစ်စိတ် ထက်သန်ကြောင်း တွေ့နေရသည်။

ဧပြီလ ၁၆ ရက်နေ့ရောက်သောအခါ ဧရာဝတီမြစ်၏ အနောက်ဘက်ကမ်းသို့ရောက်ပါသည်။

မြစ်အနောက်ဘက်ကမ်းတွင် တပ်မှကွဲလာသော ဗိုလ်မျိုးမြင့်နှင့် ရဲဘော် လေး - ငါးယောက်လောက်တွေ့ရပါသည်။ ဗိုလ်မျိုးမြင့်မှာ နောင်အလုပ်သမားဝန်ကြီးဖြစ်ခဲ့၏။ အရပ်ဝတ်တွေနှင့်ဖြစ်သောကြောင့် ဘာအဆင့်မှန်း မသိပါ။ ဘာကြောင့် တပ်ကွဲလာမှန်းလည်း မမေးမိပါ။ ကျွန်တော်သွားမည့်ခရီးတွင် သူပါလိုက်လိုကြောင်းပြောသဖြင့် သူတို့ကိုပါခေါ်ပြီး ပန်းတောင်းရောက်အောင်သွားရပါသည်။ ပန်းတောင်းကို

ဖြတ်ပြီး တောင်ကုတ်လမ်းနား အထိသွားခဲ့ပါသည်။ အချိန်က ညဖြစ်ရာ ဂျပန်တပ်တွေ ရခိုင်ဘက်မှဆင်းလာသည်ဟုထင်ရသော ဂျပန်တပ်များ လာနေကြောင်း ကင်းစောင့်ထားသည့်သူက ပြောသဖြင့် တစ်နေရာတွင် စောင့်နေရပါသေးသည်။

ဂျပန်တပ်တွေဖြတ်ပြီးမှ ပန်းတောင်းတောင်ကုတ် ကားလမ်းကို ဖြတ်ပြီး မြောက်ဘက်သို့ ခြေလျင်သွားကြရပါသည်။ တောင်ပေါ် တက်လိုက် မြေပြန့်သို့ဆင်းလိုက်နှင့်သွားရာ ဝေလီဝေလင်းအချိန်တွင် ကံမမြို့အနီး ရွာတစ်ရွာတွင် နားကြပါသည်။

ထိုနေရာသို့ရောက်လျှင် လမ်းပြလုပ်သူက ရှေ့အတိုင်း ဆက်သွားပါ၊ သရက်ကို ရောက်မည်ဟုပြောသည့်အတွက် ဗိုလ်မျိုးမြင့်တို့လူစု ကျွန်တော်နှင့်ခွဲထွက်ပြီး ဆက်သွားကြပါသည်။ ကျွန်တော်ကံမသို့ဝင်ပြီး ဗိုလ်ဘုန်းကျော်ကိုမေးသောအခါ ဗိုလ်ဘုန်းကျော်မရှိ၍ မတွေ့ခဲ့ရပါ။

ကံမတွင်ရှိသောတပ်စိတ်မှ တပ်သားတစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ကို သရက်မြို့သို့ ပို့ပါသည်။ သရက်သို့ ကံမမှ တစ်ညအိပ်အကြာမှရောက်ပါသည်။ ထိုနားတွင်ကျွန်တော့်တပ်ဖြစ်သော ဗိုလ်စန်းယု၏တပ်ကို သတင်းမေးပါသော်လည်း သိတဲ့သူမရှိပါ။

ခရီးဆက်ထွက်ပြန်ရာ သရက်မြို့ပြင်ဘက်တွင်ဗိုလ်စိန်ဝင်း အုပ်ချုပ်သော တပ်ရင်းရုံးတွင် ဗိုလ်စိန်ဝင်း (ဝန်ကြီးချုပ်ဦးစိန်ဝင်း) နှင့် တွေ့ပါသည်။ "ဒီမှာ ဂျပန်တွေမရှိပါဘူးဗျာ အေးအေးပါပဲ" ဟု ပြောပါသည်။ ကျွန်တော့်တာဝန်ကိုသိရာ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းရှိရာသို့ ဗိုလ်စိန်ဝင်း အကူအညီဖြင့် ရောက်သွားတော့သည်။

ထိုနေ့ကားဧပြီလ ၁၈ ရက်နေ့ဖြစ်ပါသည်။

ဧပြီလ ၁၀ ရက်မှ ၁၈ ရက်နေ့ထိ ရက်ပေါင်း ရှစ်ရက်ကြာခဲ့သောခရီးဖြစ်၏။ ကားမပါ၊ ရထားမပါ၊ ခြေလျင်သက်သက်ဖြင့် သွားခဲ့ရ၏။ လှေတွေသင်္ဘောတွေလည်း စီးခွင့်မကြုံခဲ့ပါ။ တိုင်းပြည်အတွက်ဟူသော အသိစိတ်သက်သက်ဖြင့်သာ အပင်ပန်းခံခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ကြွားသည်ဟု မထင်စေလိုပါ။ ထိုခေတ်က ထိုသို့ပင် လူငယ်တိုင်းလုပ်ခဲ့သောအလုပ်ဖြစ်ပါ၏။

ထိုညက ဗိုလ်စိန်ဝင်း၏တပ်ရင်းရုံး စုပေါင်းနေကြသည့် အဆောက်အဦတစ်ခုတွင် အားလုံး စုအိပ်ရာတွင် ကျွန်တော်ပါ အိပ်လိုက်ပါသည်။

မအိပ်မီတွင် အဆောက်အဦဝရန်တာတွင်ဗိုလ်ထွန်းလှသည် ဂီတာတစ်လက်ဖြင့် သီချင်းဆိုပြီး ဆိုတီး တီးနေပါသည်။ "လှုဂုဏ်ကိုးသူရယ် . . . ဟိုတစ်ခါမြင်ကတည်းကွယ် . . . စိတ်ထဲ အသည်းထဲမယ် ပယ်ဖျက်လို့ မရတာယ်. . . " ဟု ဆိုနေ၏။ ကျွန်တော် နားမထောင်အားတော့ မောမောနှင့် အိပ်ပျော်သွားပါသည်။

ဗိုလ်ထွန်းလှဆိုသူမှာ နောင်အခါတွင် မြန်မာ့အသံတွင် တက္ကသိုလ်နေဝင်း အပျော်တန်းတူရိယာအဖွဲ့နှင့် အသံလွှင့်ခဲ့သူ၊ ဝတ္ထုကောင်းများ၊ ဘာသာပြန်ဝတ္ထုကောင်းများရေးခဲ့၊ ဘာသာပြန်ခဲ့သူ၊ ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင်လုပ်ခဲ့သူ၊ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ ကိုယ်ရေးအရာရှိ၊ လွတ်လပ်ရေးရပြီးစ မြန်မာနိုင်ငံ၏ ပါကစ္စတန်နိုင်ငံဆိုင်ရာ မြန်မာသံရုံး၏ ပထမအတွင်းဝန်ဖြစ်ခဲ့သူဖြစ်ခဲ့သော ဗိုလ်ထွန်းလှဖြစ်ပါသည်။

ကိုယ်ရောင်ဖျောက်သော ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း

ဧပြီလ ၁၈ ရက် ၁၉၄၅ ခုနှစ် ဖြစ်သည်။

ထိုနေ့နံနက်က အိပ်ရာမှစောစောနိုးပြီး ဗိုလ်မှူးစိန်ဝင်းတပ်မှ ကျွေးသော နံနက်စာကို စားပါသည်။ ဗိုလ်မှူးစိန်ဝင်းက "ခင်ဗျားကို ဗိုလ်ချုပ်နေတဲ့ စခန်းအရောက်ပို့ပေးမယ်" ဟူ၍ ပြောပါသည်။ မကြာမီပင် ချင်းအမျိုးသားများ အသုံးပြုသည့်လှည်းနှင့် မောင်းသူ ချင်းအမျိုးသား လမ်းပြတို့ရောက်လာပြီး ကျွန်တော်လည်း ဗိုလ်မှူးစိန်ဝင်းနှင့် အဖွဲ့အား နှုတ်ဆက်ကာ ဗိုလ်မှူးစိန်ဝင်း၏စခန်းမှ ထွက်လာခဲ့သည်။

နံနက် ကိုးနာရီလောက်တွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ တော်လှန်ရေးစခန်းဌာနချုပ်သို့ရောက်ပါတော့သည်။

သရက်ချောင်းရွာမှာ အိမ်ခြေ ၁၀၀ ကျော်လောက် ရှိမည်ဟုခန့်မှန်းမိပါသည်။ သစ်ပင်တို့ဖြင့်အုံ့ဆိုင်းနေသော ရွာကြီးဖြစ်သည်။ ဗိုလ်ချုပ်နှင့်တွေ့ရန်လာသော ဆက်သားမှန်းသိသောအခါ ဗိုလ်ချုပ်အိမ်ကို ညွှန်လိုက်ပါသည်။ အိမ်က နှစ်ထပ်ဖြစ်၏။ အောက်ထပ်ခြံဝင်းအဝင်ဝတွင် အစောင့်ရဲဘော်ရှိပါသည်။ သူ့ထံ ဗိုလ်ချုပ်နှင့်တွေ့ခွင့်တောင်းရာ သူက အိမ်အပေါ်ထပ်သို့ တက်ပြီးဗိုလ်ချုပ်ကို သတင်းပို့ပါသည်။ သူပြန်ဆင်းလာပြီး ကျွန်တော့်အား "ဗိုလ်လေး တက်သွားတော့" ဟုပြောသောကြောင့် ကျွန်တော်အိမ်ပေါ်သို့ တက်သွားပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် အခန်းတစ်ခု၏ အတွင်းဘက်ကျကျနေရာတွင် ထိုင်နေပါသည်။ ထိုနေရာတွင် ဗိုလ်ချုပ်အိပ်သည်ဟု ထင်ရပါသည်။ အိပ်ရာခင်းလျက်သားပင်၊ ထိုအပေါ်တွင်ဗိုလ်ချုပ်ထိုင်နေ၏။ ကျွန်တော်က အလေးပြုလိုက်သောအခါ ကျွန်တော့်အား "မင်း . . . ကိုဗဟိန်းဆီ သွားတဲ့လူလား" ဟု မေးပါသည်။ "ဟုတ်ပါတယ် . . . အခုသခင်သန်းထွန်းဆီကလာခဲ့တာပါ။ သူကကြေးနန်းစာပို့ခိုင်းလို့" ဟုပြောလိုက်ပါသည်။ သူသည်စာအိတ်ကို ဖွင့်ဖတ်ပြီး "အေး ဒီစာကိုတို့ ရပြီးပြီ၊ အဲဒီကို ငါသွားမယ်၊ လာကြိုမယ့်လေယာဉ်ပျံ ဆင်းမဲ့နေရာသွားမှာပဲ၊ သူတို့ငါ့ကို လာခေါ်လိမ့်မယ်"ဟူ၍ ပြောပါသည်။

"ဒါထက် မင်းတာဝန်က ဘယ်မှာလဲ" ဟုမေးသဖြင့် -

"ကျွန်တော်ပြည်လို့မြို့နယ်က နိုင်ငံရေးတာဝန်ခံ ဗိုလ်စန်းယုတပ်ကပါ၊ ဒီကနေ အဲဒီကို သွားပါမယ်"

"မင်းပင်ပန်းပါတယ်ကွာ၊ ဒီမှာ သုံး - လေးရက်နားပါဦး၊ ဒီမှာတော့ အေးအေးဆေးဆေးပါပဲ" ဟုပြောပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက -

"ကိုဗဟိန်းတို့နေကောင်းရဲ့လား" ဟု မေးပါသည်။ ကျွန်တော်က-

"သခင်ဗဟိန်းလည်းနေကောင်းပါတယ်၊ သခင်သန်းထွန်းလည်းနေကောင်းပါတယ်" ဟု ပြောလိုက်ပါသည်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက-

"မင်းခရီးစဉ် ပြောပါဦးကွ" ဟုမေးသောကြောင့် ကျွန်တော်က -

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဗိုလ်ချုပ် . . . ဗိုလ်ချုပ်တာဝန်ပေးလို့ ပြည်လို့ကနေ မတ်လ ၂၄ ရက်နေ့က ထွက်ခဲ့ပါတယ်။ ၂၅ ရက်နေ့ ည ခုနစ်နာရီလောက် ပဲခူးကိုရောက်ပါတယ်။ အဲဒီကျမှ တော်လှန်ရေး ရက်ချိန်းပြောင်းမှန်းသိရပါတယ်။ ဒီသတင်းကို ဗိုလ်မှူးကျော်ဇောက သခင်

သန်းထွန်းဆီပို့ဖို့ ကျွန်တော့်ကိုတာဝန်ဆက်ပေးပါတယ်။ လမ်းမှာ လေယာဉ်ပျံရန်ရှောင်နေရတာနဲ့ ပဲခူးက စောစောထွက်ခဲ့ပေမယ့် ညနေကျမှ သခင်ဗဟိန်းဆီ ရောက်ပါတယ်။

သခင်ဗဟိန်းဆီကလည်း ၂၇ ရက်နေ့ညနေပိုင်းထွက်တာပါ။ ၂၈ ရက်နေ့ နံနက်ကျမှ သခင်သန်းထွန်း စခန်းရောက်ပါတယ်။ သခင်သန်းထွန်းက ခင်ဗျားပြန်လို့ မဖြစ်တော့ဖူး။ ဒီမှာနေလို့ပြောတာနဲ့ သူ့စခန်းမှာ နေခဲ့ပါတယ်။ ဧပြီလ ၁၀ ရက်နေ့မှာ ခုကျွန်တော်ယူခဲ့တဲ့ ကြေးနန်း ဗိုလ်ချုပ်ဆီပို့ဖို့လို့ဖြစ်လာလို့ ကျွန်တော့်ကို လာပို့ခိုင်းတာနဲ့ လာတာပါ” ဟု ပြောပြလိုက်ပါသည်။

ထိုအချိန်က ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအနီးတွင် ရဲဘော်သုံးကျိပ်ဝင် ဗိုလ်မင်းခေါင်၊ ဗိုလ်ဗလ၊ ဗိုလ်ထွန်းအုံ (နောင်အခါတွင်မြို့တော်ဝန်)၊ ဗိုလ်ဘသန်း (နောင်တွင် တပ်မတော် စိတ်ဓာတ်စစ်ဆင်ရေးမှ ဗိုလ်မှူးကြီး ဘသန်း ခေါ် ဓမ္မိကဦးဘသန်း)၊ ဗိုလ်ဟင်နရီစမိုက် (နောင်အခါတွင် ခြေလျင်တောင်တက်အသင်းဥက္ကဋ္ဌ ဗိုလ်မှူးကြီး လှအောင်) တို့သည် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းဘေးတွင် ဝိုင်းထိုင်နေကြပါသည်။ အခြားအမည် မမှတ်မိသူ နှစ်ယောက်ပါသေး၏။ ကျွန်တော် မမှတ်မိတော့ပါ။

အားလုံးသည်အရပ်ဝတ်နှင့်ဖြစ်သောကြောင့် ရာထူးအဆင့်ကိုလည်း မမှတ်မိတော့ပါ။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် အနီးရှိဗိုလ်များအား “သူ့ကိုတပ်ထဲမှာ သင်တန်းပေးဖို့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ပို့ထားတာပဲ၊ သင်တန်းမရှိတော့ ဆက်သားဖြစ်ပြန်ရောဗျာ၊ ကိုဗဟိန်းကိုအခေါ်လွှတ်လိုက်တာလေ၊ ခုတော့ သခင်သန်းထွန်းက ကြေးနန်းပို့ခိုင်းလို့ ရိုးမကိုဖြတ်သန်းခဲ့တာ ၁၀ ရက်တောင် ကြာသွားတယ်ဗျာ” ဟူ၍ ပြောပြနေပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအပါအဝင် ကျွန်တော့်ထက် ရာထူးကြီးသူတွေချည်းပဲဖြစ်သည်က တစ်ကြောင်း၊ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက ကျွန်တော့်ကို လိုလားသောအမူအရာပြနေသောကြောင့် ရှက်ရွံ့ရွံ့ဖြစ်သည့်အတွက် ဗိုလ်ချုပ်ထံခွင့်တောင်းပြီး အောက်ထပ်သို့ ဆင်းခဲ့ပါသည်။

အောက်ထပ်တွင်ရှိသော ရဲဘော်တို့က ကျွန်တော့်အတွက် အိပ်ရာပြင်ပေးကြပါသည်။ အားလုံးတန်းစီပြီး အိပ်ကြပါသည်။ အိပ်နေသော်လည်း အိပ်၍မပျော်ပါ။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် ပုဏ္ဏားရွာသို့ ရောက်ခဲ့သည့် အစီအစဉ်ကို တွေးနေမိပါသည်။ နောက်မှ တစ်ကောက်ကောက်လိုက်နေသော ဂျပန်စစ်အရာရှိများကို လွတ်အောင် ဘယ်လိုမျက်လှည့်ပြပြီး လွတ်ခဲ့သည်ကို သိချင်နေမိပါသည်။

သရက်ချောင်းရွာသည် ထိုဒေသဝန်းကျင်တွင် အိမ်ခြေများသောရွာဖြစ်သည့်အတွက် ရွာကြီးဟုခေါ်တတ်ကြသဖြင့် သရက်ချောင်းရွာကြီးဟုခေါ်ကြ၏။ ရွာ၏ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် တောင်တန်းများရှိပါသည်။ ရွာအတွင်း သစ်ပင်မျိုးစုံ အကြီးအငယ်တို့ လန်းဆန်းစွာ အပြိုင်းအရိုင်းပေါက်ပြီး အေးချမ်းတိတ်ဆိတ်သောရွာကြီးဖြစ်ပါသည်။

ရွာ၏တောင်ဘက်တွင် ချောင်းကြီးတစ်ချောင်း စီးဆင်းနေပါသည်။ ထိုချောင်းကမ်းနားတစ်လျှောက်တွင် သရက်ပင်မျိုးစုံပေါက်နေပါသည်။ ချောင်းကမ်းနှစ်ဖက်တွင် သရက်ပင်တို့ပေါက်နေသောကြောင့် ထိုချောင်းနားရွာကို သရက်ချောင်းရွာဟူ၍ တွင်လေသလားမသိ။

ကျွန်တော့်အား ဗိုလ်ချုပ်က အနားယူ အိပ်ခိုင်းလိုက်ပါသော်လည်း ကျွန်တော်အိပ်၍ မပျော်ပါ။

ဗိုလ်ချုပ်သည် ဂျပန်တွေကိုမျက်လှည့်ပြပြီး ထွက်ခဲ့ပုံ၊ ထွက်ခွာခွင့်ရလိုက်သောကျွန်တော်တို့၏ ဗိုလ်ချုပ်ဘုန်းကံအကြောင်းကို တွေးနေမိပါသည်။

တိုင်း (၇) တပ်ရင်း (၆) သို့ ကျွန်တော်ရောက်ခဲ့စဉ်က ဗိုလ်စိန်မှန်ပြောသောကြောင့် သိရသည်မှာ ရွှေနတ်တောင်မှ ပြလို့၊ ပြလို့မှ ပုဏ္ဏားသို့ ထွက်ခဲ့ပုံမှာ သည်းထိပ်ရင်ဖိုလို့ပင် ဆိုရပေလိမ့်မည်။

၁၉၄၅ ခုနှစ်၊ မတ်လ ၁၇ ရက်နေ့တွင် ယခု တော်လှန်ရေးပန်းခြံနေရာ၌ တပ်မတော် တပ်ထွက်ပွဲအခမ်း အနားကျင်းပခဲ့၏။ ဗိုလ်ချုပ်က “ရန်သူကိုတိုက်ကြ၊ အနီးကပ်ဆုံးရန်သူကို တိုက်ကြ” “တပ်သားတွေကလည်း မခိုမကပ်၊ အထက်ဗိုလ်တွေကလည်း မိမိငယ်သားနှင့်ပူးတွဲပြီး

ရန်သူကိုတိုက်ရန်” မိန့်ကြားခဲ့သည်။ မတ်လ ၂၂ ရက်နေ့တွင် ဗိုလ်မင်းခေါင်သည် ဗိုလ်ထွန်းအုံနှင့်အတူ ဗိုလ်ချုပ်အား ကားတစ်စီးတွင် တင်ပြီး ခရီးထွက်ခဲ့ကြပါသည်။

ကားမှာ ဗိုလ်ချုပ်စီးနေကြ ဝူစလီကားဖြစ်၏။ ကား၏နောက်ခန်းတွင် ဗိုလ်မှူးထွန်းအုံ၊ ဗိုလ်မင်းခေါင်နှင့်ဗိုလ်ချုပ်တို့ပါခဲ့၏။ ရှေ့ခန်းတွင် ဗိုလ်ချုပ်၏ကိုယ်ရံတော်တပ်သား တပ်ကြပ်ကြီးအောင်ဖေနှင့် ကားမောင်းသည့် ကိုညွန့်မောင်တို့ ထိုင်ကြ၏။ ကားသည်နေဝင်ရီတရော အချိန်တွင်ထွက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ဗိုလ်မင်းခေါင်သည် ဗိုလ်ချုပ်၏ ကိုယ်ရံတော် တပ်စိတ်နှစ်စိတ်ကို ပြည်လမ်း ကမာရွတ်ဂါတ်တဲနားတွင် ကြိုပြီးစောင့်နေရန်ခိုင်းထားရာ ဗိုလ်ချုပ်ကားလာလျှင် ဗိုလ်မင်းခေါင်က အချက်ပြလိုက်သောကြောင့် ကိုယ်ရံတော်တပ်စိတ်ကို တင်ဆောင်လာသောကားသည် နောက်မှလိုက်ပြီး မောင်းလာခဲ့ကြသည်ဟူ၍ သိရပါသည်။

ကျိုက္ကလို့ဘုရားနားသို့ရောက်သောအခါ တပ်ကြပ်အောင်ဖေအား ကားကို ဗိုလ်ချုပ်ကားရှေ့မှမောင်းရန် ကြို့ပင်ကောက်သို့ရောက်လျှင် မြို့အဝင်ကားဆိပ်တွင် ရပ်စောင့်ရန်ခိုင်းလိုက်၏။ ထိုသို့ကားနှစ်စီး မချောမွေ့လှသောလမ်းကို အရှိန်မှန်မှန်မောင်းကြရာ ကြို့ပင်ကောက်သို့ ချောမောစွာ ရောက်သွားပါသည်။

ကြို့ပင်ကောက်ပြည်လမ်းရှိ ဗိုလ်မင်းခေါင်၏ မိဘများအိမ်သို့ ကားမောင်းဝင်သွားသော်လည်း ဗိုလ်မင်းခေါင်၏ဖခင်မှာ လေယာဉ်ရန်ကိုရှောင်ရန် မြို့အရှေ့ဘက်နှစ်မိုင်ခန့်အကွာရှမ်းစုရွာသို့ ပြောင်းသွားကြောင်း သိရသောကြောင့် ရှမ်းစုရောက်အောင်ပင် လိုက်သွားပြီး ထိုရွာတွင်နားကြ၏။

ရွာတွင်နံနက်စောစောစာအဖြစ် ကောက်ညှင်းပေါင်း၊ ပဲပြုတ်၊ ကော်ဖီတို့နှင့်ဧည့်ခံကြသည်။

၂၃-၃-၁၉၄၅ တစ်နေ့လုံးပင်ကြို့ပင်ကောက်အနီးရှမ်းစုရွာတွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းတို့နေခိုခဲ့၏။ နံနက်စာ ညစာစားခဲ့၏။ ရေချိုးခဲ့၏။ နေ့ခင်းပိုင်းအိပ်ခဲ့၏။

ထိုမှထွက်လာရာပေါင်းတည်သို့ ရောက်ကြ၏။ ထိုတွင် ဦးသိဟန်ဒေါ်အေးရင်တို့အိမ်သို့ ဝင်ကြ၏။ (ဦးသိဟန်သည် တော်လှန်ရေးကောင်စီခေတ်တွင် နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီးဖြစ်လာသူဖြစ်ပါသည်။) ဦးသိဟန်မိသားစုက ဧည့်ခံကျွေးမွေးသမျှ စားသောက်ကြပြီး ခရီးဆက်ရာ ည ၁၂ နာရီခန့်တွင် ရွှေတောင်မြို့သို့ ရောက်ကြသည်။

ရွှေတောင်တွင်တော်လှန်ရေးအတွက် တော်လှန်ရေးဆောင်ရွက်ရန် တာဝန်ပေးထားသော ရဲဘော် သုံးကျိပ်ဝင် ဗိုလ်မြင့်အောင်နှင့်တပ်ဖွဲ့ဝင်များက ကြိုဆိုကြောင်းသိရပါသည်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် ဗိုလ်မှူးမြင့်အောင်အား တော်လှန်ရေးနှင့်ပတ်သက်ပြီး စီစဉ်ထားမှုများကို မေး၏။ ဗိုလ်မြင့်အောင်က ဖြေ၏။ ဗိုလ်မြင့်အောင်က ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းထံ အသေးစိတ်တင်ပြ၏။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက သရက်၊ မင်းတုန်း၊ ကံမပတ်ဝန်းကျင်တွင် တော်လှန်ရေးဗဟိုဌာနချုပ်တပ်ကို ထားမည်ဖြစ်ရာ ထိုဒေသတွင်ရှိရမည့် တပ်အတွက်အခြေအနေ အစစပါဝင်ပါသည်။

ကားသည်ထိုမှဆက်ထွက်ခဲ့ရာ ပြလို့သို့ နံနက် လေးနာရီခန့်တွင် ရောက်သွားသည်။ အနောက်တိုင်း တိုင်းမှူး တော်လှန်ရေးကာလအခေါ်မှာ တိုင်း (၇) ဖြစ်ရာ ထိုစဉ်က တိုင်းမှူးမှာ ဗိုလ်မှူးအောင်ဖြစ်သည်။ ဒုတိုင်းမှူးမှာ ဗိုလ်စိန်မှန်ဖြစ်သည်။ ဗိုလ်မှူးအောင်၊ ဗိုလ်စိန်မှန်တို့သည် ထိုဒေသတွင် အသေးစိတ် ရိက္ခာသိုလှောင်မှု၊ ကြိုတင်ပြီး ကျေးရွာများတွင် ရဲဘော်နှစ်ဦးစီ ပို့ထားမှု၊ ရွာစဉ်မြေပြင်အနေအထား၊ ဆက်သွယ်ရေးလမ်းကအစ စနစ်ကျစွာစီစဉ်ထားကြောင်း ဗိုလ်ချုပ်ကို တင်ပြကြသည်။ ၎င်း (ပြလို့) မှ တစ်ဖက်ကမ်းသို့ကူးပြီး တော်လှန်ရေး ဌာနချုပ်ကို ထားမည်ဖြစ်ရာ ဗိုလ်ချုပ်သည် အသေအချာစစ်မေးနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုနေ့ကား မတ်လ ၂၄ ရက်၊ ၁၉၄၅ခုနှစ် ဖြစ်သည်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည်ကျွန်တော့်အား သခင်ဗဟိန်းကိုခေါ်ရန် ဖြူးသို့လွှတ်သောနေ့။ ဗိုလ်တင်ဦးအား သခင်စိုးထံစာပို့ခိုင်းသောနေ့ ဖြစ်ပါသည်။

“ ဒီမှာ ကိုစန်းငွေရေ၊ အဲဒီနေ့မှပဲပြဿနာက စတော့တာဗျား” ဟု ဗိုလ်စိန်မှန်က တိုင်း (၇) တွင် ကျွန်တော့်ကို ပြောပြပါသည်။ သူက-

“ဒီလိုဗျာ့၊ ဗိုလ်ချုပ်တို့က ၂၄ ရက်နေ့မှာပဲ ရွှေတောင်ကို ပြန်သွားတယ်။ မူလအစီအစဉ်ကရွှေနတ်တောင်ကနေ ပြလို့ကိုအရောက်၊ ပြလို့ကနေတစ်ဖက်ကမ်း ပြရီအရောက်စီစဉ်ထားသော ဗိုလ်ချုပ်တို့က ရွှေတောင်လည်းရောက်ရော တပ်ကြပ်ကြီးတင်ဦး (မကွေး) ကို ဗိုလ်ချုပ်ကျော်ဇောက ဗိုလ်ချုပ်စာကို ပို့ခိုင်းတယ်ဗျား။

ခင်ဗျားလည်း သိပြီးသားပဲ၊ တော်လှန်ရေးနေ့ကို ဧပြီလ နှစ်ရက်နေ့ကိုသတ်မှတ်ပြီးသား။

အဲဒါဗျာ ဗိုလ်ကျော်ဇောက သူတို့လှုပ်ရှားမှုတွေ ဂျပန်တွေ ရိပ်မိပုံရတယ် သူတို့ကို မျက်ခြည်မပြတ်ကြည့်နေတယ်။ ဒါကြောင့် တော်လှန်ဖို့ရက်ကို မတ်လ ၂၅ ရက်နေ့ကိုရွှေ့ပေးပါလို့ စာရောက်ပါရော တပ်ကြပ်ကြီးတင်ဦး လာပို့တာလေ”

“အေးဗျာ ကျွန်တော်သူတို့ဆီ ၂၅ ရက်နေ့ ရောက်သွားတော့ သူတို့ဗျာ ပြောင်ပဲ တော်လှန်ရေးအလံကြီးကို ဗိုလ်ဗတင်က (လက်သီးပုန်း သခင်ဗတင်) ချုပ်နေတာ၊ ကျွန်တော်က သခင်ဗဟိန်းကိုသွားခေါ်မယ်ဆိုတော့ သခင်ဗတင်က ကိုယ့်လူမြန်မြန်သွား၊ ပြန်လာလို့တော့မရဘူး၊ ဟိုမှာပဲ တော်လှန်ရေးဆင်နွှဲလိုက်လို့ပြောသေးတယ် ဗိုလ်ကြီးရဲ့”

“အေးကွာ အဲဒီနေ့က ၂၅ ရက်နေ့ဖြစ်နေပြီဆိုပါတော့ ဗိုလ်ချုပ်တို့က ဒီက ၂၄ ရက်နေ့ည ခုနစ်နာရီ ရွှေတောင်ကိုပြန်တာ ည ၁၁ နာရီမှ ရောက်တယ်။ မကွေးတင်ဦးက အဲဒီအချိန်ရောက်တာပဲလေ”

“ကျွန်တော် ဒီကိစ္စကွင်းဆက်ပြတ်နေတယ် ဗိုလ်မှူး”

“အေးလေ ပြတ်မှာပေါ့ ကိုစန်းငွေက ၂၄ ရက်ထွက်၊ မကွေးကိုတင်ဦးက ၂၄ ရက်ည ရွှေတောင်ရောက်တာ ခင်ဗျားတို့ချင်း လမ်းမှာ လွဲကြတာပဲ”

“ဒါနဲ့ဗျာ . . . ဗိုလ်ချုပ်က ၂၅ ရက်တော့ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးလို့ တွေးမိမှာပေါ့၊ ၂၇ ရက်နေ့ စမယ်လို့ဖြစ်တာဗျာ့”

ဗိုလ်ချုပ်ကအဲဒီလို မဆုံးဖြတ်ခင် ဗိုလ်မင်းခေါင်ကို မေးသေးတယ်။ “တို့ ဟိုဘက်ကူးဖို့အစီအစဉ် နှစ်ရက်အတွင်း ဖြစ်ပါ့မလားတဲ့” ဗိုလ်မင်းခေါင်ကလည်း “ကျွန်တော်ဗိုလ်စိန်မှန်နဲ့ အသေးစိတ်မတိုင်ပင်ရသေးဘူး။ ဒါပေမယ့် အခြေအနေက အရေးကြီးလာပြီ” ဒီလိုပြောပြီး -

“မပူနဲ့ ကိုကြီး . . . ကျွန်တော်ဖြစ်အောင်လုပ်ပေးမယ်” လို့လည်း ပြောလိုက်ရော ဗိုလ်ချုပ်က -

“ကဲဒါဖြင့် တို့အစီအစဉ်ကို ၁၉၄၅ ခုနှစ်၊ မတ်လ၂၇ ရက်နေ့ ပြောင်းမယ် လို့ ပြောလိုက်တာဗျာ။

ဖြစ်ချင်တော့ ကိုစန်းငွေ ဗိုလ်ချုပ်လည်း အဲဒီစကားပြောလို့ဆုံးရော ကျုပ်က သူတို့အခန်းရောက်သွားတော့တာကိုး။

အဲဒီမှာတင် ကိုစန်းငွေ ၂၇ ရက် ပြောင်းကြောင်း စာတွေ ဗိုလ်ချုပ်ကိုယ်တိုင်ရေး၊ ကိုယ်တိုင်လက်မှတ်ထိုးတာ၊ အချို့စာတွေ ဗိုလ်မင်းခေါင်က ရေး၊ ဗိုလ်ချုပ်က လက်မှတ်ထိုးတာ၊ ဆက်သားတွေကို တိုင်းအသီးသီးဆီလွှတ်၊ အလုပ်ကို ရှုပ်သွားတာပါပဲ”

“ပြလို့ကို ဗိုလ်ချုပ်ဘယ်နေ့ရောက်ပြီး ပြရီကိုဘယ်လိုကူးသလဲ ဗိုလ်ကြီး” ဟုကျွန်တော်မေးရာ -

“ကိုစန်းငွေရေ အဲဒီမှာတကယ့်စွန့်စားခန်းပဲဗျာ၊ လက်တစ်လုံးကြားလေး လွတ်လွတ်လာခဲ့တာဗျာ့၊ ကျုပ်တို့ဗိုလ်ချုပ်ကဘုန်းကြီးတာ အမှန်ပဲ”

“ပြောပါဦးနားထောင်ရအောင်”

“၂၅-၃-၁၉၄၅ နေ့ပေါ့၊ ရန်ကုန်ဝန်ကြီးရုံးက ကပ္ပတိန် ကိတာဂျီးမားနဲ့ဂျပန်ဆရာတစ်စု ရွှေတောင်ရောက်လာပါရောဗျာ၊ သူတို့တွေက ဂျပန်မှာတုန်းက ဗိုလ်ချုပ်တို့ဆရာဖြစ်ခဲ့တာတဲ့။ အဲဒီ ကိတာဂျီမားနဲ့ အခြား ဂျပန်ဆရာတစ်စုတို့ဟာ ဗိုလ်ချုပ်တို့ထိုင်ထိုင်ခြင်း၊ ထ ထခြင်း ကပ်နေတာတဲ့၊ အိမ်သာဝင်တော့ ဗိုလ်ချုပ်လည်း အိမ်သာဆင်းရာ သူတို့ထဲကတစ်ယောက်က အိမ်သာဝင်တော့တာပဲတဲ့၊ အိမ်သာထဲမှာစာဘာညာ ဝှက်ခဲ့သလား ဆုတ်ခဲ့သလားသိအောင်နေမှာပေါ့။

ဂျပန်တွေကလည်းကွန္တြေမပျက် ဗိုလ်ချုပ်တို့ကို အကဲခတ်၊ ဗိုလ်ချုပ်တို့ကလည်း သူတို့ကို ကွန္တြေမပျက် ဆက်ဆံပေါ့၊ အရေးထဲဗျာ၊ ဂျပန်အကြံပေးအရာရှိချုပ် မေဂျာဂျင်နရယ်ဆာဝါမိုတိုက အဲဒီရွှေတောင်မှာ ၂၆ ရက်နေ့ တွေ့ဖို့ချိန်းထားတာတဲ့၊ ဗိုလ်ချုပ်ဟာ ၂၆ ရက်နေ့အထိ ရွှေတောင်မှာကိုနေရမှာ -

ကျုပ်ကိုဗိုလ်မင်းခေါင်က ရွှေတောင်ကနေ ပြလို့ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဗိုလ်ချုပ်ကိုပို့မလဲဆိုတာတွေမေးပေါ့၊ ဒီတော့ကျုပ်ကိုလည်း ပြလို့ကပြောင်းဖူးတင်တဲ့ကားကြီး နှစ်စီးမှာ ရဲဘော်နှစ်ယောက်စီတင်ပေးလိုက်မယ်၊ ဗိုလ်ချုပ်ကားကို ဖြတ်ကျော်တက်မယ့်ကားလာရင် အဲဒီ ကားနှစ်စီးက ကန့်လန့်ကန့်လန့် လုပ်ပေးမယ်ပေါ့။ ဒီလိုလုပ်ရတာက ဆာဝါမိုတိုကားနဲ့ ဗိုလ်ချုပ်ကား ကိုက် ၂၀၀ လောက် ကွာသွားအောင်လေ။

“တကယ့်အခက်အခဲပဲနော်”

“တကယ်ပေါ့ဗျာ . . .၊ တကယ်က ၂၆ ရက်နေ့မှာ ဗိုလ်ချုပ်က ရွှေတောင်ကထွက်မှာ ဆာဝါမိုတိုပါ ရန်ကုန် အတူပြန်မယ်ဆိုရင် တစ်နေရာမှာ ဗိုလ်ချုပ်ကားပြောင်းစီးတဲ့အခါ ဆာဝါမိုတို မျက်ခြည်ပြတ်အောင် လုပ်ရတာလေ။

ဖြစ်ချင်တော့ အဲဒီ ၂၆ ရက်နေ့မှာပဲ ဆာဝါမိုတိုရဲ့ကိုယ်ရံတော် လက်ဖတင်နင်ဆိုက်ဂိုးက ဗိုလ်ချုပ်ဆီ ရောက်လာတယ်။ ဗိုလ်ဆိုက်ဂိုးက ဆာဝါမိုတိုကားပျက်နေလို့ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက စောင့်ပေးဖို့ လာပြောတော့ ဗိုလ်ချုပ်ကလည်း စောင့်ပေးမယ်ပေါ့။

ဗိုလ်ချုပ်က ရွှေတောင်ကနေ နှစ်နာရီလောက် ထွက်ချင်နေတာ။ ဆိုက်ဂိုးအပြောက ဆာဝါမိုတို ကားပျက်နေတာလို့ပြောတော့ စောင့်နေရာက နေ့တစ်နာရီလောက်ကျတော့ ဗိုလ်ချုပ်ဟာ လမ်းလျှောက်ဖို့ ထလိုက်ပါတယ်တဲ့။ ဗိုလ်မင်းခေါင်ရော၊ ဗိုလ်ထွန်းအုံပါ ဗိုလ်ချုပ်နောက်ကလိုက်၊ ဂျပန်တွေပါ နောက်ကလိုက်၊ အဲဒီမှာဖြစ်ချင်တော့ ရွှေတောင်ကနေ ပြည်ကိုသွားတဲ့လမ်းဆုံရောက်တော့ ဗိုလ်မှူးကြီး ဇေယျနဲ့တွေ့တယ်။

ဗိုလ်ချုပ်နဲ့ ဗိုလ်မှူးကြီးတို့စကားပြောပြီးပါလာတဲ့တပ်ဖွဲ့ကို ဗိုလ်ချုပ်က စကားပြောတယ်တဲ့၊ အဲဒါတွေက ဗိုလ်မင်းခေါင်ပြောတာဗျာ၊ တပ်ဖွဲ့ကိုစကားပြောပြီးမှ ဗိုလ်မှူးကြီးဇေယျနှင့် စကားထပ်ပြောသေးတယ်။

အဲ . . . ပြီးမှ ဗိုလ်ချုပ်က လက်ဖတင်နင်ဆိုက်ဂိုးနဲ့ ကပ္ပတိန်ကီတာဂျီးမားဆီ သွားလိုက်သတဲ့။ ဗိုလ်ချုပ်က -

“ဗိုလ်ဇေယျကသတင်းပို့တယ်၊ရန်ကုန်မှာတပ်တွေဟာ ချီတက်ဖို့အဆင်မပြေဘူးတဲ့။ တပ်အချင်းချင်းလည်း ညီညွတ်မှုမရှိဖြစ်နေတယ်။ နောက်ပိုင်းတပ်တွေအတွက် စိတ်မချလို့ အခု ကျုပ် ရန်ကုန်ပြန်တော့မယ်၊ မေဂျာဂျင်နရယ်ဆါဝါမိုတိုကို ရန်ကုန်ကျမှတွေ့တော့မယ်လို့ပြောပေးပါ။ ဒီမှာ မစောင့်နိုင်တာကို တောင်းပန်ကြောင်းပြောပါ” လို့ ဗိုလ်ချုပ်က ပြောတယ်တဲ့။ ပြောလည်းပြီးရော ဗိုလ်မင်းခေါင်ကို ကြည့်ပြီးတော့ သွားစို့လို့ပြောတယ်တဲ့ ဗိုလ်မင်းခေါင်က ဗိုလ်ထွန်းအုံနဲ့အတူ ကားဆီသွား၊ သုံးယောက်သား ကားပေါ်တက်ပြီး ရန်ကုန်ဘက် ထွက်ခဲ့တာ၊ ဗိုလ်ချုပ်မှာ အဲဒီအချိန်က ကိုယ်ရံတော်တပ် မပါဘူးတဲ့။ တစ်နေရာမှာ ထားခဲ့တာဗျာ၊ မြစ်ကူးပြီးမှ ဆုံမှာကိုး။ ဂျပန်တွေလည်း ရုတ်တရက်ဘာမှ မလုပ်နိုင်ဘဲ ကြောင်ပြီး ငေးကျန်ရစ်ခဲ့တာတဲ့”

“ဒီမှာဗိုလ်ကြီး . . . ဗိုလ်မှူးကြီးဇေယျက ရွှေတောင်ကို ဘာအကြောင်းနဲ့ လာတာလဲဗျာ့”

“ကိုစန်းငွေ ဘုန်းကံဆိုတာအဲလိုပဲ၊ ဘယ့်နှယ်ဗျာ၊ ဂျပန်ဗိုလ်ချုပ်ကားက ပျက်ရတယ်လို့၊ ဗိုလ်ချုပ်က ၂၆ ရက်နေ့ နှစ်နာရီလောက် ရွှေတောင်က ထွက်ချင်တာ၊ ဆာဝါမိုတို ကားမပျက်ရင်၊ ဗိုလ်မှူးကြီးဇေယျ မလာလိုက်ရင်၊ အဲဒီလို လွယ်လွယ် ဗိုလ်ချုပ်ဟာ ကိုယ်မဖျောက်နိုင်ဘူး၊ ကိုစန်းငွေရေ၊ ကျုပ်တို့ဗိုလ်ချုပ်က တကယ့်ဘုန်းကြီးသူပဲ” ဟူ၍ ပြောပြသည်ကို သရက်ချောင်းတွင် အိပ်ရန်လှဲနေခိုက် ကျွန်တော် စဉ်းစားတွေးတောနေမိလိုက်ပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် ပြည်၊ ရွှေတောင်လမ်းခွဲတွင် ဂျပန်ဆရာများနှင့် လက်ဖတင်နင်ဆိုက်ဂိုးတို့ကိုထားခဲ့ပြီး ကားကို အမြန်မောင်းခဲ့

သည်။ ရွှေနတ်တောင်လမ်းခွဲအနီးတွင် ဗိုလ်မင်းခေါင်၏ ကားက စောင့်နေ၏။ ထိုကားလေးပေါ်သို့ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၊ ဗိုလ်မင်းခေါင်၊ ဗိုလ်ထွန်းအုံတို့ ပြောင်းစီးလိုက်ပြီး ရွှေနတ်တောင်အနီးရှိ ဇရပ်တစ်ဆောင်တွင် အရေးပိုင် ဦးထွန်းဖေနှင့်ဒေါ်ကြည်ကြည်တို့နေကြရာ ဗိုလ်မင်းခေါင်က ထိုဇရပ်တွင် ကားရပ်ပြီး ထိုဇရပ်မှာပင်နားနေပြီး ညစာစားပြီး ည ခုနစ်နာရီခန့်တွင် ရွှေနတ်တောင်မှ စတင်ထွက်ခဲ့၏။

ရန်ကုန်ပြည်ကားလမ်းပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ ဗိုလ်မင်းခေါင်သည် သူ၏ကားတွင် သူ၏အလံပြာကိုတပ်ပြီး ပြည်ဘက်သို့ အရှိန်ပြင်းစွာမောင်းခဲ့၏။ သူ၏ကားသည် အတားအဆီးမရှိ ပြလို့သို့ ရောက်သွားတော့သည်။

ဗိုလ်မင်းခေါင်က ဗိုလ်ချုပ်၏ ဝူစလီကားမှ ဗိုလ်ချုပ်၊ ဗိုလ်ထွန်းအုံနှင့် သူပါ သုံးယောက်သား ဗိုလ်မင်းခေါင်၏ ကားကိုပြောင်းစီးရာတွင် သူတို့သုံးယောက်နောက်တန်းကထိုင်ပြီး ဗိုလ်ချုပ်ကို အလယ်မှထိုင်စေသည်။ ဗိုလ်ချုပ်နှင့်ဗိုလ်ထွန်းအုံကိုလည်း ဦးထုပ်ခြင်းလဲလှယ်ဆောင်းစေသည်။ သူတို့၏ကားလေးသည် ပြည်လမ်းမှ ပြလို့ဘက်သို့မောင်းနေစဉ် ပြည်လမ်းပေါ်၌ ရန်ကုန်ဘက်သို့ အရှိန်ပြင်းစွာမောင်းသွားသည့် မေဂျာဂျင်နရယ်ဆာဝါမိုတို၏ကားသည် အလံဝါကိုလွှင့်လျက် ရန်ကုန်ဘက်သို့ အရှိန်ပြင်းစွာမောင်းသွားသည်ကို ညနေစောင်းနှောင်းပိုင်း ည ခုနစ်နာရီခန့်လောက်တွင် တွေ့လိုက်ရသေးကြောင်းလည်း ထပ်မံသိရပါသေးသည်။ ဤအကြောင်းများကို သခင်တင်မြက ဘုံဘဝမှာဖြင့် စာအုပ်တွင် ရေးခဲ့ပါသည်။ ဗိုလ်မင်းခေါင်ကလည်း ကျွန်တော့်ကို သရက်ချောင်းတွင် ပြောပြပါသည်။ နောင် တိုင်း (၇)သို့ အရောက်တွင် ဗိုလ်စိန်မှန်က ပြောခဲ့သည်များဖြစ်ပါသည်။

ကြီးကျယ်ကောင်းမြတ်သော လုပ်ငန်းကြီးတစ်ရပ် အောင်မြင်ရေးအတွက် အောင်မြင်ရန်အခြေအနေတို့သည် အဘက်ဘက်မှပင် ထောက်ပံ့တတ်ကြပါကလား . . . . ဟူ၍ ကျွန်တော်တွေးမိလိုက်ပါ၏။

ပြလို့သို့ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းတို့ရောက်ချိန်မှာ ၂၆-၃-၁၉၄၅ ညပိုင်းဖြစ်သည်။ ပြလို့သည် ဗမာ့တပ်မတော်သားတွေမရှိသဖြင့် တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ရပ်ကွက်အတွင်းကျန်ရှိနေသော ဂျပန်စစ်သားတို့သည် ဗမာ့တပ်မတော်သားတို့ကိုလည်း မတွေ့ရ၊ အသံလည်း မကြားရသောကြောင့် ရပ်ကွက်အတွင်းလှည့်ပြီး "ဟေး ဘိရုမာ ဟေတိုက်ရှိတယ်ကား" ဟု အော်မေးသံကိုကြားနေရပါသည်။

တော်လှန်ရေးကြီးကြေညာပြီ

မတ်လ ၂၆ ရက်နေ့ညတွင် ပြလို့ရွာလေးသည် တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ဗမာ့တပ်မတော်သားတို့ တော်လှန်ရေးအတွက် တပ်ဖျောက်သွားကြသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ညမှောင်မှောင် တိတ်ဆိတ်နေချိန်တွင် ဂျပန်စစ်သားတို့၏ ပြလို့ရွာအတွင်းလှည့်လည်ပြီး "ဟေး . . . ဘိရုမာ ဟေတိုက်ရှိတယ်ကား" (ဟေ့ ဗမာစစ်သားတွေရှိသလား) ဟု မေးသံများကြားနေရသည်။

လဆန်း ၁၄ ရက်နေ့ည လရောင်သည် ထိန်ထိန်သာလျက်ရှိသည်။

ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသော ဗိုလ်မင်းခေါင်၊ ဗိုလ်ထွန်းအုံ၊ ဗိုလ်ချုပ်နှင့် ဗိုလ်ချုပ်၏အနီးကပ်ကိုယ်ရံတော်အောင်ဖေတို့သည် စောက်လှသောကမ်းပါးကိုဆင်းနေစဉ် ဗိုလ်မင်းခေါင်သည် ကမ်းစပ်သို့ပြေးဆင်းလိုက်သည်။ ကမ်းစပ်တွင် စပါးတင်း ၁၀၀ ခန့် တင်နိုင်သော လှေကြီးတစ်စီးဆိုက်ကပ်ထား၏။ လှေမှာ ပေါင်းမိုးထားသည်။ လူသံတွေ မကြားတိတ်ဆိတ်နေသည်။

ထိုအခိုက် လှေပေါင်းမိုးအောက်မှ အသံထွက်လာသည် -

"ဟေ့ ကျားနက်လား . . . ဂျပုလား"

"ကျားနက်ဟေ့" ဟု ပြန်အော်လိုက်မှ လှေပေါင်းမိုးအောက်မှ လူနှစ်ယောက်ထွက်လာကြသည်။ တစ်ယောက်မှာ တပ်ရင်း (၂)မှ ရဲဘော်တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ဗိုလ်မင်းခေါင်မှတ်မိသောသူ ဖြစ်ပေသည်။

ထိုအခါမှ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းဖက်သို့ ဗိုလ်မင်းခေါင်က လက်ပြလိုက်လျှင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် ဗိုလ်ထွန်းအုံတို့ လှေရှိရာသို့

ပြေးဆင်းလိုက်ကြ၏။ လှေပေါ်သို့တက်၊ လှေပေါင်းမိုးအောက်သို့ ဝင်လိုက်ကြသည်။

ကားပေါ်မှ ပစ္စည်းတွေကိုအမြန်ယူပြီး လှေပေါ်သို့ တင်လိုက်ကြ၏။ ရေတိမ်နေ၍ လှေကိုကမ်းမှ ခက်ခက်ခဲခဲ ရွှေ့ခဲ့ရသည်။ တစ်ဖက်ကမ်းသို့ရောက်သောအခါ လှည်းယာဉ်နှစ်စီးစောင့်နေသည်။ ထိုနေရာတွင် တော်လှန်ရေးကာလမတိုင်မီက အတော်စောစောကပင် လွှတ်ထားသည့် အရာခံဗိုလ် ကိုကံလှိုင်ကို တွေ့ရသည်။

ပစ္စည်းများကို လှည်းပေါ်တင်ပြီးထွက်ခဲ့ရာ တစ်ညလုံးပင် ခရီးနှင်ခဲ့ရလေသည်။ နံနက်ကိုးနာရီခန့်တွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးစတင်မည့် ပထမစခန်းဖြစ်သော ပုဏ္ဏားရွာသို့ ရောက်လေသည်။

ပုဏ္ဏားရွာသည် ကြိုတင်စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း အရာခံဗိုလ်ကံလှိုင်၏ စည်းရုံးမှုကြောင့် ရွာ၏ တပ်စည်းရိုးများခိုင်လုံနေခြင်း၊ ရွာတွင်းရှိ အိမ်ခြံဝင်းများ၊ လမ်းများ သန့်ရှင်းနေခြင်း ထူးခြားချက်မှာ သူကြီး၏ သြဇာရောက်နေခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

သူကြီးက ခြံစည်းရိုးကာ ဝိုင်းလုပ်ကြ၏။ လမ်းသန့်ရှင်းရေး၊ အိမ်ဝင်းသန့်ရှင်းရေး၊ အိမ်သာစသည်တို့ သန့်ရှင်းရေးကို တစ်ရွာလုံး ညီညီညွတ်ညွတ် လုပ်ခဲ့ကြသည်။ သူကြီးခေါင်းဆောင်ပြီး ရွာ၏ လုံခြုံရေး သန့်ရှင်းရေးမှာ အထူးကောင်းနေပေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် ရွာသူကြီးအိမ်သို့ဝင်ရောက် အနားယူလေသည်။

ပုဏ္ဏားရွာသို့ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းရောက်ခဲ့ပုံနှင့် တော်လှန်ရေးနေ့တွင် တော်လှန်ရေးကြေညာပုံကို ထိုစဉ်က ပုဏ္ဏားရွာ၏ သူကြီးကတော် ဒေါ်ခင်လှပြောပြပုံကို ၁၉၇၈ ခုနှစ်၊ မတ်လအတွင်းက ကြေးမုံသတင်းစာတွင် စာရေးဆရာမဖြူဖြူက သူ၏ဆောင်းပါးတွင်ရေးသားသည်ကို ထုတ်နုတ်ရေးရသော်-

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းတို့ သူတို့အိမ်သို့ရောက်စဉ်က ဒေါ်ခင်လှသိသလောက်လူများမှာ ဗိုလ်ထွန်းအုံ၊ ဗိုလ်မင်းခေါင်၊ ဗိုလ်ဟန်ထွန်း၊

ဗိုလ်စမိုက်၊ ဗိုလ်ဗလ၊ ဗိုလ်စိန်ဝင်းတို့ပါဝင်ကြောင်းသိရပါသည်။ ဗိုလ်ချုပ်တို့အား ထမင်းကျွေးရန် ဒေါ်ခင်လှနှင့်ရွာမှမိန်းမတို့လာရောက် ကူညီချက်ကြကြောင်း၊ ထမင်းမကျက်မီပင် အမောပြေ စားသောက်ရန် ငါးခြောက်ဖုတ်၊ ရေနွေးကြမ်း၊ ထန်းလျက်၊ ပေါက်ပေါက်ဆုပ်များ ပါကြောင်းသိရသည်။

ဗိုလ်ချုပ်တို့သည် ရေချိုးပြီး ထမင်းစားပြီး တစ်ရေးအိပ်အနားယူကြ၏။

ထိုအချိန်က သူကြီးက သူကြီးကတော် ထမင်းပြင်ရာသို့ ရောက်လာပြီး-

"လာတဲ့ဧည့်သည်တွေထဲမှာ လူတစ်ယောက်က ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလားမသိဘူး၊ ငါမြို့သွားတုန်းက သတင်းစာမှာ သူ့ပုံတွေ့ရတယ်။ ခေါင်းကချွန်ချွန်ပုံ လက်က ဦးထုပ်ကိုင်ထားတယ်" ဟူ၍ပြောကြောင်းပါ၏။ ဒေါ်ခင်လှက -

"ကိုကံလှိုင်ကလည်း ဘယ်ကလာပြီး ဒီရွာမှာသောင်တင်နေတယ်မသိ၊ သူ့ဧည့်သည်တွေကလည်း ဘယ်သူမှန်းမသိ" ဟုဒေါ်ခင်လှက ပြန်ပြောကြောင်း၊ ဘာတွေဖြစ်လာမလဲမသိဘူးဟု တွေးကြောင်းရေးထား၏။

ထို့နေ့ကား တန်ခူးလပြည့်နေ့ ၁၃၀၆ ခုနှစ်ပေတည်း။

ထိုည ခုနစ်နာရီခန့်တွင် ကိုကံလှိုင်ကစုပေးသော ရပ်ရွာရှိလူထုသည် သူကြီးအိမ်ရှေ့ကွက်လပ်တွင် ပြည့်နေသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် စစ်ယူနီဖောင်းပြည့်စုံစွာဝတ်ဆင်၍ လူထုရှေ့တွင်ရပ်ပြီး -

"ကျုပ်က ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းပဲ၊ ဒီနေ့ကစပြီး ကျုပ်တို့ ဗမာ့တပ်မတော်က ဂျပန်ကို တော်လှန်လိုက်ပြီ၊ တိုင်းပြည်တွင်းမှာရှိသော ဖက်ဆစ်ဂျပန်လူရိုင်းများကို မောင်းထုတ်ကြစို့၊ ကျုပ်တို့ ဗမာ့တပ်မတော်က ဒီမှာနေမှာ . . . ဒီမှာနေပြီးတိုက်မှာ၊ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ အကူအညီကို လိုတယ်။ တပ်မတော်ကို ကူညီကြ" ဟု ပြောကြောင်း၊

နောင်အခါတွင် ဒေါ်ခင်လှ၏သမီးက သူ၏မိခင်ပြောတာကို ဒေါ်ဖြူဖြူအား ပြောသည်ဟူ၍ မှတ်ခဲ့ရပါသည်။

ဒေါ်ခင်လှပြောသည်မှာ ရက်ဘယ်လောက်ကြာကြာ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း သူတို့အိမ်တွင် အိပ်ခဲ့နေခဲ့သည်ကို မမှတ်မိပါ။ အိမ်တွင်နေခိုက်တွင် စားရေးအတွက် ပြည့်စုံအောင် သူ၏ရပ်ရွာရှိ မိန်းမဖော်တို့ ချက်ပြုတ်ကျွေးခဲ့ရသည်။

လေးငါးရက်ခန့်ကြာသည်ဟုပင် သူထင်ကြောင်းပြောပြ၏။ တစ်နေ့တွင် ဗိုလ်ချုပ်တို့အဖွဲ့သူတို့ရွာမှ ထွက်ခဲ့ကြ၏။ စမ်းသူငယ်ချောင်းကိုရောက်သောအခါ အနောက်ရိုးမဘက်မှ ဆင်းလာသော ဂျပန်တပ်ကြီးတစ်တပ်နှင့်တွေ့ကြ တိုက်ပွဲဖြစ်ကြကြောင်း၊ တိုက်ပွဲက ပြင်းထန်ကြောင်း နံနက်စာလည်း မစားကြရ၊ နေ့လယ်စာလည်း မစားကြရသောကြောင့် စားစရာရသမျှပေးပါဟုတောင်းကြောင်း၊ တောင်းသူတို့တွင် ဗိုလ်စိန်ဝင်း၊ ဗိုလ်ဟန်ထွန်းတို့ပါကြောင်း ရပ်ရွာရှိ မိန်းမတို့စုပေါင်းပြီး အသင့်ရှိသော သကာရေနှင့် ပေါက်ပေါက်တို့ကို ပေါက်ပေါက်ဆုပ်ပြီး၊ ကောက်ညှင်းပေါင်းပြီး ဖက်တွေနှင့်ထုတ်ပေးလိုက်ရကြောင်း ပြောပြသည်။

အထက်တွင်ရေးခဲ့သော အကြောင်းအရာများတွင် ဒေါ်ဖြူဖြူဆောင်းပါးပါအချက်များ၊ ဒေါ်ဖြူဖြူအား ဒေါ်ခင်လှ၏သမီးပြောပြချက်များကို ကျွန်တော်ဒေါ်ဖြူဖြူအားတွေ့ဆုံမေးမြန်းသောကြောင့် သိခဲ့ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော့်တွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ပုဏ္ဏားမှ သရက်ချောင်းသို့ ပြောင်းသည့်ရက်မသိပါ။ သခင်တင်မြတွင်လည်း ထိုရက်ကိုမမှတ်မိပါ။ ဒေါ်ခင်လှအပြောအရ ခန့်မှန်းရသော်သင်္ကြန်မတိုင်မီတွင် ပုဏ္ဏားမှ သရက်ချောင်းသို့ ပြောင်းသည်ဟုခန့်မှန်းရသည်။

သမိုင်းကိုစိတ်ဝင်စားသူတို့အတွက် မှတ်သားရန်မှာ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေး ပထမစခန်း (ယာယီ) မှာ ပုဏ္ဏားရွာ၊ သရက်ခရိုင်၊ မင်းတုန်းမြို့ဖြစ်ကြောင်း မှတ်သားရန်နှင့်တော်လှန်ရေးနေ့ကို ထိုရွာတွင်ပင် ကြေညာခဲ့ကြောင်းမှတ်ရပေသည်။

တော်လှန်ရေးကောင်စီအစိုးရတက်ခါစ ပုဏ္ဏားရွာ သူကြီးအိမ်ရှေ့ရှိ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း တော်လှန်ရေးနေ့အဖြစ် ကြေညာခဲ့သောနေရာတွင် ဗိုလ်ချုပ်စိန်ဝင်းက (နောင်တွင် ဝန်ကြီးချုပ်) အထိမ်းအမှတ်ကျောက်တိုင်ကို စိုက်ထူကြောင်းလည်း ဒေါ်ခင်လှပြော၍ ထပ်ဆင့် ဒေါ်ဖြူဖြူပြောသောကြောင့် သိရပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ နိုင်ငံရေးသဘောထား

သရက်ချောင်းသို့ရောက်ပြီးနောက်နေ့တွင် ကျွန်တော်အိပ်ရာကထ ရေချိုးအဝတ်လဲပြီး ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းထံသွားတွေ့ရန် စိတ်ကူးနေဆဲ ရဲဘော်တစ်ယောက်ရောက်လာပါသည်။

“ဗိုလ်လေးခင်ဗျာ . . . ဗိုလ်ချုပ်ခေါ်ခိုင်းပါတယ်” ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်တော် အပေါ်ထပ်တက်သွားပါသည်။ လူတစ်စု ဝိုင်းထိုင်နေ၏။ မနေ့ကတွေ့ခဲ့သောသူတွေပင် ဖြစ်သည်။ ဗိုလ်ချုပ်က -

“လာထိုင် . . . ”ဟု နေရာညွှန်ပြ၍ ကျွန်တော် ထိုင်လိုက်ပါသည်။ ဗိုလ်ဗလနှင့်ကပ်လျက်ဖြစ်၏။

လူစုလူဝိုင်းတို့၏အလယ်တွင် ကောက်ညှင်းပေါင်းပန်းကန်၊ အကြော်စုံတို့တွေ့ရ၏၊ ရေနွေးကြမ်းခရားတွေ့ရ၏၊ နံနက်ခင်းစာ စားနေဟန်ရှိပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်က -

“ကိုဗဟိန်း ဘယ်မှာ ကျန်ခဲ့သလဲ” ဟုမေးရာ -

“သခင်ဗဟိန်းက ဖြူးမှာပါ” ဟုဖြေရပါသည်။

“သခင်သန်းထွန်းကရော”

“သခင်သန်းထွန်းက တောင်ပေါ်မှာပဲ”

“မင်း ငါ့ဆီကိုကြေးနန်းလာပို့တာ ဒီလာချင်တဲ့အကြောင်းနဲ့ အံကိုက်ပဲ” ဟုပြောပါသည်။ ပြီးမှဆက်ပြောသည်မှာ “တို့တော့ တော်လှန်ရေးလုပ်ငန်းလုပ်ခဲ့ပြီ၊ တော်လှန်ရေးဆိုတာဟာစမိရင် ဆုံးအောင်သွားရမယ်၊ လုပ်ရမယ်၊ လုပ်တဲ့အခါမှာလည်းအရမ်း လုပ်လို့

မရဘူးကွ၊ တို့တွေဟာ အင်္ဂလိပ်တွေနဲ့ မဟာမိတ်ဖွဲ့ထားပေမယ့် တို့ရဲ့အင်အား၊ တို့ရဲ့လူတွေအခြေအနေကိုတွေးရမယ်၊ အင်္ဂလိပ်တွေဟာ တစ်မြို့ပြီးတစ်မြို့ သိမ်းနေကြပြီ၊ တို့တော်လှန်ရေးသမားတွေအတွက် အကူအညီရမလား၊ မရလားဆိုတာ မရှင်းလင်းသေးဘူး၊ ငါ သူတို့ ဗိုလ်ချုပ်နဲ့ သွားတွေ့မယ်၊ တွေ့ရင် သူတို့နဲ့တို့တပ်ပူးပေါင်းလုပ်ရမယ်ထင်တယ်၊ အဆင်ပြေသွားလိမ့်မယ်လို့ထင်တယ်” ဟု အကောင်းကို ရှုမြင်သော လေသံနှင့်ပြောသည်။ ပြီးမှဆက်ပြီးပြောသည်မှာ -

“ကွန်မြူနစ်ပါတီက ထုတ်ထားတဲ့စာထဲမှာ လွတ်လပ်ရေးပထမ၊ ဒီမိုကရေစီ ဒုတိယ၊ ဆိုရှယ်လစ်က တတိယလို့ရေးထားတယ်၊ အဓိကက လွတ်လပ်ရေးရဖို့ပဲ၊ လွတ်လပ်ရေးမရှိဘဲနဲ့ ဒီမိုကရေစီ၊ ဆိုရှယ်လစ်ဆိုတာ လုပ်လို့မရဘူး၊ လွတ်လပ်ရေးရဖို့က အရေးကြီးဆုံးပဲ၊ အဲဒါလည်း ငါတို့က အင်္ဂလိပ်နဲ့ စကားပြောရမယ်။ စကားပြောကြရင် ရနိုင်ကောင်းပါတယ်၊ အဲ . . . မရဘူးဆိုရင်လည်း တစ်နိုင်ငံလုံးညီညွတ်အောင်လုပ်ပြီး ဆက်လုပ်ရမှာပဲ၊ ရနိုင်တယ်လို့လည်း ငါမျှော်လင့်တယ်။ အရေးကြီးတာက ရခဲ့ရင် ပြန်လည်ထူထောင်ရေးက အဓိကပဲ၊ စစ်ဘေး စစ်ဒဏ်ကြောင့် ပျက်စီးသွားတာတွေကို ပုံမှန်ပြန်ဖြစ်အောင် လုပ်ရမယ်။ တို့တိုင်းပြည် ပြည်သူပြည်သားတွေရဲ့ ပုံမှန်နေထိုင်ရေးအဆင်ပြေအောင် လုပ်ပေးရမယ်။

ပညာရေး၊ ကျန်းမာရေးတွေတို့အနေနဲ့က အဆင်ပြေမယ့်စက်မှုလုပ်ငန်းတွေ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေ လုပ်ရမယ်။ အဲဒါတွေအတော်လေးပြီးသွားမှ ဆိုရှယ်လစ်စီမံကိန်းဆိုတာ စဉ်းစားလို့ရမှာ။

ဒါတွေအတွက်လောကြီးလို့ မဖြစ်ဘူးကွ၊ ဖွဲ့နဲ့လုပ်ကြရမှာ၊ အရေးကြီးဆုံးက တို့တိုင်းပြည်မှာ တိုင်းရင်းသားလူမျိုးစုတွေရှိတယ်၊ ဥပမာ ရှမ်း၊ ကရင်၊ ကချင်၊ ရခိုင်အားလုံးပေါ့ကွ၊ တို့နိုင်ငံကလူမျိုးတွေအားလုံး စည်းလုံးမိမှ အင်္ဂလိပ်နဲ့စကားပြောလို့ရမှာ” ဟုပြောပြီး ဗိုလ်ချုပ်က စကားဆက်မပြောဘဲ ခဏရပ်နားလိုက်သည်။ ပြီးမှ -

“နေပါဦးကွ မင်းဟိုတုန်းက ငါ့ကိုမေးထားတာတွေရှိပါတယ်။ ခုရော ဘာမေးချင်သေးလဲ” ဟုမေးသဖြင့် “ဒီလိုပါ ဗိုလ်ချုပ် . . . မာ့က်စ်ဝါဒကို ကျွန်တော်သဘောကျတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် မရှင်းတာတွေရှိတယ်” “ကဲ . . . မင်း မရှင်းတာတွေ သိချင်တာတွေ ပြောပါဦးကွာ”

ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်ချုပ်အမေးကို ပြန်ပြောရန် စဉ်းစားနေရင်း ဝိုင်းထိုင်နေသော လူကြီးများ၏ မျက်နှာကို လှေ့လာကြည့်မိပါသည်။ ထူးခြားစွာပင် ဝိုင်းထိုင်နေကြသော ဗိုလ်တွေအားလုံး စိတ်ဝင်စားစွာ စောင့်နေကြောင်းတွေ့လိုက်ရပါသည်။

(သူတို့တွေ ယူနီဖောင်းဝတ်မထားသောကြောင့် ရာထူးအဆင့်တွေကို ကျွန်တော်တိတိကျကျ မသိပါ)

“အခြားတော့မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်က ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒကွန်မြူနစ်ဝါဒအကြောင်း သင်တန်းတွေတက်ထားပြီးတော့ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ မတင်မကျဖြစ်နေတာရှိတယ်။ တခြားတော့မဟုတ်ပါဘူး၊ ပါတီဝင်တွေကြားထဲနားလည်မှု အမျိုးမျိုးဖြစ်နေတယ်။

အထူးသဖြင့် ရုပ်ပိုင်းဝါဒနဲ့ပတ်သက်လို့ ပြောကြဆွေးနွေးကြတဲ့အခါ ရုပ်ပိုင်းက မူလပထမ၊ အင်္ဂလိပ်လိုတော့ Primary ပေါ့ခင်ဗျာ၊ စိတ်ပိုင်းကိုတော့ Secondary ဒုတိယဆိုပြီး ရုပ်ပိုင်းက ဦးဆောင်တယ်။ စိတ်ကနောက်လိုက်တယ်လို့ ပြောကြပါတယ်။ အဲဒီအကြောင်းကို စာတတ်ပေတတ်ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးနဲ့ ရန်ကုန်မှာ ကျွန်တော်ဆွေးနွေးခဲ့ရဖူးပါတယ်။

ဘုန်းတော်ကြီးက မင်းပြောတာ နည်းမမှန်ဘူး။ ရုပ်ဝတ္ထုနှစ်ခုတိုက်ဆိုင်လို့ သိစိတ်ဖြစ်ပေါ်တယ်ဆိုတာတော့မှန်တယ်၊ ရုပ်ဝတ္ထုက ဦးဆောင်တယ်ဆိုတာတော့မမှန်ဘူး၊ ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံ ကံသုံးပါးလုံးကို ဦးဆောင်တာက စိတ်ပဲလို့ ပြောပြပါတယ်”

“အဲဒါကို ကျွန်တော် သဘောဘယ်လိုထားရမလဲဆိုတာ သိချင်ပါတယ်” ဟူ၍ပြောလိုက်ပါသည်။

ထိုအခါဗိုလ်ချုပ်ကပြုံးယောင်ယောင်မျက်နှာဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပြီး -

"တွေးတဲ့အခါ သဘာဝကျအောင် တွေးရတယ်ကွ၊ ခက်အောင် မတွေးရဘူး ၊ ငါပြောပြမယ်။ မင်းရှေ့က ရေနွေးပန်းကန်ကို တွေ့တယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီပန်းကန်ကို ပန်းကန်ကကြည့်တာမဟုတ်ဘူး၊ တို့က ကြည့်တာ၊ ဒါပေမယ့် ကြည့်ရုံနဲ့ မြင်တာမဟုတ်ဘူးကွ၊ အာရုံပြုမှမြင်တွေ့တာကွ၊ အာရုံပြုတာက စိတ်ပဲ၊ အဲဒီတော့ မင်းတွေ့တဲ့ ဘုန်းတော်ကြီးပြောတာမှန်တယ်။ ကြည့်တိုင်းမမြင်ဘူး၊ အာရုံပြုမှ မြင်တယ်။

အဲဒီဟာ မာ့က်စ်ပြောတာနဲ့ နီးစပ်တယ်။ မဆန့်ကျင်ဖူး၊ ပြောမယ်ဆိုရင်လွယ်အောင်ပြောပြမယ်။ မင်း အရောင်အဆင်းတစ်ခုကိုမြင်တယ်၊ အရောင်ကလည်း ရုပ်၊ မျက်လုံးကလည်း ရုပ်ပဲ၊ ဒါပေမယ့် အာရုံမပြုရင် ဘာအရောင်ဆိုတာ မသိနိုင်ဘူး၊ အာရုံပြုတာစိတ်၊ ကြည့်တာတောင် စိတ်ပါမှ မြင်ရတာ၊ ဒီစကားပုံကို မင်းသိပြီးသားပဲ၊ **သတိမမူ ဂူမမြင်၊ သတိမူတော့ မြူကိုတောင်မြင်တယ်** ဆိုတာလေ။ သတိဆိုတာ စေတသိက် . . . စိတ်ပေါ့ကွာ။

ဒီကိစ္စကို ငြင်းဖို့မဟုတ်ဘူးကွ။ ရုပ်က ရုပ်ကိစ္စ၊ စိတ်က စိတ်ကိစ္စ၊ တစ်ခုနဲ့တစ်ခု ဆက်စပ်နေတယ်ကွ။ ဥပမာကွာ . . . စားဝတ်နေရေးဆိုတဲ့ ကိစ္စရှိတယ်၊ စားစရာ၊ သောက်စရာ၊ နေစရာ၊ ထိုင်စရာတွေက ရုပ်ဝတ္ထုတွေကွ၊ အဲဒါတွေကို ရအောင်ရှာတာက စိတ်ကွ၊ ဒါတွေရဖို့ အတတ်ပညာတွေ၊ ရုပ်ဝတ္ထုလိုအပ်ချက်အတွက် ကြံစည်အားထုတ်ရမယ်။ ရှာဖွေရမယ်၊ အဲဒီနေရာမှ စိတ်က ရှေ့ဆောင်သွားတယ်၊ အဲဒါပဲကွ။

ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့ ဘာမှခက်ခက်ခဲခဲ တွေးစရာမလိုဘူး" ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခါ ဗိုလ်ဗလက -

"ဟာ . . . ကျွန်တော် သိပ်ရှင်းတာပဲဗျာ၊ ကျွန်တော် ရန်ကုန်မှာ ဒီအကြောင်းတွေ လေ့လာဖူးတော့ နားမရှင်းခဲ့ဘူး၊ ခု ဗိုလ်ချုပ် ရှင်းပြတာက သိပ်ရှင်းတာဗျာ" ဟု ပေါင်ကို လက်ဖြင့်ပုတ်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

လူကြီးတွေအားလုံး စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်ကြ၏။

မာ့က်စ်ရေးခဲ့သော အရင်းကျမ်းပထမတွဲ Preface တွင် မာ့က်စ်ရေးခဲ့သည်မှာ -

Ideal is nothing else than the material world reflected by the human mind and translated into forms of thought ဟူ၍ ကျွန်တော် ဖတ်ခဲ့သည်။ စိတ်ပုံအသွင်ဆိုသည်ကား အခြားမဟုတ် ရုပ်ကမ္ဘာကို စိတ်က အရောင်ဟပ်ယူပြီး တွေးတောမှုပုံအသွင်များသို့ ပြောင်းလဲထားခြင်းသာ ဖြစ်တော့သည်။ မာ့က်စ်ပြောသော စိတ်ဆိုသည်မှာ လူ့ဦးနှောက်ကို ဆိုလိုခြင်းဖြစ်သည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာ၏ မနသိကာရမျိုးမဟုတ်၊ ထို့ကြောင့် ဘဝင်မကျ ဖြစ်ရသည်။

ထိုစာပိုဒ်ကို ကျွန်တော် အဖြေထုတ်ကြည့်သော်လည်း ရှင်းလင်းသော အဖြေ၊ ကျေနပ်သောရှင်းလင်းချက် မထွက်ခဲ့။

ယခုဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းပြောလိုက်သောအခါကျမှပင် ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း သိမြင်လာပါတော့သည်။

ဗိုလ်ချုပ်က ဆက်ပြောရာတွင် -

"မာ့က်စ်က ပြောခဲ့တာရှိတယ်။ ရုပ်ဝတ္ထုအချင်းချင်းဆက်ဆံရေးကို အကြောင်းပြု၍ လူမှုဆက်ဆံရေးဖြစ်တယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်။ အဲဒါလည်း မှန်တယ်၊ မင်း ပစ္စည်းတစ်ခုသွားဝယ်ရင် ဝယ်တဲ့ပစ္စည်းကရုပ်ဝတ္ထုပဲ၊ မင်းရဲ့ ပိုက်ဆံကလည်းရုပ်ပဲ၊ မင်းက ပိုက်ဆံပေးလို့ ဟိုက ပစ္စည်းပေးတာ၊ တစ်ဦးကိုတစ်ဦးချစ်လို့ ပေးကြတာ မဟုတ်ဘူး၊ လိုချင်တယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ရဲ့ စေ့ဆော်မှုကြောင့်ဖြစ်တာ။

ပစ္စည်းလည်းရုပ်ပဲ၊ ပိုက်ဆံလည်း ရုပ်ပဲဆိုပေမယ့်၊ ပိုက်ဆံမှာ ၁၀၀ -၂၀၀ တစ်ကျပ် နှစ်ကျပ်စသဖြင့် လူတွေသတ်မှတ်တဲ့တန်ဖိုးရှိတယ်။ ဒီထဲမှာ စိတ်အလုပ်ပါတယ်။ ပစ္စည်းက ရုပ်ပေမယ့် သူ့မှာလည်း ဘယ်လောက်တန်တယ်ဆိုတဲ့စိတ်က ပြဋ္ဌာန်းသတ်မှတ်တဲ့ တန်ဖိုးဆိုတာ ပါတယ် ။ သူ့မှာလည်း စိတ်အလုပ်ပါတယ်။

ရုပ်ကလည်းသူ့ကိစ္စနဲ့သူ၊ စိတ်ကလည်း သူ့ကိစ္စနဲ့သူ၊ ငြင်းစရာ မလိုဘူး၊ ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒဆိုတာကတော့ကွာ တန်ဖိုးတွေမမျှတအောင် လုပ်တဲ့ Capitalism ကို ဆန့်ကျင်ပြီး မျှတတဲ့တန်ဖိုး ဖြစ်ထွန်းလာအောင် လုပ်မယ်ဆိုတဲ့ သဘောပဲ

မမျှတတဲ့ လူမှုဆက်ဆံရေးကိုပယ်ဖျက်ပြီး မျှတတဲ့ လူမှု ဆက်ဆံရေးကိုထူထောင်ရမှာဆိုတဲ့သဘောပဲ အဲဒါဆိုရှယ်လစ်ဝါဒပဲ” ဟူ၍ ပြောပြီးစကားကို ရပ်လိုက်ပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်နားတွင် ဝိုင်းနေသောလူများ အလွန် စိတ်ဝင်စားပုံရကြပါသည်။ ကျွန်တော့်အတွက်လည်း တစ်ခါမှမကြားဘူးသော ရှင်းလင်းချက်ပင်ဖြစ်တော့သည်။ စကားဝိုင်းခေတ္တရပ်သွားပြီးမှ ဗိုလ်ချုပ်က ကျွန်တော့်ဘက်သို့လှည့်ပြီး -

“ကဲ . . . မင်းဘာမေးချင်သေးလဲ” ဟု မေးပါသည်။

ကျွန်တော် သခင်စိုးက ဗုဒ္ဓဘာသာနှင့်ပတ်သက်၍ ဝေဖန်ထားချက်ကို မေးရန်စိတ်ကူးမိသေး၏။ သို့သော် ကျွန်တော် မမေးတော့ပါ။ ဘာသာရေးနှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်တော်တို့ ကွန်မြူနစ်ပါတီ၏သဘောထားကို ပြောပြလိုက်ပါသည်။

“ကျွန်တော်တို့ထဲမှာ ကွန်မြူနစ်ဝါဒကိုယုံကြည်ပြီး ဗုဒ္ဓဘာသာကို မစွန့်ပယ်တဲ့လူတွေ ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ဗုဒ္ဓဘာသာကို မစွန့်ဘူး၊ ဗိုလ်သိန်းတန်လည်း မစွန့်ဘူး၊ အချို့တွေက ပစ်ပယ်တာတွေ တွေ့ရပါတယ်။ အဲဒီအချက်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘယ်လိုသဘောထားရမလဲ” ဟုမေးလိုက်ပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက အနည်းငယ် စဉ်းစားဟန်ပြုပြီးနောက် အေးအေးဆေးဆေးရှင်းပါသည်။

“ဒီကိစ္စဟာ သိပ်ပြီးခက်ခဲစရာမရှိပါဘူးကွာ၊ နိုင်ငံရေးကိစ္စ၊ စီးပွားရေးကိစ္စဆိုတာတွေက လောကီရေးကိစ္စလို့မှတ်၊ ဘာသာရေး၊ သာသနာရေးကိစ္စကိုတော့ လောကုတ္တရာကိစ္စလို့မှတ်။

အဲဒီလောကီကိစ္စ၊ လောကုတ္တရာကိစ္စကို သူ့ကိစ္စနဲ့သူ ပိုင်းခြားပြီး လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်သွားရင် တစ်ခုနဲ့တစ်ခု ဆန့်ကျင်စရာ အကြောင်း မရှိဘူး။

လောလောဆယ် မင်းတို့ကို ရှင်းအောင်ပြောရမယ်ဆိုရင် အခု လုပ်နေတာ စစ်တိုက်တာ တော်လှန်ရေးလုပ်တာ လောကီကိစ္စပဲကွ၊ ဒါန၊

သီလ၊ ဘာဝနာလုပ်တာကတော့ လောကုတ္တရာကိစ္စပဲ၊ သူ့အကန့်နဲ့သူ ခွဲခြားလုပ်ရင် ပြီးတာပါပဲ”

ဗိုလ်ချုပ်စကားရပ်သွားပါသည်။

ကျွန်တော်ဆက်မမေးတော့ပါ။ အားလုံးငြိမ်နေစဉ် ဗိုလ်ချုပ်က ဖြည့်စွက်ပြောသည်မှာ -

“နိုင်ငံရေးကိစ္စ လောကီရေးဆိုပေမယ့် စိတ်ထားတတ်ရင် ကုသိုလ်စိတ်ဖြစ်ပါတယ်” ဟုပြောသည်။ ဗိုလ်ချုပ်က စကားပြောရပ်ပြီးနေသောကြောင့် ကောက်ညှင်းပေါင်းစားကြ၊ အကြော်စားကြသည်။

ဗိုလ်ဗလက -

“ခင်ဗျားမေးလို့ ကျွန်တော်တို့ရှင်းသွားတာပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ကလည်း ဗိုလ်ချုပ်ကို မေးခွင့်မကြုံလို့ မမေးခဲ့ရဖူးဗျာ၊ ခုမှရှင်းတော့တယ်” ဟူ၍ပြောပါသည်။

ကျွန်တော်က စားသောက်နေရင်းကပင် -

“ဗိုလ်ချုပ်ခင်ဗျား . . . ကွန်မြူနစ်ဝါဒကို ထုတ်ဖော်ကြေညာခဲ့တဲ့ မာ့က်စ်ဝါဒကို မြန်မာပြည်အနေနဲ့ လက်တွေ့ကျင့်သုံးဖို့ စုံလင်အောင် ပြောပြဖို့ အရင်တစ်ခါက အချိန်မရခဲ့လို့ ခုတစ်ခါတော့ အဲဒါကို မာ့က်စ်ဝါဒကို ဘယ်လို ကျင့်သုံးရမယ်ဆိုတာပြောပါ” ဟုမေးပြန်သည်။

“ဒီကိစ္စကို ဘယ်လိုသဘောထားရမလဲဆိုတော့ နိုင်ငံရေးဝါဒဆိုတာ ကမ္ဘာ့သမိုင်းမှာ အစိတ်အပိုင်း ကြီးငယ်အဖြစ် ပါသွားတာပဲ၊ အဲလိုပဲ မာ့က်စ်ဝါဒဟာလည်း သူ့ခေတ် သူ့ကာလ သူ့အကြောင်းနဲ့သူ ကမ္ဘာ့သမိုင်းမှာ ပေါ်ပေါက်လာတဲ့ နိုင်ငံရေးအယူအဆပဲ။ သူ မျက်မှောက်ပြုရတဲ့ Capitalism ဟာကို ဝေဖန်သုံးသပ်ရင်း ဆိုရှယ်လစ်စနစ်က ဖြစ်ထွန်းလာမယ်လို့ သူမြင်ခဲ့တယ်။ ဆိုရှယ်လစ်စနစ် ရင့်သန်လာရင် ကွန်မြူနစ်စနစ်ကို သူ့အလိုလိုရောက်လာမယ်လို့ ဟောကိန်းထုတ်ခဲ့တယ်။

ဆိုရှယ်လစ်စနစ်မှာ လူတွေအလုပ်လုပ်တာနဲ့အမျှ အပြည့်အဝ ခံစားရမယ်လို့ ဆိုထားတယ်။ ကွန်မြူနစ်စနစ်မှာတော့ လူတိုင်း တတ်နိုင်

သလောက် အလုပ်လုပ်ကြ၊ ပြီးတော့လိုသလိုရယူကြ၊ ဆိုရှယ်လစ်မှာတော့ According to his work ၊ ကွန်မြူနစ်စနစ်မှာတော့ According to his need အဲဒီလို ခွဲခြားပြီးပြောခဲ့တယ်။

အဲဒီလိုပြောခဲ့တာ စိတ်ကူးယဉ်ပြီးပြောခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး၊ စီးပွားရေးအင်အားစုတွေ တိုးတက်ဖြစ်ထွန်းလာမယ်ဆိုတဲ့ အလားအလာတွေကို ကြည့်ပြီးပြောခဲ့တာ။ ဖြစ်မယ်ထင်တာတွေကိုကြည့်ပြီးမှ ပြောခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီလိုပြောခဲ့တာ သူ့အယူအဆတွေကို သူ့ရဲဘော်ကြီး Eingels က Scientific Socialism ဆိုပြီး ရေးခဲ့တယ်။ ဒီလို တွေးခေါ်တဲ့နေရာမှာ မာ့က်စ်ကရုပ်ပိုင်းနာမ်ပိုင်း ဆက်စပ်ပြီးဖော်ပြခဲ့တယ်။

ဒီတော့ မာ့က်စ်ဝါဒဟာလည်း Ideology တစ်ခု ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် ရုရှားခေါင်းဆောင်ကြီး လီနင်က မာ့က်စ်ရဲ့ သီအိုရီဟာ ပြီးပြည့်စုံခြင်း မရှိသေးဘူး။ မပြုပြင် မပြောင်းလဲနိုင်တဲ့ အရာမဟုတ်ဘူး၊ မာ့က်စ်က ယေဘုယျ သီအိုရီအခြေခံတွေလောက်ပဲ ပြောသွားတာ၊ အဲဒီ ယေဘုယျ သီအိုရီတွေကို ကျင့်သုံးတဲ့အခါမှာ ဂျာမနီမှာ တစ်မျိုး၊ အင်္ဂလန်မှာ တစ်မျိုး၊ ရုရှားမှာတစ်မျိုး၊ တစ်မျိုးစီကျင့်သုံးရမယ်လို့ ပြောသွားတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ကို ရုရှားဆိုရှယ်လစ်တွေအဖို့ သီးသန့်သီအိုရီကို ပြုစုရမယ်လို့ လီနင်ကထပ်ပြီးပြောခဲ့တယ်။ ဒါကိုထောက်ပြီး ပြောရမယ်ဆိုရင် တို့မြန်မာပြည်မှာလည်း Socialism ကို ငါ့သဘောပြောရရင် Bumanize လုပ်ရမယ်ပေါ့ကွာ။

ဆိုချင်တာကတော့ ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒကို မြန်မာဇာတ် သွင်းရမယ်ပေါ့ကွာ။

တရုတ်ပြည်မှာဆိုရင် မော်စီတုန်းတို့လည်း မာ့က်စ်ရဲ့ သီအိုရီကို Sinonize လုပ်ပြီး၊ တစ်နည်းအားဖြင့် Chinese national form ယူတယ်ပေါ့ကွာ။ ဒီတော့တို့ဆီမှာ တို့မြန်မာလူထု နားလည်နိုင်၊ လက်ခံနိုင်တဲ့ အပြောအဆိုစကားလုံးတွေကို သုံးနှုန်းနိုင်မယ်ဆိုရင် ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒကို လူတွေကလက်ခံနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ငါထင်တယ်။

အဲလိုဖြစ်အောင် သခင်စိုးတို့ ဘယ်လောက်ထိအောင် လုပ်နိုင်မလဲဆိုတဲ့ပေါ်မှာတည်နေမှာပဲ၊ အဲဒီတော့ ငါက မင်းမေးတာကို ပြောရမယ်

ဆိုရင် မြန်မာပြည်ရဲ့ စီးပွားရေး၊ လူမှုရေး၊ ယဉ်ကျေးမှုတွေကို သေသေချာချာ လေ့လာပြီးတော့မှ တို့လုပ်ချင်တဲ့ Socialist Program ဟာ ဖြစ်နိုင်မယ်လို့ငါထင်တယ်” ဟူ၍ပြောပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းပြောသော စကားသံကို ကြားရသောအခါ အလွန်ကြည်နူးမှုကို ခံစားလိုက်ရသည်။ အလားတူပင် အနီးတွင်ရှိကြသော တပ်မတော်အရာရှိများလည်း ဗိုလ်ချုပ်၏ ရှင်းလင်းချက်ကို ကောင်းစွာသဘောပေါက်ဟန်ရှိကြသည်။ အကြောင်းမှာ သူတို့၏မျက်နှာများတွင် ကျေနပ်နေကြောင်း အမူအရာကိုတွေ့နေရပါသည်။ အထူးသဖြင့် ဗိုလ်ဗလက ပို၍သဘောပေါက်ကျေနပ်နေကြောင်း မျက်နှာမှာ ပေါ်လွင်နေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်သည် ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး -

“ဟေ့ . . . မင်း မှတ်မိသေးလား၊ ရန်ကုန်မှာ နောက်ဆုံးတွေ့တုန်းက မင်းကို ငါ ပြောပြလိုက်တာ မှတ်မိသေးလား၊ နိုင်ငံရေးလုပ်ချင်ရင် History ကိုလေ့လာရမယ်ဆိုတာလေ၊ ကမ္ဘာ့ History ရော၊ မြန်မာ့ History ရော၊ တွေ့တဲ့ History စာအုပ်အကုန်ဖတ်၊ မပျင်းနဲ့၊ နိုင်ငံရေးစာအုပ်ဖတ်ရုံနဲ့ နိုင်ငံရေးသဘောကို နားလည်မှာမဟုတ်ဘူး၊ History ကိုပါဖတ်မှ အားလုံးနားလည်မှာ” ဟုပြောပြီး စကားကို အဆုံးသတ်လိုက်သည်။

ဗိုလ်ချုပ်ပြောစကားကို မှတ်သားရန် စကားဝိုင်းတွင်ရှိသော အရာရှိတစ်ယောက်က ထသွားသည်။ ပြန်လာသောအခါ စာရွက်တစ်ရွက်၊ ဖောင်တိန်တစ်ချောင်းနှင့်ဗိုလ်ချုပ်စကားကို မှတ်နေတာတွေ့ရပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် စကားကိုရပ်ပြီး ရေနွေးကြမ်းသောက်နေသည်။ အကြော်စားတာကိုလည်း တွေ့ရပါသည်။

အမှန်စင်စစ် ထိုနေ့က ဗိုလ်ချုပ်စကားများ အတော်ရှည်သွား၏။ ဝိုင်းထိုင်နေသူတွေကလည်း ဗိုလ်ချုပ်၏စကားကို သဘောကျနေကြသည်ဟု ကျွန်တော်ထင်နေ၏။ အမှန်စင်စစ် ကျွန်တော်သည် ထိုင်ရာမှ ထပြီး အောက်ထပ်သို့ ဆင်းသွားသင့်နေပါပြီ။ သို့သော် ဗိုလ်ချုပ်က

ဘာတွေထပ်ပြီးပြောဦးမလဲဟူသောအတွေးနှင့်ဗိုလ်ချုပ်၏စကားကို နားထောင်ချင်စိတ်ကြောင့် ထပြီးမသွားဖြစ်သေးပါ။

ကျွန်တော်လိုလူငယ်တစ်ဦး၊ မာ့က်စ်ဝါဒကို စိတ်ဝင်စားလွန်းသူ၊ သင်တန်းပို့ချနေသူအဖို့ မိမိထက်မယှဉ်အောင် ဝါရင့်သော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးထံမှ နိုင်ငံရေးသဘောတရားတို့ကို ကြားချင်၊ နာယူမှတ်သားချင်နေခြင်းမှာ ဆန်းသည်တော့မဟုတ်ပါ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် ဆက်လက်ထိုင်နေလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်ထိုင်မိတာမှန်သွား၏။

ဗိုလ်ချုပ်သည် အနီးရှိ ဗိုလ် Henry Smite (နောင်အခါတွင် ခြေလျင်တောင်တက်အသင်းကြီးကို တည်ထောင်သူ) ဗိုလ်မှူးကြီးလှအောင်အား အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ကမ္ဘာစစ်အခြေအနေ၊ ဆိုဗီယက်၏ စစ်အင်အားနှင့် အမေရိကန်နှင့်အင်္ဂလိပ်တို့က ဆိုဗီယက်ရုရှား၏ စစ်ရေးစွမ်းအားကို အသိအမှတ်မပြု၍မဖြစ်၊ ပြုလာရတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ အင်္ဂလိပ်အမေရိကန်တို့က ဆိုဗီယက်ရုရှားကို ကမ္ဘာ့အင်အားစုကြီးတစ်ရပ်အဖြစ် မလွဲမသွေအသိအမှတ်ပြုလာရမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောနေသည်ကို ကြားရပါသည်။

အခြားသူတွေအတွက်တော့ သေချာစွာ မပြောတတ်။ ကျွန်တော့်အဖို့မူ ဗိုလ်ချုပ်ပြောသည့် အင်္ဂလိပ်စကားကို ကောင်းစွာ နားလည်နေပါသည်။ ကျွန်တော်သည် မိဘများ၏ကျေးဇူးကြောင့် အင်္ဂလိပ်လိုသာပြောရသည့် ဖာသာလဖုန်းကျောင်းတွင် ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစားနေခဲ့ရသည့်အတွက် အင်္ဂလိပ်စာအခြေခံရှိခဲ့ခြင်း၊ မာ့က်စ်ရေးသောစာအုပ်တို့ကို မာ့က်စ်ဝါဒအား နားလည်ချင်လွန်းသောကြောင့် သခင်စိုးဘာသာပြန်နှင့်မူရင်းစာအုပ်များကို တိုက်ဆိုင်ဖတ်ခဲ့သောကြောင့် ဗိုလ်ချုပ်တို့အင်္ဂလိပ်လိုပြောသောစကားတို့ကို နားလည်နေပါသည်။

သရက်ချောင်းတွင် သုံးညအိပ်ပြီး လေးရက်မြောက်နေ့တွင် ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်ချုပ်ထံသွားပြီး ကျွန်တော်တပ်ရင်းသို့ ပြန်ရန် နှုတ်ဆက်ပါသည်။ ဗိုလ်ချုပ်က “အေး . . . ကောင်းပြီ၊ မင်း တို့နဲ့ လိုက်ခဲ့ပါလား၊ ငါတို့ ဒီနေ့ခရီးထွက်မှာ လမ်းကျမှမင်းတပ်ရှိတဲ့နေရာကို သွားပါ” ဟုပြောပါသည်။

နံနက်ပိုင်းတွင် ကျွန်တော် ဗိုလ်ချုပ်တို့နောက်မှ ကပ်ပြီးလိုက်ခဲ့ပါသည်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် ယူနီဖောင်းဝတ်ထားပါသည်။ မနေ့ကလို အရပ်ဝတ်နှင့်မဟုတ်တော့ပါ။ သူ့နောက်တွင်ပါသော အဖွဲ့ဝင်တွေလည်း ယူနီဖောင်းတွေနှင့်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဗိုလ်မင်းခေါင်၊ ဗိုလ်စမိုက်၊ ဗိုလ်ဗလ စသူတွေပါဝင်ကြောင်း မှတ်မိပါသည်။

စမ်းချောင်းငယ်တစ်ခုအနီးသို့ ရောက်ပါသည်။ ထိုနေရာသည် တပ်ရင်း (၂) ရှိရာ ကံမနယ်စပ်တစ်ဖက်ကမ်း ပြလို့နှင့်မျက်စောင်းထိုးနေရာလောက်တွင် ကျွန်တော်ဗိုလ်ချုပ်ကို အလေးပြုပြီးသွားရန် ခွင့်ပန်ပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်က -

“အေး . . . ကောင်းပြီ . . . ရန်ကုန်ကျရင် တွေ့ဦးမယ်” ဟု ပြောပါသည်။

ကျွန်တော် ဗိုလ်ချုပ်တို့အဖွဲ့နှင့်ခွဲခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော်ခရီးဆက်ထွက်ခဲ့ရာ ဧရာဝတီမြစ်နှင့် မနီးမဝေး ရွာတစ်ရွာတွင် တပ်ရင်းမှူး ဗိုလ်ကြီးစန်းယု (နောင်တွင် သမ္မတကြီးဦးစန်းယု) နှင့် တွေ့ပါသည်။ အမှတ် (၂) တပ်ရင်းမှ တပ်ရင်းမှူးဖြစ်၏။

ကျွန်တော့်ကိုတွေ့သောအခါ ဗိုလ်ကြီးစန်းယုသည် အလွန်အံ့သြသွားပုံရပါသည်။

“ဟာ . . . ဗိုလ်စန်းငွေ . . . ခင်ဗျား ဘယ်လိုရောက်လာသလဲ” ဟု နှုတ်ဆက်ပါသည်။

ကျွန်တော်ကလည်း ၂၄-၃-၁၉၄၅ နေ့က ပြလို့မှ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း တာဝန်ပေးသောကြောင့် သခင်ဗဟိန်းထံသွားခဲ့ပုံ၊ ပဲခူးစံပြတပ်ရင်း (၄) ဝင်စဉ် ဗိုလ်ဗတင်တို့က တော်လှန်ရေးကြီးနီးလာပြီဟု ပြောပုံ၊ ထိုမှသခင်ဗဟိန်းထံ၊ ထိုမှ သခင်သန်းထွန်းထံ ရောက်ခဲ့ပုံကို ပြောပြပါသည်။

“သခင်သန်းထွန်းဆီက ဘယ်လို ဒီဘက်ရောက်လာတာလဲဗျာ” ဟု ဗိုလ်ကြီးစန်းယုကမေးလျှင် -

“သခင်သန်းထွန်းဆီက ဆက်သွယ်ရေးစက်က ဗိုလ်ချုပ်ဆီကို ဆက်သွယ်လို့မရဘူးတဲ့ဗျာ၊ ကန္တီ-သီဟို-လော့မောင့်ဘက်တန်ကနေ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းဆီကိုပို့တဲ့ Message ဟာ သခင်သန်းထွန်းဆီ ဝင်လာတာ ကျွန်တော်က အဲဒီ Message ကို ဗိုလ်ချုပ်ဆီ သွားပို့ရ တာပဲ။ ကျွန်တော်ဗိုလ်ချုပ်ရဲ့ သရက်ချောင်းစခန်းမှာ သုံးည အိပ်ခဲ့ပါ တယ်။ ဒီနေ့မှ ဗိုလ်ချုပ်ခရီးထွက်လာတော့ အတူတူလိုက်ခဲ့ဆိုတာ ကြောင့် ပါလာခဲ့တာပါ။ ဒီနားကျတော့ မင်းတပ်နဲ့နီးပြီ သွားတော့လို့ ပြောလို့ ကျွန်တော် ဗိုလ်ကြီးဆီကို ရောက်လာတာ” ဟုပြောပါသည်။

ဗိုလ်ကြီးစန်းယုက -

“ခင်ဗျားခရီးကလည်း မနီးလှတဲ့ခရီးပဲဗျာ၊ အေးဗျာ . . . ပြန်ရောက်လာတာ ဝမ်းသာပါတယ်၊ ဒီမှာတော့ ဘာတာဝန်မှ ကြီးကြီး ကျယ်ကျယ်မရှိတော့ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ရွာစဉ်လျှောက်ပြီး ရပ်ရွာ အေးချမ်းသာယာရေး၊ လုံခြုံရေးတွေ စောင့်ရှောက်ပေးနေတာပါပဲ” ဟု ပြောပါသည်။

ဗိုလ်ကြီးစန်းယုကဆက်ပြီး -

“ဒီမှာ နားနားနေနေ နေဦးဗျာ” ဟုပြောသောကြောင့် ကျွန်တော်၏ တပ်ရင်းမှာ သီတင်းသုံးပတ်ခန့် နေခဲ့ပါသည်။

ထိုသီတင်းပတ်တွေအတွင်း ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းတို့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး စလင်းထံ တွေ့ရန်ထွက်သွားကြောင်း သတင်းကြားရပါသည်။ ထိုရက် များနှင့် မရှေးမနှောင်းပင် အောင်လံမြို့၊ ပြည်မြို့တို့ မဟာမိတ်တို့ လက်သို့ ကျသွားကြ၏။ ထို့ကြောင့် သခင်တင်မြသည် ရန်ကုန်သို့ ထွက်သွားကြောင်း သတင်းကြားရပါသည်။

ထိုစဉ်ပင် ဆက်သားတစ်ဦးရောက်လာပြီး ကျွန်တော့်အား ရန်ကုန် သို့လိုက်လာရန် သခင်တင်မြက မှာကြောင်းပြောသဖြင့် ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်ကြီးစန်းယုအား သတင်းကိုပြောလိုက်ပါသည်။ ဗိုလ်ကြီးစန်းယုက

“သခင်တင်မြက တိုင်း(၇)တိုင်းရဲ့ နိုင်ငံရေးမှူးပဲဗျာ၊ ခင်ဗျားက သူ့ အောက်ကဆိုတော့ သူမှာတာသွားတာပေါ့၊ ကျွန်တော်တို့ တိုင်း (၇) ကလည်း အောင်လံဘက်ကမ်း ရွှေ့ရမလိုလိုကြားတယ်။ နေရာတော့ အတိအကျ မသိရသေးဘူး၊ ခင်ဗျားရဲ့တာဝန်ပြီးလို့ပြန်လာရင်တော့ ကျွန်တော်တို့တပ်ရှိတဲ့နေရာ စုံစမ်းပြီးလာပေါ့ဗျာ” ဟု ပြောပါသည်။

ထိုစဉ်က သခင်တင်မြသည် တိုင်း (၇) ၏ နိုင်ငံရေးမှူးဖြစ်၏။ ကျွန်တော်က တိုင်း (၇) ၏အောက် တပ်ရင်း (၂) ၏ နိုင်ငံရေးမှူးဖြစ်ရာ သခင်တင်မြအမိန့်ကို နိုင်ငံရေးအဆင့်အနေဖြင့် ခံယူသူဖြစ်ပါသည်။

မေလ ၂၂ ရက်ဟု ထင်ပါသည်။ ထိုရက်တွင် ကျွန်တော် ရန်ကုန်သို့ ရောက်ခဲ့သည်။ ရန်ကုန်ရောက်သောအခါ စမ်းချောင်းရပ်၊ စမ်းရေတွင်း လမ်းရှိသခင်တင်စော၏အိမ်သို့သွားပါသည်။ ထိုအိမ်တွင် သခင် သန်းထွန်းကို တွေ့ရပါသည်။ ထိုတွင် ကိုတင်စော၊ ကိုဘကိုးတို့ ရှိကြ၏။ သခင်သန်းထွန်းက ကျွန်တော့်ကိုတွေ့လျှင် -

“ကိုစန်းငွေပါလား၊ ခင်ဗျား ဟိုကိုရောက်သွားရဲ့လား” ဟု မေးပါသည်။

သခင်သန်းထွန်း၏ အမေးကို ကျွန်တော် ဘဝင်မကျလှပါ။

ကျွန်တော်သည်ပေးအပ်သောတာဝန်ကို ဆောင်ရွက်သူမဟုတ်ဟု သူ ယူဆလေသလား၊ ကျွန်တော့်အား တောကြိုတောကြားလမ်း ဂျပန်တွေအပြင်းဆုတ်ခွာရာလမ်းတို့သို့ သူ တာဝန်ပေးစေလွှတ်ခဲ့ရာ ကျွန်တော်ကို ဤမျှအချိန်စောစော ရန်ကုန်သို့ ရောက်လာရသည်ကို အံ့သြပြီးနေလို့လားဟုတွေးမိသည်။ သို့သော် သူ၏မေးခွန်းကို ဘဝင် မကျသော်လည်း ဆက်မစဉ်းစားတော့ပါ။

မကြာမီ သခင်တင်မြရောက်လာပါသည်။

ကျွန်တော့်ကိုတွေ့လျှင် -

“အတော်ပဲဗျို့၊ ဗိုလ်ကျော်ဇောက မှာတယ်။ နိုင်ငံရေးသင်တန်း ပေးနိုင်မယ့် ရဲဘော်တစ်ယောက်လွှတ်ပေးပါတဲ့၊ ခင်ဗျားကို ပို့ချင်နေတာ” ဟု ပြောသောကြောင့် စမ်းရေတွင်းလမ်းတွင် တစ်ညအိပ်ပြီး နောက်နေ့

တွင် ပဲခူးသို့ ထွက်ခဲ့ပါသည်။ ပဲခူးတွင် ဗိုလ်မှူးကျော်ဇောကို သတင်းပို့ရာ -

"ခင်ဗျား . . . သခင်ဗဟိန်းဆီသွားတဲ့ ကိုစန်းငွေလား၊ ဒီမှာက အရပ်သားတွေ ကျွန်တော်တို့တပ်ကို ကူညီတဲ့ရဲဘော်တွေပါ၊ သူတို့ကို သဘောတရားသင်တန်းတွေ ပေးချင်လို့" ဟု ပြောပါသည်။

နောင်နှစ်ရက်အကြာတွင် ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်းအတွင်းမှာပင် သဘောတရားသင်တန်းကို စတင် ဖွင့်လှစ်ပါသည်။

တော်လှန်ရေးမတိုင်မီက တော်လှန်ရေးအတွင်း ပြည်သူလူထုက ထိရောက်စွာကူညီရေးကို ထည့်သွင်း ပြောဟောရသော်လည်း ယခု တော်လှန်ရေးကြီးဆင်နွှဲနေဆဲတွင် ကျွန်တော်သည် လွတ်လပ်ရေး ကြိုးပမ်းမှု၏အလားအလာ၊ ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒနိုင်ငံရေးနှင့်စီးပွားရေး အကြောင်းကို သင်တန်းတွင် ဆွေးနွေးပို့ချပါသည်။

ထို့ပြင် ဖတပလသည် တိုင်းပြည်လွတ်လပ်ရေးအတွက် ဆက်လက်ပြီး ဆောင်ရွက်နေမည့်အကြောင်း၊ ထို့အတွက် လူထု၏စည်းရုံးရေးသည် ပို၍ ကျစ်လျစ်ခိုင်မာရန်လိုကြောင်း၊ ဤစစ်ကြီးသည် မဟာမိတ် အင်အားစုက မုချနိုင်မည်ဖြစ်သော်လည်း လွတ်လပ်ရေးသည် လူထု၏ စည်းရုံးမှုပေါ်တွင် မူတည်ပေရာ လွတ်လပ်ရေးရရှိရေးသည် ပထမ ဦးစားပေးသာဖြစ်ကြောင်း ပြောရပါသည်။ သင်တန်းသား ၁၀ ယောက် လောက် ရှိမည်ဖြစ်ပါသည်။

သင်တန်းတက်ရောက်သူတို့သည် ကွန်မြူနစ်ပါတီက စည်းရုံးထားသော ဖတပလပြောက်ကျားများ ဖြစ်လေသည်။

သင်တန်းမှာ သီတင်းနှစ်ပတ်ကြာခဲ့၏။ သင်တန်းမပြီးခင် ဗိုလ်သိန်းတန်သည်ရန်ကုန်မှပြန်ရောက်ခဲ့သည်။ ဗိုလ်သိန်းတန်က -

"ရန်ကုန်မှာတော့ မဟာမိတ်တွေနဲ့ဆွေးနွေးဖို့ရှိတယ်လို့ သတင်းကြားခဲ့ရတယ်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက သီဟိုဠ်ကိုသွားရမယ်လို့လည်း ကြားခဲ့တယ်။ တပ်မတော်ရှေ့ရေးအတွက် ဆွေးနွေးဖို့တဲ့၊ ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်းက တို့ လောလောဆယ်မှာ ဖတပလကိုပြန်လည်ဖွဲ့စည်းဖို့

အတွက် နိုင်ငံရေးသမားပေါင်းစုံ ပါဖို့အတွက် ကြိုးစားနေကြတယ်လို့ ကြားခဲ့တယ်" ဟူ၍ပြောပါသည်။

ဒုတိယအကြိမ် သင်တန်းပေးရန်စောင့်နေစဉ်တွင် ကိုစံတင် ခေါ် ကိုကြီးမြင့်စည်းရုံးထားသော ရဲဘော်ငါးဦးခန့် ရောက်လာပါသည်။ သူတို့ကသဘောတရားရေးဆွေးနွေးလိုသောကြောင့် ဆွေးနွေးပေးရ ပါသေးသည်။ ထိုသူတို့အား ကွန်မြူနစ်ပါတီ၏ ရပ်တည်ချက်နှင့် ဖတပလတွင် ကွန်မြူနစ်ပါတီက မည်သို့မည်ပုံ ဆောင်ရွက်သွားမည် ဖြစ်ကြောင်းတို့ ဆွေးနွေးရပါသည်။ ထိုစဉ်တွင် တပ်တွင်းသို့ တော်လှန်ရေး အစဦးက တွဲခဲ့သော မိတ်ဆွေရဲဘော်များ ရောက်လာကြပါသည်။

ထိုသူတို့မှာ ကိုလှမြိုင် (ယခု စာပေနှင့်စာနယ်ဇင်းဗဟိုအဖွဲ့ဥက္ကဋ္ဌ)၊ ဦးဘရှင် (ဗိုလ်ဘရှင် - သမိုင်းကော်မရှင်)၊ ဗိုလ်လှမော်တို့ ဖြစ်သည်။

ထိုအခါ ကိုလှမြိုင်နှင့်ဦးဘရှင်တို့က တိုင်း (၄)သတင်းစဉ်ကို အပတ်စဉ်ထုတ်နိုင်ရန် တာဝန်ယူကြရ၏။

တစ်ရက်တွင် ဗိုလ်သိန်းတန်က -

"ခင်ဗျားတို့ တပ်ကိုပြန်ချင်ရင် သနပ်ပင်ကိုသွားရမယ်။ ဟိုမှာ တပ်ရင်း (၁၀၂) ရှိတယ်၊ ဗိုလ်အေးမောင် (ရေဦး) ရှိတယ်။ သူ့တပ်မှာ တပ်ရင်းရုံးအုပ် လိုတယ်။ ခင်ဗျားတို့သွားကြပေါ့ဟု တာဝန်ပေးသော ကြောင့် တပ်ရင်းရုံးအုပ် ဗိုလ်လှမော်၊ လက်ထောက်ရုံးအုပ် ဗိုလ်စန်းငွေ ဟု ဗိုလ်သိန်းတန်ကစီစဉ်ပြီး ဇွန်လကုန်တွင် သနပ်ပင်သို့ ပြောင်းခဲ့ ရပါသည်။

သနပ်ပင်သို့ရောက်သောအခါ တပ်ရင်းမှူးဗိုလ်အေးမောင်ကို သတင်းပို့ရပါသည်။ ထိုတပ်တွင် ဆေးမှူးအဖြစ် ဗိုလ်လှသမိန်ကိုတွေ့ခဲ့ရ ပါသည်။ ထိုဗိုလ်လှသမိန်ဆိုသည်ကား နောင်အခါတွင် တော်လှန်ရေး ကောင်စီဝင် ကျန်းမာရေးဌာနတာဝန်ခံ ဗိုလ်မှူးကြီးလှဟန် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်သနပ်ပင်သို့ မပြောင်းမီ ဗိုလ်သိန်းတန်အား သခင် တင်မြထံ ကျွန်တော့် အပြောင်းအရွှေ့သတင်းပေးဖို့ မှာခဲ့ရပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်သင်တန်းတက်သော်လည်း စစ်သားဘဝတွင် ဟုတ်တိပတ်တိ မကျင်လည်ခဲ့ရပါ။ ယခုအခါတွင် တပ်တွင်းမှ တကယ့် တပ်သားအဖြစ်သို့ တကယ်ရောက်သွားပါတော့၏။ ဗိုလ်သိန်းတန်က

ကျွန်တော်သည် မိခင်တပ်ရင်းဖြစ်သော စစ်ရဲတပ်သို့သွားရန် မလိုတော့ကြောင်း ပြောပါသည်။

ဇူလိုင်လတွင် တပ်ရင်း (၁၀၂) သည် ဝေါသို့ ပြောင်းရသည်။ ထို့ကြောင့်ကျွန်တော်တို့ ဝေါသို့ ရွှေ့ခဲ့ရပြန်ပါသည်။ ဝေါတွင် ကျွန်တော်တို့ နေစဉ်တွင် ဝဲပုံ့ရွာမှ သတင်းပို့လာသည်မှာ ဝဲပုံ့ရွာတွင် ဂျပန်တပ်တွေ ရှိနေသည့် သတင်းဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ဗိုလ်လှမော်နှင့်ကျွန်တော်အပြင် ဗိုလ်ကျော်ဇော (နောင်တွင် ကုန်သွယ်ရေးဝန်ကြီးဌာနအတွင်းဝန်) နှင့် မင်္ဂလာဒုံ ဗိုလ်သင်တန်း ဒုတိယပတ်တွင် တက်ခဲ့သူတို့ပါဝင်သော တပ်ဖွဲ့တို့ သွားရောက်တိုက်ရပါသည်။ ရွာသားတွေလည်း ပါ၏။

ထူးဆန်းသည်မှာ ရွာသားတို့က အိုးစည်တွေ၊ ဗုံမောင်းတွေတီးပြီး တိုက်ပွဲသို့ လိုက်ခဲ့ပါသည်။

မိုးတွင်းဖြစ်လေရာ လယ်ကွင်းတွေရေတွေ ဖွေးနေပါသည်။

ချီတက်ရာတွင် ရေတွေနှင့်ဖြစ်၏။

ဂျပန်တွေ စက်သေနတ်ဖြင့် တရကြမ်းပစ်ပါသည်။ ရွာသားတွေကို ဗိုလ်လှမော်က ဆုတ်ကြ၊ ဆုတ်ကြ ဟု ပြောသော်လည်း အချို့ရွာသားတွေက ဓားနှင့်တက်ခုတ်မည်လုပ်၍ အတော့်ကိုတားယူကြရပါသည်။

အမျိုးသမီးထုလည်းပါသေး၏။

သူတို့က ထမင်းအိုးတွေ၊ ထမင်းထုပ်တွေ၊ ဝက်သားဟင်းတွေ ချက်ပြီး တပ်ကို အားပေးပါသည်။ အလွန်အရပ်ရှည်သော ဗိုလ်လှမော် သည်ရှေ့သို့ အတင်းပင် တက်ပစ်ရပါ၏။ ဗိုလ်ကျော်ဇောက "ဘာကဲရိုး" ဟု အော်ပြီး ရှေ့သို့ တိုးတက်၏။

ထိုတိုက်ပွဲတွင် ဗိုလ်ကျော်ဇောသည် ပေါင်တွင် ဒဏ်ရာရခဲ့၏။ ထိုဗိုလ်ကျော်ဇောကား ယနေ့ ဒုတိယ ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးမောင်အေး၏ အစ်ကိုအရင်း ကုန်သွယ်ရေးအတွင်းဝန်ဖြစ်ပါသည်။

စစ်ပွဲတွင် ကျွန်းကြီးရွာရှိ တပ်စခန်းမှ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ပေးသည့် ဗိုလ်တစ်ယောက် (သရီးလိုင်း ဝမ်းစတား) နှင့် အခြားရဲဘော် တစ်ယောက် ကျဆုံးပါသည်။ အမည်မမှတ်မိတော့ပါ။

စစ်ပွဲမှာ လယ်ကွင်းအတွင်း ဖြစ်နေခြင်း၊ လယ်ကွက်တွင် ရေတွေပြည့်နေခြင်း၊ နောက်ပိုင်းတွင်အရပ်သားတွေပါနေ၍ ငဲ့နေရသော တိုက်ပွဲဖြစ်ပါသည်။ နေစောင်းလာသဖြင့် တပ်ဆုတ်ခဲ့ရ၏။

နောက်နေ့ အရုဏ်မလာမီ သွားပြီးဝိုင်းကြရာ ရန်သူတို့ ဆုတ်ခွာသွားကြ၍ တိုက်ပွဲ မဖြစ်လိုက်တော့ပါ။

ဂျပန်တို့တပ်ချခဲ့သော ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းဝင်းအတွင်းတွင် သွေးကွက်ကြီးများ၊ လူနာတွေကို တရွတ်ဆွဲသွားသည့် စွပ်ကြောင်းလို နေရာများ၊ မသယ်နိုင်သောကြောင့် ကျန်ရစ်သည့် ကျည်ဆန်များ၊ ဟန်းကောများကိုသာ တွေ့ရပါတော့သည်။

နောက်ရက်များတွင် ကျွန်တော်တို့တပ်တွေသည် ဝဲပုံ့ရွာ ပတ်ဝန်းကျင်၊ ဝေါမြို့နယ်ဝန်းကျင်ရှိ ကျေးရွာများသို့ လှည့်လည်ကြပါသည်။ ထိုပတ်ဝန်းကျင်တွင် အကြွင်းအကျန်ရှိနိုင်မည်ထင်ရသော ရန်သူတို့ကို ရှင်းလင်းရန်ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော်ဂျပန်တို့တစ်ယောက်မှ မတွေ့ရတော့ပါ။ စစ်တောင်းမြစ်ကို ဘယ်လိုဖြတ်ကူးသွားသည်ကို မသိလိုက်ရတော့။

ကျွန်တော်တို့တပ် ဝေါတွင် ထိုင်နေကြရသည်။ ဗိုလ်ကျော်ဇော၏ ကျည်ဆန်မှန်သောဒဏ်ရာလည်း ကျက်သွားပြီ။

ဝေါတွင် ပျင်းရိစွာစောင့်နေရသော်လည်း ကျွန်တော်သည် တပ်မှ လှေစီးပြီး ပဲခူးစစ်တောင်းတူးမြောင်းအတိုင်း သနပ်ပင်သို့သွားလိုက်၊ တစ်ခါတလေ ပဲခူးအထိသွားလိုက် လုပ်နေတတ်ပါသည်။

ထိုအခါက ကျွန်တော်သည် တပ်၏အင်အားအဖြစ် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်မှတ်ထားလိုက်မိသည်။ ထို့ကြောင့် ပြင်ပသို့ ထွက်ခြင်း (ယခင်ကလောက် ဆက်သားလုပ်စဉ်ကမျိုး) မရှိတော့ပါ။ ပဲခူးရောက်လျှင် ကျွန်တော် ရွှေမော်ဓောဘုရားသို့သာ သွားပါသည်။

ဝေါတွင်ရှိနေစဉ်အတွင်းပင် ဂျပန်လက်နက်ချလိုက်သော သတင်းကို သိရပါတော့သည်။ ဩဂုတ်လ ၁၅ ရက်၊ ၁၉၄၅ ခုနှစ် ဖြစ်ပါသည်။

ဝေါတွင်ရှိနေစဉ်အတွင်းပင် ဂျပန်လက်နက်ချလိုက်သောအခါ ကျွန်တော်တို့တပ်မတော်သားများ၏စိတ်မှာ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးသွားသည်။

ကျွန်တော်တို့တပ်တွေ စိတ်လက်ပေါ့ပါးသွားသကဲ့သို့ သတင်းတွေလည်း သိချင်သောစိတ် ရှိနေပါသည်။ ကျွန်တော်တို့တပ်ရင်းမှူး ဗိုလ်အေးမောင်မှာ ရန်ကုန်သွားသဖြင့် တပ်ရင်းတွင် မရှိပါ။ ဗိုလ်လှသမိန်က ဗိုလ်လှမော်အား "ကျုပ်လည်း သွားဦးမယ်" ဟူ၍ ပြောပြီးတပ်မှထွက်သွားရာ တပ်တွင် လူရှင်းနေပါသည်။

တစ်နေ့တွင် တိုင်း (၄) မှ ဆက်သားတစ်ယောက်က လာပါသည်။ သူက မော်တော်ဆိုင်ကယ်နှင့်ပါ။ သူ့တာဝန်မှာ တိုင်း (၄) မှပို့သည့် သတင်း၊ အမိန့်စသည်တို့ကို တိုင်း (၄) လက်အောက်ခံတပ်ရင်းသို့ စာပို့ရသူဖြစ်ပါသည်။ သူကား ရုပ်ရှင်စတန့်မင်းသားကြီးတင်ဖေ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် သူ၏ဆိုင်ကယ်နောက်တွင်ထိုင်ပြီး ပဲခူးသို့ သွားခဲ့ပါတော့သည်။

ဤသို့သွားခဲ့ရသည့်အတွက် ကျွန်တော်အလွန်ပျော်သွား၏။ သူ့ကို ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားတွင် တွေ့ဖူးသည်။ ကျွန်တော်ကြိုက်သော မင်းသားဖြစ်ရကားသူ၏ ဆိုင်ကယ်နောက်တွင် ထိုင်ရတာကိုပင် ကျွန်တော့်တွင် ပျော်လှပါတော့သည်။ သို့သော် ထိုစဉ်အခါက ကျွန်တော့်အသက်မှာ ၁၉နှစ်ပြည့်ခါစသာဖြစ်လေရာ ကလေးသာသာဟုပင် ပြောရမည့်အရွယ်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် နိုင်ငံအတွက်သက်စွန့်ဆံဖျား ပင်ပန်းကြီးစွာ သွားလာလုပ်ခဲ့သည်က အခြား၊ ပျော်တာကအခြားဟုသာ တွေးရပါတော့သည်။

ကွန်မြူနစ်ပါတီသည် တော်လှန်ရေးကာလက ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုးနေခဲ့ရသော်လည်း တပ်မတော်က ရန်ကုန်ကို သိမ်းပြီးသောအခါ ကွန်မြူနစ်ပါတီဝင်တို့ ရန်ကုန်ရောက်လာကြပြီး ပါတီရုံးကို ပြောင် ဖွင့်လိုက်ကြပါသည်။

ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေး ကာလအတွင်းက တပ်မတော်၊ ပြည်သူလူထုနှင့် ပြည်သူ့အရေးတော်ပုံပါတီဝင်များ၊ အာရှလူငယ်များ၊ ကွန်မြူနစ်ပါတီဝင်တို့ပါ စည်းရုံးမှုကြောင့် ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးကြီး အောင်မြင်ခဲ့ရသည်။ စစ်တိုင်းအသီးသီးတွင် ညီညွတ်မှုရှိရန် သခင်စိုး

ကိုယ်တိုင် နိုင်ငံရေးဦးဆောင်မှုပေးခဲ့သည်။ တိုင်း (၂) မြစ်ဝကျွန်းပေါ်တွင် ပါတီသည် တပ်မတော်နှင့်စည်းလုံးညီညွတ်မှု မရခဲ့ဟူ၍ ကျွန်တော်ကြားရပါသည်။

ကျွန်တော်ရောက်ခဲ့သော တိုင်းတို့တွင် ကျွန်တော်ပေးခဲ့သော သင်တန်းတို့ကို တပ်တွင်းအရာရှိတို့ကို ဆွေးနွေးပွဲကျင်းပရာတွင်လည်းကောင်း၊ အရာခံ၊ အကြပ်တပ်သားတို့အား သင်တန်းပေးရာတွင်လည်းကောင်း အောင်မြင်မှုရှိခဲ့သည်။ တော်လှန်ရေးအတွက် စည်းရုံးရာတွင်လည်းကောင်း၊ ကျေးလက်အရောက်သွားရောက်ပြီး တော်လှန်ရေးအတွက် ဖတပလ၏ ဦးဆောင်မှုကိုပါဝင်ရန် စည်းရုံးရာတွင်လည်းကောင်း ကုန်းဘောင်ကျေးလက် လူထုက သဘောတူစည်းလုံးညီညွတ်စွာပင်လက်ခံ၍ တော်လှန်ရေးကို ဆင်နွှဲခဲ့ကြသည်။

မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဒေသတွင် ကွန်မြူနစ်ပါတီ၏ ခေါင်းဆောင်သခင်စိုး၏ မလုပ်သင့်၊ မလုပ်ထိုက်တာကိုလုပ်ခဲ့၍တစ်ကြောင်း၊ မဟာမိတ်တပ်ဖွဲ့ဝင်များကို ဆက်ဆံရာတွင်လည်း မလုပ်သင့်တာကို ပြုမူ၍တစ်ကြောင်းတို့ကြောင့် တပ်မတော်ဘက်မှ သခင်စိုးနှင့်အစီးကပ်၍ မရနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်ပုံရသည်ဟူ၍ ကျွန်တော် ကြားရပါသည်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် သခင်စိုး၏အပြုအမူများကြောင့် သခင်စိုးအပေါ်တွင် စိတ်ပျက်လာသည်ဟူ၍လည်း ကြားခဲ့ရသည်။

သို့သော် ၁၉၄၅ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ ၂၀ ရက်နေ့တွင် ကျင်းပခဲ့သည့် ပါတီကွန်ဂရက်သို့ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအား မဖိတ်ကြားဟူ၍သိရ၏။ ဗိုလ်ချုပ်အား ဧည့်သည်အဖြစ်ပင် မဖိတ်ခဲ့။ အထက်တွင် တင်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ကွန်မြူနစ်ပါတီအတွက် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက အကြံပေးခဲ့ပါသော်လည်း သခင်စိုး - သခင်သန်းထွန်းတို့သည် ကွန်မြူနစ်ပါတီ၏ အရေးကိစ္စများနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအား ဆွေးနွေးခြင်း၊ တိုင်ပင်ခြင်းမပြုခဲ့ပေ။ ထိုထက်ထူးသည်မှာ တပ်မတော်နှင့်ပတ်သက်သော ကိစ္စများတွင်လည်း ဂိုဏ်းဂဏသဘောထားများ ထားရှိလျက်ရှိ၏။ ဆန့်ကျင်မှုများပင်ရှိခဲ့ကြ၏။ ထိုသို့မဖြစ်ရန် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက

ရင်းရင်းနှီးနှီးအကြံပေးခဲ့သော်လည်း ကွန်မြူနစ်ပါတီဘက်က ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအား တုံ့ပြန်မှုမရှိခဲ့ကြောင်း သတင်းများကို ကြားနေရ၏။

ပါတီကွန်ဂရက်သို့ ကျွန်တော် တက်ခွင့်မရှိပါ။ ကျွန်တော်က တပ်တွင်းမှ လူ၊ တပ်စည်းကမ်းကိုလိုက်နာရသူ၊ ထို့မျှမက ကျွန်တော် ဘယ်ရပ်၊ ဘယ်မြို့က ကိုယ်စားလှယ်ဟူ၍လည်းမဟုတ်ရကား ပါတီ၏ ဒုတိယအကြိမ်ကွန်ဂရက်သည် ကျွန်တော်နှင့်မနီးစပ်နိုင်ပါ။ သို့သော် ကျွန်တော်သည် ပါတီတွင်သင်တန်းတက်ခဲ့၊ စာတွေဖတ်ခဲ့သူဖြစ်သည့် အတွက် ကွန်မြူနစ်ပါတီပေါ်တွင် သံယောဇဉ်မဖြတ်နိုင်ပါ။သို့ပါ၍ ဤသတင်းများကို နားစွင့်နေမိကြားနေမိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အဆိုပါ ကွန်မြူနစ်ပါတီကွန်ဂရက်သို့ ဗိုလ်သိန်းတန် တက်ခဲ့သည်ဟု ကြားရပါသည်။

ကွန်မြူနစ်ပါတီက ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းပေါ်တွင် ဆက်ဆံပုံတွေကို ကျွန်တော်ကြားသည့်အတိုင်းသာမှန်ပါက ဤလုပ်ရပ်သည် မမှန်ပါလားဟုတွေးမိ၏။ ကျွန်တော့်တွင် လုပ်ပိုင်ခွင့် မရှိပါ။ ဘက်လိုက်သည်ဟု ပြောချင် ပြော။ ဒီလိုလုပ်တာ ဟုတ်ပါ့မလားဟုလည်း တွေးမိပါသေးသည်။ ထိုသို့ မတင်မကျဒွိဟစိတ်တွေနှင့် နေနေစဉ်မှာပင် ဩဂုတ်လ ၁၂ ရက်၊ ၁၉၄၅ ခုနှစ်ရက်စွဲဖြင့် ဗမာ့တပ်မတော်ခေါင်းဆောင်အရာရှိကြီးများ အစည်းအဝေးက ထုတ်ပြန်သောကြေညာချက် ထွက်လာပါသည်။ ထိုကြေညာချက်မှာ -

ယခုအခါ ဂျပန်ဖက်ဆစ်များသည် ကျွန်တော်တို့တပ်မတော်နှင့် နိုင်ငံပေါင်းစုံမဟာမိတ်တပ်မတော်များ ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်သည်ကို ဖက်ပြိုင်ခြင်းငှာ မစွမ်းတော့ဘဲ လက်နက်ချရန်စကားများကို ကမ်းလှမ်းပြီးလေပြီ။

ကမ္ဘာ့စစ်ကြီးကား ပြီးတော့မည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်တို့ နိုင်ငံသူနိုင်ငံသားများ၏အရေးကား မပြီးသေး။ ကျွန်ုပ်တို့နိုင်ငံ၏အရေးတစ်ခုလုံးသည် ကျွန်ုပ်တို့ တပ်မတော်နှင့်လွတ်လပ်ရေးလိုချင်သူအားလုံး သက်စွန့်ကြိုးပမ်းထမ်းဆောင်ခဲ့ရသည်နှင့်အမျှ တိုင်းသူပြည်သားများအပေါင်း

တို့သည် လူမျိုးမရွေးဘာသာမရွေး တညီတညွတ်တည်း ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ရန် အထူး လိုပေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ တပ်မတော်အားလုံးသည်လည်းကောင်း၊ မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေးအတွက် စွန့်စွန့်စားစား ဆောင်ရွက်ခဲ့သူအပေါင်းတို့သည်လည်းကောင်း ဤ အပင်ပန်းခံ အဆင်းရဲအနစ်နာ အသေအကျေခံကာ ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်ခဲ့သည်မှာ လက်တစ်ဆုပ်မျှရှိသော လူတစ်စု၏ ကောင်းစားမှုကိုသာဦးတည်၍လည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်တို့၏ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ တိုးတက်မှုကိုသာရည်မှန်းလျက် ဆောင်ရွက်လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြသည်မဟုတ်ဘဲ မြန်မာနိုင်ငံလူထုအပေါင်း လွတ်လပ်ရေးအတွက် ရည်စူးလျက်လုပ်ခဲ့ကြသည့်အကြောင်းကို ခေါင်းဆောင်ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် နိုင်ငံသူနိုင်ငံသားအပေါင်းတို့အား အထူးလေးနက်စွာ ဖော်ပြလိုပေကြောင်း။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ခေါင်းဆောင်အရာရှိများ၏ အစည်းအဝေးက မြန်မာနိုင်ငံအတွင်း ခေါင်းဆောင်မည့်ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် တိုင်းသူပြည်သားအပေါင်း စိတ်ဝမ်းကွဲပြားခြင်းအလျဉ်းမရှိဘဲ ဖက်ဆစ်တိုက်ဖျက်ရေးပြည်သူ့လွတ်လပ်ရေးအဖွဲ့ချုပ်အတွင်း ထိရောက်စွာ ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ကာ မြန်မာနိုင်ငံလွတ်လပ်ရေးနှင့်ပြန်လည်ထူထောင်ရေးလုပ်ငန်းအရပ်ရပ်ကို တညီတညွတ်တည်း နှောင့်နှေးဆိုင်းငံ့ခြင်း အလျဉ်းမရှိဘဲ ဆောင်ရွက်ကြရန် ပြင်းထန်စွာ တိုက်တွန်းလိုက်ပါကြောင်း။

၁။	ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း	(စစ်သေနာပတိ)
၂။	ဗိုလ်မှူးကြီးလက်ျာ	(ဒုတိယစစ်သေနာပတိ)
၃။	ဗိုလ်မှူးကြီးဇေယျ	(စစ်ဦးစီးမှူး)
၄။	ဗိုလ်မှူးကြီးနေဝင်း	(ရှေ့တန်းစစ်ဌာနချုပ်မှူး)
၅။	ဗိုလ်မှူးမောင်မောင်	(တိုင်းအမှတ် ၁ မှူး)
၆။	ဗိုလ်မှူးအောင်ကြီး	(မြစ်ဝကျွန်းပေါ်တိုင်းမှူး)
၇။	ဗိုလ်မှူးကျော်ဇော	(တိုင်းအမှတ် ၄ မှူး)
၈။	ဗိုလ်မှူးရဲထွဋ်	(တိုင်းအမှတ် ၆ မှူး)
၉။	ဗိုလ်မှူးအောင်	(တိုင်းအမှတ် ၇ မှူး)
၁၀။	ဗိုလ်မှူးအာဥ္စာဝက	(အထက်မြန်မာပြည်တိုင်းမှူး)

ကျွန်တော်သည် ဗမာ့တပ်မတော်ခေါင်းဆောင်အရာရှိများ အစည်းအဝေးက ထုတ်ပြန်လိုက်သည့် ကြေညာချက်ကို ဖတ်လိုက်ရသောအခါ အားတက်သောခံစားချက် ဝင်လာသည်။ မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေးအတွက် တပ်မတော်က အားသွန်ခွန်စိုက်လုပ်မည်ဟူ၍ ယုံကြည်မိလိုက်သည်။ တပ်မတော်အရာရှိကြီးများ ကြေညာချက်မထုတ်မီက အမေရိကန်တပ်က ၁၉၄၅ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ ခြောက်ရက်နှင့် ကိုးရက်နေ့တို့တွင် ဂျပန်နိုင်ငံရှိ ဟီရိုရှီးမားနှင့်နာဂါစကီ မြို့ကြီးနှစ်မြို့အား အဏုမြူပုံးကြဲလိုက်ရာ လူများစွာသေကျေကာ အိုးအိမ်တို့ပျက်စီးကာ အထိနာလှခဲ့သည်။ ထိုနှစ် ဩဂုတ်လ ၁၅ ရက်တွင် ဂျပန်တို့ လက်နက်ချခဲ့ရတော့သည်။

ကျွန်တော် ထိုစဉ်က ယုံကြည်ခဲ့သော ပုံကလေးကိုပြောပြချင်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ သပိတ်မှောက်ကျောင်းသားဖြစ်ခဲ့၏။ ယူဂျီလှုပ်ရှားမှုများလုပ်ခဲ့ကြ၏။ ကျွန်တော် ပါခဲ့ပါသည်။ ဘီအိုင်အေ ဘီဒီအေတပ်များဖွဲ့တော့လည်း မည်မျှ တောခေါင်ချောင်ကျပါစေ အင်မတန်ဝေးလံသောအရပ်ကပင်လျှင် ယောကျ်ားဆိုပါက ထိုတပ်များတွင် ပါဝင်တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြ၏။ စားတော့ ကျောက်ခဲ၊ အိပ်တော့ ဆူးပေါ် ဆိုသကဲ့သို့ မိမိ၏အသက်ကို ပန်းတစ်ပွင့်ဖက်တစ်ရွက်သာသဘောထားပြီး တပ်သားဘဝတွင် ပျော်မွေ့ခဲ့ကြ၏။ တပ်မတော်သားတစ်ယောက်ဆိုသည်မှာ လစာမရပါ။ ထောက်ပံ့ကြေးအဖြစ် ၁၀ ကျပ် (ဂျပန်ငွေ) သာ ရခဲ့ပါသည်။

ဤသို့ ပါးကို အကြိမ်ကြိမ်အချခံပြီး ထမင်းကို ဟင်းမပါဘဲစားပြီး စစ်တပ်တွင်းဝယ် ပါဝင်တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသည်မှာ နိုင်ငံလွတ်လပ်ရေးဟူသော အကြောင်းတစ်ခုတည်းကြောင့်သာ ဖြစ်ပါသည်။

ဗမာ့တပ်မတော်ခေါင်းဆောင်အရာရှိများပြောခဲ့သလို ကြေညာခဲ့သလို ကိုယ်ရေးကိုယ်တာတိုးတက်မှုဟူသော မျှော်လင့်ချက်ဟူ၍ တစ်ဆံခြည်မပါခဲ့ပါ။ မိဘကို စွန့်ခဲ့ရ၏။ ချစ်သူကို ထားခဲ့ရ၏။ ဇာတိကို ခွဲခွာခဲ့ရ၏။ အကြောင်းကား နိုင်ငံလွတ်လပ်ရေးဟူသော အကြောင်းတစ်ကြောင်းတည်းကြောင့်သာ ဖြစ်ပါသည်။

စစ်ပြီးကြောင်းကြေညာစဉ်က ဝေဝါးသွားခဲ့သောအတွေးတို့သည် ယခု ဗမာ့တပ်မတော်ခေါင်းဆောင်အရာရှိကြီးများ၏ ကြေညာချက်ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ရှေ့ဆက်ရမည့်ခရီးကို ပြတ်သားစွာ မြင်လာမိသည်။ လွတ်လပ်ရေးအတွက် အလုပ်တွေရှိသေးသည်ဟူ၍။

ထိုသို့နေနေစဉ်မှာပင် ရန်ကုန်မှလာသော သတင်းစာများကို စောင့်ဖတ်ရ၏။ သတင်းစာရမှုအချိန် မမှန်ပါ။ တစ်ခါတစ်ရံ ရေဒီယိုနားထောင်ရာတွင် သတင်းများကြားရပါသည်။ ထိုကြောင့်ပင် နေသူရိန်အစည်းအဝေး ဟူသောစကားသည် နားတွင်းဝယ် လျှံလာပါသည်။

ဂျပန်လက်နက်ချကြောင်း ကြေညာပြီးနောက်နေ့မှာပင် ဖတပလဌာနချုပ်ခေါင်းဆောင်များ စုဝေးပြီး နှစ်ရက်တိတိ စည်းဝေးကြပါသည်။ ဩဂုတ်လ ၁၆ ရက် ၁၇ ရက်အစည်းအဝေးများသို့ ဖတပလအဖွဲ့ချုပ်၏ဦးစီးအဖွဲ့ဝင်များတက်ရောက်ကြပြီး ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက ကမ္ဘာစစ်ပြီးဆုံးခြင်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး မြန်မာပြည်အတွက် ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ရမည့် လုပ်ငန်းအစီအစဉ်များကို မိန့်ကြားသည်ဟူ၍ကြားပါသည်။

ထိုအစည်းအဝေးကပင် ဩဂုတ်လ ၁၉ ရက်နေ့တွင် အစည်းအဝေးတစ်ရပ်ကျင်းပရန် ဗဟန်းမြို့နယ်၊ ကန်တော်ကြီးဝင်းအတွင်း ဗဟန်း (၃) လမ်းထိပ်နှင့်မျက်စောင်းထိုး နေသူရိန်ပြဇာတ်ရုံတွင် ကျင်းပရန် ဖိတ်ခေါ် လိုက်ပါသည်။

ဖတပလက ဦးစီးကျင်းပမည့် လူထုအစည်းအဝေးကြီးတွင် -

၁။ ဗမာ့တပ်မတော်နှင့်ပတ်သက်သော သဘောထား၊

၂။ နိုင်ငံအုပ်ချုပ်ရေးနှင့်ပတ်သက်သော သဘောထား၊

၃။ တစ်နိုင်ငံလုံး ညီညွတ်ရေးနှင့်ပတ်သက်သော သဘောထားတို့ကို အဆိုအဖြစ်တင်သွင်း ဆုံးဖြတ်ကြရန် သဘောတူကြသည်ဟု ကျွန်တော်ကြားရသည်။

ဤအစည်းအဝေးသို့ တက်ရောက်ရန် လှုံ့ဆော်ချိန်မှာ ဩဂုတ်လ ၁၇ ရက်နှင့်၁၈ ရက် နှစ်ရက်သာရှိပါသော်လည်း ရန်ကုန်မြို့လူထုသည် ဖတပလအဖွဲ့ကို စိတ်ဓာတ်တက်ကြွစွာ အင်တိုက်အားတိုက် အစည်း

အဝေးကြီးသို့ တက်ရောက်ခဲ့ကြသည်။ ထိုမှတစ်ပါး ရဲဘော်သုံးကျိပ်ဝင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း တပ်မတော်သေနာပတိဟုကြားဖူးသော်လည်း ဖက်ဆစ်၏ဖိနပ်အောက်မှ မြန်မာလူထုကိုကယ်တင်ခဲ့သော တပ်မတော်သေနာပတိ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကို အလွန် စိတ်ဝင်စားနေကြပုံရသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် အစည်းအဝေးကြီး၏အရှိန်အဝါသည် လွန်စွာကြီးခဲ့တော့သည်။

၁၉-၈-၄၅ နေ့က နေသူရိန်ပြဇာတ်ရုံကြီးတွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း မိန့်ခွန်းပြောနေဆဲ စင်၏နောက်ပိုင်းက ကျိုးကျခဲ့၏။ စင်ပေါ်ကလူတွေ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သော်လည်း လူထုမသိလိုက်၊ ဗိုလ်ချုပ်ကသူ၏ မိန့်ခွန်းကိုသာ ဆက်လက် မိန့်ကြားနေသည်ကို ငြိမ်ပြီးနားထောင်နေကြောင်း နောင်တွင် ကျွန်တော်သိခဲ့ရပါသည်။

ရန်ကုန်မြို့ရှိလူထုကြီးသည် နေ့ ၁၁ နာရီလောက်တွင် နေသူရိန်ရုံသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ လူထုကြီးက များလွန်း၍ မဆံ့၊ ရှေ့က အပင်တွေအောက်တွင် ထီးဆောင်းပြီး ထိုင်ကြ၏။

သဘာပတိဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းဖြစ်ပြီး အတွင်းရေးမှူး သခင်သန်းထွန်းနှင့်ဦးစီးအဖွဲ့ဝင်များဖြစ်သော ကိုဗဆွေ၊ ကိုဗဟိန်း၊ ဗိုလ်မှူးကြီးလက်ျာ၊ ဗိုလ်မှူးကြီးနေဝင်း၊ သခင်ချစ်၊ ဦးဘချို (ဂျာနယ်ကျော်) ဦးချစ်မောင်၊ ဦးမြ၊ သခင်မြသွင်၊ သခင်ဝတင်၊ ဦးဘဂျမ်း၊ ကိုကျော်ရင်၊ ဦးအောင်ဇံဝေတို့သည် စင်ရှေ့တန်းတွင် နေရာယူကြရပါသည်။

ဗိုလ်မှူးကြီးဇေယျ၊ ဗိုလ်မှူးမောင်မောင်၊ ဗိုလ်မှူးရဲထွဋ်၊ ဗိုလ်မှူးကျော်ဇော၊ ဗိုလ်မှူးအောင်၊ ဗိုလ်မှူးအောင်ကြီးတို့လည်း စင်မြင့်တွင် နေရာယူထားကြ၏။ ရုံအတွင်းရှိပရိသတ်များကြားတွင်လည်း တပ်မတော်ယူနီဖောင်းဝတ်များကို တွေ့ကြရ၏။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းဟောပြောရန် ထသောအခါ လူထုကြီးက တော်လှန်ရေးကိုခေါင်းဆောင်သူ၊ ဖက်ဆစ်အောက်က ကယ်ခဲ့သူ၊ လွတ်လပ်ရေးကိုရယူပေးမယ့်သူအဖြစ် ခံစားသိနေရော့လားမသိ၊ လက်ခုပ်တီးကြ၏။ လက်ခေါက်မှုတ်ကြ၏။ အားပေးသံတွေလျှံနေကြောင်း နောင်တွင် ကျွန်တော်သိရသည်။

အဆိုပါအစည်းအဝေးကြီးတွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ပြောကြားခဲ့သော မိန့်ခွန်းမှာ -

ဖက်ဆစ်တိုက်ဖျက်ရေးပြည်သူ့လွတ်လပ်ရေးအဖွဲ့ချုပ်သည် ပါတီအဖွဲ့အစည်းမဟုတ်ကြောင်း၊ လွတ်လပ်ရေးကိုအရယူရန် တိုက်ပွဲဝင်လိုသည့် တပ်မတော်သားများ၊ ကွန်မြူနစ်ပါတီ၊ ပြည်သူ့အရေးတော်ပုံ ပါတီတို့ ပူးပေါင်းပြီး ၁၉၄၄ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လကပင်စတင် ဖွဲ့စည်းခဲ့ခြင်းဖြစ် ကြောင်း၊ ဖတပလအဖွဲ့ချုပ်ကို လူမျိုးဘာသာမရွေးတိုင်းသူပြည်သားတိုင်း ပါဝင်နိုင်ကြောင်း၊ ဤအဖွဲ့ချုပ်မှာ ဘယ်ပါတီရဲ့မူပိုင်အဖွဲ့ မဟုတ်ကြောင်း၊ တိုင်းပြည်လွတ်လပ်ရေးအတွက် တစ်တိုင်းပြည်လုံးကို သွေးစည်းဖို့ ဖွဲ့စည်းခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း။

အဖွဲ့ချုပ်ကြီးအနေဖြင့် မဟာမိတ်အင်အားစုများနှင့်ဆက်သွယ်ခဲ့ကြောင်း၊ မတ်လ ၂၇ ရက်နေ့ကစပြီး တစ်တိုင်းပြည်လုံး တပ်မတော်က ကြီးမှူးပြီး ဖက်ဆစ်ဂျပန်တို့ကိုတော်လှန်ခဲ့ကြောင်း၊ ရခိုင်ဘက်မှာလည်း ရခိုင်ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးသမားများက ဂျပန်ကိုတော်လှန်ခဲ့ကြောင်း၊ တော်လှန်ရေးတွင် ကချင်၊ချင်း၊ကရင်၊ ရှမ်းအစရှိသော နိုင်ငံတစ်ဝန်းရှိ လူမျိုးပေါင်းစုံပါဝင်ခဲ့ကြကြောင်း။

အထက်မြန်မာပြည်တွင် ကွယ်လွန်သွားပြီဖြစ်သော ဗိုလ်မှူးကြီး ဗထူးက တော်လှန်တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြောင်း၊ မိတ္ထီလာတွင် တပ်ရင်း (၅) နှင့် တောင်ငူတွင်ပြောက်ကျားတပ်များက တော်လှန်ခဲ့ကြောင်း၊ တပ်မတော်နှင့်ပြောက် ကျားတပ်များက ဂျပန် ၂၀၀၀၀ ထက်မနည်း ကျဆုံးစေခဲ့ပြီး သုံ့ပန်း ၃၀၀ ကျော် ဖမ်းဆီးမိခဲ့ကြောင်း၊ တပ်မတော်နှင့်ပြောက်ကျားတို့၏ တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် မဟာမိတ်တပ်များရန်ကုန်သို့ အရောက်မြန်ခဲ့ကြောင်း၊ ဤသို့တော်လှန်တိုက်ခိုက်ခဲ့သည့်အတွက် ဖက်ဆစ်ဂျပန်များ ရန်ကုန်က အမြန်ထွက်ပြေးရပြီး အဖျက်အဆီးများ လုပ်မသွားနိုင်ကြောင်း၊ နောက်ဆုံးစစ်တောင်းမြစ်ဝှမ်းတစ်လျှောက်မှ ရှုပ်ရှုပ်ချွံချွံ တိုက်ခဲ့ကြောင်း၊ တပ်မတော်နှင့်ပြည်သူများ၏ ရှုပ်ရှုပ်ချွံချွံတိုက်ခဲ့မှုကို မဟာမိတ်တို့က အသိအမှတ်ပြု ချီးကျူးလာရကြောင်း။

ဤသို့တိုက်ခဲ့သောစိတ်ဓာတ် ပြည်သူများကပါ အားပေးကြသည့်အတွက် မြန်မာနိုင်ငံကို ဗြိတိသျှအစိုးရက လုပ်ချင်တိုင်းလုပ်လို့မရဘဲ "ခင်ဗျားတို့သာညီညွတ်ပြီး လွတ်လပ်ရေးလိုချင်ရင်ပေးမယ်" ဆိုတဲ့စကားမျိုး ပြောလာရကြောင်း၊ ကမ္ဘာ့အခြေအနေဟာ သိပ်ကောင်းလာပြီ၊ ကမ္ဘာ့ပြည်သူများ နိုးကြားလာကြပြီဖြစ်သဖြင့် ယခင်က ညာစားနေကြသူများကို ဖြုတ်ချပြီး၊ ပြည်သူ့အရေး တကယ်လုပ်မည့်သူများ အစိုးရဖွဲ့နေကြပြီဖြစ်ကြောင်း။

ဥရောပတိုင်းပြည်များတွင် ပြည်သူ့အစိုးရများ တက်လာကြပြီ။ အင်္ဂလန်မှာ ကွန်ဆာဗေးတစ်ပါတီ ပြုတ်ပြီး၊ လေဘာပါတီက ရွေးကောက်ပွဲတွင် အပြတ်အသတ်နိုင်လိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်း။

ယခုအခါ မြန်မာနိုင်ငံလွတ်လပ်ရေးလုပ်ငန်းဟာ အကောင်အထည်ရှိလာပြီဖြစ်ကြောင်း၊ လက်နက်ခဲယမ်းမီးကျောက် မပြည့်မစုံဖြင့် အပင်ပန်းခံပြီး တပ်မတော်သားတွေတိုက်ခဲ့တာ ကိုယ်ကျိုးမဟုတ်ဘဲ တိုင်းပြည် လွတ်လပ်ရေးအတွက် ပြည်သူလူထုကြီးကောင်းစားရေးအတွက်သာဖြစ်ကြောင်း။

ဒါကြောင့်ပြည်သူအားလုံး ပြည်သူ့လွတ်လပ်ရေးအဖွဲ့ချုပ်သို့ တညီတညွတ်တည်းဝင်ရောက်ပြီး လွတ်လပ်ရေးရရှိရန်နှင့် လူထုကောင်းစားရေးဖြစ်မြောက်ရန်လုပ်ကြဖို့ တိုက်တွန်းပါကြောင်း၊ တပ်မတော်သားတွေဟာ စစ်မြေပြင်မှသေအံ့ဆဲဆဲ " လွတ်လပ်ရေးရပ့်မလား၊ ကျုပ်တို့ကတော့ တာဝန်ကျေပြီ၊ ခေါင်းဆောင်မယ့် လူကြီးတွေတာဝန်ကျေအောင် လုပ်ကြပါ" ဟူ၍ မှာကြကြောင်း။

တပ်မတော်ကိစ္စလည်း ပြောပြလိုကြောင်း၊ တပ်မတော်ကို အမည်သာရှိတဲ့ ဗြိတိသျှတပ်မတော်ထဲသို့ သိမ်းသွင်းမည်ဟု သာမန်ဆိုထားကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် မရှင်းလင်းတာတွေရှိသေးကြောင်း၊ ဤအစည်းအဝေးတွင် တပ်မတော်ကိစ္စတောင်းဆိုချက်များ တင်ပြမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ တပ်မတော်ကို လွတ်လပ်တဲ့တိုင်းပြည်ရဲ့ တပ်မတော်ဖြစ်လာရအောင်၊ လွတ်လပ်ရေးကို ရယူပေးမည့် ပြည်သူ့လွတ်လပ်ရေး

အဖွဲ့ချုပ်သို့ဝင်ရောက်ပြီး ရအောင်လုပ်ပေးပါဟု မှာကြားလိုကြောင်း စိတ်ဓာတ်တက်ကြွဖွယ်ရာ မိန့်ကြားခဲ့သည်ဟု ဖတ်ရပါသည်။

ထိုစဉ်က ကျွန်တော်သည် ပဲခူးတိုင်း (၄)တွင် ရောက်နေခိုက် ဖြစ်ပါသည်။ တပ်တွင်းတွင် လုပ်စရာအလုပ်မရှိသကဲ့သို့ပင် ရန်ကုန်သို့သွားရန်လည်း အလုပ်မရှိပါ။ ရရှိလာသောသတင်းစာတို့ကိုဖတ်ရင်း စိတ်ဝင်စားသူတို့ပြောသော နိုင်ငံရေးသတင်းများကို နားစွင့်နေရသည့်အခါဖြစ်ပါသည်။

ဗိုလ်သိန်းတန်သည် တိုင်း (၄) ၏ ဒုတိယတိုင်းမှူးဖြစ်သကဲ့သို့ ကွန်မြူနစ်ပါတီတွင်လည်း အရေးပါသူဖြစ်ပေရာ ရန်ကုန်သို့ မကြာမကြာ သွားနေတတ်ပါသည်။ ဗိုလ်လှမြိုင် (ကိုဆောင်း) နှင့် ဦးဘရှင် (နောင်တွင် ဗိုလ်မှူးဘရှင် သမိုင်းကော်မရှင်) တို့ကလည်း တိုင်း (၄) စာစောင်ကို ပုံမှန်ထုတ်ဝေရန် လုံးပန်း၍နေကြသောကြောင့် ကျွန်တော်နှင့်အချိန်ကုန်ခံပြီး စကားမပြောနိုင်သူတွေ ဖြစ်နေပါသည်။

တစ်ရက်တွင် ဗိုလ်သိန်းတန် ရန်ကုန်မှပြန်လာပြီး ကျွန်တော့်အား စာရွက်တစ်ရွက်ပေးပါသည်။ ထိုစာကား ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီ၏ ဒုတိယအကြိမ် ကွန်ဂရက်နှင့်ပတ်သက်သောစာ ဖြစ်ပါသည်။

ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီ၏ ကွန်ဂရက်ကိုဂျပန်ခေတ်က မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဒေသ ဒေးဒရဲမြို့နယ် ဝကလေးရွာတွင် ကျင်းပခဲ့၏။ ဒုတိယကွန်ဂရက်ကျင်းပချိန်တွင် သခင်စိုးက ပါတီဝင်များမစုံသည့်အတွက် ကွန်ဖရင့်သဘောကျင်းပရန် ညွှန်ကြားသည့်အတွက် အာအီးတီရုံး တတိယထပ်တွင်ပင် အကျဉ်းရုံးကျင်းပခဲ့ကြောင်း အထက် တစ်နေရာတွင် ရေးခဲ့ပါ၏။ ယခု ဒုတိယအကြိမ်ပါတီကွန်ဂရက်ကို တရားဝင် စမ်းချောင်းဗားကရာလမ်းတွင် ကျင်းပခဲ့၏။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် တက်ခွင့် မကြုံခဲ့ပါ။ သို့သော် ဗိုလ်သိန်းတန်တက်ခွင့်ရသောကြောင့် ကွန်ဂရက်တွင် ပြောကြ၊ ဆွေးနွေးကြတာတွေကို ကျွန်တော် သိရပါတော့သည်။

ကျွန်တော်သိရသည်မှာ နောက်ကျမှသိရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီကွန်ဂရက်ကို ဇူလိုင်လ ၂၀ရက်၊ ၁၉၄၅ ခုနှစ်က ကျင်းပခဲ့၏။ သခင်သန်းထွန်းက သဘာပတိအဖြစ် ဆောင်ရွက်ပြီး သခင်စိုးက အခမ်းအနားမှူးအဖြစ် တာဝန်ယူပါသည်။ အခမ်းအနားတွင် ပြောသော သခင်သန်းထွန်း၏မိန့်ခွန်းကို ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားစွာ ဖတ်မိလိုက်ပါသည်။

စစ်နိုင်တဲ့ကွန်ဂရက်

သခင်သန်းထွန်းက "ဒီကွန်ဂရက်ဟာ ကျွန်တော်တို့ပါတီရာဇဝင်မှာ သာမက မြန်မာနိုင်ငံရာဇဝင်မှာပါ မော်ကွန်းထိုးရမယ့် ကွန်ဂရက်ပဲ" ဟူ၍ ဦးစွာ အဖွင့်စကားပြောလိုက်လေသည်။ သူကဆက်ပြောသည်မှာ လွန်ခဲ့သော သုံးနှစ်ပတ်လုံး ပုန်းသူကပုန်း၊ လျှိုးသူကလျှိုးနဲ့ တိတ်တိတ်ပုန်း ဂျပန်တော်လှန်ရေးကိုလုပ်ခဲ့တဲ့ ကျုပ်တို့ပါတီဟာ အခုအခါ ဂျပန်ဖက်ဆစ်တို့ကို မြန်မာပြည်မှာ နိုင်ပြီ။ အပြင်ကို ပေါ်ထွက်လာခဲ့ပြီ။ ကျုပ်တို့ပါတီဟာ စစ်နိုင်တဲ့ပါတီအဖြစ်နဲ့ မားမားမတ်မတ်ကြီးပေါ်လာခဲ့ပြီ။

ကျုပ်တို့ အခု တွေ့ဆုံတဲ့အခါမှာ ပထမကွန်ဂရက်တုန်းကလို မဟုတ်၊ တထိတ်ထိတ်တလန့်လန့်စည်းဝေးတာမဟုတ်ဘဲ စစ်နိုင်သူတို့အနေနဲ့ စည်းဝေးတာပဲ။

ဒီကွန်ဂရက်မှာ စစ်မြေပြင်တွင် ဂျပန်နှင့်ရင်ဆိုင်တိုက်နေကြရသော ဗမာ့တပ်မတော်သားပါတီဝင်များ၊ ပြောက်ကျားခေါင်းဆောင်များလည်း အမြောက်အမြားပါဝင်တယ်။ ဒီ့အပြင်စစ်တောင်းတစ်ဖက်ရန်သူတို့၏ နောက်ကြားမှာ တိုက်နေတဲ့ ဗမာ့သားကောင်းရတနာ အစစ်များလည်း တက်ရောက်ကြတယ်။ ဒီကွန်ဂရက်ကို ဒီလိုပါတီရဲ့သားကောင်းရတနာများ၊ နိုင်ငံရဲ့သားကောင်းရတနာများ၊ အာဇာနည်များအတွက် ကျုပ်တို့အားလုံးက ကြေကွဲဝမ်းနည်းကြတယ်။ ဒါ့အပြင် မြန်မာပြည်၏ လွတ်မြောက်ရေးအတွက် နည်းအမျိုးမျိုးတို့နှင့်စွန့်စားတိုက်ခိုက်ခဲ့ကြတဲ့ မြန်မာပြည်သူပြည်သားအားလုံး ပါခဲ့ကြတယ်။ ကမ္ဘာ့လွတ်လပ်ရေးအတွက် တိုက်ခိုက်ကြတဲ့ မဟာမိတ်တပ်များကို ကျုပ်တို့ဟာ ဝတ္တရားကျေတဲ့ အိမ်ရှင်ပီပီ ခရီးဦးကြိုပြုရမယ်။ ခင်မင်ရင်းနှီးစွာ ပေါင်းကြမယ်"

ဟူ၍စကားချီးပြောလိုက်ပြီး သူချီးမွမ်းလိုသူ ပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ဦးအကြောင်းကို ပြောရာတွင်-

ကျုပ်တို့ရဲ့ စစ်နိုင်သူကွန်ဂရက်ကြီးက ကျုပ်တို့ရဲ့ပါတီအောင်မြင်မှုများနဲ့ပတ်သက်လို့ ပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ဦးရဲ့လုပ်ရပ်ကို ထူးထူးခြားခြားမှတ်တမ်းတင်ထားအပ်တယ်။

ဒီနှစ်ဦးကတော့ ကျုပ်တို့ရဲ့ ရဲဘော်ခေါင်းဆောင်ကြီး အထွေထွေအတွင်းရေးမှူးသခင်စိုးနှင့် ကျုပ်တို့ရဲ့ ခေါင်းဆောင်နိုင်ငံခြားကိုယ်စားလှယ် ကိုသိန်းဖေပဲ။

ကျုပ်တို့ ခေါင်းဆောင်ကြီးသခင်စိုးဟာ ဂျပန်ဖက်ဆစ်တို့ ကြီးစိုးသည့် သုံးနှစ်ကာလပတ်လုံး ပုန်းအောင်းကာ ကျုပ်တို့ပါတီလုပ်ငန်းတွေကို ရှေ့ဆောင်ပြုခဲ့တယ်။ ဂျပန်ဖက်ဆစ်တို့ရဲ့ လုံ့စွပ်ကိုသီကာပွတ်ကာနှင့် အနှံ့အပြားသွားရောက်ပြီး ဖက်ဆစ်တိုက်ဖျက်ရေးလုပ်ငန်းကြီးကို ခေါင်းဆောင်ခဲ့တယ်။ ကျုပ်တို့ပါတီဝင်တို့ကလည်း သခင်စိုးနဲ့ကင်းကွာနေစေကာမူ သခင်စိုးဟာကျုပ်တို့ရဲ့ အလယ်မှာအမြဲရှိသလို ဝတ္တရားကို ဖြစ်မြောက်အောင်ဆောင်ရွက်ခဲ့တယ်။ သခင်စိုးရဲ့ ရှေ့ဆောင်မှုမှန်ကန်သဖြင့် ကျုပ်တို့ဟာ စစ်နိုင်သူတို့ရဲ့ပါတီ ဖြစ်ခဲ့ပြီ၊ သခင်စိုးကို ကျုပ်တို့ပါတီကရော မြန်မာပြည်ကပါ ချီးမြှောက်နိုင်ဆုံး ချီးမြှောက်ခြင်းကိုပြုကြရမယ်။

ကျုပ်တို့ပါတီလုပ်ငန်းအောင်မြင်မှု၊ဖက်ဆစ်ဂျပန်တို့လက်မှ မြန်မာပြည်လွတ်မြောက်မှုအတွက် နိုင်ငံရပ်ခြားသို့ သက်စွန့်ဆံဖျား စွန့်စားသွားရောက်ပြီး ကမ္ဘာပြည်သူပြည်သားအပေါင်းတို့က ကူညီအောင်ဆောင်ရွက်တဲ့လူဟာ တက်ဘုန်းကြီးကိုသိန်းဖေပဲ၊ ကိုသိန်းဖေဟာ ဘယ်လောက် မြန်မာပြည်အတွက် ဆောင်ရွက်ခဲ့တယ်ဆိုတာကို တစိမ့်စိမ့်အားဖြင့် သိလာကြလိမ့်မယ်။ ပြောလို့ဆိုလို့ မကုန်ခန်းနိုင်အောင် များပြားတယ်။ ဒါတင်မကသေးဘူး အပြင်မှာနေ၍ မြန်မာပြည်တွင်းလုပ်နေသူတို့ လမ်းမမှားရအောင် အမြဲတစေ ညွှန်ကြားနေသူဟာ ကိုသိန်းဖေပဲ။ အတိအလင်းဝန်ခံရရင် ကျုပ်တို့ဟာ ဂျပန်

ဖက်ဆစ်တို့ သံကွန်ချာအောက်မှာနေကြလို့ ကျုပ်တို့အယူအဆ အတွေးအခေါ်တွေ မကြာခဏ ဖောက်ပြန်ခဲ့တယ်၊ အထူးသဖြင့် အင်္ဂလိပ်တို့နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ သဘောထား၊ လက်နက်နဲ့ပတ်သက်လို့သဘောထား မကြာခဏ ဖောက်ပြန်သည်ကို လွန်ခဲ့တဲ့သုံးနှစ်အတွင်း ထုတ်ပြန်တဲ့ စာရွက်စာတမ်းများကို ကြည့်ရင်သိနိုင်တယ်။ ကျုပ်တို့ဟာ တိုးတက်နေတဲ့ ကမ္ဘာပြည်သူပြည်သားတွေရဲ့ခြေလှမ်းကို မလိုက်နိုင်ခဲ့ဖူး၊ သို့ပေမယ့် ကမ္ဘာ့တော်လှန်ရေးနဲ့ ရင်ပေါင်တန်းလိုက်နေတဲ့ ကိုသိန်းဖေဟာ ကျုပ်တို့ရဲ့ အယူအဆလွဲတာတွေကို အမြဲတစေ ပြုပြင်ခဲ့တယ်။ မြန်မာပြည်၏ ဂျပန်တိုက်ဖျက်ရေးလုပ်ငန်းကို ကမ္ဘာက အသိအမှတ်ပြုလာတာဟာ ကိုသိန်းဖေရဲ့ ဆောင်ရွက်ချက်ဖြစ်တယ်။ မဟာမိတ်နိုင်ငံသားများနဲ့ရော မဟာမိတ်စစ်တပ်နဲ့ရော မြန်မာပြည်သူပြည်သားတို့ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး သဘောပေါက်နားလည်ကြတာလည်း ကိုသိန်းဖေရဲ့လှုံ့လကြောင့်ဖြစ်တယ်။ ကိုသိန်းဖေကျေးဇူးဟာ မြန်မာပြည်ပေါ်မှာ မကုန်မခန်းနိုင်အောင်တင်တယ်။ သခင်စိုးလိုပဲ ကျုပ်တို့ရဲ့ပါတီကရော မြန်မာပြည်ကရော အချီးမြှောက်ကြီး ချီးမြှောက်ကြရမယ်။

သခင်သန်းထွန်း၏မိန့်ခွန်းအစတွင် သခင်စိုးနှင့်တက်ဘုန်းကြီး ဦးသိန်းဖေတို့အားအလွန်အကျူး ချီးကျူးထားပေသည်။ ထိုသို့ ချီးကျူးရသည်ကို ကျွန်တော် သဘောကျပါသည်။ သခင်စိုး၏ လုပ်ဆောင်မှုသည် လည်းကောင်း၊ တက်ဘုန်းကြီး ဦးသိန်းဖေ၏လုပ်ဆောင်မှုသည် လည်းကောင်း မြန်မာသမိုင်းတွင် အဓိကအခန်းက ပါဝင်သည်ဟူ၍ ကျွန်တော် ယုံပါသည်။

သို့သော်ကျွန်တော်ဘဝင်မကျသော အချက်ရှိနေပါသည်။ ထိုအချက်ကား ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ခေါင်းဆောင်သောဗမာ့မျိုးချစ်တပ်မတော်၏အကြောင်းကို ထည့်သွင်းထားတာ မတွေ့ရ၍ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ထက်မက ကွန်မြူနစ်ပါတီ၏ ဒုတိယကွန်ဂရက်သို့ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအား မဖိတ်ခဲ့ခြင်းကိုလည်း ကျွန်တော်ဘဝင်မကျနိုင်အောင် ဖြစ်နေမိပါသည်။

ထိုမှတစ်ပါးလည်း သခင်သန်းထွန်းက ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးတွင် ပါဝင်ခဲ့သော ပြည်သူ့အရေးတော်ပုံပါတီ၊ အာရှလူငယ်စသည့် အဖွဲ့အစည်းဝင်များ၊ အခြားသောသူတို့အား ကွန်မြူနစ်ပါတီမှသာ ဦးဆောင်ရမည်။ ကွန်မြူနစ် ပါတီဦးဆောင်မှုအောက်တွင်ရှိရမည်ဆိုသည့် အချက်ကိုပြောဆိုရာတွင် -

ကွန်မြူနစ်တို့၊ ဆိုရှယ်ဒီမိုကရက်တို့ အစိုးရအဖွဲ့တွင်တာဝန်ယူသည့် အခါမည်ကဲ့သို့ ကျင့်သုံးရမည်ဟူသော ပြဿနာနှင့်ပတ်သက်၍ လီနင်က ရေးသားခဲ့သည်ကို ဤသို့ ထည့်သွင်းပြောကြားသွားပါသည်။

"ဆိုရှယ်ဒီမိုကရက်တို့ကို အပြင်ပါတီမှ ကြိုးကိုင်ထားကာ ပါတီ၏ သဘောအတိုင်း ဆောင်ရွက်စေရမည်"

"လူထုကြီးက မိမိတို့လိုလားချက်များကို ဆိုရှယ်ဒီမိုကရက်တို့က ဆောင်ရွက်အောင် အမြဲတစေ လှုံ့ဆော်နေရမည်"

ဒီကိစ္စကိုတော့ ဒီကွန်ဂရက်က ဆုံးဖြတ်ဖို့ပဲ၊ ဒီတော့လုပ်ငန်းကို အကြမ်းဆွဲလိုက်ရင် (က) ဖက်ဆစ် တိုက်ဖျက်ရေး၊ (ခ) ပြန်လည်ထူထောင်ရေး၊ (ဂ) ယာယီအစိုးရတည်ထောင်ရေးတို့ပဲ၊ ဒီလုပ်ငန်းတွေ ထိထိရောက်ရောက် ဆောင်ရွက်ဖို့ကွန်မြူနစ်ပါတီဟာ အခြားပါတီတွေနဲ့ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ဖို့အဆင့်ပဲ၊ သို့ပေမယ့်တစ်ခုတော့ ပြောချင်တယ်။ ဂျပန်သူလျှိုတွေကဖွဲ့ထားတဲ့ပါတီနဲ့တော့ ကွန်မြူနစ်တွေဟာဘယ်အခါမှ ပေါင်းလိမ့်မယ်မဟုတ်ဟူ၍ ထည့်သွင်းပြောသည်ကိုထောက်ပြီး ကွန်မြူနစ်ပါတီ၏ ဦးဆောင်အခန်းကိုရယူရန် ဦးတည်ချက်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲတွင် ကွန်မြူနစ်ပါတီအပါအဝင် ယနေ့ကာလတွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ခေါင်းဆောင်သော ဖတပလ၏ဦးဆောင်မှုအောက်မှာရှိရမည်ဟု ကျွန်တော်နားလည်မိသည်။ ထိုနားလည်မှုသည် ယခုသခင်သန်းထွန်း၏မိန့်ခွန်းနှင့် ခြားနားပြီး တစ်နေ့သောအခါတွင် ဤသဘောထားနှစ်ရပ် ပဋိပက္ခဖြစ်နေမည်လားဟူ၍ ကျွန်တော် စိုးရိမ်နေမိလိုက်သည်။

ဒုတိယအကြိမ်ပါတီကွန်ဂရက်တွင် သဘာပတိသခင်သန်းထွန်းက ကွန်မြူနစ်ဆိုတာ ဒီလိုဟူသောသဘောထားကို ချပြခဲ့ပါသည်။

ထိုမှတစ်ပါး သူတို့၏ဆန္ဒကိုလည်း တင်ပြသွားသည်ကိုတွေ့ရပါသည်။ စာဖတ်ရင်း ကျွန်တော်စဉ်းစားမိသည့်အချက်ဖြစ်ပါသည်။ သခင်သန်းထွန်းက -

"ကွန်မြူနစ်တွေဟာ ယခုအခါမှာ တာဝန် ကြီးလာပါပြီ။ အရင်တုန်းကလို အဖျက်သမား၊ အတင်းပြောသမား၊ ဆန့်ကျင်ရေးသမားတွေ မဟုတ်တော့ဘူး။ မြန်မာပြည်ဟာ နိုင်ငံရေးသေနေပြီ၊ အသက်ပြန်သွင်းတာ ကွန်မြူနစ်ပါတီပါပဲ၊ အသက်ပြန်သွင်းတဲ့အခါမှာ ဂျပန်သူလျှိုတွေကို အသက်ပြန်မသွင်းမိဖို့ တို့သတိထားရမယ်။ ဒီဟာ ကာကွယ်ဖို့ဟာ လူထုလုပ်ငန်းပဲ။ ဒါကြောင့်ကွန်မြူနစ်တွေဟာ လူထုလုပ်ငန်းကို ကိုယ်စီလုပ်ရမယ်။ လူထုလုပ်ငန်းကို ရိုးရိုးသားသားလုပ်တဲ့သူတွေကို ရဲရဲတင်းတင်းဆွဲသွင်းရမယ်။ ငါတို့ဟာ တိုင်းပြည်ကို ခေါင်းဆောင်နေပါကလားဆိုပြီး သိရမယ်။ ဂိုဏ်းခွဲကလေးမဟုတ်တော့ဘူးဆိုတာ သိရမယ်။ လူထုရဲ့ တကယ့် ပါတီကြီးဖြစ်ရမယ်"

"မြန်မာပြည်နိုင်ငံရေးမှာ ကွန်မြူနစ်ပါတီဟာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပေါ်လာတယ်။ အမှန်ကတော့ ဂျပန်လက်အောက် ဘယ်လောက် လုပ်ခဲ့ရတယ်ဆိုတာ သိကြမှာမဟုတ်ဘူး၊ ခုမှပေါ်လာတဲ့ ပါတီအသစ်လို့ ထင်တယ်။ ကွန်မြူနစ်နဲ့ပတ်သက်လို့ အယူအဆမှားနေတာ တွေရှိချင်ရှိမယ်။ ဒါကြောင့်တိုင်းပြည်က ကွန်မြူနစ်တွေဟာ ဘယ်လိုလူတွေလည်းဆိုတာသိဖို့လိုတယ်။ ကျုပ်အတိအလင်းပြောမယ်"

"ကွန်မြူနစ်ဟာ ဘာသာတရားကိုဖျက်ဆီးသူ၊ ပုတ်ခတ်သူများ မဟုတ်။ လူတိုင်းကြိုက်တဲ့ ဘာသာအယူဝါဒရှိနိုင်သလို ကိုယ်ကြိုက်တဲ့ ဘာသာအယူ ယူခြင်းသာဖြစ်တယ်။ သူများအယူဝါဒကို မနှောင့်ယှက်"

"ကွန်မြူနစ်တို့သည် သူများကိုဆဲ၊ အတင်းပြောသူများမဟုတ်၊ သူများ၏အလုပ်ကို ဝေဖန်၍ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း ဝေဖန်သူများ ဖြစ်သည်"

"ကွန်မြူနစ်တို့ဟာ သပိတ်မှောက်ဖို့မလုပ်၊ စီးပွားတိုးတက်ဖို့သာ လုပ်တယ်"

"ကွန်မြူနစ်တို့ဟာ ကိုယ်ကြီးစိုးဖို့မလိုလား၊ ပြည်သူ့အကျိုးကိုသာ အဓိကထားတယ်"

"ကွန်မြူနစ်တို့ဟာ စိတ်နောက်ကိုယ်ပါလုပ်သူများမဟုတ်၊ အကျိုးအကြောင်းနဲ့လုပ်သူများဖြစ်တယ်"

"ကွန်မြူနစ်တို့ဟာ စိတ်မနိုင်သူများမဟုတ်၊ ငလျင်တွေ၊ မုန်တိုင်းတွေကြားမှာပင် ရပ်တည်နိုင်သူတို့ဖြစ်တယ်"

"ကွန်မြူနစ်တို့ဟာ အဖျက်သမားများ မဟုတ်၊ ပြာထဲအမှိုက်ပုံကနေပြီး အသစ်ထူထောင်နေသူများ ဖြစ်တယ်"

"ကွန်မြူနစ်တွေဟာ သွေးစိမ်းသောက်ချင်တဲ့ သူတွေမဟုတ်၊ ညီရင်းအစ်ကို ချစ်ခင်မှုကိုလိုလားတယ်"

"ကွန်မြူနစ်တို့သည် သည်းညည်းမခံတတ်၊ ဆတ်ဆတ်ကြဲများ မဟုတ်၊ လိုက်လိုက်လျောလျောနှင့် ဖွဲ့ရှိသူများ ဖြစ်တယ်။ အခြေအနေနှင့် ဆီလျော်အောင် လုပ်သူများဖြစ်တယ်"

"တော်လှန်ရေးကို ကလေးကစားသလို သဘောမထား၊ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းဝိုင်း တောင်စဉ်ရေမရပြောသလို မလုပ်၊ တော်လှန်ရေးကို လုပ်သင့်မှ လုပ်မယ်။ မလုပ်သင့်ရင် လုပ်ကိုမလုပ်ဘူး။ တိုင်းပြည်အကျိုးသာ အဓိကပဲ"

"ရဲဘော်တို့ . . . ငါတို့လုပ်ငန်းဟာ ဖက်ဆစ်တိုက်ဖျက်ရေး ပြန်လည်ထူထောင်ရေးလို့ ပြောပြီးပြီ"

"ငါတို့လက်ငင်းလိုလားချက်ဟာ အမျိုးသားအစိုးရဖြစ်တယ်"

ကမ္ဘာအရပ်ရပ်ရှိ ကွန်မြူနစ်တို့ ဘယ်ကဲ့သို့သဘောထားအပ်တယ်လို့ ပြောပြီးပြီစသည်ဖြင့် ပြောကြားခဲ့ပါသည်။ အရင်က ကျွန်တော်သည် ကွန်မြူနစ်ပါတီဝင်တစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ သခင်စိုး ဘာသာပြန်ထားသည့် မော့က်စ် အိမ်ဂျယ်လ်၊ လီနင်တို့၏ ကျမ်းအချို့ကို ဖတ်ခဲ့ပါသည်။ သခင်သန်းထွန်း ပတ်မကြီးအမည်နှင့်ရေးခဲ့သော ဆောင်းပါးများ အမှာစာများကို ဖတ်ခဲ့ရ၏။ အလွန်ကြိုက်၏။ အလွန်အထင်ကြီးမိပါ၏။

သို့သော် ယခုသူ၏ သဘာပတိမိန့်ခွန်းမှာကား ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးကို ကွန်မြူနစ်ပါတီက လမ်းပြပြီးဆောင်ခဲ့သည်ဟူသော အယူအဆကို ကျွန်တော် ဘဝင်မကျပါ။

တကယ်ပြောရလျှင် ၁၉၄၁ ခုနှစ်ထဲကပင် ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးအတွက် ကွန်မြူနစ်တွေကအစပြု၍ ဆော်ဩခဲ့သည်မှာအမှန်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် တကယ့်တော်လှန်ရေးတွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းခေါင်းဆောင်သော ဗမာ့မျိုးချစ်တပ်မတော်၏ စစ်ရေးစွမ်းဆောင်မှုမှာသာ အဓိကကျပါသည်။ ပြည်သူ့အရေးတော်ပုံပါတီ၊ အာရှလူငယ်အစည်းအရုံးတို့လည်း ပါပါသည်။ ပိုမိုပြီး အဓိကကျသည်မှာ ပြည်သူလူထုကြီး တစ်ရပ်လုံးက ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးကို အားပေးထောက်ခံပါဝင်ကူညီမှုကြီးပင်ဖြစ်ပါတော့သည်။

ကွန်မြူနစ် သခင်သန်းဖေခေါင်းဆောင်သော ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေးပြည်သူ့လွတ်လပ်ရေး ပြောက်ကျားတပ်ဖွဲ့ဝင်များသည် ဖျူးနှင့်တောင်ငူပတ်ဝန်းကျင်တွင် ဗမာလူမျိုး မျိုးချစ်တပ်မတော်၏ တပ်ဖွဲ့များနှင့်ပူးပေါင်းတိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသည့် သူများသာလျှင် ကွန်မြူနစ်ပါတီလိုလားသူများဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

အများအားဖြင့် ဗမာ့မျိုးချစ်တပ်မတော်ကသာခေါင်းဆောင်ပြီး ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးကို ဦးဆောင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ခြုံ၍ ဆိုရလျှင် မဟာမိတ်တို့၏ ကူညီတိုက်ခိုက်မှုကြောင့် ဂျပန်တို့ မြန်မာပြည်မှ ဆုတ်ခွာသွားကြရခြင်းဖြစ်သည်။

ဤသို့ တကယ်ဖြစ်ခဲ့သောဖြစ်စဉ်နှင့် သခင်သန်းထွန်း၏ကွန်မြူနစ်ပါတီဒုတိယကွန်ဂရက်တွင်ပြောသောစကားတို့မှာ ကျွန်တော့်စိတ်တွင် ဘဝင်မကျ ခံစားမိနေပါသည်။ အထူးသဖြင့် သခင်သန်းထွန်းက ဒုတိယကွန်ဂရက်ကို စစ်နိုင်ကွန်ဂရက်ဟု ပြောကြားခြင်းမှာ သဘောထားကျဉ်းမြောင်းရာကျပါသည်။ ကွန်မြူနစ်ပါတီ စစ်နိုင်သည်မှာ ကွန်မြူနစ်ပါတီတစ်ခုတည်းက နိုင်သည်မဟုတ်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းခေါင်းဆောင်သော တပ်မတော်နှင့်မြန်မာပြည်သူတစ်ရပ်လုံးက မဟာမိတ်တို့နှင့်ပူးပေါင်း၍ နိုင်လိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်သခင်သန်းထွန်း၏ မိန့်ခွန်းကိုဖတ်နေစဉ်မှာပင် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးပြီးဆုံးချိန်ဖြစ်နေပြီ။ ကျွန်တော်ကသာ သခင်သန်းထွန်းမိန့်ခွန်းကိုနောက်ကျမှ ဖတ်ရသောကြောင့် အတွေးကလည်း နောက်ကျရခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော့်အတွေးတွင် ဖတပလအဖွဲ့ကြီးတွင် ပါဝင်သောကွန်မြူနစ်ပါတီကဲ့သို့ပင် အခြားသူတွေကရော နိုင်ငံရေးပါတီ ထောင်ဦးမလားဟူ၍ တွေးမိလိုက်သည်။

ပြည်သူ့လွတ်လပ်ရေး ဆိုရှယ်လစ်ပါတီ

ပြည်သူ့အရေးတော်ပုံပါတီဟု သိနေကြသောပါတီကို ဗမာ့တော်လှန်ရေးပါတီဟူ၍လည်းကောင်း သိကြသည်။ ထိုအဖွဲ့အစည်းဝင်တို့သည် နယ်ချဲ့စနစ်နှင့် ဖက်ဆစ်ဝါဒကိုလျှို့ဝှက်စွာ တော်လှန်ခဲ့ကြသည်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးပြီးသောအခါ ကွန်မြူနစ်ပါတီကဲ့သို့ပင် သီးခြားပါတီတစ်ရပ်ကိုထူထောင်လိုက်ကြသည်။ သူတို့၏ ပါတီအမည်မှာ ပြည်သူ့လွတ်လပ်ရေးဆိုရှယ်လစ်ပါတီဟူ၍ တွင်၏။

သူတို့၏ထုတ်ပြန်ကြေညာချက်တွင် -

- ငါတို့ပါတီကို ယခုအခါ တိတ်တိတ်ပုန်းလုပ်ငန်းများ တစ်ခန်းရပ်၍ အတိအလင်းလုပ်ငန်းများဖြင့် ပြည်သူတို့အကျိုးကို မားမားမတ်မတ်ရှေ့ဆောင်ရန် အချိန်ရောက်ပြီဟု ယုံကြည်သည့်အတိုင်း ပြည်သူ့လွတ်လပ်ရေးဆိုရှယ်လစ်ပါတီဟူ၍ လည်းကောင်း အမည်ပြောင်းပြီး ဖြောင်ထူထောင်သောပါတီအသွင်သို့ ပြောင်းလိုက်လေပြီ။
- ငါတို့သည် မြန်မာတိုင်းရင်းသားတို့၏ ဘိုးဘွားပိုင်ပစ္စည်းဖြစ်သော မြန်မာပြည်ကြီးကို ပြန်ပိုင်ရေးနှင့်မြန်မာတိုင်းရင်းသားတိုင်း မိမိကောင်းကျိုးဆိုးကျိုးကို မိမိတို့ဘာသာ ဖန်တီးနိုင်ခွင့်ရရှိရေးတို့အတွက် ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်များ၊ သခင်များ၊ ကျောင်းဆရာများ မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်များထံမှ လက်ရွေးစင်များကို

ရွေးချယ်၍ ၁၉၃၉ ခုနှစ်ကပင် လျှို့ဝှက်ရေးပါတီတစ်ခုအဖြစ် ဖြင့်တည်ထောင်ခဲ့သည်။ အင်္ဂလိပ်နယ်ချဲ့စနစ်ကိုလည်း ငါတို့ တော်လှန်ခဲ့သည်။ ဖက်ဆစ်ဂျပန်များ မြန်မာပြည်တွင် အခြေစိုက်အမြစ်မတွယ်နိုင်အောင် လျှို့ဝှက်ရေးလုပ်ငန်းများ ဖြင့် ငါတို့ပင် တိုက်ခဲ့ကြသည်။ နောက်ဆုံးကွန်မြူနစ်ပါတီ၊ ဗမာ့တပ်မတော်နှင့် ငါတို့ပါတီ သုံးဖွဲ့ပေါင်းပြီး ဖက်ဆစ် တိုက်ဖျက်ရေး ပြည်သူ့လွတ်လပ်ရေးအဖွဲ့ချုပ်ကိုဖွဲ့စည်း၍ ဂျပန်ကို အတိအလင်းပုန်ကန်သောအခါ ငါတို့ ပါတီဝင်များ သည် စစ်မြေပြင်၌လည်းကောင်း၊ ဂျပန် ကင်ပေတိုင်လက်ချက် ဖြင့်လည်းကောင်း အမြောက်အမြား သေကျေခဲ့ကြရသည်။

- ယခုအခါကမ္ဘာ့အခြေအနေပြောင်းလဲလာခဲ့လေပြီ။ ကမ္ဘာ တစ်ခုလုံး လူထုအာဏာ လွှမ်းမိုးစပြုလာလေပြီ။ ထာဝစဉ် ငြိမ်းချမ်းရေးအတွက် ရှာကြံလျက်ရှိလေပြီ။ ၁၉၃၉ ခုနှစ် အင်္ဂလိပ်သည် ၁၉၄၅ ခုနှစ်က အင်္ဂလိပ် မဟုတ်တော့၊ လောလောဆယ် မြန်မာနိုင်ငံရေးတည်ထောင်ရေးတို့အတွက် အရေးတကြီး အလိုရှိအပ်သော ပါတီပေါင်းစုံ၊ အဖွဲ့ပေါင်းစုံ ခေါင်းဆောင်ပေါင်းစုံပါဝင်သော ညီညွတ်ရေးတပ်ဦးကိုလည်း ငါတို့လိုလားသည့်အတိုင်း လုံးပန်း၍ အောင်မြင်ခဲ့လေပြီ။ ထို့ကြောင့် အခြေအနေပြောင်းလဲသည့်အလျောက် ငါတို့၏ နည်းပရိယာယ်ကို အပြန်အလှန် အကျိုးနှင့်အကြောင်းဝေဖန် သောနည်းအရ ထိုးထွင်းဖန်တီးရမည်။ လျှို့ဝှက်အကြောင်း ဝေဖန်သောနည်းအရ ထိုးထွင်းဖန်တီးရမည်။ လျှို့ဝှက်လုပ်ကြံ ရေး၊ လက်နက်ကိုင်အန်တုရေး၊ အကြမ်းဖက်ပုန်ကန်ရေးတို့ကို လုံးဝ စွန့်ပယ်ရမည်။
- ငြိမ်းချမ်းရေးကိုရှာနေသော ကမ္ဘာကြီးတွင် အကြမ်းမဖက်သော နိုင်ငံရေးများဖြင့် ငါတို့ လွတ်လပ်ရေးကို ရှာကြံရမည်။ လူထု အာဏာလွှမ်းမိုးသောကမ္ဘာကြီးတွင် လူထုတိုက်ပွဲဖြင့် အောင်ပွဲ

ယူကြရမည်။ လျှို့ဝှက်သော လုပ်ငန်းများမှ အတိအလင်း လုပ်ငန်းများသို့ပြောင်း၍ ပြောင်လုပ်ရမည်။

- ထို့ကြောင့် ငါတို့၏ပါတီကိုလျှို့ဝှက်ရေးပါတီအဖြစ်မှ အတိ အလင်းလုပ်ဆောင်ရန် ပြောင်ထုထောင်သောပါတီသို့ ပြောင်း လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ငါတို့၏ရည်ရွယ်ချက်များ ဟူ၍ ပြည်သူ့လွတ်လပ်ရေး ဆိုရှယ်လစ်ပါတီမှ သူတို့၏ ရည်ရွယ်ချက်ကို ထုတ်ပြန်ရာတွင် -

၁။ ထာဝစဉ် ငြိမ်းချမ်းရေး၊ မြန်မာပြည်နှင့်တကွ ကမ္ဘာကြီးမှ အဓမ္မ စနစ် နိုင်ရာစားဝါဒကြီး ကွယ်ပျောက်၍ သာတူညီမျှ ကမ္ဘာ့ ဒီမိုကရေစီညွန့်ပေါင်းအိမ်ထောင်စုကြီး တည်ထောင်ရေး။

၂။ တိုင်းပြည်လွတ်လပ်ရေး၊ မြန်မာပြည်သည် မြန်မာ တိုင်းရင်းသား တို့ အရေးအပိုင်ပစ္စည်းဖြစ်သည့်အတိုင်း မြန်မာတိုင်းရင်းသား ပြန်ပိုင်ရေး။

၃။ လူမျိုးလွတ်လပ်ရေး ၊ မြန်မာတိုင်းရင်းသားတို့သည် မိမိတို့၏ ကောင်းကျိုးဆိုးကျိုးကို မိမိတို့ကိုယ်တိုင် ဖန်တီးနိုင်ခွင့်ရရှိရေး။

၄။ ပြည်သူ့လွတ်လပ်ရေး၊ ပြည်သူတိုင်း ရသင့်ရထိုက်သော ပြည်သူ့အာဏာရရှိ၍ အခွင့်အရေး ကျပ်ပြည့် ခံစားခွင့် ရရှိရေး

ဟူ၍ သူတို့၏ ရည်ရွယ်ချက်ကိုဖော်ထုတ်ကြေညာထားပေသည်။

ပြည်သူ့လွတ်လပ်ရေး ဆိုရှယ်လစ်ပါတီမှာ သူတို့၏ ဝါဒ သဘောထားကို ထုတ်ဖော်ပြရာတွင် -

- ငါတို့ဝါဒမှာ လောကဓာတ်ပညာဖြင့် ခိုင်လုံ၍ သဘာဝကျသော ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒ (Socialism) ဖြစ်သည်နှင့်လျော်ညီအောင် ကျင့်သုံးသွားမည်။
- ငါတို့သည် အပြန်အလှန် အကျိုးနှင့်အကြောင်း ဝေဖန်သော နည်းအရ အချိန်အခါနှင့်ဒေသအလျောက် နည်းနှင့်ပရိယာယ် ကို ထိုးထွင်းဖန်တီးသွားမည့် ထိုးထွင်းဖန်တီးရေးသမားများ

ဖြစ်ကြသည်။ ငါတို့ပါတီဝင်များ၏ လက်သုံးစကားများမှာ "ငါမှန်လျှင် လိုက်လော့၊ ငါမှားလျှင် ပြင်လော့" ဆိုသော စကားပင်ဖြစ်သည်။ ဤစကားအတိုင်း ငါတို့ကျင့်သုံးမည်ဖြစ်၍ ငါတို့အားစေတနာဖြင့် ဝေဖန်ခြင်း၊ ပြင်ဆင်ခြင်းကို ငါတို့သည် အမြဲ လက်ခံမည်။

- ငါတို့ကား အသက်နှင့်စည်းစိမ်ကို စွန့်လှူ၍ တို့တိုင်းပြည်အား ပူဇော်ခဲ့သူများ ဖြစ်သည်။နယ်ချဲ့စနစ် ညှဉ်းပန်းမှု၊ ဖက်ဆစ်ဓားပြတို့၏ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှုတို့ဖြင့် နပန်းလုံးခဲ့သူများ ဖြစ်သည်။ တိုင်းပြည်လွတ်လပ်ရေးအတွက် ငါတို့၏အသက်ပေါင်းများစွာကျဆုံးခဲ့၏။ သို့သော်ငါတို့ကား မတုန်လှုပ်၊ လှို့ဝှက်စွာလုပ်ကိုင်ရမည့်အချိန်တွင် လှို့ဝှက်ရေးပါတီအဖြစ် ဘယ်လောက်ကြီးလေးသော ဘေးအန္တရာယ်ဖြစ်စေ ငါတို့မတွန့် မဆုတ်ခဲ့ပေပြီ။ ငါတို့သည်မိမိတို့အလုပ်နှင့် ပတ်သက်၍ တစ်ဆိတ်ကိုတစ်အိတ်လုပ်လိုသူများမဟုတ်၊ ငါတို့၏ စေတနာ၊ ငါတို့၏ သဘောထားကို အလုပ်ဖြင့်ပြဖို့သာ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် မြန်မာပြည်အနှံ့အပြားဖွဲ့စည်းပြီးရှိနေကြသော ငါတို့၏ပါတီဝင်များကို အတိအလင်းလုပ်ငန်းဖြင့် ပြည်သူတို့အကျိုးကို မားမားမတ်မတ်ရှေ့ဆောင်၍ တိုးတက်ရေးအစဉ်အတိုင်းချီတက်ကြရန် ငါတို့ ဆင့်ဆိုသည်။ အယူသီးမှုကို စွန့်ပယ်၍ ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒကို ကာလဒေသနှင့်လျော်ညီအောင် ထိုးထွင်းဖန်တီးလိုသော လက်ဝဲဂိုဏ်းသားများအား ငါတို့ ဖိတ်ခေါ်သည်။ ငြိမ်းချမ်းရေးလိုလားသူ၊ ကိုယ့်တိုင်းပြည်ကို ပြန်လိုသူ၊ မိမိတို့ကောင်းကျိုး၊ ဆိုးကျိုးကို မိမိကိုယ်တိုင်ဖန်တီးလိုသူ၊ တိုင်းရင်းသားမျိုးချစ်မှန်သမျှကို ငါတို့ ဖိတ်ခေါ်သည်။ ငါတို့နှင့် စုရုံးကြလော့၊ ငါတို့သည် တိုးတက်ရေးအစဉ်အတိုင်း ထိုးထွင်းဖန်တီး၍ ချီတက်ကြကုန်အံ့။ လောလောဆယ် မြန်မာပြည်နိုင်ငံထူထောင်ရေးတွင် ဖက်ဆစ်တိုက်ဖျက်ရေး၊ ပြည်သူ့လွတ်လပ်ရေးအဖွဲ့ချုပ်၏ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုအဖြစ်

ဖြင့် အဖွဲ့ချုပ်၏ ရှေ့ဆောင်ရွက်ချက်အတိုင်း ကြိုးပမ်းကြကုန်လော့ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

ပဲခူး - တိုင်း (၄) တွင်ရှိနေခိုက် ရန်ကုန်မှ သတင်းများကို သတင်းစာမှတစ်ဆင့်ဖတ်ရသကဲ့သို့ ဗိုလ်သိန်းတန် ရန်ကုန်မှ ပြန်လာတိုင်းပေးလေ့ရှိသော စာရွက်စာတမ်းများမှလည်း ဖတ်ရသည်။

မကြာမီကပင် ဗိုလ်သိန်းတန်ပေးသောကြောင့် ကွန်မြူနစ်ပါတီ၏ ဒုတိယအကြိမ်ကွန်ဂရက်အကြောင်း သခင်သန်းထွန်း၏ မိန့်ခွန်းတို့ဖတ်ရရာ ကွန်မြူနစ်ဘာလဲဟူသော ရှင်းပြချက်ကို ကျွန်တော် နှစ်ခြိုက်မိသည်။ (သို့သော် သူ၏ သူမှန်ကန်သော ရှင်းပြချက်ကို ၁၉၄၈ ခု၊ မတ်လ ၂၈ ရက်နေ့တွင် သူကိုယ်တိုင် ဖျက်သိမ်းလိုက်သည်။) ကွန်မြူနစ်ပါတီ၏ စာရွက်စာတမ်း မိန့်ခွန်းများဖတ်ပြီးသောအခါ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် စစ်မဖြစ်မီက ပါဝင်လှုပ်ရှားခဲ့သော U.G အဖွဲ့၏ တစ်ဖြစ်ပြောင်း ပြည်သူ့အရေးတော်ပုံပါတီက ပြည်သူ့လွတ်လပ်ရေး ဆိုရှယ်လစ်ပါတီအမည်ဖြင့် နိုင်ငံရေးစင်မြင့်တွင် တစ်ခန်းဖွင့်လိုက်ပြန်သည်။ သည်ပါတီ၏ ထုတ်ပြန်ချက်ဝါဒသဘောထားတို့ကိုလည်း ဖတ်မိလိုက်သည်။

နောက်တစ်ဖွဲ့၏စာကို ကျွန်တော်ဖတ်ရပြန်ပါသည်။ ထိုအဖွဲ့ကား တို့ဗမာအစည်းအရုံးဖြစ်သည်။ သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း၊ သခင်လေးမောင်တို့အပြင် သခင်ညီ၊ သခင်ဗအေး၊ သခင်ခင်မောင်တို့ပါ တက်ကြွစွာ ပါဝင်ကြောင်းတွေ့ရပါသည်။ သခင်လေးမောင်၏ပြောပြချက်တွင် -

တို့ဗမာအစည်းအရုံးကို လွန်ခဲ့သော ၁၅ နှစ်လောက်ကပင် စတင်တည်ထောင်ခဲ့ကြောင်း၊ ၁၉၃၉ ခုနှစ် ဥရောပအရေးတော်ပုံပေါ်လာသည့်အခါ နာဇီဖက်ဆစ်တို့အား အတင်းဆန့်ကျင်တိုက်ခိုက်ရန် တို့ဗမာအစည်းအရုံးက ဂျာမန်

ကို အပျော့ခံပြီးနေခဲ့သည်ကို မလိုလားခဲ့ကြောင်း၊ ဂျာမနီကို ဝိုင်းနှိမ်ရန် ရုရှား၊ အင်္ဂလိပ်၊ ပြင်သစ်တို့ မလိုက်နာသဖြင့် ဤကဲ့သို့ အရေးတော်ပုံကြီးများဖြစ်လာရကြောင်း။

အိမ်တွင်းရေးနှင့်ပတ်သက်၍ ရှင်းလင်းရလျှင် နန်းရင်းဝန်ကြီး ချိန်ဘာလိန်က နိုင်ငံငယ်လေးများအား ကာကွယ်လို၍သာ အင်္ဂလိပ်က စစ်ထဲဝင်ရသည်ဟု ကြေညာချက်အရ ကျွန်တော်တို့ တို့ဗမာအစည်းအရုံးက မြန်မာပြည်ကိုကာကွယ်ရန် ပြောဆိုကြောင်း၊ ကြေညာချက်အတိုင်း အင်္ဂလိပ်က ကတိမပေးသဖြင့် သာယာဝတီ တို့ဗမာညီလာခံတွင် ဤစစ်ကို မကူညီရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြောင်း၊ ဤကဲ့သို့ ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်သည်နှင့် သခင်တစ်စု ထောင်နန်းစံရကြောင်း။

သီချင်း၊ ခတ်ပြားများကိုပင် လွတ်လပ်စွာမဆိုရ မဖွင့်ကြရသောအခါဖြစ်ခဲ့ကြောင်း ထိုအချိန်မှာပဲ ဂျပန်ဖက်ဆစ်တို့က မြန်မာလူငယ်များနှင့် ပူးပေါင်းပြီး မြန်မာပြည်သို့ ရောက်လာကြကြောင်း၊ သူတို့ရောက်လို့ တစ်လလောက်ကြာလျှင်ပင် ဂျပန်တို့အကြောင်းကို ကောင်းကောင်းကြီး သိရတော့ကြောင်း၊ ဂျပန်တို့က တစ်သွေးတစ်သံတစ်မိန့်ဟူသော စကားလုံးနှင့် အသင်းအပင်းများ ကွဲပြားခြင်းမရှိအောင်၊ တို့ဗမာဆင်းရဲသားအစည်းအရုံးကြီး တည်ထောင်ခဲ့ကြောင်း၊ နောက်ဆုံး ကမ္ဘာ့အရေးမှာ ပြောင်းလဲလာရကား မဟာမိတ်တို့က နိုင်ငံငယ်များကို လွတ်လပ်ရေးရစေမည်ဟု ကြေညာလိုက်သဖြင့် တို့ဗမာအစည်းအရုံးကို ဖွဲ့စည်းပြီး မြန်မာနိုင်ငံတော် ပြန်လည်တည်ထောင်ရေးကို ရှင်းလင်း ပြောဆိုရကြောင်း။

- အရေးကြီးဆုံးကတော့ တိုင်းပြည်ပြုလွှတ်တော်ကြီးမဖွဲ့ရသေးမီ အချိန်အတောအတွင်း ယာယီအစိုးရအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ဖွဲ့စည်းစေလိုကြောင်း၊ ထိုယာယီအစိုးရအဖွဲ့တွင် တိုင်းရင်းသားတို့၏ ကိုယ်စားလှယ်ဖြစ်သော ဗမာ၊ရခိုင်၊ မွန်၊ ကရင်၊ ချင်းစသည့် ကိုယ်စားလှယ်များ ပါဝင်စေလိုကြောင်း၊ ထို ယာယီအစိုးရအဖွဲ့တွင် ဘုရင်ခံလည်းပါဝင်နိုင်ကြောင်း၊ ၁၉၃၅ ခုနှစ် အုပ်ချုပ်ရေးစည်းမျဉ်းဆိုလျှင် တရားလက်လွန် ကန့်ကွက်လိမ့်မည်။ "ကျွန်တော်တို့၏ အဓိက ရည်ရွယ်ချက်မှာဖော်ပြခဲ့သော ယာယီအစိုးရဖွဲ့ဖို့ပါပဲ" ဟူ၍ ရှင်းလင်းသွားခဲ့သည်ကို ဖတ်လိုက်ရပါသည်။

ထို့အပြင် တို့ဗမာအစည်းအရုံး၏သဘောထားလမ်းစဉ်ဖြစ်သော တို့ဗမာဝါဒကိုလည်း သီးခြားစာရွက်တွင်ရေးပြီး တက်ရောက်သူသတင်းစာဆရာများနှင့်စိတ်ဝင်စားသူတို့အား ဝေပေးလေသည်။ ထိုစာရွက်တွင် **တို့ဗမာဝါဒ** တို့ဗမာအစည်းအရုံးသည် နိုင်ငံရေး၊ စီးပွားရေး၊ လူမှုရေးအရ နည်းအမျိုးမျိုးတို့ဖြင့် ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်ခြင်းခံနေကြရကုန်သော မြန်မာပြည်နှင့်တကွ ကမ္ဘာတစ်ဝန်းရှိ လူထုအပေါင်းတို့အား ထိုထိုချုပ်ချယ်မှုများမှ လွတ်မြောက်ကြစေရန် အဓိကရည်ရွယ်ချက်အရ ရှေးဦးစွာ မြန်မာပြည်ကို နယ်ချဲ့စနစ်၏ စိုးမိုးမှု၊ သွေးစုပ်မှုတို့မှ လုံးဝလွတ်မြောက်စေပြီး တိုင်းသူပြည်သားများ၏ အချုပ်အခြာအာဏာပိုင်ဖြစ်သော ပြည်သူ့သမ္မတနိုင်ငံထူထောင်ရာတွင် တိုင်းသူပြည်သားများ၏ အခွင့်အရေးများမှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်ရမည်ဟု ယုံကြည်သည်။

ထိုကြေညာချက်မှာ ပြည်သူ့လွတ်လပ်ရေးဆိုရှယ်လစ်ပါတီ အထွေထွေအတွင်းရေးမှူး ဦးဗဆွေ၏ ထုတ်ပြန်ကြေညာချက်သည် ဖတပလအဖွဲ့ချုပ်၏ မူဝါဒနှင့်ညီညွတ်သည်ဟု ယူဆမိသည်။ သင့်လျော်သည်ဟူ၍လည်း ယူဆမိသည်။ အခြေအနေနှင့်သင့်လျော်သော ကြေညာချက်ဖြစ်သည်ဟုလည်း ယူဆသည်။

ယခုစစ်ကြီးအပြီးတွင် တို့ဗမာအစည်းအရုံးဟူ၍ ပြန်လည်ထူထောင်သော်လည်း တို့ဗမာအစည်းအရုံးဝင် သခင်အင်အားမှာ ပြောပလောက်အောင် အရေးပါခြင်းမရှိတော့သည်ကို တွေ့နေရပါသည်။ ဤသို့ဖြစ်ရခြင်းအကြောင်းမှာ တို့ဗမာအစည်းအရုံး၏ အခန်းကဏ္ဍသည် သမိုင်းအရ ခေတ်မီနိုင်ခြင်းမရှိတော့ဘဲ ခေတ်နောက်တွင် ကျန်နေခဲ့ကြောင်းဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော်ယူမိပါသည်။

ကျွန်တော်ကား မည်မည်ရရ လုပ်စရာမရှိသူဖြစ်နေရကား အားအားရှိလျှင် ရွှေမော်ဓောဘုရားကုန်းပေါ်တက်ပြီး ဘုရားဖူးလိုက်၊ ရထားသည့်စာရွက်တွေ၊ ကြေညာချက်တွေဖတ်လိုက်နှင့်ပါတီတို့၏ ဝါဒသဘောထားကို စဉ်းစားနေမိသည်။

ကျွန်တော်၏ နိုင်ငံရေးအမြင်ကိုပြောရမည်ဆိုလျှင် ဖတပလ အဖွဲ့ဝင်များဖြစ်နေကြ၍ ကွန်မြူနစ်ပါတီနှင့်ဆိုရှယ်လစ်ပါတီတို့သည် ဤပါတီကြီး နှစ်ပါတီနီးစပ်လာပါစေဟူ၍ မျှော်လင့်ဆုတောင်းနေမိပါသည်။

တို့ဗမာအစည်းအရုံး၏ ဝါဒသဘောထားအကြောင်းကိုပြောရလျှင် သခင်လေးမောင်ကြေညာသွားသော ဝါဒသဘောထားတို့သည် စစ်ကြီးမဖြစ်မီကပင် ကြေညာထားပြီးသားများဖြစ်နေသည်ဟု ကျွန်တော်သိထားသည်။ ထို့အပြင် သခင်လေးမောင်နှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်တော် ကျေနပ်သောအကြောင်းတစ်ခုမှာ သခင်လေးမောင် တို့ဗမာ့အစည်းအရုံး ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်ခဲ့စဉ်ကာလက ညီလာခံတစ်ခုတွင် တို့ဗမာအစည်းအရုံး၏ ဝါဒသည် ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒဖြစ်သည်။ လွတ်လပ်သောမြန်မာနိုင်ငံတွင် ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒကိုကျင့်သုံးမည်ဟု ကြေညာခဲ့ဖူးသည်ကို ကျွန်တော် မှတ်မိနေပါသည်။

ဤသို့ ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒကို မြန်မာပြည်တွင်ကျင့်သုံးမည်ဟု နိုင်ငံရေး ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်အနေနှင့် ထုတ်ဖော်ကြေညာသူမှာ သခင်လေးမောင်သည် ပထမဦးဆုံးကြေညာသူဖြစ်ပါသည်။

အလားတူကြေညာချက်ကို ကြေညာခဲ့သူမှာ ဒေါက်တာဘမော်ဖြစ်ပြီး ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒဟု မကြေညာဘဲ ဆင်းရဲသားဝါဒဟူ၍ ကြေညာခဲ့သည်ကိုလည်း ကျွန်တော် မှတ်မိနေပါသည်။

ထို့ကြောင့် မြန်မာနိုင်ငံတွင် ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒထွန်းကားလာလိမ့်မည်ဟုတွေးမိပါသည်။ ထိုသို့ဆိုရှယ်လစ် ဝါဒထွန်းကားရေးမှာ ကွန်မြူနစ်ပါတီနှင့် ဆိုရှယ်လစ်ပါတီတို့ပေါင်းစပ်မိပြီး လက်ဝဲညီညွတ်ရေးအနေဖြင့် ပေါင်းမိပါစေဟု တွေးမိ၏။ ထို့ထက်ပို၍မူ ထိုပါတီကြီးတို့သည် ဗိုလ်ချုပ်

အောင်ဆန်းခေါင်းဆောင်သော အမျိုးသားတပ်ပေါင်းစုဖြစ်သည့် ဖတပလအဖွဲ့ကြီး ဦးဆောင်မှုကို တညီတညွတ်တည်း ခံယူနိုင်ကြပါစေဟု ဆုတောင်းမိပါသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် -

"ကွန်မြူနစ်တို့မည်သည် မိမိတို့၏လက်တွေ့လုပ်ငန်းစဉ်တွင် ဖြစ်ပေါ်တိုးတက်မှု၏ အဆင့်တိုင်း အဆင့်တိုင်း ဘုံအကျိုးစီးပွားကို အခြေပြုသော United Front ညီညွတ်ရေးတပ်ပေါင်းစု၏ သဘောကို ဆောင်ယူနေရမည်ဟူ၍ ကမ္ဘာ့ကွန်မြူနစ်အဖွဲ့ချုပ်၏ အတွင်းရေးမှူးဖြစ်သူ Jeorge Dimintrov - ဒီမီထရော့ဗ်က အဖန်တလဲလဲ တိုက်တွန်းပြောဆိုခဲ့သည်" ကို ကျွန်တော် သတိရမိသည်။

ကွန်မြူနစ်ပါတီများအနေဖြင့် စွဲစွဲမြဲမြဲခံယူထားရသော အချက်တစ်ချက်ကို ကျွန်တော်တွေးမိတိုင်း ညီညွတ်ရေးပြဿနာတွင် အခက်အခဲရှိသည်ဟူ၍ ထင်မိပါသည်။ ထိုအချက်ကား အခြားမဟုတ်၊ ကွန်မြူနစ်ပါတီသည် မည်သို့သောအခြေအနေမျိုးတွင်မဆို ပါတီ၏ဦးဆောင်မှုကို အခိုင်အမာ အသေအချာရယူထားရမည်ဟူသောအချက်ဖြစ်သည်။ ဤသို့ဆိုရခြင်းမှာ အခြားကြောင့်မဟုတ်။ **ကွန်မြူနစ်ပါတီမည်သည် အလုပ်သမားလူတန်းစား၏ ရှေ့ဆောင်တပ်ဦးဖြစ်သည်။ အလုပ်သမားလူတန်းစားသည် အခြားသော လူတန်းစားများပေါ်တွင် ခေါင်းဆောင်မှုရရှိစေရမည်ဟူ၍ ခံယူထားသော အချက်ဖြစ်သည်။**

ဤအချက်သည် ကွန်မြူနစ်ပါတီဝင်များ ဦးနှောက်ထဲတွင် စွဲမြဲနေသော ခံယူချက်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည်လည်း မူလအစက ထိုကဲ့သို့ ခံယူထားခဲ့ပါသည်။

သို့သော် ဤခံယူချက်မျိုးကို လက်တွေ့အကောင်အထည်ဖော်ရာတွင် အခက်အခဲများစွာ တွေ့ရ၏။ နောင်ကိုလည်း ကြုံတွေ့ရမည်ဟူ၍ ကျွန်တော့်စိတ်တွင် ထင်မြင်မိခဲ့ပါသည်။

ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေးလုပ်ငန်းကြီးကိုလက်ဦးရယူခဲ့သော ကွန်မြူနစ်ပါတီသည် ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးကာလတွင် တပ်မတော်နှင့်ပြည်သူ့

အရေးတော်ပုံပါတီတို့ပေါ်တွင် ခေါင်းဆောင်မှုရအောင် မယူနိုင်ခဲ့ပါ။ မဟာမိတ်ပါတီအနေနှင့်သာ ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့ပါသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေး ပြည်သူ့လွတ်မြောက်ရေးဟူသော တော်လှန်ရေးလုပ်ငန်းစဉ်ကြီးသည် ကွန်မြူနစ်ပါတီ၏ခေါင်းဆောင်မှုထက် ကြီးမားကျယ်ဝန်းသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ကွန်မြူနစ်ပါတီသည် အမျိုးသားညီညွတ်ရေးနှင့်လက်ဝဲညီညွတ်ရေးကို ထိခိုက်ပျက်ပြားစေမည့်လုပ်ဆောင်မှုမျိုး မလုပ်မိပါစေနှင့်ဟု ကျွန်တော် ဆုတောင်းနေမိပါသည်။

ကျွန်တော်သည် တိုင်း (၄) စစ်ဌာနချုပ်ရုံးမှာပင် ဆက်လက်နေထိုင်ရင်း တပ်မတော်မှ နုတ်ထွက်ခွင့်ရမည့်အချိန်ကိုသာ စောင့်နေမိပါသည်။ ဗိုလ်သိန်းတန်ကမူ တပ်မှနုတ်ထွက်ပြီးသောအခါ မန္တလေးရှိ သူ့မိခင်ထံ ခေတ္တပြန်ပြီး ရန်ကုန်မြို့တွင်ပြန်၍ ကွန်မြူနစ်ပါတီ၏ တာဝန်ကိုထမ်းမည်ဟု ပြောပါသည်။ ဗိုလ်လှမော်ကမူ ပါတီ၏ဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်းတပ်ထဲမှာပင် နေရစ်ခဲ့ဟုဆိုလျှင်လည်း တပ်မှာနေမည်။ ပါတီက တပ်မှထွက်ဟုပြောလျှင်လည်း ထွက်မည်ဟု ပြောပါသည်။ ဗိုလ်သိန်းတန်က ဗိုလ်လှမော်အား တပ်မှာနေရန် အကြံပြုပါသည်။ "ခုတော့ မဟုတ်သေးပါဘူးဗျာ၊ ဗိုလ်ချုပ်တို့တပ်မတော်ကိစ္စ ဆွေးနွေးပြီးကာမှ ဆုံးဖြတ်တာပေါ့" ဟု ပြောပါသည်။

ဤနေရာတွင် "ဗိုလ်ချုပ်တို့ တပ်မတော်ကိစ္စဆွေးနွေးပြီးကာမှ" ဟူသောစကားကို ကြားဖြတ် ဖော်ပြလိုပေသည်။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး ပြီးသွားပြီ။ ဖက်ဆစ်တို့ကို တိုက်ရာတွင် မျိုးချစ်ဗမာ့တပ်မတော်သည် တိုက်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီးတိုက်ခဲ့၏။ မဟာမိတ်တို့နှင့် ဆက်သွယ်မိသောအခါ လက်နက်စသည်တို့အကူအညီရခဲ့၏။ မဟာမိတ်တို့ဘက်ကလည်း မျိုးချစ်ဗမာ့တပ်မတော်၏ လုပ်ဆောင်မှုကို အသိအမှတ်ပြု၏။

ထို့ကြောင့် မျိုးချစ်ဗမာ့တပ်မတော်ကို ဗြိတိသျှအစိုးရ၏ ဘားမားရိုင်ဖယ်တပ်နှင့်ပူးပေါင်းဖွဲ့စည်းမည်ဟူသောမူကို မူအားဖြင့် ဗိုလ်ချုပ်

တို့၏ ဖတပလအဖွဲ့က သဘောတူကြ၏။ သို့သော် ဤအခြေခံမူကိုပင်ကိုယ့်ဘက်ကတတ်နိုင်သမျှ မျိုးချစ်ဗမာ့တပ်မတော်၏ရှေ့ရေးကိုကြည့်ပြီး စီစဉ်ရန်ဆွေးနွေးမည်ဟူ၍ သဘောထားရှိနေမည်ဟု ကျွန်တော်ထင်ပါသည်။ ဗိုလ်ချုပ်တို့သည် ယနေ့ သီရိလင်္ကာနိုင်ငံ ခေါ် သီဟိုဠ်ကျွန်း ကန္ဒီမြို့တွင် ဤကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဆွေးနွေးမည်ဟူ၍ သတင်းဖြစ်နေရာ ဗိုလ်သိန်းတန်က တပ်မတော်ကိစ္စဆွေးနွေးပြီးမှ ဆိုသည်မှာ ဤသတင်းကြောင့် ပြောခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်တို့သည် ၁၉၄၅ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ လေးရက်နေ့တွင် ရန်ကုန်မှ ကန္ဒီသို့သွားရန်ထွက်ခဲ့ကြ၏၊ ကာလကတ္တားမှတစ်ဆင့် ကန္ဒီသို့ ကူးကြသည်။ ၁၉၄၅ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ ၆ ရက်နေ့တွင် ကန္ဒီမြို့ရှိ အရှေ့တောင်အာရှ မဟာမိတ်တပ်မတော်တပ်ပေါင်းစု စစ်သေနာပတိရုံးချုပ် မဟာမိတ်တပ်ပေါင်းစု စစ်သေနာပတိချုပ် အက်ဒ်မယ်ရယ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးမောင့်ဘက်တန် ဦးဆောင်သောအဖွဲ့နှင့်မျိုးချစ်ဗမာ့တပ်မတော်ရှေ့ရေးကို ဆွေးနွေးကြသည်။ မြန်မာကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ကို ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကခေါင်းဆောင်ပြီး ဗိုလ်မှူးကြီးလက်ျာ၊ ဗိုလ်မှူးကြီးနေဝင်း၊ ဗိုလ်မှူးကြီးဇေယျ၊ ဗိုလ်မှူးကြီးကျော်ဇော၊ ဗိုလ်မှူးကြီးမောင်မောင်၊ ဗိုလ်ဇော်မင်း၊ သခင်သန်းထွန်း၊ဦးဘဘော၊ စောဘဦးကြီး၊ ဦးတင်ထွဋ်၊ ဦးညိုထွန်းတို့ ပါဝင်ကြသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးမောင့်ဘက်တန်တို့ မဟာမိတ်တပ်ပေါင်းစုဘက်မှလည်း ဆာဝီလျံဆလင်း၊ ဆာမွန်တေဂူစတောဖို့ရေတပ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဒေါက်ကလပ်ပင်းနင်းအပါအဝင် အင်အား၂၀ ခန့် တက်ရောက်ဆွေးနွေးခဲ့ကြသည်။

ဆွေးနွေးပွဲရလဒ်မှာ-

၁။ မျိုးချစ်ဗမာ့တပ်မတော်မှ ဗမာ့တပ်မတော်သို့ အသွင်ပြောင်းဖွဲ့စည်းရန်။ မျိုးချစ်ဗမာ့တပ်မတော်မှ တပ်မတော်သား ၅၂၀၀ ကို အမြဲတမ်းဗမာ့တပ်မတော်တွင် ဆက်လက် အမှုထမ်းရန်၊ ဆန္ဒရှိသော အခြားတပ်မတော်သား ၂၀၀-၃၀၀ ထက် မပို

သော အရေးအတွက်ကိုလည်း အရန်အဖြစ်လက်ခံရန် သဘော
တူသည်။

၂။ မျိုးချစ်ဗမာ့တပ်မတော်အရာရှိထဲမှ အရာရှိ ၂၀၀နှင့် အရန်
အရာရှိ ၅၀ ကို အမြဲတမ်းဗမာ့တပ်မတော်တွင် ပါဝင်ခွင့်ပြုရန်။

ထို့အပြင် နောက်ထပ်သဘောတူညီချက်အရ အရံအရာရှိ ၂၀၀ ကိုလည်း ရွေးချယ်သင်တန်းပေးရန်၊ ထိုအရာရှိ ၂၀၀ သည် နောင်အခါ ဒိုမီနီယံအဆင့်အတန်းရှိ ကိုယ်ပိုင်အုပ်ချုပ်ခွင့်ရ မြန်မာနိုင်ငံ၏ တပ်မတော်ကို တိုးချဲ့သောအခါ သို့မဟုတ် ပြည်သူ့စစ်လက်နက်ကိုင် အဖွဲ့ ဖွဲ့စည်းသောအခါ အစိုးရအသိအမှတ်ပြု ပြန်လည်ဖွဲ့စည်းရေး ကော်မတီက စစ်ဆေးရွေးချယ်ပြီး တပ်မတော်အရာရှိများအဖြစ် ခန့်ထားရန်။

ရွေးချယ်ထားသော မျိုးချစ်ဗမာ့တပ်မတော်အရာရှိများထဲမှ သင့်လျော်သည်ဟု အထူးရွေးချယ်ထားသူများကို အိန္ဒိယနိုင်ငံနှင့်ဗြိတိသျှ နိုင်ငံရှိ အရာရှိအဆင့် စစ်ပညာသင်ကျောင်းများ၌ စစ်ပညာသင်ကြားခွင့် ပြုရန်စသော အချက်များပါဝင်လေသည်။

နောင်တွင်သိရသည်မှာ ကန္ဒီစာချုပ်တွင် မြန်မာဘက်မှ ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်းနှင့် သခင်သန်းထွန်းတို့ လက်မှတ်ထိုးကြောင်း၊ ၁၉၄၅၊ စက်တင်ဘာလ ခုနစ်ရက်နေ့ရက်စွဲဖြင့် ချုပ်ဆိုကြောင်းသိရပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ပဲခူး တိုင်း (၄) မှာပင်နေပြီး ရလာသော သတင်း စာများ၊ စာရွက်စာတမ်းများကိုဖတ်ပြီး စဉ်းစားနေမိပါသည်။ ကျွန်တော် တို့၏ တိုင်းမှူးဗိုလ်မှူးကြီးကျော်ဇောနှင့် ဒုတိုင်းမှူးဗိုလ်သိန်းတန်တို့မှာ ရန်ကုန်တွင် အနေများပုံပင်ဖြစ်သည်။ ပဲခူးသို့ ခဏလောက်သာ ပြန်လာ တတ်ပါသည်။

ထိုသို့စောင့်ဆိုင်းနေဆဲမှာပင် ကန္ဒီစာချုပ်အရ မျိုးချစ်ဗမာ့ တပ်မတော်၏ရွှေ့ရေးအလားအလာမှာ ပုံပေါ်လာပြီ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်အဖို့ တပ်မှထွက်ရန်ဆုံးဖြတ်ချက်ချထား၏။ ရှေ့လုပ်ရမည့် လုပ်ငန်းတို့တွင် ကျွန်တော်သည် ကွန်မြူနစ်ပါတီဝင်တစ်ဦးဖြစ်ရကား

ပါတီ၏လမ်းညွှန်မှုကို နာခံရန်ဖြစ်သည့်အတွက် နိုင်ငံရေး လောကတွင် ဘယ်သို့လှုပ်ရှားရမည်ကို စောင့်ဆိုင်းရန်သာဖြစ်သည်ဟု တွေးနေမိ ပါသည်။

စောင့်ဆိုင်းနေရင်းပင် ၁၉၄၆ ခု နှစ်ဆန်းခဲ့ပါသည်။ ဗိုလ်သိန်းတန် ထံမှ ဖတပလ ပထမအကြိမ်ညီလာခံကြီး ကျင်းပမည်ဟူ၍ သိရပါ သည်။ ပဲခူးမြို့ကို ဖြတ်သန်းပြီး နယ်မှ ညီလာခံတက်လာသော ကိုယ်စားလှယ်တော်ကြီးများသည် ကားများဖြင့် ရန်ကုန်ဘက်သို့ သွားနေ ကြသည်ကို အားရဖွယ်တွေ့ရပါသည်။

ကျွန်တော့်အဖို့မူ ရန်ကုန်သို့ သွားခွင့်မကြုံသေးသောကြောင့် သခင်တင်မြနှင့်လည်း မတွေ့ရပါ။ သူ့ထံမှ သတင်းစကားများကိုလည်း မကြားရ ဖြစ်နေပါသည်။

ဖတပလညီလာခံမတိုင်မီ ၁၉၄၅ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ ၁၈ ရက်နေ့ တွင် ဖက်ဆစ်တိုက်ဖျက်ရေးပြည်သူ့လွတ်လပ်ရေးအဖွဲ့ချုပ် ဥက္ကဋ္ဌ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက ပြည်သူ့အစည်းအဝေးကြီးကိုခေါ်ယူပြီး ၁၉၄၅ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ ၁၉ရက်နေ့က နေသူရိန်အစည်းအဝေးနှင့် ပတ်သက် သော သတိပေး အသိပေး မိန့်ခွန်းကို ပြောခဲ့သည်။ ထိုမိန့်ခွန်းကို သတင်းစာအချို့တွင် သတ္တိရှိလျှင်ရွေးကောက်ပွဲလုပ်ကြရအောင်ဟု ခေါင်းစီးစာလုံးမဲကြီးတပ်ပြီး ဖော်ပြခဲ့သည်။ ထိုအစည်းအဝေးတွင် ဗိုလ်ချုပ်ကပါ နေသူရိန်အစည်းအဝေးတွင် တပ်မတော်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ သီးခြားအစီရင်ခံတင်ပြပါလိမ့်မည်။ အချက်တစ်ချက်သာ အစီရင်ခံလိုပါသည်။ ဗမာ့တပ်မတော်ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ မလိုလား သော ပုဂ္ဂိုလ်များသည် ဗမာ့တပ်မတော်ကို အင်္ဂလိပ်အစိုးရ လက်အောက်ခံတပ်မတော်အဖြစ် ထားရမလားဟု အပြစ်ပြောကြပါ သည်။ ကျွန်ုပ်ကထိုကဲ့သို့ အပြစ်ပြောသူများကို အင်္ဂလိပ်အစိုးရအုပ်ချုပ် လျက်ရှိသေးသော ဗမာပြည်တွင် အင်္ဂလိပ်အစိုးရလက်အောက်ခံ စစ်တပ်အဖြစ် မထားလို့ရှိလျှင် ဘယ်လိုလုပ်ထားရမှာလဲဟု မေးလိုပါ သည်။ ကျွန်ုပ်တို့က ကျွန်ုပ်တို့တိုင်းပြည်ကို ကျွန်ုပ်တို့သဘောကျ

ကျွန်ုပ်တို့အကျိုးအတွက် စီမံဖန်တီးနိုင်သောလွတ်လပ်ရေးကို အလိုရှိကြ၏။ ထိုလွတ်လပ်ရေးရရာရကြောင်း ကျွန်ုပ်တို့ ကြိုးစားခဲ့၏။ ဆောင်ရွက်ခဲ့၏။ ဤသို့ ကျွန်ုပ်တို့ဆောင်ရွက်ခဲ့ပုံကို တိုင်းပြည်တစ်ပြည်လုံးအသိဖြစ်၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့ အလိုရှိသော လွတ်လပ်ရေးသည် ကျွန်ုပ်တို့လက်ဝယ် မရရှိသေး။ ထိုကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်တို့လွတ်လပ်ရေးမရသေးသည်မှာ ကျွန်ုပ်တို့ တိုင်းပြည်လွတ်လပ်ရေးလုပ်ငန်းအင်အားသည် လွတ်လပ်ရေးရနိုင်သည်အထိ မပြည့်စုံသေး၍သာဖြစ်ကြောင်း။

ဗမာ့တပ်မတော်ကိစ္စမှာ လက်ငင်းအားဖြင့် အဖျက်သိမ်းခံရမည်လော၊ သို့တည်းမဟုတ် စစ်တပ်အဖြစ်တည်ရှိရန် ကြိုးစားမည်လော၊ အမေးနှစ်ရပ်ကိုမူတည်၍ ကျွန်ုပ်လုပ်ကိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဤကိစ္စမှာ လက်ငင်း အရေးဆိုလက်ငင်းဆုံးဖြတ်ရမည့်ကိစ္စဖြစ်သဖြင့် ဗမာနိုင်ငံလွတ်လပ်ရေးရသည်အထိ ရွှေ့ဆိုင်းထားနိုင်သောကိစ္စမဟုတ်ပေ။ ထိုကဲ့သို့ လွတ်လပ်ရေးရသည်အထိ ဗမာ့တပ်မတော်ကို အဖျက်အသိမ်းမခံလိုလျှင် အင်္ဂလိပ်နှင့် စစ်တိုက်ရန်သာရှိသည်။ သို့သော် စစ်တိုက်ခြင်းဖြင့် နိုင်ငံလွတ်လပ်ရေးအတွက် ဆောင်ရွက်ခြင်းမည်သည်မှာ ကလေးကစားသလို စိတ်ထင်တိုင်းပြုကျင့်အပ်သည့်အရာမျိုး မဟုတ်သဖြင့် အင်္ဂလိပ်လက်အောက်၌ ထားပင်ထားရစေကာမူ စစ်တပ်အထိတည်ရှိရန် ပဓာနဖြစ်ရကား မူလကပင် ကျွန်ုပ်တို့ ရှင်းရှင်းလင်းလင်းဆိုထားခဲ့ပေသည်။ နေသူရိန်ပြည်သူ့အစည်းအဝေးကြီး၌ ကျွန်ုပ်၏ဥက္ကဋ္ဌမိန့်ခွန်းကိုဖြစ်စေ၊ တပ်မတော်နှင့်ဆိုင်သော ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုဖြစ်စေ သေသေချာချာဖတ်ကြည့်က ဤအချက်များသည် ရှင်းလင်းသွားပါလိမ့်မည်။ တပ်မတော်နှင့်ပတ်သက်သော သီးခြားအစီရင်ခံချက်ကိုလည်း ခင်ဗျားတို့ ကြားနာသည့်အခါ ရှင်းလင်းပါလိမ့်မည်။ အမှန်စင်စစ် ဤအစီရင်ခံစာကို အောက်တိုဘာလ ၆ရက်နေ့ ဗဟိုဦးစီးအဖွဲ့အစည်းအဝေးတွင် တင်ပြသည့်အခါ သတင်းစာတိုက်များသို့လည်း ဝေငှခဲ့ပြီးဖြစ်ကြောင်း၊ ဗမာ့တပ်မတော်သည် ဗမာပြည်လွတ်လပ်ရေးလုပ်ငန်းအတွက် မိမိစွမ်းအားရှိသမျှ ဆောင်ရွက်ခဲ့ပြီးဖြစ်ပေပြီ။ ၎င်းတို့

ဆောင်ရွက်ခဲ့သည့်အတွက် ဗမာ့တိုင်းပြည်နှင့်ဗမာလူမျိုးတို့၏ ဂုဏ်ရည်သည်လည်းကောင်း၊ ဗမာ့လွတ်လပ်ရေး လုပ်ငန်းအဆင့်သည်လည်းကောင်း၊ ကမ္ဘာ့တစ်ခုလုံးက အသိအမှတ်ပြုခံရသည့်အခြေသို့ ရောက်ခဲ့ပြီ။ ဗမာ့တပ်မတော်၏ စစ်လုပ်ငန်းများသည် ပြီးဆုံးခဲ့ပြီ။ ဗမာ့တပ်မတော်သည် တာဝန်ကျေခဲ့ပြီ၊ တပ်မတော်ပြင်ဘက်ရှိ နိုင်ငံရေးသမားများနှင့်တိုင်းသူပြည်သားများက ကျန်ရှိသေးသော လွတ်လပ်ရေးလုပ်ငန်းများကို ဆက်လက်လုပ်ကိုင်ရာတွင် ဗမာ့တပ်မတော်၏ ရည်ရွယ်ချက်အတိုင်း လျင်မြန်စွာအောင်မြင်နိုင်ရန် ကျွန်ုပ် နိုင်ငံရေးနယ်အတွင်းသို့ ပြန်လည်ဝင်ရောက်ရခြင်းဖြစ်သည်။ ဤကားတပ်မတော်နှင့်ပတ်သက်၍ ပြောဆိုလိုသောအချက်များပင်တည်း။

ဖော်ပြခဲ့သည့် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏မိန့်ခွန်းကိုဖတ်ပြီးသည့်အခါ တပ်မတော်၏အနေအထား လွတ်လပ်ရေးကြိုးပမ်းမှုနှင့်ပတ်သက်သော လက်တွေ့အနေအထားနှစ်မျိုးလုံးကို သဘောပေါက်လိုက်ပါသည်။ နိုင်ငံရေးနှင့်ပတ်သက်သော ဆင်ခြင်တုံတရားကို ရလိုက်ပါသေးသည်။ နိုင်ငံရေးဆိုသည်မှာ စိတ်လိုက်မာန်ပါလုပ်၍မရ၊ လက်တွေ့ကျကျဖြစ်နိုင်တာကိုလုပ်ရပါကလားဟူသော အသိဉာဏ်ကို ရလိုက်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ဖတပလ ညီလာခံကြီးမှသတင်းတို့ကို နားစွင့်နေမိပါသည်။

၁၉၄၄ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လတွင် ပဲခူးမြို့၌ စတင်ဆွေးနွေးပြီး ရန်ကုန်မြို့ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအိမ်၌ ဖွဲ့စည်းခဲ့သော ဖတပလအဖွဲ့ကြီးသည် ၁၉၄၅ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ ဂျပန်များလက်နက်ချပြီးသောအခါ **ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေး ပြည်သူ့လွတ်လပ်ရေးအဖွဲ့ချုပ်** ဟူ၍ အမည်ပြောင်းခဲ့သည်။ ဤသို့ ဖတပလမှ ဖဆပလ ဟုပြောင်းရခြင်းမှာ ဆရာဒီးဒုတ်ဦးဘချိုက ဖတပလအမည်ထက် ဖဆပလအမည်က ဓာတ်သဘောအရ ပြောင်းရန်အကြံပြုသည်ကို ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက လက်ခံသည့်အတွက် **ဖတပလ မှ ဖဆပလ** ဟူ၍ အမည်တွင်ခဲ့၏။

ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ်ဟု အမည်ပြင်ဆင်ဖွဲ့စည်းသောအခါ မြန်မာနိုင်ငံအနှံ့အပြား မြို့တိုင်းရွာတိုင်းတွင် ဖဆပလအဖွဲ့ခွဲများဖွဲ့စည်းပြီး လူထု

စည်းရုံးရေးလုပ်ငန်းများ ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ ၁၉၄၆ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ ၁၇ ရက်တွင် တစ်နိုင်ငံလုံးတွင်ရှိသော ဖဆပလအဖွဲ့ခွဲများကို အခြေခံပြီး ဖဆပလပြည်လုံးကျွတ်ညီလာခံကြီးကို ရွှေတိဂုံအလယ်ပစ္စယံတွင် ကျင်းပခဲ့သည်။ ထိုညီလာခံကြီးတွင် ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ်ဥက္ကဋ္ဌ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက ၁၉၄၆ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ ၂၀ရက်နေ့၌ မိန့်ခွန်း ပြောခဲ့သည်။

အဆိုပါမိန့်ခွန်းတွင် ကျွန်တော် သဘောကျသောအပိုင်းမှာ ဘာသာရေးနှင့်နိုင်ငံရေးဟူသောအပိုင်းဖြစ်ပါသည်။ ဗိုလ်ချုပ်၏မူဝါဒမှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်ပါသည်။

"နိုင်ငံရေးမည်သည် ယုတ်မာညစ်ထေးသည်ဟု ဆိုရမည်လော။ စင်စစ်မှာ နိုင်ငံရေးသည် ယုတ်မာညစ်ထေးသည်မဟုတ်၊ နိုင်ငံရေးကို ညစ်ထေးအောင်လုပ်သူတို့သာလျှင် ယုတ်မာခြင်းဖြစ်သည်။ နိုင်ငံရေးဆိုတာဘာလဲဟု မေးဖွယ်ရှိလာ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် သာမန်ပုထုဇဉ်များဖြစ်သောကြောင့် နိုင်ငံရေးကိုမလုပ်သင့်။ နိုင်ငံရေးသည် အလွန်မြင့်မြတ်သည့်အတွက် ကျွန်ုပ်တို့နှင့်မတန်မရာ လေးမြတ်စွာမျှော်ရှုရန်သာလျှင်ရှိသည်ဟူ၍ဆိုမည်လော၊ သို့တည်းမဟုတ် နိုင်ငံရေးသည် အချို့သောလူညာလူလိမ်တို့သည် တောအုံကနား ကျေးတောသား လူရိုးလူအတို့ကို အတိတ်တဘောင် စနည်းဘဝေါတို့ကို တွင်တွင်ကြီးဟောပြော၍ ထိုသူတို့၏ မနောအကြိုက်ကိုလိုက်၍ အငိုက်ဖမ်းပြီးနောက် စားပေါက်ထွင်ကြသည့်ကိစ္စဟုဆိုရမည်လား၊ သို့တည်းမဟုတ် နိုင်ငံရေးသည် ကန္တာရခရီးပမာ ကြောက်မက်ဖွယ်သော၊ အန္တရာယ်များစွာရှိသော အရေးကိစ္စဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် တတ်သာလျှင် ရှောင်ရှားသင့်သည်ဟုဆိုရမည်လော၊ သို့တည်းမဟုတ် နိုင်ငံရေးသည်ကျွန်ုပ်တို့ပြောလေ့ပြောထရှိသည့်အတိုင်း အမျိုးဘာသာသာသနာရေးဟူ၍ပင်ဆိုရမည်လော၊ နိုင်ငံရေးသဘောအမှန်မှာ ကျွန်ုပ်တို့လူသားများနှင့် မတန်မရာ မြင့်မြတ်လွန်းသည်လည်းမဟုတ်၊ နိမ့်ကျလွန်းသည်လည်း မဟုတ်၊ မျက်လှည့်ဗေဒင်နည်းလည်းမဟုတ်၊ အဂ္ဂိရတ်လည်းမဟုတ်၊

ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော ကန္တာရခရီးလည်းမဟုတ်၊ ဘယ်သူသေသေ ငတေမာလျှင်ပြီးရော၊ စိတ်ဇောနှင့်လုပ်သော အရေးကိစ္စလည်းမဟုတ်။ ကျွန်ုပ်တို့ပတ်ဝန်းကျင်၌ ပေါ်ပေါက်ဖြစ်ပွားလျက်ရှိသော အခြေအနေပေါ်တွင် မျှော်ခေါ်၍ဆောင်ရွက်ရမည်ဖြစ်သော အရေးကိစ္စသာလျှင်ဖြစ်ပေသည်။

အတိုချုပ်ရလျှင်နိုင်ငံရေးဆိုသည်မှာ ကျွန်ုပ်တို့နေ့စဉ်နှင့်အမျှ လူ့လောကတွင် တွေ့ကြုံနေရသောကိစ္စပင် ဖြစ်ပေသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့်ဆိုသော် နိုင်ငံရေးဆိုသည်မှာ လူ့ကိစ္စဟုဆိုရပေမည်။ ကျွန်ုပ်တို့စားမှု၊ သောက်မှု၊ နေမှု၊ ထိုင်မှု၊ သွားမှု၊ လာမှုအစုစုသည် နိုင်ငံရေးပင်ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် နိုင်ငံရေးကို မဆင်မခြင် မတွေးမိစေကာမူ နိုင်ငံရေးသည် ကျွန်ုပ်တို့နှင့်အမြဲတစေ ဆက်သွယ်နေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် နိုင်ငံရေးကို ရှောင်ရှားစေကာမူ နိုင်ငံရေးသည် ကျွန်ုပ်တို့၏ အိမ်၊ရုံး၊ အလုပ်ရုံစသည်တို့၌ ပေါ်ပေါက်လျက်ရှိ၏။ ဤဌာနများ၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် နေ့စဉ်နှင့်အမျှ နိုင်ငံရေးကိုပင် လုပ်နေကြရပေသည်။ အလုပ်သမားသည် အခကြေးငွေအတွက် အလုပ်လုပ်ရ၏။ တောင်သူလယ်သမားသည် ဝမ်းစာအတွက် လယ်ယာလုပ်ရ၏။ ကုန်သည်ပွဲစားစသည်တို့သည် အသီးသီးဝင်ငွေရရန် လုပ်ကြရ၏။ အချုပ်မှာ စားသောက်နေထိုင်ရေးအတွက်ပင်ဖြစ်၏။ အလုပ်သမားသည် အခကြေးငွေကို တိုးတက်ရ၍ ရပြီးလျှင် စားသာသောက်သာအခြေအနေကို ရလို၏။ တောင်သူလယ်သမားသည် မိမိ၏လယ်မြေကို တိုးတက်ကောင်းမွန်စေ၍ သက်သာချောင်ချိလို၏။ စာရေးစာချီအမှုထမ်းတို့သည်လည်း ရုံး၌ တကုပ်ကုပ်လုပ်နေရသော ဘဝထက်လွတ်လွတ်လပ်လပ် ချောင်ချောင်လည်လည်ရှိသော အခြေအနေရောက်လိုကြ၏။ ကုန်သည်ပွဲစားတို့လည်း လွယ်လွယ်ကူကူတိုးချဲ့၍ ကူးသန်းရောင်းဝယ်လိုကြ၏။ ဤကဲ့သို့ လူတိုင်းလူတိုင်း မိမိတို့၏အခွင့်အရေးကို ရယူလိုခြင်းသည် နိုင်ငံရေးပင်ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်တို့ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ကြုံတွေ့နေရသော နေထိုင်စားသောက်မှုသည် ပြောင်းလဲလျက်ရှိသည့်

အားလျော်စွာ ကျွန်ုပ်တို့နိုင်ငံရေးသည်လည်း ပြောင်းလဲလျက်ရှိသည်။ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး သက်သက်သာသာ ချောင်ချောင်ချိချိ လူတန်းစေ့အောင် နေနိုင်ရန် အခွင့်အရေးများပိုမိုရရှိနိုင်အောင် ကျွန်ုပ်တို့သည် လွတ်လပ်ရေးကို တောင့်တကြပေသည်။ လွတ်လပ်ရေးဆိုရာ၌ နေရေးထိုင်ရေးလွတ်လပ်မှု၊ လူတစ်ဦးတစ်ယောက်အနေနှင့်လည်းကောင်း၊ တစ်မျိုးလုံးအနေနှင့်လည်းကောင်း တိုးတက်ကြီးပွားအောင် စီမံဆောင်ရွက်နိုင်အောင် လွတ်လပ်မှု၊ ကျွန်ုပ်တို့၏ကာယ၊ ဉာဏ၊ စိတ္တအဆင့်အတန်းတိုးမြင့်အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်ရန် လွတ်လပ်မှုတို့စသည်တို့ကို ဆိုလိုပေသည်။ ဤလွတ်လပ်မှုရယူလိုမှုသည်ပင်လျှင် နိုင်ငံရေးဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်ရကား နိုင်ငံရေးသည် လူမှုရေးမျှသာဖြစ်၏။ သို့ပါလျက်နှင့် အချို့သောသူများသည် နိုင်ငံရေးသည် ယုတ်မာညစ်ထေးသည်ဟု ဆိုကြ၏။ အချို့ကလည်း နိုင်ငံရေးသည် ကိုးကွယ်ရာ ဘာသာတရားပင်ဖြစ်သကဲ့သို့ ဆိုကြပြန်၏။ ထိုသူတို့၏ အယူအဆတို့မှာ အလွဲလွဲမှားမှား ကွဲကွဲပြားပြားရှိကြပေ၏။ နိုင်ငံရေးကို ဘာသာတရားဖြစ်သကဲ့သို့ ပြောဆိုကြသောသူများမှာ ယုတ်မာညစ်ထေးသော နိုင်ငံရေးသမားများပင်လျှင်ဖြစ်ပေ၏။ ထိုသူတို့၏ရည်ရွယ်ချက်မှာ ဤကဲ့သို့ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် လည်ဆယ်၍ပြောခြင်းအားဖြင့် ပြည်သူတို့၏ စိတ်ကို ရှုပ်ထွေးစေ၍ အကြောင်းအကျိုး အကောင်းအဆိုးကို ဝေဖန်ခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်အောင်လုပ်ခြင်းမျှသာဖြစ်ပေ၏။ အမှန်မှာ ထိုသူတို့ပြုလုပ်မှုသည် နိုင်ငံရေးမဟုတ် ၊ မိမိတို့အကောက်ဉာဏ်ကိုသုံး၍ မိမိတို့ကြီးပွားရေး တစ်နပ်စားနိုင်ငံရေးပင်ဖြစ်ပေ၏။

ကိုးကွယ်သည့်ဘာသာရေးမှာ လူအသီးသီးတို့၏သက်ဝင်ယုံကြည်မှုဖြစ်၏။ နိုင်ငံရေးမှာကားလူအသီးသီးတို့၏ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံမှု သိပ္ပံအတတ်သာလျှင်ဖြစ်၏။ သိပ္ပံအတတ်အနေအားဖြင့် နိုင်ငံရေးသည် လူအသီးသီးတို့၏ အခွင့်အရေးကို စောင့်ရှောက်ရပေလိမ့်မည်။ အခွင့်အရေးများတွင် လွတ်လပ်စွာဘာသာကိုးကွယ်နိုင်မှုလည်း ပါဝင်လေသည်။ ဤအခွင့်အရေးပေးရာ၌ပင် ကျွန်ုပ်တို့သည် နိုင်ငံရေးနှင့်

ကိုးကွယ်သည့်ဘာသာရေး နှစ်ဌာနစပ်ကြားတွင် စည်းထားရပေလိမ့်မည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် နိုင်ငံရေးနှင့်ဘာသာရေးမှာ သဘောမတူ၊ တစ်မူကွဲပြားတခြားဖြစ်သောကြောင့်တည်း။ ဘာသာရေးနှင့်နိုင်ငံရေးကို ရောစပ်ပါမူ ဘာသာရေး၏သဘောတရားကို ဆန့်ကျင်ရာရောက်ပေ၏။ အကြောင်းမူကား ဘာသာရေးသည် နောင်တမလွန်ဘဝများကို (ဝါ) လောကုတ္တရာ ရှေးရှုသည်ဖြစ်သောကြောင့် လောကအရေးနှင့် များစွာ မသက်ဆိုင်ချေ။ နိုင်ငံရေးမှာကား လောကီရေးရာသာဖြစ်ပေ၏။

လုပ်ငန်းသဘောမှာ လူမှုတိုးတက်ရေးနှင့်ဘာသာရေးတို့သည် အခြေခံသဘောထားအားဖြင့် ဆန့်ကျင်စရာအကြောင်းမရှိဟု ယူဆမိပေသည်။ ဘာသာတရားက သစ္စာမေတ္တာနှင့် သမ္မာအာဇီဝ သမ္မာကမ္မန္တစသည်တို့ကို ဓမ္မအနေနှင့်ဟောကြားနေခဲ့ရာ လူမှုတွင်လည်း ဤဓမ္မတို့ကို လေးစားကြပေသည်။

သို့ပါလျက်ဘာသာတရား၏နာမကိုအလွဲသုံးစားပြုပြီးလျှင် လူတစ်ဦးသည် တစ်ဦး၏ ဆင်ခြင်တုံတရား ကင်းမဲ့ခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ မတရားသောအမှုတို့ကို ပြုသည်ရှိသော် ပတ်ဝန်းကျင်ရှိလူစုသည် ထိုမတရားမှုကို လျစ်လျူရှုခြင်း ဘယ်နည်းနှင့်မျှ ပြုနိုင်မည်မဟုတ်ပေ။ အကယ်၍ ဘာသာကိုအမှီပြုပြီး အသက်မွေးသူတို့သည် ဘာသာ၏ အမည်ကိုသုံးလျက် တရားဓမ္မဖြစ်လေဟန် ဟောပြောချက်တစ်ခုကို ပြုလျှင် လူအများကို နစ်နာစေမည်ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် လူ့ချမ်းသာကို လိုလားသည့်အားလျော်စွာ တားမြစ်ရပေလိမ့်မည်။ ဤဥပဒေသသည် ကျွန်ုပ်တို့ကထွင်လိုက်သော ဥပဒေသမဟုတ်ချေ။ ကျွန်ုပ်တို့ရာဇဝင်တွင် အလွန်ကျော်ကြားထင်ရှားသော အနော်ရထာဘုရင်မင်းမြတ်သည် ဤဥပဒေကို ထိထိရောက်ရောက် လိုက်နာဆောင်ရွက်ခဲ့ဖူးလေသည်။

ရာဇဝင်ကိုကြည့်မူ တရားကိုမှီ၍ အသက်မွေးကြသောသူများကို ခွဲခြား၍သိနိုင်ကြပေလိမ့်မည်။ ကျွန်ုပ်တို့လူမှုကို ဘာသာတရားသည် ရှုပ်ထွေးစေသည်မဟုတ်၊ ဘာသာတရားကိုမှီ၍ အသက်မွေးကြ

ကုန်သော သူတို့သာလျှင် ရှုပ်ထွေးစေကြ၏။ ဘာသာတရားကို ကြည့်ပြန်မူ ဘာသာတရားသည် ဤကဲ့သို့သော လူမျိုးကို အားပေးခြင်း မရှိသည်ကို တွေ့မြင်ကြရပေလိမ့်မည်။ သို့သော်လည်း အသီးသီးသော ဘာသာတရားတို့ကို မှီ၍အသက်မွေးကြသူများရှိခဲ့ဖူးလေပြီ။ ဥရောပ တိုက်၌ ရဟန်းမင်းကြီးများနှင့်ဧကရာဇ်မင်းတို့အချင်းချင်းဖြစ်ပွားခဲ့ပုံ၊ ကျွန်ုပ်တို့နိုင်ငံ၌ အရည်းကြီးများနှင့်အနော်ရထာမင်းမြတ်တွေ့ရပုံ၊ အနောက်နိုင်ငံကြီးများနယ်ချဲ့ရာတွင် သမ္မာကျမ်းစာကိုင်သူတို့က ရှေ့သွားလုပ်၍ အလံကိုင်သူတို့နှင့်ကုန်သည်တို့က နောက်မှလိုက်ရပုံ အကြောင်းစုံကိုထောက်ထားလျက် မည်သည့်ကာလဒေသ၌မဆို ဘာသာတရားကိုမှီ၍ အသက်မွေးကြသူများရှိခဲ့ဖူးကြောင်းကို ကျွန်ုပ်တို့ သတိရှိကြပေလိမ့်မည်။ ယခုဘာသာတရားကိုမှီ၍ အသက်မွေးကြသူ များဟုဆိုရာ၌ ရှင်းလင်းရန်လိုပေသေး၏။ ဘုန်းကြီးပင်ခေါ်ခေါ် ရဟန်းပင်ခေါ်ခေါ် နှစ်မျိုးနှစ်စားရှိ၏။ တစ်မျိုးမှာ ဘာသာတရားကိုမှီ၍ အသက်မွေးသူများသာဖြစ်၍ ဘာသာတရားပြန့်ပွားတိုးတက်မှုကို သတိပြုခြင်း အားထုတ်ခြင်းမရှိပေ။ ဘာသာတရားနှင့် ဆန့်ကျင်သော အမှုမျိုးကိုပင်ပြုကြ၏။ တစ်မျိုးမှာကား ဘာသာတရားတိုးတက်ပြန်ပွားမှု ကိုလေးစား၍ လောကီသားတို့၏အမှုကို ရှေးရှုခြင်းမရှိပေ။

ကျွန်ုပ်တို့တိုင်းပြည်တွင် သံဃာတော်အရှင်မြတ်များသည် ရာဇဝင် တစ်လျှောက်လုံး ကျွန်ုပ်တို့လူမျိုး၏ ရှေ့က မားမားမတ်မတ်ရပ်လျက် မြင့်မြတ်သောအမှုမျိုးကိုသာ ပြုခဲ့ကြပေသည်။ ရှေးခေတ်များ၌ သံဃာတော်အရှင်မြတ်များသည် ကျွန်ုပ်တို့တစ်မျိုးလုံးကို ပညာသင် ပေးရန်တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ခဲ့ကြပေသည်။ ယခုခေတ်၌ပင် တောရွာ များတွင် သံဃာတော်အရှင်မြတ်များ ပညာသင်ကြားပေးလျက်ရှိကြ သောကြောင့် မြောက်မြားစွာသော အမျိုးသားတို့သည် စာပေတတ် မြောက်ကြပေသည်။ အချုပ်မှာ သံဃာတော်အရှင်မြတ်များ၏ စေတနာ လုံ့လကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ စိတ်ဓာတ်မြင့်မြတ်မှုအသွင်အပြင် ယဉ်ကျေးမှု တို့သည် အထူးသဖြင့် တိုးတက်ခဲ့လေသည်။ ထိုအကြောင်းများကြောင့်

ကျွန်ုပ်တို့၏သံဃာတော်အရှင်မြတ်များသည် ကျွန်ုပ်တို့၏ ထူးကဲသော ကျေးဇူးဥပကာရများကို ခံတော်မူထိုက်ကြပေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့နိုင်ငံတွင် များသောအားဖြင့် ဗုဒ္ဓဘာသာကို မထိခိုက်စေဘဲ ပြောလိုသည်မှာ နှစ်ပေါင်း ၂၅၀၀ အတွင်း လိမ်းကပ်၍လာခဲ့သော ကြေးညှော်တို့ကို ကျွန်ုပ်တို့ပွတ်တိုက်နိုင်ခဲ့ပါလျှင် ဗုဒ္ဓဘာသာ သာသနာရောင်သည် ကမ္ဘာ ပေါ်တွင် အထွန်းပြောင်ဆုံးဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟူ၍ ယူဆရပေမည်။

သို့ဖြစ်သောကြောင့် ယခုသံဃာတော်အရှင်မြတ်များအား သီးခြား လျှောက်ထားလိုပါသည်ဘုရား။ အရှင်ဘုရားတို့သည် အလွန် ထူးကဲ သော ဗုဒ္ဓသာသနာတော်ဝန်ထမ်း ရဟန်းမြတ်များဖြစ်တော်မူကြပါ သည်။ အရှင်ဘုရားတို့က သာသနာတော်ရောင် ထွန်းပြောင်အောင် အားထုတ်တော်မူကြပါ။ ကမ္ဘာလောကကြီးကို သာသနာရောင် အလင်းပေးတော်မူကြပါ။ သို့မှသာလျှင် ကမ္ဘာသူကမ္ဘာသားတို့ မေတ္တာ တရားပွားများ၍ သမ္မစိတ္တနှင့်ညီရင်းအစ်ကို မောင်ရင်းနှမကဲ့သို့ နေနိုင် ကြပါလိမ့်မည်။ အရှင်သူမြတ်များကို ဘုရားတပည့်တော်တို့ ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်ပါ၏။ တစ်ကမ္ဘာလုံး ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်သည်ကိုလည်း မြင်ချင်ပါသည်။ တပည့်တော်တို့နိုင်ငံတွင်သာမက တစ်ကမ္ဘာလုံးမှပင် မေတ္တာတရား သမ္မစိတ္တသဘောထားကို ပြုပြင်နိုင်သော စွမ်းပကား အရှင်ဘုရားတို့မှာရှိပါသည်။ ဤစွမ်းပကားကိုသုံးရာ၌ အောင်မြင်တော်မူ ပါလျှင် မနုဿတစ်မျိုးလုံး အစဉ်အဆက်နှစ်ပရိစ္ဆေဒ ရှည်လျားစွာရှိခိုး ပူဇော်ကြပါလိမ့်မည်။ ဤကဲ့သို့ ဆောင်ရွက်မှုသည် သာသနာတော်ဘက် မှသာကြည့်၍ မြင့်မြတ်သည်မဟုတ်ပါ။ တပည့်တော်တို့၏ နိုင်ငံနှင့် လူမျိုးအတွက် အမြင့်မြတ်ဆုံးသောနိုင်ငံရေးကိုလည်း ဆောင်ရွက်ရာ လည်းရောက်ပါသည်ဘုရား။ တပည့်တော်တို့ နိုင်ငံအရပ်ရပ်သို့ ကြွရောက်တော်မူပြီးလျှင် မေတ္တာတရားများကိုလည်း ဟောကြားတော်မူ ကြပါ။ မြင့်မြတ်သော လွတ်လပ်ရေးတရားကိုလည်း ဟောတော်မူကြပါ။ မြင့်မြတ်သော လွတ်လပ်ရေးဆိုရာ၌ လွတ်လပ်စွာ ဘာသာတရားကို ကာလဒေသမရွေး ဟောပြောနိုင်မှုကြောက်ရွံ့စိုးရိမ်ပူပန်ခြင်းမှ

ကင်းလွတ်မှု၊ လူအလူနဘဝမှ လွတ်မြောက်မှုစသည်တို့ဖြစ်ပါသည်။ အရှင်သူမြတ်တို့သည် သုံးလူ့ထွဋ်ထား မြတ်စွာဘုရားဩဝါဒပေးတော်မူခဲ့သည့်အတိုင်း၊ အပ္ပမာဒေန သမ္ပာဒေထ မမေ့မလျော့ဘဲ အစဉ်ထာဝရ အားထုတ်ကြဖို့ တပည့်တော်တို့ မြန်မာလူမျိုးတစ်မျိုးလုံးကို ဆိုဆုံးမတော်မူကြပါဘုရား၊ ဤသို့သော မိမိကိုယ်မိမိသာလျှင် အားကိုးမှုဖြင့် တပည့်တော်တို့၏လူမျိုးသည် လောကုတ္တရာလောကီနှစ်လီသော အကျိုးထူးများကို ခံစားနိုင်အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်ကြပေလိမ့်မည်။ အရှင်မြတ်များ၌ ဤကဲ့သို့သော မွန်မြတ်သည့်တာဝန်ဝတ္တရားများ ရှိပါသည်။ ဤမွန်မြတ်သော တာဝန်ဝတ္တရားများကိုကျေပွန်စွာ ထမ်းဆောင်တော်မူကြပါဘုရား၊ တပည့်တော်တို့မှာ အရှင်သူမြတ်များကို ရိုသေလေးမြတ်စွာ တိုက်တွန်းစကားလျှောက်ထားခြင်းကိုသာ ပြုနိုင်ပါသည်။ ဆောင်ရွက်ဖို့ တာဝန်မကျေပွန်သည် ကျေပွန်မည်ဟူသော ပြဿနာမှာ အရှင်သူမြတ်များသာ ဖြေရှင်းနိုင်ကြပါလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းမိန့်ခွန်းကို ဖတ်မိသောအခါ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ သံဃာတော်များအား လျှောက်ထားသော စကား၊ တစ်နည်းအားဖြင့် သံဃာတော်များအပေါ်တွင် ဗုဒ္ဓသာသနာတော်အတွက်၊ နိုင်ငံတော်အတွက် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက အားကိုးသောသဘောထားကို တွေးမိပါသည်။

ထိုမျှမက ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် စစ်ရေးနိုင်ငံရေးတွင်သာ အာရုံကျက်စားစူးစိုက်သည့်သူဟု ကျွန်တော် ယခင်ကထင်မိခဲ့ဖူးသော်လည်း ရွှေတိဂုံအလယ်ပစ္စယံ မိန့်ခွန်းကိုဖတ်မိသောအခါ ဗိုလ်ချုပ်၏ စိတ်အာရုံတို့သည် နိုင်ငံရေးစစ်ရေးသာမက သမိုင်းဘာသာရပ်၊ ယဉ်ကျေးမှုနှင့်သာသနာရေးပါမကျန် လွှမ်းခြုံစဉ်းစားခဲ့သည်ဟူ၍ ခံယူမိလိုက်ပါသည်။

ရွှေတိဂုံအလယ်ပစ္စယံတွင် မိန့်ကြားခဲ့သော ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ မိန့်ခွန်းသည် ကျွန်တော်၏စိတ်ကို လုံးဝပင် သိမ်းပိုက်လိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်သွားသည်။ ကျွန်တော်၏ နိုင်ငံရေးအတွေးအခေါ်ကိုပင် ပြောင်းလဲနိုင်စွမ်းရှိပေသည်။ အလယ်ပစ္စယံညီလာခံမိန့်ခွန်းအစဦးတွင် -

ရဲဘော်တို့ -

ရာဇဝင်စာတင်ရမည့် ဤပြည်သူ့ညီလာခံသဘင်ကြီးသို့ ကျွန်ုပ်တို့သည် ပြည်သူ့ကိုယ်စားလှယ်များအဖြစ် လာရောက်ခဲ့ကြပေသည်။ ဤသို့ စုဝေးရခြင်းမှာ ကမ္ဘာသူကမ္ဘာသားတို့ ရှေးရိုးစဉ်လာဉာဏ်မျက်စိကျယ်စွာဖြင့် ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြသော နည်းနိဿရအတိုင်း ဖြစ်ရကား လျော်ကန်သင့်မြတ်ဖြောင့်မတ်သော စုဝေးခြင်းပေတည်း။ ရှေးပဝေသဏီကစ၍ ကမ္ဘာသူကမ္ဘာသားတို့သည် ပြဿနာတစ်ခုကို တွေ့ကြုံရလျှင် ဤကဲ့သို့ပင် စုဝေး ဆွေးနွေးဖြေရှင်းခဲ့ကြပေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ စည်းဝေးရာဒေသသည်လည်း ကျွန်ုပ်တို့ရာဇဝင်တွင် ကျက်သရေရောင်တပြောင်ပြောင်ဖြင့် ကောင်းမြတ်သောမင်္ဂလာအပေါင်းနှင့် ပြည့်စုံသောကြောင့်ကျွန်ုပ်တို့ညီလာခံသဘင်သည်လည်း ကျက်သရေမင်္ဂလာအဖြာဖြာနှင့် ပြည့်စုံပါပေ၏။ ဤ သိင်္ဂုတ္တရကုန်းသည်ကား လေးဆူဓာတ်ပုံရွှေတိဂုံစေတီတော်မြတ်ကြီး တည်ရှိရာဖြစ်၏။ စေတီတော်မြတ်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်တို့လူမျိုး၏ ဝေဖြာသော စေတနာအလျှောက် ကျွန်ုပ်တို့၏ အမွန်မြတ်ဆုံးသောဆန္ဒကို ပေါ်လွင်စေခြင်းငှာ တည်ဆောက်ခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ရွှေရောင်တဖိတ်ဖိတ်နှင့်ကျွန်ုပ်တို့ မျှော်မှန်းရာတွင် အထွတ်အထိပ်ဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်အသခ်တသို့ ညွှန်ပြတော်မူရာဖြစ်သည့် ဆီမီးတန်ဆောင်ကြီး ဖြစ်ပေတော့၏။ ကျွန်ုပ်တို့၏ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုကြည့်ပြန်သော် လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်းအနည်းငယ်အတွင်းတွင် ကျွန်ုပ်တို့၏ တိုင်းပြည်နှင့်လူမျိုးတို့၏ကံကြမ္မာကို ဖန်တီးခဲ့သော အရေးတော်ပုံများဖြစ်ပေါ်ရာဌာနဖြစ်ရကား ဤဒေသသည် ကျွန်ုပ်တို့အမျိုးသားအတွက် အလွန်ထူးခြားစွာ လေးစားကြည်ညိုရာဖြစ်သောဒေသဖြစ်ပေ၏။ ဤမျှမကသေး ဤနေရာ ဤဒေသသို့ ကျွန်ုပ်တို့ရာဇဝင်တစ်လျှောက်တွင် ကျွန်ုပ်တို့လူမျိုး၏ ရှေ့ဆောင်ရှေ့သွားပုဂ္ဂိုလ်များသည် ကျွန်ုပ်တို့လူမျိုးအတွက် အသက်ကို ပဓာနမထားဘဲ စွန့်စားရန် လာရောက်ခဲ့ကြဖူးလေပြီ။

အတိုချုပ်မှာ **မြန်မာအစ တကောင်းက** ဟုဆိုသကဲ့သို့ ဤနေရာ ဤဒေသသည်လည်း ကျွန်ုပ်တို့လူမျိုး၏ ရာဇဝင်တွင် အခါခါပင်စာတင်

ခဲ့ရသော အရေးတော်ပုံများစတင်ရာဒေသပင်ဖြစ်ပေ၏။ လေးဆူဓာတ်ပုံ ရွှေတိဂုံစေတီတော်မြတ်ကြီးကို စတင်တည်ဆောက်ရာ အချိန်ကစ၍ ယနေ့အထိနှစ်ပေါင်း ၂၅၀၀ ခန့်မျှ ရှိလေပြီ။ ဤမျှသောကာလပတ်လုံး ကျွန်ုပ်တို့၏ ရာဇဝင်အဖြစ်အပျက်ကျွန်ုပ်တို့လူမျိုးအတွက် သတ္တိ၊ ဗျတ္တိနှင့် အံ့ဖွယ်ဘနန်း သက်စွန့်ကြိုးပမ်းအမှုထမ်းခဲ့ကြသည့် မရေမတွက်နိုင်သော သွားလေသူမျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်တို့ ပေးအပ်ခဲ့သည့် အမွေအနှစ်တည်းဟူသော အာဇာနည်စိတ်စသည်တို့ကို ကျွန်ုပ်တို့ယခုအချိန်အခါ၌ သတိရကြပေလိမ့်မည်။ သို့သတိရကြသည့်အားလျော်စွာ ထိုထိုသော အာဇာနည်ပုဂ္ဂိုလ်အပေါင်းတို့အား ကျွန်ုပ်သည် ခဏတာမျှ အရိုအသေပြုပြီးလျှင် ထိုထိုသော အာဇာနည်ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ အဆင့်အတန်းကို မီအောင် အားထုတ်လုံးပန်းမည်။ ထိုထိုသော အာဇာနည်ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ လုပ်ငန်းကိုဆုံးခန်းတိုင်ဆက်လက်၍ ဆောင်ရွက်မည်ဟူ၍ သစ္စာပြုကြပါစို့။ ကျွန်ုပ်တို့၏ လူမျိုးသည် ဧကန်စင်စစ် ကြီးပွားတိုးတက် တန်ခိုးထွက်ပေတော့မည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဤကဲ့သို့ ရာဇဝင်သဘောအခြေခံကို နားလည်ကာ စုဝေးမိကြလေပြီ။ သို့ရာတွင် ဤသို့စုဝေးခြင်းမှာ ပထမအကြိမ်မဟုတ်ချေ။ ၁၉၂၀ ပြည့်နှစ်ကစ၍ ဤစိတ်ဆန္ဒမျိုးနှင့် စုဝေးခဲ့ကြသည်မှာ အကြိမ်ကြိမ်ရှိခဲ့ပေပြီ။ အဘယ်ကြောင့် စုဝေးခဲ့ကြသနည်း။ ယခုလည်း အဘယ်ကြောင့် စုဝေးကြသနည်း။ ကျွန်ုပ်တို့လူမျိုးသည် ရာဇဝင်တစ်လျှောက်တွင် နိုင်ငံခြားသားတို့စိုးမိုးအုပ်ချုပ် ကျွန်သပေါက်လုပ်ခြင်းကို ပထမဆုံးခံခဲ့ကြရကား ကျွန်ုပ်တို့လူမျိုးမှာ အဘက်ဘက်တွင် နင်းပြားဖြစ်ခဲ့ကြသောကြောင့် လူချင်းမတူသူချင်းမမျှ ကျွန်ုပ်တို့ဆန္ဒအတိုင်း လူတန်းစေ့ဘဝကို မနေနိုင်ခဲ့ကြချေ။ သို့အတွက် ကျွန်ုပ်တို့လူမျိုးသည် ဤကာလအတောအတွင်း တစ်ဗိုလ်လဲ တစ်ဗိုလ်တက်၊ တစ်တပ်ပျက် တစ်တပ်စု လူထုနှင့်ချီ၍ ကျွန်ုပ်တို့၏ ဆန္ဒပြည့်ဝအောင် ကြိုးပမ်းစွန့်စားခဲ့ကြပေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့လွတ်လပ်ရေးလုပ်ငန်းသည် အတက်အဆုတ်၊ အဖျက်အရှုပ် မည်မျှလောက်ပင်များစေကာမူ

တဖြည်းဖြည်း အင်အား တိုးတက်လာခဲ့ပေသည်။ အဆင့်ဆင့်အုတ်မြစ်ကစ၍ တည်ဆောက်ခဲ့ရာ ကျွန်ုပ်တို့ ယခုအခြေအနေသို့ရောက်ရှိခဲ့လေသည်။ ရှေးယခင်က ဆောင်ရွက်ခဲ့သော မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်များ၏ နည်းနိသယလုံ့လဉဿာဟကို ယခုအချိန်တွင် ကျွန်ုပ်တို့ အထင်သေးအမြင်သေးဖြစ်ကောင်းဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် ကမ္ဘာ့ရာဇဝင်ကိုကြည့်မူ လွတ်လပ်ရေးလုပ်ငန်းကြီးကဲ့သို့သော တိုးတက်မှုသည် မျက်စိတစ်မှိတ်လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်းတွင် မဖြစ်နိုင်၊ အဆင့်ဆင့်အခြေအနေကို ကြည့်ရှုပြီး လုံးပန်းနိုင်မှ တိုးတက်မြင့်မားမှုရှိနိုင်မည်ကို သတိပြုကြရပေလိမ့်မည်။ သို့ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ လွတ်လပ်ရေးလုပ်ငန်းကို တစ်ခေတ်နှင့်တစ်ခေတ် အဖြစ်သနစ်အခြေမှန်ကို ဝေဖန်ပြီးမှသာလျှင် ဆောင်ရွက်ရမည်ကို ကျွန်ုပ်တို့ နားလည်ကြရပေလိမ့်မည်။ ဤကဲ့သို့ အမြင်မှန်မှသာလျှင် လွတ်လပ်ရေးအောင်ပန်းဆွတ်လှမ်းနိုင်သောအချိန် ကျရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်တို့သာမဟုတ် ကျွန်ုပ်တို့လူမျိုးတစ်မျိုးလုံး အစဉ်အဆက် အသက်စွန့်ကြိုးပမ်းမှုကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့လူမျိုး လွတ်လပ်ရေးကို ပြန်လည်ရယူနိုင်ကြပေသည်ဟူ၍ သိရှိနားလည်နိုင်ကြပေလိမ့်မည်။

ရွေးကောက်ပွဲများကျင်းပခဲ့လျှင် လူထုအားပေးမှုဖြင့် ရွေးကောက်ပွဲများတွင် ကျွန်ုပ်တို့အနိုင်ရမည်မှာ မလွဲချေ။ ထိုအခါတွင် တိတိလင်းလင်း ကျွန်ုပ်တို့၏ လိုအင်ဆန္ဒကို မရရအောင် တောင်းဆိုရမည်။ ဤကဲ့သို့ ငြိမ်းချမ်းသောနည်းဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့လူမျိုး၏ ကံကြမ္မာကို မဖန်တီးနိုင်လျှင် ကျွန်ုပ်တို့သည် နည်းလမ်းသစ်ထွင်၍ ကျွန်ုပ်တို့စည်းရုံးမှုအာဏာဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့၏လွတ်လပ်ရေးကိုရယူရန်စိုင်းပြင်းရမည်။ နည်းသစ်ဆိုရာ၌ စင်ပြိုင်အစိုးရထောင်ခြင်းကို ဆိုလိုသည်မဟုတ်။ စင်ပြိုင်အစိုးရ ထောင်ခြင်းထက်လည်းကောင်း၊ အဏာမြှုပ်ုံးထက်လည်းကောင်း အင်အားရှိသော ကျွန်ုပ်တို့လူထုအားကို ကျနသေချာစွာ စည်းရုံး၍အသုံးပြုမည်ဟု ဆိုလိုသည်။ ကမ္ဘာပေါ်တွင် လူထုအားကို မည်သည့်အားမျှ ဆန့်ကျင်နိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်ချေ။

လူထုကို အဘယ်ကဲ့သို့ ကျနသေချာစွာ စည်းရုံးမည်နည်း။ အဘယ်ကဲ့သို့ ကျနသေချာစွာ အသုံးပြုမည်နည်း။ ပထမဆုံးအမျိုးသား ညီညွတ်မှုကိုဆောင်ရွက်ရမည်။ အမျိုးသားညီညွတ်မှု ရှေ့ဆောင် ရှေ့သွားအဖြစ် ကျွန်ုပ်တို့ ဖက်ဆစ်တိုက်ဖျက်ရေး ပြည်သူ့လွတ်လပ်ရေး အဖွဲ့ချုပ်နှင့် နယ်အဖွဲ့များကို ဖွဲ့စည်းပြီးခဲ့လေပြီ။ အဖွဲ့ချုပ်နှင့် နယ်အဖွဲ့များကို ခိုင်ခံ့သည်ထက် ခိုင်ခံ့အောင် ကျနသည်ထက် ကျနအောင် ပြုလုပ်ရပေလိမ့်မည်။ အဖွဲ့ချုပ်၏ စည်းမျဉ်းများကို ပြုပြင်နိုင်ရန် ဤညီလာခံကို တင်ပြပြီးဖြစ်သည်။

အမျိုးသားညီညွတ်ရေးဆိုတာ ဘယ်ကဲ့သို့သောညီညွတ်ရေးကို ခေါ်ပါသနည်းဟု မေးရပေလိမ့်မည်။ အမျိုးသားညီညွတ်ရေးဆိုသည်မှာ ခေါင်းဆောင်များညီညွတ်ခြင်းကို မဆိုလို။ လူမျိုးဘာသာ ယောကျ်ား၊ မိန်းမ၊ ဂိုဏ်းဂဏမရွေး တစ်နိုင်ငံလုံးပြည်သူပြည်သား၊ လူထုတစ်ခုလုံး အပြောသာမဟုတ်၊ အလုပ်နှင့်တကွ အမျိုးသားတို့၏ အလိုဆန္ဒများကို ပြည့်ဝနိုင်ရန် အမျိုးသားတို့လုပ်ငန်းများတွင် သောင်းသောင်းဖြဖြ စိတ်ရောကိုယ်ပါ ညီညွတ်ကြသည်ကို ဆိုလိုပါသည်။

အချို့သောပုဂ္ဂိုလ်များက ဤအမျိုးသားညီညွတ်ရေးမျိုး ဖြစ်ထွန်းလာအောင် အားလုံးသောအဖွဲ့ဝင်များသည် အသီးသီးအသကအသက မိမိတို့အဖွဲ့များကို အမျိုးသားအစည်းအရုံးကြီးနှင့်တစ်လုံးတစ်ဝတည်း ပေါင်းပစ်သင့်ကြသည်ဟု ထင်မြင်ချက်ပေးကြပေသည်။ ဤပုဂ္ဂိုလ်များက ဤသို့ထင်မြင်ချက်ပေးခြင်းမှာ အမျိုးသားလုပ်ငန်းကြီးကို လုပ်ရာတွင် အဖွဲ့များအသီးသီးရှိခြင်းသည် အင်အားကယုတ်လျော့စေသည်ဟူ၍ စိတ်ကောင်းစေတနာနှင့် စိုးရိမ်ပူပန်ခြင်းကြောင့်ဖြစ်လေသည်။ သို့သော် အဖွဲ့များကို ဖျက်ပစ်စေကာမူ ပြဿနာအမျိုးမျိုးပေါ်တွင် ရည်ရွယ်ချက်အားဖြင့်တူသော၊ ထင်မြင်ချက်အားဖြင့်တူသော၊ အကျိုးအားဖြင့်တူသောသူများသည် အသီးသီးရှိကြပေလိမ့်ဦးမည်။ သို့အတွက် အဖွဲ့သားများသီးခြားရှိသည် မရှိသည်မှာ ပဓာနမဟုတ်၊ ထိုအဖွဲ့တို့သည် ဂုဏ်တုဂုဏ်ပြိုင် ပါတီစိတ် ပါတီသဘောထားများနှင့် အလုပ် မလုပ်ကြခြင်းသာ အရေးအကြီးဆုံးအချက်ဖြစ်သည် ဟုဆိုရပေမည်။

ရွှေတိဂုံအလယ်ပစ္စယံတွင်ကျင်းပသည့် ဖဆပလညီလာခံကြီးတွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ မိန့်ခွန်းမှာအလွန်ပင် ရှည်ပါသည်။ လူထုကလည်းနှစ်ခြိုက်သောမိန့်ခွန်းဖြစ်ကြောင်း နောင်တွင် သိရပါသည်။ ထိုမိန့်ခွန်းတွင် အဓိကအချက် ၄ ချက် ပါဝင်ကြောင်း ကျွန်တော် ခံယူလိုက်ပါသည်။

ထိုအဓိကအချက် ၄ ချက်ကို ကျွန်တော်နိုင်ငံရေးခံယူချက် အနေဖြင့် လေ့လာသုံးသပ်မိပါသည်။ ဤသို့သုံးသပ်ရခြင်းမှာ အခြားကြောင့်မဟုတ်ပါ။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ ဖဆပလအလယ်ပစ္စယံ မိန့်ခွန်းကြီးသည် ဝါအားဖြင့်နုလှသော ကျွန်တော်၏နိုင်ငံရေးအသိဉာဏ်ပညာကို တစ်ဆင့်တစ်လမ်းတိုးမြှင့်ပေးလိုက်သည်ဟု ကျွန်တော် ခံစားမိသည်။

ကျွန်တော်ခံစားသိမှတ်လိုက်သော အချက် ၄ ချက်တွင် ဦးစွာ အလယ်ပစ္စယံမိန့်ခွန်း၏ အစပိုင်းကို ဖော်ပြမည်ဖြစ်ပေသည်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက **ရဲဘော်တို့**ဟု အာလုပ်ပြု၍ ခေါ်လိုက်ပြီးနောက် ဖဆပလညီလာခံကြီးကို ရာဇဝင်စာတင်ရမည့် ပြည်သူ့ညီလာခံသဘင်ကြီးဟု ကင်ပွန်းတပ်လိုက်သည်ကပင် ကျွန်တော့်စိတ်ကို ဆွဲဆောင်လိုက်တော့သည်။

ထိုထက်ပိုသည်ကား ကမ္ဘာသူ ကမ္ဘာသားတို့ ရှေးရိုးစဉ်လာ ဉာဏ်မျက်စိကျယ်စွာဖြင့် ပြုလုပ်ခဲ့ကြသော နည်းနာနိဿယအတိုင်းဖြစ်ရကား လျော်ကန်သင့်မြတ်ဖြောင့်မတ်သော စုဝေးခြင်းဟူ၍ လူထု အစည်းအဝေးကြီး ကိုယ့်နိုင်ငံအတွက် ဖြူစင်ဖြောင့်မတ်သောစိတ်ထားဖြင့် စုဝေးကြပုံကို အမွှမ်းတင်လိုက်ပြန်သည်။ ဗိုလ်ချုပ်က ရှေးလူတို့သည် လူသားအတွက် အရေးတစ်စုံကြုံပါက ဤသို့ပင်တစ်နေရာကို သတ်မှတ်ပြီး စုဝေးဆွေးနွေးကြပုံကို တင်စားဖော်ထုတ်ဖော်ပြ၏။ ထိုထက်ပို၍ကား ဤသို့ ယနေ့စုဝေးရာနေရာသည် ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကြီး၏တည်ရာ သိင်္ဂုတ္တရကုန်းတော်တွင် ကျင်းပခြင်းကြောင့် ဤအစည်းအဝေးကြီးသည် ကျက်သရေမင်္ဂလာနှင့်ပြည့်စုံသော အစည်းအဝေးကြီးဖြစ်တော့သည်ဟူ၍ ထပ်မံမွှမ်းလိုက်ပြန်သည်။

ဗိုလ်ချုပ်စကားတွင် -

ရွှေတိဂုံစေတီတော်မြတ်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်တို့လူမျိုး၏ ဝေဖြာသော စေတနာအလျောက် ကျွန်ုပ်တို့အမွန်မြတ်ဆုံးဆန္ဒကို ပေါ်လွင်စေခြင်းငှာ တည်ဆောက်ခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ရွှေရောင်တဖိတ်ဖိတ်နှင့်ကျွန်ုပ်တို့မျှော်မှန်းရာ အထွဋ်အထိပ်ဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်အသခ်တသို့ ညွှန်ပြတော်မူရာဖြစ်သည့် ဆီမီးတန်ဆောင်ကြီးဖြစ်ပေတော့သည်ဟူ၍ ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကြီးကို မီးမောင်းထိုးပြလိုက်သည်။

ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကြီးတည်ရှိရာ သိင်္ဂုတ္တရကုန်းမြေတွင် မြန်မာ့ အရေးအရာတို့ကို ရှေးကတည်းကလည်း စုဝေး ဆွေးနွေးခဲ့ကြ၊ ယခုလည်း ရှေးနည်းအတိုင်းစုဝေးဆွေးနွေးကြသည်ဟူ၍ ဗိုလ်ချုပ်က ထည့်သွင်း ပြောခဲ့လေသည်။ ရွှေတိဂုံစေတီတော်နှင့်လူ့သမိုင်းကိုအခြေခံပြီး ဆက်စပ်ပြောပုံကို နှစ်ခြိုက်မိသည်။ နိုင်ငံရေးစကားဆိုသော်လည်း ရတနာသုံးပါးကို မမေ့သော ဗိုလ်ချုပ်၏သဘောထားခံယူချက်ကို ယခင်က ကျွန်တော်နားထောင်ခဲ့ဖူးသော နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်တို့၏ စကားနှင့်ယှဉ်တွေးမိပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်က နိုင်ငံရေးဆိုတာဘာလဲဟူသောမေးခွန်းကို အများ ပြည်သူနားလည်အောင် ပြောကြားသည်။ ကျွန်တော်သည် မာ့က်စ်ဝါဒ ကို ခံယူထားသူဖြစ်ပါသည်။ မာ့က်စ်ဝါဒ၏ဆိုလိုရင်းနှင့်ဗိုလ်ချုပ်က အဓိပ္ပာယ်တူစကားဖြင့် ပြောသွားသည့်အပြင် မာ့က်စ်ဝါဒစကားလုံးမပါ။ ဆိုရှယ်လစ်စကားလုံးမပါဘဲ လူထုနားလည်အောင်ရှင်းပြပုံကို ကျွန်တော် အံ့သြစွာနားလည်လိုက်မိသည်။

မာ့က်စ်ဝါဒအရဆိုလျှင် စီးပွားရေးအခြေခံအုတ်မြစ်သည် လူ့ဘောင်အဖွဲ့အစည်း၏ အခြေခံအုတ်မြစ်ဖြစ်သည်။ ထိုအခြေခံ အုတ်မြစ်ပေါ်တွင် နိုင်ငံရေး၊ အုပ်ချုပ်ရေး၊ တရားဥပဒေရေး၊ အသိ ပညာရေး၊ လူတို့၏ စိတ်နေစိတ်ထားတို့တည်သည်ဟု ဆိုပါသည်။

ထိုစကားကို နိုင်ငံရေးဆိုတာ စားဝတ်နေရေးကိစ္စပဲ၊ စားဝတ် နေရေးလုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ပုံပြောင်းလဲသွားလျှင် နိုင်ငံရေးလည်း ပြောင်းလဲသွား၏ဟူ၍ ဗိုလ်ချုပ်က ပြော၏။ ဤသို့ မာ့က်စ်ဝါဒသဘော တရားကို လူအများ နားလည်အောင် ပြောတတ်သော ဗိုလ်ချုပ်ကို ကျွန်တော် အထူးပင် ကြည်ညိုမိပါသည်။

ဘာသာရေး၊ နိုင်ငံရေး၊ လောကီရေးနှင့်လောကုတ္တရာရေးကို ပြောရာတွင် သံဃာတော်တို့အား လျှောက်ထားသည့်အပိုင်းပင် ဖြစ်ပါ သည်။ ဒီနေရာမှာ ကျွန်တော် ဆရာနှစ်ဦးအဖြစ် ကျွန်တော်သတ်မှတ် ထားသည့် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့်သခင်စိုးတို့ခြားနားချက်ကို တွေ့မြင် လိုက်ရပါသည်။

ဤခြားနားချက်ကို မပြောလျှင်မဖြစ်ဟု ယူဆသောကြောင့် ကျွန်တော် ပြောပါရစေ။

ရှေးဦးစွာ သခင်စိုး၏ဘာသာရေးနှင့်ပတ်သက်သော သဘောထား ဖြစ်ပါသည်။ ရှေးကလည်း ဤစကား ပြောဖူးပါသည်။ ယခုလည်း ထပ်ပြောပါရစေ။

ကျွန်တော်က ဗုဒ္ဓဘာသာ အဘိဓမ္မာတရားတော်နှင့်ပတ်သက်၍ ဆရာကြီးသခင်စိုး၏ သဘောထားကို မေးမိသောအခါ ဆရာကြီး သခင်စိုးက ဤသို့ ပြောခဲ့ပါသည်။ သခင်စိုးက -

"အဝိဇ္ဇာနှင့်တဏှာတည်းဟူသော မူလတရားနှစ်ပါးအစ၊ ပဋိစ္စ သမုပ္ပာဒ်အလယ်၊ နိရောဓသစ္စာအဆုံးရှိသော နိဗ္ဗာန်ဝါဒသည် ရှင်ကြီး ဂေါတမအနေဖြင့်မဖြစ်နိုင်သောအရာကို စိတ်ကူးယဉ်ရာရောက်ပေ သည်"ဟူ၍ ကျွန်တော့် အမေးအဖြေစာတမ်း အမှတ်၂ တွင် ရေးခဲ့ ပါသည်။

(ထိုစာတမ်းပါ အသေးစိတ်အချက်အလက်များကို နောင်အခါတွင် ဤစာရေးသူ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သော တပ်မတော်စိတ်ဓာတ် စစ်ဆင် ရေးမှ **ဓမ္မအန္တရာယ်** အမည်ဖြင့် စာတမ်းထုတ်ခဲ့ပါသည်။)

အထက်ပါသခင်စိုးပြောပြချက်အရဆိုလျှင် မာ့က်စ်ဝါဒနှင့် ကွန်မြူနစ်ဝါဒကို ယုံကြည်သော ကျွန်တော်တို့ လူငယ်များသည် ဗုဒ္ဓ ဘာသာကို စွန့်လွှတ်ရတော့မလိုလို ဖြစ်သွားပါသည်။

ထို့ကြောင့် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏မိန့်ခွန်းကို ကျွန်တော် နှစ်ထောင်းအားရဖြစ်မိပါတော့သည်။

သခင်စိုးနှင့် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းတို့ခြားနားချက်သည် သာမန်ခြားနားချက်မဟုတ်ပါ။ မြန်မာ့လူဘောင်အနာဂတ်အရေးအတွက် ပြတ်ပြတ်သားသားတွေးမြင်ထားရမည့် ခြားနားချက်ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော့်အနေနှင့်မူကား ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံဟုခေါ်သော မြန်မာ့လူဘောင်ကြီးတစ်ရပ်လုံးသည် ပင်ရင်းအခြေခံအားဖြင့် ဗုဒ္ဓသာသနာတော်ကို အခြေပြု၍ ဖြစ်ပေါ်တည်ရှိလာခဲ့သော ယဉ်ကျေးမှုလူ့ဘောင်ဟူ၍ အလေးအနက်ခံယူထားသူဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်ခွဲခြားထားသော အချက်များအနက်စတုတ္ထအချက်မှာ အမျိုးသားညီညွတ်ရေးနှင့်ပတ်သက်ပြီး နိုင်ငံရေးပါတီများနှင့် ပတ်သက်၍ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကပြောပြသွားသောအချက်ဖြစ်ပါသည်။ ဗိုလ်ချုပ်က -

"အချို့သောပုဂ္ဂိုလ်များက ဤအမျိုးသားညီညွတ်ရေးမျိုး ဖြစ်ထွန်းလာအောင် အားလုံးသောအဖွဲ့ဝင်များသည် အသီးသီးအသက အသက မိမိတို့ အဖွဲ့များကို အမျိုးသားအစည်းအရုံးကြီးနှင့်တစ်လုံး တစ်ဝတည်း ပေါင်းပစ်သင့်ကြသည်ဟု ထင်မြင်ချက်ပေးကြပေသည်။ ဤသို့ထင်မြင်ချက်ပေးခြင်းမှာ အမျိုးသားလုပ်ငန်းကြီးကိုလုပ်ရာတွင် အဖွဲ့များအသီးသီးရှိခြင်းသည် အင်အားကို ယုတ်လျော့စေသည်ဟူ၍ စိုးရိမ်ပူပန်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။ အဖွဲ့များဖျက်စေကာမူ ပြဿနာအမျိုးမျိုးပေါ်တွင် ရည်ရွယ်ချက် ထင်မြင်ချက်တူသော၊ အကျိုးအားဖြင့် တူသောသူများသည် အသီးသီး ရှိကြပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် အဖွဲ့များ သီးခြားရှိသည် မရှိသည်မှာ ပဓာနမဟုတ်၊ ထိုအဖွဲ့တို့သည် ဂုဏ်တုဂုဏ်ပြိုင်ပါတီစိတ် ပါတီသဘောများနှင့် အလုပ်မလုပ်ကြခြင်းသာအရေးအကြီးဆုံးအချက်ဖြစ်သည်" ဟူ၍ မိန့်ကြားခဲ့ပေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ အမျိုးသားညီညွတ်ရေးနှင့် ပတ်သက်သော စကားသည် ကမ္ဘာ့ကွန်မြူနစ်အဖွဲ့ချုပ် အထွေထွေအတွင်းရေးမှူး ဂျော့

ဒီမီထရော့ဗ် (George Dimintrov) တိုက်တွန်းပြောဆိုသော ညီညွတ်ရေးတပ်ပေါင်းစု သဘောတရားနှင့်ညီညွတ်နေသည်ကို ကျွန်တော် တွေးမိပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် သခင်အောင်ဆန်းဘဝကပင် ထိုညီညွတ်ရေးသဘောတရားကို ကျင့်သုံးခဲ့တာတွေ့ရပါသည်။ ၁၃၀၀ ပြည့်အရေးတော်ပုံအပြီးတွင် ဒေါက်တာဘမော်အစိုးရ ပြုတ်ကျသွားပြီး၊ ဦးပုအစိုးရနှင့် ဦးစောအစိုးရတို့ ဆက်ကာဆက်ကာတက်ခဲ့သည်။ ထိုကာလတွင် တို့ဗမာအစည်းအရုံးနှင့်ဒေါက်တာဘမော်၏ ဆင်းရဲသားပါတီတို့ပူးပေါင်းပြီး ဗမာ့ထွက်ရပ်ဂိုဏ်းဟူ၍ ပူးပေါင်းဖွဲ့ခဲ့ပါသည်။ ထိုအဖွဲ့တွင် သခင်အောင်ဆန်းသည် အထွေထွေအတွင်းရေးမှူးအဖြစ်တာဝန်ယူခဲ့ပါသည်။ ထိုအချိန်တွင် မန္တလေးမြို့မှ သခင်ထိပ်တင်ကိုယ်တော်ကြီးနှင့်သခင်တစ်စုသည် ရန်ကုန်မြို့သို့ဆင်းလာပြီး သခင်အောင်ဆန်းတို့၏ ဌာနချုပ်ရုံးသို့သွားပြီး သခင်အောင်ဆန်းအား -

" ဟေ့ အောင်ဆန်း . . . မင်းဘာလုပ်တာလဲ၊ တို့နဲ့ရန်သူဖြစ်တဲ့အဖွဲ့နဲ့ဘာလို့ပေါင်းလိုက်ရတာလဲ" ဟု ကြိမ်းမောင်းပြောဆို၏။ ထိုးမည်ကြိတ်မည်ဟူ၍ ပင်ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ထိုအခါ သခင်အောင်ဆန်းက ညီညွတ်ရေးသဘောတရားကို ဘာကြောင့် ကျင့်သုံးရကြောင်း သခင်ထိပ်တင်ကိုယ်တော်ကြီးကို ရှင်းပြခဲ့၏။ သခင်ထိပ်တင်ကိုယ်တော်ကြီးတို့မကျေနပ်သော်လည်း သခင်အောင်ဆန်းစကားကို နားထောင်သွားရ၏။

ဒီမီထရော့ဗ်ကလည်း "ညီညွတ်ရေးရနိုင်မည့် အခြေခံအချက်များကို ရနိုင်သမျှရအောင်ရှာယူရမည်" ဟူ၍ ပြောခဲ့၏။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် သခင်အောင်ဆန်းဘဝကပင် ညီညွတ်ရေးရရန် အားထုတ်ခဲ့သည့် သာဓကဖြစ်ပေသည်။

အလားတူပင် သခင်သန်းထွန်း၏ ဒုတိယကွန်ဂရက်မိန့်ခွန်းသည်လည်း ကောင်းပင်ကောင်းသော်လည်း ကျွန်တော့်စိတ်တွင် ဘဝင်မကျတကျရှိခဲ့ပါသည်။ ထင့်နေသောအချက်ကို ကျွန်တော် ပြောပြချင်ပါသည်။ ဂျပန်ခေတ် ဖဆပလအဖွဲ့ကိုဖွဲ့စဉ်ကတည်းကပင်

ကျွန်တော်တို့ကွန်မြူနစ်ပါတီနှင့် ပြည်သူ့အရေးတော်ပုံပါတီတို့မှာ မိမိတို့ပါတီ၏ စည်းရုံးမှုကို လက်ဦးမှုရအောင်လုပ်နေရမည်ဟု ပြောမထားသော်လည်း နားလည်ထားကြသည်။ ယင်းနားလည်ချက်ကြောင့် ဂိုဏ်းဂဏဝါဒ (သို့မဟုတ်) ဂိုဏ်းခွဲရေးဝါဒ (Sectariamism) အလိုကို ကျွန်တော်တို့စိတ်တွင် ရှိနေပါသည်။ ယင်းအချက်သည်ပင်လျှင် ကျွန်တော်တို့ လက်ဝဲပါတီများ၏ မရင့်ကျက်သေးသည့်အဖြစ် စိတ်သဘောထား နုနယ်သေးသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ယခုဖဆပလအဖွဲ့သည် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ပြီ။

သို့သော် ဖဆပလတွင် ကွန်မြူနစ်ကတစ်မျိုး ဆိုရှယ်လစ်ကတစ်ဖုံ၊ တပ်မတော်မှထွက်ခဲ့သူတွေက တစ်ခွဲဖြစ်လေမလားဟု ကျွန်တော်တွေးထင့်နေမိသည်။

ဤနေရာတွင် ကျွန်တော်၏ နိုင်ငံရေးဆင်ခြင်တုံတရားသည် မသိမသာလေးနက်လာသည်ဟူ၍ ကျွန်တော် ခံစားမိပါသည်။ ထိုသို့ ပြောခြင်းမှာ ကြွားဝါလို၍မဟုတ်ပါ။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ မိန့်ခွန်းက ကျွန်တော့်အား ခေါင်းအေးအေးထားပြီး စဉ်းစားတတ်စေရန် လမ်းဖွင့်ပေးလိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်သွားသည်။

ဖြစ်သွားပုံကမူ ကျွန်တော်တို့ကွန်မြူနစ်ဝါဒသမားများသည် ကွန်မြူနစ်သဘောတရားအရ ခံယူထားကြရသော လူတန်းစားတိုက်ပွဲ သမိုင်းဝါဒကို ပုံသေတရားသေ ခံယူထားလေ့ရှိသည်။ လီနင်က ပြောသော စကားတစ်ခွန်းရှိသည်။ ထိုစကားကို ကွန်မြူနစ်တို့ တရားသေ မှတ်ထားကြသည်။ ထိုစကားကား အခြားမဟုတ်။ "ငါတို့၏ ခံယူချက်တွင် ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒသဘောတရားလော၊ ဘူဇွာဝါဒ သဘောတရားလောဟူ၍ ပိုင်းခြားထားရမည်။ ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒ၏ သဘောတရားအခန်းကဏ္ဍကို နည်းနည်းလေးလျှော့ယူလိုက်မည်ဆိုလျှင် ဘူဇွာဝါဒကို အားပေးရာရောက်သွားလိမ့်မည်"ဟူ၍ ပြောကြားခဲ့သည်။

ထိုစကားကို ပုံသေယူလိုက်သောအခါ မိမိနှင့်ဝါဒမတူသူပါတီများနှင့် မရောနှောသင့်ဟူသော ဂိုဏ်းဂဏဝါဒသို့ ကျဆင်းသွားလေ့ရှိသည်။

ထို့ကြောင့် ညီညွတ်ရေးတပ်ပေါင်းစု လုပ်ငန်းရပ်များသည် အချို့သောတိုင်းပြည်တွင်အောင်မြင်ကြပြီး အချို့သောတိုင်းပြည်တွင် မအောင်မြင်တတ်ကြပေ။

ဤကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး နောင်လာမည့်အခန်းတွင် ထပ်မံပြီး ရှင်းလင်းပြပါဦးမည်။ ကျွန်တော်၏ လက်ရှိအခြေအနေမှာ ရေရာသောအခြေအနေမဟုတ်သေးပါ။ ကျွန်တော် တိုင်း (၄) တွင်ရှိနေဆဲတွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏မိန့်ခွန်း၊ ကွန်မြူနစ်ပါတီမှ သခင်သန်းထွန်း၏ မိန့်ခွန်း၊ ဆိုရှယ်လစ်ပါတီမှ ဦးဗဆွေတို့၏မိန့်ခွန်းကို စုဖတ်နေရင်း ကျွန်တော် အတွေးတွေချဲ့နေမိပါသည်။

သာမန် အထက်တန်းကျောင်းသားဘဝမှလာသူတစ်ဦးသည် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးကြောင့် များစွာပြောင်းလဲခဲ့ရသည်။အတွေးအခေါ်တို့ ပြောင်းလဲခြင်းကို ဆိုလိုပါသည်။ ယခု ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ မိန့်ခွန်းကိုဖတ်မိသောအခါ ကျွန်တော်၏ခံယူချက်တို့ တစ်ဆင့်မြင့်တက်လာသည်ဟု ခံစားနားလည်မိလိုက်သည်။

ဤနားလည်မှုကြောင့်ပင် ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ်ကြီး ယခုကဲ့သို့ စည်းရုံးမိခြင်းသည် ခိုင်မြဲမည်လား၊ အထက်တွင်ရေးခဲ့သည့်အတိုင်း ကွန်မြူနစ်များ၏ ဝါဒခံယူချက်ကြောင့် တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်မည်လားဟူသော အတွေးကြောင့် ကျွန်တော် စိတ်ထင့်နေမိပါသည်။

သို့ပါသော်လည်း ဖော်ပြခဲ့သောပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသုံးဦး၏ မိန့်ခွန်းတို့သည် အခြေခံသဘောချင်းတူသည့်အတွက် ဖဆပလအဖွဲ့၏ အမျိုးသားညီညွတ်ရေးလုပ်ငန်းစဉ်ကြီးသည် အောင်မြင်လိမ့်မည်ဟူ၍ ကျွန်တော် ယုံကြည်နေမိပါသည်။

ဤယုံကြည်ချက်ဖြင့်ပင် နောက်ဆက်တွဲဖြစ်ပေါ်လာမည့် နိုင်ငံရေးသတင်းများကို စောင့်နေရင်း တပ်မှ ထွက်ခွင့်ရမည့်နေ့ကို စောင့်နေလိုက်ပါသည်။ ၁၉၄၆ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ပထမပတ်အတွင်းတွင် ကျွန်တော်တပ်မှ နုတ်ထွက်ခွင့်ရပါသည်။ ကျွန်တော်၏ နုတ်ထွက်ခွင့်ပြုလိုက်သည့် စာနှင့်အတူ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ ဂုဏ်ပြုလက်မှတ်လည်း ရရှိပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ ဂုဏ်ပြုလက်မှတ်တွင် -

၁၉၄၂ ခုနှစ်မှ ၁၉၄၅ ခုနှစ်ထိ ဗမာ့လွတ်မြောက်ရေး အရေးတော်ပုံကြီးတွင် ငါနှင့်အတူ ဆောင်ရွက်ခဲ့သော ရဲဘော်အား ဤဂုဏ်ပြုလက်မှတ်ကို ချီးမြှင့်လိုက်သည် ဟူ၍ ရေးထားပြီး အောက်တွင် **အောင်ဆန်း - ဗိုလ်ချုပ်** ဟူ၍ လက်မှတ်ထိုးထားပါသည်။

ကျွန်တော် တပ်မှမထွက်ခင် တိုင်း (၄) တပ်တွင်းသို့ ဗြိတိသျှ တပ်အရာရှိများနှင့် မြန်မာအရာရှိအချို့တို့က တပ်မှထွက်ခွင့်ရသော ကျွန်တော်တို့အတွက် ဆုကြေးထောက်ပံ့ပေးရာ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်၏ ရာထူးအရ (၃၅၀၀) ကျပ် ရပါသည်။ တပ်မှထွက်သော သူများအတွက် အားလုံးပင် ဤသို့ ထောက်ပံ့ဆုကြေးငွေများ ရရှိကြပါသည်။ ကျွန်တော်နှင့်အတူ ထွက်ခဲ့သောသူများတွင် ဗိုလ်သိန်းတန်၊ ဗိုလ်လှမြိုင်တို့လည်း ပါပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ ရန်ကုန်သို့ပြန်ရောက်သောအခါ ကျွန်တော်က ဗိုလ်လှမြိုင်အိမ်တွင်တည်းခိုပြီး ဗိုလ်သိန်းတန်က လောင်းဝစ်လမ်းသို့ သွားရန်ရှိ၍ ကျွန်တော်တို့လူစုခွဲလိုက်ကြပါသည်။ ကျွန်တော်သည် သခင်တင်မြနှင့်တွေ့ရန် စမ်းရေတွင်းလမ်းသို့သွားရာ သခင်တင်မြနှင့် တွေ့ပြီး သခင်တင်မြက -

"ဗဟိုကော်မတီအစည်းအဝေးခေါ်ထားတယ်လို့ ကြားရတယ်။ သခင်စိုးက စာတမ်းတင်မယ်ပြောတာပဲ။ ဘာတွေဖြစ်မယ် မသိသေးဘူး။ ခင်ဗျားတော့ အသာစောင့်နေပါဦး"ဟု ပြောသောကြောင့် ကျွန်တော် သခင်တင်မြနှင့်ခွဲပြီး ဗိုလ်လှမြိုင်အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော် ထိုအိမ်တွင် ကြာရှည်မနေပါ။ ပြည်လမ်းနှင့် ဝင်ဆာလမ်းထောင့်တွင်ရှိသော သခင်မဒေါ်ရှိန်အိမ်တွင် တည်းနေလိုက်ပါသည်။ သခင်မဒေါ်ရှိန်၏သမီးမှာ သထုံမြို့နယ်အတွင်း တော်လှန်ရေးတာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ခဲ့သူဖြစ်ပါသည်။ ထိုအိမ်တွင် တပ်မတော်မှထွက်ခဲ့သော ကျွန်တော်၊ ဗိုလ်သိန်းတန်၊ ဒေါ်ရှိန်၏မောင် ဗိုလ်ကြည်၊ အခြားရဲဘော်

သုံးလေးဦးနေကြပါသည်။ ဗိုလ်သိန်းတန်က ခဏသာနေပြီး ကာရိုပီရှိုကိုင်းဘက်သို့ သွားတတ်ပါသည်။

ထိုရက်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် ကျွန်တော်နှင့် ဗိုလ်လှမြိုင်တို့သည် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းထံ သွားတွေ့ပါသည်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းထံသို့ ကျွန်တော်က သခင်စိုးအိန္ဒိယမှပြန်လာသည့်သတင်း ကွန်မြူနစ်ပါတီ ဗဟိုကော်မတီအစည်းအဝေးကျင်းပမည့်သတင်းတို့ကို တင်ပြပါသည်။ ဗိုလ်ချုပ်က "ဒီသတင်းတွေကလည်း ကြားထားတယ်၊ မင်းတို့အခြေအနေ ကရော"ဟု မေးပါသည်။

အမှန်မှာ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်၏စိတ်သည် တစ်ထစ်ချရှေ့ရေး အတွက် မည်သို့လုပ်ရမည်ကို ဆုံးဖြတ်ချက် မချနိုင်သေးသောအချိန် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအခါ ဗိုလ်ချုပ်က -

"အေး မင်းတို့ပါတီအခြေအနေကို စောင့်ဦးပေါ့၊ ငါကတော့ ဖဆပလမှာ လုပ်မယ်ဆိုရင် အလုပ်ပေးနိုင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းတို့က ကွန်မြူနစ်ပါတီဝင်တွေပဲ" ဟူ၍ ပြောပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်သည် ကျွန်တော်တို့အား ဖဆပလတွင်လုပ်ဟူ၍ မခေါ်ပါ။ ကျွန်တော်တို့က ကွန်မြူနစ်ပါတီဝင်တွေဖြစ်သော်လည်း သူခေါ်လျှင် ကျွန်တော်တို့ဖဆပလတွင်နေမှာ ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် သူက မခေါ်ပါ။

ကျွန်တော်က -

"သရက်ချောင်းမှာ ဗိုလ်ချုပ်နဲ့ခွဲခဲ့ပြီးကတည်း နောက်ထပ် မတွေ့ရတာမို့ လာနှုတ်ဆက်တာပါ၊ ကျွန်တော်လည်း တပ်က ထွက်ခွင့် ရပါပြီ" ဟု ပြောလျှင် ဗိုလ်ချုပ်က -

"ငါလည်း မအားလှပါဘူးကွာ၊ မင်းတို့လိုအပ်တာရှိရင်လည်း ငါ့ကို လာပြောကြ"ဟု ပြောပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဗိုလ်ချုပ်ကိုနှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ခဲ့ကြပါသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် သခင်မဒေါ်ရှိန် သမီးမခင်သန်းအိမ်တွင် ဆက်နေကြပါသည်။

၁၉၄၆ ခု၊ ဖေဖော်ဝါရီ (၂၂) ရက်နေ့တွင် ကွန်မြူနစ်ပါတီ ဗဟိုကော်မတီအစည်းအဝေး ကျင်းပပါသည်။ ထိုအစည်းအဝေးတွင်

သခင်စိုးနှင့်နီးစပ်သော ဗဟိုကော်မတီဝင်တွေတက်ကြောင်း သိရပါသည်။ ထိုအစည်းအဝေးတွင် သခင်စိုးက ဝေဖန်ရေးစာတမ်းဟူ၍ စာတမ်းတစ်စောင် တင်ပါသည်။ ထိုစာတမ်း၏ အကျဉ်းချုပ်ကို သခင်တင်မြနှင့်တွေ့မှ ဝေဖန်ရေးစာတမ်းအကြောင်း ပြောပါသည်။ ထိုဝေဖန်ရေးစာတမ်းကို နောက်ပိုင်းတွင် ဖော်ပြပါမည်။

ကွန်မြူနစ်ပါတီ ဗဟိုကော်မတီအစည်းအဝေးဖြစ်စဉ်ကို သခင်တင်မြက ဤသို့ပြောပါသည်။ သခင်စိုးက မြန်မာနိုင်ငံတွင် ငြိမ်းချမ်းစွာလွတ်လပ်ရေးရရှိနိုင်မည်ဟု ထင်မြင်ခဲ့ကြောင်း၊ အထင်နဲ့အမြင်မှားခဲ့ကြောင်း၊ အကြောင်းမှာ ဘုရင်ခံချုပ်၏ ချုပ်ချယ်မှုတွေများနေကြောင်း၊ စက္ကူဖြူစာတမ်းကလည်း အင်္ဂလိပ်များစီစဉ်သည့် ကျွန်သက်ရှည်စေသည့် စာတမ်းဖြစ်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ ငြိမ်းချမ်းစွာဖြစ်ပေါ်တိုးတက်ရေးဆိုသည်မှာ အလားအလာနည်းသွားပြီဖြစ်ကြောင်း၊ ငြိမ်းချမ်းစွာဖြစ်ပေါ်ရေး အယူအဆသည် ဦးသိန်းဖေ အိန္ဒိယကပို့လိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ဒီအယူအဆကို ဦးသိန်းဖေကလက်ခံခဲ့ကြောင်း ဦးသိန်းဖေထံမှ သခင်သန်းထွန်းထံရောက်ပြီး သဘာပတိမိန့်ခွန်းတွင်ပြောခဲ့ကြောင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဒါကို သခင်သန်းထွန်းဆီရောက်ပြီး သခင်သန်းထွန်းကလည်း ဒီအယူအဆမျိုးပါတဲ့သဘောထားကို သူ့ရဲ့ သဘာပတိမိန့်ခွန်းမှာ ပြောတယ်ဗျာ့။

သခင်တင်မြကဆက်လက်၍ ယင်းသဘောထားသည် အမေရိကန်ကွန်မြူနစ်ပါတီအထွေထွေအတွင်းရေးမှူးဖြစ်သူ Earl Browder ၏ အယူအဆဖြစ်ကြောင်း၊ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအပြီး အရင်းရှင်စနစ်အားနည်းချိနဲ့၍ အရင်းရှင်စနစ်ကို တော်လှန်သောနည်းဖြင့် တိုက်ရန်မလိုတော့ဘဲ ငြိမ်းချမ်းစွာ ဖြစ်ပေါ်ရေးဖြစ်ကြောင်းနှင့် ကွန်မြူနစ်ပါတီကွဲတော့မည့်အကြောင်း သခင်စိုးက အလံနီကွန်မြူနစ်ပါတီထောင်မည့်အကြောင်းပြောဆိုပါသည်။

ဤသတင်းကိုပြောသော်လည်း သခင်တင်မြသည် စိတ်ဘဝင်မကျသည့်ပုံပေါ်နေပါသည်။

“ကျွန်တော်တော့ နားမလည်ပါဘူးဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ဆရာကြီးသခင်စိုးဟာ ဝါဒကိုကောင်းကောင်းကြီး တော်တဲ့သူဆိုတော့ သူ့သုံးသပ်ချက်ဟာမှားမယ် မထင်ပါဘူးဗျာ”ဟု ကျွန်တော်ကပြောပြီး သခင်တင်မြနှင့် ခွဲခဲ့ပါသည်။

သခင်မဒေါ်ရှိန် အိမ်ရောက်သောအခါ ဗိုလ်သိန်းတန်နှင့်တွေ့ပါသည်။ ဗိုလ်သိန်းတန်က သခင်စိုးကို မထောက်ခံပါ။ သခင်စိုးမှားသည်ဟု ပြောပါသည်။ ရက်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် အလံနီကွန်မြူနစ်ပါတီ (ဗမာပြည်) ဟူ၍ သခင်စိုးက ပါတီခွဲထောင်လိုက်၏။ ပါတီ၏ အာဘော်ဖြစ်သော ဂျာနယ်တစ်စောင် ထုတ်လိုက်၏။ ထိုဂျာနယ်ကို အာဏာသစ်ဂျာနယ်ဟူ၍ အမည်ပေးလိုက်၏။

သခင်သန်းထွန်း ကိုသိန်းဖေတို့ ကျန်ရစ်ခဲ့သည့်ပါတီကို သခင်စိုးက အလံဖြူကွန်မြူနစ်ပါတီ အချောင်သမားပါတီဟူ၍ သခင်စိုးက ကင်ပွန်းတပ်လိုက်၏။ သတင်းစာများကလည်း အလံနီပါတီ အလံဖြူပါတီဟူ၍သာ ရေးကြတော့၏။

သခင်စိုး၏ အာဏာသစ်ဂျာနယ်ကလည်း သခင်သန်းထွန်းနှင့်ဦးသိန်းဖေတို့အကြောင်းကို ရစရာမရှိအောင် ဝေဖန်တိုက်ခိုက်ရေးသားပါတော့သည်။

အာဏာသစ်ဂျာနယ်သည် တစ်ပတ်တစ်ခါထုတ်ဝေသော ဂျာနယ်ဖြစ်သည်။ ထိုဂျာနယ်တွင် သခင်သန်းထွန်း ကိုသိန်းဖေတို့ပါတီကို ရစရာမရှိအောင် ပုတ်ခတ်ရေးသားထား၏။ မတ်လအတွင်း ထုတ်ဝေသော ဂျာနယ် တစ်စောင်တွင် ဖဆပလဥက္ကဋ္ဌဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကိုပါ ပုတ်ခတ်ရေးသားသောစာများ ပါလာပါတော့သည်။

ထိုအချိန်က သခင်သန်းထွန်းတို့၏ ကွန်မြူနစ်ပါတီမှာ ဖဆပလအဖွဲ့နှင့် မခွဲသေးပါ။ သခင် သန်းထွန်းသည် ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ်ကြီး၏ အထွေထွေအတွင်းရေးမှူးဖြစ်နေဆဲဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့်လားမသိ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက သခင်သန်းထွန်းတို့ကို ထောက်ခံသရောင်အပြောမျိုး ရှိခဲ့ပါသည်။ ထိုအကြောင်းကို သခင်စိုးကြားသောအခါ -

"အောင်ဆန်းက ကယောင်ကတမ်း ဘာပြောတာလဲ"ဟူ၍ မှတ်ချက်ချကြောင်း သိရပါသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ထိုအခါက ထွက်သော အာဏာသစ်ဂျာနယ်မျက်နှာဖုံးမှာပင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၊ သခင်သန်းထွန်း၊ ကိုသိန်းဖေတို့ကို ဝေဖန်တိုက်ခိုက်သောစာ ပါလာပါသည်။ ထိုစာမှာ -

"ကယောင်ကတမ်း အောင်ဆန်းနှင့်သိန်းဖေ၊ သန်းထွန်းဆိုတဲ့ အချောင်သမားတို့အပေါ်မှာ ဒေါသအမျက်ချောင်းချောင်းထွက်ခြင်းသည် နိုးကြားမှုနှင့်အလင်းရောင်အပေါင်းတို့၏အစ ဖြစ်သည်။ သို့မှသာ လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲဝင်သူများ အမြင်မှန် ရကြမည်"

အထက်ပါစာကို ဖတ်မိသောအခါ ကျွန်တော်တွေဝေသွား၏။ သခင်စိုးကိုတော့ သွားတွေ့ဦးမှဟု တွေးပြီး သခင်တင်မြကိုပြောရာ သခင်တင်မြက "သူကတော့ အခု ခပ်လျှိုလျှိုနေတယ်"ဟု ပြော၏။ ဒါပေမယ့် သခင်တင်မြက သခင်ထွန်းရင်နှင့်လိုက်သွားခိုင်းသဖြင့် ပုဇွန်တောင်ညောင်တန်းမှာရှိသော အိမ်တစ်အိမ်သို့ ရောက်သွားပါသည်။ ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း သခင်စိုးကိုတွေ့ရ၏။

"ဟာ . . . ကိုစန်းငွေ ထိုင်ဗျာ" ဟုပြော၏။ ကျွန်တော်က -

"ကျွန်တော် တပ်ကထွက်ခဲ့ပြီ။ ပါတီကွဲတယ်ကြားလို့ ဒီကိုလာခဲ့တာပါ" ဟုပြောရာ သခင်စိုးက -

"ပါတီကွဲတာမဟုတ်ဘူးဗျာ့၊ အချောင်သမားတွေနဲ့ခွဲခဲ့တာ"ဟု ပြောပါသည်။ ကျွန်တော် ဘာမှ ပြန်မပြောပါ။

သခင်စိုးနှင့် သခင်ထွန်းရင်တို့သည် တီးတိုးစကားပြောနေသဖြင့် ကျွန်တော်သည် အိမ်ထောင့် တစ်နေရာတွင် ထိုင်နေလိုက်ပါသည်။

သခင်ထွန်းရင်ပြန်သွားသောအခါ ကျွန်တော် သခင်စိုးနားကပ်သွားပါသည်။ ကျွန်တော်က သခင်စိုးအား -

"ဆရာကြီးတို့ အလံနီကွန်မြူနစ်ပါတီကို ကျွန်တော် ထောက်ခံချင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် မရှင်းတာလေးရှိလို့မေးပါရစေ" ဟု ပြောရာ သခင်စိုးက -

"မေးဗျာ . . . ဘာမရှင်းတာလဲ" ဟု ပြော၏။

"တခြားမဟုတ်ပါဘူး၊ အာဏာသစ်ဂျာနယ်မှာ သခင်သန်းထွန်းနဲ့ ကိုသိန်းဖေကို ဝေဖန်တိုက်ခိုက်ထားတာတွေ့ရပါတယ်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကို ဘာကြောင့် တိုက်ခိုက်တာလဲဆိုတာ ကျွန်တော် မရှင်းဘူး ဆရာကြီး" ဟု ကျွန်တော်က ပြော၏။ သူ၏အဖြေမှာ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းဟူသောအသုံးကို မသုံးဘဲ သခင်အောင်ဆန်းဟူသော အသုံးကို သုံး၍ဖြေပါသည်။

"သခင်အောင်ဆန်းက အချောင်သမားတွေနဲ့ပေါင်းတော့ သူပါ အချောင်သမားဖြစ်သွားတာပေါ့။ လက်ရှိ ဖဆပလဟာ အချောင်သမားတွေက ခေါင်းဆောင်နေတာပေါ့ဗျာ။ သခင်အောင်ဆန်းဟာ ဒီနေ့ လူထုပေါ်မှာ သြဇာကြီးနေတယ်။ သခင်အောင်ဆန်းရဲ့ သြဇာဟာ ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့သမားရဲ့ သြဇာဖြစ်တယ်။ သခင်အောင်ဆန်းရဲ့ သြဇာဟာ ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့သမားရဲ့ အရိပ်အယောင်သြဇာဖြစ်တယ်။ သခင်အောင်ဆန်းရဲ့ သြဇာကို ဖြိုချရမယ်။ ဒါဟာ ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့ကို တိုက်တာနဲ့ တူတူပဲ။ ပြီးတော့ သခင်သန်းထွန်းတို့ သခင်သိန်းဖေတို့ဟာ ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့သမားရဲ့သြဇာကို လူထုထဲကိုရောက်အောင် ပို့ဆောင်ခဲ့တာ"ဟူ၍ ပြောပါသည်။

ကျွန်တော် ဘာမှမပြောနိုင်ပါ။ ငြိမ်သက်စွာ နားစွင့်နေမိပါသည်။ သခင်စိုးက ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေ၏။ ကျွန်တော်က "ဆရာကြီး . . . ဆရာကြီးက ကျွန်တော့်ကို သွန်သင်ပေးတဲ့အတိုင်း အနုပဋိလောမ နည်းနဲ့ ပြောရပါစေ"

"ကဲ . . . ဆိုပါဦးကိုယ့်လူ"

"ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းဟာ ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့သမားရဲ့ အရိပ်အယောင်ဆိုရင် အကောင်အထည်ဖြစ်တဲ့ ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့သမားကို တိုက်ရမှာပေါ့။ အရိပ်အယောင်ကို တိုက်လို့ဖြစ်ပါ့မလား"ဟု စောဒကတက်လိုက်ရာ သူက ကျွန်တော့်ကို သရော်ပြုံး ပြုံးပြီး "ဟေ့ ရဲဘော် မာ့က်စ်ဝါဒဆိုတာ အနုပဋိလောမကို ကပ်လုံးအဖြစ် သုံးရတာမဟုတ်ဘူး။ မောင်ရင်က အနုပဋိလောမကပ်လုံးထဲဝင်ပြီး ပြောနေတာကိုး"

ကျွန်တော် ခပ်ပြုံးပြုံးလုပ်နေရစဉ် တံခါးတွန်းဖွင့်ပြီး ကွန်မြူနစ်ပါတီဝင် ဒေါက်တာနပ်ဆိုသူ ဝင်လာပါသည်။ ထိုစဉ် သခင်စိုးက ကျွန်တော်နှင့်ဒေါက်တာနပ်ကို မိတ်ဆက်ပေးပါသည်။ ထိုအချက်ကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး ကျွန်တော်စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းလိုက်ပါသည်။

"ဆရာကြီး . . . ဆရာကြီးကို ကျွန်တော်ကြည်ညိုတာအမှန်ပဲ၊ ဒါပေမယ့် ပါတီကွဲတဲ့အတွက် ကျွန်တော် တွေဝေနေပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ကူညီပါ" ဟုပြောရာ သခင်စိုးက "ကဲ . . . ဆိုပါဦး" ဟုပြောသဖြင့် "ဒီလိုအခြေအနေမျိုးမှာ ကျွန်တော် နိုင်ငံခြားသွားချင်ပါတယ်။ ရုရှားပြည်ကိုပါ ဆရာကြီး အိန္ဒိယပြည်သွားသလိုလိုနည်းနဲ့ ပို့ပေးပါ။ ရုရှားပြည်က University of the East မှာ မာ့က်စ်ဝါဒသွားသင်ချင်ပါတယ်" ဟု ပြောလိုက်ပါသည်။ ထိုအခါ ငြိမ်၍နားထောင်နေသော ဒေါက်တာနပ်က ဝင်ပြောလိုက်ပါသည်။

"နိုင်ငံခြားသွားမှ မာ့က်စ်ဝါဒတတ်မှာမဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ့်ဘာကိုယ် ဖတ်ပြီး လေ့လာရင်တတ်မှာ" ဟု ပြောပါသည်။

ထိုအခါ သခင်စိုးကလည်း -

"ဒီမှာကိုစန်းငွေ ဒေါက်တာနပ်ပြောတာ မှန်တယ်။ နောင်တွင် အကြောင်းသင့်တဲ့ခါ ကူညီပါ့မယ်။ ခုတော့ နားနားနေနေ နေပါဦး"ဟု ပြောပါသည်။

သခင်စိုးအိမ်မှထွက်ပြီး ပုဇွန်တောင်လမ်းမကြီးပေါ်သို့ရောက်သောအခါ ကျွန်တော်၏ခြေလှမ်းများသည် သခင်စိုးထံသို့ ပြန်ရောက်တော့မည်မဟုတ်ဟူ၍ ထိုအချိန်က မတွေးမိခဲ့ပါ။ နောက်တစ်နေ့တွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအိမ်သို့ အစောကြီးရောက်သွားပါသည်။ ထိုအခါကျမှသာ ကျွန်တော်၏ခြေလှမ်းများသည် သခင်စိုးဆီသို့ ပြန်သွားတော့မည်မဟုတ်ဟူ၍ သိလိုက်ရပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအိမ်သို့ ရောက်လာသောအခါ ကျွန်တော်က ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအား -

"ကျွန်တော် မနေ့က အလံနီပါတီက ထွက်ခဲ့ပါတယ်ခင်ဗျာ" ဟုပြောရာ ဗိုလ်ချုပ်က -

"နေပါဦးကွ . . . မင်းက ဘယ်တုန်းက အလံနီပါတီထဲဝင်ခဲ့လို့လဲ"

ဟု ပြုံးပြီးမေးပါသည်။ ကျွန်တော်က -

"ဗိုလ်ချုပ်အပြစ်တင်ရင်လဲ ခံရပါမယ်။ ကျွန်တော် ဗိုလ်ချုပ်ပြောတဲ့ သခင်စိုးရဲ့သဘောကို သိနေပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က ပုဂ္ဂိုလ်ရေးသံယောဇဉ်ကြောင့် သူ့ဆီမနေ့က သွားခဲ့တာပါ။ ဒါပေမယ့် ဟိုရောက်တော့ သခင်စိုးကပြောပါတယ်။ ဘာလဲဆိုတော့ -

ရဲဘော်တို့ ဒီနေ့လုပ်ရမှာက သခင်အောင်ဆန်းကို တိုက်ရမယ်လို့ ပြောပါတယ်။ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ သခင်အောင်ဆန်းဟာ ဒီနေ့ လူထုပေါ်မှာ ဩဇာသက်ရောက်မှုကြီးနေပါတယ်။ သခင်အောင်ဆန်းဟာ နယ်ချဲ့ရဲ့အရိပ်ဖြစ်တယ်။ သူ့ကို တိုက်တာဟာ နယ်ချဲ့ကိုတိုက်တာနဲ့ အတူတူပဲလို့ပြောပါတယ်။ ကျွန်တော်က ဗိုလ်ချုပ်ဟာ နယ်ချဲ့ရဲ့အရိပ်ဖြစ်တယ်။ နယ်ချဲ့ဗြိတိသျှက အကောင်ဖြစ်တယ်။ အကောင်ကို တွေ့ရက်သားနဲ့ ဘာပြုလို့ အရိပ်ကိုတိုက်ရတာလဲလို့မေးတော့ သခင်စိုးက ဒါဟာ မင်းက အနုပဋိလောမကို ကပ်လုံးထုတ်ပြီးပြောတာပဲလို့ ပြောပါတယ်။

ကျွန်တော်က အနုပဋိလောမနည်းမှာ အကောင်အထည်ကိုပဲ တိုက်ရမည်။ အရိပ်အယောင်ကို မတိုက်ပါဘူးလို့ ပြန်ပြောပါတယ်။ ဒီတော့ သခင်စိုးက မာ့က်စ်ဝါဒကို အနုပဋိလောမကပ်လုံးနဲ့ မပြောရဘူးပြောပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း အဲဒီအခိုက် ဒေါက်တာနပ်ရောက်လာလို့ ပြန်ခဲ့တာပါ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်ဗိုလ်ချုပ်ကို လာတွေ့တာပါ။ သခင်စိုးက ဘာကြောင့် ဗိုလ်ချုပ်ကို ယခုတိုက်နေရတာပါလဲ၊ အရင်တုန်းက အတူတူလက်တွဲလုပ်ခဲ့ရက်သားနဲ့ဟုပြောရာ ဗိုလ်ချုပ်ကပြုံးကာ ကဲ . . . ငါပြောပြမယ်၊ နိုင်ငံရေးသဘောနဲ့ ပြောရရင် အရှည်ကြီးကွ၊ ခု မင်းကို လိုရင်းပြောပြမယ်။ သခင်စိုးဟာ တို့နဲ့ပေါင်းခဲ့တာကြာပြီ။ တို့ဗမာအစည်းအရုံးကတည်းကပါပဲ၊ သခင်စိုးဟာ စိတ်လှုပ်ရှားလွယ်

တယ်။ စိတ်ဆိုးလွယ်တယ်။ စိတ်ပြေသွားတာလည်း လွယ်တယ်။ အဲဒါ သူရဲ့အကျင့်ပဲ၊ ငါ့ကိုတိုက်ပေမယ့် ငါ့ကိုတိုက်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဖဆပလ အဖွဲ့ချုပ်ကိုတိုက်တာ။ ဘာဖြစ်လို့ တိုက်ရသလဲဆိုတော့ ပြည်သူလူထုက ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ်ကြီးကို တစ်ခဲနက်ထောက်ခံလို့ပဲ။

သခင်စိုးမှာအမှားနှစ်ချက်ရှိတယ်။

၁။ သခင်စိုးက ကွန်မြူနစ်ပါတီက ခွဲထွက်တာတစ်ချက်။

၂။ သခင်စိုးက ဖဆပလကိုတိုက်တာတစ်ချက် - ဘာပြုလို့လဲ ဆိုတော့ သူ့မှာအင်အားနည်းသွားပြီ။ အဖွဲ့ကိုသူ့ဘက်ပါအောင် တိုက်တာ၊ အဖွဲ့ရဲ့ခေါင်းဆောင်က ငါဆိုတော့ ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ်အစား ငါ့ကိုတိုက်တာပေါ့။ နိုင်ငံရေးအားဖြင့် ကြည့်ရင် သူဟာ တို့ကို တိုက်ရမှာပဲ၊ ဒါပေမယ့် သူရဲ့အကြောင်းပြချက်တွေဟာ အားမရှိဘူး။ မခိုင်လုံဘူးပေါ့။ ဒါကြောင့် မစိုးရိမ်ပါနဲ့ကွာ။

သခင်သန်းထွန်းနဲ့ ကိုသိန်းဖေတို့ပါတီက တို့အဖွဲ့ထဲမှာပဲ ။အဖွဲ့ဆိုတာလူများပြီးကျယ်ဝန်းလေလေ ကောင်းလေပဲ။ သူကတို့အဖွဲ့ထဲ မပါဘဲ တိုက်တာကိုး။

နိုင်ငံရေးလောကမှာ ပါတီတွေဟာ ပူးပေါင်းတိုက်လိုက်ကြ။ ကွဲလိုက်ကြ။ ဒါဟာနိုင်ငံရေးဓမ္မတာပဲ။ History ကို လေ့လာသလို လေ့လာရမယ်။ သရက်ချောင်းတုန်းက ငါမင်းကို History ကိုလေ့လာဖို့ ပြောဖူးတယ်လေကွာ။ အဲဒီလိုပဲ နိုင်ငံရေးကိုလေ့လာရမယ်။ တို့အဖွဲ့ကတော့ တစ်နေ့တခြား အရေးသာလာလိမ့်မယ်ဟူ၍ ပြောပါသည်။ ကျွန်တော်က -

"ဒီလိုဆို ကျွန်တော်ဘာလုပ်ရမလဲ" ဟုမေးရာ ဗိုလ်ချုပ်က "မင်း ကိုဗဆွေတို့ ကိုကျော်ငြိမ်းတို့ ဆိုရှယ်လစ်ပါတီမှာ သွားမလုပ်ချင်ဘူးလား" ဟု မေးသည်။ ကျွန်တော်က "လောလောဆယ်တော့ ဆိုရှယ်လစ်ပါတီမှာ မလုပ်ချင်ဘူး။ ကျွန်တော်လုပ်ချင်တာက Left Front လိုဟာမျိုးမှာ လုပ်ချင်တာ"

"အေး . . . ငါ့မှာ စိတ်ကူးရှိတယ်။ တပ်ကထွက်လာတဲ့ရဲဘော်တွေ အားလုံး P.V.O ဖွဲ့ဖို့ အစီအစဉ်ရှိတယ်။ အဲဒါပြီးတော့ ဆိုရှယ်လစ်၊ ကွန်မြူနစ်ပါတီပါ Left Unity လုပ်ဖို့စိတ်ကူးရှိတယ်။ အဲဒီအခါကျမှ မင်း ပါချင်ပါ။ တကယ်လို့လိုအပ်လာရင် Marxist League ဆိုပြီး လုပ်သင့်ရင်လည်း လုပ်ရမယ်။ အဲဒီ League ကတော့ ကွန်မြူနစ်ပါတီနဲ့ မတူတဲ့ အနေအထားမှာရှိချင်ရှိမယ်။ ဒါပေမယ့် တို့ရဲ့ ဖဆပလ အဖွဲ့ချုပ်ရဲ့ ဗဟိုဦးဆောင်မှု အောင်မြင်သည်ထက်အောင်မြင်လာလို့ ရှိရင် ဒီအဖွဲ့တွေကို အလျင်စလိုလုပ်ဖို့ မလိုသေးဘူး။ ဒီအတောအတွင်း မင်းမိဘတွေဆီ ပြန်ချင်ပြန်ဦး" ဟူ၍ပြောပါသည်။ ကျွန်တော်က -

"ကျွန်တော့်အဖေဟာ ခု မိုးကုတ်စာတိုက်မှာလုပ်နေပါတယ်" ဟု ပြောရာ "အေး . . . မှတ်ထားမယ်။ မင်းပြန်ရင် မန္တလေးက ဗိုလ်သစ်ကို ဝင်တွေ့လိုက်ဦး" "ဟုတ်ကဲ့ . . . ဗိုလ်ချုပ်၊ ကျွန်တော် ဗိုလ်သစ်ကို သိပါတယ်" ဟုပြောပြီး ဗိုလ်ချုပ်ကို နှုတ်ဆက်ပြန်ခဲ့ပါသည်။

သခင်မဒေါ်ရှိန်အိမ်သို့ရောက်သောအခါ သခင်တင်မြကိုတွေ့ပါသည်။ သခင်တင်မြက ဗိုလ်သိန်းတန်ကို လာတွေ့ကြောင်းသိရပါသည်။ ပါတီနှစ်ခြမ်းကွဲသော်လည်း သူတို့နှစ်ဦးကား စိတ်ဝမ်းမကွဲကြပါ။

သခင်တင်မြ၏ ထူးခြားချက်မှာ ဂိုဏ်းဂဏဝါဒသဘောထားမျိုး မထားရှိခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်က သခင်တင်မြအား ကျွန်တော့်မိုးကုတ်သို့ပြန်မည့် အကြောင်း နှုတ်ဆက်ပြီး မိုးကုတ် ကျွန်တော့်လိပ်စာကိုပေးခဲ့ပါသည်။

မိုးကုတ်သို့ရောက်သောအခါ ဖဆပလ၏ လုပ်ငန်းစဉ်ကို တတ်နိုင်သမျှ လုပ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားပါသည်။ ကျွန်တော်သည်ရက်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် မီးရထားကျပ်ကျပ်စီးပြီး မန္တလေးသို့ရောက်ခဲ့ပါသည်။ မန္တလေးသို့ ရောက်ရောက်ချင်း ကျောက်သွေးတန်းလမ်း (ယခု ၈၄ လမ်း) ရှိ ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ်တည်ရှိရာ တိုက်မြင့်မြင့်ကြီးသို့ သွားခဲ့ပါ၏။ ဗိုလ်သစ်ကိုတွေ့ရမည်ထင်သောကြောင့် သွားခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါ၏။ အဆင်သင့်စွာပင် ဗိုလ်သစ်ရော ဗိုလ်စောမောင်ကိုပါတွေ့ရ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ပြည်သူ့ရဲဘော်တပ်ဖွဲ့စည်းရေး လုံးပန်းနေကြပါသည်။

ကျွန်တော်မှာ သူတို့နှစ်ယောက်နှင့်သိကျွမ်းခင်မင်သည့်အတွက် ဖဆပလအဖွဲ့ရုံးမှာပင် နှစ်ရက်ခန့် တည်းနေလိုက်ပါသည်။ သူတို့အား ဗိုလ်ချုပ် ကျွန်တော့်ကို ပြောသောစကားအချို့ကို ပြောပြီး ခင်ဗျားတို့ ပြည်သူ့ရဲဘော်ဖွဲ့ပြီးရင် ကျွန်တော့်ကိုအကြောင်းကြားဗျာ။ လိုအပ်တာ ကူညီမယ်ဟု ပြောပြပါသည်။

ဗိုလ်စောမောင်မှာ ကျွန်တော်နှင့်ဂျပန်ခေတ်က နိုင်ငံရေးဆွေးနွေးပွဲများတွင်ပါခဲ့ဖူးသူဖြစ်ရာ သူက ကျွန်တော့်ကို နိုင်ငံရေးသင်တန်း ပို့ချတတ်ကြောင်း သိသူဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့်သူက ကျွန်တော့်အား -

"ဟေ့ ကိုစန်းငွေ . . . ခင်ဗျား ဒီမှာခဏနေပါဦး။ Political Class ဖွင့်ရအောင်" ဟုပြောရာ ကျွန်တော်က "အေးဗျာ လောလောဆယ်တော့ မိဘဆီပြန်ဦးမယ်"ဟု ပြောပြီး နောင်နှစ်ရက်ခန့်တွင် ကသာသွား မော်တော်စီးပြီး သပိတ်ကျင်းသို့ ထွက်ခဲ့ပါသည်။ သပိတ်ကျင်းမှ မိုးကုတ်သွား ကားကိုစီးပြီး မိုးကုတ်သို့ထွက်ခဲ့ပါသည်။ အချိန်ကား ၁၉၄၆ ခု၊ မတ်လ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော် မိဘအိမ်ရောက်၍ မိဘများဝမ်းမြောက်နေကြ၏။ ကျွန်တော့်ညီမလေးများဖြစ်သည့် မသန်းသန်းနှင့်မစန်းစန်း၊ ညီဖြစ်သူ မောင်တင်ဦးတို့ကလည်း ဝမ်းသာကြ၏။ သူတို့ကလည်း ကျောင်းတက်ရန် ပြင်နေကြောင်းသိရပါသည်။ ကျွန်တော်သည် တပ်မှ ထုတ်ပေးသော ငွေများအနက် ကျွန်တော်သုံး၍ ကျန်သော ငွေ ၂၀၀၀ ကျပ်ကို မိဘများကန်တော့လိုက်ပါသည်။

စတုတ္ထပိုင်း

လွတ်လပ်ရေးအကြိုခေတ် နှစ်-နှစ်

မိုးကုတ်အိမ်တွင် တစ်ရက်နှစ်ရက်နားနေစဉ် ကျွန်တော်၏ ဖေဖေသည် ကျွန်တော့်ညီနှင့်ညီမလေးများအား ကျောင်းအပ်ရန် စီစဉ်လျက်ရှိပေသည်။ ထိုသို့ စီစဉ်နေရင်းကပင် ဖေဖေသည် ကျွန်တော့်အတွက်လည်း စဉ်းစားနေပုံရပါသည်။

တစ်နေ့တွင် ဖေဖေက ကျွန်တော့်အား -

"ငါ့သားက ဘာစိတ်ကူးထားတာရှိသလဲ . . . သားရဲ့ရှေ့ရေးကို ပေါ့" ဟုစကားစလိုက်ပါသည်။

"ကျွန်တော့်မှာ စိတ်ကူးထားတာမရှိပါဘူး။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက ခဏနားနေလိုက်ဦး၊ လိုအပ်ရင် အကြောင်းကြားမယ်လို့ ပြောပါတယ်။ ဒီပြင် ခေါင်းဆောင်တွေကလည်း ဒီလိုပဲပြောကြပါတယ်" "ဒါဖြင့် သား ၁၀ တန်း ပြန်တက်လိုက်ပါလား၊ ဆရာဦးဘအုန်းကိုလည်း မင်းသိသားပဲ၊ သူ့ကျောင်းမှာတက်ရင် ကောင်းတယ်။ မောင်နှမအားလုံး တစ်ချိန်တည်း ကျောင်းအပ်ရအောင်" ဟုပြောသောကြောင့် ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေး ကာလက နိုင်ငံရေးသင်တန်းဆရာဖြစ်ခဲ့သော ကျွန်တော်သည် မိုးကုတ်မြို့ အစိုးရအထက်တန်းကျောင်းတွင် ၁၀ တန်းကျောင်းသားအဖြစ် ကျောင်းပြန်တက်နေသော တပည့်တစ်ဦးဖြစ်ပြန်ပါတော့သည်။

ကျောင်းကို ဇွန်လတွင် ဖွင့်သောအခါ ကျွန်တော်တို့မောင်နှမတွေ ကျောင်းတက်ကြပါသည်။ ကျွန်တော့်ညီမ သန်းသန်းနှင့်စန်းစန်းက အိမ်အနီးမှ ရှမ်းတောရပ် မူလတန်းတွင်နေပါသည်။ ကျွန်တော်မှာ ဘာမှ ထူးခြားမှုမရှိခဲ့ပါ။ ကျောင်းစာကို ဖတ်ပါသည်။ ကျောင်းသားကောင်း တစ်ဦးအဖြစ် ပုံမှန်ကျောင်းတက်နေပါသည်။ သို့သော် အစွဲဟူသည်ကား ကျွတ်ခဲဘိခြင်း။

ကျွန်တော်ဖတ်ခဲ့သောစာများ၊ လေ့လာဆည်းပူးခဲ့သောအတွေ့ အကြုံများ၊ ကျွန်တော့်အား ဩဝါဒပေးခဲ့သော ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း အပါအဝင် ကျွန်တော့်ထက် အသက်အရွယ်ကြီးသူ၊ ပညာဉာဏ် ထက်မြက်ပြီး အတွေ့အကြုံရှိသူတို့ပြောခဲ့သော ဆုံးမဩဝါဒများကို ကျွန်တော်တွေးမိသည်။ နိုင်ငံတော်လွတ်လပ်ရေးအတွက် တာဝန် ပေးပါက အသင့်ဖြစ်စေရန် ကျွန်တော်၏ကျန်းမာရေး၊ ပညာရေးတို့ အတွက် တိုးတက်အောင် အမြဲအားထုတ်နေခဲ့ပါသည်။

တစ်နေ့တွင် သခင်သာခင်သည် မိုးကုတ်မြို့သို့ ပြန်ရောက်လာပါ သည်။ သခင်သာခင်က မိုးကုတ်တွင် ဖဆပလဖွဲ့စည်းရန် ရောက်လာ ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ သူက သူ၏ဖဆပလဖွဲ့စည်းရေးလုပ်ငန်းတို့တွင် ကူညီရန်ပြောသောကြောင့် ညပိုင်းတွင် တစ်ရပ်ကွက်ပြီးတစ်ရပ်ကွက် ရပ်ကွက်ဖဆပလကိုဖွဲ့ကြရာတွင် ပါဝင်ကူညီခဲ့ပါသည်။ ရပ်ကွက် ဖဆပလအဖွဲ့ခွဲများ ဖွဲ့စည်းပြီးသောအခါ မြို့နယ်ဖဆပလကို ဖွဲ့စည်းကြ ပါသည်။

ထိုခေတ်က ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏အရှိန်အဝါသည် အလွန် ကြီးမားလျက်ရှိပါသည်။ အလားတူ ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ်ကြီးသည်လည်း အရှိန်အဝါကြီးပေရာ လူထုသည်ဖဆပလအဖွဲ့ကြီးကို စိတ်ထက်သန်စွာ ဝင်ရောက်ကြပါသည်။နိုးကြားတက်ကြွသည်။ စည်းလုံးညီညာကြသည်။ တိုင်းပြည်လွတ်လပ်ရေးအတွက် တစ်ခဲနက်ကြိုးပမ်းအား ထုတ်ရန် ဆန္ဒပြင်းထန်သောအခါလည်းဖြစ်နေပါသည်။

ဤသို့လျှင်ကျွန်တော်သည်နေ့ခင်းကျောင်းတက်ပြီး ကျောင်းသား ဖြစ်လိုက်၊ ညခင်းတွင် နိုင်ငံရေးအဖွဲ့ အစည်းတွေနှင့်ရောလိုက်နှင့် နေခဲ့

ပါသည်။ ဤသို့နေလင့်ကစား ကျွန်တော်၏စိတ်တို့သည် ကျောင်းစာထက် နိုင်ငံရေးအခြေအနေပေါ်တွင်သာ ဝဲလည်နေခဲ့ပါသည်။

သတင်းစာဖတ်သောအခါ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းခေါင်းဆောင်သည့် ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ်ကြီး၏ လှုပ်ရှားမှုသတင်းများပါ၏။ စစ်ပြီးအစိုးရ ဖြစ်သော ကက်စ်ဘီအစိုးရ၏ ရခိုင်တိုင်းဘက်တွင် မတရားဖိနှိပ်မှု သတင်းတို့ဖတ်နေရ၏။ တော်လှန်ရေးကြီးပြီးနောက် နောက်ထပ်ဖွဲ့စည်း မည့် ဗြိတိသျှတပ်မတော်က ရွေးချယ်မည့်အချိန်ကို စောင့်နေသော တပ်မတော်သားများ၊ အရွေးမခံရသော်လည်း ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအား အားကိုးကြည်ညိုကြသောကြောင့် လောင်းဝစ်လမ်းတွင် ကျန်ခဲ့သည့် ကျွန်တော်တို့၏ တော်လှန်ရေးရဲဘော်ဟောင်းများရှေ့ရေးတို့ကို တွေးမိ နေသည်။

ဒို့မျှော်မှန်းခဲ့သော လွတ်လပ်ရေးဆိုတာ ဘယ်တော့လဲဟု တွေးမိ သေး၏။ တိုက်ပွဲတွင်ကျဆုံးသော ရဲဘော်တို့က မသေမီလေးတွင်ပင် **လွတ်လပ်မှ အမျှဝေပါရဲဘော်ဟု** ကျန်ရစ်သူများအား မှာစကားကို ကြားယောင်နေမိတတ်၏။

ရန်ကုန်မှာ ဘာတွေဖြစ်နေပါလိမ့်ဟု အကြိမ်ကြိမ်တွေးနေမိ၏။ ထိုစဉ်မှာပင် သခင်သာခင်က သံကြိုးတစ်စောင် ပို့လိုက်၏။ ကျွန်တော့်အား ရန်ကုန်သို့ လာရန်ခေါ်သော သံကြိုးစာဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ဖေဖေ၊ မေမေနှင့်ဆရာကြီးဦးဘအုန်းအား ခွင့် တောင်းပြီး ရန်ကုန်သို့ ထွက်ခဲ့ပါသည်။ အချိန်ကား ၁၉၄၆ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ ပထမပတ်ဖြစ်ပါသည်။

ရန်ကုန်ရောက်သောအခါ သခင်မဒေါ်ရှိန်အိမ်တွင် တည်းပါ သည်။ ထိုနေရာတွင် ဗိုလ်သိန်းတန်လည်း ရှိနေပါသည်။ ဗိုလ်ကြည် လည်း ရှိနေပါသည်။ နယ်က ရန်ကုန်သို့လာသော ရဲဘော်များလည်း လာတတ်ရာ ကျွန်တော့်အတွက် သိလိုသမျှသတင်းတို့ကို ကြားသိရ တတ်ပါသည်။ ရန်ကုန်ရောက်ပြီး နောက်တစ်နေ့တွင် သခင်သာခင်ဆီ သွားတွေ့ပါသည်။ ထိုအချိန်က သခင်သာခင်သည် ဦးကျော်ငြိမ်း၏

အိမ်တွင်နေပါသည်။ သခင်သာခင်က ကျွန်တော့်အား ဆိုရှယ်လစ်ပါတီ ရုံးရှိရာ ဆူးလေဘုရားလမ်းရှိတိုက်သို့ခေါ်သွားပါသည်။ တိုက်၏ ဒုတိယ ထပ်တွင် ဗမာပြည်ဆိုရှယ်လစ်ပါတီဟု ဆိုင်းဘုတ်ရေးထား၏။

ဦးဗဆွေကို တွေ့ရပါသည်။

ဦးဗဆွေ၏မျက်နှာမှာ ပြုံးနေသည်။ သူ၏အပြုံးသည် သခင်ဗဟိန်း၏ အပြုံးလောက် မတောက်ပ။ ဦးဗဆွေ၏အပြုံးကို ဒဂုန်တာရာက လျှို့ဝှက်သောအပြုံးဟု ရေးခဲ့ပါ၏။

ဦးဗဆွေ၏ ဉပဓိရုပ်မှာ လေးစားဖွယ်ဖြစ်သည်။ ဖြောင့်မတ်သည်ဟု ကျွန်တော် ယုံကြည်သည်။ ဦးဗဆွေက ကျွန်တော့်အား -

“ဘာဖြစ်လို့ အလံနီပါတီက ထွက်တာလဲ၏” ဟုမေး၏။

သခင်စိုးက ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့်ဖဆပလကို တိုက်ရမည်ဟုဆိုသော ပေါ်လစီကို မကြိုက်၍ ထွက်ခဲ့တာပါ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က မာ့က်စ်ဝါဒကို ယုံကြည်မြဲယုံကြည်တယ်။ တစ်ခုတော့ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော်ယုံကြည်သော မာ့က်စ်ဝါဒက ဗုဒ္ဓဘာသာနဲ့မဆန့်ကျင်သော အနေအထားအားဖြင့် ယုံကြည်ခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်အနေဖြင့် သခင်စိုးကို ကျေးဇူးတင်နေပါတယ်။ သူသင်ပေးတဲ့အတွက် တိုက်တွန်းတဲ့အတွက် မာ့က်စ်ဝါဒကိုကျွန်တော် ကောင်းစွာလေ့လာနိုင်ခွင့် ရခဲ့ပါတယ်။ ယခုလည်း ကျွန်တော် ဆက်လက်လေ့လာနေပါတယ်။

ဦးဗဆွေက စိတ်ဝင်စားသောအမူအရာနှင့် -

“ကိုယ်တို့လည်း မာ့က်စ်ဝါဒကို ခံယူတယ်၊ ဗုဒ္ဓဘာသာနဲ့မဆန့်ကျင်ဘူးဆိုတဲ့အချက်ကိုလည်း ခံယူတယ်” ဟုပြော၏။ စကားစပ်၍ ကျွန်တော်ရေးရလျှင် ထိုခေတ်ကာလ ထိုအချိန်တစ်ဝိုက်တွင် ဓနုဖြူဦးအေးမောင်၊ နောင်တစ်နေ့တွင် ဆန်းထွန်း-မန်းတက္ကသိုလ် ဖြစ်လာမည့် သျှင်ဉာဏိဿရ၊ ဂျာနယ်ကျော် ဦးချစ်မောင်အစရှိသော ဆရာကြီးများက မာ့က်စ်ဝါဒနှင့် ဗုဒ္ဓဘာသာဝါဒကိုနှစ်ဖက် ညှိနှိုင်း၍ရသောဝါဒအဖြစ် ရေးသားနေချိန်ဖြစ်ပါသည်။ ပမာပြုရလျှင် ဂျာနယ်ကျော် ဦးချစ်မောင်က ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်းရေးအတွက် ဒေါက်ကြီး သုံးဒေါက်လိုအပ်

နေပြီ။ ကွန်မြူနစ်ဝါဒက ဒေါက်ကြီးတစ်ခု၊ ကမ္ဘာ့သိပ္ပံပညာက ဒေါက်ကြီးတစ်ခု၊ ဗုဒ္ဓတရားတော်က ဒေါက်ကြီးတစ်ခု ယင်း ဒေါက်ကြီးသုံးဒေါက်ကို အတူတကွထူထောင်ထားရှိမည်ဆိုလျှင် ကမ္ဘာကြီးငြိမ်းချမ်းပြီး သာယာဝပြောလိမ့်မည်ဟု ဆော်ဩထားပေသည်။

သျှင်ဉာဏိဿရနှင့်ဓနုဖြူဦးအေးမောင်တို့က အနုပဋိလောမ ရုပ်ပိုင်းဝါဒဟူသောစကားကို မသုံးနှုန်းသင့်ကြောင်းနှင့် ယင်းအစား ဒွန္ဒဘူတိကဝါဒဟူသောစကားကို သာသုံးသင့်ကြောင်း သို့မှသာ ဗုဒ္ဓသာသနာတော်ထွန်းကားသော ဗုဒ္ဓဘာသာမြန်မာနိုင်ငံတွင် ဝင်ဆံ့မည်ဖြစ်ကြောင်း စေတနာကောင်းနှင့်ညွှန်ပြခဲ့ကြသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့လူငယ်များသည် ဂျာနယ်ကျော် ဦးချစ်မောင်တို့ တင်ပြချက်များကို စိတ်ဝင်တစားရှိကြသည်။

ဦဗဆွေ၏စကားကိုကြားရသောအခါ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း စိတ်ဝင်စားမှုရှိသွားခဲ့ပါသည်။

ဦးဗဆွေက ကျွန်တော့်အား “ဆိုရှယ်လစ်ဗမာပြည်ထူထောင်လော့” ဟူသော စာအုပ်ငယ်ကို ပေးပါသည်။

“ဒါ ကိုယ်ရေးတာ၊ ကိုယ်တို့ပါတီရဲ့သဘောထားပဲ၊ ဒါကို ဖတ်လို့ ကိုယ့်လူကျေနပ်ရင် ကိုယ်တို့က welcomeပဲ” ဟူ၍ ပြောပါသည်။ သခင်သာခင်က ဘာမှဝင်မပြောပါ။

“ကျွန်တော့်အနေနဲ့ဆိုရှယ်လစ်ပါတီထဲဝင်ဖို့တော့ မပြောနိုင်သေးပါဘူး။ ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒကိုလည်း မပစ်ပယ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ဟာ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းတို့ ပြည်သူ့ရဲဘော်နဲ့လည်း အကြောင်းမကင်းဘူး။ ကျွန်တော် ပြည်သူ့ရဲဘော်တပ်ဖွဲ့ဆီလည်း သွားရပါဦးမယ်” ဟူ၍ ပြောလိုက်ပါသည်။

သခင်မဒေါ်ရှိန်အိမ်တွင်နေသည့်အခိုက် ဦးဗဆွေ၏ စာအုပ်ကို ဖတ်ပါသည်။

“လွတ်လပ်ရေးရအောင် အားထုတ်ရမယ်၊ ပြီးရင် ဆိုရှယ်လစ်နိုင်ငံ ထူထောင်မယ်။ ထူထောင်တဲ့ခါ အလုပ်သမား၊ လယ်သမား၊ ပညာတတ်

များ၊ ဓနရှင်ပေါက်စများ၊ မျိုးချစ်စိတ်ရှိသူများ ပါဝင်ရမယ်၊ ဤကဲ့သို့ လူတန်းစားပေါင်းစုံပါဝင်သော နိုင်ငံတော်ကို ဒီမိုကရေစီသစ်နိုင်ငံတော် ဟု ခေါ်ဆိုရမည်” ဟူသောကြောင့် ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားသည်။

ဒီမိုကရေစီသစ်ဟူသောစကားလုံးကို စတင်သုံးသူမှာ တရုတ်ပြည်မှ မော်စီတုံးဖြစ်ပါသည်။ ဦးဗဆွေသည် မော်စီတုံး၏ ဒီမိုကရေစီသစ်ဝါဒကို လက်ခံထားပုံရပါသည်။ သို့သော် ဦးဗဆွေတို့၏ ဗမာပြည်ဆိုရှယ်လစ် ပါတီတွင် အုပ်စုသုံးစု ကွဲနေသည်ဟူ၍ ကျွန်တော်ကြားဖူး၏။ ထို သုံးအုပ်စုမှာ ဦးဗဆွေကြီး ရှေ့ဆောင်ရှေ့ရွက်ပြုသော ဒီမိုကရေစီသစ် ဝါဒအုပ်စု၊ (ဦးကျော်ငြိမ်းနှင့် ဗိုလ်ခင်မောင်လေးတို့ ရှေ့ဆောင်ရှေ့ရွက် ပြုသော ဒီမိုကရေစီဆိုရှယ်လစ်ဝါဒအုပ်စု၊ (ထိုအုပ်စုသည် ဗြိတိသျှ လေဘာပါတီ၏ နိုင်ငံရေးသဘောထားမျိုးကို ခံယူသောအုပ်စုဟု ကျွန်တော် နားလည်ထားပါသည်။)

နောက်တစ်အုပ်စုမှာ ဦးကိုကိုကြီးရှေ့ဆောင်ရွက်ပြုသော ပစ္စည်းမဲ့ အာဏာရှင်ဝါဒကို အခြေပြုသော အုပ်စုဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။ ဦးကိုကိုကြီး အုပ်စုက မာ့က်စ်ဝါဒကို အစွဲအလမ်းကြီးစွာဖြင့်ခံယူသော အုပ်စုဖြစ် သည်။

ဤသို့ ဝါဒအုပ်စုသုံးအုပ်စုကွဲပြားနေသော ဆိုရှယ်လစ်ပါတီကို ဝင်ရန် ကျွန်တော် ဝန်လေးလျက်ရှိပါသည်။ ထို့ကြောင့် ပြည့်သူ့ရဲဘော် အဖွဲ့တွင် ပါဝင်ဆောင်ရွက်ခြင်းသည် လွတ်လပ်ရေးအတွက်ပို၍ လက်တွေ့ကျကျ ဆောင်ရွက်နိုင်ခွင့်ရှိသည်ဟူ၍ ကျွန်တော် ယုံကြည် လိုက်မိပါသည်။

ဤကဲ့သို့ ရန်ကုန်ရောက်ခဲ့သော်လည်း မည်သည့်ပါတီသို့မျှ ဝင်ရောက်ခဲ့ခြင်းမရှိခဲ့ပါ။

ဂဠုန်ဦးစောကိုလုပ်ကြံခြင်း

ကျွန်တော် ရန်ကုန်တွင်ရှိနေစဉ်အတွင်း မြန်မာ့သမိုင်းကို ထူးခြားစွာ ပြောင်းလဲစေနိုင်သော အကြောင်းရင်းဖြစ်ရပ်တစ်ခု ပေါ်ပေါက်ခဲ့ပါသည်။

ထိုဖြစ်စဉ်ဖြစ်ဆဲကာလက မြန်မာ့သမိုင်းကိုပြောင်းလဲစေနိုင်သော အကြောင်းရင်းဟူ၍ ကျွန်တော် မထင်တတ်နိုင်သေးပါ။

ထိုနေ့သည် စက်တင်ဘာလ ၁၄/၅ ရက်လောက် ဟုထင်ပါသည်။

ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးကာလက တော်လှန်ရေးတွင်ပါခဲ့သူ ဗိုလ်ကျော်ဇံသည် သခင်မဒေါ်ရှိန်အိမ်သို့ ရောက်လာပါသည်။ သူ စတင် ပြောစကားမှာ “ဒီလူကိုတော့ ဖြိုပစ်မှ” ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။ ဗိုလ်သိန်းတန် နှင့် ကျွန်တော်တို့က မေးသောအခါ ဂဠုန်ဦးစောကိုလုပ်ကြံရန် ကြံစည် ကြောင်းသိရပါသည်။

ကျွန်တော်နှင့်ဗိုလ်သိန်းတန်က မြန်မာ့နိုင်ငံရေးအခြေအနေသည် (ထိုစဉ်က) ရှုပ်ထွေးနေကြောင်း ကက်စ်ဘီအုပ်ချုပ်ရေးက ရှိနေဆဲ၊ အလုပ်သမားတို့ကလည်း လစာနှင့်မလုံလောက်သောကြောင့် တစ်စုံ တစ်ခု ပြုမည်လိုလို၊ တောင်သူလယ်သမားများကလည်း ဂျပန်ငွေစက္ကူများ အသုံးမဝင်ကြောင်း ကြေညာလိုက်သည့်အတွက် လက်မဲ့ဖြစ်သွားစဉ် စိုက်ပျိုးချိန်တွင် စိုက်စရိတ်မလုံလောက်မှုကြောင့် အခက်အခဲနှင့် ရင်ဆိုင် နေရဆဲ၊ တောရပ်ဒေသတွင် ထိုစဉ်က ဓားပြလူဆိုးတို့ကလည်း ဆူပူ နေစဉ်ဖြစ်နေပေရာ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းခေါင်းဆောင်သည့် ဖဆပလ အဖွဲ့ချုပ်ကြီးကလည်း လွတ်လပ်ရေးအတွက် အရေးဆိုနေစဉ် စသော အကြောင်းတွေများစွာကြောင့် ဗိုလ်ကျော်ဇံအား သူ၏အစီအစဉ်ကို မလုပ်ရန် တားမြစ်ပါသည်။ ဗိုလ်ကျော်ဇံမှာ တစ်ကိုယ်တော် စွန့်စားမှုကို ဝါသနာထုံသူဖြစ်ကြောင်း တော်လှန်ရေးကာလကပင် ကျွန်တော်သိခဲ့ဖူး သည်။

ယခု တစ်မျိုးလုပ်ပြန်ပြီ။

သူသည်ဗိုလ်သိန်းတန်စကား ကျွန်တော့်စကားတို့ကို နားထောင် မလား၊ လိုက်နာမလား၊ မလိုက်နာဘူးလား၊ ကျွန်တော်တို့ မဝေခွဲနိုင်ပါ။

ထိုအကြောင်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး နိုင်ငံတော်သမ္မတဟောင်း ဒေါက်တာ မောင်မောင်ရေးသားသည့် နိုင်ငံတော် လုပ်ကြံမှုကြီးစာအုပ်တွင် - ဦးစောသည် ခေါင်းဆောင်ကြီးသာ လုပ်လိုသည်။ ခေါင်းဆောင်ကြီး

ဖြစ်ရန် အမျိုးမျိုးကြိုးစားခဲ့သည်။ သို့သော် မအောင်မြင်၊ ထိုကြောင့် ဝန်ကြီးတစ်ဦးအဖြစ် ပါဝင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ကျေနပ်သည်ကား မဟုတ်ချေ။ ဝန်ကြီးဖြစ်မည့်စက်တင်ဘာလအတွင်းကပင် ဦးစောကားနှင့်အသွား အမည်မသိသူတို့က အနားမှကပ်၍ သေနတ်ဖြင့် ပစ်ခတ်ကြလေသည်။ မှန်ကွဲထိသဖြင့် ဦးစော၏မျက်စိတွင် ဒဏ်ရာအနည်းငယ် ရရှိခဲ့၏။ အလို မပြည့်သော ဦးစောတွင် အနာရခဲ့ပြီ။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက အကြမ်းဖက်ခြင်း၊ အနိုင်ထက်ပြုခြင်းကို နှစ်မြို့သူမဟုတ်။ ဦးစောအား မုန်းတီးသူတွေလည်း အနန္တ။ သို့ရာတွင် ဦးစောမကြည်ဖြူသည်က ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၊ ဗိုလ်ချုပ်ရှိနေ၍ သူ ခေါင်းဆောင်ကြီး မဖြစ်ရသည်မဟုတ်လားဟု ရေးခဲ့လေသည်။

ကျွန်တော်နှင့် ဗိုလ်သိန်းတန်သည် ဗိုလ်ကျော်ဇံပြောသည့်အတိုင်း မလုပ်ဖြစ်ပါစေနှင့်ဟု ပြောမိကြသည်။ ဗိုလ်ကျော်ဇံကလည်း ခပ်ကြွားကြွား နှင့်ပြောတတ်လေရာ အလကားလေပေါ်သွားတာဟူ၍ နှစ်ဦးသားပြော ဖြစ်ကြသည်။

တကယ်တော့ တကယ့်ဖြစ်ရပ်သည် ဖြစ်ခဲ့ပေ၏။

ထိုနေ့ကား ၁၉၄၆ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ ၂၁ ရက်နေ့ ဖြစ်ပေသည်။

မိုးသည် ဖွိုးဖွိုးဖြောက်ဖြောက် ရွာနေသည်။ သဲကြီးမဲကြီး ရွာနေသည်မဟုတ်ပါ။ နေရောင်ကလည်း မတောက်ပသော်လည်း အလင်းရောင်က ရှိနေဆဲပင်။

ညနေ လေးနာရီကျော်စလောက်အချိန်တွင် ကျွန်တော်တည်းခိုရာ သခင်မဒေါ်ရှိန်၏အိမ်ရှေ့သို့ မျက်နှာမူလိုက်မိ၏။ ထိုအခိုက်မှာ ဗင်ကား တစ်စီးသည် ပြည်လမ်းအတိုင်း မောင်းသွား၏။ ကားက အနက်ရောင်ဟု ထင်သည်။ မမှတ်မိတော့။ ဗိုလ်သိန်းတန်က "ဦးစောကားနှင့်တူတယ်" ဟု ပြော၏။

ထိုပြောနေဆဲပင် ဂျစ်ကားတစ်စီးဖြတ်သွားသည်ကို ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်ရပြီး ချက်ချင်းနောက်က မော်တော်ဆိုင်ကယ်တစ်စီး လိုက် လာသည်။ ဗိုလ်ကျော်ဇံသည် ဆိုင်ကယ်စီးသူ၏နောက်တွင် ထိုင်လျက် ပါလာသည်။

ဗိုလ်ကျော်ဇံဆိုင်ကယ်နှင့်ဦးစောကားဟုထင်ရသော ကားသည် မြေနီကုန်းအဝိုင်းကိုပတ်ပြီး ယနေ့ စမ်းချောင်းအမှတ် (၂) ကျောင်းနား အရောက်တွင် ဂျစ်ကားတစ်စီးသည် မြေနီကုန်းဘက်မှထွက်လာပြီးရှေ့မှ ကားနက်ကလေးဆီသို့ သေနတ်နှင့်ပစ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ လက်ယာ ဘက်ရှိလမ်းခွဲထဲသို့ ကားကိုကွေ့ဝင်သွားသည်။ မော်တော်ဆိုင်ကယ်က ကားနက်လေးကိုကျော်ပြီး ရှေ့သို့ဆက်သွားလေသည်။

ဤဖြစ်စဉ်အခင်းအကျင်းလေးကား နောက်မှ ကာယကံရှင်တွေ ပြော၍ ကျွန်တော်သိရခြင်းဖြစ်သည်။

ကားနက်ကလေးက ဦးစောကားအမှန်ပါ။ သေနတ်နှင့်ပစ်တာ လည်း အမှန်ပါ။

သေနတ်သံကြားသောကြောင့်လည်း လမ်းပေါ်တွင် လူများ ရှိမနေ ကြ။ မိုးရွာသောကြောင့် လူများ ထွက်မကြည့်တာဖြစ်နိုင်မည်။ ကျွန်တော်တို့ တည်းခိုရာအိမ်မှာ ဝင်ဆာလမ်းနှင့်ပြည်လမ်းထောင့်တွင် ရှိလေရာ လမ်းမပေါ်ထွက်ပြီးကြည့်ကြ၏။ မကြာမီ သတင်းစုံသိရတော့ သည်။ ဦးစောကားကို သေနတ်နှင့်ပစ်သည်။ ပြည်သူ့ရဲဘော်ဟု ယုံကြည် ရ၏။ ဦးစော၏ကားမှန်ကွဲသွားသည်။ ဦးစော၏မျက်လုံးကို မှန်စူး သွား၏။ ဒဏ်ရာကြီးသေး မသိရသေးဟူ၍ ပါးစပ်သတင်းကိုသိရပေပြီ။

ထိုသတင်းကို ထိုစဉ်က မြန်မာနိုင်ငံဘုရင်ခံဆာဟူးဘတ်စ်ရန့်စ်က အင်္ဂလန်ရှိ မြန်မာနိုင်ငံဆိုင်ရာဝန်ကြီး လော့ပက်သစ်လောရင့်စ်ထံသို့ သံကြိုးရိုက်သတင်းပို့ကြောင်း နောင်တွင် ကျွန်တော်တို့သိရပါသည်။ ထို သတင်းပို့ချက်၏ အဓိကကျသောအချက်မှာ -

"ဂျစ်ကားပေါ်တွင် ပြည်သူ့ရဲဘော်ယူနီဖောင်းဝတ် လေးဦး ပါလာပြီးသေနတ်တစ်လက်ဖြင့် သူ့ကားဆီသို့ ချိန်ရွယ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ သေနတ်သံတစ်ချက်ထွက်လာပြီး ကျည်ဆန်သည် ပြတင်း ပေါက်ရှိ မှန်နှစ်ချပ်စလုံးကို ဖောက်တွင်းသွားသည်။ သေနတ်ပစ်ပြီး ဂျစ်ကားမောင်းပြေးသွား၏။ ဦးစော၏ကားလည်းရပ်သွား၏။ ဦးစောမှာ ကျည်ဆန်ထိမှန်ခြင်းမရှိသော်လည်း ဦးစော၏မျက်လုံးများမှာ မှန်ကွဲ

အစအနများဝင်ပြီး မျက်လုံးတစ်ဖက်မှာ ဒဏ်ရာပြင်းထန်သည့်ဟန် ရှိသည်” ဟု ဖော်ပြထား၏။

ဗိုလ်သိန်းတန်သည် အိမ်တွင် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ထိုင်ပြီး

“အင်း . . . ဒီလူတွေ ဒီလိုလုပ်ပုံနဲ့တော့ နောက်ထပ် ဒီထက်ကြီးကျယ်တဲ့ကိစ္စကြီးတွေ ပေါ်တော့မှာပဲ” ဟူ၍ ညည်းတွားနေသည်ကို ကျွန်တော် တွေ့နေရပါသည်။

ညနေ ၆ နာရီခန့်တွင် ဗိုလ်ကျော်ဇံ ရောက်လာသည်။ ဗိုလ်သိန်းတန်က -

“ဘယ်နဲ့လဲ . . . ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ” ဟုမေးရာ ဗိုလ်ကျော်ဇံက မချိုမချဉ်မျက်နှာနှင့် -

“အေးဗျာ . . . ကျွန်တော် ဘာမှမလုပ်နိုင်ခဲ့ပါဘူး၊ ဟိုလူတွေက ပစ်ပြီး ကားက ကွေ့ထွက်သွားတယ်။ ကျုပ်လည်း ခပ်မြန်မြန် ထွက်ခဲ့တာပါပဲ” ဟု ပြောသည်။ ဗိုလ်သိန်းတန်က -

“ခင်ဗျားတို့ဗျာ ဒီလို မလုပ်ကောင်းဘူးဗျာ ၊ ဒီကိစ္စကြောင့် နိုင်ငံရေးတော့ ရှုပ်ဦးမှာပဲ” ဟူ၍ ပြောလိုက်သည်။

“ဒီမီးက ပြီးမှာမဟုတ်ဘူးဗျာ၊ ဦးစောက ကလဲ့စားချေမှာပဲဗျာ၊ ဦးစောက လူမိုက်ဗျ့။ ငြိမ်နေမှာမဟုတ်ဘူး”ဟု ဗိုလ်သိန်းတန်က ထပ်ပြောသည်။ ဗိုလ်ကျော်ဇံက -

“ကျွန်တော်လုပ်တာ လူကြီးတွေနဲ့ မဆိုင်ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ လူငယ်တွေဘာသာ လုပ်တာ” ဟုပြောရာ ဗိုလ်သိန်းတန်က -

“ရှုပ်ကုန်တော့မှာပဲဗျ့၊ လူကြီးတွေမသိလည်း ဒီမီးက အေးမှာမဟုတ်ဘူး” ဟုပြော၏။

အခြားနေ့များတွင် ဗိုလ်ကျော်ဇံသည်ကျွန်တော်တို့တည်းခိုအိမ်တွင် ထမင်းစားလေ့ရှိသော်လည်း ယနေ့ ထမင်းမစားတော့ပါ။ “သွားဦးမယ်ဗျာ” ဟု ဘာမှမဖြစ်သလို နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားလေသည်။

ဗိုလ်ကျော်ဇံသည် ကျွန်တော်နှင့်အသက်တူ ဖြစ်သည်။ မင်္ဂလာဒုံ ဗိုလ်သင်တန်း တတိယပတ်ဖြစ်သည်။ ဘီဒီအေတွင်ပါဝင်ခဲ့ပြီး ဖက်ဆစ်

တော်လှန်ရေးတွင်ပါခဲ့၏။ လုပ်ရဲကိုင်ရဲသူ၊ သဘောကောင်းသူဖြစ်လေသည်။ (သူသည် ပြန်ကြားရေးဝန်ကြီးဖြစ်ခဲ့သူ ဦးအောင်ကျော်မြင့် ၊ ဝန်ကြီးချုပ်ဖြစ်ခဲ့သူ သူရထွန်းတင်တို့နှင့်ဝမ်းကွဲညီအစ်ကိုတော်သူ ဖြစ်လေသည်။)

ကျွန်တော်သည်ဗိုလ်ကျော်ဇံကို ဦးသိန်းတန်ပြောနေသည့် စကားများကိုနားထောင်ပြီး စက်တင်ဘာလ ၂၃ ရက်တွင် ကုန်တင်ကားကြုံနှင့်မန္တလေးသို့ ပြန်ခဲ့ပါသည်။ မန္တလေးရှိ ဗိုလ်သစ်၊ ဗိုလ်စောမောင်တို့က ဦးစောကိစ္စကို ကျေနပ်နေ၏။ ကျွန်တော်က ဤသို့မဖြစ်သင့်ကြောင်း၊ ကိုယ့်လူတွေကို စိတ်ထိန်းဖို့ သတိပေးဖို့ပြောခဲ့ပြီး မိုးကုတ်သို့ ပြန်ခဲ့ပါသည်။

အောင်ဆန်းအက်တလီစာချုပ်

၁၉၄၆ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ ကျောင်းပိတ်ရက်တွင် ကျွန်တော် ရန်ကုန်သို့ ထွက်ခဲ့ပါသည်။ မိုးကုတ်တွင် ပြည့်စုံစွာမသိရသော နိုင်ငံရေးသတင်းများကို နားထောင်ရန်ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်ရန်ကုန်သို့ မသွားမီက မိုးကုတ်တွင် ဖဆပလအဖွဲ့များဖွဲ့စည်းအပြီးမှာ ထူးခြားဖြစ်ရပ်အဖြစ် ကိစ္စတစ်ရပ်ပေါ်ခဲ့သည်။ ထိုကိစ္စမှာ မိုးကုတ်မြို့ကို ရှမ်းစော်ဘွားများ၏အောက်သို့ ပြောင်းမည်ဟူသောသတင်း ဖြစ်ပါသည်။

မိုးကုတ်မြို့သည် ကျောက်တူးသောမြို့ဖြစ်ပါသည်။ ပုဂ္ဂလိကများလွတ်လပ်စွာကျောက်တွင်းလုပ်ငန်း လုပ်ကိုင်နေပေရာ စော်ဘွားတို့၏လက်အောက်သို့ရောက်သွားပါက စော်ဘွား၏ အုပ်ချုပ်မှုအာဏာသည် ပုဂ္ဂလိက ကျောက်တွင်းလုပ်ငန်းရှင်များအတွက် ဟန့်တားမှုဖြစ်နိုင်သောကြောင့် ဤကိစ္စကို ကန့်ကွက်ကြရန် သခင်သာခင်ခေါင်းဆောင်ပြီး ဆွေးနွေးသည်တွင် မြို့လူထုကပါသဘောတူသောကြောင့် မိုးကုတ်မြို့အား ရှမ်းစော်ဘွားများ၏ အုပ်ချုပ်မှုအောက်သို့ မရောက်ရေး ဆန္ဒပြပွဲကို မြို့လုံးကျွတ် ပါဝင်ဆန္ဒပြကြပါသည်။

ထိုအခါ ဘုရင်ခံအစိုးရ ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးဌာနက မိုးကုတ်နယ်ပိုင်ရုံးသို့ စာပို့သည်မှာ ဖော်ပြခဲ့သောကိစ္စကို ဘုရင်ခံအစိုးရက မစီစဉ်ပါကြောင်း ဟူ၍ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် မိုးကုတ်သားတို့၏ ဆန္ဒပြပွဲအောင်မြင်သည်ဟု ဆိုရပါမည်။

ထိုဆန္ဒပြပွဲပြီးသောအခါ မိုးကုတ်တွင် ဆန္ဒပြပွဲတစ်ခုထပ်ပေါ်ပါသေးသည်။ ထိုဆန္ဒပြပွဲကား ရန်ကုန်တွင်ဖြစ်ခဲ့သော အထွေထွေသပိတ်၏အဆက် သပိတ်မှောက်ပွဲဖြစ်ပါသည်။

ထိုသပိတ်မှောက်ပွဲတွင် အစိုးရဝန်ထမ်းတွေ ပါဝင်ကြ၏။ ကျွန်တော်တို့ကျောင်းလည်း ပိတ်ပါသည်။

ကျောင်းပိတ်သောကြောင့် ကျွန်တော် အားသွားပြီ။ ထို့ကြောင့် ရပ်ကွက်ဖဆပလများက ကျွန်တော့်ကိုခေါ်ပြီး နိုင်ငံရေးအကြောင်းတွေ မေးပါသည်။ ကျွန်တော်က ကျောင်းသားဖြစ်ရာ နေ့ပိုင်းတွင် ထို အသင်းအဖွဲ့များသို့ သွားလေ့မရှိပါ။ ညပိုင်းတွင်သွားပြီး မေးသမျှကို တတ်နိုင်သမျှဖြေပါသည်။ ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ်ကြီး၏ လုပ်ငန်းစဉ်ကို ရှင်းပြပါသည်။ ကြားခဲ့မှတ်သားခဲ့သော နိုင်ငံရေးသဘောထားများကို ထပ်ဆင့်ပြောပြပါသည်။

ကျွန်တော်သည် မိုးကုတ်မြို့ဖဆပလအဖွဲ့လှုပ်ရှားမှုတွင် ကိုယ်ထိလက်ရောက်ပါဝင်ခဲ့သူ မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော် ကျောင်းသားဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

မိုးကုတ်ကျောင်းသားလောကတွင် ထိုစဉ်က ကျောင်းသားအဖွဲ့အစည်း မရှိသေးပါ။

ဤသို့နေနေစဉ်အတွင်း ၁၉၄၆ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ ပထမပတ်အတွင်းတွင် ရန်ကုန်မြို့၌ အမှုထမ်းပေါင်းစုံ သပိတ်မှောက်သည့် သပိတ်တိုက်ပွဲပေါ်လာခဲ့သည်။ ရုံးစာရေးများသပိတ်၊ စာတိုက်သပိတ်၊ မီးရထားသပိတ်၊ ဌာနပေါင်းစုံမှ အစိုးရအားသပိတ်မှောက်ရာတွင် ပုလိပ် (ယခုအခေါ် ရဲ) များပါ သပိတ်မှောက်လိုက်ရာ ရန်ကုန်မြို့တွင် အစိုးရအုပ်ချုပ်ရေးယန္တရားကြီးပါ မလည်ပတ်နိုင်ဖြစ်သွားရကြောင်း သတင်းစာများမှတစ်ဆင့် သိရပါသည်။

သပိတ်မှောက်ရခြင်းအကြောင်းမှာ လခစားဝန်ထမ်းများက ရှားပါးစရိတ်တောင်းခံမှုမှ စတင်ကြောင်း သိရပါသည်။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးပြီးသောအခါ မြန်မာနိုင်ငံသည် စစ်တလင်းနှစ်ကြိမ်ကြုံခဲ့သည့်အတွက်ပြာပုံအဖြစ်သာ ကျန်ခဲ့တော့သည်။ပြည်သူလူထုသည် စားရေးဝတ်ရေးမျှမက နေရေးအတွက်ပါ လုံးပန်းရသောကြောင့် ဆင်းရဲကြပ်တည်းမှုနှင့်ရင်ဆိုင်နေရသည်။ ထို့အတွက် ပေးရိုးပေးစဉ်လစာအပြင် ရှားပါးစားရိတ်ပါ လစဉ်ထောက်ပံ့ပေးရန် တောင်းဆိုကြ၏။ တောင်း၍မရသောအခါ သပိတ်တိုက်ပွဲဆင်နွှဲပြီး အစိုးရကို ဆန့်ကျင်ကြသည်။

မီးရထားဌာနမှ မီးရထားအလုပ်သမားများ သမဂ္ဂဥက္ကဋ္ဌ မစ္စတာဘားနဒ်၊ စာရေးများသမဂ္ဂခေါင်းဆောင် ဦးထွန်းအောင်ကျော်၊ စာတိုက်သပိတ်ခေါင်းဆောင် ဦးထွန်း၊ ပုလိပ်သပိတ်ခေါင်းဆောင် ဦးဝမ်းမောင်စသည့်သူတို့မှာ ထင်ရှားလာသူတွေဖြစ်ကြသည်။

အထွေထွေသပိတ်ကြီး၏တွန်းအားကြောင့် တိုင်းပြည်၏အခြေအနေမှာ တစ်နိုင်ငံလုံးပင်ဘာဖြစ်ဦးမလဲဟူ၍ နားစွင့်နေရချိန်ဖြစ်ပါသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဗြိတိသျှအစိုးရက ဘုရင်ခံ ဆာဒေါ်မန်စမစ်အားပြန်လည်ခေါ်လိုက်ပြီး ယာယီဘုရင်ခံ ဆာဟင်နရီနိုက်ကို ပို့လွှတ်ပေးသည်။ ဟင်နရီသည် ကြာကြာမနေလိုက်ရပါ။ တရားဝင်ဘုရင်ခံအဖြစ် မေဂျာ ဟူးဘတ်ရန့်စ်ကို ပို့လွှတ်လိုက်လေသည်။

မေဂျာရန့်စ်ရောက်လျှင်ပင် ဖဆပလဦးစီးအဖွဲ့အား ဘုရင်ခံအမှုဆောင်ကောင်စီအဖွဲ့တွင် ပါဝင်ရန် ကမ်းလှမ်းလိုက်သည်ကို ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက လက်ခံလိုက်သည့်အတွက် ဖဆပလအဖွဲ့သည် နိုင်ငံရေးအာဏာကိုရလိုက်သောအဖွဲ့ ဖြစ်လာသောကြောင့် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် ဘုရင်ခံအမှုဆောင်ကောင်စီအစိုးရအဖွဲ့တွင် ဒုတိယသဘာပတိအဖြစ် ပါဝင်ဆောင်ရွက်ရတော့၏။

ဤသို့ဆောင်ရွက်ရသော ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် ဝန်ကြီးအဖွဲ့စာရင်းကို ဘုရင်ခံထံတင်ပြလေသည်။ ထိုသို့တင်ပြရာတွင် တိုင်းရင်းသား

များကိုလည်းရွေးချယ်ရသည့်အတွက် ဖဆပလတွင်ပါဝင်သော အဖွဲ့အစည်းထဲမှ ဝန်ကြီးတစ်နေရာစီယူရန် စီစဉ်ရသည်။

ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ်တွင် တိုင်းရင်းသားကိုယ်စားလှယ်များလည်း ပါဝင်သည်။ ထို့ကြောင့် တိုင်းရင်းသားတို့ကိုလည်း ရထိုက်သော အခွင့်အရေးရှိသည့်အတွက် အစိုးရအဖွဲ့တွင် ထည့်သွင်းဖွဲ့စည်းရမည်ဟု ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် ဖဆပလ ဗဟိုဦးစီးအဖွဲ့က ခံယူထားကြသည်။ ထို့ကြောင့် တိုင်းရင်းသားအဖွဲ့အစည်းများက ကိုယ်စားလှယ်များ ပါလာကြသည်။ ဖဆပလတွင်ပါဝင်လာသော ဆိုရှယ်လစ်ပါတီ၊ ကွန်မြူနစ်ပါတီတို့ကလည်း အစိုးရအဖွဲ့တွင်ပါဝင်ရမည်ဖြစ်ရာ ပါတီတစ်ခုတွင် ဝန်ကြီးအဖွဲ့အတွက် အဖွဲ့ဝင်ဝန်ကြီး တစ်နေရာစီကိုသာ ရွေးချယ်ခန့်ထားရန် ဆုံးဖြတ်ကြရသည်။

သို့သော် ကွန်မြူနစ်ပါတီက ဝန်ကြီးနှစ်နေရာတောင်းခဲ့၏။ သတင်းစာများတွင် ဝန်ကြီးနှစ်နေရာတောင်းသည့်သတင်းပါလာသလို ကာတွန်းများကလည်း ဤအချက်ကိုပင် အသားပေးရေးဆွဲကြသည်။ သခင်သန်းထွန်းမှာ ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ်၏ ဗဟိုဦးစီးအဖွဲ့ဝင်ဖြစ်ပြီး ကွန်မြူနစ်ပါတီ၏ အထွေထွေအတွင်းရေးမှူးဖြစ်ရာ ဝန်ကြီးအဖွဲ့ ဖွဲ့စည်းရာတွင် ကွန်မြူနစ်ပါတီကိုယ်စားပြု ဦးသိန်းဖေ (နောင်တွင် ဦးသိန်းဖေမြင့်) ကို ဝန်ကြီးပေးခဲ့သည်။ ဝန်ကြီး နှစ်နေရာမရသော ကွန်မြူနစ်ပါတီက မကျေမချမ်း ဖြစ်လျက်ရှိသည်။ ၁၉၄၆၊ အောက်တိုဘာလ ပထမပတ်တွင် ကွန်မြူနစ်ပါတီကထုတ်ဝေသော ကွန်မြူနစ်နေ့စဉ်သတင်းစာတွင် ကွန်မြူနစ်ပါတီက ဖဆပလအဖွဲ့သည် ဘုရင်ခံ၏ အမှုဆောင်ကောင်စီတွင် ပါဝင်သောကြောင့် မကျေမနပ်ချက်ကို ရေးသားခဲ့သည်။ ထိုရေးသားချက်မှာ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့်ဖဆပလခေါင်းဆောင်များသည် ဘုရင်ခံ၏ အမှုဆောင်ကောင်စီတွင်းသို့ဝင်ခြင်းကား နယ်ချဲ့ဗြိတိသျှက ပစ်ပေးလိုက်သောအမဲတုံးကို ပြေးဟပ်လိုက်ကြသည်ဟု ပုတ်ခတ်ရေးသားလိုက်သည်။

ဤသို့ ပုတ်ခတ်လိုက်ရသောအကြောင်းရင်းတစ်ချက် ရှိလေသည်။ ထိုအချက်ကား အိန္ဒိယကွန်မြူနစ်ပါတီ၏ အထွေထွေအတွင်းရေးမှူး

ဖြစ်သူ ပီစီဂျိုရှီ (P.C Joshi) က ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းထံ စာတစ်စောင် ပို့လိုက်သည်။ ထိုစာတွင် -

"မိတ်ဆွေ အောင်ဆန်း၊ ဘုရင်ခံ၏ အလုပ်အမှုဆောင်ကောင်စီသို့ ဝင်ခြင်းကို ပြန်စဉ်းစားပါဦး" ဟူ၍ သူ၏သဘောထားကို ရေးခဲ့သည်။ ထိုစာကို ကွန်မြူနစ်ပါတီကိုလည်း မိတ္တူပေးသေးရာ သခင်သန်းထွန်းတို့၏အထင်တွင် ဂျိုရှီတို့ မကျေနပ်ဟု ခံယူဟန်ရှိပေလိမ့်မည်။

ဂျိုရှီသည် ရုရှားအပါအဝင် ကမ္ဘာ့ကွန်မြူနစ်များနှင့်လည်း ဆက်သွယ်နေသူဖြစ်ရာ ဤစာသည် ကမ္ဘာ့ကွန်မြူနစ်များ၏အမြင်လည်း ပါနိုင်ကောင်း၏ဟူ၍ ယူဆပုံလည်းရပေမည်။

ထို့ကြောင့် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းတို့အား ပုတ်ခတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် သခင်သန်းထွန်းတို့၏ ပုတ်ခတ်မှုကို ပြန်လည်ချေပရန်ဖြစ်သည့်အတွက် ဖဆပလအလုပ်အမှုဆောင်အဖွဲ့အစည်းအဝေးကိုခေါ်လိုက်သည်။ ထိုအစည်းအဝေးတွင် သခင်သန်းထွန်းလည်း တက်ရောက်သကဲ့သို့ အဝေးရောက်ဝန်ကြီး ဦးသိန်းဖေကိုပါ လှမ်းခေါ်လိုက်သည့်အတွက် ကွန်မြူနစ်ပါတီ၏ ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် တက်ရောက်ခဲ့သည်။

အစည်းအဝေး၌ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက မိန့်ကြားရာတွင် "ဤသို့ ကွန်မြူနစ်ပါတီအနေဖြင့် ဖဆပလအဖွဲ့ကို မတိုက်ခိုက်သင့်ကြောင်း၊ ယခင် ဖဆပလညီလာခံအပြီးတွင် ဘကြီးဘဖေက ဒိုမီနီယံအုပ်ချုပ်ရေး ရလိုကြောင်း အဆိုတင်သွင်းခဲ့တယ်။ ဒီးဒုတ်ဦးဘချိုကလည်း အဲဒီအဆိုကို ထောက်ခံခဲ့တယ်။ ဒီလိုအဆိုတင်ထောက်ခံကြပေမယ့် ဖဆပလ ဗဟိုဦးစီးအဖွဲ့က လက်မခံခဲ့ဘူး။ ဒါကိုလည်း ကွန်မြူနစ်နေ့စဉ်ကပဲ ဒီလိုဒိုမီနီယံရရေး အဆိုတင်တဲ့ထောက်ခံတဲ့ ဘကြီးဘဖေနဲ့ဒီးဒုတ်ဦးဘချိုတို့ နှစ်ဦးကို လိပ်ကျောက်မြီးနဲ့ ရိုက်ဖို့ကောင်းတယ်လို့ ကွန်မြူနစ်နေ့စဉ်က ပုတ်ခတ်ရေးခဲ့တယ်။ ဒီလိုပုတ်ခတ်ရေးလို့ ကျုပ်တို့ ဖဆပလကနေ အတွင်းစကားတွေကို ဒီလို မပုတ်ခတ်သင့်ကြောင်း၊ နောင် ဒီလိုပုတ်ခတ်ပါက စည်းမျဉ်းအရ အရေးယူရမယ်လို့ ပြောခဲ့ကြောင်း၊ စည်းမျဉ်း

ကိုလည်း သတ်မှတ်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီတစ်ခါ ပုတ်ခတ်ပြန်တယ်။ ဒီပုတ်ခတ်မှုကို ရုပ်သိမ်းပေးပါ” ဟူ၍ ပြောခဲ့သည်။

သခင်သန်းထွန်းက မရုပ်သိမ်းနိုင်ကြောင်း၊ ဤသို့ရေးခြင်းမှာ ပါတီ၏ပေါ်လစီဖြစ်ကြောင်း ပြောပြ၏။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက -

“ဒီမှာရှိတဲ့ ဖဆပလအလုပ်အမှုဆောင်အဖွဲ့ဝင်သာမက တစ်နိုင်ငံလုံးက ဖဆပလဦးစီးအဖွဲ့ဝင်တွေပါတဲ့ အစည်းအဝေးမှာ အယူခံဝင်ပါ” ဟူ၍ပြောသော်လည်း သခင်သန်းထွန်းက အယူခံ မဝင်လိုကြောင်း၊ ဝင်လည်း ကျုပ်တို့ ရှုံးမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောခဲ့သည်။ “ဒါကြောင့် ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်တို့ကို ထုတ်ရင်လည်း ထွက်မည်” ဟု ပြောသည့်အတွက် သခင်သန်းထွန်းနှင့်ဦးသိန်းဖေတို့၏ရှေ့တွင် ဖဆပလအလုပ်အမှုဆောင်အဖွဲ့အနေဖြင့် ကွန်မြူနစ်ပါတီကို ဖဆပလ အဖွဲ့မှထုတ်ကြောင်း ကြေညာလိုက်ရသည်။

သခင်သန်းထွန်းနှင့်ဦးသိန်းဖေတို့သည် ကွန်မြူနစ်ပါတီအား ဖဆပလမှထုတ်ကြောင်း ကြေညာပြီးသောအခါ ထိုင်ရာမှထပြီး ဦးသိန်းဖေက “မင်းဆိုးမင်းညစ် တလိုင်းလက်တွင် ခွေးသေသလိုသေရစ်ခဲ့ပေရော့” ဟုပြောပြီး အခန်းပြင်သို့ကျောခိုင်းအထွက်တွင် ထိုစဉ်က ဖဆပလဒုတိယဥက္ကဋ္ဌဖြစ်သူ သခင်နု (နောင်တွင်ဦးနု) က မတ်တတ်ရပ်လျက် ညာလက်ကိုမြှောက်ပြီး -

“ကွန်မြူနစ်ဝါဒကြီး အောင်မြင်ပါစေ။ ဗမာပြည် ကွန်မြူနစ်ပါတီ ကျဆုံးပါစေ” ဟူ၍ ကျယ်လောင်စွာ ကြွေးကြော်လိုက်လျှင် ဖဆပလ အလုပ်အမှုဆောင်အဖွဲ့ဝင်တို့က လက်ခုပ်တီးပြီး ဩဘာပေးလိုက်ကြသည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကား ဣန္ဒြေတည်ငြိမ်စွာဖြင့် ဦးသိန်းဖေတို့ ကျောပြင်ကို ကြည့်ပြီးနေလေသည်။

ထို့နေ့ထိုရက် ထိုအချိန်မှစပြီး ရှေးက နိုင်ငံလွတ်လပ်ရေးအတွက် သေအတူရှင်မကွာနေခဲ့ကြသော ကွန်မြူနစ်ပါတီကြီးသည် ဖဆပလနှင့် နောက်ထပ်တစ်ဖန် ပြန်လည်ဆုံစည်းရန် လုံးဝ မဖြစ်ကြတော့ဘဲ

အကွဲကြီး ကွဲသွားကြရလေတော့သည်။ အနာဂတ်မြန်မာ့နိုင်ငံရေး သမိုင်းကြောင်းအဖို့ ဧရာမအလှည့်အပြောင်းကြီးတစ်ရပ် (A Big Turning Point) ဖြစ်ခဲ့ရလေပြီဟူ၍ ကျွန်တော် ယူဆမိသည်။

အထက်တွင်ရေးခဲ့သည့်အတိုင်း ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ်ကြီးမှ ကွန်မြူနစ်ပါတီကို ထုတ်ပယ်သည့်အကြောင်း သတင်းစာများတွင် ပါလာသည့်အခါ မြို့နယ်ဖဆပလအဖွဲ့များအခြေအနေသည် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ဖြစ်ခဲ့သည်။

မိုးကုတ်မြို့အနေနှင့်မူ ဖဆပလမြို့နယ်၊ ရပ်ကွက်အဖွဲ့တို့တွင် ပါဝင်သောအဖွဲ့ဝင်တို့သည် ကွန်မြူနစ်ပါတီတွင်မရှိခဲ့ပါ။ အလံနီကွန်မြူနစ်ပါတီဝင်တွေက ဖဆပလ မိုးကုတ်နှင့်မိုးမိတ်အုပ်စုတို့သည် နယ်ချဲ့နှင့်ပေါင်းသည်ဟု သဘောပေါက်ထားကြသည်။ ထို့ကြောင့် ဖဆပလကို မိုးကုတ်တွင် ဦးဆောင်ဖွဲ့သူ သခင်သာခင်အား ဆဲဆိုပုတ်ခတ်ပါတော့သည်။ ထိုစဉ်က သခင်သာခင်မှာ ရန်ကုန်ရောက်နေရာ သခင်သာခင် မရှိသည့်အတွက် ကျွန်တော့်ကို ဆဲပါတော့သည်။ သူတို့ဆဲပုံမှာ ညတွင် လမ်းလျှောက်ပြီးဆဲခြင်း၊ စာကပ်၍ဆဲခြင်းတို့လုပ်ကြပါသည်။

အလံနီလူငယ်တို့သည် ကျွန်တော် စည်းရုံးထားသော လူငယ်တွေဖြစ်ကြ၏။ ကျွန်တော့်အား သူတို့၏ တိုက်ခိုက်မှုကို ကျွန်တော် မတုန်လှုပ်တော့ပါ။

ဒီဇင်ဘာကျောင်းပိတ်ရက်တွင် ရန်ကုန်၏အခြေအနေကို လေ့လာလိုသောကြောင့် ကျွန်တော်မိုးကုတ်မှ ရန်ကုန်သို့ဆင်းခဲ့ပါသည်။ လမ်းတွင် မန္တလေးသို့ဝင်ပြီး သခင်ဗတုတ်နှင့်တွေ့ရာ သခင်ဗတုတ်က -

“ကိုစန်းငွေရေ ကျုပ်တို့ တပ်နီဖြစ်သွားပြီ။ ဗိုလ်သိန်းတန် လာပြောလို့ပဲ၊ ခင်ဗျားရော ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ကျုပ်က အလံနီလုပ်သေးတယ်။ ခဏပါပဲ၊ ကျွန်တော် သခင်စိုးနဲ့ ကွဲခဲ့တယ်။ သခင်စိုးက ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကိုတိုက်တဲ့အတွက် ကျွန်တော် ခွဲခဲ့တာပဲ။ ခုလည်း ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကို တိုက်ကြပြန်ပြီ။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက ပြည်သူတွေအားကိုးတဲ့ခေါင်းဆောင် ဖြစ်တယ်။ သူက လွတ်လပ်ရေးရအောင် ခေါင်းဆောင်မှုပေးနိုင်မယ့်

သူပဲ။ ခင်ဗျားတို့ သူ့ကိုတိုက်ရင် မှားတော့မယ်” ဟူ၍ ပြောလိုက်၏။ သခင်ဗတုတ်မှာ ကျွန်တော့်အား ဘာမျှပြန်မပြောပါ။

သခင်ဗတုတ်ထံမှထွက်ခဲ့ပြီးနောက် ဗိုလ်သစ်နှင့်တွေ့ပါသည်။ ဗိုလ်သစ်က -

“ကိုချစ်လှိုင်ရေ . . . ကျုပ်တို့တော့ ကွန်မြူနစ်နဲ့ကွဲပြန်ပြီ။ ခုတော့ ဖဆပလတော့ ကျုပ်တို့ပဲလုပ်တယ်။ ဆိုရှယ်လစ်ပါတီဝင်တွေလည်း ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့နဲ့ သိပ်တော့ မရင်းနှီးသေးဘူး” ဟုပြောပါသည်။ ဗိုလ်သစ်ထံမှထွက်ခဲ့၏။

ကျွန်တော်သည် ၃၁ လမ်းရှိ သခင်မောင်မောင်လေးကို သွားတွေ့ပါသည်။ မန္တလေး ဆိုရှယ်လစ်ခေါင်းဆောင်ဖြစ်၏။ သူက ကျွန်တော့်အား-

“ခင်ဗျား ရန်ကုန်ရောက်ရင် ဆရာဗိုလ်ခင်မောင်မောင်လေးကို သွားတွေ့ပါဦး” ဟု မှာပါသည်။

သခင်မောင်မောင်လေးနှင့်တွေ့ပြီး နောက်နေ့တွင်ကျွန်တော် ရန်ကုန်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။

ကျွန်တော် မန္တလေးမှရန်ကုန်သို့ထွက်ခဲ့သောအချိန်သည် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက နိုင်ငံအတွက် အရေးကြီးသောကြေညာချက်ကို ထုတ်ပြန်ထားပြီးခါစအချိန် ဖြစ်ပေသည်။ ထိုအချက်ကိုပင် ၁၉၄၆ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ ၁၈ ရက်မှ ၂၆ ရက်အတွင်း မြန်မာနိုင်ငံအတွင်း စည်းရုံးရေးလုပ်ငန်းအတွက် ခရီးလှည့်လည်စဉ်ကလည်း တောင်ကြီး ၊ ကလော၊ ညောင်ရွှေခရီးစဉ်တို့တွင် ထုတ်ဖော်ပြောကြားခဲ့ပေသေးသည်။ ထိုအချက်ကား -

အစိုးရအဖွဲ့ဖွဲ့ပြီး တစ်လခွဲမပြည့်မီပင် ၁၉၄၆ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာ ရှစ်ရက်နေ့၌ **“ဗြိတိသျှအစိုးရက မြန်မာပြည်လွတ်လပ်ရေးကို ကြေညာရန်နှင့် မကြေညာပါက အစိုးရတစ်ဖွဲ့လုံး နုတ်ထွက်မည်”** ဟူသောအချက်ဖြစ်သည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် နိုင်ငံအတွင်း လှည့်လည်သွားလာသောအခါ သတင်းထောက်ဦးပုကလေးသည်လည်း ဗိုလ်ချုပ်၏သတင်းများကို ရယူပြီး သတင်းစာတွင်ဖော်ပြနိုင်ရန် ဗိုလ်ချုပ်နှင့်အတူလိုက်ပါခဲ့ရသည်။

ရှမ်းပြည်နယ်ဘက်အရောက်တွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက တိုင်းရင်းသားချင်းညီညွတ်မှု၊ လူထုညီညွတ်မှုအကြောင်းများကို ဦးစားပေး၍ ဟောခဲ့ကြောင်း သတင်းစာများတွင် ဖတ်ရသည်။ ထို့ပြင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက ၁၉၄၇ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ ၃၁ ရက်အတွင်း မြန်မာပြည်ကို လွတ်လပ်ရေးပေးမည်ဟု ဗြိတိသျှအစိုးရက မကြေညာလျှင် ဘုရင်ခံ၏ ဘုရင်ခံအမှုဆောင်ကောင်စီအစိုးရ အဖွဲ့မှနုတ်ထွက်မည်အကြောင်း အတိအလင်းကြေညာ ဟောပြောခဲ့သည့်အချိန်အတွင်း ဖြစ်နေပေသည်။

ကျွန်တော်ရန်ကုန်ရောက်ပြီး နောက်နေ့တွင် နံနက်စောစော ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ်ရုံးသို့ သွားခဲ့၏။ ဗိုလ်ချုပ်သည် ရုံးသို့ စောစော ရောက်တတ်ကြောင်း သတင်းကြားသဖြင့် တွေ့လိုတွေ့ညား ထွက်ခဲ့ပါသည်။ ရောက်သောအခါ ဗိုလ်ထွန်းလှ (စာရေးဆရာတက္ကသိုလ် နေဝင်း) နှင့် တွေ့ရာ “ဟော့ . . . ကိုစန်းငွေ ဘယ်ကလာတာလဲ” ဟု မေးသည်။ ထိုအသံကြားသော ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက ခေါင်းမော့ကြည့်ပြီး -

“ဟော့ . . . မောင်စန်းငွေ ဘယ်တုန်းကရောက်လဲ”ဟု မေး၏။

“ကျွန်တော် မနေ့ကပဲ ရောက်ပါတယ်။ ကျွန်တော် အလံနီက ထွက်လာတာ ဗိုလ်ချုပ်သိပြီးသားပဲ၊ ခု ရန်ကုန်သတင်းတွေသိချင်လို့ လာခဲ့တာပါ။ မန္တလေးမှာတော့ ဗိုလ်သစ်တို့နဲ့တွေ့ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော် အခု ဘယ်ပါတီမှ မဝင်သေးပါဘူး။ ပြည်သူ့ရဲဘော်ထဲဝင်မယ်တော့ စိတ်ကူးပါတယ်၊ ဗိုလ်ချုပ်က ဘာတာဝန်ပေးချင်သလဲသိချင်လို့ ဒီကိုလာခဲ့တာပါ” ဗိုလ်ချုပ်က -

“နေဦးကွ . . . ဒါတွေက အသာထားဦး၊ တို့ သိပ်အလုပ်ရှုပ်နေတယ်။ ဘီလပ်ကိုသွားရဦးမယ်။ ငါမင်းကို ဘာမှ မပြောနိုင်သေးဘူး” ဟုပြောပြီးသူ၏ ရုံးခန်းထဲဝင်သွားပါသည်။

ကျွန်တော်က “ဟုတ်ကဲ့ ဗိုလ်ချုပ်” ဟု နှုတ်ဆက်ပြီး အလေးပြုလိုက်သည်။

ထိုကမှ လောင်းဝစ်လမ်းရှိ ဗိုလ်စိန်မှန်ဆီသို့ ထွက်ခဲ့ပါသည်။

အဆင်သင့်ပင် ဗိုလ်စိန်မှန်နှင့်တွေ့ရာ -

“ကိုစန်းငွေပါလား၊ ဘယ်ကဘယ်လို ရောက်လာတာလဲ” ဟု မေးသည်။

“ကျွန်တော် ဗိုလ်ချုပ်ဆီက ပြန်ခဲ့တာ”

“ဒီမှာလာနေပါဗျာ့ . . . ကျွန်တော့်ဆီမှာ သင်တန်းတွေပေးစရာ ရှိတယ်။ ခင်ဗျားပေးမှ ဖြစ်မှာဗျာ” ဟု ဗိုလ်စိန်မှန်ကပြောရာ -

“ဗိုလ်မှူးရေ . . . ကျွန်တော် ကျောင်းတက်နေတယ်။ ဗိုလ်ချုပ်တို့ ဘိလပ်က ပြန်လာမှပဲ ဗိုလ်မှူးကိုလာတွေ့ဦးမယ်” ဟု ပြောလိုက်ပါသည်

ဗိုလ်စိန်မှန်မှာ မအားရပါ။ နယ်မှရော ရန်ကုန်မှပါ ပြည်သူ့ ရဲဘော်တွေ တစ်ဦးပြီးတစ်ဦး လာနေသောကြောင့် ကျွန်တော်သူနှင့် ကြာကြာစကားမပြောတော့ဘဲ သခင်မဒေါ်ရှိန်၏အိမ်သို့ ထွက်ခဲ့ပါသည်။

အခန့်သင့်ပင် ဒေါ်ရှိန်၏အိမ်တွင် ဗိုလ်သိန်းတန်ကိုတွေ့ရ၏။ ဗိုလ်သိန်းတန်ကိုတွေ့လျှင်ပင် ကျွန်တော်က -

“ဗိုလ်ချုပ် ဘိလပ်ကိုသွားကြမလို့တဲ့။ ခင်ဗျားတို့ မထောက်ခံကြဘူးလား” ဟုမေးလိုက်ရာ ဗိုလ်သိန်းတန်က -

“ဒီမှာ ကိုစန်းငွေ ကျုပ်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ထောက်ခံတယ်။ ပြည်သူ့ရဲဘော်ကခွဲထွက်ပြီး ကျုပ်က အခုတပ်နီဗိုလ်ချုပ်ဖြစ်နေတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကွန်မြူနစ်ပါတီအနေနဲ့ ဒီကိစ္စကို အင်းမလှုပ် အဲမလှုပ်လုပ်နေတယ်ဗျာ၊ ပါတီသဘောကို လိုက်နာရမှာပဲ။ တကယ်တော့ကျွန်တော်က မကွဲချင်ဘူးဗျာ” ဟု ပြောသည်။ “ခင်ဗျားကရော . . .”ဟု မေး၍ “ကျောင်းတက်ဦးမယ်ဗျာ . . . ဝင်ချင်လည်း ပြည်သူ့ရဲဘော်ထဲဝင်မယ်” ဟု ကျွန်တော်ကပြောလျှင် “ဖဆပလထဲ ဝင်ဗျာ” ဟုပင် သူက ပြောလိုက်သည်။

“ဒါထက် ဗိုလ်ချုပ်တို့ ခုသွားမယ့်ကိစ္စဘယ်လိုသဘောရသလဲ” ဟု ဗိုလ်သိန်းတန်ကမေးလျှင် -

“ဒီကိစ္စအောင်မြင်နိုင်တယ်ဗျာ၊ သပိတ်တွေပေါ်ကတည်းက ဖဆပလနဲ့ ဆွေးနွေးခဲ့တာ အဆင်ပြေခဲ့တာ။ ခုခေါ်လည်း အဆင်ပြေဖို့ ခေါ်တာဖြစ်မှာလို့ ကျွန်တော်ထင်တယ် . . . ခင်ဗျားကရော”

“ဟုတ်တယ် . . . ကျွန်တော်လည်း အဲဒီအတိုင်းထင်တယ်ဗျာ” ပြောပြီး စကားပြတ်သွားတော့သည်။

နောက်နှစ်ရက်တွင် ကုန်တင်ကားကြုံစီးပြီး မန္တလေးသို့ပြန်ခဲ့၏။ ရန်ကုန်တွင် ဗိုလ်ခင်မောင်လေးနှင့် မတွေ့ခဲ့ပါ။

မိုးကုတ်တွင် ဇန်နဝါရီတစ်လလုံး ကျောင်းတက်နေပါသည်။ ဖေဖော်ဝါရီလသို့ရောက်သောအခါ ကျွန်တော်စိတ်တွေ ဂနာမငြိမ် ဖြစ်လာတော့သည်။

နိုင်ငံရေးဝါသနာပါမိသည်ကား အတော် ခက်ပေသည်။ ကျွန်တော့်တွင် ကျောင်းစာကို စိတ်ဝင်စားမှု အားနည်းလာသည်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကလည်း ဘိလပ်မှပြန်လာမှတွေ့မည်ဟု ပြောထားလေရာ ဖေဖော်ဝါရီလ ၂ ရက်ကပင် ဗိုလ်ချုပ်တို့ ရန်ကုန်သို့ရောက်ခဲ့ပြီ။ ဘာတွေထူးခြားဦးမလဲဟူ၍ တွေးမိ၏။ သတင်းစာတွေ ဖတ်ရုံမျှဖြင့် အားမရတော့ပါ။ ရန်ကုန်ကတော့ မိုးကုတ်ထက် သတင်းစုံလေရာ ဗိုလ်ချုပ်နှင့် တွေ့ခွင့်မရစေဦးတော့ သတင်းထူးတော့ရနိုင်မည်။

ရန်ကုန်သွားချင်သော ကျွန်တော့်အတွက် ရန်ကုန်မှခေါ်စာရောက်လာတော့သည်။

ကိုချစ်လှိုင်

လာနိုင်ရင်လာခဲ့ပါ။

သခင်ချစ်မောင် (မြန်အောင်)

ဟူသောသံကြိုးစာကို ကျောင်းမှပြန်လာသော ကျွန်တော့်အား ဖေဖေက ဆီးပေးသည်။

ကျွန်တော်သည် ဆရာကြီးထံခွင့်တောင်းပြီး ရန်ကုန်သို့ထွက်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်တည်းခိုနေကျ သခင်မ ဒေါ်ရှိန်အိမ်တွင် တည်းခိုပါသည်။

နောက်နေ့တွင် ကျွန်တော့်ကိုသံကြိုးရိုက်ခေါ်သော မြန်အောင် သခင်ချစ်မောင်ထံ သွားတွေ့ပါသည်။ သခင်ချစ်မောင်က ကျွန်တော့်ကို ဦးဗဆွေထံ ခေါ်သွား၏။ ဦးဗဆွေက -

“အေးကွာ တို့ဆီက ရဲဘော်တွေကို သင်တန်းပေးဖို့မင်းကို ခေါ်လိုက်တာ။ တို့ဆီမှာ ရဲဘော်တွေရှိတယ်။ သူတို့ကို သင်တန်းပေး ချင်တယ်” ဟုပြောသည်။

ကျွန်တော်က -

“အစ်ကိုကြီးပြောတာ ကောင်းပါတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း စိတ်ဝင်စားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကလည်း ကျွန်တော့်ကို တွေ့ဖို့ မှာထားပါတယ်။ သူ့ကိုလည်း တွေ့ချင်ပါသေးတယ်။ ပြီးတော့ ဗိုလ်စိန်မှန်ကိုလည်း တွေ့ဖို့ရှိသေးတယ်”

“အေး . . . မင်း ဗိုလ်ချုပ်ကိုတွေ့ဖို့တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးကွ၊ သူက အလုပ်တွေရှုပ်နေတယ်။ ဗိုလ်စိန်မှန်ဆီတော့ သွားချင်သွားပေါ့ကွာ” ဟု ပြောပါသည်။ ဦးဗဆွေထံမှ ထွက်ခဲ့သောအခါ သခင်ချစ်မောင်က ကျွန်တော့်အား တာဝှာဘားသို့ ခေါ်သွားပါသည်။

“ကျွန်တော် မသောက်တတ်ဘူးဗျာ့”ဟု ကျွန်တော်က ပြောလျှင်-

“ခင်ဗျားကို တိုက်ဖို့မဟုတ်ဘူး။ ဒီမှာ ကိုထွန်းဝင်းက အမြဲ ဘီယာ သောက်တယ်။ သူနဲ့တွေ့ဖို့ ခေါ်ခဲ့တာ” ဟု သခင်ချစ်မောင်က ပြော၏။

ကျွန်တော်တို့ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလမ်းဘက်သို့ လျှောက်လာစဉ် ထိုစဉ်ကရှိခဲ့သော ကာလ်တန်ရုပ်ရှင်ရုံထဲမှ လူတစ်ဦး ထွက်လာပါသည်။

စပို့ရှပ်အင်္ကျီလက်တို အဖြူ ကာကီရောင်ဘောင်းဘီတိုနှင့် ခြေအိတ်ဖြူ ရှူးဖိနပ်တို့ ဝတ်ထားသည်။ လက်တွင် ဆေးတန်ကို ကိုင်လျက် သခင်ချစ်မောင်က ထိုသူကိုတွေ့လျှင် -

“အတော်ပဲဗျို့ . . . လာ . . . လာ . . . တာဝှာဘားမှာ ကိုထွန်းဝင်း စောင့်နေလိမ့်မယ်”ဟုပြောပြီး တာဝှာဘားထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြ၏။ ထိုင်မိလျှင်ပင် သခင်ချစ်မောင်က -

“ဒီမှာ ကိုစောဦး၊ သူက ကိုချစ်လှိုင်တဲ့၊ ခင်ဗျားစာတွေ ဖတ်တယ်။ ဂျာနယ်ကျော်လည်းဖတ်တယ်။ ကျွန်တော်တို့လူပဲ”ဟူ၍ မိတ်ဆက်ပေး ပါသည်။

ထို ကိုစောဦးဆိုသူမှာ ဂျာနယ်ကျော်စောဦး၊ စောဦးဟူသော အမည်ဖြင့်ထင်ရှားနေသော စာရေးဆရာ သတင်းစာဆရာတစ်ဦးဖြစ်

သည်။ ထိုစဉ်က ဦးစောဦးမှာ စာရေးဆရာသတင်းစာဆရာသာ ဖြစ်သည်။ နိုင်ငံရေးနှင့်စပ်လျဉ်းပြီး ဂျပန်ခေတ်က ကွန်မြူနစ်ပါတီဝင်ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ စစ်ပြီးသောအခါ ဂျာနယ်ကျော်နှင့်မြန်မာ့အလင်းတို့တွင် သတင်းစာ ဆရာအဖြစ်ထင်ရှားနေပြီး နိုင်ငံရေးပါတီများနှင့်ဆက်စပ်ရင်းနှီးနေခြင်း မရှိသေးပါ။ နိုင်ငံရေးပါတီဝင်ဟူ၍ မဟုတ်သေးပါ။

ကျွန်တော့်အဖို့မူ ကိုစောဦးကို ထိုနေ့မှစပြီး သူ ကွယ်လွန်သည် အထိ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ရှိကြသောရဲဘော်များ ဖြစ်ကြတော့သည်။

တာဝှာဘားတွင် ထိုင်နေစဉ်ပင် စာရေးဆရာသန်းဆွေဝင်လာ ပါသည်။ သူနှင့်အတူတူ လူတစ်ယောက် ပါလာ၏။ ဘယ်သူမှန်းဟူ၍ မသိပါ။ ထိုစဉ်က ကိုသန်းဆွေကို ကျွန်တော် မသိသေးပါ။ မိတ်ဆွေ တစ်ဦးက တစ်နေရာတွင် အဲဒါ စာရေးဆရာကိုသန်းဆွေပဲဟု ပြထား သောကြောင့် သိထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

တာဝှာဘားတွင် ကိုထွန်းဝင်းနှင့်ကိုချစ်မောင်တို့က ဘီယာသောက် ကြပြီး ကိုစောဦးနှင့် ကျွန်တော်တို့က ခေါက်ဆွဲကြော်စားကြပါသည်။

စားရင်းသောက်ရင်းပင် သခင်ချစ်မောင်က ကျွန်တော်တို့အား ဆိုရှယ်လစ်ပါတီသို့ ဝင်ရန်ပြောပါသည်။

ထိုအခါ ကိုစောဦးက ဘာမှ ပြန်မပြောပါ။ ပြောသည့်စကား ကလည်း “ကျွန်တော့်မှာ ကိုယ့်အလုပ်နှင့်ကိုယ် မအားနိုင်ပါဘူးဗျာ၊ ဂျာနယ်ကလည်း အပတ်စဉ်ဆိုတော့ နားရက်ကိုမရှိပါဘူး”ဟူ၍သာ ပြောသည်။

ကျွန်တော်က -

“ကျွန်တော် ဆိုရှယ်လစ်ပါတီနဲ့အလုပ်လုပ်ဖို့ကတော့ စိတ်ဝင်စား ပါတယ်။ ဦးဗဆွေရေးတဲ့စာအုပ်ထဲမှာလဲ မာ့က်စ်ဝါဒအတိုင်းလုပ်မယ် လို့ပါတော့ ကျွန်တော် လုပ်နိုင်ပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် ဦးကျော်ငြိမ်း ကလည်း မာ့က်စ်ဝါဒနဲ့မတူဘဲ ဗြိတိသျှဘောပါတီသဘောထားမျိုး ရှိတယ်လို့ ပြောသံကြားရပါတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော်က မာ့က်စ်ဝါဒနဲ့ ပတ်သက်တဲ့အတွေး၊ သဘောတရားတွေကိုခံယူထားတာ၊ စဉ်းစားရင်

လည်းအဲဒီအခြေခံပေါ်မှာ စဉ်းစားတာပါ။ ဒီတော့ သင်တန်းပေးမယ်ဆိုရင် ဆိုရှယ်လစ်ပါတီထဲမှာ သဘောထားမတိုက်ဆိုင်တာတွေ ရှိမလားလို့တွေးမိတယ်။

ပါတီတစ်ခုဟာ ဘယ်ပါတီမှာမဆို ဝါဒသဘောတရားရေးမှာ ညီညွတ်မှုရှိမှ အလုပ်ဖြစ်နိုင်မယ်လို့ ကျွန်တော်နားလည်ပါတယ်၊ နောက်ထပ် ကျွန်တော်ကြားတာက ဦးကိုကိုကြီးတို့ကလည်း မာ့က်စ်ဝါဒသဘောထားကို သင်တန်းပေးနေတယ်လို့ ကြားရပါတယ်၊ ကျွန်တော်ကတော့ ဦးဗဆွေတို့ရဲ့သဘောထားဟာ ပျော့ပျောင်းတာကို ကြိုက်နေတဲ့အချိန်မို့လို့ လုပ်ကြတော့မယ်ဆိုရင် ဦးဗဆွေတို့ဘက်ကပဲ လုပ်ချင်ပါတယ်" ဟုပြောရာ သခင်ချစ်မောင်က -

"အေး ကျွန်တော်လည်း မာ့စ်ဝါဒကို ကြိုက်ပါတယ်။ ဂျပန်ခေတ်ကလည်း ကျွန်တော်ဟာ ကွန်မြူနစ်ပါတီကို လိုလားတဲ့လူတစ်ယောက်ပါပဲ၊ စစ်ပြီးတော့ ကွန်မြူနစ်ပါတီဝင်ဖို့ ကွန်မြူနစ်ပါတီကို သွားခဲ့တယ်။ သူတို့က ကျွန်တော်တို့ဟာ ပြည်သူ့အရေးတော်ပုံပါတီကလူတွေဆိုပြီး အစုလိုက်တော့ အဝင်မခံဘူး။ တစ်ယောက်ချင်းဝင်ရင် ဝင်လို့ပြောတယ်ဗျာ၊ စကားလုံးတွေက ရင့်သီးတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ဦးဗဆွေတို့ဘက်ပါလာတာပဲ" ဟု ပြောပါသည်။

စားသောက်ပြီး စကားပြောပြီးသောအခါ ဦးစောဦးက "ကဲ . . . ကျွန်တော် သွားလိုက်ပါဦးမယ်။ တိုက်မှာ အလုပ်ရှိသေးတယ်" ဟူ၍ ထပြန်သွားပါသည်။

ကိုထွန်းဝင်းနှင့်ကိုချစ်မောင်တို့က ကျွန်တော့်ကို ကျွန်တော်တည်းခိုသော သခင်မဒေါ်ရှိန်အိမ်သို့ လိုက်ပို့ပါသည်။

နောက်နေ့တွင် ဦးကျော်ငြိမ်းအိမ်သို့သွားပါသည်။ သူ့အိမ်တွင် သခင်သာခင်ရှိသောကြောင့် သွားတွေ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

သခင်သာခင်က ဦးကျော်ငြိမ်းနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။ ကျွန်တော်မိုးကုတ်မှဖြစ်ကြောင်း၊ ကွန်မြူနစ်ဖြစ်ခဲ့ကြောင်း၊ ယခု ဘာမှမလုပ်ဘဲ ကျောင်းတက်နေကြောင်းတို့ ပြော၏။

ကျွန်တော်က သခင်သာခင်ကို ရန်ကုန်လာရခြင်းအကြောင်း သခင်ချစ်မောင်တို့နှင့် တွေ့ခဲ့ကြောင်းတို့ကိုပြောပြီး ဗိုလ်လှမြိုင် (ယခင်စာပေနှင့်စာနယ်ဇင်းအဖွဲ့ဥက္ကဋ္ဌ ဦးလှမြိုင်) အိမ်သို့ ထွက်ခဲ့ပါသည်။

ကိုလှမြိုင်က -

"ဖဆပလနဲ့ ကွန်မြူနစ်ပါတီကွဲတာ မလိုလားဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က ကွန်မြူနစ်ပါတီဝင်ဖြစ်နေတော့ ပါတီစည်းကမ်းအတိုင်း လုပ်ရတာပဲ၊ ပြီးတော့ ခင်ဗျားသိတဲ့အတိုင်း ဗိုလ်သိန်းတန်နဲ့ ကျွန်တော်က အကြောင်းမကင်းဘူးလေ၊ ဒီတော့သူက တပ်နီလုပ်တော့ ကျွန်တော်လည်း တပ်နီဖြစ်တော့တာပဲ"ဟု ပြောပြပါသည်။

ကျွန်တော်နှင့်ကိုလှမြိုင်မှာ ညီရင်းအစ်ကိုလိုဖြစ်နေကြရာ သူဘယ်အဖွဲ့အစည်းတွင်ပါပါ၊ ကျွန်တော် ဘယ်အဖွဲ့အစည်းတွင်ရှိရှိ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အခင်မပျက် ခင်လျက်ရှိပါသည်။

ကျွန်တော် သူ၏မိခင်နှင့်အစ်မတို့ကို နှုတ်ဆက်ပြီး သူတို့အိမ်မှ ပြန်ခဲ့ပါသည်။

ကိုလှမြိုင်အိမ်မှပြန်လာပြီး နောက်တစ်နေ့တွင် ဆိုရှယ်လစ်ပါတီဌာနချုပ်သို့ ဦးဗဆွေနှင့်တွေ့ရန်သွားပါသည်။ မတွေ့ခဲ့ပါ။ နယ်သွားနေသည်ဟု သိခဲ့ရပါသည်။

ထိုမှဆက်ပြီး ဗိုလ်မှူးစိန်မှန်ဆီသို့ ကျွန်တော်သွားသောအခါ -

"ကျွန်တော် မအားသေးဘူး ကိုစန်းငွေရေ၊ ပြည်သူ့ရဲဘော်အလုပ်တွေ ရှုပ်နေတာ၊ ပြောထားတဲ့ သင်တန်းပေးဖို့ကိစ္စတော့ နောက်မှပဲ" ဟု ပြောလိုက်ပါသည်။

အမှန်စင်စစ်ထိုအချိန်က ခေါင်းဆောင်အများစုမှာနယ်သို့ သွားနေကြောင်း နောက်မှ သိရပါသည်။ ပင်လုံညီလာခံမှာ ဖေဖော်ဝါရီလခြောက်ရက်နေ့တွင် စတင်ကျင်းပမည်ဟုသိရရာ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့်တကွ ခေါင်းဆောင်များ ပင်လုံသို့ရောက်နေကြမည်ဟု ကျွန်တော်မှတ်လိုက်ပါသည်။

ပြည်ထောင်စုနေ့ နောက်ခံသမိုင်း

၁၉၄၇ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၂ ရက်နေ့တွင် မြေပြန့်ဒေသဗမာများနှင့်တောင်တန်းဒေသ ကချင်၊ ကရင်နီ (ကယား)၊ ချင်း၊ ရှမ်းပြည်နယ် လူထုကိုယ်စားလှယ်စော်ဘွားတို့ပါဝင်သော ပြည်ထောင်စုမခွဲရေး စာချုပ်ကို ချုပ်ဆိုခဲ့ကြသည်။ ပင်လုံစာချုပ်ဟူ၍ အမည်တွင်၏။

ထိုစာချုပ် မချုပ်ဆိုမီနောက်ခံအခြေအနေများသည် ရှည်လျားစွာ ရှိနေခဲ့ပေသည်။

၁၈၈၅ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံကို ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့တို့က ကျူးကျော်သိမ်းပိုက်ခဲ့၏။ ထိုစဉ်က ရှမ်းပြည်နယ်တွင် စော်ဘွား၊ ငွေခွန်မှူး၊ ကျမိုင်း - ဟိန် အစရှိသော မြန်မာနိုင်ငံဘုရင်အစိုးရကိုဗဟိုအဖြစ်ထားပြီး အုပ်ချုပ်နေကြသူတွေ ရှိကြလေသည်။ ဗြိတိသျှတို့သည် မြေပြန့်မြန်မာတို့နှင့် ရှမ်းပြည်နယ်အား ခွဲခြားအုပ်ချုပ်ရန် နဂိုကပင်ရှိရင်း စီစဉ်ပြီးဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ၁၈၈၅ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံကို တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်ပြီးနောက် တစ်နှစ်အကြာ ၁၈၈၇ ခုနှစ် ကျမှသာ ရှမ်းပြည်နယ်ဘက်သို့ ဗြိတိသျှတပ်များ ချီတက်ခဲ့ကြသည်။

ထိုစဉ်က ရှမ်းပြည်နယ်သို့တက်ရောက်ရန် ရှမ်းပြည်နယ်အစပ်၊ သာစည်မြို့အနီးလှိုင်းတက်တွင် တပ်စခန်းချခဲ့သည်။ ၁၈၈၇ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ သုံးရက်နေ့တွင် စတင် စစ်ချီခဲ့သည်။ တပ်အမှတ် (၅၅) ဘုံဘေအင်ဂျင်နီယာတပ်နှင့်ဂေါ်ရခါးခြေလျင်တပ်ရင်းများ ပါဝင်သည်။ စစ်ကြောင်းမှူး-အီတတက်မင်းဖြစ်ပြီး နိုင်ငံရေးမှူးမှာ ဟီလ်ဒီဘရန်၊ လက်ထောက်နိုင်ငံရေးမှူးမှာ ဂျေဂျီစကော့ဖြစ်သည်။

သူတို့တပ်များသည် ၁၈၈၇ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ ၂၉ ရက်နေ့တွင် ပွေးလှကို သိမ်းပိုက်မိကြသည်။ ဖေဖော်ဝါရီ ၅ ရက်နေ့တွင် ဟဲဟိုးကို ရောက်ခဲ့၏။ မြေလတ်ပိုင်းစော်ဘွားများသည် ဗြိတိသျှတို့အား သစ္စာခံခဲ့ကြသည်။ ဗြိတိသျှတို့သည် သူတို့၏ တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး၊ ဒေသခံခေါင်းဆောင်များ ဗြိတိသျှတို့အား သစ္စာခံယူရေးကို အဓိကထားပြီး နိုင်ငံရေးမှူးများက သူတို့၏ အုပ်ချုပ်ရေးပုံစံကို ချမှတ်ခဲ့သည်။

ဤသို့ဖြင့် ဗြိတိသျှတို့သည် ရှမ်းပြည်နယ်ကို တောင်ပိုင်း၊ မြောက်ပိုင်း ဟုခွဲခြားသတ်မှတ်ပေးပြီး၊ ရှမ်းပြည်နယ်တောင်ပိုင်းတွင် ဗြိတိသျှနယ်ခြားဝန်ထောက်တစ်ဦး၊ မြောက်ပိုင်းတွင် ဗြိတိသျှနယ်ခြားဝန်ထောက် တစ်ဦး ခန့်ထားပြီး စော်ဘွားတို့အား ကြီးကြပ်ကွပ်ကဲ အုပ်ချုပ်ခဲ့သည်။ ရှမ်းပြည်ဒေသတစ်ရပ်လုံးကို ဗြိတိသျှကော်မရှင်နာ မင်းကြီးတစ်ဦးက အုပ်ချုပ်သည်။

၁၈၉၄ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ ၁၅ ရက်နေ့တွင် ဗြိတိသျှတို့သည် သူတို့၏စစ်တပ်နှင့်တကွ ပထမ လှိုင်းတက်၊ ဒုတိယမိုင်းသောက်တို့တွင် တပ်စွဲထားရာမှ တောင်ကြီးမြို့သို့ ရွှေ့ခဲ့သည်။ တောင်ကြီးမြို့သစ် တည်ခဲ့သည်။ ၁၈၈၉ ခုနှစ်တွင် ရှမ်းပြည်နယ်ဥပဒေ (Shan State Act) ကို သတ်မှတ်ကြေညာလိုက်သည်။

ထိုစဉ်က ဗြိတိသျှအုပ်ချုပ်ရေးတွင် ခေတ်မမီသော အောက်ကျနောက်ကျတောင်တန်းဒေသအဖြစ် (Back word Tracts) ရှမ်းပြည်နယ်တောင်ပိုင်းနှင့်မြောက်ပိုင်း သောင်သွပ်နှင့်ဆင်ကလိုင်ခန္တီး၊ ခန္တီးလုံဒေသ၊ ချင်း တောင်တန်းဒေသ (ကန်ပက်လက်အပါအဝင်) နာဂတောင်တန်းဒေသ၊ ဗန်းမော်နှင့်ကသာဒေသများကို သတ်မှတ်ထားခဲ့သည်။ ၁၉၃၅ ခုနှစ် မြန်မာနိုင်ငံအက်ဥပဒေ ပဒေသရာဇ်ရှမ်းပြည်နယ်စု - သီးသန့်နယ်မြေအဖြစ် ကြေညာလိုက်ပြန်သည်။ ထိုဥပဒေအရ မြန်မာနိုင်ငံရှိ လွှတ်တော်သည် ထိုဒေသများ၏ ကိစ္စများကို စွက်ဖက်ခွင့် မရှိ၊ ဘုရင်ခံကသာ အာဏာပိုင်သည်။ ပဒေသရာဇ်စော်ဘွားများကလည်း သူတို့ကောက်ခံရရှိသော အခွန်တော်ငွေ၏ ၂၅%ကို ပဒေသရာဇ်ရန်ပုံငွေသို့ ထည့်ဝင်ခဲ့သည်။

ဗြိတိသျှတို့သည် သူတို့၏ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးများနေထိုင်ကြမည့်မြို့များကို စော်ဘွားတို့၏အခွင့်အာဏာ သက်ရောက်မှုမရှိစေရန်သီးခြားသတ်မှတ်ထားကြသည်။ (Notified Area) စော်ဘွားများက သူ့နယ်သူ့ပုလိပ် ဗြိတိသျှအရာရှိကြီးတို့က သူ့နယ်သူ့ပုလိပ်သီးခြား သတ်မှတ်ကြသည်။

မျက်နှာဖြူအရာရှိတွေအကြိုက် သီးခြားသတ်မှတ်ထားသော နယ်များမှာ ပင်လယ်ရေပြင်အထက်အမြင့် ပေ ၄၇၀၀ ရှိသော တောင်ကြီးမြို့၊ အမြင့်ပေ ၄၅၀၀ကျော်ရှိသော လွိုင်လင်မြို့၊ အမြင့်ပေ ၄၂၀၀ ကျော်ရှိသော ကလောမြို့၊ အမြင့်ပေ ၅၂၀၀ ရှိသော လွိုင်မွေမြို့၊ လားရှိုးမြို့၊ အမြင့်ပေ ၄၀၀၀ ရှိသော ကွတ်ခိုင်နှင့် အမြင့်ပေ ၅၃၀၀ ရှိသော နမ့်ဆန်မြို့တို့ကို တောင်စခန်းမြို့ဟု သတ်မှတ်ထားကြသည်။

ဤသို့ သူတို့နေထိုင်ရာမြို့များကို ခေတ်မီအထက်တန်းကျကျ တည်ဆောက်ဇိမ်ခံကြသော်လည်း ရှမ်းစော်ဘွားများအုပ်ချုပ်သည့် နယ်မြေတို့တွင် အနီထောင်ဝိုင်း၊ လေးကောင်ဂျင်ဝိုင်း၊ ၃၆ ကောင်စသော လောင်းကစားဝိုင်း တခြိမ့်ခြိမ့်၊ အခွန်တော်ငွေမတန်မဆကောက်ခံခြင်း ဖြင့် ရှမ်းပြည်နယ်ရှိ ဆင်းရဲသား နင်းပြား ရှမ်း၊ ပလောင်၊ ဓနု၊ အီကော၊ လားဟူ၊ ပအို့ဝ်စသောလူမျိုးတို့မှာ မွဲသည်ထက်မွဲသောဘဝတွင် နစ်လျက်ရှိကြသည်။

ရှမ်းပြည်နယ်တွင် ယခင်က ရှမ်းစာပေ၊ ရှမ်းယဉ်ကျေးမှုရှိခဲ့သည်။ မြန်မာစာ၊ ရှမ်းစာတတ်ကြသည်။ ဗြိတိသျှအုပ်ချုပ်ရေးအောက်ရောက်ပြီး နောက်တွင် ၁၉၀၁ ခုနှစ်၌ စာသင်ကျောင်းတစ်ကျောင်းတည်းသာ ဖွင့်လှစ်ပေးခဲ့သည်။ ထိုကျောင်းတွင် အင်္ဂလိပ်စာနှင့် မြန်မာစာသင်ရ၏။ ရှမ်းစာမသင်ရပေ။

ထိုကျောင်းတွင် ဆင်းရဲသား သာမန်လက်လုပ်လက်စားကလေးများ မတက်ရ၊ စော်ဘွားသားသမီးများ၊ စော်ဘွားနှင့်ဆက်နွယ်ပတ်သက် သူတို့၏သားသမီးများသာ တက်ခွင့်ရှိသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် အမေရိကန် နှစ်ခြင်း သာသနာပြုအသင်းက သီပေါ၊ နမ့်ခမ်း၊ တောင်ကြီးတို့တွင် ကျောင်းသုံးကျောင်း ဖွင့်ခဲ့သည်။

ထိုစဉ်က ရှမ်းပြည်နယ်၏ စာတတ်မြောက်ရေးရာနှုန်းမှာ ၃ ဒသမ ၆ ရာခိုင်နှုန်းသာရှိခဲ့သည်။ အမျိုးသား ခုနစ်ယောက်နှုန်း၊ အမျိုးသမီး သုံးယောက်နှုန်းသာဖြစ်ခဲ့သည်။

ဤသို့ခက်ခက်ခဲခဲ ကတ်ကတ်သတ်သတ်ဆင်းရဲစွာ အဖိအနှိပ်ခံခဲ့ ရသော ရှမ်းပြည်နယ်ကြီးသည် ၁၉၃၈ ခုနှစ်တွင် မြန်မာနိုင်ငံ၌

ကျောင်းသားသပိတ်ကြီးပေါ်ခဲ့သောအခါ တောင်ကြီးရှိ အေဘီအမ် ကျောင်းသားတို့က သပိတ်ကို ထောက်ခံသောအနေဖြင့် သပိတ်မှောက်ခဲ့ ကြသည်။

ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်တွင် ပညာသင်နေသော ကိုတင်အေး (နောင် အခါတွင် ရှမ်းပြည်-ဦးတင်အေးဟု ထင်ရှားလာသူ၊ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ဘာသာပြန်နှင့်စာအုပ်ထုတ်ဝေရေးဌာန-စာတည်းမှူးဖြစ်လာသူ)သည် ရန်ကုန်တွင် ထင်ရှားလာသည့် လူငယ်များကြီးပွားရေးအသင်းကို စိတ်ဝင်စားလာသည်။ ကြီးပွားရေးဦးသိန်း၊ ဦးကျော်မြင့်ကလေးတို့၏ လှုပ်ရှားမှုတွင်ပါဝင်ခဲ့သကဲ့သို့ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် သမဂ္ဂလုပ်ငန်းများတွင် ကိုအောင်ဆန်း (နောင်တွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း) နှင့်တွဲပြီး သမဂ္ဂ လုပ်ငန်းတို့တွင် ပါဝင်ခဲ့သည်။

၁၉၃၈ ခုနှစ် ကျောင်းပိတ်ရက် ရှမ်းပြည်နယ်သို့ပြန်သောအခါ ကိုတင်အေးသည် ညောင်ရွှေမြို့တွင် အလင်းရောင်စာကြည့်တိုက်ကို တည်ထောင်ဖွင့်လှစ်ခဲ့သည်။ ကိုယ့်အိမ်က စာအုပ်၊ စားပွဲ၊ ကုလားထိုင်၊ သောက်ရေအိုး၊ ခေတ်မီးမှအစ ကူညီ ဖွင့်လှစ်ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ကိုဘမောင် (နောင်အခါတွင် ဆေးမင်းကြီး)၏ အိမ်တွင် ဖွင့်ခြင်းဖြစ်၏။ စာအုပ်စင်ဗီရိုများကို ဦးပဥ္စင်း ဦးသုမန (ညောင်ရွှေ ရန်ကုန်ကျောင်းတိုက်) က လှူဒါန်းသည်။ စာကြည့်တိုက်ဖွင့်ခြင်းကို နယ်ရှင်စော်ဘွားက ငြိုငြင် သည်။ သူတို့ ငြိုငြင်ပါက မသက်သာ၊ သို့သော်လူငယ်တို့က ဖွဲ့ကြီးကြီး၊ သည်းခံစိတ်ကြီးကြီးဖြင့် စာကြည့်တိုက်အောင်မြင်ရန် အားထုတ်ခဲ့ကြ၏။

ထိုလူငယ်တို့အား ကိုတင်အေး၊ ကိုဘမောင်၊ ကိုချစ်လှိုင် (ရှမ်းဦးစီးရုံးအတွင်းဝန်)၊ မခင်အေးတင့် (နောင်တွင် ကလော အထက ကျောင်းအုပ်ကြီး)၊ မမြသန်း(ညောင်ရွှေ)၊ ကိုထွန်း၊ ကိုထိန်ဝင်း၊ ကိုထွန်းဦး၊ ကိုဖိုးဖြူ (ကျားပျံ)၊ ဦးမြ ခေါ် ဦးလေးမြ (ခေါင်းဖြူ) ကိုကျော်ဟန် (ဗန္ဓုလထီဆိုင်) တို့ ပါဝင်ခဲ့၏။

နောင်တွင် အင်းလေးဒေသနန်းပန်သို့ အလင်းရောင်စာကြည့်တိုက် အင်အားတိုးတက်ခဲ့ရာ နန်းပန်တွင် ကိုထွန်းတင်၊ အင်းပေါခုန်တွင်

ကိုဘသန်း (ရွှေဟသ်ာ) ၊ ကိုတင်ဦးနှင့်ကိုစိုးမြတို့ဦးဆောင်ပြီး အလင်းရောင်စာကြည့်တိုက်ခွဲများ ပေါ်ထွန်းလာခဲ့သည်။

အထက်တွင်ဖော်ပြခဲ့သောလူငယ်များသာမက ညောင်ရွှေ၊ တောင်ကြီး၊ အင်းလေးနှင့် ကယားပြည်နယ် (စစ်မဖြစ်မီကကရင်နီနယ်) အထိ အလင်းရောင်စာကြည့်တိုက်၏ အရှိန်အဝါပျံ့နှံ့ခဲ့သည်။ ထိုဒေသရှိ မျိုးချစ်စိတ်ထက်သန်သော လူငယ်လူရွယ်များ ပါခဲ့ကြပါသည်။ ကယားပြည်နယ်၊ မိုးဗြဲနယ်တွင် ပဒေါင်ပြောက်ကျား ဦးသိုင်းဘဟန်၊ ဦးသိုင်းသန်းတင်၊ လွိုင်ကော်တွင် ဦးချမ်းသာ၊ ဒေါ်မြသီ၊ ဟိုပုန်းတွင် ကိုသန်းဖေ၊ ဦးဟိန်စန်းငွေ၊ ဦးနန္ဒာဟိန်၊ ကိုစံအောင်အစရှိသောသူတို့ တက်ကြွစွာ ပါဝင်ခဲ့ကြ၏။

အဆိုပါလူငယ်စုတွေပင် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်း ရှမ်းပြည်နယ်တွင် ဂျပန်တို့လွှမ်းမိုးလာသောအခါ အလင်းရောင်စာကြည့်တိုက်ကို အခြေခံပြီး အရှေ့အာရှလူငယ်များအစည်းအရုံးဖွဲ့လိုက်ကြ၏။ ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးတွင် ပါဝင်ခဲ့ကြသည်။

ဖက်ဆစ်တို့အား တော်လှန်ရာတွင် ဗိုလ်မှူးကြီးဗထူးနှင့် ဗိုလ်သက်ရှည်တို့ဘက်မှ ကျွံလာသော ရန်သူတို့အား ရှမ်း၊ ကယား၊ ပဒေါင်၊ ဓနု၊ ပအို့ဝ်စသည့် တိုင်းရင်းသားလူငယ်တို့က မတွန့်မဆုတ်ပါဝင်တိုက်ခဲ့ကြသည်။

အင်းလေးဒေသ၊ အင်းယားရွာရှိ ဘုန်းတော်ကြီး ဦးမေဓိယသည် တော်လှန်ရေးရဲဘော်များအား ထမင်းကျွေး၏။ ဝှက်ပေး၏။ ခဲယမ်းမီးကျောက်များ ဝှက်ပေးခဲ့၏။

ဗြိတိသျှတို့ပြန်ဝင်လာသောအခါတွင် ဗျူရိုကရက်အရာရှိများ ပြန်လည်ခေါင်းမော့လာပြီး တော်လှန်ရေးတွင်ပါခဲ့သည့် လူငယ်များအား ဗြိတိသျှအရာရှိကြီးများထံ လူဆိုးအဖြစ် သတင်းပို့သောကြောင့် မျိုးချစ်လူငယ်တို့ ဖမ်းဆီးနှိပ်စက်ခံကြရသေး၏။

ဗြိတိသျှတို့မလာမီက ဂျပန်တို့သည် ရှမ်းပြည်နယ်တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းကို ယိုးဒယားသို့ပေးခဲ့သောကြောင့် ဂျပန်တွေရှိနေသည့်ကာလတွင်

ရှမ်းပြည်နယ်အတွင်းရှိ ကျိုင်းတုံအပါအဝင် မြို့အချို့သည် ယိုးဒယားလက်အောက်တွင် နေခဲ့ရသေး၏။

စစ်ပြီးသောအခါ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းဦးဆောင်သည့် ဖဆပလအဖွဲ့ကြီးက တစ်နှစ်အတွင်းလွတ်လပ်ရေးပေးရန် အရေးဆိုသောကာလတွင် ရှမ်းပြည်ရောက် ဗြိတိသျှအရာရှိကြီးတို့လက်ဝယ် အထက်မှချပေးလိုက်သည်ဟု ယူဆရသော စီမံကိန်းတစ်ခု ရောက်နေလေသည်။ ထိုစီမံကိန်းကား မြန်မာနိုင်ငံကို လွတ်လပ်ရေးပေးမည်။ သို့သော် တောင်တန်းဒေသကို ဗြိတိသျှအစိုးရ၏ အုပ်ချုပ်မှုအောက်တွင်ထားရန် ဟူသော စီမံကိန်းဖြစ်သည်။

ထိုစီမံကိန်းတွင်ပါဝင်သောနယ်မြေများမှာ ဤစာဖတ်သူသည် မြန်မာနိုင်ငံမြေပုံကို ချကြည့်ပြီးကြည့်လျှင်တွေ့နိုင်မည့်ပုံ ပေါ်လာပေလိမ့်မည်။ ထိုဒေသတို့ကား - ရခိုင်ပြည်နယ် (ထိုစဉ်က ရခိုင်တိုင်း၊ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်း၊ ချင်းပြည်နယ် (ထိုစဉ်က ချင်းဝိဒေသတိုင်း)၊ ကချင်ပြည်နယ်၊ ရှမ်းပြည်နယ်နှင့် ကယားပြည်နယ်(ထိုစဉ်က ကရင်နီနယ်) တို့ ပါဝင်သည်။ ထိုဒေသတို့ကို သီးခြားဒေသအုပ်ချုပ်ရေးဟု သတ်မှတ်ထားပြီး ဥပဒေစည်းမျဉ်းများပင် ရေးဆွဲပြီးဖြစ်သည်။

ဖော်ပြခဲ့သောဒေသတို့ကို မျဉ်းဆွဲပြီးကြည့်လိုက်ပါက ရခိုင်ပြည်နယ်အထက်တွင် ချင်း၊ နာဂ၊ ကချင်တို့အထိဖြစ်ပြီး ထိုအောက်မှ ရှမ်းပြည်နယ်အထိ ဂဏန်းလက်မပုံမျဉ်းကွေးကို တွေ့နိုင်ပေမည်။ ထိုမျဉ်းကွေးသည် မြန်မာနိုင်ငံကို (သူတို့လွတ်လပ်ရေးပေးမည့်နိုင်ငံ) ကို ထွေးပိုက်ထားပုံ ဖြစ်နေသည်။

မြန်မာတို့ လွတ်လပ်ရေးရမည်။ ထိုဒေသများကိုတော့ သူတို့လက်မလွှတ်ဟူသော မူဖြစ်သည်။

ဤစာတန်းကို အစဦးတွေ့သူမှာ ဦးညီပု (ရှမ်းပြည်နယ် အစိုးရအငြိမ်းစားအတွင်းဝန်) ဖြစ်သည့် မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သည်။ အလင်းရောင်စာကြည့်တိုက်စတင်သူများတွင်ပါဝင်သူ၊ ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးပါဝင်သူဖြစ်သည်။

ဦးညီပုက ဦးစံအောင်၊ ဦးအေးမောင် (မိုးနဲ) တို့လက်သို့ ဖော်ပြခဲ့သော သီးခြားဒေသအုပ်ချုပ်ရေးဥပဒေ၊ စည်းမျဉ်းမိတ္တူ ပေးလိုက်သည်။

ထိုစာကို မျိုးချစ်လူငယ်တစ်စုသည် ဈေးမြောက်ဘက်မှ ဦးစံအောင် အိမ်တွင်စုဝေးပြီး စာတမ်းပါ အကြောင်းအရာတို့ကို ဆွေးနွေးကြသည်။ ထိုအချိန်က ရှမ်းပြည်နယ်ပြည်သူ့လွတ်လပ်ရေးအဖွဲ့ချုပ်တွင်ပါဝင်သော ပအိုဝ်ရဲဘော်များကိုလည်း အသိပေးရရာ - ဟိုပုန်း ဦးနန္ဒာဟိန်၊ ကျောက်တန်း ဦးဟိန်စန်းငွေ၊ ဦးအောင်သာ၊ ဦးဟိန်မောင်၊ ဦးမော်ဟဲ၊ ဦးရွှေ၊ ဆရာမင်းတို့ပါဝင်ကြ၏။

ဤသို့ နယ်ချဲ့တို့၏အကြံကို ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသိရန် အရေးကြီးသောကြောင့် ဦးဖေခင် - သံအမတ်ကြီး (ငြိမ်း) ၏လက်တွင်အပ်ပြီး ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းထံ အရောက်ပို့ခိုင်းရ၏။

ထိုစည်းမျဉ်းကို ဖတ်မိသော ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက တောင်တန်းမြေပြန့်မခွဲရေး ကြွေးကြော်သံဖြင့် တောင်တန်းဒေသများသို့ စည်းရုံးရေးဆင်းခဲ့ရတော့သည်။ ချင်းပြည်နယ်ကိုသာလျှင် ဗိုလ်ချုပ် မအားလပ်သောကြောင့် ဆရာဦးဘချို (ဒီးဒုတ်ဦးဘချို) ကို လွှတ်ရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ရှမ်းစော်ဘွားများနှင့်ဗြိတိသျှအရာရှိကြီးများသည် ၁၉၄၆ ခုနှစ်၊ မတ်လက ပင်လုံတွင် ၎င်းတို့အချင်းချင်း သွေးမကွဲရေး အစည်းအဝေးကြီး တစ်ရပ်ကို ကျင်းပခဲ့သေးသည်။ ထိုအစည်းအဝေးသို့ ဂဠုန်ဦးစော တက်ခဲ့သည်။ သူက မြန်မာနိုင်ငံ ဒိုမီနီယံအုပ်ချုပ်ရေးရရန် သူ စွမ်းဆောင်ပေးနိုင်ကြောင်း စည်းရုံးဟောပြောခဲ့သေးသည်။

အထက်တွင်အခြေခံသော ရှမ်းစော်ဘွားများ၏အာဏာ လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးရန် ကြောက်ရွံ့စိုးရိမ်မှု၊ ဗြိတိသျှတို့၏ ရှမ်းပြည်တွင် ရရှိနိုင်သည့် မော်ချီးသတ္တုမိုင်း၊ နမ္မတူဘော်တွင်းအစရှိသည့် သံယဇာတများ မဆုံးရှုံးရေး၊ မြေပြန့်မြန်မာနိုင်ငံကို ညှပ်ပူး၊ ညှပ်ပိတ် ထာဝစဉ် အကျပ်ကိုင်နိုင်ရေးစီမံချက်ကြောင့်ပင် မြန်မာတိုင်းရင်းသားအားလုံး၏ လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲကြီးသည် ပိုမို အုံကြွလာခဲ့ရ၏။ ပင်လုံညီလာခံကြီး

ကြောင့်ပင် နယ်ချဲ့တို့၏နောက်ဆုံးစွဲကိုင်ထားသော တောင်တန်းဒေသတွေမပါသော ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးဟူသည့် အယူအစွဲသည်လည်း နေလာနှင်းပျောက်ဟူသကဲ့သို့ ပျက်ပြယ်ခဲ့ရလေတော့သည်။

ဤနေရာတွင် ပင်လုံညီလာခံကြီးဖြစ်ပေါ်လာရန် ရှမ်းပြည်နယ်တစ်ဝန်းလုံးရှိ မျိုးချစ်လူငယ်များစွာ ပါဝင်ခဲ့ပါသည်။ အမည်နာမများ ဖော်ပြရေးသားရန်များလွန်း၍ ချန်ခဲ့ရသဖြင့် အမည်မပါသူများက ခွင့်လွှတ်ကြပါရန် တောင်းပန်ပါသည်။ ဥပမာအားဖြင့် ဦးသာဒွန်းညို၊ ဦးခင်ကျော်ညို၊ ဦးတင်ဝင်းညို စသည်တို့ဖြစ်ကြပါသည်။

ကျွန်တော့်တွင်ထိုအချိန်က ရေရေရာရာ တာဝန်တစ်ခုကို မရရှိသေးပါ။ လူကြီးတွေကလည်း ရန်ကုန်တွင်မရှိခင် မိုးကုတ်သို့ ပြန်ရမည်လားဟုတွေးမိပါသည်။ ထိုသို့တွေးမိသောအခါ ကျောင်းစာနှင့်နိုင်ငံရေး အကြား ကျွန်တော့်အတွေးများ ဝဲလည်နေပါသည်။

စင်စစ်ကျောင်းစာကို ကျွန်တော်မကြောက်ပါ။ ကျွန်တော့် တစ်သက်တာတွင် စာမေးပွဲရှုံးသည်ဟူ၍ မရှိခဲ့ပါ။ စာဖတ်ဝါသနာကြီးသူဖြစ်သောကြောင့် ကျောင်းစာတိုင်း အလွတ်ကျက်ပါသည်။ ရပါ၏။ သင်္ချာလည်း စိတ်ဝင်စားသောကြောင့် ကျွန်တော့်အတွက်မခက်ပါ။ စာမေးပွဲကို ဘယ်အချိန်ဖြစ်ဖြစ်အောင်မည်ဟု ယုံကြည်ပြီးဖြစ်ပါ၍ စာမေးပွဲကိုလည်းကောင်း၊ ကျောင်းတက်ခြင်းအလုပ်ကိုလည်းကောင်း ထားလျှင် ရသေးသည်ဟုတွေးမိ၏။

နိုင်ငံရေးအလုပ်ကား ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် အောင်ဆန်း အက်တလီစာချုပ်ကိုချုပ်ခဲ့ပြီ။ ယခု တိုင်းရင်းသား စည်းလုံးညီညွတ်ရေးအတွက် ပင်လုံသို့သွားနေသည်။ မြို့ပေါ်တွင်လည်း ဖဆပလနှင့် ကွန်မြူနစ်အကွဲသည် ကောင်းသောအခြေအနေမဟုတ်။ လွတ်လပ်ရေးနှင့် ဝေးသွားနိုင်သော အခြေအနေဟုယူဆမိ၏။ ထို့ကြောင့် မိုးကုတ်သို့ ပြန်ပြီး စာမေးပွဲဖြေမည့်အစား ရန်ကုန်တွင်နေပြီး ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းတို့ ရန်ကုန်ပြန်လာမည့်အချိန်ကိုစောင့်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့သည်။

၎င်းနေရာတွင် ဆရာကြီးသခင်စိုး၏အာဘော်ကို ရေးပြလိုပါသည်။ ဂျပန်ခေတ်၊ ကျွန်တော်ဆရာကြီးသခင်စိုး ခေါင်းဆောင်မှုဖြင့် စာပေများကို လေ့လာစဉ်က စာကိုအလွတ်ရအောင် အကြိမ်ကြိမ်ဖတ်ခဲ့ပါသည်။ သခင်စိုးဘာသာပြန်ခဲ့သော မာ့က်စ်ဝါဒဆိုင်ရာစာအုပ်များ၏မူရင်း အင်္ဂလိပ်ဘာသာနှင့်ရေးသားသော စာအုပ်များကိုလည်း အလွတ်ရအောင် ဖတ်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်နေခဲ့ဖူးသော ဘုန်းတော်ကြီးပညာရေးကျောင်းတွင် စာကိုအလွတ်ကျက်ခဲ့ရ၏။ ၎င်းအလေ့အကျင့်အတိုင်း ကျွန်တော်သည် စာကို အလွတ်ကျက်တတ်ပါ၏။

ဥပမာပြရလျှင် ကားလ်မာ့က်စ် Marx နှင့် Engels တို့ ရေးသော Communist Manifesto (ကွန်မြူနစ် ကြေညာစာတမ်း ၂၈ အုပ်နှင့် စတာလင်ရေးသော Dialectical and Historical Materialism စာအုပ်များ ထိုစဉ်က အသုံးအနှုန်းအရဆိုလျှင် အနုပဋိလောမနှင့် ရုပ်ပိုင်းသမိုင်းဝါဒစာအုပ်ကို အလွတ်ကျက်ခဲ့၏။ သင်တန်းပေးခဲ့၏။

ထိုအချက်နှင့်ပတ်သက်၍ သခင်စိုးက -

Repetition and Memorising , This is the art of learning

စာကိုအဖန်တလဲလဲ ကျက်မှတ်ခြင်းသည် သင်ယူခြင်း၏ အတတ်ပညာဖြစ်သည်ဟု သူပြောသောစကားအတိုင်း ရေးပြခြင်းဖြစ်ပါသည်။ သခင်စိုး၏ တိုက်တွန်းချက်အတိုင်း လူငယ်များသည် သခင်စိုး၏ ဩဇာအောက်တွင် နိုင်ငံရေးစာပေများကို လေ့လာခဲ့ကြသည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် ပင်လုံမှပြန်လာသော်လည်း အလုပ်တွေရှုပ်နေသည့်အတွက် တွေ့ခွင့်မရသေးပါ။ ၁၉၄၇ ခုနှစ်၊ မတ်လဆန်းစတွင် ကျွန်တော်သည်ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ်သို့သွားရာ ဗိုလ်လှထွန်းနှင့်တွေ့ပါသည်။ ကျွန်တော်က ဗိုလ်ချုပ်နှင့်တွေ့ချင်ကြောင်းပြောရာ သူခွင့်တောင်းပေးမည်။ အကြောင်းပြန်ကြားချက်ကို ဘယ်သူ့ကို ပြောရမလဲဟု မေးသဖြင့် မိတ္ထီလာဗိုလ်အေးမောင် (ဘာသာပြန်စာရေးဆရာ) ဆီတွင် ပေးရန် ပြောရပါသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် တာဝါလိန်းနေအိမ်သို့ နံနက်ပိုင်းစောစောလာရန် မှာသောကြောင့် ရောက်သွားပါသည်။ ကံအားလျော်စွာပင်

ဗိုလ်စိန်မှန်ကလည်း ဗိုလ်ချုပ်အိမ် ရောက်နေသည်။ သုံးယောက် ဝိုင်းထိုင်မိသောအခါ ဗိုလ်ချုပ်က သင်တန်းပေးတာလည်း ပေးပေါ့ကွာ၊ လောလောဆယ်အရေးကြီးတာ တို့ချုပ်ခဲ့တဲ့စာချုပ်ကို လူထုထဲမှာ ရှင်းပြဖို့ လိုတယ်။ ဒီစာချုပ်ပေါ်မှာကွန်မြူနစ်တွေက ချနေတာကွ၊ ဒီစာချုပ်ကိုမင်းတို့က ရှင်းပြရမယ်။ ဒီစာချုပ်ဟာ နယ်ချဲ့ကို အလျှော့ပေး စေ့စပ်တဲ့စာချုပ် မဟုတ်တဲ့အကြောင်း၊ ဒီစာချုပ်ပေါ်မှာမူတည်ပြီး တိုင်းပြုပြည်ပြုလွှတ်တော် (Constituent Assembly) ခေါ်ရမယ်။ ခေါ်ဖို့အတွက် တိုင်းပြုပြည်ပြုလွှတ်တော် ရွေးကောက်ပွဲလုပ်ရမယ်။ လွှတ်တော်မှာနိုင်ငံတော်အတွက် Constitution ဆွဲရမယ်။ ဒီ ကွန်စတီကျူးရှင်းဆွဲပြီးတာနဲ့ တို့ဟာ လွတ်လပ်ရေး ကြေညာနိုင်ပြီ။ ဥပဒေအရ လွတ်လပ်သွားပြီ" ဟု ဗိုလ်ချုပ်က ပြောပါသည်။

ကျွန်တော်က "စာချုပ်ကိုရှင်းပြဖို့ အဖွဲ့တွေလွှတ်မယ်လို့ ကြားပါတယ်" ဟုပြောရာ ဗိုလ်ချုပ်က -

"အေး တို့ဖဆပလအဖွဲ့က စာချုပ်ကို ရှင်းမယ့်အဖွဲ့တွေ လွှတ်လိမ့်မယ်၊ တစ်ဖွဲ့ဖွဲ့မှာ မင်း လိုက်ရမှာပေါ့" ဟုပြောပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်စိန်မှန်အား နှုတ်ဆက်၍၊ ဗိုလ်ချုပ်ကိုလည်း ဦးဗဆွေဆီသွားဦးမည်ဟု ပြောပြီးပြန်ခဲ့သည်။

ဦးဗဆွေဆီရောက်သောအခါ ဦးဗဆွေက -

"အေး ကောင်းတယ်ကွ၊ မင်းက မာ့က်စ်ဝါဒအမြင်အရ ရှင်းပြတတ်တယ်။ တို့ဆိုရှယ်လစ်တွေကိုလည်း ရှင်းပြလိုက်ပေါ့ကွာ" ဟု ပြောပါသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် သခင်သာခင်နှင့်သွားတွေ့ရာ သခင်သာခင်ကလည်း ဗိုလ်ချုပ်ပြောသည့် အဖွဲ့တစ်ခုခုတွင် ထည့်ပေးမည်ဟု ပြောပါသည်။

၎င်းသို့ ကျွန်တော်လုပ်ကိုင်နေသော်လည်း ကျွန်တော်သည် မည်သည့်ပါတီဝင်မှမဟုတ်ပါ။ ဆိုရှယ်လစ်ပါတီဝင်လည်း မဟုတ်။ ပြည်သူ့ရဲဘော်အဖွဲ့လည်း မဟုတ်ပေ။ ဖဆပလ၏ ကေဒါတစ်ဦးသာ ဖြစ်ပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကလည်း ကျွန်တော့်ကို မည်သည့်ပါတီဝင်မှ မလုပ်စေလိုသေးပါ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်ကို ဆိုရှယ်လစ်ပါတီပိုင်းတို့က "ဒီကောင် ဘာလဲ" ဟူသောသဘောနှင့်ကြည့်တတ်ကြပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ဖဆပလတွင် ဌာနချုပ်ရုံးအဖွဲ့ဝင် နိုင်ငံရေးဝန်ထမ်းတစ်ဦးဖြစ်သူ ဗိုလ်အေးမောင် (မိတ္ထီလာ) ရှင်းပြမည့်အဖွဲ့တွင် ပါဝင်ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော် မန္တလေးသို့ အရင်သွားပြီး ဗိုလ်သစ်နှင့်တွေ့ပါသည်။

မကြာမီပင် မတ်လအလယ်ပိုင်းလောက်တွင် သခင်သာခင်က မန္တလေးသို့ရောက်လာပြီး ကျွန်တော့်ကို မိုးကုတ်သို့ ခေါ်သွားပါသည်။ အကြောင်းမှာ မိုးကုတ်ဖဆပလ အမတ်လောင်း သခင်ဗသိန်းအတွက် ကသာတွင် မိုးကုတ်မြို့နယ်အမတ်လောင်းအဖြစ်မှတ်ပုံတင်ရာတွင် ပါဝင်ဆောင်ရွက်ရပါသည်။ ပြီးပြန်သောအခါ ကသာမှ မိုးကုတ်သို့ သခင်ဗသိန်းကို ပြန်ပို့ရပါသည်။

ထိုအလုပ်ပြီးသောအခါ ရွှေဘိုသို့သွားပြီး အောင်ဆန်း-အက်တလီ စာချုပ်ကို ရှင်းပြရပါသည်။ ရွှေဘိုတွင်ရှိသော လက်ဝဲအယူသန်သည့် ဆိုရှယ်လစ်ပါတီဝင်များ၊ ပြည်သူ့ရဲဘော်များကို ရှင်းပြရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော် ရှင်းခဲ့သော အောင်ဆန်းအက်တလီစာချုပ်ကို နောက်ပိုင်းတွင် အကျယ်ရေးပြပါမည်။

မိုးကုတ်သည် ကသာခရိုင်အတွင်းတွင် ပါသော်လည်း နိုင်ငံရေးအားဖြင့် ရွှေဘိုနှင့် အဆက်အဆံများလေရာ ကျွန်တော်သည် မိုးကုတ်မှ ရွှေဘိုသို့ သွားရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ရွေးကောက်ပွဲကာလတွင် သခင်သာခင်ရော ကျွန်တော်ပါ မိုးကုတ်တွင် နေရပါသည်။ သခင်ဗသိန်းကား ထိုစဉ်က အသက် ၅၀ ခန့်ဟု ထင်ပါသည်။ သူ၏ရွေးကောက်ပွဲအတွက် နေရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ရွေးကောက်ပွဲပြီးသောအခါ သခင်ဗသိန်းကိုခေါ်ပြီး သခင်သာခင်သည် ရန်ကုန်သို့ထွက်သွားပါသည်။ ကျွန်တော်က မိုးကုတ်တွင် ဆက်ပြီး နေခဲ့ပါသည်။

သင်္ကြန်အကြိုနေ့တွင် ကျွန်တော်မန္တလေးသို့ ရောက်ခဲ့သည်။ ဗိုလ်သစ်တို့ရုံးတွင် တည်းပါသည်။

မန္တလေးတွင်ရှိစဉ်အတွင်း ဖဆပလအဖွဲ့ဝင်များ၊ ပြည်သူ့ရဲဘော် တပ်ဖွဲ့ဝင်များ၊ မိတ်ဆွေဖြစ်ခဲ့သော သခင်ဗတုတ်နှင့်သွားတွေ့ပါသည်။ သခင်ဗတုတ်သည် တပ်နီရဲဘော်ဖြစ်နေပေသည်။ သူက ယခင်က ပြည်သူ့ရဲဘော် တပ်ဖွဲ့ဝင်ဖြစ်သော်လည်း ကွန်မြူနစ်များ ဖဆပလများ အထုတ်ခံရသောအခါ သခင်ဗတုတ်မှာ တပ်နီထဲသို့ ပါသွားသည်။ သူက ဗိုလ်သိန်းတန်နှင့်မကင်းသူဖြစ်သောကြောင့် တပ်နီဖြစ်သွားရသူဖြစ်၏။

ကျွန်တော်သည် ဆိုရှယ်လစ်ပါတီဝင်များကို အောင်ဆန်း - အက်တလီ စာချုပ်အကြောင်း ရှင်းပြသကဲ့သို့ သခင်ဗတုတ်ကိုလည်း အောင်ဆန်း-အက်တလီစာချုပ်အကြောင်းကို ရှင်းပြရန် ဆုံးဖြတ်ပြီး စကားပြောပါသည်။

သခင်ဗတုတ်ကို ရှင်းပြရာတွင် -

"သခင်ဗတုတ်ရ . . . အောင်ဆန်း-အက်တလီစာချုပ်ဟာ လွတ်လပ်ရေးကို အေးအေးချမ်းချမ်းရယူနိုင်တဲ့ ခြေလှမ်းကြီးတစ်ရပ်ဖြစ်တယ်။ ကျွန်တော် ဒီကိုလာခါနီးမှာ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနဲ့ ခဏတွေ့ခဲ့ရတယ်။ ဗိုလ်ချုပ်က ဒီစာချုပ်ဟာ တို့တွေရချင်တဲ့ လွတ်လပ်ရေးအတွက် အခြေခံပဲ။ အခုပင်လုံမှာ ညီညွတ်ရေးရခဲ့ပြီ။ ဒီညီညွတ်ရေးအရ ရွေးကောက်ပွဲ လုပ်ရတော့မယ်။ ရွေးကောက်ပွဲဟာ တိုင်းပြုပြည်ပြု လွှတ်တော်ရွေးကောက်ပွဲဖြစ်တယ်။ ဒီရွေးကောက်ပွဲပြီးရင် တိုင်းပြုပြည်ပြုလွှတ်တော်ခေါ်မယ်။။ လွှတ်တော်က မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေကို ရွေးဆွဲလိမ့်မယ်။ ဒီဥပဒေကို ရေးဆွဲပြီးရင် လွှတ်တော်မှာ အခြေခံဥပဒေကို ကြေညာမယ်။ ဘိလပ်အစိုးရကလည်း အတည်ပြု ပေးမယ်။ ဒါကြောင့် လွတ်လပ်ရေးရမှာ သေချာတယ်။

ဒီဥပဒေမှာလည်း ခင်ဗျားတို့ကျွန်တော်တို့လိုချင်တဲ့ ဆိုရှယ်လစ် စနစ်တည်ဆောက်ရေးအတွက် ပြဋ္ဌာန်းထားတဲ့ အချက်တွေပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့သခင်ဗတုတ်တို့က ထောက်ခံဖို့လိုပါတယ်" ဟု

ရှင်းပြရာ သခင်ဗတုတ်က သဘောတူသကဲ့သို့ ခေါင်းညိတ်ပါသော်လည်း နှုတ်ကတော့ ဖွင့်မပြောပါ။

သခင်ဗတုတ်နှင့် ဆွေးနွေးပြီးနောက် နှစ်ရက်အကြာတွင် ကျွန်တော် ရန်ကုန်သို့ထွက်ခဲ့ပါသည်။ တည်းခိုနေကျ သခင်မဒေါ်ရှိန် အိမ်တွင် တည်းပါသည်။

ထိုအိမ်တွင် ကျွန်တော်တည်းခိုပါသော်လည်း ကျွန်တော်နှင့်ဝါဒ လမ်းစဉ်ခြင်း မတူပါ။ သခင်မဒေါ်ရှိန်သမီး မခင်သန်းသည် တော်လှန်ရေး ကာလက သထုံခရိုင်တွင်တော်လှန်ရေးဆင်နွှဲကြသော တပ်မတော်သား များနှင့် အတူပါဝင်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ သူ၏တော်လှန်ရေးအမည်မှာ စိုးစိုး ဖြစ်သည်။ အဆိုပါ မခင်သန်းသည်လည်း ကျွန်တော်နှင့် မောင်နှမ သဖွယ် ရင်းနှီးကြ၏။ သို့သော် သူလက်ထပ်မည့်ပုဂ္ဂိုလ်မှာ ဗိုလ်သန်းရွှေ ဖြစ်သည်။ ဗိုလ်သန်းရွှေသည် မင်္ဂလာဒုံဗိုလ်သင်တန်းကျောင်းတွင် ကျွန်တော်တို့၏ ဆရာဖြစ်ခဲ့သည်။ ဂျပန်ခေတ် သခင်စိုးခေါင်းဆောင် သော ကွန်မြူနစ်ပါတီဗမာပြည်ကို လိုလားသူဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် သူတို့ အိမ်တွင် တည်းခိုစဉ်ကာလက ဗိုလ်သန်းရွှေမှာ သခင်သန်းထွန်း ခေါင်းဆောင်သော ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီဝင်ဖြစ်သည်။

ဗိုလ်သန်းရွှေသည် ထိုစဉ်က ကွန်မြူနစ်ပါတီဝင်ဖြစ်သော်လည်း လွန်ခဲ့သော နှစ်နှစ်လောက်ကမှ ဗိုလ်သန်းရွှေသည် သခင်သန်းထွန်းကို လိုလားသူမဟုတ်ပါ။ သခင်သန်းထွန်းအကြောင်းကို မကောင်းပြောလေ့ ရှိသည်။ သို့သော် ထိုသို့သောသူက ယခုအခါ သခင်သန်းထွန်း ခေါင်းဆောင်သော ကွန်မြူနစ်ပါတီဝင်ဖြစ်နေလေပြီ။

ကျွန်တော်စိတ်တွင် ဒါလည်းတစ်မျိုးပဲနေ၁်ဟူ၍ တွေးမိနေပါ၏။

ကျွန်တော့်အဖို့မှာမူ သခင်သန်းထွန်းကိုကောင်းသည်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ဆိုးသည်ဟူ၍လည်းကောင်း ပုံသေသတ်မှတ်ထားခြင်း မရှိပါ။ သခင်သန်းထွန်းနှင့်တကွ ဘုန်းကြီးသိန်းဖေတို့ကို နိုင်ငံရေးသမား နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်များဟု သတ်မှတ်ထားပါသည်။

သူတို့၏ နိုင်ငံရေးသဘောထားအချိန်ကာလအလျောက် ပြောင်းလဲ တည်ရှိနေခဲ့ပုံအသီးသီးကို ကျွန်တော် မှတ်သားလေ့လာသုံးသပ်လေ့ရှိပါ

သည်။ ကျွန်တော်၏ ဆရာကြီးသခင်စိုးအကြောင်းကိုလည်း ဤသို့ပင် သုံးသပ်လေ့ရှိပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ဆရာကြီးသခင်စိုးအကြောင်းကို သုံးသပ်သော် လည်း သူ၏ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကို ထည့်သွင်းသုံးသပ်လေ့မရှိပါ။ သူ၏ နိုင်ငံရေးသဘောထားများကိုသာ လေ့လာသုံးသပ်ခဲ့ပါသည်။

ထိုသဘောထားကြောင့် ကျွန်တော်နှင့် သခင်မဒေါ်ရှိန်၏ သမက်လောင်း ဗိုလ်သန်းရွှေ၊ သခင်မဒေါ်ရှိန်အိမ်သို့ လာနေကျ ဗိုလ်သိန်းတန်၊ သခင်မဒေါ်ရှိန်၏မောင် ဗိုလ်ကြည်တို့သည် ခင်မင်မှု မပျက် ဆက်လက်ခင်မင်မှုမပျက် ပေါင်းသင်းခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် သခင်မ ဒေါ်ရှိန်တွင် တည်းခိုမပျက် တည်းခိုမြဲဖြစ်နိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

သခင်မဒေါ်ရှိန်အိမ်တွင်နေစဉ် ဗိုလ်သိန်းတန်က "ကိုချစ်လှိုင် ကျုပ်တို့ တပ်နီဌာနချုပ်ကို လာလည်ဦးလေဗျာ" ဟု ဖိတ်ခေါ်သော ကြောင့် တစ်ရက်တွင် တပ်နီဌာနချုပ်ရှိရာ အလုံရပ်ရှိ ကရင်ခြံဟု ခေါ်သော ခြံကြီးအတွင်းရှိ တပ်နီဌာနချုပ်သို့ သွားခဲ့ပါသည်။

ရောက်သွားသောအခါ ဗိုလ်အောင်မင်းနှင့်တွေ့လျှင် ကျွန်တော့်ကို ဖဆပလဆန့်ကျင်ရေးတရား ဟောပါတော့သည်။ ဗိုလ်အောင်မင်းက "ကိုစန်းငွေ . . . အခု ဗမာ့နိုင်ငံရေးလောကမှာ အခြေအနေအရ ရှင်းသွားပြီ" ဟု စပါသည်။

"ဘယ်လိုလဲဆိုရင် ဖဆပလခေါင်းဆောင်တွေ ဦးဆောင်နေတဲ့ နေရှင်နယ်ဘူဇွာလိုင်းကတစ်ဖက် (National Bourgeois) ကျုပ်တို့ ကွန်မြူနစ်ပါတီဦးဆောင်တဲ့ (Proletarialm) ပစ္စည်းမဲ့လိုင်းက တစ်ဖက်၊ မြန်မာလိုပြောရရင် အမျိုးသားနေရှင်လိုင်းနဲ့ ကွန်မြူနစ်ပါတီ ခေါင်းဆောင်တဲ့ ပစ္စည်းမဲ့ နှစ်လိုင်းကွဲသွားပြီ"

ထိုစကားကို ဗိုလ်သိန်းတန်နှင့် ဗိုလ်ကြည်တို့က နားထောင် နေကြ၏။ ဗိုလ်အောင်မင်းက -

"ခင်ဗျား နိုင်ငံရေးလုပ်မယ်ဆိုရင် မာ့က်စ်ဝါဒသမားတစ်ယောက် အနေနဲ့ ခင်ဗျား ကျုပ်တို့ဘက်ပါရမယ့်အကြောင်းပဲရှိတယ်" ဟူ၍ ဒဲ့ဒိုး ပြောလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်က -

"ကျွန်တော့်သဘောထားကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ခင်ဗျားတို့ကို ပြောရမယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းခေါင်းဆောင်မှုကို ခံယူပြီး လုပ်ဖို့ဆုံးဖြတ်ပြီး အခု ရန်ကုန်ဆင်းလာခဲ့တာပဲ။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ခုလုပ်နေတဲ့ လိုင်းဟာ မာ့က်စ်ဝါဒလိုင်းနဲ့ ကိုယ်ညီတယ်လို့ ကျွန်တော် ယုံကြည်တယ်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းခေါင်းဆောင်မှုနဲ့ တစ်နေ့သောအခါ မြန်မာပြည်မှာ ဆိုရှယ်လစ်စနစ်ကို ထူထောင်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ယုံကြည်တယ်။ ဒါကြောင့် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကို ကျွန်တော် ထောက်ခံတယ်။

တစ်ခုတော့ပြောခဲ့ချင်တယ်။

ခင်ဗျားတို့နဲ့ ကျွန်တော်ဟာ မာ့က်စ်ဝါဒကို နားလည်တဲ့အတိုင်း ကိုယ်ယုံကြည်နေတဲ့အတိုင်း ခံယူနေတဲ့ ရဲဘော်တစ်ယောက်ပဲလို့ ခင်ဗျား မှတ်ထားပါ" ဟူ၍ ပြောလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ထွေရာလေးပါး အနည်းငယ်ပြောပြီးနောက် ကျွန်တော် ဒေါ်ရှိန်အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့ပါသည်။

ဒေါ်ရှိန်အိမ်တွင် ကျွန်တော်သိလိုက်သည်မှာ ဒီတစ်ခါ ငါဟာ နိုင်ငံရေး တကယ်လုပ်တော့မှာပါလားဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။

နိုင်ငံရေးလုပ်ရာတွင် ဖဆပလဆိုရှယ်လစ်ပါတီ ပြည်သူ့ရဲဘော်တို့နှင့် ပူးပေါင်းပြီး ရင်းရင်းနှီးနှီးလုပ်ရန်ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။

ဒေါ်ရှိန်အိမ်တွင်ထိုင်ပြီး စဉ်းစားရာတွင် ဗိုလ်အောင်မင်းတို့ ပါဝင်သော ကွန်မြူနစ်တို့သည် ဖဆပလအတွင်း ကွန်မြူနစ်တွေရှိစဉ်က ဖဆပလကို ဝေဖန်မှုမရှိသော်လည်း ဖဆပလမှ သူတို့အထုတ်ခံရမှပင် ဖဆပလကို ပိုမို ဝေဖန်လာသည်။ ဖဆပလကို တိုးတက်သောအဖွဲ့ဟု ခံယူခဲ့ရာက သူတို့ဖဆပလမှထွက်ရသောအခါ ဖဆပလကို ဖောက်ပြန်သောအဖွဲ့ဟု သူတို့ ခံယူကြပြန်သည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော်သည် လီနင်ပြောသော စကားတစ်ရပ်ကို သတိရမိပါသည်။ လီနင်က ဒူးမား လွှတ်တော်သို့ ဝင်သင့်၊ မဝင်သင့် အငြင်းပွားစဉ်က ပြောခဲ့သောစကား

မှာ There should be a bolshevik even in the most reactionary organisation (အဖောက်ပြန်ဆုံးသောအဖွဲ့အစည်းမှာပင် ဖြစ်လင့်ကစား ဘော်ရှီဗစ်တစ်ဦးတော့ ရှိနေရမည်သာဖြစ်သည်) ဟူသော စကားဖြစ်သည်။ ဖဆပလသည် ဖောက်ပြန်သော အဖွဲ့အစည်းမဟုတ်ပါ။ ထို့ကြောင့် ကွန်မြူနစ်တို့သည် ဖဆပလနှင့်မပူးပေါင်းသင့်ဘူးလားဟူ၍ တွေးမိပါသည်။

ဤသို့တွေးမိရင်း ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ထုတ်ဖော်ပြောဆိုသွားသော ဖဆပလဆန့်ကျင်ရေး ဂိုဏ်းသုံးဂိုဏ်း၏ အကြောင်းကို ပြန်သတိရမိပါသည်။

အလားတူပင် ဖဆပလနှင့်အတိုက်အခံလုပ်နေကြသော အဖွဲ့အစည်းတို့နှင့်ပတ်သက်ပြီး ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက ကျွန်တော့်အား ပြောခဲ့သော စကားရပ်ရှိပါသည်။ ထိုစကားကိုပင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက ၁၉၄၇ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ ငါးရက်နေ့ ညနေခြောက်နာရီကျော်တွင် တိုင်းပြည်သို့ အသံလွှင့်မိန့်ခွန်းပြောစဉ်တွင် ထပ်မံပြောခဲ့ပေသည်။

ထိုမိန့်ခွန်းတွင် ဗိုလ်ချုပ်ပြောခဲ့သည်ကို မှတ်မိသမျှ အကျဉ်းချုပ် ပြောရသော် -

ကျွန်တော်ထုတ်လိုက်တဲ့ မေတ္တာရပ်ခံလွှာမှာ "ဗမာတွေ လမ်းနှစ်ခွကိုရောက်နေပြီလို့ပြောခဲ့တယ်။ ယခုညတော့ ဖဆပလအဖွဲ့ရဲ့ ရှေ့ဆုံးတန်းကခေါင်းဆောင်တွေဟာ လမ်းနှစ်ခွကိုရောက်နေပြီလို့ ပြောချင်တယ်။ တစ်လမ်းက တစ်အိမ်လုံးလောင်စပြုနေတဲ့မီးကို နိုင်နိုင်နင်းနင်းငြိမ်းရမယ့်လမ်းဖြစ်တယ်။ အခြားလမ်းကတော့ အိမ်ကြီးလည်း လောင်ချင်သလိုလောင်ပါစေတော့ဆိုပြီး အိမ်ပေါ်က ဆင်းပေးတဲ့လမ်းဖြစ်တယ်။ ဒီလမ်းနှစ်ခုအတွက် ဘယ်လမ်းကို ကျွန်တော်တို့ ခေါင်းဆောင်တွေလိုက်ကြမယ်ဆိုတာ အနေးနဲ့အမြန် ကျွန်တော်တို့ သန္နိဋ္ဌာန်ချကြရလိမ့်မယ်။ အခု တစ်ပြည်လုံး အထိကူးစက်ပြီး မီးဟုန်းဟုန်းတောက်ဖို့ အရှိန်ယူနေတဲ့အခါမျိုးမှာ တွေဝေမိန်းမောခြင်း၊ ချီတုံချတုံဖြစ်ခြင်း၊ မှန်တယ်ထင်ရာကို မလုပ်ရဲခြင်းထက် ပိုမှားတဲ့အမှားမျိုးဟာ ရှိနိုင်တော့မယ် မဟုတ်ဘူး။

ခပ်ရှင်းရှင်းပြောရရင် ယနေ့ထိ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေရဲ့ လုပ်ပုံကိုင်ပုံတွေဟာ ဘာမှ ကျေနပ်စရာမရှိသေးဘူး။ အတိအကျဆုံးဖြတ်ဖို့ အရေးကြီးနေတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ တွေဝေနေကြတယ်။ ပြတ်ပြတ်သားသား လုပ်စရာရှိတဲ့အခါ ချီတုံချတုံဖြစ်နေကြတယ်။ ဒါတွေထက်ဆိုးဝါးတာက မှန်တယ်ထင်ရာကို မလုပ်ရဲတာဘဲ၊ ကိုယ့်စိတ်ထဲက အလုပ်တစ်ခုဟာ ဘယ်လောက်ပင် မှန်တယ်လို့ ထင်ပါစေ၊ ဘယ်သူက ဘယ်လိုထင်မလဲ၊ ဘာပြောမလဲဆိုတာတွေ တွေးပြီး၊ ယုံတာက တစ်မျိုး၊ လုပ်တာကတစ်မျိုး ဖြစ်ဖြစ်နေကြတယ်။ အဲဒါတွေဟာ ခေါင်းဆောင်လုပ်ရမယ့်သူတွေနဲ့တော့ ပြဒါးတစ်လမ်း သံတစ်လမ်းပဲ။

အခုခေတ်ခေါင်းဆောင်မှုက အရင်တုန်းက ခေါင်းဆောင်မှုနဲ့ နည်းနည်းမှ မတူတော့ဘူးဆိုတာ ကောင်းကောင်း သတိထားကြပါ။ ရှေးတုန်းက ခေါင်းဆောင်မှုဟာ အစည်းအဝေးတက်တာမှစပြီး ဆုံးဖြတ်ချက်တွေချတာမှာ အဆုံးသတ်တာပဲ၊ ခုခေတ်ခေါင်းဆောင်မှုဟာ ဒါလောက်နှင့် မဖြစ်တော့ဘူး။ ယခုခေတ်ခေါင်းဆောင်မှုဟာ ပြာပုံနဲ့လောင်စာသာ ကျန်တော့တဲ့ဘဝဆိုးကြီးမှ မြန်မာပြည်ကြီးကို အသစ်ပြန်လည်ထူထောင်နိုင်တဲ့ ခေါင်းဆောင်မှုဖြစ်ရမယ်။ ဒီလောက်ကြီးလေးတဲ့ ခေါင်းဆောင်မှု ကြီးကို ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ နိုင်နိုင်နင်းနင်း တာဝန်ယူချင်တယ်ဆိုရင် ခုလို တွေဝေနေလို့မဖြစ်တော့ဘူး။ ချီတုံချတုံနေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး၊ ကိုယ်ယုံကြည်တာကို မလုပ်ရဲလို့ မဖြစ်တော့ဘူး ဟူ၍ ဗိုလ်ချုပ်က သူ၏ စကားကို အစချီပါသည်။

ထိုမှဆက်ပြီး ဗိုလ်ချုပ်က ဤမိန့်ခွန်းကို တိုင်းပြည်သို့ ဆက်လက်ပြောရာတွင် -

"ဒီစကားတွေကို ပဏာမအဖြစ်နဲ့ပြောရတာကတော့ တခြားကြောင့်တော့ မဟုတ်ဘူး၊ လက်ငင်းအခြေအနေအရ မပြောမဖြစ်လို့ဘဲ။ လက်ငင်းအခြေအနေဆိုတာဘာလဲလို့ ကျွန်တော်တို့ အထူးသုံးသပ်ဖို့လိုတယ်" ဟူ၍ပြောပြီးနောက် ဖဆပလကို ဆန့်ကျင်တဲ့ဂိုဏ်းတွေရှိကြောင်း၊ ထိုဂိုဏ်းတွေက ဖဆပလလုပ်ငန်းတွေ ဦးတည်ချက်တွေကို

ပျက်ပြယ်သွားစေရန် လုပ်နေကြကြောင်း၊ အချုပ်ပြောရရင် ယခင်က လွတ်လပ်ရေးဆိုတာ လေသံမှ မကြားရတဲ့ ဘဝက အကောင်အထည်ပေါ်လာတဲ့အထိ ဖဆပလက လုပ်ပေးခဲ့တာ။ အဲဒီအတိုင်းသာ မှန်မှန်လှမ်းသွားနိုင်ရင် လွတ်လပ်ရေးကြေညာပြီးတဲ့နောက် ဖဆပလကို ဆန့်ကျင်တဲ့ ဂိုဏ်းသားတွေက သိနေကြတယ်။ သူတို့က အာဏာကို ဖဆပလလက်ထဲက လုဖို့အတွက် မျက်စိထဲသဲနဲ့ပက်တဲ့အလုပ်တွေ လုပ်နေကြကြောင်း" ဟူ၍ ဖဆပလကို ဆန့်ကျင်ကြသော ဂိုဏ်းများအကြောင်းကို ပြောသွားလေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်က ဖဆပလကိုဆန့်ကျင်သော အတိုက်အခံအုပ်စု သုံးခုရှိကြောင်း -

၁။ စော -စိန်-မော် အုပ်စု

ဂဠုန်ဦးစော

သခင်ဗစိန်

ဒေါက်တာဘမော်တို့ကို ပြောခြင်းဖြစ်သည်။

ဗိုလ်ချုပ်က ၁၉၄၇ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီ ၃၁ ရက်နေ့ နောက်ဆုံးထားပြီး လွတ်လပ်ရေးပေးမည်ဟု မကြေညာပါက ဖဆပလအစိုးရအဖွဲ့မှ နုတ်ထွက်မည်ဟု ကြေညာခဲ့သည်။ သခင်ဗစိန်နှင့် ဦးစောတို့က ဘိလပ်သို့သွားပြီး ဗြိတိသျှအစိုးရနှင့်လွတ်လပ်ရေး အတွက်ဆွေးနွေးရာတွင် မည်သို့မျှ ဝင်ရောက်ဆွေးနွေးခြင်း မပြုခဲ့ပေ။ သို့သော် ၂၇-၁-၁၉၄၇ နေ့တွင် မြန်မာဘုရင်ခံကောင်စီ အစိုးရအဖွဲ့နှင့်ဗြိတိသျှဘုရင့်အစိုးရတို့ ဆွေးနွေးမှု သဘောတူညီချက်ရသောကြောင့် လက်မှတ်ထိုးတော့မည့်နေ့သို့ ရောက်ခဲ့သည်။

ထိုအခါကျမှပင် သခင်ဗစိန်နှင့်ဂဠုန်ဦးစောတို့က လက်မှတ် မထိုးကြ။ ထို့နေ့ကျမှပင် သခင်ဗစိန်က နောက်ဆုံးတွင် ယခု ဗြိတိန်ဘုရင့်အစိုးရနှင့် မြန်မာနိုင်ငံဘုရင်ခံအမှုဆောင်ကောင်စီအစိုးရတို့၏ သဘောတူညီချက်တွင် မြန်မာနိုင်ငံလွတ်လပ်ရေးအကြောင်းမပါဟူသော အကြောင်းပြချက်ဖြင့် စာချုပ်ကို သူလက်မှတ်မထိုးနိုင်ကြောင်း ပြောသည်။

ဗြိတိန်နိုင်ငံဘုရင့်အစိုးရအဖွဲ့ နန်းရင်းဝန်မစ္စတာအက်တလီက သခင်ဗစိန်ပြောသော အကြောင်းပြချက်တွေကို စာချုပ်လက်မှတ်ထိုးမည့် နောက်ဆုံးနေ့ကျမှ ဘာကြောင့်ပြောရတာလဲဟူ၍ မေးခွန်းထုတ်ခဲ့သည်။

ဂျွန်ဦးစောကလည်း ထို့နေ့တွင် စာချုပ်ကို လက်မှတ်မထိုးဘဲ ကြေညာချက်တစ်စောင်ကို ထုတ်ပြန်သည်။ ဦးစောက ယခုနောက်ဆုံးသဘောတူညီချက်တွင် ယခုထက်ပိုမိုကောင်းမွန်သော အချက်များဖြည့်စွက်သင့်သည်စသော အကြောင်းပြချက်များနှင့်စာချုပ်ကို လက်မှတ်မထိုးနိုင်ကြောင်း ပြောသည်။ ထိုအခါတွင် ဗြိတိန်နိုင်ငံ ဘုရင့်အစိုးရအဖွဲ့ဝန်ကြီးများက ပထမဆုံးသော အစည်းအဝေးများမှစတင်၍ မြန်မာကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့မှ စာရေးသားတင်ပြသောအချက်များကို ပေးအပ်ရာတွင် မြန်မာကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့အတွင်း သဘောထားကွဲပြားမှု တစ်စွန်းတစ်စမျှ မတွေ့ရပါကလား ဟူ၍ပင်ဖြစ်သည်။

သခင်ဗစိန်နှင့် ဂျွန်ဦးစောတို့သည် မရေရာသောစကားလုံးများအသုံးပြုပြီး စာချုပ်ကို လက်မှတ်မထိုးခဲ့ကြ။

ထိုအချက်နှင့် ပတ်သက်ပြီး ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက တိုင်းပြည်သို့ (၅-၄-၄၇) နေ့ ညနေပိုင်း အသံလွှင့်ပြောကြားရာတွင် -

သခင်ဗစိန်နှင့်ဂျွန်ဦးစောတို့သည် ဗြိတိန်နိုင်ငံမှ ဘယ်နည်းနှင့်မျှ လွတ်လပ်ရေးကို လွယ်လွယ်ပေးလိမ့်မည်ဟူ၍ မမျှော်လင့်ကြ။ မပေးခဲ့သော ဖဆပလဝန်ကြီးများ ရာထူးက နုတ်ထွက်မည်။ ထိုအခါတွင် ဖဆပလဝန်ကြီးမဟုတ်သော သခင်ဗစိန်၊ ဦးစောတို့က အစိုးရအဖွဲ့တွင် ကျန်ရစ်ပြီး အာဏာယူရန် စိတ်ကူးရှိခဲ့သည်။

သို့သော် သူတို့မထင်မှတ်ဘဲ လွတ်လပ်ရေးရစေမည့် သဘောတူချက်ရရှိသည်တွင် သဘောတူစာချုပ်ကို သူတို့လက်မှတ်မထိုးပါကနှစ်ဖက်အစိုးရတို့ သဘောတူညီချက်ပျက်ပြယ်မည်။ ဖဆပလဝန်ကြီးတွေ ရာထူးမှထွက်မည် သူတို့ကျန်ပြီး အာဏာရမည်ဟူ၍ ယုံကြည်ခဲ့ကြ၏။ သူတို့မထင်တာ ဖြစ်ခဲ့၏။ မစ္စတာအက်တလီက သခင်ဗစိန်၊

ဦးစောတို့သည် ထောက်ခံသူ အားနည်း၏။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းခေါင်းဆောင်သော ဖဆပလနောက်တွင် လူထုအင်အားများ၏ဟု မှတ်ယူခဲ့၏။ ထို့ကြောင့်ပင် သူတို့ လက်မှတ်မထိုးသော်လည်း အောင်ဆန်း - အက်တလီ စာချုပ်သည် အောင်မြင်စွာ ချုပ်ဆိုနိုင်ခဲ့၏။

ဗိုလ်ချုပ်၏အသံလွှင့်မိန့်ခွန်းတွင် ဤအချက်ကို အကျယ်တဝင့်ပြောခဲ့၏။ ဒေါက်တာဘမော်သည် သီးခြားပါတီရှိပြီး ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ်နှင့်တော့ ပူးပေါင်းမှုမရှိခဲ့ပေ။ ထို့ကြောင့် စော၊ စိန်၊ မော်ဟု သုံးနှုန်းခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် သခင်ဗစိန်၊ ဂျွန်ဦးစော၊ ဒေါက်တာဘမော်တို့အား စားဖားကြီးတွေဟုသုံးခဲ့၏။

ထိုခေတ်က အသုံးဖြစ်သည်။ စားဖားဟူသော အသုံးတွင်ကျယ်ခဲ့၏။

သခင်သန်းထွန်း၊ ဦးသိန်းဖေတို့ကို သိန်းသန်းကွန်မြူနစ်ဟု ဗိုလ်ချုပ်က သုံးခဲ့၏။ သိန်းသန်းကွန်မြူနစ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ဗိုလ်ချုပ်က-

သိန်းသန်းကွန်မြူနစ်တွေဟာ ဖဆပလမှာရှိတုန်းက ဖဆပလကို သူတို့ကသာ ကြိုးကိုင်ချင်တယ်။ ဒီလိုကိုင်လို့ မရတော့ ဖဆပလဟာ ဒူးထောက်ရေးလမ်းစဉ်လိုက်သလေး၊ စေ့စပ်ရေးလမ်းစဉ်လိုက်သလေးနဲ့ တောင်စဉ်ရေမရ စွပ်စွဲချက်တွေကို အသုံးပြုခဲ့တယ်။ ဒီတောင်စဉ်ရေမရ စွပ်စွဲချက်တွေကြောင့်လည်း သူတို့တစ်တွေကို ဖဆပလထဲက ထုတ်ပစ်လိုက်ရတာပဲ။

ထုတ်ပစ်လိုက်လို့အပြင်ရောက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက်ဖဆပလကို ပြုတ်ကရောဆိုပြီး အလုပ်သမားတွေနဲ့ ဖဆပလကို ကိုင်ပေါက်တာပဲ။ ၁၉၄၆ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလအတွင်း သိန်းသန်းကွန်မြူနစ်တွေ မြှောက်ပေးတဲ့ အလုပ်သမားသပိတ်ကို လူထုကောင်းကောင်းသတိရမှာပါ။ အဲဒီအချိန်တုန်းက ကျွန်တော်တို့ရာထူးယူတာ လပိုင်းလောက်တောင် မရသေးဘူး။ ရက်ပိုင်းလောက်ပဲရှိသေးတယ်။ ပြီးတော့လည်း ပုလိပ်သပိတ်၊ အမှုထမ်းပေါင်းစုံသပိတ်တို့ရဲ့အရေးတွေနဲ့ ကျွန်တော်တို့

ဗျာများတုန်းရှိသေးတယ်။ သိန်းသန်းကွန်မြူနစ်တွေရဲ့ တွက်ကိန်းကတော့ ကျွန်တော်တို့ကို ဒီလိုအရှိုက်ထိုးလိုက်ရရင် ကျွန်တော်တို့လဲမှာပဲလို့ တွက်တာပဲ။ ဒါပေမယ့် လူထုဟာ ကျွန်တော်တို့နောက်မှာပဲ ကြံ့ကြံ့ခိုင်ရပ်နေတာကြောင့် အဲဒီသပိတ်မှာ ကျွန်တော်တို့မလဲဘဲ ကျွန်တော်တို့ကို အရှိုက်ထိုးရန်ကြံတဲ့ သိန်းသန်းကွန်မြူနစ်တွေပဲ လိမ့်သွားခဲ့တာ။ အမှန်အတိုင်းပြောရမယ်ဆိုရင် အဲဒီသပိတ်မမှောက်ခင်ကဆိုရင် သိန်းသန်းကွန်မြူနစ်တွေရဲ့ အင်အားဟာရန်ကုန်မှာ အတောင့်ဆုံးပဲ။ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်စေတနာ ကိုယ်ပြန်အကျိုးပေးတယ်ဆိုတာလို ဒီသပိတ်ကို အတင်းမှောက်ခိုင်းတဲ့အချိန်ကစပြီး ရန်ကုန်မှာဆိုရင် သူတို့ရဲ့ အလုပ်သမားအင်အားဟာ အတော်ကြီးကျသွားတယ်။

အလုပ်သမားနဲ့ကိုင်ပေါက်လို့မရတော့ ဖဆပလကို ကျောင်းသားတွေနဲ့ ကိုင်ပေါက်ဖို့ ဒီသိန်းသန်းကွန်မြူနစ်တွေပဲ ထပ်ပြီး ကြံကြပြန်တယ်။ ဗမာနိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ ကျောင်းသားသမဂ္ဂရဲ့အလုပ်အမှုဆောင်ထဲမှာ သိန်းသန်းကွန်မြူနစ်တွေရဲ့ သြဇာခံတွေပါတယ်။ သိန်းသန်းကွန်မြူနစ်တွေဟာ အဲဒီသြဇာခံတွေကတစ်ဆင့် ဗမာနိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာကျောင်းသားသမဂ္ဂကို ကြိုးကိုင်ကြတယ်။ သူတို့ရဲ့ပယောဂနဲ့ပဲ ဇန်နဝါရီလ ၂၀ ရက်နေ့မှာ တစ်နိုင်ငံလုံးကျောင်းသားသပိတ်မှောက်အောင် ဆုံးဖြတ်ချက် ချကြတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ ဘိလပ်ဆွေးနွေးပွဲနှင့်ပတ်သက်ပြီး အတော်လေး အလုပ်ရှုပ်နေတုန်းဖြစ်တယ်။

ဒါပေမယ့် သူတို့စေတနာနဲ့သူတို့ကို အကျိုးပေးတယ်ဆိုတဲ့အတိုင်း သူတို့ရဲ့မသမာတဲ့ခြေလှမ်းကို ကျောင်းသားအများစုက မြင်ပြီး ထဆူကြရော။ ဒါနဲ့ သူတို့သြဇာခံတဲ့ကျောင်းသားအလုပ်အမှုဆောင်အဖွဲ့လည်း အယုံအကြည်မရှိအဆိုအသွင်းခံရပြီး ပြုတ်ကျသွားတာပဲ။

သိန်းသန်းကွန်မြူနစ်တွေရဲ့အကြံအစည်ကတော့ ဖဆပလ အစိုးရအဖွဲ့ဖြစ်တုန်း ဗိုလ်အောင်ကျော်တွေ များများပေါ်အောင်လုပ်ပေးဖို့ပဲ၊ ဒီလိုပေါ်တော့မှ ဖဆပလကိုလက်ညှိုးထိုးပြပြီး လူထုနဲ့ရန်တိုက်ပေးမှာပဲ။ တော်တော့ကို ပက်စက်တဲ့အကြံပေါ့။ ဒါပေမယ့် ကျောင်းသားလူများစု

ကလည်း အကင်းပါးပြီးသားဖြစ်နေလို့ သိန်းသန်းကွန်မြူနစ်တွေရဲ့ ပက်စက်တဲ့အကြံအစည်တွေဟာ အထမမြောက်ခဲ့ဘူး။

ကျောင်းသားတွေနဲ့ ကိုင်ပေါက်လို့မရပြန်တော့ သိန်း-သန်းကွန်မြူနစ်တွေဟာ ဖဆပလကို လယ်သမားတွေနဲ့ ကိုင်ပေါက်ပြန်ပြီ။ အခုနယ်တွေမှာ ဆန်တွေလုနေကြတာ သူတို့ရဲ့ ဖြူးညီလာခံ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေအတိုင်း လုနေ ကြတာပဲ၊ ဒီလိုဆန်တွေလုတာဟာ တကယ်ငတ်နေလို့လား၊ ဖဆပလကိုချောက်ချရအောင်လားဆိုတာ ကျွန်တော်အထူးရှင်းပြဖို့မလိုဘူး။ ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီး ဦးကျော်ငြိမ်းစာတွေထဲမှာ အစုံအလင်ပါပြီးပြီ။

ကဲ အခုကျွန်တော်ပြောခဲ့တာတွေကိုနားထောင်ပြီး သိန်းသန်းကွန်မြူနစ်တွေဟာ သူတို့အာဏာရမှုအတွက် အလုပ်သမားတွေ၊ ကျောင်းသားတွေ ၊ လယ်သမားတွေကို ဘယ်လို အလွဲသုံးစားလုပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ တိုင်းပြည်လူထုက ကောင်းကောင်း ချင့်ချိန်နိုင်ပြီလို့ ကျွန်တော် ယုံကြည်တယ်။ သိန်းသန်းကွန်မြူနစ်တွေဟာ တော်လည်းတော်တဲ့ လူတွေပါပဲ။ တရားအတိုင်းမဟုတ်ဘဲ ညစ်ညစ်ပတ်ပတ်နည်းတွေနဲ့ နိုင်ငံရေးအာဏာလုတဲ့နေရာမှာ တစ်တိုင်းတစ်ပြည်လုံးက သူတို့ကို ဆရာတင်ရမှာပဲ။

ခုတော့ သူတို့ရဲ့ကုလားဆရာကြီးဂျိုရှီက ဘာတွေ ညွှန်ကြားလိုက်တယ်လို့ မဆိုနိုင်ဘူး။ ဖဆပလနဲ့ညီညွတ်ရေးယူရမယ်လို့ တွင်တွင်ကြီးအော်နေကြပြန်ပြီ။ မဟုတ်မှလွဲရော ဖဆပလနဲ့ ညီညွတ်ရေးကြွေးကြော်သံဟာ ကျုပ်တို့ဖဆပလအဖွဲ့ဝင်တွေရဲ့မျက်လုံးထဲကို သဲနဲ့ပက်ဖို့အတွက်အသုံးပြုတာပဲလို့ ကျွန်တော်တစ်ထစ်ချစွဲထားလိုက်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လည်းဆိုရင် ဒီလိုညီညွတ်ရေးကြွေးကြော်သံတွေကို အော်ပြီးတဲ့နောက်မှာ သူတို့ဘက်တော်သားတွေဟာ ကျွန်တော်တို့ဘက်ကလူတွေကို ပိုပြီးသတ်သေးတယ်လို့ နယ်က တိုင်ကြားချက်တွေကို ကျွန်တော်ကြားရတယ်။ သူတို့ရဲ့ညီညွတ်ရေးကြွေးကြော်သံကိုကြားရပြီး ကျွန်တော်တို့လူတွေထင်ယောင်ထင်မှားဖြစ်နေတုန်း သူတို့က အငိုက်မှာဝင်ဝင်ပြီးချတာပဲဟု မိန့်ကြားခဲ့သည်။

ထိုမျှမက တစ်ဖက်က ညီညွတ်ရေးဟုကြွေးကြော်နေဆဲမှာပင် သိန်းသန်းကွန်မြူနစ်တွေ၏ဩဇာခံ သတင်းစာဂျာနယ်တို့တွင် ဖဆပလကို အပြင်းအထန် သွားပုတ်လေလွင့် ရေးခဲ့ကြသည်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက

“လူထုက ဖဆပလလုပ်ငန်းတွေ ပျက်ပြားအောင် ဆန်လုပ်ခဲ့တွေဟာ သိန်းသန်းကွန်မြူနစ်ပါတီတွေက လှုံ့ဆော်နေတုန်းရှိသေးတယ်။ အဲဒါတွေကိုကြည့်ပြီးတော့ သူတို့ရဲ့ ညီညွတ်ရေးအသံကောင်းဟစ်တာဟာ ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ဟစ်တာလဲဆိုတာ လယ်ပြင်မှာ ဆင်သွားသလို ထင်ရှားပြီးနေပါပြီ” ဟူ၍ မိန့်ကြားခဲ့သည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းဦးဆောင်သည့် ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ်ကြီးအား စစ်မဖြစ်မီက နိုင်ငံရေးလောကတွင် ပါဝင်ခဲ့သူ၊ ဂဠုန်ဦးစော၊ သခင်ဗစိန်၊ ဒေါက်တာဘမော်တို့၏ တိုက်ခိုက်မှုများ ၊ သခင်သန်းထွန်း၊ ဦးသိန်းဖေ (နောင်တွင်ဦးသိန်းဖေမြင့်) တို့ခေါင်းဆောင်သော သိန်းသန်းကွန်မြူနစ်တို့ ဖဆပလပေါ် တိုက်ခိုက်မှုတို့ကို ပြောပြီးနောက် ကွန်မြူနစ်ပါတီနှစ်ခြမ်းကွဲ တစ်ခြမ်းကိုခေါင်းဆောင်သူမှာ သခင်စိုးဖြစ်သည်။ သူ၏ပါတီကို အရပ်ခေါ် အလံနီကွန်မြူနစ်ဟူ၍ အသိများကြ၏။ ထိုအလံနီတွေ၏ အကြောင်းကို ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက-

“ဖဆပလရဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်ဂိုဏ်းသားဖြစ်တဲ့ အလံနီအကြောင်းကို ကျွန်တော်နည်းနည်းပြောချင်ပါတယ်” ဟူ၍အစချီပြီး အလံနီပါတီ ခေါင်းဆောင်သခင်စိုးအား ဘုရားစေတီမဟုတ်သော တောင်ပို့ကြီး ဟူသောအသုံးဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“အလံနီနောက်လိုက်တွေကတော့ သနားစရာတွေပဲ။ တောင်ပို့ကြီးကို ဘုရားမှတ်ပြီး ကိုးကွယ်နေကြတယ်။ သူတို့ရဲ့ဆရာကြီး သခင်စိုးဆိုတာကတော့ အစကလူကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်ပေမယ့် စိတ်၏ ဖောက်ပြန်မှုဒဏ်ကို မခံနိုင်တာနဲ့ ယခုတော့ ကြမ်းပိုးတော်လှန်ရေးသမားဖြစ်နေပြီ။ မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေးတွေ ဘာတွေကိုတောင် ထောက်မနေနိုင်တော့ဘူး။ ဒီလူဟာ ပိုက်ဆံသာ ခပ်များများရမယ်ဆိုရင် တောင်အကုန်လုံး လိုက်ဖျက်ပေးမှာပဲ။ ကျွန်တော်ပြောရင်ယုံပါ။ သူ့အကြောင်းကို ဒီလောက်ပဲ ပြောပါရစေ”

ကျွန်တော်တို့ဘီလပ်မှာ ဆွေးနွေးပွဲကျင်းပနေစဉ်က ကျွန်တော်တို့ဘက်က မဲတင်းပေးတဲ့အခြေအနေနဲ့ နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေးသမားမှန်သမျှ လွတ်လပ်ရေးဆန္ဒပြပွဲကြီးကို မြန်မာတစ်ပြည်လုံးမှာ ကျင်းပပေးကြတယ်။ သိန်းသန်းကွန်မြူနစ်တွေကတောင် ဒီဆန္ဒပြပွဲမှာ ဝင်ပြီးဆန္ဒပြကြသေးတယ်။ နယ်ချဲ့သမားတွေကို ဖဆပလဒီလို အင်အားပြနေတဲ့အချိန်မှာ သခင်စိုးတို့လူစုဟာ ဖဆပလကို မီးကုန်ယမ်းကုန်ပစ်ပြီး တိုက်တာပဲ။

အခုလည်း ရွေးကောက်ပွဲ မကျင်းပဖြစ်အောင်ဆိုပြီး သခင်စိုးတို့လူစုဟာ မီးကုန်ယမ်းကုန်လုပ်နေကြပြန်ပြီ။ အသက်ငင်နေတဲ့ ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့သမားတွေဟာ ဖဆပလရဲ့ အင်အားကို ဖြိုဖျက်ဖို့နဲ့ ဖဆပလက အပြင်းအထန်ကြိုးပမ်းနေတဲ့ ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးကြီးကို ဇာတ်မြောအောင် လုပ်ဖို့အတွက် သုံးစရာတခြားနည်းတွေမရှိတော့ဘူး။ ဒီလူတွေကိုပဲ အသုံးပြုကြရမှာပဲ။

ဤအချက်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော် ကြားရသည်မှာ သခင်စိုးသည် သူ၏စိတ်ချရသော တပည့်တစ်ဦးမှတစ်ဆင့် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် ဖဆပလကို မလိုလားသူတို့ထံမှ ငွေကြေးအထောက်အပံ့ရယူပြီး ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့်ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ်တို့ ပျက်စီးရာပျက်စီးကြောင်း ဆူပူမှုများလုပ်သည်ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။

ငွေကြေးထောက်ပံ့သူမှာ မည်သူဆိုသည်ကို သိပါသည်။ မဖော်ပြသင့်၍ ဤစာစုတွင် မထည့်သွင်းတော့ပါ။

ဤအကြောင်းကိုလည်း အလံနီကွန်မြူနစ်ပါတီဝင်တစ်ဦးက ပြောသဖြင့် သိရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ၁၉၄၇ခုနှစ်၊ မေလ နှစ်ရက်နေ့ဟု ထင်ပါသည်။

ထိုနေ့က ကျွန်တော် တာဝါလိန်းရှိ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ အိမ်သို့ ရောက်ပါသည်။ ဗိုလ်ချုပ်နှင့် တွေ့ပါသည်။ ဗိုလ်ထွန်းလှက စီစဉ်ပေး၍ ဖြစ်၏။ ကျွန်တော့်ကိုတွေ့လျှင် -

“ဟေ့ . . . မင်းပြန်ရောက်ပလား၊ ငါတော့မအားသေးဘူးကွာ” ဟု ဗိုလ်ချုပ်က ပြောပါသည်။ ပြီးမှဆက်၍ -

"ဒီလထဲမှာပဲ Constituent Assembly အတွက် ကြိုတင်ပြင်ဆင်မယ့် အစည်းအဝေးတစ်ခုဖဆပလနဲ့ခေါ်ဖို့ ရှိတယ်။ အဲဒီမှာ တို့ ရှေ့လုပ်မယ့် အစီအစဉ်တွေကို ငါက ပြောမယ်။ အဲဒီအစီအစဉ်ထဲမှာ Marxism အကြောင်းလည်း ပါမယ်။ အဲဒီခါကျတော့ မင်းရန်ကုန်မှာ ရှိနေရင် လာနားထောင်ပေါ့ကွာ" ဟု ပြောပါသည်။

"မင်းအနေနဲ့ မင်းသဘောပေါက်ထားရမှာ ငါပြောလိုက်မယ်။ နိုင်ငံရေးဆိုတာ အကွေ့အကောက်တွေ များတဲ့လမ်း ဖြစ်တယ်။ တစ်ဖြောင့်တည်းသွားတဲ့လမ်း မဟုတ်ဘူး။ ရှေ့တက်လိုက် နောက်ဆုတ်လိုက် ဘေးကပန်းပြီး တက်သွားလိုက်၊ လမ်းကြောင်းတိုရင် တိုသလို၊ ရှည်ရင်ရှည်သလို ပြောင်းလဲသွားရတတ်တယ်။ အဲဒါမျိုးကို လီနင် ကိုယ်တိုင်လည်း ပြောခဲ့ဖူးတယ်။ လီနင်ရေးတဲ့ Left-wing communism an infantile Disorder မြန်မာလိုတော့ သူငယ်နာတစ်ရပ်ဖြစ်သော လက်ဝဲဂိုဏ်းကွန်မြူနစ်ဝါဒ-အဲဒီစာအုပ်ထဲမှာပါတယ်ကွ။ ခဏခဏ မင်းဖတ်ကြည့်။ သဘောပေါက်လာလိမ့်မယ်။ အရေးကြီးတာက ငါတို့မင်းတို့ ယုံကြည်တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ပန်းတိုင်ကို ဘယ်တော့ မှမျက်ခြည်မပြတ်စေနဲ့။ ကဲ . . . ခုနေတော့ ဒါပဲပြောမယ်။ နောက်မှ တွေ့ရအောင်" ဟု ဗိုလ်ချုပ်က ပြောသည်။ ပြီးတော့မှဆက်ပြီး -

"တို့အစည်းအဝေးလုပ်ရင် မင်းတို့ကနားထောင်ကွာ၊ အခန်းထဲတော့ ဝင်လို့မရဘူး။ လိုတာရှိရင် ထွန်းလှကို ပြောလိုက်" ဟု မှာပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်ချုပ်ကိုအလေးပြုပြီး ပြန်ခဲ့၏။

ကျွန်တော်ရန်ကုန်တွင်ရှိနေစဉ် ဦးဗဆွေကိုလည်း သွားပြီးတွေ့ခဲ့ပါသည်။

တစ်နေ့တွင် မြန်အောင်သခင်ချစ်မောင်သည် သခင်မဒေါ်ရှိန် အိမ်သို့ ရောက်လာပြီး-

" ဟေ့ . . . ကိုချစ်လှိုင် ကိုဗဆွေကြီးက ခေါ်နေတယ်ဗျာ၊ လိုက်ခဲ့ပါဦး" ဟု ခေါ်သဖြင့် သူနှင့်လိုက်သွားရပါသည် ။ ဆူးလေဘုရားလမ်း ဦးဗဆွေရှိသည့်အခန်းသို့ ရောက်သွားပါသည်။

ဦးဗဆွေက -

"ငါတို့ သင်တန်းတစ်ခုပေးချင်တယ်ကွာ၊ အလုပ်သမားအစည်းအရုံးရဲ့ ရဲဘော်တွေကို ပေးရမှာ။ အဲဒီရဲဘော်တွေက တို့ပါတီဝင်တွေပဲ။ သူတို့ကို မော်စီတုံးရဲ့ နယူးဒီမိုကရေစီ New Democray ကို အခြေခံပြီး သင်တန်းပေးစမ်းပါ" ဟုပြောပါသည်။

မော်စီတုံး၏ဒီမိုကရေစီသစ်သည် ဂျပန်ခေတ်ကပင် သခင်စိုးထံမှ သိခဲ့ရသောစကားလုံးဖြစ်သည်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကလည်း ကျွန်တော်တပ်မှ ထွက်ပြီးစကပင် ဤစကားလုံးတွေပါခဲ့သည်။ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက "တို့ ပထမ လုပ်ရမှာက အမျိုးသားလွတ်လပ်ရေး (National Indepence)သည် ပထမ၊ ဒီမိုကရေစီသစ်ကိုအခြေပြုတဲ့ တော်လှန်ရေးက ဒုတိယကွာ၊ တတိယဖြစ်တဲ့ ဆိုရှယ်လစ်တော်လှန်ရေးက အဝေးကြီးလိုသေးတယ်ကွ၊ အဲဒါကို အသာထားဦး" ဟူ၍ ပြောခဲ့ဖူးပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်သည် မာ့က်စ်ဝါဒနှင့်ပတ်သက်ပြီး များစွာပြောခဲ့၏။ ကျွန်တော်သည် ဦးဗဆွေအား -

"ကျွန်တော့်ကို ဗိုလ်ချုပ်က မာ့က်စ်ဝါဒနဲ့ပတ်သက်ပြီး ခံယူရမယ့် သဘောထားတွေပြောခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်က ဗိုလ်ချုပ်ရဲ့သဘောထားက မက်စ်ဝါဒကိုခံယူပုံ ခံယူနည်းဟာ သခင်စိုးတို့နဲ့မတူတဲ့နည်းတွေပါ။ ကျွန်တော်က ဗိုလ်ချုပ်ရဲ့မာ့က်စ်ဝါဒပေါ်ခံယူပုံတွေ သဘောထားတွေကို ထည့်ပြောချင်ပါတယ်" ဟုပြောရာ ဦးဗဆွေက -

"ပြောပါကွာ . . . ရပါတယ်။ တို့လည်း ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနဲ့ သဘောထားမကွဲပါဘူး" ဟူ၍ ပြောပါသည်။

တကယ်တော့ ထိုသင်တန်းကို ကျွန်တော်မပေးဖြစ်ပါ။

အကြောင်းမှာ ဦးဗဆွေတို့တွင် ဖဆပလ ပဏာမပြင်ဆင်မှုညီလာခံ အတွက် အလုပ်များနေကြသည်။ သင်တန်းပေးရမည့်ရက်ကို ညှိ၍ မရနိုင်တော့သဖြင့် သင်တန်းပေးခြင်းကို မစတင်နိုင်တော့ပါ။

"အေးကွာ တို့စနိုင်တော့ မောင်ချစ်လှိုင်ကို အကြောင်းကြားပါမယ်" ဟု ဦးဗဆွေက ပြောပါသည်။

ကျွန်တော့်အတွက် တိတိကျကျ အလုပ်တာဝန်မရှိရကား၊ ကျွန်တော်သည် သခင်မဒေါ်ရှိန်အိမ်မှာပင် စာဖတ်ရင်း နားနေပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံဗိုလ်သိန်းတန် ၊ ဗိုလ်ကြည်တို့လာသဖြင့် စကားပြောရင်း အချိန်ကုန်ရသည်။ မကြာမီ သတင်းစာများတွင် ဖဆပလ ပဏာမ ပြင်ဆင်မှု ညီလာခံကျင်းပမည့်သတင်းကို ဖတ်ရပါသည်။ ထိုညီလာခံတွင် မိန့်ကြားမည့် မိန့်ခွန်း၏ တစ်စွန်းတစ်စကို ဗိုလ်ချုပ်က ကျွန်တော့်အား ပြောခဲ့ပြီးပြီ။ မင်းတို့က နားထောင်ကွာဟုလည်းပြောခဲ့ရာ ကျွန်တော် သွားရန် စီမံရပါတော့သည်။

စီမံဟုပြောရခြင်းမှာ ထိုညီလာခံသည် အမတ်များသာ တက်ရမည့် ညီလာခံဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်က အမတ်မဟုတ်ပါ။ သို့ပါ၍ ဖဆပလ အဖွဲ့ချုပ်သို့သွားပြီး ရုံးအဖွဲ့တွင် ညီလာခံကျင်းပမည့် ဂျူဗလီခန်းမကြီး အတွင်းသို့ ဝင်ခွင့်မရသော်လည်း ဂျူဗလီခန်းမဝင်းအတွင်း ဝင်ခွင့်ရရန် စီမံရပါသည်။ သို့ဖြင့် ၁၉၄၇ ခုနှစ်၊ မေလ ၁၉ ရက်နေ့တွင် ကျင်းပသော ဖဆပလပဏာမပြင်ဆင်မှုညီလာခံသို့ သတင်းစာဆရာများနှင့်ပြည်ပ လေ့လာသူများထိုင်ရန်ခင်းထားသည့် ကုလားထိုင်များတွင် ထိုင်ခွင့်ရပါ တော့သည်။

ထိုနေရာတွင် ထိုင်နေသော်လည်း ခန်းမတွင်း မိန့်ခွန်းပြောနေသော ဗိုလ်ချုပ်အသံကို ကောင်းစွာကြားနေရပါသည်။

ထိုသို့ထိုင်နေစဉ်တွင် သထုံသိန်းမောင်အမည်ခံ ကိုသိန်းမောင် ရောက်လာပါသည်။ သူနှင့်အတူရန်ကုန် ခရိုင်ဆိုရှယ်လစ်ပါတီ ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးဖြစ်သူ ကိုဘသိန်းပါလာပါသည်။ ကိုသိန်းမောင်က ကျွန်တော်နှင့်ကိုဘသိန်းကို မိတ်ဆက်ပေးပါသည်။

ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူသတင်းစာဆရာများလည်းထိုင်ပြီး သတင်း ရေးရန် မှတ်သားနေကြပါသည်။

ထိုနေရာတွင် သတင်းစာဆရာများအတွင်း သာဂရ ငစိုးအမည်ခံ မြန်မာ့အလင်းမှ ဦးစိုးမောင်ကိုတွေ့ရပါသည်။ သတင်းစာဆရာ မဟုတ်သော အခြားသူများကိုလည်း တွေ့ရ၏။ စိတ်ဝင်စားသူတွေဟု ထင်မိပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းမိန့်ခွန်းမှာ အလွန် စိတ်ဝင်စားဖွယ်မိန့်ခွန်း ဖြစ်ပါ၏။ကျွန်တော်တို့ နားထောင်နေသူအားလုံး စကားတစ်ခွန်း တစ်ပါဒမျှမပြောဘဲ အာရုံစိုက်ပြီး နားထောင်ပါ၏။

မိန့်ခွန်းက အတော်ရှည်ပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းပြောသော မိန့်ခွန်း၏အဓိကအချက်များမှာ ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေရေးဆွဲရာတွင် မြန်မာနိုင်ငံသည် ဒီမိုကရေစီ နိုင်ငံမျိုးဖြစ်ရမည့်အကြောင်း၊ အလုပ်သမား၊ လယ်သမားနှင့်ပြည်သူ အပေါင်းတို့၏ အကျိုးစီးပွားရေးများပါဝင်ရမည်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် တော်လှန်ရေးဆိုတာဘာလဲဟူသော တော်လှန်ရေး၏အဓိပ္ပာယ်ကို အင်္ဂလိပ်လိုရော မြန်မာလိုပါ ဟောသွားခဲ့ပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်၏မိန့်ခွန်းပြီးဆုံးသောအခါ သထုံ သိန်းမောင်က -

“ကောင်းလိုက်တာဗျာ . . . ကိုချစ်လှိုင်ရေ ဒီတိုင်းဆိုရင် Socialist Leadership ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒခေါင်းဆောင်မှုကို ဗိုလ်ချုပ်ကပဲ ပေးတော့ မှာပဲ။ ကျွန်တော်တော့ စိတ်ကျေနပ်တယ်ဗျာ”ဟုပြောရာ ကိုဗသိန်းက-

“ကိုသိန်းမောင်တို့၊ ကိုချစ်လှိုင်တို့ရေ . . . . . ဗိုလ်ချုပ်ပြောတဲ့ အင်္ဂလိပ်စာပိုဒ်ကို ကျုပ်ကို ရှင်းပြပါဦး” ဟုပြောရာ သထုံသိန်းမောင်က-

“ ဒီလိုဗျာ . . . တော်လှန်ရေးဆိုတာ အကြမ်းဖက်တာကို ဆိုလိုတာ မဟုတ်ဘူး၊ လူမှုဆက်ဆံရေးခေတ်ကြီးတစ်ခုကို ပြောင်းတဲ့အခါမှာ လူထု တစ်ရပ်လုံး စိတ်ပါလက်ပါ ပါဝင်ပြီး လူထုကိုယ်တိုင် နိုးကြားပြီး ပါဝင် ဆောင်ရွက်တာကိုပြောတာ။ တော်လှန်ရေးဆိုတာ စိတ်ကူးယဉ်ပြီး လုပ်လို့မရဘူး၊ တစ်ဖက်သတ်အမြင်နဲ့လည်း လုပ်လို့မရဘူး။ အခြေ အနေပေးမှ လုပ်လို့ရတယ်။ လူထုကလည်း ကိုယ်လုပ်ရမယ့်တာဝန်ကို အသိတရားနဲ့လုပ်ရမယ်လို့ဆိုတာ၊ သဘောကတော့ ဒါပါပဲဗျာ၊ ဗိုလ်ချုပ်က ကျွန်တော်တို့လူငယ်တွေကိုပြောတာထင်တယ်။ လူငယ်တွေထဲမှာ တိုက်မှုခိုက်မှုအကြမ်းဖက်မှု တော်လှန်ရေးလို့ထင်တဲ့လူငယ်တွေကို သတိပေးလိုက်တာပါဗျာ” ဟု ကိုသိန်းမောင်က မှတ်ချက်စကား ပြောပါ သည်။

“ကျွန်တော်ကတော့ဗျာ ဗိုလ်ချုပ်က ကျွန်တော့်ကို ပြောထားတာတွေလည်းရှိတော့ ကျွန်တော့်အမြင် လာမယ့် Constitution မှာ အခြေခံလူတန်းစားတွေရော တိုင်းရင်းသားလူမျိုးစုတွေပါ အားလုံးလက်ခံနိုင်ကျေနပ်နိုင်မယ့်အခွင့်အရေးတွေ၊ အချက်အလက်တွေပါအောင် ရေးဆွဲနိုင်ကြဖို့ လိုလိမ့်မယ်ထင်တယ်” ဟု ကျွန်တော်က မှတ်ချက်ပြုလိုက်မိသည်။

ဂျူဗလီခန်းမဝင်းမှထွက်ခဲ့ပြီး ကျွန်တော်က -

“ဒီမိန့်ခွန်းကို ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ်က စာအုပ် ထုတ်မယ်ထင်တယ်။ ဒီတော့မှ သွားယူပြီးလေ့လာရဦးမယ်” ဟု ပြောလိုက်ပါသည်။

ဂျူဗလီမှထွက်လာသောလူတိုင်းလိုပင် အားရကျေနပ်သောအမူအရာကို တွေ့ရ၏။ ဗိုလ်ချုပ်၏မိန့်ခွန်းကို ထောက်ခံကြ၏။ အားရကျေနပ်စွာ ကျွန်တော် နားထောင်နေပါသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင်ထွက်လာသော သတင်းစာများတွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏မိန့်ခွန်းကို ဖော်ပြကြ၏။ အချို့သောသတင်းများက မိန့်ခွန်းအပြည့်အစုံပင် ဖော်ပြ၏။ အချို့က ကောက်နုတ်ချက်သဘောအကျဉ်းရုံးပြီးထည့်သည်ကို ဖတ်ရပါသည်။

ကျွန်တော်သည် သတင်းစာများတွင်ဖော်ပြခဲ့သော ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏မိန့်ခွန်းကို ဖတ်နေရင်း တစ်ခါက ကျွန်တော့်အားပြောခဲ့သည့် သူ၏စကားများကို ကြားယောင်မိနေပါသည်။ ဗိုလ်ချုပ်သည်ထိုစကားကို အင်္ဂလိပ်လိုပြောပြီးမှ မြန်မာလိုပြောပါသည်။ သူ့စကားမှာ-

Every phase of development is to be regarded as progressive and revolutionary ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။ မြန်မာလို ဗိုလ်ချုပ်ပြောသည်မှာ ရှေ့သို့တိုးတက်ဖြစ်ပေါ်နေသောဖြစ်စဉ်တိုင်းသည် တိုးတက်သောသဘောလက္ခဏာနှင့်တော်လှန်ရေးသဘောကို ဆောင်နေသည်ဟု ပြောခဲ့ပါသည်။

ဒါကိုပင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက Social revolution ဟု ပြောခဲ့ပါသည်။

ထိုစကားကိုပင် စစ်မဖြစ်မီက သခင်သန်းထွန်းပြောခဲ့ရာတွင် ခေတ်ပြောင်းတော်လှန်ရေးဟုရေးခဲ့ပါသည်။ သခင်သန်းထွန်း၏ စကားကိုလည်း မှတ်ထားမိ၏။

ရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင်ကိုသွားရာတွင် တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် တိုးတက်စေရန် အစီအစဉ်များကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု လုပ်ရမည် ။ ထိုအလုပ်မှာ ဗိုလ်ချုပ် မြန်မာနိုင်ငံလွတ်လပ်ရေးရရှိရန် ပထမအဆင့်အနေဖြင့် အောင်ဆန်း-အက်တလီစာချုပ်ဖြင့် ဗြိတိသျှအစိုးရနှင့် နားလည်မှု ရယူခဲ့သည်။ ထိုစာချုပ်ပါ သဘောတူချက်အရ တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုရရှိရန် ပင်လုံစာချုပ်ကို ချုပ်ဆိုနိုင်ခဲ့ပြီး ရွေးကောက်ပွဲကျင်းပခြင်းကိုလည်း ပြီးမြောက်စေခဲ့သည်။

၁၉၄၇ ခုနှစ်၊ မေလ ၁၉ ရက်နေ့တွင် မိန့်ကြားသော မိန့်ခွန်းမှာ အခြေခံဥပဒေရေးဆွဲရာတွင် ပါဝင်ရမည့်အခြေခံအချက်များကို ရှင်းလင်းတင်ပြခြင်းဟူ၍ ကျွန်တော် နားလည်မိပါသည်။

မေလ ၂၄ ရက်နေ့ဟု ထင်ပါသည်။

ထိုနေ့မတိုင်မီကပင် ဗိုလ်ထွန်းလှနှင့်ကျွန်တော်တွေ့ပြီး ဗိုလ်ချုပ်နှင့်တွေ့ခွင့်ရရန် ပြောခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် နောက်နေ့နံနက်စောစောတွင် တာဝါလိန်းရှိ ဗိုလ်ချုပ်အိမ်သို့ ကျွန်တော် ရောက်သွားပါသည်။ နံနက်စောစောထတတ်သော ဗိုလ်ချုပ်သည် ဧည့်ခန်းတွင် သတင်းစာဖတ်နေဆဲ တွေ့ရပါသည်။ ကျွန်တော့်ကိုတွေ့လျှင်ပင် ဗိုလ်ချုပ်က -

“တို့က Left United Front ဖွဲ့ဖို့ ရည်ရွယ်ထားတယ်။ ဖွဲ့တဲ့အခါမှာ ဆိုရှယ်လစ်ပါတီက လူတွေ၊ ပြည်သူ့ရဲဘော်က လူတွေရယ်။ တစ်သီးပုဂ္ဂလက လက်ဝဲသမားတွေပါ ပါလိမ့်မယ်။ သခင်စိုးကိုတော့ ထည့်လို့မဖြစ်ဘူးကွ၊ သခင်စိုးက Marxism ကို အလွဲသုံးစား လုပ်နေတယ်။ သူနဲ့တော့ မဖြစ်တော့ဘူး။ သိန်းသန်းကွန်မြူနစ်ပါတီတော့ ခေါ်မယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့က ပေါင်းချင်အောင်လုပ်မှ တို့ ခေါ်လို့ဖြစ်မှာ။ တို့ ဖဆပလအပေါ်မှာထားတဲ့ မှားယွင်းတဲ့သူတို့ သဘောထားကို ပြုပြင်မှ ခေါ်မှာ။

အဲလိုမှ သူတို့သဘောထားမပြုပြင်ရင် ခေါ်လို့မဖြစ်ဘူး။ တို့ဘာသာ ဆက်လုပ်မှာပဲ။ ဒါကိုလုပ်ဖြစ်တော့ မင်းကို တာဝန်ပေးရမှာ။ လောလော ဆယ်တော့ တစ်နေ့ကဂျူဗလီဟောမှာ ငါပြောခဲ့တဲ့ အကြောင်းအရာ တွေကို ဖဆပလထဲမှာရော၊ ဆိုရှယ်လစ်ပါတီထဲမှာရော၊ ပြည်သူ့ရဲဘော် တွေပါ လူငယ်ပိုင်းတွေကို မင်းက ရောက်တဲ့နေရာမှာ ရှင်းပြနေရမယ်” ဟု ပြောပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကကျွန်တော့်အား တာဝန်မပေးဟုပြောပြီး တာဝန်ပေး လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သွယ်ဝိုက်သောနည်းဖြင့် တာဝန်ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်က ဗိုလ်ချုပ်အား -

“ဗိုလ်ချုပ်မိန့်ခွန်းကို ကျွန်တော် အစအဆုံး နားထောင်ပါတယ်။ မိန့်ခွန်းထဲမှာ နိုင်ငံတော်အာဏာကိစ္စ၊ ဒီမိုကရေစီကိစ္စ၊ လူမျိုးရေး အကြောင်း၊ တော်လှန်ရေးအကြောင်းတွေကို လူငယ်ပိုင်းတွေ သိအောင် ကျွန်တော် ရှင်းပြပေးပါမယ်” ဟုပြောရာ ဗိုလ်ချုပ်က -

“အေး Marx ဝါဒကို လေ့လာတဲ့နည်းပဲ။ အဲဒီအကြောင်းကို ငါ ပြောချင်တယ်။ မာ့က်စ်ဝါဒလေ့လာနည်းနဲ့ပတ်သက်လို့ အချက် နှစ်ချက်ကို ပိုင်းခြားပြီးသိရမယ်။

ပထမအချက်က မာ့က်စ်ဝါဒကို ပုံသေကျမ်းဂန်ဝါဒအဖြစ်လေ့လာ တာမျိုး မလုပ်ရဘူး။ Dogma မယူနဲ့ကွာ၊ Creative ဖြစ်ရမယ်။ အဲဒီ စကားမျိုး ထပ်ဖြည့်ရမှာက Citically creative ဖြစ်ရမယ်။ ဝေဖန် ဆန်းစစ်ပြီး ထိုးထွင်းဖန်တီးကြံဆတဲ့နည်းနဲ့ လေ့လာရမယ်။ အဲဒီလို လေ့လာတဲ့အခါမှာ မင်းတို့ငါတို့ သိထားတဲ့အကြောင်းနဲ့ လေ့လာရမယ်။ အဲဒီလိုလေ့လာတဲ့အခါ မင်းတို့ငါတို့သိထားတဲ့ အကြောင်းနဲ့အကျိုး၊ အပြန်အလှန်လေ့လာရမယ်ဆိုတဲ့ Dialectical Method အသိကို အသုံးပြု ပြီး လေ့လာရမယ်။ မင်း အမြဲသတိမလစ်ဖို့ သိနေရမှာက မာ့က်စ်ဝါဒဟာ ပြီးပြည့်စုံခြင်း မရှိသေးဘူး။ မပြုပြင် မပြောင်းလဲနိုင်တဲ့ဝါဒလည်း မဟုတ် ဘူး၊ ကိုယ့်တိုင်းပြည် ကိုယ့်အခြေအနေနဲ့ကိုက်ညီအောင် လုပ်တတ်ရ မယ်လို့ပြောခဲ့တဲ့ လီနင်ရဲ့စကားပဲ။

ဟိုထဲမှာ ပါတယ်ကွာ။ Our programe ဆိုတဲ့ လီနင်ရေးခဲ့တဲ့ စာအုပ်ထဲမှာ ပါတယ်” ဟူ၍ ပြောပါသည်။

သို့သော် ထိုစကားကို ကျွန်တော်ဗိုလ်ချုပ်ထံမှ ဒုတိယအကြိမ် ကြားရခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ကျေနပ်သောအနေဖြင့် ခေါင်း တညိတ်ညိတ် ဖြစ်မိ၏။ ဗိုလ်ချုပ်က -

“ဒုတိယအချက်အနေနဲ့ကတော့ မာ့က်စ်ဝါဒအရလေ့လာနည်း Marxist method of study ပဲ ဖြစ်တယ်။ အဲဒီနှစ်ချက်ကို ပိုင်းခြားပြီး သိရမယ်။

မာ့က်စ်ဝါဒအရလေ့လာနည်းဆိုတာ မာ့က်စ်က တိုင်းပြည်တစ်ခုရဲ့ စီးပွားရေးဘဝအခြေအနေကို လေ့လာရမယ်။ စီးပွားရေးအခြေအနေ အရ တည်ရှိနေကြတဲ့ လူတန်းစားအသီးသီးရဲ့အနေအထား၊ အလွှာ အသီးသီးရဲ့အနေအထား၊အဲဒီလူတန်းစားတွေ အလွှာတွေထဲမှာရှိနေတဲ့ Group အနေအထား၊ အဲဒါတွေကို သိရှိ လေ့လာထားရမယ်။ အဲဒီ လူတန်းစားတွေရဲ့ အကျိုးစီးပွားရေးအလားအလာတွေကို သိတတ် မြင်တတ်အောင်လေ့လာရမယ်။ အကျိုးစီးပွားတွေရဲ့ အားပြိုင်နေကြတဲ့ Movement ကို လေ့လာရမယ်။ အဲဒါတွေကိုသိပြီးတော့မှ နိုင်ငံရေး လုပ်ငန်းစဉ်တွေ နိုင်ငံရေးသဘောတရားတွေကို ချတတ်ရမယ်။ အဲဒါ နိုင်ငံရေးသမားတိုင်းရဲ့တာဝန်ပဲ။

အခု ငါပြောခဲ့တာတွေကို မျက်ခြည်မပြတ်လေ့လာနေရမယ်။ အဲဒါမှ မင်းတို့အမြင်တွေ ကျယ်လာကြလိမ့်မယ်။ ငါပြောချင်တာတော့ ဒါပဲ”

ထိုသို့ပြောပြီး ဗိုလ်ချုပ်၏စကား ခေတ္တရပ်သွားစဉ် တိုတ်တိုက် ဆိုင်ဆိုင် ဗိုလ်စိန်မှန်ရောက်လာပါသည်။ နောက်ထပ် ဆိုရှယ်လစ်ပါတီ အထွေထွေအတွင်းရေးမှူးဦးဗဆွေ ရောက်လာပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ထံသို့ ဤသို့သူတို့ရောက်လာသည့်အတွက် ကျွန်တော် ထိုင်ရာက ဗိုလ်ချုပ်ကို နှုတ်ဆက်ရန် ထလိုက်ပါသည်။ ဗိုလ်ချုပ်က -

“ဒီနေ့တော့ ဒါပါပဲကွာ နောက် တွေ့ကြသေးတာပေါ့” ဟူ၍ နှုတ်ဆက်စကားပြော၏။ ကျွန်တော်က ဗိုလ်စိန်မှန်နှင့်ဦးဗဆွေကို နှုတ်ဆက်ပါသည်။ ဦးဗဆွေက -

"မောင်ချစ်လှိုင် တို့ဆီလည်းလာခဲ့ပါဦးကွာ" ဟုပြောရာ ကျွန်တော်က "ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ" ဟုပြောပြီး ဗိုလ်ချုပ်အိမ်မှ ထွက်ခဲ့ပါသည်။

မေလကုန်ခါနီးတွင် ကျွန်တော် ရန်ကုန်မှထွက်ခဲ့ပြီး မန္တလေးသို့ ရောက်လာပါသည်။ မန္တလေးသို့ ဗိုလ်သစ်မရောက်သေးပါ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် မိုးကုတ်သို့ထွက်ခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော့်ဖခင်မှာ မိုးကုတ်စာတိုက်မှ ပြောင်းရမည်ဟူသော သတင်းကြားရသောကြောင့် မိုးကုတ်သို့ ဆောလျင်စွာ ပြန်ချင်နေပါသည်။

မိုးကုတ်သို့ ကျွန်တော်ရောက်လျှင် ဖေဖေက -

"အတော်ပဲဟေ့ . . . တို့တွေ မုံရွာပြောင်းရမယ်။ အခု ထုပ်ပိုးပြင်ဆင်နေရပြီ" ဟု ပြောပါသည်။

ကျွန်တော် ဇွန်လ သုံးရက်နေ့တွင် မိုးကုတ်သို့ရောက်ပြီး ဇွန်လ လေးရက်နေ့တွင် ဖေဖေတို့နှင့်အတူ မုံရွာသို့ ထွက်ခဲ့ရပါသည်။ ထိုစဉ်က မိုးကုတ်မှ မုံရွာသို့သွားရသောခရီးမှာ မိုးကုတ်မှ သပိတ်ကျင်းသို့သွားရ၏။ သပိတ်ကျင်းမှ ကျောက်မြောင်း၊ ကျောက်မြောင်းမှရွှေဘို၊ ရွှေဘိုမှ စစ်ကိုင်း၊ စစ်ကိုင်းမှမုံရွာသို့ အဆင့်ဆင့်သွားရပါသည်။

မုံရွာတွင်ရှိနေသော ပြည်သူ့ရဲဘော်များ၊ ဆိုရှယ်လစ်ပါတီဝင်များကို ကျွန်တော် တွေ့ရန်အချိန်မရခဲ့ပါ။ မုံရွာမှ ပြန်လာပြီး စစ်ကိုင်းသို့ ဝင်ခဲ့ပါသည်။ စစ်ကိုင်းသခင်လှမောင်အိမ်တွင် တည်းပါသည်။ သခင်လှမောင်မှာ နောင်အခါတွင် စစ်ကိုင်းဖဆပလခေါင်းဆောင်နှင့် ပြည်သူ့လွှတ်တော်အမတ်ဖြစ်လာမည့်သူ ဖြစ်ပါသည်။

ထိုအချိန်က စစ်ကိုင်းတွင် ဖဆပလပြင်ဆင်မှုညီလာခံ သွားကြသော အမတ်တို့ ပြန်မရောက်သေးပါ။ သို့သော် သခင်လှမောင်နှင့် ပတ်သက်သော နိုင်ငံရေးစိတ်ဝင်စားသူတို့အား ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ သဘောထားကို ရှင်းပြပါသည်။

အချိန်အားသောအခါ စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးတစ်လျှောက် ဘုရားစေတီများကို ဖူးခဲ့ပါသည်။ စစ်ကိုင်းတွင် ဘုရားတွေစုံသလောက်ဖူးပြီး

နောက်ရွှေဘိုသို့ ထွက်ခဲ့၏။ ရွှေဘိုမြို့ ကျောက်မြောင်းသွားလမ်းတွင် ရှိသော ပြည်သူ့ရဲဘော်ရုံးတွင် တည်းခိုပါသည်။

ရွှေဘိုတွင် ပြည်သူ့ရဲဘော်ခေါင်းဆောင်များအား ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏သဘောထားကို ရှင်းပြပါသည်။ အလံနီပါတီဝင်တွေနှင့် ကျွန်တော်ခင်ပါသော်လည်း သူတို့နှင့် မတွေ့ခဲ့ရပါ။ အလံနီပါတီဝင်တို့သည် တောမခိုသေးသော်လည်း လူလုံးပြနေခြင်းမရှိ။ ရှောင်ဖယ်ဖယ် နေကြသည်ကို လေ့လာမိပါသည်။ ရွှေဘိုတွင် ၁၀ ရက်ခန့်နေပြီးနောက် မိုးကုတ်သို့ ပြန်ခဲ့ပါသည်။

မိုးကုတ်သို့ ကျွန်တော်ရောက်သောအခါ မိုးကုတ်ဖဆပလအဖွဲ့ဝင်များက ကျွန်တော့်အား ရန်ကုန်မှတာဝန်ပေး၍ ရောက်လာသောသူဟူ၍ ထင်ကြ၏။ ကျွန်တော့်ကိုမေးကြ၊ လေ့လာကြရန် စိတ်ဝင်စားနေကြ၏။ သူတို့ကို ကျွန်တော်က ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏မိန့်ခွန်းအရ ကျွန်တော့်အား ဗိုလ်ချုပ်က ရှင်းပြခိုင်းသည့်အချက်များကို ရှင်းပြပါသည်။

ကျွန်တော် မိုးကုတ်တွင်ရှိနေစဉ် ဖွဲ့စည်းမှုမပြုရသေးသည့် ကျေးရွာအုပ်စု ဖဆပလအဖွဲ့များကို ဖွဲ့စည်းပေးခြင်း၊ အချို့သော နိုင်ငံရေးစိတ်ဝင်စားသူတို့က ကျွန်တော့်အား လာရောက်တွေ့ဆုံပြီး ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းပြောသကဲ့သို့ တစ်နှစ်အတွင်း လွတ်လပ်ရေး ရနိုင်၊ မရနိုင် စသည့်အခြေအနေများကို မေးကြဖြေကြခြင်းဖြင့်သာ အချိန်ကို သုံးရပါသည်။

ထိုစဉ်ကမိုးကုတ်မြို့မှ အပြင်ဘက်တစ်မိုင်ခန့်အကွာလောက်တွင် ကျောက်ထူထပ်သော ကုန်းလေး၏အောက်နားတွင် ဂိစ္စဂုတ်ဂူဟူ၍ရှိပါသည်။ ထိုဂူတွင် တရုတ်အမျိုးသားမဟာယာနဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးရှိပါသည်။ ဆရာတော်၏ဘွဲ့တော်မှာ Revervend Wanhee ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။

သူ၏တပည့် ဘုန်းတော်ကြီးမှာ တိဘက်လူမျိုး ထေရဝါဒ ဘုန်းတော်ကြီး ဖြစ်ပါသည်။ ထိုဘုန်းတော်ကြီး၏ဘွဲ့မှာ Lin Quan ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။ သူက သူ့ကိုယ်သူ ဦးဇင်းလင်ကွမ်းဟူ၍ ပြောတတ်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ဘုန်းတော်ကြီး ဝမ်ဟီးထံသို့ နေ့ခင်းပိုင်း သွားလေ့ရှိပါသည်။ ဆရာတော် ဝမ်ဟီးမှာ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်တွင် ပါမောက္ခ ဒေါက်တာလူ့စ်တို့နှင့်အတူတူ လူဘဝက စာသင်ပေးခဲ့သူဖြစ်သည်။ သူသည် ဂျာမနီတွင်နေခဲ့ဖူးပြီး ဂျာမန်စကားပြောသကဲ့သို့ အင်္ဂလိပ်လိုလည်း ကျွမ်းကျင်စွာတတ်၏။ ကျွန်တော်မှုအား အင်္ဂလိပ်လိုပင် စကားပြော၏။

ဆရာတော် ဝမ်ဟီးအား မိုးကုတ်မြို့ရှိ တရုတ်လူမျိုးများက အလွန်ကြည်ညို အားထားကိုးကွယ်ကြပါသည်။ ရက်ရက်ရောရော လှူကြပါသည်။

ဆရာတော်ဝမ်ဟီးသည် ကျွန်တော့်အား တရုတ်ပြည် အတွေးအခေါ်များ တရုတ်ပြည်တွင် ထွန်းကားခဲ့သော ဒဿနများကို ပြောပြပေးပါသည်။ အထူးသဖြင့် တာအို (Taoism) ဝါဒကို ရှင်းပြတတ်ပါသည်။

တာအိုဝါဒဆိုသည်မှာ ရှေးတရုတ်ပညာရှိကြီးများမှ ချမှတ်ထားခဲ့သော သဘာဝတရားဝါဒ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုဝါဒနှင့်ပတ်သက်သော အချက်အလက်များကို ကြားခဲ့မှတ်သားခဲ့ရပါသည်။

ထိုဝါဒတွင် ထေရဝါဒဗုဒ္ဓဘာသာနှင့် သဘောချင်းတိုက်ဆိုင်သော အယူအဆများ ယခုခေတ်သိပ္ပံပညာနှင့်တိုက်ဆိုင်သော အယူအဆများ ပါဝင်ပါသည်။ ကျွန်တော့်အဖို့မူ ထိုစဉ်က ထိုသဘောတရားတို့ထက် မာ့က်စ်ဝါဒသဘောတရားကိုသာ ပိုမိုစိတ်ဝင်စားနေသောကြောင့် ဆရာတော်ဝမ်ဟီး၏ တာအိုဝါဒပေါ်တွင် အာရုံစူးစိုက်မှု အားနည်းခဲ့ပါသည်။

ဆရာတော်ဝမ်ဟီးက မာ့က်စ်ဝါဒနှင့်ပတ်သက်ပြီး အလွန်အကျွံမစွဲလမ်းရန် ပြောပါသည်။ အကြောင်းမှာ -

"တရုတ်ပြည်ကြီးဟာ ဆင်းရဲတဲ့သူများတယ်။ ဒါကြောင့် ကွန်မြူနစ်ဝါဒကို တရုတ်တွေစိတ်ဝင်စားခဲ့တယ်။ ကွန်မြူနစ်ဝါဒရောက်စဉ်က ကွန်မြူနစ်ဟူ၍ မသုံးဘဲ ဘော်လ်ရှီဗစ်ဟူ၍ သုံးခဲ့တယ်။ တရုတ်လူမျိုးများ ဤဝါဒကို စိတ်ဝင်စားနေ၍ ဒေါက်တာဆွန်ယက်ဆင်က ဆန်မင်းချူအီ အမည်ခံ ပြည်သူ့တရားသုံးပါးဝါဒကို ဘောလ်ရှီဗစ်ဝါဒနှင့်ပေါင်းစပ်ပြီး လက်ခံလိုက်တယ်။

ပေါင်းစပ်ပေးပုံက ပြည်သူ့တရားသုံးပါးဆိုသည်မှာ -

၁။ လူမျိုးရေးတရား

၂။ ပြည်သူ့ဆန္ဒအာဏာဝါဒ

၃။ ပြည်သူ့ဝမ်းစာတရား ဖြစ်သည်။ ဆရာတော်ဝမ်ဟီးက ရှင်းပြရာတွင် တရုတ်ပြည်သည် စည်းရုံးမှု အားနည်းခဲ့သည်။ စည်းရုံးရန်လိုအပ်သည်။ စည်းလုံးညီညွတ်သော လူမျိုးကြီးဖြစ်ရမည်ဟု အမှတ် (၁) သဘောကို ရှင်းပြပါသည်။

အမှတ် (၂) ပြည်သူ့ဆန္ဒအာဏာဟာ ပြည်သူ့ဆန္ဒကို အခြေပြု၍ အုပ်ချုပ်ရေးကို ဆိုခြင်းဖြစ်သည်။ ယခုခေတ်သဘောရေးရလျှင် ဒီမိုကရေစီရေးဖြစ်သည်။

အမှတ် (၃) ဖြစ်တဲ့ ပြည်သူ့ဝမ်းစာဝါဒဆိုတာ ပြည်သူတစ်ရပ်လုံး စားဝတ်နေရေး ဝမ်းစာဖူလုံရမည်။ ဤသို့ဖူလုံရေးအတွက် ကွမ်ချန်ချူအိခေါ် ကွန်မြူနစ်ဝါဒကိုအသုံးချရမည်။ ဒေါက်တာဆွန်ယက်ဆင်၏ဝါဒကို အလိုက်သင့်အသုံးချသောကြောင့် ကွန်မြူနစ်ပါတီဟာ ကြီးပွားလာပြီ။ တစ်နေ့တွင် သူတို့တိုင်းပြည် အာဏာရလိမ့်မယ်ထင်သည်" ဟု ဆရာတော် ဝမ်ဟီးက ပြောခဲ့၏။ (၁၉၄၇ ခုနှစ် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း မကျဆုံးမီက ဖြစ်သည်)

"မာ့က်စ်တို့၊ လီနင်တို့၊ စတာလင်တို့ဝါဒကတော့ သူတို့ဟာ ဖိုက် Fight လို့ အမြဲသုံးနေတယ်။ ဒီစကားဟာ ဒေါသတရားပါတယ်။ ဒေါသတရားပါတဲ့အတွက် အမြဲတမ်းအရှည်တည်တံ့ငြိမ်းချမ်းရေးမရနိုင်ဘူး" ထိုစကားကို ထပ်ခါထပ်ခါ ပြောပြတတ်၏။ ကွန်မြူနစ်ဝါဒ မကောင်းဟူ၍ မပြောပါ။

ထိုမှတစ်ဖန် - ဆရာတော်က

"တို့ကိုးကွယ်တဲ့ ဗုဒ္ဓကတော့ Love Love လို့ အမြဲသုံးတယ်။ Fight Fight နဲ့ အတော် ခြားနားနေတယ်။ မင်း စဉ်းစားပေါ့ကွာ။ ဒါကို ခြားနားပြီး သိနေဖို့လိုတယ်"ဟူ၍ ဆုံးမပါသည်။

ထိုဆရာတော်သည် ကျွန်တော့်အား သံယောဇဉ်ကြီးပုံရပါသည်။ သွားတိုင်း ဆုံးမစကားပြော၏။ စားစရာတွေ ကျွေးတတ်၏။ ဆရာတော်ထံတွင် ကျွန်တော် ထူးခြားချက်ကိုတွေ့ရသည်။ အခြားတော့ မဟုတ်ပါ။

ဆရာတော်ထံတွင် ကျွန်တော်သွားတိုင်း မြွေ သုံးလေးကောင်တွေ့ရတတ်၏။ ထိုမြွေတွေကို ကျွန်တော် ကြောက်၏။ ကျွန်တော်သွားတိုင်း တုတ်တစ်ချောင်းကိုင်သွားတတ်ရာကျွန်တော့်ကိုမြင်လျှင် ဆရာတော်က “Come Come do not fear. do not fear ” ဟု ပြောပါသည်။ သူတို့ကို မေတ္တာထားပါ။ သူတို့က မင်းကို မေတ္တာပြန်ထားမည်။ ကြောက်စရာမလိုပါဟု ပြောတတ်ပါသည်။

မြွေတို့မှာ အစိမ်းရောင်တွေ ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာတော်ဝန်းကျင်တွင် သွားနေကြ၏။ ကျွန်တော်ကြောက်မှန်း သူတို့သိလားမသိ၊ ကျွန်တော်သွားလာသောအခါ ကျွန်တော်နှင့်ဆရာတော် စကားပြောရာသို့ မလာကြပါ။ နီ့ခွက်နားတွင် ခွေနေပါသည်။

မိုးကုတ်မြို့ မြောက်ယွန်းယွန်းတွင် ရေပူရွာရှိ၏။ ထိုရွာရှိ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်မှာ နိုင်ငံရေးဝါသနာပါသူဖြစ်သည်။ သခင်သာခင်က မိတ်ဆက်ပေးသောကြောင့် ကျွန်တော် ရောက်သွားလေ့ရှိပါသည်။

ထိုကျောင်းတွင် မြန်မာ့နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်များဖြစ်သည့် ကျုံမငေးသခင်တင်မောင်၊ ဗိုလ်ခင်မောင်လေး၊ ဦးကျော်ငြိမ်း၊ ဦးသိန်းဖေ (မြင့်)၊ ရဲဘော်သုံးကျိပ်ဝင် ဗိုလ်လရောင်ခေါ် သခင်ဘဂျမ်းတို့ လာတတ်၏။ ထိုကျောင်းတွင် တည်းခိုသွားခဲ့ကြ၏။ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းဝိုင်းကလည်း အလွန်ကျယ်ပါသည်။ စားစရာတွေကလည်း ပေါ၏။ ကျွန်တော်လည်း ဘုန်းတော်ကြီးမေးသမျှ မြန်မာနိုင်ငံ၏ ရှေ့ အလားအလာများကို တတ်သလောက်ဖြေရင်း ကျောင်းသို့ အသွားများခဲ့သည်။

ထိုသို့သွားရင်း ကျောင်းတွင် ဧည့်သည်၊ နိုင်ငံရေးသမားတို့နှင့် မတွေ့ရသောအခါ ကျွန်တော်တစ်ဦးတည်း ကျွန်တော်၏ရှေ့ရေးအတွက် ဘာတွေဆက်လုပ်ရမလဲဟူ၍ တွေးနေမိပါသည်။

တပ်မှထွက်ကတည်းက ယနေ့အထိ ကျွန်တော် နိုင်ငံရေးကို တိကျစွာ မလုပ်ခဲ့ရသေးပါ။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက တာဝန်ပေးရန်ရှိကြောင်း ကျွန်တော် သိပါသည်။ သူ၏အခေါ်ကိုစောင့်နေစဉ် ရှေ့ရေးကို တွေးရာတွင် ကိုယ်ရေးကိုယ်ရာရှေ့ရေးမဟုတ်ပါ။ နိုင်ငံရေးနှင့်ဆိုင်သော ရှေ့ရေးဖြစ်ပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက လက်ဝဲညီညွတ်ရေးတပ်ဦးဖွဲ့လျှင် မာ့က်စ်ဝါဒကို အခြေခံသောမာ့က်စ်ဝါဒနှင့်ကိုက်ညီသော ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒမျိုးကို ခံယူကျင့်သုံးရန်ဟုပြောထားပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် မိမိလေ့လာသိရှိပြီးဖြစ်သော မာ့က်စ်ဝါဒကိုလည်းကောင်း၊ မြန်မာပြည်သူတို့၏ ယဉ်ကျေးမှုဓလေ့နှင့်စိတ်နေသဘောထားများကိုလည်းကောင်း စုံစုံစေ့စေ့ လေ့လာနေရမည်ဟူသော သဘာပေါက်လိုက်ပါသည်။

ရေပူဆရာတော်နှင့်ဆွေးနွေးသည့်အခါတွင်လည်း ရေပူဆရာတော်က “ဟေ့ . . . မောင်ချစ်လှိုင်တို့၊ မင်းတို့ လက်ဝဲဝါဒတွေ ပြောတဲ့ဟာတဲ့အခါမှာ ဗုဒ္ဓတရားတော်နဲ့မဆန့်ကျင်အောင် ဆက်စပ်လို့ရအောင် ဟောကြ ပြောကြ” ဟူ၍ ဩဝါဒပေးတတ်ရာ ထိုအကြောင်းကိုလည်း ကျွန်တော် မှတ်သားထားလိုက်ပါသည်။

ထို့ကြောင့်မြန်မာနိုင်ငံတွင် လက်ဝဲဝါဒကိုလက်ခံသော ဝါဒသမားအချင်းချင်းလည်း ဝိဝါဒကွဲပြားပြီး အပြိုင်အဆိုင် စည်းရုံးကြရလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် မြင်မိပါသည်။

စာအုပ်ကြီးအတိုင်း ပြောဆိုလုပ်ကိုင်လေ့ရှိသော ကျွန်တော်၏ဆရာကြီးသခင်စိုးအုပ်စုကတစ်စု၊ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့်ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ်ကို ဆန့်ကျင်တိုက်ခိုက်ရမည်ဟူ၍ သဘောထားနေသော သခင်သန်းထွန်းကွန်မြူနစ်အုပ်စုက တစ်စု၊ သခင်စိုးဆန်ဆန် မာ့က်စ်ဝါဒကို စာအုပ်ကြီးအတိုင်း ခံယူလိုသော ဗမာပြည်ဆိုရှယ်လစ် ပါတီဝင်အချို့က တစ်စု၊ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ခေါင်းဆောင်မှုကို အကြွင်းမဲ့ခံယူကြသော်လည်း မာ့က်စ်ဝါဒကို လက်မခံလိုသော ပြည်သူ့ရဲဘော်အချို့က တစ်စု ၊ ဤသို့ အစုလေးစုခန့် ခြားနားမှုရှိနေသောအခြေအနေတွင်

လက်ဝဲညီညွတ်ရေးတပ်ပေါင်းစုကို ကျွန်တော်တို့ ဗိုလ်ချုပ်သည် ဘယ်လိုများ ဆောင်ရွက်သွားလိမ့်မည်လဲဟူသော မေးခွန်းကို ကျွန်တော့်ဖာသာ မေးနေမိပါသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဗိုလ်ချုပ်ကတော့ ဖြစ်မြောက်သလောက်ဖြစ်မြောက် အောင် လုပ်သွားလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် ယုံကြည်မိပါသည်။

ဤသို့လျှင် ကျွန်တော်သည် မယ်မယ်ရရ အလုပ်မရှိဘဲ တွေးနေမိ တတ်ပါသည်။

ဇူလိုင်လ ၁၃ ရက်နေ့ညတွင် နေ့ခင်းပိုင်းက ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း မြို့တော်ခန်းမတွင် မိန့်ကြားခဲ့သောမိန့်ခွန်းကို ရေဒီယိုမှတစ်ဆင့် နားထောင်ရပါသည်။

နောက်တစ်နေ့သတင်းစာတို့တွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက စကားလုံးခပ်ကြမ်းကြမ်းဖြင့် မြန်မာပြည် အနာဂတ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး စည်းကမ်းရှိဖို့ လက်မ မထောင်ကြဖို့ ထို့ပြင်ဖဆပလကို နှောင့်ယှက် ခြေထိုးသူတွေရှိကြောင်း၊ ခေတ်အဆက်ဆက်ပေါ်ခဲ့သော နိုင်ငံရေး ခေါင်းဆောင်များ၊ အစိုးရအဖွဲ့များနှင့်ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအစိုးရကို နှိုင်းယှဉ်ကြည့်သင့်ကြောင်း၊ အတိုက်အခံဆိုတာရှိစမြဲ၊ ဘုရားလက်ထက် ကပင် ဘုရားကို အတိုက်အခံပြုသူတွေရှိကြောင်း၊ သတင်းစာဆရာ၊ အတိုက်အခံနိုင်ငံရေးသမားတို့ကိုယ်တိုင် မတတ်သူတွေရှိကြောင်း စသဖြင့် အတော်လေးပင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောသွားခဲ့သည်။

သတင်းစာများရ၍ဖတ်ရသောအခါ မိုးကုတ်မြို့သူမြို့သားတို့ ဗိုလ်ချုပ်၏မိန့်ခွန်းကို သဘောကျကြ၏။ ထောက်ခံကြ၏။ ဤမိန့်ခွန်း နှင့်ပတ်သက်ပြီး လက်ဖက်ရည်ကြမ်းဝိုင်းများတွင် ဆွေးနွေးကြတော့ သည်။

အားလုံးသောလူထုသည် ဗိုလ်ချုပ်ခေါင်းဆောင်မှုအောက်တွင် ရှိနေကြပြီဟူ၍ ကျွန်တော် ခံစားမိ၏။

ကျွန်တော်မိုးကုတ်တွင် ကြီးကျယ်သောအကြောင်းမရှိဘဲနှင့်ပင် အချိန် ကုန်နေဆဲ တစ်နေ့ ညနေမှောင်မှောင် မည်းမည်းကာလတွင် ကျွန်တော် တည်းခိုရာနေအိမ်သို့ ကျွန်တော့်အစ်မတော် မမစောရောက်လာပြီး -

“ဟဲ့ ချစ်လှိုင် . . . ဗိုလ်ချုပ်တို့ သေလို့တဲ့” ဟုရုတ်တရက်ပြောလိုက် ပါသည်။

ကျွန်တော် ကြောင်သွား၏။ နှုတ်မှလည်း -

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူးဗျာ . . . ” ဟူ၍ ပြောလိုက်မိသည်။

ထိုသို့ပြောလိုက်မိသော်လည်း ကျွန်တော့်စိတ်က ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားပါသည်။ လမ်းများပေါ်တွင်လူတွေ စုဝေးနေသောအုပ်စု ဟိုတစ်စုသည်တစ်စု တွေ့နေရ၏။

ကျွန်တော်တည်းခိုနေသော အိမ်ရှင် မမရွှေကလည်း -

“ဟဲ့ . . . ဟုတ်ရဲ့လား မောင်ချစ်လှိုင်ရယ် . . . ကြားရတာ ရင်ထိတ်လိုက်တာ” ဟု ပြောပါသည်။

မကြာမီပင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကျဆုံးကြောင်း သတင်းသည် အမှန်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် သိလိုက်ရသည်။

ထိုနေ့ကား ဇူလိုင်လ ၁၉ ရက်နေ့ဖြစ်၏။

ဇူလိုင်လ ၁၉ ရက်နေ့တွင် ဗိုလ်ချုပ်တို့ လုပ်ကြံခံခဲ့ရ၏။ နေ့လယ် ၁၀ နာရီကျော်အချိန်ဖြစ်သည်။ ညနေပိုင်းတွင် ဘုရင်ခံ ဆာ ဟူးဘတ်စ်ရန့်စ်က ထိုစဉ်က ဖဆပလ အဖွဲ့ချုပ် ဒု-ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်နေသော သခင်နုအားခေါ်ယူပြီး အစိုးရသစ်ဖွဲ့စည်းလိုက်၏။

ညနေ သုံးနာရီခန့်တွင် လုပ်ကြံမှု၏တရားခံဖြစ်သော ဂဠုန်ဦးစော အား သူ၏ငယ်သားများနှင့်အတူ ဖမ်းဆီးလိုက်၏။

ညနေ ငါးနာရီတွင် All India Radio မှနေပြီး အိန္ဒိယနိုင်ငံ ဝန်ကြီးချုပ် ရှရီနေရူးက ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ကျဆုံးသောကြောင့် ဝမ်းနည်းကြောင်းနှင့် သခင်နုအစိုးရ၏နောက်တွင် ညီညွတ်စွာကြိုးပမ်း ကြပြီး ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းမျှော်မှန်းခဲ့သော လွတ်လပ်ရေးကို အရယူရန် တိုက်တွန်းအားပေးသည့် ကြေညာချက်ထွက်ခဲ့သည်။

ဤသတင်းတွေအားလုံးကို ကျွန်တော်သည် ဇူလိုင်လ ၂၀ ရက်နေ့ ကျမှပင် သေချာစွာသိရတော့၏။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကျဆုံးတာ သေချာသွားပြီ။

(၂၄-၅-၄၇) ရက်က ကျွန်တော်ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် စကား ပြောခဲ့၏။ ထိုစကားပြောရခြင်းသည် နောက်ဆုံးစကားပြောရခြင်းဟူ၍ ကျွန်တော် မခံစားမိခဲ့။

ကျွန်တော် တော်လှန်ရေးမတိုင်မီကာလအတွင်းက သင်တန်းတွေ ပေးခဲ့ဖူးရာ ဗိုလ်ချုပ်က ကျွန်တော့်ကို သူဖွဲ့စည်းမည့် လက်ဝဲညီညွတ်ရေး တပ်ဦးတွင် ပါဝင်မည့် ပြည်သူ့ရဲဘော်များ ၊ ဆိုရှယ်လစ်ပါတီဝင်များကို သင်တန်းပို့ချရန် တာဝန်ပေးဖို့ရည်ရွယ်ကြောင်း ကျွန်တော် နားလည် ထားမိပါသည်။ ပါလီမန်အစည်းအဝေးအပြီးလည်း သူ့ကို သွားတွေ့ရန် စိတ်ကူးလည်း ရှိပြီးဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် ကျွန်တော့်ဘဝတွင် မြေတွေ အတုံးအခဲလိုက်ပြိုကျသော အခါ မြေကိုအားကိုးသော ကျွန်တော် ရပ်တည်ရာမဲ့ဖြစ်ပြီး စိုးရိမ်နေသူ ကဲ့သို့ ခံစားနေမိရင်း လုပ်ရက်လေခြင်းဟူ၍ မခံမရပ်နိုင်သောစိတ်၊ မြန်မာနိုင်ငံ၏ လွတ်လပ်ရေးမျှော်မှန်းချက်တို့ ဝေးဝေးသွားတော့မည်လား ဟူ၍ ပူပန်သောစိတ်၊ ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံတွင်ဘာများ ရုတ်တရက် ဖြစ်လာဦးမလဲဟူသော စိတ်တို့ဖြင့် ရောထွေးယှက်တင်အတွေးတို့ ဘောင်ဘင်ခတ်နေပါသည်။

မျက်ရည် မကျမိပါ။ မငိုမိပါ။ ကျွန်တော့်စကားသံကတော့ တုန်လျက်ရှိပါသည်။

မိုးကုတ်မြို့ရှိ ဖဆပလအဖွဲ့ဥက္ကဋ္ဌသခင်အုန်းဖေနှင့်သခင်လှမောင် အပြင် အခြားသောသခင်များ ဖဆပလအဖွဲ့ဝင်အချို့တို့ ကျွန်တော့်ထံ ရောက်လာပါသည်။ သူတို့က ကျွန်တော့်ကို မေးနေကြပါသည်။ ကျွန်တော်က -

“ဘာမှ မသိသေးဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်က သခင်သာခင်ကို စောင့်နေ တာ၊ သူက လာမယ်ပြောလို့၊ သခင်သာခင်ကလည်း မလာသေးဘူး။ သခင်ဘသိန်းလည်း မလာသေးဘူး၊ ဒီတစ်ရက်နှစ်ရက်အတွင်း အခု တိုင်းဆို ရန်ကုန်ဆင်းရတော့မှာပဲ” ဟုပြောရာ သခင်လှမောင်က -

“မောင်ချစ်လှိုင်ဆင်းရင် ကောင်းမှာပဲ မင်းဆင်းသွားမှ ကောင်းမယ်။ သခင်သာခင်ကိုလည်း ပြောလိုက်ပါ။ တို့ စိတ်တွေထိခိုက်နေကြတယ် လို့ပြောလိုက်ပါ” ဟု ပြောပါသည်။

ရောက်လာသောသူတို့မှာ ဗိုလ်ချုပ်တို့ ကျဆုံးသောသတင်းကိုပင် တစ်ယောက်တစ်မျိုး ပြောနေကြပါသည်။

မိုးကုတ်တစ်မြို့လုံး တိတ်ဆိတ်နေကြသည်။

စကားသံပင် ကျယ်ကျယ်မပြောကြ။

အမျိုးသမီးတို့ ကြိတ်ပြီးငိုသံကို တစ်ချက်တစ်ချက်ကြားရ၏။

အရောင်းအဝယ်တွေရပ်ဆိုင်းပြီး ခြောက်ကပ်သော မြို့ကြီး ဖြစ်သွားတော့သည်။

နောက်နေ့တွင် သခင်အုန်းဖေအိမ်တွင် လူစုမိကြပြန်သည်။ အကြောင်းရှိ၍ မဟုတ်ပါ။ မနေ့ကအကြောင်းကိုပင် သူတစ်မျိုး ကိုယ် တစ်မျိုး ပြောနေကြပါသည်။

ထိုစဉ်တွင် ရေပူဆရာတော်ဘုရားရောက်လာသည်။

“ဒီမနက်မှသိတာကွ . . . ဘာထူးမလဲလို့ လာခဲ့တာ” ဟု ပြောပါ သည်။ ကျွန်တော်က -

“တပည့်တော်တို့လည်း ဘာမှမသိပါဘူးဘုရား၊ ရေဒီယိုက ကြေညာ တာတွေပဲ သိရတာ” ဟုပြောရာ ဆရာတော်က -

“သခင်နုကြီးရှိလို့ တော်သေးတာပေါ့ကွာ၊ လွတ်လပ်ရေးတော့ နှောင့်နှေးဖို့ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မယ် မထင်ပါဘူး” ဟု ပြောပါသည်။

သခင်လှမောင်က -

“ဒီကိစ္စတော့ နှောင့်နှေးဖို့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးဘုရား၊ လွတ်တော်မှာ အခြေခံဥပဒေတင်ဖို့ အဆင်သင့် ဖြစ်နေပါပြီ၊ ဒါတင်ပြီးရင် လွတ်လပ်ရေးဟာ ရပြီလို့မှတ်ယူရပြီ ဆရာတော်” ဟူ၍ လျှောက်၏။

ရေပူဆရာတော်က -

“အေးကွာ . . . အတော်ကြီးဆုံးရှုံးသွားတာကွ၊ ဒီလိုဆုံးရှုံးတာ အတော့်ကို နာတာပဲ” ဟု တဖျစ်တောက်တောက် ပြောနေပါတော့သည်။

ဇူလိုင်လ ၂၂ ရက်နေ့နံနက်တွင် ကျွန်တော်သခင်သာခင်၏ အမေ အိမ်သို့သွားပါသည်။

"အမေ . . . ကျွန်တော် ရန်ကုန်ဆင်းမလို့ အမေ့သားကို ဘာမှာ ဦးမလဲ" ဟု မေးပါသည်။

သခင်သာခင်၏မိခင်အမေအိုမှာ သူနှင့်ရွယ်တူအဘွားအိုကြီးတို့ စုဝေးပြီး ဗိုလ်ချုပ်တို့ ကျဆုံးသောသတင်းကို ပြောနေကြပါသည်။ ကျွန်တော်မှတ်မိသလောက်ကတော့ လှည်းဝိုင်းရပ်မှ ဒေါ်ထိုက်၊ ဒေါ်သန်း၊ ဒေါ်သိန်း၊ ဒေါ်ယု စသည်တို့ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ညနေပိုင်းတွင်သပိတ်ကျင်းသို့ ဆင်းသွားခဲ့ပြီး နောက်နေ့တွင် ကူးတို့သင်္ဘောဖြင့် မန္တလေးသို့ထွက်ခဲ့ပါသည်။ မန္တလေး တွင် ကြာကြာမနေတော့ဘဲ ရန်ကုန်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။

ရန်ကုန်သို့ရောက်သောအခါ သခင်မဒေါ်ရှိန်၏အိမ်တွင်ပင် တည်းခိုပါသည်။ ထိုအိမ်တွင် ဗိုလ်သိန်းတန်၊ ဗိုလ်ကြည်တို့နှင့်တွေ့ကြ၏။ ဗိုလ်သိန်းတန်က -

"ကျွန်တော်တို့လူကြီးတွေကတော့ ပြောနေကြတယ်။ ဖဆပလနဲ့ ညီညွတ်ရေးရအောင်လုပ်ကြဖို့လိုလာပြီလို့ပြောနေတယ် ကိုချစ်လှိုင်၊ ကျွန်တော် အဲဒီလို ကြားခဲ့တယ်။ ကိုချစ်လှိုင် ဘယ်လိုထင်သလဲ" ဟု မေးလျှင် ကျွန်တော်က -

"ကျွန်တော်က ခုမှ အထက်ပိုင်းက ပြန်ရောက်တာ၊ ဒီကိစ္စတွေ ဘာမှမသိသေးဘူး၊ ကျွန်တော့်မှာ ဗိုလ်ချုပ်တို့ကျဆုံးတဲ့အတွက် ခုထိ စိတ်ထိခိုက်တုန်းပဲ၊ လောလောဆယ်တွေးမိတာကတော့ တစ်တိုင်း တစ်ပြည်လုံးမှာ Law and order နည်းနည်းတော့ အားနည်းသွားတယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်ပါတယ်။ ဗိုလ်ချုပ်တို့ကျဆုံးတာကို ခင်ဗျား ဘယ်လို ထင်သလဲ" ဟုမေးရာ ဗိုလ်သိန်းတန်က -

"ဦးစောကို ဗိုလ်ကျော်ဇံတို့ လုပ်တဲ့ကိစ္စတုန်းက ကျွန်တော် ပြောခဲ့ တယ် မဟုတ်လား၊ ဒီကိစ္စဟာ မအေးဘူး၊ ဦးစောက ဂလဲ့စားချေတာ ဝါသနာပါတဲ့သူ၊ သူတုံ့ပြန်တာပဲ၊ ဒီထဲမှာ နယ်ချဲ့ပါတယ်၊ မပါတယ်

ဆိုတာတော့ ကျွန်တော် တထစ်ချမပြောနိုင်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဦးစောကို ဖမ်းထားပြီးပြီ၊ ဒီမှာလည်း ဦးစောကို အခုဖမ်း၊ အခုသတ်ပစ်လို့ မရဘူး၊ ဥပဒေအရ စစ်ဆေးရဦးမှာပဲ၊ ဒါတွေက ဥပဒေအကြောင်းပဲ၊ ကျွန်တော် ဒီဥပဒေကိစ္စတွေ မပြောတော့ဘူး။ ဒါပေမယ့် တပ်နီနဲ့ ပြည်သူ့ရဲဘော် တွေဟာ စိတ်ဝမ်းမကွဲကြဖို့ လိုတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ကြိုးစားကြမယ်" ဟု ပြောပါသည်။

ကျွန်တော်က -

"အဲဒီလို ကြိုးစားရင်းလက်ဝဲညီညွတ်ရေးကိုရအောင် ကျွန်တော်တို့ ကြိုးစားကြရမယ်။ ဒါနဲ့ပတ်သက်လို့ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက မေလ တုန်းက ကျွန်တော့်ကို ပြောသွားတာရှိတယ်။ လက်ဝဲညီညွတ်ရေး အတွက် ပေါင်းချင်းပေါင်းရင် သိန်းသန်းကွန်မြူနစ်တွေနဲ့ပေါင်းလို့ရနိုင် မယ်။ သခင်စိုးနဲ့တော့ မရနိုင်ဘူးတဲ့။ ဒါတောင် ခင်ဗျားတို့ ကွန်မြူနစ် တွေက ပေါင်းချင်အောင်လုပ်မှဖြစ်မယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်။ ဒီမှာတော့ ခင်ဗျားတို့ ကွန်မြူနစ်တွေက ဖဆပလကို လုံးဝပြစ်တင်ဝေဖန်မှုတွေ မလုပ်ရဘူး။ ဖဆပလမှာ အပြစ်တင်စရာတွေရှိဦးတော့ ခုနေခါ ဘာမှ မဝေဖန်နဲ့ဦးဗျာ" ဟု ကျွန်တော်က ပြောလိုက်ပါသည်။

သူတို့ စကားအနည်းငယ်ဆက်ပြောပြီး သူတို့ ပြန်သွားပါသည်။ နောက်နေ့တွင်ဦးဗဆွေမှာထားသည့်အတွက် ဦးဗဆွေဆီသွားခဲ့ သော်လည်း သူ့ကို မတွေ့ခဲ့ပါ။

နောက်ရက်တွင် ဆင်းဒဝစ်လမ်းရှိ ဦးကျော်ငြိမ်းနေထိုင်ရာအိမ်သို့ သွားပါသည်။ ထိုအိမ်တွင် သခင်သာခင်နေပါသည်။ သူ့ကိုတွေ့သော အခါ မိုးကုတ်မြို့အခြေအနေကို ပြောပြပါသည်။ သူ၏မိခင် ကျန်းမာ ကြောင်း၊ သူ၏ဇနီးမိသားစုတို့ ကျန်းမာကြောင်းပြောပါသည်။

သခင်သာခင်က -

"မင်းရန်ကုန်လာတဲ့အကြောင်း ပြောဦး" ဟု မေးပါသည်။ ကျွန်တော်က "ခုလာတာက နိုင်ငံရေးလုပ်ဖို့ လာတာပဲ၊ ဦးဗဆွေနဲ့လုပ်ဖို့ သူ့ဆီသွားခဲ့ပါတယ်။ သူနဲ့ မတွေ့ခဲ့ဘူး" ဟု ပြောရာ သခင်သာခင်က-

"ခုနေတော့ ဗိုလ်ချုပ်တို့ ကျဆုံးတာကြောင့် တို့တွေ ဘာမှ ဆုံးဖြတ်လို့ မရသေးဘူးကွာ။ ဒါပေမယ့် မင်းကိုတစ်ခုပြောမယ်။ ခု ရွှေဘိုမှာ ပြည်သူ့ရဲဘော်အဖွဲ့နဲ့ တို့ဆိုရှယ်လစ်တွေ တစ်ဖက်နဲ့ တစ်ဖက်စောင်နေတယ်လို့ သတင်းကြားရတယ်။ အဲဒီလူတွေကလည်း နှစ်ဖက်စလုံး မင်းနဲ့ကျွမ်းပြီးသားသူတွေဆိုတော့ မင်းပြောကြည့်ရင် ရနိုင်လိမ့်မယ်ထင်တယ် အဲဒီကို မင်းသွားမလား" ဟု မေးပါသည်။

"သွားမယ်ဗျာ . . . ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်မှာ ပိုက်ဆံမရှိဘူး" ဟု ပြောလျှင် သခင်သာခင်က -

"ငါရှာပေးမယ်" ဟု ပြောပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ၁၉၄၇ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လနှောင်းပိုင်းတွင် ရွှေဘိုသို့ ထွက်ခဲ့ပါသည်။ ခရီး စရိတ်အဖြစ် သခင်သာခင်ပေးသော ငွေ ၂၀၀ ပါခဲ့ပါသည်။

ရွှေဘိုတွင် ကိုတင်မောင်ညွန့်ခေါင်းဆောင်သော ရွှေဘိုခရိုင် ဆိုရှယ်လစ်ပါတီနှင့် ဗိုလ်ဘမင်း၊ ဗိုလ်ကြည်တို့ခေါင်းဆောင်သော ပြည်သူ့ ရဲဘော်တပ်ဖွဲ့ရှိလေသည်။ ကျွန်တော်သည် သူတို့ဆီမသွားဘဲ မြို့နယ် တွင် ဆိုရှယ်လစ်ပါတီကိုလိုလားသည့်ဖဆပလခေါင်းဆောင် စီးပွားရေး လုပ်ငန်းရှင်ဦးသန်းမောင်ကို သွားတွေ့ပါသည်။ ဦးသန်းမောင်ကို ကျွန်တော်က "ကျွန်တော့်ကို သခင်သာခင် လွှတ်လိုက်တာဗျ" ဟု ပြောရာ ဦးသန်းမောင်က -

"ခုတော့ ဘာမှ မဖြစ်သေးပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် . . . ခင်ဗျား ကိုတင်မောင်ညွန့်ဆီကို သွားပြီးတွေ့ပါဦး" ဟု ခိုင်းပါသည်။

ကိုတင်မောင်ညွန့်မှာ အလံနီပါတီ (သခင်စိုး)မှ ကူးပြောင်းလာသူ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် သွားတွေ့သောအခါ ကိုတင်မောင်ညွန့်က -

"ဖြစ်နေတာဒီလိုဗျာ၊ ကြီးမားတဲ့ပဋိပက္ခမရှိပါဘူး၊ သူတို့ကလည်း ကျွန်တော်တို့ကို စောင်တယ်ထင်လို့ ကျွန်တော်တို့က သတိနဲ့နေတာပါ။ စိတ်မပူပါနဲ့" ဟူ၍ ပြောပါသည်။

ကျွန်တော်က -

"ကျွန်တော် ရန်ကုန်က လာတာပါ။ တပ်နီက ဗိုလ်သိန်းတန်တို့ ဦးဇဆွေတို့လူကြီးတွေ ညီညွတ်ရေးလုပ်မယ်လို့ ကြားခဲ့တယ်" ဟုပြောပြီး ပြည်သူ့ရဲဘော်တပ်ဖွဲ့သို့သွားပြီး ဗိုလ်ကြည်တို့နှင့်ဆွေးနွေးခဲ့ပါသည်။

"ကျွန်တော် ဒီလာခါနီး ဗိုလ်မှူးအောင်တို့၊ ဗိုလ်သိန်းတန်တို့၊ ဦးကျော်ငြိမ်းတို့သခင်သာခင်တို့နဲ့ တွေ့ခဲ့တယ်။ ခင်ဗျားတို့ စောင်နေ တယ်လို့ လူကြီးတွေ စိတ်ပူနေကြတယ်" ဟုပြောရာ

ဗိုလ်ကြည်က -

"ဒီမှာ ကိုချစ်လှိုင် . . . ဒါသတင်းပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ သူတို့က ကျွန်တော်တို့ကို မျက်ကန်းမျိုးချစ်တွေ နိုင်ငံရေးမလုပ်တတ်ဘူး။ ဘာညာပြောတာဆိုတော့ စိတ်ဆိုးကြတာပေါ့။ တကယ်တော့ ခုဟာ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး" ဟုပြောပြသည်။ ကျွန်တော်က-

"ဒီလိုဆိုရင် ဗိုလ်သိန်းတန်တို့နဲ့လည်း ကျွန်တော်တွေ့ခဲ့တယ်။ လက်ဝဲညီညွတ်ရေးလည်း လုပ်ကြမယ်ကြားခဲ့တော့ ခင်ဗျားတို့ ညီညီ ညွတ်ညွတ်နေကြပေါ့ဗျာ၊ လူသတ်ဝါဒရှုတ်ချတဲ့ တရားပွဲတွေလုပ်ဖို့ ရန်ကုန်မှာကြားခဲ့တယ်။ ဒီမှာလည်း လူသတ်ဝါဒရှုတ်ချပွဲတွေ လုပ်ကြ ပေါ့ဗျာ၊ အဲဒီခါမှ ဆိုရှယ်လစ်ပါတီဝင်တွေရော ပြည်သူ့ရဲဘော် တပ်ဖွဲ့ဝင် တွေပါ ပူးတွဲလုပ်ကြရင်ကောင်းမယ်" ဟူ၍ ပြောလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော် ရွှေဘိုတွင် နှစ်ညခန့်နေပြီးပြန်ခဲ့ပါသည်။

ရွှေဘိုတွင်နေစဉ် ဦးသန်းမောင်အိမ်တွင် တည်းခိုပါသည်။ ဦးသန်းမောင်မှာ ပိုက်ဆံချမ်းသာသူဖြစ်ရုံသာမက မျိုးချစ်စိတ် ထက်သန်သူဖြစ်သည်။ ဘီအိုင်အေတပ်ဖွဲ့ဝင်၊ စစ်မဖြစ်ခင်က ယူဂျီ အဖွဲ့ဝင်၊ လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲတွင် ပါဝင်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ နိုင်ငံရေးသမား တို့အား ဒိုင်ခံကျွေးမွေးဧည့်ခံသူဖြစ်သည်။

ရွှေဘိုမှအပြန် စစ်ကိုင်းသို့ဝင်ခဲ့၏။ သခင်လှမောင်အိမ်တွင် တည်းပါသည်။ စစ်ကိုင်းတစ်မြို့လုံးလည်း ဗိုလ်ချုပ်တို့ကျဆုံးခြင်းကြောင့် ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်းဟူသော ဥတုကလွှမ်းမိုးနေကြသည်။ လူထု၏ လှုပ်ရှားပုံမှာ နွေးကွေး တိတ်ဆိတ် စိတ်တက်ကြွပုံမရှိ၊ မဖြစ်လို့သွားရ၊ လုပ်ရ၊ ပြောရသည့်သဘောမျိုးကိုတွေ့ရပါသည်။

သခင်လှမောင်က မြန်မာနိုင်ငံရှေ့ရေး ဆွေးနွေးသည့်အတွက် ကျွန်တော်က "ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသာ မကျဆုံးခဲ့ရင် ဗိုလ်ချုပ်ပြောတဲ့ အတိုင်း လက်ဝဲညီညွတ်ရေးကိုလုပ်ရင် ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ထည့် စဉ်းစားသေးတယ်ဗျာ၊ ဗိုလ်သိန်းတန်ဆီကတော့ ညီညွတ်ရေးလုပ်မယ့် သတင်းကြားခဲ့ရတယ်။ ဒီမှာလည်း ညီညီညွတ်ညွတ်ရှိဖို့လိုတယ်" လို့ ပြောလိုက်၏။

သခင်လှမောင်မှာ ထိုစဉ်က အလွတ်ပညာသင်ကျောင်းဆရာ ဖြစ်ပါသည်။ စစ်ကိုင်းတွင် ၁၀ ရက်ခန့်နေပြီး မန္တလေးသို့ဝင်ခဲ့၏။ မန္တလေးမဝင်မီ အမရပူရတွင်ရှိသော ရန်ကုန်ကပြန်လာစ သခင်ဘသိန်း နှင့်တွေ့ပါသည်။ သခင်ဘသိန်းက -

"ရဲဘော်မောင်ချစ်လှိုင် . . . မင်းက ရှေ့ တို့ဘယ်လိုဖြစ်မယ်ဆိုတာ ပြောပြစမ်းပါကွာ"

"ဦးလေးရာ ကျွန်တော်လည်းဘာမှ မသိဘူး။ ကျွန်တော်က မိုးကုတ်ရောက်နေတာ၊ လွတ်လပ်ရေးက ရမှာ သေချာတယ်။ လွှတ်တော်မှာ အခြေခံဥပဒေကို တင်နေပြီ၊ ဒါတွေပြီးရင် လွတ်လပ်ရေးဟာ ရဖို့ပဲရှိ တော့တယ်။ ဘာမှ ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက် ရှိတော့မှာမဟုတ်ဘူး၊ ရွှေဘိုလာရင်း ဦးလေးဆီ ဝင်လာတာ။ ကျွန်တော်ကတော့ ဘာ အဖွဲ့ အစည်းမှာမှ မပါသေးဘူး" ဟု ပြောပြလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော် မန္တလေးတွင် တည်းခိုသောအိမ်မှာ ကာယဗလ ဦးရွှေဆင့် (ကာယဗလဦးရွှေဆင့်- စာရေးဆရာမ ဒေါ်ရီရီကြိန်၏အစ်ကို) အိမ်တွင် တည်းခိုပါသည်။ ဦးရွှေဆင့်မှာ နိုင်ငံရေးဝါသနာပါသူဖြစ်၍ ကျွန်တော့်အား ဝမ်းသာအားရလက်ခံပါသည်။

ကျွန်တော် မန္တလေး သခင်ရွှေဆင့်အိမ်တွင် နှစ်ညခန့်တည်းခိုပြီး ရန်ကုန်သို့ ပြန်ခဲ့ပါသည်။

ရန်ကုန်ရောက်ပြီး နှစ်ရက်ခန့်နားပြီးနောက် ဦးဗဆွေကို သွားတွေ့ ပါသည်။ ဦးဗဆွေအား -

"ကျွန်တော် ရွှေဘိုက ပြန်ခဲ့ပါပြီ၊ သခင်သာခင် ခိုင်းလို့ သွားခဲ့တာ ပါ။ ဟိုမှာက ဒီကကြားသလို ဆိုရှယ်လစ်ပါတီခေါင်းဆောင်နဲ့ ပြည်သူ့

ရဲဘော်တွေအကြား တင်းမာမှုတွေရှိတယ်ကြားလို့ စေ့စပ်ဖို့သွားခဲ့တာပါ။ ဟိုမှာက ဒီကကြားသလိုမဟုတ်ပါဘူး၊ အေးအေးချမ်းချမ်းပါပဲ၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်ပြန်ခဲ့တာပါ" ဟုပြောပြရာ ဦးဗဆွေက -

"အေးကွာ ဒီလိုဖြင့် ကောင်းတာပေါ့" ဟု ပြောပြီး "နေပါဦး မင်းကရော . . . မင်းရှေ့ရေးအတွက် ဘယ်လိုလဲ" ဟု မေးပါသည်။ ကျွန်တော်က -

" ကျွန်တော့်အစ်ကိုကြီးတို့က ကျွန်တော့်ကို ဘာတာဝန်ပေးပါမလဲ၊ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ကွန်မြူနစ်ပါတီဝင်အနေနဲ့ သဘောတရားရေး ဟောပြောပို့ချရတဲ့ သင်တန်းဆရာလုပ်ခဲ့တာပါ။ အခုတော့ ကျွန်တော်ဟာ သင်တန်းဆရာအလုပ်မျိုးထက် သုတေသနအလုပ်မျိုးနဲ့အပြင် လူ ၄-၅-၆ ယောက်လောက်၊ ၁၀ ယောက်ထက် မများတဲ့ လူတွေ လက်ဖက် ရည်ကြမ်းဝိုင်းသဘောမျိုး ဆွေးနွေးတာကိုကြိုက်ပါတယ်။ အင်္ဂလိပ်လို ပြောရရင် Conversational discussion circle ပါ။ ဆိုလိုတာကတော့ အကြောင်းအရာတစ်ခုကို ဆွေးနွေးကြမယ်။ ပြေပြေလည်လည် ဆွေးနွေးတာမျိုး လုပ်ချင်ပါတယ်။ ဒီလိုသဘောမျိုး ဆွေးနွေးတာမျိုး ကျွန်တော်လုပ်ခဲ့တာ အောင်မြင်ခဲ့ပါတယ်။ အစ်ကိုကြီးတို့လိုချင်တဲ့ သဘောကို ပြောခိုင်းရင် ကျွန်တော်ဒီလိုဆွေးနွေးပွဲမျိုးနဲ့ အောင်မြင် အောင် ဆွေးနွေးနိုင်မှာပါ"ဟူ၍ ပြောပြလိုက်ပါသည်။ ထိုအခါ ဦးဗဆွေက -

"အေး ဒါလုပ်ရမှာပေါ့၊ ခုလောလောဆယ်ဆယ်တော့ New Democratic Revolution အကြောင်းကို ဆွေးနွေးဖို့လိုနေတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီကိစ္စတွေကို ခဏ ဆိုင်းထားကြရဦးမယ်။ ဗိုလ်ချုပ်တို့ ကျဆုံး လိုက်တော့ တို့မှာ စိတ်ထိခိုက်ကြရတယ်။ လူသတ်ဝါဒရှုတ်ချပွဲတွေ လုပ်ကြဦးမယ်၊ ကွန်စတီကျူးရှင်းပြီးသွားရင် အင်္ဂလိပ်အစိုးရနဲ့ လွတ်လပ်ရေးစာချုပ် ချုပ်ရဦးမယ်။ ချုပ်ရမယ့်ရည်ရွယ်ချက်ကလည်း ဖဆပလကြွေးကြော်သံဖြစ်တဲ့ တစ်နှစ်အတွင်း လွတ်လပ်ရေးရရမယ် ဆိုတဲ့အတိုင်း တို့ လုပ်ကြရတော့မယ်။ ဒီအလုပ်ကို ဘယ်သူတွေက

ဘယ်လိုနှောင့်ယှက်ဦးမယ် မသိဘူး၊ အခြေအနေက ကောင်းပါတယ်။ လွတ်လပ်ရေးရမှာကတော့ သေချာပါတယ်။

လောလောဆယ်တော့ မင်းတည်းနေကျနေရာမှာ နေပါဦးကွာ၊ တို့နဲ့လည်း အဆက်မပြတ်စေနဲ့ဦး” ဟု ပြောပါသည်။ ကျွန်တော်က “ ကျွန်တော့်ကိုဗိုလ်စိန်မှန်က ခေါ်ထားတယ်။ ကျွန်တော် ပြည်သူ့ရဲဘော်မှာလည်း သွားပြီး သင်တန်းပေးရမယ် ထင်တယ်။ ကျွန်တော် ဗိုလ်စိန်မှန်ဆီ သွားလိုက်ဦးမယ်” ဟု ပြောပြပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်စိန်မှန်ဆီသွားသော်လည်း သူတို့တွေ အလုပ်များနေသောကြောင့် ကျွန်တော်၏ သင်တန်းပေးရေးအလုပ် မဖြစ်တော့ပါ။

ထိုအခါတွင် ကျွန်တော်သည် ဆူးလေဘုရားအနီးပတ်ဝန်းကျင်ရှိ စာအုပ်ဆိုင်များသို့ သွားတတ်ပါသည်။ ထိုပတ်ဝန်းကျင်တွင် စမတ်နှင့် မူကာဒင်ဟူသောစာအုပ်ဆိုင်ရှိရာ ထိုဆိုင်တွင်မာ့က်စ်ဝါဒနှင့်လက်ဝဲဝါဒ စာအုပ်များကို စျေးချိုချိုနှင့်ဝယ်ပြီး ဖတ်နေပါတော့သည်။

ကျွန်တော့်အတွက် ထိုစာအုပ်များကို ဖတ်နိုင်သည့်အရည်အချင်းမှာ ကွန်မြူနစ်ပါတီဝင်ဘဝကပင် ရရှိခဲ့ပါသည်။ ထိုသို့ အရည်အချင်း ရရှိအောင် အထူးသဖြင့် အင်္ဂလိပ်ဘာသာမှ မြန်မာဘာသာသို့ ပြန်ဆိုတတ်အောင် ပြပေးခဲ့သူမှာ ဆရာကြီးသခင်စိုးပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။ နောက်ပိုင်းတွင် ဆရာကြီးသခင်စိုးနှင့်ကျွန်တော် နိုင်ငံရေးအရလည်းကောင်း၊ ဝါဒရေးအရလည်းကောင်း လမ်းကွဲခဲ့သည့်တိုင်အောင် လမ်းခွဲခဲ့ရသည့်တိုင်အောင် သူ၏ကျေးဇူးကို ယနေ့တိုင် မမေ့ခဲ့ပါ။

ထို့ပြင်ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ မိန့်ခွန်းများနှင့် တကွ ကျွန်တော့်အားမာ့က်စ်ဝါဒနှင့် မြန်မာနိုင်ငံရေးကိုမည်ကဲ့သို့ နည်းမှန်လမ်းမှန်ကျအောင်အသုံးပြုတတ်ရမည်ဆိုသည့် နည်းလမ်းကို ညွှန်ပြပေးခဲ့သည့် ဗိုလ်ချုပ်၏ပြောဆိုချက်များကို မမေ့ရအောင် ရေးမှတ်ထားခဲ့ပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ပြောခဲ့သောစကား အားလုံးနီးပါးလောက်ကို ယနေ့ထက်တိုင် ကျွန်တော် အလျဉ်းမမေ့ခဲ့ပါ။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်တွင် သီးခြားအလုပ်ဟူ၍ မယ်မယ်ရရ မရှိသေးသည့်အခါတွင် ဝယ်ထားသာစာအုပ်များကို ဖတ်ပါသည်။ နေ့ရှိသမျှ ဖတ်ပါသည်။ စာဖတ်၍ ငြီးငွေ့လာသောအခါ ခဏတာမျှ စာဖတ်ရပ်လိုက်ပါသည်။ စာဖတ်ရပ်သော် အတွေးတို့ ဝင်လာပါသည်။

ဦးဇဆွေစကားအရ လွတ်လပ်ရေးသည် မုချရလိမ့်မည်ဟူ၍ ယုံမိ၏။ ထိုအခါတွင် ကျွန်တော်ကျောင်းပြန်တက်မည်။ ပညာသင်မည်။ မိမိတတ်သောပညာဖြင့် တိုင်းပြည်အတွက် တာဝန်ထမ်းဆောင်မည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် မစို့မပို့ ရယူဆည်းပူးထားသော မာ့က်စ်ဝါဒဆိုရှယ်လစ်သဘောတရားဆိုင်ရာ ဝါဒဖြန့်ချိရေးဆိုင်ရာလုပ်ငန်းများကို ဆောင်ရွက်ရန် တစ်ဖက်က စဉ်းစားနေမိပါသည်။

ယနေ့ဤစာရေးနေစဉ်ပြန်တွေးသောအခါ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်တတ်သည်ဟုယုံကြည်ခဲ့သော နိုင်ငံရေး သဘောတရားတို့မှာ မစို့မပို့မျှသာ ဖြစ်ခဲ့ပေကြောင်းရှိသည်ကို နားလည်မိပေသည်။

ကျွန်တော်ရန်ကုန်တွင် ဤသို့နေသည့်အခိုက်မှာမူ ဂျူဗလီဟောတွင်ထားသော ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအပါအဝင် အာဇာနည်ခေါင်းဆောင်ကြီးများ၏ ရုပ်ကလာပ်ကို ကျွန်တော် မကြာမကြာ သွားရောက် အလေးပြုခဲ့ပါသည်။ ထိုသို့အလေးပြုရင်း ဗိုလ်ချုပ်အကြောင်းကို ကျွန်တော် တွေးနေမိတတ်ပါသည်။

ထိုသို့တွေးနေရင်း ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ စကားတစ်ခွန်းကို ရုတ်တရက် သတိရလာပါသည်။ ထိုစကားမှာ -

“မင်း History ကို Study လုပ်ကွာ” ဟူသော စကားဖြစ်ပါသည်။ မြန်မာလိုပြန်တွေးသောအခါ နိုင်ငံရေးတတ်ချင်ရင် သမိုင်းကို အမြဲတမ်း လေ့လာနေရမည်ဟူ၍ ပြောလိုရင်းဖြစ်ပါသည်။

ထိုအချက်ကား ကျွန်တော်၏ အသိဉာဏ်တံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်သလို ဖြစ်သွား၏။ ဤအကြောင်းကို ဂျပန်ခေတ်ကလည်း ဗိုလ်ချုပ်က ကျွန်တော်ကို ပြောခဲ့ပြီးဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် အထက်အညာဒေသမှ အောက်ပြည်ရန်ကုန်သို့ ရောက်ခဲ့ပြီ။ ရောက်လာရခြင်းအကြောင်းမှာ နိုင်ငံရေးလောကထဲသို့

ဝင်ရောက်ရန်ဖြစ်သည်။ လွတ်လပ်ရေးရရှိသည့်အချိန်အထိ နိုင်ငံရေးလုပ်ငန်းတွင် ကျွန်တော့်ဘဝကို မြှုပ်ထားရန်ဖြစ်ပါသော်လည်း လောလောဆယ်ဆယ်အခါမှာ ကျွန်တော့်တွင် မည်သည့်နိုင်ငံရေးတာဝန်မှ မရှိဖြစ်နေပါသည်။

ထိုသို့ဖြစ်ရခြင်းအကြောင်းမှာ နိုင်ငံရေးလုပ်မည်ဆိုလျှင် မိမိသဘော နှစ်ခြိုက်ရာပါတီအဖွဲ့အစည်းတစ်ခုခု၏ မြို့နယ်အဖွဲ့အစည်းတွင် ပထမအဆင့်အနေဖြင့် ပါဝင်ရပေမည်။ ထိုအချိန်က မြို့နယ်တိုင်းပင် နိုင်ငံရေးအဖွဲ့အစည်းအသီးသီးကပင် ဆိုင်ရာမြို့နယ်တို့တွင် မြို့နယ်အဖွဲ့ အဖွဲ့အစည်းအသီးသီးတို့ဖွဲ့စည်းပြီးနေပြီဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် ဗိုလ်ချုပ်တို့ကျဆုံးသည့်အတွက် နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်ကြီးများသည် စိတ်ထိခိုက်နေကြပါသည်။ လူသတ်ဝါဒရှုတ်ချပွဲများ ကျင်းပနေကြရပါသည်။ အာဏာရ ဖဆပလချုပ်အဖွဲ့ကြီးတွင်လည်း အဖွဲ့ချုပ်ကြီးကို မလိုလားသည့် အခြားသောအဖွဲ့အစည်းများ၏ ထိုးနှက်မှုများကလည်း ရှိနေပေလေရာ ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ်ကဖြစ်စေ၊ ဆိုရှယ်လစ်ပါတီကဖြစ်စေ ကျွန်တော့်အား တာဝန်တစ်ခုခုပေးရန် ဖြစ်နိုင်ချေမရှိသေးပါ။

ထိုမှတစ်ပါး တိုင်းပြုပြည်ပြုလွှတ်တော်အစည်းအဝေးကြီး ကျင်းပနေဆဲဖြစ်ပါသည်။ လွှတ်တော်အစည်းအဝေးတွင် နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းအုပ်ချုပ်ပုံအခြေခံဥပဒေကို လွှတ်တော်တွင် ရေးဆွဲပြဋ္ဌာန်းနေချိန် ဖြစ်ပါသည်။ အခြေခံဥပဒေရေးဆွဲပြီးသောအခါ ဘိလပ်သို့ သွားကြရမည်ဖြစ်ရာ ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ်ခေါင်းဆောင်တို့ မအားမလပ် ဖြစ်နေကြပါသည်။

အမှန်အတိုင်းဝန်ခံရလျှင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းမရှိသည့်အတွက် နိုင်ငံရေးအားငယ်စိတ်ဝင်မိသလောက်တော့ ဝင်နေပါသည်။ ဆိုရှယ်လစ်ပါတီခေါင်းဆောင်များက ကျွန်တော့်အား နိုင်ငံရေးလှုပ်ရှားမှုများတွင် တစ်နေ့၌လိုအပ်မည်ဟုသိထားသည့်အတွက် စိတ် ဖြေသာသင့်သလောက် ဖြေသာမိပါသည်။

တကယ်တော့မူ ကျွန်တော့်အား စိတ်ကူးယဉ်တယ်ဟု ပြောလိုက ပြောနိုင်ပါသည်။ ထိုစဉ်က ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကျဆုံးသည်ဟူသော

အချက်ကို ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လားဟူ၍ တွေးမိတတ်ပါသေး၏။ ကျွန်တော့်အား ဗိုလ်ချုပ်ကပြောသည့် စကားများကိုပြန်စဉ်းစားမိ၊ ကျွန်တော့်အား ပြောခဲ့သည့်စကားများကို ပြန်ကြားယောင်မိနေတတ်ပါသည်။ ဂျူဗလီဟောသို့ သွားပြီး ဗိုလ်ချုပ်တို့၏ ရုပ်ကလာပ်များကို သွားရောက်အလေးပြုမိမှပင် "သြော် . . . ဗိုလ်ချုပ်တို့ တကယ်ကျဆုံးပါပေါ့လား" ဟူ၍ တကယ်ယုံမိ၊ လက်ခံမိလိုက်ရပါတော့သည်။ ကြေကွဲ ဝမ်းနည်း ပူဆွေးရတာကို လှိုက်လှဲစွာ ခံစားနေမိတတ်ပါသည်။

ဒိဋ္ဌဓမ္မလက်တွေ့ဘဝဆိုသည်မှာ စိတ်ကို လှည့်စား၍မရနိုင်သောအကြောင်းမှန်ဖြစ်သည်ကို လက်ခံရမည်သာဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဗိုလ်ချုပ်က သွန်သင်ပြောကြားသွားသော အကြောင်းအရာများကို ခံယူပြီး မိမိတိုင်းပြည်အတွက် မိမိတတ်နိုင်သောအလုပ်ကို လုပ်ဆောင်သွားရမည်ဟု ဆုံးဖြတ်မိလိုက်ပါသည်။

ထိုအခါက ဆိုရှယ်လစ်ပါတီနှင့် ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ်တို့ကပါ ကျွန်တော့်အား နိုင်ငံရေးတာဝန်များ ဘာ တာဝန်မှ မပေးမီ ကျွန်တော်သည် ထိုစဉ်ကထွက်နေသော သတင်းစာများကို သေချာစွာလေ့လာပြီး ဖတ်ပါသည်။

ထိုသတင်းစာများတွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် မစ္စတာအက်တလီတို့ ချုပ်ဆိုသော အောင်ဆန်း-အက်တလီစာချုပ်ကို ကောင်းစွာထောက်ခံရေးသားကြပါသည်။ အလားတူပင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကျဆုံးပြီးနောက် ယာယီအစိုးရအဖွဲ့၏ ဝန်ကြီးချုပ်သခင်နုနှင့် မစ္စတာအက်တလီတို့ချုပ်ဆိုသော မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေးစာချုပ်ကိုလည်း ကျွန်တော် သတင်းစာများမှာတစ်ဆင့် လေ့လာဖတ်မှတ်ခဲ့ရပါသည်။

အောင်ဆန်း-အက်တလီစာချုပ်၊ နု-အက်တလီစာချုပ်တို့ကို မလိုလားသော သတင်းစာများ၏သဘောထားကိုလည်း ဖတ်မိသည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းခေါင်းဆောင်သော မြန်မာကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ဝင်များသည် မြန်မာနိုင်ငံကြီး လုံးဝ လွတ်လပ်ရေးရယူလိုသောဆန္ဒ၊ ပွင့်လင်းဖြောင့်မတ်သောသဘောထားတို့ ပေါ်လွင်စွာ ဆွေးနွေးကြ

ခြင်း၊ မြန်မာနိုင်ငံတွင်လည်း နိုင်ငံသားပြည်သူလူထုတစ်ရပ်လုံးက လန်ဒန်သွား မြန်မာ့ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ဆွေးနွေးပွဲအောင်မြင်ရေး အတွက် အင်အားပြခဲ့သောကြောင့် မြန်မာဗြိတိသျှစာချုပ်ကို အောင်မြင်စွာ ချုပ်ဆိုနိုင်ခဲ့သည်။

မြန်မာတို့အမှတ်အသားတွင် **အောင်ဆန်း-အက်တလီစာချုပ်** ဟူ၍ မှတ်တမ်းတင်ထားကြပေသည်။

အောင်ဆန်း-အက်တလီစာချုပ်ကို ဇန်နဝါရီ ၂၇ ရက်၊ ၁၉၄၇ ခုနှစ်တွင် လက်မှတ် ရေးထိုးကြသည်။ မြန်မာကိုယ်စားလှယ် အဖွဲ့ ခေါင်းဆောင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့်ဗြိတိသျှနန်းရင်းဝန်ကြီး မစ္စတာ ကလီးမင့်ရစ်ချပ် အက်တလီတို့ လက်မှတ်ထိုးခဲ့သည့် အဆိုပါစာချုပ်တွင်-

- မြန်မာနိုင်ငံသူနိုင်ငံသားတို့သည် မိမိတို့၏ အနာဂတ် အုပ်ချုပ်ရေးကို ဆောလျင်နိုင်သမျှဆောလျင်စွာ ဆုံးဖြတ်နိုင်စိမ့်သောငှာ ၁၉၃၅ ခုနှစ် အက်ဥပဒေအရ ဥပဒေပြုအဖွဲ့အစားတိုင်းပြု ပြည်ပြုလွှတ်တော်ကို ရွေးကောက်တင်မြှောက်စေရမည်။
- လူမျိုးသီးခြားမရှိသောလူစု၊ ကရင်အမျိုးသားလူစု၊ အင်္ဂလိပ် မြန်မာကပြားလူစုများအတွက် ရွေးကောက်ပွဲကို ဧပြီလတွင် ကျင်းပလိမ့်မည်။
- ခေတ်ပြောင်းချိန်ကာလအတွင်း မြန်မာနိုင်ငံတော်အစိုးရသည် ယခုအတိုင်းကဲ့သို့ပင် ၁၉၃၅ ခုနှစ်၊ အက်ဥပဒေ ၁၃၉ အရ အပ်နှင်းထားသော အထူးအာဏာများနှင့် ၁၉၄၅ ခုနှစ် ယာယီစီမံချက်အက်ဥပဒေနှင့်တကွ ယင်းဥပဒေအရ ကောင်စီတွင် ထုတ်ပြန်လိုက်သောအမိန့်ဟူသမျှအတိုင်း ဆောင်ရွက်သွားလိမ့်မည်။
- တိုင်းပြုပြည်ပြုလွှတ်တော်အတွက် ရွေးကောက်တင်မြှောက်ခြင်းများ ပြီးဆုံးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အမတ်ဦးရေ (၁၀၀) ပါဝင်သော ဥပဒေပြုကောင်စီတစ်ခုကို ခန့်အပ်လိမ့်မည်။

- ဘုရင်ခံမင်းကြီး၏ ကြားဖြတ်အမှုဆောင်ကောင်စီသည် **မြန်မာနိုင်ငံတော် ကြားဖြတ်အစိုးရဖြစ်လိမ့်မည်** အမှုဆောင်ကောင်စီကို ဒိုမေနီယံအစိုးရများအား ရင်းနှီးစွာ တိုင်ပင်နှီးနှောအလေးပြုဘိသကဲ့သို့ ပြုမူလိမ့်မည့်အပြင် အမှုဆောင်ကောင်စီသည် **နိုင်ငံအုပ်ချုပ်ရေးတာဝန်များကို ဆောင်ရွက်ရာ၌ အများဆုံးသော လွတ်လပ်ခွင့်ကို ရရှိလိမ့်မည်။**
- ဤသို့ဖွဲ့စည်းထားသည့် အစိုးရသည် ကိုယ်ပိုင်ဘဏ္ဍာရေး ရှိရမည်။
- ကာကွယ်ရေးနှင့်နိုင်ငံခြားရေးဆိုင်ရာကိစ္စများကို အမှုဆောင် ကောင်စီတွင် တင်သွင်း စဉ်းစားလိမ့်မည်။
- လန်ဒန်တွင် မြန်မာအစိုးရကိုယ်စားလှယ်အဖြစ်ဆောင်ရွက်ရန် မြန်မာနိုင်ငံတော်အတွက် မဟာမင်းကြီးတစ်ဦး ခန့်ထားစေလိမ့်မည်။
- ကမ္ဘာ့ကုလသမဂ္ဂအဖွဲ့တွင် အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးအဖြစ်ဖြင့် ပါဝင်ရန် မြန်မာနိုင်ငံကလျှောက်ထားပါက ဗြိတိသျှအစိုးရက လုံးဝ ထောက်ခံချက် ပေးလိမ့်မည်။
- မြန်မာစစ်သည်တော်အားလုံးတို့မှာ မြန်မာနိုင်ငံအစိုးရ၏ အုပ်ချုပ်မှုလက်အောက်သို့ ချက်ချင်းရောက်ရှိလိမ့်မည်။
- မြန်မာနိုင်ငံတော်ကာကွယ်ရေးတပ်များ ဖွဲ့စည်းခြင်းကို ကူညီ ထောက်ပံ့ရန်ပြဿနာသည် နှစ်ဦးသောအစိုးရတို့ ဆွေးနွေးရန် ကိစ္စ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။
- အုပ်ချုပ်ရေးသစ် ဖြစ်ထွန်းသက်ရောက်လာပြီးနောက် မြန်မာ နိုင်ငံတော်ရှိ ဗြိတိသျှတပ်များကို ဆက်လက်ထားရှိရန် သို့မဟုတ် အသုံးပြုရန်ပြဿနာမှာ ဘုရင်မင်းမြတ်အစိုးရနှင့် မြန်မာနိုင်ငံတော်အစိုးရတို့ သဘောတူရန်ကိစ္စ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

- နယ်ခြားဒေသများနှင့်မြန်မာပြည်မကို ပေါင်းစည်းဆက်ဆံနိုင်ရန်မှာ ဗြိတိသျှအစိုးရနှင့်မြန်မာကိုယ်စားလှယ်တော်များ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် သဘောတူပြီးသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြစ်သည်။ ဤအတောအတွင်း နယ်ခြားရှိလူများသည် နှစ်ဦးနှစ်ဖက်လက်ခံနိုင်သောနည်းဖြင့် မြန်မာနိုင်ငံတော်အစိုးရနှင့်ရင်းနှီးစွာပေါင်းသင်း တွဲဖက်ရမည်။
- ပင်လုံအစည်းအဝေး သို့မဟုတ် အထူးကွန်ဖရင့်အစည်းအဝေးပြီးဆုံးသောအခါ ဗြိတိသျှအစိုးရနှင့် မြန်မာနိုင်ငံတော်အစိုးရတို့သည် နယ်ခြားတိုင်းရင်းသားများထုတ်ဖော်ပြောဆိုသောထင်မြင်ချက်များနှင့် လိုက်လျောညီစွာ ဖြည့်စွမ်းရန် အကောင်းဆုံးသောနည်းစနစ်ကို ချမှတ်လိမ့်မည်။
- နယ်ခြားတိုင်းရင်းသားများနှင့် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးအကောင်းဆုံးသောနည်းစနစ်ကို ရှာဖွေရန် စုံစမ်းရေးကော်မတီတစ်ခုကို ချက်ချင်းတည်ထောင်မည်။

အထက်ဖော်ပြပါအချက်တို့သည် အောင်ဆန်း-အက်တလီစာချုပ်၏ အရေးကြီးသောအချက်များပင် ဖြစ်သည်။

အောင်ဆန်းအက်တလီစာချုပ်သည် မြန်မာနိုင်ငံကို လုံးဝလွတ်လပ်ရေးပေးအပ်သည့် စာချုပ်မဟုတ်သော်လည်း လွတ်လပ်ရေးအတွက် ခိုင်မာစွာကြိုတင်ပြင်ဆင်ခဲ့သော ဗြိတိသျှ-မြန်မာ သဘောတူညီချက်များပင်ဖြစ်သည်။

လန်ဒန်တွင် ဗြိတိသျှအစိုးရနှင့် မြန်မာကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ဝင်တို့ဆွေးနွေးနေဆဲမှာပင် မြန်မာနိုင်ငံ ရှမ်းပြည်နယ်ရှိ စော်ဘွားများကလည်းဘိလပ်အစိုးရသို့ ကြေးနန်းရိုက်ပြီး သတင်းတစ်ပုဒ် ပို့လေသည်။ ထိုသတင်းကား ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် မြေပြန့်ပြည်သူတို့၏ ကိုယ်စားလှယ်သာ ဖြစ်သည်။ ရှမ်းစော်ဘွားတို့၏ ကိုယ်စားလှယ်မဟုတ်ဟူသောကြေးနန်းသတင်းဖြစ်လေသည်။

ထိုသို့ ရှမ်းစော်ဘွားတို့ ဘိလပ်အစိုးရထံ ကြေးနန်းရိုက်ကြောင်းရှမ်းပြည်သူတို့သိသောအခါ ရှမ်းပြည်နယ်လူငယ်များအဖွဲ့က တောင်ကြီး

တွင် လူထုအစည်းအဝေးတစ်ရပ်ခေါ်ယူပြီး ဆုံးဖြတ်ချက်ချခဲ့သည်။ ထိုဆုံးဖြတ်ချက်တွင် စော်ဘွားများပို့သောကြေးနန်းသည် ရှမ်းပြည်နယ်တစ်ဝန်းလုံးမှ လူထု၏ ကိုယ်စားမဟုတ်ပါ။ ယခုရှမ်းပြည်လူထုတစ်ရပ်လုံး၏ကိုယ်စား ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့သည် ရှမ်းပြည်လူထု၏ကိုယ်စားလှယ်ဖြစ်သည်ဟူ၍ ကြေးနန်း ပို့ခဲ့သည်။

ထို လူထုအစည်းအဝေးကြီးဖြစ်မြောက်စေရန် တာဝန်ယူခဲ့သူများသည် ရှမ်းပြည်နယ် လူငယ်အစည်းအရုံးဝင် ဦးတင်အေး (ဘာသာပြန်နှင့်စာအုပ်ထုတ်ဝေရေး၊ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်) နှင့် ဦးစံအောင်တို့ ပါဝင်ခဲ့ကြောင်း ဤစာပြုသူကို ပြောပြခဲ့သည်။

လွတ်လပ်ရေးခရီးသို့ချီတက်ရာတွင် နောက်ဆုံးအဆင့်နားသို့ရောက်သည်အထိ အတိုက်အခံများ၊ ညစ်ပတ်မှုများ၊ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ ဦးတည်ချက်ကို ဖျက်လိုဖျက်ဆီးဖြစ်စေရန် ခြေထိုးသူများရှိပေသည်။

ပင်လုံကွန်ဖရင့်ကျင်းပရာတွင်လည်း တောင်တန်းမြေပြန့်မခွဲရေးသဘောတူညီချက်ကို ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၁ ရက် နေ့အထိ သဘောတူညီချက် မရသေးပေ။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက ၁၂ ရက်နေ့တွင် ရန်ကုန်ပြန်ရန် အပါးတော်မြဲ ဗိုလ်ထွန်းလှအား လေယာဉ်ပျံမှာရန်အမိန့်ပေးပြီးဖြစ်နေသည်။ ထိုသတင်းကြောင့် ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၂ ရက်နေ့တွင် ရှမ်းပြည် ဦးတင်အေး၊ ဦးစံအောင်တို့ခေါင်းဆောင်သောလူထုသည် ကားများဖြင့် ပင်လုံသို့လိုက်လာခဲ့ကြသည်။ လွတ်လပ်ရေးရရန် တောင်တန်းမြေပြန့်မခွဲခြားရေး ကြွေးကြော်သံများကို ကြွေးကြော်ရင်း ကားပေါ်တွင် လိုက်ပါလာခဲ့သည်။

သို့သော်ကြွေးကြော်စရာမလိုအောင်ပင် အချိန်အနည်းငယ်အတွင်း ဖြစ်စဉ်တို့ပြောင်းလဲသွားခဲ့၏။

ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၁ ရက်ညကပင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် ၁၂ ရက်နေ့တွင် ရန်ကုန်ပြန်ရန်လေယာဉ်ပျံ မှာခိုင်းထားပြီး၊ ကိုယ်စားလှယ်များ၏ တဲများသို့ တစ်တဲဝင် တစ်တဲထွက် သွားရောက်စကားပြောခဲ့

သည်။ ဖေဖော်ဝါရီလ (၁၂) ရက်နေ့တွင် တက်ရောက်လာကြသော ကိုယ်စားလှယ်အပေါင်းက တောင်တန်းမြေပြန့်မခွဲခြားရေး သဘောတူညီချက်ကို လက်ခံလိုက်ကြသည်။ လက်မှတ်ထိုးရန် ပြင်နေကြပြီ။

ထိုစဉ်က သတင်းထောက်ဖြစ်ခဲ့သူ ဦးကြည်ညို (ခင်ကြည်ကြည် စတိုး-လွိုင်ကော်မြို့) သည် စက်ဘီးတစ်စီး စီးပြီး ရှမ်းပြည် ဦးတင်အေး တို့လာမည့်လမ်းသို့ အပြင်းသွားခဲ့သည်။ ဦးတင်အေးတို့နှင့်ဆုံမိသော အခါ ပင်လုံစာချုပ်ကြီး လက်မှတ်ရေးထိုးဖြစ်ကြောင်းသတင်းကို ပြောပြမှ ဦးတင်အေးတို့လူစု ကြွေးကြော်သံပြောင်းပြီး အစည်းအဝေးကျင်းပရာ နေရာသို့ ဝင်ခဲ့ရကြောင်းကိုလည်း ဦးကြည်ညို၊ ဦးစံအောင်တို့က ပြောပြကြ၍ မှတ်သားခဲ့ရပါသည်။

လွတ်လပ်ရေးခရီးစဉ်ကား ရခါနီးအထိပင် ရှုပ်လိမ်ထွေပြားလှပါ ကြောင်း နှောင်းလူတို့ သတိပြုမိရန် ရေးသားရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် ပထမအကြိမ်တိုင်းပြုပြည်ပြုလွှတ်တော် အစည်းအဝေးအပြီး ဇွန်လ ၂၃ ရက်၊ ၁၉၄၇ ခုနှစ်တွင် လွှတ်တော်ဥက္ကဋ္ဌ သခင်နုကို အင်္ဂလန်နိုင်ငံသို့ စေလွှတ်ခဲ့သည်။ သခင်နုနှင့်အတူ ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးဦးကျော်ငြိမ်း၊ ဆိုရှယ်လစ်ဦးကိုကိုကြီး၊ ဗိုလ်ထွန်းလင်း၊ ဗိုလ်ခင်မောင်လေးတို့ လိုက်ပါသွားခဲ့သည်။ အဆိုပါ ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ သည် ဇွန်လ ၁၆ ရက်နေ့တွင်အင်္ဂလန်သို့ ကြိုရောက်နှင့်နေသည့် မြန်မာ နိုင်ငံ ကြားဖြတ်အစိုးရအဖွဲ့ ဌာနလက်ကိုင်မရှိ ဝန်ကြီး ဦးတင်ထွဋ်နှင့် ပူးပေါင်း၍ အချုပ်အခြာအာဏာလွှဲပြောင်းရေးနှင့် ဗြိတိသျှ မြန်မာ အနာဂတ်ဆက်ဆံရေးအကြောင်းကိစ္စရပ်များကို စီစဉ်ဆောင်ရွက်ရန် ဖြစ်လေသည်။

အချုပ်အခြာအာဏာ လွှဲပြောင်းမယူမီဆောင်ရွက်ရန်ဖြစ်သော ကိစ္စရပ်များတွင် ကာကွယ်ရေး၊ ဘဏ္ဍာရေး၊ ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေး၊ နိုင်ငံသားအဖြစ်ခံယူရေးနှင့် နှစ်ဦးနှစ်ဖက်အစိုးရတို့ ချုပ်ဆိုရန်ရှိသော စာချုပ်စည်းကမ်းများဆိုင်ရာ အရေးအရာများပါဝင်သည်။

ဇူလိုင်လ ၁၉ ရက်၊ ၁၉၄၇ ခုနှစ် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအပါအဝင် ခေါင်းဆောင်ကြီးများ ကျဆုံးခဲ့သော်လည်း အချုပ်အခြာအာဏာ

လွှဲပြောင်းယူရေးနှင့်စပ်လျဉ်း၍ မည်သည့်ပြဿနာအခက်အခဲမျှ ပေါ်ပေါက်ခြင်းမရှိခဲ့ချေ။ ၁၉၄၇ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ ၂၄ ရက်နေ့တွင် ဗြိတိသျှအစိုးရနှင့် ဆွေးနွေးခဲ့သော သဘောတူညီချက်များကို ထုတ်ပြန် ကြေညာနိုင်ခဲ့လေသည်။

ဗြိတိသျှနှင့်မြန်မာတို့သည် အချုပ်အခြာအာဏာ လွှဲပြောင်းယူရေး နှင့် ဗြိတိသျှ မြန်မာ အနာဂတ်ဆက်ဆံရေးဆိုင်ရာအချက်များကို အသေးစိတ်သဘောတူညီပြီးနောက် ဗြိတိသျှပါလီမန်အမတ် ဂျွန်ဒဗလျူဖရီးမင်း (John W Freeman) ခေါင်းဆောင်သော ကာကွယ်ရေး မစ်ရှင်အဖွဲ့သည် ၁၉၄၇ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ ၁၂ ရက်နေ့တွင် ရန်ကုန်သို့ ရောက်ခဲ့သည်။ အဆိုပါအဖွဲ့ မရောက်မီကပင် မြန်မာတို့ဘက်ကလည်း ကာကွယ်ရေးဝန်ကြီး ဗိုလ်လက်ျာခေါင်းဆောင်သော ကော်မတီတစ်ရပ် ဖွဲ့စည်းပြီးဖြစ်သည်။

ထိုသတင်းကို ထိုခေတ်ကထုတ်ဝေခဲ့သော (၂၄-၇-၄၇) ရက်ထုတ် မြန်မာ့အလင်းသတင်းစာ၊ (၁၄-၈-၄၇)ထုတ် မြန်မာ့ရှေ့ဆောင် သတင်းစာ (၁၁-၈-၄၇)ထုတ် ဗမာ့ရှေ့ဆောင်သတင်းစာတို့ ဖော်ပြ ရေးသားခဲ့ကြသည်။

ဗြိတိသျှအစိုးရကာကွယ်ရေးမစ်ရှင်အဖွဲ့နှင့် မြန်မာနိုင်ငံယာယီ အစိုးရ ကာကွယ်ရေးကော်မတီတို့သည် ၁၉၄၇ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ ၁၄ ရက်နေ့တွင် စတင်ဆွေးနွေးပြီးနောက် ဩဂုတ်လ ၂၉ ရက်နေ့တွင် ဗြိတိသျှကိုယ်စားလှယ် ဂျွန်ဒဗလျူဖရီးမင်းနှင့်ကာကွယ်ရေးဝန်ကြီး ဗိုလ်လက်ျာတို့ သဘောတူစာချုပ် ချုပ်ဆိုလက်မှတ်ရေးထိုးကြသည်။

မြန်မာတို့ဘက်က လက်ျာ-ဖရီးမင်းစာချုပ်ဟူ၍ အမှတ်အသား ထားခဲ့ကြ၏။

အဆိုပါစာချုပ်တွင်အချက်ပေါင်း ၁၀ချက်ပါဝင်သည် အောင်ဆန်း- အက်တလီစာချုပ်ပါ မြန်မာနိုင်ငံကာကွယ်ရေးနှင့် ပတ်သက်သည့် အချက်ကို လက်တွေ့အကောင်အထည်ဖော်ရန် အသေးစိတ် အစီအစဉ် များ ပါရှိသော အောင်ဆန်း-အက်တလီစာချုပ်နှင့် ဆက်နွှယ်နေသည့် စာချုပ် ဖြစ်သည်။

လက်ျာဖရီးမင်းစာချုပ်ခေါ် ဗြိတိသျှ-မြန်မာကာကွယ်ရေး သဘောတူညီချက်အရ မြန်မာနိုင်ငံမှ ဗြိတိသျှတပ်များ အမြန်ဆုံးရုပ်သိမ်းထွက်ခွာသွားရေး ဗမာ့တပ်မတော်အတွက် စစ်ရေယာဉ်များနှင့် ကနဦးလိုအပ်သည့် စက်ပစ္စည်းများကို အခမဲ့ လွှဲပြောင်းပေးရေး၊ ဗြိတိသျှကြည်း တပ်နှင့်လေတပ်တို့ ထွက်ခွာသွားသည့်အခါ ကျန်ရှိမည့် မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သော ပစ္စည်းများအတွက် ငွေကြေးမယူရေးတို့အပြင် ဗမာ့လက်နက်ကိုင်တပ်ဖွဲ့များမှ ပညာသင်များအား ကြည်း၊ ရေ၊ လေတပ်များဆိုင်ရာ စစ်အတတ်ပညာသင် မစ်ရှင်အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့စေလွှတ်ရေးတို့ကို ဗြိတိသျှတို့က သဘောတူညီသည်။ ထို့ပြင် ရန်ကုန်မင်္ဂလာဒုံလေယာဉ်ကွင်းကို ပြန်လည်မွမ်းမံပြင်ဆင်နိုင်ရေးအတွက် တစ်နှစ်အတွင်းလိုအပ်သော ပညာရှင်နှင့်ကျွမ်းကျင်မှု အကူအညီပေးရေး၊ စစ်တွေနှင့်မြိတ်မြို့များတွင် လေယာဉ်ကွင်းများ ထားရှိနိုင်ရေးအတွက် စတာလင်ပေါင် ၄၀၀၀၀ ကို သုံးနှစ်အတွင်း ထည့်ဝင်မည်ဖြစ်သည်။ စက်ပစ္စည်းများဝယ်ယူသည့်အခါ သင့်လျော်သောစည်းကမ်းချက်များဖြင့် ဝယ်ယူနိုင်စေရန် ဗြိတိသျှတို့က ကူညီမည်ဟူ၍ စာချုပ်တွင် ဖော်ပြခဲ့သည်။

မြန်မာတို့ကမူ ဗြိတိသျှနှင့်ဗြိတိသျှဓနသဟာယနိုင်ငံများမှအပ အခြားနိုင်ငံများ၏ စစ်မစ်ရှင်အဖွဲ့များကို လက်မခံရန်၊ အခါကာလအားလျော်စွာ အကြောင်းကြားသတ်မှတ်ထားရှိသော မြန်မာနိုင်ငံရေဆိပ်နှင့်လေဆိပ်တို့တွင်ဗြိတိသျှနှင့်ဗြိတိသျှဓနသဟာယ စစ်ရေယာဉ်များ ဝင်ရောက်ဆိုက်ကပ်ရပ်နားရေး၊ မြန်မာနိုင်ငံအစိုးရ၏ သဘောတူညီချက်အရ မြန်မာနိုင်ငံနှင့်ဗြိတိသျှဓနသဟာယအဖွဲ့ဝင်နိုင်ငံများသို့ အထောက်အကူပေးပို့သော ဘုရင်မင်းမြတ်တပ်ဖွဲ့များအား မြန်မာနိုင်ငံ၏ ကြည်း၊ ရေ၊ လေပိုင်နက်နယ်ပယ်အတွင်း ရပ်နားနိုင်မည့် အကူအညီ အခွင့်အလမ်းများပေးရေးတို့ကို လိုက်လျောခဲ့ရသည်။

၁၉၄၇ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ ၁၉ ရက်နေ့တွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့်ဝန်ကြီးများကျဆုံးခဲ့ပြီးနောက် သခင်နု ဦးဆောင်သော အစိုးရအဖွဲ့သည်နိုင်ငံတော်ငြိမ်ဝပ်ပိပြားမှုကို ထိန်းသိမ်း၍ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ချမှတ်

ခဲ့သော လမ်းစဉ်ကို ဆက်လက် အကောင်အထည်ဖော် ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ဖွဲ့စည်းအုပ်ချုပ်ပုံအခြေခံဥပဒေမူကြမ်းကိုလည်း အချိန်မီပြီးစီးအောင် ရေးဆွဲနိုင်ခဲ့သည်။

၁၉၄၇ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ ၂၉ ရက်နေ့တွင် လွှတ်တော် ဒုတိယညီလာခံကို ကျင်းပခဲ့ရာ ယခင်က လွှတ်တော်ဥက္ကဋ္ဌတာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သော သခင်နုသည် နိုင်ငံတော်ဝန်ကြီးချုပ်တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်နေပြီဖြစ်၍ လွှတ်တော်ဥက္ကဋ္ဌနေရာ လစ်လပ်လျက်ရှိနေပေသည်။ ထိုနေရာအတွက် ညောင်ရွှေစော်ဘွားကြီး စဝ်ရွှေသိုက်အား ဇူလိုင်လ ၃၁ ရက်နေ့တွင် လွှတ်တော်ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် တင်မြှောက်ခန့်အပ်ပြီး အခြေခံဥပဒေရေးဆွဲရေးကော်မတီက ဖွဲ့စည်းအုပ်ချုပ်ပုံအခြေခံဥပဒေမူကြမ်းကိုလွှတ်တော်အစည်းအဝေးသို့တင်ပြီး အတည်ပြုနိုင်ခဲ့သည်။

၁၉၄၇ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ တစ်ရက်နေ့တွင် ဗြိတိသျှအစိုးရနှင့်မြန်မာနိုင်ငံဆိုင်ရာဝန်ကြီး လော့ဒ်လစ္စတိုဝဲလ် (Lord Listower)သည်ဆာဂီးလ်ဘတ်လိတ်ဝိတ်နှင့်အတူမြန်မာနိုင်ငံသို့ ရောက်ရှိလာသည်။ လော့ဒ်လစ္စတိုဝဲလ် မြန်မာနိုင်ငံသို့ရောက်လာခြင်းမှာ မြန်မာနိုင်ငံအခြေအနေအရပ်ရပ်ကို မြန်မာနိုင်ငံဆိုင်ရာဝန်ကြီးတစ်ဦးအနေဖြင့်ကိုယ်တွေ့မျက်မြင်သိလိုသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ မြန်မာနိုင်ငံသို့ ရောက်ရှိစဉ် လော့ဒ်လစ္စတိုဝဲလ်သည် ဝန်ကြီးချုပ် သခင်နု အမှူးပြုသောအစိုးရအဖွဲ့ဝင် ဝန်ကြီးများနှင့်ဆွေးနွေးခဲ့ရာ အာဏာလွှဲပြောင်းမယူမီချုပ်ဆိုသည့်စာချုပ်တွင် ထည့်သွင်းပါဝင်စေရမည့် စည်းကမ်းချက်များအထူးသဖြင့် ဘဏ္ဍာရေးဆိုင်ရာကိစ္စများကို အသင့် စီစဉ်ထားရန်စသည်တို့ ပါဝင်ပေသည်။ ထို့မှတစ်ပါး ဘဏ္ဍာရေးဆိုင်ရာ ကိစ္စရပ်များဆွေးနွေးနိုင်ရေးအတွက် လန်ဒန်သို့ ဘဏ္ဍာရေးကော်မရှင်အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့စေလွှတ်ရန်လည်း ပါဝင်ခဲ့သည်။

၁၉၄၇ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ ၁၅ ရက်နေ့တွင် လွှတ်တော်တတိယညီလာခံကို စတင်ကျင်းပရာ ကရင်နီပြည်နယ်မှ လွှတ်တော်ကိုယ်စားလှယ်အမတ်များပါဝင် တက်ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ အဆိုပါလွှတ်တော်

ညီလာခံက ဖွဲ့စည်းအုပ်ချုပ်ပုံအခြေခံဥပဒေကို ၁၉၄၇ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ ၂၄ ရက်နေ့တွင် အတည်ပြုခဲ့သည့်အပြင် ညောင်ရွှေစော်ဘွားကြီး စဝ်ရွှေသိုက်အား ယာယီသမ္မတအဖြစ် ခန့်အပ်ခဲ့ကြသည်။

ထို့နောက်တွင် လောဒ့်လစ္စတိုးဝဲလ်က ဖိတ်ကြားခဲ့သည့်အတိုင်း ဘဏ္ဍာရေးဝန်ကြီးဦးတင်ထွဋ်ခေါင်းဆောင်သော မြန်မာနိုင်ငံ ဘဏ္ဍာရေးကော်မရှင်အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ကို ၁၉၄၇ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ ၂၅ ရက်နေ့တွင် အင်္ဂလန်သို့ စေလွှတ်ခဲ့သည်။ ဦးတင်ထွဋ်ခေါင်းဆောင်သော ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့သည် စက်တင်ဘာလ ၂၈ ရက်နေ့တွင် လန်ဒန်သို့ရောက်ပြီး ဝန်ကြီးချုပ်အက်တလီအမှူးပြုသော ဗြိတိသျှ အစိုးရအဖွဲ့ဝင်ဝန်ကြီးများနှင့်တွေ့ဆုံဆွေးနွေးပြီး ယခင်က ကြိုတင် ဆွေးနွေးခဲ့သော ဘဏ္ဍာရေးကိစ္စများကို အပြီးသတ် ဆွေးနွေးနိုင်ခဲ့လေသည်။

ဖော်ပြခဲ့သော သတင်းများကို (၆-၁၀-၄၇) ထုတ် The Burmese Review ဂျာနယ်၊ ဒီးဒုတ်ဂျာနယ်တို့ တွင်လည်းကောင်း၊ လွှတ်တော်မှတ်တမ်းများတွင်လည်းကောင်း ဖော်ပြထားသည်ကို တွေ့နိုင်ဖတ်ရှုနိုင်ကြပါသည်။

မြန်မာတို့အဖို့ အချုပ်အခြာအာဏာ လွှဲပြောင်းယူရေး စာချုပ်ချုပ်ရန်သာ ကျန်ရှိတော့လေရာ ၁၉၄၇ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ ၁၂ ရက်နေ့တွင် ဝန်ကြီးချုပ်သခင်နု၊ ဒုတိယဝန်ကြီးချုပ် ဗိုလ်လက်ျာ၊ ဝန်ကြီးချုပ်၏ ပါလီမန်အတွင်းဝန်ဗိုလ်ထွန်းလင်းတို့သည် အင်္ဂလန်သို့ ထွက်ခွာခဲ့ကြသည်။

နု-အက်တလီစာချုပ်ဟု မြန်မာတို့မှတ်သားထားသည့် မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေးစာချုပ်ကို ဗြိတိသျှအစိုးရဝန်ကြီးချုပ် မစ္စတာ ကလီးမင့်ရစ်ချက်အက်တလီနှင့်မြန်မာနိုင်ငံယာယီအစိုးရဝန်ကြီးချုပ် သခင်နုတို့ (၁၇-၁၀-၄၇) နေ့တွင် လက်မှတ်ရေးထိုးချုပ်ဆိုခဲ့ကြောင်း (၁၈-၁၀-၄၇) ထုတ် ဂျာနယ်ကျော်တွင် ရေးသားဖော်ပြခဲ့သည်။

အဆိုပါစာချုပ်တွင် ဗြိတိသျှအစိုးရက ပြည်ထောင်စုသမ္မတမြန်မာနိုင်ငံအား လုံးဝလွတ်လပ်သော အချုပ်အခြာအာဏာပိုင်နိုင်ငံဟု

အသိအမှတ်ပြုကြောင်းဖော်ပြထားပြီး ထိုသို့အချုပ်အခြာအာဏာပိုင်လွတ်လပ်သောနိုင်ငံအဖြစ် လွှဲပြောင်းပေးရာ၌ ပေါ်ပေါက်လာမည့်အပြောင်းအလဲများအတွက် လိုအပ်သောအစီအစဉ်များကို အသေးစိတ်ဖော်ပြထားသည့် အချက် ၁၅ ချက် ပါဝင်သည်။

စာချုပ်ပါအကြောင်းများမှ မြန်မာနိုင်ငံနှင့်အင်္ဂလန်နိုင်ငံတို့ သံတမန်လဲလှယ်ရေးကိစ္စ၊ စာချုပ်စာတမ်းများကိစ္စ၊ နိုင်ငံသားဖြစ်မှု ကိစ္စ၊ ကာကွယ်ရေးကိစ္စ၊ ငွေကြေးကိစ္စ၊ အစိုးရအမှုထမ်းများ၏ ပင်စင်နှင့်ဆုငွေကိစ္စ၊ အင်္ဂလန်နိုင်ငံနှင့်မြန်မာနိုင်ငံ ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေးနှင့် ရေကြောင်းခရီးသွားလာရေးကိစ္စ၊ လေကြောင်းသွားလာရေးကိစ္စနှင့် မြန်မာနိုင်ငံ ပြန်လည်ထူထောင်ရေးကိစ္စများ ပါဝင်သည်။

နု-အက်တလီစာချုပ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး မြန်မာ့အလင်းသတင်းစာတွင် -

"အိန္ဒိယနှင့်ပါကစ္စတန်အား ဒိုမေနီယံအုပ်ချုပ်ရေးပေးရန် ဥပဒေကြမ်းကို ဘိလပ်ပါလီမန်တွင် တင်သွင်းစဉ်က ကွန်ဆာဗေးတစ်ပါတီမှ ချာချီတို့လူစုသည် တစ်စုံတစ်ရာကန့်ကွက်ခြင်းမပြုဘဲ နေခဲ့ကြသဖြင့် အိန္ဒိယဥပဒေကြမ်းသည် ချောချောရှူရှူနှင့်ပင် အထက်အောက်ပါလီမန်နှစ်ရပ်စလုံး၌အတည်ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ သို့ရာတွင်ကျွန်ုပ်တို့ မြန်မာနိုင်ငံလွတ်လပ်ရေးဥပဒေကြမ်းကို တင်သွင်းသောအခါ ကွန်ဆာဗေးတစ်ပါတီက ချာချီကိုယ်တိုင်ခေါင်းဆောင်လျက် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ကန့်ကွက်သည်ဟု သိရှိရသည်မှာ အံ့သြစရာပင်ဖြစ်လေသည်။ ဗြိတိသျှ-မြန်မာစာချုပ်သည် ဗြိတိသျှစီးပွားရေးကို ပိုမို၍ အကျိုးရှိအောင် ဖန်တီးပေးထားသည်ဆိုပါမူ ကွန်ဆာဗေးတစ်ပါတီဝင် ဓနရှင်အရင်းရှင်ကြီးများသည် ထိုမျှလောက် သဲသဲမဲမဲ အတိုက်အခံပြုလုပ်ကြမည် မဟုတ်ကြောင်းကို မြန်မာလူမျိုးတို့ ကောင်းစွာ နားလည်သိရှိကြလေသည်ဟု ရေးသားခဲ့ပြီး -

စီးပွားရေးသတင်းစာတွင် မြန်မာဘက်မှ ခံသာအောင် ထည့်သွင်းထားသော အချက်များရှိနေလေသည်။ ၄င်းစာချုပ်ကို ပြင်ဆင်ပြောင်း

လဲရန်သော်လည်းကောင်း၊ ပယ်ဖျက်ရုပ်သိမ်းရန်သော်လည်းကောင်း နည်းလမ်းများ ရှိပေသည်။ နိုင်ငံအချင်းချင်း ချုပ်ဆိုသော စာချုပ်များနှင့် ပတ်သက်၍ ကတိတည်မှု၊ မတည်မှုကို မှတ်ကျောက်တင်သော သဘောမျိုးကား ယခုခေတ် ကမ္ဘာကြီး၌ မရှိတော့ဟူ၍ ယူဆသဖြင့် စာချုပ်ပါ အချက်များကို တည်စေလိုက လူတို့၏ စိတ်ဓာတ်ဖြင့် တည်ဆောက်လုပ်နိုင်ရသည်။ လုပ်တတ်ရသည်။ ထိုသို့ လုပ်ကိုင်ကြိုးပမ်းမှသာ စာချုပ်၏သဘောမှန်ကို ဆိုးသည်၊ ကောင်းသည်ဟု သိရှိဝေဖန်နိုင်လိမ့်မည်ဟူ၍လည်းကောင်း။

တိုးတက်ရေးသတင်းစာတွင် နု-အက်တလီစာချုပ်ကို ခြုံ၍ ကြည့်လိုက်လျှင် မြန်မာလူမျိုးတို့က လက်ခံနိုင်လောက်သည့်အချက်များ ပါရှိသည်။ ကာကွယ်ရေးစာချုပ်အပိုဒ်(၃)နှင့် စပ်လျဉ်း၍ များစွာ ကျေနပ်ဖွယ်ဖြစ်လေသည်။ ဗြိတိသျှသင်္ဘောများ မြန်မာနိုင်ငံဆိပ်ကမ်းများ၌ နားနေနိုင်ခြင်းစသော အခွင့်အရေးတို့မှာ တိုင်းပြည်အေးချမ်းသာယာသည့်အချိန်အတွင်းမျှသာဖြစ်ပြီး နိုင်ငံပေါင်းစုံတို့၏ ထုံးစံစည်းမျဉ်းနှင့်ကိုက်ညီလေသည်ဟူ၍လည်းကောင်း။

အိုးဝေသတင်းစာတွင် အပိုဒ် ၇ နှင့် ၈ တို့သာချန်လှပ်ခဲ့လျှင် နု-အက်တလီစာချုပ်ကိုများစွာပင် ထောက်ခံထိုက်ပေသည်။ ၎င်းအပိုဒ်နှစ်ပိုဒ်ပါ အချက်များကို ပြင်ဆင်နိုင်ရန် အချိန်ရှိပေသေးသည်ဟူ၍လည်းကောင်း။

ဟံသာဝတီသတင်းစာတွင် နိုင်ငံငယ်တို့၏ဘဝ နိုင်ငံကြီးတစ်ခုခု၏ ဩဇာလောင်းရိပ်တွင် ခိုလှုံနေရသည့် ဓမ္မတာရှိသော်လည်း နု-အက်တလီ စာချုပ်ချုပ်ဆိုရာတွင် မြန်မာတို့အဖို့ စစ်မတိုက်ဘဲနှင့် ရတန်သ၍ ရခဲ့လေသည်။ တိုင်းသူပြည်သားများနှင့်ခေါင်းဆောင်တို့ လုံ့လဝီရိယနှင့်ညီညွတ်မှုကိုအားပြုကာ တိုင်းပြည်ကိစ္စအရပ်ရပ်တို့ကို ဆောင်ရွက်သွားပါမှ လွတ်လပ်ရေးသည် တိုးတက်၍လာနိုင်ပေမည်။ အမှန်မှာ စာချုပ်များကို ပြန်လည်ပြုပြင်၍ ချုပ်ဆိုနိုင်ပေသည်ဟု ရေးသားခဲ့ပြီး။

ပြည်သူ့ဟစ်တိုင်သတင်းစာတွင် မြန်မာလူမျိုးတို့မှာ စည်းလုံးညီညွတ်စွာ သွေးစည်းလျက်ရှိပြီး လွတ်လပ်ရေးကို တစ်နည်းနည်းနှင့် တိုက်ယူရန် စွဲမြဲယုံကြည်စိတ်ချလျက်ရှိသည်။ အကယ်၍ မြန်မာပြည်၏ အခြေအနေမှာ တော်လှန်မှုသာ လွတ်လပ်မည်ဆိုအံ့၊ မြန်မာပြည်လုံး ညီညွတ်စနစ်ကျသော တော်လှန်ရေးကြီးကို ဆင်နွှဲနိုင်သည့်အခြေအနေရှိ၏။ ဤသို့အဆင်သင့်ဖြစ်နေသော အကြောင်းတရားတစ်ခုကြောင့်လည်း မြန်မာကိုလွတ်လပ်ရေးပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ရေးသားခဲ့သည်။

New Times of Burma သတင်းစာတွင် နု-အက်တလီစာချုပ်သည် မျှတသောသဘောနှင့် အကျိုးရှိစေနိုင်သည့်သဘောများ ပါဝင်လေသည်။ ဤစာချုပ်အရဆိုလျှင် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မိတ်ဆွေဖြစ်ရုံသာမက တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အကူအညီပေးနိုင်ပြီးလျှင် အုပ်ချုပ်မှုရေးရာ၌လည်း ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သောအပြုအမူမျိုး မရှိစေဘဲ အေးချမ်းသာယာစွာ အလုပ်လုပ်ကိုင်သွားနိုင်ရန် လမ်းရှိကြောင်း၊ ဤစာချုပ်ကို စိစစ်ဝေဖန်ရာ၌ အကျိုးကိုမမြင်ဘဲ အဆိုးကိုသာမြင်သူများအဖို့ ကျွန်ုပ်တို့က ကျွန်ုပ်တို့နှင့်လာ၍ ပူးပေါင်းပါ။ အကျိုးသက်ရောက်၍ ကောင်းမည်ထင်သော လုပ်ငန်းများကို အတူတကွ ဆောင်ရွက်ကြိုးပမ်းကြပါမည်ဟူ၍သာ ပြောစေလိုပါသည်ဟုရေးခဲ့ပြီး။

Burman သတင်းစာတွင် လွတ်လပ်သော တိုင်းပြည်ဖြစ်သည့်အလျောက် မြန်မာပြည်သည် မိမိနှစ်သက်ရာ စီးပွားရေးပေါ်လစီဝါဒကို ရွေးချယ်ပြုလုပ်နိုင်လေသည်။ အခြားနိုင်ငံများနှင့် ဆက်ဆံရာ၌လည်း မြန်မာပြည်သည် မိမိအုပ်ချုပ်ရေးစည်းမျဉ်းအရ လွတ်လပ်စွာ ဆက်ဆံနိုင်ပေသည်။ နိုင်ငံအချင်းချင်းဆက်သွယ်ရာ၌ မိမိ၏အခြေခံအင်အားကို သိရှိနားလည်လျက် ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်သွားရမည်ဖြစ်သဖြင့် အရေးကြီးသော အချက်မှာ မိမိကိုယ်မိမိ အင်အားတောင့်တင်းအောင် ပြုလုပ်ဖို့သာ ရှိပေသည်ဟု ရေးသားခဲ့သည်။

မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေးအတွက် မြန်မာလွတ်လပ်ရေးဥပဒေကြမ်းကို ဗြိတိသျှပါလီမန်၌ တင်သွင်းသောအခါ ဝင်စတန်ချာချီအမျိုးပြုသော

အတိုက်အခံကွန်ဆာဗေးတစ်အမတ်များက လေဘာပါတီခေါင်းဆောင် ဝန်ကြီးချုပ် အက်တလီနှင့်အပေါင်းအပါတို့အား "ရန်သူအားပေးများ" အဖြစ် စွပ်စွဲပြီးပြင်းထန်စွာ ကန့်ကွက်ခဲ့ကြသည်။

ဗြိတိသျှပါလီမန်တွင် အဆိုပါဥပဒေကြမ်းကို ၂၂၈ မဲ၊ ၁၁၄ မဲဖြင့် ၁၉၄၇ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ ၁၀ ရက်နေ့တွင် အတည်ပြုခဲ့သည်။

နယ်ချဲ့အရင်းရှင်တို့က မြန်မာနိုင်ငံ၏ သံယဇာတများကို မဝါးမျိုရသောကြောင့် အကြိတ်အနယ် မြန်မာနိုင်ငံလွတ်လပ်ရေးမပေးရန် ကန့်ကွက်ကြသကဲ့သို့ပင် နိုင်ငံအာဏာကို လိုချင်ကြသည့် ပြည်တွင်းရှိ ဖဆပလကို ဆန့်ကျင်ကြသော လူတစ်စုကလည်း ယခုချုပ်ဆိုသော နု-အက်တလီစာချုပ်သည် ရွှေရည်စိမ်လွတ်လပ်ရေးဖြစ်သည်ဟူ၍ စွပ်စွဲပုတ်ခတ်ကြသည်။ အထူးသဖြင့် ဖဆပလမှ ထုတ်ပယ်ခံရသော ကွန်မြူနစ်တို့၏ ကယောင်ကတမ်းပုတ်ခတ်ပုံတို့မှာ လူထု၏ ထင်ယောင်ထင်မှားကိုဖြစ်စေတတ်သောကြောင့် ယာယီဝန်ကြီးချုပ် သခင်နုသည်လည်းကောင်း၊ ပြန်ထဲရေးဝန်ကြီး ဦးကျော်ငြိမ်းသည်လည်းကောင်း ရှင်းလင်း ပြောကြားရတော့သည်။

ထိုစဉ်က ယာယီဝန်ကြီးချုပ်သည် ဖဆပလနှင့်ကွန်မြူနစ်တို့ ပြန်လည် စည်းရုံးရန် အားထုတ်ခဲ့သည်။ ခရီးသွားရာတွင် ကွန်မြူနစ်ခေါင်းဆောင်တွေနှင့်အတူ ခရီးသွားခဲ့သည်။ နယ်လူထုက ဖဆပလနှင့် ကွန်မြူနစ်တို့ပူးပေါင်းကြသည်ဟု လက်ခံစေရန်ဖြစ်သည်။ ပမာအားဖြင့် ဒေးဒရဲသို့ သခင်နုသွားရာတွင် သခင်မြသွင်အား ခေါ်သွားသည်မျိုး ဖြစ်သည်။

သို့သော် ကွန်မြူနစ်တို့၏ ကယောင်ကတမ်းပုတ်ခတ်မှုမှာ အတင့်ရဲသည်ထက် ရဲလာသည်။ ကွန်မြူနစ်ခေါင်းဆောင် သခင်သန်းထွန်းတို့ လူစုသည် လူသတ်ဝါဒရှုတ်ချပွဲများလုပ်ပါသော်လည်း သူတို့တွင်ရှိသော လက်နက်များကို မအပ်ကြသည်ကို အစိုးရအဖွဲ့က သိနေကြပေသည်။

ကွန်မြူနစ်တို့က နု-အက်တလီစာချုပ်သည် မြန်မာတွေလိုချင်တာ တင်းပြည့်ကျပ်ပြည့်မရခဲ့ဘူးဟူ၍ စွပ်စွဲကြသည်။ ထိုအချက်ကို ဝန်ကြီးချုပ်သခင်နုက ပြန်လည်ရှင်းပြရာတွင် -

"အင်္ဂလိပ်ဗမာစာချုပ်ဟာ ဗမာတွေလိုချင်တဲ့အချက်တွေကို လုပ်ပေးနိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးတွေ တင်းပြည့် ကျပ်ပြည့်ပါတယ်လို့ ကျွန်တော် ပြောရဲတယ်။

အဲဒီ စာချုပ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး တရားအတိုင်းဝေဖန်ကြရင် ကျွန်တော်တို့ လက်ခံဖို့ အဆင်သင့်ရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် လက်တစ်လုံးကွာ ကိုယ်လိုရာကိုယ်ဆွဲပြီး ဝေဖန်ကြတာမျိုးကိုတော့ ကျွန်တော် ဘယ်နည်းနဲ့မှ သည်းမခံနိုင်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော် ဒီစကားပြောရတယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော် နည်းနည်းရှင်းပြချင်တယ်။ လွတ်လပ်ရေးရတယ်ဆိုတာနဲ့ ဇန်နဝါရီလ လေးရက်နေ့မှာ ရွှေပဒေသာပင်ကြီးပေါက်လာမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဥပမာ ရွှေတွင်းတစ်တွင်းတွေ့ပြီဆိုတာနဲ့ ရွှေ သုံးလို့ရတာမဟုတ်ပါဘူး။ ရွှေတွင်းတူးနိုင်ဖို့တော့ ရှင်းရဦးမယ်၊ တွင်းတူးဖို့ စက်တပ်ဆင်ရမယ်။ ပြီးတော့တူးရမယ်။ ရွှေကိုတူးပြီးရပြန်တော့လည်း ကျောက်ခဲသလဲတွေကို ဖယ်ရှားပစ်ရဦးမယ်။ ပြီးတော့တူးရမယ်။ အဲဒါတွေကို လုပ်ပြီးတော့မှ ရွှေကို သုံးရမှာ။

မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေးရတယ်ဆိုတာလည်းပဲ ဒီ ရွှေတွင်းတူးတဲ့အတိုင်းပဲဆိုတာ လူထုက တိတိလင်းလင်း မှတ်သားစေချင်တယ်။ ဇန်နဝါရီလ လေးရက်နေ့ကရတဲ့ လွတ်လပ်ရေးကနေပြီး လူထုကြီးမှာ လူတန်းစေ့နေထိုင် စားသောက်ဝတ်ဆင်နိုင်ရန် ခရီးအဆင့်ဆင့် လုပ်ပေးကြရဦးမယ်။ ခပ်တိုတိုပြောရရင် ဇန်နဝါရီလ လေးရက်နေ့က အစပြုရတဲ့ လွတ်လပ်ရေးကို အကောင်အထည်ပေါ်အောင် ဖော်ပေးကြရဦးမယ်။

အဲဒီလိုဖော်တဲ့နေရာမှာ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းလည်း လုပ်လို့ မရဘူး၊ အစိုးရအဖွဲ့ထဲမှာရှိတဲ့ ဝန်ကြီးတွေချည်းပဲလည်း လုပ်လို့မရ။ တစ်သင်းတစ်ဖွဲ့တည်းကလည်း လုပ်လို့မရ။ မြန်မာတစ်နိုင်ငံလုံးမှာရှိတဲ့ ရှမ်း၊ ချင်း၊ ကရင်၊ ကရင်နီ (ကယား)၊ မွန်၊ ဗမာအစရှိတဲ့ လှည်းနေလှေအောင်းမြင်းဇောင်းမကျန် မြန်မာတိုင်းရင်းသား လူထုကြီးကပါဝိုင်းပြီး ဖော်ပေးကြရပါလိမ့်မည်။ ဒီလို မဖော်နိုင်ရင် ဘယ်လို လွတ်လပ်ရေးပဲရရ အလကားဖြစ်မှာပဲ"

ထို့နောက်တွင် ဝန်ကြီးချုပ်သခင်နုက လွတ်လပ်နေပြီးသော တရုတ်ပြည်နှင့် အိန္ဒိယပြည်ကိုနမူနာထားပြီး ပြောပြရာတွင် အိန္ဒိယနှင့် တရုတ်တို့မညီညွတ်ကြသောကြောင့် တိုင်းပြည်နာလန်မထူနိုင်ပုံတွေကို ရှင်းပြခဲ့သည်။ (ထိုစဉ်က တရုတ်ပြည်သူ့သမ္မတနိုင်ငံ မပေါ်ထွန်းသေးပါ)

ထိုမှ ဆက်ပြီးပြောရာတွင် “ကျွန်တော်တို့ လက်မှတ်ရေးထိုးထားတဲ့ အင်္ဂလိပ် - မြန်မာစာချုပ်ဟာ ကွန်မြူနစ်တွေပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း မကောင်းတဲ့စာချုပ်ဖြစ်နေတောင်မှ ဒါထက်ပိုကောင်းတဲ့ စာချုပ်တစ်ခုကို သူတို့ရအောင် မလုပ်ပေးနိုင်ဘူး (အဆိုးဆုံးကနေ အကောင်းဆုံး ဖြစ်အောင်လုပ်ပေးမယ်) ဆိုတဲ့ စကားပုံရှိသလို ဖဆပလခေါင်းဆောင် တွေနဲ့တိုင်ပင်ပြီး အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်ဖို့သင့် တယ်။ ခုတစ်ခါမှာ တခြားအချိန်တွေထက် ညီညွတ်ရေးဟာ ပိုပြီး အရေးကြီးတယ်ဆိုတာ တကယ်သဘောပေါက်ရင် ဒီအတိုင်းလုပ်ရမယ်။ ခုတော့ ဗိုလ်ချုပ်တို့ ချုပ်ခဲ့တဲ့စာချုပ်ကို ဘာတစ်ခုမှလည်း အပြစ်မပြနိုင် ဘဲနဲ့၊ သခင်ဗစိန်တို့ ဦးစောတို့က ဇွတ်တရွတ်မကောင်းဘူးပြောခဲ့သလို၊ ကျွန်တော်ချုပ်ခဲ့တဲ့ စာချုပ်ကိုလည်း ကွန်မြူနစ်တွေက အပြစ်ပြောကြ ပြန်တယ်။ အပြစ်ကိုလည်း မှန်မှန်ကန်ကန်မပြနိုင်ဘဲ၊ ပိုကောင်းအောင် လုပ်မပေးနိုင်ဘဲ၊ အသံကောင်းဟစ်နေတဲ့ အဖျက်သဘောကိုသာ တွေ့ရတယ်” ဟူ၍ ဝန်ကြီးချုပ် သခင်နုက ထပ်မံရှင်းပြရာတွင် -

“ကွန်မြူနစ်တွေရဲ့လက်တစ်လုံးခြား ကိုယ်လိုရာဆွဲပြီးပြောတဲ့ သာဓကတချို့ကို ကျွန်တော် ဖော်ပြပါမယ်။ ကွန်မြူနစ်တွေ ဘယ်လို ပြောသလဲဆိုတော့ -

ဗြိတိသျှစစ်အတတ်သင်အဖွဲ့နဲ့ပတ်သက်ပြီး မြန်မာနိုင်ငံက ဗြိတိသျှ အဖွဲ့ကိုသာ လက်ခံရမယ်။ တခြားအဖွဲ့ကို လက်မခံရဘူးလို့ စာချုပ် ထဲမှာ ဆိုထားတယ်။ မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေးဟာ အချုပ်အခြာအာဏာကို ပိုင်တဲ့လွတ်လပ်ရေးဆိုရင် မြန်မာနိုင်ငံဟာ ဘာဖြစ်လို့ ဗြိတိသျှ စစ်အတတ်သင်တစ်ခုတည်းကို လက်ခံရမှာလဲ၊ ဂျပန်ကဖြစ်ဖြစ်၊

ဂျာမနီကဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်ကြိုက်တဲ့ဆီက ကိုယ်ရွေးပြီးခေါ်ရမှာပေါ့၊ အခုတော့ မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေးဟာ အချုပ်အခြာအာဏာပိုင်တဲ့ လွတ်လပ်ရေးမဟုတ်လို့ ဗြိတိသျှအစိုးရပြောတဲ့အတိုင်း ဗြိတိသျှအစိုးရ စစ်တပ်အဖွဲ့တစ်ခုတည်းကိုသာ လက်ခံပါ့မယ်လို့စာချုပ်ထဲမှာ ထည့်ချုပ် ခဲ့ရတာပေါ့လို့ ကွန်မြူနစ်ထိပ်သီးတွေက အသံကုန်ဟစ်ကြတယ်။ သူတို့ ကတော့ ဖဆပလကို အရှိုက်မိပြီဆိုပြီး တအားကုန်မျက်စိမှိတ်ပြီး ထိုး လိုက်တာ၊ ဖဆပလကိုမထိဘဲ ကိုယ့်အရှိန်နဲ့ကိုယ်လွန်ပြီး သူတို့သာ စင်ပေါ်က ဇောက်ထိုးကျသွားတယ်။

ကျွန်တော်ရှင်းပြပါ့မယ်။ စာချုပ်ထဲမှာ ဗြိတိသျှစစ်အတတ်သင်မှ တစ်ပါး အခြားအဖွဲ့ကို လက်မခံဘူးဆိုတဲ့ အပိုဒ်ဟာ မပါမဟုတ်ဘူး၊ ပါပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီအပိုဒ်တစ်ခုထဲကို အဖျားဆွတ်ပြီးပြောလို့ ဘယ် ဖြစ်မလဲ၊ ဒီအပိုဒ်ဟာ ကာကွယ်ရေးစာချုပ်ရဲ့ အပိုဒ် (၈) ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီအပိုဒ်နဲ့ကာကွယ်ရေးစာချုပ် အပိုဒ် (၄) ကို တွဲဖတ်ရပါမယ်။

စာချုပ်အပိုဒ် (၄) မှာ ကျွန်တော်တို့က ဗြိတိသျှစစ်အတတ်သင် အဖွဲ့ တစ်ဖွဲ့ပေးပါလို့ တောင်းတာကို ပေးပါ့မယ်လို့ ဗြိတိသျှအစိုးရက ကတိပြုတယ်။ စာချုပ်အပိုဒ် (၈) မှာ ဗြိတိသျှစစ်အဖွဲ့ကိုယူနေတဲ့အခါမှာ အခြားတိုင်းပြည်မှ စစ်အတတ်သင်အဖွဲ့ကို လက်မခံရန်၊ မြန်မာအစိုးရက သဘောတူညီခဲ့တယ်။ ဘာကြောင့်ဒီလို လက်ခံသဘောတူခဲ့လဲဆိုရင် မြန်မာနိုင်ငံလက်ရှိစစ်တပ်တွေဟာ အင်္ဂလိပ်လက်နက်တွေ၊ အင်္ဂလိပ်စစ် ပညာကို သင်ကြားလေ့လာနေစဉ်ဖြစ်လို့ ဆရာများသားသေ မဖြစ်စေဘဲ စစ်ပညာမူ တစ်မျိုးတည်းနဲ့သင်ကြားနိုင်အောင်လို့ သဘောတူခဲ့တာပဲ၊ စစ်ပညာပါရဂူတွေ၊ စစ်ပညာလေ့လာဆည်းပူးထားတဲ့ ခေါင်းဆောင်တွေ ဆိုရင် ဒီအကြောင်းကို ကောင်းကောင်းသိကြမှာပဲ၊ စစ်တပ်တစ်ခု တည်းမှာ နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ ဆရာအမျိုးမျိုးထားပြီးသင်ရင် မကြာခင် ဒီစစ်တပ်ဟာ ပျက်စီးမှာအမှန်ပဲ။

အဲဒါအဓိပ္ပာယ်က အင်မတန် ရှင်းပါတယ်။ ဗြိတိသျှစစ်အတတ်သင် အဖွဲ့ကိုသာ မြန်မာနိုင်ငံက ယူမယ်ဆိုတာမဟုတ်ပါဘူး။ ဗြိတိသျှအဖွဲ့ကို

မြန်မာနိုင်ငံက ယူချင်တယ်ဆိုရင် ဗြိတိသျှအဖွဲ့ကို မြန်မာနိုင်ငံကလက်ခံထားတုန်း တခြားအဖွဲ့ကို လက်မခံဖို့ပဲ။ ဒါဟာလည်း ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိတဲ့ ထုံးတမ်းစဉ်လာအတိုင်းပါပဲ။ အထူးအဆန်းမဟုတ်ပါဘူး။ အကယ်၍ အခြားနိုင်ငံတစ်နိုင်ငံရဲ့ စစ်အတတ်သင်က ဗြိတိသျှစစ်အတတ်သင်အဖွဲ့ထက် မြန်မာနိုင်ငံကို ပိုပြီးအကျိုးရှိစေမယ်ဆိုရင် ဗြိတိသျှအတတ်သင်အဖွဲ့ကို ပြန်ပြီးပို့လိုက်ရုံပေါ့။ ဘာခက်သလဲ။ ဥပမာ ဦးဌေးက ဦးစိန်ကို အိမ်ခဏလာပါလို့ ဖိတ်တယ်၊ ကျွန်တော့်ကို လာစေချင်ရင် ဦးပိန်ကိုမဖိတ်ရဘူးလို့ ဦးစိန်ကပြောတယ်။ ဒီတော့ဦးဌေးက သိပ်ရှင်းနေတာပဲ။ ဦးပိန်ကိုဖိတ်လို့ ပိုအကျိုးရှိမယ်ဆိုရင် ဦးစိန်ကို မဖိတ်ဘဲ ဦးပိန်ကိုပဲ ဖိတ်ပေါ့။

အကယ်၍ ဦးပိန်က ခင်ဗျား ကျုပ်တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ဖိတ်ရမယ်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ မဖိတ်ရဘူးလို့ဆိုရင်တော့ အထက်ကစကားနဲ့ မတူတော့ဘူး၊ တစ်မျိုးဖြစ်သွားပြီ။ အခုတိုင်းဆိုရင်တော့ ဦးဌေးကမှ လွတ်လပ်ခွင့် မရှိတော့ဘူး၊ ဦးပိန်ကိုဖိတ်လို့အကျိုးရှိမယ်ဆိုရင်တောင် မဖိတ်နိုင်တော့ဘူး။

အဲဒီမှတ်ချက်ရဲ့ကွာခြားပုံကိုလူထုကြီးက ကောင်းကောင်း သတိပြုစေချင်တယ်။

အင်္ဂလိပ်-မြန်မာစာချုပ် (နု-အက်တလီစာချုပ်) ထဲမှာ ဗြိတိသျှစစ်အတတ်သင်အဖွဲ့ကို မြန်မာနိုင်ငံက လိုချင်လို့ပေးရတယ်ဆိုတာသာ ပါတယ်။ လိုချင်သည်ဖြစ်စေ၊ မလိုချင်သည်ဖြစ်စေ မယူမနေရ၊ ဗြိတိသျှအဖွဲ့ကိုမှ ယူရမယ်လို့ ဘယ်နေရာမှ မပါဘူး၊ ပါတယ်ဆိုရင် ဒီစာချုပ်ကို ကျွန်တော်ဘယ်နည်းနဲ့မှ လက်ခံခဲ့မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ အတိအလင်း ကြေညာတယ်။

ပြီးတော့ မြန်မာပြည်ရဲ့ကာကွယ်ရေးစာချုပ်နဲ့ ထရန်စ်ဂျော်ဒန်ကာကွယ်ရေးစာချုပ်အတူတူပဲလို့ ကွန်မြူနစ်ခေါင်းဆောင်တွေနေရာတိုင်းမှာ ဟစ်အော်ကြွေးကြော်နေကြတယ်။ မတူဘူးဆိုတာကို ဖဆပလဗဟိုအမှုဆောင်အဖွဲ့ကလည်း သက်ဆိုင်ရာအပိုဒ်တွေ ကောက်နုတ်ပြီး

ပြခဲ့ပြီ။ အဲဒါထက်ပိုပြီး စုံစုံလင်လင်သိနိုင်အောင် ထရန်စ်ဂျော်ဒန်စာချုပ်ကို မြန်မာလိုပြန်ပြီး လူထုရှေ့မှာချပြဦးမယ်။ လူထုကသာယှဉ်ပြီး ကြည့်ပေတော့။ ကွန်မြူနစ်ခေါင်းဆောင်တွေကလည်း ဒီကာကွယ်ရေးစာချုပ်နှစ်ခု မတူတာကိုတွေ့ရရင် ခေါင်းဆောင်ကောင်းများပီပီ အမှားတွေပြောမိတဲ့အကြောင်း လူထုကိုပြန်ပြီး ဝန်ခံကြလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်အထူးပဲ မျှော်လင့်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ဘက်ကတော့ ခပ်ရှင်းရှင်းပဲ။ ဒီကာကွယ်ရေးစာချုပ်နှစ်ခုတူတယ်ဆိုတာကို ကွန်မြူနစ်တွေပဲဖြစ်ဖြစ် ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် ပြနိုင်တယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ မှားပါပြီလို့ လူထုရှေ့မှာ အတိအလင်း ဝန်ခံရပါတယ်။

အဲဒီတော့ ကွန်မြူနစ်တွေဟာ သူတို့ပြောနေတဲ့အတိုင်း ဖဆပလနဲ့ ညီညွတ်ရေး အဟုတ်တကယ် လိုလားတယ်ဆိုရင် စာချုပ်ကို မထောက်ခံရင်တောင် မထောက်ခံကြပါနဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ကိုလည်း မျက်စိမှိတ်ပြီး တွယ်မနေကြပါနဲ့။

ဒီတော့ ဖဆပလနဲ့ ညီညွတ်ချင်ပါတယ်လို့ ဖဆပလလူထုကို မျက်နှာချိုသွေးပြီး တခြားတစ်ဖက်က ဖဆပလရဲ့အသည်းကို လှံနဲ့တစ်အားဆောင့်ထိုးဖို့ ကြိုးပမ်းနေတဲ့ ကွန်မြူနစ်တွေရဲ့ ဆန်ကောလောက်မှ ဇောက်မနက်တဲ့အကြံကို ဖဆပလအဖွဲ့ဝင်အပေါင်းဟာ အထူးသတိပြုကြဖို့ ဖဆပလဥက္ကဋ္ဌအနေနဲ့ကျွန်တော် အထူး သတိပေးနှိုးဆော်လိုက်ပါတယ်။

ကျွန်တော်ဟာ ကွန်မြူနစ်ပါတီတွေ ဖဆပလထဲကို ပြန်ရောက်ဖို့ ဘယ်လောက်ကြိုးစားတယ်ဆိုတာ ကွန်မြူနစ်ခေါင်းဆောင်တွေ အသိဆုံးဖြစ်ပါတယ်။ အထူးသဖြင့် ကွန်မြူနစ်ပေါ်လစ်ဗျူရိုအဖွဲ့ဝင် သခင်သန်းထွန်း၊ သခင်ဗသိန်းတင်၊ ကိုဘတင်တို့ အသိဆုံးဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ဘယ်လောက်အထိ ကြိုးစားခဲ့သလဲဆိုတာကို အတိုချုပ် ပြောပါ့မယ်။ တကယ်လို့သာ ဖဆပလထဲမှာရှိတဲ့ ဆိုရှယ်လစ်ခေါင်းဆောင်တွေနဲ့ ပြည်သူ့ရဲဘော်တပ်ဖွဲ့ (ပရတဖ) ခေါင်းဆောင်တွေ တခြားဂိုဏ်းဂဏတွေရဲ့ခေါင်းဆောင်တွေနဲ့ တစ်သီးပုဂ္ဂလခေါင်းဆောင်

တွေဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့စေတနာကို အခုလို ယုံကြည်နေသလိုသာ မယုံကြည်ကြဘူးဆိုရင် ကျွန်တော်ဟာ ကွန်မြူနစ် သူလျှိုတစ်ယောက် ဖြစ်တယ်ဆိုပြီး ဖဆပလထဲက ထုတ်ပစ်ခံရတာကြာလှပြီ၊ ဖဆပလထဲကို ကွန်မြူနစ်ပါတီပြန်သွင်းချင်တဲ့ခေါင်းဆောင်တွေ ဖဆပလထဲမှာ အနည်းအကျဉ်းဆိုသလို ရှိကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီခေါင်းဆောင်တွေဟာ ပြန်သွင်းဖို့ကိစ္စကို ကျွန်တော့်လို အတင်းအကျပ် ဇွတ်တရွတ်မပြောဘူး၊ မလုပ်ဘူး။

ကွန်မြူနစ်တွေဟာ ဖဆပလကို တစ်ဖက်ကမျက်နှာချိုသွေးပြီး တစ်ဖက်က အရှိက်ကို ထိုးလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော့်ရဲဘော်တွေက ကျွန်တော့်ကို သတိပေးခဲ့တာကြာလှပါပြီ။ ကျွန်တော်ကသာ ကျွန်တော် မှန်တယ်ထင်ရာကို ဇွတ်တရွတ်လျှောက်လုပ်နေတာပါ။ ခုတော့ ဒီလို နေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး။ ကွန်မြူနစ်တွေက ဖဆပလရဲ့ အရှိက်ကို စထိုးလာလို့ ကျွန်တော်နှင့်ဖဆပလဝင်အပေါင်းတို့ကလည်း အစွမ်းကုန် အပြင်းအထန်ကာကွယ်ကြရလိမ့်မယ်။

အဲဒီလိုလုပ်ပြန်တော့လည်း ဖဆပလခေါင်းဆောင်တွေကို လက်ယာအချောင်သမားတွေလို့ စွပ်စွဲတယ်။ နယ်ချဲ့သမားက မြှောက်ပေးတယ်လို့လဲမဆီမဆိုင်တာတွေကို ထည့်ပြီး ပြောလိုက်ချေသေးတယ်။ ယခု လောလောဆယ်ကိစ္စမှာ ကွန်မြူနစ်တွေကသာ လက်တစ်လုံးခြား ကိုယ်လိုရာကိုယ်ဆွဲပြီးပြောတဲ့အပြောမျိုးနဲ့ ဖဆပလ အရှိက်မထိုးဖူးဆိုရင် ကျွန်တော်ပြောထားတဲ့ ညီညွတ်ရေးလမ်းစဉ်ကြီးဟာ ဘယ်အချောင်သမား ဘယ်နယ်ချဲ့သမားမှ ဖျက်လို့မရပါဘူး။

စီးပွားရေးစာချုပ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ကွန်မြူနစ်ခေါင်းဆောင် သခင်သန်းထွန်းက ၁၉-၁၁-၄၇ နေ့ညက တာမွေပုသိမ်ညွန့်ရပ်ကွက်မှာ ပြောတာကို အစီရင်ခံစာရလို့သိပါတယ်။ ဘယ်လိုပြောသလဲဆိုတော့-

နု-အက်တလီစာချုပ်ရဲ့နောက်ဆက်တွဲ အပြန်အလှန် ပေးစာမှာ အတိအလင်းဖော်ပြထားတာက ခင်ဗျားတို့ အင်္ဂလိပ်တွေရဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကို ကျွန်တော်တို့ မြန်မာအစိုးရက မထိပါဘူးတဲ့

ဒါကို ခင်ဗျားတို့စဉ်းစားဖို့လိုတယ်။ အက်တလီက သခင်နုကို ဘာပြောသလဲဆိုရင် ခင်ဗျားတို့တိုင်းပြည် လွတ်လပ်ပြီးတဲ့အခါ ဆိုရှယ်လစ်နိုင်ငံတည်ထောင်ချင်တည်ထောင် ကျွန်ုပ်တို့က ဘာမှဝင်မစွက်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့ရဲ့စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေကိုတော့ ခင်ဗျားတို့လက်ဖျားနဲ့မှ မထိရဘူးလို့ဆိုတော့ သခင်နုက ဟုတ်ကဲ့ ကောင်းပါပြီတဲ့။ ဒီလိုပြောတော့ ပရိသတ်က လက်ခုပ်တီးတာပေါ့။

အဲဒီလို သခင်သန်းထွန်းပြောတဲ့အတိုင်း မှန်ရင် ကျွန်တော်တောင် လက်ခုပ်ဝိုင်းတီးပေးလိုက်ပါဦးမယ်။ အဲဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ တီးစရာပဲကိုး။ ဒါပေမယ့် စာချုပ်ထဲမှာ အဲဒီအတိုင်း မဟုတ်ဘူး။ ဖဆပလရဲ့ အရှိက်ကို ထိုးရရင်ပြီးရောဆိုပြီး စာချုပ်ကို ဖတ်တဲ့အခါမှာ သခင်သန်းထွန်းဟာ မျက်စိမှိတ်ပြီးဖတ်လို့သာ သူပြောတဲ့အတိုင်း မဟုတ်တော့တာကို ပြောနိုင်တာပါ။

ကျွန်တော် အတိအလင်းကြေညာပါ့မယ်။ သခင်သန်းထွန်းပြောတဲ့ အတိုင်းစာချုပ်ထဲမှာပါတယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် လူထုရဲ့ရှေ့မှာ စာချုပ်ကို ဆွဲဆုတ်ပစ်ပါမယ်။ သခင်သန်းထွန်းက နောက်တစ်ကြိမ် မျက်စိဖွင့်ဖတ်ပြီး သူပြောတဲ့အတိုင်း မတွေ့ရရင် သူမှားသွားတယ်ဆိုတာကိုသာ ခေါင်းဆောင်ကောင်းပီပီလူထုရှေ့မှာဝန်ခံပါ။

ကျွန်တော်က အက်တလီဆီကိုရေးထားတဲ့စာဟာ အင်မတန် ရှင်းပါတယ်။ ရှေ့အပိုဒ်တွေမှာ ဘာကတိတွေပဲ ပေးထားပေးထား ကျွန်တော်တို့ တိုင်းပြုပြည်ပြုလွှတ်တော်က အခြေခံအုပ်ချုပ်ရေး စည်းမျဉ်းထဲမှာပါတဲ့ စီးပွားရေး သဘောတရားများအရ ကျွန်တော်တို့ လုပ်မယ်။ အထူးသဖြင့် ဖဆပလအစိုးရအဖွဲ့က တိုင်းပြည်ကို ကတိပေးထားတဲ့အတိုင်း ဆိုရှယ်လစ်နိုင်ငံထူထောင်မယ်လို့ အတိအလင်း ရေးထားခဲ့ပါတယ်။ ဆိုရှယ်လစ်နိုင်ငံ ထူထောင်မယ်ဆိုတာက တခြား မဟုတ်ပါဘူး။ မြန်မာနိုင်ငံတွင်းမှာ ရှိသမျှလုပ်ငန်းကြီးတွေကို အမျိုးသားပိုင် လုပ်ငန်းလုပ်မယ်ဆိုတာပါပဲ။ ဒါထက် ထပ်ပြီးရှင်းရဦးမယ်ဆိုရင် မြန်မာနိုင်ငံမှာရှိတဲ့လုပ်ငန်းဟူသမျှကို မြန်မာပိုင်ပိုင်၊ တရုတ်ပိုင်ပိုင်

အင်္ဂလိပ်ပိုင်ပိုင်တွေ လုပ်ပစ်မယ်လို့ ထင်ထင်ရှားရှားကြီးဆိုထားပါတယ်။ ဒါကို ဝန်ကြီးချုပ်အက်တလီကလည်း အဲဒီအချက်ကို မကန့်ကွက်ပါဘူး။

သခင်သန်းထွန်းပြောသလို အက်တလီက အင်္ဂလိပ်ပစ္စည်းတွေကို မထိရဘူးဆိုတာလည်း ဘယ်ချောင်ကြိုချောင်ကြားမှာမှ ကပ်ပြီးမပါပါဘူး။ ဟုတ်ကဲ့ ကောင်းပါပြီ။ အင်္ဂလိပ်ပစ္စည်းကို မထိပါဖူးလို့ ကျွန်တော် ကတိပေးခဲ့တာတွေလည်း စာချုပ်ရဲ့ဘယ်ချောင်ကြိုချောင်ကြားမှာမှ ကပ်ပြီးမပါပါဘူး။ ပါတယ်လို့ သခင်သန်းထွန်းတို့က ပြနိုင်ရင် လူထုရှေ့မှာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့အမှားကို ဝန်ခံပါမယ်။ သခင်သန်းထွန်းက မျက်စိဖွင့်ပြီး ဖတ်ကြည့်လို့ မပါဘူးဆိုတာတွေ့ရရင်လည်း အမှားတွေပြောမိပါတယ်လို့ လူထုရဲ့ရှေ့မှာ ဝန်ခံပါ။

ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ အထူးသဖြင့် အင်မတန်မွန်မြတ်လှတဲ့ ကွန်မြူနစ်ဝါဒကြီးကိုလက်ခံထားတဲ့ ကွန်မြူနစ်တွေရဲ့ ထိပ်သီးတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဒီလိုလက်တစ်လုံးကြားထည့်ထားတဲ့ စကားမျိုးကိုပြောဖို့ မကောင်းတော့ပါဘူး။ တာဝန်မဲ့စကားပြောတာ မကောင်းပါဘူး။ တစ်နိုင်ငံလုံးကလည်း ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးအနေနဲ့ သိနေတဲ့အခါမှာလည်း သခင်သန်းထွန်းလူစုမှာ အပြောအဆိုမှာ အထူးဆင်ခြင်သင့်ပါတယ်။ အဲဒါကို ကျွန်တော် တကယ့်စေတနာနဲ့ သတိပေးနေတယ်လို့ သခင်သန်းထွန်းတို့လူစုက မှတ်ယူစေချင်ပါတယ်။

အဲဒီအင်္ဂလိပ်ပိုင်ပစ္စည်းတွေကို သိမ်းတဲ့နေရာမှာ တရားမျှတသော လျော်ကြေးပေးမယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ အတိအလင်း ကတိပေးထားတယ်။ အဲဒါမှန်တယ်။ လျော်ကြေးကျပြန်တော့လည်း သစ္စာဖောက်ငစောဝန်ကြီးချုပ်ဖြစ်စဉ်က လျော်ကြေးပေးပြီး ပစ္စည်းတွေသိမ်းမယ်လို့ဆိုခဲ့ဖူးတဲ့အတွက် ဖဆပလက လက်ယာအချောင်သမားတွေဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော်တို့ကလည်း ဦးစောလမ်းစဉ်ကိုလိုက်တယ်ဆိုပြီး သခင်သန်းထွန်းက အတိအလင်းစွပ်စွဲလိုက်ပြန်တယ်။

အဲဒီစွပ်စွဲချက်ကတော့ ဦးစောနာမည်ကြီးဖို့ ကြံဖန်ဖြစ်လာပါတယ်။ လျော်ကြေးပေးတဲ့လမ်းစဉ်ဟာ ကွန်မြူနစ်တွေပြောတဲ့အတိုင်း

သစ္စာဖောက် ငစောရဲ့လမ်းစဉ်ဆိုရင် ဒီငစောရဲ့လမ်းစဉ်က ကျွန်တော်တို့ ဖဆပလ လက်ယာအချောင်သမားတွေသာမကပါဖူး။ လက်ဝဲသမားအစစ်ကြီးတွေလို့ခေါ်ကြတဲ့ သခင်သန်းထွန်းတို့ ကွန်မြူနစ်တွေကိုယ်တိုင်က တကယ့်အဓိပတိထိပ်သီးကြီးအနေနဲ့ ကိုးကွယ်ထားတဲ့ ယူဂိုဆလားဗီးယားအစိုးရ အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် မာရှယ်လ်တီးတိုးတို့ လူသိုက်တွေလည်း သစ္စာဖောက် ငစောရဲ့လမ်းစဉ်ကို လိုက်ကြရတာပဲ။ ဖဆပလခေါင်းဆောင်အချို့ကိုယ်တိုင် ယူဂိုဆလားဗီးယားကို ရောက်ခဲ့ပြီးလို့ ယူဂိုဆလားဗီးယားလျော်ကြေးပေးတဲ့မှုကို လက်ခံထားတာတွေ့ခဲ့ရပါတယ်။ ဒါတွေသာမကသေးဘူး။ နိုဝင်ဘာလ ၁၀ ရက်နေ့က မြန်မာနိုင်ငံအစိုးရ နိုင်ငံခြားရေးဌာနကထုတ်ပြန်ချက်တစ်ခုကိုလည်း ကျွန်တော် သက်သေအဖြစ်နဲ့ တင်ပြချင်ပါတယ်။ အဲဒီကြော်ငြာချက်မှာ ယူဂိုဆလားဗီးယားအစိုးရနဲ့ ဗြိတိသျှအစိုးရတို့သည် လျော်ကြေးကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်၍ ဆွေးနွေးရန် သဘောတူညီချက်ရရှိပြီးဖြစ်ပါ၍ ယူဂိုဆလားဗီးယားအစိုးရထံမှ ပစ္စည်းအတွက်လည်းကောင်း၊ လူအတွက်လည်းကောင်း လျော်ကြေးရလိုသော ဗြိတိသျှအမျိုးသားတွေ မြန်မာနိုင်ငံတော်အစိုးရ နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီးဌာနသို့ နိုဝင်ဘာလ ၃၀ ရက်နေ့ထက်နောက်မကျဘဲ လျှောက်လွှာများတင်ပို့ရမယ်လို့ ဆိုထားပါတယ်။

အဲဒီတော့ ဆိုဗီယက်ရုရှားနဲ့ကပ်ပြီး အင်မတန်တန်ခိုးကြီးတဲ့ စတာလင်တစ်ယောက်လုံးကို အားကိုးရှိတဲ့ ယူဂိုဆလားဗီးယားတောင်မှ လျော်ကြေးပေးနေရသေးရင် ကျွန်တော်တော့ ခပ်ရှင်းရှင်းပဲပြောပါရစေ။ ဂျိုရှီတို့ ဂိုရှယ်တို့ဆိုတဲ့ တစ်ယောက်စ နှစ်ယောက်စအားကိုးနဲ့ မြန်မာနိုင်ငံမှာ လျော်ကြေးမပေးဘဲ အတင်းသိမ်းတဲ့အလုပ်ကိုတော့ ကျွန်တော်တို့ မလုပ်ရဲဘူး။ ဂျိုရှီတို့ ဂိုရှယ်တို့အားကိုးနဲ့ လျော်ကြေးမပေးဘဲ အတင်းသိမ်းရဲတယ်လို့ ကွန်မြူနစ်တွေက ယုံကြည်ကြရင်တော့ အတင်းသိမ်းကြပါ။

ကျွန်တော်ခပ်ရှင်းရှင်းပြောမယ်နော်။ ဇန်နဝါရီလ လေးရက်နေ့က စပြီး ဘယ်နိုင်ငံခြားသားပစ္စည်းကိုမှ လျော်ကြေးမပေးဘဲ သိမ်းနိုင်တဲ့

အချုပ်အခြာအာဏာဟာ မြန်မာနိုင်ငံအစိုးရလက်ထဲမှာရှိတယ်။ ဘယ်စာချုပ်ပဲရှိရှိ သိမ်းယူလိုက်လို့ဖြစ်ပေါ်လာမယ့်ဟာတွေကို ခုခံကာကွယ်နိုင်တဲ့အင်အား ကျွန်တော်တို့မှာရှိတယ်ဆိုရင် စာချုပ်တွေဆုတ်ပစ်ပြီး သိမ်းနိုင်တယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့သဘောကတော့ ဖွတ်အတင်းသိမ်းတာထက် တရားမျှတတဲ့ လျော်ကြေးကိုပေးပြီး သိမ်းတာက မြန်မာနိုင်ငံအတွက် ပိုပြီးအကျိုးရှိမယ်ထင်လို့ လျော်ကြေးပေးပြီးသိမ်းဖို့ ကျွန်တော်တို့ သဘောတူခဲ့တယ်။ အဲဒီတော့ ဂျိရှီတို့ ဂိုရှယ်တို့အားကိုးနဲ့ နိုင်ငံခြားသားပိုင်ပစ္စည်းတွေကို အတင်းသိမ်းယူနိုင်တယ်လို့ လူထုကြီးကယုံကြည်ရင် ဖဆပလကို မထောက်ခံကြပါနဲ့၊ ကွန်မြူနစ်တွေကိုသာထောက်ခံပြီး ကြိုက်သလို စခန်းသွားကြပါ။ ကျွန်တော်တို့အတွက်ကတော့ ပတ်မကြီးကို ထိုးမဖောက်ပါဘူးဆိုတာ ကျွန်တော့်ရဲဘော်တွေကိုယ်စား အတိအလင်း ကတိပေးပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကတော့ဖြင့် တာဝန်မဲ့ပြောဖို့နဲ့ လုပ်ဖို့ဟာတွေကို ဘာမှမမျှော်လင့်ကြနဲ့လို့ လူထုကိုကျွန်တော် အတိအလင်း ပြောလိုက်မယ်" ဟူ၍ ရှည်လျားစွာ ရှင်းပြခဲ့သည်။

မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေးစာချုပ် တစ်နည်းအားဖြင့် နု-အက်တလီစာချုပ်ကို ဖဆပလမှ ထုတ်ပယ်ခံရသော ကွန်မြူနစ်တို့က မဟုတ်မမှန်စကားလုံးများဖြင့် ဝေဖန်ခဲ့ခြင်းကို ထိုစဉ်က ပြည်ထဲရေးနှင့်တရားရေးဌာန ဝန်ကြီး ဦးကျော်ငြိမ်းကလည်း မြန်မာ့အသံမှနေပြီး အသံလွှင့်ရှင်းလင်းခဲ့သည်။

နု-အက်တလီစာချုပ်သည် လွတ်လပ်ရေးပန်းတိုင်သို့ တိတိကျကျပို့ဆောင်ပေးနိုင်မည့် စာချုပ်ဖြစ်ကြောင်း၊ ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ်ကြီးက နှစ်နှစ်ကာကာယုံကြည်ကြသော်လည်း ၁၉၄၆ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလအတွင်းက ဖဆပလမှ ပယ်ထုတ်ခြင်းခံရသော သခင်သန်းထွန်းခေါင်းဆောင်သည့်ကွန်မြူနစ်များကမူကား ထိုစာချုပ်ကို ရှုတ်ချခဲ့ကြလေသည်။ ကွန်မြူနစ်တို့၏ မနှစ်သက်သောအချက်များမှာ အချုပ်အားဖြင့်-

(က) မြန်မာနိုင်ငံအတွင်းရှိ နိုင်ငံခြားသားပိုင်ပစ္စည်းများကို နိုင်ငံတော်က သိမ်းယူရာတွင် သင့်လျော်သောလျော်ကြေးပေး၍ သိမ်းယူမည်ဟူသောအချက်ကို သူတို့သည် သဘောမတူနိုင်၊ နိုင်ငံခြားသားပစ္စည်းများကို လျော်ကြေးမပေးဘဲ သိမ်းယူရမည်ဟုသူတို့က လက်သီးလက်မောင်းတန်း ကြွေးကြော်ကြလေသည်။

(ခ) မြန်မာနိုင်ငံကပေးရန်ကြွေးမြီများကို အခါအားလျော်စွာ ဆက်လက်၍ ဆွေးနွေးရမည်ဆိုသောစာချုပ်ပါအပိုဒ်ကိုလည်း ကွန်မြူနစ်တို့သည် သဘောမတူဟု ဟစ်အော်ကြသည်။ သူတို့၏ဆန္ဒမှာ ကြွေးမြီဟူသမျှကို မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မပေးနိုင်ဟု မြန်မာနိုင်ငံက တင်းတင်းမာမာ အရေးဆိုရမည်ဟု ဆိုလေသည်။

ထိုကဲ့သို့ ကွန်မြူနစ်တို့၏ကြွေးကြော်ချက်များကို တိုင်းပြည်လူထုက ယုန်ထင်ကြောင်ထင်ဖြစ်စရာ အကြောင်းရှိလာသောကြောင့် ဖဆပလအဖွဲ့ကြီးက ရှင်းလင်းချက်များကို ထုတ်ပြန်ကြေညာခဲ့ရလေသည်။ နု-အက်တလီစာချုပ်နှင့်စပ်လျဉ်း၍ ဖဆပလခေါင်းဆောင်တစ်ဦးဖြစ်သော ထိုစဉ်က ပြည်ထဲရေးနှင့်တရားရေးဌာနဝန်ကြီးဖြစ်သော ဦးကျော်ငြိမ်းက -

"အင်္ဂလိပ်မြန်မာစာချုပ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး အတိုက်အခံဂိုဏ်းသားတွေက မဟုတ်မမှန်တဲ့အကြောင်းတွေပြ၍ ဝေဖန်ကြတယ်။ ဒီစာချုပ်အရ နိုင်ငံရေးအားဖြင့်သာ လွတ်လပ်ရေးရတယ်။ စီးပွားရေးအားဖြင့် လွတ်လပ်ရေးမရဘူးလို့ ကွန်မြူနစ်တွေက ပြောနေကြတယ်။ ဒါဟာ လုံးဝမဟုတ်ဘူးလို့ ကျွန်တော် အတိအလင်းပြောရဲတယ်။ အင်္ဂလိပ်တိုင်းပြည်တွေဟာ စီးပွားရေးအားဖြင့် သူတို့တိုင်းပြည်မှာ ဘာလုပ်နိုင်သလဲ။ အဲဒီလိုလုပ်နိုင်တာ ကျွန်တော်တို့တိုင်းပြည်မှာ ကျွန်တော်တို့လုပ်နိုင်တယ်။ မြန်မာပြည်မှာရှိတဲ့ အင်္ဂလိပ်ပိုင်ပစ္စည်းတွေကို အစိုးရပိုင်အဖြစ် သိမ်းတဲ့အခါ မြန်မာအစိုးရကလျော်ကြေးပေးဖို့ သဘောတူခဲ့

တယ်။ ဒီလိုသဘောတူရမလားဆိုပြီးကွန်မြူနစ်တွေက အပြစ်တင်နေကြတယ်။ ဖက်ဆစ်ဂျာမနီတွေ၊ မဟာမိတ်စစ်တပ်များ၊ ရုရှားစစ်တပ်များရဲ့ အကူအညီနဲ့ မောင်းထုတ်ပြီး လွတ်လပ်တဲ့လက်ဝဲနိုင်ငံ ဖြစ်လာတဲ့ ချက်ကိုဆလိုဗားကီးယားပြည်၊ ယူဂိုဆလားဗီးယားပြည်တွေမှာ နိုင်ငံခြားသားပစ္စည်းတွေကို လျော်ကြေးမပေးဘဲသိမ်းတယ်ဆိုပြီး စံနမူနာတင်ပြီး ကွန်မြူနစ်တွေကပြောကြသေးတယ်။ ဒါဟာ လုံးဝမဟုတ်ဘူး ဒီလိုသူတို့ပြောခြင်းအားဖြင့် သူတို့ဟာ လိမ်ပြောတာလည်းဖြစ်ရမယ်။ နိုင်ငံခြားသားပိုင်ပစ္စည်းတွေကို အစိုးရပိုင်အဖြစ်သိမ်းတဲ့ခါ လျော်ကြေးမပေးဘဲနေလို့ရရင် ကျွန်တော်ရှင်းရှင်းပြောမယ် ကျွန်တော်တို့က မပေးချင်ဘူး။

ဒါကြောင့်ဒီလိုနည်းလမ်းတွေရှာချင်လို့ ကျွန်တော်နဲ့နိုင်ငံရေးအတွင်းဝန် ဗိုလ်ခင်မောင်လေး ဥရောပတိုက်ကို ကိုယ်တိုင်သွားကြည့်ခဲ့တယ်။ မာရှယ်လ်တီးတိုးခေါင်းဆောင်တဲ့ ယူဂိုဆလားဗီးယားပြည်နှင့် ချက်ကိုဆလိုဗားကီးယားပြည်ကို ကျွန်တော်တို့ကိုယ်တိုင် ၁၅ ရက်လောက် လှည့်လည်စုံစမ်းဆွေးနွေးခဲ့တယ်။ ယူဂိုဆလားဗီးယားပြည်မှာ ဖဆပလနဲ့တူတဲ့ လူထုကအားပေးနေတဲ့ အမျိုးသားအစည်းအရုံးကြီး တစ်ခုရှိတယ်။ အဲဒီအမျိုးသားအစည်းအရုံးကြီးကို ကွန်မြူနစ်ပါတီက ခေါင်းဆောင်နေတယ်။ ကွန်မြူနစ်ပါတီကလွဲလို့ တခြား ဘယ်လက်ယာဂိုဏ်းသားများပါတီမှ မရှိဘူး။ သမ္မတမာရှယ်လ်တီးတိုးကလည်း ကွန်မြူနစ်၊ ဝန်ကြီးတွေအားလုံးကလည်း ကွန်မြူနစ်၊ တိုင်းပြည်ရှိ လူများစုကလည်း ကွန်မြူနစ်၊ တိုင်းပြည်အနေအထားကလည်း ရုရှားပြည်နဲ့ နယ်ချင်းဆက်နေတယ်။ အရေးအကြောင်းရှိရင် အမေရိကန်နှင့်ဖြစ်စေ၊ အင်္ဂလိပ်နှင့်ဖြစ်စေ စစ်ဖြစ်မယ်ဆိုရင် ရုရှားမှစစ်ကူတွေဟာ ၂၄ နာရီအတွင်း ရောက်လာနိုင်တယ်။ အဲဒီတိုင်းပြည်မှာ စောစောက လက်ဝါးကြီးအုပ်နေတဲ့ ပြင်သစ်ခနရှင်၊ ပြင်သစ်-အမေရိကန်ခနရှင်၊ ဂျာမန်ခနရှင်တွေရဲ့ပစ္စည်းတွေကို အစိုးရပိုင်အဖြစ်နဲ့ ၁၉၄၄ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာ ၂ ရက်နေ့မှာသိမ်းယူတာပါ။ ဒီလိုသိမ်းယူတဲ့အခါလျော်ကြေးပေးဖို့ ခုထိ ဆွေးနွေးနေတာ မပြီးသေးဘူး။

ချက်ကိုဆလိုဗားကီးယားပြည်ကိုကြည့်ပါဦး။

ဒီပြည်ဟာ ရုရှားပြည်နဲ့ နယ်ချင်းထိစပ်နေတယ်။ နီးကပ်နေတယ်။ အဲဒီတိုင်းပြည်မှာ ကွန်မြူနစ်ပါတီ၊ ဆိုရှယ်လစ်ပါတီ၊ ဒီမိုကရေစီပါတီ၊ နေရှင်နယ်ဆိုရှယ်လစ်ပါတီဆိုတဲ့ လေးပါတီစုပေါင်း၍လက်ဝဲဂိုဏ်းသား အစိုးရအုပ်ချုပ်နေတယ်။ အရေးကြီးတဲ့ ပြည်ထဲရေး၊ ဘဏ္ဍာရေး၊ စီးပွားရေးဆိုတဲ့ ဝန်ကြီးဌာနတွေလည်း ကွန်မြူနစ်နန်းရင်းဝန် ဂေါ့ဝေါလ်ဆိုတာကလည်း ကွန်မြူနစ်၊ အဲဒီအစိုးရက ရုရှားပြည်ကိုလိုလားတဲ့ အစိုးရ၊ ဝါဒကလည်း လက်ဝဲဝါဒဖြစ်တယ်။

နိုင်ငံခြားသားပစ္စည်းတွေကို လျော်ကြေးမပေးလို့ အင်္ဂလိပ်တိုင်းပြည်၊ အမေရိကန်ပြည်တို့နဲ့စစ်ဖြစ်မယ်ဆိုရင် ရုရှားပြည်က စစ်အကူအညီ ၂၄ နာရီအတွင်း ရောက်လာနိုင်တယ်။ ဒါပေမယ့် ၁၉၄၅ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာ လ ၂၄ ရက်နေ့မှာ စက်ရုံကြီးတွေ၊ သတ္တုတွင်းတွေ၊ ဘဏ်တွေကို အစိုးရပိုင်အဖြစ်နဲ့သိမ်းတဲ့အခါ လျော်ကြေးပေးပါ့မယ်လို့ ပြောပြီးသိမ်းရတယ်။

လျော်ကြေးပေးရမယ်ဆိုတဲ့ အသေးစိတ်အချက်ကိုတော့ ခုထက်ထိ အစိုးရအချင်းချင်း အရေးဆိုနေကြတယ်။

ဒီတိုင်းပြည်နှစ်ပြည်မှာရှိတဲ့ ဝန်ကြီးတွေ၊ နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်တွေ အချို့နဲ့ ကျွန်တော်တို့ကိုယ်တိုင် ဆွေးနွေးခဲ့တယ်။ ဘာကြောင့် လျော်ကြေးပေးရသလဲလို့မေးတဲ့အခါ အဓိပ္ပာယ်ရှိတဲ့မျက်နှာနဲ့ ပြုံးရယ်ပြီး အခြေအနေအရ မပေးရင်မဖြစ်လို့ပေးရတယ်လို့ ပြန်ပြောပါတယ်။ ကမ္ဘာစစ်အပြီး တစ်ကမ္ဘာလုံးကွန်မြူနစ်၊ ဆိုရှယ်လစ်များက စံနမူနာအဖြစ် လိုလားကိုးစားတဲ့ဒီတိုင်းပြည်နှစ်ပြည်မှာတောင် လျော်ကြေးမပေးဘဲသိမ်းတယ်လို့ တရားဟောနေကြတယ်။

ကွန်မြူနစ်တွေက သတ္တိရှိရင် နိုင်ငံခြားသတင်းထောက်တွေကို သူတို့ပြောတဲ့အတိုင်း သတင်းပေးစေချင်တယ်။ ဒါမှ တခြားနိုင်ငံက ကွန်မြူနစ်တွေက မြန်မာပြည်မှာရှိတဲ့ ကွန်မြူနစ်တွေဟာ ဗဟုသုတနည်းပါလား။ ဒါမှမဟုတ် ညစ်ပတ်ပါကလားဆိုတာ သိမယ်။ ဒီတိုင်းပြည်

နှစ်ပြည်သာ မဟုတ်ဘူး၊ ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒကိုကျင့်သုံးတဲ့ ဘယ်တိုင်းပြည်မှာမဆို တိုင်းပြည်တစ်ပြည်က စစ်အနိုင်ရလို့ စစ်ရှုံးတဲ့တိုင်းပြည်က ပစ္စည်းတွေကို သိမ်းတာကလွဲလို့ သာမန်အခါ နိုင်ငံခြားသားပစ္စည်းတွေကို သိမ်းရိုးထုံးစံမရှိဘူး။ သိမ်းရင်လည်း အသိမ်းခံရတဲ့ တိုင်းပြည်က မခံဘူး၊ ချက်ကိုဆလိုဗားကီးယားပြည်နဲ့ ယူဂိုဆလားဗီးယားပြည်မှ ဂျာမန်ပိုင်ပစ္စည်းတွေကိုတော့ အလကားသိမ်းတာမှန်ပါတယ်။ ဖက်ဆစ်ဂျာမန်တွေ ဒီနှစ်ပြည်ကို အုပ်ချုပ်ထားပြီးတော့ စစ်ရှုံးတဲ့အခါမှာ ဂျာမန်သူဌေးပိုင်တဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ဖက်ဆစ်ဂျာမန် စစ်တပ်တွေကို အားပေးကူညီတဲ့ တိုင်းရင်းသားသစ္စာဖောက်တွေပိုင်တဲ့ပစ္စည်းတွေကို လျော်ကြေးမပေးဘဲသိမ်းတယ်။

ဒါတင်မကသေးဘူး ချက်ကိုဆလိုဗားကီးယားမှာဆိုရင် စစ်ကြီးအပြီးမှာ တိုင်းပြည်မှာရှိတဲ့ ဟစ်တလာတပည့် ဂျာမန်လူမျိုး တစ်သန်းကျော်ကို ဂျာမနီပြည်ကိုပြန်မောင်းထုတ်လိုက်တယ်။ ဒါကတော့ မထူးဆန်းဘူး။ တရုတ်ကလည်း စစ်ရှုံးတဲ့ ဂျပန်ပိုင်ပစ္စည်းသိမ်းတာပဲ။ အဲသည်လိုတော့ ကျွန်တော်တို့လည်းလုပ်နိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့နဲ့ စစ်ဖြစ်နေတဲ့ တစ်နေရာမှာ စစ်ရှုံးတဲ့ဂျပန်ပိုင် တိုက် သုံးလေးလုံး ရန်ကုန်မှာရှိတယ်။ အဲဒါတွေ ကျွန်တော်တို့ သိမ်းနိုင်ပါတယ်။ လျော်ကြေးမပေးဘဲသိမ်းတဲ့ နမူနာတစ်ခုရှိတယ်။

၁၉၃၈ ခုနှစ်တုန်းက မက္ကဆီကိုပြည်မှာ သမ္မတကာဒင်နခေါင်းဆောင်တဲ့ ဆိုရှယ်လစ်ဝါအစိုးရ တက်လာတယ်။ အဲဒီအစိုးရက အမေရိကန်လူမျိုးတွေပိုင်တဲ့ ဒေါ်လာသန်းပေါင်း ၂၀၀ ကျော်တန်တဲ့ ရေနံတွင်းတွေကို လျော်ကြေးမပေးဘဲ သိမ်းတယ်။ အမေရိကန်ပြည်နဲ့ စစ်ဖြစ်မလောက် ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ကံအားလျော်စွာ ကမ္ဘာစစ်ကြီးဖြစ်တော့ မက္ကဆီကိုပြည်ဟာ ဂျာမနီဘက်ပါသွားမှာစိုးလို့ အမေရိကန်အစိုးရက ၁၉၄၁ ခုနှစ်မှာ အနည်းငယ် လျှော့ပေးတယ်။ ဒါတောင် မက္ကဆီကိုပြည်က သင့်တော်တဲ့လျော်ကြေးပေးပါ့မယ်လို့ ကတိပေးရတယ်။ ဒီကတိတည်မြဲဖို့ဆိုတဲ့အာမခံသဘောနဲ့ စပေါ်ငွေ ဒေါ်လာကိုးသန်းချက်ချင်း

ပေးရတယ်။ လျော်ကြေးဘယ်လောက် ပေးရမယ်ဆိုတာ နှစ်ဖက်အစိုးရကိုယ်စားလှယ်ပါတဲ့ခုံအဖွဲ့ကို လွှဲလိုက်ရတယ်။

တိုတိုပြောရရင် စစ်ရှုံးတိုင်းပြည်ပိုင်ပစ္စည်းကလွဲလို့ ဘယ်နိုင်ငံခြားသားပိုင်ပစ္စည်းမှ လျော်ကြေးမပေးဘဲသိမ်းတဲ့ ထုံးတမ်းစဉ်လာ မရှိဘူး။ ကျုပ်တို့အစိုးရမှာ သိမ်းနိုင်တဲ့ပါဝါ မရှိလို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ်တို့တိုင်းပြည်မှာ ကျုပ်တို့ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လုပ်နိုင်တယ်။ လုပ်သင့်တယ်။ မလုပ်သင့်ဘူးဆိုတာကတော့ ကမ္ဘာ့ထုံးတမ်းစဉ်လာပဲ၊ သံအမတ်တွေကိုတောင် ကျုပ်တို့ ဖမ်းချင်ရင် ဖမ်းနိုင်တဲ့အာဏာရှိတယ်။ သို့သော် အကြောင်းမရှိဘဲ ဒီနေ့နိုင်ငံခြားသား သံအမတ်တွေကိုဖမ်းလိုက်၊ နောက်တစ်နေ့ အဲဒီ နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည်တွေနဲ့စကားများမယ်၊ စစ်ဖြစ်မယ်ဆိုတာကတစ်မျိုးပဲ။

ရှင်းရှင်းပြောရရင် တိုင်းပြည်တွေကလည်းပဲ ရုရှားပြည်နဲ့နယ်နိမိတ်ချင်းစပ်နေတယ်။ ရုရှားအစိုးရနဲ့လည်း အလွန် သင့်မြတ်တယ်။ အကယ်၍ အင်္ဂလိပ်အမေရိကန်တို့နဲ့ စစ်ဖြစ်မယ်ဆိုရင်လည်း ရုရှားပြည်က စစ်အကူအညီရနိုင်တဲ့ ကွန်မြူနစ်အစိုးရတက်နေတဲ့ ယူဂိုဆလားဗီးယားပြည်၊ နောက်ကွန်မြူနစ်ဆိုရှယ်လစ်နဲ့အခြားလက်ဝဲဂိုဏ်းပေါင်းပြီး အစိုးရဖွဲ့ထားတဲ့ ချက်ကိုဆလိုဗားကီးယားပြည်တို့ကတောင် ပြင်သစ်ဓနရှင်တွေရဲ့ စက်ရုံကြီးတွေကို သိမ်းတဲ့နေရာမှာလျော်ကြေးမပေးဘဲ မသိမ်းရဲရင် နောက်လိုက်အနည်းငယ်မျှသာရှိတဲ့ကုလားပြည်၊ ကုလားကွန်မြူနစ်ပါတီခေါင်းဆောင်တဲ့ ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီပြောနေကြတဲ့ ဂျိုရှီတို့လောက်ကို အားကိုးပြီးအင်္ဂလိပ်ပိုင်ပစ္စည်းတွေကို ကျွန်တော်အလကား မသိမ်းရဲဘူး။ သိမ်းရင်လည်း ကမ္ဘာ့ကုလသမဂ္ဂအဖွဲ့ကြီးကလည်း ခံမှာမဟုတ်ဘူး၊ ကမ္ဘာ့ရာဇဝင်မှာ ထုံးတမ်းအစဉ်အလာကတစ်ခါမှ မရှိခဲ့ဘူး။ ကွန်မြူနစ်တိုင်းပြည်တွေမှာတောင် ကွန်မြူနစ်တွေကအပြစ်တင်တာ မှန်သလား၊ မမှန်ဘူးလားဆိုတာ တိုင်းပြည်လူထုကစဉ်းစားကြည့်ကြပေတော့။

ကြွေးမြီကိစ္စ

မြန်မာပြည်မှာတင်နေတဲ့ ကြွေးခုနစ်၊ စာရင်းတွက်ကြည့်တဲ့အခါ ကုဋေ ၁၀၇ ဒသမ ၈ ကုဋေ ရှိပါတယ်။ ရုတ်တရက် ကြည့်လိုက်ရင် ဒီကြွေးတွေဟာ ကြောက်စရာ လန့်စရာတွေပဲ၊ ဒါပေမယ့် သေသေချာချာ စဉ်းစားရင် စိုးရိမ်စရာ ဘာမှမရှိပါဘူး။ အကြွေးဟာ လူအပေါ်မှာ တင်တင်၊ တိုင်းပြည်ပေါ်မှာတင်တင် မကောင်းဘူး၊ ဒါပေမယ့် အလုပ်ကြီး အကိုင်ကြီးလုပ်တဲ့လူတွေ၊ ကုမ္ပဏီတွေထဲမှာ အကြွေးကင်းတာမရှိ သလိုဘဲ။ ဘယ်ပြည်မှာကြည့်ကြည့် ဘယ်အစိုးရမဆို အကြွေးကင်းတဲ့ အစိုးရ မရှိဘူး။ အကြွေးများတာနဲ့ နည်းတာပဲကွာတယ်။

ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော် ဆက်မပြောခင် ကျွန်တော်တို့ လက်ရှိအကြွေးကို ဘယ်လိုတင်သလဲဆိုတာ သိဖို့လိုတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၀ နှစ်လောက် ၁၉၃၇ ခုနှစ်မှာ မြန်မာပြည်ကို ကုလားပြည်ကခွဲတဲ့အခါ ငွေရေးကြေးရေးနဲ့ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော်တို့ အမွေရခဲ့တာ။ ဒီတုန်းက ကုလားဗဟိုအစိုးရနဲ့ဆောက်ထားတဲ့ မြန်မာပြည်မှာရှိတဲ့ မီးရထား၊ စာတိုက်၊ ကြေးနန်းအစရှိတဲ့ပစ္စည်းတွေရလိုက်တဲ့အတွက် ၃၉ ကုဋေ၊ ပင်စင်အတွက် ငါးကုဋေကုန်ကျတယ်။ ပြီးတော့ ကုလားအစိုးရရဲ့ အထွေထွေအတွက်တည်ရှိတဲ့ အကြွေးတွေရဲ့ ၇ ဒသမ ၅ ကုဋေကို ခွဲယူရတာက ၁၂ ဒသမ ၀၅ ကုဋေကျတယ်။ အဲဒီလို ကြွေးတွေခွဲတုန်းက မြန်မာပြည်အစိုးရနဲ့ ကုလားအစိုးရ အတော်လေး အငြင်းအခုံဖြစ်ကြ တယ်။ နှစ်ဖက်အစိုးရကတင်တဲ့ ခုံသမာဓိအဖွဲ့က ဆုံးဖြတ်ပေး တယ်။ အဲဒီ ခုံအဖွဲ့ရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို အဲဒီတုန်းကရှိတဲ့ ဝန်ကြီးအဖွဲ့က လက်ခံခဲ့ တယ်။ ဒီအကြွေးတွေကို နှစ်စဉ် မြန်မာအစိုးရက အရင်းရော အတိုးပါ အလီလီ ပြန်ဆပ်ရတယ်။ ကမ္ဘာစစ်ကြီးဖြစ်တဲ့အတွက် စစ်ကြီးအတော အတွင်းမဆပ်နိုင်လို့ အတိုးတက်နေတဲ့ငွေ ကုဋေ ၈ ဒသမ ၄၂ ကုဋေ ကျနေတယ်။ ပေါင်းလိုက်ရင် ကုလားပြည်အစိုးရကိုပေးရန် အကြွေး ၆၂ ကုဋေနီးပါး ရှိနေတယ်။

စစ်ကြီးအတွင်းမှာ ကုလားပြည်ရဲ့တပ်ဦးအဖြစ်နဲ့ မြန်မာပြည်က ဂျပန်စစ်ရန်ကို ခုခံတိုက်ခိုက်ရတာကြောင့် မြန်မာပြည် နစ်နာပျက်စီးခဲ့ ရတယ်။ ဒါကြောင့် ကုလားအစိုးရရဲ့အကြွေးတွေကို လျှော့သင့် သလောက် လျှော့ဖို့ မြန်မာအစိုးရက ကုလားအစိုးရနဲ့ အရေးဆို နေတယ်။ နောက်တစ်ခါအခုလွတ်လပ်ရေးရဖို့ အင်္ဂလိပ်အစိုးရနဲ့ အမွေ ခွဲတဲ့အခါ အင်္ဂလိပ်အစိုးရ မြန်မာပြည်ကို စစ်အပြီးပြန်ရောက်လာတဲ့ အစိုးရအမှုထမ်းတွေရဲ့လစာ၊ တိုင်းပြည် ပြန်လည်ပြုပြင်တဲ့အတွက် ကုန်ကျစရိတ်တွေ၊ အထူးသဖြင့် မီးရထားလမ်းပြင်ဖို့ဝယ်ရတဲ့ မီးရထား ခေါင်းတွဲ၊ ပစ္စည်းကိရိယာ၊ လူတွေသုံးဆောင်ဖို့ အထည်အလိပ်ပစ္စည်း ရာရှင်၊ အထွေထွေပေါင်း ၅၇ ဒသမ ၁၃ ကုဋေ ကုန်ကျတယ်။ သည်ငွေ တွေဟာ စစ်လျော်ကြေးတွေ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ရှင်းရှင်းသိဖို့လိုတယ်။ ဒါပေမယ့် စစ်မြေပြင်နှစ်ခါဖြစ်ခဲ့ပြီး တိုင်းပြည်မှာမွဲနေတဲ့အတွက် ဒီကြွေး တွေကို လျှော့ပါပြောလို့ အင်္ဂလိပ်အစိုးရက ကုဋေ ၂၀ လျှော့ပေးတယ်။ ဒါကြောင့် အကြွေး ၃၇ ကုဋေ ကျန်တယ်။ ကုလားပြည်ကိုပေးရန်ရှိသည့် အကြွေးနဲ့ အင်္ဂလိပ်အစိုးရကို ပေးရန်ရှိတဲ့အကြွေးပေါင်း ၁၀၇ ဒသမ ၈ ကုဋေကျတယ်။

ကြွေးဆိုတာ လူပေါ်မှာတင်တင်၊ တိုင်းပြည်ပေါ်မှာတင်တင် မရှိရင် အကောင်းဆုံးဘဲ၊ အဲဒါ ဘာမှငြင်းစရာ မရှိဘူး။ ဒါပေမယ့် အကြွေး ကင်းတဲ့အစိုးရ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ဘယ်မှာမှမရှိဘူးဆိုတာ သတိထားဖို့လို တယ်။ ကျွန်တော်တို့အစိုးရကြွေးတွေ ရုတ်တရက်ကြည့်ရင် ကြောက်စရာ ကောင်းတယ်။ သို့သော် အခြားအစိုးရတိုင်းပြည်ကြွေးတွေနဲ့နှိုင်းယှဉ် ကြည့်ရင် သူတို့လည်း ဒီလိုပါပဲလားလို့သိရလိမ့်မယ်။ ပထမ တိုင်းပြည်ကြီး တွေရဲ့ကြွေးကို ကြည့်ကြစို့၊ ကမ္ဘာပေါ်မှာတစ်ချိန်တုန်းကအချမ်းသာဆုံး ဆိုတဲ့ အင်္ဂလိပ်တိုင်းပြည်ရဲ့ အစိုးရက ၁၉၄၃ ခုနှစ်မှာ အကြွေး ရွှေဒင်္ဂါး ၁၅၀၂ ကုဋေ တင်တယ်။ မြန်မာငွေနဲ့ဆိုရင် ၂၂၃၅၃ ကုဋေကျော် ရှိတယ်။ ပြင်သစ်မှာလည်း အကြွေး မြန်မာငွေ ၉၈၄၀ ကုဋေကျော် ရှိတယ်။ တရုတ်ပြည်မှာ ၆၁၃ ကုဋေကျော်ရှိတယ်။ ဒါတင်လား ကမ္ဘာ

ပေါ်မှာ ငွေလိုတဲ့ တိုင်းပြည်တွေကိုငွေထုတ်ချေးနေတဲ့ အချမ်းသာဆုံး ဆိုတဲ့ အမေရိကန်အစိုးရရဲ့ အကြွေးကိုခင်ဗျားတို့ သိရဲ့လား၊ အမေရိကန်ဒေါ်လာ ကုဋေ ၁၀၁၀၀ (မြန်မာငွေနဲ့ဆို ၇၀၃၅၀ ကုဋေ) ရှိတယ်။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့အိမ်နီးနားချင်းဖြစ်တဲ့ ကုလားပြည်အစိုးရမှာ ၁၉၄၂ ခုနှစ် အကြွေး ၁၂၄၇ ကုဋေ ရှိတယ်။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ကွန်မြူနစ်ပါတီ၊ ဆိုရှယ်လစ်ပါတီက စံနမူနာအဖြစ် ကိုးစားနေတဲ့ ရုရှားပြည်မှာ စစ်မဖြစ်မီ -၁၉၃၃ ခုနှစ်က အကြွေးအမေရိကန်ဒေါ်လာ ကုဋေ ၂၀၀ ကျော် (မြန်မာငွေ ကုဋေ ၇၁၀ ကျော်) ရှိတယ်။ အခုစစ်ပြီးမှ ဒီအကြွေးတွေ အများကြီး တက်သွားတယ်။ ရုရှားကိုယ်တိုင် အမေရိကန်ပြည်နဲ့ အင်္ဂလိပ်ပြည်ကို စစ်အတောအတွင်း ချေးယူတဲ့အကြွေး ပေးစရာရှိသေးတယ်။

ဒီတိုင်းပြည်က တိုင်းပြည်ကြီးလို့ထားပါဦး၊ တိုင်းပြည်ကလေးတွေကလည်း အကြွေးမနည်းပါဘူး။ ဩစတေးလျပြည်မှာ ၁၉၄၃ ခုနှစ်က အကြွေးမြန်မာငွေ ၁၂၄၅ ကုဋေကျော်ရှိတယ်။ အိုင်ယာလန်မှာလည်း မြန်မာငွေ ၂၀၅ ကုဋေကျော်ရှိတယ်။ တူရကီမှာ ၃၂၅ ကုဋေကျော်၊ နယူးဇီလန်မှာ ၂၅၆ ကုဋေကျော်ရှိတယ်။ စစ်အတွင်းမှာ အများကြီးတက်သွားပြီး မာရှယ်လ်တီးတိုးတို့အုပ်ချုပ်တဲ့ ယူဂိုဆလားဗီးယားပြည်မှာ ၁၉၄၂ ခုနှစ်က မြန်မာငွေ ၂၃၉ ကုဋေကျော်ကြွေးရှိတယ်။ ၁၉၃၈ စစ်မဖြစ်မီက ချက်ကိုဆလိုဗားကီးယားပြည်မှာလည်း အကြွေး ၅၁၇ ကုဋေကျော်ရှိတယ်။ ၁၉၃၈ ခုနှစ်ကထက် ခုပိုတက်သည်။ ဒီကြွေးစာရင်းတွေကို အသေးစိတ်သိချင်ရင် ၁၉၄၇ ခုနှစ်ထုတ် အင်ဆိုက်ကလိုပီဒီးယားဘရီတန်နီးကား (၂) စာအုပ်မှာ ရှာကြည့်ကြပါ။ ဒီတိုင်းပြည်တချို့ရဲ့ ကြွေးစာရင်းကိုသာ ကျွန်တော်ညွှန်ပြပေးပါတယ်။ အခြားတိုင်းပြည်မှာရှိတဲ့ကြွေးတွေ အဲဒီစာအုပ်မှာ အသေးစိတ် ပါပါတယ်။

အကြွေးအရင်းတွေကိုဖတ်ကြည့်ရင် ဘယ်တိုင်းပြည်မှာမှ အကြွေးမကင်းဘူး။ ရုရှားပြည်အစရှိတဲ့ ကွန်မြူနစ်အစိုးရတွေလည်းပဲ အကြွေးမကင်းဘူးဆိုတာ ထင်ရှားပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော် ထပ်ပြီးပြောဦးမယ်။ ကြွေးတွေဟာ တစ်ပြားမှမရှိလျှင် အကောင်းဆုံးပဲ။ သို့သော် မလွှဲသာ

မရှောင်သာလို့ တင်လာတဲ့အကြွေးတွေကို ဘာမှ ကြောက်စရာလန့်စရာမရှိပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့တိုင်းပြည်ဟာ ဆန်စပါး၊ ကျွန်းသစ်၊ သတ္တုရေနံအစရှိတဲ့ ကုန်ပစ္စည်းတွေ ကြွယ်ဝချမ်းသာတဲ့တိုင်းပြည်ပါ။ တိုင်းပြည်မှာရှိနေတဲ့ ပြည်သူတွေအသီးသီး ညီညီညွတ်ညွတ်နဲ့ ဆိုရှယ်လစ်စီးပွားစနစ်အတိုင်း ဆောင်ရွက်သွားရင် နှစ်အနည်းငယ်အတွင်း ကျေနိုင်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် အတိအလင်းပြောရဲပါတယ်။

ဥပမာလေးတစ်ခုပေးမယ်။ စစ်မဖြစ်ခင်က နိုင်ငံခြားကို မြန်မာပြည်က ဆန်ချိန် သုံးသန်းခွဲ တင်ပို့ရောင်းချရတယ်။ ဒီနှစ် ကျွဲနွားရှားတာက တစ်ကြောင်း၊ ဓားပြ၊ လူဆိုး၊ ပြောက်ကျားတွေ ရွာတွေမှာ ဓားပြတိုက်၊ မိုက်ကြေးခွဲတာကြောင့်တစ်ကြောင်း အဲဒီအကြောင်းတွေကြောင့် ဆန်စပါးတန်ချိန် တစ်သန်းခွဲသာ ရောင်းချနိုင်တယ်။ ကျွန်တော်တို့အစိုးရက ဆင်းရဲသားတွေကို အရင်စားဖားအစိုးရတွေ လက်ထက်က တစ်ခါမှမပေးနိုင်တဲ့ဈေး စပါးဈေးကို ၃၀၀ ရအောင် ဆင်းရဲသားလယ်သမားတွေအတွက် ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်တဲ့အပြင် တိုင်းပြည်မှာဆိုးသွမ်းနေတဲ့ ဓားပြ၊ လူဆိုးတွေ၊ ပြောက်ကျားတွေကို တိုင်းပြည်လူထုက အစိုးရအားကူညီပြီး နှိမ်နင်းနိုင်မယ်။ မနှစ်က ကွန်မြူနစ်တွေ စက်ပိုင်ရှင်သူဌေးတွေနဲ့ပေါင်းပြီး ဆန်စပါးလုတာမျိုးကို မဖြစ်ရအောင်တားနိုင်မယ်ဆိုရင် စစ်မဖြစ်မီကထွက်တဲ့ စပါးတန်ချိန် သုံးသန်းခွဲ ကျွန်တော်တို့ထွက်မယ်။ ဒီလိုဆိုရင် ဆန်အပေါ်မှာ အမြတ်ငွေ ၄၆ ကုဋေ ကျော်ရမယ်။ တစ်နှစ် ၄၆ ကုဋေကျော်နှုန်း နှစ်နှစ်ကျော်ဆပ်ရရင် တင်နေတဲ့ကြွေး ၁၀၇ ဒသမ ၈ ကုဋေကို အေးအေးနဲ့ဆပ်နိုင်တယ်။

သို့သော် နှစ်နှစ်ကျော်ကျော်ဆိုတာ စကားအဖြစ်သာပြောရတယ်။ တိုင်းပြည်ပြန်လည်ထူထောင်ရေးအတွက် ကျောင်း၊ ဆေးရုံ၊ လမ်းစတာတွေအတွက် သုံးစရာတွေရှိနေသေးတယ်။ တစ်ဖက်ကလည်း ခိုးသားဓားပြ ကင်းရင်တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာရှားနေတဲ့ ကျွန်းသစ်၊ ရေနံ၊ ဓာတ်သတ္တုတွေရောင်းတဲ့အတွက်ကိုလည်း သတိထားဖို့ လိုပါတယ်။ မြန်မာပြည်မှာရှိတဲ့သစ်တောတွေ နိုင်ငံခြားသူဌေးကြီးတွေကို လိုင်စင်

ပြန်မပေးဘဲ အစိုးရကိုယ်တိုင် ထုတ်လုပ်ရောင်းချဖို့ စီစဉ်နေတယ်။ အခု နိုင်ငံခြားသစ်ကုမ္ပဏီကြီးတွေရနေတဲ့အမြတ်ငွေတွေ အစိုးရ ရလာတော့မယ်။ အစိုးရ၏ ကိုယ်ပိုင်အဖြစ် တည်ဆောက်မယ့် စက်ရုံကြီးတွေ ရှိသေးတယ်။ ဒါမှ မြန်မာပြည်ဟာ နှစ်အနည်းငယ်အတွင်းမှာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ကြွယ်ဝချမ်းသာတဲ့ အခြားတိုင်းပြည်တွေနဲ့ရင်ပေါင်ချင်းယှဉ်နိုင်မယ်။ စည်ပင်သာယာဝပြောတဲ့တိုင်းပြည် ဖြစ်လာရတာမုချပဲလို့ ကျွန်တော် အတိအလင်းပြောရဲတယ်။ လွတ်လပ်တဲ့တိုင်းပြည်မှာ လွတ်လပ်တဲ့ လူမျိုးတွေအဖြစ်နဲ့ လွတ်လပ်တဲ့လူတွေရဲ့တာဝန်ကို ညီညီညာညာ ကြိုးစားဆောင်ရွက်သွားကြဖို့သာ အရေးကြီးပါတယ်” ဟူ၍ ရှင်းလင်းခဲ့လေသည်။

အထက်တွင်ရေးခဲ့သည်အတိုင်း မြန်မာနိုင်ငံ၏ ဝန်ကြီးချုပ်သခင်နုနှင့်ပြည်ထဲရေးနှင့်တရားရေးဝန်ကြီး ဦးကျော်ငြိမ်းတို့ ရှင်းလင်းချက်များကိုကြည့်လျှင် ကွန်မြူနစ်တို့ဝေဖန်ချက်သည် လုံးဝမှားယွင်းပေသည်။ ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ်ကြီးပေါ် မလိုမုန်းထားသောစိတ်ရှိနေသောကြောင့်၊ နိုင်ငံရေးအရ လုပ်ကြံထိုးနှက် ခြင်းသာဖြစ်ပေသည်။

ကွန်မြူနစ်ကိုလိုလားသောသူများ၊ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားအချို့တို့က ကွန်မြူနစ်တို့၏ ဝေဖန်ချက်ကို တက္ကသိုလ်ကျောင်းတွင် ရှင်းလင်းကြပါသေးသည်။ သို့သော် အများစုသော ကျောင်းသားတို့မပါခဲ့ကြပေ။

ပြည်သူ့လွှတ်တော်ထဲတွင်လည်း ကွန်မြူနစ်ပါတီဝင်အမတ်များက ဗြိတိသျှ မြန်မာစာချုပ်ကို ဝေဖန်ကြသော်လည်း မအောင်မြင်ခဲ့ပေ။ ကွန်မြူနစ်တို့၏ ဖဆပလအပေါ်မလိုလားသော ဝေဖန်ပုတ်ခတ်မှုတို့သည် အချည်းနှီးဖြစ်ခဲ့သည်။

အောင်ဆန်း-အက်တလီစာချုပ်မှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ နု-အက်တလီစာချုပ်မှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ တိုင်းပြုပြည်ပြုလွှတ်တော်က အတည်ပြုထားသော ပြည်ထောင်စုသမ္မတမြန်မာနိုင်ငံ ဖွဲ့စည်းအုပ်ချုပ်ပုံအခြေခံဥပဒေကိုပင် ကြည့်ကြည့်၊ မြန်မာနိုင်ငံ၏ လုံးဝလွတ်လပ်ရေးသည် ရပြီးပြီဟူ၍ နားလည်ထားပါသည်။ ထို့ကြောင့် အတိုက်အခံများ၏ဝေဖန်ချက်သည် မခိုင်မာပါ။ ယုတ္တိမရှိပါ။ အခြေအမြစ်မရှိပါ။ ပြည်သူလူထုကြီးကလည်း

လက်မခံပါ။ နေ့စဉ်တွေ့ရသောပြည်သူလူထုကြီးကလည်း လွတ်လပ်ရေးရမည်ဟု ယုံကြည်ပြီးဖြစ်ကြောင်း သိနားလည်နေပေသည်။

ထို့ကြောင့် အတိုက်အခံတို့က မည်သို့ပင်ဝေဖန်စေကာမူ ကျွန်တော့်အဖို့ သူတို့၏ဝေဖန်ချက်ကို ထည့်သွင်း မစဉ်းစားခဲ့တော့ချေ။

လွတ်လပ်ရေးကြေညာမည့်ရက်ကား တစ်နေ့တခြား နီးကပ်လျက်လာလေပြီ။

ကျွန်တော်သည် ရန်ကုန်တွင်နေရင်းပင် ဆိုရှယ်လစ်ပါတီဝင်တို့နှင့် တစ်စတစ်စ နီးကပ်စွာ ဆက်သွယ်မိလျက်ရှိသည်။ ကျွန်တော့်အား နိုင်ငံရေးတာဝန်ပေးမည်ဆိုလျှင် ဆိုရှယ်လစ်ပါတီကသာ တာဝန်ပေးနိုင်မည်ဟူ၍လည်း ထင်နေမိသည်။

ထိုရက်ပိုင်းများအတွင်းမှာပင် ဆိုရှယ်လစ်ပါတီ၏တွဲဖက် အထွေထွေအတွင်းရေးမှူး ဗိုလ်အောင်ကြီးနှင့် ရင်းနှီးလာသည်။

အမှန်မှာ ဗိုလ်အောင်ကြီးသည် ကျွန်တော်တို့တည်းခိုရာ ဝင်ဆာလမ်းနှင့် ပြည်လမ်းထောင့်ရှိ ကျွန်တော်တို့နေထိုင်သည့် သခင်မဒေါ်ရှိန်၏အိမ်သို့ လာလေ့ရှိပါသည်။ ထိုအိမ်တွင် ကျွန်တော့်အပြင် ဗိုလ်သိန်းတန်၊ ဗိုလ်လှမြိုင်တို့ ရှိနေတတ်သည်။ သူလာသောအခါတွင် ကျွန်တော်တို့အဖို့ နိုင်ငံရေးစကားဝိုင်း ဖြစ်လာတတ်သည်။

ဗိုလ်အောင်ကြီးက ကွန်မြူနစ်ပါတီ၏အားနည်းချက်များကို ပြောပြတတ်သည်။ အထူးသဖြင့် သခင်သန်းထွန်းအကြောင်းလည်း ပါပါသည်။

သခင်သန်းထွန်းခေါင်းဆောင်မှု အားနည်းချက်တို့ကို ဗိုလ်အောင်ကြီးက ကောင်းစွာဝေဖန်တတ်သည်။ ကျွန်တော်တို့လည်း သဘောတူကြသည်။ လက်ခံကြသည်။

သို့သော် ကျွန်တော်တို့က ကွန်မြူနစ်ပါတီဝင်တွေဖြစ်ကြသည်။ ဗိုလ်အောင်ကြီးက ဆိုရှယ်လစ်ပါတီဝင်ဖြစ်နေပေရာ ကျွန်တော်တို့သည် သခင်သန်းထွန်း၏ခေါင်းဆောင်မှုကို ဘဝင်မကျသော်လည်း ဗိုလ်အောင်ကြီး၏ ဝေဖန်ချက်ကိုကျေနပ်ကြသော်လည်း ငြိမ်မနေတတ်ကြ။

ပြန်လည် ဝေဖန်ဆွေးနွေးကြ၊ ငြင်းခုံကြ လုပ်တတ်သည်။ ဤသို့ ငြင်းရင်း၊ အခြေအတင်ပြောရင်းနှင့်ပင် ဗိုလ်အောင်ကြီးနှင့် ကျွန်တော်တို့ ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့ကြရသည်။

ဗိုလ်သိန်းတန်နှင့်ဗိုလ်အောင်ကြီးတို့သည် ယခင်ကပင် ခင်မင်ရင်းနှီးစွဲရှိကြ၏။ ကျွန်တော်နှင့်ကိုလှမြိုင်မှာ ယခင်ကဗိုလ်အောင်ကြီးကို သိရုံသာသိကြသော်လည်း ရင်းနှီးမှု မရှိခဲ့ကြပါ။ သခင်မဒေါ်ရှိန်အိမ်ကျမှပင် ခုလို ငြင်းခုံကြရင်း ခင်မင်ရင်းနှီးမှု ရခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် ဆိုရှယ်လစ်ပါတီတွင် နိုင်ငံရေးတာဝန်ပေးလျှင်လည်း ပေးနိုင်ရန်လည်းကောင်း၊ သတင်းများရရှိစေရန်လည်းကောင်း ဆိုရှယ်လစ်ပါတီရုံးသို့သွားလေ့ရှိပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံလည်း ဆိုရှယ်လစ်ပါတီ၏ အထွေထွေအတွင်းရေးမှူးဖြစ်သော ဦးဗဆွေအိမ်သို့လည်း သွားတတ်ပါသည်။ ဦးကျော်ငြိမ်း၏ အိမ်သို့လည်း သွားလေ့ရှိပါသည်။ ဤနေရာများသို့သွားတိုင်းပင် ဗိုလ်အောင်ကြီးကိုတွေ့တတ်လေရာ သခင်မဒေါ်ရှိန်အိမ်တွင် ရင်းနှီးပြီးသားဖြစ်ရကား ကျွန်တော့်မှာ ဗိုလ်အောင်ကြီးနှင့် ပိုမိုရင်းနှီးပြီး တွဲမိနေတတ်ပါသည်။

ဗိုလ်အောင်ကြီးနှင့်ပိုမိုရင်းနှီးရန်အကြောင်းတွင် သထုံသိန်းမောင်သည်လည်း ပါဝင်ပါသည်။

သထုံသိန်းမောင်မှာ ကျွန်တော်ကဲ့သို့ပင် အလံနီပါတီဝင်ဖြစ်ပါသည်။ အလံနီခေါင်းဆောင်သခင်စိုး၏သြဝါဒကို လက်ခံခဲ့သူတွေဖြစ်ကြပါသည်။

သထုံကိုသိန်းမောင်သည် သခင်စိုး၏ မူဝါဒသဘောထားကို လက်မခံနိုင်ပေ။ အထူးသဖြင့် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအား သခင်စိုးက ဝေဖန်တိုက်ခိုက်မှုကို ပိုပြီးမကျေနပ်ပေ။ ထို့ကြောင့် သထုံခရိုင် အလံနီကွန်မြူနစ်ပါတီမှ သူနှင့်တကွ သူ၏အဖွဲ့ဝင်တွေအားလုံးပင် အလံနီပါတီမှ ဆိုင်းဘုတ်ကိုဖြုတ်ချပြီး ဆိုရှယ်လစ်ပါတီ ဆိုင်းဘုတ်ကိုတင်ပြီး သထုံခရိုင်မှ ဆိုရှယ်လစ်ပါတီဝင်အဖြစ်ကြေညာခဲ့သူဖြစ်သည်။

ထို သထုံကိုသိန်းမောင်မှာ ကျွန်တော်နှင့်တော်လှန်ရေးကာလတုန်းက တစ်နေရာစီတာဝန်ကျခဲ့သူဖြစ်သည်။ ကွန်မြူနစ်ပါတီဝင်တွေဖြစ်ပြီး သခင်စိုး၏ အလံနီကွန်မြူနစ်ပါတီဝင်တွေ ဖြစ်ခဲ့ကြ၏။

ယခုအခါတွင် နှစ်ဦးစလုံးပင် အလံနီကွန်မြူနစ်ပါတီမှထွက်ပြီး ကိုသိန်းမောင်က ဆိုရှယ်လစ်ပါတီဝင်ဖြစ်ပြီး ကျွန်တော်ကတော့ ပါတီလိုလားသူအဖြစ် ရပ်တည်နေပါသည်။

ကျွန်တော်မှာ ဦးဗဆွေ၊ ဦးကျော်ငြိမ်းအိမ်သို့ ဝင်ထွက်၍လည်းကောင်း၊ ဆိုရှယ်လစ်ပါတီဌာနချုပ်သို့ သွားလာသောအခါတွင်လည်းကောင်း ဗိုလ်အောင်ကြီးသည် ကျွန်တော်တို့ကို အထူးဂရုစိုက်ပါသည်။ အကြောင်းမှာ ကွန်မြူနစ်အသိုင်းအဝိုင်းမှ ထွက်ခွာခဲ့သောသူတွေဖြစ်သောကြောင့် လိုလိုလားလား လက်ခံဆက်ဆံခဲ့ပါသည်။

ဤသို့ရင်းနှီးခဲ့သောအကြောင်းကြောင့် ကျွန်တော်တို့အား အရေးပါသော နေရာဌာနများသို့ ရောက်ရှိအောင် ပို့ဆောင်ခဲ့သူဖြစ်ပါသည်။

သို့နေထိုင်စဉ်ကာလတို့ကား လွတ်လပ်ရေးကြေညာမည့် ရက်တို့ တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက် နီး၍နီး၍ရောက်လာသောရက်တို့ ဖြစ်ကြသည်။

ရန်ကုန်ရှိလူတိုင်းလိုလိုပင် အလိုပြည့်သော၊ အလိုကျသော အနေအထားမျက်နှာအမူအရာတို့ကို တွေ့နေရသည်။ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး စကားပြောလျှင်လည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာကြည်သာသော တုံ့ပြန်မှုများနှင့်သာ ဆက်ဆံ ပြောဆိုနေကြသည်။

တာဝန်ရှိသော အသိုင်းအဝိုင်းကလည်း လွတ်လပ်ရေးအောင်ပွဲကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ခမ်းနားစွာကျင်းပနိုင်ရန် အားထုတ်နေကြသည်။

စာပေပြိုင်ပွဲများ အားကစားပြိုင်ပွဲများ၊ ဂီတပြိုင်ပွဲများ၊ ပန်းချီပန်းပု အနုသုခုမပြိုင်ပွဲများ၊ ခြင်းအလှခတ်ခြင်း၊ ချောတိုင်တက်ခြင်းစသော ပြိုင်ပွဲတွေကျင်းပဖို့ စီစဉ်နေကြသည်။ ရပ်ကွက်တိုင်းတွင် ဘယ်ရပ်ကွက်သွားသွား ဤသို့ လှုပ်လှုပ်ရွရွ တွေ့နိုင်ပေမည်။

ဤသို့ ပြိုင်ပွဲပြပွဲပျော်ပွဲများအတွက်စီစဉ်ဆောင်ရွက်နေကြလင့်ကစား ဤလွတ်လပ်ရေးကြီးရရန် အသက်တွေ ပေးစွန့်ခဲ့ကြသူတွေကို သတိရမိကြသည်။ ဤ လွတ်လပ်ရေးအောင်ပွဲအခမ်းအနားကြီးကို တွေ့မြင်စေလိုကြသောစိတ်ဖြင့် လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲတွင် ကျဆုံးသူတို့အတွက် ဝမ်းနည်းမိကြ၊ လွတ်လပ်မှ အမျှဝေပါဟုပြောရင်း ကျဆုံးသွားသူတို့အကြောင်း ပြောကြ၊ အထူးသဖြင့်လွတ်လပ်ရေးအောင်ပန်းကို လှမ်းယူ၍ ရလုလုတွင် မသမာသူတို့ကြောင့် ကျဆုံးခဲ့ကြရသည့် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့်တကွ အာဇာနည်ကြီးများကို လွမ်းတမျက်ရည်ဝဲကြနှင့် သည်လိုနှင့်ပင် ဇန်နဝါရီလ ၄ ရက်၊ ၁၉၄၈ ခုနှစ်သို့ ရောက်ခဲ့လေသည်။

နံနက် ၄ နာရီ မိနစ် ၂၀ အချိန်တွင် လွတ်လပ်ရေးကြေညာသည့်အခါ အခါတော်ကြား အမြောက်သံသည် ဒိန်းခနဲ မြည်ဟည်းလိုက်တော့သည်။

ကျွန်တော်၏ ရင်သည် ဒိန်းခနဲ မြည်ဟည်းသွားပါသည်။

အသက် ၁၅ နှစ် ကျော်ကျော်အရွယ်နှင့်ပင် ယူဂျီအဖွဲ့ထဲပါဝင်ခဲ့ပြီး မြန်မာနိုင်ငံလွတ်လပ်ရေးရရှိရန် အသက်ပင်သေသေဟူသောသဘောဖြင့် ပါဝင်လှုပ်ရှားခဲ့သော ကျွန်တော်၊ မင်္ဂလာဒုံဗိုလ်သင်တန်းကျောင်းတွင် ကျွန်တော်တို့မြန်မာတွေ အမြတ်တနိုးဟုယူဆခဲ့သော ခန္ဓာကိုယ်အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုဖြစ်သည့် ပါးကိုမှ အထပ်ထပ် အချခံခဲ့သော ကျွန်တော် . . .

ဤသို့သော လွတ်လပ်ရေးအခါတော်ပေး အမြောက်သံသည် ကျွန်တော့်အတွက် အလွန့်အလွန်ပင်လျှင် ဝမ်းသာပီတိ ကျေနပ်မိသော ခံစားမှုကိုပေးသည့်အသံ ဖြစ်ပေတော့သည်။

ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ကြီး၏ ကားပေါ်တွင် တည်ရှိနေပါသည်။

နိုင်ငံတော်အလံတင်အခမ်းအနားကို ကျွန်တော် တက်ခွင့်ရရန် အကြောင်းမရှိသော်လည်း ကျွန်တော်ရှိနေရာနေရာက မြင်နေရပါသည်။

ဗြိတိသျှ၏ယူနီယံဂျက်အလံသည် တဖြည်းဖြည်းကျလာပြီး မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေးအလံတော်သည် တရွေ့ရွေ့တိုင်ထိပ်ပေါ်သို့ တက်လာသည်။

ကျွန်တော်သည် စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောနိုင်ပါ။ ရင်တွင်းမှလှိုက်ဖိုလာသည့် ပီတိ၏လှိုင်းလုံးကြီးကို တသိမ့်သိမ့် ခံစားနေမိပါသည်။

လွတ်လပ်ရေးကြေညာသည့် အခမ်းအနားသို့ တက်ရောက်ကြသည့်သူများတွင် နိုင်ငံရေးပါတီခေါင်းဆောင် အသီးသီးလည်း တက်ရောက်ကြသည်။ ကွန်မြူနစ်ပါတီခေါင်းဆောင် သခင်သန်းထွန်းလည်း တက်သည်ကို တွေ့ရပါသည်။

အတွင်းဝန်ရုံးဝင်းအတွင်းတွင် ကျင်းပနေသော လွတ်လပ်ရေးနေ့ အခမ်းအနားကျင်းပပြီးသောအခါ မြန်မာနိုင်ငံ၏ ဗြိတိသျှအစိုးရခန့် နောက်ဆုံး ဘုရင်ခံမင်းကြီးသည် ရန်ကုန်မြစ်အတွင်းတွင် ဆိုက်ကပ်

ထားသည့် သင်္ဘောကြီးပေါ်သို့တက်ရန် အတွင်းဝန်ရုံးဝင်းအတွင်းမှ ထွက်ပါသည်။ သူ့အားလိုက်ပို့သူတို့သည်လည်း ဘုရင်ခံနောက်တွင် တန်းစီပါလာကြ၏။ ဗိုလ်အောင်ကြီးလည်း ပါပါသည်။ ဘုရင်ခံကား ဘင်သံဖြင့် အင်္ဂလန်သို့ ပြန်တော့မည်ဖြစ်၏။ ဗိုလ်အောင်ကြီး ကားပေါ်က ဆင်း၏။ သင်္ဘောပေါ်တက်မည့် ဘုရင်ခံနောက်မှ ပါသည့်သူများတွင် ဗိုလ်အောင်ကြီးပါသွား၏။ သူ့ကားပေါ်တွင် ကျွန်တော် ကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။

နံနက် ၁၀ နာရီထိုးခါနီးမှပင် ဗိုလ်အောင်ကြီးကားပေါ်သို့ ပြန်ရောက်ပါသည်။ ကားမထွက်မီ ဝန်ကြီး ဦးဗဆွေထံမှ ကျွန်တော့်အား မှာသည့် သတင်းစကားကို ဗိုလ်အောင်ကြီးက ပြောပါသည်။

သို့နှင့်ပင်ထိုနေ့ညက ရပ်ကွက်တိုင်း ဇာတ်ပွဲ၊ အငြိမ့်ပွဲတွေ၊ ချောတိုင်တက်ပွဲ၊ ခြင်းအလှခတ်ပွဲတွေကို ကျွန်တော် မကြည့်ရတော့၊ တက္ကသိုလ်သမဂ္ဂအဆောက်အဦသို့ ရောက်သွားတော့၏။

သွားသည့်အကြောင်းကား -

ထိုစဉ်က ဗီယက်နမ်နိုင်ငံသည် ခုလို လွတ်လပ်ရေးကို တင်းပြည့်ကျပ်ပြည့် မရသေးချေ။ ဟိုချီမင်းခေါင်းဆောင်သည့် ဗီယက်နမ် မျိုးချစ်များက သူတို့နိုင်ငံကို ပထမကမ္ဘာစစ်မဖြစ်မီက နှစ်ပေါင်း ၈၀ တိုင် သိမ်းပိုက် ကျွန်ပြုထားသည့် ပြင်သစ်များကို ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အပြီး ပြန်လာသောကြောင့် သူတို့၏ ဗီယက်နမ်မြေကို ပြန်မပေးရန် ခုခံတွန်းလှန်နေသောကာလ ဖြစ်နေသည်။

သူတို့၏တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် ဗီယက်နမ်နယ်မြေအတော်များများကို သိမ်းပိုက်ထား၏။ လွတ်မြောက်နယ်မြေအဖြစ် သတ်မှတ်၍ ဗွီဒီအာရ် ဗီယက်နမ်ဒီမိုကရက်တစ်သမ္မတနိုင်ငံ (Viet Nam Democratic Republic) ဟု ကြေညာခဲ့၏။ ထိုသို့ လွတ်လပ်ရေးကြေညာပြီး ကျူးကျော်သူ ပြင်သစ်တို့သိမ်းပိုက်ထားသည့်နယ်မြေကို ပြန်လည်ရရှိရန် ဗီယက်နမ်မျိုးချစ်များက တိုက်ပွဲဝင်နေကြသည်။ ထိုတိုက်ပွဲကို အိမ်နီးချင်းနိုင်ငံများအနေဖြင့် အချင်းချင်း ကူညီစေလိုသော ဆန္ဒရှိပေသည်။

ထို့ကြောင့် ဗီယက်နမ်ဒီမိုကရက်တစ်သမ္မတနိုင်ငံ၏ သမ္မတကြီး ဟိုချီမင်းအစိုးရ၏ ဒုတိယဝန်ကြီးချုပ် ဒေါက်တာဖန်ငိုသက် (Dr. Pham Ngo Thet) သည် မြန်မာနိုင်ငံ၏ လွတ်လပ်ရေးအောင်ပွဲသို့ တက်ရောက်လာရင်း မြန်မာနိုင်ငံမှလည်း သူတို့၏ လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲကို လေ့လာအားပေးရန် ဖိတ်ကြားပါသည်။ ထိုသို့ စကားမျိုးပြောကြရန် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်သမဂ္ဂအဆောက်အဦတွင် ဒေါက်တာဖန်ငိုသက်ကို ဧည့်ခံကြမည် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် မှတ်မိသလောက်ဆိုလျှင် ထိုပွဲသို့ ဆိုရှယ်လစ်ပါတီအထွေထွေအတွင်းရေးမှူး ဦးဗဆွေ၊ ဗိုလ်အောင်ကြီး၊ ထိုစဉ်က တက္ကသိုလ်ဥက္ကဋ္ဌဦးစိန်လှ၊ အတွင်းရေးမှူး ဦးသန်းဆွေတို့ တက်ရောက်ကြသည်။

ဒေါက်တာဖန်ငိုသက်နှင့်စကားပြောကြစဉ် ဦးဗဆွေက သူတို့နိုင်ငံသို့ လိုက်မည့်လူငယ်တွေရှိကြောင်း၊ သူလည်း လိုက်မှာဖြစ်ကြောင်း၊ ကျွန်တော့်ကို လက်ညှိုးဖြင့်ညွှန်ပြီး ပြလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ဤကိစ္စကို ဤညကျမှပင် သိရ၏။ ကြိုတင်ပြီး သိခွင့်ရခြင်းမဟုတ်ပါ။

မှတ်မှတ်ရရ ဇန်နဝါရီလ လေးရက်နေ့က လွတ်လပ်ရေးရခဲ့၏။ ၁၅ ရက်ခန့်ကြာသောအခါ ကျွန်တော်တို့သည် တိတ်တဆိတ်ပင် ရန်ကုန်မြို့မှ ဗီယက်နမ်နိုင်ငံသို့သွားရန် ကာသေးပစိဖိတ်လေကြောင်းလိုင်းဖြင့် ထိုင်းနိုင်ငံသို့ ထွက်ခဲ့ကြပါတော့သည်။

ကျွန်တော်သည် ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးအတွက် အသက် ၁၆ နှစ်သားကပင် မြန်မာပြည်တွင်း ခရီးစဉ်မိုင်များစွာ သွားခဲ့ဖူးပါသည်။ တောတွေတောင်တွေကို ဖြတ်ကျော်ခဲ့၏။ မိုးထဲရေထဲ၊ နေပူပူတို့၏အောက်တွင် ပင်ပန်းကြီးစွာ သွားခဲ့ဖူး၏။ ယခုအသက် ၂၂ နှစ် အရွယ် ရောက်ခဲ့ပြီဖြစ်၏။

ယခုတစ်ဖန် ဘာတွေ ကြုံမလဲ၊ ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ကြမလဲဟူသော တိကျပုံဖော်နိုင်သည့်အခြေအနေကို မမှန်းဆနိုင်သည့် ခရီးရှည်ကို နိုင်ငံတော်တာဝန်ဖြင့် ထွက်ခဲ့ရပြန်ပါပြီ။

ပဉ္စမပိုင်း

ဗီယက်နမ်သို့

၁၉၄၈ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ ၄ ရက်နေ့တွင် မြန်မာနိုင်ငံသည် အချုပ်အခြာအာဏာပိုင် လွတ်လပ်သော သမ္မတနိုင်ငံဖြစ်ခဲ့ပေပြီ။

လွတ်လပ်ရေးရလျှင်ရခြင်း မြန်မာနိုင်ငံမှ နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည်များသို့သွားကြသော သူတို့မှာ သံတမန်များသာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ သံတမန်များမှ တိုင်းတစ်ပါးသို့ ခရီးထွက်သည့်သူများမှာ ကျွန်တော်တို့ လူစုပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

၁၉၄၈ မှ ဤစာရေးသည့် ၂၀၁၀ ဇန်နဝါရီဆိုပါက ကျွန်တော်တို့ ခရီးထွက်ခဲ့သောနှစ်မှာ ၆၂ နှစ်ပင် ကျော်ခဲ့ပေပြီ။

ထိုစဉ်က ခေါင်းဆောင်များက တာဝန်ပေးသမျှကို လုပ်ချင်သောစိတ်ဓာတ်ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ခရီးထွက်ခဲ့တာ အမှန်ပင်ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ထိုင်းနိုင်ငံနယ်စပ် အူဒုံမြို့မှတစ်ဆင့် မဲခေါင်မြစ်ကမ်း နောင်ခိုင်မြို့၊ ထိုကမှ ပက်ဆန်မြို့တို့ကိုဖြတ်ပြီး မဲခေါင်မြစ်ကို ညအချိန်မှောင်မည်းမည်းတွင် ဖြတ်ကူးခဲ့ရ၏။ ၁၃၀၉ ခုနှစ်၊ တပို့တွဲလကွယ်နေ့ ဖြစ်၏။ လာအိုနိုင်ငံ တောတောင်တို့ကို လျှို့ဝှက်စွာဖြတ်သန်းပြီး ဗီယက်နမ်ဒီမိုကရက်တစ်နိုင်ငံ တိုင်းအမှတ် (၄) ဗီယက်နမ်အလယ်ပိုင်း ဥက္ကဋ္ဌ ဟိုတုန်မော်ထံ အရောက်သွားခဲ့ရသော ခရီးကြီးဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ဇန်နဝါရီလ ၁၉ ရက်နေ့တွင် မင်္ဂလာဒုံလေဆိပ်မှ ထိုင်းနိုင်ငံသို့ ထွက်ခဲ့ပါသည်။

ထိုစဉ်က ယခုခေတ်သုံးနေသော ပတ်စ်ပို့မရှိသေးပါ။ စက္ကူအရှည်ကြီးတစ်ရွက်တွင် သွားကြသည့် ကျွန်တော်တို့အမည်ကို ရေးရပါသည်။ အသက်၊ မိဘအမည် စသည်တို့ပါ၏။ ထိုစာရွက်ကြီးနှင့်ပင် ခရီးထွက်ခဲ့ရပါသည်။

ဤနေရာတွင် ကျွန်တော် ချောက်ကျပုံကို တင်ပြလိုပါသေးသည်။ အလုပ်အကိုင်နေရာတွင် ကျွန်တော်တွင် ပြစရာမရှိပါ။ ကျွန်တော်သည် ဆိုရှယ်လစ်ပါတီ၏ ဗဟိုစည်းရုံးရေးမှူးဟူသော နိုင်ငံရေးအလုပ်သာ ရှိပါသည်။ သို့ပါ၍ ထိုစဉ်က စာတစ်ပုဒ်နှစ်ပုဒ်ရေးပြီးဖူးသော ကျွန်တော်က သတင်းစာဆရာဟူ၍ အလုပ်အကိုင်နေရာတွင် ထည့်လိုက်ပါသည်။

အလားတူပင် နောင်အခါတွင် ကိုသန်း (ကြည့်မြင်တိုင်) အမည်ဖြင့် ဆောင်းပါးများရေးနေသော ကိုသန်းလည်း ကျွန်တော့်လိုပင် သတင်းစာဆရာဟူ၍ အလုပ်အကိုင်ကို ပြခဲ့ပါ၏။

ထိုစဉ်က ထိုင်းလေဆိပ်သို့ ဝင်လာသော နိုင်ငံခြားခရီးသည်များ သတင်းကို သတင်းစာတွင် ထည့်သွင်းပေးလေရာ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်မှာ သတင်းစာဆရာဟူ၍ ရေးမိသောကြောင့် ကျွန်တော်တို့ တည်းခိုရာ မြန်မာသံရုံးသို့ ထိုင်းသတင်းစာများမှ သတင်းထောက်များ၊ နိုင်ငံခြားသတင်းစာဆရာများက ကျွန်တော်တို့ကိုတွေ့ရန် ရောက်လာကြပါသည်။

ဘာမှမဟုတ်သော ကျွန်တော်တို့မှာ သတင်းစာဆရာများ၏ အင်တာဗျူးကိုရင်ဆိုင်ရန် မဖြစ်နိုင်ရကား ရေချိုးခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်ရပါတော့သည်။ ထိုစဉ်က သံမှူးဖြစ်သူဦးလှအောင်က ကျွန်တော်နှင့် ကိုသန်းသည် တာဝန်နှင့်လာသူများမဟုတ်ဘဲ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စဖြင့်လာကြကြောင်း၊ ယခုရောက်မဆိုက်ပင် ဇင်းမယ်သို့ ဘုရားဖူးထွက်သွားကြောင်း၊ ပြန်လာလျှင်တွေ့နိုင်ရန် စီစဉ်ပေးပါမည်ဟူ၍ ပြောသောကြောင့်သာ ကျွန်တော်တို့ သက်သာခွင့်ရကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဗီယက်နမ်ဒီမိုကရက်တစ် တစ်နိုင်ငံသို့ ချစ်ကြည်ရေးခရီး ထွက်ခဲ့ကြသူတို့မှာ ကျွန်တော်နှင့်အတူ ဗိုလ်ဘုန်းအောင် (ပြည်သူ့ရဲဘော်ခေါင်းဆောင်-လမ်းစဉ်ပါတီဌာနချုပ်တွင်-လူထုလူတန်းစားရေးရာ အချိန်ပြည့်ကော်မတီဝင်ဖြစ်ခဲ့သူ)၊ ဦးဘသိန်းဇံ (ထိုစဉ်က ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီး ဦးကျော်ငြိမ်း၏ အတွင်းရေးအတွင်းဝန်-နောင်တွင် ရန်ကုန်စည်ပင်သာယာရေးအဖွဲ့ အတွင်းရေးမှူးတာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သူ)၊ ကိုထွန်းအောင် (ဒိုက်ဦး) မှာ ဆိုရှယ်လစ်ပါတီဝင် တစ်ဦးဖြစ်ပြီး နောက်ပိုင်းတွင် ကာကွယ်ရေးဝန်ကြီး ဦးဗဆွေ၏ ပါလီမန်အတွင်းဝန်အဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့သူ၊ (နဝဒေးမဂ္ဂဇင်းထုတ်ဝေသူ အယ်ဒီတာချုပ်) တို့ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့၏အစီအစဉ်တွင် ဗီယက်နမ်သို့ တစ်ဖွဲ့ကလူကိုယ်တိုင်သွားပြီး၊ တစ်ဖွဲ့က ဗီယက်နမ်ပြောက်ကျားများအတွက် လက်နက်၊ ဆေးပစ္စည်း စသည်တို့ထောက်ပံ့ရန် ပါဝင်သည်။ ထိုအဖွဲ့သည် ထိုင်းမှ ကျိုင်းတုံဘက်သို့သွားပြီး ထိုကမှ ကျန်သောလုပ်ငန်းတို့ ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ရန် ဖြစ်သည်။

ဤသို့ နှစ်မျိုးနှစ်လမ်းဖြစ်နေရာ ကိုထွန်းအောင်က ကျိုင်းတုံသို့သွားသည့်ခရီးကို သူတာဝန်ယူမည်ဟူ၍ ပြောသည်။ သူနှင့်အတူ တစ်ယောက်လိုက်ရန်ဖြစ်ပေရာ ထိုင်းရှိ မြန်မာသံရုံးတွင်ရောက်နေသော ကိုမြလေး (ရွှေကျင်) က သူက ကိုထွန်းအောင်နှင့်လိုက်မည်ဟု အဆိုပြုသောကြောင့် ကိုထွန်းအောင်နှင့်ကိုမြလေးတို့သည် သူတို့၏ သီးခြားအစီအစဉ်ကို စတင်ကြသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ထိုင်းနိုင်ငံမှ လာအိုသို့ထွက်ခွာရန် ထိုမှတစ်ဆင့် ဗီယက်နမ်သို့ကူးရန် အစီအစဉ်ကို ထိုင်းနိုင်ငံရှိ ဗီယက်နမ်ဒီမိုကရက်တစ်သမ္မတနိုင်ငံ ကိုယ်စားလှယ်များနှင့် အကြိမ်ကြိမ်ဆွေးနွေးကြရသည်။

ထိုင်းသို့ရောက်စဉ်က ထိုင်းတွင်နေထိုင်ခွင့်မှာ နှစ်လသာရခဲ့ သည်။ ထိုနှစ်လအတွင်း ခရီးသွားရမည့် ပြန်ရောက်နိုင်မည့် ရက်တို့ကို အပြီးတွက်ထားရပါသည်။

ထိုတွက်ထားသည့်အတိုင်း ဖြစ်မလာခဲ့ပါ။

ဇန်နဝါရီလ ၂၆ ရက်၊ ၁၉၄၈ ခုနှစ် နံနက်စောစောတွင် ကျွန်တော်တို့သည် ဘန်ကောက်မှမီးရထားစီးပြီး ထိုင်းနိုင်ငံအရှေ့မြောက်ဘက်ဆီသို့ ဦးတည်ထွက်ခဲ့ကြပါသည်။

ညနေစောင်းသောအခါ တနာခွန်ရပ်ရှီးမားဟု ခေါ်သော မော်ခိုရပ်မြို့လေးသို့ ရောက်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူ မြန်မာသံရုံးမှ ကိုစံလွင်ပါလာခဲ့သည်။ သူက စကားပြန်ဖြစ်၏။ ဗီယက်နမ်ရဲဘော် အချို့လည်းပါ၏။ သူတို့ သည် ကျွန်တော်တို့အား မြို့စွန်ရှိ အိမ်တစ်အိမ်သို့ခေါ်သွား၏။ ၂၇-၁-၄၈ နေ့တွင် မော်ခိုရပ်မြို့ထက် အရှေ့ဖျားကျသော နယ်စပ်မြို့ အူဗုံးသို့ ရောက်ခဲ့ကြ၏။

အူဗုံးမြို့မှာ အလွန်ချမ်း၏။ ချမ်းသည့်အပြင် မိုးကလည်းတဖွဲဖွဲနှင့် ရွာလို့မဆုံးပေ။

ထိုစဉ်က ဗီယက်နမ်နိုင်ငံ၊ လာအိုနိုင်ငံတို့တွင် ပြင်သစ်က လွှမ်းမိုးထားဆဲဖြစ်၏။ ထိုင်းတွင်အခြေစိုက်ခွင့်ရထားသည့် ဗီယက်နမ်ဒီမိုကရေတစ်သမ္မတနိုင်ငံမှ တော်လှန်ရေးသမားများ၊ လာအိုတော်လှန်ရေးသမားများသည် အူဗုံးတွင် ပုန်းလျှိုး၊ ကွယ်လျှိုး နေကြရ၏။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း ပုန်းလျှိုး၊ ကွယ်လျှိုး ချစ်ကြည်ရေးခရီးသွားတွေဖြစ်ရာ အခန်းအောင်းနေကြရပါသည်။

အူဗုံးတွင်ကျွန်တော်တို့အတွက် စကားပြန်တစ်ဦးခေါ်ခဲ့ပါသည်။ သူ့အမည်မှာ Wheen ဝိုန်းဖြစ်၏။ ဝိုန်းသည် ဗီယက်နမ်စကား၊ လာအိုစကား၊ ထိုင်းစကား၊ အင်္ဂလိပ်စကား၊ ပြင်သစ်စကားတတ်၏။

ကျွန်တော်တို့၏ လျှို့ဝှက်ခရီးစဉ်တွင် ကျွန်တော်တို့ချင်း အင်္ဂလိပ်လိုသာ ပြောရ၏။ မြန်မာလိုပြောခွင့်မရ၊ နိုင်ငံခြားသားမှန်း၊ မြန်မာမှန်းမသိရန် အထူးလျှို့ဝှက်ရပါသည်။

အူဗုံးတွင် လာအိုနိုင်ငံတစ်ဖက်ကမ်းအခြေအနေကို စောင့်ရင်း ကျွန်တော်တို့ ရက်အတော်ကြာ စောင့်ကြရပါသည်။ ဖေဖော်ဝါရီလ ၉ ရက် ၁၉၄၈ ခုနှစ်ကျမှ အူဗုံးမှနောင်ခိုင်သို့ လာရ၏။ ထိုမှ မဲခေါင်မြစ်သို့ တိတ်တဆိတ် ထွက်ခဲ့ရပါသည်။ မြစ်ဆိပ်သို့ရောက်ပြီးမှပင် ဗီယက်နမ်မျိုးချစ် အမျိုးသမီးများသည် တောင်းတွင်းတွင် ကျွန်တော်တို့၏ အဝတ်အိတ်၊ စာရွက်စာတမ်း၊ လက်နှိပ်မီးစသည်တို့ကို ရွက်ပြီးလာပို့ကြ၏။ သာမန်လယ်သူမတို့ ကျေးလက်ဈေးသည်တို့ဟန်ဖြင့် ရွက်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့လှေကလေးမှာ သေးလှ၏။ ကျွန်တော်တို့ လှေပေါ်တွင် ထိုင်နေသော်လည်း ကျွန်တော်တို့၏အထုပ်မှာ ကျောတွင်ပိုးထားရ၏။ အလွန်လေးပါသည်။ လှေကလူး၏။ ရေတွေဝင်လာလျှင် ခပ်ထုတ်ရ၏။ ဤသို့လျှင် မဲခေါင်မြစ်ကိုဆန်တက်ပြီး လာအိုနိုင်ငံ ဘွန်ခန်မြို့သို့ ရောက်ပါတော့သည်။

ထိုမြို့ရှိ အိမ်တစ်အိမ်တွင် အခန်းတွင်းမှာထိုင်နေကြရ၏။ ဗီယက်နမ်ရဲဘော်များက မယောင်မလည်နှင့် ပတ်ဝန်းကျင်တွင် စောင့်နေကြပါသည်။ ဘွန်ခန်မြို့မှ မဲခေါင်မြစ်၏တစ်ဖက်ကမ်းတွင် ပြင်သစ်စစ်တပ်ရှိပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ ဤသို့ ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုးသွားနေရသည့် အချိန်ကာလမှာ ထိုင်း၊ လာအို၊ ဗီယက်နမ်စသောနိုင်ငံတွင် နိုင်ငံရေးရှုပ်ထွေးနေသော ကာလဖြစ်ပါသည်။

ထိုင်းနိုင်ငံတွင် ထီးနန်းစိုးစံခါစ အာနန္ဒာမဟိဒိုဘုရင်သည် အိပ်ရာထက်တွင် သေနတ်ဒဏ်ရာနှင့် ကွယ်လွန်ခဲ့လေသည်။ သူ သေနတ်နှင့် မတော်တဆကွယ်လွန်တာလား၊ တစ်ဦးဦးက လုပ်ကြံ၍လားဟူ၍ မကွဲပြား၊ တရားခံမပေါ်၊ အစိုးရအဖွဲ့တွင်လည်း ထိုစဉ်က အတိုက်အခံတွေကရှိနေ၊ စစ်ပြီးကာလတွင် အရင်းရှင်အုပ်စု၊ လက်ဝဲအုပ်စုတို့က နိုင်ငံအတော်များများကို သူ့ဘက်၊ ကိုယ့်ဘက် စည်းရုံးနေချိန်။

လာအိုနိုင်ငံအား ပြင်သစ်အစိုးရက ကိုလိုနီပြုထားဆဲ၊ လာအိုအမျိုးသားမင်းသားကြီး သုဝဏ္ဏဖူးမားစသည့် မျိုးချစ်အင်အားစုများက လာအိုနိုင်ငံလွတ်မြောက်ရေးအတွက် ကြိုးပမ်းအားထုတ်နေကြစဉ်

လာအိုနိုင်ငံသည် ထိုစဉ်က စာမတတ်သူ ၉၅ ရာခိုင်နှုန်းကျော်နှင့် အများစုက ဆင်းရဲမွဲတေနေသောကာလ။

ဗီယက်နမ်နိုင်ငံကလည်း တစ်ဖက်တွင် ပြင်သစ်တို့၏ အုပ်ချုပ်မှု အောက်တွင် ကျရောက်ဆဲဖြစ်ပြီး၊ တစ်ဖက်တွင် ဟိုချီမင်းခေါင်းဆောင်ပြီး ဗီယက်နမ်နိုင်ငံအား လုံးဝလွတ်မြောက်သော အချုပ်အခြာအာဏာပိုင် နိုင်ငံဖြစ်ရန် တွန်းလှန်နေဆဲကာလ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဗီယက်နမ်ပြောက်ကျားတော်လှန်ရေးတပ်ကိုတွေ့တွေ့၊ လာအိုလွတ်မြောက်ရေးတပ်ကိုတွေ့တွေ့၊ ပြင်သစ်တို့က တိုက်မည်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့မြန်မာများက ဗီယက်နမ်လွတ်မြောက်ရေးအတွက် အားပေးရန်ရောက်ကြောင်း လျှို့ဝှက်ထားရာက ရင်ဆိုင်တွေ့တိုက်ပွဲ ဖြစ်ပြီး မြန်မာများပါဝင်ကြောင်းသိခဲ့သော် အခြေအနေမှာ ပို၍ပို၍ ရှုပ်ထွေးနိုင်သောကြောင့် ကျွန်တော်တို့ခရီးတွင် အထူးလျှို့ဝှက်ရခြင်း ဖြစ်ပါတော့သည်။

ဤသို့ သိုသိပ်စွာရွေ့လျားသွားနေကြသော်လည်း ကျွန်တော်တို့ တပ်၏ခြီတက်လမ်းကို ပြင်သစ်တပ်က သိဟန်တူပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ မဲခေါင်မြစ်ကိုဆန်ပြီး လှေပေါ်မှဆင်းသောအခါ မှောင်မည်းနေသည်။ ထိုနေရာတွင် စိုက်ပျိုးထားသော ဆေးရွက်ကြီးခင်းများပေါ် နှင်းမိုးကြ သဖြင့် ခြေရာများထင်နေပေမည်။ ပြင်သစ်တပ်သည် ထိုအဖြစ်ကို ကြည့်ပြီး ကြိုးမဲ့ကြေးနန်းဖြင့် သူတို့၏တပ်များရှိရာသို့ သတင်းပို့လိမ့် မည် ထင်ပါသည်။

ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၂ ရက်နေ့တွင် ကျွန်တော်တို့သည် ဖူလုံတောင်ကြီး ကိုတက်နေပါသည်။ လမ်းမရှိပါ။ သစ်ပင်နွယ်ပင်တို့ကို ဆွဲပြီးတက်ရ၏။ ကျွန်တော်က ကျွန်တော်တို့တက်ခဲ့ရသောတောင်များတွင်ဤတောင်ကြီး သည် အမြင့်ဆုံး၊ အမတ်စောက်ဆုံးဟူ၍ တွေးမိ၏။ ဟုတ်လည်း ဟုတ်ပါသည်။ ဖူလုံတောင်သည် ပတ်ဝန်းကျင်ရှိသော တောင်ကြီး ၁၀ လုံးလောက်တွင် အမြင့်ဆုံးတောင်ကြီးဖြစ်ပါသည်။

ခရီးကပန်း၊ မောကမောရသည့်အထဲ၊ အထုပ်တွေက လေးလှ သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း "ဒီတောင်ကြီးက တော်တော်စောက်ပြီး

တော်တော်မြင့်တဲ့ လာအိုတောင်ဆိုးကြီးပဲ" ဟုပြောလိုက်သည်။ ကျွန်တော်၏မှတ်ချက်ကို ဘယ်သူတွေ ကန့်ကွက်ပါစေ ကျွန်တော် ကတော့ တောင်ဆိုးကြီးဟုသာ မှတ်ချက်ချလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၅ ရက်နေ့မှ စတင်ခြီတက်ခဲ့ကြရာ ဤတောင်တန်းကြီးမရောက်မီအထိ ချောင်းပေါင်း ၃၀ ကျော် ဖြတ်သန်း ခဲ့ရသည်။ တောတွေတောင်တွေမှာ ရှေ့သို့တိုးလေ တောကထူလာလေ၊ တောင်ကမြင့်လာလေ၊ ကျွန်တော်တို့မြန်မာအဖွဲ့၏ ဆော်သြသူ ရဲဘော် ကိုသန်းမှာ သူ၏အကောင်းစား ပတ္တူဖိနပ်သည် ဤခရီးစဉ်တွင် စီး၍ မရအောင် ပြတ်ပါတော့၏။ မိုးကမိ၊ စမ်းချောင်းရေကအေး၊ ဒူးကျော် သည်အထိ အဝတ်စိုတွေဝတ်ထားရ၍ ဖျားလိုက်သေးသည်။

စားရသည်က ထမင်းကြမ်းကို ဆုပ်ပြီးလုံးထား၏။ ဝက်သားကို ပြုတ်ပြီးအမှုန့်လုပ်ထား၏။ မိမိ၏ အထုပ်တွင်ထမင်းဆုပ်၊ ဝက်သားမှုန့်၊ ဆားထုပ်ကို ထည့်ထား၏။ ထမင်းစားရန်နားသောအခါ ထမင်းဆုပ်ကို ဓားနှင့်လှီးပြီး ဝက်သားမှုန့်နှင့် တို့စားရပါသည်။ တစ်ရက်တလေတွင် တောက စားကောင်းသည့်အရွက်ကို ခူးပြီး စမ်းချောင်းကရေနှင့် ဟင်းချို ချက်သောက်ကြ၏။ တစ်ရက်တလေတွင် ချောင်းကောင်းသော ချောင်းကွေ့တွင် ပုံးခွဲပြီးငါးဖမ်းရရာ ငါးရလျှင် ကင်စားကြရ၏။

ချောင်းများကို ကျော်ဖြတ်သောအခါတွင် ချောင်းကိုဖြတ်ပြီး လဲနေသောသစ်ပင်ကြီးပေါ်တွင် ဖြတ်သွားရ၏။ ဘယ်လောက်ကြာကြာ က လဲနေမှန်းမသိသော သစ်ပင်ကြီးမှာ ရေညှိတွေနှင့်ချောနေ၏။ ကိုင်စရာတန်းက မရှိ။ မချော်အောင်၊ မလဲအောင် သတိကြီးစွာထားပြီး လျှောက်ရ၏။ အောက်ကိုလည်း မကြည့်ရဲ၊ ကျောက်တုံးတွေ ဗရပွ၊ လဲလျှင် ကျလျှင်တော့ အသက်နှင့်ခန္ဓာ အိုးစားအကွဲပင်။

ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၅ ရက်နေ့တွင် ကျွန်တော်တို့သည် လွတ်မြောက် သော လာအိုနယ်စပ်မှ ထန်လောက်ရွာလေးသို့ ရောက်ကြပါသည်။ ညနေ ၃ နာရီခန့်တွင် မွန်တော်ရွာသို့ ရောက်ပါသည်။ ထိုရွာတွင် ချယ်ရီပွင့်တွေ ရှိနေဆဲဖြစ်၏။ အကုန်မကြွေသေးပါ။ ကျွန်တော်နှင့်

ဗီယက်နမ်ရဲဘော်အချို့သည် ချယ်ရီပွင့်တွေကို တယုတယကိုင်မိကြ၏။ ဓာတ်ပုံရိုက်ကြ၏။

ထိုညက ကျွန်တော်တို့ တော်တော်နှင့်မအိပ်ဖြစ်ကြ။ ကျေးရွာကော်မတီလူကြီးအိမ်တွင်ထိုင်ပြီး ကျေးရွာအခြေအနေ၊ ပြင်သစ်တပ်တွေအကြောင်း လူမှုရေး၊ စီးပွားရေးအကြောင်းတွေ ပြောကြပါသည်။

ထိုရွာရှိ မြောင်လူမျိုးများကို ကိုသန်းက ဘာဂျာမှုတ်ပြ၏။ ကိုဘုန်းအောင်က သီချင်းဆိုပြ၏။ ကိုဘုန်းအောင်က မြောင်လူငယ်တစ်ဦးအား မြောင်ပလွေကိုမှုတ်ခိုင်းရာ မှုတ်ပြ၏။ လကလည်းသာနေရာ ခရီးပန်းတာတွေဘာတွေ မေ့နေကြတော့၏။ အတော်ညဉ့်နက်မှ အိပ်ဖြစ်ကြပါသည်။

နံနက် ၃ နာရီခန့်တွင် ကျွန်တော်ရုတ်တရက်နိုးလာပါသည်။

ရဲဘော်တီယန်း၊ ရဲဘော်ဟိမ်၊ ရဲဘော်စိုးတို့ စကားပြောနေကြသည်။ အရေးကြီးသော အကြောင်းအရာဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော်ထင်၏။ ကိုဘုန်းအောင်က ကိုသန်းကိုနှိုး၏။

“ကိုသန်း ထ. . . ထ တစ်ခုခုဖြစ်တယ်နဲ့ တူတယ်” ဟုပြောနေသည်။ ကျွန်တော်က ဝိုန်းကိုမေးရာ ဝိုန်းက ရဲဘော်တီယန်းစကားကို နားထောင်ပြီး “ဟိုဘက်ရွာမှာ ပြင်သစ်ကြေးစားတပ်ရောက်နေတယ်လို့ သတင်းရတယ်တဲ့၊ အိပ်ရာရွှေ့ရင်ကောင်းမယ်လို့ ပြောနေကြတာ” ဟု ပြောပါသည်။

ကိုသန်းလည်း ထလိုက်၏။ ကျွန်တော်တို့အားလုံးပင် အိပ်ရာသိမ်း၊ ဖိနပ်စီး၊ တစ်ခုမှမကျန်ရန်သိမ်းပြီး ရဲဘော်တီယန်းတို့နောက်မှ လိုက်ခဲ့ရ၏။ မီတာ ၂၀၀ ခန့်ဝေးမည်ထင်ပါသည်။ တောကြီးတစ်ခု၏အလယ်မှ မြေပြန့်လေးတွင် မီးငြိမ်းနေသောမီးဖိုလေးကို လရောင်အောက်တွင် တွေ့ရပါသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် အခင်းမပါ၊ အမိုးမရှိ၊ အကာကင်းသော မြေတလင်းဝယ် အထုပ်ကိုမှီပြီး အိပ်ကြပါသည်။ လေကတော့ တဟူးဟူး တိုက်နေလျက်။

ရဲဘော်သည်တိုင်းပြည်အတွက်

မိုးလင်းခါနီးလေ နှင်းတွေကသည်းလေ။

ကျွန်တော်တို့ကလည်း နှင်းထဲတွင်ကွေး၍ ကောင်းတုန်း. . .

ဒက်. . . ဒက်. . . ဒက်ဟု အတွဲလိုက်ဆွဲသော ဘရင်းဂန်းသံ ထွက်လာသည်။ တောတွင်းတောင်တွင်းဖြစ်၍ ပဲ့တင်သံတွေ ထပ်နေသည်။

သေနတ်သံကြားလျှင်ကြားချင်း ကျွန်တော်တို့ တောင်ကြားထဲသို့ ဆင်းပြေးခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့နောက် မလှမ်းမကမ်းမှ ရန်သူက ကျွန်တော်တို့ကို တော်မီဂန်းနှင့်လှမ်းပစ်၏ ။ ဒုတ်ဒုတ်ဟု အသံကြားပြီး ကျွန်တော်တို့အနီးမှာ ကျည်ဆန်ဖြတ်သွား၏။

ရွာဘက်မှ ရိုင်ဖယ်သံ၊ ကာဘိုင်သေနတ်သံ၊ စတင်းဂန်းသံများ ကြားနေရသည်။ သေနတ်သံများကား တစ်တောလုံးပဲ့တင်ထပ်ကာ မပြတ်ကြားနေရသည်။

ကျွန်တော်တို့ ဝင်တိုက်ချင်သော်လည်း ရဲဘော်တီယန်း၊ ရဲဘော်စိုးတို့က ဝင်တိုက်ဖို့ဝေး၍ ခေါင်းမော့ကြည့်တာပင်လျှင် မကြိုက်ကြပါ။ ကျွန်တော်တို့မှာ တောင်ကြားထဲတွင် ကွေးနေအောင် ဝပ်နေရသည်။ ကျွန်တော်တို့၏လုံခြုံရေးကို တာဝန်ယူသော ရဲဘော်စိုးကား မော်တာကြီးကိုင်လျက်။

ကျွန်တော်တို့ကွေးအိပ်နေသော မီးဖိုဘေးတွင် ကျွန်တော်၏ လည်စီး၊ ရဲဘော်တီယန်း၏ ၃၂ ဘို့ပစ္စတိုသေနတ်၊ ကိုဘုန်းအောင်၏ ဦးထုပ်နှင့်ဦးဘသိန်းဖံ၏ တောင်ဝှေးတို့ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

တိုက်ပွဲမှာ ၂ နာရီခန့် ကြာပါသည်။ ဝင်တိုက်၍လည်း မရပါ။ ကိုဘုန်းအောင်နှင့်ကျွန်တော်မှာ ဗမာ့တပ်မတော်မှ အရာရှိများဖြစ်ခဲ့ကြပါသော်လည်း ယခုတိုက်ပွဲတွင် ဘာမှမလုပ်နိုင်သည်ကို မလုပ်ရသည်ကို အားမလိုအားမရ ဖြစ်မိပါတော့သည်။

တိုက်ပွဲမှာ နှစ်နာရီခန့်ကြာသည်။

သေနတ်သံများငြိမ်သွားမှ ကျွန်တော်တို့ တောင်ပေါ်ပြန်တက်ပြီး ရွာဘက်သို့သွားစဉ် ဆက်သားရဲဘော်သည် ရဲဘော်တီယန်းနှင့် ကျွန်တော်တို့ကို အလေးပြုပြီး သတင်းပို့သည်။

ညက ကိုဘုန်းအောင်ထံမှ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးငှားသူ ရှေ့ပြေးကင်းတပ်မှ တပ်စိတ်မှူးရဲဘော်လွမ်နှင့် ဒုတပ်စိပ်မှူးတစ်ဦးသည် ပြင်သစ်တပ်များလက်ချက်ဖြင့် ကျဆုံးကြောင်း၊ ထိုတပ် ဘရင်းကိုင် ရဲဘော်ဖူးသည် ပေါင်တွင်ပြင်းထန်စွာ ဒဏ်ရာရကြောင်း သိရသည်။

လာအိုတောင်ပေါ်ဒေသတို့တွင် တိုင်းရင်းသား မြောင်လူမျိုးများ နေထိုင်ကြသည်။ သူတို့သည် သူတို့၏ရိက္ခာကို သူတို့စားသောက်ရုံသာ စိုက်ကြ၏။ ပြင်သစ်တပ်သားများ လွတ်မြောက်ရေးတပ်သားများက ဆန်ဝယ်လျှင် ရောင်းရန်မရှိဟူ၍သာ ပြောတတ်၏။ မနေ့က သူတို့ထံမှ ဆန်ဝယ်ရာတွင် မရှိကြောင်းပြောခြင်းမှာ ပြောရိုးပြောစဉ်ပြောသည်ဟု ထင်ခဲ့ကြ၏။ ဤအထင် မှားလေသည်။ ရွာရှိသစ္စာဖောက်တစ်ဦးက မွန်တော်ရွာရှိ ပြင်သစ်စစ်တပ်အား သွားသတင်းပို့သောကြောင့် ယခု တိုက်ပွဲဖြစ်ရသည်။

တောင်ထိပ်မြေပြန့်လေးတွင်ရှိနေသော ဘွန်ပတ်ခါးရွာသည် အလွန်အေးပါသည်။ ကျွန်တော်တို့က ကျေးရွာကော်မတီ၏ အိမ်ခန်းတွင်းတွင် အိပ်နေသောကြောင့် အအေးဒဏ်ကိုကာကွယ်ရုံလောက်ရှိ၍ အိပ်ပျော်ကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့အိပ်ပျော်နေစဉ်ပင် မွန်တော်ရွာမှ သစ္စာခံရွာသားတစ်ဦးက ပြင်သစ်တပ်လာပြီဟု သတင်းပေး၍ အဝိုင်းမခံရဘဲ လွတ်သွားခြင်းဖြစ်ပြီး ကင်းတပ်နှင့်သာ တွေ့ရခြင်းဖြစ်၏။ မိုးရွာထဲမှာပင် မောမောနှင့်အိပ်ချင်လွန်း၍ ပေအိပ်တတ်သော ကျွန်တော်သည် ယခု ပေမအိပ်မိ၍ အသက်နှင့်ခန္ဓာ အိုးစားမကွဲခြင်း ဖြစ်ရသည်။

အဝိုင်းခံရသဖြင့် တိုက်ပွဲအလယ်တွင် ပြေးပေါက်မရှိ အသတ်ခံရရုံမှတစ်ပါး အခြားမရှိ။

မထင်မရှားထွက်လာခဲ့၊ လာအိုတောင်တန်းကြီးတွေပေါ်တွင်ပင် မထင်မရှား အသက်ပျောက်ရမည့်ဘဝ။ တွေးပြီး ကျောချမ်းမိပါ၏။

ပြင်သစ်တပ်တွင် လက်နက်အစုံပါ၏။ အနွေးထည်လုံခြုံစွာ ဝတ်နိုင်၏။ လာအိုနှင့်ဗီယက်နမ် ပြောက်ကျားများမှာမူ ယူနီဖောင်းပင် ဆင်တူမရှိ ရှိတာလေးနှင့်ဝတ်ထားရာ ချမ်းအားကြီးသောကြောင့် မီးလှုံလို၍မီးဖိုရာမှ ပြင်သစ်တပ်ကအပေါ်စီးမှ စတင်ပစ်ခတ်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ပြင်သစ်တပ်တွင် အကြပ်နှင့်အထက်အရာရှိများသာ ပြင်သစ်များဖြစ်ကြပြီး ကျန်စစ်သည်တို့မှာ လာအိုတိုင်းရင်းသား ခါးလူမျိုးများ၊ ပြင်သစ်ကိုလိုနီမှ မော်ရိုကို၊ အယ်လ်ဂျီးရီးယား ကြေးစားတပ်သားများ ပါဝင်ကြသည်။

ကျွန်တော်တို့တပ်သည် ဆုတ်ခွာသွားသော ပြင်သစ်တပ်နောက်သို့ မလိုက်တော့ပါ။ ကျွန်တော်တို့တပ်၏ မူလတာဝန်မှာ ချစ်ကြည်ရေးအတွက် ရောက်လာသော ကျွန်တော်တို့ မြန်မာကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့အား ဗီယက်နမ်လွတ်မြောက်နယ်မြေ တိုင်းအမှတ် (၄) ဥက္ကဋ္ဌ ဟိုတုန်မော်ထံ ပို့ရမည့်တာဝန်သာ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ကျွန်တော်တို့သည် သတင်းရယူရန် စုံစမ်းမှုအနည်းငယ်ပြုပြီး ဦးတည်ရာသို့ ချီတက်ခဲ့ကြပါသည်။

ရဲဘော်ဖူး၏စိတ်ဓာတ်

ကျွန်တော်တို့သည် ရှေ့သို့ချီတက်နေပါသော်လည်း စိတ်ကမူ ဘွန်ပတ်ခါးတိုက်ပွဲတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သော ရဲဘော်နှစ်ယောက်အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြရ၏။ ရဲဘော်ဟုန်းနှင့် ရဲဘော်ဟွမ်တို့ကလည်း ကျဆုံးသွားသော ရဲဘော်နှစ်ယောက်ကိုမြှုပ်နှံသင်္ဂြိုဟ်နေကြ၍ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ ကျည်ဆန်ဖြုန်းနိုင်သော ပြင်သစ်တပ်မှ ဘရင်းဂန်းကို အတွဲလိုက်ဆွဲသောတပ်သားအား ကျွန်တော်တို့တပ်မှ ရဲဘော်တစ်ဦးကပစ်လိုက်ရာ ပြင်သစ်တပ်သား၏ လက်ပြတ်သွား၍သာ ကျွန်တော်တို့ဘက်က အကျအဆုံးနည်းရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ရဲဘော်ဖူးအတွက် ဝါးတွေခုတ်၊ ထမ်းစင်လုပ်ပြီး ထမ်းခဲ့ကြ၏။ ကျွန်တော်တို့တပ်သည် နံနက်ကိုးနာရီတွင် ဘွန်ပတ်ခါးရွာကို ထားရစ်ခဲ့လေပြီ။

ရဲဘော်ဖူးအတွက် ထမ်းစင်မှာ စစ်မြေပြင်တွင်ဖြစ်သလို လုပ်ထားရသော ထမ်းစင်ဖြစ်ပါသည်။ သူ့အား ထမ်းရသည့် ရဲဘော်တို့၏ရိက္ခာ၊

အဝတ်၊ လက်နက်စသည်တို့ကို အခြားရဲဘော်တို့က ကူသယ်ပေးကြရ၍ ထိုရဲဘော်တို့က ပိုမိုဝန်လေးနေကြပါသည်။

ရဲဘော်ဖူးက သူ၏ဒဏ်ရာသည်ကြီးကြောင်း၊ သွေးထွက်များနေကြောင်း၊ ကြာရှည်နေရတော့မည် မဟုတ်သည့်အတူတူ၊ သူ့အား သေခွင့်ပေးရန် တောင်းဆိုလိုက်ပါသည်။

“မြန်မာရဲဘော်တွေ ရန်သူ၏ဘေးကလွတ်အောင် ဗီယက်နမ်ရဲဘော်တွေလည်း ဒုက္ခမရောက်အောင်” ဟူ၍တောင်းဆိုသော စကားကား ကျွန်တော်တို့၏စိတ်ကို အလွန်ထိခိုက်စေပါတော့သည်။

တပ်ပါတီကော်မတီကလည်း ဤစကားကို စဉ်းစားကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာရဲဘော်များကလည်း -

“ကျွန်တော်တို့ကို ထည့်မစဉ်းစားပါနဲ့၊ နောက်တိုက်ပွဲတွေ့ရင်လည်း ကျွန်တော်တို့ဝင်တိုက်မှာ၊ ကျွန်တော်တို့တွေ စစ်ပညာသင်ဖူးကြပါတယ်။ ရဲဘော်တို့နဲ့ သေအတူရှင်အတူပဲ” ဟူ၍ ပြန်လည်ဆွေးနွေးပါသည်။

တပ်ခွဲကော်မတီသည် ရဲဘော်ဖူး၏အခြေအနေကို ဆေးတပ်ရဲဘော်နှင့် ဆွေးနွေးသည်။ ကိုယ်တိုင်လေ့လာသည်။ ကျွန်တော်တို့နှင့် တောင်တစ်လုံးခြားနေရာတွင် ပြင်သစ်တပ်ရှိနေသည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့က ကြိုးမဲ့ကြေးနန်းနှင့် သတင်းပို့သောကြောင့် ကျွန်တော်တို့လမ်းကို ဖြတ်တိုက်နိုင်မည့်အခြေအနေ စသည်တို့ကိုစဉ်းစားပြီး ရဲဘော်ဖူးက သေပါရစေဟူသောဆန္ဒကို တပ်ခွဲကော်မတီက တပ်မှ ဆောင်ရွက်ရန် လွှဲအပ်လိုက်သည်။

ကျွန်တော်တို့ မြန်မာရဲဘော်များက ရဲဘော်ဖူးကို ဗီယက်နမ်လွတ်မြောက်နယ်မြေသို့ အပါခေါ်ချင်ပါသော်လည်း မဖြစ်နိုင်တော့ပြီ။

ညနေ နှစ်နာရီခွဲလောက်တွင် ရာသီဥတုသာယာလျက်ရှိ၏။ ပူလည်းမပူ ချမ်းလည်းမချမ်း တပ်ခွဲတစ်ခွဲလုံး တန်းစီထားသည့်ရှေ့တွင် ရဲဘော်ဖူးသည် ဝါးဖြင့်ပြုလုပ်ထားသော ထမ်းစဉ်တွင်လှဲလျက်ရှိသည်။ တပ်ခွဲနိုင်ငံရေးမှူးရဲဘော်ဟုန်း၊ တပ်ခွဲမှူးဟွမ်၊ ဗီယက်နမ်လွတ်မြောက်ရေးတပ်ပေါင်းစုကိုယ်စား ရဲဘော်စိုး၊ ဗီယက်နမ်ဒီမိုကရက်တစ်သမ္မတနိုင်ငံကိုယ်စား ရဲဘော်တီယန်း၊ မြန်မာ-ချစ်ကြည်ရေးရဲဘော်များကိုယ်စား ဦးဘသိန်းဇံတို့က ရဲဘော်ဖူး၏ ကိုယ်ကျိုးစွန့်သောသတ္တိကို ချီးကျူးစကား ပြောကြသည်။

ထို့နောက် ရဲဘော်ဖူးအား ကျွန်တော်တို့တွင်ရှိသည့် အကောင်းဆုံးစားဖွယ်ဖြစ်သော အိုဗာတင်းကို ရေနွေးနှင့်ဖျော်ပါသည်။ သကြားမပါ။ နို့ဆီမပါပါ။ ထိုအိုဗာတင်းကို ရဲဘော်ဖူးအားတိုက်၏။ ရဲဘော်ဖူးသည် အိုဗာတင်းကို ခပ်မြန်မြန်သောက်လိုက်ပါသည်။

တပ်ခွဲရှိ ရဲဘော်အားလုံးသည် တိတ်ဆိတ်နေကြ၏။ ရဲဘော်ဖူး၏ မိသားစုအတွက်၊ ရဲဘော်ဖူးအတွက် ကြေကွဲနေကြသည်။ မျက်ရည်တွေ ဝေနေကြသည်။ မကြာမီပင် ရဲဘော်ဖူး၏တပ်စိတ်မှူးသစ်သည် ကာဘိုင်သေနတ်ဖြင့် ရှေ့သို့ထွက်လာသည်။ ရဲဘော်ဖူးဟုခေါ်ပြီး အလေးပြု၏။

တပ်စိတ်မှူးဟောင်းမျက်မှန်နှင့် ရဲဘော်လွမ်ကျဆုံးခဲ့သောကြောင့် ယခုတပ်စိတ်မှူးသည် ရဲဘော်လွမ်နေရာတွင် တာဝန်ကျသည့် ရဲဘော်ဖူး၏ တပ်စိတ်မှူးသစ် ဖြစ်ပါသည်။ တပ်စိတ်မှူးသစ်က ရဲဘော်ဖူးဟုခေါ်လိုက်သောအခါ ရဲဘော်ဖူးသည် အားမာန်အပြည့်နှင့် -

- သမ္မတကြီး ဟိုချီမင်း သက်တော်ရာကျော်ရှည်ပါစေ
- ဗီယက်နမ်ဒီမိုကရက်တစ်သမ္မတနိုင်ငံ အဓွန့်ရှည်ပါစေ ဟူ၍

ကြွေးကြော်လိုက်သည်။

တပ်ခွဲတစ်ခွဲလုံးရှိ ရဲဘော်များက လာအိုရဲဘော်၊ မြန်မာရဲဘော်များအားလုံး ရဲဘော်ဖူးကို အလေးပြုလိုက်ကြ၏။ ရဲဘော်ဖူးက သူ၏မျက်နှာကို စောင်နှင့်ဖုံးလိုက်ပါသည်။ တပ်စိတ်မှူးသစ်က သူ့အားပေးအပ်သောတာဝန်ကို ဆောင်ရွက်မည်ဟုပြောလျှင် ရဲဘော်ဖူးက တည်ကြည်သော အသံဖြင့် “ဆောင်ရွက်ပါ” ဟု ပြောလိုက်၏။

တပ်ခွဲရှိ ရဲဘော်အားလုံး မျက်ရည်ကျနေကြ၏။ ရဲဘော်ဟွမ်မှတစ်ပါး မျက်ရည်မကျသူမရှိ။

တပ်စိတ်မှူးသစ်သည် ကာဘိုင်ကို ပခုံးပေါ်တွင်တင်ပြီး ၃ ပေခန့်အကွာမှ မောင်းဖြုတ်လိုက်သည်။ ကာဘိုင်သေနတ်သံသည် တစ်တောလုံးပြန့်သွား၏။ ဝန်းကျင်ရှိ ကျေးငှက်တို့သည် လန့်ပျံပြေးကြလေပြီ။

မျက်ရည်ဝေနေသော မျက်လုံးတို့ဖြင့် ကျွန်တော်ရဲဘော်ဖူးကို ကြည့်လိုက်၏။ ကျွန်တော်ကဲ့သို့ပင် ရဲဘော်တွေအားလုံး ရဲဘော်ဖူးကို ကြည့်နေကြမှာ ဖြစ်ပါသည်။

ရဲဘော်ဖူးခြုံထားသောစောင်တွင် သွေးကွက်သေးသေးလေးကို တွေ့ရ၏။ မကြာမီပင် သွေးကွက်သည် ကြီး၍ကြီး၍သွား၏။ ကြာတော့ သွေးကွက်ကြီးသည်ကို မတွေ့ရတော့ပါ။ ကျွန်တော့်မျက်လုံးတွင် မျက်ရည်များဖုံးနေ၍ ဖြစ်ပါသည်။

မကြာမီပင် ဗီယက်နမ်နှင့်လာအိုရဲဘော်၊ မြန်မာရဲဘော်တို့သည် မိမိတို့နိုင်ငံအလံများကို ရဲဘော်ဖူး၏ကိုယ်ပေါ်တွင် လွှမ်းလိုက်ကြသည်။

အချိန်ကား သုံးနာရီ မိနစ် ၄၀ ကျော်လောက်ပင် ဖြစ်သည်။

စာနှင့်ရေးလိုက်တာသာ ကြာသည်။ ဤအဖြစ်ကလေးကား မကြာလိုက်ပါ။

ကျွန်တော်တို့တပ်သည် ရဲဘော်ဖူးကိုထားရစ်ပြီး ရှေ့သို့ ချီတက်ကြရပါသည်။ အားလုံး တိတ်ဆိတ်လျက်။

ကျွန်တော်တို့သည် ရဲဘော်ဖူးအား တောင်ထိပ်ပေါ်တွင် မြှုပ်နှံသင်္ဂြိုဟ်ထားခဲ့ပြီး ထိုတောင်တန်းပေါ်မှဆင်းခဲ့ရာ တစ်နာရီခန့်ကြာလျှင် တောင်အောက်သို့ ရောက်ခဲ့ကြ၏။ ထိုနေရာတွင် ခဏနား၊ ညနေစာစားပြီး တောင်တစ်တောင်ကို ထပ်တက်ကြပြန်သည်။ ညရှစ်နာရီခွဲခန့်တွင် တောင်ထိပ်သို့ ရောက်ကြ၏။ ထိုတွင် ညအိပ်ရပ်နားကြပါသည်။

ထိုတောင်ထိပ်တွင် အိပ်ကြသော်လည်း ကျွန်တော်တို့သည် ဟိုဘက်တောင်ထိပ်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သော ရဲဘော်ဖူးကိုမမေ့နိုင်၊ သူ့သတ္တိကို ချီးကျူး၍မကုန်အောင် ချီးကျူးနေမိသည်။ စကားဖြင့် မပြောနိုင်ကြ၊ အားလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်။

တက်၍မဆုံးပေါင်ဗီယက်နမ်တောင်

ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၇ ရက်နေ့တွင် ကျွန်တော်တို့သည် နံနက်ငါးနာရီမှစပြီး ခရီးထွက်ကြသည်။ တောင်တွေပဲ တက်နေရသည်။ မောကမော၏။ သို့သော် ရေပင် ဝအောင်မသောက်ရသေး။ ကျွန်တော်တို့

တက်နေသော တောင်များမှာ ရေနှင့်ဝေးနေသည်။ တောင်များကို ဖြတ်နေရသည်။ နေ့လယ်တွင် ရီမိုးရွာသို့ရောက်၏။ ထိုရွာတွင် နံနက်စာစားကြသည်။ နံနက်စာဟူ၍ ဟင်းများထမင်းများဟူ၍ မထင်ပါနှင့်၊ ဆန်ကွဲကိုပြုတ်ထားသည့် ဆန်ပြုတ်ကို သောက်ရပါသည်။ ဝအောင်သောက်ရခြင်း မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်တို့တွင် ရိက္ခာပြတ်လုလု အခြေအနေပင် ဖြစ်နေပါသည်။

ညနေ လေးနာရီကျော်သောအခါ ဟွေတာလင်းရွာသို့ရောက်ပြီး ဆန်ပြုတ်သောက်ကြ၏။ ဆန်ပြုတ်သောက်ရင်း အပြန်တွင်ဤလမ်းမှ မပြန်ရန် ဆွေးနွေးကြသည်။ မွန်မိုး၊ မွန်ဆင်းရွာများဘက်မှသွားလျှင် ထိုင်းဘက်သို့ ပိုနီး၏။ သို့သော် ထိုနေရာများဘက်တွင် ပြင်သစ်တပ်များ ရှိသောကြောင့် ဘေးကင်းမည်ထင်သည်။ ဤခရီးကြမ်းကို ရွေးခဲ့ကြသော်လည်း ဤခရီးကလည်း လမ်းကြမ်းသလို ဘေးကလည်းမကင်းပါ။ လွန်ခဲ့သောရက်ကပင်လျှင် ကျွန်တော်တို့ကိုလိုက်ပို့သော ရဲဘော်သုံးဦး ကျဆုံးခဲ့ရပေပြီ။

ဒီတောင်မြင့်ကြီးတွေနှင့် ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုရေစက်တွေ ရှိနေသည်မသိ။ ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၂ ရက်နေ့တွင် တောင်မြင့်ကြီးတစ်လုံးကို တက်ရပြန်သည်။ တောင်ကြီးကိုတက်လာပြီး နောက်တစ်လုံး နံနက်ငါးနာရီလောက်မှတက်ရာ ကိုးနာရီလောက်မှ တောင်ထိပ်သို့ရောက်၏။ ထိုတောင်ကြီးမှ ဆင်းသောအခါတွင် နံနက်ကိုးနာရီခွဲက စတင်ဆင်းကြရာ နေ့ ၁၁ နာရီ ၁၅ မိနစ်မှ တောင်ခြေသို့ရောက်သည်ဟူ၍ ကိုသန်းက ပြော၏။ ကျွန်တော်တော့ သူ့လို နာရီကို မှတ်၍မထားနိုင်တော့။

နောက်ထပ်တက်ရသော တောင်မြင့်ကြီးတစ်လုံး၏ ထိပ်မှကြည့်လိုက်သော် ကျွန်တော်တို့၏ရှေ့တွင် ဗီယက်နမ်နိုင်ငံ၏ ဒုတိယအမြင့်ဆုံး တောင်တန်းကြီးက ကန့်လန့်ကြီးခံနေပါတော့သည်။ ဘယ်ကိုကြည့်ကြည့် တောင်တွေက မြင်မဆုံး၊ တက်လို့ပဲမကုန်နိုင်၊ တက်လို့မကုန်နိုင်သော တောင်ပေါင်း ၁၆ လုံးကို တက်ပြီးသော် ကျွန်တော်တို့သည် မြောင်လူမျိုးများ စိုက်ပျိုးထားသော ဘိန်းခင်းကိုရောက်သွားသည်။ ဘိန်းပင်

တို့ကို ကျွန်တော် ပထမဆုံးမြင်ဖူးခြင်းဖြစ်သည်။ ဘိန်းပွင့်များကလည်း အလွန်လှပါသည်။ ထိုမှတစ်ဖန် ကျွန်တော်တို့သည် မြင့်လည်းမြင့် နံရံများကလည်း ချောကျိနေသော တောင်ကြီးတစ်လုံးကို တက်ရပြန်သည်။ ညနေ ခြောက်နာရီခွဲခန့်တွင် ပွေကရွာသို့ရောက်ကြ၏။ ထိုရွာမှာ ဗီယက်နမ်ဒီမိုကရက်တစ်သမ္မတနိုင်ငံ အစိုးရလက်အောက်ခံရွာဖြစ်သည်။ ထိုရွာရှိ ရွာကော်မတီဒုတိယဥက္ကဋ္ဌအိမ်တွင် ထမင်းစားကြပါသည်။

၁၅ ရက်ခရီး ပြီးလေသော်

ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၉ ရက်နေ့တွင် ကျွန်တော်တို့ နံနက်ပိုင်းတွင် စတင်ခရီးထွက်ကြသည်။ တောင်တန်းကြီးများ မဟုတ်ပါ။ မြေပြန့်မဟုတ်သော်လည်း တောင်ပေါ်လို ခရီးကြမ်းမဟုတ်ပါ။ လမ်းဘေးဝဲယာတွင် ပွင့်နေသော ပန်းလှလှကလေးများကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော်တို့ ချီတက်ခဲ့ကြသည်။ ညနေ ငါးနာရီခန့်တွင် ရှေးရွာသို့ရောက်၏။

မတ်လ တစ်ရက်နေ့တွင် လမ်းကျွမ်းသော ရဲဘော်ဗင်းက "ဒီနေ့ ဗီယက်နမ်ကိုရောက်မယ်" ဟုပြော၍ တပ်ဖွဲ့ပါရဲဘော်တို့ ရွှင်လန်းတက်ကြွနေကြသည်။

မတ်လ တစ်ရက်နေ့ နံနက်ကိုးနာရီခန့်တွင် ခရီးထွက်ခဲ့ရာ ရေစီးသန်သောချောင်းများ၊ ပေါင်လယ်လောက်ထိနက်သော ချောင်းများကို ဖြတ်ကြရ၏။ တပ်ဖွဲ့ဝင်တိုင်း ခါးအောက်ပိုင်းရွှဲနေသည်။ ရေထဲတွင် နှစ်ပေါင်းများစွာရှိခဲ့သော ကျောက်တုံးတို့ ရေညှိဖြင့် ချောကျိနေရာ တက်မိသူ၊ သတိမထားမိသူတို့ ဗိုင်းခနဲလဲတော့၏။ တစ်ကိုယ်လုံးစို၊ လွယ်ပိုးထားသည့် အထုပ်တွေစို၊ လဲသူကိုကြည့်ပြီးရယ်နေဆဲ ကိုယ်တိုင်ပါ လဲတော့၏။ တပ်ခွဲတစ်ခွဲလုံး ဝိုင်းရယ်ကြတော့၏။

ဤသို့ ပျော်ပျော်ပါးပါးသွားနေကြစဉ်ပင် တောလမ်းရှိ ဗီယက်နမ်လွတ်မြောက်ရေးတပ်မတော် ယူနီဖောင်းဝတ်ထားသည့် ရဲဘော်ခြောက်ဦးကို တွေ့ရသည်။ ပထမတွင် သံသယဖြင့်ကြည့်မိကြသော်လည်း နောင်မှ ကျွန်တော်တို့ကို အကြိုထောက်ထားသူတွေဟု သိရ၍ ရွှင်လန်းသွားကြသည်။ တပ်ခွဲမှူးဟွမ်က ထိုရဲဘော်နှင့် ကျွန်တော်တို့ကို မိတ်ဆက်ပေး၏။ အဆိုပါရဲဘော်သည် ကီတန်ရွာမှလာခြင်းဖြစ်ပြီး ကီတန်ရွာသည် ကျွန်တော်တို့ရောက်သည့်နေရာမှ နှစ်နာရီခရီးသာရှိပြီး ဒုတိယတပ်ရင်းမှူးသည် သက်ကီတန်ကျေးရွာမှ စောင့်ကြိုနေကြောင်း သိရပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ ချောင်းတွေကို မဖြတ်ရတော့ပါ။ တဝေါဝေါ မြည်သံဖြင့်စီးနေသည့် ချောင်းဘေးလမ်းမှ အေးဆေးစွာ လျှောက်ခဲ့ကြပါတော့သည်။

မွန်းတည့်လောက်တွင် သက်ကီကန်ရွာသို့ ရောက်၏။

ထိုရွာသည် တောင်ခြေတွင် တည်ဆောက်ထားပြီး အိမ်ခြေ ၁၀၀ ကျော်ခန့်ရှိသော လာအိုရွာဖြစ်သည်။ ထိုရွာမှ ဗီယက်နမ်နိုင်ငံသို့ ရောက်ရန် ၁၂ မိုင်ခန့် ဝေးသည်။

ထိုရွာတွင် ဗီယက်နမ်လွတ်မြောက်ရေးတပ်မတော် တပ်ရင်းတစ်ရင်းမှ ဒုတိယတပ်ရင်းမှူးနှင့်တွေ့ကြ၏။ သူသည် ကရာကောင်မြို့တွင် ဌာနချုပ်လုပ်ထားသည့် တပ်ရင်းမှ မေဂျာထရန်ကွေး ဖြစ်သည်။ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အပြန်အလှန် အလေးပြုနှုတ်ဆက်ပြီး အဆာပြေ လိမ္မော်သီး ကျွေးပါသည်။ လိမ္မော်သီးများကို တပ်သားများအားလည်း ဝေပေးပြီး ကျွန်တော်တို့က မြက်ခင်းပြင်တွင်ထိုင်ရင်း မေဂျာကွေးနှင့် စကားပြောကြပါသည်။

မေဂျာကွေးသည် ဗီယက်နမ်လွတ်မြောက်ရေးအတွက် တိုက်နေရသော်လည်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို လေ့လာမှုမပြတ်ပေ။ ကျွန်တော်တို့နှင့် စတင်စကားပြောကတည်းကပင် လီဒိုလမ်းအကြောင်းကို မေး၏။ မြန်မာနှင့်တရုတ်တို့နယ်၏ နယ်စပ်အရှုပ်အထွေးရှိ/မရှိ သိချင်နေ၏။ လီဒိုလမ်းသည် အမေရိကန်နှင့်ပတ်သက်ခြင်း ရှိသေးသလားစတာတွေ မေး၏။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့မှ ဦးဘသိန်းဇံကခေါင်းဆောင်ပြီး လီဒိုလမ်းသည် စစ်အတွင်းကဖောက်ခဲ့၏။ ယခု အသုံးပြုမှုနည်းသွားပြီး စစ်ရေး

အသုံးပြုခြင်းမဟုတ်တော့ဘဲ နယ်စပ်ဒေသနေသူတို့သာ သုံးကြောင်း၊ တရုတ်မြန်မာနယ် စပ်အရေးအခင်းလည်း ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်မရှိပါ ကြောင်း ရှင်းပြသည်။

ကိုလိုနီဘဝမှ လွတ်မြောက်ခဲ့သည်မှာ ဇန်နဝါရီလ လေးရက်နေ့မှ ဖြစ်ကြောင်းလည်း ပြောပြသည်။ ကိုသန်းက လွတ်လပ်ရေးရပြီး ၁၅ ရက်မှာ ခရီးထွက်ခဲ့ကြောင်းပြောရာ မေဂျာကွေးက ဗီယက်နမ် လွတ်မြောက်ရေးနယ်မြေသို့ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာချစ်ကြည်ရေးမစ်ရှင် အဖွဲ့ရောက်လာ၍ သူတို့ အလွန်ဝမ်းမြောက်နေကြသည်။ တောအတန်တန်၊ တောင်အထပ်ထပ်ကိုဖြတ်ပြီး လာခဲ့သူတို့ကို လှိုက်လှဲစွာ ကြိုဆိုကြောင်း ပြောကြသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် သက်ကီတန်ရွာမှ ကရောကောင်းတပ်မြို့သို့ သွားရာတွင် မော်တော်ကားနှင့်သွားရ၏။ ထိုမော်တော်ကားမှာ ဓာတ်ငွေ့ကိုလည်းမသုံး၊ ဓာတ်ဆီကိုလည်းမသုံးဘဲ သွားသည်။ ထူးခြားစွာ မီးသွေးနှင့်အသုံးပြုသော ကားဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့အဖို့ ပထမဦးဆုံး ကြားဖူးသောကား၊ မြင်ဖူးသောကား၊ စီးဖူးသောကား၊ မီးသွေးနှင့် မောင်းသောကားဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်တော်တို့ကားပေါ်တွင် လာအိုမင်းသားကြီး သုဝဏ္ဏဖူးမားဆောင်သည့် လာအိုရဲဘော်များ၊ ရဲဘော်တီယန်း၊ ရဲဘော်စိုး၊ ရဲဘော်ဗင်းတို့ ပါလာကြသည်။ ကျွန်တော်တို့အား မဲခေါင်မြစ်ကမ်းမှ သက်ကီတန်အထိပို့ပေးသော နိုင်ငံရေးမှူးရဲဘော်ဟုန်း၊ တပ်ခွဲမှူး ရဲဘော်ဟွမ်နှင့် တပ်ခွဲတစ်ခွဲလုံး သက်ကီတန်တင်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သော ကြောင့် ကျွန်တော်တို့နှင့်ကိုသန်းက သူတို့အကြောင်းမေးလျှင် ရဲဘော် မေဂျာကွေးက-

" စိတ်မပူပါနဲ့ သူတို့ နောက်တစ်သုတ်အလာမှာ ပါလာကြမယ်" ဟုပြောပါသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ကရာကောင်းမြို့သို့ နေ့နှစ်နာရီ ခွဲခါနီးတွင် ရောက်သွားပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ ကရာကောင်းမြို့တွင် တည်းရမည့်နေရာမှာ ကျွန်တော်တို့ထိုင်နေရာ တစ်ဖက်ကမ်းတွင် ရှိပါသည်။ မြစ်တစ်စင်း

သည် ကရာကောင်းမြို့ကို နှစ်ပိုင်းဖြတ်ထား၏။ ၁၅ မိနစ်ခန့် မြစ်ကို ကူးတို့နှင့်ကူးပြီးသောအခါ ကျွန်တော်တို့တည်းခိုမည့် တိုက်ပုလေးသို့ ရောက်သွား၏။ ရာသီဥတုကအေးစိမ့်စိမ့်၊ သို့သော် ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်တိုင် ၁၅ ရက်တိုင်တိုင် ဖြတ်ကျော်ခဲ့စဉ် ဝတ်ခဲ့သောအဝတ်တို့မှာ ပေရေနေသောကြောင့် မြစ်ကမ်းတွင် အဝတ်တွေလျှော်၏။ မြစ်ရေကို အားပါးတရချိုးကြ၏။ ခေါင်းလျှော်ကြ၏။ ပြီးတော့ ခေါင်းလိမ်းဆီမွှေး ကို လိမ်းကြ၏။ တစ်ကိုယ်လုံးသန့်ရှင်းပြီး မွှေးသွားသည်။ စိတ်လည်း ကြည်လင်သွားလေသည်။ မကြာမီ ရဲဘော်တီယန်းနှင့်ရဲဘော်စိုးက "ကရာကောင်းဘက်ကမ်းကူးပြီး ကော်ဖီသောက်ရအောင်၊ မြို့ထဲလည်း လျှောက်ကြည့်ရင်းပေါ့" ဟုခေါ်သောကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် စိတ်ကြည်လင်ရွှင်ပျစွာဖြင့် မြို့ဘက်ကမ်းသို့ ကူးခဲ့ကြပါသည်။

ဆွေးနွေးပွဲများ၊ ထမင်းစားပွဲများ

ညနေစောင်းတွင် တစ်ဖက်ကမ်းသို့ကူးပြီး ကော်ဖီသောက်ကြ၏။ ကော်ဖီမှာ ကော်ဖီမှုန့်နှင့်သကြားသာပါသည်။ နို့မပါပါ။ ကော်ဖီ သောက်ရင်း ကျွန်တော်တို့၏အသက်တွေကို မေးကြ၏။ ဦးဘသိန်းဇံက ၃၆ နှစ်၊ ဗိုလ်ဘုန်းအောင်က ၂၄ နှစ်၊ ကျွန်တော်နှင့်ကိုသန်းက ၂၂ နှစ်ဟုပြောရ၏။ တပ်ရင်းရုံးတွင် ကျွန်တော်တို့သည် မေဂျာကွေး၊ ကပ္ပတိန်ဟောင်တို့နှင့်ဆွေးနွေးကြ၏။ ကျွန်တော်က ဗြိတိသျှတော်လှန်ရေး အကြောင်း၊ ကိုဘုန်းအောင်က ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးအကြောင်း၊ ကိုသန်းက ဗီယက်နမ်လူထုလွတ်မြောက်ရေး တိုက်ပွဲပေါ်ထင်မြင်ချက် တို့ကို ဆွေးနွေးတင်ပြသည်။ ဦးဘသိန်းဇံက နိုင်ငံသမိုင်းများနှင့် စပ်လျဉ်းပြီး အထွေထွေဖြစ်ပေါ်နိုင်မည့် အလားအလာကို ဆွေးနွေး၏။

ထိုညနေစောင်းမှာပင် ကီတင်တွင်ကျန်ခဲ့သည့် ကျွန်တော်တို့ကို ကြိုဆိုခဲ့သောတပ် ပြန်ရောက်လာသည်။ မြို့လူထုက သောင်းသောင်း ဖြဖြ ကြိုဆိုကြ၏။ ကျွန်တော်တို့က မြစ်ကိုကူးဆဲမို့ ကူးတို့လှေပေါ်မှ လက်ပြအော်ဟစ် ကြိုဆိုကြရတော့သည်။

ညနေစောင်းတွင် ကရာကောင်းတပ်ရင်းမှ နိုင်ငံရေးမှူး မေဂျာဗင်းက ကျွန်တော်တို့ မြန်မာရဲဘော်များနှင့်လာအိုရဲဘော်များကို ညစာစားပွဲဖြင့် တည်ခင်းဧည့်ခံပါသည်။ မေဂျာထရန်ကွေးက စစ်မြေပြင်နှင့် နီးသောနေရာတွင် ကျင်းပရသည့် ညစာစားပွဲဖြစ်၍ သင့်သလို စီစဉ်ရသောကြောင့် ခွင့်လွှတ်ပါဟုပြောပါသည်။ သို့သော် သူတို့၏ ထမင်းပွဲမှာ ဒရယ်သား၊ သမင်သား၊ ဝက်သား၊ ကြက်ဥကြော်၊ ရွှေဖရုံသီးဟင်း၊ စိမ်းစားဥဖြင့်ကြော်ထားသော အကြော်စသဖြင့် စုံလှပါ သည်။ အရည်သောက်ဟင်းလည်း ပါ၏။

ထိုစားပွဲတွင် ဗီယက်နမ်ကိုဂျပန်တို့သိမ်းယူပြီး ဆုတ်ခွာသွားစဉ်က ကျန်ခဲ့သော ဂျပန်အမျိုးသားတစ်ယောက် ပါဝင်ပါသည်။ သူသည် ဗီယက်နမ်နိုင်ငံသားအဖြစ် ခံယူထားပြီး ဗီယက်နမ်လွတ်မြောက်ရေးတပ်မတော်တွင် အကြံပေးအဖြစ် တာဝန်ထမ်းနေသူဖြစ်ပါသည်။ ကိုဘုန်းအောင်က ဂျပန်ကိုတော်လှန်ရာတွင် ဂျပန်လူမျိုးကိုမုန်း၍ မလိုလား၍မဟုတ်၊ စစ်ဝါဒ ဖက်ဆစ်ဝါဒကိုကျင့်သုံး၍ တော်လှန်ရကြောင်း ရှင်းပြ၏။

ကျွန်တော်ကဲ့သို့ပင် မင်္ဂလာဒုံဗိုလ်သင်တန်းတက်ခဲ့သူ ကိုဘုန်းအောင်က သင်တန်းဆရာတို့၏ ရက်စက်ပုံကိုပြော၏။ ယင်တွေပေါ၍ ဗိုလ်လောင်းတစ်ယောက် ယင်ကောင်ဘယ်လောက်သတ်ပေးရမည်ဟုအမိန့်ထုတ်ပုံ၊ အချို့ဗိုလ်လောင်းများက သတ်မှတ်ယင်ကောင်ရေ မရသဖြင့် ပိုရသူထံမှဝယ်ရပုံ၊ အချို့က ထမင်းစေ့နှင့်ပြာကိုရောပြီး ယင်ကောင်အဖြစ် တင်ပြပုံတွေပြောပြ၏။ ကျွန်တော်ကလည်း ဝင်ပြောပါသည်။ လာအိုရဲဘော်၊ ဗီယက်နမ်ရဲဘော်များ တဝါးဝါး တဟားဟားရယ်ကြ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် ဗီယက်နမ်ရဲဘော်တွေနှင့်သာမက လာအိုရဲဘော်များနှင့်လည်း ဆွေးနွေးကြပါသည်။ လာအိုရဲဘော်များကလည်း သူတို့၏ နိုင်ငံရေးသမိုင်းအကျဉ်းချုပ်၊ လက်ရှိတော်လှန်ရေး အတွေ့အကြုံများကို ဆွေးနွေး၏။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံ

ဖြတ်သန်းလာခဲ့ရသည့် နှစ် ၁၀၀ အတွင်း အနစ်နာခံခဲ့ရသည့် ခါးသီးသော အတွေ့အကြုံများကို ပြန်လည်ဆွေးနွေး၏။ လွတ်လပ်ရေးခရီးအတွက် ကျွန်တော်တို့ခေါင်းဆောင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအပါအဝင် ခေါင်းဆောင်ကြီးများ၏ အားထုတ်ကြိုးပမ်းမှုတို့ကိုလည်းကောင်း၊ လူငယ်ထုကလည်း ညီညာဖြဖြပါဝင်ခဲ့၍လည်းကောင်း၊ တိုင်းရင်းသားအားလုံး၏ စုစည်းညီညွတ်မှုကြောင့် လွတ်လပ်ရေးရပုံကိုလည်းကောင်း ပြန်လည်ဆွေးနွေးပြပါသည်။

ကရာကောင်းမှာရှိစဉ် ကျွန်တော်တို့အားလိုက်ပို့သည့် တပ်မှ ကျဆုံးခဲ့သည့် ရဲဘော်အတွက်၊ ရဲဘော်ဖူးတို့အတွက် ဂုဏ်ပြုပွဲကျင်းပရာသို့ ကျွန်တော်တို့ တက်ရောက်ခဲ့သေး၏။ ထိုပွဲတွင် ကျွန်တော်တို့အား တာဝန်ယူပို့ပေးသူ ရဲဘော်တီယန်းက ဘွန်ပတ်ခါးတိုက်ပွဲအကြောင်း၊ ရဲဘော်ဖူး၏ ရဲဘော်စိတ်ဓာတ်တို့ကိုပြောသွားရာ တက်ရောက်သူရဲဘော်မတို့ မျက်ရည်ကျရသည်ထိ အပြောကောင်းသော ရဲဘော်တီယန်းအဖြစ် ကျွန်တော်တို့တွေ့ရသည်။

ကျွန်တော်တို့က ကရာကောင်းမှထွက်သောအခါ လေဘိုရွာ၊ ကုန်တွမ်ရွာတို့ကိုဖြတ်ပြီး ဖူးဝါးရွာသို့ရောက်ပါသည်။ ဖူးဝါးရွာတွင် ညအိပ်ပြီးနောက်နေ့တွင် ဒူလုံသို့သွားရန် စွန်ကာမြစ်တွင်းတွင် ဆိုက်ကပ်ထားသည့် လှေကြီးတစ်စီးပေါ်သို့ ကျွန်တော်တို့တက်ရ၏။ လှေကအတော်ကြီးသည်၊ လှေစီးရင်း ကမ်းဘက်သို့ငေးခဲ့၏။။ ကျယ်ဝန်းသော လယ်ကွင်းများ စိုက်ထားသည့်စပါးခင်းများ ဂျပန်ခေတ်က ဤပတ်ဝန်းကျင်တွင် ယခုကဲ့သို့မစိုက်နိုင်၍အငတ်ဘေးကြုံခဲ့ရ၏။ လူများသေခဲ့ရ၏ဟု သိခဲ့ရာ ယခုအခါ စပါးခင်းများကိုကြည့်ပြီး ဤနေရာတွင် စပါးခင်းများရှိပြီ။ အငတ်ဘေးတွေ့စရာမလိုဟူ၍ တွေးနေမိ၏။ ညခုနစ်နာရီခန့်တွင် လှေသည် ဒူလုံဆိပ်ကမ်းကို ဆိုက်ပါ၏။

ကျွန်တော်တို့အား ကြိုဆိုသူများတွင် ဒူလုံတပ်ရင်းကြီးပြုလုပ်ထားသော ဗီယက်နမ်လွတ်မြောက်ရေးတပ်မတော် တပ်ရင်းကြီးတစ်ရင်းမှ နိုင်ငံရေးမှူးကြီး ထရန်ဗန်ကွေးနှင့် လွတ်မြောက်ရေးတပ်မှ ကိုယ်စားလှယ်များ လူထုလူတန်းစား အဖွဲ့ဝင်ကိုယ်စားလှယ်များ ပါဝင်

သည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် ဒူလုံမှ လေးမိုင်ဝေးသော တပ်ရင်းကြီး၌ာနချုပ်သို့ ညတွင်းပင် ထွက်ခဲ့ကြ၏။ ညအိပ်ကြသည်။

နံနက်ပိုင်းတွင် ဒူလုံတပ်ရင်းကြီး နိုင်ငံရေးမှူး ကာနယ်ထရန်ဗန်ကွေး၊ တပ်ရင်းကြီးတပ်မှူး ကာနယ်လီခန်ခိုင်တို့ပါ ပါဝင်သော တပ်ရင်းကြီး လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်နေသည်ကို လှည့်လည်ကြည့်ခွင့်ရပါသည်။

ဗီယက်နမ်လွတ်မြောက်ရေးတပ်တော်တွင် တစ်နေရာက စက်သေနတ်ဖြင့်တိုက်ပွဲဝင်ပုံ လေ့ကျင့်စဉ်၊ တစ်နေရာက စိန်ပြောင်းတပ်တိုက်ပွဲ၊ တစ်နေရာက တင့်ကားပစ်ကာကူတပ်တိုက်ပွဲ၊ တစ်နေရာတွင် အနိမ့်ပျံလေယာဉ်ပစ် စက်အမြောက်တိုက်ပွဲတို့ကို လေ့ကျင့်နေကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ စိတ်ဝင်စားစွာကြည့်နေမိ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် ဘာဇူကာတပ်စု နေရာယူပုံ၊ ရန်သူ၏တင့်ကား မည်မျှကွာဝေးပါက မည်သို့ပစ်ရမည် စသည်တို့ကို အသေးစိတ်ပြကြ ကြည့်ကြသည်။ လွတ်လပ်ပြီးစ ကျွန်တော်တို့၏ ဗမာ့တပ်မတော်တွင် ထိုစဉ်က ဘာဇူကာမရှိသေးပါ။ ဘာဇူကာတပ်စုမှူးက-

"ဒီစက်အမြောက်တွေဟာ အမေရိကန်လုပ် အလတ်စား ဗုံးကြဲ လေယာဉ်ပျံတစ်စင်းကို ပစ်ချလို့ရတာပေါ့၊ ဒါကို ကျွန်တော်တို့ ဗီယက်နမ်လွတ်မြောက်ရေးတပ်မတော် စစ်လက်နက်ပစ္စည်း၌ာနက ပြုပြင်ထားတာပါ။ နိမ့်နိမ့်ပျံပြီး စက်သေနတ်နဲ့ပစ်တဲ့ လေယာဉ်ပျံကို ပစ်ဖို့" ဟုပြောပါသည်။

ကျွန်တော်နှင့်ကိုဘုန်းအောင်တို့ကလည်း ကျွန်တော်တို့တွေတက်ခဲ့သော ဗိုလ်သင်တန်း၊ ဘီအိုင်အေ၊ ဘီဒီအေစပြီး တပ်မတော်သမိုင်း၊ ဖက်ဆစ်ကိုတော်လှန်စဉ်က သူတို့လက်နက်တွေအသုံးချကြရပုံတို့ကို လေ့ကျင့်ရေးကွင်းကို ကြည့်ရင်း ပြောကြ၏။

တပ်ရင်းကြီးသို့ ရောက်သောအခါတွင် တပ်ရင်းကြီးမှ တပ်ခွဲအလိုက်ထုတ်ဝေသော သတင်းစာများ၊ သူရဲကောင်းဘွဲ့ရ ရဲဘော်များ ရေးသော ဆောင်းပါးများ၊ နိုင်ငံရေးသဘောတရား၊ ပညာပေးသဘောတရားပါ ဆောင်းပါးများကို ကာနယ်ထရန်ဗန်ကွေးက ပြရင်းရှင်းပြပါသည်။ ထို့ပြင် ဒီမိုကရက်တစ်ပါတီ ခရိုင်သတင်းစာမှ သတင်းထောက်

များကိုလည်း ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံ၏ နိုင်ငံရေး၊ စီးပွားရေး၊ လူမှုရေး အခြေအနေများကို ပြောရ၏။ သူတို့ကိုလည်း ပြန်မေးကြပါသည်။

ထိုစဉ်က ဗီယက်နမ်မြောက်ပိုင်းတွင် စစ်တိုင်းမှတ် ၁-၂-၃-၁၀-၁၁-၁၂ တို့ပါဝင်ပြီး ဗီယက်နမ်အလယ်ပိုင်းတွင် စစ်တိုင်းအမှတ် ၄-၅-၆-၁၃ တို့ရှိပါသည်။ ဗီယက်နမ်တောင်ပိုင်းတွင် စစ်တိုင်းအမှတ် ၇-၈-၉ တို့ ရှိနေပါသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ဒူလုံမှ စစ်တိုင်းအမှတ် (၄) သို့သွားရန်ဖြစ်သည်။ စစ်တိုင်းအမှတ် (၄) နယ်မြေတွင် အေအန်နယ်သည် သမ္မတဟိုချီမင်း ဖွားမြင်ရာဇာတိနယ်မြေ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် တပ်ရင်းကြီး (၄) မှ ဒူလုံမြို့ထဲသို့ ရောက်ခဲ့ကြသည်။ ထိုစဉ်က ဦးဘသိန်းဖဲ၊ ရဲဘော်တီယန်း၊ ရဲဘော်ကွေးတို့ နေမကောင်းသောကြောင့် ဒူလုံစစ်၌ာနချုပ်ပြင်ထားသည့် ပြင်သစ်အစာ ညစာစားပွဲကို မတက်နိုင်ကြတော့ပါ။ ကျွန်တော်တို့မှာ ညစာစားပြီး နောက်ငေအေန်နယ် အမျိုးသမီးကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့က လာရောက်ဆွေးနွေးသဖြင့် မြန်မာအမျိုးသမီးများ ကျားမ တန်းတူအခွင့်အရေး ရကြပုံ၊ ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးတွင် အမျိုးသမီးများ ပါဝင်တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ပုံတို့ကို ပြန်ဆွေးနွေးပြရသည်။ ထို့ပြင် မြန်မာ့လူ့ဘောင်တွင် မိခင်၏ အခန်းကဏ္ဍကို အလေးအနက်ထားပုံအကြောင်း ယဉ်ကျေးမှုထိန်းသိမ်းသော မြန်မာအမျိုးသမီးများအကြောင်းကိုလည်း ဆွေးနွေးရပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ ဆွေးနွေးပွဲများ ဆက်နေသည်။ လူငယ်အဖွဲ့၊ လယ်သမားများအဖွဲ့၊ စစ်သည်ရဲဘော်မိခင်များအဖွဲ့၊ အလုပ်သမားအဖွဲ့စသဖြင့် စုံလှသည်။ ဒူလုံသည် မျိုးချစ်စိတ်ထက်သန်သော ဒေသဖြစ်သည်။ တပ်ရင်းကြီး (၄) အတွက် သေနတ်စက်ရုံ၊ လက်ပစ်ဗုံးစက်ရုံ စသည့် လက်နက်စက်ရုံများ၊ မော်တော်ယာဉ်ပြင်စက်ရုံအပြင် ဆေးထုတ်သည့် စက်ရုံ၊ ထိုးဆေး၊ ဆေးထိုးအပ်ပါထုတ်သော စက်ရုံအားလုံးသည် ရန်သူထံမှရသော အဟောင်းအပျက်တို့ကို လေ့လာပြီးဖြစ်သည်။ အသစ်ထုတ်လုပ်သည်။ ထပ်မံလေ့လာ တီထွင်ကြသည်။

လယ်သူမများအဖွဲ့၊ တပ်မတော်စစ်သည်များ၊ မိခင်အဖွဲ့များအား ကျွန်တော်တို့ တော်လှန်ရေးကာလက ကျွန်တော်တို့ မြန်မာအမျိုးသမီးတို့၏ကူညီပုံ၊ အပျိုလေးတစ်ဦးက ဗမာ့တပ်မတော်သားတစ်ယောက်အား သူအိပ်ရာတွင် သူ့လင်ပါဟုပြောပြီး ရန်သူ့ဘေးမှကာကွယ်ခဲ့ပုံ၊ တပ်မတော်သားတို့ကလည်း ရောက်ရာအိမ်တွင် အိမ်သားတစ်ဦးလို ရေခပ်ထင်းခွဲလုပ်ပုံတွေကို ပြောပြ၏။

စစ်သည်ရဲဘော်မိခင်များမှာ အံ့သြကျေနပ်ဟန် ပြနေကြ၏။ ကျွန်တော်တို့အား သူတို့အိမ်သို့လိုက်လည်ရန် ဖိတ်၏။ လိမ္မော်သီးများ လာပို့၏။ မြန်မာနိုင်ငံမှ တောင်ပေါင်းများစွာကို ခြေလျင်ကျော်ဖြတ်ခဲ့ပြီး သူတို့၏ လွတ်မြောက်ရေးတိုက်ပွဲအား အားပေးရန်လာခဲ့သော ကျွန်တော်တို့အား ကျေးဇူးတင်ကြောင်း တူလိုသားလို ခင်မင်ကြောင်း ပြောကြပါသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ဗီယက်နမ်ဒီမိုကရက်တစ်သမ္မတနိုင်ငံ တပ်မတော်တပ်ရင်းကြီး၄ာနချုပ်သို့ ရောက်ပြီးသည်ကစ၍ ကြိုဆိုထမင်းစားပွဲ၊ ဧည့်ခံမိတ်ဆက်ထမင်းစားပွဲ၊ ဆွေးနွေးပွဲ၊ ဆွေးနွေးပွဲဆိုရာတွင် ဗီယက်နမ်လွတ်မြောက်ရေးတပ်မတော်မှ ရဲဘော်များနှင့် သဘောတရားရေးဆွေးနွေးပွဲများ၊ ရှေ့အလားအလာများ၊ ကိုလိုနီဖြစ်ခဲ့သည့်နိုင်ငံများဖြစ်၍ လက်အောက်ခံဘဝ ဖိနှိပ်ခံရပုံများ၊ နိုင်ငံ၏ ရှေးခေတ်သမိုင်းများ ဘာသာရပ်မျိုးစုံပါ၏။ ဆွေးနွေးကြသော အဖွဲ့အစည်းများမှာလည်း လူငယ်အဖွဲ့၊ အမျိုးသမီးအဖွဲ့၊ အိမ်ရှင်မများ၊ လယ်သူမများအဖွဲ့၊ တပ်မတော်သားမိခင်များအဖွဲ့နှင့် အဖွဲ့ပေါင်းစုံပါသည်။ အကျွေးအမွေးတွေလည်း များပါသည်။ သီချင်းဆိုပြကြ၊ ပုံပြောပြကြ၊ ကိုယ်ကလည်း ပြန်ပြောရနှင့်လုပ်ရင်းပင် ကျွန်တော်တို့၏ အပြန်ခရီးအတွက်လည်း စီစဉ်ရပါသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် လာအိုတောင်တန်းများ၊ ဗီယက်နမ် တောင်တန်းများကိုဖြတ်ကာ၊ စုန်သည့်အရပ်တွင်စုန်၊ ဆန်သည့်အရပ်တွင်ဆန်

ရသည့် မြစ်တွေကိုလည်း ကြုံခဲ့ပါသည်။ ထင်းမီးသွေးနှင့် မောင်းသော ကားကိုလည်း စီးခဲ့ဖူးပါပြီ။

သို့သော် အလွန်တွေ့ချင်သော ဗီယက်နမ်ဒီမိုကရက်တစ်သမ္မတနိုင်ငံ သမ္မတကြီးဟိုချီမင်းနှင့်တော့ မတွေ့ခဲ့ရပါ။

သမ္မတကြီးက ကျွန်တော်တို့ မြန်မာချစ်ကြည်ရေးမစ်ရှင်ကို သူ့ထံသို့လာရန် ဖိတ်ခေါ်စာပို့လိုက်ပါသော်လည်း ကျွန်တော်တို့ပြန်ရမည့်ရက်မှာ အလွန်ပင်နောက်ကျသောကြောင့် အလယ်မြောက်ပိုင်းသို့ ပြန်မသွားလိုတော့ပါ။

သို့ဖြင့်ပင် ဒုလုံတပ်ရင်းကြီး (၄) မှ ၁၉၄၈ ခုနှစ်၊ မတ်လ ၁၄ ရက်နေ့တွင် ပြန်လည်ထွက်ခွာခဲ့ပါတော့သည်။ မထွက်ခွာမီ ဓာတ်ပုံတွေ ရိုက်ကြ၊ အော်တိုတွေရေးပေးကြ၊ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်၍ အားမရနိုင်၊ ကာနယ်ထရန်ဗန်ကွေးက နောက်တစ်ခေါက်လာရန် ဖိတ်သကဲ့သို့ ကျွန်တော်တို့ကလည်း မြန်မာနိုင်ငံသို့လာရန် ဖိတ်ကြပါသည်။ ရဲဘော်တီယန်း၊ ရဲဘော်ဘောင်းတို့ကိုလည်း ဖိတ်ပါသည်။

အပြန်ခရီးတွင် အလာတုန်းကထက် သက်သာသောလမ်းကို ရွေးကြသောကြောင့် ကျွန်တော်တို့ စက်ဘီးစီးပြီးပြန်ခဲ့ရာ သန်ဝှာမှ မတ်လ ၂၀ ရက်နေ့ထွက်ခဲ့ရာ လာအိုနယ်စပ် ဒုလုံသို့မတ်လ ၂၃ ရက်နေ့တွင်ရောက်ပါသည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် တောတောင်ခရီးကို စတင်ခဲ့ရပြန်သည်။ လမ်းတွင် ကျွတ်ပေါင်းမြောက်များစွာပေါသော တောလမ်းခရီးကိုဖြတ်ရ၏။ တလန်းလန်းကျွတ်ကို ကျွန်တော်ကြောက်လှပါသည်။ ခြေကိုဆောင့်နင်းပြီး ကျွတ်ကိုရှောင်ပါ၏။ မရပါ။ ကိုသန်းက ကျွန်တော့်ကို ကျွတ်မတွယ်ရန် ဆေးရွက်ကြီးရေနှင့် ဘောင်းဘီဖိနပ်တို့ကိုပွတ်ပေး၏။ ဆားရေနှင့်ပွတ်ပေးပါသော်လည်း မောင်မင်းကြီးသား ကျွတ်တို့ကား ခွာထုတ်လိုက်၊ ပြန်တက်လိုက်နှင့် ကျွန်တော့်မှာ ကျွတ်ကို ကြောက်လွန်း၍ ညတောင် မအိပ်ရဲခဲ့ပါ။ မအိပ်ခဲ့ပါ။

ကျွန်တော်တို့၏ ရည်မှန်းချက်မှာ သင်္ကြန်မီ ရန်ကုန်ပြန်ရောက်ရန်ဖြစ်ပါသော်လည်း ဧပြီလ ၁၃ ရက်နေ့တွင်မှ နောင်ခိုင်၏

တစ်ဖက်ကမ်း လာအိုရွာသို့ရောက်ပါသည်။ မနက်ဖြန်ပဲ သင်္ကြန်အကျနေ့ဖြစ်ပြီး သင်္ကြန်အကြတ်နေ့ နောင်ခိုင်မှ အူဒုံသို့ ကားစီးသွားကြ၏။ အူဒုံမှ ရထားစီးပြီး ဘန်ကောက်သို့သွားကြ၏။

ဘန်ကောက်ကား ကျွန်တော်တို့ ခရီးဆုံးဖြစ်ပါပြီ။ အမိနိုင်ငံ၏ တာဝန်အရ တောင်မြင့်ပေါင်းများစွာ ချောင်းတွေမြစ်တွေ တောအုပ်ကြီးတွေကို ဖြတ်သန်းသွားခဲ့ပြီးခဲ့ပြီ။ ကျွန်တော် ဘန်ကောက်သို့ ရောက်ခြင်းသည် မြန်မာနိုင်ငံသို့ရောက်ခြင်းဟု မှတ်ထားလိုက်သည်။

၁၉၄၈ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ လေးရက်နေ့က ဤခရီးကိုထွက်ခွာရန် တာဝန်ပေးခံရပြီး လွတ်လပ်ရေးအောင်ပွဲမှ မဆင်နွှဲနိုင်ဘဲ ၁၅ ရက်အကြာတွင် ခရီးထွက်ခဲ့ရသော ကျွန်တော်တို့၏ခရီးအကြောင်းကို ရဲဘော်ကိုသန်းက မှတ်တမ်းရေးခဲ့၏။ အပြည့်အစုံကား သူ၏မှတ်တမ်းတွင် ဖတ်ကြရမည်ဖြစ်သည်။

ဤခရီးအတွက် ကျွန်တော်၏အမြင်ခံစားချက်တို့ ပါရှိပါသည်။ အဆိုပါအချက်တို့မှာ ၁၉၄၈ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ ၁၃ ရက်နေ့တွင် ကျွန်တော်တို့သည် ထိုင်းနိုင်ငံပိုင် နောင်ခိုင်မြို့၏တစ်ဖက်ကမ်း လာအိုနိုင်ငံပိုင် ရွာကလေးတစ်ရွာဘေးရှိ တောအုပ်အတွင်းသို့ ရောက်နေကြပါသည်။ နောင်ခိုင်သို့ကူးရန် မဲခေါင်မြစ်ကို ဖြတ်ရမည်ဖြစ်ရာ အရိပ်အခြည်ကြည့်ပြီး တောအုပ်အတွင်းတွင် အပန်းဖြေရင်း ကူးနိုင်မည့်အချိန်ကို စောင့်နေကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ရှိနေသော်လည်း လာအိုလူငယ်တို့သည် လေသေနတ်ဖြင့် ငှက်ပစ်နေကြ၏။ ကျွန်တော်တို့ကဲ့သို့ လာအို၊ ဗီယက်နမ် လွတ်မြောက်ရေးတပ်မတော်သားတို့ကို ဂရုမစိုက်ကြ။ သူတို့အလုပ်ကိုသာ သူတို့စိတ်ဝင်စားနေကြသည်။

ဗီယက်နမ်နိုင်ငံတွင် ကျွန်တော်တို့ အသွားရောအပြန်ပါ ရက်တွေပေါင်းလိုက်လျှင် သုံးလခန့်ကြာပါသည်။ သို့သော် ဟိုမြို့၊ သည်မြို့သွားကြ၊ ကျေးရွာကြီးများ၊ တပ်စခန်းများသို့သွားကြနှင့် တစ်လခန့်ကြာပါသည်။ ကျွန်တော့်အတွက် မှတ်မှတ်ရရပြောရသော် ဗီယက်နမ်နိုင်ငံ ဗင်းမြို့ (Vin) သို့ရောက်ခဲ့ရာတွင် ပစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာ ကမ်းခြေဖြစ်သော ဗင်းမြို့အနီးရှိ ပစိဖိတ်ရေပြင်၌ ကျွန်တော်ရေကူးခဲ့ပါသေးသည်။

ပထမဆုံး ပစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာကမ်းခြေသို့ ရောက်ရခြင်းနှင့် ပစိဖိတ်ရေကို ချိုးရသည်ဖြစ်သဖြင့် ကြည်နူးမိပါသည်။

ထိုတောအုပ်ကလေးတွင် အေးအေးဆေးဆေးနားနေရင်း ကျွန်တော်တို့သွားခဲ့သည့် ခရီးစဉ်အကြောင်းကို ပြန်တွေးမိသောအခါ ကျွန်တော်တို့တွင် အသိအမြင်တွေ တိုးလာသည်ဟုခံယူမိပါသည်။

ဗီယက်နမ်နိုင်ငံကို ပြင်သစ်နယ်ချဲ့တို့က နှစ် ၈၀ အုပ်စိုးခဲ့၏။ ထိုအချိန်က ဗီယက်နမ်နိုင်ငံ၏ သံယဇာတများကို ပြင်သစ်အရင်းရှင်တို့ကသာ ထုတ်ယူသုံးစွဲပြီး ကြီးပွားခဲ့၏။ ဗီယက်နမ်နိုင်ငံ၏ ကြီးပွားတိုးတက်ရေးကို လုပ်ပေးခဲ့ခြင်း မရှိခဲ့သလောက်ဖြစ်၏။

ဗီယက်နမ်ဆင်းရဲသားတို့သည် ဆင်းရဲမွဲ ဆင်းရဲလျက်သာရှိ၏။ ဝန်ထမ်းဖြစ်သော ဗီယက်နမ်ပြည်သူတို့သည် ရာထူးကြီးများမရနိုင်ကြပေ။ ပြင်သစ်အုပ်ချုပ်သူတို့က ဖွဲ့စည်းပေးသော ဗီယက်နမ်တပ်တွင် ဗီယက်နမ်အမျိုးသားတို့သည် အရာရှိဖြစ်ခွင့်မရှိကြပေ။ အမြင့်ဆုံးအားဖြင့် အရာခံဗိုလ်အဆင့်သာ ရနိုင်ခဲ့၏။ ခြွင်းချက်အားဖြင့် အနည်းငယ်သောအရာရှိ ဖြစ်ကြသည်။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်းတွင် ဂျပန်တို့က ဗီယက်နမ်ကို သိမ်းလိုက်ကြ၏။ ဟိုချီမင်းခေါင်းဆောင်သော ကွန်မြူနစ်လိုလားသူတို့သည် ဂျပန်တို့အား ဆန့်ကျင်တိုက်ခိုက်ကြရာတွင် ကွန်မြူနစ်ဟူသောဝါဒကို အဖွဲ့အစည်းအမည်ကို ရှေ့တန်းသို့မတင်ဘဲ ဗီယက်နမ်လွတ်မြောက်ရေး အမျိုးသားအဖွဲ့ချုပ် အတိုကောက်အားဖြင့် ဗီယက်မင်းနှင့်ဗီယက်နမ် လွတ်မြောက်ရေးတပ်မတော်တို့ အမည်ကသာ ရှေ့တန်းတွင် ထင်ရှားစေခဲ့ပြီး ဂျပန်ဖက်ဆစ်တို့ကို ပြောက်ကျားစနစ်ဖြင့်တွန်းလှန်ခဲ့ကြသည်။

ဂျပန်ဖက်ဆစ်များ ဗီယက်နမ်မှထွက်ခွာပြီးသော်လည်း ရုတ်တရက် ပြင်သစ်တို့မလာမီတွင် ဟိုချီမင်းခေါင်းဆောင်သော ဗီယက်မင်းတို့က ဗီယက်နမ်ဒီမိုကရက်တစ်သမ္မတနိုင်ငံကို ထူထောင်လိုက်ကြသည်။ သမ္မတမှာဟိုချီမင်းဖြစ်ပြီး ဗီယက်နမ်မြောက်ပိုင်းနယ်မြေကို လွှမ်းမိုး

ထားနိုင်ခဲ့သည်။ သမ္မတဟိုချီမင်း၏ အမြင်ကျယ်မှုကြောင့် ဗီယက်နမ် ပြည်သူလူထုသည် ဗီယက်မင်းအဖွဲ့တွင် အင်တိုက်အားတိုက်ပါဝင်ပြီး ဗီယက်နမ်လွတ်မြောက်ရေးအတွက် တိုက်ခိုက်နေခဲ့ကြသည်။

ဟိုချီမင်း၏ ဩဝါဒတွင် -

"နိုင်ငံတိုးတက်ရေးအတွက် ဆောင်ရွက်ရာတွင် အမျိုးသား ညီညွတ်ရေးပုံသဏ္ဌာန်ဖြင့်သာ အဓိကထားပြီး ဆောင်ရွက်ခြင်းသာ အောင်မြင်မှုကို ပေးစွမ်းနိုင်မည်" ဟူသော သဘောထားကိုတွေ့ရသည်။

ထိုသဘောတရားအရ ဂျပန်ခေတ်တွင်ရှိခဲ့သော ကျွန်တော်တို့ ကွန်မြူနစ်များအနေဖြင့် မည်သည့်ဆောင်ရွက်မှုတွင်မဆို ကွန်မြူနစ် များက အထက်စီးရအောင် လုပ်ဆောင်နေရမည်ဟူသော ဂိုဏ်းဂဏ သဘောထားကို ထားရှိခဲ့ကြသည်။

ကမ္ဘာ့ကွန်မြူနစ်ခေါင်းဆောင်ကြီးတစ်ဦးဖြစ်သူ ဂျော့ဒီမီထရော့က **"ညီညွတ်ရေးတပ်စု မူဝါဒဖြင့် ဆောင်ရွက်ရမည်"** ဟူသော မူဝါဒရှိလင့်ကစား ကျွန်တော်အပါအဝင် ကွန်မြူနစ်များသည် မိမိတို့၏ ဂိုဏ်းဂဏဝါဒကို မစွန့်နိုင်ခဲ့ကြပါ။ ထို့ကြောင့်ပင်လျှင် နောင်အခါတွင် အလံနီကွန်မြူနစ်ပါတီရော ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီပါ ကျယ်ဝန်းသော အမျိုးသားအင်အားစုနှင့် ကင်းကွာခဲ့ရသည်။

ဗီယက်နမ်မှ ပြန်လာသောအခါ ကျွန်တော်သည် ထိုဂိုဏ်း ဂဏဝါဒ အပြစ်ကို သိမြင်ခဲ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ဖဆပလ အဖွဲ့ချုပ်၏ နိုင်ငံရေးဦးဆောင်မှုကို ခံယူနိုင်ခဲ့ပေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသွန်သင်ပေးခဲ့သော မြန်မာပြည်သူ အများစု၏ အကျိုးစီးပွားကိုသာ အဓိကထားပြီး ဆောင်ရွက်နိုင်မည့် နည်းလမ်းမှန်သမျှကို စဉ်းစားနေရမည်ဟူသော ဩဝါဒကို စွဲမြဲစွာ ခံယူနိုင်ခဲ့ပေသည်။

ဆဋ္ဌမပိုင်း

မိခင်မြေသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ

ဗီယက်နမ်သို့အတူသွားခဲ့သော ကျွန်တော်တို့လေးယောက်အနက် ဦးဘသိန်းဖေ၊ ဗိုလ်ဘုန်းအောင်နှင့် ကိုသန်းတို့သည် ဘန်ကောက်တွင် သီတင်းတစ်ပတ်ခန့်နေပြီး မြန်မာနိုင်ငံသို့ ပြန်သွားကြသည်။ ကျွန်တော် ကမူ ရောက်သည့်အခိုက် ထိုင်းနိုင်ငံ၏အခြေအနေ၊ သဘာဝ စသည် တို့ကို လေ့လာချင်သောကြောင့် ထိုင်းနိုင်ငံဆိုင်ရာ မြန်မာသံရုံးမှာပင် တည်းခိုကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။

ထိုင်းနိုင်ငံ မြန်မာသံရုံးတွင် ကျွန်တော်ကျန်ရစ်ခဲ့သည့်အခိုက် ဗီယက်နမ်အမျိုးသားတို့ သံရုံးသို့ ဝင်ထွက်မှုရှိကြပါသည်။ ထိုနှစ် မေလ ပထမပတ်လောက်တွင် ဗီယက်နမ်အမျိုးသားကွန်မင်ဖောင်အဖွဲ့၏ ကိုယ်စားလှယ်သည် စာတစ်စောင်ယူခဲ့ပြီး ကျွန်တော့်ကို ပေးပါသည်။ ထိုစာမှာ ကျွန်တော့်အတွက် မဟုတ်ပါ။ မြန်မာနိုင်ငံ ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီး ဦးကျော်ငြိမ်းသို့ ပေးရန်ဖြစ်ပါသည်။ စာပေးသူမှာ Lehee ဟူသော မစ္စတာလာလာတာ (Lalata) အမည်ခံသူဖြစ်ပါသည်။ ထိုစာကို ကျွန်တော် ဖွင့်မဖတ်ခဲ့ပါ။

ထိုင်းနိုင်ငံဆိုင်ရာ မြန်မာသံရုံးတွင် တည်းခိုနေစဉ် သံရုံးအဖွဲ့ဝင်တို့ကလည်း ကျွန်တော့်အား ကြည်ကြည်ဖြူဖြူပင် လက်ခံကြပါသည်။ ရင်းနှီးစွာ ဆက်ဆံကြပါသည်။

ထိုစဉ်က မြန်မာသံအမတ်ကြီးမှာ ဦးလှမောင်ဖြစ်ပါသည်။ မိတ္ထီလာသား ဖြစ်ပါသည်။ ဦးလှမောင်သည် မြန်မာနိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ ကျောင်းသားသမဂ္ဂဥက္ကဋ္ဌ (ဗ. က. သ) ဖြစ်ပြီး ဗမာပြည် ဆိုရှယ်လစ်ပါတီကို တည်ထောင်ရာတွင် ပါဝင်သူတစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။

သံရုံး၏ပထမအတွင်းဝန်မှာ ဦးဘဆက်ဖြစ်ပါသည်။ ဦးဘဆက်သည် ၁၉၃၆ခု နှစ်က ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းတို့ခေတ် ကျောင်းသားသမဂ္ဂအဖွဲ့တွင် အလုပ်အမှုဆောင်အဖြစ် ပါဝင်ခဲ့သူဖြစ်ပါသည်။ သံရုံး၏အရေးပါသောအရာရှိမှာ ရွှေကျင်သား ဦးလှအောင်ဖြစ်သည်။ နောင်အခါတွင် ဦးလှအောင်မှာ အာရှဆိုရှယ်လစ်အဖွဲ့ချုပ်၏ အတွင်းရေးမှူး ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

ထိုရုံးတွင် တွေ့ခဲ့သူတို့တွင် ဦးမြလေးနှင့် ဇနီးဒေါ်ခင်ဝင်းကြည်တို့ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့က အဝင်းဟုခေါ်၏။ သူသည် စာရေးဆရာ တက္ကသိုလ်စိန်တင်၏အစ်မ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုစဉ်က အဝင်းမှာ ဘောင်းဘီရှည်ဝတ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုစဉ်က ထိုင်းအမျိုးသမီးတို့လည်း မြို့ပေါ်နေသူတို့ ဘောင်းဘီဝတ်ကြပြီး၊ တောဘက်ရှိ ထိုင်းအမျိုးသမီးတို့သာ ထမီတိုဝတ်တာ တွေ့ရတော့၏။

သံရုံးတွင် စကားပြန်အဖြစ် ဆောင်ရွက်သူမှာ ကိုစံလွင်ဖြစ်သည်။ သူက ကျွန်တော်တို့ကို အူဒုန်းထိ လိုက်ပို့သူဖြစ်ပါသည်။ အပြန်ကိုလည်း ကိုစံလွင်ပင် အူဒုန်းမှ ဘန်ကောက်အထိအတူပါပြီး စကားပြန်လုပ်ခဲ့သူ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ကိုစံလွင်လိုက်ပို့သောကြောင့် ဘန်ကောက်မြို့သို့လည်ပတ်ခွင့်ရခဲ့၏။ မြဘုရားကို ထပ်ဖူးရ၏။ ကျန်သောအချိန် များတွင် သံရုံးတွင်နေပြီး အခြေအနေအရပ်ရပ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး သံရုံးဝန်ထမ်းများနှင့် ဆွေးနွေးမိတတ်ပါသည်။

တစ်ရက်တွင် ကျွန်တော်က "ဦးဘဆက်အား ထိုင်းနိုင်ငံရဲ့အခြေအနေကို သိချင်တယ်။ လိုရင်းအကျဆုံး ပြောပြစမ်းပါ" ဟုပြောရာ ဦးဘဆက်က "ကိုချစ်လှိုင်ရယ်၊ ကျုပ်တို့ကလည်း ရောက်စဆိုတော့ ဂဃနဏမသိရသေးပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျား ထိုင်းသတင်းစာ တစ်စောင်တော့ ဖတ်ကြည့်ပါ။ မျက်နှာဖုံးပဲ ဖတ်၊ ဒီလောက်နဲ့ပဲ ထိုင်းနိုင်ငံရဲ့အခြေအနေကို သိနိုင်ပြီ" ဟုပြောပြီး Bangkokpost သတင်းစာကို ပေးပါသည်။ သတင်းစာမျက်နှာဖုံးတွင် -

"Presonalisties not Idealogy Dominates Siamese Politics" ဟု ရေးထားသည်ကိုတွေ့ရ၏။ အဓိပ္ပာယ်မှာ ယိုးဒယားပြည်ကို လွှမ်းမိုးနေသည်မှာ ဝါဒသဘောတရား မဟုတ်၊ လူပုဂ္ဂိုလ်များ ဖြစ်နေကြပေသည်ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။

ဦးဘဆက်က -

"အဲဒါဆိုရင် ကိုချစ်လှိုင်အတွက် လုံလောက်လိမ့်မယ်ထင်ပါတယ်" ဟု ပြော၏။

ကျွန်တော်ကလည်း -

"ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် ယိုးဒယားအကြောင်း လုံလုံလောက်လောက် သိပါပြီ" ဟူ၍ ပြန်ပြောလိုက်၏။ ထိုအခါ ဦးဘဆက်က "ကျွန်တော်ကလည်း ကိုချစ်လှိုင်ကို မေးရဦးမယ်၊ ကိုချစ်လှိုင်က ဖဆပလနဲ့ ဆိုရှယ်လစ်ပါတီမှာ လုပ်နေတာကိုး၊ ဒီတော့ ဗမာပြည်အခြေအနေကို တွေးလို့ရမှာပါ။ ခု ကွန်မြူနစ်ပါတီက သခင်သန်းထွန်းတို့ တောခိုသွားကြပြီ၊ ကိုချစ်လှိုင်က ရှေ့ရေးကိုဘယ်လိုမြင်ပါသလဲ" ဟူ၍ မေးပါသည်။

ကျွန်တော်က -

"အဲဒါနဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြောရရင် ကျွန်တော်တို့က လွတ်လပ်ရေးလည်းရပြီးရော ဘယ်လောက်မှမကြာမီ ဗီယက်နမ်ကို ထွက်ခဲ့ရတာကိုး၊ တောခိုတာလည်း ဘန်ကောက်ရောက်မှ သိရတာပါ။ ဖြစ်ရပ်တွေကို သေသေချာချာ မသိရသေးပေမယ့် ကျွန်တော့်ထင်မြင်ချက်ကတော့ တောခိုတာကို သဘောမကျပါဘူး။ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့

နိုင်ငံက စစ်ဒဏ်ကို နှစ်ကြိမ်ခံခဲ့ရတာပါ။ လွတ်လပ်ပြီးစ မြန်မာနိုင်ငံမှာ အဓိကလိုအပ်ချက်က ပြန်လည်ထူဆောင်ရေးလုပ်ဖို့ဟာ အဓိကပဲ၊ ဒီအချိန်မှာ အာဏာရထားတဲ့ ဖဆပလအစိုးရနဲ့ ပူးပေါင်းပြီး ပြန်လည်ထူထောင်ရေးတွေလုပ်ဖို့ လို့ပါတယ်။ အဲဒီလိုလုပ်မှပဲ ဗမာနိုင်ငံဟာ အေးအေးချမ်းချမ်းနဲ့ တိုးတက်သွားနိုင်မယ့် အလားအလာ ရှိတယ်လို့ ကျွန်တော် ယုံကြည်တယ်။

ကျွန်တော် ခုပဲ ဗီယက်နမ်ကပြန်လာခဲ့တော့ ကျွန်တော့်မှာ အသိဉာဏ်ပွင့်ခဲ့တာရှိပါတယ်။ ဘာလဲဆိုတော့ ကျွန်တော်ဟာ ဂျပန်တစ်ခေတ်လုံးမှာ ကွန်မြူနစ်ဝါဒဖြစ်တဲ့ မာ့က်စ်ဝါဒကို ခံယူထားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်တို့ခံယူထားတဲ့ မာ့က်စ်ဝါဒဟာ ဥပမာစကားပေးရမယ် ဆိုရင် မူလတန်းအဆင့်လောက်ပဲ ရှိပါသေးတယ်။ မာ့က်စ်ဝါဒရဲ့ ပမာဏက ကြီးမားကျယ်ဝန်းတဲ့ အနေအထားရှိပါတယ်။ အဲလို ကြီးမား ကျယ်ဝန်းတဲ့ မာ့က်စ်ဝါဒသည်ပင်လျှင် ပြီးပြည့်စုံခြင်းမရှိသေးဘူးလို့ ဆိုဗီယက်နိုင်ငံတော်ကို တည်ထောင်ခဲ့တဲ့ ခေါင်းဆောင်ကြီး လီနင် ကိုယ်တိုင်က ပြောခဲ့ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဗီယက်နမ်နိုင်ငံကို ရောက်တဲ့အခါမှာ ခေါင်းဆောင်ကြီးဟိုချီမင်း ပြောကြားလေ့ရှိတဲ့ စကားတစ်ရပ်ကို ကျွန်တော် နာယူခဲ့ရပါတယ်။ ဟိုချီမင်းက -

“သူဟာ မာ့က်စ်ဝါဒကိုလည်း သေသေချာချာ လေ့လာခဲ့တယ်။ ခရစ်ယာန်သမာကျမ်းစာကိုလည်း သေချာချာလေ့လာခဲ့တယ်။ အခြားလေ့လာသင့်တဲ့ နိုင်ငံရေးဘာသာရပ်တွေကိုလည်း လေ့လာဖူးတယ်။ သူ့တိုင်းပြည်ဖြစ်တဲ့ ဗီယက်နမ်ရဲ့ ပကတိအခြေအနေကိုလည်း သေချာလေ့လာထားတယ်။ ဒီနေ့ ဗီယက်နမ်ရဲ့ အခြေအနေမှာ မာ့က်စ်ဝါဒကို ကျင့်သုံးလို့မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ သူ ယူဆတယ်။ ဒီနေ့ အရေးအကြီးဆုံးက ဗီယက်နမ်တိုင်းပြည်ရဲ့လွတ်မြောက်ရေးနဲ့ အမျိုးသားပြည်သူတစ်လုံးရဲ့ ညီညွတ်ရေးဟာ အဓိကကျတယ်။ အဓိကကျတဲ့လုပ်ငန်းကို အောင်မြင်အောင်လုပ်နိုင်မှသာ ပြည်သူအားလုံးရဲ့ သာယာဝပြောမှုကို လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်နိုင်မယ်” လို့ ပြောခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်တော် သတိထားမိတာကတော့ ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒရဲ့ရည်ရွယ်ချက်ဖြစ်တဲ့ ပြည်သူအားလုံးရဲ့ သာယာဝပြောရေးကို လုပ်ပေးဖို့လိုတယ်။ ဒီလိုလုပ်တဲ့နေရာမှာ ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒဆိုတဲ့ စကားမသုံးဆိုဘဲနဲ့ အဓိကကျတဲ့ ပြည်သူအားလုံး သာယာဝပြောရေးကို လုပ်ပေးဖို့ပဲလို့ပြောခဲ့တော့ ကျွန်တော်လည်း ဒီစကားကြောင့် အသိဉာဏ်ပွင့်လာပါတယ်။

ဒီစကားကိုလည်း ကျွန်တော်တို့ဗီယက်နမ်မှာ ရှိနေတဲ့အခိုက် ဆွေးနွေးပွဲတွေ ကျင်းပတဲ့အခါ ဒီစကားတွေကို ကြားခဲ့ရတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်အတွက် သင်ခန်းစာရခဲ့တာပဲ၊ ဗီယက်နမ်ကို သွားခဲ့တဲ့အတွက် ဒီအချက်ကိုတွေ့တော့ မြန်မာတွေ နားလည်အောင် ဟောပြောဆွေးနွေးဖို့လိုတယ်ဆိုတဲ့သဘောကို သိလာတယ်ဟူ၍ ကျွန်တော် ပြန်ပြောလိုက်မိ၏။

ကျွန်တော်နှင့် ဦးဘဆက်၊ ဦးလှအောင်တို့သည် ဤသို့လျှင် အားလပ်သောအခါ ဗမာနိုင်ငံ၏ ရှေ့ရေးများ၊ နိုင်ငံရေးအလားအလာများကို ဆွေးနွေးလေ့ရှိပါသည်။ ထိုအချိန်က သံအမတ်ကြီးဦးလှမောင်မှာ နိုင်ငံတော်ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး အခြားတာဝန်များကို ဆောင်ရွက်နေရသောကြောင့် သံရုံးတွင် မရှိပေ။

ထိုသို့နှင့်နေထိုင်ရာ ၁၉၄၈ ခုနှစ်၊ မေလဆန်းတွင် မြန်မာနိုင်ငံသို့ ပြန်လာခဲ့ပါတော့သည်။

အပြောများသော လက်ဝဲညီညွတ်ရေး

ကျွန်တော် မြန်မာနိုင်ငံသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ယခင်က စုစုစည်းစည်းရှိခဲ့သော နိုင်ငံရေးအဖွဲ့အစည်းတို့သည် အကွဲကွဲဖြစ်လျက်ရှိကြ၏။

ဖဆပလတွင် အထွေထွေအတွင်းရေးမှူး တာဝန်ယူခဲ့သည့် ကွန်မြူနစ်ပါတီမှ သခင်သန်းထွန်း ခေါင်းဆောင်သော ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီသည် တောခိုပြီး ဖဆပလအစိုးရကို ပုန်ကန်တိုက်ခိုက်လျက်ရှိသည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကျဆုံးပြီးနောက် ပြည်သူ့ရဲဘော်တပ်ဖွဲ့ကို ပြည်သူ့ရဲဘော်တပ်ဖွဲ့ (ဗမာနိုင်ငံ) ဟု အမည်ပြောင်းသည်။ ပြည်သူ့ရဲဘော်တပ်ဖွဲ့ (ဗမာနိုင်ငံ) ၏ ဌာနချုပ်အမှုဆောင်အဖွဲ့ကို ဖွဲ့စည်းရာတွင် -

ဗိုလ်မှူးအောင်	-	တပ်ဖွဲ့သေနာပတိ
ဗိုလ်မှူးဖိုးကွန်း	-	ဒုတိယတပ်ဖွဲ့သေနာပတိ
ဗိုလ်တိုက်စိုး	-	အထွေထွေဌာနကြီးမှူး
ဗိုလ်ထိန်လင်း	-	ဖွဲ့စည်းရေးဌာနကြီးမှူး
ဗိုလ်အောင်ညွန့်	-	ဝါဒနှင့်ဝန်ထမ်းဌာနကြီးမှူး
ဗိုလ်စောမောင်	-	လေ့ကျင့်ရေးဌာနမှူးကြီး
ဗိုလ်ဘတင်	-	ဥပဒေဌာနမှူးကြီး
ဒေါ်ခင်ကြည်	-	ရဲမေဌာနမှူးကြီး
ဒေါ်အေးနု	-	တွဲဖက်ရဲမေဌာနမှူးကြီး ဟူ၍ ဖွဲ့စည်း

ထားပြီး အရန်အမှုဆောင်များအဖြစ် -

၁။ ဗိုလ်စိန်မှန်
၂။ ဗိုလ်ထွန်းလင်း
၃။ ဗိုလ်ထိန်လင်း
၄။ ဗိုလ်လှအေး
၅။ ဗိုလ်ထွန်းဖေ
၆။ ဗိုလ်ကိုကို
၇။ ဗိုလ်မြင့်ဦး
၈။ ဗိုလ်ရဲလှ
၉။ ဗိုလ်ထွန်းလှ
၁၀။ ဗိုလ်ထွန်းရွှေ
၁၁။ ဗိုလ်သိန်းဆွေ
၁၂။ ဦးထွန်းအိ
၁၃။ ဦးဘစိန် တို့ပါဝင်ခဲ့ကြ၏။

ပြည်သူ့ရဲဘော်တပ်ဖွဲ့ (ဗမာနိုင်ငံ) ၏ တိုင်းမှူးများမှာ -

ရခိုင်တိုင်း	-	ဗိုလ်ကြာလှအောင် (စစ်တွေ)
ပဲခူးတိုင်း	-	ဗိုလ်အောင်နိုင် (အင်းစိန်)
ဧရာဝတီတိုင်း	-	ဗိုလ်ညွန့်မောင် (မြောင်းမြ)
မကွေးတိုင်း	-	ဗိုလ်လရောင် (မင်းဘူး)
မန္တလေးတိုင်း	-	ဗိုလ်လှဖေ (မန္တလေး)
စစ်ကိုင်းတိုင်း	-	ဗိုလ်ထွန်းကြည် (စစ်ကိုင်း)
တနင်္သာရီတိုင်း	-	ဗိုလ်ထွန်းစိန် (မြိတ်)
ရှမ်းပြည်နယ်	-	ဗိုလ်ဗဒွေးတို့ဖြင့် ဖွဲ့စည်းခဲ့သည်။

ထိုအဖွဲ့များအပြင် ပြည်သူ့ရဲဘော်တပ်ဖွဲ့သည် ပီအက်ဖ် (P.F) အဖွဲ့ကို ဖွဲ့စည်းခဲ့သည်။ (Political Force) ကို ဖွဲ့စည်းရာတွင် နယ်တွင်ရှိသော ပြည်သူ့ရဲဘော်တပ်ဖွဲ့များမှ ကြံ့ခိုင်သန်စွမ်းသူများကို ရွေးချယ်ပြီး ဌာနချုပ်သို့ခေါ်ယူရန်၊ ပြီးလျှင် ထိုသူတို့အား စစ်လေ့ကျင့်ခန်းနှင့် နိုင်ငံရေးသဘောတရားများကို ပို့ချရန်ဖြစ်သည်။

ရည်ရွယ်ချက်မှာ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ကျဆုံးပြီးနောက် ကျန်ရှိသော ခေါင်းဆောင်များ၏လုံခြုံရေးကို ကာကွယ်ရန်ဖြစ်၏။ ဝန်ကြီးချုပ်သခင်နု၏ ကိုယ်ရံတော်တပ်ဖွဲ့တွင် ပီအက်ဖ်မှ ရဲဘော်များ ပါဝင်သည်ဟု သိရပါသည်။

ကျွန်တော့်တွင် ဗီယက်နမ်နိုင်ငံမှ ကွန်မင်ဖောင်ကိုယ်စားလှယ်လာလာတာ၏စာ ပါခဲ့၏။ ထိုစာကို ဦးကျော်ငြိမ်းထံပေးရန်ဖြစ်သောကြောင့် ရောက်ပြီးမကြာမီမှာပင် ဦးကျော်ငြိမ်းထံ စာသွားပေးပါသည်။ ဦးကျော်ငြိမ်းက စာကိုဖတ်ပြီး -

"မဖြစ်နိုင်တာကွာ၊ ဒီမှာက တို့ကိုချနေပြီ" ဟူ၍ ပြောပါသည်။ လာလာတာ၏အမှာစာမှာ တောခိုကွန်မြူနစ်တို့နှင့် ဆွေးနွေးရန်ရေးထားကြောင်း အကျဉ်းအားဖြင့် ကျွန်တော် သိရပါသည်။

ထိုစဉ်က ကွန်မြူနစ်ပါတီ တောခိုပြီး နယ်တွင် ဆူပူလှုပ်ရှားနေခြင်း၊ ပြည်သူ့ရဲဘော်တပ်ဖွဲ့သည် ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီနှင့်

အဆက်အသွယ်ရှိပြီး၊ နယ်များတွင် လက်နက်ကိုင် တိုက်ပွဲအတွက် ပြင်ဆင်နေသည်ဟု ဗမာပြည်ဆိုရှယ်လစ်ပါတီက စွပ်စွဲခဲ့သည်။ ထိုစွပ်စွဲမှုအပြင် ဗိုလ်အောင်နိုင် တောခိုသည်ဟူသော အကြောင်းပြချက်ဖြင့် ပြည်သူ့ရဲဘော်တပ်ဖွဲ့ဌာနချုပ်မှ ခေါင်းဆောင်များကို ဖမ်းဆီးခဲ့သည်။ နိုင်ငံအဝန်းတွင်ရှိနေသော ပြည်သူ့ရဲဘော်များကို ဖမ်းဆီးကြသည်။ (၂၇-၇-၁၉၄၈) နံနက်မိုးမလင်းမီ ရန်ကုန်လက်နက်ကိုင်ပုလိပ်အဖွဲ့က အင်အား ၂၀၀ နှင့် မြင်းစီးပုလိပ်ငါးဦးတို့သည် ပြည်သူ့ရဲဘော်ဌာနချုပ်ကို ဝိုင်းဖမ်းဆီးခဲ့သည်။ ဗိုလ်ထိန်လင်း၊ ဗိုလ်ထွန်းဖေနှင့် ရဲဘော် ၂၅ ဦး အဖမ်းခံကြရသည်။

ပြည်သူ့ရဲဘော်များအား ပေးထားသည့်လက်နက်များကိုလည်း သိမ်းသွားကြသည်။

ကားပေါ်သို့ တင်ခေါ်သွားခံရသော ပြည်သူ့ရဲဘော်တို့က -

"ရဲဘော်တွေကို ဖမ်းမယ်ကြံ၊ ဗိုလ်ချုပ်မျက်နှာကြည့်ကြပါဦး" ဟု အော်ဟစ်သွားကြလေသည်။

ပြည်သူ့ရဲဘော်တပ်ဖွဲ့သည် လုံးဝလွတ်လပ်ရေးရရှိရန် ပန်းတိုင်သို့ ချီတက်ရာတွင် အဖွဲ့အစည်းအချင်းချင်း ညီညွတ်ရေးသည် အဓိကကျသည်ဟု ယုံကြည်ခဲ့သည့်အလျောက် ဗမာပြည်ဆိုရှယ်လစ်ပါတီနှင့် မာ့က်စ်လိဂ်ဖွဲ့ရန် ကြိုးပမ်းခဲ့သည်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း အင်္ဂလန်မှ ပြန်ရောက်ပြီးစကပင် ဤကိစ္စကို ပြောခဲ့သည်။ ဗိုလ်စိန်မှန်က သခင်နုနှင့်ပူးပေါင်းပြီး မာ့က်စ်လိဂ်ဖြစ်မြောက်ရေးကို ဆောင်ရွက်ပါမည်ဟူ၍ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအား ကတိပေးထားခဲ့သည်။

မာ့က်စ်လိဂ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက မည်မျှစိတ်ဝင်စားသနည်းဆိုလျှင် ကျွန်တော်နှင့် တွေ့စဉ်ကပင် မာ့က်စ်လိဂ်ဖွဲ့ရမည်ဟု ပြောခဲ့သည်။ ဤကိစ္စနှင့်စပ်လျဉ်းပြီး ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း မည်မျှစိတ်အာရုံထားသည်ကို နောင်အခါတွင် ဗိုလ်ထွန်းလင်းက ပြောပြခဲ့သည်မှာ -

၁၉၄၇ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ ၁၉ ရက်နေ့ နှစ်နာရီတွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် သခင်သန်းထွန်းတို့ တွေ့ဆုံရန် ချိန်းထားခဲ့ကြောင်း၊ သခင်သန်းထွန်းက ပြောသည်ဟူ၍ သိရပါသည်။ ပြောသည့်နေရာမှာ စစ်ကိုင်းတိုင်း၊ မင်းကင်းမြို့နယ်၊ တောင်တွင်းချောင်အတွင်း စွန်ချောင်ရွာအနီးရှိ စွန်ချောင်ချောင်းဘေး၌ သခင်သန်းထွန်းက ဗိုလ်ညွှန့်မောင်အား ပြောခဲ့ကြောင်း၊ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက နယ်ချဲ့သမားသည် တဖြည်းဖြည်း အတင့်ရဲလာပြီဖြစ်သဖြင့် လက်ဝဲညီညွတ်ရေး လိုအပ်သည့်အတွက် ကွန်မြူနစ်ပါတီခေါင်းဆောင်များနှင့် တွေ့ဆုံရန် ချိန်းခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုတွေ့ဆုံဆွေးနွေးရေးအတွက် ကွန်မြူနစ်ပါတီ ပေါ်လစ်ဗျူရိုအစည်းအဝေးထိုင်နေစဉ် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် ဝန်ကြီးများ လုပ်ကြံခံရသောသတင်းကို သိရကြောင်း သခင်သန်းထွန်းက ဗိုလ်ညွှန့်မောင်ကို ပြောခဲ့သည်ဟူ၍ ဗိုလ်ထွန်းလင်းက ပြောခဲ့ပါသည်။

မာ့က်စ်လိဂ်ဖွဲ့ရန် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက စိတ်ဝင်စားရသည့်အကြောင်းတစ်ချက်မှာ မြန်မာနိုင်ငံ လွတ်လပ်ရေးရပြီးသောအခါ ဖရန့်တစ်ခုရှိရမည်ဟု ယူဆခဲ့သည်။ Left United Front လက်ဝဲညီညွတ်ရေးတပ်ပေါင်းစုအဖွဲ့ကြီး ရှိရမည်ဟုလည်း ရည်ရွယ်ထားခဲ့သည်။ လွတ်လပ်ရေးရပြီး လေး-ငါးနှစ်အတွင်းတွင် ကွန်မြူနစ်နှင့် ဆိုရှယ်လစ်ပါတီများ မညီညွတ်နိုင်သောကြောင့် လူထုက သူတို့အား ထောက်ခံအားမပေးလျှင် မာ့က်စ်လိဂ်အဖွဲ့ကြီးသာ ကျန်ရစ်မည်ဟု ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက ယူဆခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့်ပင် ကျွန်တော့်အား မာ့က်စ်လိဂ်ဖွဲ့စည်းရေးကို ပြောခဲ့သကဲ့သို့ ဗိုလ်စိန်မှန်အားလည်း ပြောပေလိမ့်မည်။ ဗိုလ်စိန်မှန်ကလည်း သခင်နုနှင့်ညှိပြီး မာ့က်စ်လိဂ်ဖွဲ့စည်းမည်ဟူ၍ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း အား ကတိပေးခဲ့သည်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ကျဆုံးပြီး သခင်နု၏ ဖဆပလ အစိုးရလက်ထက် လွတ်လပ်ရေးရခါစလေးကာလတွင် ကွန်မြူနစ်တို့ ထုတ်ဝေသော ပြည်သူ့အာဏာဂျာနယ်စသည့် စာစောင် စာရွက် စာတမ်းတို့တွင် ဖဆပလအစိုးရနှင့် ဆိုရှယ်လစ်ပါတီကို ပုတ်ခတ်သော

စာများ ရေးသားထုတ်ဝေနေကြသည်။ ဖဆပလအစိုးရအဖွဲ့နှင့် ကွန်မြူနစ်တို့၏ဆက်ဆံရေးမှာ တင်းမာလျက်ရှိနေသောအခြေသို့ ရောက်လျက်ရှိသည်။

ပြည်သူ့ရဲဘော်တပ်ဖွဲ့သည် ဖဆပလအစိုးရနှင့် ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီတို့၏ဆက်ဆံရေး တင်းမာလာသည်ကို သိရှိပြီးဖြစ်သည့်အတွက် (၂၅-၃-၁၉၄၈) တွင် ပြည်သူ့ရဲဘော်တပ်ဖွဲ့ အလုပ်အမှုဆောင်များက ဖြစ်ပေါ်နေသော နိုင်ငံရေးအခြေအနေကို ဆွေးနွေးပြီး တင်းမာမှုများ ပြေလည်ရန် မူလေးချက်ကို ချမှတ်လိုက်သည်။ ထိုမူလေးချက်မှာ -

၁။ သန့်ရှင်းခိုင်မာသော ဖဆပလအဖွဲ့ကြီးဖြစ်မြောက်အောင် ဆောင်ရွက်ရန်။

၂။ အာဏာလုပွဲ၊ ပြည်တွင်းစစ်မဖြစ်အောင် ကာကွယ်ရန်။

၃။ လက်ဝဲအင်အားစုများဖြစ်သည့် -

(က) ကွန်မြူနစ်ပါတီ

(ခ) ဆိုရှယ်လစ်ပါတီ

(ဂ) ပြည်သူ့ရဲဘော်အဖွဲ့

(ဃ) လက်ဝဲဝါဒကို ထောက်ခံသည့် တစ်သီးပုဂ္ဂလများနှင့်

(င) မတရားသင်းကြေညာခံထားရသည့် အလံနီပါတီကို တရားသင်းကြေညာပြီးနောက် စည်းလုံးညီညွတ်စွာ လုပ်ငန်းစဉ်တစ်ခုတည်း ပါတီတစ်ခုတည်းဖြစ်မြောက်အောင် ဆောင်ရွက်ရန်။

၄။ ဖော်ပြခဲ့သော ၁၊ ၂၊ ၃ အချက်များကို အောင်မြင်ရန် ဆောင်ရွက်နေစဉ်အတွင်း အဖျက်သဘောဖြစ်သည့် သပိတ်မှောက်ခြင်းကိစ္စများကို ကွန်မြူနစ်ပါတီနှင့် သက်ဆိုင်ရာအဖွဲ့တို့က တာဝန်ယူ၍ ခေတ္တရပ်ဆိုင်းထားရန်နှင့် အဆိုပါ သပိတ်များကို ဖဆပလအစိုးရအဖွဲ့က ပြင်းထန်စွာ အရေးမယူသေးဘဲ ဆိုင်းငံ့ထားရန်နှင့် ထိုအချိန်အတွင်း နစ်နာချက်များကို ထိရောက်စွာဖြေရှင်းပေးရန်ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

ထိုမူ (၄) ချက်ကို ပြည်သူ့ရဲဘော် အလုပ်အမှုဆောင်အဖွဲ့က (၂၆-၃-၁၉၄၈) နေ့တွင် ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ်၊ ဖဆပလအစိုးရ၊ ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီနှင့် ဗမာပြည်ဆိုရှယ်လစ်ပါတီတို့သို့ တင်ပြခဲ့သည့်အပြင် နိုင်ငံတော်အသံလွှင့်ဌာနမှလည်း အသံလွှင့်ပြီး တိုင်းပြည်သို့ တင်ပြခဲ့သည်။

ပြည်သူ့ရဲဘော်များ၏တင်ပြချက်ကို ဖဆပလအစိုးရက လက်ခံပြီး ထိုနေ့နံနက်မှာပင် အစည်းအဝေးတစ်ခု ကျင်းပခဲ့သည်။ ထိုအစည်းအဝေးက ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီနှင့် စေ့စပ်ဆွေးနွေးရေးအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ဖွဲ့စည်းခဲ့သည်။ အဆိုပါအဖွဲ့တွင် ထိုစဉ်က ကာကွယ်ရေးဝန်ကြီး ဗိုလ်လက်ျာ၊ ဗိုလ်မှူးအောင်၊ ဆမားဒူးဝါးဆင်ဝါးနောင်၊ ဦးဝမ်းသူမောင်၊ မန်းဝင်းမောင်နှင့် ဦးညိုထွန်းတို့ ပါဝင်ခဲ့ကြသည်။

ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ်နှင့် ဖဆပလအစိုးရက ဖွဲ့စည်းခဲ့သည့် အထက်ဖော်ပြပါပုဂ္ဂိုလ်များ ပါဝင်သောအဖွဲ့က ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီထံသို့ ဆွေးနွေးရန် စာပို့လိုက်သည်။ ထို့ပြင် အဖွဲ့ဝင်ဖြစ်သူ ကာကွယ်ရေးဝန်ကြီးဗိုလ်လက်ျာကလည်း သခင်သန်းထွန်းထံဖုန်းဆက်ပြီး ညီညွတ်ရေးအတွက် ဆွေးနွေးရန် ဖိတ်ခေါ်ခဲ့သည်။ သို့သော် ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီမှ မည်သည့်အကြောင်းကိုမျှ တုံ့ပြန်ခြင်းမပြုခဲ့ချေ။ သခင်သန်းထွန်းက သူ၏အဖွဲ့ဝင်များအား ပြည်သူ့ရဲဘော်တပ်ဖွဲ့မှ တင်ပြသည့် စေ့စပ်ညှိနှိုင်းရေးမှုများကို ဖတ်ပြီး နိုင်ငံရေးနားမလည်သော မျက်ကန်းမျိုးချစ်များက စေ့စပ်ရေးမူဟု စကားတင်းဆိုခဲ့သေးသည်။

၁၉၄၈ ခုနှစ်၊ မတ်လ ၂၇ ရက်နေ့တွင် ဗန္ဓုလပန်းခြံ၌ လူထုအစည်းအဝေးတစ်ရပ် ကျင်းပခဲ့သည်။ ထိုအစည်းအဝေးမှာ ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီမှ ဦးဆောင်ကျင်းပသော အစည်းအဝေးဖြစ်သည်။ အစည်းအဝေးတွင် သခင်သန်းထွန်းက မိန့်ခွန်းပြောရာ -

"ဆိုရှယ်လစ်တို့၏အရိုးဖြင့် ဗားကရာချောက်ကို ဖို့ပစ်မည်" ဟု ထည့်သွင်းပြောကြားခဲ့သည်။

ထိုရက်များမတိုင်မီကပင် ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီဝင် ဂိုရှယ်က ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီအနေဖြင့် လွတ်လပ်ရေးရပြီးစ အာဏာရခါစ ဖဆပလအစိုးရသည် ပေါက်ခါစပျိုးပင်နှင့်တူကြောင်း၊ အပြင်မထွက်ချင်ကြောင်း၊ ထိုသစ်ပင်ကို နုတ်ရန်လွယ်သည့်အတွက် နုတ်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ကွန်မြူနစ်အာဏာရရှိရန် ဖဆပလအစိုးရအား သပိတ်စုံသူပုန်ထဟူ၍ ဆောင်ပုဒ်အရ (From General strike to armed insurrection) သပိတ်စုံပြီး သူပုန်ထရန် အကြံပြုတင်ပြသည်ဟူ၍ နောင်အခါတွင် ကျွန်တော် ကြားရပါသည်။

ဤအကြောင်းများကို နောင်အခါမှ ကျွန်တော်သိသည့်အကြောင်းဖြစ်ပါသည်။

ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီသည် ဖဆပလအစိုးရကို ပုန်ကန်ထကြွရန် စိတ်ကူးရှိပြီးဖြစ်သည့်အတွက် ညီညွတ်ရေးဆွေးနွေးရန်ဖိတ်ခေါ်သည့်စာကို မတုံ့ပြန်ခဲ့။ ဗိုလ်လက်ျာ၏ ဖုန်းမှဖိတ်ခေါ်သည်ကိုလည်း ပျက်ကွက်ခဲ့သည်။

ဤအခြေအနေကပင်လျှင် ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်တို့သည် ဖဆပလအစိုးရကို ပုန်ကန်ရန် ဆောင်ရွက်နေပြီဟူ၍ ထင်ရှားနေပေပြီ။ သို့သော် ဖဆပလအစိုးရကမူ ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီသည် အစိုးရကို ပုန်ကန်ရန် ကြံစည်မည်ဟူ၍ တထစ်ချ ထင်ထားခြင်းမရှိခဲ့ပေ။

မတ်လ ၂၇ ရက် သခင်သန်းထွန်း၏ ဗားကရာချောက်ကို ဆိုရှယ်လစ်အရိုးနှင့် ဖို့မည်ဟူသော စကားနှင့် ဆွေးနွေးရန်ဖိတ်ခေါ်ခြင်းကို မတုံ့ပြန်ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ကွန်မြူနစ်ပါတီဝင်လူကြီးပိုင်းကို ဖမ်းဆီးရန် ကာကွယ်ရေးဝန်ကြီးဗိုလ်လက်ျာက ဗိုလ်မှူးချုပ်စောကြာဒိုးကို အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

ထိုစဉ်က ဗိုလ်မှူးချုပ်စောကြာဒိုး၏အနီးနေ (PSO) ဟုထင်ရသော ကွန်မြူနစ်ပါတီဝင် ဗိုလ်သက်ထွန်းက ကွန်မြူနစ်ပါတီဝင်လူကြီးများကို ဖမ်းမည့်သတင်းကို သိသွားသဖြင့် သခင်သန်းထွန်းထံသို့ သတင်းပေးပို့လိုက်သောကြောင့် ကွန်မြူနစ်ပါတီရုံးတွင် သိရှိနေကြသော သခင်

သန်းထွန်း အပါအဝင် ကွန်မြူနစ်ခေါင်းဆောင်တို့သည် အဖမ်းမခံရဘဲ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားကြလေသည်။

ထိုအချက်ကို အကြောင်းပြုပြီး ကွန်မြူနစ်တို့က အစိုးရက ဖမ်းမယ်ဆိုတာသိ၍ တောခိုရတာပါဟူ၍ပင် အစိုးရကို အပြစ်ဖို့စကားပြောကြသေး၏။ ကွန်မြူနစ်တို့၏တပ်နီတပ်ဖွဲ့၏ ဌာနချုပ်ခေါင်းဆောင်များသည် အလုံရပ်တွင်ရှိသည်။ ထိုသူတို့ကမူ ဖမ်းမည်ဟူသောအကြောင်းကိုလည်း မသိ၊ ထွက်ပြေးသွားသော သခင်သန်းထွန်းတို့အုပ်စုကလည်း ဘာမှသတင်းမပေးသောကြောင့် သူတို့၏တပ်ဖွဲ့ရုံးတွင် အိပ်နေကြစဉ် တပ်မတော်၏ဖမ်းဆီးခြင်းကို ခံလိုက်ရသည်။

ကွန်မြူနစ်တပ်နီတပ်ဖွဲ့ (Red Guard) တပ်နီဗိုလ်ချုပ် ဗိုလ်သိန်းတန်၊ ဗိုလ်အောင်မင်း၊ ဗိုလ်ရန်အောင်၊ ဗိုလ်လှမြိုင် စသူတို့ အဖမ်းခံကြရသည်။

ဤသို့ ကွန်မြူနစ်တို့ တောခိုပုန်ကန်မှုကြောင့် မြန်မာနိုင်ငံ၏ ပြည်တွင်းစစ်သည် စတင်ဖြစ်ပွားလာခဲ့လေတော့သည်။

အထက်တွင်ရေးခဲ့သော အကြောင်းအရာတို့မှာ မြန်မာနိုင်ငံသို့ မေလမှပြန်ရောက်သော ကျွန်တော့်အား သတင်းစာများဖတ်၍လည်းကောင်း၊ ရဲဘော်များပြောသော စကားများကို ကြားရ၍လည်းကောင်း သိရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်၏ဘဝတွင် ယခုအချိန်၌ ဘယ်ကဏ္ဍတွင် ပါဝင်ရမည်ကိုစောင့်နေရသော အချိန်ပိုင်းဖြစ်ပါတော့သည်။

ပြည်သူ့စာပေကော်မတီ

ကျွန်တော်သည် ဗီယက်နမ်မှပြန်လာပြီး ဦးထွန်းဝင်းအိမ်တွင် တည်းခိုနေရပါသည်။ ခါတိုင်း ရန်ကုန်ရောက်လျှင် တည်းခိုနေကျ သခင်မဒေါ်ရှိန်အိမ်တွင် တည်းခိုခြင်းမပြုတော့ပါ။ အကြောင်းမှာ ကွန်မြူနစ်တို့ တောခိုသောအခါ သခင်မဒေါ်ရှိန်၏ သမီးမခင်သန်းနှင့် သမက်ကိုသန်းရွှေတို့သည် တောခိုသွားကြပြီဖြစ်၏။ သခင်မဒေါ်ရှိန်၏ အိမ်ကို ဆိုင်ရာတို့က စောင့်ကြည့်နေကြပြီဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးဦးကျော်ငြိမ်း၏ ပါလီမန်အတွင်းဝန်ဖြစ်သော ဦးထွန်းဝင်း၏အိမ်တွင် တည်းခိုပါသည်။ လေဆိပ်တွင် ဦးထွန်းဝင်းအိမ်မှ ကားနှင့်လာကြိုပါသည်။

ဦးထွန်းဝင်းအိမ်မှာနေရင်း ဦးကျော်ငြိမ်းဆီသွားပြီး လာလာတာ၏ စာကို ပို့ခဲ့၏။ ကျွန်တော်၏ရှေ့လုပ်ငန်းအတွက် ဘယ်သို့စီစဉ်ရမည်ကို စဉ်းစားရင်းပင် ဗိုလ်မှူးစိန်မှန်ကို သွားတွေ့ခဲ့ပါသည်။ ဗိုလ်မှူးစိန်မှန်က -

"ကိုစန်းငွေရေ ကျွန်တော်တို့ လက်ဝဲညီညွတ်ရေးဖွဲ့ဖို့က ကြိုးပမ်းနေတုန်းပဲဗျာ၊ ဒီအထဲ ကွန်မြူနစ်တွေကတော့ တောခိုသွားတော့ လုံခြုံရေးအခြေအနေအတွက် ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ်အနေနဲ့ တာဝန်တွေ ပိုလာတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ကလည်း ဖဆပလနဲ့ ဆိုရှယ်လစ်ပါတီနဲ့ပဲ ပူးပေါင်းစရာအကြောင်းရှိနေတယ်။ လောလောဆယ်က နိုင်ငံတည်ငြိမ်ရေး၊ အေးချမ်းရေးကို ဦးစားပေးနေရတယ်။ ပြည်သူ့ရဲဘော်တွေကို ထိန်းနေရသလို ဖဆပလကိုလည်း တာဝန်ယူနေရတာမို့ ခင်ဗျားကို ပြောထားတဲ့လက်ဝဲညီညွတ်ရေးဖွဲ့ဖို့ဟာ ဝေးနေတယ်ဗျာ။ ခင်ဗျား ဦးဗဆွေဆီသွားကြည့်ပါဦး၊ သူလည်း ခင်ဗျားကို မျှော်နေတယ်၊ ခင်ဗျား သူတို့နဲ့ပူးပေါင်းမှာကို လိုလားနေတယ်" ဟူ၍ ပြောပြသည်။

ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်မှူးစိန်မှန်ပြောသောကြောင့် ဦးဗဆွေထံ သွားခဲ့ပါသည်။ ဦးဗဆွေက -

"တို့တွေ လက်ဝဲညီညွတ်ရေးလုပ်ရင် ဝါဒသဘောထားနဲ့ပတ်သက်ပြီး ထိထိရောက်ရောက် ဆောင်ရွက်မယ့်သူ လိုတယ်။ ဒီထဲ မင်း ပါစမ်းပါ၊ တို့တွေ ဝါဒဖြန့်ချိရေးလုပ်ရတော့မယ်။ ဒီလိုဝါဒဖြန့်ဖို့က စာအုပ်တွေ လိုအပ်တယ်။ ဒီတော့ တို့က ကော်မတီတစ်ရပ်ဖွဲ့မယ်။ ပြည်သူ့စာပေကော်မတီလို့ နာမည်ပေးထားတယ်။ အဲဒီကော်မတီရဲ့ အတွင်းရေးမှူးအဖြစ် မင်းလုပ်ပါ" ဟူ၍ ပြော၏။ ကျွန်တော်ကလည်း လက်ခံလိုက်ပါသည်။

ပြည်သူ့စာပေကော်မတီအဖွဲ့ဝင်တွေ အတော်များ၏။ မှတ်မိသလောက် ပြောရသော် ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးဗဆွေ၊ မန်နေဂျာနှစ်ဦးမှာ

သခင်ကျော်စိန်နှင့် ဒဂုန်ဦးလှဖေ။ စာရေးသမဂ္ဂမှရောက်လာသော ကိုကိုကြီး (နောက်အခါတွင် မိုးညိုအမတ်ဖြစ်လာသူ) ဗိုလ်ချုပ်အောင်ကြီး၊ သခင်ချစ်မောင် (ဝိဓူရ)၊ သခင်လွင်၊ ဘဏ္ဍာရေးဝန်ကြီးဌာန၊ အတွင်းဝန် ဦးဘငြိမ်း (နောင်တွင် ပမညတခေါင်းဆောင် လမ်းစဉ်ပါတီခေတ် သမဝါယမဝန်ကြီး)၊ လက်ဝဲစာပေလိုလားသူ စာရေးဆရာဒဂုန်တာရာ၊ ဦးကျော်ငြိမ်း၊ မြန်အောင် သခင်ချစ်မောင်၊ သခင်ကျော်ထွန်း၊ သထုံကိုသိန်းမောင်၊ ကြည့်မြင်တိုင် ကိုသန်းနှင့် ကျွန်တော် မောင်ချစ်လှိုင် စသောသူတွေ ပါ၏။ ထိုအချိန်က ကျွန်တော့်အမည် မောင်စန်းငွေ မဟုတ်တော့ပါ။

ပြည်သူ့စာပေတိုက်ကိုထောင်ပြီး စာအုပ်များရောင်းသောအခါ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှ လက်ဝဲယိမ်းသော ကျောင်းသားများဖြစ်သည့် ကိုကျော်အောင်၊ ကိုအောင်လင်း၊ ကိုမြသန်း (မြသန်းတင့်) စသူတို့ ပါကြ၏။

စာအုပ်ဆိုင်က ရောင်းကောင်းသောဆိုင်ဖြစ်ပါသည်။

ဆိုင်တွင်လည်း စကားပြောကြ၊ ဆွေးနွေးကြနှင့် လူစုံ၏။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှ ဆရာတွေလည်းလာပြီး စာအုပ်ဝယ်ကြပါသည်။ စည်ကားသောဆိုင် ဖြစ်ပါသည်။

ထိုစဉ်တွင် ဦးဗဆွေက ကျွန်တော့်အား အကြောင်းအရာသုံးခုကို စာအုပ်ရေးရန် တာဝန်ပေးပါသည်။

ပထမအကြောင်းမှာ မာ့က်စ်လီနင်ဝါဒအခြေခံ စာအုပ်တစ်အုပ်၊ ဒုတိယအကြောင်းမှာ မော်စီတုံးရေးသည့် ဒီမိုကရေစီသစ်စာအုပ်ကို အခြေခံပြီး မြန်မာမှုပြုထားသော ဒီမိုကရေစီသစ်စာအုပ်တို့ ဖြစ်သည်။

ထိုစာအုပ်နှစ်အုပ်ကို ရဲဘော်ချစ်ကြည်အမည်ဖြင့် ရေးခဲ့ပြီး နောက်တစ်အုပ် မောင်ချစ်ကြည်အမည်နှင့် မာ့က်စ်ဝါဒအရ မာ့က်စ်လေ့လာနည်း (Method of Marxist Study) ဟူသောစာအုပ် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုစာအုပ်ကို အထူးပြုပြီး ရေးခိုင်းရာ ၄၊ ၅၊ လ ကြာခဲ့ပါသည်။ ထိုစာအုပ်သုံးအုပ်အတွက် တစ်နှစ်နီးပါး အချိန်ကုန်ခဲ့ပါသည်။

စာအုပ်ရေးရင်းကပင် ခရီးထွက်ရသေးရာ ထိုစာအုပ်မှာ အချိန်မကြာသင့်ဘဲ ကြာခဲ့သော စာအုပ်များဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော့်တွင် ခရီးသွားရသော ဇာတာပါသည်ဟုထင်ပါသည်။ ဂျပန်ခေတ်တစ်ခေတ်လုံး ခရီးသွားခဲ့ရ၏။ စစ်ပြီးခါစတွင်လည်း ခရီးသွားသောအလုပ်တွေ လုပ်နေရ၏။ ယခုတစ်ဖန် ပြန်သူ့စာပေကော်မတီအတွင်းရေးမှူးဘဝနှင့် ခရီးသွားရန် လုပ်ငန်းပေါ်လာပါသည်။

၁၉၄၈ ခုနှစ်၊ မတ်လ ၂၈ ရက်နေ့တွင် ကွန်မြူနစ်တို့ ဖဆပလအစိုးရအား ပုန်ကန်ကြသည်။ ထိုခေတ်၏အခေါ် တောခိုကြသည်။ ဤသို့ ကွန်မြူနစ်တို့ တောခိုသည်မှာ ဖဆပလအစိုးရ ည-နှစ်နာရီတွင် ကွန်မြူနစ်တို့အား အတင်းဝင်ရောက် ဖမ်းဆီးသောကြောင့်သာ တောခိုရသည်ဟူ၍ ပြည်သူ့ရဲဘော်တပ်ဖွဲ့က ပြောဆိုကြသည်။ ဖဆပလအစိုးရအနေဖြင့် သခင်နုအနေဖြင့် ကွန်မြူနစ်များနှင့် စေ့စပ်ရန် မူ ၁၅ ချက်ကို တင်ပြခဲ့သည်။ ဖဆပလအဖွဲ့ကြီးတွင်ပါသော ဆိုရှယ်လစ်ပါတီ ပြည်သူ့ရဲဘော်တပ်ဖွဲ့တို့ ရှိနေလေရာ ပြည်သူ့ရဲဘော် တပ်ဖွဲ့က ဝန်ကြီးချုပ်သခင်နု တင်ပြသည့် မူ ၁၅ ချက်အနက် နောက်ဆုံးတင်ပြသည့် အမှတ် ၁၅ မူကို မကြိုက်ဟု တင်ပြသောကြောင့် ဦးနု၏မူမှာ ၁၄ ချက်ဖြစ်သွားသည်။

တိုင်းပြည်ငြိမ်းချမ်းရေးအတွက် ဝန်ကြီးချုပ်သခင်နု တင်ပြသည့် မူ ၁၄ ချက်မှာ -

၁။ အင်္ဂလိပ်၊ အမေရိကန်တို့နှင့် ဆက်သွယ်ထားဘိသကဲ့သို့ ဆိုဗီယက်ရုရှား၊ အရှေ့ဥရောပဒီမိုကရေစီသစ်နိုင်ငံများနှင့် နိုင်ငံရေး၊ စီးပွားရေး အဆက်အသွယ်ယူရန်။

ဤအချက်ကို ဝန်ကြီးချုပ်သခင်နုကရှင်းရာတွင် လွတ်လပ်တဲ့ နိုင်ငံတော်အဖြစ်နှင့် နိုင်ငံတကာနှင့် လွတ်လပ်စွာဆက်သွယ်ရမည်ဆိုတာဟာ နိုင်ငံတကာရဲ့ ထုံးတမ်းစဉ်လာတစ်ခုပဲဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ပြည်ဟာ စစ်ဒဏ်အများဆုံးခံခဲ့ရလို့ ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်းရေးကို လိုချင်တယ်။ ကမ္ဘာမှာ နိုင်ငံကြီးတွေ အချင်းချင်းဂိုဏ်းကွဲတာကို ကျွန်တော်တို့ မထောက်ခံဘူး။ အင်္ဂလိပ်၊ အမေရိကန်၊ ရုရှားစတဲ့ နိုင်ငံကြီးတွေရဲ့ညီညွတ်ရေးကိုသာ ထောက်ခံတယ်။ ဒီနိုင်ငံကြီးတွေ ညီညွတ်မှ ကမ္ဘာကြီးအေးချမ်းမယ်။ ဒါကြောင့် ရုရှားနှင့်ဥရောပအရှေ့ပိုင်း ဒီမိုကရေစီသစ်နိုင်ငံတွေနဲ့လည်းပဲ ကျွန်တော်တို့ ဆက်သွယ်ရမယ်လို့ ဆိုခြင်းဖြစ်တယ်။ နားလည်မှုယူရမယ်လို့ ဆိုခြင်းဖြစ်တယ်။ အင်္ဂလိပ်၊ အမေရိကန်စသည်တို့ရဲ့ စနစ်များ၊ နည်းများ၊ ယဉ်ကျေးမှုများကို လေ့လာရုံမဟုတ် ရုရှားစသည်တို့ရဲ့ စနစ်များ၊ နည်းများကိုလည်း လေ့လာရန်ဖြစ်တယ်။

ပြီးတော့ လွတ်လပ်တဲ့နိုင်ငံအဖြစ်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ တိုင်းပြည်ထွက်ကုန်ပစ္စည်းများ ဈေးကောင်းကောင်းနှင့်ရောင်းရဖို့ နိုင်ငံခြားမှ လိုချင်တာကို ဈေးပေါပေါနှင့်ရဖို့လိုတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ဟာ တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာ ဖောက်သည်ရှာနိုင်ရမယ်။ စီးပွားရေးဆက်သွယ်မှု နယ်ကျယ်စေရမယ်။ ဒါကြောင့် ရုရှား၊ ပိုလန်၊ ယူဂိုဆလားဗီးယားစတဲ့ နိုင်ငံတွေနဲ့ နိုင်ငံရေး၊ စီးပွားရေးစတဲ့ အဆက်အသွယ်တွေယူဖို့ ဖြစ်တယ်။

သခင်နု၏မူအမှတ် ၂ ကတော့ -

၂။ လက်ဝါးကြီးအုပ် ခနရှင်လုပ်ငန်းများကို သိမ်း၍ တိုင်းပြည်ပိုင်လုပ်ရန်၊ တိုင်းပြည်ပိုင်လုပ်ငန်းများကို အစိုးရနှင့်အလုပ်သမားပူးပေါင်းအုပ်ချုပ်ရန်၊ နေထိုင်စားသောက်လောက်သောအခကြေးငွေ၊ တစ်နေ့အလုပ်ချိန် ရှစ်နာရီ စည်းရုံးနိုင်ခွင့်၊ သပိတ်မှောက်နိုင်ခွင့်၊ အိုနာစာရန်ပုံငွေ စသော အခွင့်အရေးများ ပေးရန်။ သိမ်းပြီးမှ လျော်ကြေးကိစ္စကို ဆုံးဖြတ်ရမည်။

လက်ဝါးကြီးအုပ် ခနရှင်လုပ်ငန်းကြီးများကို တိုင်းပြည်ပိုင်လုပ်ဖို့ ဆိုတာကတော့ အထူး ပြောဖို့မလိုပါဘူး။ လူတိုင်း

လက်ခံပြီးသားပဲ။ ဖဆပလအစိုးရအနေနဲ့ ဧရာဝတီဖလိုတီလာ ကုမ္ပဏီကို သိမ်းပြီး တိုင်းပြည်ပိုင် လုပ်ပြီးပြီ။ သစ်တောသုံးပုံ တစ်ပုံနှင့် သစ်စက်တွေကို မက္ကရီကား၊ ဖူးကား၊ ဘီဘီတီစီ စတဲ့ ကုမ္ပဏီများလက်မှ သိမ်းယူပြီး တိုင်းပြည်ပိုင် လုပ်ပြီးပြီ။

အထူးပြောလိုတာက အဲဒီလိုသိမ်းပြီး တိုင်းပြည်ပိုင်လုပ်လိုက်တဲ့ လုပ်ငန်းကြီးတွေကို အစိုးရကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့နှင့် အလုပ်သမားများ ကိုယ်စားလှယ်တွေ ပူးပေါင်းအုပ်ချုပ်တဲ့စနစ် ဖြစ်တယ်။ စည်းကမ်း ထိန်းသိမ်းခြင်း၊ အလုပ်တိုးတက်ပေးခြင်း၊ ခွင့်ပေးခြင်းစတဲ့ သာမန်အားဖြင့် မန်နေဂျာတစ်ယောက်ထဲ လုပ်နေတဲ့ အခွင့်အရေးတွေကို မန်နေဂျာနှင့် အလုပ်သမားများ ပူးပေါင်းပြီး အုပ်ချုပ်တဲ့စနစ်ဖြစ်တယ်။ အလုပ်သမားတွေဟာ ဒီလိုဆိုတော့ တစ်တိုင်းပြည်လုံးကိုယ်စား တိုင်းပြည်ပိုင်ပစ္စည်းတွေကို အုပ်ချုပ်နေကြသူတွေ အလုပ်လုပ်နေကြသူတွေ ဖြစ်လာမယ်။ အဲဒီတော့ အလုပ်သမားတွေဟာ ပိုပြီးတော့ အားထုတ်လာမယ်။ ဉာဏ်ထုတ်လာမယ်။ စည်းကမ်းကောင်းလာမယ်လို့ ယုံကြည်တယ်။

ဒီအချက်ကိုမှီပြီး အလုပ်သမားတွေဟာ လုပ်ငန်းတိုင်း၊ ဌာနတိုင်းမှာ အလုပ်သမားလူတန်းစား ညီညွတ်ရေး တည်ဆောက်ကြရလိမ့် မည်ဟူ၍ အမှတ် (၂) မူကို ရှင်းပြခဲ့ပြီး အမှတ် (၃) မူတွင် -

၃။ ပြည်ထောင်စုသမ္မတမြန်မာနိုင်ငံ၏ ထွက်ကုန်ဝင်ကုန် နိုင်ငံခြား ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေးကို နိုင်ငံတော်အစိုးရက တိုက်ရိုက် လုပ်ရမည်ဟူ၍ ဖော်ပြခဲ့သည်။

ထိုမူကို ရှင်းရာတွင် ရှင်းလင်းချက်ကို ဖော်ပြရာ၌ -

တိုင်းပြည်မှာ အထည်အလိပ်၊ ပန်းကန်ခွက်ယောက်စတဲ့ ကုန်ဈေးနှုန်းတွေ ကျဖို့လိုတယ်။ ပြီးတော့ မြန်မာပြည်က ထွက်တဲ့ ဆန်စပါး၊ ကျွန်းသစ်၊ ရေနံ စတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို

နိုင်ငံခြားမှာ ဈေးကောင်းကောင်းနဲ့ ရောင်းနိုင်ဖို့လိုတယ်။ ဗမာ့ပစ္စည်းနဲ့ နိုင်ငံခြားပစ္စည်းများကို အကျိုးရှိအောင် ဖလှယ်ဖို့ လိုတယ်။ အဲဒါတွေကို ဓနရှင်ကြီးတွေလက်မှာ ပစ်ထားလို့ မဖြစ်ဘူး။ သူတို့အဆက်ရှိရာ အဆက်ရှိရာ ကူးသန်းကြရင်း တိုင်းပြည်အကျိုးနစ်မွန်းပြီး သူတို့ တစ်ဦးကောင်း တစ်ခုကောင်းသာဖြစ်စေတယ်။ တိုင်းသူပြည်သားတွေအတွက် ကုန်ပေါရေးထက် သူတို့ အမြတ်များများရရေးကိုသာ ဖြစ်စေတယ်။ ဒါကြောင့် အစိုးရကိုယ်တိုင်က ထွက်ကုန်ဝင်ကုန်ကို လုပ်ဖို့ လိုတယ်။

အချို့သတင်းစာတွေက ဒီအချက်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဒီဟာ အစိုးရက တိုက်ရိုက်လုပ်ရင် နိုင်ငံခြားမှာ ကူးသန်းရောင်းဝယ်နေတဲ့ ဗမာ ကုန်သည်ကြီးတွေ ထိခိုက်ကုန်မှာလို့ ရေးကြတယ်။ ကန့်ကွက်ကြတယ်။ စင်စစ်တော့ နိုင်ငံခြားနဲ့ ကူးသန်းနိုင်တဲ့ တိုင်းရင်းသားဆိုတာ ပြောပလောက်အောင်လည်း မရှိပါဘူး။ သို့သော် ဒီကိစ္စမှာ တစ်ပြည်လုံးအကျိုး ကြည့်မလား၊ တစ်စုအကျိုးကြည့်ပြီး တစ်ပြည်လုံးအတွက် လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တာ မလုပ်ဘဲနေမလားဆိုတဲ့ ပြဿနာပေါ်လာတယ်။ ဗမာကုန်သည်ကြီးများနဲ့ အချို့သတင်းစာတွေကို ကျွန်တော်က တစ်ပြည်လုံးအကျိုးကြည့်ပြီး အနစ်နာခံကြပါလို့ မေတ္တာရပ်ခံလိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့လည်း နိုင်ငံခြားနဲ့ကူးသန်းဖို့ အခွင့်မရကြပေမယ့် ပြည်တွင်းကူးသန်းရေးမှာ အခွင့်ရကြမှာဖြစ်တဲ့အတွက် များစွာနစ်နာစရာ မရှိပါဘူး။

လုပ်ငန်းစဉ်မှာ ဒီအချက်ကတော့ နေ့ချင်းညချင်း ကောက်လုပ်သွားနိုင်တဲ့အချက် မဟုတ်ဘူး၊ တဖြည်းဖြည်း လုပ်သွားရမှာဖြစ်တယ်ဟူ၍ မူအမှတ် ၃ နှင့်ပတ်သက်ပြီး ရှင်းလင်းချက်နှင့်တကွ တင်ပြသွားခဲ့သည်။

နု-မူအမှတ် ၄ နှင့်ပတ်သက်ပြီး သခင်နုက အကျယ် မရှင်းပြခဲ့ပေ။

၄။ လန်ဒန်တွင် ဆက်လက်ထားရှိသော ငွေရေး၊ ကြေးရေးစီမံမှုအဖွဲ့ကို မြန်မာပြည်သို့ ရွှေ့ပေးရမည်။

ဒီကိစ္စကတော့ အရင်က ကိစ္စဟောင်းတစ်ခုပဲ။ မကြာခင် ဆောင်ရွက်ရန် အစိုးရက ဆုံးဖြတ်ထားပြီးဖြစ်တယ်ဟူ၍ ရှင်းခဲ့၏။

နု-မူအမှတ် ၅ တွင် နိုင်ငံခြားအကူအညီနှင့် ပတ်သက်သော အကြောင်း ဖြစ်ပေသည်။

၅။ နိုင်ငံတော်၏နိုင်ငံရေး၊ စီးပွားရေး၊ စစ်ရေး သီးခြားကင်းလွတ်မှုတို့ကို ထိပါးစေမည့် နိုင်ငံခြားအကူအညီ ဟူသရွေ့ကို မယူရန်ဟူ၍ တင်ပြခဲ့သည်။

ထိုအချက်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ရှင်းပြရာတွင် ဒါကတော့ ကြွေးတင် ကျွန်ဖြစ်ဆိုသကဲ့သို့ သက်ကြီးစကားကို နှလုံးသွင်းပြီး ဆောင်ရွက်ရမယ့်အချက်ဖြစ်တယ်။ လွတ်လပ်တယ်ဆိုတာ စီးပွားရေးရော၊ စစ်ရေးရော လွတ်လပ်မှ အစစ်အမှန်ဖြစ်တယ်၊ ဒါကြောင့် Red Cross တို့လို ကုသိုလ်ဖြစ်ပေးတဲ့ အကူအညီမျိုးလား၊ တစ်တိုင်းပြည်နှင့်တစ်တိုင်းပြည် တရားမျှတစွာ အပြန်အလှန်အကျိုးပြုသောအားဖြင့် အကူအညီ ဖလှယ်တာမျိုးလား သို့မဟုတ် အကူအညီကို အကြောင်းပြုပြီး ကျွန်လုပ်ဖို့လား ဆိုတာတွေ သေသေချာချာ ဝေဖန်ဖို့လိုတယ်။

တကယ်ဆိုတော့ မြန်မာပြည်ဟာ မြေဩဇာကောင်းတယ်။ ဆန်စပါး၊ ကျွန်းသစ် ပေါတယ်။ သတ္တု ပေါတယ်။ နိုင်ငံခြားက လိုချင်တဲ့ပစ္စည်းနဲ့ လဲလှယ်ယူနိုင်တယ်။ ဘယ်သူ့ဆီမှ မျက်နှာငယ်နဲ့ အကူအညီအတွက် တောင်းပန်ပြီးနေဖို့မလိုဘူး ငွေချေးဖို့မလိုဘူး။ ကိုယ့်အချင်းချင်း ချနေကြပြီး လူတွေ အလုပ်မလုပ်နိုင်ကြရင် ဘာဆန်မှ မထွက်တာ၊ သစ်မှ မထွက်တာကြောင့် ခက်မယ်။ ဒီလိုမဟုတ်ရင် ဗမာ့အတွက် အခက်ဆိုတာမရှိဘူး။

နု-မူ အမှတ် ၆ တွင် တပ်မတော်နှင့်ပတ်သက်ပြီး -

၆။ ဗမာပြည်ထောင်စုတပ်မတော်ကို ပြည်သူ့ဒီမိုကရေစီတပ်မတော်အဖြစ် ပြုပြင်ဖွဲ့စည်းရန်၊ ဖဆပလ ဒုတိယကွန်ကရက် ဆုံးဖြတ်ချက် အမှတ် ၇ တွင် ပါဝင်သည့် ကာကွယ်ရေး အစီအစဉ်များကို ဆောင်ရွက်ရန် -

ဒီကိစ္စကိုတော့ ကျွန်တော်တို့ အသေးစိတ်လုပ်ငန်း မချကြရသေးဘူး၊ မူအဖြစ်သာ သတ်မှတ်ထားတုန်းဖြစ်တယ်။

နု-မူ အမှတ် ၇ မှာ မြေယာနှင့်ပတ်သက်သော သဘောထားဖြစ်သည်။

၇။ မြေရှင်ကြီးစနစ်ကို ဖျက်သိမ်းပြီး မြေယာလုပ်သားများကိုသာ ဝေငှချထားပေးရန်ဟုတင်ပြထားပြီး ထိုအချက်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ရှင်းပြရာတွင် မြေရှင်ကြီးစနစ်ကို ဖျက်သိမ်း၍ မြေယာလုပ်သားများကိုသာ ဝေငှချထားပေးရေးဥပဒေကို လာမယ့်စက်တင်ဘာလ ပါလီမန်မှာ ဥပဒေအဖြစ်နဲ့ တင်သွင်းတော့မယ်။ အဓိကအချက်ကြီးများကတော့ -

၁။ အဓိကအသက်မွေးဝမ်းကျောင်းအဖြစ် ကိုယ်ထိလက်ရောက် မလုပ်ကိုင်သော မြေပိုင်ရှင်များ၏ လယ်ယာကိုင်းမြေအားလုံးကို သိမ်းမည်။ အဓိကအသက်မွေးဝမ်းကျောင်းအဖြစ် ကိုယ်ထိလက်ရောက် လုပ်ကိုင်နေသည်။ သို့တည်းမဟုတ် အမှန်လုပ်ကိုင်မည့် လယ်ယာနှင့်ကိုင်းမြေများကို လယ်လုပ်သူ တစ်အိမ်ထောင်လျှင် ဧက ၅၀၊ ယာလုပ်သူ တစ်အိမ်ထောင်လျှင် ၂၅ ဧကနှင့် ကိုင်းလုပ်သူ တစ်အိမ်ထောင်လျှင် ၁၀ ဧက ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ပြုမည်။

၂။ တစ်အိမ်ထောင်လျှင် တစ်တုံး ထွန်ငွေ ချထားမည်။

၃။ အသီးအနှံ စုပေါင်းရောင်းချရေး၊ တောင်သူလယ်သမားသုံးပစ္စည်းများကို စုပေါင်းဝယ်ယူရေး၊ အရင်းအနှီး စုပေါင်းချေးငှားရေး စသည်တို့အတွက် အထွေထွေသမဝါယမများကို ကျေးရွာအုပ်စုတိုင်းတွင် ဖွဲ့စည်းပေးရမည်။

၄။ မြေသိမ်းရေး၊ ဝေငှချထားရေးနှင့် သမဝါယမကိစ္စများတွင် လုံးဝအာဏာအပ်နှင်းခြင်းခံရသည့် မြေယာကော်မတီကို မြေယာလုပ်သားအားလုံးတို့က ရွေးကောက်တင်မြှောက်ရမည်။

၅။ လျော်ကြေးပြဿနာကို သိမ်းပြီးနောက်မှ သင့်လျော်သလို ဆုံးဖြတ်မည်။ ဤဥပဒေကြောင့် ငွေကြေးအကျပ်အတည်း တွေ့မည်၊ မြေပိုင်ရှင်ကလေးများကို အစိုးရက တစ်နည်းနည်း အကူအညီပေးရန်ဖြစ်သည်ဟူ၍ မြေယာဝေချမ်းရေး ပြဿနာကို ရှင်းပြခဲ့သည်။

နု-မူ အမှတ် ၈ မှာ စက်မှုလက်မှုထွန်းကားရေးအတွက် ရေးထားသောမူ ဖြစ်သည်။

၈။ တိုင်းပြည်တွင် စက်မှုလက်မှုထွန်းကားရန် ကာလအပိုင်းအခြားနှင့် စီမံကိန်းတစ်ရပ်ဆွဲပြီး စတင်အလုပ်လုပ်ရန်ဟူ၍ ဖြစ်သည်။ ထိုမူအတွက် ရှင်းလင်းချက်တွင် ကျွန်တော်တို့ တိုင်းပြည်ဟာ တကယ့်ခေတ်မီနိုင်ငံဖြစ်မှာက စက်ရုံတွေ၊ လျှပ်စစ်မီးတွေ၊ မီးရထားတွေ အခုထက် အဆပေါင်း ရာထောင် ပိုများမှ ဖြစ်လေမည်။ အဲဒီအခါကျမှပဲ သဘာဝပစ္စည်း ချမ်းသာကြွယ်ဝသလောက် လူတွေ ကြွယ်ဝမယ်။ ဒါကြောင့် စက်မှုလက်မှုထွန်းကားဖို့ အခုကတည်းက ဆောင်ရွက်ကြရမယ်၊ ထွန်းကားအောင် စီမံကိန်းတွေဆွဲပြီး အလုပ်လုပ်သွားဖို့ ဖြစ်တယ်။ အစိုးရက လုပ်လိုက်တဲ့ (၂) နှစ် စီမံကိန်းမှာလည်း ဒီလို ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ စတင်ဆောင်ရွက်တာတွေ ဖြစ်ပါတယ် ဟူ၍ ဖွင့်ဆိုခဲ့သည်။

နု-မူ အမှတ် ၉ တွင် တောင်တန်းဒေသများအတွက် ရည်ရွယ်ထားသောမူ ဖြစ်သည်။

၉။ တောင်တန်းဒေသများတွင် ပြည်သူ့အစိုးရများ တည်ထောင်ရန်ဟု ဖော်ပြထားသည်။ ဤအချက်ကို ဖွင့်ဆိုရာတွင် -

တောင်တန်း ဒေသတွေဟာ ကျန်ဗမာပြည်ထောင်စုဒေသသားတွေနဲ့ ရင်ပေါင်တန်းပြီး တိုးတက်လာဖို့လိုတယ်။ ခုလို အနှစ် ၂၀၀၊ အချို့နေရာတွေမှာ တစ်ထောင်လောက် နောက်ကျကျန်ရစ်ခဲ့တာကို ခေတ်မီလာအောင်လုပ်ရလိမ့်မယ်။ တောင်တန်း ဒေသတွေမှာရှိတဲ့ သဘာဝပစ္စည်းတွေဟာလည်း အများထုတ်ယူ ခံစားနိုင်အောင် လုပ်ပေးဖို့လိုတယ်။ ပြည်ထောင်စုနိုင်ငံတော် တောင်တန်းဒေသတွေ အောက်ကျနောက်ကျ ဖြစ်ကျန်ရစ်ခဲ့ရင် လူတစ်ကိုယ်မှာ လက်သော်လည်းကောင်း၊ ခြေသော်လည်းကောင်း မသန်မစွမ်းဖြစ်နေတာနဲ့တူတယ်။

ဒီလိုအောက်ကျနောက်ကျဖြစ်နေမှုကို ပပျောက်အောင် လုပ်ပေးရတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီမိုကရေစီခေတ်နှင့် ဆီလျော်သည့် ပြည်သူ့အစိုးရများ တည်ဆောက်ရန်ဖြစ်တယ်။

လွတ်လပ်ရေးမရမီက ဗြူရိုကရက်၊ ဗြူရိုကရေစီ ဟူသော အသုံးကို လူမုန်းများခဲ့သည်။ လွတ်လပ်ရေးအတွက် တိုက်ပွဲဝင်ကြသော မြန်မာတိုင်းရင်းသားလူငယ်တို့သည် တိုင်းပြည် လွတ်လပ်ရေးရရန် ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံ တည်ဆောက်ရန်ဟူသော ဦးတည်ချက်ကို ထားခဲ့ကြသည်။ ဝန်ကြီးချုပ်ဦးနု၏ မူအမှတ် ၁၀ တွင် ဤအချက်ကို ဖော်ပြထားသည်။

၁၀။ ဗျူရိုကရေစီစက်ယန္တရားကြီးကို ဒီမိုကရေစီအုပ်ချုပ်ရေး စက်ယန္တရားဖြစ်အောင် ပြောင်းလဲပစ်ရန်ဟု ဖော်ပြထားသည်။ ထိုအချက်နှင့်စပ်လျဉ်းပြီး ရှင်းလင်းချက်တွင် ဒီလုပ်ငန်းအတွက် အရှည်စီမံကိန်းတစ်ရပ် ရေးဆွဲပြီးဖြစ်တယ်။ သခင်နု ညီညွတ်ရေးမူကို ဆွေးနွေးတဲ့ အစည်းအဝေးက လက်ခံပြီးတဲ့နောက် အဲဒီစီမံကိန်းကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် အစိုးရအဖွဲ့မှာ အဆိုအဖြစ်တင်သွင်းတော့ ကက်ဘိနက်ကမူအဖြစ် လက်ခံပြီးပြီ။ ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ်က အဲဒီအရှည် စီမံကိန်းကို မနက်ဖြန် သဘက်ဆိုသလို တိုင်းပြည်သို့ တင်ပြပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီအချိန်

ကျတော့ လူထုကိုအာဏာပေးတဲ့ ဖဆပလလူထုအစိုးရ ဆိုတာဟာ သိကြရလိမ့်မယ်ဟု ဖွင့်ဆိုပြခဲ့ပါသည်။

နု-မူ အမှတ် ၁၁ တွင် ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်သော ဥပဒေနှင့် ပတ်သက်သည့်မူနှင့်တကွ ရှင်းလင်းချက်ကို တင်ပြရာတွင် -

၁၁။ ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်သော ဥပဒေများကို ပယ်ဖျက်ရန် ဖဆပလ အစိုးရသည် ညှဥ်းပန်းမှု၊ ဖိနှိပ်မှုတွေကို အင်္ဂလိပ်၊ ဂျပန်စတဲ့ နယ်ချဲ့ သမားတွေလက်ထက်မှာ တွန်းကန်ပြီး အာဏာရယူ လာတဲ့ အစိုးရဖြစ်တဲ့အတိုင်း ညှဥ်းပန်းနှိပ်စက်မှုဟာ ဘယ်လောက်မကောင်းဘူးဆိုတာ သိပါတယ်။ လူထုကို နှိပ်လို့ မရဘူး၊ သူတို့ချင်း အကျိုးမထင်မှ အောင်တယ်ဆိုတာကိုလည်း သိပါတယ်။ ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်မှုကို မလိုလားရာမှာ ကျွန်တော်တို့ ထိပ်ဆုံးကလို့ဆိုရဲပါတယ်။ ပြည်ထောင်စုသမ္မတ မြန်မာ နိုင်ငံတော် ဖွဲ့စည်းပုံအုပ်ချုပ်ပုံအခြေခံဥပဒေကို ကြည့်မယ် ဆိုရင်လည်း ဒီအချက်၊ ဒီဆန္ဒကို ထင်ရှားစွာ မြင်နိုင်ပါတယ်။

ဒါဖြင့်ရင် ဘာကြောင့် ဖိနှိပ်မှုချုပ်ချယ်မှုရှိနေသလဲ၊ ပထမဆုံးအကြောင်းကတော့ မညီညွတ်ခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ လက်ဝဲအင်အားစုတွေညီညွတ်ရင် အချင်းချင်း ဖိနှိပ်မှု၊ လူထုကို ဖိနှိပ်မှုဆိုတာတွေ လုံးဝမရှိနိုင်ဘူး။ ခုတော့ တစ်သက်ဗိုလ်ချုပ် စတဲ့ ခေါင်းဆောင်တွေကို လုပ်ကြံခဲ့တဲ့ လက်ယာ အချောင်သမား တွေရှိတယ်။ လက်နက်ကိုင်ပုန်ကန်ပြီး ဖဆပလအစိုးရကို လုပ်ကြံနေတဲ့ လက်ဝဲအချောင်သမားတွေရှိတယ်။ ဒါကြောင့် ဖိနှိပ်မှုတွေ ရှိနေပါတယ်။ ဖိနှိပ်မှုကို မလိုလားသလောက် ညီညွတ်ရေးကိုလုပ်ကြပါလို့ တောင်းပန်ပါတယ်ဟု ဝန်ကြီးချုပ် သခင်နု၏ နု-မူ ၁၁ အတွက် ရှင်းပြခဲ့သည်။

နု-မူ အမှတ် ၁၂ ကို တင်ပြရာတွင် -

၁၂။ နေရှင်ကြီးများက အလုပ်သမားတို့၏ နေရေး၊ ထိုင်ရေး အဆင့် အတန်းနှင့် အခွင့်အရေးများကို ထိပါးတိုက်ခိုက်နေသည်ကို

ပူးပေါင်းတဲ့ပြန်တိုက်ခိုက်ရန်၊ နေရေး၊ ထိုင်ရေးစရိတ် ကြီးသည် နှင့် ကာမိသော စရိတ်ပေးရန်၊ အစိုးရအမှုထမ်းများ၏ အခွင့် အရေးများအတွက်လည်း အခြားအလုပ်သမားများနည်းတူ ပူးပေါင်းကာကွယ်ရန်။

၁၃။ မြို့နေဆင်းရဲသားများနှင့် လူလတ်တန်းစားများအတွက် အိမ်ခွန်လျှော့ရေး၊ အိမ်နေရာချထားရေး သမဝါယမ ဖွဲ့စည်း ပေးရေး၊ မှောင်ခိုဈေး တိုက်ဖျက်ရေးများတွင် ပူးပေါင်း ဆောင်ရွက်ရန်။

၁၄။ လူတိုင်း မသင်မနေရ ပညာသင်ကြားရေး၊ ကိုယ်လက် ကျန်းမာရေး၊ ယဉ်ကျေးမှုစသည်များတွင် အစိုးရ အကူ အညီကိုယူပြီး လက်ဝဲအဖွဲ့အစည်းများကဦးစီးကာ အခြား အဖွဲ့အစည်းအားလုံးနှင့် ပူးတွဲဆောင်ရွက်သွားရန်။

နု-မူ ၁၂၊ ၁၃၊ ၁၄ တို့သည် လူထုအတွက် လူမှုရေးလုပ်ငန်းများနှင့် ဆိုင်သော အချက်တွေဖြစ်ပါသည်။ ဝန်ကြီးချုပ်သခင်နုက ဤဖော်ပြခဲ့ သော မူ ၁၄ ချက်ကို စေတနာရိုးရိုးနှင့် လုပ်ကြ၊ လက်ခံကြမယ်ဆိုရင် မညီညွတ်စရာ အကြောင်းမရှိဟူ၍ ရှင်းပြခဲ့၏။

သခင်နုက မူ ၁၅ ချက်တင်ပြခဲ့၏၊ အဆိုပါမူ အမှတ် (၁၅) မှာ မာ့က်စ်၊ လီနင်၊ အိန်ဂျယ် စသော မာ့က်စ်ဝါဒနှင့် ပတ်သက်သည့် အရေး အသားတွေကို၊ ယူဆချက်တွေကို အစိုးရက တာဝန်ယူပြီး ဖြန့်ချိ ပေးမည်မဟုတ်၊ ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ်က ဖြန့်ချိမှာလည်းမဟုတ်၊ အဆိုပါ ဝါဒတွေကို စိတ်ဝင်စားသူတို့ပါဝင်သော မာ့က်စ်ဝါဒလေ့လာရေးအဖွဲ့က တာဝန်ယူပြီး ဖြန့်ချိပေးရန်ဟူ၍ ဖော်ပြခဲ့ပါသော်လည်း နု-မူ အမှတ် ၁၅ ကို မနှစ်ခြိုက်သူတွေများသည့်အတွက် နု - မူ အမှတ် ၁၅ ကို ဖြုတ်ပြီး နု-မူ ၁၄ ချက်ဟူ၍ တွင်ခဲ့တော့သည်။

ဖော်ပြခဲ့သော ဝန်ကြီးချုပ်သခင်နု၏ မူ ၁၄ ချက်ကို ယနေ့ လူထုက ဖတ်ရုံဖြင့် သဘောပေါက်လိမ့်မည်ဟူ၍ ဤစာရေးသူက မထင်မိပါ။

ဤသခင်နု-မူ ၁၄ ချက်ထွက်ပေါ်လာရန် အခြေခံအကြောင်းများ ရှိနေပေရာ ထိုအကြောင်းများကို သိရန်လိုအပ်ပေသည်၊ သိရမည် ဖြစ်သောအကြောင်းမှာ -

"သခင်နုရဲ့မူဆိုတာ အမှန်စင်စစ်ပြောရရင် ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း ရေးဆွဲတဲ့မူမဟုတ်ပါဘူး။ ဒီအချက်ကို လူထု သိသလောက် သိပြီးဖြစ်နေပြီလို့ ကျွန်တော် ယုံကြည်ပါတယ်။ လက်ရှိ ဆူပူမှုတွေကို ခပ်မြန်မြန်ငြိမ်းအေးပြီး လူထုကြီးရဲ့ ဘဝသစ်ဖန်တီးမှုကို ခပ်မြန်မြန် ထူထောင်ချင်တဲ့ ပြည်သူ့ရဲဘော်၊ ဆိုရှယ်လစ်၊ ပြည်တွင်းစစ် မလိုလားသော ကွန်မြူနစ်နှင့် တစ်သီးပုဂ္ဂလတစ်စု ဝိုင်းပြီးရေးဆွဲတဲ့ မူပါပဲ။

မေလ ၂၅ ရက်က အဲဒီလူတစ်စု ရေးဆွဲတဲ့မူအဖြစ်နဲ့ ကြေညာ မယ်လုပ်တော့ ပြည်သူ့ရဲဘော်အချို့က သူတို့ရဲ့အမှုဆောင်တွေ မစုံလင် သေးလို့ ဒီမူကို ခေတ္တဆိုင်းထားပါဦးလို့ပြောတယ်။ သခင်နုရဲ့မူကို ရေးဆွဲတဲ့လူတွေကလည်း ဒီမူကို မြန်မြန် လူထုရှေ့မှာ ချပြချင်တယ်။ အဲဒီလို အတိုက်အခံဖြစ်နေတဲ့အတွက် ကြားဖျန်ဖြေတဲ့အနေနဲ့ သခင်နုရဲ့မူ အဖြစ် ကြေညာဖို့ အားလုံးသဘောတူဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြတယ်။ ထိုကြေညာချက် သဘောတူကြရင် ငြိမ်းချမ်းရေးအတွက် သဘောတူညီချက်ကို ချနိုင်မှာ ဖြစ်တယ်။

ပြည်သူ့ရဲဘော်ရဲ့မူကို ထောက်ခံတဲ့လူတွေနဲ့ သခင်နုရဲ့မူကို ထောက်ခံတဲ့လူတွေဟာ သောင်းကျန်းမှုကို ငြိမ်းအေးချင်တဲ့စေတနာ မှာ တူနေကြပြီ၊ ငြိမ်းချမ်းအောင်လုပ်တဲ့နည်းက ကွဲပြားခြားနား နေတယ်။ ဘယ်လိုကွဲပြားခြားနားတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် တိုတိုပဲ ရှင်းပြမယ်။

အမှတ် ၁ - အချက်ကတော့ ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံကြီးမှာ ရှမ်း၊ ချင်း၊ ကချင်၊ ကရင်၊ ကရင်နီ (ထိုခေတ်က ကယားဟုအခေါ် မတွင်ကျယ်သေးချိန်) မွန်၊ ဗမာ စတဲ့ တိုင်းရင်းသားအားလုံး ပါဝင်တဲ့ အမျိုးသားအားလုံး စည်းလုံးညီညွတ်မှုရရှိရေး။

အမှတ် ၂ - အချက်အနေနဲ့ အဲဒီအမျိုးသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုကြီး ရရှိအောင် အမျိုးသားစည်းလုံးမှုရဲ့မဏ္ဍိုင်အဖြစ်နဲ့ လက်ဝဲညီညွတ်ရေးကို ရှေးဦးစွာ တည်ဆောက်ရမည်။

အမှတ် ၃ - အချက်အနေနဲ့ လက်ဝဲညီညွတ်ရေးဟာ နာမည် မျှသာရှိတဲ့ ညီညွတ်ရေးမျိုးမဟုတ်ဘဲ အင်မတန် ခိုင်ခံ့တဲ့အုတ်မြစ် ပေါ်မှာ တည်ဆောက်ထားတဲ့ လက်ဝဲညီညွတ်ရေးဖြစ်ရမယ်။

အဲဒီခိုင်ခံ့တဲ့ လက်ဝဲညီညွတ်ရေးဖြစ်အောင် လက်ဝဲညီညွတ်ရေး ဟာ ပုဂ္ဂိုလ်နဲ့ အဖွဲ့ပေါ်မှာ မှီတည်ပြီး တည်ဆောက်ထားတဲ့ ညီညွတ် ရေးမျိုးမဖြစ်စေရ။ လက်ဝဲညီညွတ်ရေးလုပ်ငန်းစဉ်ပေါ်မှာ တည်ဆောက် ထားတဲ့ ညီညွတ်ရေးဖြစ်ရမယ်။

အမှတ် ၄ - အချက်အနေနဲ့ အဲဒီလို လုပ်ငန်းစဉ်မျိုးကို လက်ဝဲ သမားတိုင်းက လက်မခံဘဲမနေနိုင်တဲ့ လုပ်ငန်းစဉ်ဖြစ်ရမယ်။ အဲဒီ လုပ်ငန်းစဉ်အဖြစ်နဲ့ အထက်က ရေးခဲ့တဲ့ မူကြီး ၁၄ ချက်ကို တင်တာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဘယ်လောက်အယူသည်းတဲ့ လက်ဝဲသမားဖြစ်ဖြစ် မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ လက်ရှိအခြေအနေအရ ပါးစပ်ကသာပြောလို့ဖြစ်မယ်။ ဒီလုပ်ငန်းစဉ် တွေထက်ပိုပြီး ဘယ်နည်းနဲ့မှမလုပ်နိုင်ဘူး။

အမှတ် ၅ - အချက်အနေနဲ့ အဲဒီလက်ဝဲညီညွတ်ရေးကို ဆောက်တည် နိုင်ဖို့ ဖဆပလထဲကို လက်ဝဲသမားတွေဖြစ်တဲ့ ဆိုရှယ်လစ်နဲ့ ပြည်သူ့ ရဲဘော်တွေဟာ သူတို့ပါတီနဲ့အဖွဲ့ကို ရှေးဦးစွာ ဖျက်သိမ်းပါ။ ကွန်မြူနစ် တွေထဲကဆိုရင်လည်း ပြည်တွင်းစစ်လမ်းစဉ်ကို မထောက်ခံတဲ့ ကွန်မြူနစ် တွေဟာ သီးခြားပါတီတစ်ခု မထောင်တော့ဘဲ လက်ဝဲညီညွတ်ရေး အဖွဲ့ထဲ ပါကြပါ။

ပြည်တွင်းစစ်လမ်းစဉ်ကိုထောက်ခံတဲ့ ကွန်မြူတွေလည်း ပြည်တွင်းစစ် လမ်းစဉ်ရဲ့အမှားကိုပြင်ပြီး လက်ဝဲညီညွတ်ရေးထဲမှာ ပါချင်ကြရင် သူတို့ရဲ့အမှားတွေကို ကြေညာကြပါဟူ၍ ဝန်ကြီးချုပ်သခင်နုက သူ၏ မူ ၁၄ ချက်နှင့်စပ်လျဉ်းပြီး ရှေးဦးစွာတင်ပြခဲ့သည်။

ထိုစဉ်က ပြည်သူ့ရဲဘော်တပ်ဖွဲ့သည် ဝန်ကြီးချုပ်အား ပြည်တွင်းငြိမ်းချမ်းရေးရရန် လက်ဝဲညီညွတ်ရေးရရန် ပြည်တွင်းစစ်လမ်းစဉ်လိုက်နေသော ကွန်မြူနစ်တို့ကို အစိုးရက ခေါ်ပြီးစေ့စပ်ပါဦး၊ စေ့စပ်လို့မရတာနဲ့ အစိုးရကပေးတဲ့ တာဝန်ကိုယူပြီး ဆူပူသောင်းကျန်းသူများကို ပြည်သူ့ရဲဘော်တွေက နှိမ်နင်းပါမယ်ဟူ၍ ဝန်ကြီးချုပ်သခင်နုထံ တင်ပြခဲ့ကြသည်။

သခင်နုကလည်း လက်ဝဲညီညွတ်ရေးကို ကွန်မြူနစ်များက လိုလားလျှင် ပြည်တွင်းစစ်လမ်းစဉ်မှားကြောင်း ကြေညာပြီး မြို့ပေါ်သို့ ပြန်လာခဲ့ကြဟူ၍ ခေါ်ခဲ့သည်။ ဝန်ကြီးချုပ်သခင်နုဘက်ကမူ "ကွန်မြူနစ်တွေကိုယ်တိုင်က ကျွန်တော်တို့ ဖဆပလအစိုးရနဲ့ မညီညွတ်နိုင်ဘူးဆိုတာ အတိအလင်းကြေညာနေပြီ။ ကျွန်တော့်ရဲ့သခင်နုမူ ကြေညာတဲ့နေ့မှာပဲ ကွန်မြူနစ်တွေက ကြေညာချက်တစ်စောင် ထွက်လာတယ်။ ယခုလက်ရှိ ဖဆပလခေါင်းဆောင်တွေနဲ့ မညီညွတ်နိုင်ဘူး၊ ညီညွတ်ချင်တဲ့ ဖဆပလငယ်သားတွေ ဒီခေါင်းဆောင်တွေကို မောင်းထုတ်ပြီး လာခဲ့ကြလို့ အတိအလင်းကြေညာနေပြီ။

ပြည်သူ့ရဲဘော်တွေဘက်က ကွန်မြူနစ်တွေနဲ့ စေ့စပ်ရမယ်လို့ ပြောတယ်။ ကွန်မြူနစ်တွေက လက်ရှိဖဆပလခေါင်းဆောင်တွေနဲ့ မညီညွတ်နိုင်ဘူးလို့ပြောတယ်။ ဒီလိုအခြေအနေမှာ ပြည်သူ့ရဲဘော်တွေက ရှေ့ဆက်ပြီး စေ့စပ်ချင်သေးရင်တော့ ကျွန်တော်လည်း မပြောတတ်တော့ဘူး။

ပြည်သူ့ရဲဘော်တွေက ကွန်မြူနစ်နဲ့ စေ့စပ်ချင်တယ်ဆိုတာ ခုမေလမှ မဟုတ်ဘူး။ မတ်လထဲက စေ့စပ်ချင်နေတာ။

ပြည်သူ့ရဲဘော်တွေက ကွန်မြူနစ်တွေနဲ့ မတ်လ ၂၈ ရက်နေ့မှ စေ့စပ်ရေးဆွေးနွေးဖို့ ဒီမတိုင်မီ မတ်လ ၂၆-၂၇ ရက်တွေကလည်း စေ့စပ်ဖို့ပြောပေမယ့် ကွန်မြူနစ်တွေက အချိန်ကို ရွှေ့ရွှေ့လာခဲ့ကြတယ်။ မတ်လ ၂၈ ရက်နေ့ နံနက်ခြောက်နာရီအထိ မစောင့်ဘဲ

မတ်လ ၂၇ ရက် သန်းခေါင်ကျော် ၂၈ ရက်နေ့ နံနက်အကူး နှစ်နာရီလောက်မှ ကွန်မြူနစ်ပါတီရုံးကို ဝိုင်းပြီးဖမ်းလို့ ကွန်မြူနစ်တွေ တောခိုရတယ်လို့ပြောပါတယ် ဟု သခင်နုက ရှင်းပြသည်။

ပိုမိုရှင်းပြရလျှင် ရှည်နေမည်။ ကျမ်းလေးနေမည်စိုး၍ ဤစာအုပ်တွင် မရေးလိုတော့ပါ။ မြန်မာနိုင်ငံ ပြည်သူ့လွှတ်တော်နှင့် ပြည်သူလူထုကို ဤအချက်များ တင်ပြခဲ့ပြီးကြောင်း ကျွန်တော် မြန်မာနိုင်ငံတွင်မရှိမီ ဖြစ်ရပ်များကို ကျွန်တော်ပြန်ရောက်သောအခါ ရရှိသောစာရွက်စာတမ်းများဖတ်၍ သိခဲ့ခြင်းဖြစ်ရာ ကာကွယ်ရေးနှင့်ပတ်သက်ပြီး အချုပ်အခြာအာဏာပိုင်သော နိုင်ငံတို့တွင် မိမိသဘောအတိုင်း လုပ်နိုင်သည့် အချက်ငါးချက်ကို သခင်နုက ဆက်လက်ရှင်းပြရာ -

၁။ မိမိသဘောကျသော နိုင်ငံနှင့် ကာကွယ်ရေးစာချုပ်ကို လွတ်လပ်စွာ ချုပ်ဆိုနိုင်ရမယ်။

၂။ မိမိကြိုက်တဲ့နိုင်ငံက လက်နက်ကို လွတ်လပ်စွာ ဝယ်ယူနိုင်ရမယ်။

၃။ စစ်ကြေညာတဲ့ကိစ္စတွင်ဖြစ်စေ၊ စင်ပြေငြိမ်းတဲ့ကိစ္စတွင် ဖြစ်စေ မိမိနိုင်ငံအစိုးရသဘောကျ လွတ်လပ်စွာ လုပ်နိုင် ရမယ်။

၄။ မိမိအစိုးရ သဘောမတူဘဲ စစ်တိုက်နေတဲ့ နိုင်ငံထဲက မည်သည့်နိုင်ငံကမျှ သူတို့ရဲ့ ကြည်းတပ်၊ ရေတပ်၊ လေတပ်တွေကို မိမိနိုင်ငံပေါ်က ဖြတ်သန်းမသွားအောင် တားဆီးနိုင်ရမယ်။

၅။ စစ်ပညာသင်ပေးဖို့အတွက် စစ်ပညာသင်အဖွဲ့များကိုလည်း မိမိကြိုက်တဲ့နိုင်ငံက ခေါ်ယူနိုင်ရမယ် ဟူ၍ သတ်မှတ်ချက်ရှိပေသည်။

နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံဟာ ကာကွယ်ရေးမှာ လွတ်လပ်တယ်ဆိုတဲ့ ကာကွယ်ရေးလွတ်လပ်ခွင့်ဆိုတာ ဒီထက်ပိုမရှိနိုင်ပါဘူးလို့သာ ကျွန်တော်

သုံးသပ်မိပါသည်။ သို့သော် ထိုစဉ်က ကွန်မြူနစ်တို့သည် မြန်မာ-ဗြိတိသျှ ချုပ်ဆိုသော နု-အက်တလီစာချုပ်တွင် ကာကွယ်ရေးမှာ လွတ်လပ်မှု မရှိဟူ၍ အော်မြဲအော်ခဲ့ကြ၏။

ကျွန်တော်၏အမြင်ကိုပြောရပါမူ လွတ်လပ်ပြီးစ မြန်မာနိုင်ငံတွင် နိုင်ငံအတွက် လုပ်ရန်လုပ်ငန်းတွေ များစွာရှိနေပါသည်။ အထူးသဖြင့် စစ်ဒဏ်နှစ်ကြိမ်ခံခဲ့ရသောကြောင့် ပျက်စီးယိုယွင်းနေသော စီးပွားရေး ပြန်လည်ထူထောင်ရမည့်လုပ်ငန်းများ၊ စစ်ကြောင့် မစိုက်ပျိုးနိုင်၍ ကောသွားသော လယ်မြေတို့ကို ပြန်လည်ဖော်ထုတ်ရေးလုပ်ငန်းများ၊ ပညာသင်ကြားရေးနှင့်ပတ်သက်သော လုပ်ငန်းများအားလုံး ထူထောင် ရန်ရှိနေပေသည်။ လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေး၊ ကျန်းမာရေး၊ ယဉ်ကျေးမှု စသဖြင့် မြန်မြန်လုပ်ရမည့်အလုပ်၊ တဖြည်းဖြည်း လုပ်ယူရမည့်အလုပ် တို့ရှိနေကြ၏။ ကွန်မြူနစ်တို့သည် ဤလုပ်ငန်းတို့ကို ကွန်မြူနစ်ဝါဒအရ လုပ်မှသာ အောင်မြင်မည်။ ကွန်မြူနစ်နိုင်ငံတို့နှင့် ဆက်သွယ်ပူးပေါင်း မှသာ လုပ်ငန်းအောင်မြင်မည်ဟု ဂိုဏ်းဂဏစိတ်ထားဖြင့် စွဲမှတ် ယုံကြည်နေကြသည်။

ထိုစဉ်က မြန်မာနိုင်ငံမှာ ပူပူနွေးနွေး လွတ်လပ်ရေး အခါလည်သား လွတ်လပ်ရေးသူငယ်ဘဝဖြင့် ကမ္ဘာကိုမျှော်ကြည့်ပြီး လေ့လာနေရသော အချိန် ဖြစ်ပေသည်။ ကွန်မြူနစ်တို့ မတွေးမိသည်မှာ ကွန်မြူနစ်ပဂေးကြီး ဖြစ်သူ ရုရှားခေါင်းဆောင်ကြီး စတာလင်က အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု ရီပတ်ပလီကန်ပါတီဝင် ဟာရိုစတက်ဆင်နဲ့တွေ့သောအခါ စတာလင်ကို စတက်ဆင်က "စီးပွားရေးစီမံကိန်းတွေ ဆိုရှယ်လစ်စနစ်အရ စုပေါင်း လုပ်ကိုင်ကြတဲ့ လုပ်ငန်းတွေနဲ့ ပြည့်နေတဲ့ ရုရှားဟာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ကူးသန်းရောင်းဝယ်ခွင့်နဲ့ပြည့်နေတဲ့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ကူးသန်း ရောင်းဝယ်နိုင်ခွင့်နဲ့ ဥပဒေအရထူထောင်ထားတဲ့ အရင်းရှင်စနစ်ကြီး ထွန်းကားနေတဲ့ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုနဲ့ ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုတည်းမှာ

ငြိမ်းချမ်းသာယာစွာ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ပေါင်းသင်းဆက်ဆံနိုင်ပဲ့မလား" လို့ မေးလိုက်တော့ စတာလင်က -

"အမှန်ပဲ၊ ဒီနှစ်နိုင်ငံ ငြိမ်းချမ်းစွာပေါင်းနိုင်ပါတယ်။ ပူးပေါင်း ဆောင်ရွက်ရေးအတွက် နိုင်ငံနှစ်နိုင်ငံရဲ့ ကွဲပြားခြားနားချက်ဟာ အရေးမကြီးပါဘူး" လို့ ပြောခဲ့တယ်ဟု ၁၉၄၈ ခုနှစ်၊ မေလအတွင်းက ကမ္ဘာ့သတင်းတွေမှာ ဖော်ပြခဲ့တာတွေ့ရှိပါသည်။ ဝါဒသဘောထား မတူသော်လည်း တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေး စတာတွေ လုပ်လို့ရတာကို စတာလင်က အရှည်ကြီးပြောခဲ့ပါသေးသည်။ သူတို့နဲ့ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု စစ်မဖြစ်ဘူးကြောင်း၊ ဝါဒမတူကြောင်း၊ သို့သော် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးမှာ ပူးတွဲတိုက်ခဲ့ကြောင်းတွေ ပြောခဲ့ပါ သေးသည်။

ကျွန်တော် ထပ်ပြောချင်သောအကြောင်းမှာ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ရှိစဉ်က ပြောခဲ့သောစကား ဖြစ်လေသည်။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးပြီးခါနီးလေးမှာပင် ရုရှားသည် ဂျပန်အား စစ်ကြေညာပြီး ယခင်က ဂျပန်ပိုင်ခဲ့သော မန်ချူးရီးယားကျွန်းဆွယ်သို့ ဝင်တိုက်ခဲ့၏။ ထိုသတင်းကို ထိုစဉ်က ထုတ်ဝေသော မြန်မာသတင်းစာ တစ်စောင်တွင် "၁၉၀၅ ခုနှစ်က ဂျပန်ကို ရုရှားတို့ စစ်ရှုံးခဲ့ခြင်းကို ဂလဲ့စားချေခြင်း" လို့ ရေးခဲ့ရာ ထိုသို့ ရေးရပါမည်လားဟူ၍ မြန်မာ ကွန်မြူနစ်ခေါင်းဆောင်တို့က ဆတ်ဆတ်ခါနာကြ၏။

တိုက်တာသည် တိုက်တာပဲဖြစ်၏။

မြန်မာကွန်မြူနစ်တို့က "ဝါဒအရ တိုက်ရတာကို ကလဲ့စားချေ တယ်လို့ ရေးရလား" ဟူ၍ မကျေမနပ်ပြောခဲ့ကြ၏။ ထိုသတင်းပါပြီး နောက်နှစ်ရက်လောက်တွင် ရုရှားခေါင်းဆောင်ကြီး စတာလင်က "၁၉၀၅ ခုနှစ် ရုရှားတို့ ရှုံးခဲ့ရတာ၊ ခုမှပဲ ကလဲ့စားချေရတော့တယ်" ဟု ပြောသောစကားကို ကမ္ဘာ့သတင်းများက ဖော်ပြကြ၏။ ထိုအချက်ကို

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက မြန်မာကွန်မြူနစ်ခေါင်းဆောင်တို့အား "ဘယ့်နှယ်ဗျာ မြန်မာသတင်းစာကရေးတော့ ခင်ဗျားတို့က စိတ်ဆိုးတယ်။ ခုတော့ စတာလင်ကိုယ်တိုင်က ပြောနေပါရောလား" ဟု မေးလိုက်သည်။ ထိုအခါတွင် မြန်မာကွန်မြူနစ်ခေါင်းဆောင်တို့က -

"တယ်ခက်တာပဲဗျာ" ဟုပြောကြောင်း ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ပြော၍ မှတ်ခဲ့ရပါသည်။ ၁၉၄၅ ခုနှစ်က ဖြစ်ပါ၏။

ကျွန်တော်သည် သခင်စိုးတပည့်ဖြစ်ခဲ့၏။ သို့သော် သခင်စိုး၏ ဘာသာရေးနှင့်ပတ်သက်သော သဘောထား၊ အချို့နေရာတွင် သူ့သဘောနှင့်သူ ထင်ရာလုပ်ခြင်းများ၊ တော်လှန်ရေးလုပ်မည့်ဆဲဆဲမှာပင် လက်ရှိတပ်မတော်ကို ဖျက်သိမ်းပြီး ကွန်မြူနစ်ဝါဒသက်ဝင်သောတပ်မတော်ကို ဖွဲ့စည်းရန်ပြောသည့် သဘောထားများကြောင့်ပင် သခင်စိုးထံမှ ခွဲခွာခဲ့၏။ ကျွန်တော် ခွဲခွာ၍ သခင်စိုး ဘယ်သို့ သဘောထားသည်ကို ကျွန်တော် မသိပါ။ နောင်နှစ်ပေါင်းများစွာကြာသောအခါ သခင်စိုးက သူ မှားပါကြောင်း စာရေးပြီး ကျွန်တော့်ကို ပေးခဲ့ပါသည်။ ဤကား ကွန်မြူနစ်ပါတီဝင် ဗမာပြည်က သူတို့၏ အခြေမခိုင်မာမှုကို ကြားဖြတ်ပြောရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းရှိစဉ်ကပင် လက်ဝဲညီညွတ်ရေးဖွဲ့မည်။ ထိုအဖွဲ့တွင် ကျွန်တော် ပါဝင်ဆောင်ရွက်ရမည်ဟု သိထား၏။ ပြည်သူ့ရဲဘော်တပ်ဖွဲ့တွင် သင်တန်းပေးရန် ဗိုလ်စိန်မှန်က ခေါ်သည်ကိုပင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက ခွင့်မပြုခဲ့။ အလားတူပင် ဦးဗဆွေက ဆိုရှယ်လစ်ပါတီတွင် ပါဝင်ရန် ပြောပါသော်လည်း ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက ခွင့်မပြု၍ နိုင်ငံရေးတာဝန်အနေဖြင့် ဘာမှ ဟုတ်တိပတ်တိ ရှိသူ မဟုတ်ခဲ့ပါ။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ကျဆုံးပြီးနောက်တွင် လွတ်လပ်ရေးရသည့်နေ့၊ လွတ်လပ်ရေးအရသာ ဘာမှန်းမသိခင်မှာပင် ဗီယက်နမ်သို့ ထွက်ခဲ့ရ၏။ မြန်မာနိုင်ငံသို့ ပြန်ရောက်သောအခါတွင် ဦးဗဆွေက လက်ဝဲ

ညီညွတ်ရေးလုပ်မယ်ဆိုရင် လက်ဝဲစာပေတွေဖြန့်ရမှာ။ မင်း အဲဒီအလုပ်လုပ်ဟု တာဝန်ပေးပြန်၍ ပြည်သူ့စာပေကော်မတီတွင် ပါဝင်ခဲ့ရ၏။ စာအုပ်တွေ ရေးရ၊ စာတန်းတွေ ရေးရ၊ စာအုပ်တွေ ဝယ်ရ၊ ဖတ်ရ၊ ဖတ်ပြီးမှ ဝယ်၊ ဘာသာပြန်နှင့် . . .

ဟော. . . ယခုခါတွင် ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ်ကြီးအနေဖြင့် ဥက္ကဋ္ဌ သခင်နု (ဝန်ကြီးချုပ်လည်းဖြစ်သူ) ၏ မူ ၁၄ ချက်ရှင်းရန်ဟူသော အကြောင်းဖြင့် ကျွန်တော့်အား ၁၉၄၈ ခုနှစ်၊ ဇွန်လအတွင်း အထက်မြန်မာနိုင်ငံသို့ ပို့လိုက်ပြန်သည်။ ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ် အထက်ဗမာပြည်တိုင်းမှူး ဗိုလ်အေးမောင်နှင့်အတူ၊ ဗိုလ်အေးမောင်၏ ဦးဆောင်မှုအောက်တွင် တာဝန်ယူခဲ့ရပါသည်။ ၁၉၄၈ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလက ဗီယက်နမ်သို့ ထွက်ခဲ့၏။ ဤခရီးက မေလတွင် ပြန်ရောက်၏။ရောက်ပြီး မကြာမီပင် မေလအတွင်း သခင်နုမူ ရှင်းရန် မြန်မာနိုင်ငံအတွင်း ခရီးထွက်ရပြန်ပြီ။

ရွှေဘို၊ ကသာ၊ မြစ်ကြီးနား၊ မိုးကောင်း၊ မိုးညှင်း၊ ဝန်းသို၊ ကောလင်း၊ မန္တလေး၊ ဗန်းမော်၊ ရွှေကျင်အစရှိသော မြို့တို့ပါရောက်ခဲ့၏။ နု-မူ ၁၄ ချက်ကိုရှင်းရာတွင် လက်ဝဲညီညွတ်ရေးလုပ်ငန်းစဉ်အနေဖြင့် မဟုတ်ဘဲ အမျိုးသားရေးလုပ်ငန်းစဉ်အဖြစ် ရှင်းကြရပါသည်။ ဤသို့ ရှင်းရန် ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ်က လုပ်ငန်းစဉ်အနေအဖြစ် ချပေးခဲ့ပါသည်။

နိုင်ငံရေးသိပ္ပံသဘောတရားအရဆိုလျှင် တိုင်းပြည်တာဝန်ကို ရယူသော အာဏာရအဖွဲ့အစည်းဖြစ်စေ၊ အာဏာရရန်အလားအလာရှိသော အဖွဲ့အစည်းဖြစ်စေ မိမိတို့၏မူဝါဒကို ဖော်ဆောင်ကြရာတွင် ဂိုဏ်းဂဏလက္ခဏာပါသော ပါတီမူဝါဒဖြင့် ဖော်ပြရရိုးမရှိစေဘဲ တစ်မျိုးသားလုံးနှင့်သက်ဆိုင်သော တစ်နိုင်ငံလုံးနှင့်သက်ဆိုင်သော တိုင်းရင်းသားပြည်သူအားလုံးနှင့်သက်ဆိုင်သော မူဝါဒမျိုးဖြင့်သာ တင်ပြရမည်၊ ဖော်ပြရမည်၊ ဆောင်ရွက်ရမည်ဟူ၍ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက ကျွန်တော်တို့လူငယ်ကေဒါများကို ဩဝါဒပေးလေ့ရှိခဲ့သည်။

ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ်သည် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းဩဝါဒနှင့်လျော်ညီစွာ ခံယူထားသည်ကို တွေ့သိရသောအခါ ကျွန်တော်တို့ အလွန်ကျေနပ်ကြပါသည်။

မာ့က်စ်ဝါဒကျမ်းငယ်တစ်အုပ်ကို ဘာသာပြန်ခဲ့ဖူးသော ကျွန်တော်တို့၏ ရှင်းလင်းရေးအဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ဗိုလ်အေးမောင်သည်လည်း ထိုကဲ့သို့ ခံယူထားသည့်အတွက် ကျွန်တော် ကျေနပ်ရသည်။

ဤကဲ့သို့ အမျိုးသားလုပ်ငန်းစဉ်ကို ရှင်းလင်းခဲ့ရသည်ကို ကျွန်တော်ကျေနပ်မိ၏။ အများပြည်သူများက လက်ခံကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ အများပြည်သူက လက်ခံကြသည်ကို ကျွန်တော်တို့ အနီးကပ်လေ့လာကြည့်သောအခါ ကျွန်တော်သိခဲ့ရသည်မှာ လူထုသည် ခရီးလမ်းပန်းလွယ်ကူစွာသွားရသည်ကို ကြိုက်သည်။ ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားရာတွင် အနှောင့်အယှက်ကင်းသည်ကို နှစ်ခြိုက်ကြသည်။ အချုပ်ကိုပြောရလျှင် နိုင်ငံအေးချမ်းသာယာမှုကို နှစ်သက်ကျေနပ်ကြောင်း တွေ့သိခဲ့ရပါသည်။ တိုင်းပြည်တွင် ဆူပူမှုကို မလိုလားကြောင်း တွေ့ခဲ့ရ၏။

ဤအကြောင်းများကို ဗိုလ်အေးမောင်က ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ်သို့ အစီရင်ခံလိုက်ပါသည်။

ထိုစဉ်က ကျွန်တော်မှတ်မိသမျှ ပြန်လည်ဖော်ပြရသော် တော်လှန်ရေးကာလက လွတ်လပ်ရေးသည် ပထမ၊ ဒီမိုကရေစီရေးသည် ဒုတိယ၊ ဆိုရှယ်လစ်ရေးသည် တတိယဟူ၍ ရည်မှန်းထားခဲ့၏။ အောင်ဆန်း-အက်တလီစာချုပ်ကို မချုပ်ဆိုမီကပင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက အကောင်းဆုံးကို မျှော်လင့်ထားကြ၊ အဆိုးကို ရင်ဆိုင်ဖို့ပြင်ထားဟု စကားနှစ်ခွ ပြောခဲ့၏။

ကျွန်တော် သရက်ချောင်းတွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းပြောသမျှ နားထောင်ခဲ့ရာ ဗြိတိသျှတို့ စစ်ပင်ပန်းနေပြီ၊ ကိုလိုနီတို့အတွက် အခွင့်အရေးသာနေပြီ။ လွတ်လပ်ရေးရရှိရန် ဖြစ်နိုင်ချေများသည့်သဘော၊ မတိုက်ဘဲနှင့်ရနိုင်သည့်အဘောကို ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက ကမ္ဘာ့နိုင်ငံရေးနှင့်ပတ်သက်ပြီး ရှင်းပြရာတွင် ထည့်သွင်းပြောခဲ့၏။

ဂဠုန်ဦးစော၊ သခင်ဗစိန်တို့ကလည်း လွတ်လပ်ရေးကို အလွယ်နှင့်အေးအေးနှင့်မရနိုင်ဟု ထင်ထားပုံရ၏။ ဗိုလ်ချုပ်က လွတ်လပ်ရေးနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဗြိတိသျှတို့ကမပြောလျှင် ဖဆပလအစိုးရနုတ်ထွက်မည်ဟု ရာဇသံပေးထားရာ ဗြိတိသျှအစိုးရ မလိုက်လျော၍ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း အစိုးရက နုတ်ထွက်ခဲ့သော် ဦးစောတို့လူစုသည် အာဏာရလိမ့်မည်ဟု ထင်နေဟန်တူပါသည်။

ကွန်မြူနစ်တို့ဘက်ကမူ သူတို့၏ ဒုတိယကွန်ဂရက်တွင် စစ်နိုင်သူက ကျင်းပသည့် ကွန်ဂရက်ဟု ပြောခဲ့၏။ အမှန်က တိုက်ကြတာတပ်မတော်ဖြစ်ပါသည်။ ကွန်မြူနစ်တို့က လွတ်လပ်ရေးကို တိုက်မှရမည်ဟု ယုံကြည်ထား၏။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက စစ်မတိုက်ဘဲနှင့်လွတ်လပ်ရေးရမည်ကို သိကြသော ကွန်မြူနစ်တို့သည် သူတို့၏အယူအစွဲကို မစွန့်ကြ၊ ကွန်မြူနစ်တို့ ယုံကြည်ထားသည်မှာ ဆိုရှယ်လစ်နိုင်ငံထူထောင်ရာတွင် တော်လှန်ရေးလမ်းတစ်လမ်းသာရှိသည်ဟု စွဲမြဲစွာခံယူထားသည်။

ထိုခံယူချက်ကို ထောက်ခံသည့် အကြောင်းတစ်ချက်မှာ ဂိုရှယ်ယူခဲ့သော အိန္ဒိယပြည်မှပါလာသည့်လမ်းစဉ် ဖြစ်သည်။

ထိုလမ်းစဉ်၏အဆိုအရ ဖဆပလအစိုးရကို တိုက်ပြီး ကွန်မြူနစ်ပါတီ အစိုးရတက်ရေးအတွက် ဖဆပလအစိုးရကို သစ္စာဖောက်၊ အချောင်သမား၊ အင်္ဂလိပ်၊ အမေရိကန်လက်ကိုင်တုတ်ဟု ကြိမ်ဖန်များစွာ ဆဲခဲ့၏။

ပြည်တွင်းစစ်လမ်းစဉ်ကို ပေါလစ်ဗျူရိုအဖွဲ့၊ ကွန်မြူနစ်ပါတီဗဟိုကော်မတီ၊ နယ်ကိုယ်စားလှယ်များပါသော တိုးချဲ့ဗဟိုကော်မတီပျဉ်းမနားတွင် ကျင်းပသည့် စတုတ္ထအကြိမ် ပါတီညီလာခံ ဤသို့လျှင် လေးကြိမ်တိုင်တိုင် ပြည်တွင်းစစ်လမ်းစဉ်ကို အတည်ပြုခဲ့ကြ၏။

သခင်သန်းထွန်းက ဗားကရာချောက်ကို ဆိုရှယ်လစ်အရိုးနဲ့ဖို့ပစ်မည်။ ပြည်တွင်းစစ်၏အစ မတ်လတွင် အထွေထွေသပိတ်ကြီး

မှောက်မည်။ မှောက်ရမည်ဟု ဂိုရှယ်က အဆိုပြုတိုက်တွန်းကြောင်း ကျွန်တော် ကြားရ၏။ သပိတ်မှောက်ပြီး နှစ်လခွဲအတွင်း အာဏာသိမ်းရမည်ဟု ပေါလစ်ဗျူရိုက အမိန့်ထုတ်၏ဟူ၍လည်း သိရပါသည်။

ပြည်သူ့ရဲဘော်များက ကွန်မြူနစ်နှင့်စေ့စပ်လိုလှ၏။ သူတို့က ကြားဝင်စေ့စပ်ပေးမည်ဟု မတ်လ ၂၅ ရက်ကပင် ပြောခဲ့၏။ ကွန်မြူနစ်တွေက တွေ့ဆုံဖို့အချိန်ကိုရွှေ့ပြီး သူတို့ အာဏာရရေးအတွက် လက်နက်ကိုင်ဆူပူမှုလမ်းစဉ်ကို လက်ခံခဲ့ကြလေပြီ။

အမှန်မှာ ဆိုရှယ်လစ်နိုင်ငံထူထောင်ရေးအတွက် တော်လှန်ရေးလမ်းစဉ်သည် တစ်လမ်းတည်းမဟုတ်ပါဟူသော အချက်ကို ကွန်မြူနစ်တို့ မေ့လျော့နေပါသလား၊ လျစ်လျူရှုထားပါသလား။

ဗြိတိသျှလေဘာပါတီခေါင်းဆောင်တစ်ဦးဖြစ်သူ မာ့က်စ်ဝါဒကို ခံယူလိုလားသည့် ဟာရိုးလပ်စကီးက စတာလင်နှင့်စကားပြောရာတွင် စတာလင်က -

"ဆိုရှယ်လစ်နိုင်ငံထူထောင်ဖို့အတွက် လမ်းနှစ်မျိုးရှိပါတယ်။ တစ်မျိုးက ရုရှားလမ်းစဉ်၊ တစ်မျိုးက ဗြိတိသျှလမ်းစဉ်" ဟူ၍ ပြောထား၏။ ထိုခေတ်က အနောက်တိုင်းသတင်းစာတွေတွင် ဤအတိုင်း ဖော်ပြခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ဤအချက်ကို စဉ်းစားရင်း ကွန်မြူနစ်တို့သည် စတာလင်၏စကားကို တကယ်ပင် မသိ၍လား၊ မသိဟန်ဆောင်တာလားတော့မသိ၊ ပြည်သူတို့လိုချင်သော နိုင်ငံအေးငြိမ်းသာယာရေးကို မျက်ကွယ်ပြုပြီး လက်နက်ကိုင်လမ်းစဉ်သို့ လိုက်ခဲ့လေပြီတည်း။

လက်ဝဲကောင်စီ

၁၉၄၈ ခုနှစ်၊ ဇွန်လယ်လောက်တွင် ကျွန်တော်သည် ရန်ကုန်မြို့ ပြန်ရောက်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်တာဝန်ဖြစ်သော ပြည်သူ့စာပေကော်မတီအလုပ်တွေကို ဆက်လုပ်နေပါသည်။

ဤသို့လုပ်နေဆဲမှာပင် ကျွန်တော့်ပတ်ဝန်းကျင်တွင် နိုင်ငံရေးလှုပ်ရှားမှုလိုင်းဂယက်တို့ ပေါ်ထွက်လျက်ရှိပေသည်။ ဤလိုင်းဂယက်တို့မှာ နု- မူ ၁၄ ချက်ထွက်ပေါ်ပြီးနောက် ပေါ်ထွက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သခင်နု၏ မူ ၁၄ ချက်ကို ပြည်သူ့ရဲဘော်တပ်ဖွဲ့က သဘောတူမလိုလိုဖြစ်ပြီးမှ တကယ်လက်မှတ်ထိုးမည့်နေ့တွင် ပြည်သူ့ရဲဘော်တို့က ထိုမူကို သူတို့ သဘောမတူသလိုလိုလုပ်ပြီး ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ်အတွင်းမှာ နေရင်းပင် ဖဆပလကို အတိုက်အခံလုပ်လျက်ရှိသည်။ အထူးသဖြင့် ဖဆပလတွင်ကျန်ရစ်သည့် ဆိုရှယ်လစ်ပါတီနှင့် သဘောထား ကွဲလာကြသည်။

ပြည်တွင်းငြိမ်းချမ်းရေးရရန် လက်ဝဲသမားများ ညီညွတ်ရမည်ဟူ၍ ထိုခေတ်က နိုင်ငံရေးသမားတို့ ယုံကြည်ကြသည့်အတိုင်း နိုင်ငံတော်ဝန်ကြီးချုပ်သခင်နုက လက်ဝဲကော်မတီဖွဲ့ရန် မူသုံးချက်ချခဲ့၏။ ထိုမူမှာ -

(က) **ယခုချမှတ်သောလုပ်ငန်းစဉ်ကို လက်တွေ့အလုပ်ဖြစ်ရေးအတွက် လှုံ့ဆော်ရေး၊ စည်းရုံးရေး၊ တိုက်ရေး စသည်များကို ကြီးကြပ်ဆောင်ရွက်ရန်။**

(ခ) **မာ့က်စ်လီနင်ဝါဒကို လိုက်နာကျင့်သုံးသော လက်ဝဲသမားတို့သည် တစ်လုံးတစ်စည်း တစ်ပါတီတည်း ဖြစ်ရမည်ဖြစ်ရာ လုပ်ငန်းစဉ်သတ်မှတ်ခြင်း စည်းမျဉ်းရေးခြင်း ပြင်ဆင်မှုအဝဝပြုခြင်း စသည်များကို ဆောင်ရွက်ရန်။**

(ဂ) **မာ့က်စ်လီနင်ဝါဒလေ့လာခြင်း ဆွေးနွေးခြင်း၊ ဝါဒဖြန့်ခြင်း စသည်တို့ကို ဆောင်ရွက်ရန်။**

ထိုလက်ဝဲကောင်စီ ပါဝင်ရမည့်သူများမှာ ပါတီအလိုက် အစုအလိုက် မဟုတ်။ အရည်အချင်းအလိုက် ဖြစ်ရမည်ဟူ၍ လက်ဝဲကောင်စီကို ဖွဲ့ရမည့်အချိန်တွင် ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ်ဥက္ကဋ္ဌသခင်နုက ကြားနေပုဂ္ဂိုလ်အဖြစ် တင်ပြခဲ့၏။

ဆိုရှယ်လစ်ပါတီကလည်း သူတို့ပါတီကို ဖျက်သိမ်းရန်။

ပြည်သူ့ရဲဘော်များကလည်း တပ်ဖွဲ့ဖျက်သိမ်းပေးရန်။

ဦးသိန်းဖေ (နောင်အခါတွင် ဦးသိန်းဖေမြင့်) ကလည်း ပါတီတစ်ရပ် သီးသန့်ထောင်ရန် ရည်ရွယ်ချက်မရှိခဲ့သည်ကိုဖော်ပြရန် -

လက်ဝဲကောင်စီသည် တစ်ပါတည်း အမြန်ဆုံးဖြစ်မြောက်အောင် ကြိုးစားဆောင်ရွက်ရန်၊ ထိုသို့ ဆောင်ရွက်ရာတွင် သခင်နုက လက်ဝဲကောင်စီဖွဲ့ရာတွင် ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ်ကို မထိခိုက်စေရဟု သဘောထားတင်ပြခဲ့သည်ဟူ၍ လက်ဝဲကော်မတီဖွဲ့စည်းရေးအတွက် သခင်နု၏ သဘောထားကို ကျွန်တော်တို့ ကြားသိနေရပါသည်။

ဆိုရှယ်လစ်၊ ပြည်သူ့ရဲဘော် ပြည်တွင်းစစ်ဆန့်ကျင်သော ကွန်မြူနစ်များ၊ အလံနီပါတီနှင့် အခြားလက်ဝဲအင်အားစုများသည် ဤဆုံးဖြတ်ချက်များကို မူတည်၍ ညီညွတ်ကြလိမ့်မည်ဟု သခင်နုက မျှော်လင့်ကြောင်း သတင်းတွေ ထွက်နေပါသည်။

ထို့ပြင် ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီသည် ထိုစဉ်က ပြည်တွင်းစစ်ပြုနေပေရာ ထိုကွန်မြူနစ်ပါတီမှလည်းကောင်း၊ **ပြည်တွင်းစစ်လမ်းစဉ်ကို စွန့်လွှတ်လာသူများကိုလည်းကောင်း** အခြေအနေအရ ညီညွတ်ရေးလုပ်ငန်းကြီးအတွက် ပါဝင်မည်ဖြစ်ပါက လက်ခံရန်ဟူ၍လည်း သခင်နုက တင်ပြခဲ့သည်။

ဤနေရာတွင် ပြည်တွင်းစစ်လမ်းစဉ်ကို စွန့်လွှတ်လာသူများကိုလည်းကောင်း ဟူသော စကားရပ်မှာ ထိုစဉ်က ဝန်ကြီးချုပ်သခင်နု၏ မူ ၁၄ ချက်နှင့် ပတ်သက်ပြီး အချို့ပြည်သူ့ရဲဘော်တပ်ဖွဲ့တို့၏ လက်နက်ကိုင်ကာ တောခိုကြသူအချို့ ရှိနေသောကြောင့် ဤသို့ ကြေညာချက်တွင် ထည့်သွင်းဖော်ပြခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ထို့ပြင် ပြည်တွင်းစစ်ကို ဆက်လက်ဖန်တီးနေသူများနှင့် ပတ်သက်၍လည်း ဝန်ကြီးချုပ်သခင်နုက သူတို့တည်ဆောက်နေသည့် အမျိုးသားညီညွတ်ရေးနှင့် လက်ဝဲညီညွတ်ရေးကို နှောင့်ယှက်သူများအား

တညီတညွတ်တည်း တိုက်ခိုက်ချေမှုန်းသွားမည်ဟူ၍လည်း အသိပေးခဲ့ကြောင်း သတင်းကို ကျွန်တော်တို့ သိရပါသည်။ သတင်းစာများတွင် ထိုအချက်တွေ့ပါ၏။ ကျွန်တော်ကား ထိုကာလက လူငယ်တစ်ဦးသာဖြစ်ပေရာ ဝန်ကြီးချုပ်သခင်နု၊ ဦးဗဆွေ စသည့် ခေါင်းဆောင်တို့၏ လှုပ်ရှားမှုတွင် မပါဝင်နိုင်ခဲ့ပါ။

လက်ဝဲကောင်စီ ဖွဲ့စည်းရေးကြေညာချက်ကို မူလကပင် ဆိုရှယ်လစ်ပါတီ အလုပ်အမှုဆောင်အဖွဲ့၊ ပြည်သူ့ရဲဘော် အလုပ်အမှုဆောင်အဖွဲ့၊ သခင်နု၊ ဗိုလ်လကျ်ာ၊ ဦးအုန်း၊ ဦးသိန်းဖေတို့ တညီတညွတ်တည်း ပူးတွဲကြေညာမည်ဟူ၍လည်း ကျွန်တော်တို့ သိနေရသည်။

သခင်နု၊ ဆိုရှယ်လစ်ပါတီ၊ ပြည်သူ့ရဲဘော်တပ်ဖွဲ့၊ ဦးသိန်းဖေ စသည့် လက်ဝဲသမားများသည် ပြည်တွင်းစစ်ပြုနေသော ကွန်မြူနစ်ပါတီနှင့် ညီညွတ်ရေးအတွက် စေ့စပ်ဆွေးနွေးကြရန် ရည်ရွယ်ကြကြောင်း၊ ဤသို့ဖြင့် ပြည်တွင်းစစ် ရပ်စဲသွားလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ကြောင်းလည်း သိနေရပါသည်။

သို့သော် ပြည်သူ့ရဲဘော်တပ်ဖွဲ့သည် လက်ဝဲကောင်စီ ကြေညာချက်ထုတ်ရန် လက်မှတ်ရေးထိုးခါနီးမှပင် လက်ဝဲညီညွတ်ရေးမူကို သဘောတူမထားခဲ့သလိုလို ပြောလာကြသဖြင့် နောက်ပိုင်းတွင် ဆိုရှယ်လစ်ပါတီ၊ လက်ဝဲကောင်စီကို စိတ်ဝင်စားသူ စသည့် အားလုံးတို့ကိုယ်စား သခင်နုတစ်ယောက်တည်းက အခြားအဖွဲ့အစည်းများပါ လက်ခံလာအောင် လက်ဝဲကောင်စီမူကို ကြေညာလိုက်ရလေသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုမူကို နုငြိမ်းချမ်းရေးမူဟူ၍ အများက အသိအမှတ်ပြုလာရသည်။

ထိုနောက်တွင်ကား ပြည်သူ့ရဲဘော်တို့သည် သခင်နုက မေလအတွင်း ဖော်ပြခဲ့သော မူ ၁၄ ချက်ကို အသိအမှတ်မပြုခဲ့ချေ။ ပြည်သူ့ရဲဘော်တပ်ဖွဲ့က ကွန်မြူနစ်ပါတီကိုယ်စားလှယ်များကို ခေါ်ယူပြီး လုပ်ငန်းစဉ်အသစ်များ ရေးဆွဲရမည်။ ထိုလုပ်ငန်းစဉ်များသည် တရုတ်နှင့် အရှေ့ဥရောပဒီမိုကရေစီသစ်နိုင်ငံများ၏ လုပ်ငန်းစဉ်မျိုး

ဖြစ်ရမည်ဟုဆိုထားလေသည်။ သူတို့၏မူတွင် သခင်နုမူပါ လုပ်ငန်းစဉ်များမှာ မြန်မာနိုင်ငံနှင့်ကိုက်ညီသည်၊ မကိုက်ညီသည် လုပ်ထိုက် မလုပ်ထိုက်ဟူ၍ မပါရှိခဲ့ပေ။

ပြည်သူ့ရဲဘော်တို့၏မူကြောင့်ပင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ဖွဲ့စည်းခဲ့သော ပြည်သူ့ရဲဘော်တပ်ဖွဲ့သည် ရဲဘော်ဖြူ ရဲဘော်ဝါဟူ၍ နှစ်ပိုင်းကွဲရတော့သည်။ ဤနည်းအတူပင် ညီညွတ်ရေးလုပ်ငန်းစဉ်သည်လည်း လုပ်ရင်းပင် ကွဲကြရချေတော့သည်။

ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ်ကြီးတွင် မညီညွတ်မှု၊ တင်းမာမှုများရှိနေခြင်း၊ ကွန်မြူနစ်ပါတီ၏ ပုန်ကန်ထကြွမှုတို့ရှိနေစဉ်မှာပင် ကေအင်န်ဒီအိုမှ စောဘဦးကြီးနှင့်အဖွဲ့က အတော်တက်ကြွလာကြ၏။ **ကရင် တစ်ကျပ် ဗမာ တစ်ကျပ်**ဟူသော ကြွေးကြော်သံဖြင့် တန်းတူအခွင့်အရေးပေးရန် တောင်းဆိုလာကြသည်။ ကေအန်ယူသည် ကရင်လယ်မြေကိုမသိမ်းနှင့် တောင်းဆိုလာကြသည်။ ကေအင်န်ယူသည် ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံအတွင်းမှာပင် သီးခြားပြည်နယ် တောင်းဆိုလာသည်။

သခင်နုမူကို ကြေညာလိုက်ပြီး၊ မကြာမီပင် ဗြိတိသျှလေဘာတီ အစိုးရနိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီး မစ္စတာဘီဗင်က မြန်မာပြည်အပေါ် ထားခဲ့သော ဗြိတိသျှအစိုးရ၏သဘောထားကို ပြောင်းရလိမ့်မည်ဟု ခြိမ်းခြောက်သောစကားကိုလည်း သတင်းစာများမှတစ်ဆင့် ကျွန်တော်တို့ သိရပြန်သည်။

ထိုအတွင်းမှာပင် ဖဆပလအစိုးရနှင့် ကွန်မြူနစ်သူပုန်တို့ တိုက်နေကြသော ပြည်တွင်းစစ်ကို ရပ်စဲပြီး ကွန်မြူနစ်၊ ဆိုရှယ်လစ်၊ ပြည်သူ့ရဲဘော်ညီညွတ်ရေးကို ဆက်လက်အကောင်အထည်ဖော်လိုသော ခေါင်းဆောင်များသည် ညီညွတ်ရေးအတွက် လက်ဝဲကောင်စီ အမည်ဖြင့် (၁၆-၇-၄၈) တွင် ဖွဲ့စည်းလိုက်ကြသည်။

ပါဝင်သူများမှာ တပ်မတော်မှ -

ဗိုလ်ချုပ်နေဝင်း၊ ဗိုလ်ဇစိန်၊ ဗိုလ်ရဲထွဋ်၊ ဗိုလ်ထွန်းစိန် (ကရင်)၊ ဗိုလ်ဇေယျ၊ ပြည်သူ့ရဲဘော်တပ်ဖွဲ့မှ ဗိုလ်မျိုးအောင်၊ ဗိုလ်စိန်မှန်၊ ဗိုလ်မင်းခေါင်၊ ဗိုလ်လရောင်၊ ဗိုလ်ညွန့်မောင်၊ ဗိုလ်အောင်ညွန့်၊ ဗိုလ်ဖုန်းအောင်၊ ဆိုရှယ်လစ်ပါတီမှ ဦးလှမောင်၊ ဦးဗဆွေ၊ ဦးကျော်ငြိမ်း၊ သခင်တင်နှင့် ဗိုလ်အောင်ကြီး ကွန်မြူနစ်ပါတီမှ ဗိုလ်သိန်းတန်၊ ဗိုလ်အောင်မင်း၊ ဗိုလ်ရန်အောင်၊ အပြင်ပမှ ဦးသိန်းဖေ (နောင် ဦးသိန်းဖေမြင့်) တို့ ပါဝင်ပြီး ပထမအစည်းအဝေးကို အစုံအညီ တက်ရောက်ကြသည်။

(၂၃-၇-၁၉၄၈) အထိ ကိုးကြိမ်တိုင်တိုင် အစည်းအဝေး ကျင်းပကြ၏။ ညီညွတ်ရေးစာတမ်းကို ဆွေးနွေးအတည်ပြုကြ၏။

အဆိုပါ လက်ဝဲကောင်စီ၏ဥက္ကဋ္ဌမှာ ဗိုလ်ချုပ်နေဝင်းဖြစ်ပြီး အတွင်းရေးမှူးမှာ ဦးသိန်းဖေဖြစ်သည်။

အဆိုပါ လက်ဝဲကောင်စီမှ သဘောတူထားသော စာတမ်းကို ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီမှ လက်ခံလာနိုင်ရန် ဆွေးနွေးရေးအတွက် ဗိုလ်သိန်းတန်၊ ဗိုလ်အောင်မင်းနှင့် ဗိုလ်ရန်အောင်တို့အား တောတွင်းရှိ ဗမာပြည် ကွန်မြူနစ်ပါတီဌာနချုပ်သို့ စေလွှတ်ရန် ဆုံးဖြတ်ကြသည်။

ဖော်ပြခဲ့သော ဗိုလ်သိန်းတန်၊ ဗိုလ်ရန်အောင်၊ ဗိုလ်အောင်မင်းတို့မှာ ထောင်သွင်းအကျဉ်းကျခံနေရသူတွေဖြစ်ရာ လက်ဝဲညီညွတ်ရေးအတွက် ဆွေးနွေးနိုင်ရန် အစိုးရက လွှတ်ပေးလိုက်သည်။

လက်ဝဲကောင်စီ၏အစီအစဉ်ကို တောတွင်းရောက် ကွန်မြူနစ်တို့ လက်ခံနိုင်ရန် ဆွေးနွေးရေးအတွက် ဗိုလ်သိန်းတန်၊ ဗိုလ်ရန်အောင်၊ ဗိုလ်အောင်မင်းတို့နှင့် ဦးစွာဆွေးနွေးဖို့ လိုအပ်လျက်ရှိ၏။ ထိုသုံးဦးသားတို့မှာ အင်းစိန်ထောင်တွင် မတရားသင်းဥပဒေအရ အကျဉ်းကျခံနေရသည်။ သူတို့ကိုဆွေးနွေးရန် လက်ဝဲကောင်စီက စေလွှတ်ရာတွင် မြန်အောင်သခင်ချစ်မောင်နှင့် ကျွန်တော်တို့ အင်းစိန်ထောင်တွင်းသို့ သွားကြရသည်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ကြီးက ခေါင်းဆောင်အဖြစ် သွားခဲ့၏။

ထိုစဉ် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ကြီးသည် တပ်မတော်ဝန်ထမ်းမဟုတ်ပါ။ ဗမာပြည်ဆိုရှယ်လစ်ပါတီ၏ တွဲဖက်အထွေထွေအတွင်းရေးမှူး ဖြစ်လေသည်။ တိုင်းပြုပြည်ပြု ပြည်သူ့လွှတ်တော်အမတ်၊ လက်ဝဲကောင်စီ ဖွဲ့စည်းရာတွင် အရေးပါလာသောသူဖြစ်ပါသည်။

စင်စစ် ကျွန်တော်သည် ဖော်ပြခဲ့သော တွေ့ဆုံဆွေးနွေးပွဲတွင် အရေးပါသူမဟုတ်ခဲ့ပါ။ ထောင်တွင်းရောက် ဗိုလ်သိန်းတန်ကို တွေ့လိုသောကြောင့် ပါသွားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

အင်းစိန်ထောင်အတွင်းသို့ရောက်လျှင် ဗိုလ်ရန်အောင်အား ဦးစွာသွားနှုတ်ဆက်ပါသည်။ နှုတ်ဆက်ရန် လက်ကိုကမ်းလိုက်သောအခါ ဗိုလ်ရန်အောင်က ခေါင်းရမ်းပြပြီး ကျွန်တော့်ကို နှုတ်ဆက်ရန် ငြင်းဆိုပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ကွန်မြူနစ်ပါတီကို သစ္စာဖောက်သည့် ဖဆပလလူဖြစ်သွားပြီဟု သူက ယုံကြည်နေဟန်တူပါသည်။

ဗိုလ်သိန်းတန်၊ ဗိုလ်အောင်မင်းတို့က အားရဝမ်းသာ နှုတ်ဆက်ကြပါသည်။

တောတွင်းရှိ ဗမာပြည် ကွန်မြူနစ်ပါတီကို ဆွေးနွေးရန် ဗိုလ်သိန်းတန်၊ ဗိုလ်ရန်အောင်၊ ဗိုလ်အောင်မင်းတို့အား လွှတ်ရန်ဖြစ်သော်လည်း ဗိုလ်ရန်အောင်တစ်ဦးတည်းသာ တောတွင်းသို့ ထွက်သွားဖြစ်၏။ ဗိုလ်အောင်မင်း၊ ဗိုလ်သိန်းတန်တို့ ဘာကြောင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြောင်း ကျွန်တော် မသိပါ။

ထိုအချိန်က ကျွန်တော်သည် ဝန်ကြီးချုပ်သခင်နု ခေါင်းဆောင်သော လက်ဝဲကောင်စီ၏လုပ်ငန်းတို့ အောင်မြင်လိမ့်မည်ဟူ၍ ယုံကြည်နေမိပါသည်။

သို့သော် တစ်ဖက်ကလည်း ပြည်သူ့ရဲဘော်တပ်ဖွဲ့ခေါင်းဆောင် အချို့၏မရှင်းမလင်းသော ပြောဆိုမှုများကို ကြားနေရသဖြင့် ပြည်သူ့ရဲဘော်တပ်ဖွဲ့၏ ရှေ့ရေးနှင့်ပတ်သက်ပြီး သို့လော သို့လောဟု တွေးနေမိခဲ့ပါသည်။

နုမူလုပ်ငန်းစဉ် ၁၄ ချက်ကို ရှင်းလင်းရန် မိုးကုတ်မြို့သို့ ရောက်ခဲ့စဉ်က ကျွန်တော့်စိတ်တွင် ထင့်နေသောခံစားမှုကြောင့် လိုရမယ်ရဆိုသလို မိုးကုတ်မြို့နယ် ပြည်သူ့ရဲဘော်ခေါင်းဆောင် ဗိုလ်စံလှအား -

"အကယ်၍များ ရန်ကုန်တွင် ပြည်သူ့ရဲဘော်တပ်ဖွဲ့က အခြေအနေတစ်စုံတစ်ရာ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သည်ရှိသော် မိုးကုတ်မြို့နယ် ပြည်သူ့ရဲဘော်တပ်ဖွဲ့အနေဖြင့် စိတ်လှုပ်ရှားမှုမရှိဘဲ မိုးကုတ်မြို့နယ် ပြည်သူ့ရဲဘော်တပ်ဖွဲ့နှင့် နားလည်မှုယူပြီး မိုးကုတ်မြို့နယ် ကာကွယ်ရေးတပ်ဖွဲ့အနေအထားဖြင့် ရပ်တည်နေကြပါ" ဟူ၍ မှာကြားခဲ့သည်။

ထိုစဉ်က မျက်မှောက်ပြုနေသော မြန်မာ့နိုင်ငံရေးအခြေအနေနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော်၏စိတ်တွင် သို့လော သို့လော ရှုပ်ထွေးနေခြင်း မရှိခဲ့ပါ။ လွတ်လပ်ရေးရပြီးသော မြန်မာနိုင်ငံတွင် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်၏ အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေးနှင့် ပြန်လည်ထူထောင်ရေးလုပ်ငန်းသည် ပဓာနအကျဆုံးလုပ်ငန်းကြီး ဖြစ်သည် ဟူ၍ ခံယူထားပါသည်။ ယင်းခံယူချက်အရ ဖဆပလအစိုးရအဖွဲ့၏ ဦးဆောင်ဦးစီးပြုလုပ်ဆောင်ရွက်မှုသည် အလိုလားအပ်ဆုံးဖြစ်သည်ဟူ၍ ကျွန်တော် ရိုးသားစွာ ခံယူခဲ့ပါသည်။

တိုင်းပြည်ငြိမ်းချမ်းရေးနှင့် ပြန်လည်ထူထောင်ရေးလုပ်ငန်းကို ကိုယ်စားပြုနိုင်သော ဖဆပလအစိုးရသည် အခက်အခဲများကို ကျော်လွှန်ကာ နောက်ဆုံးတွင် အောင်ပွဲခံနိုင်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် ရိုးသားစွာယုံကြည်နေမိပါသည်။ ထိုခံယူချက်ဖြင့်ပင် ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်အား ဆိုရှယ်လစ်ပါတီခေါင်းဆောင် ဦးဗဆွေပေးအပ်ခဲ့သော လက်ဝဲစာပေရေးသားခြင်းအလုပ်ကို ဆောင်ရွက်လျက်နေခဲ့ပါသည်။ ထိုအချိန်အတွင်းမှာပင် ဗမာပြည် ဆိုရှယ်လစ်ပါတီ၏ လက်ရုံးနှင့်တူသော ဗမာပြည် တောင်သူလယ်သမားအစည်းအရုံး (ဗတလစ) ဗမာပြည် အလုပ်သမားအစည်းအရုံး (တီယူစီဘီ) တို့အတွက် ရံဖန်ရံခါ ဆိုသလို သင်တန်းပေးခြင်းအလုပ်များ လုပ်ရပါသည်။

ဗတလစ၏ခေါင်းဆောင်များတွင် သခင်တင်က ဉက္ကဋ္ဌ၊ အထွေထွေ အတွင်းရေးမှူး သခင်ကျော်ဒွန်းဟု ကျွန်တော် ထင်ပါသည်။ ထိုစဉ်က ဗတလစရုံးတွင် သခင်ကျော်ဒွန်းက ရုံးထိုင်၏။

ဗမာနိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ အလုပ်သမားအစည်းအရုံး အထွေထွေ အတွင်းရေးမှူးမှာ ဦးလွင် (သခင်လွင်) ဖြစ်ပါသည်။

အဆိုပါ အစည်းအရုံးကြီးမှ အစည်းအရုံးဝင်များအတွက် ဆိုရှယ်လစ်ပါတီ အထွေထွေအတွင်းရေးမှူး ဦးဗဆွေက တာဝန်ပေးချက်အရ ကျွန်တော်က သင်တန်းပေးရပါသည်။ သင်တန်းတွင် ဒီမိုကရေစီသစ်သဘောတရားကို ပို့ချရပါသည်။

ဒီမိုကရေစီသစ်သဘောတရား၏ ဆိုလိုရင်းအချုပ်မှာ အလုပ်သမားလူတန်းစား ဦးဆောင်မှုပြုသော တောင်သူလယ်သမားအလွှာများ တောနေ မြို့နေဆင်းရဲသားနှင့် လူလတ်တန်းစားအလွှာများ၊ တိုင်းပြည်၏ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုကို ဆောင်ရွက်နိုင်စွမ်းရှိသော မျိုးချစ်ဓနရှင်များ၊ မျိုးချစ်ပညာတတ် အစုအဝေးများအားလုံး ပါဝင်သည့် ညွန့်ပေါင်းနိုင်ငံတော်အာဏာကို ထူထောင်သွားရမည်ဟူသော မူဝါဒပင် ဖြစ်သည်။

ထိုလုပ်ငန်းကို ပြည်သူအများစု၏ ထောက်ခံမှုကို ရရှိစေရန် မာ့က်စ်ဝါဒသမားများက ဆုတ်သာ တက်သာသောနည်းများဖြင့် ကျွမ်းကျင်လိမ္မာစွာ ဆောင်ရွက်သွားရမည်ဟူ၍ ဖြစ်ပေသည်။

ထိုသဘောတရားကို ပြောရသည်မှာ အလွန်သိမ်မွေ့လှသောကြောင့် ဂျပန်ခေတ်က မာ့က်စ်သဘောတရားကို ဟောရသည်ထက် ပိုမိုသိမ်မွေ့သည်။ မလွယ်ဟု ကျွန်တော် တွေ့ရပါသည်။ ကျွန်တော်နှင့် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ဖြစ်သူ သထုံ ကိုသိန်းမောင်သည် ပြည်သူ့စာပေ ကော်မတီလုပ်ငန်းများတွင် ပါဝင်သည့် ရောင်ခြည်သစ်ဂျာနယ်လုပ်ငန်းများကို အယ်ဒီတာချုပ်အဖြစ် လုပ်လျက်ရှိပါသည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် ကွန်မြူနစ်ပါတီမှ ထွက်ခဲ့ကြသူတွေဖြစ်ပြီး စိတ်သဘောထားခြင်း တိုက်ဆိုင်သူတွေ ဖြစ်ကြပါသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် နုမူကိုရှင်းရန် ခရီးထွက်ရပြန်ရာ ရွှေဘို၊ ကန့်ဘလူ၊ မိုးကုတ် စသော မြို့များသို့ပါ ရောက်ခဲ့၏။

ပြည်သူ့ရဲဘော်တပ်ဖွဲ့အတွင်းတွင် သခင်နုမူကို လက်မခံလိုသော ပြည်သူ့ရဲဘော်များက ဗမာပြည် ကွန်မြူနစ်ပါတီကိုယ်စားလှယ်များနှင့် ညှိနှိုင်းပြီးရေးဆွဲသော ရဲဘော်မူကို တင်ပြလာသည်။

နု-မူ၊ ရဲဘော်မူ ဟူ၍ သတင်းစာများတွင် ရေးကြသည်။

ထိုသို့သော စေ့စပ်မရသည့်အနေအထားတွင် လက်နက်ကိုင်ဆူပူအုံကြွနေသော ကွန်မြူနစ်တို့ကလည်း ရန်ကုန်သို့ မကြာမီ သိမ်းနိုင်မည်ဟူ၍ ကြွေးကြော်နေကြလေသည်။

နု-မူကို မထောက်ခံသော ပြည်သူ့ရဲဘော်တို့သည် ဖဆပလ အစိုးရကိုပါ သံသယဝင်လျက်ရှိသည်။ ထိုစဉ်က ဗမာ့တပ်မတော်၏ ဦးစီးချုပ်မှာ ဗိုလ်ချုပ်စမစ်ဒွန်းဖြစ်သည်။ လေတပ်ဦးစီးချုပ်မှာ ဗိုလ်ချုပ် စောရှီးရှိုး၊ ကြည်းတပ်တွင်လည်း ဘရစ်ဂေးဒီးယား စောကြာဒိုး စသူတွေ ရှိနေပေရာ ထိုသူတို့ကို နု-မူ မထောက်ခံသော ပြည်သူ့ရဲဘော်တို့က လက်ယာသမားများအဖြစ် ထင်နေကြသည်။

ဆိုရှယ်လစ်ပါတီဝင် ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးမှာ ထိုစဉ်က ဦးကျော်ငြိမ်း ဖြစ်ပေရာ ပြည်သူ့ရဲဘော်တို့ကို လက်နက်သိမ်းမည်ဟု ပြည်သူ့ရဲဘော်တွေက ထင်နေကြသည်။ (၁၃-၆-၁၉၄၈) တွင် အောင်ဆန်းကွင်း၌ နုမူ ၁၄ ချက်ကို ထောက်ခံလိုက်၏။ (၁၀-၇-၁၉၄၈) တွင် ပြည်သူ့ရဲဘော်အဖွဲ့သည် ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ် မှ နုတ်ထွက်လိုက်သည်။

ထိုတွင် ဖဆပလကိုထောက်ခံသော ပြည်သူ့ရဲဘော်၊ မထောက်ခံသော ပြည်သူ့ရဲဘော် ဟူ၍ နှစ်ခြမ်းကွဲသွား၏။ ဖဆပလကို မထောက်ခံသော ပြည်သူ့ရဲဘော်တို့ကို ရဲဘော်ဖြူဟု ကင်ပွန်းတပ်ကြ၏။ ဗိုလ်ဖိုးကွန်း၊ ဗိုလ်ထိန်လင်း၊ ဗိုလ်ထွန်းလင်းတို့ ခေါင်းဆောင်ကြ၏။

ဖဆပလတွင်ကျန်ခဲ့သော ပြည်သူ့ရဲဘော်တို့ကို ရဲဘော်ဝါဟူ၍ ကင်ပွန်းတပ်၏။ ဗိုလ်မှူးအောင် (ရဲဘော်သုံးကျိပ်)၊ ဗိုလ်စိန်မှန်တို့ ခေါင်းဆောင်ကြသည်။

ထိုသို့ မရှင်းမလင်းရှိနေဆဲမှာပင် အစိုးရနှင့် ကွန်မြူနစ်တို့ တိုက်နေသောစစ်ပွဲကို ရပ်စဲပြီး၊ ကွန်မြူနစ်၊ ဆိုရှယ်လစ်၊ ပြည်သူ့ရဲဘော်တို့ ညီညွတ်ရေးအတွက် ဆက်လက်ကြိုးပမ်းလိုသော လက်ဝဲကောင်စီဟူ၍ ပေါ်လာပြန်သည်။ (၁၆-၇-၁၉၄၈) တွင် ဖွဲ့စည်းလိုက်သောအဖွဲ့ဖြစ်သည်။

လက်ဝဲကောင်စီဟုအမည်ခံသော ထိုအဖွဲ့ကို ဗိုလ်ချုပ်နေဝင်း ခေါင်းဆောင်ခဲ့သည်။ (ထိုအချိန်က ဗိုလ်ချုပ်ကြီး မဟုတ်သေးပါ)

ကျွန်တော်တို့သည် နယ်တွင် နုမူ ၁၄ ချက်ကိစ္စရှင်းရင်း လက်ဝဲကောင်စီကိစ္စရှင်းရင်းပင် ဒုတိယလက်ဝဲကောင်စီက ပေါ်ဦးမည်။ ပေါ်လာမည်ဟူ၍ ဖြစ်နေစဉ်မှာပင် ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးဌာနမှ ပြည်သူ့ရဲဘော်တို့လက်တွင်ရှိသော လက်နက်တို့ကို သိမ်းမည်ဟူသော သတင်းစကားများကြောင့် (၁၆-၇-၁၉၄၈) တွင် ပြည်သူ့ရဲဘော်တို့ တောခိုကြတော့သည်။ ရဲဘော်ဖြူဟူ၍ အမည်တွင်လာသည်။ အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း လက်ဝဲကောင်စီဟူ၍ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သည်။

ဤအခြေအနေများကြောင့် ကျွန်တော်သည် ရန်ကုန်သို့ ပြန်လာခဲ့ပါသည်။ ပြည်သူ့စာပေကော်မတီအလုပ်တွေကို လုပ်ရင်း ဦးဗဆွေ တာဝန်ပေးသောစာအုပ်တွေကို ရေးနေလိုက်ပါသည်။

သတ္တမပိုင်း

မိုးသက်မုန်တိုင်း ရိုင်းစိုင်းပြင်းထန်

အမှန်ကတော့ ဤအခန်း၏ ခေါင်းစဉ်ငယ်ကို ဤစာလုံးလောက်နှင့် ရေးမပြချင်ပါ။ ဤထက် ပြင်းထန်သောစာလုံးတို့ကို ကျွန်တော် မရွေးတတ်၍ ဤစာလုံးကိုသုံးလိုက်ရပါသည်။ စာရေးဆရာ မြတ်ထန် ရေးသကဲ့သို့ တိုင်းပြည်ကနုနု . . . မုန်တိုင်းကထန်ထန်ဟု ရေးတာပင်လျှင် တကယ့်ဖြစ်ရပ်တို့ ကြမ်းတမ်းရိုင်းစိုင်းလွန်းလှပါသဖြင့် မလုံလောက်သေးဟု ကျွန်တော်ထင်မိ၏။

မဖြစ်စဘူး . . . ထူးခြားသောဖြစ်ရပ်ဆိုးကြီးတို့ကို ကျွန်တော်တို့ မျက်ဝါးထင်ထင်တွေ့ခဲ့လိုက်ရပါတော့သည်။ တွေ့နေရပါတော့သည်။

လွတ်လပ်ရေးမရခင်က လွတ်လပ်ရေးရလျှင်ဟူ၍ အကောင်းဘက်ကိုသာ ကျွန်တော်တွေးပြီး မျှော်လင့်ခဲ့၏။တကယ့်လွတ်လပ်ရေးရသော အခါ ကျွန်တော်မျှော်လင့်မထားတာတွေသာ များစွာ . . . များစွာ ဖြစ်ခဲ့၏။ စိတ်ခံစားမှုတွင် ရှုံရှာစက်ဆုပ်မှုမျိုး၊ ဒေါသထွက်မှုမျိုး၊ မခံချိအောင် ဝမ်းနည်းမိ . . . သနားမိမှုမျိုး၊ စိတ်ဓာတ်ကျမှုတို့ပါ စုပြုံခံစားနေရသောကာလတစ်ရပ်ကို ကျွန်တော်ဖြတ်သန်းနေရပါသည်။

တကယ်တော့ ကျွန်တော်တို့ဟုပင် သုံးချင်ပါ၏။

ကျွန်တော်တို့တစ်နိုင်ငံလုံး ကြားနေရ၊ မြင်နေရ၊ သိနေရသည့် သမိုင်းတွင် အမိုက်ဆုံး၊ အမှောင်ဆုံးကာလကို ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံ ဖြတ်သန်းနေရသော ကာလဖြစ်ပါသည်။

ယခုအသက်နှင့်ပြန်တွေးသောအခါ လောဘစိတ်ပေလားဟူ၍ တွေးမိပါသည်။

တော်လှန်ရေးပြီး၍မြို့ပေါ်တွင် အခြေတကျရှိလာသော အခါတွင် ကွန်မြူနစ်ပါတီသည် သူတို့ပါတီ၏ဆိုင်းဘုတ်ကို အရင်တင်ခဲ့၏။ သူတို့၏ ဒုတိယကွန်ဂရက်ကို စစ်နိုင်သူတို့၏ ကွန်ဂရက်ဟု သမုတ်ခဲ့ကြ၏။ ဦးသိန်းဖေ၊ သခင်စိုးတို့ကို ချီးမွမ်းထောပနာတွေပြုကြ၏။ နောင်တွင် သခင်စိုးနှင့်ကွဲကြ၊ ဖဆပလအာဏာရသောအခါတွင် ဝန်ကြီး နှစ်နေရာ မရ၍ဟူသောအကြောင်းမှစပြီး ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအပေါ် ပြည်သူ လူထု၏ ထောက်ခံမှုကို ကွန်မြူနစ်တွေ မလိုလားကြ။ မိမိတို့ သာလျှင် အာဏာကို ချုပ်ကိုင်ထားရမည်ဟူသော ကွန်မြူနစ်ဝါဒကို တရားသေ ဆုပ်ကိုင်ထားရာက တောခိုသည့်အဆင့် လက်နက်ကိုင်တော်လှန်သည့် အဆင့်သို့ရောက်ခဲ့ပါသည်။

ဤသို့ ကွန်မြူနစ်တို့ဘက်ကဖြစ်ပျက်နေစဉ်တွင် ပြည်သူ့ရဲဘော် တပ်ဖွဲ့သည်လည်း နု-မူ ရဲဘော်မူနှင့် ဆွေးနွေးရာက နှစ်ပိုင်းကွဲသွား၏။ ပြည်သူ့ရဲဘော်တို့က သူတို့တွင်ရှိသည့် လက်နက်တွေကိုသိမ်းမည်ဟု တွေးမိ စိုးရိမ်မိပြီး တောခိုကြပြန်သည်။ နု-မူကို ထောက်ခံ၍ တောမခိုသော ရဲဘော်တို့က ရဲဘော်ဝါအဖြစ် ဖဆပလတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

လူမျိုးအားဖြင့်ပြောရလျှင် ဗမာအများစုပါသောပါတီတို့ ဤသို့ ဖြစ်နေစဉ်မှာပင် ကရင်လူမျိုးတို့ကလည်း ခေါင်းဆောင် စောဘဦးကြီးက ဝန်ကြီးချုပ်သခင်နုနှင့်တကွ ဖဆပလ ခေါင်းဆောင်များအား သူတို့လူမျိုး တွေနှင့်ပတ်သက်ပြီး စိတ်ပူပန်ခြင်းမရှိစေရန် ကတိအမျိုးမျိုး ပေးခဲ့ ပေသည်။

စောဘဦးကြီးက အောက်တိုဘာလ ၉ ရက်၊ ၁၉၄၈ခု တွင် အလုံ မစ်ရှင်လမ်းရှိ ကရင်အမျိုးသားကလပ်တွင် ထမင်းစားပွဲတစ်ရပ် ကျင်းပ ခဲ့ရာ ထိုထမင်းစားပွဲသို့ နိုင်ငံတော်ဝန်ကြီးချုပ်သခင်နုနှင့် ကချင်၊ ရှမ်း၊

မွန်၊ ဗမာ ခေါင်းဆောင်များကို ဖိတ်ကြားခဲ့၏။ အားလုံးပင်တက်ရောက် ခဲ့ကြသည်။ ထိုထမင်းစားပွဲ၌ စောဘဦးကြီးက မိန့်ခွန်းပြောကြားရာတွင်-

“စကော့တလန်ပြည် ဟိုင်းလင်းဒါးလူမျိုးများဟာ ဧည့်သည် မိတ်ဆွေကို ကျွေးတဲ့အခါ ဆားပါလေ့ရှိပါတယ်။ ဒီဆားကိုစားတဲ့လူဟာ ဘယ်တော့မှ သစ္စာမဖောက်ဘူး။ မကောင်းမကြံအပ်ဘူးလို့ အယူရှိပါ တယ်။ မြန်မာပြည်တောင်ပေါ်များမှာလည်း သူ၏ထမင်းကို စားပြီးရင် သူ့ကိုမကောင်းမကြံအပ်ဘူးဆိုတာ ရှိပါတယ်။ မြေညီမှာလည်းပဲ ခင်ဗျား ကျွေးတဲ့ထမင်းကို လည်ပင်းထဲမှာရှိသေးတယ်ဆိုတဲ့ စကားနဲ့ (ကျေးဇူးရှင် ကျေးမစွပ်တော့ဘူး) ဆိုတဲ့စကားပုံများလည်း ရှိပါတယ်”

“ခုနစ်ရက်ကြာခရီးထွက်ခဲ့စဉ်က သခင်နုက ကျွန်တော့်ကို ကျွေးမွေး ခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးရှိပါတယ်။ ခုတော့သခင်နုဟာ ကျွန်တော့် တဲကုပ်ကိုရောက်ခဲ့ပါပြီ. . . ခုခါမှာ သခင်နုကို ကျွန်တော်က ကျွေးရ ပြန်ပါပြီ။ ဒါကြောင့် ခုတော့ (သူကျွေး၊ ကျွန်တော်ကျွေး) ဖြစ်ရပါပြီ။ ဒါဟာ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦးရင်းနှီးစွာ အပြန်အလှန် ကျွေးမွေးကြတဲ့ ရာဇဝင် ပါပဲ” ဟူ၍ မြန်မာများနှင့်ကရင်များ ရင်းနှီးကြောင်း သစ္စာရှိစွာ ရှိမည့် အကြောင်း စကားမျိုးပြောဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် ဤစကားမျိုးမပြောမီကပင် မအူပင်ငွေတိုက်ကို ကရင် လက်နက်ကိုင် (၁၉) ဦးက ဖောက်ထွင်းယူမှုတစ်ခုဖြစ်ခဲ့၏။ ထိုအချက်နှင့် စပ်လျဉ်းပြီး စောဘဦးကြီးက -

“ကရင်ကလေး ၁၉ ယောက်ဆိုပေမယ့် တစ်ယောက်တည်းလည်း ကရင်ပဲ၊ ၁၉ ယောက်လည်းကရင်ပဲ. . ငွေကလည်းမနည်းဘူး။ ဒီငွေတွေ ကို ဖြန့်လိုက်တဲ့အခါ ကရင်တစ်မျိုးသားလုံးပြန့်သွားမယ်။ ပြန့်သွားရင် ကရင်တစ်မျိုးသားလုံး သူခိုးမျိုးတွေ ဖြစ်သွားမယ်။ သူခိုးမျိုးတွေ မဖြစ်ရ လေအောင် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ရှေ့ဆောင်ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ဖို့ ပြဋ္ဌာန်းလိုက်ပါပြီ” ဟူ၍လည်း ပြောခဲ့သေး၏။ သူ၏ ကိုယ်ပိုင်လယ်မြေ ဧက (၁၀၀၀) ကိုပင် ရောင်းပြီးဆပ်ရန် စဉ်းစားကြောင်းပါ မိန့်ခွန်းတွင် ရှည်လျားစွာ ပြောသွားပါသေးသည်။

သို့သော် ကေအန်ယူ၊ ကေအန်ဒီအို စသောအဖွဲ့အစည်းတို့သည် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံအစိုးရကို အတိအလင်း ပုန်ကန်ခြားနားစ ပြုပေပြီ။

၁၉၄၈ ခုနှစ်ကပင် သထုံမြို့ကိုသိမ်းရန် လျှို့ဝှက်စွာ ကြံစည်နေကြသည်။ သထုံမြို့၏ အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ကို ဖွဲ့စည်းပြီး (၃၁-၈-၁၉၄၈) ရက်နေ့တွင် သထုံမြို့ပေါ်ရှိ ကေအန်ယူခေါင်းဆောင်များ၊ ကေအန်ဒီအို တပ်ဖွဲ့များနှင့် အမ်းပုလိပ် (Arm Police) များပူးပေါင်းပြီး သထုံမြို့ကို စတင်သိမ်းပိုက်ရန် ပြုလုပ်ခဲ့ကြ၏။

ကေအန်ဒီအိုတို့သည် အုပ်ချုပ်ရေးစည်းမျဉ်းသစ်များ ရေးဆွဲပြီး အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့သစ်ကို ဖွဲ့လိုက်သောအခါ သထုံရှိ တာဝန်ထမ်းဆောင်ဆဲ ခရိုင်ရဲဝန် မစ္စတာဒက်တ်ဝက်၊ ခရိုင်ဝန် စောဘတ္တလာတို့သည် ကေအန် ဒီအိုတို့နှင့် ပူးပေါင်းနေထိုင်ရတော့သည်။

၁၉၄၈ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ ၂၀ ရက်နေ့တွင် သထုံခရိုင်တစ်ခုလုံး ကေအန်ဒီအိုများ၏ လက်အောက်သို့ ကျသွားပြီး ကော်သူလေး အစိုးရ ဟူ၍ ဖွဲ့စည်းထူထောင်ကြတော့သည်။

ကေအန်ယူသည် နိုင်ငံရေးဦးဆောင်အဖွဲ့ဖြစ်ပြီး ကေအန်ဒီအိုမှာ တိုက်ခိုက်ရေးဟူ၍ ကရင်အမျိုးသားများက ခံယူထားကြသည်။ သို့သော် နိုင်ငံရေးအားဖြင့် ဦးဆောင်မှုမရှိဘဲ တိုက်ခိုက်ရေးသာ ဦးဆောင် တိုက်ခိုက်ခဲ့သော ကရင်လူမျိုးရေးလှုပ်ရှားမှု တစ်နည်းအားဖြင့် ဆူပူသောင်းကျန်းမှုသည် မည်မျှရက်စက်ယုတ်မာရိုင်းစိုင်းကြောင်းကို ထိုစဉ်က ထုတ်ဝေသော စာစောင်၊ သတင်းစာတို့တွင် ရေးသားခဲ့ကြသည်။ ဤနေရာတွင် စစ်နှလုံးအမည်ရှိ စာစောင်တွင် ကေအန်ဒီအိုတို့၏ လူမဆန်စွာ သွေးစာရိုင်းစိုင်းရက်စက်ပုံတို့ကို ရေးသားထားသည့် စာပိုဒ်များကို ကောက်နုတ်ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။

ကေအန်ယူတို့၏ မူလရည်ရွယ်ချက်မှာ ကရင်ပြည်နယ်ရရှိရေး၊ ကရင်ပြည်နယ် ထူထောင်ရေးဟူသောအချက်ကို ဦးထိပ်ထားခဲ့ကြ၏။ တကယ့်ဖြစ်ရပ်ကား လူမျိုးရေးမုန်းတီးမှု ဦးတည်နေသကဲ့သို့ ဖြစ်နေ

သည်။ လူမျိုးရေးဆိုရာတွင် ဗမာလူမျိုးကို အကုန်သတ်၊ အကုန်ရှင်း ဟူသော မူကိုချထားသကဲ့သို့ ဖြစ်စဉ်များက ဖော်ပြနေသည်။ အောက်ပါ ဇယားများကို ကြည့်စေလိုပါသည် -

ကရင်သောင်းကျန်းမှု နေ့စဉ်မှတ်တမ်း

၂၀-၈-၄၈။ ။ မော်ချီးတွင် ကေအန်ယူ ခေါင်းဆောင်များက ၎င်းတို့၏ မိန်းမများနှင့်ကလေးများကို ရွှေ့ပြောင်း၍၊ အစိုးရကို လက်နက်အားကိုးနှင့်ခြိမ်းခြောက်ကြသည်။ ထို့နောက် ၎င်းတို့သည် မော်ချီးသတ္တုတွင်းများကို သိမ်းပိုက်ကြပြီး ဝိုင်ယာလက်ဌာနကို အသုံးပြုကြသည်။

၂၀-၈-၄၈။ ။ ကရင်နီပြည်၊ ကရင်နီပြည်ရှိ ကေအန်ယူအဖွဲ့က ရှမ်းပြည်တောင်ပိုင်း စစ်ရဲ (၃၁) ယောက်ကို ပစောင်တွင် လက်နက်ချစေပြီး၊ ထူးချောင်းတွင် (၁၀)ယောက်ကိုလက်နက်ချစေပြီး၊ လက်နက်များကို သိမ်းယူလိုက်သည်။

၂၁-၈-၄၈။ ။ ထူးချောင်းတွင် ကေအန်ယူများက ရှမ်းပြည်တောင်ပိုင်းစစ်တပ်မှ ဂေါ်ရခါးလူမျိုး တပ်သားခုနစ်ဦးတို့၏လက်နက်များကို သိမ်းယူလိုက်သည်။

၂၁-၈-၄၈။ ။ ကရင်အများဆုံးပါဝင်သည့် ပြည်ထောင်စု စစ်တပ်မှ စစ်ရဲ (၆၇) ယောက်တို့သည် မော်ချီးမိုင်း အနောက်ဘက် သုံးမိုင်ကွာရှိ စောလိုးရွာ ကေအန်ယူအဖွဲ့ဝင် လူကြီးများထံ ၎င်းတို့၏လက်နက်၊ ခဲယမ်း၊ မီးကျောက်များကို ချအပ်ကြသည်။

၂၁-၈-၄၈။ ။ မွန် (၂၀၀) နှင့် ကရင်အမြောက်အမြားတို့သည် သထုံနှင့်ကျိုက္ခမီခရိုင်များတွင် စတင်ပုန်ကန်ကြပြီးလျှင် ဘားအံအောက်ဘက်၌ မြို့ရွာကာကွယ်ရေး သေနတ်များနှင့်ခဲယမ်းမီးကျောက်များကို သိမ်းဆည်းကြသည်။

၂၂-၈-၄၈။ ။ ကရင်သောင်းကျန်းသူများသည် ဘော်လခဲ (ကရင်နီပြည်နယ်) သို့ ချီတက်စဉ် ထူးချောင်းကို သိမ်းပိုက်လိုက်သည်။

၂၃-၈-၄၈။ ။ သထုံကေအန်ယူများသည်၊ မော်လမြိုင်-မွန်ညီညွတ်ရေးတပ်ဦး၏ အကူအညီဖြင့် ကောကယက်ဌာနနှင့် ကဒီနတ်ကင်းဌာန (သံလွင်ခရိုင်) များကို တိုက်ခိုက်ကြသည့်ပြင်၊ ၎င်းတို့သည် ၁၉၄၈ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လကပင်လျှင် ဘားအံမြို့နယ်တွင် ကျေးရွာကာကွယ်ရေး သေနတ်များကို သိမ်းယူသည်။

၂၃-၈-၄၈။ ။ ကရင်လက်နက်ကိုင် (၃၀) တို့သည် မြောင်းမြ၊ ကန်ဘဲ့ကို တိုက်ခိုက်ပြီး ငွေ (၃၀၀၀ိ/) ကျော်တန်ပစ္စည်းများကို လုယူသွားသည်။

၂၃-၈-၄၈။ ။ ကေအန်ယူများသည် (ကရင်နီပြည်နယ်) နန်ပွန်တွင် ရှမ်းပြည်တောင်ပိုင်းစစ်တပ်မှ တပ်သား ၁၁ ဦးတို့၏ လက်နက်များကိုသိမ်းယူပြီး မော်ချီးတွင် ရှမ်းပြည်တောင်ပိုင်း စစ်တပ်ဆိုင်ရာ လွိုင်ကော်ပြည်ထောင်စုစစ်ရဲတပ်မှ တပ်သား ၂၂ ယောက်တို့၏ လက်နက်များကို သိမ်းယူလိုက်၏။ လွိုင်ကော်မှ မိုင် (၂၀) ခန့်အကွာရှိ ညောင်ဆိုင်တွင် ပဒေါင်းလူမျိုးများသည် ကေအန်ဒီအိုတို့နှင့် တိုက်ခိုက်ကြသည်။

၂၄-၈-၄၈။ ။ တွံ့တေးမြို့ကို အစိုးရတပ်များက ပြန်လည်သိမ်းပိုက်လိုက်သည်။

၂၅-၈-၄၈။ ။ ကရင်နီပြည်နယ်တွင် မာရှယ်လော စစ်ဥပဒေကို ထုတ်ပြန်ကြေညာသည်။ စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက လက်ရှိကွဲလွဲချက်များ၏ အကြောင်းဇာစ်မြစ်နှင့် ၎င်းတို့ကို ကောင်းမွန်အောင် ပြုပြင်ပေးရန်အတွက် နည်းလမ်း

ရှာဖွေရေး ကော်မရှင်အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ကို ဖွဲ့စည်း ခန့်အပ်သည်။

၂၉-၈-၄၈။ ။ အစိုးရတပ်များက နန်းဝဲ (ကယားပြည်နယ်) ကို ပြန်လည်သိမ်းပိုက်သည်။

၂၉-၈-၄၈။ ။ မွန်ကရင်သောင်းကျန်းသူ (၂၀၀) တို့သည် ဘားအံဌာနပိုင် ဝင်းကြန်ကို တိုက်ခိုက်ကြသော်လည်း အရေးရှုံးနိမ့်သွားကြသည်။ သထုံခရိုင်တွင် မွန်နှင့်ကရင်တို့သည် တစ်ပြိုင်တည်းစတင် ပုန်ကန်ကြသည်။

၃၀-၈-၄၈။ ။ ကရင်သောင်းကျန်းသူ (၂၀၀) တို့သည် စစ်တောင်းမြောက်ဘက်တွင် သထုံစုံထောက်ကင်းအဖွဲ့ကို နှိမ်နင်းတိုက်ခိုက်ပြီး စစ်တောင်းအရှေ့ဘက်ဒေသများကို သိမ်းပိုက်လိုက်သည့်အပြင် ကင်းဌာနမှ ခဲယမ်းမီးကျောက်အားလုံးကို သိမ်းယူပြီး မုပ္ပလင်ကို သိမ်းပိုက်လိုက်သည်။

၃၀-၈-၄၈။ ။ ခရွဲရှိ သထုံစစ်ရဲ တပ်စိတ်ကိုးခုမှ စစ်ရဲများနှင့် စစ်တောင်းကင်းဌာနနှင့် ရဲဌာနမှ အမှုထမ်းများသည် ကရင်သောင်းကျန်းသူတို့ထံ လက်နက်ချအပ်ကြသည်။

၃၀-၈-၄၈။ ။ ပန်းလုံနှင့်လွယ်လင်ရှိ ပြည်ထောင်စုတပ်မှ ကရင်စစ်ရဲများသည် တောခိုသွားကြပြီး၊ မိုင်ပွန်နယ် (ကရင်ပြည်နယ်) ကျောင်းစုအနီးတွင် အစိုးရတပ်များကို တိုက်ခိုက်ကြသည်။

၃၁-၈-၄၈။ ။ အစိုးရတပ်များက ကလကဲကို ပြန်လည်သိမ်းပိုက်သည်။

၃၁-၈-၄၈။ ။ တောင်ကြီးစစ်တပ်မှာ ပြည်ထောင်စုစစ်ရဲများနှင့် ရှမ်းပြည်ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တို့သည် လွယ်လင်မြောက်ဘက်ကျောက်စုတွင် သောင်းကျန်းသူများကို တိုက်ခိုက်ကြသည်။

၃၁-၈-၄၈။ ။ ကရင်သောင်းကျန်းသူတို့သည် သထုံခရိုင်၊ ကျိုက်ထို ရဲဌာနကို သိမ်းပိုက်သည်။ ဆင်္ဂနပြည်ထောင်စု စစ်ရဲ တပ်ရင်း (၄) (ကရင်တပ်) နှင့် မကြာမီက ဖွဲ့စည်း ခဲ့သည့် ကရင်စစ်ဝန်ထမ်းတပ်တို့သည် မုပ္ပလင် ရဲဌာနရှိ ကရင်သောင်းကျန်းသူများဘက်သို့ ခိုဝင်သွား ကြသည်။

ဩဂုတ်လ။ ၄၈ ခုနှစ် ။ ကရင်နှင့်မွန်သောင်းကျန်းသူတို့သည် သထုံခရိုင်တွင် ကျေးရွာများကို ဓားပြတိုက်ခိုက်ကြသည်။

၁-၉-၄၈။ ။ မော်လမြိုင်တွင် ကရင် အစိုးရအမှုထမ်းများနှင့် ကေအန်ယူအဖွဲ့ဝင်များသည် လက်နက်အားကိုးဖြင့် မြို့ကိုသိမ်းပိုက်လိုက်၍ ကေအန်ယူခေါင်းဆောင် စောသာဒင်က စေ့စပ်ရေးအတွက် ဆောင်ရွက်သည်။

၁-၉-၄၈။ ။ သထုံခရိုင်တစ်ခရိုင်လုံးလိုပင် ကရင်သောင်းကျန်းသူ များလက်အောက်သို့ ကျရောက်သည်။ မော်လမြိုင် တွင် ကေအန်ဒီအိုများသည် ကရင်ပြည်ထောင်စု စစ်ရဲတပ်မှ တပ်ပြေးများနှင့်အတူ ယူနီဖောင်းများ ဝတ်ဆင်ပြီး သွားလာလျက်ရှိသည်။

၂-၉-၄၈။ ။ ကရင်သောင်းကျန်းသူများသည် ရှမ်းပြည်တောင်ပိုင်း လယ်ပြင် မီးရထားဘူတာကို တိုက်ခိုက်သည်။

၄-၉-၄၈။ ။ ပင်လောင်းနယ် လုံပြင်တွင် အစိုးတပ်များက သောင်းကျန်းသူများကို တိုက်ခိုက်သည်။ သောင်းကျန်း သူများနှင့် အပြန်အလှန်တိုက်ပွဲဖြစ်၏။ စဉ့်ကူးဘက် သို့ ဆုတ်ခွာသွားရသည်။

၅-၉-၄၈။ ။ အင်းစိန်လှိုင်မြစ်ကင်းဌာနမှ ကရင်ရဲမှုထမ်း ရှစ်ယောက်တို့သည် မြန်မာရဲအမှုထမ်းနှစ်ဦးတို့ကို တိုက်ခိုက်ပြီး အင်းစိန်ကျမ်းစာသင်တန်းကျောင်း ဘက်သို့ လက်နက်နှင့်တကွ ထွက်ပြေးသွားသည်။

၆-၉-၄၈။ ။ သောင်းကျန်းသူများနှင့် အစိုးရကိုယ်စားလှယ်တို့သည် မော်လမြိုင်ဆိပ်ကမ်း၊ မေယုစစ်သင်္ဘောပေါ်တွင် စေ့စပ်ရေးများကို ဆောင်ရွက်ကြသည်။ အင်းစိန်တွင် ကရင်သောင်းကျန်းသူများ ဆက်လက်ပြီး တပ်မှ ထွက်ပြေးသည်။

၇-၉-၄၈။ ။ မော်လမြိုင်တွင် ကေအန်ယူအဖွဲ့ခေါင်းဆောင် များနှင့် အစိုးရကိုယ်စားလှယ်များ၏ စေ့စပ်ရေးမှာ အောင်မြင်သွားသည်။

၇-၉-၄၈။ ။ ကရင်သောင်းကျန်းသူများသည် ဖာပွန်ကို သိမ်းပိုက် လိုက်သည်။ ပြည်ထောင်စုစစ်ရဲတပ်များနှင့် အစိုးရ အမှုထမ်းများကို အကျယ်ချုပ်နှင့်ဖမ်းဆီးထားသည်။

၈-၉-၄၈။ ။ ကရင်သောင်းကျန်းသူများသည် တောင်ငူခရိုင်၊ ကျောက်ကြီးကို သိမ်းပိုက်ပြီး ငွေတိုက်မှ ငွေများကို ယူ၍ ပုလိပ်အဖွဲ့ဝင်များထံမှ လက်နက်များကို သိမ်းသည်။

၈-၉-၄၈။ ။ ကေအန်ယူအဖွဲ့ဝင်တို့သည် ဖာပွန်ဝါယာလက် ဌာနကို သိမ်းပိုက်လိုက်သည်။

၉-၉-၄၈။ ။ မော်ချီးမိုင်းတွင် ကရင်သောင်းကျန်းသူများက ရိုင်ဖယ် သေနတ်များနှင့် လက်နက်ခဲယမ်းမီးကျောက်များကို သိမ်းဆည်းသည်။

၉-၉-၄၈။ ။ ကရင်သောင်းကျန်းသူများသည် တောင်ငူခရိုင် ရွှေကျင်မြို့ကို သိမ်းပိုက်ပြီး လက်နက်များကို သိမ်းယူသည်။

၁၁-၉-၄၈။ ။ ကရင်နှင့် အခြားသောင်းကျန်းသူများပူးပေါင်းပြီး၊ ဟံသာဝတီခရိုင်၊ ကွမ်းခြံကုန်းမြို့ကို တိုက်ခိုက်ရာ ကရင်သောင်းကျန်းသူ (၁၅၀) ကျဆုံးသည်။

၁၂-၉-၄၈။ ။ စောဘဦးနှင့် ကေအန်ယူအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်များ၏ စေ့စပ်ဖျန်ဖြေမှုကြောင့် သထုံကရင်သောင်းကျန်းသူ တို့နှင့် အစိုးရတို့ နားလည်မှုရရှိသည်။

၁၂-၉-၄၈။ ။ တောင်ငူတွင် အစိုးရအရာရှိများ၊ ကေအန်ယူ အဖွဲ့ဝင်များ ပါဝင်သည့် ကရင်ခေါင်းဆောင်များ၊ ရွှေကျင်နှင့် ကျောက်ကြီးအရေးအတွက် နားလည်မှု ရရှိကြသည်။ အင်းစိန်တွင် ကရင်များအလုံးအရင်းနှင့် ဆက်လက်ထွက်ပြေးကြသည်။

၁၃-၉-၄၈။ ။ အစိုးရတပ်များက ထူးချောင်း (ကရင်ပြည်နယ်) ကို ပြန်လည်သိမ်းပိုက်လိုက်သည်။

၁၄-၉-၄၈။ ။နတ်စင်ကုန်း (ဟံသာဝတီခရိုင်) မှ ကေအန်ဒီအို သောင်းကျန်းသူတို့သည် ကွမ်းခြံကုန်းမှ တာဝသို့ သွားသော စစ်ရဲတပ်သား (၁၅) ယောက်ကို ဖမ်းဆီးပြီး လက်နက်များကို လုယူလိုက်သည်။

၁၇-၉-၄၈။ ။ တွံ့တေးမှ ကေအန်ဒီအိုခေါင်းဆောင် စောအောင်မင်းက မည်သူမဆို တွံ့တေးသို့လာလျှင် လက်နက်ကိုင်ဆောင် ခွင့်မပြုနိုင်ဟု လဲဗီးတပ်ရဲဝန်ကလေးထံသို့ စာဖြင့် အကြောင်းကြားသည်။

၁၉-၉-၄၈။ ။ အစိုးရတပ်များက မော်ချီးအနီးတွင် ကရင် သောင်းကျန်းသူ (ငါး) ယောက်တို့ကို လက်နက် များနှင့်တကွ ဖမ်းဆီးလိုက်သည်။

၂၀-၄-၄၈။ ။ ကရင်ပြည်နယ်၊ ဖဆောင်ဗိုလ်တဲတွင် တပ်စခန်း ချနေသော အမှတ် (၃၁) စစ်ရဲကင်းအဖွဲ့ကို အင်အား များပြားလှသော ကရင်သောင်းကျန်းသူတို့က အမှတ်မဲ့ ဝိုင်းဝန်းဖမ်းဆီးလိုက်သည်။ ထူးချောင်းရှိ စစ်ရဲကင်းအဖွဲ့ကိုလည်း တိုက်ခိုက်သည်။ လှိုင်ကော်

လမ်းကို ကရင်သောင်းကျန်းသူများက ဖြတ်တောက် ပိတ်ဆို့ထားသည်။

စက်တင်ဘာ။ ။ ဖျာပုံခရိုင်တွင် ကရင်အစိုးရအမှုထမ်းများ ထွက်ပြေး
၄၈ ခုနှစ် ကြသည်ဟု သတင်းရရှိသည်။

စက်တင်ဘာ။ ။ ကယားပြည်နယ်တွင် စင်ပြိုင်အစိုးရထောင်နေသော
၄၈ ခုနှစ် ကရင်သောင်းကျန်းသူများ၏ ခေါင်းဆောင်ဦးတီနှင့် နောက်လိုက် (၁၆)ယောက်ကို အစိုးရက ဖမ်းဆီး လိုက်သည်။

၁၈-၉-၄၈။ ။ "ကယားပြည်နယ်" တွင် ကွမ်းခြံကုန်းပါရှိနေသဖြင့် အစိုးရတပ်များ ပြောင်းရွှေ့ပေးရန် တွံ့တေးမှ ကေအန်ဒီအိုခေါင်းဆောင်များ ကွမ်းခြံကုန်းမြို့သို့ လာရောက်ပြောဆိုသည်။

၂၁-၉-၄၈။ ။ ကရင်သောင်းကျန်သူတို့ ထူးချောင်း (ကရင်ပြည်နယ်) တွင် အစိုးရတပ်များကို အနှောင့်အယှက်ပြုသည်။

၂၁-၉-၄၈။ ။ ကွမ်းခြံကုန်းရှိ ကေအန်ဒီအိုများနှင့် အစိုးရတပ်များ သည် တွံ့တေးနှင့် ကွမ်းခြံကုန်းမြို့များကို အသီးသီး အုပ်ချုပ်ရန် သဘောတူညီကြသည်။ ထားဝယ်ခရိုင် တွင် ကေအန်ဒီအိုများ ပုန်ကန်လျက်ရှိသည်ဟု သတင်းဆက်လက်ဖြစ်ပွားနေသည်။ ထားဝယ်နှင့် ရေးမြို့တွင် လဲဗီးတပ်သားများ စုဆောင်းလျက် ရှိသည်။

၂၄-၉-၄၈။ ။ လှိုင်မွေးမှ ပြည်ထောင်စုကရင်စစ်ရဲတပ်မှ စစ်ပြေး များသည် လှိုင်ကော်သို့အသွားတွင် လှိုင်ကော် ကင်းဂတ်မှ လက်နက်များကို သိမ်းပိုက်လိုက်သည်။

၂၅-၉-၄၈။ ။ ကရင်အများပင် ပါဝင်သော ပြည်ထောင်စုစစ်ရဲ တပ်ခွဲ (၂) မှကရင်များသည် ထကြွကာ၊ လှိုင်ကော်

မြို့ကို သိမ်းပိုက်ကြသည်။ ထိုသို့ သိမ်းပိုက်ရန်အသွား
တွင် ၎င်းတို့သည် လှိုင်လင်ငွေတိုက်မှ ငွေနှစ်သိန်း
လုယူသွားသည်။ ရှမ်းအမျိုးသားစစ်ရဲတပ်သားသစ်
အချို့မှတစ်ပါး တောင်ကြီးမြို့ရှိ ပြည်ထောင်စု
စစ်ရဲတပ်ပါ ထကြွကာ တပ်ရင်းမှလက်နက်အားလုံးကို
သိမ်းပိုက်လိုက်ပါသည်။

၂-၁၀-၄၈။ ။ ကရင် (၂၀) သည် ဟံသာဝတီခရိုင် ကွမ်းခြံကုန်း
ရဲဌာနအပိုင် တကူပုန်ရွာသို့ သွားရောက်၍ ရွာသူကြီး
ထံမှ (အစိုးရအခွန်တော်ငွေ) (၂၀၃ ကျပ်) နှင့်ငွေ
(၂၇၇၈ ကျပ်) တန်ပစ္စည်းများကို တိုက်ခိုက်လုယက်
သွားသည်။

၄-၁၀-၄၈။ ။ တောင်ကြီးနှင့် လှိုင်လင်အခြေအနေမှာ တပ်မင်းကြီး
စောကြာဒိုး ဆိုက်ရောက်လာသောအခါ ကောင်းမွန်
သွားသည်။ လှိုင်ကော်မှာ ကရင်ထကြွသူများလက်ထဲပင်
ရှိနေသေးသည်။ ကရင်စစ်ပြေးများသည် ဆက်လက်
ထွက်ပြေးလျက်ရှိသည်။

၁၂/၁၃-၁၀-၄၈။ ကရင်သောင်းကျန်းသူ (၂၀၀) တို့သည် မအူပင်ရဲဌာန
အပိုင် အလံရွာကို တိုက်ခိုက်ပြီး ပစ္စည်းများ
မွှေနှောက်ယူသွားသည်။ ၎င်းတို့သည် ဗုဒ္ဓဘုရား
ရုပ်ပွားတော်များနှင့် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းများကို
ဖျက်ဆီးပြီး ရွာသားငါးယောက်ကို ပစ်သတ်ခဲ့သည်။

၁၅-၁၀-၄၈။ ။ လှိုင်ကော်ရှိ ကရင်ထကြွသူများအား စစ်တပ်
ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ရာဇသံကို ပေးအပ်လိုက်သည်။

၂၂-၁၀-၄၈။ ။ မုတ္တမ (သထုံ) တွင် စခန်းချသော စောရန်ငြိမ်း
ခေါင်းဆောင်သည့် ကေအန်ဒီအိုများသည် မုတ္တမ
ရဲဌာနတွင် ၎င်းတို့၏အလံကို လွှင့်တင်ကြသည်။

၂၂-၁၀-၄၈။ ။ မွန်-ကရင် သောင်းကျန်းသူများသည် သထုံခရိုင်၊
ပေါင်ရဲဌာနမှ လက်နက်များကို သိမ်းယူလိုက်သည်။

၂၂-၁၀-၄၈။ ။ ရေးမြို့မှ ဗိုလ်ဒိုးဘခေါင်းဆောင်သည့် စစ်ဝန်ထမ်း
များကို လမိုင်းမှအပြန်တွင် သောင်းကျန်းသူ မွန်ကရင်
(၃၀) က ချောင်းမြောင်းပစ်ခတ်ကြရာ လဲဗီးတပ်သား
လေးယောက်နှင့် ရွာသားနှစ်ယောက် ကျဆုံးပြီး
တစ်ယောက် ဒဏ်ရာရရှိသည်။ ရေးမြို့မှ အရန်
ပြည်ထောင်စုစစ်ရဲတပ် အကူရောက်သဖြင့် သောင်း
ကျန်းသူလေးယောက် ကျဆုံးပြီး (၁၁) ယောက်ကို
အရှင်ဖမ်းမိလိုက်သည်။

၂၆-၁၀-၄၈။ ။ တွံတေးနယ်ပိုင်နှင့် ရဲဌာနပိုင်တို့သည် ကွမ်းခြံကုန်း
မြို့သို့ အသွားအလံနီနှင့် ကရင်သောင်းကျန်းသူများ
ချောင်းမြောင်းပစ်ခတ်ကြသဖြင့် ကျဆုံးသွားရသည်။

၂၆-၁၀-၄၈။ ။ ကေအန်ဒီအိုများသည် မုတ္တမရဲဌာနမှ လက်နက်
ထပ်မံသိမ်းပြန်သည်။

၂၆-၁၀-၄၈။ ။ ကေအန်ဒီအိုနှင့်မွန်တို့သည် မုတ္တမရဲဌာနတွင် လွှင့်ထူ
ထားသော ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်အလံကို
ဖြုတ်ချလိုက်သည်။

၃၀-၁၀-၄၈။ ။ ပြည်ထောင်စုစစ်ရဲတပ်မှ ပုန်ကန်သူ ကေအန်ဒီအို
စောသာဇကျော်သည် ၎င်း၏ ကေအန်ဒီအိုတပည့်
လက်သားများနှင့်အတူ တွံတေးရဲဌာန နေအိမ်သို့
ပြောင်းရွှေ့သွားပြီး တွံတေးနယ်ပိုင်နှင့် ရဲဌာနပိုင်တို့
သေဆုံးပြီးနောက် မြို့ကိုသိမ်းယူလိုက်သည်။

အောက်တို။ ။ ကရင်သောင်းကျန်းသူများသည် မြစ်ဝကျွန်းပေါ်
ဘာလ အရပ်ဒေသမြစ်ရိုးတစ်လျှောက်တွင် ဓားပြအကြီး
၄၈ခုနှစ် အကျယ်တိုက်၍ အကြီးအကျယ် သောင်းကျန်းလျက်
ရှိကြသည်။

အောက်တိုဘာလ ၄၈ခုနှစ်။ ။ လက်နက်ကိုင် ကရင်သောင်းကျန်းသူများသည် မအူပင်နယ်တွင် ထကြွသောင်းကျန်းကာ ဓားပြတိုက်ကျူးလွန်လျက်ရှိသည်။

၅-၁၁-၄၈။ ။ ကေအန်ဒီအိုခေါင်းဆောင်စောဘိုးထိုးက တွံတေးရှိရဲအဖွဲ့ဝင်တို့အား ၎င်းတို့၏လက်နက်ခဲယမ်းမီးကျောက်များကို ထားပြီး ထွက်ခွာသွားရန် တောင်းဆိုသည်။ မုပွလင်ရဲဌာန (သထုံ) ပြန်လည်ဖွင့်လှစ်သည်။

၈-၁၁-၄၈။ ။ တွံတေးရဲအဖွဲ့က ကေအန်ဒီအိုလက်မှ အစိုးရအာမခံသေတ္တာများကို သိမ်းပိုက်လိုက်သောအခါ လက်နက်များပျောက်သွားသည်ကို တွေ့ရှိရသည်။

၁၃-၁၁-၄၈။ ။ လက်နက်ကိုင် ကရင်သောင်းကျန်းသူတို့က ပုသိမ်မြို့တောင်ဘက် (၁၆) မိုင်ရှိ သစ်ကိုင်းချောက်အရပ်၌ ဇမ္ဗူဝင်း ခေါ် မော်တော်ဘုတ်ကို တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်လိုက်သည်။

၁၃-၁၁-၄၈။ ။ တွံတေးရဲအဖွဲ့သည် ကွမ်းခြံကုန်းမြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့သည်။ ကျိုက်ထော် (ဟံသာဝတီ) မှ ကေအန်ဒီအိုများသည် စစ်ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်ကို သတ်လိုက်သည်။ ကရင်သောင်းကျန်းသူ (၄၀) ကျော်တို့သည် ရွှေ (ပုသိမ်) တွင် ပြည်ထောင်စုစစ်ရဲတပ်နှင့် အစိုးရတပ်များကို တိုက်ခိုက်၍ ဂျပန်လက်ပစ်ဗုံးတစ်လုံး၊ ခြောက်လုံးပြူးတစ်လက်နှင့် ၎င်းတို့၏လူတစ်ယောက်ကိုထားပစ်ခဲ့ပြီး ထွက်ပြေးကြကြောင်း။

၂၈-၁၁-၄၈။ ။ ကေအန်ဒီအိုများသည် တစ်ဖန် ကျိုက်ထို (သထုံ) ရဲဌာနမှ လက်နက်များကို သိမ်းပြန်သည်။

၃၀-၁၁-၄၈။ ။ အစိုးရတပ်များက လှိုင်ကော်မြို့ကို အခုအခံမရှိဘဲ ပြန်လည်သိမ်းပိုက်သည်။

နိုဝင်ဘာလ ၄၈ခုနှစ်။ ။ မအူပင်ခရိုင်တွင် ကရင်များသည် ဓားပြအကြီးအကျယ်ဆက်လက်တိုက်ခိုက်နေသည်။ အင်းစိန်ခရိုင်တွင် ကရင်စစ်ပြေးများ ထွက်ပြေးနေဆဲ ပင်ရှိသည်။ သထုံတွင် ကရင်စစ်အုပ်ချုပ်ဌာနကို စတင်တည်ထောင်ပြီး “သုဝဏ္ဏတိုင်း” သတင်းစဉ်ကို ထုတ်ဝေလျက်ရှိသည်။

၃-၁၂-၄၈။ ။ ကေအန်ဒီအိုများသည် မုတ္တမ (သထုံ) ရဲဌာနကို အုပ်ချုပ်သည်။

၆-၁၂-၄၈။ ။ ကရင်နှင့် မွန် (၁၀၀) တို့သည် တာရနရွာ (မော်လမြိုင်) တွင် ရဲအဖွဲ့ကို တိုက်ခိုက်ရာ သောင်းကျန်းသူရှစ်ယောက် ကျဆုံးသည်။

၇-၁၂-၄၈။ ။ ဘားအံမှကေအန်ဒီအိုများ မော်လမြိုင်သို့ မော်တော်များသွားလာခြင်းကို ပိတ်ပင်တားဆီးလိုက်သည်။

၈-၁၂-၄၈။ ။ အင်အားတောင့်တင်းပြီး လက်နက်ပြည့်စုံသည့် ကရင်သောင်းကျန်းသူတပ်များသည် ကလိန်စေ့ (ထားဝယ်)ရှိ ပြည်ထောင်စုစစ်ရဲများကို တိုက်ခိုက်ပြီး ဝိုင်းသည်။ သောင်းကျန်းသူသုံးယောက် ကျဆုံး၍ သောင်းကျန်းသူငါးယောက် ဒဏ်ရာရရှိသည်။ သောင်းကျန်းသူများမှာ အရေးနိမ့်သွားသည်။

၉-၁၂-၄၈။ ။ ထားဝယ်ခရိုင်၊ ဝင်းဝဌာနနှင့် ကျောက်မဲဒေါင်ဌာနများကို ကရင်သောင်းကျန်းသူများက လာရောက်တိုက်ခိုက်ကြပြီး၊ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များနှင့် အရပ်သားများကို ဖမ်းဆီးသွားကြောင်း။

၁၃-၁၂-၄၈။ ။ သိမ်ဆိပ်မှကေအန်ဒီအို ဗိုလ်ကြီးသည် သိမ်ဆိပ်ရဲဌာနမှလက်နက်များကို သိမ်းဆည်းသွားသည်။

၁၇-၁၂-၄၈။ ။ ကရင်သောင်းကျန်းသူများသည် မြိတ်ခရိုင် ပလောက်ရှိ သတ္တုတွင်းများကို တိုက်ခိုက်ကြသည်။

၁၇-၁၂-၄၈။ ။ လက်နက်ကိုင် မွန်သောင်းကျန်းသူ (၁၀၀) တို့သည် မော်လမြိုင်ခရိုင်၊ ကတိုးရွာကိုတိုက်ခိုက်ပြီး ပစ္စည်းများကို လုယူသွားကြသည်။ အချို့ဓားစာခံများကို လည်း ခေါ်ဆောင်သွားသည်။

၂၀-၁၂-၄၈။ ။ မြိတ်မြို့မှ ပြည်ထောင်စုစစ်ရဲအဖွဲ့ ကရင်များသည် ရဲမင်းကြီးထံသို့ လက်နက်ချအပ်ကြသည်။

၂၁-၁၂-၄၈။ ။ ထားဝယ်ခရိုင်၊ ကန်ပေါက်အစိုးရတပ်က ကရင်သောင်းကျန်းသူများကို တိုက်ခိုက်သည်။ သောင်းကျန်းသူများသည် ကျဆုံးသူများကိုပစ်ထား၍ ထွက်ပြေးကြရသည်။ အစိုးရတပ်များသည် ကရင်သောင်းကျန်းသူများအား အနည်းငယ်ခုခံမှုကို နှိမ်နင်းလိုက်ပြီး ကလိန်အောင်ကို သိမ်းပိုက်သည်။ ကရင်သောင်းကျန်းသူများက (၈၁) မိုင်စခန်းတွင် စစ်ဝန်ထမ်းတပ်စိတ်တစ်စိတ်နှင့် ကျိုက္ခမီမှရဲအဖွဲ့ဝင်များကို ချောင်းမြောင်းပစ်ခတ်သည်။ သောင်းကျန်းသူများက ရိုင်ဖယ်သေနတ်လေးလက်ကို လုယူသွားသည်။

၇-၁၂-၄၈။ ။ ကရင်နှင့်မွန် ပူးပေါင်းထားသည့် စစ်အုပ်ချုပ်ရေးဌာနမှ ထုတ်ဝေသည့် စာရွက်စာတမ်းများကို သထုံခရိုင်တွင် ဝေငှလျက်ရှိသည်။

၁၀-၁၂-၄၈။ ။ ကရင်သောင်းကျန်းသူများသည် သာပေါင်းငွေတိုက်နှင့် ပြည်သူ့ထောက်ပံ့ရေးပစ္စည်းများကို လုယက်သွားသည်။

၁၀-၁၂-၄၈။ ။ လက်နက်ကိုင်ကရင် (၃၀) တို့သည် မအူပင်ခရိုင် ဆက်သွေးဝအနီးတွင် သမ္ဗန်များကို တိုက်ခိုက်သည်။

၁၁-၁၂-၄၈။ ။ ကရင်သောင်းကျန်းသူများသည် ပန်းတနော်ကို တိုက်ခိုက်လျက် အိမ်များကို မီးရှို့ပြီး အရပ်သားများနှင့် စစ်ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်ကို သတ်ပစ်လိုက်သည်။

ဒီဇင်ဘာလ။ ။ ထားဝယ်တွင် ကရင်၊ မြန်မာချစ်ကြည်ရေးအဖွဲ့က
၄၈ ခုနှစ် ကရင်ကောင်းများ သောင်းကျန်းမှုတွင် မပါဝင်ဘဲ ရှောင်နေရန်နှင့် ကရင်ဆိုးများကို မကောင်းမှုများကို ရပ်ဆိုင်းရန် ရာဇသံပေးလိုက်သည်။ ရာဇသံကုန်ဆုံးရက်မှာ ၁၉၄၈ ခု၊ ဒီဇင်ဘာလ ၂၉ ရက်နေ့ပင် ဖြစ်သည်။ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်နှင့် အခြားဒေသများတွင် ကရင်များ တပ်မှ ဆက်လက်ပြေးကြသည်။

၁-၁-၄၉။ ။ ကျိုက္ခမီခရိုင်၊ ဝဲခနိအနီးတွင်၊ မွန်ကရင်တို့က လမိုင်းမှ စစ်ဝန်ထမ်းများကို ချောင်းမြောင်းပစ်ခတ်ကြသည်။

၆-၁-၄၉။ ။ ကြို့ကုန်း (အင်းစိန်) ထောက်ပံ့ရေးဂိုဒေါင်စောင့် ကရင်များသည် ဂိုဒေါင်ကိုဖွင့်၍ ရာရှင်ပစ္စည်း ကားတစ်စီးတိုက်ကို ယူဆောင်သွားသည်။ ၎င်းတို့အား အစိုးရက ထုတ်ပေးထားသည့် ဂျပန်ရိုင်ဖယ် ခြောက်လက်နှင့်အတူ တိမ်းရှောင်သွားကြသည်။

၇-၁-၄၉။ ။ အင်းစိန်ကျမ်းစာသင်တန်းကျောင်းတွင် တပ်စွဲနေသော ကေအန်ဒီအိုတို့သည် မှော်ဘီရဲဌာနပိုင်နှင့် ရဲအမှုထမ်း (၆) ဦးတို့ လိုက်ပါလာသည့် လက်နက်နှင့် ခဲယမ်းမီးကျောက်တင် ထရပ်ကားကို ပစ်ခတ်ကြရာ ကျမ်းစာသင်ကျောင်း တောင်ကုန်းရှေ့မှာပင် ပျက်စီးသွားသည်။ ၎င်းကေအန်ဒီအိုတို့သည် ဘတ်စ်ကားများကို ရပ်ခိုင်းပြီး ရဲအမှုထမ်းများနှင့် စစ်သားများကို ရှာဖွေကြသည်ဟု သတင်းရရှိသည်။

၇-၁-၄၉။ ။ ကြို့ကုန်းကာကွယ်ရေး အဖွဲ့ဝင်တပ်သားများနှင့် အင်းစိန်ကျမ်းစာသင်ကျောင်းတောင်ကုန်း ကေအန်ဒီအိုတို့ တိုက်ခိုက်ကြသည့် လက်နက်ကိုင် အထူးတပ်ခွဲ (၂) မှ ရဲအုပ်မောင်ဖေသန်းသည် တာဝန်ကျရာ

မင်္ဂလာဒုံလေယာဉ်ပျံဆိပ်မှအပြန်တွင် လက်နက်ကိုင် ကရင် (၁၅) ယောက်တို့က အရပ်ခိုင်းပြီး လက်နက် သိမ်းယူလိုက်သည်။

၉-၁-၄၉။ ။ မအူပင်ခရိုင်၊ ညောင်တုန်းအပိုင် ဝါးရုံစွန်းမှ ရွှေလရောင် ခေါ် လှအေးခေါင်းဆောင်သော အလံနီ များနှင့် ကရင် (၈၀) ခန့်တို့သည် ကုန်သင်္ဘောကို တိုက်ခိုက်ပြီး ဆန်အိတ် (၆၅၀၀) ကို လုယူသွားကြသည်။

၁၀-၁-၄၉။ ။ ကရင်များသည် မြိတ်ထမင်းမစားရွာတွင် မြန်မာအိမ် လေးအိမ်ကို မီးရှို့လိုက်သည်။

၁၂-၁-၄၉။ ။ အင်းစိန်ခရိုင် သရက်ချောင်းဘူတာတွင် မုန်တိုင်း တပ်နှင့် ကရင်များ တိုက်ခိုက်ကြသည်။

၁၃-၁-၄၉။ ။ ဟံသာဝတီခရိုင်တွင် ကေအင်ဒီအိုတို့က တွံတေးဝ တွင် တပ်စွဲနေသော ပြည်ထောင်စုစစ်ရဲတပ်ရင်း (၄) ကို တိုက်ခိုက်ကြသည်။

၁၃-၁-၄၉။ ။ ကရင်သောင်းကျန်းသူတို့က ပန်းတနော်၊ ဒေါင့်ကြီး တွင် ပြည်ထောင်စုစစ်ရဲတပ်သား (၁၅) ယောက်တို့ကို တိုက်ခိုက်ပြီး အိမ်များကို မီးရှို့ကြသည်။

၁၄-၁-၄၉။ ။ ဗိုလ်အောင်မြိုင်ခေါင်းဆောင်သည့် တပ်ဖွဲ့ကို မအူပင် မြို့မှ မအူပင်ခရိုင် ပန်းတနော်အပိုင် ဒေါင့်ကြီးသို့ သယ်ဆောင်သွားသည့် ပြည်တွင်းရေကြောင်းသယ်ယူ ပို့ဆောင်ရေးဌာနမှသင်္ဘောကို ကရင်သောင်းကျန်းသူ တို့က ပစ်ခတ်ကြသည်။

၁၅-၁-၄၉။ ။ အင်းစိန်တောင်သူကုန်းတွင် ကရင်ဦးရေ (၄၀၀)မှ (၅၀၀) အထိ စုရုံးလျက်ကြသည်။

၁၅-၁-၄၉။ ။ ကရင်သောင်းကျန်းသူတို့သည် မအူပင်ခရိုင် ပန်းတနော်မြို့ကို တိုက်ခိုက်ပြီး၊ ပန်းတနော်ရဲဌာန အပိုင်အတွင်းရှိ မင်းဆယ်နှင့် အခြားမြန်မာရွာများကို မီးရှို့လိုက်ကြသည်။

၁၇-၁-၄၉။ ။ အင်းစိန်တွင် စုရုံးလျက်ရှိသည့် ကရင် (၈၀၀) ခန့်တို့ သည့် ခံတုတ်ကျင်းများ တူးလျက်နေသည်ဟု သတင်း ရရှိသည်။

၁၇-၁-၄၉။ ။ ကရင်သောင်းကျန်းသူများသည် ပန်းတနော်ရဲဌာနပိုင် မရမ်းနှင့်ဂုံမင်းတို့ကို မီးရှို့ပြီး၊ မအူပင်ခရိုင် ပသွယ်ရွာမှ လက်နက်များကိုလည်း တောင်းဆိုကြသည်။ ကရင် သောင်းကျန်းသူ အမြောက်အမြား ပန်းတနော်မြို့နယ် တွင် စုရုံးလျက်ရှိကြသည်။

၁၇-၁-၄၉။ ။ အင်းစိန်ခရိုင်၊ တိုက်ကြီးရဲဌာနပိုင်၊ လကင်းတံတားကို စောင့်နေသောရဲအဖွဲ့သားများကို ကရင်သောင်းကျန်းသူ တို့က ချောင်းမြောင်းပစ်ခတ်ကြသည်။ ရဲတပ်ဖွဲ့နှစ်ဦး ကျဆုံး၍ ၎င်းတို့၏လက်နက်များကို သိမ်းယူသွား ကြသည်။

၁၉-၄-၄၉။ ။ အင်းစိန်တွင် ဖမ်းဆီးထားသော ကရင်တစ်ဦးကို လက်နက်ကိုင်အစောင့်အရှောက်များနှင့် ဆေးရုံသို့ ယူအသွား လက်နက်ကိုင် ကရင်လေးဦးတို့က လမ်းမှ လုယူသွားကြသည်။ အခုအတောအတွင်းတွင် ကေအန်ဒီအိုအဖွဲ့ဝင်များသည် အင်းစိန် အစိုးရ အထက်တန်းကျောင်းတွင် တပ်စွဲနေသည်ကို တွေ့ရှိ ရသည်။

၂၀-၁-၄၉။ ။ ကရင်သောင်းကျန်းသူများက မအူပင်မြို့ကို တိုက်ခိုက် ကြသည်။ ကရင် (၂၀၀၀) ခန့်ကလည်း ပန်းတနော် မြို့ကို တိုက်ခိုက်ကြသည်။

၂၁-၁-၄၉။ ။ ကရင်သောင်းကျန်းသူများသည် ပုသိမ်ခရိုင်၊ ငပုတော အနီးအနားရှိရွာများတွင် ထကြွလျက်ရှိသည်ဟု သတင်းရရှိသည်။

၂၆-၁-၄၉။ ။ ကရင်နှင့် ကွန်မြူနစ်သောင်းကျန်းသူတို့က တောင်ငူခရိုင် ဇရပ်ကြီးကို တိုက်ခိုက်ကြသည်။

၂၆-၁-၄၉။ ။ ပုသိမ်မြို့ ပြည်ထောင်စုစစ်ရဲတပ်၊ ဂျီကုမ္ပဏီတပ်ခွဲမှ ကရင်အားလုံးတို့သည် ပုန်ကန်ခြားနားကြပြီး ကိုးသိန်းရဲဌာနကို သိမ်းပိုက်သည်။ စီဗီလိုင်းနှင့် မြို့အဆက်အသွယ်များကို ဖြတ်တောက်လိုက်သည်။ ပစ်ခတ်မှုများ ဆက်လက်ဖြစ်ပွားနေသည်။ “အမ်အယ်လ်” လက်နက်တင်သင်္ဘောနှင့် “ဆဖေး” ခေါ် လက်နက်တင်သင်္ဘောကို အုပ်ချုပ်သည့် ရေတပ်ဗိုလ်ကလေးစောထွန်းတောက်က ကရင်သောင်းကျန်းသူများနှင့် ပူးပေါင်းသွားသည်။

၂၇-၁-၄၉။ ။ ကရင်သောင်းကျန်းသူတို့သည် ကရင်ရိုင်ဖယ်တပ်ရင်း (၁) က ၎င်းတို့ဘက်သို့ ပူးပေါင်းလာသောအခါ တောင်ငူကို တိုက်ခိုက်ကြသည်။

၂၈-၁-၄၉။ ။ မအူပင်ခရိုင်၊ တာတပေါ်ရဲဌာနပိုင်၊ ပန်တဘွတ်ဝတွင် ကရင်သောင်းကျန်းသူ (၅၀၀) တို့ စုရုံးလျက်နေကြသည်။ မအူပင်ခရိုင်တွင် ကရင်သောင်းကျန်းသူတို့က ကုန်းဒေါင်ကြီးကျေးရွာနှင့် ကြံနတ်တောရွာရှိ မြန်မာအိမ်များကို မီးရှို့ပစ်ကြသည်။

၂၉-၁-၄၉။ ။ ပုသိမ်မြို့၊ ကိုးသိန်းပြည်ထောင်စုစစ်ရဲကင်းဌာနကို ကရင်သောင်းကျန်းသူများလက်မှ ပြန်လည်သိမ်းယူလိုက်သည်။ တိုက်ပွဲ ဆက်လက်ဖြစ်ပွားနေသေးသည်။

၂၉-၁-၄၉။ ။ အင်းစိန်တောင်သူကုန်းတွင် (၁၀၀၀) ထက်မနည်း ကေအန်ဒီအိုများသည် လက်နက်အပြည့်အစုံနှင့် တိုက်ပွဲဝင်ရန် အသင့်ပြင်လျက်ရှိနေကြသည်ဟု သတင်းရရှိသည်။ သမိုင်းခဝဲခြံတွင်လည်း (၆၀၀) ခန့် ရှိသည်ဟု သတင်းရရှိသည်။

၃၀-၁-၄၉။ ။ ပုသိမ်တွင် မီးလောင်သဖြင့် လူပေါင်း (၃၀၀) ကျော်အိမ်ရာမဲ့ဖြစ်ပြီး တွံတေးတောကြီးတန်းနှင့် တာဝတိံသာရပ်ကွက်များ ပျက်စီးသွားသည်။ စောသာဒင်ကြီးက သောင်းကျန်းသူများ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအဖြစ် ပါဝင်ဆောင်ရွက်၍ ပါလီမန်အမတ် စောမောင်ဒေါက်က ကရင်သောင်းကျန်းသူများနှင့် ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ရသည်။

၃၀-၁-၄၉။ ။ ကရင်သောင်းကျန်းသူများသည် ပုသိမ်မြို့မှ ဆုတ်ခွာသွားရာတွင် အိမ်များကို မီးတင်ရှို့ပစ်ခဲ့ကြသည်။

၃၀-၁-၄၉။ ။ ကရင်သောင်းကျန်းသူများသည် အင်းစိန်တွင် စုရုံးလျက် ညဘက်တွင် တိုက်ခိုက်မည်ဟုထင်ရသည်။

၃၁-၁-၄၉။ ။ စစ်ဝန်ထမ်းများနှင့် အင်းစိန်ကာကွယ်ရေးတပ်သားများပူးပေါင်းထားသော အစိုးရတပ်များနှင့် ကေအန်ဒီအိုတို့သည် ခဝဲခြံနှင့်သမိုင်းအနီးတွင် တိုက်ပွဲဖြစ်ပွားလျက်နေရာ ကေအန်ဒီအိုတို့က ကျမ်းစာသင်ကျောင်းတောင်ကုန်းနောက်မှ ခုခံလျက်ရှိသည်။

၃၁-၁-၄၉။ ။ ပုသိမ်တွင် ကရင်သောင်းကျန်းသူများနှင့် အစိုးရတပ်များ တိုက်ပွဲဆက်လက်ဖြစ်ပွားသည်။ ကရင်ရေတပ်သားများက ပုန်ကန်ခြားနားကာ ရေတပ်သင်္ဘောများကို ယူဆောင်ပြီး သောင်းကျန်းသူများနှင့် ပူးပေါင်းလိုက်ကြသည်။

၁-၂-၄၉။ ။ အင်းစိန်ရုံးနှင့် ဒီစတြိတ်ကောင်စီရုံးတစ်ဝိုက်တွင် ကရင်သောင်းကျန်းသူတို့က အကြီးအကျယ်တိုက်ခိုက်ကြသည်။

၁-၂-၄၉။ ။ ကရင်သောင်းကျန်းသူများသည် ပုသိမ်စကောကရင်ကျောင်းနေရာမှ ကြံ့ကြံ့ခံလျက်ရှိသေးသည်။

၂-၂-၄၉။ ။ အင်းစိန်ကို သိမ်းပိုက်ထားသည့် ကရင်သောင်းကျန်းသူများက အင်းစိန်စုံထောက်ဝင်းကို ဝိုင်းလျက်တိုက်ခိုက်ကြသည်။

၂-၂-၄၉။ ။ ပုသိမ်တွင် ကရင်သောင်းကျန်းသူတို့က စကောကရင်အရပ်မှ ရွှေစည်းခုံဘုရားဘက်သို့ အပြင်းအထန်တိုက်ခိုက်သွားကြသည်။

၂-၂-၄၉။ ။ ဟင်္သာတ ရဲဌာနအပိုင် မင်းသားစာဖြူစုရွာတွင် စစ်ဝန်ထမ်းတပ်ခွဲကလေးတစ်တပ်က ကရင်သောင်းကျန်းသူများကို တိုက်ခိုက်သည်။

၂-၂-၄၉။ ။ မေမြို့တွင် အစိုးရက ကရင်လက်နက်ကိုင်တပ်များမှ လက်နက်ကို သိမ်းလိုက်သည်။

၂-၂-၄၉။ ။ တာဝ (တွံတေး) တွင် စစ်ရဲ (၁၆) ယောက်က ကရင်သောင်းကျန်းသူများကို တိုက်ခိုက်သည်။

၂-၂-၄၉။ ။ မြောင်းမြတွင် ကရင်သောင်းကျန်းသူတို့က "ဟိုက်ကင်း" ခေါ် မော်တော်ဘုတ်နှင့်လှည့်လည်၍ တပ်သားသစ်များစုဆောင်းနေသည်။

၂-၂-၄၉။ ။ အစိုးရက မော်လမြိုင်ကရင်များထံမှ လက်နက်သိမ်းပိုက်လိုက်သည်။

၂-၂-၄၉။ ။ သထုံခရိုင်၊ ပေါင်ရဲဌာနနှင့် မုတ္တမရဲဌာနအပိုင်များတွင် သက်ဆိုင်ရာ သူကြီးများမှတစ်ဆင့် မြေပိုင်ရှင်များနှင့် မြေငှားများထံမှ စပါးများကို ကေအန်ဒီအိုနှင့် ကေအန်ယူတို့က သိမ်းယူကြသည်။

၃-၂-၄၉။ ။ တောင်ငူမြို့ကို သိမ်းပိုက်လိုက်သည့် ကရင်နှင့်ပအိုဝ်သောင်းကျန်းသူများလက်သို့ ပဲခွယ်ကုန်းမြို့ကျရောက်သည်။

၃-၂-၄၉။ ။ ထရပ်ကား (၁၈) စီးနှင့်လာသော ကရင်သောင်းကျန်းသူများမှာ တောကျွဲအင်း (ပဲခူး) တွင် အစိုးရတပ်များက တိုက်ခိုက်သဖြင့် ဆုတ်ခွာသွားရသည်။

၃-၂-၄၉။ ။ ပုသိမ်တွင် ကရင်သောင်းကျန်းသူများနှင့် အစိုးရတပ်များ ဆက်လက်တိုက်ခိုက်လျက်ရှိသည်။

၃-၂-၄၉။ ။ ထားဝယ်ခရိုင် ဇင်းဘနှင့် ကန်ဘောက်ရဲဌာနအပိုင်တွင် စစ်ဝန်ထမ်းကင်းအဖွဲ့ကို ကရင်သောင်းကျန်းသူများက ချောင်းမြောင်းပစ်ခတ်ကြရာ စစ်ဝန်ထမ်းများက ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ကြသည်။

၃-၂-၄၉။ ။ ကတိုး (မော်လမြိုင်) ကင်းဌာနမှ ကရင်စစ်ရဲ (၁၀၀) တို့သည် သထုံကရင်သောင်းကျန်းသူများနှင့် ပူးပေါင်းလိုက်သည်။

၃-၂-၄၉။ ။ လက်နက် အပြည့်အစုံ ကိုင်ဆောင်ထားသော ကရင်နှင့် မွန်သောင်းကျန်းသူ (၄၀၀) တို့က လမိုင်း (မော်လမြိုင်) တို့ကို တိုက်ခိုက်သည်၊ အိမ်အချို့မှာ မီးလောင်သွားပြီး ရန်သူကို အစိုးရတပ်များက တိုက်ထုတ်လိုက်သည်။

၄-၂-၄၉။ ။ ကရင်သောင်းကျန်းသူများသည် သံချပ်ကာကားတစ်စီး၊ ထရပ်ကား (၃၀) နှင့် ညောင်ပင်လေးမြို့ကို ဖြတ်ပြီး ပဲခူးနှင့် (၂၅) မိုင်ကွာ ကတုတ်အထိ ချီတက်လာကြသည်။

၄-၂-၄၉။ ။ မန္တလေးရှိ ကရင်လက်နက်ကိုင်တပ်များမှ လက်နက်များပြန်သိမ်းရန် စီစဉ်လျက်ရှိသည်။

၄-၂-၄၉။ ။ ကရင်သောင်းကျန်းသူများသည် ရမည်းသင်းခရိုင်အတွင်းသို့ ဝင်စပြုလေသည်။

၄-၂-၄၉။ ။ ကျောက်ပြားတွင် စစ်ဝန်ထမ်းများနှင့် ကရင်သောင်းကျန်းသူများ တိုက်ခိုက်ကြသည်။

၄-၂-၄၉။ ။ ပဲခူးမြောက်ဘက် (၁၅) မိုင်ကွာရှိ ဝမ်းဘဲအင်းတွင် အစိုးရတပ်များက ကရင်သောင်းကျန်းသူများကို တိုက်ခိုက်ကြသည်။ ကရင်သောင်းကျန်းသူများက ပိန်းဇလုပ် (ပဲခူး) ကို မီးရှို့လိုက်သည်။

၄-၂-၄၉။ ။ ပုသိမ်တွင် ကရင်တပ်သားများသည် ကရင်သောင်းကျန်းသူများနှင့်ပူးပေါင်းရန် တောခိုသွားသည်။

၄-၂-၄၉။ ။ အစိုးရတပ်သားများက ကရင်သောင်းကျန်းသူများကို ပုသိမ်မြို့မှ တိုက်ထုတ်လိုက်သည်။

၄-၂-၄၉။ ။ ကရင်သောင်းကျန်းသူများကို ပဲခူးမြောက်ဘက် (၁၀) မိုင်ကွာ ဘုရားကြီးတွင် တားဆီးလိုက်သဖြင့် ဆုတ်ခွာသွားရသည်။

၅-၂-၄၉။ ။ မန္တလေးမြို့ရှိ ကရင်တပ်သားများထံမှ အစိုးရက လက်နက်သိမ်းဆည်းရာဝယ် အနှောင့်အယှက်တစ်စုံတစ်ရာ မရှိကြောင်း။

၆-၂-၄၉။ ။ ကရင်သောင်းကျန်းသူများက စာဖြူစု၊ ကြခတ်ကွင်း (ဟသ်ာတ) ကို တိုက်ခိုက်သော်လည်း အရေးရှုံးနိမ့်သွားသည်။

၆-၂-၄၉။ ။ ကရင်ရိုင်ဖယ်တပ်ရင်း (၁) မှ ပုန်ကန်သူများနှင့် ကေအန်ဒီအိုတို့က ရေတာရှည်မြို့ (တောင်ငူ) ကို တိုက်ခိုက်ရာ ၎င်းတို့လက်သို့ ကျရောက်ရသည်။

၆-၂-၄၉။ ။ ပြည်မြို့မှ ကရင်ရိုင်ဖယ်တပ်ရင်း (၂) မှ တပ်သားများက ပုန်ကန်ပြီး တောင်ဘက်သို့ ချီတက်သွားကြသည်။ အင်းမ (ပြည်ခရိုင်) ရှိ အစိုးရတပ်များက အနည်းငယ်တိုက်ခိုက်ပြီး ဆုတ်ပေးလိုက်သည်။ ဘိုးသာအောင်ကုန်းတံတား (သာယာဝတီခရိုင်) တွင် အခြားတိုက်ပွဲတစ်ပွဲ ဖြစ်ပွားသည်။ အစိုးရက ၎င်းသောင်းကျန်းသူများကို လေတပ်နှင့်တိုက်ခိုက်သည်။

၇-၂-၄၉။ ။ ကမာကစဲ (ပဲခူးခရိုင်) မှ ကရင်စစ်ရဲများသည် လက်နက်များနှင့်တကွ တောခိုသွားကြသည်။

၇-၂-၄၉။ ။ အစိုးရတပ်များက ကရင်သောင်းကျန်းသူများကို နှိမ်နင်းပြီး ဘုရားကြီး (ပဲခူးခရိုင်) ကို ပြန်လည်သိမ်းပိုက်လိုက်သည်။

၇-၂-၄၉။ ။ ကရင်ရိုင်ဖယ်တပ်ရင်း (၂) မှ ပုန်ကန်သူများသည် နတ်တလင်းမြို့ကို သိမ်းပိုက်၊ မြို့ကို မီးရှို့၊ အရပ်သူအရပ်သားများကို သတ်ပြီး ပစ္စည်းများကို လုယူသွားကြသည်။

၇-၂-၄၉။ ။ ကရင်သောင်းကျန်းသူများ၊ တောခိုတပ်သားများနှင့် အစိုးရတပ်တို့မှာ ပဲခူးမြို့မြောက်ဘက်တွင် ဆက်လက်တိုက်ခိုက်ကြသည်။

၇-၂-၄၉။ ။ ကရင်ရိုင်ဖယ်တပ်ရင်း (၂) မှ တောခိုတပ်သားများသည် နတ်တလင်းမြို့ကို သိမ်းပိုက်ပြီး ဆန်စက်တစ်စက်နှင့် အိမ် (၃၀၀) ကို မီးရှို့သွားကြသည်။

၈-၂-၄၉။ ။ လှိုင်ကော်မြို့ ကုမ္ပဏီတပ်ခွဲတစ်ခုမှ ကရင်သုံးယောက်တို့သည် လက်နက်များ၊ စစ်ပစ္စည်းများနှင့်တကွ တောခိုသွားကြသည်။ တောင်ကြီးမြို့ကို အထက်မြန်မာပြည်အတွက် ကရင်ဌာနချုပ် ပြုလုပ်ထားသည်။

၈-၂-၄၉။ ။ ဘုရားကြီးမှ ဆုတ်ခွာထွက်ပြေးသွားကြသည့် ကရင်သောင်းကျန်းသူများသည် ဒိုက်ဦးမြို့ (ပဲခူးခရိုင်) တွင် အကြီးအကျယ် လုယက်ကြသည်။

၉-၂-၄၉။ ။ မိတ္ထီလာမြို့ရှိ ကရင်တပ်သားများထံမှ လက်နက်များကို သိမ်းဆည်းလိုက်သည်။

၉-၂-၄၉။ ။ ဇီးကုန်း (သာယာဝတီခရိုင်) တောင်ဘက်ရှိ စမ်းရွာနှင့် ဝက်ကော်တံတားတွင် အစိုးရတပ်များက ကရင်ရိုင်ဖယ်တပ်ရင်း (၂) တောခိုတပ်သားများကို တိုက်ခိုက်ကြသည်။

၁၀-၂-၄၉။ ။ ပဲခူးခရိုင် ကေအန်ယူတို့က ညောင်လေးပင်ကို ကရင်တို့ အုပ်ချုပ်နေပြီဟု ကြေညာလိုက်သည်။

၁၀-၂-၄၉။ ။ ဟင်္သာတဘက်တွင် ကရင်သောင်းကျန်းသူတို့က ရွာများကို စီးနင်းတိုက်ခိုက်ကြပြီး လက်နက်များကို လုယူသွားကြသည်။

၁၁-၂-၄၉။ ။ ကရင်ရိုင်ဖယ်တပ်ရင်း (၂) တောခိုတပ်သားများက ဝက်ကော်တံတားတွင်စစ်ရဲများကို နှိမ်နင်းတိုက်ခိုက်လိုက်သည်။ ကြို့ပင်ကောက် အနောက်မြောက်ဘက် ခုနစ်မိုင်တွင် အစိုးရတပ်များက တိုက်ခိုက်ရာ ရန်သူများ ဖရိုဖရဲဖြစ်သွားသည်။ အစိုးရတပ်များက ဝက်ကော်တံတား (သာယာဝတီခရိုင်) ကို ပြန်လည်သိမ်းပိုက်လိုက်သည်။

၁၁-၂-၄၉။ ။ မော်လမြိုင် အရှေ့မြောက်ဘက်ရှစ်မိုင်ကွာ တာရနယ် သောင်းကျန်းသူစခန်းများကို အစိုးရတပ်များက ချေမှုန်းတိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

၁၅-၂-၄၉။ ။ အစိုးရတပ်များသည် ကဒိုးနယ် (မော်လမြိုင်ခရိုင်) တွင် ကရင်နှင့် မွန်သောင်းကျန်းသူစခန်းများကို တိုက်ခိုက်ချေမှုန်းလိုက်သည်။

၁၆-၂-၄၉။ ။ ကရင်သောင်းကျန်းသူများ ပဲခူးခရိုင် ဒိုက်ဦးမြို့ကို သိမ်းပိုက်လိုက်သည်။

၁၇-၂-၄၉။ ။ အစိုးရတပ်များက ဒိုက်ဦးမြို့ကို ပြန်လည်သိမ်းပိုက်လိုက်သည်။

၁၇-၂-၄၉။ ။ ကရင်နှင့် ကွန်မြူနစ်သောင်းကျန်းသူတို့က ဇလော (ပျဉ်းမနားခရိုင်) ရဲဌာနနှင့် ပျဉ်းမနားကို တိုက်ခိုက်ပြီး နှစ်နေရာစလုံးကို သိမ်းပိုက်လိုက်သည်။ မြောက်ဘက်သို့ချီတက်သွားသော သောင်းကျန်းသူများကို တပ်ကုန်းမှနေ၍ အစိုးရတပ်က ခုခံတိုက်ခိုက်ကြသည်။

၁၈-၂-၄၉။ ။ ကရင်သောင်းကျန်းသူများသည် ရမည်းသင်းမြို့ကို ဝင်သည်။

၂၀-၂-၄၉။ ။ အစိုးရတပ်များသည် မိတ္ထီလာမြို့မှထွက်ခွာသည်။ ကရင်သောင်းကျန်းသူများ မြင်းခြံနှင့် မန္တလေးမြို့ဘက်သို့ ချီတက်သည်။

၂၁-၂-၄၉။ ။ ကရင်သောင်းကျန်းသူတို့သည် လေယာဉ်ပျံနှစ်စင်းနှင့် အနီးစခန်းသို့သွား၍ မေမြို့ရှိ တပ်မတော်အမှုထမ်းများကို အမှတ်မဲ့ဝင်စီးသည်။ မြို့ကိုသိမ်း၍ အစိုးရတပ်များမှ လက်နက်သိမ်းသည်။ လက်နက်သိမ်းထားသော ကရင်တပ်သားများကိုလည်း လွှတ်ပစ်သည်။

၂၄-၂-၄၉။ ။ အစိုးရက အနီးစခန်း (မေမြို့) ကို ပြန်၍သိမ်းသည်။

၂၅-၂-၄၉။ ။ ကရင်သူပုန်တို့က နံ့သာကွင်း (ပဲခူး)ကို ဝင်စီး၍ လက်နက်များကို လုယူသည်။

၂၅-၂-၄၉။ ။ ၁၉၄၉ ခု၊ ဖေဖော်ဝါရီလ (၂၆) ရက်နေ့တွင် အစိုးရတပ်ပေါင်းစုံက မေမြို့ကို ပြန်သိမ်းသည်။

၂၅-၂-၄၉။ ။ ကျိုက္ခမီခရိုင် စစ်ဝန်ထမ်းများက သထုံခရိုင်၊ ပေါင်ရဲဌာနအပိုင် ဖလပ်ရွာကို ဝင်စီး၍မီးရှို့သည်။ ကေအန်ဒီအိုတို့က တိုက်ခိုက်ရန် ထိုရွာကိုသွားကြရာ စစ်ဝန်ထမ်းများ ထွက်သွားနှင့်ပြီဖြစ်၍ မတွေ့လိုက်ရချေ။

ဖေဖော်ဝါရီလ။ ။ ၄၉ ခုနှစ် ၎င်းတစ်လလုံး မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဒေသအများအပြားတို့၌ ကရင်သောင်းကျန်းသူများက ကွန်မြူနစ်သောင်းကျန်းသူများနှင့် ပူးပေါင်းတိုက်ခိုက်သည်။

၁-၃-၄၉။ ။ ကရင်သောင်းကျန်းသူများက ညောင်လေးပင်ငွေတိုက်နှင့် ဒိုက်ဦးရာဇဝတ်ဌာနမှ သက်သေခံပစ္စည်းများကို လုယူသည်။

၂-၃-၄၉။ ။ ၁၉၄၉ ခုနှစ်၊ မတ်လ နှစ်ရက်နေ့တွင် ချောင်းစောက် (ပုသိမ်) ရှိ ကရင်သောင်းကျန်းသူအစုအဝေးများကို အစိုးရတပ်ပေါင်းစုံက ဝင်၍တိုက်သည်။ သောင်းကျန်းသူများ ဆုတ်ပြေးသည်။

၃-၃-၄၉။ ။ ၁၉၄၉ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ (၂၇) ရက်နေ့တွင် ကေအန်ဒီအိုတို့က မြင်းခြံမြို့ကို သိမ်းသည်။ (၃) နံပါတ် ကရင်တပ်ခွဲမှ တပ်ပြေးကရင်စစ်သားများက သောင်းကျန်းသူတို့နှင့်ပူးပေါင်းသည်။

၅-၃-၄၉။ ။ ၁၉၄၉ ခုနှစ်၊ မတ်လ သုံးရက်နေ့တွင် ပန်းတနော် ရဲဌာနအပိုင် သုံးခွနှင့် ကျုံတုံးရွာများကို ကရင်နှင့် ကွန်မြူနစ်သောင်းကျန်းသူများက တိုက်ခိုက်သည်။

၇-၃-၄၉။ ။ ကရင်သောင်းကျန်းသူများက အနီးစခန်း လေယာဉ်ပျံကွင်းကိုသိမ်း၍ မန္တလေးဘက်သို့ ချီတက်သည်။

၈-၃-၄၉။ ။ ကရင်သောင်းကျန်းသူများက ဖိ၍တိုက်သောကြောင့် အစိုးရတပ်ပေါင်းစုံသည် မေမြို့-မန္တလေးလမ်း (၂၁) မိုင်မှ ဆုတ်ခွာသည်။

၉-၃-၄၉။ ။ မေမြို့မှ မန္တလေးမြို့ဘက်သို့ ချီတက်လာသော ကရင်သောင်းကျန်းသူများသည် (၂၁) မိုင်စခန်းကို ကျော်သွားသည်။

၁၀-၃-၄၉။ ။ ကရင်သောင်းကျန်းသူတို့သည် ၁၉၄၉ ခု၊ မတ်လ ရှစ်ရက်နေ့တွင် ပုသိမ်သင်္ဘောကျင်းဌာန၊ စက်ကုန်းရွာကို မီးရှို့သည်။ ၁၉၄၉ ခုနှစ်၊ မတ်လ (၁၀) ရက်နေ့တွင် ကျောက်ချောင်းကြီးရွာကို မီးရှို့သည်။ ကရင်နှင့် ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီ သောင်းကျန်းသူများက ၁၉၄၉ ခု၊ မတ်လ (ကိုး) ရက်နေ့တွင် ပုသိမ်အရှေ့ပိုင်း လက်ဆောင်ကွင်းရွာကို တိုက်ခိုက်သည်။

၁၁-၃-၄၉။ ။ ကရင်သောင်းကျန်းသူများက မန္တလေးမြို့တောင်ဘက် ခြောက်မိုင်ကွာ တံခွန်တိုင်ရွာကို တိုက်သည်။

၁၁-၃-၄၉။ ။ တောင်ငူကို ကရင်သောင်းကျန်းသူများနှင့် တပ်ပြေးများက အုပ်ချုပ်ထားသည်။

၁၁-၃-၄၉။ ။ ၁၉၄၉ ခုနှစ်၊ မတ်လ (၁၀) ရက်နေ့တွင် အင်းစိန်ခရိုင် ကညောင်၌ ကရင်သောင်းကျန်းသူ ပတ္တရောင်များနှင့် စစ်ဝန်ထမ်းတို့ တိုက်ပွဲဖြစ်ကြသည်။ ကရင်တို့က အိမ် (၁၅) ဆောင်ကို မီးရှို့ကြသည်။

၁၁-၃-၄၉။ ။ ပုသိမ်ခရိုင်၊ ကျောက်ချောင်းကြီး၊ သဲဖြူနှင့် သန်လျက်စွန်းရွာများကို ကရင်သောင်းကျန်းသူများက မီးရှို့သည်။

၅-၃-၄၉။ ။ မန္တလေးမြို့မှ ကရင်သောင်းကျန်းသူများက စစ်ကိုင်းကို အမြောက်နှင့်ပစ်သည်။

၅-၃-၄၉။ ။ ကရင်သောင်းကျန်းသူများက ကွန်မြူနစ်များနှင့် ပူးပေါင်း၍ မန္တလေးမြို့ကို သိမ်းသည်။

၇-၃-၄၉။ ။ ကွန်မြူနစ်နှင့် ကရင်သောင်းကျန်းသူများက ပူးပေါင်း၍ မြောင်းမြခရိုင် လပွတ္တာမြို့ကို တိုက်ခိုက်သည်။ ထိုသောင်းကျန်းသူများ တပ်လန်ထွက်ပြေးရသည်။

၇-၃-၄၉။ ။ ဟံသာဝတီခရိုင် တွံတေးရဲဌာနအပိုင် ကလီထော် ရေကျော်ရွာတွင် စစ်ရဲနှင့် ပြည်သူ့ရဲဘော် (၁၆) ယောက်ကတစ်ဖက်၊ ကေအန်ဒီအိုတို့ကတစ်ဖက် တိုက်ပွဲဖြစ်ပွားသည်။

၇-၃-၄၉။ ။ ကရင်သောင်းကျန်းသူတို့သည် ထရပ်ကား (၁၀၀) ကျော်ဖြင့် မန္တလေးမြို့မှ ထွက်သည်။

၇-၃-၄၉။ ။ ပဲခူးခရိုင် ဖောင်တော်သီနှင့် ဒိုက်ဦးရဲဌာနအပိုင်တို့တွင် ကရင်သောင်းကျန်းသူများက ကရင်ရွာသားများကို ပြောက်ကျားတိုက်နည်း သင်ပေးသည်။

၈-၃-၄၉။ ။ ပုသိမ်မြို့အရှေ့တောင်ဘက် ငါးမိုင်ကွာရှိ ရှမ်းရွာတစ်ဝိုက်တွင် ပူးပေါင်းနေသော ကရင်နှင့်ကွန်မြူနစ်သောင်းကျန်းသူများကို အစိုးရတပ်ပေါင်းစုံက တိုက်သည်။

၈-၃-၄၉။ ။ ၁၉၄၉ ခုနှစ်၊ မတ်လ (၁၇) ရက်နေ့တွင် ဟင်္သာတခရိုင် နိဗ္ဗာန်ရဲဌာနအပိုင် ပိတောက်ကုန်းနှင့် အလယ်စုရွာများကို ကရင်သောင်းကျန်းသူများက မီးရှို့သည်။

၂၀-၃-၄၉။ ။ မန္တလေးမြို့တွင် ကရင်သောင်းကျန်းသူတပ်ခွဲတစ်ခွဲခန့် ရှိနေသေးသည်ဟု သတင်းရရှိသည်။

၂၃-၂-၄၉။ ။ ကရင်သောင်းကျန်းသူများက ဟံသာဝတီခရိုင် ခတ္တိယ၊ ညောင်ရွာ၊ အုတ်ဖိုရွာသစ်နှင့် နောင်ပေါ်ရွာများကို မီးရှို့သည်။

၂၅-၃-၄၉။ ။ ၁၉၄၉ ခု၊ မတ်လ (၂၄) ရက်နေ့တွင် မြိတ်ခရိုင် ပုလော၌ မြန်မာနှင့် ကရင်တို့ တိုက်ပွဲဖြစ်သည်။

၂၉-၃-၄၉။ ။ ပဲခူးခရိုင် ကျောက်တံခါးကို ကရင်သောင်းကျန်းသူတို့က ဝင်ရောက်စီးကြရာ ၎င်းတို့က တပ်လန်သွားပြီးလျှင် ဆုတ်၍အပြေးတွင် ဇရပ်ကုန်းရွာကို မီးရှို့၍ ရွာသား (၅၀) ကို သတ်သွားသည်။

၃၀-၃-၄၉။ ။ ၁၉၄၉ ခု၊ မတ်လ (၂၅) ရက်နေ့တွင် သာယာဝတီခရိုင် ကြာဖြူရွာကို ကရင်သောင်းကျန်းသူ (၃၀) တို့က ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်၍ ယောကျ်ားနှစ်ယောက်နှင့် မိန်းမတစ်ယောက်ကို သတ်ပြီးလျှင် အိမ်ခြေ (၂၀)ကို မီးရှို့သွားသည်။

၃၀-၃-၄၉။ ။ အင်းစိန်ခရိုင်၊ ပေါက်ကုန်းမြို့နှင့် ရဲဌာနကို ကရင်နှင့် အခြားသောင်းကျန်းသူများ ပူးပေါင်း၍ တိုက်ခိုက်ပြီးလျှင် လက်နက်များ လုယူသွားသည်။

၃၁-၃-၄၉။ ။ ဟံသာဝတီခရိုင်၊ ခရမ်းကြီးရွာကို ကရင်သောင်းကျန်းသူများက တိုက်ခိုက်၍ ကျွဲနွားများကို လုယူသည်။ ရွာကို မီးရှို့ပြီးလျှင် ဓားစာခံ (၁၀၀)ကိုလည်း ခေါ်သွားသည်။

၁-၄-၄၉။ ။ မြိတ်ခရိုင်၊ လိပ်ဥသောင်ကို ကရင်သောင်းကျန်းသူများက တိုက်ခိုက်၍ ရွာသားများကို သတ်ပြီးလျှင် ရွာကို မီးရှို့သွားသည်။

၁-၄-၄၉။ ။ ဟံသာဝတီ၊ ခနောင်နှင့် ထန်းတပင်ရွာများတွင် ကရင်သောင်းကျန်းသူ (၅၀၀) ကျော် (၆၀၀) ခန့်က အရန်စစ်ရဲနှင့် ရဲဘော်ဖြူများကို တိုက်ခိုက်သည်။ သို့သော်လည်း သောင်းကျန်းသူများပင် တပ်လန်သွားသည်။

၁-၄-၄၉။ ။ မန္တလေးတွင် အစိုးရတပ်ပေါင်းစုံတို့ကို ကရင်တို့က မြို့ရိုးတွင်းမှနေ၍ ခုခံနေသည်။

၁-၄-၄၉။ ။ ပုသိမ်ခရိုင်၊ သာပေါင်းရဲဌာနအပိုင်၊ အိမ်ကျောင်းကလေး၊ ကြိမ်ပန်းကြီး၊ သစ်ပုပ်ကုန်းနှင့် ကနီပြားရွာများကို ကရင်သောင်းကျန်းသူများက တိုက်ခိုက် မီးရှို့သည်။

၁-၄-၄၉။ ။ တာဝတွင် ကရင်နှင့် အလံနီသောင်းကျန်းသူတို့ ပေါင်း၍ အစိုးရတပ်ပေါင်းစုံကို တိုက်ခိုက်သည်။ သို့သော်လည်း ၎င်းတို့ပင် တပ်လန်သွားသည်။

၉-၄-၄၉။ ။ ကျိုက္ခမီခရိုင် ချောင်းဆုံရဲဌာနတွင် မွန်သောင်းကျန်းသူ (၂၂) ယောက် လက်နက်ချဝင်သည်။

၉-၄-၄၉။ ။ ညောင်တုန်းကို ကရင်သောင်းကျန်းသူ (၅၀၀) က တိုက်ခိုက်သော်လည်း ပြည်သူ့ရဲဘော်များက ၎င်းတို့ကို တွန်းလှန်လိုက်သည်။

၉-၄-၄၉။ ။ မြိတ်ခရိုင်၊ အင်းမကြီးအနီး အစိုးရတပ်များက ကရင်သောင်းကျန်းသူများကို တိုက်ခိုက်သည်။ သောင်းကျန်းသူများ ရှုံးနိမ့်ထွက်ပြေးရသည်။

၁၂-၄-၄၉။ ။ သထုံခရိုင်၊ ဇာသပြင်၌ ကရင်နှင့် မွန်သောင်းကျန်းသူ (၃၀၀) က တိုက်ခိုက်ကြသည်။ သို့သော်လည်း ၎င်းတို့ပင် တပ်လန်ထွက်ပြေးရသည်။

၁၃-၄-၄၉။ ။ ကျိုက္ခမီခရိုင်၊ မုဒုံအရှေ့ နှစ်မိုင်ကွာတွင် ကရင်သောင်းကျန်းသူများက အစိုးရတပ်များကို ချောင်းမြောင်းတိုက်ခိုက်သည်။

၁၄-၄-၄၉။ ။ မအူပင်ခရိုင်၊ ပန်းတနော်တစ်မြို့လုံးကို ကရင်သောင်းကျန်းသူများက မီးရှို့၍ မြို့သူမြို့သားအချို့ကို သတ်ပစ်ကြသည်။

၁၆-၄-၄၉။ ။ ပုသိမ်နှင့် မြောင်းမြနယ်စပ်ရှိ မြန်မာရွာများကို ကေအန်ဒီအိုတို့ မီးရှို့သည်။

၁၈-၄-၄၉။ ။ ကရင်ရိုင်ဖယ်တပ်ရင်း (၁) မှ တပ်ပြေးများ ပါဝင်သော ကရင်သောင်းကျန်းသူ (၅၀၀) က ညောင်လေးပင်မြို့ကို တိုက်သည်။

၂၀-၄-၄၉။ ။ ကရင်သောင်းကျန်းသူများက ညောင်လေးပင်မြို့ကို သိမ်းသည်။

၂၁-၄-၄၉။ ။ ပဲခူးခရိုင်၊ ကဝနှင့် ထုံးကြီးကို ကရင်သောင်းကျန်းသူများ ဝင်၍စီးသည်။

၂၁-၄-၄၉။ ။ သထုံကေအန်ဒီအိုတို့က အုပ်ချုပ်ရေးကိုသိမ်း၍ ကွဲခြံအနီး မီးရထားတံတားကို ဖျက်ဆီးပစ်သည်။

၂၂-၄-၄၉။ ။ အစိုးရတပ်ပေါင်းစုံက ဟံသာဝတီခရိုင်၊ ကလီတော်ရွာကို ကရင်သောင်းကျန်းသူတို့လက်မှ ပြန်၍ သိမ်းသည်။

၂၂-၄-၄၉။ ။ မြိတ်နယ်စပ်ရှိ ပလောက်ရွာတွင် ပလောက်မှ စစ်ဝန်ထမ်းများကို ကရင်သောင်းကျန်းသူ (၃၀၀) က တိုက်ခိုက်သည်။ ရွာကိုမီးရှို့၍ ရွာသားလေးယောက်ကို သတ်သွားသည်။

၂၂-၄-၄၉။ ။ ၁၉၄၉ ခု၊ ဧပြီလ ၂၁ရက်နေ့တွင် သထုံခရိုင်ကို ကရင်ပြည်နယ်အဖြစ်ဖြင့် သိမ်းယူကြောင်း ထုတ်ဖော်ကြေညာသည်။

၂၂-၄-၄၉။ ။ ၁၉၄၉ ခု၊ ဧပြီလ ၁၈ ရက်နေ့တွင် ကရင်သောင်းကျန်းသူများက ပုသိမ်ခရိုင်၊ ကျုံပျော်မြို့ကို သိမ်းပြီးလျှင် အိမ်ပေါင်းများစွာနှင့် ဘုန်းကြီးကျောင်းကို မီးရှို့သည်။ ပြည်သူ့ရဲဘော်များက ၂၀-၄-၄၉ ရက်နေ့တွင် ၎င်းတို့ကို မောင်းထုတ်လိုက်သည်။

၄-၄-၄၉။ ။ မန္တလေးမြို့ကို အစိုးရတပ်ပေါင်းစုံက ပြန်၍သိမ်းသည်။

၅-၄-၄၉။ ။ ကရင်သောင်းကျန်းသူများက ဖိ၍တိုက်သဖြင့် အစိုးရတပ်များသည် ဒိုက်ဦးမှ ဆုတ်ခဲ့သည်။

ဧပြီလ ။ ။ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဒေသများတွင် ကရင်သောင်းကျန်းသူ
၄၉ ခု များက ကွန်မြူနစ်သောင်းကျန်းသူများနှင့် ဆက်လက်ပူးပေါင်း၍ သောင်းကျန်းသည်။

၅-၅-၄၉။ ။ ပဲခူးနှင့် တောင်ငူခရိုင်များရှိ ကရင်သောင်းကျန်းသူများသည် ကျောက်ကြီးမှဖြတ်၍ သံတောင်ဘက်သို့ ပစ္စည်းများ ပြောင်းပို့သည်။

၇-၅-၄၉။ ။ မော်လမြိုင်ခရိုင်၊ ဇာသပြင်ကင်းဌာနနှင့် ခလယ်တံခွန်တိုင်တို့ကို ကရင်နှင့်မွန်သောင်းကျန်းသူ (၆၀၀)က တိုက်ခိုက်သည်။

၈-၅-၄၉။ ။ ပဲခူးခရိုင်၊ ဖိုးဦးစိန်ကို ကရင်သောင်းကျန်းသူ (၁၀၀)က မီးရှို့ပြီးလျှင် မြန်မာ (၅၀) ကို ဖမ်းထားသည်။ ၆-၅-၄၉ ရက်နေ့တွင် ဖောင်တော်သီ၊ စင်ကူနှင့် မြောက်ချောကုန်းတို့ကို ကရင်များက မီးရှို့သည်။

၈-၅-၄၉။ ။ ၁၉၄၉ ခု၊ မေလ သုံးရက်နေ့က ဟံသာဝတီခရိုင်၊ ကော့မှူးရွာတွင် ကေအန်ဒီအို (၅၀) ခန့်က အစိုးရတပ်များကို တိုက်သည်။ အခြားကေအန်ဒီအို (၂၀၀)က

ငှက်အော်စမ်းရွာအနီးတစ်ဝိုက်တွင် လုယက်ဖျက်ဆီး သည်။

၉-၅-၄၉။ ။ မြောင်းမြခရိုင်၊ ဘီဒွတ်ကလေးကို ကရင် (၅၀၀) ကျော်က တိုက်ခိုက်ပြီးလျှင် ရွာမှအပြေးတွင် ရွာကို မီးရှို့သွားသည်။

၁၂-၅-၄၉။ ။ အင်းစိန်ခရိုင်၊ ဇရပ်ကွင်းရွာကို ကရင် (၃၀၀) ခန့်က တိုက်သည်။ မဲဇလီချောင်းရွာရှိ အိမ်ခြေ ၁၅၀ ခန့် ကိုလည်း မီးရှို့သွားသည်။

၁၂-၅-၄၉။ ။ ၁၉၄၉ ခု၊ မေလ ၁၁ ရက်နေ့တွင် ပုသိမ်ခရိုင် ရှမ်းရွာ၌ ကရင်သောင်းကျန်းသူများက အိမ်ခြေ (၈၀) နှင့်ဆန်စက်များကို မီးရှို့သည်။

၁၂-၅-၄၉။ ။ ကရင်နှင့် မွန်သောင်းကျန်းသူ (၅၀) ခန့်က ရေးကို တိုက်ခိုက်သည်။

၁၃-၅-၄၉။ ။ ဟံသာဝတီခရိုင်၊ နတ်စင်ကုန်းရွာတွင် ကရင် (၄၀) ခန့်က မြန်မာအိမ် (၁၄) အိမ်ကို ဓားပြတိုက်သည်။

၁၃-၅-၄၉။ ။ ၁၉၄၉ ခု၊ မေလ ၁၃ ရက်နေ့တွင် ကရင်သောင်းကျန်းသူ များက ပဲခူးခရိုင် ဆိတ်ဖျံကြီးရွာ၌ မြန်မာ (၁၅၀)ကို အစုလိုက် အပြုံလိုက် သတ်ဖြတ်ပြီးလျှင် ဆိတ်ဖျံကြီး၊ ချောင်းရင်၊ အေးရွာနှင့် စမ်းတွင်းကုန်းရွာများကို မီးရှို့သည်။

၁၃-၅-၄၉။ ။ ၁၉၄၉ ခု၊ မေလ ၁၃ ရက်နေ့တွင် မော်လမြိုင်ခရိုင်၊ ငါးပြေမနှင့် ကျခတ်ရွာများကို ကရင်နှင့်မွန် သောင်းကျန်းသူ (၇၀) ခန့်က တိုက်ပြီးလျှင် ကျွဲနွားနှင့် ပစ္စည်းများကို လုယူသွားသည်။

၁၃-၅-၄၉။ ။ ထားဝယ်ခရိုင်တွင် စစ်ဝန်ထမ်းကင်းလှည့် တပ်စိတ် တစ်စိတ်ကို ကရင်နှင့်မွန်သောင်းကျန်းသူ (၁၀၀) က ချောင်းမြောင်းတိုက်ခိုက် အောင်မြင်သည်။

၂၀-၅-၄၉။ ။ ဖောင်တော်သီနှင့် ဒိုက်ဦးတို့ကို အစိုးရတပ်များက ပြန်သိမ်းသည်။

၂၂-၅-၄၉။ ။ အစိုးရတပ်ပေါင်းစုံက အင်းစိန်ကို ပြန်သိမ်းသည်။

၂၃-၅-၄၉။ ။ ပုသိမ်ခရိုင်၊ ငပုတောမြို့ကို အစိုးရတပ်များက ပြန်သိမ်းသည်။

၂၅-၄-၄၉။ ။ ပဲနွယ်ကုန်းမှာ သောင်းကျန်းသူတို့လက်တွင်ပင် ရှိနေသည်။

၁၆-၅-၄၉။ ။ သထုံမှာ သောင်းကျန်းသူတို့လက်တွင်ပင် ရှိနေသည်။

၁၆-၅-၄၉။ ။ သထုံကေအန်ဒီအိုတို့သည် စားနပ်ရိက္ခာနှင့် ပစ္စည်းများကို ဖာပွန်သို့ ပို့နေသည်။

၁၆-၅-၄၉။ ။ ၁၉၄၉ ခု၊ မေလ ၂၅ ရက်နေ့တွင် ပုသိမ်ခရိုင် သာပေါင်းကို ကရင် (၂၀၀) တို့က တိုက်သည်။ သို့သော်လည်း တပ်လန်သွားသည်။

၁၆-၅-၄၉။ ။ ကရင်သောင်းကျန်းသူများသည် သာပေါင်းတိုက်ပွဲမှ မပြေးသေးမီ ပိန္နဲကုန်းနှင့် နံ့နံပင်ကုန်းရွာများအပြင် သဘော်ဆိပ်နှင့် သစ်ဆိမ့်ကုန်းရွာများမှ ဆန်စက် များကို မီးရှို့သွားသည်။

၂၆-၅-၄၉။ ။ မော်လမြိုင်ခရိုင် ဝဲကလောင်တွင် ကရင်နှင့်မွန် သောင်းကျန်းသူ (၅၀) ခန့်ကို အစိုးရတပ်များက ဝင်၍တိုက်သည် ။ ရန်သူတို့ ဆုတ်ခွာသွားသည်။

၁၉၄၈ ခုနှစ်မှ လွတ်လပ်ရေးရခဲ့သော မြန်မာနိုင်ငံသည် ထိုနှစ် မှာပင် ကွန်မြူနစ်ပါတီနှစ်ခု အလံဖြူ-အလံနီ၊ ရဲဘော်ဖြူတို့ တောခိုခဲ့ကြ သည်။ ထိုနှစ်ထဲမှာပင် ကရင်အမျိုးသားခေါင်းဆောင် စောဘဦးကြီးက မည်သို့စကားချိုသုံးသော်လည်း သူမပြောခင်ကရော ပြောပြီးမှပါ ကရင်တို့သည် လက်နက်ကိုင်ပြီး မြို့သိမ်းခြင်း၊ ငွေတိုက်ဖောက်ခြင်း တို့ကို လုပ်နေကြပေပြီ။

၁၉၄၉ ခုနှစ်မှာကား မြန်မာတစ်နိုင်ငံလုံးပင် ပြည်တွင်းစစ်ဖြစ်ပွား နေသောအခါ ဖြစ်နေပေပြီ။

အလံဖြူ-အလံနီ ကွန်မြူနစ်သူပုန်၊ ရဲဘော်ဖြူသူပုန်၊ ကရင်သူပုန် အပြင် ဗမာ့တပ်မတော်မှ တပ်ရင်း (၃)၊ တပ်ရင်း (၁) တို့မှ တပ်မတော်သား၊ တပ်ခွဲအချို့တို့ကပါ နိုင်ငံတော်အစိုးရကို သစ္စာမခံဘဲ တောခိုသော ဗကပတို့နှင့်ပူးပေါင်းပြီး ရန်ကုန်သိမ်းရန် စီစဉ်ကြသည်။

မြန်မာ့တပ်မတော်ကို ဖွဲ့စည်းစဉ်က ကရင်တပ်ရင်းဟူ၍ ကရင် အမျိုးသားများပါသော တပ်ရင်းတို့ ရှိခဲ့သည်။ စစ်ရဲတပ်ရင်းတွင်လည်း ကရင်အမျိုးသားများပါသော တပ်တို့ရှိခဲ့ရာ ထိုတပ်တို့သည်လည်း နိုင်ငံတော်အစိုးရပေါ် သစ္စာမခံကြတော့ပေ။ ကေအန်ဒီအိုနှင့်ပေါင်းပြီး နိုင်ငံတော်ကို ပုန်ကန်တိုက်ခိုက်ကြတော့သည်။

ကေအန်ယူတို့သည် အထက်တွင်ရေးခဲ့သည့်အတိုင်း သီးခြားကရင် နိုင်ငံရရှိရေးကို ဦးတည်ခဲ့သည်။ ထိုစဉ်ကာလက ဗမာ့တပ်မတော်၏ ဦးစီးချုပ်မှာ ကရင်အမျိုးသား ဗိုလ်ချုပ်စမစ်ဒွန်းဖြစ်သည်။ လေတပ်တွင် ဦးစီးသူမှာ ကရင်အမျိုးသား ဗိုလ်ချုပ်စောရှီးရှိုးဖြစ်သည်။ ကြည်းတပ် တွင်လည်း ဗိုလ်မှူးချုပ်မှာ ကရင်အမျိုးသား စောကြာဒိုးဖြစ်သည်။

ထိုသို့ရှိနေရာက နိုင်ငံတော်တစ်ဝန်းလုံး လက်နက်ကိုင်ပုန်ကန် သည့်အတွက် ဗိုလ်ချုပ်စမစ်ဒွန်း အစရှိသော တပ်မတော်အရာရှိ ကရင် အမျိုးသားတို့ကို တပ်မှအငြိမ်းစားပေးလိုက်ရသည်။ တပ်မတော်ကို မြန်မာအမျိုးသား ဗိုလ်ချုပ်နေဝင်းက တာဝန်ယူကွပ်ကဲပြီး တောခို ပုန်ကန်ထကြွမှုမျိုးစုံကို နှိမ်နင်းရတော့၏။ သို့နှင့်ပင် ၁၉၄၈ ခုနှစ်၊ ၁၉၄၉ ခုနှစ်၊ ၁၉၅၁ ခုနှစ်တို့၏ “ရန်ကုန်အစိုးရ” ဟူသော ဝေါဟာရသည် ပျောက်ကွယ်သွားရသည်။ မြန်မာနိုင်ငံတွင် ဆူပူမှုဖြစ်ပွားအောင် သွေးထိုးပေးကြသော တိုင်းတစ်ပါးပယောဂကြောင့် နိုင်ငံခြားသတင်းစာ တို့က ရန်ကုန်အစိုးရဟု သရော်ခဲ့ရာက ဗမာ့တပ်မတော်၏ကျေးဇူး ကြောင့် ရန်သူသူပုန်တို့ သိမ်းပိုက်ထားသောမြို့တို့သည် နိုင်ငံတော် အစိုးရ၏အုပ်ချုပ်မှုအောက်တွင် ရောက်ရှိလာပြီး အေးချမ်းသောဒေသ သည် ကျယ်ပြန့်လာခဲ့သည်။

ထို့သို့မဖြစ်မီက အင်အားချိနဲ့လာသော တိုက်ခိုက်ထကြွလာခဲ့သူ တို့သည် ပရိယာယ်တစ်မျိုးဆင်ကာ အစိုးရကို စိန်ခေါ်ကြပြန်သည်။

ဤနေရာတွင် ကရင်သူပုန်တို့၏ စိန်ခေါ်မှုတစ်ခုကို တင်ပြရမည် ဆိုလျှင် ကရင်လက်နက်ကိုင်တို့သည် ၁၉၄၉ ခုနှစ် မေလအတွင်းက ပဲခူးခရိုင်၊ ဆိတ်ပုံကြီးရွာတွင် အမျိုးသား ၁၅၇ ယောက်တို့အား တစ်နေရာတွင် စုဝေးစေပြီး သေနတ်ဖြင့် ပစ်ခတ်သတ်ဖြတ်လိုက်ကြ၏။ တစ်ရွာလုံး မုဆိုးမဖြစ်ခဲ့ရသည်။ အလားတူပင် ကျောက်တံခါးမြို့နယ် အတွင်းရှိ ရွာများတွင် ယောကျ်ားမှန်သမျှကို သတ်ခဲ့ကြသည်။ ဖြူးမြို့နယ်တွင်လည်း မြို့သူမြို့သား ၂၀၀၀ ကျော်ကို မြို့ပြင်သို့ ခေါ်သွားပြီး အမျိုးသမီးများကို မတရားကျင့်၏။ ပြီးလျှင် သတ်လိုက်၏။ အမျိုးသားများကို ဓားနှင့် သေနတ်နှင့်သတ်ခဲ့ကြသည်။ ကလေးပင်မချန် သတ်ဖြတ်လိုက်သည်။

သုသာန်ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းတွင် ဘုန်းတော်ကြီး သုံးပါးရှိနေစဉ် ကေအန်ဒီအိုတို့က ကျောင်းကိုမီးရှို့ရာ ဘုန်းတော်ကြီး သုံးပါးလုံးပင် မီးလောင်သေဆုံးခဲ့ရသည်။

၁၉၄၉ ခုနှစ်၊ မတ်လ လေးရက်နေ့တွင် ဖြူးမြို့နှင့် ခြောက်မိုင်ကွာ ညောင်ပင်သာကို တပ်မတော်က သိမ်းပိုက်မိသည်။ ထိုနှစ် မတ်လ သုံးရက်နေ့ညကပင် ဖြူးမြို့နယ်အလယ်ရှိ ဈေးနှင့်တကွ လူနေအိမ် များကို မီးရှို့၏။ ထွက်ပြေးသော ယောကျ်ား၊ မိန်းမ၊ ကလေးပါမကျန် သတ်ခဲ့ကြ၏။

စာရေးဆရာမြတ်ထန်က သူရေးခဲ့သော တိုင်းပြည်ကနုနု မုန်တိုင်းက ထန်ထန်စာအုပ်တွင် အခြားမြို့များသို့ ဗမာ့တပ်မတော်က ဝင်သော အခါတွင် မြို့ခံတို့က ကြိုကြ၏။ ဖြူးမြို့ကား မကြို၊ တစ်မြို့လုံး တိတ်ဆိတ်နေ၏။ တစ်နေရာတွင် လဲနေသောသူတွေကို တွေ့ရ၍ သွားကြည့်ရာ လူတိုင်း ကွယ်လွန်နေပြီးဖြစ်နေ၏။ ဓားဒဏ်ရာနှင့် ဖြစ်၏ ဟူ၍ ရေးခဲ့၏။

ဤသို့လူမျိုးမုန်းတီးရေးဖြစ်ခဲ့ပုံကို ၁၉၅၉ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ ၂၀ ရက်စွဲနှင့် ထုတ်ဝေသော ကော်သူးလေရဲဘော်များ၏ တင်ပြချက်များဖြစ်သည့် ကော်သူးလေတော်လှန်ရေးစစ်တမ်းစာအုပ်တွင် -

ငါတို့သည် ဝါဒသဘောတရား၊ ခေါင်းဆောင်မှု၊ အုပ်ချုပ်ကွပ်ကဲမှု၊ စည်းရုံးရေး၊ ထောက်ပံ့ရေး၊ ဘဏ္ဍာရေး၊ လက်နက်ခဲယမ်းမီးကျောက်ဖူလုံရေး၊ ပြည်သူလူထုထောက်ခံမှုစသည်တို့တွင် ငါတို့သည် အတိုင်းမသိ ညံ့ဖျင်းခဲ့ကြပေသည်။

ငါတို့စတင်တော်လှန်ချိန်တွင် ထားရှိခဲ့သော ဝါဒသဘောတရားကား နိုင်ငံရေးဝါဒ သဘောတရားမဟုတ်ဘဲ ကျဉ်းမြောင်းသော အမျိုးသားရေး ဝါဒ သဘောတရားရေးသာ ဖြစ်ခဲ့ပေသည်။

ငါတို့သည် ကျဉ်းမြောင်းသော အမျိုးသားရေးဝါဒထားရှိခဲ့သည့်အတွက် နိုင်ငံရေးအတွေ့အကြုံ သဘောတရားရေး မရင့်ကျက်သေးသည့် အခြားညီနောင် တော်လှန်ရေးအင်အားစုများထဲတွင်လည်း ကျဉ်းမြောင်းသော အမျိုးသားရေးစိတ်သည် ပြန်လည်လွှမ်းမိုးလာခဲ့ပေသည်။ ဤဝါဒ၏ အကျိုးသက်ရောက်မှုကား ပြင်းထန်သော ကရင်ဗမာလူမျိုးရေးအဓိကရုဏ်း ဖြစ်လာသည်။ အခြားတော်လှန်ရေးအင်အားစုများသည်လည်း သဘောတရားရေး နုနယ်သေးသည့်အလျောက် ဂိုဏ်းဂဏစိတ်များပြင်းထန်ကာ အသင်းအဖွဲ့အချင်းချင်း လက်နက်ကိုင်တိုက်ပွဲပင် ဆင်နွှဲခဲ့ကြကုန်၏။ ကျဉ်းမြောင်းသော အမျိုးသားရေးဝါဒကြောင့် ငါတို့တော်လှန်ရေးသည် ထိုအချိန်အခါမှစ၍ ကျဆင်းခဲ့ပေသည်ဟူ၍ ရေးသားခဲ့ပေသည်။

ဤသို့ ကရင်အမျိုးသားဟူသော လူမျိုးရေးစိတ်ဓာတ်ပြင်းထန်မှုကြောင့် မြန်မာနိုင်ငံတွင် နေထိုင်ပါသော်လည်း မြန်မာနိုင်ငံသားစိတ်မမွေး၊ တိုင်းတစ်ပါးအားကိုးစိတ်မွေးသော စိတ်ဓာတ်ကြောင့် လုပ်သင့်သည်၊ မလုပ်သင့်သည်ကို မတွေးနိုင်၊ မဆုံးဖြတ်နိုင်ဘဲ ကေအမ်တီခေါ် ကူမင်တန်တို့ကိုပင်လျှင် မွန်ပြည်နယ်ဒေသအရောက်ခေါ်ယူခဲ့ကြပေသေးသည်။

ထိုမှမကသေး မော်လမြိုင်-ရန်ကုန် ရထားကိုမိုင်းခွဲ ခရီးသည်တို့၏ လက်ဝတ်ရတနာရွှေငွေတွေ လုယက်ယူ၊ အမျိုးသမီးများကိုလည်း ပြန်ပေးဆွဲပြီး ထိုင်း-မြန်မာနယ်စပ်တွင်ရှိသော ကူမင်တန်တရုတ်တို့အား ပေးအပ်လိုက်၏။ မြန်မာ-မွန် သမီးပျိုတို့ကို လက်နက်နှင့်လဲပြီး မြန်မာအစိုးရကို တိုက်ရန်လုပ်ခဲ့ကြသည်။

၁၉၅၄ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ ၁၅ ရက်နေ့တွင် စစ်တောင်းမှ မုတ္တမသို့ ခုတ်မောင်းလာသော မီးရထားအား ကေအန်ဒီအို သူပုန်များက ဒုန်ဝုန်းဘူတာနှင့် သိမ်ဆိပ်ဘူတာအကြားတွင် မိုင်းခွဲတိုက်ခိုက်ကြသည်။ ရထားပေါ်တွင်ပါလာသော အစောင့်များနှင့်ကရင်သူပုန်တို့၏ တိုက်ပွဲမှာ သုံးနာရီခန့်ကြာ၏။ အကျအဆုံးလည်းများ၏။ နောက်ဆုံးတွင် ကရင်သူပုန်တို့သည် ရထားစီးခရီးသည်တို့ထံမှ ရွှေငွေ၊ ပစ္စည်း ကြိုက်တာယူဆောင်ပြီး ရထားပေါ်တွင်ပါသော ကျောင်းပိတ်၍ပြန်လာသည့် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ ၄၀ ကျော်နှင့် ခရီးသွားအမျိုးသမီး ရုပ်ရည်လှပသူ ၁၅ ဦးကို ဓားစာခံအဖြစ် ခေါ်ယူသွားခဲ့၏။ တိုက်သူ ကရင်သူပုန်ခေါင်းဆောင်မှာ လင်းထင်ဖြစ်သည်။

လင်းထင်သည် ခရီးသည် ယောကျ်ားတို့အား ပစ္စည်းများကို ထမ်းစေ၏။ ကျောင်းသူ၊ အရပ်သူ အမျိုးသမီး ၁၀၀ ကျော်ရှိ၏။ ဗမာ့တပ်မတော်မှ ထက်ကြပ်မကွာလိုက်တိုက်ရာ လင်းထင်သည် ထိုင်းနယ်စပ်သို့ထွက်သွားပြီး ထိုတွင်တပ်စွဲထားသော တရုတ်ကူမင်တန်တပ်မှ ဗိုလ်ချုပ်လောလီထံ အမျိုးသမီး ၁၀၀ ကျော်ကို လွှဲပေးလိုက်သည်။ လောလီက လက်နက်ခဲယမ်းများ ပေးလိုက်၏။ ထိုအမျိုးသမီးတို့၏ ဘဝကား လုံးဝရင်နင့်ဖွယ်ရာဖြစ်ရပ်တို့နှင့် တွေ့ကြုံကြရပေမည် မလွဲတည်း။

လင်းထင်သည် လည်းကောင်း ဗိုလ်ဆလန်သည် လည်းကောင်း မိန်းမများစွာ ကောက်ယူထားသကဲ့သို့ ဗိုလ်ဖားလူကျော်မှာ ပို၍ပင် များစွာသော တရားဝင်မိန်းမများရှိခဲ့သည်ဟု ၁၉၆၃ ခုနှစ်က တပ်မတော်မှ ဖမ်းဆီးရမိသော စာရင်းအရ သိရပါသည်။

သီးခြားကရင်ပြည် ရရှိရေးအတွက် တိုက်ပွဲဝင်ကြသော ကရင် လက်နက်ကိုင်တို့၏ လူသတ်၊ ဓားပြတိုက်၊ ပြန်ပေးဆွဲ၊ မိမိနိုင်ငံတွင်းရှိ မွန်-ဗမာ-ကရင် အမျိုးသမီးငယ်တို့အား မြန်မာနိုင်ငံတွင် ကျူးကျော် နေသော ကူမင်တန်တရုတ်တို့ထံ လက်နက်နှင့်လဲခဲ့သူတွေဖြစ်၏။ ဤကား ကရင်သောင်းကျန်းသူတို့၏ လုပ်ရပ်သာ ဖြစ်ပါသည်။

ကရင်သူပုန်တို့က သူတို့၏ လုပ်ငန်းများနှင့်ပတ်သက်ပြီး သုံးသပ် ထားသည့် ကော်သူးလေ တော်လှန်ရေး စစ်တမ်းတွင် -

ဗမာအမျိုးသားများ၏ ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်မှုကို မခံမရပ်နိုင်၍ ငါတို့ တော်လှန်ခဲ့ကြသည်ဟုဆိုသော်လည်း ငါတို့သိမ်းပိုက်ပြီးသော နယ်မြေ များအတွင်းရှိ ဗမာ၊ မွန်၊ ပအိုဝ်၊ ကုလား၊ တရုတ် အစရှိသော လူမျိုးစု မှန်သမျှကို ငါတို့ ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်လက်ဝါးကြီးအုပ်ခဲ့ကြသည်။ နိုင်ငံရေး စကားအရပြောလျှင် ဗမာလူမျိုးကြီးဝါဒကို ငါတို့တော်လှန်ခဲ့ကြသော် လည်း ငါတို့အာဏာစိုက်ထူနိုင်သော အချိန်ပိုင်းကလေးတွင်ပင် အခြား လူမျိုးစုအားလုံးပေါ်တွင် ငါတို့သည် ပိုမိုရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော ကရင်လူမျိုးကြီးဝါဒတစ်ရပ်ကို ကျင့်သုံးခဲ့ကြပေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း မည်သည့်လူမျိုးစုမျှ အကြွင်းမဲ့ထောက်ခံမှုကို ငါတို့မရရှိခဲ့ကြသည် သာမက ငါတို့အားအထင်သေးမှု၊ မုန်းတီးရွံရှာမှုတို့ကို ဖြစ်ပေါ်စေခဲ့ သည်။ လက်နက်ကိုင်အနေနှင့် ကျေးရွာပြည်သူလူထုအား နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်း သတ်ဖြတ်ရမ်းကားခြင်းများ ပြုလုပ်ကြလေရာ အခြားအမျိုးသား မဆို ထားဘိ ကရင်အမျိုးသားကပင်လျှင် ငါတို့အား ရွံရှာစက်ဆုပ်ကာ တော်လှန်ရေးကိုပင် ငြီးငွေ့လာကြပေသည်။

စစ်ဆင်ရေး၌ အင်္ဂလိပ်ခေတ် ဗမာ့တပ်မတော်၊ ဖဆပလခေတ် တပ်မတော်သားများတွင် အမှုထမ်းခဲ့သော စစ်ပြန်ကြီးများကပင် ကေအန်ဒီအိုများ၏ စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ စစ်ဆင်ပုံစစ်ဆင်နည်းကို နားမလည် နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရသဖြင့် ၎င်းတို့နှင့်တွဲ၍ စစ်မတိုက်တတ်ပေ။ စစ်တိုက်ရာတွင် မီးရှို့၊ လူသတ်၊ ပစ္စည်းယူ၊ ကျွဲဆွဲ၊ နွားဆွဲ ကိုယ့်သဘော နှင့်ကိုယ် စစ်တက်၊ စစ်ဆုတ်ခြင်းဖြစ်သည်။ စစ်ဆင်ရေးကို ပို၍

ရှုပ်ထွေးစေသောအချက်တွင် လက်ရုံးတပ်ဟုခေါ်သော တုတ်၊ ဓား၊ ဝါးချွန်၊ ဒူးလေးကိုင် ကရင်အရပ်သား အုပ်စုပင်ဖြစ်သည်။ လက်ရုံးတပ် တို့သည် စစ်ဆင်ရေးကို အကျိုးပြုသည်ထက် အကျိုးယုတ်စေသည်က လက်တွေ့ပင်ဖြစ်သည်ဟူ၍ သူတို့၏ ဦးတည်ချက်ပျောက်ရပုံ၊ ရက်စက် ကြမ်းကြုတ်ပုံတို့ကို ဖော်ထုတ်သုံးသပ် ထားခဲ့ပေသည်။

ငြိမ်းချမ်းရေးကို တကယ်လိုချင်တာလား

သထုံမြို့ကို ၁၉၄၈ ခုနှစ်ကပင် ကရင်တို့သိမ်းပိုက်ခဲ့၏။ ၁၉၄၉ ခုနှစ်တွင်ကား သောင်းကျန်းမှုတို့ ပိုမိုပြင်းထန်လာလေရာ မြန်မာနိုင်ငံရှိ မြို့ကြီးမြို့တော် အတော်များများတို့သည် ကရင်၊ အလံဖြူကွန်မြူနစ် ရဲဘော်ဖြူတို့၏ သိမ်းပိုက်ခြင်းခံရသည်။ အလံနီကွန်မြူနစ်ကလည်း သိမ်းပိုက်တာခံရ၏။

ကျွန်တော်သည် သတင်းစာတွေကို မှန်မှန်ဖတ်၏။ တတ်နိုင်သမျှ ဖြစ်စဉ်တွေကို မှတ်သားထားမိ၏။ ကြေးကွဲစရာသတင်းများ၊ နိုင်ငံတော် ရှေ့ရေးအတွက် ရင်လေးစရာသတင်းများဖြစ်ပါသည်။

ဤသို့ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော်လည်း ဗမာ့တပ်မတော်သားတို့၏ သစ္စာရှိရှိ ဖွဲ့ရှိရှိ၊ သတ္တိပြောင်မြောက်စွာ တိုက်ခိုက်ခဲ့သောကြောင့် ၈-၄-၄၉ တွင် မန္တလေးကို ပြန်ရခဲ့၏။ ၂၁-၄-၄၉ တွင် သထုံကိုပြန်ရခဲ့၏။ ၃၁-၁၂-၅၀ တွင် သံလွင်မြစ်နှင့်စစ်တောင်းမြစ်ကြားဒေသကို တပ်မတော်မှ သိမ်းပိုက် နိုင်ခဲ့၏။ ၂၂-၅-၄၉ တွင် အင်းစိန်ကို ပြန်သိမ်းနိုင်ခဲ့၏။ ၂၃-၅-၄၉ တွင် ပုသိမ်၊ ငပုတောတို့ကို ပြန်သိမ်းနိုင်ခဲ့ပါသည်။ ၁၈-၁၂-၄၉ တွင် ကရင် တို့၏ အဓိကနေရာ စာဘူးတောင်းကိုသိမ်းနိုင်ခဲ့၏။

ဤသို့လျှင် ဖဆပလ အစိုးရသည် ရန်ကုန်အစိုးရဟုခေါ်နေရာက မြန်မာနိုင်ငံအစိုးရအဖြစ် ကမ္ဘာ့သတင်းစာများက ရေးရသောအချိန်တွင် တရုတ်ပြည်တွင် ချန်ကေရှိတ်အစိုးရစစ်ရေးနိမ့်ပြီး တရုတ် ကွန်မြူနစ်များ လွှမ်းမိုးလာသောအခါ ချန်ကေရှိတ်အစိုးရ၏တပ်များ မြန်မာနိုင်ငံသို့ ကျူးကျော်ဝင်ရောက်လာခဲ့ကြသည်။

ထိုတပ်တို့သည် မြန်မာနိုင်ငံ ကျိုင်းတုံနယ်မြေအတွင်း ၁၉၅၀ ဇန်နဝါရီလတွင် ဝင်ရောက်လာသည်။ အင်အား ၂၀၀ ခန့်သာရှိသည် ဟူ၍ သိရပါသည်။ ထို့နောက်တွင် ကျိုင်းတုံ-တာချီလိတ်လမ်းမကြီး မိုင်တိုင် ၈၁ မှ တာချီလိတ်အထိ သိမ်းပိုက်လိုက်ကြသည်။

တရုတ်ဖြူတပ်တို့သည် တရုတ်နီတပ်တို့၏ တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် မြန်မာနိုင်ငံဘက်သို့ ဝင်ရောက်လာကြရာ ၁၉၅၂ ခုနှစ် နှစ်ဦးတွင် လားရှိုးနယ်မြေ အရှေ့တောင်ဘက် သံလွင်မြစ်အနောက်ဘက်ကမ်း အထိ တိုးချဲ့ကျူးကျော်လာကြသည်။ 'ဝ' နယ်တွင် တပ်သားစုဆောင်းရင်း အခြေခံစခန်းများ တည်ဆောက်ကြောင်းပါ ကြားရပါသည်။ ၁၉၅၂ ခုနှစ် ဧပြီလအတွင်း တရုတ်ဖြူတပ်အင်အား ၄၀၀၀ ခန့်အထိ တိုးတက်လာပြီး အင်အား ၁၀၀၀ ခန့်သည် မိုင်းဆတ်နယ်မြေ၌ အခြေချနေရစ်ခဲ့ပြီး အင်အားစုအချို့မှာ သံလွင်မြစ်ဝှမ်းအတိုင်း မြောက်ဘက်သို့ ကျူးကျော်ကြ၏။

မြန်မာနိုင်ငံနယ်စပ်အနီးတွင် အခြေပြုနေသော လီမီခေါင်းဆောင်သည့် တရုတ်ဖြူများသည် ၁၉၅၀ ပြည့်နှစ် ဖွန်လအတွင်း မိုင်းမော၊ မိုင်းယမ်း၊ မိုင်းပုအွန်၊ မိုင်းယောင်း၊ ကျိုင်းတုံ၊ တာချီလိတ်-မိုင်တိုင် ၅၆ နှင့်မိုင်းပန်အထိ တိုးချဲ့လာခဲ့သည်။ ဇူလိုင်လအတွင်းတွင် မိုင်းပန်ကို ဖြတ်၍ မောက်မယ်နယ်နှင့် ကယားပြည်နယ်အတွင်း ရောက်လာကြသည်။

တရုတ်ဖြူတပ်တို့သည် မြန်မာနိုင်ငံတွင် ခြေကုပ်ယူပြီး ၁၉၅၁ ခုနှစ် မေလနှင့် ဇူလိုင်လတို့လည်းကောင်း၊ ၁၉၅၂ ခုနှစ်တွင်လည်းကောင်း တရုတ်ပြည်ကို တိုက်ခိုက်ခဲ့သော်လည်း အောင်မြင်မှုမရခဲ့ပေ။

တရုတ်ဖြူတို့အင်အား ၃၀၀၀ ခန့်သည် ၁၉၅၂ ခုနှစ်တွင် မိုင်းမော၊ မိုင်းတုံ၊ တန်ယန်းတို့တွင် ရောက်လာပြီး နယ်မြေတည်ကြသည်။ ဆမား၊ ဆီးမားစသော မြစ်ကြီးနားအရှေ့ဘက်တို့တွင်လည်း ၂၅၀ ခန့် ရောက်လာခဲ့သည်။ ၁၉၅၃ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလတွင် မိုင်းပန်မြို့၊ ဖေဖော်ဝါရီလတွင် မူဆယ်နှင့် ကြူကုတ်တို့ကို တရုတ်ဖြူတို့ သိမ်းပိုက်ကြသည်။

တရုတ်ဖြူအရေးအခင်းကို ဖဆပလအစိုးရသည် နိုင်ငံရေးနည်းအရ ဖြေရှင်းသော်လည်း ပြေလည်မှုမရခဲ့ပေ။ ထိုစဉ်မှာပင် တရုတ်ဖြူတို့သည် အင်အား ၁၂၀၀၀ ခန့်အထိ မြန်မာနိုင်ငံတွင်းသို့ ရောက်နေပေပြီ။ ဗမာ့တပ်မတော်သားတို့သည် နယ်ချဲ့ကျူးကျော်သူ တရုတ်ဖြူတို့အား ရှုပ်ရှုပ်ချုံချုံ တိုက်ထုတ်လျက်ရှိ၏။

၁၉၅၃ ခုနှစ်၊ မတ်လ (၁) ရက်နေ့တွင် မြန်မာအစိုးရက တရုတ်ဖြူကျူးကျော်မှုကို ကုလသမဂ္ဂအဖွဲ့ချုပ်သို့ တင်ပြရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ မတ်လ ၂၅ ရက်နေ့တွင် ထိုစဉ်က နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီးဖြစ်သူ စောခွန်ချိုက ကုလသမဂ္ဂအတွင်းရေးမှူးချုပ်ထံ တရုတ်ဖြူကျူးကျော်မှုကို တရားဝင်တိုင်ကြားလိုက်သည်။ ၁၉၅၃ ခုနှစ်၊ ဧပြီလတွင်ကျင်းပသော ကုလသမဂ္ဂအဖွဲ့ကြီး၏ (၇) ကြိမ်မြောက် အထွေထွေညီလာခံကြီးတွင် မြန်မာကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့က အထောက်အထားခိုင်လုံစွာ တင်ပြနိုင်ခဲ့သည့်အတွက် ဧပြီလ ၂၂ ရက်နေ့တွင် မြန်မာမြေကို ကျူးကျော်သော နိုင်ငံခြားတပ်အားလုံး အမြန်ဆုံးထွက်ခွာသွားရန်အဆိုကို မဲခွဲဆုံးဖြတ်ရာ နိုင်ငံပေါင်း ၆၀ အနက် ၅၉ နိုင်ငံက ထောက်ခံမဲပေးခဲ့သည်။ ကြားနေ (၁) မဲသာရှိပြီး ကန့်ကွက်မဲ မရှိခဲ့ပေ။

ဖဆပလ အစိုးရသည် ဤသို့ နိုင်ငံရေးအားဖြင့် တရုတ်ဖြူကျူးကျော်မှုကို ကန့်ကွက်တင်ပြခဲ့သကဲ့သို့ မြန်မာလူထုကြားတွင်လည်း မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်များ နိုးကြားလျက်ရှိသည်။ ဗမာ့တပ်မတော်၏ တရုတ်ဖြူကျူးကျော်မှုတိုက်ပွဲတို့ကို အားပေးလျက်ရှိကြသည်။ ၁၉၅၄ ခုနှစ်၊ မတ်လ (၂) ရက်နေ့တွင် ဘုရင့်နောင် စစ်ဆင်ရေး၊ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ကေအန်ဒီအိုတို့ခေါ်ခဲ့သော တရုတ်ဖြူတို့ကို မြဝတီနယ်မြေ၌ ရှင်မဖြူစစ်ဆင်ရေး၊ ၁၉၅၅ ခုနှစ်တွင် ရန်ကြီးအောင်စစ်ဆင်ရေးတို့ ဆင်နွှဲကာ ကျူးကျော်သူ တရုတ်ဖြူတို့ကို မောင်းထုတ်ခဲ့သည်။

မြန်မာ့သားကောင်းတို့၏ အသက်သွေးတို့ဖြင့် မြန်မာ့မြေကို ကာကွယ်ခဲ့ကြ၏။

ထိုစဉ်ကာလက ဖဆပလ အစိုးရကိုတိုက်ခိုက်ပုန်ကန်နေသော ကေအန်ဒီအို-ကရင်သောင်းကျန်းသူ အပါအဝင် မွန်၊ ပအို့ဝ်၊ ပဒေါင် စသော သောင်းကျန်းသူများ၊ သခင်သန်းထွန်း ခေါင်းဆောင်သော ကွန်မြူနစ်များ၊ သခင်စိုးခေါင်းဆောင်သော အလံနီကွန်မြူနစ်နှင့် ပြည်သူ့ရဲဘော်တို့ တရုတ်ဖြူကျူးကျော်သူကို တိုက်ရန်ပါမလာကြ၊ အစိုးရနှင့်လည်း ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ခြင်းလည်း မရှိခဲ့ကြပေ။

မပါယုံမှူမက ကရင်တို့သည် တရုတ်ဖြူ ကျူးကျော်သူတို့ကို ကရုပ္ပိ၊ ပငရွာစသော ပင်လယ်ကမ်းအနီးသို့ပင် ရောက်အောင်ခေါ်ယူခဲ့သေး၏။ မြန်မာ့သမီးပျိုများကိုဖမ်းပြီး တရုတ်ဖြူတပ်သို့ ပို့ပြီးလက်နက်တွေ ယူခဲ့သေးသည်။

အလားတူပင် ကွန်မြူနစ်တို့က ရှေ့တွင် တိုင်းတစ်ပါးကျူးကျော်သူကို တပ်မတော်မှ တိုက်နေစဉ်မှာပင် နောက်ပိုင်းမှအလစ်ချောင်းပြီး မြန်မာ့ကျေးရွာ၊ မြို့ငယ်တို့ကို လိုက်တိုက်ကြောင်း ကြားသိခဲ့ရပါသေးသည်။ ဖြူး-ညောင်ပင်သာတို့တွင် တပ်မတော်ကို ချုံခိုတိုက်လိုက်သေး၏။

ဖဆပလအစိုးရသည် ကေအမ်တီကျူးကျော်မှုကို နိုင်ငံရေးအရ ကုလသမဂ္ဂသို့ တင်ပြခဲ့ပြီး ဤကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ထိုင်းနိုင်ငံတွင် လေးနိုင်ငံဆွေးနွေးပွဲကျင်းပပြီး တရုတ်ဖြူတို့ မြန်မာနိုင်ငံတွင်းမှ ထွက်ခွာရေးအတွက် ဆွေးနွေးခဲ့ကြောင်းကိုလည်း နောင်အခါတွင် ကျွန်တော်တို့သိလာကြရပါသည်။

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၊ ထိုင်း၊ မြန်မာနှင့် ဖော်မိုဆာအစိုးရတို့၏ ကိုယ်စားလှယ်များပါသော အစည်းအဝေးကို ထိုင်းနိုင်ငံ၊ ဘန်ကောက်မြို့တွင် ၁၉၅၃ ခုနှစ်၊ မေလ ၂၂ ရက်နေ့တွင် ကျင်းပခဲ့ကြသည်။ မြန်မာနိုင်ငံမှ ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် ဗိုလ်မှူးကြီးအောင်ကြီး (နောင်ဗိုလ်ချုပ်အောင်ကြီး) က ခေါင်းဆောင်ပြီး ဒုတိယခေါင်းဆောင်အဖြစ် ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီးသိန်းမောင်က ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဗိုလ်မှူးကိုကို (ဦးစီး-ဒု)၊ ဒုဗိုလ်မှူးကြီးထွန်းစိန် (မြောက်ပိုင်းတိုင်း) နှင့်

ထိုင်းနိုင်ငံဆိုင်ရာ မြန်မာစစ်သံမှူး ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီးမျိုးမြင့်တို့ ပါဝင်ခဲ့ကြောင်းလည်း သိရပါသည်။

အဆိုပါဆွေးနွေးပွဲကို အမေရိကန်စစ်သံမှူးဖြစ်သူ ဗိုလ်မှူးကြီး ဒီပါးလ်မားက ကြီးကြပ်ခဲ့ကြောင်းလည်း သိရပါသည်။ ၁၉၅၃ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လအတွင်း မိုင်းဆတ်၊ မိုင်းတုံ၊ မိုင်းယွန်း၊ မိုင်းယောင်းစခန်းများကို လွှဲပြောင်းပေးရန် သဘောတူကြသည်။ တရုတ်ဖြူများက စခန်းများကို လွှဲပြောင်းပေးရန် သဘောတူပြီးခါမှ ငြင်းဆန်ကြ၍ ဆွေးနွေးပွဲပြေလည်မှု မရခဲ့ပါ။ မြန်မာကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့သည် ဤအချက်ကြောင့် စက်တင်ဘာလ ၁၇ ရက်တွင် ဘန်ကောက်ဆွေးနွေးပွဲမှ နုတ်ထွက်ခဲ့ကြောင်းကိုလည်း ကျွန်တော်တို့ သိလိုက်ရပါသည်။ မြန်မာ့တပ်မတော်ကမူ တရုတ်ဖြူတို့ကို ဆက်လက်တိုက်ခိုက်ကြရတော့၏။

သခင်သန်းထွန်းခေါင်းဆောင်သော ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီသည် သူတို့၏ ဌာနချုပ်ကို နေရာအမျိုးမျိုးပြောင်းသကဲ့သို့ လမ်းစဉ်အမျိုးမျိုး ပြောင်းခဲ့သည်။ နှစ်နှစ်အတွင်း စစ်အောင်နိုင်ရေးလမ်းစဉ်၊ အပြုတ်တိုက်ရေးလမ်းစဉ်စသဖြင့် လမ်းစဉ်များချခဲ့ရာက သောင်းကျန်းသူတို့သည် ၁၉၄၈ မှ ၁၉၅၂ ခုနှစ်သို့ ရောက်လာပါသော်လည်း သူတို့၏ ရည်မှန်းချက်မှာ အကောင်အထည်မပေါ်လာခဲ့ပေ။

၁၉၅၂ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင် (၄) ရက်မှ စက်တင်ဘာ ၂၅ ရက်အထိ ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီ၊ အလံနီကွန်မြူနစ်ပါတီနှင့် ပြည်သူ့ရဲဘော်အဖွဲ့တို့သည် ပါတီတစ်ခုတည်းဖြစ်ပေါ်ရေးအတွက် သုံးပါတီမှ ခေါင်းဆောင်များ၊ ကိုယ်စားလှယ်များ၊ သုံးပါတီညီညွတ်ရေးကွန်ဖရင့်ကျင်းပကြသည်။ ထိုကွန်ဖရင့်မှာ ၇၅ ရက်ကြာ၏။ ငြိမ်းချမ်းရေးညွန့်ပေါင်းအစိုးရ လမ်းစဉ်ကို ဆွေးနွေးသဘောတူခဲ့ကြ၏။

ဗမာပြည် ပြည်သူ့ဒီမိုကရေစီတော်လှန်ရေး၏ အခြေခံဝါဒနှင့် လမ်းစဉ် ထာဝစဉ်ငြိမ်းချမ်းရေးအတွက် တစ်မျိုးသားလုံး သွေးစည်းညီညွတ်ကြဟူသော ကြွေးကြော်သံဖြင့် ငြိမ်းချမ်းရေးနှင့် ညီညွတ်ရေး လမ်းစဉ်ကိုပင် ဆုံးဖြတ်ကြပါသော်လည်း အထက်အဖွဲ့အစည်းအတွင်း

မှာပင် နိုင်ငံရေးအယူအဆကွဲလွဲမှုကြောင့် အောက်ခြေသို့ ထိုသဘောတရားများ မရောက်ခဲ့ပေ။

သုံးပါတီညွှတ်ညွှတ်ရေးမဖြစ်သကဲ့သို့ပင် ဗမာပြည် ကွန်မြူနစ်ပါတီအတွင်းတွင်လည်း သဘောထားကွဲမှုတွေရှိခဲ့ကြောင်း ကျွန်တော်တို့လေ့လာတွေ့ရှိရ၏။ ပါတီတွင်းမှာလည်း တပ်မတော်၏ ထိုးစစ်များကြောင့် တိုင်း၊ ခရိုင်၊ မြို့နယ်များတွင်လည်း အစည်းအဝေး မထိုင်နိုင်ကြတော့ပေ။ ထို့ပြင် တိုင်း (၃) အုပ်စုဟူ၍ ပေါ်လာသည်။ အောက်ဗမာပြည် တိုင်းကော်မတီသည် ဗဟို၏ချုပ်ကိုင်မှုကို မနာခံကြောင်း ကျွန်တော်တို့ကြားရပါသည်။

အချုပ်ကိုပြောရလျှင် ကွန်မြူနစ်ပါတီသည် သူတို့၏ နယ်မြေကျုံ့လာခဲ့၏။ ဌာနချုပ်ကို နေရာအပြောင်းအလဲ အကြိမ်ကြိမ်လုပ်လာရ၏။ ချခဲ့သောလမ်းစဉ်တိုင်း အောင်မြင်မှုမရခဲ့။ ပါတီထိပ်ပိုင်းတွင် အကျပ်အတည်း တွေ့နေပြီဟူ၍ ကျွန်တော်တို့ထင်နေမိ၏။

ထိပ်တန်းခေါင်းဆောင်သခင်သန်းထွန်းသည် (၂) နှစ်အတွင်း စစ်နိုင်ရေးလမ်းစဉ်၊ အပြုတ်တိုက်ရေး လမ်းစဉ်စသော လမ်းစဉ်တို့ မအောင်မြင်ဘဲရှိနေပြီး နောက်ထပ်လမ်းစဉ်ချရန် အကျပ်တွေ့နေစဉ် နိုင်ငံခြားမှ သံကြိုးစာတစ်စောင် သခင်သန်းထွန်းထံ ရောက်လာခဲ့သည်။ ထိုစာတွင် လမ်းစဉ်ချပေးမည့် တစ်လုံးတစ်ပါဒမျှမမြင်ရ ဤအတိုင်းသာလုပ်ဟူ၍ တင်းကျပ်စွာ သတိပေးထား၏။

ထိုလမ်းစဉ်ကား ၅၅ လမ်းစဉ်ဟူ၍ ထင်ရှားသော ၁၉၅၅ ခုနှစ် ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီ၏ အခြေခံလုပ်ငန်းစဉ်အဖြစ် ကြေညာရသည့် လမ်းစဉ် ဖြစ်ပေတော့သည်။ ထိုလမ်းစဉ်၏ ဆိုလိုချက်မှာ -

- ဖဆပလအစိုးရသည် နယ်ချဲ့အစိုးရနှင့် လုံးဝပူးပေါင်းသွားခြင်းမဟုတ်၊ ထို့ကြောင့် ပေါင်းလဲပေါင်း၊ တိုက်လည်းတိုက်ရမည်။
- ဖဆပလ အစိုးရသည် အမျိုးသားနေရှင်အစိုးရဖြစ်သည်။ တွေ့ဆုံဆွေးနွေးရာတွင်

(က) ကွန်မြူနစ်ပါတီတရားဝင်တည်ရှိရေး၊

(ခ) ဒီမိုကရေစီအခွင့်အရေးများပေးရေး၊

(ဂ) နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားများ လွှတ်ပေးရေးဟူသော အချက် (၃) ချက်အရ အစိုးရနှင့်တွေ့ဆုံဆွေးနွေးပြီး ဥပဒေအတွင်းဝင်ရောက်ရပ်တည်ရမည်။ ဥပဒေအတွင်းဝင်ရောက်ပြီးမှ အာဏာရရှိရေးအတွက် လုပ်ဆောင်ကြရမည်။ တွေ့ဆုံဆွေးနွေးရေးဖြစ်မြောက်ရန် စစ်ရေးလှုပ်ရှားမှုနှင့် ဥပဒေတွင်း လှုပ်ရှားမှုကို ပေါင်းစပ်ရမည်။

အဓိကမှာ ဥပဒေတွင်းတိုက်ပွဲသဏ္ဌာန်ကို ဖော်ဆောင်ကြရမည်ဟူ၍ဖော်ပြထားသည်။

အချုပ်အားဖြင့်ဆိုသော် ၅၅ လမ်းစဉ်သည် ဥပဒေဘောင်အတွင်းမှ အာဏာရယူရေးလမ်းစဉ်ပင် ဖြစ်တော့သည်။

တကယ့်အခြေအနေမှန်မှာ ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီသည် သုံးပါတီ သဘာပတိအဖွဲ့၏ သဘောတူညီချက်အရ သုံးပါတီလမ်းစဉ်ဟောင်းကို ရုပ်သိမ်းပြီး လမ်းစဉ်သစ်ကိုချမှတ်ရန် တာဝန်ရှိနေသည်။ သို့သော် သုံးပါတီညီညွှတ်ရေးမှာ ခိုင်မာမှုမရှိသဖြင့် သုံးပါတီလမ်းစဉ်ကို မချမှတ်ရသေးမီ အခြားလုပ်ဆောင်ရန် သဘောတူညီချက်အရ ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီသည် မိမိ၏ လမ်းစဉ်သစ်ကို ရှာနေရသည်။ ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီသည် ရှေ့လုပ်ငန်းစဉ်အတွက် မည်သို့ဆောင်ရွက်ရမည်၊ လမ်းစဉ်ချရမည်ဟူ၍ တိတိကျကျမရှိဘဲ ဖြစ်နေသည်။ ထိုစဉ်တွင် သခင်သန်းထွန်းသည် ပါတီဗဟိုကော်မတီ အစည်းအဝေးကို လေးလမှ ခြောက်လကြာသည်အထိ ကျင်းပခဲ့သည်။

ထိုကာလတွင် အောက်ခြေမှလည်း အထက်၏ ခေါင်းဆောင်မှုကို အယုံအကြည်မရှိတော့၊ အုပ်စုဖွဲ့ခြင်းများရှိလာသည်။ ထိုအချိန်တွင် တစ်ဖက်နိုင်ငံရောက် သခင်ဗသိန်းတင်တို့က ထိုနိုင်ငံ၏ကွန်မြူနစ်ပါတီအကူအညီဖြင့် ၅၅ လမ်းစဉ်ကို ရေးပို့လိုက်သောကြောင့် သခင်သန်းထွန်းအဖို့ အသက်ရှူပေါက်ရစေခဲ့၏။

ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီသည် တစ်နိုင်ငံမှပေးသော အကြံအစည်အတိုင်း အကောင်အထည်ဖော်ရန် ၂၈-၁၂-၁၉၅၅ တွင် နိုင်ငံတော်အစိုးရထံသို့ တောင်းဆိုချက် သုံးချက် ပို့လိုက်သည်။ ထိုအချက်များမှာ -

၁။ ဗမာပြည်အစိုးရသည် အင်္ဂလိပ်-အမေရိကန်နယ်ချဲ့သမားတို့၏ ကျူးကျော်ရေးဂိုဏ်းအတွင်းသို့ မပါဝင်ဘဲ အမျိုးသားလွတ်လပ်ရေးနှင့် ငြိမ်းချမ်းစွာအတူရှိရေးဟူသော ဝါဒ (ပေါ်လစီ) ကို ပြတ်သားစွာ ကျင့်သုံးရမည်။

၂။ တစ်ပြည်လုံးတွင် ဒီမိုကရေစီအခွင့်အရေးများ ပေးရမည်။ ပြည်သူတို့၏ ဒီမိုကရေစီအခွင့်အရေးများကို အာမခံရမည်။ ကွန်မြူနစ်ပါတီဝင်နှင့် အခြားတိုးတက်သော နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသား အားလုံးကို ထောင်မှလွှတ်ပေးရမည်။

၃။ ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီရှိသမျှ ဒီမိုကရေစီပါတီများ၊ လူထုအဖွဲ့အစည်းများ၏ ဥပဒေတွင်းတည်ရှိခွင့်နှင့် လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ခွင့်များကို အာမခံရမည်။

ဖော်ပြခဲ့သော တောင်းဆိုချက်ရရှိပါက ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီသည် ဥပဒေဘောင်အတွင်းဝင်၍ ရပ်တည်သွားမည်။ ပြည်တွင်းစစ်ရပ်စဲရေးအတွက် အစိုးရနှင့်တိုက်ခိုက်နေသော အဖွဲ့အစည်းများနှင့် မျက်နှာစုံညီ ဆွေးနွေးမည်ဟူ၍ စကားသံလွှင့်သည်။ ထိုလမ်းစဉ်ကို ၅၅ လမ်းစဉ် ငြိမ်းချမ်းရေးလမ်းစဉ်ဟူ၍ တစ်နိုင်ငံလုံးက ပါဝင်ထောက်ခံစေရန် စစ်ရပ်စဲရေးလှုပ်ရှားမှု တစ်ပြည်လုံးကျယ်ပြန့်လာစေရန် ကြိုးစားလာကြသည်။

အစိုးရက ၁၉၅၅၊ အောက်တိုဘာ (၁) ရက်မှ ၁၉၅၆၊ မတ်လ (၃၁) ရက်အထိ လက်နက်ချသူများအတွက် လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ကို ထုတ်ပြန်ကြေညာပေးခဲ့သည်။

နိုင်ငံရေးအမည်ခံပြီး လူသတ်မှု၊ ဓားပြတိုက်မှု၊ မုဒိမ်းမှု၊ တံတားချိုးမှု၊ နိုင်ငံတော်သစ္စာဖောက်မှု၊ ကျူးလွန်သူတို့ကိုမူ နိုင်ငံရေးသမားအဖြစ် သတ်မှတ်ပြီး ပြန်မလွှတ်ပေးနိုင်ကြောင်း ထိုမျှမက လက်နက်ကိုင်နေသရွေ့ ကွန်မြူနစ်ပါတီ တရားမဝင်နိုင်ကြောင်း ကြေညာခဲ့သည်။

ဖဆပလ အစိုးရသည် လွတ်လပ်ရေးရပြီးစကပင် နိုင်ငံတော်တွင် ဆူပူသောင်းကျန်းမှုမဖြစ်ပေါ်ရေးအတွက် ဗိုလ်ရန်အောင်၊ ဗိုလ်သိန်းတန်၊ ဗိုလ်အောင်မင်းစသူတို့အား ထောင်ချထားရာမှ ခေါ်ထုတ်ပြီး ဆွေးနွေးခဲ့ဖူး၏။ မကွေးတွင် ဆွေးနွေးမည်ဟုပြောသောကြောင့် မကွေးတွင်လည်း သွားရောက် ဆွေးနွေးခဲ့ဖူး၏။ ကရင်အဖွဲ့နှင့်လည်း ဆွေးနွေးခဲ့ဖူး၏။ သခင်နုကို ကရင်နုဟူ၍ပင် သတင်းစာတွေက ရေးရသည်အထိ လိုက်လျောခဲ့ကြောင်း ကျွန်တော်တို့မှတ်မိနေပါသည်။ ဤအကြောင်းကို ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံရေးလောကထဲမှ လူငယ်များကြားသိခဲ့ရသည်။

ယခု ၅၅ လမ်းစဉ်ကိစ္စတွင် ဖဆပလအစိုးရသည် သူ၏ယုံကြည်ချက်၊ သူ၏အထောက်တော်တို့၏ သတင်းပေးချက်ကြောင့် ဗကပတို့၏ အကျပ်အတည်းမှ အသက်ရှူပေါက်ရရေးအတွက် ငြိမ်းချမ်းရေးလမ်းစဉ်ပဲဟူ၍မှတ်ယူပြီး ဗကပတို့၏ တောင်းဆိုချက်အရ လိုက်လျောခြင်း မရှိခဲ့ပေ။

၁၉၄၉ - ၅၀ ခုနှစ်များအတွင်းက ကျွန်တော်

အထက်ပါအခန်းတွင် ဖော်ပြခဲ့သော အကြောင်းများတွင် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်သိခဲ့ရသော အချက်များပါသကဲ့သို့ အချို့အချက်များမှာ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်တို့ထက် ဝါရင့်သော နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်များ၏ စကားများ၊ သတင်းစာများတွင်ပါသော အကြောင်းများကို ကျွန်တော်တို့ မှတ်သားမိသမျှ ရေးထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

၁၉၅၀ ပြည့်နှစ်နောက်ပိုင်းတွင် ကျွန်တော်တို့သည် နိုင်ငံရပ်ခြားတိုင်းတစ်ပါးတွင် ရောက်နေလေရာ ထိုနိုင်ငံတို့ရှိ မြန်မာသံရုံးများတွင် ရရှိသော မြန်မာသတင်းစာများကို ဖတ်ခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ သံရုံးဝန်ထမ်းများပြောသောစကားများကို တစ်ဆင့်ကြားရသဖြင့်လည်းကောင်း ကျွန်တော်မှတ်မိသမျှ ရေးသားရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အထက်တစ်နေရာတွင် ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ၁၉၄၈ ခုနှစ်၊ ဇွန်လခန့်တွင် ပြည်သူ့စာပေကော်မတီကို ဖွဲ့စည်းပြီး ကျွန်တော်က အတွင်းရေးမှူး တာဝန်ကိုယူရပါသည်။ ကော်မတီဝင်အဖြစ် ပါဝင်သော

သထုံကိုသိန်းမောင်က ရောင်ခြည်သစ်ဂျာနယ်ကို ထုတ်ဝေသည့်တာဝန်ကို ယူရပါသည်။ ကျွန်တော့်အား ဦးဗဆွေက မာ့က်စ်လီနင်ဝါဒနှင့် ပတ်သက်သော စာအုပ်များရေးခိုင်းသဖြင့် ရေးရပါသည်။ ပထမဆုံး ရေးသော စာအုပ်မှာ -

၁။ ရဲဘော်ချစ်ကြည် - အမည်ခံပြီး မာ့က်စ်လီနင်ဝါဒ

၂။ မောင်ချစ်ကြည် - အမည်ဖြင့် မော်စီတုံး၏ ဒီမိုကရေစီသစ် စာအုပ် ရှင်းလင်းချက်

၃။ မောင်ချစ်ကြည် ၊ ရှမ်းပြည် -ကိုတင်အေး၊ သထုံ-ကိုသိန်းမောင် တို့ပူးတွဲပြီး - မာ့က်စ်လေ့လာနည်း

၄။ အမည်မခံပဲ ဆိုရှယ်လစ်ပါတီက တာဝန်ပေးသဖြင့် ရေးသည့် သင်ဘယ်လဲဟူသော စာအုပ်ဖြစ်သည်။ ဝန်ကြီးဦးဗဆွေက ခေါင်းဆောင်ညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း ရေးသည့်စာအုပ်ဖြစ်သည်။

ဖဆပလအစိုးရနှင့်တောခိုသူတို့၏ အနေအထားနှင့်ခြားနားချက်ကို ဖော်ပြသော စာအုပ်ဖြစ်သည်။ စာအုပ်သည် တော်တော်လည်း ထိရောက်သော စာအုပ်ဖြစ်လေသည်။

အထက်ပါစာအုပ်များ ရေးနေဆဲပင် ကျွန်တော်သည် ဦးဗဆွေထံ ခွင့်ပန်ပြီး မိုးကုတ်မြို့သို့ ထွက်ခဲ့ပါသည်။ မိုးကုတ်သို့ သွားရခြင်း အကြောင်းရင်းကို ပဥ္စပိုင်းတွင်ဖော်ပြပြီးဖြစ်သော်လည်း ထပ်မံဖော်ပြရန် ရှိသဖြင့်ဖော်ပြပါရစေ။ မိုးကုတ်သို့ သွားရခြင်းအကြောင်းမှာ မိုးကုတ်တွင် ဖွဲ့စည်းပြီးဖြစ်သော ပြည်သူ့ရဲဘော်တပ်ဖွဲ့မှာ ကျွန်တော်ဖွဲ့စည်းပေးခဲ့သော တပ်ဖွဲ့ဖြစ်ပါသည်။ ထိုတပ်ဖွဲ့ဝင်တို့သည် ကျွန်တော်၏ ခေါင်းဆောင်မှုကို ယုံကြည်ကြ၏။ ရန်ကုန်တွင် ပြည်သူ့ရဲဘော်များ ရှေ့ဆက်ရမည့် နိုင်ငံရေးသဘောထားများကို ရှင်းပြရန် သွားခြင်းဖြစ်ပါသည်။ သူတို့ကလည်း ကျွန်တော်၏သဘာထားကို စောင့်နေကြသည်။

ထိုစဉ်က မန္တလေးသည် သူပုန်လက်သို့ မကျသေးပါ။ ကျွန်တော် မန္တလေးသို့ လေယာဉ်ပျံနှင့်သွားပြီး မန္တလေးမှသပိတ်ကျင်း ထိုမှ မိုးကုတ်သို့ ရောက်ခဲ့ပါသည်။

မိုးကုတ်ပြည်သူ့ရဲဘော်တပ်ဖွဲ့ဝင်များအား နိုင်ငံရေးအခြေအနေကို ရှင်းပြပြီး ယခုအခါ ပြည်တွင်းစစ် သဘောမျိုးဖြင့်နေပြီး ဗိုလ်မင်းခေါင်၊ ဗိုလ်မျိုးအောင်၊ ဗိုလ်စိန်မှန်တို့ ခေါင်းဆောင်သော ပြည်သူ့ရဲဘော် တပ်ဖွဲ့ကဲ့သို့ အစိုးရကို ထောက်ခံရန်ဖြစ်ကြောင်း၊ အရေးကြုံပါက မိုးမိတ်မှ မိုးကုတ်သို့ ရောက်နေသော ရှမ်းတပ်စုနှင့် မိုးကုတ်မြို့ ရဲဘော်တပ်ဖွဲ့နှင့် အဆက်အသွယ်ယူပြီး ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ကြရန် မှာရပါသည်။

မိုးကုတ်နယ်ပိုင်ဝန်ထောက် ဦးအေးမောင်ထံသွားပြီး လိုအပ်ပါက ပြည်သူ့ရဲဘော်နှင့် မြို့နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့ ဆက်သွယ်ရာတွင် ပါဝင်ဆောင်ရွက်ဖို့ မှာရပါသည်။

ကျွန်တော် မိုးကုတ်မှာ ရှိနေစဉ်မှာပင် မန္တလေးမြို့ကြီး သူပုန်တွေလက်သို့ ကျကြောင်းကြားရ၏။

ကျွန်တော့်မှာ ရန်ကုန်ပြန်ရန်သာ အလုပ်ရှိတော့၏။ သို့သော် မန္တလေးမှာ သူပုန်လက်တွင်ရှိပေရာ ကျွန်တော်ရန်ကုန်အမြန်ရောက်ရေး အတွက် စဉ်းစားရတော့၏။ ထိုသို့စဉ်းစားရာတွင် ရွှေဘိုတွင်ရှိသော ပြည်သူ့ရဲဘော်တပ်ဖွဲ့ကို သတိရမိပါသည်။ ထိုတပ်ဖွဲ့သည် ကျွန်တော်နှင့် ခင်မင်ရင်းစွဲတပ်ဖွဲ့ဖြစ်သောကြောင့် မိုးကုတ်နယ်ပိုင် ဦးအေးမောင်နှင့် တိုင်ပင်ပြီး မိုးကုတ်မှ ထွက်ခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော့်တွင် ကျည်ဆန် ၁၀၀ ခန့်ပါခဲ့၏။

ထိုစဉ်က ကရင်တို့၏ ဆူပူမှုအရှိန်ကလည်း တက်ဆဲဖြစ်ပေရာ မိုးကုတ်၊ ရွှေဘို၊ သပိတ်ကျင်းစသော မြို့တို့ ကရင်လက်ထဲမကျရန်လည်း ကျွန်တော့်စိတ်တွင် စောနေပါသည်။

မိုးကုတ်မှ ရွှေဘိုသို့သွားရာတွင် ယခင်ကလမ်းရိုးအတိုင်း သွား၍ မရတော့ပါ။ ဗိုလ်စံလှ လမ်းပြသည့်အတိုင်း ထွက်ခဲ့ကြရာ ကျွန်တော်တို့သည် သပိတ်ကျင်းမြို့တစ်ဖက်ကမ်း ခင်ဦးနယ် သင်ပေါင်းကားသို့ ရောက်ပါတော့သည်။ သင်ပေါင်းကားတွင် ရွှေဘိုပြည်သူ့ရဲဘော်တပ်ဖွဲ့မှ ခေါင်းဆောင်ဗိုလ်ကြည်နှင့် တွေ့ပါသည်။

ဗိုလ်ကြည်ကား ကျွန်တော်နှင့်အတူ မင်္ဂလာဒုံဗိုလ်သင်တန်းကျောင်း ဒုတိယပတ်တွင် တက်ခဲ့သူဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်က ဗိုလ်ကြည်အား ကျွန်တော်၏ ဆန္ဒဖြစ်သော “ကရင်တပ်များအကယ်၍ တက်လာလျှင် ဗမာ့တပ်မတော်နှင့်ပူးတွဲတိုက်ကြပါ။ အလံနီကိုလည်းအတူတူပါပဲ။ မိုးကုတ်၊ ပြည်သူ့ရဲဘော်တပ်ဖွဲ့အနေနဲ့တော့ ကရင်ရော အလံနီပါတက်လာရင် ခံတိုက်ကြမှာပဲ။ ခင်ဗျားတို့လည်းတိုက်ကြပါ။ ကျွန်တော်ကတော့ ခင်ဗျားတို့ကို ဒါပဲပေးနိုင်တယ်” ဟု ပြောပြီး ကျွန်တော့်တွင်ပါလာသော ကျည်ဆန် ၁၀၀ ခန့်ပေးလိုက်သည်။ ပေးရင်းကပင် “ကျွန်တော့်မှာ ဒါပဲပါတယ်ဗျာ၊ အခု ကျွန်တော် ရန်ကုန်သွားဖို့ထွက်ခဲ့တာ၊ ဟိုမှာ ကျည်ဆံတောင်းလို့ရမလားလို့” ဟု ပြောလိုက်ပါသည်။

နောင်သောအခါတွင် ဗိုလ်မှူးကြီးစိုးသိန်းဟု အမည်တွင်လာမည့် ကိုစိုးသိန်းသည် (ထိုစဉ်က စစ်ကိုင်းခရိုင် ဆိုရှယ်လစ်ပါတီအတွင်းရေးမှူး) ရဲဘော်ဖြူဗိုလ်ထွန်းကြည်နှင့် ဆွေးနွေးပြီး မန္တလေးမှ ကရင်သူပုန်တို့စစ်ကိုင်းဘက်သို့မကူးရန် တိုက်ပေးဖို့ ဆွေးနွေးခဲ့ရသည်။ ပြည်သူ့ရဲဘော်ဗိုလ်ထွန်းကြည်က သဘောတူသောကြောင့် စစ်ကိုင်းတိုင်းအတွင်းသို့ ကေအန်ဒီအိုကရင်တို့ မလာနိုင်တော့ပေ။ ကိုစိုးသိန်းက ပြည်သူ့ရဲဘော်တို့ထံသို့ လက်နက် ၁၀၀ ခန့်ပေးလိုက်သဖြင့် ပြည်သူ့ရဲဘော်တို့ကလည်း အင်အားတောင့်သွားသည်။ (ထိုကိုစိုးသိန်းသည် ယခုအခါတွင် မဟေသီမဂ္ဂဇင်း မန်နေဂျာတာဝန်ကို ယူနေသူဖြစ်ပါသည်။)

ဗိုလ်ကြည်က ကျွန်တော့်ကို ခင်ဦးမြို့နားအထိ လိုက်ပို့၏။ ထိုကမှကားကြုံစီးပြီး ရွှေဘိုသို့ ထွက်ခဲ့ပါသည်။ ရွှေဘိုသို့ရောက်လျှင် ရွှေဘိုဖဆပလရုံးကိုသွားပြီး အဖွဲ့ဝင်ရွှေဘိုသား ဖဆပလအမှုဆောင် ဦးသန်းမောင်ဆီသွားပါသည်။ ဦးသန်းမောင်က ကျွန်တော့်အား ရွှေဘိုမြို့စွန်တစ်နေရာရှိ ဗမာ့တပ်မတော် တပ်ရင်းတစ်ရင်းသို့ လိုက်ပို့ပါသည်။ ထိုတပ်တွင် ဗိုလ်ကျော်ဇောကိုတွေ့ရ၏။ သူကား အခြားမဟုတ် ကျွန်တော်နှင့်အတူ မင်္ဂလာဒုံဗိုလ်သင်တန်းဒုတိယပတ်တွင် အတူတက်ခဲ့သူ၊ ဝေါတွင် တော်လှန်ရေးကာလ ဝဲပျံတိုက်ပွဲတွင် အတူတူတိုက်ခဲ့သော ဗိုလ်ကျော်ဇော ဖြစ်ပါသည်။

ဗိုလ်ကျော်ဇောက -

“ကျွန်တော်လည်း ရန်ကုန်ပြန်မလို့ဘဲ။ မကြာခင် ဗိုလ်ကြည်ဟန်လာမယ်၊ သူ့မိန်းမကိုလာကြိုမှာ၊ သူ့လေယာဉ်ပျံကို ကျွန်တော်စောင့်နေတာပဲ၊ လေယာဉ်ပျံလာရင် ခင်ဗျားပါ အတူတူလိုက်ခဲ့” ဟု ပြောပါသည်။

လေယာဉ်ပျံမလာမီ နှစ်ညခန့် ဖဆပလ ဦးသန်းမောင်အိမ်တွင်ပင် ကျွန်တော်တည်းခိုပါသည်။

လေယာဉ်ပျံမှာ အငယ်စားလေးဖြစ်၏။ လေယာဉ်ကွင်းကလည်း အမည်ခံရုံလေယာဉ်ကွင်းဖြစ်ပါသည်။ ထိုကွင်းမှပင် ဗိုလ်ကြည်ဟန်နှင့်ဇနီး၊ ဗိုလ်ကျော်ဇော၊ ကျွန်တော်ပါ လေယာဉ်ငယ်နှင့် ရန်ကုန်သို့ထွက်ခဲ့ကြ၏။

ဗိုလ်ကျော်ဇောမှာ အခြားသူမဟုတ်ပါ။ ယခု နိုင်ငံတော်အေးချမ်းသာယာရေးနှင့်ဖွံ့ဖြိုးရေးကောင်စီ ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌ ဒုတိယဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီး မောင်အေး၏ အစ်ကိုဖြစ်ပါသည်။

ရန်ကုန်ရောက်လျှင် ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီး၏ ပါလီမန်အတွင်းဝန် ဦးထွန်းဝင်း၏ အိမ်တွင်တည်း၏။ ကျွန်တော်၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ ကျွန်တော်သည် နောက်နေ့တွင် ဗိုလ်စိန်မှန်ကိုသွားတွေ့မည်ဟု ရည်မှန်းထားပါသည်။

နောက်နေ့တွင် ဦးထွန်းဝင်းအား ဗိုလ်စိန်မှန်ဆီ သွားမည့်အကြောင်း ပြောရာ ဦးထွန်းဝင်းက -

“အို . . . မနေ့က ခင်ဗျားကို မပြောမိဘဲကိုး၊ ဗိုလ်စိန်မှန် မနေ့က ဒဏ်ရာရလာခဲ့တာ ခုသေပြီဗျာ” ဟုပြောလိုက်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဦးထွန်းဝင်းက လိုက်ပို့ပါသည်။ ဗိုလ်စိန်မှန်အိမ်တွင် ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်အေးကြည်အား အထူးစိတ်ထိခိုက်ရကြောင်း ပြောပြပြီး ဗိုလ်စိန်မှန်ကို ဂါရဝပြုခဲ့ပါသည်။

ဗိုလ်စိန်မှန်သည် ရန်ကုန်တိုင်း အထူးတိုင်းမင်းကြီးဖြစ်သည်။ သူသုံးဆယ်-သာယာဝတီဘက်သို့ ဗုံးကြဲစစ်လေယာဉ်ဖြင့်သွားပြီး ဗုံးကြဲစဉ် အောက်မှ ပြန်လည်ပစ်ခတ်သောကြောင့် ကျဆုံးခြင်းဖြစ်သည်။

ဗိုလ်စိန်မှန်ကျဆုံးခြင်းအတွက် ကျွန်တော် အလွန်ပင် စိတ်ထိခိုက်မိပါတော့သည်။

ဗိုလ်စိန်မှန်မှာ ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးကာလအတွင်းက သူ့အိမ်တွင်ပင် ကျွန်တော်နေခဲ့ရ၏။ ကျွန်တော်၏ သင်တန်းပေးရေး လုပ်ငန်းတွေကို အကူအညီပေးခဲ့သည့်အပြင် လူမှုဆက်ဆံရေး၊ လူထုနှင့် ဆက်သွယ်ရေးလုပ်ငန်း တို့တွင်လည်း ကျွန်တော့်အား အစ်ကိုကြီးသဖွယ် ညွှန်ပြတတ်၏။

ကျွန်တော်က သခင်သာခင်နှင့် ဦးထွန်းဝင်းတို့အား မိုးကုတ်၊ ရွှေဘို၊ ခင်ဦး၊ သပိတ်ကျင်းတို့ အခြေအနေများကို ပြောပြပြီး ဗိုလ်စိန်မှန်ထံမှ လက်နက်တောင်းလို၍လာကြောင်း ပြောမိပါသည်။

ဦးထွန်းဝင်း၊ သခင်သာခင်တို့က -

"ဒါတွေက ဗိုလ်စိန်မှန်မရှိတော့လုပ်လို့ မဖြစ်တော့ဘူးကွ၊ ဒီတော့ ဦးဗဆွေခိုင်းတဲ့အတိုင်း ပြည်သူ့စာပေကော်မတီလုပ်ငန်းတွေပဲ လုပ်ပေတော့" ဟူ၍ ပြောကြပါသည်။

သို့ဖြင့်ပင် ကျွန်တော်သည် စာအုပ်တွေရေးခြင်း၊ ရေးရန်စာဖတ်ခြင်း၊ ရောက်လာသည့် စာပေရဲဘော်များနှင့် စကားပြောခြင်းဖြင့် အချိန်ကုန်သွားတော့သည်။

ကျွန်တော် ရန်ကုန်တွင်ထိုင်နေပါသော်လည်း စစ်သတင်းတွေကတော့ ရပ်မနေပါ။ ရန်ကုန်-ပြည်လမ်းမ၊ ရန်ကုန်-တောင်ငူလမ်းမတို့ပေါ်တွင် ကေအန်ဒီအိုတပ်တို့သည် ရန်ကုန်မြို့သိမ်း တိုက်ပွဲဆင်နွှဲရန် အားထုတ်လျက်ရှိပါသည်။ ထိုအကြောင်းမှာ ရှေ့တွင်ပါပြီးဖြစ်သော်လည်း ထပ်မံဖော်ပြရန်ရှိသဖြင့် ဆက်လက်ဖော်ပြပါရစေ။

ရန်ကုန်ကိုသိမ်းရန် သူတို့အကြံ

ထိုကာလက အင်းစိန်မြို့တွင် ကရင်သူပုန်တို့သည် တိတိလင်းလင်းပင် မြန်မာနိုင်ငံအစိုးရကို ပုန်ကန်ခြားနားသော အနေအထားတွင် ရှိနေသည်။

ကိုးကွယ်သည့် ဘာသာအရလည်း ခရစ်ယာန်ဘာသာကို ကိုးကွယ်ရာကပင် ခရစ်ယာန်ဓမ္မဆရာ နိုင်ငံခြားသားများအား အထင်ကြီးလေးစားအားကိုးစိတ်တွေလည်း ရှိခဲ့ကြပေလိမ့်မည်။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းရေးရသော် ထိုသူတို့က သွေးထိုးလှုံ့ဆော်ခြင်း၊ မြှောက်ပင့်ပေးခြင်းလည်း ရှိကောင်းရှိနိုင်ပေလိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့် ကရင်သူပုန်တို့ မြန်မာနိုင်ငံတော်အစိုးရကို ပုန်ကန်ရန် လမ်းစဉ်ချမှတ်ရာတွင် -

ရည်ရွယ်ချက်	-	သီးခြားလွတ်လပ်သော ကရင်ပြည်ထူထောင်ရေး၊ ကရင်လူမျိုးတည်တံ့ရေး။
အဓိကရန်သူ	-	ဖဆပလ အစိုးရ။
ဒုတိယရန်သူ	-	ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီ၊ အလံနီကွန်မြူနစ်ပါတီ၊ ပြည်သူ့ရဲဘော်အဖွဲ့၊ တောခို ဘားမားရိုင်ဖယ်။
သာမညရန်သူ	-	ဗမာလူမျိုး
အဓိကဝင်ရိုး	-	ဗမာလူမျိုးအား ဆန့်ကျင်မုန်းတီးရေး။
တာဝန်များ	-	ကရင်လက်နက်ကိုင် တပ်များသည် ဗမာ့လက်နက်ကိုင်တပ်များ၏ ခုခံမှုကိုအားနှင့်ချေမှုန်းပြီး ဗမာတွေ့လျှင်သတ်၊ ဗမာရွာမီးရှို့၊ ဗမာပစ္စည်းလုပြီး ကရင်စီးပွားရေး ထူထောင်ပေး။ × × × × × ဗမာတစ်ပြည်လုံးကို သိမ်းပိုက်၍ကရင်ပြည်ဟု ပြန်လည်အမည်ပေး ကင်ပွန်းတပ်၍ဟူ၍ပင် ဦးတည်ချက် ထားခဲ့ကြ၏။

ထို့ကြောင့် တိတ်တဆိတ်နိုင်ငံခြား အကူအညီရရန် ဆက်သွယ်ခြင်း၊ လက်နက်စု၊ လူစုခြင်း၊ မြို့သိမ်းသည့် နေရာသိမ်းခြင်း (သထုံကိုသိမ်းတာမျိုး)၊ ငွေတိုက်ဖောက်သည့်အခါ ဖောက်ခြင်း (တွံတေး၊ ညောင်တုန်းငွေတိုက်ဖောက်မှုမျိုး) တို့ကို ၁၉၄၈ ခုနှစ်အတွင်းမှာပင် စတင်လုပ်နေကြပေသည်။

ထိုလုပ်ရပ်တို့ကို ထိုစဉ်က ဖဆပလဝန်ကြီးချုပ် သခင်နုသည် ကရင်ခေါင်းဆောင်ပိုင်းနှင့် ညှိနှိုင်းမှုတို့ အကြိမ်ကြိမ်လုပ်ခဲ့၏။

ကရင်တို့၏ ပြောရိုးပြောစဉ်စကားမှာ တို့ကတော့ ဘွင်းဘွင်းပဲ ပြောတတ်တယ်၊ ချစ်ရင်ချစ်တယ်၊ မုန်းရင်မုန်းတယ်လို့ ပြောတာ၊ ပရိယာယ်မရှိဘူး ဟူသောအသုံးမျိုးသုံးတတ်ခဲ့ကြသော်လည်း တကယ်တွင် ကရင်ခေါင်းဆောင် စောဘဦးကြီးသည် သခင်နုအပါအဝင် မြန်မာလူကြီးတို့ကို ထမင်းစားပွဲဖြင့်ဧည့်ခံခြင်း၊ ငွေတိုက်ဖောက်၍ အစိုးရငွေတွေ ဆုံးရှုံးမှုကို သူ့လယ်ဧက ၁၀၀၀ ရောင်းပြီး ပြန်ပေးမယ်ဟု ပြောခြင်း၊ ငွေတိုက်ဖောက်သူမှာ ကရင် ၁၉ ယောက်သာဖြစ်သော်လည်း ငွေတွေပြန့်သွားသည့်အတွက် ကရင်အများစုလက်တွင် ငွေတွေရှိနိုင်ပေရာ ကရင်တစ်မျိုးလုံး သူခိုးဟု အထင်မခံနိုင်၊ ဒါကြောင့် ပြန်ဆပ်မှာဟု ပြောခြင်းတို့ဖြင့် အချိုသတ်ပြီး ပရိယာယ်စကားတွေသုံးခဲ့၏။

၁၁-၉-၁၉၄၈ တွင် အင်္ဂလန် နိုင်ငံမှ ဒေးလီးမေးလ်သတင်းစာ၏ သတင်းထောက် အလက်ဇန္ဒား ကင်းဘဲလ်သည် ရန်ကုန်တွင်ရှိနေခိုက် ကာလကတ္တားမြို့တွင်ရှိသော (၁၃၆) တပ်မှ ကာနယ်တူးလေ့သို့ စာတစ်စောင်ပေးလိုက်သည်။ ထိုစာကို ဘီအိုအေစီလေယာဉ်ကြောင်းလိုင်းမှ လေယာဉ်အမှုထမ်းအိုင်ဒီဆိုင်းမွန်းမှတစ်ဆင့် လူကြုံပါးလိုက်၏။ ထိုစာကားထိုစဉ်က ရန်ကုန်သိမ်းရန် အကြံပျက်သွားသည့် ကရင်တပ်တို့အတွက် နိုင်ငံခြားအကူအညီရရန် တောင်းသောစာဖြစ်ပေသည်။

ဤသို့တိုင်းတစ်ပါး အကူအညီကို အထင်ကြီးအားကိုးသော ကရင်တပ်တို့သည် အင်းစိန်တွင် အင်အား ၂၀၀၀ ကျော်ရှိသော လက်နက်ကိုင်တပ်တို့ရှိနေသောကြောင့် ရန်ကုန်သို့ သိမ်းရန် လွယ်ကူမည်ဟူ၍ခံယူကြသည်။

ကရင်တပ်တို့သည် ပြည်မြို့မှတစ်ဆင့် ရန်ကုန်-ပြည်လမ်းအတိုင်း ရန်ကုန်ဘက်သို့ အင်အား ၁၅၀၀ ကျော်နှင့် ချီတက်ခဲ့ကြသည်။ မော်တော်ယာဉ်အစီး ၁၈၀ ကျော်ပါသည်။ လက်နက်ကြီး၊ လက်နက်ငယ် အပြည့်အစုံပါသည်။ ခဲယမ်းမီးကျောက်၊ အမြောက်များ၊ ဘရင်းကယ်ရီယာနှစ်စီးပါ ပါဝင်လေသည်။

ထိုနေ့ကား ၈-၂-၁၉၄၉ ဖြစ်သည်။

အမှန်မှာ မြန်မာအစိုးရဘက်က သတင်းဟူ၍သာဖြစ်မည်။ ကရင်တို့သည် သူတို့ ကွင်းအချိတ်အဆက် ရှိဟန်တူပေသည်။ အကြောင်းမှာ ရန်ကုန်-မန္တလေးလမ်းရှိ တောင်ငူကို ကရင်တို့သိမ်းပိုက်ပြီးဖြစ်သည်။ သူတို့သည် ညောင်လေးပင်အရောက်တက်ခဲ့ကြပြီး ပဲခူးကို သိမ်းဖို့ပင် ကျန်တော့သည်။ ပဲခူးကိုဖြတ်ကျော်ပြီးပါက ရန်ကုန်ရောက်ရန် မခဲယဉ်းတော့ပေ။

ထို့ကြောင့် ပြည်ကြောင်းမှ ဖေဖော်ဝါရီ ၈-၉ ရက်တို့တွင် ပြည်မှ ထွက်ခဲ့သကဲ့သို့ တောင်ငူကြောင်းမှတပ်တို့လည်း ဖေဖော်ဝါရီ (၄) ရက် (၇) ရက်တို့တွင် ချီတက်ခဲ့ကြသည်။

ဤစစ်ကြောင်းနှစ်ဖက်ညှပ်ပါက ရန်ကုန်သည် ကရင်လက်သို့ မုချကျရမည်ဟု သူတို့တွက်ခဲ့ပေမည်။ သူတို့ကြေညာချင်သလို မြန်မာပြည် မဟုတ် ကရင်ပြည်ဟု ကြေညာနိုင်မည်မလွဲဟု သူတို့ ယုံကြည်ပုံရပါသည်။

ဝက်ကော်တိုက်ပွဲ

ပြည်မှ ကရင်တပ်တို့သည် ဖေဖော်ဝါရီ (၈) (၉) ရက်လောက်တွင် ယာဉ်အစီး ၁၈၀ ကျော် လက်နက်စုံဖြင့် ယုံကြည်မှုအပြည့်ဖြင့် ချီတက်ခဲ့ကြသည်။

မြန်မာ့တပ်မတော်မှ တာဝန်ရှိသူများက အဆိုပါ ကရင်စစ်ကြောင်းကို ဟန့်တားထားရန် တာဝန်ပေးအပ်ခြင်းခံရသော အမှတ် (၁) ဗမာ့သေနတ်ကိုင်တပ်ရင်းကို တာဝန်ပေးသည့်အတွက် ၁၉၄၉ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ရှစ်ရက်နေ့တွင် ယာဉ်အစီး ၃၀ ဖြင့် ချီတက်စေခဲ့သည်။ ထိုတပ်ဖွဲ့တွင် ဗမာ့ရေတပ်မတော်မှ ဗိုလ်ကြီးကျော်သိန်းလွင် ကွပ်ကဲပြီး အင်အား ၁၄ ဦးပါရှိသော ၄၀ မမ ဘော်ဖာအမြောက်တံမြက်စည်းကို ယာဉ်နှင့်ဆွဲပြီးတွဲ၍ ချီတက်ခဲ့ရသည်။ မင်္ဂလာဒုံသို့ရောက်လျှင် အမှတ် (၁) ခြေလျင်တပ်ရင်းမှ ခြောက်ပေါင်ဒါအမြောက် ဝါးရင်းတုတ်ကိုပါ တွဲပြီး တက်ခဲ့ကြသည်။

၁၉၄၉ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ကိုးရက်တွင် နံနက်မိုးမလင်းမီပင် ကြို့ပင်ကောက်သို့ ရောက်ခဲ့၏။

ကြို့ပင်ကောက်အလွန်တွင် ဝက်ကော်တံတားရှိသည်၊ ဇီးကုန်းမြို့နှင့်ကြို့ပင်ကောက်အကြား ကားလမ်းနှင့်ရထားလမ်းနီးကပ်စွာ ပြိုင်တန်းနေသည်။ ထိုနေရာ မြေပြင်တွင် တပ်ကိုဖြန့်ပြီးနေရာယူခဲ့ကြောင်း သိရပါသည်။

ထိုစဉ်က ဝက်ကော်တံတားတွင် စစ်ဝန်ထမ်းတပ်နှင့် စစ်ရဲတပ်တို့က နေရာယူထားကြသည်။ ဖေဖော်ဝါရီလ (၉) ရက်၊ ၁၉၄၉ ညသန်းခေါင်လောက်တွင် ရန်သူစစ်ကြောင်းတို့ ချီတက်ရောက်ရှိလာကြ၏။ ဝက်ကော်တံတားရှိ စစ်ဝန်ထမ်းတပ်နှင့် စစ်ရဲတပ်တို့သည် ကြိုတင်ဆုတ်ထားနှင့်ရာ ဗိုလ်မှူးချစ်မြိုင် ခေါင်းဆောင်သော အမှတ် (၃) ဗမာ့သေနတ်ကိုင်တပ်ရင်းသည် ရှေ့တန်းခံစစ်ကြောင်း ဖြစ်ခဲ့တော့သည်။

ဗိုလ်ကြီးကျော်သိန်းလွင်က တပ်ကြပ်ကြီးမျိုးမြင့်အား ဘော်ဖာအမြောက်ဖြင့် ရန်သူ၏ ဘရင်းကယ်ရီယာကို တိုက်ရိုက်ပစ်ခတ်ခိုင်းလိုက်ခြင်းဖြင့် တိုက်ပွဲစခဲ့တော့သည်။

ရန်သူတို့ကလည်း ၆ ပေါင်ဒါအမြောက် နှစ်လက်၊ သုံးလက်၊ စိန်ပြောင်း ရှစ်လက်တို့ဖြင့် အပြင်းအထန် ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်သည်။ ရန်သူတွင် ကျည်အင်အား၊ လက်နက်အင်အားကောင်းသည်။ ရန်သူငါးချက် မိမိတစ်ချက်သာ ပစ်နိုင်ခဲ့၏။ ချက်ကောင်းကို ထိမှန်စေခဲ့၏။ ဘော်ဖာအမြောက်ကို တစ်ချက်ပစ်ပြီးတိုင်း တစ်နေရာသို့ ရွှေ့ပေးလိုက်ရ၏။ ရန်သူက ဘော်ဖာအမြောက်သံကိုမှန်းပြီး ပြန်ပစ်သော်လည်း ဘော်ဖာကို မထိတော့ပေ။

ဤတိုက်ပွဲမှာ ၉-၂-၁၉၄၉ ညမှ စတင်ရာ ၁၂-၂-၁၉၄၉ အထိ မပြီးဆုံးသေးပေ။ ၁၃-၂-၁၉၄၉ တွင် လေတပ်မှပစ်ကူပေးခဲ့သည်။

လေယာဉ်ငယ်တစ်စီး၊ တံမြက်စည်းအမြောက်၊ ၆ ပေါင်ဒါအမြောက် သုံးလက်၊ စိန်ပြောင်းတို့၏ ပစ်အားဖြင့် အမှတ် (၃) ဗမာ့သေနတ်ကိုင်တပ်ရင်းမှ တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ရာ ရန်သူတို့ အရှုံးကြီးရှုံးခဲ့ရ၏။

ရန်သူ၏ တပ်ရင်းမှူးအပါအဝင် အခြားသုံ့ပန်းအများအပြား၊ ဘရင်းကယ်ရီယာနှစ်စီး၊ မော်တော်ယာဉ် ခြောက်စီး၊ ၆ ပေါင်ဒါအမြောက် နှစ်လက်၊ သုံးလက်၊ စိန်ပြောင်း ရှစ်လက်၊ ရိုင်ဖယ် ၁၉၀ နှင့် ခဲယမ်းမီးကျောက်အများအပြား သိမ်းဆည်းရမိခဲ့သည်။

ဝက်ကော်တိုက်ပွဲတွင် ပါဝင်ဆင်နွှဲခဲ့သော ရေတပ်၊ ဘော်ဖာအမြောက်အုပ်စုက သူတို့၏မှတ်မိသမျှကို မှတ်စုရေးထားရာ ပူးတွဲတင်ပြလိုက်ပါသည်။ မှတ်စုရေးသူမှာ ဗိုလ်ကြီးကျော်သိန်းလွင်ဖြစ်၏။ ထိုတပ်ဖွဲ့သည် အင်းစိန်တိုက်ပွဲတွင်လည်း ပါဝင်ခဲ့ပေရာ သူတို့၏ အစုအဖွဲ့အမည်များကိုပါ မှတ်တမ်းအဖြစ် ဖော်ပြပေးလိုက်ပါသည်။

သမိုင်းဝင် ဝက်ကော်တိုက်ပွဲဖြစ်စဉ်

ပြည်တွင်းသောင်းကျန်းသူများသည် (၃၁-၁-၄၉) ရက်တွင် အင်းစိန်၊ တွံတေးတူးမြောင်းတို့အား သိမ်းပိုက်နိုင်ခဲ့ပြီး ရန်ကုန်မြို့တော်အား နယ်မြို့များနှင့် ကုန်းလမ်း၊ ရေလမ်းတို့မှာ အဆက်အသွယ်ဖြတ်တောက်ထားနိုင်ခဲ့သည်။ ထို့အပြင် ပြည်ဘက်မှာ စစ်ကြောင်းတစ်ကြောင်း၊ တောင်ငူဘက်မှာ စစ်ကြောင်းတစ်ကြောင်း ထပ်မံဆင်းလာခဲ့သည်။ ပြည်ဘက်မှာ စစ်ကြောင်းတွင် အင်အား (၁၅၀၀) ကျော်နှင့် လက်နက်ကြီးလက်နက်ငယ် အပြည့်အစုံ၊ ခဲယမ်းမီးကျောက်အမြောက်အမြား၊ ဘရင်းကယ်ရီသားနှစ်ဦး အပါအဝင် ယာဉ်အစီး (၁၈၀) ကျော် ပါရှိခဲ့သည်။

ရန်သူစစ်ကြောင်းအား ဟန့်တားရန် တာဝန်ပေးအပ်ခြင်းခံရသော အမှတ် (၁) ဗမာ့သေနတ်ကိုင် တပ်ရင်းအား (၈-၂-၄၉) ရက် မွန်းလွဲပိုင်းတွင် ယာဉ်အစီး (၃၀) ဖြင့် ယာဉ်တန်းစုဖွဲ့စဉ် ဗမာ့ရေတပ်မတော်မှ ဗိုလ်ကြီးကျော်သိန်းလွင်ကွပ်ကဲပြီး အင်အား (၁၄) ဦးပါရှိသော ၄၀ မမ ဘော်ဖာအမြောက် တံမြက်စည်းကို ယာဉ်ဖြင့်ဆွဲလာ၍ တွဲတက်ခဲ့သည်။ ယာဉ်တန်းထွက်ခွာပြီး မင်္ဂလာဒုံအရောက်တွင် အမှတ် (၁) ခြေလျင်တပ်ရင်းမှ ၆ ပေါင်ဒါအမြောက် "ဝါးရင်းတုတ်" ကို ထပ်မံတွဲတက်

ခဲ့သည်။ ဆက်လက်ထွက်ခွာလာရာ ၉-၂-၁၉၄၉ ရက် (၀၃း၀၀) နာရီတွင် ကြို့ပင်ကောက်သို့ ရောက်ရှိခဲ့သည်။ ဇီးကုန်းနှင့်ကြို့ပင်ကောက်အကြား ကားလမ်းနှင့် ရထားလမ်းနီးကပ်စွာ ပြိုင်တန်းမြေပြင်တွင် တပ်ဖြန့်ခွဲနေရာယူခဲ့သည်။ ဝက်ကော်တံတားတွင် စစ်ဝန်ထမ်းနှင့် စစ်ရဲတပ်ကို နေရာယူဝပ်ကြသည်။ ၉-၂-၁၉၄၉ ရက် နံနက်ပိုင်းတွင် ရန်သူစစ်ကြောင်းရောက်ရှိလာရာ ဝန်ထမ်းနှင့် စစ်ရဲတပ်တို့သည် အစီအစဉ်အတိုင်း ကြို၍ ဆုတ်ခွာလာကြသဖြင့် တပ်ခွဲသုံးခွဲဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားသော အမှတ် (၃) ဗမာ့သေနတ်ကိုင်တပ်ရင်းသည် ရှေ့တန်းခံစစ်ကြောင်း ဖြစ်ခဲ့သည်။

၉-၂-၄၉ ရက် ညသန်းခေါင်ယံအချိန်တွင် ရန်သူစစ်ကြောင်းဆက်လက်ချီတက်လာရာ ဗိုလ်ကြီး ကျော်သိန်းလွင်သည် တပ်ကြပ်ကြီးမျိုးမြင့်အား ရန်သူ့ဘရင်းကယ်ရီယာကို တိုက်ရိုက်ချိန်တွယ် ပစ်ခတ်ထိမှန်စေခြင်းဖြင့် တိုက်ပွဲစတင်ခဲ့သည်။ ၆ ပေါင်ဒါအမြောက် သုံးလက်မှ စိန်ပြောင်းလေးလက်တို့ဖြင့် ပစ်ခတ်ခဲ့သည်။ တံမြက်စည်းအမြောက်မှ ကျည်များသည် လမ်းပေါ်တွင် ရပ်တန့်နေသော ရန်သူယာဉ်တန်းအား အကြီးအကျယ်ပျက်စီးစေခဲ့သည်။ ရန်သူသည် ၆ ပေါင်ဒါအမြောက်နှစ်လက်၊ သုံးလက်မ စိန်ပြောင်း ရှစ်လက်တို့ဖြင့် ပစ်အားပြင်းထန်စွာ တိုက်ခိုက်ခဲ့သည်။ ရန်သူတွင် ခဲယမ်းမီးကျောက် အလုံအလောက်ပါရှိပြီး မိမိ၏ လက်နက်ကျည်တစ်တောင့်တိုင်းတွင် ရန်သူမှကျည်ငါးတောင့်ပြန်လည်ပစ်ခတ်နိုင်ခဲ့သည်။

၁၀-၂-၄၉ အရုဏ်တက်ချိန်တွင် အမှတ် (၃) ဗမာ့သေနတ်ကိုင်တပ်ရင်းသည် သူသတ်ကုန်းတွင်လည်းကောင်း ရန်သူတပ်သည် ကရင်ကုန်းတွင်လည်းကောင်း တပ်ခွဲ၍ ရင်ဆိုင်ထားခဲ့ကြသည်။ ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး လက်နက်ကြီးများဖြင့် ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသည်။ ယာဉ်တန်းရှိ ခဲယမ်းတင်ယာဉ်များအား "တံမြက်စည်း" အမြောက်မှကျည်များထိမှန်ပေါက်ကွဲခဲ့သည်။ မိမိစိန်ပြောင်းများ၏ ပစ်ခတ်မှုကြောင့် ရန်သူ ၆ ပေါင်ဒါအမြောက် တစ်လက်ခြေထောက်ကျိုး၍ ပစ်အားလျော့နည်းသွားစေခဲ့သည်။

ဗိုလ်ကြီးကျော်သိန်းလွင်သည် တံမြက်စည်းအမြောက်အားတစ်ချက်နှစ်ချက်ပစ်ပြီးသည်နှင့် ကားဖြင့်ဆွဲ၍ နေရာရွှေ့ပြောင်းစေခဲ့ရာမူလနေရာသို့ ရန်သူလက်နက်ကြီး၏ကျည်များ ကျရောက်ပေါက်ကွဲခဲ့သည်။ ရန်သူတပ်များ၏ အကြိမ်ကြိမ်လုံ့စွပ်ထိုးတိုက်ပွဲဆင်နွှဲမှုအားတံမြက်စည်းအမြောက်ဖြင့် ထိရောက်စွာ ပစ်ကူပေးပြိုကွဲစေခဲ့သည်။ ၆ ပေါင်ဒါအမြောက်နှင့် သုံးလက်မစိန်ပြောင်းတို့ကလည်း ပစ်ကူပေးတိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသည်။ ၁၀-၂-၄၉ ရက်တွင် တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက်လက်နက်ကြီးများဖြင့် ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်ပြီး ရန်သူသည် မိမိလက်နက်ကြီးများ ကျည်ကုန်စေရန် နည်းပရိယာယ်ဆင်၍ နာရီဝက်အတွင်းတစ်ကြိမ်ခန့် ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်ခဲ့သည်။

၁၂-၂-၄၉ ရက်တွင် ရန်သူတို့ အရုဏ်ဦးတိုက်ပွဲဆင်နွှဲလာသည်ကိုတွန်းလှန်နိုင်ခဲ့သည်။ နေ့လယ်ပိုင်းတွင် မိမိလက်နက်ကြီးများကို ပြိုကွဲရန်ရန်သူသည် ၆ ပေါင်ဒါအမြောက်တစ်လက်အားရှေ့သို့ထုတ်၍ အနီးကပ်တိုက်ခိုက်ပစ်ခတ်ရန် ကြိုးပမ်းမှုအား မိမိတံမြက်စည်းအမြောက်နှင့် မိမိတို့က ချေမှုန်းခဲ့သဖြင့် ရန်သူ၏ ၆ ပေါင်ဒါအမြောက်အား သိမ်းဆည်းရမိခဲ့သည်။ ၁၃-၂-၄၉ နံနက်ပိုင်း လေကြောင်းပစ်ကူရရှိခဲ့သည်။ လေယာဉ်ပျံငယ်တစ်စီး တံမြက်စည်းအမြောက် ၆ ပေါင်ဒါအမြောက်၊ သုံးလက်မစိန်ပြောင်းတို့၏ ပစ်အားဖြင့် အမှတ် (၃) ဗမာ့သေနတ်ကိုင်တပ်ရင်းမှတိုက်ပွဲဆင်နွှဲခဲ့ရာ ရန်သူတပ်ပျက်ခဲ့ရသည်။ ထိုတိုက်ပွဲတွင် ရန်သူ့တပ်ရင်းမှူးအပါအဝင် ရန်သူသုံ့ပန်းများ၊ ဘရင်းကယ်ရီယာ နှစ်စီး၊ မော်တော်ယာဉ် (၈၆) စီး၊ ၆ ပေါင်ဒါအမြောက် နှစ်လက်၊ သုံးလက်မစိန်ပြောင်း ရှစ်လက်၊ ရိုင်ဖယ် ၁၉၀ လက်နှင့် ခဲယမ်းမီးကျောက်အမြောက်မြားအား သိမ်းဆည်းရမိခဲ့သည်။

၎င်းတိုက်ပွဲတွင် အောင်မြင်မှုသည် မြန်မာနိုင်ငံ၏ သမိုင်းကြောင်းအား ကြီးမားသော ပြောင်းလဲမှုကြီးကို ဖြစ်ပေါ်စေသည့် အန္တရာယ်မှကာကွယ်နိုင်ခဲ့ပါသည်။ မိမိအင်အားထက် လူ၊ လက်နက်၊ ခဲယမ်းအင်အား အဆမတန်များပြားသောရန်သူအား စစ်နည်းပရိယာယ်ကြွယ်ဝစွာဖြင့် တွန်းလှန်ဖြိုခွဲနိုင်ခဲ့သည်။

ဗမာ့တပ်မတော်၊ ရေတပ်မတော်၊ လေတပ်မတော်တို့၏ ပူးပေါင်း ဆောင်ရွက်ခဲ့သော သမိုင်းဝင် တိုက်ပွဲကြီးတစ်ခုလည်းဖြစ်သည်။ တံမြက်စည်းအမြောက်တပ်ဖွဲ့၏ ရွပ်ရွပ်ချွံချွံ စစ်နည်းပရိယာယ် ပြောင်မြောက်စွာ စွန့်စားတိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ပါသည်။ ဗမာ့တပ်မတော်၏ ဂုဏ်ကိုဖော်ဆောင်မည့် သမိုင်းမှတ်တိုင် စိုက်ထူနိုင်ခဲ့ပါသည်။

တံမြက်စည်းအမြောက်

၁၉၄၉ ပြည်တွင်းသောင်းကျန်းမှု နှိမ်နင်းရေးကာလတွင် ဗမာ့ တပ်မတော်နှင့်အတူ တွဲဖက်၍ စွမ်းစွမ်းတမံ ပါဝင်တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့သော လက်နက်ဖြစ်သည်။

တံမြက်စည်းအမြောက်တပ်ဖွဲ့တွင် ပါဝင်ထမ်းဆောင်ခဲ့သော တပ်ဖွဲ့ဝင်များမှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်သည် -

အင်းစိန်တိုက်ပွဲ

၁။	ဗိုလ်ကြီးတော်မီရိကာ	အမြောက်အရာရှိ
၂။	တပ်ကြပ်ကြီးအေးစိန်	အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်
၃။	တပ်ကြပ်ကြီးမျိုးမြင့်	အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်
၄။	တပ်ကြပ်ကြီးသန်းမောင်	အဖွဲ့ဝင်
၅။	တပ်ကြပ်ဘသန်း	အဖွဲ့ဝင်
၆။	တပ်ကြပ်မောင်စိန်	အဖွဲ့ဝင်
၇။	တပ်ကြပ်သန်းမောင်	အဖွဲ့ဝင်
၈။	တပ်သားထွန်းအောင်ကျော်	အဖွဲ့ဝင်
၉။	တပ်သားချစ်ယဉ်	အဖွဲ့ဝင်
၁၀။	တပ်သားသန်းလွင်	အဖွဲ့ဝင်
၁၁။	တပ်သားချန်ဘ	အဖွဲ့ဝင်
၁၂။	တပ်သားတိုးအေး	အဖွဲ့ဝင်
၁၃။	တပ်သားမာန်ဖရီတေလာ	အဖွဲ့ဝင်

၁၄။	တပ်သား ထွန်းညွန့်	အဖွဲ့ဝင်
၁၅။	တပ်သားခင်မောင်အေး	အဖွဲ့ဝင်
၁၆။	တပ်သားခင်မောင်လှ	အဖွဲ့ဝင်
၁၇။	တပ်သား ကျော်တင့်	အဖွဲ့ဝင်
၁၈။	တပ်သား သန်းအေး	အဖွဲ့ဝင်
၁၉။	တပ်သား မင်းအောင်	အဖွဲ့ဝင်
၂၀။	တပ်သား ရိုဖေးရီယို	အဖွဲ့ဝင်

ဝက်ကော်တိုက်ပွဲ

၁။	ဗိုလ်ကြီးကျော်သိန်းလွင်	အမြောက်အရာရှိ
၂။	တပ်ကြပ်ကြီးမျိုးမြင့်	အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်
၃။	တပ်ကြပ်ကော်လဗက်	အဖွဲ့ဝင်
၄။	တပ်ကြပ်မာန်ဖရီကောလ	အဖွဲ့ဝင်
၅။	တပ်ကြပ် မက်ကင်	အဖွဲ့ဝင်
၆။	တပ်ကြပ် စိန်လှိုင်	အဖွဲ့ဝင်
၇။	တပ်ကြပ် သမိုင်း	အဖွဲ့ဝင်
၈။	တပ်ကြပ် ဘသန်း	အဖွဲ့ဝင်
၉။	တပ်သား သန်းလွင်	အဖွဲ့ဝင်
၁၀။	တပ်သား ခင်သိန်း	အဖွဲ့ဝင်
၁၁။	တပ်သား ခင်မောင်အေး	အဖွဲ့ဝင်
၁၂။	တပ်သား ခင်မောင်မြ	အဖွဲ့ဝင်
၁၃။	တပ်သား ခင်မောင်လှ	အဖွဲ့ဝင်
၁၄။	တပ်သား ပြောက်ကျား	အဖွဲ့ဝင်

ဘုရားကြီးတိုက်ပွဲ

ဘုရားကြီးရွာသည် ပဲခူးမြို့မှ (၁၀) မိုင်ခန့်ဝေးသောရွာဖြစ်သည်။ ထိုရွာတွင် မဟာဝိဇယဘွဲ့တော်ရှိသည့် စေတီတော်ကြီးတစ်ဆူ

ရှိလေသည်။ ဘုရင့်နောင်မင်းတရားကြီး ဟံသာဝတီမြို့သိမ်း တိုက်ပွဲအောင်မြင်ခြင်းအထိမ်းအမှတ်အဖြစ် တည်ထားသော စေတီတော်ဟူ၍ ပဲခူးမြို့ရှိ ရှေးလူကြီးများပြောကြောင်း ကြားဖူးပါသည်။

ကျိုက်ထီးရိုးဘုရားဖူးသွားသူတို့ ဘုရားကြီးလမ်းခွဲမှ သွားရသောကြောင့် အသိများသော ရွာကြီးဖြစ်ပါသည်။

၁၉၄၉ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ လေးရက်နေ့တွင် ရန်ကုန်-မန္တလေး ကားလမ်းမကြီးအတိုင်း ကေအင်န်ဒီအို ကရင်သူပုန်တို့သည် ကားအစီး ၄၀ ကျော်ဖြင့် ဘုရားကြီးရွာသို့ ရောက်ခဲ့ကြ၏။ ထိုနေ့က သူပုန်တို့ ဘုရားကြီးကိုမဖြတ်နိုင်ဘဲ ဆုတ်ခွာသွားကြရလေသည်။

ထိုတိုက်ပွဲဖြစ်စဉ်ကို ထိုစဉ်က ကိုယ်တိုင်ပါဝင်ခဲ့သော ဒုဗိုလ်မှူးကြီး ခင်မောင်သောင်း [နောင်တွင် ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီး (ငြိမ်း) ကလောင်အမည် မိုးမိုးတာရောစန်] က "မုန်တိုင်းကိုမမှု အန်တုလေသော်" အမည်ဖြင့်ရေးခဲ့သည့် စာအုပ်တွင် ပါဝင်ရေးသားခဲ့သည့်အတိုင်း ဖော်ပြရလျှင်ပိုပြီး သိသာထင်ရှားမည်ဖြစ်ပါသည်။

၁၉၄၉ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ ၃၁ ရက်နေ့တွင် ရန်ကုန်၌ တပ်မတော်မှ တပ်ရင်းများ ညီလာခံကျင်းပမည်ဖြစ်သည်။ ထိုညီလာခံသို့ တပ်တိုင်းမှူးများ၊ တပ်မဟာမှူးများ၊ တပ်ရင်းမှူးများအားလုံး ရန်ကုန်သို့ ကြိုတင်ရောက်ရန် ဖိတ်ခေါ်ထားလေသည်။

ထိုအခြေအနေကိုအခွင့်ကောင်းယူပြီး ကရင်တို့သည် နိုင်ငံအတွင်းရှိ မြို့အချို့ကို သိမ်းပိုက်လိုက်ကြ၏။ တောင်ငူမြို့ရှိ အမှတ် (၁) ကရင်သေနတ်ကိုင်တပ်ရင်းမှူး ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီး စောမင်းမောင်၊ အမှတ် (၂) ကရင်သေနတ်ကိုင်တပ်ရင်းမှူး ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီး စောမြမောင်တို့သည် ရန်ကုန်သို့ ညီလာခံတက်ရန် လာခဲ့ကြသော်လည်း ရောက်ကြောင်း သတင်းပို့ပြီး သူတို့၏ တပ်ရင်းများရှိရာသို့ ပြန်သွားကြလေသည်။

ဒုဗိုလ်မှူးကြီးစောမင်းမောင်သည် ၂၇-၁-၄၉ ရက်နေ့က တောင်ငူကို သိမ်းပိုက်ပြီး အင်းစိန်ရှိ ကရင်သူပုန်များနှင့်ပေါင်းပြီး ရန်ကုန်ကိုသိမ်းရန် တောင်ငူမှ ဆင်းလာကြသည်။ ပြည်ရှိ အမှတ် (၂) ကရင်သေနတ်ကိုင်

တပ်ရင်းသည်လည်း ပြည်ကိုသိမ်းထားရာက ပြည်မှရန်ကုန်သို့ ဦးတည်ချီတက်လာခဲ့သည်။

ထိုစဉ်က ပဲခူး-ကျောက်တိုင်ကန်ရွာအနီးတွင် အမှတ် (၆) သေနတ်ကိုင် တပ်ရင်းရှိနေ၏။ တပ်ရင်းမှူးမှာ ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီးတင်ဦးဖြစ်သည်။

ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီးတင်ဦးသည် ရန်ကုန်သို့မထွက်ခွာမီ ရေတံခါး တာဝ၊ ဘူတာတာဝ၊ ကျောက်တန်းရှိ သေနတ်ကိုင်တပ်ရင်း (၆) မှ တပ်များကို စစ်ရဲများနှင့်လဲလှယ်ပြီး ပဲခူးတွင် အဆင်သင့်ဖြစ်ရန်နှင့် ဝေါ၊ မြစ်ကျိုးတွင်ရှိသော စစ်ရဲတပ်ရင်း (၄) ကို ပဲခူးသို့ ပြန်လည်ရုပ်သိမ်းရန် ညွှန်ကြားခဲ့၏။

ပဲခူးရှိ သေနတ်ကိုင်တပ်ရင်း (၆) မှ တပ်ခွဲနှစ်ခွဲမှာ အထက်မြန်မာပြည်သို့ ပို့ထားသဖြင့် ပဲခူးတွင် တပ်ခွဲနှစ်ခွဲ အင်အားသာရှိပေသည်။ ၁၉၄၉ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၃ ရက်နေ့က ပဲခူးတွင်ရှိနေသော တပ်ရင်း (၆) တွင် တာဝန်ကျနေသည့် ယခင်က အမြောက်တပ်တွင် တာဝန်ထမ်းဖူးသည့် ဗိုလ်၊ အကြပ်၊ တပ်သားအင်အား ၁၀၀ ခန့်သည်လည်း ပဲခူးတပ်ရင်းမှထွက်ခွာသွားခဲ့ရာ သေနတ်ကိုင်တပ်ရင်း (၆) တွင် လူအင်အား အထူးလျော့သွားတော့၏။

ကျန်ရှိနေသော တပ်ခွဲနှစ်ခွဲကို စစ်ကြောင်းတစ်ကြောင်းအဖြစ် ဖွဲ့စည်းပြီး စစ်ကြောင်းမှူး ဗိုလ်ကြီးခင်မောင်ကျော်က တာဝန်ယူရန် တပ်ရင်းမှူးက တာဝန်ပေး၏။

ဦးစီးတပ်ခွဲနှင့် အုပ်ချုပ်မှုတပ်ခွဲများတွင် စစ်ဆင်ရေးမပြုနိုင်သော ဂိုလာနရဲဘော်များသာ ကျန်ကြပါသည်။ သို့သော် အရေးပေါ်အချိန်တွင် အသုံးပြုနိုင်ရန် အသင့်ပြုထားရပါသည်။

ထိုအခြေအနေအပြည့်အစုံကို ဆရာကြီးမိုးမိုးတာရောစန်က ရေးထားရာတွင် -

အမှတ် (၆) ဗမာ့သေနတ်ကိုင်တပ်ရင်းရုံးကို ပဲခူး-ကျောက်တိုင်ကန် လေယာဉ်ကွင်းဟောင်းမှ ပဲခူးမြို့ ရွှေမော်ဓောဘုရားလမ်းရှိ ဟိုက်စကူး ကျောင်းတွင် ပြောင်းရွှေ့ဖွင့်လှစ်ထားပါသည်။ ဖေဖော်ဝါရီလ (၄)

ရက်နေ့နံနက် ရှစ်နာရီခန့်တွင် ကျွန်တော်တပ်ရင်းမှူးရုံးခန်းသို့ ရောက်သောအခါ ရုံးခန်းတွင် ရဲဘော်ဖြူခေါင်းဆောင်များဖြစ်သည့် ဗိုလ်သောင်းကြည်၊ ဗိုလ်လင်း၊ ဗိုလ်ရှုပ၊ ဗိုလ်စည်သူ၊ ဗိုလ်ထွန်းမြင့်နှင့် ဗိုလ်သန်းတို့ကို တွေ့ရသည်။ သူတို့နှင့်တပ်ရင်းမှူးတို့ သက္ကလ၊ အုန်နဲ့တွင် ရှိနေသော ရဲဘော်ဖြူတပ်များကို ပဲခူးမြို့ပေါ်သို့ ပြောင်းရွှေ့လာရန် ကိစ္စကို ဆွေးနွေးနေကြခြင်းဖြစ်သည်။ ရဲဘော်ဖြူများသည် တောခိုသူများ ဖြစ်ကြ၍ မြို့ပေါ်တွင် အတိအလင်းလာရောက်ကြရန် ခေါ်ယူသည့်ကိစ္စမှာ အန္တရာယ်များလှပေသည်။ အကြိတ်အနယ် ဆွေးနွေးကြပြီးနောက် ပဲခူးမြို့သည် ရန်ကုန်မြို့ကြီးမကျဆုံးရေးအတွက် ကာကွယ်ရန် နောက်ဆုံးအဆင့်တွင် ရှိနေသည်။ ရန်ကုန်မြို့ မကျဆုံးရေးမှာ နိုင်ငံတော်အရေး ဖြစ်သည်။ ပဲခူးရှိ မိမိတပ်ရင်းအင်အားနည်းပါးနေချိန်တွင် တာဝန်သိသိ လာရောက်ပူးပေါင်းမည့် မည်သည့်အင်အားကိုမဆို လက်ခံရမည်သာ ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ နောက်ဆုံးတွင် တပ်ရင်းမှူးက ရဲဘော်ဖြူတပ်များ ပဲခူးသို့ဝင်ရောက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။ တပ်ရင်းမှူး၏ တာဝန်ယူဆုံးဖြတ်ချက်သည် ရဲရင့်ပြတ်သားလှသည်။ ဆုံးဖြတ်ပြီး ညွှန်ကြားပြီးလျှင် တာဝန်လည်းယူသည့် ခေါင်းဆောင်ကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်ပါသည်။

အချိန်မှာ နံနက် ကိုးနာရီခန့်သာရှိဦးမည်။ ကျွန်တော်တပ်ရင်းမှူးရုံးခန်းမှ ထွက်လာခဲ့ပြီး ပဲခူးမြို့ မြောက်ဘက်အထွက်က ဂိတ်သို့ အခြေအနေလေ့လာရန် မော်တော်ဆိုင်ကယ်ဖြင့်လာခဲ့ရာ လမ်းတွင် တပ်မဟာ (၂) မှ ထောက်လှမ်းရေးမှူး ဗိုလ်ကြီးမျိုးမြင့်နှင့် တွေ့ပါသည်။ ဗိုလ်ကြီးမျိုးမြင့်က ကျွန်တော့်ကို လက်ပြအရပ်ခိုင်းပြီး "ကရင်တွေ ညောင်လေးပင်ကို ကျော်လာပြီဗျို့" အရေးတကြီးအော်ပြောလိုက်သည်။ သူ့လက်ထဲမှ ကြေးနန်းစာကိုပြ၍ ဖတ်ကြည့်လိုက်ရာ "Karens by passed Nyaunglaypin with forty trucks 7 a.m this morning" ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။

ကြေးနန်းမှာ ပြွန်တန်ဆာမီးရထားဘူတာရုံပိုင်ကြီးက ပဲခူးရုံပိုင်ကြီးထံ တာဝန်သိစွာပေးပို့လိုက်သော ကြေးနန်းဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်ကြီးမျိုးမြင့်နှင့်အတူ တပ်ရင်းရုံးခန်းသို့ သွားကြပါသည်။ ရုံးခန်းတွင် ရဲဘော်ဖြူလူကြီးများ ရှိနေဆဲဖြစ်ပါသည်။ တပ်ရင်းမှူးက ကြေးနန်းကိုဖတ်ပြီးနောက် "တပ်မဟာမှူးက ဘာပြောသေးလဲ" ဟု မေးပါသည်။ တပ်မဟာမှူးမှာ ဗိုလ်မှူးကြီးဒါလ်ဇာခန် ဖြစ်ပါသည်။ ဗိုလ်ကြီးမျိုးမြင့်က "တပ်မဟာမှူးက ဒီကြေးနန်းကို ဗိုလ်မှူးကြီးဆီပို့ခိုင်းလို့ လာပို့တာပါ" ဟု ပြန်ပြောသည်။ တပ်ရင်းမှူးက

"ဒီလိုဆို ကျုပ်ကို တာဝန်ပေးလိုက်တဲ့ သဘောပေါ့" ဟု ပြောပြီး ရဲဘော်ဖြူ ခေါင်းဆောင်များဘက်သို့လှည့်ပြီး -

"ဗိုလ်သောင်းကြည် ခင်ဗျားတို့တပ်တွေ ပဲခူးကို အမြန်ဆုံးဝင်ခိုင်းပေတော့" ဟု ပြောလိုက်၏။ ဗိုလ်သောင်းကြည်က -

"တပ်တွေပြန်စုရဦးမယ်။ ၂၄ နာရီအတွင်းတော့ မရောက်နိုင်ဘူး၊ နောက်ပြီး ကျွန်တော်တို့လူတွေမှာ လူစေ့တက်စေ့လက်နက်မရှိကြဘူး" ဟု ပြန်ပြောသည်။ ကားအစီး ၄၀ ပြီးတော့ လေ့ကျင့်ရေးပြည့်ဝတဲ့ အမြဲတမ်းကရင် လွယ်ပါမလားဟု စဉ်းစားနေပုံရသည်။

"ညောင်လေးပင်နဲ့ ပဲခူး ၄၈ မိုင်ပဲ ဝေးတယ်။ ဒီကောင်တွေ နံနက်လေးနာရီ ညောင်လေးပင်ကို ဖြတ်တယ်ဆိုရင် ခုအချိန်ပဲခူးကိုသာမက ရန်ကုန်တောင်ရောက်လောက်ပြီ။ လမ်းမှာ ယူအမ်ပီတွေ စစ်ဝန်ထမ်းတွေ ရှိနေတယ်။ အဟန့်အတားတွေရှိနေလို့သာ မရောက်သေးတာဖြစ်ရမယ်။ အရေးကြီးတယ်၊ ခင်ဗျားတို့တပ်တွေ ပဲခူးကို အမြန်ဆုံးရောက်အောင် လာကြ၊ ကျုပ်မှာ လက်နက်တွေရှိတယ်၊ ရိုင်ဖယ် အလက် ၃၀၀ နဲ့ ကျည်ဆန်တွေပေးမယ်"

ထိုစဉ်က ပဲခူးရှိ သနက (၆) တွင် အင်အားနည်းနေသည့်အတွက် တောခိုပြည်သူ့ရဲဘော်တပ်ဖွဲ့၊ ထောင်ကျရဲဘော်များနှင့် ကျောင်းသားများကိုပါ တပ်ဖွဲ့ပြီး ပဲခူးမြို့မကျရန် စီစဉ်ရခြင်းဖြစ်သည်။ သနက (၆) တပ်ရင်းမှူးသည် ပဲခူးမြို့မှ ခံစစ်ကိုဦးစီးရန် ဗိုလ်ကြီးခင်မောင်ကျော်အား တာဝန်ပေးထား၏။ ဗိုလ်ကြီးခင်မောင်သောင်းအား ပဲခူးရှိ ကြိုးတံတားကိုဖျက်ရန် တာဝန်ပေးထား၏။

အကယ်၍ သနက (၆) ပဲခူးခံစစ်ကိုမနိုင်ပါက သနပ်ပင်ဘက်သို့ ဆုတ်ရန်လည်း စီစဉ်ထားခဲ့၏။

နေ့ ၁၂ နာရီခန့်တွင် တပ်ရင်းမှူးက ဗိုလ်ကြီးခင်မောင်သောင်းအား "ခွေးမသားတွေ ဘုရားကြီးရောက်နေပြီကွ မင်းသွားတိုက်ရမယ်" ဟူ၍ အမိန့်ပေး၏။ ဗိုလ်ကြီးခင်မောင်သောင်းသည် အကြပ်၊ တပ်သား ၄၀ ခန့်ကိုရွေးပြီး တပ်စိတ် လေးစိတ်ဖွဲ့၏။ ဗိုလ်ခင်စော၊ တပ်ကြပ်သန်းညွန့်၊ တပ်ကြပ်လှသိန်းနှင့် အင်အား ၂၀ ခန့်နှင့် သုံးလက်မစိန်ပြောင်း နှစ်လက်နှင့်အတူ ပဲခူးမှထွက်ခဲ့ကြသည်။

မြို့အထွက်ကလိဂိတ်တွင် ဗိုလ်ကြာညွန့်၏ စစ်ဝန်ထမ်းတပ်က သူတို့ပါလိုက်မည်ဟု ပြောသဖြင့် သူတို့ကိုပါခေါ်သွားရသည်။

ဘုရားကြီးမရောက်မီ လမ်းအရှေ့ဘက်ဘေးတွင် ကုက္ကိုပင်ကြီးများ ရှိရာ ထိုအပင်ကြီးများကို အကာအကွယ်ယူပြီး အခြေအနေကိုလေ့လာရင်း တိုက်ပွဲအတွက် ပြင်ကြ၏။ ထိုသို့ပြင်နေစဉ်ပင် ရန်သူကရင် လက်ဖြောင့် တပ်သားတို့၏ သေနတ်သံကိုကြားရ၏။

ဗိုလ်ခင်စောနှင့်အဖွဲ့က အမြောက်ဖြင့် ရွာတွင်းသို့ပစ်လေ၏။ ဗိုလ်ကြီးခင်မောင်သောင်းနှင့် တပ်စိတ်တစ်စိတ်က ရွာသို့ အတင်းပြေးတက် အတင်းပစ်ရာ ရွာအနောက်ဘက်ကလည်း ရန်သူတို့၏ ဖြတ်ပစ်ခြင်းကို ခံရ၏။ ထိုအခြေအနေကို ဆရာကြီးမိုးမိုးတာရောဆန်က ရေးရာတွင်-

"ဆရာစိန်ဝင်း အမ်(မ)နိုင်းအေဝမ်း ငါ့ဆီလွှတ်လိုက်စမ်း"

တပ်ကြပ်ကြီးစိန်ဝင်းကို အမိန့်ပေးလိုက်သော်လည်း အမ်(မ)နိုင်း အေဝမ်းက ရောက်မလာပါ။ တစ်နာရီအတွင်း ရရာလက်နက်ဖြင့် အရေးပေါ်ဖွဲ့စည်းပြီး ချီတက်ခဲ့ရသော ကျွန်တော်တို့တပ်ဖွဲ့တွင် လက်နက်ခဲယမ်းများ ပြည့်ပြည့်စုံစုံမပါခဲ့ကြပါ။ ရန်သူတွင် သံချပ်ကာ ကားများပါလာလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် မမျှော်လင့်ခဲ့ပါ။ အမ်(မ)နိုင်း အေဝမ်းမပါ၍ သံချပ်ကာယာဉ်ကို ဘရင်းဂန်းဖြင့်သာ ပစ်ခတ်ရပါတော့သည်။ ဘရင်းဂန်းသည် သံချပ်ကာကားကို ဖြိုခွင်းနိုင်သော လက်နက်

မဟုတ်ပါ။ သို့သော် ဘရင်းဂန်းနှင့်ပစ်ခတ်မှုကြောင့် ရန်သူ၏ ပစ်ခတ်မှု အနည်းငယ်တော့ တန့်သွားသည်။

"တူးအင့်ချ်ကို နှိပ်ပြီးပစ်ကြည့်စမ်းဟေ့"

"ဗိုလ်ကြီးဖြစ်ပါ့မလား"

"နင့်အမေကလွား ငါခိုင်းတဲ့အလုပ်လုပ် လျှာမရှည်နဲ့"

ရဲဘော်ဘရွှေ ၁၂ လက်မ စိန်ပြောင်းကို သစ်ပင်တွင်ထောက်ပြီး ပစ်သည်။ သိပ်မနှိပ်ရဲသဖြင့် အပေါ်မှကျော်သွားသည်။ ဗိုလ်ခင်စော ပစ်ခတ်သော သုံးလက်မစိန်ပြောင်းဗုံးများ လမ်းဆုံနှင့်မြောက်ဘက်တွင်သာ တဝုန်းဝုန်း ပေါက်ကွဲလျက်ရှိသည်။ ကျွန်တော်တို့ ရှိနေရာကို သိနေ၍ အကွာအဝေးကိုမလျှော့ရဲ။ ဝေးရာသို့သာ ပစ်နေရခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်က ဗိုလ်ကြီးခင်မောင်သောင်းနှင့်အဖွဲ့သည် ကားလမ်း အနောက်ဘက်ရှိ ကျုံးဟောင်းတွင် နေရာယူထားသည်။ ရန်သူ၏ သံချပ်ကာကားသည် ကားလမ်းပေါ်ရောက်လာပြီး ဗိုလ်ကြီးခင်မောင်သောင်းတို့ရှိရာသို့ သံချပ်ကာကားပေါ်မှ ပစ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

အချိန်မှာ ညနေငါးနာရီခန့်ရှိပြီ။ ဗိုလ်ကြီးခင်မောင်သောင်းတို့ တပ်စိတ်လေးသည် ကလိဂိတ်သို့ ဆုတ်လာပြီးကတုတ်ကျင်းတူး၊ အကာအကွယ်တွေလုပ်နေရ၏။ ည ၁၀ နာရီထိုးပြီ။ နံနက်စာရောညစာပါ မစားကြသေး။ မနားကြရသေးပါ။

၁၉၄၉ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ လေးရက်နေ့ ညနေက ဘုရားကြီးမှ ကရင်သူပုန်များဆုတ်၍ သွားကြ၏။ ဗိုလ်ခင်စော၏ အမြောက်က ဗိုလ်ကြီးခင်မောင်သောင်းတို့အတွက် အကာအကွယ်ရရန် ပစ်ပေးနေသည်ကို ရန်သူတို့က ဗမာ့တပ်မတော်သည် အလုံးအရင်းနှင့် ချီတက်လာသည်ထင်ပြီး ဆုတ်ခွာသွားကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ည ၁၀ နာရီကျော်တွင် တပ်ရင်းဌာနချုပ်မှ ဗိုလ်ကြီးခင်မောင်သောင်းထံ တပ်ရင်းမှူးကခေါ်ကြောင်း သတင်းရောက်လာ၏။ တပ်ရင်းမှူးထံ သွားပြီးတွေ့လျှင် တပ်ရင်းမှူးက ဘုရားကြီးတွင် ရန်သူတွေမရှိကြောင်း၊

ဘုရားကြီးကိုသိမ်းရန် တာဝန်ပေး၏။ ၅-၂-၄၉ တွင် သနက (၆) မှ ဗိုလ်ကြီးခင်မောင်သောင်းတပ်သည် ဘုရားကြီးကိုရောက်ကြ၏။ ကရင်သူပုန်များက မနေ့က ရွာထဲတွင်တွေ့သော လူငယ် ၁၂ ယောက်အား လက်ပြန်ကြိုးတုတ်ပြီး လှံစွပ်ဖြင့်ထိုးသတ်ခဲ့သည့် အလောင်းတွေကို အစုလိုက်အပြုံလိုက်တွေ့ရသည်။

၁၉၄၉ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ခုနစ်ရက်နေ့ဖြစ်သည်။

ထိုနေ့တွင် ကရင်သူပုန်များ ဘုရားကြီးရွာသို့ စိတ်မကျေပွဲ ချီတက်လာသည်။ သူတို့သည် ပဲခူးကိုဖြတ်ကျော်ပြီး ရန်ကုန်ကို အမိအရ သိမ်းပိုက်ရန် ဦးတည်ချက်ရှိပေသည်။ လေးရက်နေ့ကလိုပင် သံချပ်ကာ ကားများ၊ ယာဉ်တန်းများ၊ လက်နက်ခဲယမ်းများအပြည့်အစုံ တိုက်ရည်ဝ နေသော စစ်သားများဖြင့် ရောက်လာကြသည်။

သို့သော် ဖေဖော်ဝါရီလေးရက်က ရှောင်တခင်ဖြစ်၍ ဘုရားကြီးတွင် အကာအကွယ်မရှိခဲ့သော်လည်း ဤနေ့ကား ဘုရားကြီးတွင် ခံစစ်ကို အသင့်ပြင်ထားနိုင်ခဲ့၏။ သေနတ်ကိုင်တပ်ရင်း (၆) မှ တပ်ခွဲ၊ ပြည်သူ့ရဲဘော်တပ်ဖွဲ့၊ ယူအမ်ပီတပ်၊ စစ်ဝန်ထမ်းတပ်တို့ရှိကြ၏။

ဘုရားကြီးရွာနှင့် ဘုရားကလေးရွာကြား ကိုဖေလေးတံတားကို သူပုန်တို့ မကျော်ဖြတ်နိုင်ရန် အစိုးရတပ်များက ဦးတည်ချက်ထားကြ၏။ နေ့ ၁၂ နာရီခန့်တွင် သူပုန်တို့ ချီတက်လာကြပြန်သည်။ ယာဉ်တန်းကြီးများ၊ သံချပ်ကာကားများပါ၏။ သို့သော် မြန်မာ့တပ်မတော်တပ်ပေါင်းစု၏ခုခံမှုကို မဖောက်ထွက်နိုင်ဘဲ နောက်ပြန်ဆုတ်သွားရကြောင်း ကြားကြရတော့သည်။

၁၉၄၉ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ လေးရက်နှင့်ခုနစ်ရက်တွင် ဖြစ်ပွားခဲ့သော ဘုရားကြီးတိုက်ပွဲတွင် အောင်မြင်ခဲ့မှုသည် ရန်ကုန်မြို့သိမ်းရန် လက်တစ်ကမ်းအလိုမှ လွတ်မြောက်စေခဲ့သော တိုက်ပွဲဖြစ်ပေသည်။

ထိုစဉ်က တပ်မတော်သားတို့မှာ ရိက္ခာစိုသော ရိက္ခာခြောက်သော ဘာမှမရ၊ ရပြန်လျှင်လည်း ချက်စားဖို့ အချိန်မရ၊ ဝယ်စားရန်ကလည်း ဖေဖော်ဝါရီလ (၇) ရက်ပင်ရှိနေသော်လည်း တပ်မတော်သားတို့ လခ မရကြသေး။

သို့သော် ပြည်ချစ်တပ်မတော်သားတို့အတွက် မည်သူကမှ မဆင့်မဆိုပါဘဲ ထမင်းထုပ်တွေ တပ်စခန်း ဘန်ကာကျင်းအထိ ရောက်လာတတ်ကြ၏။ ထမင်းဟင်းမှုမက ချီးကျူးအားပေးသောစာများ၊ ပိုက်ဆံများပါ ထည့်ပေးလိုက်ကြ၏။ ရဲဘော်တို့ပျော်ကြ၏။ ဇာတ်ပွဲထဲက ပြောသလို ရင်နှစ်ခြမ်းဗျန်းဗျန်းကွဲပါစေ၊ သားစဉ်မြေးမြစ် ပြောထုံးဖြစ်အောင် ဤမတရားသောစစ်ကို တွန်းလှန်မည်ဟူ၍ ခိုင်မာသော သန္နိဋ္ဌာန်ကို ဤအားပေးချက်များကြောင့် ချခဲ့သည်မှာ တပ်မတော်သား တိုင်းပင် ဖြစ်ပေတော့သည်။

တကယ်တော့ ကရင်သူပုန်တို့သည် ညောင်လေးပင်ကိုဖြတ်နိုင်ရန် မလွယ်ပေ။ ညောင်လေးပင်တွင် အမှတ် (၂) ဗမာ့သေနတ်ကိုင်တပ်ရင်း ရှိသည်။ တပ်ရင်းမှူးမှာ ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီးစောမူဒီ ဖြစ်လေသည်။ ညောင်လေးပင်၏ မြောက်ဘက်ပိန်းဇလုတ်၊ ပဲနွယ်ကုန်းတို့တွင် ဗမာ့ သေနတ်ကိုင်တပ်ရင်း (၆) မှ ချင်းတပ်သားများ ရှိကြ၏။ ထိုတပ်တို့ကို ကရင်သူပုန်က ဝိုင်းထားလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဒုဗိုလ်မှူးကြီးစောမူဒီ အား သူတို့ကို ညောင်လေးပင်မှ ဖြတ်ခွင့်ပေးရမည်ဟူ၍လည်းကောင်း ဆို၏။ မပေးပါက ဖမ်းထားသော ချင်းတပ်သားများ အားလုံးကို သတ်မည်ဟူ၍ ခြိမ်းခြောက်သောကြောင့် ဒုဗိုလ်မှူးကြီးစောမူဒီက ကရင် သူပုန်များကို ညောင်လေးပင်မှ ဖြတ်ခွင့်ပေးလိုက်ရသည်။

ပဲခူးရှိ သေနတ်ကိုင်တပ်ရင်း (၆) သည်လည်း သူတို့ဝင်လာရန် စိုးရိမ်ပြီး တတ်နိုင်သမျှ ခံစစ်အတွက် စီစဉ်ပါသော်လည်း ကရင်သူပုန်တို့ ဤမျှ မြန်မြန်ရောက်လာမည်ကို ကြိုပြီးမသိနိုင်ခဲ့ပေ။

တာဝန်သိသော ပြွန်တန်ဆာမီးရထားရုံပိုင်ကြီးက ပဲခူးမီးရထား ရုံပိုင်ကြီးကို မီးရထားဌာနသုံး ကြေးနန်းနှင့်သတင်းပို့၍သာ ပဲခူးက ကရင်သူပုန်များကို ခုခံနိုင်ခြင်းဖြစ်တော့သည်။

ဤသို့သာ ကြေးနန်းမရခဲ့ပါက ပဲခူးသည် ကရင်သူပုန်တို့လက်တွင်း ကျရောက်မည်ဖြစ်ပြီး ကရင်သူပုန်တို့က ပဲခူးကိုဖြတ်ပြီး ထုံးကြီးရှိ ကရင် များနှင့်ပေါင်းပြီး အင်းစိန်ကရင်သူပုန်နှင့်ပါ ပေါင်းမိပြီး ရန်ကုန် အခြေ

အနေလည်း ပြောင်းသွားနိုင်သော အခြေအနေဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ထိုစဉ်က ပဲခူးရှိ ကရင်တို့သည် သူတို့၏ ကရင်သူပုန်တပ်များ ပဲခူးသို့ သေချာပေါက် ရောက်မည်ဟု တွက်ထားကြသည်။ ထို့ကြောင့် ရောက်လာမည့် ကရင် သူပုန်တပ်ကို ကြွေးရန် ဝက်သားဟင်း၊ ထမင်းတို့ချက်ထားကြသည်။ သစ်ပင်ပေါ်တက်ပြီး မှန်ပြောင်းဖြင့် ကရင်တပ်တွေဘယ်ရောက်ပြီကို ကြည့်ကြသည်။ နောင်တွင် အထောက်တော် တစ်ယောက်က ထိုအဖြစ် တွေကိုတွေ့ပြီး တပ်ကိုသတင်းပို့သည့်အတွက် ထိုလူစုအား အရေးယူ ရသည်ဟု ထိုစဉ်က အဖြစ်ကိုသိခဲ့သော ပဲခူးသားတစ်ဦးက ပြောပြ သည်ကို မှတ်မိလိုက်ပါသည်။

လက်ခုပ်ကွင်းတိုက်ပွဲ

လက်ခုပ်ကွင်းရွာသည် ရန်ကုန်-မန္တလေးမီးရထားလမ်းပေါ်တွင် တည်ရှိသောရွာဖြစ်သည်။ ရန်ကုန်နှင့် မိုင် ၇၀ ကျော်လောက်ကွာဝေး၏။ ရွာ၏အရှေ့ဘက်တွင် မီးရထားလမ်းပြီးလျှင် လယ်ကွင်းပြင်ကျယ်ကြီး ဖြစ်သည်။ ရွာ၏ အနောက်ဘက်တွင် ပဲခူးရိုးမတော၏ အနွယ်အပွား တောအုပ်ကလေးများရှိသည်။

ဗမာ့သေနတ်ကိုင်တပ်ရင်း (၂) သည် ညောင်လေးပင်မှ ဆုတ်ခွာ ပေးခဲ့ရပြီး၊ ပြွန်တန်ဆာ၊ ဒိုက်ဦး၊ ဖောင်တော်သီ၊ ရှမ်းစု၊ ပျဉ်းမလွင်၊ ကတုတ်ရွာ၊ ကတုတ်ဘုရားကြီးစသော ရွာတို့သည် စစ်နယ်မြေအတွင်း ကျနေသော ရွာများဖြစ်ကြ၏။

စစ်နယ်မြေကျထိုအရပ်တို့တွင် ပြည်သူများ လွတ်ရာသို့ ထွက်ပြေး ကြသောကြောင့် လူဟူ၍ များများစားစားမရှိလှပေ။ ကရင်သူပုန် တို့သည် ဒိုက်ဦးရှိ ဗမာ့တပ်မတော်သားတို့ကို အတတ်နိုင်ဆုံး ကျော်ဖြတ် နိုင်ရန် တိုက်ကြ၏။ ထိုစဉ်က ဒိုက်ဦးတွင် သေနတ်ကိုင်တပ်ရင်း (၆)၊ စစ်ရဲတပ်ရင်း (၄)၊ စစ်ဝန်ထမ်းစသော တပ်ပေါင်းအင်အားတို့ရှိကြ၏။ ထိုသို့သော တပ်သားတို့သည် နိုင်ငံတော် ပြည်အရေးမို့ ကရင်သူပုန် တို့ကို ရှုပ်ရှုပ်ချွံချွံ တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသည်။

ကိုယ့်ပြည်ထောင်စုသား အချင်းချင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

သွေးမတော်သားမစပ် တိုင်းတစ်ပါးအားကိုး ပြည်ထောင်စုကို သစ္စာဖောက်ကြ၍ ပြန်တိုက်ကြရသည်။ ရက်စက်လိုက်ပုံများမှာ သူတို့ ယူနီဖောင်းမှာ ဗမာ့တပ်မတော် ယူနီဖောင်းဖြစ်၏။ ဗမာ့တပ်မတော်နှင့် လူကွဲရန် အင်္ကျီချွတ်ပြီး သူတို့တိုက်ပွဲဝင်ကြ၏။ ကျဆုံးရှာသူတို့၏ အိတ်တွင် အရက်ပုလင်းနှင့် မစားရသေးသော ကောက်ညှင်းထုပ်ပိုင်း ကလေးနှင့် . . . ။

သို့သော် သူတို့ဆံပင်တို့ရှည်နေကြ၏။ ကုပ်ပေါ်ပင်ဝဲကျနေသူတွေ ရှိပါသည်။

ရန်ကုန်ရောက်မှ ဆံပင်ညှပ်မည်ဟုသတဲ့။

ဤအထိ သူတို့ယုံကြည်ထားကြ၏။ အထက်တစ်နေရာတွင် ရေးခဲ့ ပါသည်။ ဗမာပြည်အဖြစ်မှ ကရင်ပြည်အဖြစ် ကမ္ဘာကို ကြေညာရန် ပါတဲ့။

ထိုအချိန်က ကရင်သူပုန်မရှိသော ရွာများတွင် ကွန်မြူနစ်များ ရှိကြ၏။ တစ်ယောက်တလေသောတပ်မတော်မှ တပ်သားတို့ သူတို့ဆီ ကျံ့သွားပါက လုယက်- လက်နက်ယူ၊ ညှဉ်းပန်းကြ၏။ နိုင်ငံကို သိမ်းရန် ကြံသူတို့ကို တိုက်ဖို့ဝင်မကူခဲ့။

ထိုအခြေအနေတွေကြားမှာပင် ကရင်သူပုန်တို့ အင်အားနှင့် ဖိတိုက်သည့်အတွက် ကတုတ်ရွာမနှင့်ဖောင်တော်သီအကြားတွင် ဗမာ့ တပ်မတော်မှ ကျဆုံးသူတို့ အတော့်ကိုများခဲ့ပါသည်။ သနက (၆) မှ သနက (၃) မှ စစ်ဝန်ထမ်း၊ ယူအမ်ပီ၊ သနက (၅) တို့ပင်ပါသလားမသိ။ ဆေးကျောင်းမှ တပ်ထဲဝင်လာသော ဗိုလ်ကြီးမွန်ထော်သက်ညွန့်ပင် ထိုနားတွင် ကျဆုံးခဲ့ရ၏။ ယနေ့ခါတွင် အမှတ်တရစိုက်ထူထားသော ကျောက်တိုင်ငယ်တော့ရှိနေပါသည်။

တပ်သည်နောက်ပိုင်းတွင် အုပ်ချုပ်ရေးအတွက် စနစ်မကျ နိုင်အောင်ပင် ရှေ့တန်းအတွက် အလုပ်လုပ်ကြရရာ နာမကျန်းကိစ္စ၊ ထောက်ပံ့ကြေးကိစ္စ၊ ခွင့်ကိစ္စအစစ စာရင်းတွေရှုပ်ရသည်အထိ ဖြစ်ခဲ့ သော ကာလတွေဖြစ်ပါသည်။

၁၉၄၉ ခုနှစ်၊ မေလ (၃) ရက်နေ့ ဖြစ်သည်။

ထိုရက်တွင် ကတုတ်ဘုရားကြီး အနီးဝန်းကျင်တွင် ဗမာ့တပ်မတော်မှ တပ်တွေအတော်ပင် စုရုံးနေကြောင်း သိရပါသည်။ ကတုတ်ဘုရားကြီး သနက (၃) မှ ဒုဗိုလ်မှူးကြီးချစ်မြိုင်၊ သနက (၆) မှ ဒုဗိုလ်မှူးကြီးတင်ဦး ဗိုလ်မှူးတင်မောင်၊ သနက (၅) မှ ဗိုလ်မှူးလှမော် အစရှိသော စစ်ဘက်အရာရှိကြီးများ ရှိကြ၏။ ထိုအရာရှိကြီးများ တပ်များသည် ညောင်လေးပင်ကို ပြန်သိမ်းရန်တာစူနေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

လက်ခုပ်ကွင်းရွာတွင်လည်း တပ်တွေရှိ၏။ ဗိုလ်ကြီးရဲထွန်း၏ အမြောက်လေးလက်သည် လက်ခုပ်ကွင်းရွာ အရှေ့ဘက်ကားလမ်းနှင့် ရထားလမ်းကြားတွင် တိုက်ပွဲဝင်ရန် အသင့်ပြင်ထား၏။

ကရင်သူပုန်တို့သည် ကတုတ်ဘုရားကြီး ရွာမြောက်ပိုင်းကို စမ်းပြီး ပစ်နေကြ၏။ ဗမာ့တပ်မတော်ကမူ ခံစစ်ပြုရန်စီမံနေကြဆဲဖြစ်သည်။ ဘယ်အချိန်တွင် ဘယ်ဘက်ကလာမလဲဟူ၍ တွေးနေရ၏။ ကားလမ်းအတိုင်းတော့လာမည်မဟုတ်ဟု တွက်ထားကြ၏။ ရွာ၏အနောက်ခြမ်း ရွာပြင်က တောရိပ်ခိုကာ လာလိမ့်မည်ဟူ၍ ထင်မှတ်ထားကြ၏။ လာမည့်လာတော့ ရွာ၏အရှေ့ဘက်ရထားလမ်း၏ အရှေ့ဘက် အကာအကွယ်မဲ့သောကွင်းပြင်မှ ကရင်သူပုန်တို့ရောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

၁၉၄၉ ခုနှစ်၊ မေလ (၃) ရက်နေ့သို့အဝင် နံနက် နှစ်နာရီခန့်တွင် ရောက်လာပြီး စတင်ပစ်ခတ်တော့သည်။ ရထားလမ်းနှင့်အနီးဆုံး အမြောက်ကိုဝင်ဆွဲသောကြောင့် ဗိုလ်ကြီးရဲထွန်းမှာ အမြောက်တွေကို ဆွဲပြီး ကျိုက်စကောသို့ရွှေ့ရ၏။ ထိုမှ ပျဥ်ပုံကြီးသို့ဆက်ရွှေ့ရသည်ဟု သိရပါသည်။

ကရင်သူပုန် ၁၀၀၀ ခန့်ဖြစ်သည်။ လက်နက်ကောင်းတွေ ကျည်ဆန်တွေ အနင့်သား၊ လက်ဖြောင့်တပ်သားကလည်း ခေါင်းထောင်သည်နှင့် ပစ်လိုက်ရာ ရဲဘော်တစ်ဦး မျက်ခုံးနှစ်ခုကြားကိုမှန်ပြီး အသက်ဆုံးရ၏။

အထက်လူကြီးများကလည်း ကျည်ဆန်ကိုခြွေတာသုံးရန် သတိပေးနေ၏။ ဗိုလ်ကြီးခင်မောင်သောင်း၊ ဒုအရာခံဗိုလ်စောထွန်း၊ အမြောက်တပ် ဗိုလ်ကြီးရဲထွန်းတို့၏ ရှုပ်ရှုပ်ချွံချွံတိုက်ခိုက်မှုကြောင့် မေလ (၃) ရက်နေ့မဝင်မီပင် အောင်မြင်စွာတိုက်ပွဲပြီးသွားခဲ့၏။ ရန်သူအလောင်းတွေ လက်ခုပ်ကွင်းရွာအရှေ့ဘက်ကွင်းပြင်တွင် ၂၀၀ ကျော်ကျန်ခဲ့ကြောင်း၊ လက်ခုပ်ကွင်းရွာစပ်တွင်လည်း ကျသူတို့၏အလောင်းတွေများကြောင်း သိရသည်။

ကရင်သူပုန်တို့သည် ၁၉၄၉ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ လေးရက်နေ့၊ ခုနစ်ရက်နေ့တို့တွင် ထုံးကြီးမှာ တစ်ကြိမ်လန်ခဲ့၏။ ဗမာ့တပ်မတော်တွင် လက်နက်၊ လူအင်အား၊ ကျည်ဆန်အင်အားနည်းသည်ကိုသိပြီး ရှေ့တန်းကွပ်ကဲရေးဌာနချုပ်ဖြစ်သော ကတုတ်ဘုရားကြီးကိုပတ်ပြီး လက်ခုပ်ကွင်းကို ဝင်တိုက်ကြ၏။ ဗမာ့တပ်မတော်သားတို့ ယခုကဲ့သို့ ခုခံမှု မရှိပါက ရန်ကုန်သို့ တိုက်ရိုက်ရောက်သွားမည့် ဦးတည်ချက်သည် အောင်မြင်သွားပေလိမ့်မည်။

ထိုစဥ်က တိုက်ပွဲတွင် တကယ့်ပါဝင်တိုက်ခဲ့သော ဆရာကြီး မိုးမိုးတာရောစန်က သူတို့ ဖိနပ်မချွတ်ဘဲ အိပ်ကြရ၏။ အခင်းမရှိ၊ ခေါင်းအုံးမရှိ၊ ခြုံစရာစောင်မရှိ၊ မြေပေါ်တွင်ပင် အိပ်ခဲ့ရ၏ဟူ၍ ရေးခဲ့သည်။ ထိုခေတ်က ခုခေတ်ကဲ့သို့ ဝိုင်ယာလက် အဆက်အသွယ်မရှိ။ လက်ခုပ်ကွင်းတိုက်ပွဲအခြေအနေကို ကတုတ်ဘုရားကြီးကွပ်ကဲရေးစခန်းက သေနတ်သံတွေသာကြားနေရ၏။ အခြေအနေမှန်ကိုမသိ။

ဗိုလ်ကြီးခင်မောင်ကျော်က ရထားတစ်စီးကို လက်ခုပ်ကွင်းသို့ ပို့ပေးရန်ပြောရာ ရထားထွက်လာပြီး ကျိုက်စကောရောက်မှ ရေထည့်ရဦးမယ်ဟု ပြန်လှည့်သွား၍ လက်ခုပ်ကွင်းတိုက်ပွဲ အခြေအနေကို မသိရတော့။

လက်ခုပ်ကွင်းတိုက်ပွဲကား ပဲခူးမြောက်ခြမ်းတွင် ကရင်တို့နောက်ထပ် မလှုပ်ရှားနိုင်အောင် ဦးချိုးခံရသော တိုက်ပွဲဖြစ်လေသည်။

ထိုမှဆက်ပြီး ဒိုက်ဦး၊ ပြွန်တန်ဆာ၊ ညောင်လေးပင်တို့ပါ ဗမာ့တပ်မတော်မှပြန်ပြီး သိမ်းပိုက်နိုင်ခဲ့တော့၏။

၁၉၄၉ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၆ ရက်တွင် ဒိုက်ဦးမြို့၊ ၁၉၅၀ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၅ ရက်တွင် ပြွန်တန်ဆာနှင့် ညောင်လေးပင်၊ မတ်လ ၅ ရက်တွင် ဖြူးမြို့၊ မတ်လ ၁၉ ရက်တွင် တောင်ငူမြို့တို့ကို ဗမာ့တပ်မတော်မှ ပြန်လည်သိမ်းပိုက်နိုင်ခဲ့သည်။

၁၉၄၉ ခုနှစ်အတွင်းကလည်း မတ်လ ၂၂ ရက်တွင် မိတ္ထီလာ၊ ဧပြီလ ၁၇ ရက်တွင် ပြင်ဦးလွင်၊ မေလ ၂၂ ရက်တွင် အင်းစိန်၊ ၂၄ ရက်တွင် မန္တလေး၊ မေလ ၁၃ တွင် ကြို့ပင်ကောက်၊ ၁၄ တွင် ဇီးကုန်း၊ နတ်တလင်း၊ ဇွန်လ ၁၀ ရက်တွင် ရေနံချောင်း၊ ၁၇ ရက်တွင် တွံတေး၊ ၂၀-၇-၄၉ ရက်တွင် သထုံ၊ ဇူလိုင် ၁ ရက်တွင် မလှိုင်၊ ဇူလိုင် ၁၆ ရက်တွင် သာယာဝတီ၊ ဩဂုတ်လ ၁၅ တွင် လက်ပံတန်း၊ စက်တင်ဘာ ၁ ရက်တွင် လားရှိုး၊ ၁၄ - သိန္နီ၊ ၁၇ - လွိုင်လင်၊ ၂၅ - သုံးခွနှင့်ခရမ်း၊ နိုဝင်ဘာလ ၆ ရက်တွင် ညောင်တုန်း၊ ၂၃ - တွင် တောင်ကြီး၊ ၂၉-တွင် ရေနံ့ဖြူ၊ ဒီဇင်ဘာ ၁၀ တွင် စာဘူးတောင်းကို ဗမာ့တပ်မတော်က ပြန်လည်သိမ်းပိုက်နိုင်ခဲ့သည်။

အလားတူပင် အခြားမြို့များသည်လည်း တစ်စတစ်စ၊ တစ်မြို့ပြီး တစ်မြို့ ဗမာ့တပ်မတော်က ပြန်လည်သိမ်းပိုက်နိုင်သောကြောင့် ရန်ကုန် အစိုးရဟု သရော်ရေးခဲ့သော နိုင်ငံခြားသတင်းစာတို့၏ ရေးသားချက်တို့ ရပ်ဆိုင်းသွားသည်။ မြန်မာနိုင်ငံအစိုးရဟူ၍ ရေးဖော်ရလာကြတော့၏။

၁၉၄၈-၄၉ - ၅၀ ပြည့်နှစ်အတွင်း ပြည်တွင်းစစ်ကြောင့် စိုက်ပျိုးမြေတို့ဟာ ၃၅ ရာခိုင်နှုန်းကော သွား၏။ လူဦးရေသုံးသန်းခန့်တို့ အိုးအိမ်မဲ့ဖြစ်ခဲ့၏။ အရပ်သားနှစ်သောင်းနှစ်ထောင်နှင့် အစိုးရအမှုထမ်း၊ စစ်မှုထမ်း ၅၇၀၀ သေဆုံးခဲ့၏။

ပြည်သူပိုင်ပစ္စည်းတန်ဖိုး ၉၅ သန်းဖိုး ဆုံးရှုံးခဲ့သည်ဟူ၍ အမေရိကန်စာရေးဆရာ ရစ်ချပ်ဘတ်ဝဲ(လ်) က ရေးခဲ့ကြောင်းဟု စာရေးဆရာမြတ်ထန်က ဖော်ပြခဲ့သည်။

ပြည်မြို့သူပုန်တပ်ပေါင်းစု

ဗမာ့တပ်မတော်သည် ဝက်ကော်တိုက်ပွဲတွင် ကရင်သူပုန်တို့အား တွန်းလှန်တိုက်ခိုက် အောင်ပွဲဆင်ခဲ့သကဲ့သို့ပင် ပဲခူးတိုင်းအရှေ့ခြမ်းတွင်လည်း ဘုရားကြီးတိုက်ပွဲ၊ လက်ခုပ်ကွင်းတိုက်ပွဲတို့၌ ရန်သူကရင်သူပုန်တို့အား ချေမှုန်းအောင်မြင်အောင်ပွဲဆင်ခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။

ဗမာ့တပ်မတော်မှ ဤသို့ ကရင်တို့အား တိုက်နေစဉ်တွင် ဒိုက်ဦး- ညောင်လေးပင်ဝန်းကျင်ရှိ ကျေးရွာတို့တွင် လူနေအိမ်ခြေရှိပါက ကွန်မြူနစ်တို့ ထိုရွာတို့တွင် ခိုကပ်နေကြသည်။ ဖဆပလအစိုးရအား ဆဲဆိုကြိမ်းဝါးခြင်း၊ ဗမာ့တပ်မတော်အား ငနု၏ခွေးများဟုခေါ်ခြင်း၊ ငနု၏ခွေးတွေလာလျှင် မည်သို့သုတ်သင်ပစ်မည်ဟု အာပေါင်အာရင်းသန်စွာပြောပြီး ကျေးရွာသားတို့၏ ထမင်းကိုစားလျက် ဟန်ရေးပြနေသည်။

ဒိုက်ဦးအနီးရှိ မအူရိုး၊ ကောလိယရွှေအင်ဒုံစသည့် ရွာတို့ကို တပ်မတော်မှ သိမ်းပိုက်ပြီးသောအခါ ဆာပါခြုံ၊ တောင်သလဲမြောင် စသော ရွာတို့တွင် မှီခိုနေသော ကွန်မြူနစ်တို့သည် နောက်ကျတဲ့ ခြေထောက် သစ္စာဖောက်ဟူသော ထုံးကိုနှလုံးပြုပြီး ထိုရွာများမှ ထွက်ခွာပြေးသွားကြတော့၏။ ကျေးရွာသားတို့က -

“ဗိုလ်ကြီးတို့ - ဗိုလ်ကြီးတို့ပြောတော့ ငနုခွေးတွေလာရင် အသေသတ်ပစ်မယ်ပြောတယ်၊ ခုလို ထွက်သွားတော့ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ” ဟုမေးကြသောအခါ မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေးဆုံးရှုံးရန် ပြင်းထန်စွာတိုက်နေသော ကရင်သူပုန်တို့ကို ခုခံနေသည့် ဗမာ့တပ်မတော်အား စော်ကားသိက္ခာချ၊ ပြည်သူကိုတော့ သိမ်းသွင်းနေသည့် ကွန်မြူနစ်တို့က -

“ကိုယ့်ကြမ္မာ ကိုယ်ဖန်တီးကြ” ဟူသော စကားတစ်ခွန်းသာပြောပြီး ကျေးရွာတွေမှ သုတ်ခြေတင် ထွက်သွားကြတော့၏။

ပဲခူးတိုင်း အနောက်ပိုင်းတွင်မူ ၁၉၄၉ ခုနှစ်၊ မတ်လ ၂၄ ရက်နေ့တွင် ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီ၊ ရဲဘော်ဖြူတပ်ဖွဲ့ တော်လှန်သော ဗမာ့

တပ်မတော် (တောခိုသွားသော ဗမာ့တပ်မတော်မှ အစိတ်အပိုင်းတပ်ဖွဲ့ အချို့) တို့သည် ပြည်သူ့ဒီမိုကရေစီ တပ်ပေါင်းစုဟူ၍ ဖွဲ့စည်းလိုက်ကြသည်။

အဆိုပါတပ်ပေါင်းစုတွင် သခင်သန်းထွန်းက ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်ဆောင်ရွက်ပြီး ရဲဘော်ဖြူတပ်ဖွဲ့ ပြည်ခရိုင်ခေါင်းဆောင် ဗိုလ်ကွန်းဇော်က အတွင်းရေးမှူးအဖြစ် ဆောင်ရွက်သည်။ တပ်ပေါင်းစု၏ ခေါင်းဆောင်များမှာ ဗကပမှ သခင်သန်းထွန်း၊ သခင်ဇင်နှင့် သခင်သန်းမြိုင်တို့ဖြစ်ပြီး၊ ရဲဘော်ဖြူတပ်ဖွဲ့မှ ဗိုလ်ဖိုးကွန်း၊ ဗိုလ်ထွန်းလင်းနှင့် ဗိုလ်ကွန်းဇော်တို့ဖြစ်သည်။ တော်လှန်သော ဗမာ့တပ်မတော်မှ ဗိုလ်ဇေယျ၊ ဗိုလ်ရဲထွဋ်နှင့် ဗိုလ်စိန်တင်တို့ ပါဝင်ခဲ့ကြသည်။

ပြည်မြို့တွင် ကျင်းပခဲ့သော ပြည်သူ့ဒီမိုကရေစီတပ်ပေါင်းစု အစည်းအဝေးတွင် သခင်သန်းထွန်းက မိန့်ခွန်းပြောရာ "ငါတို့ဖွဲ့စည်းလိုက်သည့် တပ်ပေါင်းစုသည် ဖဆပလကဲ့သို့ အဖွဲ့မျိုးမဟုတ်ကြောင်း၊ အလုပ်သမား၊ လယ်သမားလူတန်းစားတို့၏ မဟာမိတ်အဖွဲ့ဖြစ်ပြီး လူထုကြီး၏ နိုင်ငံရေးအဖွဲ့ တစ်ခုတည်းသော စည်းမျဉ်းကိုလက်ခံ၍ အလုပ်သမား၊ လယ်သမားတို့ အာဏာရရှိရေး၊ တစ်နည်းအားဖြင့် ပစ္စည်းမဲ့လူတန်းစား အာဏာရှင်စနစ်ကို လက်ခံကြသောအဖွဲ့ဖြစ်ကြောင်း၊ တပ်ပေါင်းစုသည် ကွန်မြူနစ်မဟုတ်စေကာမူ ကွန်မြူနစ်ပါတီ၏ ရှေ့ဆောင်မှုကို လက်ခံပြီး ကွန်မြူနစ်ပါတီကို မဆန့်ကျင်ဘဲ လိုလားသည့် အဖွဲ့ဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြသည်။

ပြည်သူ့ဒီမိုကရေစီ တပ်ပေါင်းစုတွင် ပါဝင်သည့် ကွန်မြူနစ်ပါတီသည် ရဲဘော်ဖြူအဖွဲ့နှင့် တော်လှန်သော ဗမာ့တပ်မတော်တို့သည် သီးခြားလက်နက်ကိုင်တပ်ကိုယ်စီရှိကြသော်လည်း တိုက်ပွဲများတွင် အောင်မြင်မှုရခဲ့လျှင် ရရှိသည့်လက်နက်ခဲယမ်းမီးကျောက်များ၊ ငွေများ၊ ပစ္စည်းများ ခွဲဝေရေးတွင် မကြာခဏ အငြင်းပွားရတော့သည်။

အုပ်ချုပ်ရေးပိုင်းတွင် ပူးတွဲအုပ်ချုပ်မှု မဆိုစလောက်သာရှိခဲ့တတ်ပြီး အများအားဖြင့် ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီနယ်မြေ၊ ရဲဘော်ဖြူ

တပ်ဖွဲ့နယ်မြေ၊ တော်လှန်သောဗမာ့တပ်မတော်နယ်မြေ ဟူ၍ခွဲခြားထားလေသည်။

တပ်ပေါင်းစုဖွဲ့ပြီးမှ အလံနီကွန်မြူနစ်ပါတီ၊ ကရင်သူပုန် ဖဆပလ အစိုးရတပ်တို့နှင့် မကြာခဏ တိုက်ပွဲဖြစ်ကြရာ တပ်ပေါင်းစုမှာ မခိုင်မြဲပြိုကွဲလာရသည်။

ဗပကသည် ပြည်တွင်းစစ်ရပ်စဲရေး၊ ငြိမ်းချမ်းရေးနှင့် ညီညွတ်ရေး ကြွေးကြော်ခဲ့ကြသော်လည်း ၁၉၄၈-၄၉ ဝန်းကျင်ကာလတွင် အစိုးရ၏ အကာအကွယ်မဲ့သော မြို့ငယ်အချို့ ကျေးရွာအချို့ကိုသိမ်းပိုက်မိကြသောကြောင့် အာဏာယစ်မူးလာကြသည်။ ပြည်သူ့ဒီမိုကရေစီတပ်ပေါင်းစု၏ ဆောင်ပုဒ်နှင့်နိုင်ငံရေးလမ်းစဉ်တို့ပါ ပျောက်ကွယ်လာတော့သည်။

၁၉၅၀ ပြည့်၊ မတ်လ ၁၂ ရက်နေ့တွင် ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီဦးဆောင်၍ တပ်ပေါင်းစု ကွန်ဖရင့်ကျင်းပခဲ့သည်။ အဆိုပါကွန်ဖရင့်ကို ရဲဘော်ဖြူတပ်ဖွဲ့ကိုယ်စားလှယ်များ မတက်ရောက်ခဲ့ပေ။ ရဲဘော်ဖြူတို့သည် ဗပကတို့အား အလံဖြူကွန်မြူနစ်များဟူ၍လည်းကောင်း စွပ်စွဲပြီး တပ်ပေါင်းစုကွန်ဖရင့်ကို အသိအမှတ်မပြုကြောင်း အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ဗိုလ်ဖိုးကွန်းနှင့် အတွင်းရေးမှူး ဗိုလ်ထွန်းဝင်းတို့က ကြေညာလိုက်သည်။

ပြည်ကွန်ဖရင့်သို့ ရဲဘော်ဖြူအဖွဲ့က မတက်သကဲ့သို့ တပ်ပေါင်းစုကွန်ဖရင့်ကိုလည်း ရဲဘော်ဖြူအဖွဲ့က အသိအမှတ်မပြုသည့်အပြင် ကွန်မြူနစ်ပါတီကို ပုတ်ခတ်လာခဲ့သည်။

ကွန်မြူနစ်ပါတီကလည်း ရဲဘော်ဖြူတပ်ဖွဲ့အား အစိုးရသူလျှိုဟု စွပ်စွဲခဲ့သည်။ ကွန်မြူနစ်ပါတီက -

"ပြည်သူ့ရဲဘော်အဖွဲ့ဟာ ယခင်က ဖဆပလ အစိုးရနှင့် လက်တွဲခဲ့သော်လည်း ငါတို့က သင်ပေးနိုင်သည့်အတွက် လမ်းမှန်သို့ရောက်ခဲ့ကြောင်း၊ ယခုအခါ ဖဆပလအစိုးရနှင့် တိတ်တဆိတ်ဆက်သွယ်နေကြောင်း၊ တပ်ပေါင်းစုကိုဖျက်၍ ပြည်သူ့အုပ်ချုပ်ရေးအာဏာကို အတင်းသိမ်းယူရန်၊ တပ်ပေါင်းစုငွေများ ပစ္စည်းများကိုဖျက်ဆီးရန်

နယ်ရှိရဲဘော်ဖြူများအား ညွှန်ကြားထားကြောင်း၊ မနှစ်ကမကွေးမြို့တွင် ကျင်းပသည့် ရဲဘော်ဖြူကွန်ဖရင့်တွင် ဗကပနှင့်အတူ ခရီးမသွားနိုင်ကြောင်း၊ ပြည်သူ့ရဲဘော်ညီလာခံမှ အတွင်းရေးမှူးဗိုလ်မှူးထွန်းလင်း၏ အစီရင်ခံစာတွင် အထက်ပါအတိုင်း ဆုံးဖြတ်ထားသည်ကို တွေ့ရကြောင်း -

သခင်သန်းထွန်း၏ မိန့်ခွန်းတွင် -

"ရဲဘော်ဖြူတွေဟာ ခွေးလေးပေါက်စလို ဟိုကိုက်ချင် ဒီကိုက်ချင်ဖြစ်တာကို ဆုံးမရမည်" ဟူ၍တစ်မျိုး-

"တစ်ဖက်ကကောင်းတဲ့လမ်းကြောင်းဝါဒကိုပြမယ်၊ တစ်ဖက်ကမှန်တဲ့လမ်းကြောင်းဝါဒကိုပြပြီး လုပ်ခိုင်းမယ်၊ ဒါမှမရရင် သေနတ်ကိုင်ပြီးအတင်းလုပ်ခိုင်းရမယ်" ဟူ၍တစ်မျိုး။

"တော်လှန်ရေးကို ဆန့်ကျင်ရင်ရက်စက်ရမှာပဲ၊ ကျွန်တော်တို့က အရင်က တရားမျှတတွေတာသာလုပ်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် တော်လှန်ရေးကို ဆန့်ကျင်လာသူကို အသာလေးကြည့်နေရမလိုဖြစ်ခဲ့တယ်။ အခု ပြည်သူ့ရဲဘော်တွေဟာ တပ်ပေါင်းစုကို ဖျက်ဖို့ကြိုးစားခဲ့တယ်။ ဒါဟာ တော်လှန်ရေးကိုဖျက်ဆီးတာပဲ။ တော်လှန်ရေးကို ဖျက်ဆီးရင် ရက်စက်ရမှာပဲ ရက်စက်မှကြေကွဲသတဲ့" ဟူ၍ ၁၉၅၀ ပြည့်နှစ်၊ မတ်လအတွင်း ပြည်တပ်ပေါင်းစု ကွန်ဖရင့်တွင် သခင်သန်းထွန်းက အထက်ပါအတိုင်း ပြောခဲ့၏။ သုံးပါတီအကွဲသည် ပိုပြီးထင်ရှားလာခဲ့သည်။ ထို့နောက်တွင်ကား တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် လုံးဝစေ့စပ်၍ မရတော့သော ရန်သူတွေဖြစ်သွားတော့၏။

သရက်မြို့ကိုသိမ်းထားသော တော်လှန်သော ဗမာ့တပ်မတော် အမည်ခံဗိုလ်စိန်တင်နှင့် ဗိုလ်သက်ထွန်းတို့၏ တပ်ရင်း (၁) ကို ရဲဘော်ဖြူတို့က အလုံးအရင်းနှင့်ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ခဲ့သည်။ ပြင်းထန်သော တိုက်ပွဲကြီးဖြစ်၏။ နှစ်ဖက်စလုံး အကျအဆုံးများရှိခဲ့၏။ ဗိုလ်သက်ထွန်း၊ ဗိုလ်စိန်တင်တို့တပ်များ သရက်မှ ဆုတ်ခွာရတော့သည်။

ပြည်သူ့ဒီမိုကရေစီတပ်ပေါင်းစုတွင် ကွန်မြူနစ်ပါတီနှင့် တော်လှန်သော ဗမာ့တပ်မတော်သာရှိခဲ့ရာ နောင်တွင် တော်လှန်သောဗမာ့တပ်မတော်သည် ကွန်မြူနစ်ပါတီနှင့်လုံးဝပေါင်းစည်းသွားတော့၏။

ဗိုလ်အောင်ကြီး၏ကြိုးပမ်းမှု

တိုင်းပြည်ကြီး ဖရိုဖရဲပြိုကွဲမည့်အခြေအနေကို ပြည်သူလူထုတစ်ရပ်လုံးကလည်း မလိုလားပေ။ ကျေးလက်တောရွာနေ လူထုမှာ နီးရာဓားကြောက်ရသည့်အပြင် ဓားပြလူဆိုးတို့ကလည်း တောကြောင်လက်ခမောင်းခတ်ဟူဘိသို့ ဆိုးခိုးတိုက်ခိုက်မှုတို့ရှိကြပြန်ရာ လူထုမှာ အားကိုးရာမဲ့အခြေအနေတွင် ရပ်တည်နေရပေသည်။ နိုင်ငံတော်အစိုးရပိုင်းကလည်း လွတ်လပ်ရေးကြိုးပမ်းမှုကာလတို့တွင် လက်တွဲလုပ်ခဲ့ကြသော ညီနောင်ပမာ ရဲဘော်ရဲဘက်များ စိတ်ဝမ်းကွဲမှုကိုမလိုလားပေ။ တိုင်းသူပြည်သားတို့ ဒုက္ခပင်လယ်ဝေနေသော အဖြစ်ကိုလည်း မလိုလားသည့်အလျောက် အကွဲကွဲဖြစ်နေသည့် ဂိုဏ်းအဖွဲ့အသီးသီး ညီညွတ်ရေးအတွက် စေ့စပ်ဆွေးနွေးရန် ဆန္ဒရှိကြသည်။

စေ့စပ်ဆွေးနွေးရေးတာဝန်ကို ယူသည်မှာ နောင်အခါတွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ကြီးဟု ထင်ရှားလာမည့် ဗိုလ်အောင်ကြီးဖြစ်သည်။

ဗိုလ်ချုပ်နေဝင်းက ဗိုလ်ဖိုးကွန်းထံသို့ စာတစ်စောင်ရေးပြီး ထိုစာကို ဗိုလ်အောင်ကြီးကယူ၍ ပြည်မြို့သို့သွားခဲ့၏။ ထိုအချိန်တွင် ပြည်မြို့၌ ရဲဘော်ဖြူများမရှိတော့ပေ။ ဗိုလ်ရဲထွဋ်နှင့်ပင်တွေ့ရာ ဗိုလ်ဖိုးကွန်းတို့ထံ သွားရန် စဉ်းစားသင့်ကြောင်း၊ အဲဒီမှာလည်း အခြေအနေတွေ မကောင်းဘူးလို့ကြားတယ်။ လမ်းခရီးကလည်း မကောင်းဘူးလို့ကြားတယ်။ ဒါကြောင့် သွားသင့် မသွားသင့် စဉ်းစားပါဟူ၍ ပြောလေသည်။

ထို့ကြောင့် ဗိုလ်အောင်ကြီးသည် ရဲဘော်ဖြူခေါင်းဆောင်ဗိုလ်ဖိုးကွန်းတို့နှင့် တွေ့ရန်မသွားခဲ့တော့ပေ။ ဗိုလ်ချုပ်နေဝင်းက ဗိုလ်ဖိုးကွန်းသို့ ပြောရန် စကားများကို ဗိုလ်ရဲထွဋ်အားပြောပြ၏။ ဗိုလ်ရဲထွဋ်က ထိုစကားများကို စာနှင့်ရေးပြီး ဗိုလ်ဖိုးကွန်းထံပေးလိုက်သည်ဟု သိရပါသည်။

၁။ ဗိုလ်ချုပ်နေဝင်းက စေခိုင်းလို့ ဗိုလ်အောင်ကြီးသည် ၁၉-၃-၄၉ က ပြည်သို့ရောက်လာ၏။ ဗိုလ်ဖိုးကွန်းကို လာခေါ်တာဟုပြောသည်။

၂။ ဗိုလ်ဖိုးကွန်းက အစိုးရအဖွဲ့ကို ခေါင်းဆောင်ပြီးဖွဲ့ပါ။ ဗိုလ်ဖိုးကွန်း ပါဝင်စေချင်တဲ့ သူတွေကိုလည်း ထည့်နိုင်ပါတယ်ဟူ၍ သိရကြောင်း ကျွန်တော်တို့တစ်ဆင့်ကြားရပါသည်။

တပ်မတော်စိတ်ဓာတ်စစ်ဆင်ရေးနှင့်ပြည်သူတို့အားပေးထောက်ခံမှု

၁၉၄၉ - ၅၀ တစ်ဝိုက်ဆီက နိုင်ငံတစ်ဝန်းတွင် သောင်းကျန်းမှုအမျိုးမျိုးနှင့် ကြုံတွေ့နေရ၏။ ကြေကွဲဝမ်းနည်းဖွယ်ဖြစ်ရပ်အဖုံဖုံတို့နှင့် ကြုံတွေ့နေရ၏။ ဖြေသိမ့်စရာဟူ၍ မရှိခဲ့ပေ။

ထိုစဉ်က တပ်မတော်တွင် စိတ်ဓာတ်စစ်ဆင်ရေးတပ်၊ စိတ်ဓာတ်ရေးတပ်ဟူ၍ သီးခြားမရှိခဲ့သေးပေ။ သို့သော် ထိုတပ်မျိုးနှင့်အလားတူသောအလုပ်မျိုးကို တပ်မတော်မှစတင်ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ စတင်ခဲ့သူမှာ နောင်အခါတွင် ဝဏ္ဏကျော်ထင်၊ ဇေယျကျော်ထင်ဘွဲ့ရ၊ အကယ်ဒမီဆုနှစ်ထပ်ကွမ်းရရှိခဲ့သော ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင်ဗိုလ်မှူးဗကို ဖြစ်သည်။

ဗိုလ်မှူးဗကိုသည် မြန်မာ့အသံမှ ညစဉ်ညတိုင်းအသံလွှင့်ပြီး သူပုန်တို့လက်နက်ချရန် တိုက်တွန်းသည်။ ထိုစဉ်က အင်းစိန်တွင် ကရင်သူပုန်တို့ အလုံးအရင်းနှင့်ရှိကြ၏။ ထိုကရင်သူပုန်တို့သည် သူတို့အားရန်ကုန်သိမ်းပိုက်နိုင်ရေးအတွက် တောင်ငူမှ စစ်ကူများလာမည်။ ပြည်မှစစ်ကူများလာမည်ဟူ၍ ယုံကြည်ပြီး မီးကုန်းယမ်းကုန်တိုက်ပွဲဝင်နေကြသည်။

အမှန်စင်စစ် သာစည်မြို့နှင့် သာစည်ဘူတာကို သနက (၆) မှ ဗိုလ်မှူးတင်မောင် (နောင်တွင် ဆရာမြတ်ထန်) ၏တပ်၊ ဗိုလ်တင့်ဆွေ (နောင်အခါ ဝန်ကြီးဖြစ်လာခဲ့သူ) ၏ စစ်ဝန်ထမ်းတပ်တို့က အခိုင်အမာတပ်စွဲပြီး မိတ္ထီလာရှိ ကရင်သူပုန်နှင့်မန္တလေးဘက်က ဆင်းလာသော ကရင်သူပုန်တို့က အခိုင်အမာ ခုခံလျက်ရှိကြ၏။ ကရင်တို့သည် ရိုးရိုးတိုက်၍ မရသောအခါ သာစည်၏ အထက်ဘက်မှ ရထားတစ်တွဲ

ယမ်းဘီလူးဗုံးတို့များစွာတင်ပြီး လူမပါဘဲ ထိုရထားကို သာစည်ဘူတာသို့ တွန်းလွှတ်လိုက်၏။ ရထားတွဲတွင် ထည့်ထားသည့် ချိန်ကိုက်ဗုံးသည် သာစည်ဘူတာ ရှေ့တည့်တည့်တွင် ပေါက်ကွဲရန် စီစဉ်ထား၏။ အကယ်၍ ပေါက်ကွဲခဲ့သော် သာစည်ခံစစ်ပျက်မည်။ သို့ဖြစ်လျှင် သာစည်ကိုဖြတ် တောင်ငူကိုရောက်ပြီး ရန်ကုန်သို့ တက်ရန်ဖြစ်နိုင်မည်ဟူသော ရည်မှန်းချက်ဖြစ်သည်။

သို့သော် သာစည်ရှိ တပ်မတော်သားတို့သည် ထိုရထားကြီးကို ဘူတာမရောက်မီကြိုပြီး သေနတ်နှင့်ပစ်လိုက်ရာ ရထားတွဲကြီးအတွင်းမှ လက်နက်များ ပေါက်ကွဲ၏။ တပ်မတော်သားတစ်ယောက်မှ အထိအခိုက်မရှိခဲ့။ အလားတူပင် ဘုရားကြီးတိုက်ပွဲ၊ ဒိုက်ဦး-ကတုတ်တို့ကိုပတ်ပြီး လက်ခုပ်ကွင်းကို ဝင်တိုက်ရာတွင်လည်း အရှုံးနှင့်သာတွေ့ရသောကြောင့် ပဲခူးခရိုင်အတွင်းတွင် လက်ခုပ်ကွင်းတိုက်ပွဲနောက်၌ ဤထက်ကြီးသော တိုက်ပွဲမဖြစ်တော့ဘဲ ရန်ကုန်သိမ်းရေးအစီအစဉ်ပျက်ပြယ်ခဲ့၏။

ပြည်ကြောင်းတွင်လည်း ပြည်မှထွက်လာသော ကရင်သေနတ်ကိုင်တပ်ရင်း (၂) သည် မော်တော်ယာဉ် အစီး ၈၀ ကျော် သံချပ်ကာကား၊ ဘရင်းကယ်ရီယာ စသည်တို့နှင့် ရန်ကုန်သိမ်းရန် စီမံပြီးချီတက်ခဲ့ပါသော်လည်း ကြို့ပင်ကောက်အနီး ဝက်ကော်တံတားတိုက်ပွဲတွင် အရှုံးနှင့်သာကြုံတွေ့ခဲ့ရသည်။

အင်းစိန်ကို အခြေခံတိုက်နေသော ကရင်သူပုန်တို့သည် ထိုစဉ်အခါက ပြည်လမ်း၊ ပဲခူးလမ်းတို့သို့ ထွက်၍လည်းမရ ဝင်လာမည့်စစ်ကူကိုလည်း မျှော်လင့်၍မရသောအချိန် ဖြစ်နေသည်။

အင်းစိန်ရှိ ကရင်တို့၏ ထွက်ပေါက်မှာ ထန်းတပင်ဝန်းကျင်သာဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က ထန်းတပင် မြို့ဝန်းကျင်ကို ရဲဘော်ဖြူတပ်မှူး ဗိုလ်အောင်နိုင်တပ်က ထိန်းထားသည်။ သူ့ထံသို့ ကရင်တို့ဝင်၍မရ။

ဤအခြေအနေတွင် ကရင်တို့ အင်းစိန်တွင် ကျားကုတ်ကျားခဲဖက်တွယ်တိုက်ခိုက်နေရဆဲဖြစ်သည်။

မြန်မာ့အသံမှ ညစဉ်ညတိုင်း ဗိုလ်မှူးဗကိုက ကရင်သူပုန်များ မြန်မာနိုင်ငံတစ်ဝန်းလုံးကို သိမ်းပိုက်မည်ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်မအောင်နိုင်ကြောင်း၊ စစ်မျက်နှာအသီးသီးတွင် ကရင်သူပုန်တို့ အရှုံးနှင့်သာ တွေ့နေရကြောင်း၊ မည်သည့်စစ်မျက်နှာတွင်မည်မျှ ကျဆုံးနေကြောင်း လက်နက်ချ အညံ့ခံခြင်းမှတစ်ပါး အခြားနည်းလမ်းမရှိတော့ကြောင်း စိတ်ဝင်စားအောင် ဟောပြောချက်ရှိ၏။

ဗိုလ်ဗကို၏ ဟောပြောချက်မှာ ရန်ကုန်လူထုကိုလည်း စိတ်အားတက်စေသကဲ့သို့ ရေဒီယိုရှိသော မြို့တို့မှလည်း ဗိုလ်ဗကိုအသံကို ကြားနေရသောကြောင့် ဤစစ်ပွဲသည် မြန်မာနိုင်ငံအစိုးရ ဖဆပလ အစိုးရနိုင်မည်ဟု အခိုင်အမာယုံကြည်နေကြသည်။

ဗိုလ်ဗကိုက အသံသြဇာပြည့်ဝသကဲ့သို့ ဆွဲဆောင်မှုကောင်းသော အသံလည်းဖြစ်သည်။ ပညာဗဟုသုတကြွယ်ဝသောသူ ဖြစ်ရကား ပြောသမျှစကားလုံးတို့သည် တစ်ဖက်သားကြားသူအား အားတတ်စိတ်၊ ယုံကြည်မှုကို တိုးတက်စေ၏။ ဆန့်ကျင်ဘက် ဘက်တော်သားတို့ကမူ ဗိုလ်ဗကိုအား အစိမ်းလိုက် ကိုက်ဝါးစားချင်အောင် ထိမိသောစကားတို့ဖြင့် ပြောဟောနိုင်ခဲ့ပေသည်။

ယခုအခါမှာ သမိုင်းလမ်းဆုံဟုခေါ်သောနေရာသည် ရန်ကုန်ရှိ တပ်မတော်သားတို့၏ ရှေ့တန်း စစ်မျက်နှာဖြစ်နေ၏။ ကလားချောင်း၊ ဦးစက္ကိန်ကျောင်း၊ စောဘင်ဆင်ခြံ စသည်တို့ကား စစ်ပွဲဒေသဖြစ်နေ၏။

သို့သော် ထိုသို့သော ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာသို့ ရန်ကုန်မြို့ရှိ အမျိုးသမီးစောင့်ရှောက်ရေးအဖွဲ့၊ မြန်မာနိုင်ငံလွတ်လပ်ရေး အမျိုးသမီး အစည်းအရုံး၊ သိမ်ကြီးဈေးရှိ ဈေးသူဈေးသားများ၊ ကြည့်မြင်တိုင်ဈေးကြီး ဈေးသူဈေးသားများ အစရှိသဖြင့် ရန်ကုန်မြို့သူမြို့သားတို့သည် ရှေ့တန်းသို့ သွားရောက်ပြီး လိုအပ်သော အသုံးအဆောင်များပေးခြင်း စားသောက်ဖွယ်တို့ ကျွေးခြင်းဖြင့် တပ်မတော်ဘက်က အင်တိုက်အားတိုက် ရပ်တည်ခဲ့ကြသည်။

ကျောင်းသားများဘက်ကလည်း အထက်တန်းကျောင်းသားကြီးများ၊ အစိုးရကိုထောက်ခံသည့် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားများကလည်း တပ်ထဲသို့ဝင်ပြီး တိုက်ပွဲတွင်ပါဝင်တိုက်ခိုက်ခဲ့သည်။

ရန်ကုန်မြို့ လူထုသည် ဤသို့တိုက်ပွဲတွေကြားကပင် အရောင်းအဝယ်မပျက်ကြ၊ စာအုပ်ထုတ်ဝေသူများလည်း စာအုပ်ထုတ်မပျက်၊ သတင်းစာများကလည်း နေ့စဉ်ထွက်ရှိနေပြီး ရုပ်ရှင်နှင့် ပြဇာတ်တို့ကလည်း ပြသဆဲဖြစ်သည်။ လူထုကလည်း ပြဇာတ်ကြည့်မပျက်၊ ရုပ်ရှင်လည်း ကြည့်မြဲနှင့်ပင် ရန်ကုန်မြို့သည် စည်ကားမြဲဖြစ်ပေ၏။

နိုင်ငံတွင်းရှိ လူထုက ဤသို့စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်သကဲ့သို့ အစိုးရအနေဖြင့်လည်း မိတ်မပျက်ဆက်ဆံရေးများကို နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည်များနှင့် ဆက်သွယ်ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။

ပထမအနေဖြင့် လွတ်လပ်ရေးရသည့် ၁၉၄၈ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ လေးရက်နေ့ကပင် ဒေါက်တာဟိုချီမင်း ခေါင်းဆောင်သော ဗီယက်နမ်ဒီမိုကရက်တစ်သမ္မတနိုင်ငံမှ ဒုတိယဝန်ကြီးချုပ်ဖြစ်သူ ဒေါက်တာဖန်နိုသက်က သူတို့၏ ဗီယက်နမ်နိုင်ငံတွင် တစ်ဖက်က ဒုတိယကမ္ဘာစစ်မဖြစ်မီက အုပ်ချုပ်စိုးမိုးခဲ့သော ပြင်သစ်အစိုးရသည် ဗီယက်နမ်နိုင်ငံ၏ တစ်ဝက်နီးပါးကို အုပ်စိုးထားရာ ထိုအုပ်စိုးသူတို့အား ပြန်လည်တွန်းလှန်ရာတွင် မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ ကြည့်ရှုလေ့လာရန်ဖိတ်ခေါ်ခဲ့၏။ မြန်မာနိုင်ငံအစိုးရပိုင်းက ဤဖိတ်ခေါ်ချက်ကိုလက်ခံပြီး ကျွန်တော်အပါအဝင် လူငယ်တစ်ဖွဲ့ကို ဗီယက်နမ်ဒီမိုကရက်တစ်သမ္မတနိုင်ငံသို့ တိတ်တဆိတ်စေလွှတ်ပြီး စိတ်ဓာတ်ရေးရာအရ ထောက်ခံအားပေးခဲ့၏။

တစ်ဖက်ကလည်း ဒိုက်ဦး ဦးထွန်းအောင်၊ ရွှေကျင်ဦးမြလေးတို့က ရှမ်းပြည်နယ်မှတစ်ဆင့် လာအိုနိုင်ငံနယ်စပ်သို့ လာစောင့်နေသော လာအိုတော်လှန်ရေးတပ်နှင့် ဗီယက်နမ်သမ္မတနိုင်ငံသို့ လက်နက်များပေးပို့ကူညီခဲ့၏။

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့သည် မြန်မာနိုင်ငံသို့ ချောမောစွာ ပြန်ရောက်ခဲ့ကြောင်း၊ အထက်တစ်နေရာတွင် ဖော်ပြပြီးဖြစ်ပါသည်။ ဦးထွန်းအောင်၊ ဦးမြလေးတို့လုပ်ငန်းတွင် ကျဆုံးသောရဲဘော်များရှိခဲ့၏။

အလားတူပင်မြန်မာနိုင်ငံက လွတ်လပ်ရေးရပြီးသော်လည်း မြန်မာနိုင်ငံကဲ့သို့ ကိုလိုနီဖြစ်ခဲ့သော အင်ဒိုနီးရှားနိုင်ငံတွင် နိုင်ငံကြိုက်သမ္မတဆူကာနိုက သူတို့၏ အစိုးရကိုဖြုတ်ချရန် ဒုတိယကမ္ဘာစစ် မဖြစ်မီကအင်ဒိုနီးရှားကိုကျွန်ပြုသူ ဒတ်ချ်အစိုးရ၏တပ်များက တိုက်နေပေရာမြန်မာအစိုးရအနေဖြင့် လာရောက်လေ့လာရန် ဖိတ်ခေါ်ခဲ့၏။

ထိုစဉ်က မြန်မာနိုင်ငံတွင် သောင်းကျန်းသူများ ပုန်ကန်ထကြွနေဆဲဖြစ်သည်။ သို့သော် မြန်မာနိုင်ငံအစိုးရသည် အရှေ့တောင်အာရှတိုက် နိုင်ငံအချင်းချင်း ရိုင်းပင်းကူညီရေးဟူသောသဘောထားဖြင့်အင်ဒိုနီးရှားနိုင်ငံသို့ စိတ်ဓာတ်ရေးရာအရ ထောက်ခံအားပေးရန်ချစ်ကြည်ရေးသံတမန်တစ်ဦး စေလွှတ်ခဲ့၏။ ထိုသူကား မိုးကုတ်သခင်သာခင် ဖြစ်သည်။

သခင်သာခင်သည် ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ်၌ အရေးပါသည့် တာဝန်ကိုယူနေသူဖြစ်၏။ ဘာတာဝန်ရယ်လို့ တိတိကျကျ ကျွန်တော်မသိပါ။

သခင်သာခင်သည် ၁၉၄၉ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ ပထမပတ်အတွင်းကလေကြောင်းဖြင့် စင်ကာပူသို့ ထွက်သွားခဲ့၏။ သူတည်းခိုသည့် ဟိုတယ်ခန်းနှင့်ကပ်နေသော အခြားအခန်းမှ စကားပြောသံတို့ကို ကြားရသောကြောင့် နားစွင့်လိုက်သောအခါ ဒတ်ချ်အစိုးရက ဆူကာနိုအစိုးရရုံးစိုက်ရာ ဂျာကာတာမြို့သို့ လေကြောင်းမှ လျှပ်တစ်ပြက်ဆင်းပြီးတိုက်မည့် အစီအစဉ်ဖြစ်နေတော့၏။

သခင်သာခင်သည် အင်ဒိုနီးရှားသို့ သွားမည့်ချစ်ကြည်ရေးမစ်ရှင်ဖြစ်ပေရာ အဆိုပါသတင်းကိုရလျှင် အင်ဒိုနီးရှားအစိုးရသို့ တင်ပြသဖြင့်ဆူကာနိုအစိုးရသည် အသင့်ပြင်နိုင်ခဲ့လေသည်။ လျှပ်တစ်ပြက် ထိုးဖောက်တိုက်ခိုက်လာသော ရန်သူဒတ်ချ်တို့ကို လွယ်ကူစွာအောင်မြင်အောင်တိုက်ခိုက်နိုင်ခဲ့၏။

မန္တလေးသို့တစ်ခေါက်

အင်းစိန်သည် မြန်မာအစိုးရ၏ လက်သို့ရောက်ခဲ့၏။ ခါတိုင်းကဲ့သို့ရန်ကုန်နှင့်အင်းစိန်သည် ကားနှင့်ရထားသွားနေကြပြီ။ အလားတူပင်မြန်မာနိုင်ငံရှိ သူပုန်လက်အောက်သို့ရောက်နေသော မြို့တို့လည်းမြန်မာနိုင်ငံ၏ အုပ်ချုပ်ရေးအောက်တွင် ရှိနေလေပြီ။

စီးပွားရေး၊ လူမှုရေး၊ ဆက်သွယ်ရေး၊ ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေးတို့ပုံမှန်လည်ပတ်နေပေရာ နိုင်ငံရေး၊ စည်းရုံးရေးလုပ်ငန်းတို့ လုပ်နိုင်ရန်ဖဆပလ အဖွဲ့ချုပ်ကြီးသည် စတင်လှုပ်ရှားရပေပြီ။

ပထမဦးစွာမန္တလေးမြို့ကို စည်းရုံးရေးလုပ်နိုင်ရန် အစပြုခဲ့၏။

သောင်းကျန်းသူတို့၏ လက်သို့ကျပြီးနောက် မန္တလေးမြို့၏နိုင်ငံရေးလှုပ်ရှားမှုသည် ညီညွတ်မှု အားနည်းသွားသည်။ ထိုအချက်ကိုမြင်သော ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ် စည်းရုံးရေးဌာနကြီးက မန္တလေးမြို့ရှိဖဆပလ အဖွဲ့ဝင်များ စည်းရုံးလှုပ်ရှားမှုပုံမှန်ဖြစ်စေရန် စည်းရုံးရေးကော်မတီတစ်ရပ်ဖွဲ့စည်းပြီး မန္တလေးသို့ စေလွှတ်လိုက်လေသည်။ အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်မှာ ဦးဝင်းဖြစ်၏။

ဦးဝင်းအား အထူးတိုင်းမင်းကြီးအဖြစ် တာဝန်ပေးလိုက်၏။ ဦးဝင်းသည် အထူးတိုင်းမင်းကြီးဖြစ်သည့်အတိုင်း လုပ်ပိုင်ခွင့်အာဏာအပြည့်အစုံ ရရှိလာသူဖြစ်၏။

နိုင်ငံရေးစည်းရုံးရေးမျှသာမက အုပ်ချုပ်မှုအာဏာနှင့် စီမံခန့်ခွဲမှုအာဏာကိုပါ သုံးစွဲပိုင်ခွင့်ရှိသည့် အထူးတိုင်းမင်းကြီးဖြစ်သည်။

ထိုအဖွဲ့တွင် ဒုတိယခေါင်းဆောင်မှာ ဗိုလ်ခင်မောင်လေး၊ အဖွဲ့ဝင်သခင်ချစ်မောင် (မြန်အောင်)၊ တီယူစီဘီ-ကိုစိန်ဝင်းတို့နှင့်အတူကျွန်တော်မောင်ချစ်လှိုင်ပါဝင်သည်။ မှတ်မိသမျှဆိုလျှင် မန္တလေးတွင်ရှိသော သခင်ချန်ထွန်း (သံအမတ်ကြီးဟောင်း) လည်းပါဝင်သည်ဟုထင်ပါသည်။

အထူးတိုင်းမင်းကြီးရုံးတွင် အခြေတကျနေထိုင်ပြီး လှုပ်ရှားလုပ်ကိုင်ရသူမှာ ဦးဝင်းဖြစ်ပြီး ဗိုလ်ခင်မောင်လေးနှင့် သခင်ချစ်မောင်တို့က

ရန်ကုန်နှင့်မန္တလေးကို သွားချည်ပြန်ချည် လုပ်နေရ၏။ ကိုစိန်ဝင်းနှင့် ကျွန်တော်တို့က ဖဆပလနှင့် ဆိုရှယ်လစ်ပါတီတို့နှင့် ပတ်သက်ပြီး လုပ်ရ၏။

ဖဆပလကိုပြန်လည်ဖွဲ့စည်းခြင်း၊ သဘောထားမတိုက်ဆိုင်မှုကို ညှိနှိုင်းပေးခြင်း၊ ဆိုရှယ်လစ်ပါတီ ကလပ်စည်းများကို မြို့နယ်အလိုက် ပြန်လည်ဖွဲ့စည်းခြင်းစသော အလုပ်တို့ကို ဦးဝင်းက စေခိုင်းသည့် အတိုင်း လုပ်ပေးရ၏။ ကိုစိန်ဝင်းက အလုပ်သမားအစည်းအရုံးနှင့် ပတ်သက်သော ကိစ္စများကို ကိုင်တွယ်ဆောင်ရွက်ရသည်။

ဦးဝင်းသည် မန္တလေးတွင်ရှိသော လူတန်းစားအသီးသီး၏ ကိုယ်စားလှယ်ကို ခေါ်တွေ့ခြင်း၊ မြို့ပေါ်တွင်ရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်အုပ်စု အသီးသီးကိုခေါ်ယူတွေ့ဆုံခြင်း၊ ဝန်ထမ်းများနှင့်တွေ့ဆုံခြင်း၊ ထိုသို့ တွေ့ဆုံရာတွင် တွေ့ဆုံသည့် လူတိုင်း၏သဘောထားကိုနားထောင်ခြင်း၊ ရဟန်းတော်များနှင့် တွေ့ဆုံရာတွင် ကျောင်းတိုက်များသို့ ကိုယ်တိုင် သွားရောက်ပြီး ဆရာတော်များ၏ဆန္ဒသဘောထားကို လေ့လာခြင်း၊ နားထောင်မှတ်သားခြင်း လုပ်ခဲ့၏။

ထိုမှတ်သားနားထောင်မှုတို့ကို ဖြေရှင်းပေးနိုင်သမျှ ဖြေရှင်းပေး၏။ အလျှော့အတင်းလုပ်ရန် လိုအပ်ပါက တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် စေ့စပ် ညှိနှိုင်းပေးခြင်း၊ သံဃာတော်များ၏ဆန္ဒကို အသိအမှတ်ပြုပြီး ဆရာတော်များ ကြိုက်နိုင်အောင်ဆောင်ရွက်ခြင်း စသဖြင့် လုပ်ပေးခဲ့ သည့်အတွက် မန္တလေးမြို့မှလူထုသည် ဦးဝင်း၏ ဆောင်ရွက်ပုံကို ကျေနပ်ကြ၏။ ရဟန်းပျိုအဖွဲ့လည်း ကျေနပ်ကြောင်းသိရပါသည်။

ဦးဝင်းကစေလွှတ်၍ မန္တလေးတိုင်းအတွင်းရှိမြို့များ၊ စစ်ကိုင်းတိုင်း ရှိမြို့များသို့ ကျွန်တော်သွားရပြီး လူထု၏ ထင်မြင်ချက်သဘောထားကို ရရှိစေရန် လေ့လာစုံစမ်းခဲ့ရပါသည်။

မန္တလေးမြို့တွင် ထိုအခါမှစပြီး အစိုးရပေါ်တွင် အမြင်မကြည်မှု များ ပျောက်ကွယ်သွား၏။ ပြည်သူလူထုနှင့် ပါတီအဖွဲ့အစည်းတို့ သံသယဖြစ်မှုများလည်း ပျောက်ကွယ်သွားကြ၏။ ဤသို့ပြုရသည်မှာ

ဦးဝင်းအား ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ်က ပြန်ခေါ်သောကြောင့် ကျွန်တော်တို့ လုပ်ငန်းရုပ်သိမ်းရမည်ရှိသောအခါ မန္တလေးလူထုက ဦးဝင်းအား နှုတ်ဆက်ဂုဏ်ပြုပွဲ ကျင်းပခြင်းကို ကြည့်ခြင်းဖြင့် သိနိုင်ပါသည်။

နှုတ်ဆက်ပွဲကို ဝင်းမင်းဝင်းဘရားသား ဦးကျော်ဝင်း၊ ဦးကျော်မင်း၊ ဦးစိန်ဝင်းတို့က တာဝန်ခံကျင်းပကြပါသည်။ မြို့လူထုကလည်း စည်းကားသိုက်မြိုက်စွာ တက်ရောက်အားပေးကြပါသည်။

ထိုအခမ်းအနားတွင် မန္တလေးမြို့ပေါ် ရပ်ကွက်အသီးသီးရှိ ကိုယ်စားလှယ်များက ဦးဝင်းအား ဂုဏ်ပြုစကားများပြောပြီး ချီးမွမ်း ထောမနာပြုကြပါသည်။ ဦးဝင်းကပြန်ပြောရာတွင် -

"မန္တလေးကို ဒီလိုလာဆောင်ရွက်ရတာ ကျွန်တော်တို့ကိုယ်တိုင် စိတ်ဝင်စားလို့ လာခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော်တို့ ဖဆပလအဖွဲ့ကြီးကိုလည်း ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းရှိစဉ်ကလို ညီညီညွတ်ညွတ်နဲ့ အားပေးထောက်ခံ ကြပါ။ ဖဆပလအစိုးရအဖွဲ့က ငြိမ်းချမ်းရေးရတာနဲ့အတူ တိုင်းပြည် ကောင်းစားရေးအတွက် ပြည်သူအားလုံး ရရှိခံစားနိုင်အောင် လုပ်သွား မှာပါ။ ဒီမှာရှိတဲ့ ပြည်သူအားလုံး ညီညီညွတ်ညွတ်နဲ့ တိုင်တိုင်ပင်ပင်နဲ့ ဝိုင်းဝန်းဆောင်ရွက်သွားကြပါ။

ဒီလို မန္တလေးမြို့သူမြို့သားတွေက ကျွန်တော့်ကို ဂုဏ်ပြုတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဝမ်းလည်းသာပါတယ်။ ဒီလိုအောင်မြင်အောင် လုပ်နိုင်တာဟာ ကျွန်တော်ဦးဝင်းမဟုတ်ပါဘူး။ တကယ်လုပ်သွား သူကတော့ ဆိုရှယ်လစ်တစ်ယောက်က လုပ်သွားတာပါ"။

စကားပြောပြီးစက ခဏတိတ်သွား၏။ မကြာမီမှာပင် လက်ခုပ်သံ များ တဖြောင်းဖြောင်းကြားရ၏။ တော်တော်နဲ့ကိုလက်ခုပ်သံမစဲခဲ့ပါ။

နု - မူတစ်ကျော့ပြန်

၁၉၅၀ ပြည့်နှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ဟုထင်ပါသည်။

ဦးဝင်းခေါင်းဆောင်သော ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့သည် ရန်ကုန်သို့ ပြန်ခဲ့၏။ ကျွန်တော်တို့၏ခေါင်းဆောင် ဦးဝင်းသည်လည်း ရန်ကုန်

ရောက်ပြီး ဝန်ကြီးရာထူးတွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်၏။ ကျွန်တော်တို့နှင့် ပါလာသော အဖွဲ့ဝင်အသီးသီးသည်လည်း ကျရာတာဝန်ကိုယူပြီး အလုပ်လုပ်နေကြပြီဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်ကိုမူ ဆိုရှယ်လစ်ပါတီ ခေါင်းဆောင် ဦးဗဆွေကခေါ်ပြီး -

"မင်းတစ်ခေါက်ခရီးထွက်ဦးကွာ" ဟုအစချီပြီး လုပ်ငန်းတာဝန်တွေ ပေးပါတော့သည်။

သူပေးလာသောတာဝန်မှာ နိုင်ငံတွင် သူပုန်ရန် အေးသင့်သလောက် အေးနေပြီဖြစ်သည်။ မြို့များတွင် မူလအတိုင်း ရောင်းဝယ်ဖောက်ကား နေပြီဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်အား ထိုထိုသောမြို့တို့သို့သွားပြီး စည်းရုံးရေးလုပ်ရန်နှင့် လူထု၏ဆန္ဒနှင့်ထင်မြင်ချက် (Public Opinion) ကို ရယူရန်အပြင် သခင်နု၏ မူ (၁၄) ချက်ကို ထပ်မံရှင်းပြပြီး ရှေ့လုပ်ရမည့် ရည်ရွယ်ချက်ကို ပြောပြရန်ဖြစ်သည်။

နု - မူကို ရှင်းသလောက်ရှင်းရမည်ဖြစ်သော်လည်း နိုင်ငံအတွင်း ငြိမ်းချမ်းရေးမရှိဘဲ နု-မူကို အကောင်အထည်ဖော်၍ ရနိုင်မည်မဟုတ်ကြောင်း၊ ထိုကြောင့် နိုင်ငံတွင် ငြိမ်းချမ်းရေးရရှိရန်နှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေးကလည်း အရေးကြီးသည်ဖြစ်ရာ တရားဥပဒေစိုးမိုးရေးနှင့် တိုင်းပြည်ငြိမ်းချမ်းရေးအတွက် အဖွဲ့အစည်းအသီးသီးက စည်းရုံးကြရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး တိုင်းပြည်ငြိမ်းချမ်းရေးအတွက် ဆွေးနွေးသည့် ပုံစံမျိုးပြောရမည်ဟု ဦးဗဆွေက ရှင်းပြပါသည်။

သူ၏ညွှန်ကြားချက်ကိုနားထောင်ပြီး ကျွန်တော်မန္တလေးသို့ နောက်တစ်ခေါက်ရောက်ရပြန်သည်။

မန္တလေးဆိုသော်လည်း မန္တလေးတွင်မှမဟုတ်ပါ။ မြင်းခြံ၊ မြစ်သား၊ ကျောက်ဆည်တို့အပြင် မုံရွာခရိုင်အတွင်းရှိ မြို့များကိုလည်း ရောက်ခဲ့ရ၏။ ရွှေဘို၊ ကသာတို့ကိုလည်း ရောက်ခဲ့ရ၏။ ထိုမြို့များတွင် ဦးဗဆွေ လမ်းညွှန်သည့်အတိုင်း ရှင်းပြ၏။ ထိုထိုမြို့တို့တွင် တွေ့ဆုံခဲ့ရသော

ပြည်သူလူထုနှင့် ဖဆပလအဖွဲ့ဝင်များ အခြားသောလက်လုပ်လက်စား လူအများနှင့်စကားပြောကြည့်ရာတွင် အားလုံးကပင်-

"ကျွန်တော်တို့ကတော့ဗျာ စိုက်ပျိုးစားတဲ့လူတွေပဲ၊ သူပုန်သူကန် မရှိ၊ ရွာပြင်ထွက် စိုက်ပျိုးရိပ်သိမ်းချင်တာဗျာ၊ တစ်ရွာနှင့်တစ်ရွာကူးတာ မြို့ပေါ်တက်ဝယ်ချမ်းတာ၊ လမ်းမှာဘေးရန်ကင်းဖို့လိုချင်တာဗျာ. . . ဒီလိုအေးနေရင်ကြိုက်တာပါပဲ" ဟူ၍ ပြောပြတာကို ကြားခဲ့ရပါသည်။ ကျွန်တော် ရန်ကုန်ပြန်ရောက်ပြီး အတွေ့အကြုံကို ဦးဗဆွေထံ တင်ပြအစီရင်ခံပါသည်။

သကြ်န်မတိုင်မီကလေး ရန်ကုန်ပြန်ရောက်သော် ကျွန်တော့်အား မိုးကုတ်မြို့မှ သခင်သာခင်၏မိခင်က ကျွန်တော်မိုးကုတ်သို့လာရန် ခေါ်ပါသည်။

ဤနေရာတွင် စကားအလျဉ်းသင့်၍ ပြောရသော် ဤစာအုပ်သည် ကျွန်တော်၏ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စရပ်များကို ရေးသောစာမဟုတ်ပါ။ အတတ်နိုင်ဆုံး ကျွန်တော်၏ကိုယ်ရေးအကြောင်းကို မထည့်ဘဲရေးသော စာအုပ်ဖြစ်ပါသည်။ မထည့်ရင်မဖြစ်သောအချက်ရှိမှပင် ကျွန်တော်၏ ကိုယ်ရေးအကြောင်း ပါမည်ဖြစ်ပါသည်။

သခင်သာခင်၏ညီမနှင့်ကျွန်တော် တစ်ချိန်တွင် လက်ထပ်ရန် ရည်မှန်းထားခဲ့၏။ သူက (၁၀) တန်းမအောင်သေး၍ ကျောင်းဆက်နေချင်သေးသည်။ ကျွန်တော့်တွင်လည်း ခိုင်လုံသော အိမ်ထောင်တစ်ခုကို ထိန်းနိုင်မည့်လုပ်ငန်း မရှိသေးပါ။ သို့ဖြစ်သောကြောင့် လက်ထပ်မည့် အချိန်ကို နှစ်နှစ်ခန့်အကြာထိစောင့်ကြရန် နှစ်ဦးသဘောတူထားကြ၏။ သို့ပါသော်လည်း ယောက္ခမတော်မည့်သူက ပြည်တွင်းမငြိမ်သက်မှုတွေ ကြုံတွေ့ကြားသိရသောအခါ သမီးပျိုအတွက် စိတ်မချနိုင်ဖြစ်၏။ တစ်ဦးတည်းသောသားကလည်း နိုင်ငံရေးလောကတွင် လှုပ်ရှားနေရ၍ နေအိမ်သို့ ပြန်ချိန်မရအောင် ဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် သမီးဖြစ်သူအား ကျွန်တော်နှင့် အမြန်ဆုံးနေရာချချင်နေပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ မေလလောက်တွင် ကျွန်တော် မိုးကုတ်သို့ပြန်ခဲ့ပါသည်။ မေလနောက်ဆုံးသီတင်းပတ်

တွင် အခမ်းအနားကြီးကြီးကျယ်ကျယ်မဟုတ်ဘဲ ရပ်မိရပ်ဖရပ်ဆွေရပ်မျိုးတို့ လောက်သာ ဖိတ်ကြားပြီး ကျွန်တော်လက်ထပ်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော် မိုးကုတ်တွင် ဇွန်-ဇူလိုင်အထိနေခဲ့ပါသည်။ ဇူလိုင်ကုန်ခါနီးတွင် ဦးဗဆွေက ရန်ကုန်ပြန်လာရန်မှာသောကြောင့် ကျွန်တော် ရန်ကုန်ပြန်ခဲ့ရ၏။ ဦးဗဆွေက -

"ဂျပန်ခေတ်က သခင်စိုးဘာသာပြန်ခဲ့တဲ့လီနင်ဝါဒ အခြေခံများ ဆိုတဲ့စာအုပ်ရှိတယ်။ မင်းသိပြီးသားပါ။ အဲဒါကို အကျဉ်းချုပ်ရေးပြီး ပေးစမ်းပါ။ ငါလည်းဖတ်တော့ဖတ်ဖူးပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ငါလုပ်ချင်တဲ့ အစီအစဉ် သင်ရိုးညွှန်းတမ်းမှာထည့်ချင်လို့" ဟုပြောပါသည်။

ထိုစာအုပ်မှာ စတာလင်ရေးသားထားသော စာအုပ်ဖြစ်သည်။ Foundation of Leninism **လီနင်ဝါဒရဲ့ အခြေခံများ** ဟူသော စာအုပ်ဖြစ်၏။

ကျွန်တော့်တွင် ထိုစာအုပ်၏ မူရင်းအင်္ဂလိပ်စာအုပ်လည်း ရှိသကဲ့သို့ သခင်စိုးဘာသာပြန်ထားတာလည်း ရှိပါသည်။

ထိုစာအုပ်မူရင်းနှင့် သခင်စိုးဘာသာပြန်ချက်ကို တိုက်ပြီး ဦးဗဆွေ လိုချင်သောစာအုပ်ကို ကျွန်တော် အိမ်တွင်ထိုင်ရေးရာ နှစ်လမျှ ကြာပါသည်။

ဦးဗဆွေသည် ဤကဲ့သို့ပင် သူသိချင်တာများကို ကျွန်တော်တို့အား ရှာခိုင်းတတ်ပါသည်။ ရေးခိုင်းတတ်ပါသည်။ သထုံကိုသိန်းမောင်၊ ကြည့်မြင်တိုင် ကိုသန်းတို့လည်း သူရှာခိုင်းသော စာအုပ်၊ ရေးခိုင်းသော မှတ်စုတို့ကို ရှာပေးရတတ်၊ ကူးပေးရတတ်ပါသည်။

စတာလင်ရေးသော လီနင်ဝါဒရဲ့အခြေခံများ အကျဉ်းချုပ်စာအုပ်ကိုရေးပြီး ဦးဗဆွေထံပေးပြီး ကျွန်တော် မြန်မာနိုင်ငံ၏နိုင်ငံရေးဖြစ်စဉ်များကို တွေးနေမိပါသည်။ ထိုအတွေးထဲတွင် ဆိုရှယ်လစ်ပါတီ ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်သူ ဦးကိုကိုကြီး အကြောင်းကိုတွေးမိသည်။

လွတ်လပ်ရေးရပြီး အစိုးရအဖွဲ့တွင် ဦးကိုကိုကြီးသည် ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေးဝန်ကြီး ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဦးကိုကိုကြီးသည် သခင်စိုးကဲ့သို့ပင် မာ့က်စ်ဝါဒစာအုပ်များကို အတော်များများ လေ့လာဆည်းပူးထားသည့်အတွက် ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒအကြောင်းကို သခင်စိုးတို့ကဲ့သို့ တတ်သိနားလည်မှုရှိသည်ဟု ကျွန်တော်ယူဆမိပါသည်။ သခင်စိုးကဲ့သို့ ဝါဒအယူအဆ ပြင်းထန်မှုရှိနေခဲ့သည်ဟု ကျွန်တော်မှတ်သားထားမိပါသည်။ ကျွန်တော့်မှာ ဦးကျော်ငြိမ်းဘက်သို့ ချဉ်းကပ်မှုမရှိသကဲ့သို့ ဦးကိုကိုကြီးနှင့်လည်း မနီးစပ်ခဲ့ပါ။ ဦးဗဆွေနှင့်သာ နီးစပ်ခဲ့ပါသည်။

ဦးကိုကိုကြီးတို့ ဆိုရှယ်လစ်ပါတီ ဥက္ကဋ္ဌနေရာသို့ ရောက်ရှိလာစေရန် ခေါ်ယူပို့ဆောင်ပေးခဲ့သူမှာ နောင်သောအခါ ဗိုလ်မှူးချုပ်တို့ဖြစ်လာမည့် ဗိုလ်တင်ဖေ၊ ဗိုလ်မောင်မောင်၊ ဗိုလ်အောင်ကြီးတို့ ဖြစ်ကြသည်။ ဦးကိုကိုကြီးသည် မိမိ၏ယုံကြည်မှုရှိရင်းစွဲအတိုင်း မာ့က်စ်ဝါဒကို ပါတီကေဒါများအား ရိုးသားစွာသင်ကြားပို့ချပေးခဲ့သူ ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် အချို့သော အကြောင်းအချက်များတွင် ဦးကိုကိုကြီးနှင့် ခြားနားမှုရှိသော်လည်း ကျွန်တော့်အနေနှင့်မူ ဦးကိုကိုကြီးကို လေးစားလျက်ရှိခဲ့ပါသည်။

၁၉၄၈ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ တစ်ရက်နေ့တွင် ဦးကိုကိုကြီးက ဝန်ကြီးရာထူးမှ နုတ်ထွက်ကြောင်း သိရသောအခါ ကျွန်တော်စိတ်မကောင်းဖြစ်ရ၏။ သူနုတ်ထွက်ရခြင်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော်ကြားရသည့် သတင်းမှာ မြန်မာကုန်သည်အချို့သည် သွင်းကုန်လိုင်စင် မကျသေးဘဲ မှာနေကျပစ္စည်းတို့ကို မှာယူတင်သွင်းခဲ့ကြ၏။ ဤလိုင်စင်မကျဘဲ ပစ္စည်းမှာသောကြောင့် ဆိပ်ကမ်းတွင်ပစ္စည်းရောက်လာသည့်အတွက် လိုင်စင်မဲ့တင်သွင်းမှု ဖြစ်သွားသည်။ ထိုသို့ လိုင်စင်မဲ့တင်သွင်းလျှင် ဥပဒေအရ ဒဏ်ငွေရိုက်ရမည်ဖြစ်ရာ ကုန်သည်လောကသို့ တိုးဝင်ကာစ မြန်မာကုန်သည်များအား ဒဏ်ငွေအပြည့် ပေးဆောင်စေရလျှင် ကုန်ပစ္စည်းပေါ်တွင် ဈေးတင်ရောင်းပေလိမ့်မည်။ ဈေးတင်ရောင်းပါက ကုန်ဈေးနှုန်းကြီးမြင့်မည်။ လွတ်လပ်ရေးရပြီးခါစ လပိုင်းအတွင်း ကုန်ဈေးနှုန်းကြီးမြင့်မှုကြောင့် လူထုမကျေမနပ်ဖြစ်မည်ကို မလိုလားအပ်သည့်အတွက်ကြောင့်တစ်ကြောင်း၊ တရုတ်၊ ကုလားလူမျိုးခြား

ကုန်သည်များနှင့် ဒဏ်ငွေအပြည့်ပေးဆောင်သည့် မြန်မာကုန်သည်များမှာ ငွေရင်းနှီးမှုတွင်ကွာခြားပြီး ယှဉ်ပြိုင်ကုန်သွင်းနိုင်ခွင့် လျော့ကျသွားမည်ဟူသော အခြေအနေကြောင့် ဒဏ်ငွေကိုစတိအဖြစ်သာ ရိုက်ရန် ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေး ဝန်ကြီးဌာနအနေဖြင့် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ဤသို့ စတိဒဏ်ငွေရိုက်သောကြောင့် အစိုးရဘဏ္ဍာငွေနစ်နာသည်ဟု ဦးကိုကိုကြီးကရှင်းပြခဲ့သည်။

ဤကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး အစိုးရ၏ဘဏ္ဍာငွေ ၁၄ သိန်း နစ်နာသည်ဟူသော အကြောင်းပြချက်ဖြင့် ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေးနှင့် ထောက်ပံ့ရေး အတွင်းဝန် ဦးစောလွင်အား ဖမ်းဆီးလိုက်သည်။ ပါတီတွဲဖက်အထွေထွေအတွင်းရေးမှူး နောင်တွင် တပ်မတော်ဒုတိယကာကွယ်ရေး ဦးစီးချုပ်ဖြစ်လာသူ ဗိုလ်အောင်ကြီးနှင့်အတူ ကုန်သည်ကြီးများ အသင်းသို့သွားပြီး ဗိုလ်အောင်ကြီးက လာဘ်ပေးရသည့် ကုန်သည်ရှိက တင်ပြရန်ပြောသော်လည်း လာဘ်ငွေပေးရသည်ဟု မည်သူကမှ စွပ်စွဲခြင်းမပြုခဲ့ပေ။

အကုသိုလ်ဝင်သည်လို့ ပြောရမလားမသိ။ ဦးကိုကိုကြီးသည် ဆိုရှယ်လစ်ပါတီဥက္ကဋ္ဌရာထူးကရော၊ အစိုးရအဖွဲ့ဝင် ဝန်ကြီးရာထူးကပါ နုတ်ထွက်သွားသည်။

နောက်တစ်ခုတွေးမိသည်မှာ ၁၉၄၈-၄၉ ခုနှစ်ဝန်းကျင်တွင် ဆိုရှယ်လစ်ပါတီသည် နိုင်ငံအတွင်း ဝေဖန်ပုတ်ခတ်ပြောဆိုမှုတို့ရှိတာ ခံခဲ့ကြရ၏။ ဤသို့ဖြစ်သောကြောင့် ဆိုရှယ်လစ်ပါတီဝန်ကြီးများ၊ ပါလီမန်အတွင်းဝင်များသည် သူတို့၏ ရာထူးများမှနုတ်ထွက်လိုက်ကြသည်။

ဤသို့ ဆိုရှယ်လစ်ပါတီဝင်များဆိုင်ရာ ရာထူးများမှနုတ်ထွက်ခြင်းမှာ ပါတီပေါ်တွင် အထင်အမြင်မှားမှု ပပျောက်ရန်၊ တစ်ဖက်ကလည်း ဖဆပလအဖွဲ့ကြီး နာမည်မပျက်စေရန် နုတ်ထွက်လိုက်သည့်အတွက် ဆိုရှယ်လစ်ပါတီပေါ်တွင် နိုင်ငံအတွင်းဝေဖန်မှုများ ကျဆင်းသွားသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

ထိုအခါတွင် ဝန်ကြီးချုပ် သခင်နုခေါင်းဆောင်သော အစိုးရအဖွဲ့သည် ပြည်ထောင်စုအစိုးရအဖြစ် ဆက်လက်တာဝန်ယူလျက်ရှိသည်။

နောက်ထပ် ကျွန်တော်မှတ်မိသည့်အချက်မှာ ၁၉၅၀ ပြည့်နှစ် ကုန်ခါနီးတွင် ဆိုရှယ်လစ်ပါတီသည် နှစ်ခြမ်းကွဲသွားတော့၏။ ခွဲထွက်သူများမှာ ဝိဇ္ဇူရသခင်ချစ်မောင်ဟုကျော်ကြားလာမည့် သာယာဝတီသခင်ချစ်မောင်၊ ရေနံမြေသခင်လွင်၊ သခင်ဗဟန်၊ သခင်လှကျွေ၊ ဦးကိုကိုကြီးနှင့် အယူအဆချင်းတူသည့် ဆိုရှယ်လစ်ပါတီဝင်လူငယ်ကေဒါများ အားလုံးတို့အပြင် ဖဆပလအဖွဲ့မှ အမျိုးသမီးများပါဝင်ခဲ့၏။ ဦးဘငြိမ်းသည် အတွင်းဝန်ရာထူးမှ နုတ်ထွက်လိုက်ပြီး **အလုပ်သမား၊ လယ်သမားပါတီ**ကို ထူထောင်ရာတွင် ပူးပေါင်းပါဝင်လိုက်သည်။ အလားတူပင် တို့ဗမာအစည်းအရုံးခေါင်းဆောင်ဟောင်း သခင်လေးမောင်လည်းပါဝင်သည်။ ယင်းပါတီကို သတင်းစာများက ဆိုရှယ်နီပါတီဟူ၍ ကင်ပွန်းတပ်လိုက်ကြသောအခါတွင် မူလဆိုရှယ်လစ်ပါတီမှ ခွဲထွက်လာသော လယ်သမားအလုပ်သမားပါတီမှာ ဆိုရှယ်နီပါတီဟူ၍ တွင်သွားတော့၏။

ထိုသို့ ဆိုရှယ်လစ်ပါတီ နှစ်ခြမ်းကွဲရသည့်အကြောင်းမှာ မြောက်ကိုရီးယားနိုင်ငံမှ တောင်ကိုရီးယားနိုင်ငံကို ဝင်ရောက်တိုက်သောအခါ မြောက်ကိုရီးယားက တောင်ကိုရီးယားကိုကျူးကျော်တာ၊ တောင်ကိုရီးယားက မြောက်ကိုရီးယားကို ကျူးကျော်တာဟူသော သဘောထားကို ပြောကြရာက စိတ်ဝမ်းကွဲကြတော့သည်။

မာ့က်စ်ဝါဒနှင့်ပတ်သက်၍ မာ့က်စ်ဝါဒကို မူရင်းအတိုင်း ခံယူကျင့်သုံးလိုသော စိတ်အားထက်သန်သူများနှင့် မာ့က်စ်ဝါဒကို အခြေအနေအရ ခံယူကျင့်သုံးလိုသူများက တစ်ဖက်-နှစ်ဖက်ခွဲလျက်ရှိခဲ့ရာ ၁၉၅၀ အတွင်းတွင် တိတိလင်းလင်း ကွဲသွားတော့၏။

(ယခု ဤစာကိုပြန်ရေးစဉ် ကျွန်တော်စဉ်းစားမိသည်မှာ မိမိတို့ယုံကြည်သည့်အတိုင်း ရိုးသားစွာ ခံယူကျင့်သုံးကြသည်သာဖြစ်၍ မည်သူကမှန်သည်။ မည်သူကမှားသည်ဟူ၍ တစ်ထစ်ချ ဆုံးဖြတ်ရန် မလိုတော့ပါဟု ကျွန်တော်ပြောချင်ပါသည်။)

ဆိုရှယ်လစ်ပါတီဝင်များ အစိုးရအဖွဲ့သို့ ပြန်လည်ဝင်ရောက်ပြီး အစိုးရအဖွဲ့ကို ခေါင်းဆောင်ခဲ့ကြ၏။ ဆိုရှယ်လစ်ပါတီဝင်များသာမက ပြည်သူ့ရဲဘော်တပ်ဖွဲ့မှ (ရဲဘော်ဝါဟု အမည်တပ်ခံကြရသူ) ဗိုလ်မှူးအောင်၊ ဗိုလ်မင်းခေါင်တို့လည်း အစိုးရအဖွဲ့တွင် ပါဝင်လာကြသည်။

ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ်တွင် ဆိုရှယ်လစ်ပါတီ၊ ပြည်သူ့ရဲဘော်ဝါတို့ရှိနေကြပြီး ရှေးကထက် ပိုမိုပေါင်းစည်းမိသွားကြသည်။ ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ်၏ အင်အားသည်လည်း ပိုမိုတောင့်တင်းလာတော့၏။ ပြည်သူ့ရဲဘော်က တောခိုသွားသည့်အတွက် သခင်နု-မူ ၁၄ ချက်သည် ဖဆပလ၏ မူဝါဒအနေဖြင့် အင်အားကောင်းလာခဲ့ပေတော့သည်။

တောင်ကြီးသို့တစ်ခေါက်

၁၉၅၀ ပြည့်နှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီ လဆန်းလာပြီ။

ထိုအခါတွင် ခရီးထွက်ဖို့ကြုံလာပြန်၏။

ကျွန်တော်သွားရမည့်ခရီးက တောင်ကြီးမြို့ဖြစ်ပါ၏။ တောင်ကြီးသွားရန် ညွှန်ကြားသူမှာထုံးစံအတိုင်း ဆိုရှယ်လစ်ပါတီမှ ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ် အထွေထွေအတွင်းရေးမှူးဦးဗဆွေ ဖြစ်ပါသည်။

ထိုကာလ ရှမ်းပြည်နယ်ရှိ ပအိုဝ်းတိုင်းရင်းသားတို့သည် ရှမ်းစော်ဘွားတို့၏ ရှမ်းပုလိပ်များနှင့် ပဋိပက္ခဖြစ်လျက်ရှိနေကြသည်။ ပဋိပက္ခဖြစ်ရခြင်းအကြောင်းများထဲတွင် ရှမ်းစော်ဘွား သို့မဟုတ် စော်ဘွား၏ လက်အောက်ခံ ဝန်ထမ်းများက ပအိုဝ်းတို့အများစုနေသောအရပ်များသို့ ရောက်လာကြပြီး အခွန်တော်များကောက်ခံခြင်းစသော အုပ်ချုပ်ရေးနှင့် ဆိုင်သော လုပ်ငန်းတို့ လုပ်ကြ၍ဖြစ်၏။

ပအိုဝ်းတို့၏အမြင်တွင် ရှမ်းစော်ဘွားတို့က ပအိုဝ်းတို့ပေါ်တွင် မတရားအခွန်ကောက်သည်။ တရားမျှတမှု မရှိဘဲ အုပ်ချုပ်သည်စသော အထင်လွဲမှုမျိုး အထင်မှားမှုမျိုးတို့ ရှိပေလိမ့်မည်။ ထိုကြောင့်ပင် တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် ပဋိပက္ခသဘောမျိုး တိုက်လားခိုက်လား အခြေအနေမျိုးတွေ ဖြစ်လျက်ရှိ၏။

ဤအခြေအနေမျိုးကို မြန်မာနိုင်ငံအစိုးရပိုင်းအနေဖြင့် မလိုလားခဲ့ပေ။ ပအိုဝ်းတို့နှင့်ရှမ်းတို့ သင့်မြတ်မှုကို လိုလားလျက်ရှိပေသည်။ ထို့ကြောင့် ပအိုဝ်းတို့အား ဖျောင်းဖျရန်၊ ရှမ်းပြည်နယ်အတွင်းဆူပူမှု မရှိစေရန်နှင့် ပအိုဝ်းတို့၏ အကျိုးရှိရာလုပ်ငန်းမျိုးလိုအပ်လျက်ရှိပေရာ ဦးဗဆွေက ထိုလုပ်ငန်းကိုလုပ်ရန် ကျွန်တော့်အား တာဝန်ပေးပြန်ပါသည်။

ဦးဗဆွေသည် ထိုသို့တာဝန်ပေးရာတွင် ကျွန်တော်မှတ်မိသလောက် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ တိကျစွာ အမိန့်ပေးလမ်းညွှန်သည့်သဘော မရှိခဲ့ပေ။ သူဖြစ်စေချင်တာကိုပြောပြ၏။ လိုရင်းချုပ်၍ပြောသည်ဟု၍ ဆိုနိုင်ကောင်းပါ၏။ လုပ်မည့်ကျွန်တော်တို့ကသာ အခြေအနေ အချိန်အခါကို ကြည့်ပြီး လူကြီးများဆန္ဒဖြည့်ရန် စွမ်းဆောင်နိုင်သမျှ လုပ်ကြရပါသည်။

ဦးဗဆွေက ကျွန်တော့်ကိုမှာရာတွင် -

"ဟိုရောက်ရင် တပ်ကိုတော့သတင်းပို့ပေါ့၊ တပ်မှာတော့မနေနဲ့ မင်းသူငယ်ချင်း မောင်စံအောင်ရှိတာပဲ။ သူ့ဆီမှာ တည်းချင်တည်းပေါ့၊ ငါတော့ လင်းခေးဦးထွန်းမြင့်တို့၊ ဦးထွန်းမြင့်ကလေးတို့ ဦးခွန်တီးစသော ဖဆပလအစိုးရရဲ့ လုပ်ငန်းစဉ်တွေကို စိတ်ဝင်စားမယ့်သူတွေနဲ့ တွေ့ဖို့ လိုတယ်" ဟု၍ ပြောပါသည်။

ဖေဖော်ဝါရီလအတွင်းမှာပင် ကျွန်တော်တောင်ကြီးသို့ ရောက်ခဲ့၏။ နယ်မြေခံတပ်ကို သွားရောက်သတင်းပို့ပါသည်။ တပ်မှ တပ်မှူးက သူတို့တပ်တွင်ပင် တည်းခိုခိုင်းပါသော်လည်း ကျွန်တော်လက်မခံပါ။ ကိုစံအောင်ဆီကိုပင် သွားခဲ့ပါသေးသည်။

တောင်ကြီးရောက်ပြီး ၄-၅ ရက်အတွင်းမှာပင် ကိုစံအောင်က ကျွန်တော့်အား သူ၏မိတ်ဆွေများနှင့် မိတ်ဆက်ပေးပါသည်။ သူ၏မိတ်ဆွေများအနက် ဦးစံဖေကို ကျွန်တော်မှတ်မိနေ၏။ ဦးစံဖေမှာ ပန်းချီနှင့်ပန်းပုဆရာ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်ရောက်ပြီး ခြောက်ရက်ခန့်အကြာတွင် ကိုစံအောင်က တောင်ကြီးအနီးတွင်ရှိသော ဖာပွန်ရွာသို့ သွားခဲ့၏။ တစ်ညအိပ်ပြီးမှ ပြန်လာခဲ့သည်။

ဖာပွန်ရွာတွင် ပအိုဝ်းခေါင်းဆောင် ကိုဟိန်မောင်နှင့် ကိုစံအောင်တို့ ဆွေးနွေးခဲ့ကြ၏။

ပအိုဝ်းတို့က ရှမ်းပြည်နယ်တွင် ထိုစဉ်က အုပ်ချုပ်နေသော ရှမ်းစော်ဘွားများ၏သဘောထားကို မကျေနပ်ကြ။ အခွင့်သာလျှင် စော်ဘွား၏လက်အောက်ခံ ရှမ်းပုလိပ်စသူတို့ကို တိုက်ခိုက်တတ်ကြ၏။ ကိုဟိန်မောင် ခေါင်းဆောင်သောပအိုဝ်းလက်နက်ကိုင်တို့ တပ်ဖွဲ့သည် ဖာပွန်နှင့်မဝေးလှသော အရပ်တွင်ရှိသည့် နောင်ပလန်ရွာကြီးသို့ သွားရောက်တိုက်ခိုက်ခဲ့ဖူး၏။ ထိုသို့တိုက်သဖြင့် နောင်ပလန်ရွာ၏ အကြီးအကဲ ကျဆုံးခဲ့သည်။ ဤပြဿနာများကြောင့် ရှမ်းစော်ဘွားများ အုပ်ချုပ်ရေးအနေအထားတွင် ထိခိုက်နစ်နာစေခဲ့သည်။ ဤအကြောင်းကြောင့် ရှမ်းစော်ဘွားများဘက်က မြန်မာအစိုးရပေါ်တွင် အမြင်မကြည်ဖြစ်လျက်ရှိနေသည်။

မြန်မာအစိုးရဘက်ကလည်း ပဒေသရာဇ်စော်ဘွားများ အာဏာစွန့်ရေးကို ထုတ်မပြောသော်လည်း လိုလားနေကြသည့်အတွက် ပအိုဝ်းတို့က နောင်ပလန်ရွာကိုတိုက်ခိုက်သောအရေးကို ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေခဲ့ကြ၏။ ဤအချက်ကြောင့် စော်ဘွားများက ပြည်ထောင်စုအစိုးရကို မကျေမနပ်ဖြစ်လျက်ရှိခဲ့၏။

ကိုစံအောင်က ပအိုဝ်းများ၏ အကျိုးကိုဆောင်ရွက်ပေးလေ့ရှိသူဖြစ်၏။ ကိုစံအောင်ကို ပအိုဝ်းများက ယုံကြည်လေးစားကြသည်။ ကိုစံအောင်ပြန်လာသောအခါတွင် ပအိုဝ်းတို့၏သဘောထား အခြေအနေများကို သိရ၏။ နောက်နေ့တွင် ကိုစံအောင်နှင့်အတူ သူစီစဉ်ပေးသည့်ဂျစ်ကားဖြင့် ဖာပွန်သို့ထွက်ခဲ့ကြ၏။ ကျွန်တော်တို့ ဖာပွန်တွင် ညအိပ်ကြ၏။ ဖာပွန်တွင်ရက်အတော်ကြာနေရန်လည်း ဆုံးဖြတ်ထားပါသည်။

ကျွန်တော်တည်းခိုသောအိမ်မှာ ပအိုင်းရွာတွင် ထင်ရှားသည့် ကိုဟိန်မောင်၏ အိမ်ဖြစ်သည်။ ကိုဟိန်မောင်နှင့် ရွာတွင်ရှိသော သူနှင့်တွဲဖက်ခေါင်းဆောင်သည့် လူနှစ်ယောက်ပါ မီးဖိုဘေးတွင်ဝိုင်းထိုင်ပြီး စကားပြောကြ၏။

ကိုဟိန်မောင်သည် ဖော်ရွေပွင့်လင်းသူတစ်ဦးဖြစ်၏။ အသက် ၃၀ ကျော်ခန့်ရှိပါသည်။ သွက်လက်ဖျတ်လတ်သော အမူအရာရှိ၏။ သူ့အား ကျွန်တော်လာရခြင်းအကြောင်းကို ပြောပြရ၏။

“ဒီလို ကိုဟိန်မောင်ရေ ကျွန်တော်လာရတဲ့ အကြောင်းကတော့ ကျွန်တော့်ကို ဆိုရှယ်လစ်ပါတီ အထွေထွေအတွင်းရေးမှူးဖြစ်တဲ့ ဦးဗဆွေက လွှတ်လိုက်တာပါ။ သူတို့သဘောထားကတော့ ပဒေသရာဇ်တွေကို ခင်ဗျားတို့တိုက်တာ သဘောကျပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ပြည်ထောင်စုအစိုးရအနေနဲ့ကတော့ ဒီအချက်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောလို့မရပါဘူး။ နိုင်ငံတော်သမ္မတကြီးကလည်းရှမ်း၊ နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီးကလည်း ရှမ်း၊ ပြီးတော့ ရှမ်းအမျိုးသားအမတ်တွေကလည်း ရှိနေသေးတယ်။

တစ်ချိန်ချိန်မှာ ပဒေသရာဇ်တွေဟာ အာဏာစွန့်ရမှာပါ။ ခုအချိန်မှာတော့ သူတို့နဲ့ခင်ဗျားတို့သဘောထား မတိုက်ဆိုင်တာ၊ သူတို့ပေါ် ခင်ဗျားတို့ မကျေနပ်တာတွေကို ပြည်ထောင်စုအစိုးရအနေနဲ့ အတိအလင်း အားပေးလို့မဖြစ်သေးဘူး။

ရှမ်းပြည်နယ်မှာ တပ်တွေရှိတာကလည်း ပဒေသရာဇ်တွေကို တိုက်ဖို့မဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျားတို့ကိုလည်း မတိုက်ဘူး။ ပြည်ထောင်စုကာကွယ်ရေးအနေနဲ့ ထားရတာပါ။ တပ်ကလည်း ခင်ဗျားတို့ကို ဘာမှလုပ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ပဒေသရာဇ်တွေက ခင်ဗျားတို့ရွာတွေဆီလာပြီး မကျူးကျော် ရန်မစဘူးဆိုရင်တော့ ကိုယ့်ရပ်၊ ကိုယ့်ရွာကို ကိုယ့်ဘာသာကာကွယ်ပါ။ ဒီလိုကာကွယ်ဖို့ လိုအပ်တဲ့ လက်နက်ခဲယမ်းမီးကျောက် လိုအပ်ရင် တပ်မတော်က ထောက်ပံ့ပေးပါမယ်။

ပြည်ထောင်စုကြီးကိုလည်း ခေတ်မီတိုးတက်အောင် လုပ်တဲ့အခါမှာ ခင်ဗျားတို့ ပအိုဝ်းလူမျိုးစုတွေလည်းပါကြရမှာ။ ဒီအကြောင်းကို ခင်ဗျားတို့ ပအိုင်းခေါင်းဆောင်ဖြစ်တဲ့ သထုံဦးလှဖေကို ပြောပေးပါ။ လောလောဆယ်ဆယ်တော့ ခင်ဗျားတို့နဲ့ ပြည်ထောင်စုအစိုးရဘက်ကလူတွေနဲ့ ချစ်ချစ်ခင်ခင်ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆက်ဆံကြတာကို လိုလားပါတယ်။ ဒါဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့သဘောထားပါပဲ” ဟု ကျွန်တော်က ပြောပြသည်။

ကိုဟိန်မောင်က “ကြားရတာ ဝမ်းသာပါတယ်။ လာတဲ့အခါ ကြာကြာနေသွားပါဦး” ဟု ပြောပါသည်။

သူ့အိမ်တွင် တစ်ပတ်နေခဲ့၏။

မပြန်မီ ညနေမှောင်စပျိုးချိန်တွင် ကျွန်တော်တို့ ဘုရားခန်းတွင် ထိုင်စဉ် တံခါးဝမှ လူနှစ်ယောက်တက်လာကြ၏။ သူတို့ ဝုန်းခနဲ ပေါ်လာပြီး သူတို့လက်တွင် စက်သေနတ်ကလေးပါလာ၏။ သေနတ်ကို ကြမ်းပေါ်တွင် ဆောင့်ချပြီး “ဟေ့ မလှုပ်နဲ့” ဟုအော်လိုက်ပြီး ယင်းသေနတ်နှင့် ကျွန်တော်တို့ကို ချိန်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်လန့်သွားပါသည်။ ဘာပြောရမှန်းမသိ၊ ကြောင်နေမိ၏။ ဘာမဟုတ်သောကိစ္စဖြင့် ကျွန်တော်ရေတိမ်နစ်မှာ ပူပန်မိပါသည်။

ကျွန်တော်ရွာတွင်ရှိသောအခါတွင် တောင်ပေါ်ယာခင်းသို့သွားပြီး ပအိုဝ်းအမျိုးသမီးတို့နှင့်အတူ သစ်ပင်စိုက်ကြ၏။ ရေဝိုင်းလောင်းပေး၏။ ကျွန်တော်ရေလောင်းနေပုံ၊ သစ်ပင်စိုက်နေပုံတွေကို ကိုစံအောင်က ဓာတ်ပုံရိုက်လိုက်ပါသည်။

ရွာသူရွာသားတွေနှင့် ကျွန်တော် ရင်းနှီးနေပေပြီ။ အိမ်လည်ဖိတ်သူတွေ ရှိနေပြီ။ သည်ခါတွင်မှ သေနတ်နှင့်ပစ်ရန် အချိန်ခံနေရ၏။

ကံကောင်းပါသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ ဘာလုပ်တာလဲ” ဟူသော အသံနှင့်အတူ ဗိုလ်ဟိန်မောင် အိမ်ပေါ်ရောက်လာ၏။ ကျွန်တော့်အား သေနတ်နှင့် ချိန်သောသူတို့ သေနတ်ကိုထားပြီး အိမ်အောက်ဆင်းသွားကြပါသည်။ ကိုဟိန်မောင်က ကျွန်တော့်အား တောင်းပန်၏။

“သူတို့တော်တော် မူးနေကြလို့ပါ။ဘယ်သူကများ ဘာပြောလိုက်တယ် မသိဘူး။ ဒါကြောင့် မစဉ်းစားဘဲရောက်လာတာ” ဟု ပြောပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ ဘာမှပြန်မပြောပါ။

နောက်နေ့ နံနက်စောစောတွင် ဘူးသီးကျော်နှင့်ကောက်ညှင်းပေါင်း စားပြီး စကားပြောနေကြ၏။ စကားပြောနေတုန်းမှာပင် ကိုစံအောင် စီစဉ်ထားသည့် ဂျစ်ကားရောက်လာသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ပြန်ခဲ့ကြ၏။

ကိုဟိန်မောင်က ရွာထိပ်ရောက်အောင်လိုက်ပို့ရင်း ကျွန်တော်တို့၏ သဘောထားကို သထုံ-ဦးလှဖေအား ပြောပေးပါမည်ဟု ကတိပေး စကား ပြောပါသည်။ ကားဆက်ထွက်ခဲ့၏။ ဖာပွန်ရွာသည် နှင်းလွှာ ပါးပါးကြားတွင် မှုန်ဝါးစွာကျန်ရစ်ခဲ့လေပြီတည်း။

ကိုဟိန်မောင်က ပအိုဝ်းဦးလှဖေထံသို့ ကျွန်တော်ပြောခဲ့သော စကားတို့ကိုသွားပြော၏။ ကျွန်တော့်ဆီပြန်ပြောမည်ဆိုပါက အနည်းဆုံး ၁၅ ရက်ခန့်ကြာမည်ဟုသိရပေရာ ကျွန်တော် တောင်ကြီး ကိုစံအောင် အိမ်တွင် နေပါသည်။ သူလိုက်ပို့ပေးသောကြောင့် အင်းထဲသို့ရောက်ခဲ့၏။ ဖောင်တော်ဦးဘုရား ဖူးရ၏။ ညောင်ရွှေသို့လည်း ရောက်ခဲ့၏။ ကလော နှင့်အောင်ပန်းကို ထိုစဉ်က တောင်ကြီးရှိ တပ်တွင်တာဝန်ကျနေသော ဗိုလ်ကြီးစိုးမြင့်အောင်က လိုက်ပို့ပေးပါသည်။

ကျွန်တော်ခန့်မှန်းထားသည့်အတိုင်း မတ်လလယ်လောက်တွင် ဗိုလ်ဟိန်မောင်နှင့်ဗိုလ်ချန်ဖုံတို့ တောင်ကြီးရှိ ကျွန်တော့်ထံရောက်လာ ခဲ့၏။ ကျွန်တော်ကသာ ကိုဟိန်မောင်၊ ကိုချန်ဖုံဟုခေါ်သော်လည်း သူတို့အရပ်တွင်တော့ ဗိုလ်ဟိန်မောင်၊ ဗိုလ်ချန်ဖုံဟုခေါ်ကြသည်။

သူတို့ ပအိုဝ်းသထုံ-ဦးလှဖေနှင့် ဆွေးနွေးခဲ့သောအကြောင်းကို ကျွန်တော့်ထံပြန်ပြောပြ၏။ ဦးလှဖေကလည်း ပြည်ထောင်စုအစိုးရနှင့် နားလည်မှုရချင်ကြောင်း၊ သူတို့တွေ လက်နက်ကိုင်ထားခြင်းကို ပြည်ထောင်စုအစိုးရက နားလည်မှုရှိစေချင်ကြောင်းတို့ ပြောပါသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း -

“ကျွန်တော် ရန်ကုန်ပြန်ပါမယ့်၊ ခင်ဗျားတို့ ဆန္ဒကိုလည်း ဟိုက လူကြီးကို ပြောပြပါမယ်” ဟူ၍ ပြောလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်ပြန်ဖို့ စီစဉ်နေစဉ်မှာပင် ရန်ကုန်မှ သတင်းတစ်ပုဒ် ရောက်လာပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ရန်ကုန်မှဦးစိန်ဝင်း (စာရေးဆရာ မင်းရှင်နောင်) တောင်ကြီးသို့လာမည်ဖြစ်ရာ သူ့ကိုစောင့်ပြီး သူရောက်မှ ကျွန်တော်က ရန်ကုန်သို့ ပြန်ရန်ပေးသည့် သတင်းဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော် ဦးစိန်ဝင်းကိုစောင့်၏။ တစ်လခန့် အချိန်ကြာသွားပါသည်။ သကြင်္န်ပြီးမှ သူကရောက်လာခဲ့၏။ ကျွန်တော်သည် လက်ထပ်ပြီးစဇနီးကို မိုးကုတ်တွင်ထားခဲ့ရာ ခုနစ်လခန့်ပင်ကြာခဲ့ပြီ။ ထိုကာလအတွင်းမှာ စာလည်းမရေး၊ လူလည်းမရောက်၊ ကျွန်တော်ကိုစံအောင်အိမ် ရောက်နေကြောင်းသိသော မိတ်ဆွေ စာတိုက်စာရေးမ ဒေါ်သောင်းသောင်းက ကျွန်တော်၏ဇနီး သားယောကျ်ားလေး ဖွားမြင်ကြောင်းဟူ၍ သံကြိုးပို့ပေးလိုက်သဖြင့် ၁၃-၄-၅၁ က မိန်းမ မီးဖွားကြောင်းသိရတော့၏။ ကျွန်တော် အနီးတွင်မရှိခဲ့ပါ။

ကျွန်တော် ဦးစိန်ဝင်းကိုစောင့်နေစဉ် ပန်းချီ ပန်းပုဆရာ ဦးစံဖေသည် ကျွန်တော့်ထံ လာလည်တတ်၏။ သူ့အိမ်သို့ဖိတ်ခေါ်ပြီး ထမင်းကျွေး၏။ သူသိချင်လာသော အကြောင်းတွေမေးတတ်ပါသည်။ ၁၃၀၀ ပြည့် အရေးတော်ပုံနောက်ပိုင်းမှစပြီး နိုင်ငံရေးလှုပ်ရှားမှုကို စိတ်ဝင်စားခဲ့သော ပန်းချီဆရာ ဦးစံဖေသည် ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးကာလ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ ပင်လုံအစည်းအဝေးကာလတို့တွင် စိတ်ဓာတ်တက်ကြွစွာ ပါဝင်ခဲ့သူဖြစ်ပေရာ ကျွန်တော့်အား သူတို့၏ ရှမ်းပြည်နယ်ရှေ့ရေးနှင့် အခြားသောအရေးတို့ကို မေးတတ်ပါသည်။ ကျွန်တော်က "စော်ဘွားတွေ အာဏာစွန့်ရေးဆိုတာ လောလောဆယ် မဖြစ်နိုင်သေးဘူးဗျာ။ နောက်လည်း တော်တော်နဲ့မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေမှာလည်း လွတ်လပ်ရေးရပြီး ဆယ်နှစ်ကြာမှာ ခွဲချင်တယ်ဆိုလည်း ခွဲထွက်နိုင်တယ်လို့ပါထားတော့ စော်ဘွားတွေ ခုဘယ်နည်းနဲ့မှ ခွဲမထွက်နိုင်သေးဘူး။ ဒါကြောင့် စော်ဘွားတွေ အာဏာစွန့်ဖို့ဆိုတာ လောလောဆယ် မဖြစ်နိုင်ဘူး။ စော်ဘွားတွေ အာဏာစွန့်ဖို့ အခြေအနေပေးမှ ဖြစ်နိုင်မယ်။

ပဒေသရာဇ်ဆန့်ကျင်ရေးဆိုတာ စော်ဘွားကို အာဏာစွန့်ရေး၊ မစွန့်ရေးဆိုတာ တစ်ခုတည်းနဲ့မလုံလောက်ဘူး။ ပဒေသရာဇ်အုပ်ချုပ်ရေးပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် ပြောင်းလဲနိုင်မှဖြစ်မယ်။

ရှမ်းပြည်နယ်မှာရှိတဲ့ ရှမ်းလူငယ်အင်အားစုတွေ၊ နိုင်ငံရေးအုပ်ချုပ်ရေးပညာရပ်တွေကို လေ့လာလိုက်စားပြီး တတ်ကျွမ်းနေဖို့လိုတယ်။ ဆက်ခါဆက်ခါ နိုးကြားနေဖို့လိုတယ်။ အဲဒါမှသာ ခင်ဗျားတို့လိုချင်တဲ့ ရည်မှန်းချက်တွေ ဖြစ်နိုင်မယ်။ ဒီတော့ ရှမ်းပြည်နယ်ရဲ့ လူငယ်မျိုးဆက်သစ်တွေကို စည်းရုံးနိုင်အောင် ကြိုးစားဖို့လိုမယ်။ ကျွန်တော် ဒီလောက်ပဲ ပြောနိုင်မယ်" ဟူ၍ ထိုစဉ်အခါက ဦးစံဖေကို ပြောခဲ့သော စကားဖြစ်သည်။

နောက်ပြီးတော့ " သခင်နု-မူ ၁၄ ချက်ဆိုတာလည်း တိုင်းပြည်မငြိမ်မသက်ဖြစ်နေတော့ ဘယ်လိုမှ ဖြစ်နိုင်မယ်မထင်ဘူး။ တိုင်းပြည်ငြိမ်းချမ်းမှ ဖြစ်နိုင်မှာ။ ဒါကြောင့် ဒီနေ့၊ ဒီရက်အချိန်မှာ တိုင်းပြည်ငြိမ်းချမ်းရေး ရရာရကြောင်းများကိုသာ ရှေ့တန်းတင်ဦးစားပေးပြောဆိုဆောင်ရွက်နေသင့်တယ်လို့ ကျွန်တော် ယူဆတယ်" ဟူ၍ ပြောလိုက်သည်။

ဦးစံဖေက ကျွန်တော်ပြောလိုက်သောစကားကို လက်ခံပုံရပါသည်။

ထိုအခြေအနေတွင် ထိုစကားကိုသာပြောနိုင်ခဲ့သည်။

သကြင်္န်ပြီးသောအခါ ဦးစိန်ဝင်း (မင်းရှင်နောင်) ရောက်လာပါသည်။

ကျွန်တော်က -

"ပအိုဝ်းတွေက ပျော့ပျော့ပျောင်းပျောင်းဆက်ဆံတာကို သဘောကျကြပါတယ်။ ကျွန်တော်ပြောထားလို့ ကျွန်တော်တို့နဲ့ အတော်ပဲ နီးစပ်နေပါပြီ။ ခင်ဗျားကသာ သူတို့တွေ ဥပဒေဘောင်ထဲရောက်အောင် စည်းရုံးနိုင်မယ်ဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားရဲ့နိုင်ငံရေးအောင်မြင်မှုတစ်ရပ် ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။

ဒီတော့ သူတို့ကို လိမ်လိမ်မာမာ ပျော့ပျော့ပျောင်းပျောင်း ဆက်ဆံဆောင်ရွက်ပါ။ ဒီအခြေအနေအားလုံး ကိုစံအောင် အားလုံးနားလည်

ပါတယ်။ ခင်ဗျားသူနဲ့သာတွဲပြီး လုပ်ပေတော့၊ အောင်မြင်မှာပဲ” ဟု ပြောလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် သူနှင့် သုံး-လေးရက်ဆက်နေပြီး နောက်ရန်ကုန်သို့ ပြန်ခဲ့ပါသည်။

အငွေ့မပိုင်း

ဥရောပသို့

၁၉၅၁ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ ၁ ရက်နေ့ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်သိန်းလှိုင် (ပေါင်းတည်မြို့နယ် လူမျိုးစု လွှတ်တော်အမတ် ဘီဒီအေခေတ် မင်္ဂလာဒုံဗိုလ်သင်တန်း တတိယ ပတ်ဆင်း) နှင့်အတူ မင်္ဂလာဒုံလေဆိပ်သို့ ရောက်နေပါသည်။ အကြောင်းမှာ ဥရောပတိုက်သို့ ခရီးထွက်ရန်ဖြစ်ပါသည်။

လေယာဉ်မထွက်မီ ကျွန်တော်တို့အား လေယာဉ်သို့ တက်ရန် မခေါ်သေးမီ ကျွန်တော် ဟိုဟိုဒီဒီငေးရင်း စိတ်တွင်းက ရယ်ချင်နေမိပါသည်။ အကြောင်းမှာ မကြာသေးသော ၁၉၄၈ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ အတွင်းကပင် ရပြီးခါစ လွတ်လပ်ရေး၏ ပျော်ပွဲတို့ကို ဆင်နွှဲရန် အားမရသေးမီ ကျွန်တော်တို့ လူငယ်တစ်စုသည် လူကြီးများ၏ တာဝန်ပေးချက်အရ တော်လှန်နေသော ဗီယက်နမ်နိုင်ငံသို့ လျှို့ဝှက်ခရီး ထွက်ခဲ့ရ၏။

ယခုလို Passport လည်းမရှိသေး။ ဗီဇာလည်း မရှိသေး။ ကျွန်တော်တို့ ကိုင်ထားသည့် Identity Card တွင် ထိုင်းလူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေးက တံဆိပ်တုံးထုပေးပြီး ဝင်ခွင့်ရခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် သံရုံးမှာတည်းမှာဖြစ်ကြောင်း၊ ဖွင့်လှစ်စပူပူနွေးနွေး သံရုံးတွင်

ကူညီရန်ဟူသော အကြောင်းတို့ကို ပြခဲ့ရပါသည်။ ထိုင်းလူဝင်မှု ကြီးကြပ်ရေးကလည်း လွတ်လပ်ရေးရပြီးစနိုင်ငံမှန်း သိရကား ကျွန်တော်တို့ကို ထိုင်းနိုင်ငံသို့ လွယ်ကူစွာ ဝင်ခွင့်ပေးခဲ့ပါသည်။

ယခုအခေါက်တွင် ကျွန်တော်တို့သည် လူကြီးများက စီစဉ်ပေးသည့်အတွက် Passport Visa စသည်တို့ပါခဲ့၏။ သုံးစွဲရန် ပေါင် ၅၀၀ စီ ပေးလိုက်ပါသည်။

ဤပေါင်ငွေ ၅၀၀ စီကို ကျွန်တော်တို့လက်တွင် ထည့်လိုက်သည် မဟုတ်ပါ။ ထိုစဉ်က မြန်မာနိုင်ငံတွင်ရှိနေသော Thomas Cook Bank ကုမ္ပဏီက ကျွန်တော်တို့ကို Traveller Cheque ပေးထားသည်။ ကျွန်တော်တို့က ထို Traveller Cheque ရရှိရန်ကုမ္ပဏီသို့ အင်္ဂလန်သုံးငွေ ပေါင် ၅၀၀ ပေးထားရပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ခရီးစဉ်အတွင်း အသုံးစရိတ်တော့ လုံလောက်ပါလိမ့်မည်။

သို့သော် ကျွန်တော်တို့ကို ထိုစဉ်က ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ်၏ အထွေထွေအတွင်းရေးမှူး၊ ဆိုရှယ်လစ်ပါတီ၏ အထွေထွေအတွင်းရေးမှူး ဖြစ်သူ ဦးဗဆွေက မှာလိုက်သည်ကို တွေးမိနေပါသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ကွန်မြူနစ်နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံသို့ သွားရမည်ဖြစ်ရာ သို့လော - သို့လော ဖြင့် တွေးနေမိကြပါသည်။ ထိုနိုင်ငံမှ ပေးပို့ထားသော ဖိတ်စာကိုအားကိုး ပြုကာ သွားရတော့မည်ဖြစ်ပါသည်။ ဦးဗဆွေက တိတိကျကျ ဘာလုပ် ဟူ၍ မှာခြင်းမရှိပါ။ "ဟိုမှာတွေ့လာရတဲ့ အတွေ့အကြုံအရ မီးစဉ်ကြည့်ကကြ" ဟူ၍သာ မှာပါသည်။

ထိုနေ့ ၁၁ နာရီတွင် လေယာဉ်ပျံစထွက်ပါသည်။

ပထမသွားသည့်နိုင်ငံမှာ အင်္ဂလန်ဖြစ်ပါသည်။ နောက်နေ့ နေ့လယ်ပိုင်းတွင် ရောက်သွားပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ အင်္ဂလန်သို့သွားရခြင်းအကြောင်းမှာ လန်ဒန်မှ တစ်ဆင့် အရှေ့ဂျာမနီသို့ သွားရန်ဖြစ်ပါသည်။ ထိုတွင် ခရီးစဉ်ကို စီစဉ်ပေးကြမည်ဖြစ်သည်။

ဦးဗဆွေက ကျွန်တော်တို့ထံတွင် ဒေါ်ရသီဝုဒ်မင်းအတွက် စာတစ်စောင်ပေးလိုက်၏။ (Dorothy Woodman) မှာ ဗြိတိသျှလေဘာ

ပါတီဝင် အမျိုးသမီး ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးဖြစ်ပြီး မြန်မာခေါင်းဆောင်များနှင့် ခင်မင်ကျွမ်းဝင်သူဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ကို လေဆိပ်မှလန်ဒန်မြို့တွင်းရှိ B.O.A.C လေယာဉ်ကုမ္ပဏီဂိတ်သို့ခေါ်ခဲ့ကြပြီး ထိုတွင်အသင့်စောင့်နေသော ကိုဝင်းလှိုင်ကို တွေ့နေပါသည်။

ကိုဝင်းလှိုင်မှာ ပေါင်းတည်သားဖြစ်ပြီး ကျွန်တော်နှင့်အတူ လူငယ်ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ်ပါလာသူ ဗိုလ်သိန်းလှိုင်၏ ဝမ်းကွဲညီဖြစ်ပါသည်။ သူက အင်္ဂလန်တွင် ပညာသင်နေသူဖြစ်ပါသည်။

ကိုဝင်းလှိုင်က ကျွန်တော်တို့အား လန်ဒန်မြို့လယ်ရှိ Gloucester Square ရပ်ကွက်ရှိ သူငှားရမ်းနေထိုင်ရာ တိုက်ခန်းသို့ခေါ်သွားပါသည်။ ထိုတိုက်ခန်းမှာပင် ကျွန်တော်တို့အတွက် သီးသန့်အခန်း ငှားပေးထားရာ ထိုမှာပင် နေလိုက်ကြပါသည်။

နောက်နေ့တွင် ကျွန်တော်တို့အား မြန်မာသံရုံးသို့ လိုက်ပို့ပေးပါသည်။ သံရုံးမှတစ်ဆင့် ဒေါ်ရသီဝုဒ်မင်းအိမ်ကို ဖုန်းမှတစ်ဆင့် ဆက်သွယ်မိပြီး သူ့အိမ်သို့သွားကြ၏။ ဦးဗဆွေပေးသောစာကိုပေးလိုက်၏။ ကျွန်တော်တို့က သူ့အား ကျွန်တော်တို့လာရခြင်းအကြောင်းကိုပြောရာ သူက "ရှင်တို့ကို ဖိတ်တာလား . . တော်တော်ထူးဆန်းတာပဲ။ ဒါပေမယ့် အင်္ဂလန်မှာရှိတဲ့ အင်္ဂလိပ်ကွန်မြူနစ်ပါတီရုံးကို သွားပါဦး" ဟု ခိုင်းသည့်အတွက် ကျွန်တော်တို့သွားခဲ့၏။ သူတို့ရုံးတွင် ပြန်ကြားရေးတာဝန်ရှိသူတစ်ဦးနှင့် တွေ့ရပါသည်။ သူ့အမည်ကိုတော့ မမှတ်မိတော့ပါ။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်က -

"ခင်ဗျားတို့ကို ဖိတ်သလား . . ကျွန်တော်တို့ဆီက ကိုယ်စားလှယ်တွေကတော့ သွားပြီ . . ပထမတော့ ချက်ကိုဆလိုဗားကီးယားကို အရင်သွား" ဟူ၍ ပြောသဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ဒေါ်ရသီဝုဒ်မင်းထံ ပြန်လာပြီး အင်္ဂလိပ်ကွန်မြူနစ်ပါတီဌာနမှ မှာလိုက်သောစကားကိုပြောပါသည်။

ဒေါ်ရသီဝုဒ်မင်းက -

"ရှင်တို့ချက်ကိုဆလိုဗားကီးယားကို လန်ဒန်က တိုက်ရိုက်သွားလို့မရဘူး . . . ကြားနေနိုင်ငံဖြစ်တဲ့ ဆွစ်ဇာလန်ကိုအရင်သွားပါ။ အဲဒီကမှ ချက်ကိုဆလိုဗားကီးယားကိုသွားရမယ်" ဟူ၍ပြောပါသည်။

ထိုသို့သွားရန် သောမတ်စ်ကွတ်ကုမ္ပဏီသို့သွားပြီး ဆွစ်ဇာလန်သွား လေယာဉ်ကို စီစဉ်ပေးပါသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံ ဇူးရစ်မြို့တွင် တစ်ညအိပ်ကြ၏။ ဗိုလ်သိန်းလှိုင်က နာရီဝယ်ချင်သဖြင့် နာရီတစ်လုံးဝယ်၏။ ကျွန်တော်ကတော့ ဘာမှမဝယ်ဖြစ်ပါ။

နောက်နေ့တွင် ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံ၊ ဇူးရစ်မြို့မှ ဆွစ်လေကြောင်းဖြင့် ချက်ကိုဆလိုဗားကီးယားနိုင်ငံ၊ ပရာဟာ (Praha) မြို့တော်သို့ ရောက်ပါသည်။

ထိုစဉ်က အခြေအနေကို ယနေ့မြန်မာလူငယ်တို့သိရန် အနည်းငယ် ရေးပြလိုပါသည်။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးပြီးသောအခါ ဂျာမနီနိုင်ငံကို မဟာမိတ်နိုင်ငံတို့က ခွဲဝေယူကြရာတွင် အရှေ့ဂျာမနီသည် ရုရှား၏လက်အောက်ခံ ဖြစ်သွားသည်။ ကွန်မြူနစ်နိုင်ငံအဖြစ် ထင်ရှားလျက်ရှိ၏။ ကျန်သော အစိတ်အပိုင်းသုံးပိုင်းကို အမေရိကန်၊ အင်္ဂလန်၊ ပြင်သစ်တို့ကပိုင်လေရာ ထိုနိုင်ငံများက ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံများဖြစ်ကြ၏။ လွတ်လပ်သော စီးပွားရေး စနစ်ကိုအားပေးသော နိုင်ငံများဖြစ်၏။

ထိုစဉ်က ဆိုဗီယက်ရုရှား၏ သြဇာခံကွန်မြူနစ်နိုင်ငံများတွင် ပိုလန်၊ ဟန်ဂေရီ၊ ရိုမေးနီးယား၊ ချက်ကိုဆလိုဗားကီးယား၊ ဘူလ်ဂေးရီးယား၊ မာရှယ်လ်တီးတိုးခေါင်းဆောင်သော ယူဂိုဆလားဗီးယားနှင့် အယ်လ်ဗေးနီးယားတို့ ဖြစ်သည်။ ယူဂိုဆလားဗီးယားမှာ ထိုစဉ်က ယူဂိုဆလပ် ကွန်မြူနစ်ခေါင်းဆောင်များသည် စတာလင်၏သြဇာကို မခံယူသည့် အတွက် ၂၈-၆-၄၈ ခုနှစ်က ကွန်မင်ဖောင်အဖွဲ့မှ ယူဂိုဆလပ်နိုင်ငံကို ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

ယခင်က ယူဂိုဆလပ်နိုင်ငံဘဲလ်ဂရိတ်မြို့တွင် ကွန်မင်ဖောင် အဖွဲ့၏ ဌာနချုပ်ရုံးဖွင့်လှစ်ထားခဲ့ရာ ယူဂိုဆလပ်နိုင်ငံ ကွန်မင်ဖောင် အဖွဲ့မှ အထုတ်ခံရပြီးနောက်တွင် ကွန်မင်ဖောင်ဌာနချုပ်ရုံးကို မော်စကိုသို့ ပြောင်းရွှေ့လိုက်သည်။

သံကန့်လန့်ကာနောက်က ပွဲတော်

ဤသို့ ရုရှားတို့၏ သြဇာအာဏာအရှိန်အဝါတက်နေသော ကာလအတွင်း အရှေ့ဥရောပတစ်ခွင်တွင်ရှိသော ရိုမေးနီးယား၊ ပိုလန်၊ ဟန်ဂေရီစသည့် ကွန်မြူနစ်တို့၏ အရှိန်အဝါလွှမ်းမိုးသော နိုင်ငံတို့သည်လည်း ယူဂိုဆလပ်နှင့် သဘောထားကွဲပြီး ဖြစ်နေသည်။ ဘာလင်မြို့သည် ဂျာမနီပြည်တွင် ပါဝင်နေသည်။ ဘာလင်မြို့ကို လေးပိုင်းခွဲခြားထားသည်။ အရှေ့ပိုင်းဘာလင်ကို အရှေ့ဂျာမနီကွန်မြူနစ် အစိုးရ အုပ်ချုပ်သည်။ ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်းရေး လူငယ်ပွဲတော်ကြီးကို အရှေ့ဘာလင်တွင် ကျင်းပမည်ဖြစ်သည်။ ထိုပွဲတော်ကျင်းပရေးကော်မတီက မြန်မာနိုင်ငံ ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ်သို့ လူငယ်များကိုလွှတ်ရန် ဖိတ်စာပို့လိုက်သည်။ ကျွန်တော်တို့ ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ်တွင် လူငယ်အဖွဲ့မရှိပါ။ သို့သော် ဖိတ်စာရ၍ လူရွေးသောအခါတွင် ကျွန်တော့်အားရွေးခဲ့ကြ၏။ လွှတ်ခဲ့ကြ၏။ ကျွန်တော်သည် ဤသို့လျှင် အရှေ့ဂျာမနီသို့ ရောက်သွားခြင်းဖြစ်ပါတော့သည်။

ချက်ကိုဆလိုဗားကီးယားလေဆိပ်တွင် အမျိုးသမီးတစ်ဦးက ကျွန်တော်တို့ကိုကြိုနေ၏။ ရောက်လျှင်ရောက်ချင်းပင် ကြိုဆိုသူ အမျိုးသမီးက "ကဲ . . . ရှင်တို့တော့ သံကန့်လန့်ကာနောက်ကို ရောက်လာပြီ ပျော်ကြမှာပါ" ဟူ၍ မချိုမချဉ်မျက်နှာထားနှင့် ပြောပါသည်။ သူက ကျွန်တော်တို့ထက် အသက်ကြီးပုံရပါသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ပရာဟာမြို့တွင် တစ်ညအိပ်ကြရပါသည်။ နောက်နေ့တွင် အရှေ့ဂျာမနီ၊ ဘာလင်မြို့သို့သွားရန် ဘူတာရုံသို့သွားပါသည်။ လာကြိုသူ အမျိုးသမီးက ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူသွားမည့် အဖော်အမျိုးသားတစ်ဦးနှင့် မိတ်ဆက်ပေးပါသည်။ ထိုသူနှင့်အတူ အရှေ့ဘာလင်သို့ထွက်ခဲ့ရာ မွန်းတည့်ကျော်ကျော်တွင် ရောက်ပါတော့သည်။

အရှေ့ဘာလင်မြို့ လူငယ်ပွဲတော်ကျင်းပရေး ဧည့်ခံကြိုဆိုရေးဌာနသို့ ကျွန်တော်တို့ရောက်သွားသောအခါ မြန်မာအမျိုးသားတစ်ယောက်က ကျွန်တော်တို့ကို လာတွေ့ပါသည်။

သူ့အမည်ကား ကိုထွန်းရှိန်ဖြစ်၏။

ကိုထွန်းရှိန်သည် ရန်ကုန်ဆေးကောလိပ်မှ ကာလကတ္တားရှိ ဆေးတက္ကသိုလ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ပညာသင်နေသူဖြစ်သည်။ သူသည် ဗကပဝင်တစ်ဦးဟု ကျွန်တော်တို့ သိထားပါသည်။ သူသည် ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်းရေးလူငယ်ပွဲတော် ကျင်းပရေးအစည်းအဝေးကြီးတွင် ကျင်းပရေးကော်မတီဝင်ဖြစ်၏။ မြန်မာနိုင်ငံကွန်မြူနစ်ပါတီ၏ လူငယ်ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် ရောက်ရှိနေသူဖြစ်သည်။

ကိုထွန်းရှိန်သည် ဆိုဗီယက်ကွန်မြူနစ်ပါတီ၏ သြဇာခံ ကမ္ဘာ့ကွန်မြူနစ်ကျောင်းသားများသမဂ္ဂအဖွဲ့၏ ဗဟိုကော်မတီဝင်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ အဆိုပါကိုထွန်းရှိန်မှာ နောင်အခါတွင် မြန်မာနိုင်ငံသို့ တရုတ်ပြည်မှတစ်ဆင့် ပြန်ရောက်ပြီး တောတွင်းကွန်မြူနစ်ပါတီတွင် အရေးပါသောသူ ဖြစ်ခဲ့၏။ တောတွင်းဗကပ ဖြုတ်ထုတ်သတ် လမ်းစဉ်တွင် အသတ်ခံရသူ ကိုဖေငြိမ်းကား အဆိုပါ ကိုထွန်းရှိန်ပင်ဖြစ်၏။

ကိုထွန်းရှိန်က ကျွန်တော်တို့အား "ဖဆပလအစိုးရအဖွဲ့က ခင်ဗျားတို့ကို ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် လွှတ်လိုက်တာ သိပ်ပြီးဝမ်းသာတယ်ဗျာ တကယ်ပါပဲ" ဟူ၍ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ နှုတ်ဆက်စကားပြောပါသည်။ ကျွန်တော်တို့မှာ သူ့ကိုတွေ့ရသဖြင့် မြန်မာလူမျိုးတစ်ယောက် ဖြစ်သောကြောင့် အားတက်လာပါသည်။ စိတ်တွင် ထင့်နေမှုတွေမရှိဘဲဖြစ်သွားသည်။

ကိုထွန်းရှိန်သည် ကျွန်တော်တို့အား ကိုခင်ဝင်းဆိုသူနှင့် မိတ်ဆက်ပေးပါသည်။ ကိုခင်ဝင်းမှာ မြန်မာနိုင်ငံမှ ချက်နိုင်ငံ၊ ပရာဟာမြို့တော်တွင် မျက်မှန်ပညာ လာသင်နေကြောင်းသိရပါသည်။

ကိုထွန်းရှိန်က ကျွန်တော်တို့အား မနီးမဝေးတွင်ရှိသော ဟိုတယ်တစ်ခုတွင် တည်းခိုစေပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ အရှေ့ဘာလင်ရောက်ပြီး နှစ်ရက်ခန့်အကြာတွင် သခင်လေးမောင်ရောက်လာပါသည်။

သခင်လေးမောင်သည် ၁၃၀၀ ပြည့် အရေးတော်ပုံနောက်ပိုင်းတွင် ထိုစဉ်က ထင်ရှားသော နိုင်ငံရေးအဖွဲ့အစည်းဖြစ်သည့် တို့ဗမာအစည်းအရုံးတွင် ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ ဂျပန်ခေတ် ဒေါက်တာဘမော်အစိုးရလက်ထက်တွင် ဝန်ကြီးတစ်ဦးဖြစ်ခဲ့ပြီး လွတ်လပ်ရေးခေတ်တွင် ဗမာပြည်အလုပ်သမား၊ လယ်သမားပါတီ၏ ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးဖြစ်၏။ သူတို့ပါတီအား သတင်းစာတွေက ဆိုရှယ်နီဟူ၍ အသိအမှတ်ပြုထားကြသည်။

သခင်လေးမောင်ကလည်း ကျွန်တော်တို့တည်းသော ဟိုတယ်မှာပင် တည်း၏။ သခင်လေးမောင်က ကျွန်တော်တို့ကို တွေ့သောအခါ -

"ကိုယ့်လူတို့ . . . ကိုယ့်လူတို့ကို ဖိတ်လို့လာတာလား" ဟုမေး၏။

ကျွန်တော်တို့က "ဟုတ်ပါတယ် . . . ဖိတ်လို့လာတာပါ" ဟု ပြောသော အခါ မယုံသလိုမျက်နှာပေးဖြင့် -

"ကောင်းပါတယ်ကွာ" ဟု ပြောပါသည်။

ကျွန်တော်တို့က သူ့အားနိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်တစ်ဦးအနေဖြင့် လေးစားပါသော်လည်း သူ၏ ကျွန်တော်တို့အပေါ် ဆက်ဆံရေးမှာ အေးစက်စက်အမူအရာရှိနေပါသည်။ ကိုထွန်းရှိန်လို လှိုက်လှဲပျူငှာမရှိခဲ့ပါ။

ကိုထွန်းရှိန်က ကျွန်တော်တို့အား -

"အခုကျင်းပတဲ့ ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်းရေးလူငယ်ပွဲတော်မှာ ကျွန်တော်တို့ ငါးဦးဟာ မြန်မာနိုင်ငံကိုယ်စားပြုတက်တဲ့ ကိုယ်စားလှယ်လို့ ကျွန်တော်သက်ဆိုင်ရာကို သတင်းပို့ထားပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကတော့ ခေါင်းဆောင်ပေါ့ဗျာ" ဟုပြော၏။

ငါးယောက်မှာ ကိုထွန်းရှိန်၊ သခင်လေးမောင်၊ ကျွန်တော်မောင်ချစ်လှိုင်၊ ဗိုလ်သိန်းလှိုင်နှင့် ကိုခင်ဝင်းတို့ဖြစ်၏။ ဤသို့မဟုတ်လျှင် ကျွန်တော်တို့သည် ဖဆပလကိုယ်စားလှယ်အဖြစ်သာ ဖြစ်မည်။ ယခုတွင်မူ သူခေါင်းဆောင်သော ကွန်မြူနစ်လူငယ်အနေဖြင့်သာ တက်ခဲ့ရ၏။ ကျွန်တော်တို့က သဘောတူခဲ့ရပါသည်။

ဤအကြောင်းကြောင့် ထိခိုက်စရာအကြောင်းမရှိဟူ၍ ယုံကြည်ပြီး သူ့အစီအစဉ်အတိုင်း လိုက်နာခဲ့ပါသည်။

ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်းရေးလူငယ်အစည်းအဝေးကြီးကို ၁၅-၈-၅၁ နေ့တွင် ကျင်းပပါသည်။ အစည်းအဝေးမစမီ ကျွန်တော်တို့သည် သွားတတ်သမျှ ဘာလင်မြို့အတွင်း လျှောက်သွားခဲ့ကြ၏။

ပွဲတော်မစမီ တစ်ရက်အလိုတွင် ကိုထွန်းရှိန်၊ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို သီးခြားတွေ့ပြီး -

"ဒီအစည်းအဝေးမှာ အဆိုတင်တာ . . ထောက်ခံတာ . . ဆုံးဖြတ်တာတွေရှိပါတယ်။ ဒါကိုခင်ဗျားတို့ ဘယ်လိုသဘောရသလဲ" ဟုမေးပါသည်။ ထိုအခါ ဗိုလ်သိန်းလှိုင်က ကျွန်တော့်ကိုလှမ်းကြည့်၏။ ကျွန်တော်က "ငြိမ်းချမ်းရေးကိစ္စပဲဗျာ ဘာမှ ကန့်ကွက်စရာမလိုပါဘူး . . ကျွန်တော်တို့ သဘောတူပါတယ်" ဟု ပြောလိုက်၏။ ကိုထွန်းရှိန်က ကျေနပ်စွာပြန်သွားလေသည်။

အစည်းအဝေး ကျင်းပသောနေ့ဖြစ်၏။

ကျင်းပသည့်နေရာကို ကျွန်တော်မမှတ်မိတော့ပါ။ အလွန်ကျယ်ဝန်းသော ခန်းမကြီးအတွင်း ဖြစ်ပါသည်။ ခန်းမကြီးအဝင်လမ်းတစ်လျှောက်တွင် ရောင်စုံအလံတွေလွှင့်ထူထားပါသည်။ ဘယ်နိုင်ငံကအလံတွေမှန်း ကျွန်တော်မကြည့်ခဲ့၍ မသိတော့ပါ။

ထိုင်ခုံတွေတွင် အင်္ဂလိပ်အက္ခရာစဉ်အတိုင်း ထိုင်ရလေရာ ကျွန်တော်တို့မှာ ထိုစဉ်က ဘားမားဟုသုံးသည့်အတွက် B အတန်းတွင် ထိုင်ရပါသည်။ ထိပ်ဆုံးက ဘူလ်ဂေးရီးယား၊ နောက်ဘက်တွင် ဘယ်လ်ဂျီယံဖြစ်ပြီး ကျွန်တော်တို့က ဘယ်လ်ဂျီယံနောက်တွင်ရှိပါသည်။ C အတန်း၏ထိပ်ဆုံးတွင် တရုတ်ကိုယ်စားလှယ်များတွေ့ရပြီး U အတန်းတွင် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၊ အင်္ဂလန်နိုင်ငံတို့မှ ကိုယ်စားလှယ်တွေကိုတွေ့ရပါသည်။ အစည်းအဝေးကြီး၏သဘာပတိအဖြစ် နိုင်ငံတကာကွန်မြူနစ်လူငယ်များအဖွဲ့ဥက္ကဋ္ဌ Honneker (ဟွန်နက်ကာ) အရှေ့ဂျာမနီကဆောင်ရွက်ပြီး အခမ်းအနားမှူးလုပ်သူမှာ နိုင်ငံတကာကွန်မြူနစ်လူငယ်များအဖွဲ့အတွင်းရေးမှူးဖြစ်သူ Enrico Berlinger အင်ရီကို ဘဲလင်းဂါး (အီတလီကွန်မြူနစ်လူငယ်အစည်း အရုံးဥက္ကဋ္ဌ) က ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။

အင်ဒရီကိုဘဲလင်းဂါးမှာ ထူးခြားသောသူဖြစ်ပါသည်။

သူသည် အီတလီ မင်းဆွေမင်းမျိုးမှူးမတ်မျိုးတို့မှ ဆင်းသက်ခဲ့သူဖြစ်ပြီး ရုပ်ရည်အလွန်ချောသူ ခန့်သူဖြစ်သည်။ တည်ကြည်ဖြောင့်မတ်သူဖြစ်သည့်အပြင် စည်းရုံးရေးကောင်းသူဖြစ်သောကြောင့် အီတလီမြို့တိုင်းမြူနီစပယ်ရွေးကောက်ပွဲများတွင် အနိုင်ရမှုတွေများခဲ့သည်။ ကွန်မြူနစ်တွေပင်နိုင်ရခြင်းမှာ ဘဲလင်းဂါးကြောင့်ဖြစ်သည်။ သူသည် ကွန်မြူနစ်ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သော်လည်း ဆိုဗီယက်ယူနီယံကွန်မြူနစ်ခေါင်းဆောင်များ၏ဩဇာကိုလက်မခံ၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ် တွေးခေါ်ဆောင်ရွက်တတ်သူဖြစ်သည်။ မိမိတိုင်းပြည်နှင့်လျော်ညီသော မူဝါဒများကို လွတ်လွတ်လပ်လပ်တွေးခေါ်ဆောင်ရွက်တတ်သောကြောင့် သူ၏ဂုဏ်သတင်းသည် ကွန်မြူနစ်မဟုတ်သော ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံများတွင် ဘဲလင်းဂါး၏ ဂုဏ်သတင်းမှာ ကျော်ကြားလျက်ရှိသည်။

ဟွန်နက်ကာ Honneker မှာ နောင်အခါတွင် အရှေ့ဂျာမနီ ခေါ် ဂျာမန်ဒီမိုကရက်တစ်သမ္မတနိုင်ငံ (GDR) ၏ သမ္မတဖြစ်လာသည်။

ကျွန်တော်တွေ့ခဲ့မှတ်သားခဲ့တာတစ်ခုကို ပြောပြချင်ပါသေးသည်။

အစည်းအဝေးတွင် သဘာပတိဟွန်နက်ကာက နာရီဝက်ခန့် မိန့်ခွန်းစကားပြောသည်။ သူ၏မိန့်ခွန်းတွင် ဆိုဗီယက်ယူနီယံ၏ ဦးဆောင်မှုဖြင့် ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်းရေးအတွက် အားထုတ်ကြိုးပမ်းနေကြောင်း၊ အရင်းရှင်နိုင်ငံများက၊ နယ်ချဲ့နိုင်ငံများက ငြိမ်းချမ်းရေးကိုဟန့်တားနှောင့်ယှက်လျှက်ရှိနေကြောင်း။ ထို့ကြောင့်ငြိမ်းချမ်းစွာနေထိုင်နိုင်ရန် ယခုအစည်းအဝေးကြီးက ငြိမ်းချမ်းစွာအတူနေရေးမူဝါဒကို ခံယူပြီး ဆောင်ရွက်သွားမည်။ မလွတ်လပ်သောနိုင်ငံများ၏ လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲများကို အားပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ပြည်သူ့ဒီမိုကရေစီလမ်းကြောင်း ဖြောင့်ဖြူးရေးအတွက် အစည်းအဝေးကြီးက ဆုံးဖြတ်ရမည်ဖြစ်ကြောင်းဟူ၍ မှတ်သားမိပါသည်။

သဘာပတိ၏မိန့်ခွန်းကို လေး-ငါး နိုင်ငံလောက်က ထောက်ခံကြရာတွင် ရုရှားကိုလိုလားသော ကွန်မြူနစ်နိုင်ငံတို့ ထောက်ခံဆွေးနွေးရာ၌ -

“စတာလင်ခေါင်းဆောင်သော ဆိုဗီယက်ယူနီယံက” ဟူ၍ စလိုက်သည်နှင့် အစည်းအဝေးတက်သူအားလုံးတို့ မတ်တတ်ရပ်ကြရတော့သည်။

ပထမပိုင်းတွင် စတာလင် . . . စတာလင် ၏ဟု ခပ်လေးလေးပြောပြီး လက်ခုပ်လေးလေးတီးရ၏။ နောင်တွင်တစ်စတစ်စ မြန်လာပြီး စတာလင် . . စတာလင် . . စတာလင်ဟု သွက်သွက်ဆို . . လက်ခုပ်ကို သွက်သွက်တီးရ၏။ နောင်မှ နှေးပြီးထိုင်လိုက်ရသည်။

တရုတ်နှင့်ဗီယက်နမ်ကိုယ်စားလှယ်တို့က ထောက်ခံဆွေးနွေးကြသော်လည်း စတာလင်အမည် မပါဝင်ခဲ့၍ မတ်တတ်မရပ်ခဲ့ရပါ။ အခြားသော ကွန်မြူနစ်နိုင်ငံဖြစ်သည့် ချက်ကိုဆလိုဗားကီးယား၊ ဟန်ဂေရီ၊ ဘူလ်ဂေးရီးယား၊ အယ်လ်ဘေးနီးယား အစရှိသော နိုင်ငံတို့က ဆွေးနွေးထောက်ခံတိုင်း စတာလင်အမည် သုံး-လေး ခါပါတတ်၏။ ပါတိုင်းထပြီး စတာလင် - စတာလင်ဟုအော်ပြီး လက်ခုပ်တီးရရာ မိနစ်ဝက်လောက်တော့ကြာတတ်ပါသည်။ တစ်ခါပါတိုင်း မတ်တတ်ရပ်၊ လက်ခုတ်တီးရရာ အတော်လေးကို မှတ်သားစရာပါလားဟူ၍ ခံယူလိုက်မိပါသည်။ ပုဂ္ဂိုလ်ကိုးကွယ်မှုမပြုရသော ကွန်မြူနစ်တို့၏ အပြုအမူပေတည်း။

ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်းရေးအစည်းအဝေးမှာ နှစ်ရက်ပဲကြာပါသည်။ ထိုနှစ်ရက်အတွင်းမှာပင် ကိုယ်စားလှယ်အချင်းချင်းနီးရာလူနှင့် မိတ်ဆက်၊ လိပ်စာပေးနှင့် ပျော်ရွှင်စရာလူငယ်ဘဝမျိုးဖြစ်တော့၏။ အစည်းအဝေးအပြီး နောက်နေ့တွင် ညီလာခံကိုယ်စားလှယ်အားလုံး မြို့ထဲသို့ စီတန်းလှည့်လည်ကြ၏။ မိမိနိုင်ငံအမည် ဆိုင်းဘုတ်ကိုကိုင်ပြီးချီတက်ကြရာ Burma ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်ကို ကျွန်တော်တို့ မြန်မာငါးဦးရှေ့တွင် ဂျာမန်လူငယ်တစ်ဦးက ကိုင်ပြီးလှည့်လည်ကြရာ ကျွန်တော်တို့ဆိုင်းဘုတ်၊ ကျွန်တော်တို့ဝတ်စုံကိုတွေ့သောအခါ လမ်းဘေးမှ တန်းစီကြည့်နေသော ပရိသတ်က ဘူးရမား-ဘူးရမားဟူ၍ လက်ခုပ်တီးပြီး အော်ကြပါသည်။ ဤသို့ကြိုဆိုသံကြားသဖြင့် ကျွန်တော်တို့စိတ်ကြည်နူးမိပါသည်။

အစည်းအဝေးဒုတိယနေ့တွင် ဆိုဗီယက်ယူနီယံကွန်မြူနစ်ပါတီဦးဆောင်သော ဆိုဗီယက်လူငယ် (Komsomol ကွန်ဆိုမို) အစည်းအရုံးမှ လက်ထောက်အထွေထွေအတွင်းရေးမှူးဖြစ်သူက ကျွန်တော့်ကို လာနှုတ်ဆက်ပါသည်။ ကိုထွန်းရှိန်ကမိတ်ဆက်ပေး၍ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်က ဆိုဗီယက်ယူနီယံတွင် မာ့က်စ်ဝါဒကို သင်ယူလိုကြောင်း၊ ဆိုဗီယက်ယူနီယံကိုရောက်ချင်ကြောင်းပြောရာ သူကလှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ရင်းနှီးစွာတုံ့ပြန်ပြီးဖြစ်နိုင်ကြောင်း၊ သူကြိုးစားပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောပါသည်။

သို့သော်နောက်နေ့ ဒုတိယအကြိမ် သူနှင့်တွေ့သောအခါ သူသည် မနေ့ကကဲ့သို့ မဟုတ်တော့ဘဲ ကျွန်တော့်ကို အားတုံ့အားနာ အမူအရာ ရှိနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ကျွန်တော့်အထင် ကျွန်တော့်အား တစ်ယောက်ယောက်က မလိုလားသဖြင့် မော်စကိုသို့သွားရန် ကန့်ကွက်သဖြင့် ဤသို့ ဖြစ်သည်ဟုထင်မိ၏။ အဆိုပါ တစ်ယောက်ယောက်မှာ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာကိုယ်စားလှယ်ထဲက ဖြစ်မည်ဟုထင်မိ၏။ သူကကျွန်တော် အင်္ဂလန်တွင် သီတင်းနှစ်ပတ်ခန့်စောင့်ပါ။ ဗြိတိသျှကွန်မြူနစ်ပါတီကို အကြောင်းကြားမည်ဟု ပြောပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ ဧည့်သည်ကိုယ်စားလှယ်များသည် ကွန်မြူနစ်အစိုးရတို့ အုပ်ချုပ်နေသော ချက်နိုင်ငံတွင်း လှည့်လည်လေ့လာခွင့်ရပါသည်။ စားစရိတ်၊ တည်းခိုစရိတ်မကုန်ခဲ့ပါ။ ထိုသို့လေ့လာနေစဉ် ဆိုဗီယက်ယူနီယံ မည်သို့မျှအကြောင်းမကြားသဖြင့် လန်ဒန်သို့ ပြန်ခဲ့ပါတော့သည်။

ထိုအစည်းအဝေးကာလအတွင်းတွင် ဗီယက်နမ်ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့မှ တစ်ဦးသည် ကျွန်တော့်ကို အားရပါးရ လာနှုတ်ဆက်ပါတော့သည်။ သူကား ၁၉၄၈ ခုနှစ်အတွင်းက ကျွန်တော်ဗီယက်နမ်သို့ လျှို့ဝှက်ခရီးထွက်ခဲ့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့အား လာကြိုသည့် တပ်ဖွဲ့မှသူဖြစ်တော့သည်။ သူ၏အမည် Tran Van ထရန်ဗန်ဖြစ်သည်။ အမှန်က ထရန်ဗန်၏နောက်တွင် အမည်တစ်လုံးပါသေး၏။ ကျွန်တော် မေ့နေပြီ။ သူက

ကျွန်တော့်ကို နှုတ်ဆက်၊ ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်တွေပြောနှင့် အတော်လေး စိတ်ကျေနပ်စရာဖြစ်ရတော့သည်။

လန်ဒန်သို့ရောက်သောအခါ ဂလောက်ဆက်စတာစကွဲယားရှိ ကိုဝင်းလှိုင်အခန်းတွင် တည်းပါသည်။ ထိုကမှ ဒေါ်ရသီဝုဒ်မင်းနှင့် သွားတွေ့ပါသည်။ ဒေါ်ရသီဝုဒ်မင်းက ကျွန်တော်တို့အခြေအနေကို မေးပါသည်။

ကျွန်တော်တို့က ဗိုလ်သိန်းလှိုင်သည် လူမျိုးစု လွှတ်တော်အမတ်တစ်ဦးဖြစ်သောကြောင့် နိုင်ငံခြားတွင် ကြာရှည်မနေနိုင်ပါ။ ကျွန်တော်ကမူ လူကြီးတွေမှာသည့်အတွက် ဥရောပ၏ နိုင်ငံရေးအခြေအနေကို လေ့လာလို၍ ရက်ပိုနေပါဦးမည်ဟုပြောရာ ဒေါ်ရသီဝုဒ်မင်းက သူ့အိမ်တွင်တည်းခိုနိုင်ကြောင်း၊ အားနာရန် မရှိကြောင်းပြောပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ ဒေါ်ရသီဝုဒ်မင်းဆီမှ ထွက်ခဲ့ပြီး မြန်မာသံရုံးသို့ ဝင်ပါသည်။ ထိုကမှ အခန်းသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ဗိုလ်သိန်းလှိုင်က -

"ဒီမှာကိုချစ်လှိုင် ကျွန်တော်မကျေနပ်ဘူးဗျာ . . . သူတို့နဲ့ မတည့်တဲ့ နိုင်ငံကို သွားဦးမယ်" ဟု ပြောလျှင် ကျွန်တော်က -

"နေပါဦးဗျ . . . ခင်ဗျားက ဘယ်နိုင်ငံကို သွားမလို့လဲ"ဟု မေးလိုက်၏ ဗိုလ်သိန်းလှိုင်က -

"ယူဂိုဆလားဗီးယားကိုသွားမယ်ဗျာ" ဟု ပြောလိုက်ပါသည်။ နောက်သုံးရက်အကြာတွင် ဗိုလ်သိန်းလှိုင်သည် လန်ဒန်မှ ယူဂိုဆလားဗီးယားသို့ ထွက်သွားတော့၏။ ထိုလေယာဉ်မှာ လန်ဒန်မှ ယူဂိုဆလားဗီးယားနိုင်ငံသို့ တိုက်ရိုက်ပျံသန်းသောလေယာဉ်ဖြစ်ပါသည်။ သူဆယ်ရက်လောက် ယူဂိုဆလားဗီးယားတွင်နေခဲ့၏။

ကျွန်တော်စိတ်ပြောင်းသွားခြင်း

ဗိုလ်သိန်းလှိုင်သည် (LCY) League of Communists of Yugoslavia ယူဂိုဆလပ် ကွန်မြူနစ်များ အစည်းအရုံးဌာနချုပ်သို့ တိုက်ရိုက်သွားတွေ့ပါသည်။ ထိုအခါ ကံအားလျော်စွာ မြန်မာနိုင်ငံသို့

ရောက်ဖူးသော Mr. Djedjier (ဂျယ်ဂျီယား) ခေါ် မာရှယ်လ်တီးတိုး၏ အတွင်းရေးမှူးတစ်ဦးနှင့် တွေ့ဆုံခွင့်ရခဲ့ပါသည်။

ထိုသူသည် နောင်သောအခါတွင် မာရှယ်လ်တီးတိုး အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့သူဖြစ်ပါသည်။ ထို့ပြင်သူသည် ယူဂိုဆလပ် ဒုတိယ သမ္မတဖြစ်သည့် Milovan DJilas မီလိုဗန်ဂျီးလပ်စ် လူယုံရဲဘော်တစ်ဦးလည်းဖြစ်ပါသည်။ သူသည် ဥရောပတိုက်ရှိ ယူဂိုဆလားဗီယားကို လိုလားသည့် မိတ်ဆွေတော်တော်များများနှင့် ဆက်ဆံနေရသူလည်း ဖြစ်သည်။

အစဉ်သင့်ချင်တော့ ဗိုလ်သိန်းလှိုင်သိချင်သော အမေးတွေအားလုံးကို ဖြေကြားနိုင်သူလည်းဖြစ်သည်။

မစ္စတာဂျယ်ဂျီယားက သူတို့နိုင်ငံတွင်ရှိသော နိုင်ငံခြားဆက်ဆံရေးဗျူရိုအဖွဲ့ဝင်အရာရှိအချို့နှင့် တွေ့ဆုံဆွေးနွေးခွင့်ရရန်ကူညီခဲ့၏။ အဖြေတွေသိခဲ့ရပြီး စာအုပ်စာတမ်းတွေလည်း ပေးလိုက်သေး၏။ ဘဲလ်ဂရိတ် အပါအဝင် ရောက်သင့်သောနေရာတို့ကို လိုက်ပို့ပေးခဲ့၏။ ဆယ်ရက်ခန့်ကြာခဲ့၏။

ဗိုလ်သိန်းလှိုင် ကျေနပ်ခဲ့ပေသည်။

ဗိုလ်သိန်းလှိုင်က ကျွန်တော့်အား -

"ကိုချစ်လှိုင် . . . ဆိုရှယ်လစ်စနစ် တည်ဆောက်တယ်ဆိုတာဟာ ရုရှားတွေလုပ်သလို သူတို့အတိုင်းလုပ်သလို လိုက်လုပ်လို့မရဘူး၊ ကိုယ့်နိုင်ငံ ကိုယ့်အခြေအနေအရ လုပ်လို့ရရင်လုပ်ရတယ်။ ယူဂိုဆလပ်တွေက ရုရှားခိုင်းတိုင်းမလုပ်လို့ ကွန်မင်ဖောင်က ယူဂိုဆလပ်တွေကို ထုတ်လိုက်တာပဲ"

ကျွန်တော်ဒီဟာတွေတွေ့တော့ ကိုယ့်တိုင်းပြည် ကိုယ့်အကျိုးစီးပွားအတွက် စာအုပ်ကြီးအတိုင်းလုပ်မှမဟုတ်ဘူး၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ် စဉ်းစားပြီး လုပ်သွားရမယ်ဆိုတဲ့အသိကို ကျွန်တော်ရသွားတယ်။

ဗိုလ်သိန်းလှိုင်က သူယူခဲ့သော စာအုပ်တို့ကို ကျွန်တော့်အား ပြပါသည်။ ထိုစာအုပ်များတွင် မီလိုဗန်ဂျီးလပ်စ်ရေးသော စာတစ်အုပ်ပါ၏။

ထိုစာအုပ်မှာ New Roads of Socialism ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒ၏ ဝါဒ လမ်းကြောင်းသစ်များဟူသော စာအုပ်ပါးလေးဖြစ်ပါသည်။ ထိုစာအုပ်မှာ ဗိုလ်သိန်းလှိုင်တွင် နှစ်အုပ်ပါ၍ တစ်အုပ်ကို ယူလိုက်ပါသည်။

ထိုစာအုပ်ကို ကျွန်တော်ဖတ်၏။ အေးအေးဆေးဆေး စိတ်ဝင်စားစွာ ဖတ်ပါသည်။ စာဖတ်ပြီးသော် ကျွန်တော့်မှာ စိတ်တွေပြောင်းသွားပါ သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဆိုဗီယက်ရုရှားပြည်ကြီး၏ ဆိုရှယ်လစ် စနစ်တည်ဆောက်ပုံကို ဝေဖန်ဆန်းစစ်ထားသောကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအကြောင်းကို နောင်တွင်ရေးပါမည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဆိုဗီယက်ကွန်မြူနစ်ပါတီသည် ဆိုရှယ်လစ် စီးပွားရေးစနစ်၏ မှန်ကန်သောမူများကိုမကျင့်သုံးဘဲ အခွင့်ထူးခံ ကွန်မြူနစ်ပါတီဝင်တို့က ဗျူရိုကရေစီစနစ်အရ ခြယ်လှယ်သော အစိုးရ၏ အရင်းရှင်ဝါဒ Bureau cratic State Capitalism ကို ကျင့်သုံးနေပုံကို ဂျီးလပ်စ်က ကိန်းဂဏန်းစာရင်းဇယားများဖြင့် မငြင်းနိုင်လောက်အောင် ထောက်ပြထားခြင်းဖြစ်သည်။ ယင်းအချက်သည် ကျွန်တော်၏ စိတ်ဓာတ် ကို ပြောင်းလဲစေသော အကြောင်းတရားကြီးတစ်ရပ် ဖြစ်ပေတော့သည်။

သီတင်းတစ်ပတ်ခန့်ကြာသောအခါ ဒေါ်ရသီဝုဒ်မင်းက ကျွန်တော့် ဆီသို့ ဖုန်းဆက်သည်။ အကြောင်းမှာ လေဘာပါတီ၏ ကွန်ဖရင့်ကို တက်ရန်ဖိတ်ပါသည်။ ကျင်းပမည့်နေရာမှာ အင်္ဂလန်နိုင်ငံ အရှေ့ဘက် ကမ်းခြေရှိ စကာဘာဒို Scaboush ဖြစ်သည်။ ဗိုလ်သိန်းလှိုင်ကိုရော ကျွန်တော့်ကိုပါ ဖိတ်ပါသည်။ လန်ဒန်မှ မီးရထားစီးသွားရသည်။ နေ့ချင်းပင်ရောက်ပါသည်။

အစည်းအဝေးမှာ နှစ်ရက်ကြာပါသည်။

ကျွန်တော်တို့မှာ လေဘာပါတီ၏ ဧည့်သည်အဖြစ်တက်ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဒေါ်ရသီဝုဒ်မင်းက ကျွန်တော်တို့ကို လာရောက်တွေ့ဆုံ ပါသည်။ လေဘာပါတီခေါင်းဆောင် မစ္စတာအက်တလီလည်း တက်ရောက်ပါသည်။ ဒေါ်ရသီဝုဒ်မင်းကပြောရာတွင် -

“ကျွန်မတို့ရဲ့လေဘာပါတီကတော့ ဒီအပတ်ရွေးကောက်ပွဲမှာ အရေးနိမ့်ဖို့ရှိပါတယ်။ ဒီကွန်ဖရင့်ကတော့ ဒီအစည်းအဝေးမှာ ပါတီဝင် တွေ စိတ်ဓာတ်မကျရေးအတွက် အားပေးတဲ့သဘောပဲ” ဟူ၍ ပြောသွား ပါသည်။

အစည်းအဝေးအစနေ့တွင် မစ္စတာအက်တလီက မိန့်ခွန်းပြောပါ တယ်။ မစ္စတာအက်တလီသည် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် စကားပြောသွား၏။ သူ၏ဝန်ကြီးအဖွဲ့ဝင်များ၊ အစည်းအဝေးတက်ရောက်သူများ အားလုံးပင် တည်ငြိမ်စွာ ပြောဆိုလှုပ်ရှားကြသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဤနေရာတွင် ကျွန်တော်သတိပြုမိသည်မှာ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတို့သည် တစ်စုံတစ်ခုသော အရေးကိုတွေ့ကြုံပါသော်လည်း ထိုအရေးကို တည်ငြိမ်စွာ ဖြေရှင်း တတ်ကြသည်ကို တွေ့မြင်ရပါသည်။

ကွန်ဖရင့်ပြီးသောအခါ ဒေါ်ရသီဝုဒ်မင်းက ကျွန်တော်တို့အား “လန်ဒန်ကျမှ တွေ့မယ်နော်” ဟု နှုတ်ဆက်သွားပါသည်။

ဒေါ်ရသီဝုဒ်မင်းထံသို့ ကျွန်တော်သွား၍ ပြင်သစ်ကိုသွားမည့် အကြောင်းပြောပြပါသည်။ ဒေါ်ရသီဝုဒ်မင်းက ပြင်သစ်မှာ လေ့လာစရာ တွေများပါတယ်။ နိုင်ငံရေးပါတီများနှင့်ဆက်သွယ်ရင်လည်း လွယ်တယ်၊ မြန်မာသံရုံးကတစ်ဆင့် တယ်လီဖုန်းနဲ့ဆက်သွယ်ရင်ရတယ်။ အကြောင်း ရှိရင်လည်း သူ့ထံ တယ်လီဖုန်းဆက်ပါပြောပြီး တယ်လီဖုန်းနံပါတ်ပေးပါ သည်။ ကျွန်တော်တို့ သူ့ကိုနှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ခဲ့ပါတော့သည်။

နှစ်ရက်ခန့်ကြာလျှင် ပြင်သစ်သို့ထွက်ခဲ့ပါသည်။ ပါရီသို့ရောက်လျှင် ဗစ်တာဟူးဘိုးလမ်းရှိ မြန်မာသံရုံးသို့ သွားရောက်ပါသည်။ ကံအကြောင်း သင့်၍လားမသိ သံအမတ်ကြီးဦးမြစိန်ကို တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် တွေ့ရပါ သည်။ သံအမတ်ကြီး ဦးမြစိန်က ကျွန်တော့်ကို မမှတ်မိပါ။ ကျွန်တော်က တော့ မှတ်မိပါသည်။ ကျွန်တော်က စတင်နှုတ်ဆက်ပါသည်။ လာရင်း ကိစ္စကိုပြောပါသည်။ ဦးမြစိန်ကို ကျွန်တော်မှတ်မိပါတယ်။ ကသာကို ဦးမြစိန်လာပြီး သပိတ်မှောက်ဖို့ ကိုတင်အောင်၊ ကိုခင်တိုးနဲ့အတူလာတာ မှတ်မိပါတယ်ဟု ကျွန်တော်ကပြောပါသည်။ သံအမတ်ကြီး ဦးမြစိန်က

“ဟုတ်လား . . . တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ။ ကသာတုန်းက ကျွန်တော်တို့ ပြောကြဟောကြတာ တစ်မြို့လုံးနိုးကြားသွားတာ . . . အားရစရာကြီး . . . ကျွန်တော်တို့ အဖမ်းခံရတော့လည်း တစ်မြို့လုံးက အရေးပိုင်ရုံးကို ဝိုင်းပြီးဖမ်းထားတဲ့ ကျောင်းသားတွေလွှတ်ပေးဖို့ တောင်းဆိုကြတာ . . . ဒါနဲ့လွတ်လာရတာဗျာ” ဟု ပြောပြီး “နေပါဦး ခင်ဗျားတို့ ဘာကိစ္စလာကြတာလဲပြောပါဦး” ဟု ပြောပါသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း အရှေ့ဘာလင်က ပြန်လာကြောင်း . . . ဥရောပနိုင်ငံရေး အခြေအနေကို လေ့လာရန်ဖြစ်ကြောင်း ပြောရပါသည်။ ဦးမြစိန်က -

“ဟာဗျာ ဥရောပနိုင်ငံရေးဆိုတာ ပါရီမှာလေ့လာလို့ရတာပဲ . . . ဥရောပနိုင်ငံတွေက နိုင်ငံရေးအဖွဲ့တွေ့ရဲ့ ဌာနချုပ်တွေအားလုံး ရှိတာဗျ . . . ခင်ဗျားဒီမှာလေ့လာ”ဟု ပြောပြီး

“ကိုသန်းမောင်ရေ ကိုစိုးတင့်ရေ လာပါဦးဗျာ” ခေါ်လိုက်ပါသည်။ ကိုသန်းမောင်နှင့်ကိုစိုးတင့်တို့ ရောက်လာကြ၏။ ကိုသန်းမောင်က -

“ဟာ ကိုချစ်လှိုင်” ဟု ပြောလိုက်၏။

“ခင်ဗျားအသိလား” ဟု မေးရာ

“ကျွန်တော်တို့ မင်္ဂလာဒုံဗိုလ်သင်တန်းတုန်းက အတူတက်ခဲ့တာလေ တစ်ခန်းတည်း”

ကျွန်တော်တို့အားလုံး ပျော်ရွှင်စွာ စကားတွေပြောကြသည်။ ထိုနေ့ညနေစာကို ဦးမြစိန်က ဟိုတယ်တစ်ခုတွင်ကျွေး၏။ တစ်ဝိုင်းလုံး စကားတွေပြော၊ ရယ်မောနှင့် စည်ဝေနေပါသည်။ စားရင်းကပင် ဦးမြစိန်က -

“ဒီမှာဒေါက်တာဂွမ်လျောင်ရှိတယ်ဗျ . . . သူက International Law ကို ပြင်သစ်အစိုးရစရိတ်နဲ့ ပါရီတက္ကသိုလ်မှာ လာသင်နေတာ . . ဥပဒေရေးရာ မဟာဌာနမှာ International Law ကို သင်ယူနေတာ . . သူ့ကိုတွေ့ရင် ခင်ဗျား Uncle တစ်ယောက်ရသလိုပဲဖြစ်မယ် . . . သူက လူငယ်တွေနဲ့လည်းပေါင်းတတ်တယ်. . . ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေတတ်တယ်ဗျ . . မနက်ဖြန်ကျရင် သံရုံးကိုလာခဲ့ဗျာ . . ကျွန်တော်လည်း ပြောင်းရခါနီးပြီ . . . မနက်ဖြန်လာခဲ့နော်” ဟုမှာပြီး လူချင်းခွဲလိုက်ကြပါသည်။

နောက်နေ့နံနက်ပိုင်းတွင် မြန်မာသံရုံးသို့ ရောက်သောအခါ ဒေါက်တာဂွမ်လျောင်မရောက်သေးပါ။ ကိုသန်းမောင်ရောက်လာပြီး မကြာမီ ဦးမြစိန်ရောက်လာပါသည်။ ဦးမြစိန်က မြန်မာနိုင်ငံရှိ ဖဆပလ အဖွဲ့ချုပ်၏ စည်းရုံးရေးအခြေအနေ၊ ပြည်တွင်းဆူပူမှုအခြေအနေကို မေးပါသည်။

ဦးမြစိန်သည် ကျွန်တော်တို့အား ပြင်သစ်နိုင်ငံ နိုင်ငံရေးအခြေအနေ၊ ဥရောပနိုင်ငံများ နိုင်ငံရေးအခြေအနေကို ပြောပြပါသည်။ ဦးမြစိန်သည် ဥရောပနိုင်ငံများ၏ အခြေအနေကို သေချာစွာလေ့လာထားပုံရပါသည်။

စကားပြောနေဆဲမှာပင် ဒေါက်တာဂွမ်လျောင်ရောက်လာ၏။ အသက်ကိုတော့ မခန့်မှန်းတတ်ပါ။ တရုတ်လူမျိုး တရုတ်ကပြားပုံပေါက်ပါသည်။

ထိုနေ့သည် စနေနေ့ဖြစ်၏။

ဒေါက်တာဂွမ်လျောင်သည် စနေနေ့တိုင်း သံရုံးသို့လာတတ်၏။ သံရုံးတွင် မြန်မာနိုင်ငံမှ လာသည့် သတင်းစာများကို ဖတ်လေ့ရှိပါသည်။ ဦးမြစိန်က ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်အား ဒေါက်တာဂွမ်လျောင်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးပါသည်။ သူကဖော်ရွေစွာပင် ကျွန်တော်တို့ကို နှုတ်ဆက်ပါသည်။ ပြင်သစ်သို့ လာရခြင်းအကြောင်းမေးပါသည်။

ကျွန်တော်က ဦးမြစိန်တို့အား ပြောသည့်အတိုင်း ဒေါက်တာဂွမ်လျောင်ကို ရှင်းပြပါသည်။ ဒေါက်တာဂွမ်လျောင်က ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပြီး -

“မောင်ရင်က ပြင်သစ်မှာ နေမယ်ဆိုရင် ပြင်သစ်စာတတ်မှဖြစ်မှာ . . . ပြင်သစ်စကားတတ်သလား” ဟု မေးပါသည်။

ကျွန်တော်က “ကျွန်တော်ငယ်ငယ်တုန်းက မန္တလေး-ဖာသာလဖုန်းကျောင်းမှာနေခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီတုန်းကတော့ ကျောင်းကဘုန်းကြီးတွေက နည်းနည်းပါးပါးသင်ပေးဖူးပါတယ်။ စာက အဲဒီမှာ အင်္ဂလိပ်စာ အဓိကမို့ အင်္ဂလိပ်စာပဲတတ်တာပါ။ ကျွန်တော်ပြင်သစ်စာတတ်ချင်ပါတယ်” ဟူ၍ ပြောလိုက်ရာ ဒေါက်တာဂွမ်လျောင်က -

"ပိုက်ဆံလုံလုံလောက်လောက်ပါရဲ့လား" ဟု မေးပါသည်။

"ပေါင် ၅၀၀ နီးပါး ပါတယ်။ လူကြီးတွေကပေးလိုက်တာပါ" ဟု ကျွန်တော်က ပြောလျှင် -

"ဟာ ဒါဖြင့်ရတာပေါ့ . . . တစ်နှစ်လောက်တော့နေလို့လောက်ပါတယ်"

"ဒီမှာနေပါ ကျောင်းအပ်ပေးမယ်" ဟု ဒေါက်တာဝွမ်လျောင်က ပြောပါသည်။

သူကဆက်ပြီး "အဲဒီကျောင်းက ပြင်သစ်အစိုးရနဲ့ ဆော်ဘွန်းတက္ကသိုလ်တို့က ပြင်သစ်ဘာသာစကားနဲ့ ပြင်သစ်စာပေ ပြန့်ပွားရေးအတွက် ဖွင့်ထားတဲ့ကျောင်းပဲ . . ကျောင်းနာမည်က Alliance Franfaise ပဲ ဗမာလို ပြန်မယ်ဆိုရင်တော့ ပြင်သစ်မဟာမိတ်ကျောင်းပဲ . . . အဲဒီကျောင်းမှာမောင်ဟာ တစ်နှစ်ခွဲ နှစ်နှစ်လောက်နေရမယ်။ အဲဒီက အောင်ရင် ဆော်ဘွန်း Sorbonne တက္ကသိုလ်မှာ စာပေရေးရာ မဟာဌာနက သီးသန့်ဖွင့်လှစ်ထားတဲ့ ပြင်သစ်စာပြနိုင်ငံခြားသား ဆရာများ သင်တန်းကျောင်းကို တက်ခွင့်ရမယ်" ဟူ၍ ပြောပါသည်။

ကျွန်တော်က -

"ဒါဖြင့် အတော်ပဲ ကျွန်တော်က ဗမာပြည်မှာ ဆယ်တန်းအထိပဲ နေခဲ့တာ . . . ဒီမှာဆက်သင်ချင်ပါတယ်" ဟုပြောလိုက်ရာ ဒေါက်တာဝွမ်လျောင်က -

"နေတော့ ဘယ်မှာနေလဲ" ဟုမေး၍ ကိုသန်းမောင်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ကိုသန်းမောင်က -

"မပူပါနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့နေမှာပါ . . . ကျွန်တော့်မိန်းမကလည်း ဗမာပြည်ပြန်သွားလို့ ကျွန်တော့်တစ်ယောက်ပဲ သူရှိတော့ အတော်ပါပဲ" ဟူ၍ ပြောလိုက်သည်။

ဗိုလ်သိန်းလှိုင်မှာ မြန်မာ့အလင်းသတင်းစာကို ဖတ်နေသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ကျောင်းတက်ရန်၊ နေရန်အဆင်ပြေသွားသောကြောင့် ရောက်တတ်ရာရာပြောကြရင်း နေ့လယ်စာစားချိန်ရောက်

သော် ဦးမြစိန်ကပင် နေ့လယ်စာကို သံရုံးမှာ ကျွေးပါသည်။ ဒေါက်တာဝွမ်လျောင်က သူနေထိုင်ရာ လက်တင်ကွာတာရပ်ကွက် လိပ်စာကို ပေးပြီး ကျွန်တော့်ကို သူ့ဆီလာရန်မှာပြီး ပြန်သွားပါသည်။

နောက် နှစ်ရက်တွင် ဗိုလ်သိန်းလှိုင် မြန်မာပြည်သို့ ပြန်ပါသည်။ ဘီအိုအေစီ လေကြောင်းလိုင်းနှင့် ပါရီမှာစောင့်စီးပြီး ပြန်သွားပါသည်။ ကျွန်တော်ရော သံအမတ်ကြီးဦးမြစိန်ပါ လေဆိပ်သို့ လိုက်ပို့ကြပါသည်။

ဗိုလ်သိန်းလှိုင်ပြန်သွားပြီးနောက် ဒေါက်တာဝွမ်လျောင်နေသော လက်တင်ကွာတာသို့ သွားပါသည်။ လက်တင်ကွာတာဟူသည် ရှေးအခါကပင် လက်တင်စကားပြောသူတွေ အနေများသောရပ်ကွက်ဖြစ်သောကြောင့် ခေါ်ခြင်းဖြစ်ကြောင်းသိရပါသည်။ ထိုရပ်ကွက်သည် ဆော်ဘွန်းတက္ကသိုလ်ရှိသော ရပ်ကွက်ဖြစ်ပါသည်။ ဒေါက်တာဝွမ်လျောင်ထံ သူပေးသော ဖုန်းအမှတ်ဖြင့် ဖုန်းဆက်ပြီးမှ သွားလိုက်ပါသည်။ သူ့အခန်းတွင် သူ၏ဇနီး အင်္ဂလိပ်အမျိုးသမီးကိုတွေ့ရ၏။ ထိုကမှ Raspaille လမ်း ကျွန်တော်နေရမည့် ပြင်သစ်မဟာမိတ်ကျောင်းသို့ သူက လိုက်ပို့ပါသည်။ ကျောင်းတွင် အခက်အခဲမရှိ။ Passpost ပြရတာပဲ ရှိပါသည်။ ကျောင်းသားအဖြစ်လက်ခံလိုက်၏။ ကျောင်းလခကလည်း မများပါ။ တစ်လလျှင် ဗြိတိသျှ ပေါင်စတာလင် တစ်ပေါင်သာပေးရပါသည်။

ကျောင်းအပ်ပြီးသောအခါ ကျွန်တော်တို့ စားသောက်ဆိုင်သို့ သွားကြ၏။ ဒေါက်တာဝွမ်လျောင်ကပင် ဒကာခံပါသည်။ စားသောက်ရင်းပင် ဒေါက်တာဝွမ်လျောင်က -

"ဒီကျောင်းမှာ နေရုံနဲ့မပြီးသေးဘူးကွယ့်။ မောင်ရင့်ကိုပြင်သစ်လို မြန်မြန်ပြောတတ်အောင် ဆရာမတစ်ယောက်ဆီမှာ အပ်ပေးမယ်။ သူကဆေးကျောင်းသူလေး . . . ငွေလိုလို့စာပြပေးတာ . . . သူနဲ့ သုံးလလောက် သင်လိုက်ရင် မောင်ရင်ဟာ ပြင်သစ်လိုအတော်ကြီး ပြောနိုင်လာလိမ့်မယ်" ဟု ပြောပါသည်။

ကျွန်တော့်ကျောင်းမှာ နောက်အပတ်တနင်္လာနေ့မှ တက်ရမည်ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်နေမည့် မြန်မာသံရုံးရှိရာရပ်ကွက်မှ မြေအောက်ရထားစီးပြီးသွားရပါသည်။ မြေအောက်ရထားဘူတာရုံ၏ မြေပေါ်ဘူတာရုံတွင် ကျွန်တော်သွားလိုသော ဘူတာရုံရှိသည့် ခလုတ်ကိုနှိပ်လိုက်သောအခါ ယခုရပ်နေသော မည်သည့် ဘူတာရုံ၊ နောက်ဘယ်ဘူတာ-ဘူတာတို့ကို ကျော်ပြီးသော် ကျွန်တော်သွားမည့် ဘူတာရုံ သို့ရောက်မည်ဟူသော လမ်းညွှန်သည့် လျှပ်စစ်ဓာတ်လိုင်းပါသော လမ်းညွှန်မြေပုံပေါ်လာပါသည်။

ခရီးသည်တို့အတွက် အခက်အခဲမရှိ သွားစေနိုင်ပါသည်။ ဤသို့ ခရီးသွားရေးလွယ်ကူရန် စီမံထားသည့်အတွက် အဖော်မပါဘဲ ကျောင်းသွားကျောင်းပြန် ဖြစ်သွားပါတော့သည်။

ကျွန်တော် ကိုသန်းအောင်အိမ်တွင် နေပါသည်။ ဒေါက်တာဂွမ်လျောင်မှာ စနေနေ့တိုင်း မြန်မာသံရုံးသို့ လာတတ်သဖြင့် ကျွန်တော်သူနှင့် အဆက်မပြတ် ဆုံတွေ့နေခဲ့ပါသည်။ တွေ့တိုင်းကျွန်တော့် အခြေအနေကို မေးတတ်ပါသည်။

သီတင်းနှစ်ပတ်ခန့်အကြာတွင် ဒေါက်တာဂွမ်လျောင်က ကျွန်တော်ကျောင်းဆင်းချိန်တွင် လာစောင့်ခေါ်ပြီး Hotal Deville ခေါ် ပြင်သစ်မြို့တော်ဝန်ရုံးအနီး၌ နေထိုင်သော ဆေးကျောင်းသူအမျိုးသမီးတစ်ဦးထံသို့ ခေါ်သွားပါသည်။ ထိုအမျိုးသမီး၏ နာမည်မှာ ဖလော်ရင် (Floraine) ဟု ခေါ်ပါသည်။ ပြင်သစ်လို Mademoiselle မာ့ဒ်မွာဇယ် ဖလော်ရင် ဟုခေါ်ပါသည်။ မာ့ဒ်မွာဇယ်ဟူသည်မှာ အပျို အမျိုးသမီး အင်္ဂလိပ်လို Miss ဟု သုံးသော အသုံးမျိုးဖြစ်သည်။ ဘယ်လ်ဂျီယံလူမျိုး ဖြစ်ပါသည်။

သူသည် ရည်မွန်သော ဖော်ရွေသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဖြစ်ပါသည်။ ဒေါက်တာဂွမ်လျောင်က ကျွန်တော့်အကြောင်းကို ပြောပြရာတွင် ကျောင်းလခမှာ အင်္ဂလိပ်ငွေ သုံးပေါင်သာ တောင်းပါသည်။ တစ်ပတ်တွင် နှစ်ကြိမ်၊ သောကြာညနေနှင့် စနေနေ့နံနက်ပိုင်းတွင်

ပြမည်ဟုပြောပါသည်။ ဒေါက်တာဂွမ်လျောင်က တစ်ပေါင်ပို ပေးလိုက်ပါဟု ပြောသောကြောင့် လေးပေါင်ပေးလိုက်ပါသည်။

ဖလော်ရင်မှာ သူ့အစ်မနှင့်နေပါသည်။ နောင်တွင် ကျွန်တော် ငှားနေသော ဟိုတယ်တွင် စာလာပြပေးပါသည်။

ကျွန်တော်၏ စာသင်ချိန်မှာ တနင်္လာနှင့်သောကြာနေ့တို့၏ နံနက်ပိုင်းများတွင် ပြင်သစ်မဟာမိတ် ကျောင်းတွင် စာသင်ရပြီး သောကြာနေ့ ညနေ၊ စနေနေ့နံနက်တွင်ဖလော်ရင်နှင့်စာသင်ရ၏။ ဤအတိုင်းသီတင်း လေး-ငါး ပတ်ခန့်ပြီးသော် ဖလော်ရင်က -

"ရှင့်ကို ကျွန်မမိတ်ဆွေတွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ် . . . အဲဒီမှာ ကျွန်မလာရတာလဲနီးတယ်" ဟု ပြောပြီး ဝတ်ရုံဖြူလမ်းရှိ မိသားစု ဟိုတယ်တစ်ခုတွင် အခန်းငှားပေးပါသည်။ အခန်းခမှာ တစ်လသုံးပေါင် ပေးရ၏။ ဟိုတယ်ပိုင်ရှင်မှာ Monsiern Revel မိသားစုပိုင်သော ဟိုတယ်ဖြစ်၏။ ဝတ်ရုံဖြူလမ်းကို ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့် Rue du Blanc Manteau ဟု ခေါ်ပါသည်။ ရဘဲလ်၏ တစ်အိမ်ကြားတွင် Monsieur Legal မစ်ဆယာလဂါး၏ အိမ်ဖြစ်ပါသည်။ သူတို့မိသားစုနှင့် ကျွန်တော့်ကို မိတ်ဆက်ပေးပါသည်။ တစ်ပတ်လောက် သူလာပြီးနောက် တစ်လကျော်ကျော်မျှ ဒေါက်တာဂွမ်လျောင်ရော ဖလော်ရင်ပါ ကျွန်တော့်ဆီ မလာတော့ပါ။

ကျွန်တော့်အား ရဘဲလ်မိသားစု၊ လဂါးမိသားစုတို့က ခင်ခင်မင်မင် ဆက်ဆံပေါင်းသင်းကြသော်လည်း ကျွန်တော့်မှာ ဖလော်ရင်ကို စိတ်တိုနေမိပါသည်။

အင်္ဂလိပ်စကား လုံးဝမတတ်သည့်အိမ်တွင် ပြင်သစ်လိုသာ ပြောရရာ နားမလည်တာတွေများ နေပါသည်။ များသောကြောင့် ကြိုးစားလေ့ကျင့်သဖြင့် ကျွန်တော် ဟိုနားဒီနားသွားလာဖြစ်ပြီး၊ ဈေးဝယ်နိုင်သွားပါတော့သည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပြင်သစ်စကားသံ လေယူလေသိမ်းကိုလည်းကောင်း၊ ပြင်သစ်စာမှ ဝါကျများကို လည်းကောင်း နားလည်လာပါတော့သည်။

တစ်လခွဲမျှကြာသော် ဒေါက်တာဝွမ်လျောင်နှင့် ဖလော်ရင်တို့သည် ကျွန်တော့်ထံ ပြုံးစိစိမျက်နှာပေးနှင့် ရောက်လာပါသည်။

"ဒီလိုပြင်သစ်တွေကြားထဲမှာနေမှ ရှင်ပြင်သစ်စာ မြန်မြန်တတ်လာမှာမို့ တမင်မလာတာ" ဟု ဖလော်ရင်က ပြောပါသည်။ ဒေါက်တာဝွမ်လျောင်ကပါ သဘောတူပစ်ထားခြင်းဖြစ်ကြောင်းလည်း သိရပါတော့သည်။

"ဒီလိုပစ်ထားလို့ ရှင်ပြင်သစ်လိုတတ်တာ . . နိုမို့ရှင်က ပြင်သစ်လိုမတတ်ဘဲ ကျွန်မသာ အင်္ဂလိပ်စာ တိုးသွားမှာ" ဟု ဆက်ပြောပါသည်။ ဒေါက်တာဝွမ်လျောင်က -

"မောင်ရင် ဒီမှာဆက်နေနိုင်အောင် မောင်ရင်နေတဲ့ ကျောင်းအုပ်ကြီးရဲ့ ထောက်ခံချက် . . မြန်မာသံရုံးရဲ့ထောက်ခံချက်။ နိုင်ငံခြားရေးရုံးရဲ့ ထောက်ခံချက်တွေတောင်းပေး . . မောင်ရင့် Passport ပေး အားလုံးကို ငါပဲလုပ်ပေးမယ် . . . မောင်ရင်လိုက်ဖို့မလိုဘူး" ဟူ၍ ပြောပါသည်။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် ပြင်သစ်နိုင်ငံတွင် နောက်ထပ် တစ်နှစ်တိတိ နေခွင့်ရသွားပါသည်။

ဤသို့ နေရခြင်းအကြောင်းကြောင့် ကျွန်တော်သည် ပြင်သစ်ပြည်၏စေတနာ့ဝန်ထမ်းခရီးသွား လမ်းညွှန်ဂိုက်ရာထူးကို ရရှိလိုက်ပါတော့သည်။

မြန်မာနိုင်ငံမှရောက်လာကြသည့် အစိုးရအဖွဲ့ဝင်ဝန်ကြီးများမှအစ အတွင်းဝန်စာရေးဆရာ၊ သတင်းစာဆရာ၊ ကုန်သည်ပွဲစားမှစပြီး ပါရီသို့ရောက်လာသော မြန်မာပြည်မှလူတွေကို နေရာအတော်များများသို့ လိုက်ပို့ရပါသည်။ ဈေးဝယ်ရာ၊ လေ့လာရာနေရာများ၊ ရှေးဟောင်းနန်းတော်များ၊ ပြဇာတ်ရုံများ စသဖြင့် ဖြစ်ပါသည်။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် သီတင်းတစ်ပတ်ခန့်နေရသူတွေအတွက် ခရီးသွားလမ်းညွှန်အဖွဲ့တို့နှင့် ထည့်လိုက်ရတာမျိုးတွေ ရှိတတ်ပါသည်။ ကျွန်တော် လိုက်မပို့ရသော သူတို့မှာ ဗမာ့ခေတ်ဦးအုန်းခင်၊ ဒေါ်ဒဂုန်ခင်ခင်လေးနှင့် ရုပ်ရှင်မင်းသမီးမေရီမြင့်တို့ကိုသာ လိုက်မပို့ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ သူတို့ကို သံရုံးဝန်ထမ်းများက လိုက်ပို့ကြပါသည်။ ကျွန်တော်ဂိုက်လုပ်ရသူထဲတွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းလည်းပါပါသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်း ပါရီသို့ရောက်သည့်အခိုက် ကျွန်တော်ကျောင်းမတက်ဘဲ၊ သူခိုင်းသည့်အလုပ်လုပ်ပေး၊ ပို့ခိုင်းသည့် နေရာပို့ပေးနေရပါသည်။ ကျွန်တော့်အတွက် ကောင်းသည်မှာ ကျွန်တော် ထမင်းဝယ်မစားရတော့ပါ။ စားသမျှ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကသာ အကုန်ခံပါသည်။ ကျွန်တော့် ထောက်ပံ့ကြေးငွေ မကုန်တော့ပါ။ ပြန်ခါနီးတွင် ကျွန်တော့်ကို ပေါင် ၅၀ ပင်ပေးသွားပါသေးသည်။

ဤသို့ ပါရီလမ်းညွှန်လုပ်ရင်း၊ ကျောင်းတက်ရင်း၊ လေ့လာရင်းဖြင့်ပင် ကျွန်တော်သည် ပြင်သစ်စာပေကို အတော်အကျွမ်းဝင်မိလာ၏။ ပြင်သစ်စာပေလောကမှ သတင်းစာဆရာတို့နှင့်လည်း ရင်းနှီးခဲ့ရပါသည်။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် ပြင်သစ်ပြည်တွင် နေသားတကျရှိလာခဲ့ပါသည်။

တနင်္ဂနွေနှစ်ပတ်လျှင် တစ်ကြိမ်မျှ ဒေါက်တာဝွမ်လျောင် (နောင်အခါတွင် မြန်မာနိုင်ငံ၌ ဒေါက်တာ မောင်ဖြူးဖြစ်လာသူ) နှင့်အတူ မြန်မာသံရုံးသို့ သွားလည်ကြပြီး မြန်မာနိုင်ငံမှသတင်းစာများကို ဖတ်လေ့ရှိပါသည်။ ထိုအချိန်တွင် မြန်မာသံရုံး၌ သံအမတ်ကြီးတာဝန်ယူနေသူမှာ ဦးဇော်ဝင်းဖြစ်ပြီး ဇနီးမှာ ဒေါ်ဝင်နီဖြစ်ပါသည်။

သမီးအကြီးမှာ မမ၊ ဒုတိယသားအကြီးမှာ ကိုကို၊ သားအငယ်မှာ ဘိုဘို၊ သမီးအငယ်မှာ နီနီဖြစ်ပါသည်။ ထို့ပြင် ကျိုင်းတုံစော်ဘွား၏ တူမဖြစ်သူ လီလီယန် (ရှမ်းနာမည်ကိုမေ့နေပါသည်) နောင်တွင် သံအမတ်ဖြစ်သူ စောဘွန်ဝှက်တို့ အတူနေကြပါသည်။ လီလီယန်အပါအဝင် ဦးဇော်ဝင်းတို့ မိသားစုနှင့် ကျွန်တော်အတူတူရင်းနှီးစွာ နေထိုင်ဆက်ဆံခဲ့ကြပါသည်။

မိသားစုများကလည်း ရိုးသားဖြူစင်ကြပြီး ခင်မင်စွာ ဆက်ဆံတတ်သူများဖြစ်ကြ၏။

ကျွန်တော်နှင့်ခင်မင်သော ဒုတိယမိသားစုမှာ ဒုတိယအတွင်းဝန် ဦးစိုးတင့်၊ ဒေါ်ခင်ကြည်မိသားစုဖြစ်၏။ သမီးတစ်ဦးရှိရာ တူးတူးဟု ခေါ်ကြ၏။ သဘောကောင်းလှသော မိသားစုဖြစ်ပါသည်။

ရုံးအဖွဲ့မှူးဖြစ်သည့် ကိုသန်းအောင်မှာ ကျွန်တော် ပြင်သစ်တွင် နေစဉ်မှာပင် မြန်မာပြည်သို့ ပြန်သွား၏။ သူနေရာသို့ ရောက်ရှိသော ကရင်အမျိုးသား ဦးစောဖရူးတို့ မိသားစုနှင့်လည်း ကျွန်တော်အထူးပင် ခင်မင်ခဲ့ပါသည်။ ထိုမှတစ်ပါးပြင်သစ်နိုင်ငံရှိ မြန်မာသံရုံးတွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေကြသော ပြင်သစ်နိုင်ငံသား ယာဉ်မောင်း၊ စာရေး (အင်္ဂလိပ်လူမျိုး) စသူတို့နှင့်လည်း ခင်မင်ရပါသည်။

သံအမတ်ကြီး ဦးဇော်ဝင်းရှိစဉ်မှာပင် မြန်မာသံရုံးသည် ဗစ်တာဟူးဂိုလမ်းမှ Rue Ampere (ရူးအောန်းပဲ) လမ်းသို့ ပြောင်းရွှေ့ပြီးဖြစ်ပါသည်။

အတွေ့အကြုံများသော ဒေါက်တာဂွမ်လျှောင်နှင့်အတူ

၁၉၅၂ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လတွင် နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက်ကာလ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်က နွေရာသီသင်တန်းများကို တက်လျက်ရှိပါသည်။ အကြောင်းမှာ ကျောင်းပိတ်ရက်ကာလအတွင်း ပြင်သစ်စာနှင့် ကင်းကွာမနေရရန် နွေရာသီအထူးသင်တန်းများသို့ တက်နေရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

၁၉၅၁ ခုနှစ်ကပင် မြန်မာနိုင်ငံမှ ထွက်လာခဲ့သော ကျွန်တော်သည် အင်္ဂလန်၊ ဆွစ်ဇာလန်၊ ဘာလင် (အရှေ့ဂျာမနီ) စသော နိုင်ငံတို့သို့ သွားပြီး ပြင်သစ်တွင် ကျောင်းတက်၊ ကျူရှင်တက်နှင့် ကျွန်တော်၏ လက်တွင်ရှိထားသော ပေါင်ငွေကလေးမှာ နည်း-နည်းလာတော့သည်။ ထိုအကြောင်းကို ဒေါက်တာဂွမ်လျှောင်အား ပြောပြမိပါသည်။

ပြင်သစ်စာနှင့်စကားကို အသင့်အတင့်ပြောနိုင်ရေးနိုင်သော ကျွန်တော်သည် ပြင်သစ်ပြည်မှ အောင်လက်မှတ်တစ်ခုခုရသော အဆင့်အထိ စာဆက်သင်ချင်နေပါသည်။ ဒေါက်တာဂွမ်လျှောင်က -

"မပူပါနဲ့ဗျာ. . . မောင်ရင်စာဆက်သင်ရမှာပါ. . . " ဟုပြောပြီး ကျွန်တော့်အား ပြင်သစ်နိုင်ငံ၊ နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီးဌာန၊ နိုင်ငံရပ်ခြားဆက်ဆံရေးဌာနမှ အရာရှိတစ်ဦးဖြစ်သူ Mosieur Jovan Grandi မစ္စတာဂျော်ဗန်ဂရန်ဒီနှင့် တွေ့ဆုံမိတ်ဆက်ပေးပါသည်။ သူသည် အရှေ့နိုင်ငံများကို စိတ်ဝင်စားသူ သဘောကောင်းသူ တစ်ဦးဖြစ်သည်။ ဒေါက်တာဂွမ်လျှောင်က ကျွန်တော်သည် ကိုယ့်စရိတ်နှင့်ကိုယ် ပြင်သစ်စာသင်နေသူဖြစ်ကြောင်းပြော၍ မစ္စတာဂရန်ဒီက စိတ်ဝင်စားသွားပြီး ကျွန်တော့်အား ပညာသင်အထောက်ပံ့ခံ ကျောင်းသားအဖြစ်အတွက် Bourser (ဘူစိယေ) ရရှိရန် ကူညီမည်ဟုပြောပါသည်။ ကျွန်တော့်အနေနှင့်မူ မစ္စတာဂရန်ဒီကို သိရန်မလွယ်ပါ။ ထောက်ပံ့ကြေးရရန်လည်း ပို၍မလွယ်ပါ။ ယခုမူ ကျွန်တော်သည် ပြင်သစ်နိုင်ငံအစိုးရ၏ နိုင်ငံခြားကျောင်းသားများကို ထောက်ပံ့သည့် အထောက်အပံ့ခံ ကျောင်းသားအဖြစ် ဒေါက်တာဂွမ်လျှောင်ကြောင့် ရရှိသွားပါတော့သည်။

ထိုငွေကို ကျောင်းပြန်ဖွင့်သော ၁၉၅၂ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ တစ်ရက်နေ့မှ စတင်ခံစားခွင့်ရလိုက်ပါသည်။

ထိုသို့လွယ်ကူစွာ အထောက်အပံ့ရရှိရခြင်းအကြောင်း တစ်ချက်ရှိပါသည်။ ထိုအချိန်က ပြင်သစ်အစိုးရသည် ပြင်သစ်စာပြန့်ပွားရေးကို အားပေးနေသော အချိန်ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် နိုင်ငံရပ်ခြားမှ ပြင်သစ်စာသင်ယူသူတို့အား ထောက်ပံ့ကြေးပေးလေ့ရှိပေရာ ကျွန်တော်သည် ထိုအချက်ကြောင့်တစ်ကြောင်း ထောက်ပံ့ကြေးကို လွယ်ကူစွာရရှိခြင်း ဖြစ်ပါတော့သည်။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် ပြင်သစ်နိုင်ငံ၌ နေထိုင်နိုင်သော အခွင့်အလမ်းကို ရရှိခဲ့ပါတော့သည်။

ကျွန်တော်သည် မာ့ဒ်မွာဇွယ်ဖလော်ရင်နှင့်လည်း ဆက်လက်ဆက်သွယ်မြဲ ဆက်သွယ်လျက်ရှိပါသည်။ ကျူရှင်လခရယ်လို့မဟုတ်ဘဲ မိသားစုလိုသဘောထားပြီး ပြင်သစ်ဝတ္ထုများဖတ်နိုင်ရန်၊ ပြင်သစ်သတင်းစာများဖတ်နိုင်ရန် သင်ပေးခဲ့ပါသည်။

၁၉၅၂ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ၏ တစ်နံနက်ခင်းဖြစ်ပါသည်။ တနင်္ဂနွေနေ့ ဖြစ်ပါသည်။ ဖုန်းသံကြားသောကြောင့် ကိုင်လိုက်သောအခါ အင်္ဂလိပ်လိုပြောသော အမျိုးသားတစ်ယောက်ဖြစ်နေပါသည်။ သူက ကျွန်တော့်အား မိတ်ဆွေဖြစ်ချင်ကြောင်း၊ အားလပ်ရက်တစ်ရက်တွင် လာတွေ့လိုကြောင်း ပြောပါသည်။ ကျွန်တော်က ယခုပင် ကျွန်တော်အားပါသည်ဟုပြော၍ မကြာမီပင် သူရောက်လာပါသည်။

သူသည် လူချောတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ ဟိုတယ်၏ ဧည့်ခန်းတွင် သူ့အားဧည့်ခံပါသည်။ ကျွန်တော်က သူ့အားကော်ဖီတိုက်ရာတွင် အကြွေးစာရင်းဖွင့်ပြီးတိုက်သည့် အဆင့်ရောက်အောင် ဟိုတယ်ပိုင်ရှင်တို့နှင့် ရင်းနှီးနေပါပြီ။ သူသည် ရုရှားဘာသာစကားကို ကောင်းစွာတတ်သူဖြစ်၏။ အရှေ့ဖျားဘာသာစကားများကို လေ့လာနေသူဖြစ်၏။ မြန်မာစာသင်လို၍ ကျွန်တော့်ကို မိတ်ဆက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

သူ့အမည်ကား Monsieur Jean Perrin (မွန်စီယာဂျွန်ပဲရန်) ဖြစ်ပါသည်။

သူနှင့်ကျွန်တော်မှာ ရှေးရေစက်ရှိဟန်တူပါသည်။ ကျွန်တော်နှင့် စတွေ့သည့်နေ့မှစပြီး ခင်မင်သွားတော့၏။

သူက ကျွန်တော့်အား မြန်မာနိုင်ငံအကြောင်း အရှေ့ဖျားနိုင်ငံများအကြောင်းကိုသိချင်သဖြင့် ကျွန်တော်နှင့် မိတ်ဆွေဖွဲ့ရကြောင်း ပြောပါသည်။

ကျွန်တော်ကလည်း ရုရှားပြည်သွားချင်သူဖြစ်ကြောင်း၊ သို့သော် သွားခွင့်မကြုံခဲ့သဖြင့် ပါရီတွင် သောင်တင်နေရကြောင်း၊ ရုရှားအကြောင်းကို သိချင်ကြောင်း သူ့ကိုပြောပါသည်။

သို့နှင့်ပင် သူ့အား ကျွန်တော်က မြန်မာစာသင်ပေးသကဲ့သို့ သူကလည်း အင်္ဂလိပ်လိုဘာသာပြန်ထားသည့် ပြင်သစ်ဝတ္ထုတို့ကို ရှာပေးပြီး၊ ယှဉ်ဖတ်ခိုင်းပြီး ပြင်သစ်စာတိုးတက်ရန် အကူအညီပေးပါသည်။ ဤသို့ဖြင့် ရင်းနှီးခဲ့ပေရာ သူ၏အိမ်သည်ပင် ကျွန်တော်၏ စားအိမ်သောက်အိမ် ဖြစ်လာပါတော့သည်။

မာ့ဒ်မွာဇွယ်ဂျာနင်းရေညေ (Janine Re Gnier)

Janine Re Gnier မှာ အသက် ၃၀ ကျော်ခန့်ဟု ခန့်မှန်းမိပါသည်။ ကျွန်တော့်ထက်တော့ သုံး-လေး နှစ်ခန့်ကြီးမည်။ ရုပ်ရည်မှာ အချောအလှကြီးမဟုတ်သော်လည်း ကြည့်ပျော်ရှုပျော်ရှိသော ရုပ်ရည်ရှိပါသည်။ သူ့အား မြန်မာသံရုံးမှ ဒုတိယအတွင်းဝန်ဦးစိုးတင့်က မိတ်ဆက်ပေး၍ သိရခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုနေ့က သံရုံးသို့သွားနေကျမဟုတ်သော သောကြာနေ့တွင် ရောက်သွားပါသည်။ သူ့အား ဦးစိုးတင့်၏ စားပွဲတွင် တွေ့ရသည်။ သူက အမျိုးသမီး သတင်းထောက်တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း သိရပါသည်။ ဦးစိုးတင့်က မိတ်ဆက်ပေးသောအခါ -

"ကျွန်မရှင့်ကို တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ်။ မြန်မာနိုင်ငံကိုလည်း စိတ်ဝင်စားပါတယ်။ ကျွန်မ သီဟိုဠ်ကျွန်းကိုလဲရောက်ဖူးပါတယ်။ ကျွန်မက ခရစ်ယာန်မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မက ဗုဒ္ဓဘာသာပါ" ဟူ၍ ပြော၏။

ကျွန်တော်အလွန်စိတ်ဝင်စားသွားပါသည်။ အံ့ဩသွားသည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာပြင်သစ်အမျိုးသမီး၊ ဗုဒ္ဓဘာသာတဲ့၊ သတင်းထောက်တဲ့၊ ထိုစကားလုံးတို့ကြောင့် သူ့ကို ကျွန်တော်စိတ်ဝင်စားသွားပါသည်။ သူဖိတ်ခေါ်သဖြင့် သူ့အိမ်သို့ရောက်ခဲ့ပါသည်။

နှစ်ဦးသားမြန်မာနိုင်ငံအကြောင်း၊ ဗုဒ္ဓဘာသာအကြောင်းတို့ ပြောကြရင်း ကျွန်တော်ရုရှားပြည် မရောက်ခဲ့သည့်အတွက် ဘဝင်မကျတာနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဂျာနင်ရေညေက -

"ရှင်ရုရှားကို မရောက်တာဝမ်းသာလိုက်ပါ။ သူတို့ဝါဒဖြန့်တဲ့ ကွန်ရက်ထဲရောက်သွားရင် ပြန်ထွက်ဖို့ ခက်သွားနိုင်တယ်။ သူတို့လျှို့ဝှက်ရဲအဖွဲ့က အားကောင်းတယ်။ သူတို့က သူတို့ဆီရောက်သွားတဲ့ သူဆိုရင်ပြန်ထွက်ခွင့်မရအောင် အကွက်ဆင်တတ်တယ်။ ဒါကြောင့် မရောက်တာကံကောင်းပါပေတယ်" ဟု ပြောပါသည်။

ကျွန်တော်၏စိတ်တွင် ရုတ်တရက်အံ့သြသွားသည်။ ကျွန်တော့်အထင်တွင် ရုရှားတို့သည် ဟစ်တလာနာဇီလောက်မဆိုးဟု ထင်မိခဲ့၏။ ကျွန်တော်တို့ ကွန်မြူနစ်များသည် ရုရှားနှင့်ပတ်သက်လျှင် အလွန် "အ" လေ့ရှိကြ၏။

ကျွန်တော်တို့ ကွန်မြူနစ်များသည်ရုရှား၏ အတွင်းသရုပ်ကိုမသိဘဲ ရုရှားပြည်ထဲသို့လည်း မရောက်ဘူးပဲ၊ ရုရှားတစ်ယောက်ကိုမှလည်း မသိပါဘဲ ရုရှားနှင့်ပတ်သက်လျှင် တစ်ဖက်သက်ယုံကြည်တတ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် ရုရှားနှင့်ပတ်သက်လျှင် လူအ သက်သက်တွေ ဖြစ်ရတော့သည်။

တစ်နေ့တွင် မာ့ဒ်မွာဇွယ်-ရေညော ကျွန်တော့်အား သူ့အိမ်သို့ခေါ်သဖြင့် သူ၏အိမ်သို့သွားခဲ့ပါသည်။ သူနေသော ရပ်ကွက်အမည်ကို မမှတ်မိတော့ပါ။ ရေညောက မစ္စ-လောင်စ်ဘာရီ Miss Louns Burry ဟုခေါ်သော ပါရီမြို့လည်ရှိ အင်္ဂလိပ်အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်အိမ်သို့ ခေါ်သွားပါသည်။

ထိုအိမ်တွင် ပြင်သစ်အမျိုးသား၊ အမျိုးသမီးတို့ကို တွေ့ရ၏။ သူတို့ကို မစ္စလောင်စ်ဘာရီက ကမ္မဋ္ဌာန်းပြနေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ မစ္စလောင်စ်ဘာရီသည် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် အမျိုးသမီးဖြစ်ပြီး သူက ပြင်သစ်သို့လာပြီး ဗုဒ္ဓသာသနာ ပြန့်ပွားအောင် ဆောင်ရွက်နေကြောင်း သိရပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ရောက်သွားသောအခါ သူ၏ တရားကျင့်သူတို့အား -

"နမောတဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ" ဟူ၍ သုံးကြိမ်ဆိုခိုင်းတာကို တွေ့ရ၏။ ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့် စိတ်ကိုတည်ငြိမ်ဖို့ လိုကြောင်း၊ စိတ်တည်ငြိမ်ရန် ဝင်လေထွက်လေကို မှတ်ရန်ပြောပါသည်။ ဤသို့နှာသီးဖျားမှ ဝင်လာသောလေ၊ ထွက်လာသောလေကို မှတ်မှ စိတ်ငြိမ်မည်။ စိတ်ငြိမ်မှ တရားဟောမည်။ အိမ်မှာလည်းလုပ်နိုင်ကြောင်း ပြောပါသည်။ ၁၅ မိနစ်ခန့် ဝင်လေထွက်လေမှတ်ပြီး နားခိုင်းတာကို တွေ့ရ၏။

မစ္စလောင်စ်ဘာရီ၏ အသံမှာ သြဇာရှိ၏။ သူ၏တပည့်တို့ကို ကောင်းစွာ ထိန်းနိုင်၏။ တပည့်တို့ကလည်း သူ့ကိုလေးစားပုံရပါသည်။

တရားမှတ်တာနားခိုက်တွင် ရေညောက ကျွန်တော်နှင့် မစ္စလောင်စ်ဘာရီကို မိတ်ဆက်ပေး၏။ အင်္ဂလိပ်လိုဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း အင်္ဂလိပ်လိုပြောသဖြင့် အဆင်ပြေသွားပါသည်။

မစ္စလောင်စ်ဘာရီက -

"ကျွန်မဒီမှာလုပ်တာဟာ ကျွန်မတို့ဗုဒ္ဓဘာသာကပြောတဲ့ ပဋိပတ္တိအလုပ် . . . လက်တွေ့တရားကျင့်တဲ့ အလုပ်ပဲဖြစ်ပါတယ်။ လန်ဒန်က သင်ပေးတဲ့အတိုင်းသင်ပေးတာပါ။ ဒီကလူတွေ လေ့ကျင့်ကြပါတယ်။ ကျွန်မက စာစကားထက် လက်တွေ့ကျင့်တာကိုကြိုက်သလို ဒီကလူတွေကိုလည်း လက်တွေ့ကျင့်ခိုင်းတာပါ။ သူတို့လည်း ကြိုက်ကြပါတယ်" ဟု ပြောပါသည်။

"စိတ်အေးငြိမ်းချမ်းသာမှုရတာကိုသူတို့ကြိုက်ကြပါတယ်။ ဒီလိုလေ့ကျင့်ပြီးတော့မှ ဗုဒ္ဓတရားတွေကို ဆက်ဟောမှာဖြစ်ပါတယ်" ဟူ၍လည်း ဆက်ပြောပါသည်။

ကျွန်တော်သည် သူ့စကားကို ကြားရသောအခါ နှစ်ထောင်းအားရဖြစ်မိပါသည်။

ဆယ်မိနစ်ခန့်ကြာသော် သူတို့ ဝင်လေထွက်လေမှတ်ခြင်းကို တစ်ဖန် ပြန်စကြ၏။ ကျွန်တော်နှင့်ရေညောတို့သည် အလိုက်သိစွာပင် မစ္စလောင်စ်ဘာရီကို နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ခဲ့ကြပါသည်။

ပြင်သစ်ပြည်မှာနေစဉ်ခါ

ဤနည်းအားဖြင့်ပင် ကျွန်တော်သည် ပြင်သစ်ပြည်တွင် နေသားကျလာပါသည်။ ကျွန်တော်နှင့်ရင်းနှီးနေပြီဖြစ်သော မာ့ဒ်မွာဇွယ်ဖလော်ရင်၊ မွန်စီယာဂျွန်ပယ်ရန်၊ ရေညောစသူတို့နှင့် အတွေ့မပျက်၊ သံရုံးသို့လည်း စနေနေ့တိုင်း မြန်မာသတင်းစာများဖတ်ရန် အသွားမပျက်ခဲ့ပါ။

ထို့ပြင် ကျွန်တော်အားလပ်ချိန်များတွင် ပြတိုက်များသို့ သွားကြည့်ခြင်း၊ ပြဇာတ်ကြည့်ခြင်း၊ ရုပ်ရှင်ကြည့်ခြင်းတို့လည်း တစ်ဦးတည်းကြည့်တတ်၊ လေ့လာတတ်လာပါသည်။ ထို့မှတစ်ပါး ပြင်သစ်တီးဝိုင်းများကိုလည်း နားထောင်တတ်လာပါသည်။ အဆိုမပါ အတီးသက်သက်ဖြင့် တီးမှုတ်ဖျော်ဖြေသော တီးဝိုင်းများဖြစ်ကြ၏။

အထူးသဖြင့် အော်ပရာ ခေါ် (Opera) ပြင်သစ်ဂန္တဝင်တီလုံးများ၊ ဂီတများကို နားထောင်တတ်လာပါသည်။ မာ့ဒ်မွာဇွယ်-ရေညေ၏ အကူအညီဖြင့် စာပေပညာရှင်များ၊ စာရေးဆရာများ၏ ဟောပြောပွဲများသို့လည်းတက်ရောက်နားထောင်ခဲ့ရပါသည်။ အထူးသဖြင့် နာမည်ကျော် ပြင်သစ်ကွန်မြူနစ်ကဗျာဆရာ Louis Aragon (လူဝီအာရာဂွန်) ၏ ဟောပြောပွဲ၊ ပြင်သစ်ဒဿနဆရာကြီး Jeam, Paul Sartre (ဂျွန်ပေါလ်ဆတ်) ၏ existentialism အိတ်က်ဇစ်တင်ရှယ်လစ်ဇင် ခေါ် နာမည်ကျော် အတွေးအခေါ်ဝါဒကို နားထောင်ခဲ့ရပါသည်။ ယင်းအတွေးအခေါ်ဝါဒကို "ဖြစ်တည်မှုအဓိကဝါဒ"ဟု ဆိုလေ့ရှိကြပါသည်။

အမှန်အတိုင်းပြောရလျှင် ဖြစ်တည်မှုဝါဒသာမက လက်ငင်းလက်တွေ့ တွေ့ကြုံခံစားထိခိုက်မှုဖြစ်စေသော အကြောင်းတရားက ပြဋ္ဌာန်းပေးသည်ဟူသော ဝါဒအဆိုလည်းဖြစ်ပါသည်။

ပြင်သစ်တွင်နေ၍ ပြင်သစ်စာပေကို သင်ယူရင်းရသည့်အချိန်တို့တွင် ပြင်သစ်၏ လူနေမှုဘဝများ၊ ယဉ်ကျေးမှုများ၊ သမိုင်းဖြစ်ရပ်များကို လေ့လာခဲ့သလိုပင် ပြင်သစ်ပြည်၏ နိုင်ငံရေးရပ်ဝန်းကိုလည်း မမေ့မလျော့ လေ့လာမိပါသည်။

ဆရာကြီး ဒေါက်တာဂွမ်လျောင်၊ သံအမတ်ကြီးဦးမြစိန်တို့က ဥရောပနိုင်ငံများ၏ နိုင်ငံရေးကိုလေ့လာလိုလျှင် ပါရီသည် အကောင်းဆုံးဖြစ်သည်။ ဥရောပနိုင်ငံများ၏ နိုင်ငံရေးအကြောင်း လေ့လာရန်လွယ်သည်ဟူ၍ ပြောခဲ့ကြ၏။

ဤသို့လေ့လာသိရှိနိုင်ရန် ရေညေကဲ့သို့ပင် သူတစ်ဦးရှိသည်။ ထိုသူမှာ မတ်ဆီယာ-လာပွန့်စ် (M. La Ponce) ဆိုသူဖြစ်သည်။

သူကား ပြင်သစ်စာပြဆရာတစ်ဦးဖြစ်ပြီး ကျွန်တော်သင်ယူနေသော ပြင်သစ်မဟာမိတ်ကျောင်းမှ ဆရာတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ပြင်သစ်နိုင်ငံရေးတက္ကသိုလ်ကျောင်းမှ ဆရာဖြစ်သင်ဘွဲ့ကို ရရှိထားသူလည်းဖြစ်သည်။ သူသည် နိုင်ငံရေးပါတီအသီးသီးနှင့်ဆက်ဆံမှုရှိသော်လည်း မည်သည့်ပါတီမှာမှ ပါဝင်ခြင်းမရှိဘဲ ဓမ္မဓိဋ္ဌာန်ကျကျ ဝေဖန်သုံးသပ်နေလေ့ရှိသူဖြစ်သည်။ သူက ကျွန်တော့်အား ရင်းရင်းနှီးနှီး ပြောဆိုလေ့ရှိပါသည်။ သူ့ကြောင့်ပင် ပြင်သစ်ပြည်၏ နိုင်ငံရေးအခြေအနေကို အထိုက်အလျောက်သိရှိနားလည်ခွင့်ရခဲ့ပါသည်။ သူ့ကြောင့်ပင် ပြင်သစ်နိုင်ငံရေးနှင့် ကမ္ဘာ့နိုင်ငံရေးအကြောင်းအရာများကို ဓမ္မဓိဋ္ဌာန် ကျကျရေးသားဖော်ပြလေ့ရှိသော Le Monde (လမွန်း) ဤကမ္ဘာအမည်ရှိ သိက္ခာရှိသော သတင်းစာကြီး တစ်စောင်ကို စွဲစွဲမြဲမြဲဖတ်ဖြစ်ခဲ့သည်။

ဤနေရာတွင် ကြားဖြတ်ရေးရမည်ဆိုလျှင် ပြင်သစ်သတင်းစာနှစ်စောင်ကို ဖတ်ရ၏။ တစ်စောင်မှာ ဤကမ္ဘာမှ သတင်းစာဖြစ်၍ ဖလော်ရင်က ခိုင်းသဖြင့်ဖတ်ရ၏။ စာတွေကိုပြပေး၏။ ရေးသားသုံးနှုန်းပုံတွေကို သိရ၏။

နောက်သတင်းစာတစ်စောင်၏ အမည်မှာ L' Humaninte လျူမာနီတေး သတင်းစာဖြစ်၏။ **လူ့ဘောင် လောက** ဟူ၍ မြန်မာလိုရေးရပါလိမ့်မည်။ ဤသို့မဟုတ်ပါက လူ့အဖွဲ့အစည်းဟုရေးရမည်ထင်ပါသည်။

ထိုသတင်းစာသည် ပြင်သစ်နိုင်ငံတွင် အတော်ကြီးပင် ဩဇာလွှမ်းမိုးနေနိုင်သော ကွန်မြူနစ်ပါတီ၏ သတင်းစာဖြစ်ပါသည်။

ထိုသတင်းစာ၏ ထူးခြားချက်မှာ ပြင်သစ်စာရေးသားဖွဲ့စည်းပုံကို လူအများနားလည်အောင် ရေးသားတင်ပြနိုင်စွမ်းရှိခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ထိုသတင်းစာကိုဖတ်ရင်းနှင့်ပင် ပြင်သစ်စာကို ကောင်းစွာနားလည်လာခဲ့ပါသည်။

ဖလော်ရင်ဖတ်ခိုင်းသည့် အခြားသတင်းစာမှာ France Soir ပြင်သစ်ညနေခင်း သတင်းစာဖြစ်သည်။ ထိုသတင်းစာ၏ထူးခြားချက်မှာ

တစ်နေ့ကိုရှစ်ကြိမ်ထုတ်ဝေ၏။ နှစ်နာရီတွင် တစ်စောင်ထွက်ပြီး သတင်းအစုံဆုံးသတင်းစာဖြစ်ပါသည်။ ကဗျာ၊ စာညွှန့်၊ ဝတ္ထုတို၊ ဆောင်းပါးနှင့် သတင်းတွေပါ၏။ တစ်ရက်တည်း ရှစ်ကြိမ်ထွက်သော်လည်း သတင်းလည်းမထပ်၊ ဝတ္ထု၊ ကဗျာ၊ စာညွှန့်၊ ဆောင်းပါးတို့လည်း မထပ်သော သတင်းစာဖြစ်ပါသည်။

ပြင်သစ်တွင်နေခိုက် သူတို့၏ ဆက်ဆံရေးကိုလေ့လာမိသည်။ ပြင်သစ်တို့သည် ခင်မင်ရင်းနှီးလွယ်သူများဖြစ်၏။ နိုင်ငံခြားသားများကိုလည်း ခွဲခြားခွဲခြား မလုပ်တတ်။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးတွေ့လျှင် မြန်မာများကဲ့သို့ စကားကိုအော်ပြောတတ်သည်။ တစ်အိမ်နှင့်တစ်အိမ် လှမ်းပြီး စကားပြောတတ်သည်။ ရန်ဖြစ်လျှင်လည်း အသံကျယ်ကျယ်နှင့် အော်ဟစ်ပြောဆိုကြသည်။

ကျေးလက်တောရွာများသို့သွားသောအခါ မြန်မာကျေးလက်များကဲ့သို့ပင် တစ်ရွာလုံးကို တစ်ဦးက သိနေတတ်၏။ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ရင်းနှီးပွင့်လင်းစွာဆက်ဆံ၏။ မသိ၍မေးလျှင် ဖြေတတ်၏။ သူတို့၏ လူမှုဆက်ဆံရေးကို အပိုင်းနှစ်ပိုင်းခွဲ၍ လေ့လာရမည်ဆိုလျှင် -

ပြင်သစ်နိုင်ငံတစ်ဝန်းလုံးတွင်ရှိနေကြသော တောမြို့ကလေးများနှင့် ကျေးလက်တောရွာများ အားလုံးသည် ပြင်သစ်အမျိုးသားတို့၏ ရိုးရာသဘောမပျောက်ဘဲ ဆက်ဆံပေါင်းသင်းနေထိုင်တတ်ကြ၏။

ပါရီမြို့၊ မာဆေးမြို့မှ အစ အခြားသောမြို့ကြီးမြို့ငယ်တို့တွင် စက်မှုထွန်းကား၍ ဆိပ်ကမ်းကုန်တင် ကုန်ချများ၍၊ လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေးအချက်အချာကျ၍၊ အဆိုပါအရပ်တို့သည် တိုးတက်သောအသွင်တို့ ရှိကြသော်လည်း အခြားတစ်ဖက်တွင် ပြည်သစ်အမျိုးသား စရိုက်လက္ခဏာ Nationational Character မပျက်ဘဲ လူမျိုးစုံ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးလက္ခဏာ Cosmopolitan Character လည်း ရှိနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ပြင်သစ်လူမျိုးတို့သည် မြန်မာတို့နှင့်တူသောအချက်မှာ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ခပ်ခွာခွာသဘောမျိုး ရှိတတ်သော်လည်း အမျိုးသားရေးနှင့်

ပတ်သက်လျှင် လွန်စွာနိုးကြားတက်ကြွပြီး စည်းစည်းလုံးလုံးဆောင်ရွက်သော လက္ခဏာရှိသည်ကို ကျွန်တော်တွေ့ရသည်။

ကမ္ဘာ့စစ်ပြန်စစ်မှုထမ်းဟောင်းများ ညီလာခံသို့

ခရီးသွားဝါသနာပါသော ကျွန်တော်သည် ပြင်သစ်ပြည်ပါရီမြို့တွင် အထိုက်အလျောက် နေထိုင်တတ်ခဲ့ပြီ။ လေ့လာစရာတို့ကို လေ့လာဖြစ်ခဲ့ပြီ။ ကျောင်းစာတွင်လည်း မှန်မှန်တက်ပြီး အတန်းစာမေးပွဲတွင် အဆင့်မနိမ့်လှ။ ဘဝတွင်နေပျော်နေသောအချိန်တွင် ၁၉၅၂ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလလယ်လောက်တွင် ပြင်သစ်နိုင်ငံမြန်မာသံရုံးမှ ကျွန်တော့်ထံ သတင်းတစ်ခု ရောက်လာသည်။

ထိုသတင်းကား ကျွန်တော့် ဩစတြီးရီးယားနိုင်ငံ ဗီယင်နာ Vienna မြို့တော်တွင် ကျင်းပမည့် ကမ္ဘာ့စစ်ပြန် စစ်မှုထမ်းဟောင်းအစည်းအရုံး World Veterans Organization ညီလာခံသို့တက်ရန် မြန်မာနိုင်ငံအစိုးရက အကြောင်းကြားသောကြောင့် ထိုခရီးကိုသွားရန် ကြုံပြန်တော့သည်။

မြန်မာနိုင်ငံအစိုးရက ပြင်သစ်နိုင်ငံ မြန်မာသံရုံးသို့ ကျွန်တော်၏ သွားလာရေးအတွက် စီစဉ်ပေးရန် ညွှန်ကြားလိုက်သည့်အတွက် မြန်မာသံရုံးမှ လေယာဉ်လက်မှတ်နှင့်တကွ ခရီးသွားရေးကို စီစဉ်ပေးပါတော့သည်။

အမှန်မှာ ကျွန်တော်သည် မည်သည့် စစ်မှုထမ်းဟောင်းအဖွဲ့ဝင်မျှမဟုတ်ပါ။ သို့သော် နိုင်ငံတော်က သွားဟု စေသောအခါတွင် နိုင်ငံတော်အတွက် ဗီယင်နာမြို့တော်သို့ ထွက်ခဲ့ရပြန်ပါသည်။

ကြိုဆိုသော ဩစတြီးရီးယားအမျိုးသမီးက ကျွန်တော့်အား ပြင်သစ်လို နှုတ်ဆက်ကြိုဆို၏။

ဩစတြီးရီးယားနိုင်ငံသည် ဂျာမန်ဘာသာစကားပြောသော နိုင်ငံဖြစ်၏။ မြို့နေလူတန်းစားများနှင့် ပညာတတ်များက ပြင်သစ်လို ပြောသူ

များကြ၏။ စားသောက်ဆိုင်များတွင်လည်း ပြင်သစ်လိုပြောသူများ ရှိပါသည်။

ကျွန်တော့်ကို ညီလာခံကျင်းပရန် ခန်းမကြီးနှင့် မနီးမဝေးရှိ ဟိုတယ်တစ်ခုတွင် နေရာချထားပေး၏။ ကုန်ကျစရိတ်ကိုပေးရန်မလိုပါ။ ထိုတွင် သတိထားမိသောအချက်မှာ ဩစတြီးရီးယားလူမျိုးတို့သည် ဂျာမန်တို့ကဲ့သို့မဟုတ်၊ ကိန်းခန်းမကြီး ဖော်ရွေကြ၏။ ရင်းနှီးစွာ ဆက်ဆံကြ၏။

နေရာရပြီးနောက် ညီလာခံ ကြိုဆိုနေရာချထားရေးဌာနသို့ သွားပြီး သတင်းပို့ပါသည်။ ထို့နောက် ဟိုတယ်တွင် ပြန်နား၏။

နောက်နေ့နံနက် ဆယ်နာရီတွင် ညီလာခံစပါသည်။ မနေ့က ကြိုဆိုသော အမျိုးသမီးကပင် ညီလာခံခန်းမသို့ခေါ်သွားပါသည်။ ခန်းမကြီး ထဲသို့ ဝင်လိုက်သောအခါ နိုင်ငံပေါင်းစုံမှ ကိုယ်စားလှယ်ပေါင်းစုံကို တွေ့ရ ပါသည်။ စင်မြင့်ပေါ်တွင် သဘာပတိအဖွဲ့များ ထိုင်နေကြသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ သဘာပတိများ၏ နောက်ကျောဘက်တွင် စာတမ်းကြီး တစ်ခုတွေ့ရပါသည်။ ရေးထားသည့်အင်္ဂလိပ်စာကို ပြောရလျှင် -

"စစ်တိုက်ခဲ့သော ကျွန်တော်တို့ စစ်သားတွေလောက် ငြိမ်းချမ်းရေး ကို မြတ်နိုးသောသူများမရှိနိုင်" ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။

ထူးခြားချက်မှာ ထိုညီလာခံသို့ ဆိုဗီယက်ရုရှားနှင့်အခြားသော ကွန်မြူနစ်နိုင်ငံများက ကိုယ်စားလှယ်များ မတက်ကြပါ။ ထူးခြားသော အချက်တစ်ခုမှာ စစ်ရှုံးသော ဂျာမနီနှင့်အီတလီနိုင်ငံတို့မှ စစ်မှုထမ်း ဟောင်းများ တက်ကြပါသည်။ ထိုသူတို့အား ညီလာခံကိုယ်စားလှယ် များက လှိုက်လှဲစွာ နှုတ်ဆက်စကားပြောကြပါသည်။

သဘာပတိက ယခုလို ညီလာခံကိုလာတက်သဖြင့် ဝမ်းမြောက် ကြောင်း၊ ပြောမည့်စကားများကို ပွင့်လင်းလွတ်လပ်စွာ ပြောနိုင်ကြောင်း တို့ကိုပင် ပြောပါသည်။

နိုင်ငံအရပ်ရပ်မှ စစ်မှုထမ်းဟောင်းများက ထပြီးပြောကြ၏။ ပြောသည်မှာ အစည်းအဝေးသဘောမျိုး မဟုတ်ပါ။ တစ်ဦးပြီးတစ်ဦး

တိုက်ပွဲတွင်တွေ့ခဲ့ရသည့် အတွေ့အကြုံများ၊ အချို့က ကြင်နာစွာ အကူ အညီ ပေးမှုအကြောင်း၊ အချို့က အသက်ဘေးလွတ်ရန် ပြေးလွှားခဲ့ရ ပုံတွေ၊ အချို့က ရယ်စရာအဖြစ် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် အတွေ့အကြုံတွေ ပြောကြ၏။ ခန်းမကြီးအတွင်း ရယ်သံတွေနှင့် လျှံနေပါသည်။

ကျွန်တော်ကမူ တစ်ဦးတည်းသော ကိုယ်စားလှယ်ဖြစ်၍ ဘာမှ ပြောခွင့်မရပါ။ ကျွန်တော်၏ ဘေးတစ်ဖက်စီတွင် ဘယ်လ်ဂျီယံနှင့် ဘူလ်ဂေးရီးယား စစ်မှုထမ်းဟောင်းတွေ ထိုင်ကြပါသည်။ သူတို့လည်း ဘာစကားမှမပြောကြပါ။

အခမ်းအနားမှာ နေ့ ၁၂ နာရီခန့်တွင် ရပ်နားပါသည်။ နောက်နေ့ တွင်လည်း နံနက် ဆယ်နာရီမှ စပြီး ၁၂ နာရီခန့်တွင် ပြီး၏။

အမှန်မှာအစည်းအဝေးသဘောမဆောင်ပါ။ တွေ့ဆုံဆွေးနွေး ကြသည့်ပွဲသဘော ဖြစ်ပါသည်။ အားလုံးပျော်ရွှင်ကျေနပ်နေကြသော သဘောကိုတွေ့ရ၏။ ညတွင် ညစာစားပွဲကျင်းပလေရာ အားလုံးပင် ပျော်ရွှင်စွာစားသောက်ပြီး ကပွဲကြီးကျင်းပကြတော့၏။

ကျွန်တော်က မကတတ်သောကြောင့် သူများကတာကို ထိုင်ကြည့် နေရ၏။ ကျွန်တော့်ရှေ့ စားပွဲပေါ်တွင် ဝိုင်ဖြူတစ်ပုလင်း၊ ကြက်ကြော်နှင့် အခြား စားဖွယ်တွေချထား၏။

လာကြိုသောအမျိုးသမီးက -

"မကတတ်ရင် ဘာလိုချင်ပါသလဲ" ဟု မေး၍ ကျွန်တော်က -

"Soft Music သံပဲနားထောင်ချင်ပါတယ်" ဟု ပြောသောကြောင့် ထိုအမျိုးသမီးက ပျော့ပျောင်းညင်သာသော တီးလုံးသံတွေပါသည့် ကက်ဆက်ကိုချထားပေးပါသည်။

ကျွန်တော်စားသောက်ပြီး သူတို့လည်း ကပွဲပြီးသဖြင့် ကျွန်တော့် အား ဟိုတယ်သို့လိုက်ပို့ပါသည်။

ကျွန်တော်၏ အပြန်ခရီးမှာ မီးရထားနှင့်ပြန်ချင်သည့်အတွက် သူတို့က မီးရထားဒုတိယတန်းနှင့် စီးခွင့်ရရန်စီစဉ်ပေး၏။ ရထားများက အတော်ကောင်းပါသည်။ ဒုတိယတန်းဆိုသော်လည်း အတော့်ကို

ကောင်းသောတွဲများ ဖြစ်ကြ၏။ ပါရီသို့ရောက်သောအခါ မြန်မာသံရုံးမှ တစ်ဆင့် မြန်မာနိုင်ငံတော်အစိုးရထံသို့ အစီရင်ခံစာတစ်စောင်ရေးပြီး တင်ပေးလိုက်ပါသည်။

ရောက် မရောက်တော့ ကျွန်တော်မသိပါ။ ဒီလိုနှင့်ပင် ခါတိုင်း အတိုင်း ကျောင်းတက်၊ စာကျက်လေ့လာနှင့် အချိန်ကိုသုံးလျက်ရှိပါ၏။

မီလိုဗန်ဂျီးလပ်စ်နှင့်တွေ့ဆုံခြင်း

ခရီးထွက်ရန်ကံပါသော ကျွန်တော်သည် ဗီယင်နာမှ ပြန်လာပြီး ထုံးစံအတိုင်းကျောင်းတက်နေရာ အေးအေးဆေးဆေးပင် ကျောင်းတက် နိုင်လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ခဲ့ပါ၏။ သို့သော် ပညာရေးတွင် ထစ်ငေါ့သော ကံပါလေသလားမသိ၊ ၁၉၅၃ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လကုန်ခါနီးတွင် ပါရီရှိ မြန်မာသံရုံးမှ ကျွန်တော့်ထံသို့ သတင်းတစ်ခုရောက်လာပါသည်။

ကျွန်တော်သည် အင်္ဂလန်နိုင်ငံ လန်ဒန်မြို့တွင် ရောက်နေသော မြန်မာနိုင်ငံတော်စိုးရအဖွဲ့မှ ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီး ဦးကျော်ငြိမ်း ခေါင်းဆောင်သည့် စစ်မစ်ရှင်အဖွဲ့နှင့် သွားရောက်တွေ့ဆုံရန် ဖြစ်ပါ သည်။

ထိုစဉ်က ဆိုဗီယက်ရုရှားနှင့်မြန်မာအစိုးရတို့သည် ရင်းနှီးမှုအရှိန် အားမကောင်းသေးပါ။ ထိုစဉ်ကပင် ယူဂိုဆလားဗီးယားနိုင်ငံသည် ရုရှားဦးစီးသော ကမ္ဘာ့ကွန်မြူနစ်နိုင်ငံများဖွဲ့စည်းထားသည့် ကွန်မင်ဖောင် အဖွဲ့မှ အထုတ်ခံထားရချိန်ဖြစ်ပါသည်။ ယူဂိုဆလားဗီးယားနိုင်ငံ ခေါင်းဆောင် မာရှယ်လ်တီးတိုးသည် ဆိုဗီယက်ကွန်မြူနစ်တို့၏ လုပ်နည်းလုပ်ဟန်ကို ဘဝင်မကျ၊ သဘောတရားနှင့်မကိုက်ညီဟူ၍ ခံယူနေချိန် ဖြစ်ပါသည်။ ယူဂိုဆလားဗီးယားနိုင်ငံ ကွန်မင်ဖောင်အဖွဲ့ ထုတ်ပယ်ခံရခြင်းမှာ ဆိုဗီယက်ရုရှား၏ ဩဇာခံမဟုတ်၍ ဖြစ်သည်။ မာရှယ်လ်တီးတိုးတို့က ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒကို ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်နှင့်သာ ကျင့်သုံးလျက်ရှိသော အနေအထားတွင် ဖြစ်နေ၏။

ထိုသို့သော အခြေအနေတို့ကို လေ့လာရန် မြန်မာနိုင်ငံအစိုးရ ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ စေလွှတ်ရေးအတွက် ယူဂိုဆလားဗီးယား နိုင်ငံ အစိုးရဖိတ်ကြားသောကြောင့် မြန်မာနိုင်ငံအစိုးရက လက်ခံလိုက် သဖြင့် ဝန်ကြီးဦးကျော်ငြိမ်းခေါင်းဆောင်သော မြန်မာကိုယ်စားလှယ် အဖွဲ့သည် လန်ဒန်မြို့မှတစ်ဆင့် ယူဂိုဆလားဗီးယား နိုင်ငံသို့သွားကြ မည်ဖြစ်ရာ ထိုအဖွဲ့တွင် ကျွန်တော့်အား အဖွဲ့ဝင်အဖြစ်နှင့်လိုက်ပါရန် တာဝန်ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော့်အား ဤသို့စစ်မစ်ရှင်အဖွဲ့တွင် အဖွဲ့ဝင်အဖြစ် ထည့်သွင်း မည်ဟု ကျွန်တော်လုံးဝမထင်မိပါ။ ကျွန်တော်နှင့် ဘာမှမဆိုင်သော အဖွဲ့တွင် ကျွန်တော်ပါဝင်ရပြန်၏။ ဝန်ကြီးဦးကျော်ငြိမ်းနှင့် လန်ဒန်တွင် တွေ့သောအခါ ဦးကျော်ငြိမ်းက -

"တို့အစိုးရက မောင်ရင့်ကို လေ့လာစေချင်တဲ့သဘောနဲ့ ဒီကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့မှာ ထည့်လိုက်တာပဲ" ဟု ပြော၏။

ကျွန်တော်သည် လူကြီးတွေ ခိုင်းသည့်အတိုင်းလုပ်မည်ဟု သဘော ပေါက်ပြီး ဦးကျော်ငြိမ်းအား ဘာမှပြန်မမေးတော့ပါ။

ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့၏ ဒုတိယခေါင်းဆောင်မှာ ဗိုလ်မှူးချုပ် ကျော်ဇောဖြစ်သည်။ တော်လှန်ရေး ကာလက မတ်လ ၂၇ ရက်နေ့ တော်လှန်မည်ဟူသည့်အကြောင်းကို ကျွန်တော့်အားပြောပြီး ဤသတင်း ကို နှုတ်အားဖြင့်မှာပြီး သခင်သန်းထွန်း၊ သခင်ဗဟိန်းတို့ထံပို့ပေးရန် ကျွန်တော့်အား တာဝန်ပေးခဲ့သူဖြစ်သည်။ တော်လှန်ရေးပြီးခါနီးတွင် သူ၏တပ်တွင် ကျွန်တော်တာဝန်ကျသောကြောင့် ကျွန်တော့်တပ်မှူး ဆိုလျှင်လည်း မမှား။

ထို့ပြင် ဂျပန်ခေတ်က အာအီးတီရုံးအပေါ်ထပ်တွင် ကျင်းပသော ကွန်မြူနစ်ပါတီ ကွန်ဖရင့်တွင် ကျွန်တော်တို့အတူတူ အစည်းအဝေး တက်ခဲ့သူဖြစ်ပါ၏။ ရင်းနှီးကြပါသည်။

ဦးကျော်ငြိမ်းခေါင်းဆောင်သော အဖွဲ့တွင် ကြည်း-ရေ-လေ တပ်မှ အရာရှိများ၊ ပါလီမန်အတွင်းဝန် မြန်အောင် သခင်ချစ်မောင်နှင့် အခြားသောအဖွဲ့ဝင်များပါ ပါသေးသည်။ အယောက် ၂၀ လောက် ရှိမည်။ ကျွန်တော်ကတော့ ကျွန်တော့်အထင် ယူဂိုဆလားဗီးယား ဒုတိယသမ္မတဖြစ်သူ ယူဂိုဆလားဗီးယား ကွန်မြူနစ်ပါတီ ပေါလစ်ဗျူရို အဖွဲ့ဝင် မီလိုဗန်ဂျီးလပ်စ် Milovan Djilas နှင့် တွေ့ချင်သောဆန္ဒ ပြင်းပြနေသောစိတ်ကြောင့် ကံတရားက ပို့လိုက်သည်ဟူ၍ပင် ထင်မိပါသည်။

ထိုအဖွဲ့တွင် ဗိုလ်မှူးလှဖေလည်းပါသည်။ ထိုဗိုလ်မှူးလှဖေကား မြန်မာ့ရုပ်ရှင်လောကတွင် ထင်ရှားသည့် ရုပ်ရှင်မင်းသား အဆိုတော် ပြည်လှဖေ ဖြစ်ပါသည်။

အနုပညာရှင်များကို လေးစားသဘောကျသောကြောင့် သွားပြီး နှုတ်ဆက်ပါသည်။ သူ၏ သရုပ်ဆောင်ပုံ၊ သီချင်းတို့ကိုပါ ကျွန်တော်က သဘောကျကြောင်း ပြောပြမိတ်ဆက်ပါသည်။ သူကလည်း ကျွန်တော်နှင့် စကားပြောရင်း ခင်မင်သွားပါသည်။ သူသည် အဖွဲ့ဝင်များနှင့်ရင်းနှီးစွာ ပေါင်းသင်းတတ်သူ ဖြစ်ပါသည်။

အဆိုပါ မစ်ရှင်အဖွဲ့နှင့်အတူ ကျွန်တော်က လန်ဒန်မှပါရီသို့ ပြန်၍ လိုက်ပါခဲ့ပါသည်။ ထိုကမှ ယူဂိုဆလားဗီးယားနိုင်ငံ ဘဲလ်ဂရိတ်မြို့သို့ ထွက်ခဲ့ကြပါသည်။

ဘဲလ်ဂရိတ်သို့ ရောက်သောအခါ ပထမနေ့တွင် နားနားနေနေ နေကြပြီး နောက်နေ့တွင် ဦးကျော်ငြိမ်းနှင့်အတူ ကျွန်တော်က ဒုတိယ သမ္မတ ဂျီးလပ်စ်နှင့်တွေ့ပါသည်။ ဂျီးလပ်စ်ကို ဦးကျော်ငြိမ်းက မြန်မာ နိုင်ငံမှ ယူခဲ့သော ယွန်းထည်ပစ္စည်းများ လက်ဆောင်ပေးပါသည်။

ထိုအချိန်က ယူဂိုဆလပ်နိုင်ငံသမ္မတ မာရှယ်လ်တီးတိုးသည် ဘရီယော်နီ (Brioni Island) ကျွန်းတွင် ရောက်နေပါသည်။ အဆိုပါ ကျွန်းမှာ အပန်းဖြေစခန်းဖြစ်ရာ မြန်မာစစ်မစ်ရှင်အဖွဲ့ကို မာရှယ်လ်တီးတိုးက ထိုကျွန်းသို့လာရန် ဖိတ်ကြားပါသည်။ ဦးကျော်ငြိမ်းခေါင်းဆောင်သော အဖွဲ့သည် နောက်နေ့တွင် ထိုကျွန်းသို့သွားကြမည်ဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်တော့်ကိုမူ ဦးကျော်ငြိမ်းထံ ကျွန်တော်က ဂျီးလပ်စ်နှင့်တွေ့ချင်ကြောင်း တင်ပြထားသည့်အတွက် ဦးကျော်ငြိမ်းက ဂျီးပတ်စ်အား -

"Comrade ကွန်းမရိတ်ချစ်လှိုင်က ကွန်းမရိတ်ဂျီးလပ်စ်နဲ့ ဆိုရှယ်လစ် သီဝရီအကြောင်း ဆွေးနွေးချင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကွန်းမရိတ်ဂျီးလပ်စ် ဆီမှာ ကွန်းမရိတ်ချစ်လှိုင်ကို ထားခဲ့ပါမယ်" ဟူ၍ ပြောပါသည်။

ဦးကျော်ငြိမ်းက မီလိုဗန်ဂျီးလပ်စ်အား Comrade ဟူသောစကားကို သုံးရခြင်းမှာ ကွန်မြူနစ် နိုင်ငံများတွင် Comrade ဟု သုံးလေ့ရှိသည်ကို သိထားသဖြင့် ထိုကဲ့သို့သုံးလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဦးကျော်ငြိမ်းက ဂျီးလပ်စ်အားပြောရာတွင် -

"မြန်မာနိုင်ငံလွတ်လပ်ရေးရပြီး သုံးလအကြာတွင် B.C.P ကွန်မြူနစ် ပါတီကတောခိုကြောင်း . . . ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်တို့၏ နိုင်ငံရေးသုံးသပ် ချက် . . . ဆုံးဖြတ်ချက်တို့ မှားကြောင်း . . . ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးရခြင်းကို ကွန်မြူနစ် တွေကလက်မခံဘဲ ပုန်ကန်ကြ၍ မြန်မာနိုင်ငံ မတိုးတက် ကြောင်း . . . ယခု ယူဂိုဆလားဗီးယားသို့ လာခြင်းမှာ ရုရှားတွေနှင့်ကွဲခဲ့ သည့်အကြောင်းနှင့် ယူဂိုဆလားဗီးယားအစိုးရ၏ စီးပွားရေးလမ်းစဉ် သစ်ကို သိချင်ပါကြောင်း" ပြောပါသည်။

မီလိုဗန်ဂျီးလတ်စ်က -

"ကျွန်တော်တို့ စစ်ပြီးပြီးချင်း ဆိုဗီယက်ယူနီယံက ခိုင်းတာကို လုပ်ခဲ့ကြောင်း . . . အရှေ့ဥရောပ ပြည်သူ့ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံများ ပါဝင် သည့် ကွန်မင်ဖောင်အဖွဲ့ကို ဖွဲ့ခဲ့ရာ အဖွဲ့ချုပ်ကို ယူဂိုဆလားဗီးယားနိုင်ငံ မြို့တော် ဘဲလ်ဂရိတ်တွင်ထားကြောင်း၊ ထိုစဉ်က ဤသို့ဖွဲ့သည်ကို ဖွဲ့သင့် တယ်ဟုထင်ခဲ့ကြောင်း . . . ဤသို့ဖွဲ့ရာတွင် ကမ္ဘာအရပ်ရပ်ရှိ ကွန်မြူနစ်နိုင်ငံများက ထောက်ခံကြောင်း . . . အဖွဲ့ဝင်အဖြစ် ပါခဲ့ ကြောင်း . . . ယခု ကွန်မင်ဖောင်အဖွဲ့နဲ့ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်မတိုင်မီက ဖွဲ့ခဲ့တဲ့ တတိယမြောက် ကမ္ဘာ့ကွန်မြူနစ်အဖွဲ့ချုပ်နဲ့ မတူကြောင်း"

ကမ္ဘာ့ကွန်မြူနစ် အဖွဲ့ချုပ်ဆိုတာက အရင်းရှင်နိုင်ငံတွေကို တိုက်ခိုက်ဖို့၊ ဖက်ဆစ်နိုင်ငံတွေကို တိုက်ခိုက်ဖို့၊ ကိုလိုနီနိုင်ငံတွေရဲ့ လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲတွေကို ကူညီဖို့ဖြစ်ကြောင်း။

ဒုတိယကမ္ဘာ့စစ်ကြီးအတွင်းမှာ အင်္ဂလိပ်၊ အမေရိကန်နှင့် ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံတွေနှင့် ရုရှားနိုင်ငံ ပူးပေါင်းသွားတဲ့အခါကျတော့ မဟာမိတ်တို့ဘက်က ရုရှားတွေနဲ့ ကွန်မြူနစ်တွေကို မဟာမိတ်နိုင်ငံတွေက အထင်အမြင် မလွဲမှားရအောင် ဆိုဗီယက်နိုင်ငံက ကမ္ဘာ့ကွန်မြူနစ်အဖွဲ့ချုပ်ကို ဖျက်သိမ်းလိုက်ကြောင်း၊ ဤသို့ဖျက်သိမ်းတာကို ယူဂိုဆလားဗီးယားနိုင်ငံကလည်း သဘောတူပါကြောင်း။

ယခု ကွန်မင်ဖောင်အဖွဲ့ဆိုတာကတော့ Communist Information Bureau ကွန်မြူနစ်အချင်းချင်း သတင်းနှင့်ပြန်ကြားရေး ဖလှယ်ရေးအဖွဲ့ ဖွဲ့ခဲ့ကြောင်း၊ ဒီအဖွဲ့ကို Cominform လို့ခေါ်ကြောင်း၊ ဒီအဖွဲ့ရဲ့ ကြွေးကြော်သံနှင့် သတင်းစာကတော့ အားလုံးနှင့်ဆိုင်တဲ့ အပတ်စဉ်သတင်းစာကတော့ Weekly Bulletin ဝီးကလီးဘူလ်တင်ရဲ့ ခေါင်းစည်းက ကြွေးကြော်သံနှစ်ရပ်ကို ပေါင်းစည်းထားတဲ့ ခေါင်းစီးဖြစ်တယ်။ အဲဒါကတော့ -

For A Lasting Peace,

For A People's Democracy ဖြစ်ပါတယ်။

အဓိပ္ပာယ်ကတော့ အရှည်ထာဝရ တည်တံ့သောငြိမ်းချမ်းရေးအတွက် ပြည်သူ့ဒီမိုကရေစီရေးအတွက် ဖြစ်ကြောင်း။

ထိုသို့ ထုတ်သည့်စာစောင်တွင် ကွန်မြူနစ်ပါတီများမှ ပါတီဝင်တွေ ပါဝင်ရေးသားပါကြောင်း၊ ဂျီးလပ်စ်ကိုယ်တိုင်မှ ဘူလ်ဂေးရီးယားခေါင်းဆောင် ဂျော့ဒီမီထရော့နှင့်အတူ တာဝန်ယူခဲ့ရပါတယ်။

"ကျွန်တော်တို့ကို အဝေးမှ ကြီးကြပ်နေတဲ့ ဌာနကတော့ ဆိုဗီယက်ကွန်မြူနစ်ပါတီ ဌာနချုပ်ဖြစ်ပါတယ်။ မော်စကိုမှာရှိတဲ့ ဌာနချုပ်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ကို အမြဲတမ်းကြီးကြပ်ကွပ်ကဲပါတယ်။ နောင်မှာတော့

သူတို့ခိုင်းတာပဲ ရေးရ၊ ရေးခွင့်ရပါတော့တယ်။ ဘာတွေလည်းဆိုတော့ ဆိုဗီယက်နိုင်ငံခြားရေးဝါဒနှင့် သဘောထားတွေကို ထောက်ခံနေရတဲ့ အကြောင်းတွေပဲရေးရတာများတယ်။

ဒီလိုနဲ့ပဲ ကျွန်တော်တို့ ယူဂိုဆလပ် ကွန်မြူနစ်ပါတီနဲ့ ဆိုဗီယက်ကွန်မြူနစ်ပါတီကြားမှာ သဘောထားကွဲလွဲလာကြပါတယ်။ တင်းမာမှုတွေရှိလာပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့က ကျွန်တော်တို့ တိုင်းပြည်အခြေအနေနဲ့ သင့်လျော်သလို လုပ်ဆောင်ချင်ကြပါတယ်။ သူတို့က သူတို့ရုရှားတွေရဲ့ ဩဇာခံအဖြစ်နဲ့ နေရမယ့်အနေအထားမျိုးကို ဖြစ်စေချင်ကြပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့က ရုရှားပြည် နိုင်ငံမဟုတ်တဲ့အတွက် ရုရှားတွေပြောတိုင်း လိုက်မလုပ်တာကများလာပါတယ်။ နောက်ဆုံးကျတော့ သူတို့က ကျွန်တော်တို့ကို ကွန်မင်ဖောင်က ထုတ်ပယ်လိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ တိုင်းပြည်ကိုတော့ ဝင်မတိုက်ပါဘူး။

ထုတ်ပစ်လိုက်တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာရှိတဲ့ ကွန်မြူနစ်ပါတီတွေရဲ့ ဝိုင်းပယ်ခြင်းခံရအောင် အထီးကျန်ဖြစ်အောင် လုပ်လိုက်တဲ့ သဘောပဲ။ ကျွန်တော်တို့ကို အထီးကျန်ဖြစ်ပြီး အားငယ်သွားအောင် လုပ်လိုက်တဲ့သဘောပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ အားငယ်မသွားပါဘူး။ ပိုပြီးတောင် အားကြီးသွားပါတယ်။ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ ကွန်မြူနစ်မဟုတ်တဲ့ တိုင်းပြည်အများစုနဲ့ စီးပွားရေးအရ လွတ်လပ်စွာဆက်ဆံနိုင်တဲ့ အခွင့်ကောင်းကြီးကို ရခဲ့တာကြောင့်ဖြစ်ပါတယ်။

ခုဆိုရင် ကျွန်တော်တို့က ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံမှာ ကျင့်သုံးတဲ့ စီးပွားရေး မူဝါဒဟာ ရုရှားပြည်က မူဝါဒနဲ့မတူပါဘူး။ ရုရှားပြည်ရဲ့ စီးပွားရေးပိုင်ဆိုင်မှုဆိုတာဟာ ပြည်သူတွေက အမှန်တကယ်ပိုင်ဆိုင်ရတာမျိုးမဟုတ်ဘဲ၊ ကွန်မြူနစ်အစိုးရက လုပ်ငန်းရပ်အားလုံးကို လက်ဝါးကြီးအုပ်ပြီး ခြယ်လှယ်နေတဲ့ စနစ်မျိုးပဲဖြစ်ပါတယ်။ စုပေါင်းလယ်ယာအဖွဲ့မှာပါတဲ့ လယ်သမားတွေဟာ မိမိတို့နေအိမ်နဲ့ကပ်နေတဲ့ မြေကွက်ငယ်လေးတစ်ခု လောက်သာပိုင်ပြီး ကျန်တာကတော့ စုပေါင်းလယ်ယာကသာ ပိုင်ပါတယ်။

စုပေါင်းလယ်ယာအဖွဲ့ဆိုတာလည်း တကယ်ထွန်ယက်လုပ်ကိုင်ရတဲ့ လယ်သမားတွေ ဩဇာမရှိဘဲ ပါတီဗျူရိုကရက်တွေ ခိုင်းတဲ့အတိုင်း လုပ်ကိုင်ခဲ့ရတာမျိုးဖြစ်တယ်။ နောက်တစ်မျိုးကတော့ အစိုးရက တိုက်ရိုက်အုပ်ချုပ်တဲ့အတိုင်း လုပ်ရလို့ တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးခြင်းမရှိဘူး။ စုပေါင်းလယ်ယာလောက်တောင် မတိုးတက်ဘူး။

ခြုံလိုက်ရင် ရုရှားပြည်မှာ လွတ်လပ်စွာလုပ်ကိုင်ခွင့်မရတဲ့အတွက် အလုပ်သမား၊ လယ်သမား တို့ဟာ နိုးကြားတဲ့ ဆိုရှယ်လစ်စိတ်ဓာတ်မျိုးနဲ့ လုပ်ဆောင်နိုင်ခြင်းမရှိကြဘူး။

ကျွန်တော်တို့တိုင်းပြည်မှာတော့ ကျွန်တော်တို့က ဗျူရိုကရေစီနည်းနဲ့ စီမံခန့်ခွဲတဲ့မူဝါဒကို စွန့်လွှတ်လိုက်ပါတယ်။ လယ်ယာလုပ်ငန်းနဲ့ ပတ်သက်ရင် လယ်သမားလူတန်းစားအလွှာတွေက သူတို့ရဲ့ အကျိုးစီးပွားရရှိရေးအတွက် မိမိတို့ရဲ့လယ်ယာလုပ်ငန်းကို ပိုင်ဆိုင်လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ပိုင်ခွင့် ရရှိစေတယ်။ စက်မှုလက်မှုလုပ်ငန်းရပ် မှန်သမျှကို အလုပ်သမားလူတန်းစားကသာ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရပြီး မိမိတို့ လူတန်းစားအကျိုးစီးပွားအတွက် သင့်လျော်သော စီမံကိန်းပုံသဏ္ဍာန်မျိုးနှင့် ဆောင်ရွက်ခွင့်ရှိစေတယ်။ အသေးစား၊ အငယ်စားပုဂ္ဂလိက မူရင်းပိုင်ရှင်များကိုလည်း လွတ်လပ်စွာ လုပ်ဆောင်ပိုင်ခွင့်ပေးထားပါတယ်။ တိုင်းပြည်ကာကွယ်ရေးနဲ့ဆိုင်တဲ့ လုပ်ငန်းရပ်များနှင့် ပဓာနကျသော ဘဏ်လုပ်ငန်းမျိုးကိုသာ အစိုးရကလုပ်ကိုင်ပါတယ်။ အရင်တုန်းကလို အစိုးရက ပါဝင်ဆောင်ရွက်ခြင်း မပြုတော့ပါဘူး။ ခုလိုပြောင်းလဲလိုက်တဲ့ စီးပွားရေး မူသစ်က တစ်ထစ်ချ ကောင်း-မကောင်း၊ အောင်မယ် မအောင်ဘူး မပြောလိုသေးပါဘူး။

ဆိုရှယ်လစ်စီးပွားရေးတည်ဆောက်တဲ့နေရာမှာ အမှားမကင်းနိုင်ပါဘူး။ အမှားတွေ့လာရင် ထိုအမှားကို အချိန်မီပြင်ဆင်ဖို့ အဆင်သင့်ပါပဲ” ဟု ရှင်းပြပါသည်။

ဝန်ကြီးဦးကျော်ငြိမ်းနှင့် ဂျီးလပ်စ်တို့ ထွေရာလေးပါး စကားပြောပြီး ဦးကျော်ငြိမ်း၊ ဂျီးလပ်စ်ထံမှ ထွက်သွား၏။ ကျွန်တော့်အား

“မင်း ဒီမှာ နေချင်နေခဲ့ . . . ပါရီကိုပြန်ချင်လဲ ပြန်နှင့် ပါရီကျရင် တွေ့ကြမယ်” ဟု မှာခဲ့၏။

ဦးကျော်ငြိမ်းသည် မာရှယ်လ်တီးတိုး အပန်းဖြေနေသော ဘရီယော်နီကျွန်းသို့ ဆက်လက်ထွက်သွား၏။ ကျွန်တော်က ဂျီးလပ်စ်ထံတွင်ကျန်ခဲ့ပါသည်။ မာရှယ်လ်တီးတိုး၏ ကိုယ်ရေးအတွင်းရေးမှူး မစ္စတာဂျယ်ဂျီယာပါ ကျန်ခဲ့ပါသည်။

Djedjer မှာ မာရှယ်လ်တီးတိုး၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ရေးသူဖြစ်ပါသည်။ ဂျီးလပ်စ်နှင့်ရင်းနှီးသူဖြစ်ပါသည်။

ဂျီးလပ်စ်က -

“ကဲ သိချင်တာတွေမေးဗျာ . . . ကျွန်တော်တို့ကလည်း ခင်ဗျားတို့နိုင်ငံကို စိတ်ဝင်စားပါတယ်” ဟု ပြော၏။ ကျွန်တော်က -

“ကျွန်တော်သိချင်တာ သိပ်မများပါဘူး . . . သုံးချက်ပဲရှိပါတယ်။ ပထမအချက်က မာ့က်စ်ဝါဒနှင့် ပတ်သက်တဲ့ သဘောထားပါပဲ။ မာ့က်စ်ဝါဒကို ဘယ်လိုလေ့လာရမယ်. . ဘယ်လိုသဘောထားရမယ်ဆိုတာ သိချင်ပါတယ်။ ဒုတိယအချက်က ဒုတိယသမ္မတကြီးက ဝန်ကြီးဦးကျော်ငြိမ်းကို ပြောလိုက်တဲ့ ရုရှားတွေ ဘာကြောင့် တစ်မျိုးဖြစ်သွားလည်းဆိုတာပါ”

ကျွန်တော်က ထိုသို့ ဒုတိယသမ္မတကြီးဟုခေါ်မိသဖြင့် ဂျီးလပ်စ်က ကျွန်တော့်ကို ဒုတိယသမ္မတကြီးလို့မခေါ်ပါနဲ့” ဟူ၍ ပြောပါသည်။

“တတိယအချက်က ဆိုရှယ်လစ်စီးပွားရေးစနစ် ထူထောင်တဲ့နေရာမှာ ယူဂိုဆလားဗီးယားတွေက ထူထောင်နေတာနဲ့ပတ်သက်လို့ နည်းနည်းထပ်ပြီးရှင်းပြပေးပါ” ဟု ကျွန်တော်က ထပ်ပြောပါသည်။ ထိုအခါ ဂျီးလပ်စ်က -

“ရဲဘော် ခုပြောသွားတဲ့အချက်သုံးချက်ကို အနောက်ဥရောပတိုက်ကလာတဲ့ နိုင်ငံရေးသမားတွေရော. . . ကွန်မြူနစ်မဟုတ်တဲ့ တခြားနိုင်ငံရေး ပါတီအသီးသီးကလည်း မေးဖူးပါတယ်။ သူတို့ကို ဖြေခဲ့တာတွေပဲ ပြန်ဖြေပါ့မယ်။ ရဲဘော်နားလည်အောင် ရှင်းပြပါမယ်”

အမှန်အတိုင်း သိထားဖို့က မာ့က်စ်ဝါဒဆိုတဲ့ နိုင်ငံရေးဝါဒဟာ ပြီးပြည့်စုံတဲ့ဝါဒ မဟုတ်သေးဘူး၊ ဒီအကြောင်းကို ရုရှားခေါင်းဆောင် လီနင်ကိုယ်တိုင်က သူကိုယ်တိုင် "ငါတို့လုပ်ငန်းစဉ်" ဆိုတဲ့စာတမ်းမှာ အသေအချာ ရေးသားဖော်ပြခဲ့တယ်။ မာ့က်စ်က သူတို့ရဲ့သီဝရီဟာ ပုံသေကျမ်းဂန်ဝါဒမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ လက်တွေ့လုပ်တဲ့အခါမှာ သဘောလမ်းကြောင်းရဖို့ ညွှန်ပြတာပဲဖြစ်တယ်လို့ ပြောခဲ့ပြီးဖြစ်တယ်။

မာ့က်စ်နဲ့ သူ့ရဲဘော်အိန်ဂျယ်လ်တို့က သူတို့ခေတ်ကရှိနေတဲ့ အရင်းရှင်စီးပွားရေးအခြေအနေကို ဝေဖန်သုံးသပ်ရင်း ဆိုရှယ်လစ်စီးပွားရေးကို လုပ်နိုင်မယ့်အခြေအနေကို အကြမ်းအားဖြင့် အဆိုပြုခဲ့တာပဲဖြစ်တယ်။ အဲဒီလိုအဆိုပြုတဲ့နေရာမှာ အလုပ်သမားလူတန်းစားဟာ အရင်းရှင်လူတန်းစားကို အောင်နိုင်ပြီးတဲ့အခါ စီးပွားရေးဖြစ်ထွန်းမှုကို ပိတ်ပင်တားဆီးထားတဲ့ အရာမှန်သမျှကို အစိုးရအာဏာနဲ့ အတင်းအကျပ် ဖယ်ရှားပစ်ရမယ်။ အတင်းအကျပ်လုပ်ဆောင်ရတဲ့ ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းပေးရမယ်။ သို့သော်လည်း ကွန်မြူနစ်ကြေညာစာတမ်းကိုရေးတဲ့အခါ အတိအကျ ရေးသားဖော်ပြခဲ့တာကတော့ -

လူတန်းစားများနဲ့ လူတန်းစားပဋိပက္ခဖြစ်ပွားမှုများရှိနေသော ခေနရှင်ဘူဇွာ လူ့အဖွဲ့အစည်း၏နေရာတွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် လူ့ဘောင်အဖွဲ့အစည်းတစ်ရပ်ကို ရရှိကြလိမ့်မည်။ ယင်းလူ့ဘောင်အဖွဲ့အစည်းတွင် လူတစ်ဦးချင်းစီ၏ လွတ်လပ်စွာ ဖြစ်ပေါ်တိုးတက်မှုသည် လူအားလုံးပါဝင်သော လွတ်လပ်စွာဖြစ်ပေါ်တိုးတက်မှု၏ အခြေပြုအကြောင်းတရားဖြစ်သည်။ ဤစာကို မူရင်းအတိုင်းရေးရသော် Inplace of the old bourgeois society, with its classes and class antagonisms, we shall have and association, in which the free development of each is the condition for the free development of all ထိုစကားသည် မာ့က်စ်နှင့်အိန်ဂျယ်လ်တို့နှစ်ဦး ပူးတွဲထုတ်ပြန်သော ကွန်မြူနစ်ကြေညာစာတမ်း၏ အခန်း (၂)၊ နောက်ဆုံးစာပိုဒ်ဖြစ်သည်ကို ကျွန်တော်

သိရှိပြီး ဖြစ်သည်။ ထိုစာပိုဒ်သည် ကွန်မြူနစ်ဝါဒ၏ လိုရင်းအချုပ်ဖြစ်သည်။

ဂျီးလပ်စ်က ဆက်ပြောရာတွင် "အများကောင်းကျိုးအတွက် စီးပွားရေးဖြစ်ထွန်းမှုကို ပိတ်ပင်ထားတဲ့အရာမှန်သမျှကို အစိုးရအာဏာနဲ့ အတင်းအကျပ်ဖယ်ရှားရမယ်ဆိုတော့ despotic inroads သုံးခဲ့တာပဲ၊ ဒီစကားဟာ အတင်းအကျပ်အာဏာရှင်ဆန်တဲ့ နည်းလမ်းလို့ပါလာတာပါ။ ဒါကြောင့် ကမ္ဘာမှာရှိတဲ့ ကွန်မြူနစ်ခပ်များများက dictatorship of Proletariat အရင်းမဲ့ အလုပ်သမားလူတန်းစား၏ အာဏာရှင်အဖြစ်ကို တည်ဆောက်ရမယ်။ အဲဒီစကားကိုပဲ ကားလ်မာ့က်စ်ရဲ့ ရဲဘော်ဖြစ်တဲ့ အိန်ဂျယ်လ်က စကားရပ်တစ်မျိုးနဲ့ ရှင်းပြခဲ့တယ်။ အဲဒီစကားရပ်က Sovereignty of Labour လုပ်အားပိုင်ရှင်တို့၏ အချုပ်အချာအာဏာဟူ၍ သုံးခဲ့သည်။ ဘယ်လိုပဲပြင်ပြောပြော တိုင်းပြည်မှာဖြစ်ဖြစ် လူထုအဖွဲ့အစည်းမှာဖြစ်ဖြစ် ဒီမိုကရေစီနည်းနဲ့ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးခြင်းပြုတဲ့ အလေ့အကျင့်မရှိဘူးဆိုရင် အာဏာရတဲ့ပါတီက အာဏာကို အလွဲသုံးစားပြုသွားလိမ့်မယ်" ဟူ၍ ဆက်ပြောပါသည်။

ဂျီးလပ်စ်က ဆက်ပြောသည်မှာ -

"မာ့က်စ်က သူဟာ မာ့က်စ်ဝါဒသမားမဟုတ်ပါဘူး" မာ့က်စ်က ပြောခဲ့သည်မှာ "All I know is that I am not a marxist " ဟူ၍ ပြောခဲ့တယ်၊ ဆိုချင်တဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ သိပ္ပံနည်းကျဆိုရှယ်လစ်ဝါဒကို ကျင့်သုံးကြမယ့် ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒသမားတွေဟာ လူ့လောကအတွက် ကောင်းကျိုးဖြစ်ထွန်းစေမယ့် ရှာဖွေတွေ့ရှိချက်အသစ်များကို ရရှိတိုင်း၊ ရရှိတိုင်း မာ့က်စ်ဝါဒကို ဖြည့်ဆည်းသွားရမယ်။ မာ့က်စ်ဝါဒကို Bible (သမ္မာကျမ်းစာ) လို သဘောမထားဘဲ သိပ္ပံပညာရပ်ကို လေ့လာသလို လေ့လာရမယ်" ဟူ၍ ပြောပါတယ်။

ပြောပြီးစကားကို ခဏနားလိုက်ပြီးမှ ဆက်ပြောသည်မှာ -

"၁၉၁၇ ခုနှစ် ဆိုဗီယက်တို့အာဏာရစဉ်က နိုင်ငံပိုင်အစိုးရအနေနဲ့ လယ်မြေတွေ၊ အလုပ်ရုံတွေ စတာကို သိမ်းလိုက်သေးတယ်။ ဒါပေမယ့်

နှစ်နှစ်လောက်ကြာတဲ့အခါ အတွေ့အကြုံမရှိတဲ့အတွက် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေမှာ အောင်မြင်မှုမရဘူး။ ဒီအချိန်မှ လီနင်က ၁၉၂၂ ခုနှစ်မှာ စီးပွားရေးမူဝါဒသစ် New Economic Policy တွေ ချမှတ်လိုက်တယ်။ လယ်မြေတွေသိမ်းတာကိုပြန်ပေး စတဲ့လုပ်ငန်းတွေလုပ်ခဲ့တယ်။ ဒီလိုလုပ်ရင်း လီနင်က ဆိုရှယ်လစ်စီးပွားရေးဖြစ်မြောက်အောင်မြင်အောင် လုပ်ဆောင်နိုင်ရန် ဆွီဒင်နိုင်ငံ၌ အဓိကအားဖြင့် ဆောင်ရွက်နေတဲ့ သမဝါယမစီးပွားရေးစနစ်ကို လေ့လာရမယ်။ အတုယူသင့်ရင် ယူရမယ်လို့ပြောခဲ့တယ်။ ပြောခဲ့တဲ့အတွင်းမှာပဲ လီနင်ဟာ သေနတ်နှင့်အပစ်ခံရပြီး ထိုဒဏ်ရာရပြီးကတည်းက လီနင်၏ ကျန်းမာရေးကျဆင်းလာတယ်၊ ၁၉၂၄ ခုနှစ်တွင် လီနင်ကွယ်လွန်ခဲ့ပါတယ်။

လီနင်မကွယ်လွန်မီကတည်းက လီနင်က သေတမ်းစာသဘောရေးခဲ့တာ စတာလင်ကို အာဏာမအပ်ပါနဲ့၊ စတာလင်ဟာ စရိုက်ကြမ်းတယ်၊ လူမှုဆက်ဆံရေး ညံ့ဖျင်းတယ်၊ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တယ်။ ဒီထက်တော်တဲ့ သူကိုပေးပါလို့ရေးခဲ့ပေမယ့် စတာလင်ဟာ လီနင်ဖြစ်စေချင်တဲ့ သေတမ်းစာကိုဘေးချိတ်ပြီး အာဏာကို ရယူလိုက်တာပါပဲ။

အဲဒီထဲက စပြီးတော့ ဆိုဗီယက်နိုင်ငံကြီးဟာ ကွန်မြူနစ်ပါတီက အခွင့်ထူးခံအာဏာရှင်စနစ်ဖြင့် ခြယ်လှယ်ခဲ့သော နိုင်ငံကြီးဖြစ်တော့တာပဲ” ဟူ၍ ဂျီးလပ်စ်ကရှင်းပြပါသည်။

“စီးပွားရေးနဲ့နိုင်ငံရေးပေါ်လစီတွေချမှတ်ကျင့်သုံးတဲ့အခါမှာ လက်တွေ့ဘဝက ညွှန်းတဲ့ မလွဲမသွေလုပ်ရမယ့် အကြောင်းအရာများဟာ သီဝရီစာအုပ်က အညွှန်းထက်ပို၍ မှန်ကန်တယ်။ အဲဒါကို ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်ဖြင့်ချင့်ချိန် ဆုံးဖြတ်ပါ” ဟူ၍ပြောပါသည်။

နောက်တစ်ခုမှာ -

“ကားလ်မာ့က်စ်ကပြောခဲ့တဲ့ စကားတစ်ရပ်ကိုလည်းမှတ်ထားပါဦး၊ ဘာလဲဆိုတော့ လူ့လောကသည် မိမိဖြေရှင်းနိုင်လောက်သော တာဝန်ကိုသာ ထမ်းဆောင်ပေသည်ဆိုတာပဲ။ ဒီစကားကလည်း မာ့က်စ်က

အမြော်အမြင်ကြီးစွာနဲ့ သုံးသွားတာပါပဲ။ ဒါကိုထောက်လို့ “မာ့က်စ်တို့ အိန်ဂျယ်လ်တို့ဟာ မိမိတို့သာတော်တယ် မိမိတို့သာတတ်တယ်လို့ တစ်ခါမှမပြောခဲ့ဖူးပါဘူး” ဟူ၍ ပြောပါသည်။

ကျွန်တော့်အဖို့မူ သိချင်တာတွေသိခဲ့ရ၏။ မှတ်သားစရာတွေလည်း တိုးလာသည်။ ကျေနပ်နှစ်သိမ့် နေမိ၏။ ဂျီးလပ်စ်က -

“ကျုပ်ပြောတာတွေ သဘောတူပါရဲ့လား” ဟုမေးပါသည်။

ကျွန်တော်က -

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ မသိတာတွေအများကြီးကို သိရလို့ ကျေနပ်ပါတယ်” ဟူ၍ ပြောခဲ့၏။

ဂျီးလပ်စ်က “တွေ့ဖူးတဲ့ မြန်မာလူမျိုးတွေဟာ ဖော်ရွေတယ်၊ ရင်းနှီးစွာ ဆက်ဆံတတ်တယ်လို့ သိရပါတယ်။ ကျုပ်တို့ တိုင်းပြည်မှာလည်း တောနေလူထုဟာ ဖော်ရွေတယ်၊ ရင်းနှီးစွာဆက်ဆံတတ်တယ်” လို့ ပြောပါတယ်။ “မြန်မာတွေက ဗုဒ္ဓဘာသာကိုးကွယ်တယ်ဆိုတော့ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ကြတာပေါ့” ဟု ပြော၏။ ကျွန်တော်က ဖြတ်ပြီး -

“အခါအခွင့်ရရင် ကျွန်တော်တို့တိုင်းပြည်ကို လာလည်ပါ။ ကျွန်တော်တို့က ဖိတ်ပါတယ်။ ခု ကျွန်တော်တို့တိုင်းပြည်မှာ ပြည်တွင်းရေးကတော့ လက်နက်ကိုင်ပဋိပက္ခဖြစ်ပွားမှုတွေက ရှိသလောက် ရှိသေးတော့ ကျွန်တော်တို့ အစိုးရက မိမိရည်မှန်းထားတဲ့ တိုးတက်မှုကို ဖြစ်ပေါ်စေမယ့် ပြန်လည်ထူထောင်ရေးလုပ်ငန်းများကို မလုပ်နိုင်သေးပါဘူး။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံအခြေအနေဟာ ကောင်းလာလိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်နေကြပါတယ်။ ယူဂိုဆလားဗီးယားပြည်ရဲ့ စီးပွားရေးထူထောင်မှုတွေကို ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံက ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ်နဲ့ ဗမာပြည် ဆိုရှယ်လစ်ပါတီခေါင်းဆောင်တွေအားလုံးက အထူးပဲ စိတ်ဝင်စားစွာ လေ့လာနေကြပါတယ်” ဟူ၍ ပြောလိုက်ပါသည်။

“ကျွန်တော်တော့ ဘာရီယော်နီကျွန်းကို မလိုက်တော့ပါဘူး . . . ကျွန်တော်က ပါရီမှာကျောင်းတက်နေတာပါ . . . ကျောင်းသားပါ” ဟူ၍ ပြောပြီး ဂျီးလပ်စ်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ခဲ့ပါသည်။

ဂျယ်ဂျီယာက ကျွန်တော် နက်ဖြန်ကာတွင် ပြန်မည်ဟုပြောသော ကြောင့် “ရဲဘော်ကြီးအတွက် ရထားလက်မှတ် စီစဉ်ပေးပါမယ်။ ဘူတာတော့လိုက်မပို့တော့ဘူး၊ ကျွန်တော်က ဘရီယော်နီကျွန်းကိုသွားမှာပါ” ဟု ပြောပြီး လူချင်းခွဲလိုက်၏။ မခွဲမီ ဂျယ်ဂျီယာက -

“ကျွန်တော်လည်း ပါရီကို မကြာမကြာလာတတ်တယ်ဗျာ။ ရဲဘော်ကြီးနဲ့တွေ့မှာ” ဟူ၍ ပြောသွားသေး၏။ သို့သော်နောက်နေ့ ရထားစီးရန် ဘူတာသို့သွားရန်ပြင်နေစဉ် ဂျယ်ဂျီယာကိုတွေ့ရ၏။ သူက “ကျွန်တော် ဘရီယော်နီကျွန်းကို မသွားတော့ဘူး၊ သမ္မတက ပါရီကိုသွားခိုင်းလို့ ရဲဘော်ကြီးနဲ့ အတူသွားကြမယ်” ဟုပြောပြီး ဘူတာရုံသို့သွားကြသည်။ ကျွန်တော်တို့တစ်လမ်းလုံး စကားပြောသွားကြ၏။ မေးလိုက်ဖြေလိုက်နှင့် သိချင်တာတွေသိရ၏။

ကျွန်တော်တည်းခိုသည့် ဟိုတယ်ခန်းသို့ရောက်လျှင် ကျွန်တော်သည် ဂျီးလပ်စ်နှင့်စကားပြောခဲ့သော အကြောင်းများကိုအားလုံးရေးပြီး ဦးကျော်ငြိမ်းတို့ ပါရီသို့ပြန်ရောက်သောအခါ ပေးလိုက်ပါသည်။ မှတ်စ်ဝါဒနှင့် ဆိုဗီယက်ဟူသောစာမူကို သခင်ချစ်မောင်ထံပေးလိုက်၏။ ထိုစာအုပ်မှာ ဂျီးလပ်စ်ရေးခဲ့သော ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒ၏ လမ်းစဉ်သစ်ကို မှီငြမ်းထားသောစာအုပ်ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်လေ့လာမိသော ပြင်သစ်နိုင်ငံရေးအခြေအနေ

ပါရီသို့ ကျွန်တော်ပြန်ရောက်ပြီးနောက် သုံးရက်ခန့်အကြာတွင် မြန်မာစစ်မစ်ရှင်အဖွဲ့ ယူဂိုဆလားဗီးယားမှ ပါရီသို့ ပြန်ရောက်လာကြသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ အဆိုပါမြန်မာမစ်ရှင်အဖွဲ့အား သံရုံးဝန်ထမ်းများနှင့်အတူ သွားလိုရာသို့ လိုက်ပို့ရပါသည်။ ဈေးဝယ်ခြင်း၊ ပြတိုက်လေ့လာခြင်းတို့ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တက်သောကျောင်းမှာ နွေရာသီတွင်လည်း ဖွင့်သည့်အတွက် ကျွန်တော်ကျောင်းတက်မြဲ ဆက်တက်နေပါသည်။

၁၉၅၃ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလတွင် Sorbonne တက္ကသိုလ်၌ရှိသော နိုင်ငံခြားသားများအတွက် သီးသန့်ဖွင့်လှစ်ထားသည့် နိုင်ငံရပ်ခြားတွင်သာ သင်ပြပို့ချခွင့်ရရှိသော ပြင်သစ်စာပြ ဆရာအတတ်သင်အထက်တန်းကျောင်းသို့ ကျွန်တော်ဝင်ခွင့်ရပါသည်။ ဤသို့ ဝင်ခွင့်ရခြင်းမှာ ပြင်သစ်မဟာမိတ်ကျောင်း ဆူပီးရီးယား Superior Class ကိုအောင်မြင်ပြီး ဆော်ဘွန်းတက္ကသိုလ်၌ ပါဝင်သော Institute of Phonetics မှ စာမေးပွဲပါအောင်သဖြင့် ဆော်ဘွန်းရှိ ဆရာအတတ်သင်ကျောင်းသို့ ဝင်ခွင့်ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်သင်ရသော ဘာသာရပ်မှာ ဆရာအတတ်သင်ဘာသာရပ်မဟုတ်ဘဲ ကျွန်တော်ကဲ့သို့သော ပြင်သစ်အစိုးရထံမှ ပညာသင်ထောက်ပံ့ကြေးရသည့် နိုင်ငံခြားသားကျောင်းသားများအတွက် အထူးစီစဉ်ထားသည့် ပြင်သစ်စာပေသမိုင်းနှင့် ပြင်သစ်ဘာသာဆိုင်ရာ မွမ်းမံသင်တန်းသို့ တက်ရောက်ရပါသည်။ ဤသို့တက်ခွင့်ရခြင်းမှာ ပြင်သစ်အစိုးရပညာရေးဌာန၏ ပြဋ္ဌာန်းထားသည့် အလိုအရဖြစ်ပါသည်။

ပြင်သစ်စာပေသမိုင်းနှင့်တွဲပြီး ပြင်သစ်နိုင်ငံ သမိုင်းအကျဉ်းကိုလည်း သင်ရပါသည်။

ဒုတိယနှစ်တွင် မိမိတို့စိတ်ဝင်စားရာအလိုက် ပြင်သစ်စာပေသမိုင်းထဲက နှစ်သက်ရာကဏ္ဍကို ရွေးချယ်သင်ယူခွင့်ပေးပါသည်။ ကျွန်တော်က ပြင်သစ်ဝတ္ထုရှည်အချို့နှင့်ဝတ္ထုတိုအချို့ကို အထူးသင်ကြားပေးသောအဖွဲ့တွင် ပါဝင်ပါသည်။ ထူးခြားချက်မှာ အဆိုပါသင်ကြားပေးသော ဝတ္ထုတို့ကို ရုပ်ရှင်ရိုက် ပြသလျက်ရှိပေရာ ကျွန်တော်တို့ကျောင်းသားများကိုလည်း ရုပ်ရှင်ကြည့်ခိုင်းပါသည်။

ကျွန်တော်တို့တက်ရောက်သင်ကြားသော သင်တန်းကို ပြင်သစ်အစိုးရက ချမှတ်ထားသော ပြင်သစ်စာပေထွန်းကားရေးအတွက် ဖွင့်လှစ်ခဲ့ကြောင်း သိရပါသည်။ ထိုခေတ်ကတော့ရှိ၏။ ယခုခေတ်တော့ မသိပါ။

ဤသင်တန်းတွင် သုံးနှစ်သင်လျှင် ဘွဲ့ရမည်ဖြစ်ရာ ကျွန်တော်သည် ထိုသင်တန်းကို ဘွဲ့ရသည်အထိနေမည်ဟု စိတ်ကူးထားပါသည်။

ပြင်သစ်တွင်နေစဉ် လေ့လာမိသော အကြောင်းများတွင် ပြင်သစ်ပြည်၏ နိုင်ငံရေးအခြေအနေကို လေ့လာနေမိပါသည်။ ဆက်နွှယ်နီးစပ်နေသော ဂျာမနီ၊ အီတလီ၊ စပိန်ပြည်တို့၏ နိုင်ငံရေးအခြေအနေကိုလည်း လေ့လာမိလိုက်ပါသည်။

ပြင်သစ်နိုင်ငံတွင် ထင်ရှားသော ပါတီကြီး လေးရပ်ရှိကြောင်း လေ့လာမိ၏။ ပြင်သစ်ကွန်မြူနစ်ပါတီ၊ ပြင်သစ်ဆိုရှယ်လစ်ပါတီ၊ ပြည်သူ့သမ္မတနိုင်ငံလှုပ်ရှားမှုပါတီ၊ ပြင်သစ်သမ္မတဖြစ်ခဲ့သူ အငြိမ်းစားဗိုလ်ချုပ်ကြီးဟောင်းဒီဂေါ်၏ မူဝါဒကိုထောက်ခံကြသော ဒီဂေါ်ဝါဒီများပါတီတို့ဖြစ်ကြ၏။ အခြားသောပါတီ အလတ်၊ အသေးစသော ပါတီတွေရှိကြသေး၏။ မတွင်ကျယ်လှပါ။

ကျွန်တော်၏ သုံးသပ်မှုအရ ပြောရမည်ဆိုလျှင် ပြင်သစ်ကွန်မြူနစ်ပါတီသည် ဩဇာအာဏာ အတော်ပင် ကြီးမားသောပါတီဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရပါသည်။ အထူးသဖြင့် ပြင်သစ်အလုပ်သမား လူတန်းစား အတော်များများ -

၁။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားများ၊ မြို့နေဆင်းရဲသား အလွှာများ။

၂။ ပညာတတ် အုပ်စုများပေါ်တွင် ဩဇာလွှမ်းမိုးနေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ၁၉၅၃ ခုနှစ်အတွင်း ရုရှားပြည်တွင် စတာလင်ကွယ်လွန်ပြီးသောအခါ ကမ္ဘာအရပ်ရပ်တွင်ရှိသော ကွန်မြူနစ်ပါတီများ၏ ဩဇာသည် အနည်းနှင့်အများ ထိခိုက်ခြင်းခံရသလို ပြင်သစ်ကွန်မြူနစ်ပါတီ၏ ဩဇာအနည်းငယ်မျှ ကျဆင်းသွားသလို တွေ့ရပါသည်။ သို့သော် ကွန်မြူနစ်ပါတီ ဩဇာသည် အားကောင်းမြဲ အားကောင်းနေသည်ကို ကျွန်တော်တို့ လေ့လာမိပါသည်။

အမျိုးသားလွှတ်တော်ရွေးကောက်ပွဲတွင် ကွန်မြူနစ်အမတ်များ အတော်အရွေးခံရသကဲ့သို့ အနယ်နယ်အရပ်ရပ်၊ ဒေသန္တရရွေးကောက်ပွဲ

များတွင် ကွန်မြူနစ်ပါတီဝင်တို့ အရွေးချယ်ခံရကြောင်း သတင်းစာတွင် တွေ့ရပါသည်။ သို့ဖြစ်သော်လည်း ကွန်မြူနစ်ပါတီသည် အစိုးရအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ကို ဖွဲ့နိုင်လောက်သည်။ အခြေအနေမျိုးသို့ မရောက်ရှိခဲ့ပါ။

ပြင်သစ်ဆိုရှယ်လစ်ပါတီ၏ အင်အားသည် အတော်ပင် ကြီးမားပါသည်။ ပြင်သစ်ဆိုရှယ်လစ်ပါတီ၏ ဩဇာသည်လည်း ပြင်သစ်အလုပ်သမား လူတန်းစားပေါ်တွင် အတော်ပင်သက်ရောက်ခဲ့ပါသည်။ ကွန်မြူနစ်ပါတီကိုတော့မမီပါ။ ဆိုရှယ်လစ်ပါတီကို ထောက်ခံသူများတွင် တောနယ်မှ လယ်သမားများ၊ အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှ ပညာတတ်လူတန်းစားများ၊ မြို့နေပညာတတ်များပါဝင်ကြသည်။ အဟောအပြော အရေးအသားနှင့် စည်းရုံးရေးမှာ ဆိုရှယ်လစ်ပါတီကေဒါများသည် ကွန်မြူနစ်ပါတီကေဒါများကို မမီပါ။ ဆိုရှယ်လစ်ပါတီ လွှတ်တော်အမတ်များသည် အစိုးရဖွဲ့နိုင်သည့် အခါအခွင့်များကို တစ်ခါတစ်ခါ ရရှိတတ်သည်။ များသောအားဖြင့် ညွန့်ပေါင်းအစိုးရအဖွဲ့တွင် ပါဝင်တတ်ကြသည်။

MRP ခေါ် Movement Republicain Populaire ပြည်သူ့သမ္မတနိုင်ငံ လှုပ်ရှားမှုပါတီသည် ပြင်သစ်လူထုပေါ်တွင် ဩဇာညောင်းသောပါတီဖြစ်သည်။ အလယ်အလတ်ဝင်ငွေကောင်းသူများ၊ ပညာတတ်အလွှာတော်တော်များများကလည်းကောင်း၊ ထင်ရှားသောနိုင်ငံရေးသမားများ၊ လယ်သမား၊ အလုပ်သမများကလည်းကောင်း ထောက်ခံကြ၏။

သူ၏ စီးပွားရေးမူဝါဒမှာ အလယ်အလတ် စီးပွားရေးမူဝါဒသဘောထားမျိုး ဖြစ်သည်။

အဆိုပါ ပါတီသည်လည်း ရံကာ အစိုးရအဖွဲ့ ဖွဲ့နိုင်ခဲ့၏။

ဒီဂေါ်ဝါဒီများကတော့ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်းက ဒီဂေါ်သည် မဟာမိတ်တို့နှင့်ပေါင်းပြီး ပြင်သစ် နိုင်ငံကို ကယ်တင်ခဲ့သည့်အတွက် ဩဇာအာဏာကြီးသူအဖြစ် စိတ်ဝင်စားထောက်ခံကြသည်။ မျိုးချစ်ခေါင်းဆောင်အဖြစ် ထင်ရှားသောသူဖြစ်သည်။ ဒီဂေါ်ဝါဒီပါတီ၏ ခေါင်းဆောင်ဒီဂေါ်မှာ သမ္မတအဖြစ်ပင် ရွေးခံရသူဖြစ်သည်။

ဂျာမနီနိုင်ငံတွင် အနောက်ဂျာမနီနှင့် အရှေ့ဂျာမနီဟူ၍ ရှိပါသည်။ အရှေ့ဂျာမနီ G.D.R မှာ ဆိုဗီယက်ဩဇာခံဖြစ်သည့် အတွက် ကွန်မြူနစ်ပါတီက ကြီးစိုးပါသည်။ ဆိုရှယ်လစ်ညီညွတ်ရေးပါတီ ဟူ၍ အမည်ခံထားသော ကွန်မြူနစ်ပါတီဖြစ်ပါသည်။ ထိုနိုင်ငံ အကြောင်းကို အထူးပြောရန်မလိုပါ။

အနောက်ဂျာမနီ F.R.G မှာ အဓိကအားဖြင့် ပါတီကြီးနှစ်ပါတီ ရှိပါသည်။ ခရစ်ယာန်ဒီမိုကရက်ပါတီနှင့် ဆိုရှယ်ဒီမိုကရက်ပါတီတို့ ဖြစ်ကြပါသည်။ ယင်းနှစ်ပါတီသည် ဂျာမနီပြည်၏ နိုင်ငံရေးကံကြမ္မာ ကို ဖန်တီးနေကြသည့် ပါတီဖြစ်ပါသည်။ တစ်လှည့်စီရွေးကောက်ပွဲတွင် အနိုင်ရကြပြီး အစိုးရအဖွဲ့ ဖွဲ့နိုင်ကြသည်။

အနောက်ဂျာမနီတွင် ကွန်မြူနစ်ပါတီ အင်အားပြောပလောက် အောင် မရှိပါ။

အီတလီနိုင်ငံတွင်ကား နိုင်ငံရေးပါတီအတော်များများရှိပါသည်။ အီတလီကွန်မြူနစ်ပါတီကား အင်အားကောင်းသော ပါတီဖြစ်ပါသည်။

သို့ရာတွင် အစိုးရအဖွဲ့ ဖွဲ့နိုင်သည်အခြေအနေသို့ မရောက်ခဲ့ပါ။ အစိုးရမဖွဲ့နိုင်သော်လည်း ဒေသန္တရရွေးကောက်ပွဲများနှင့် မြူနီစပယ် ရွေးကောက်ပွဲများတွင် အမြဲတမ်းအနိုင်ရပါသည်။

စပိန်နိုင်ငံတွင်မူ စပိန်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဖရန်ကို၏ အစိုးရအဖွဲ့က တစ်ပါတီစနစ်ပုံစံ အုပ်ချုပ်နေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ အာဏာရှင် ဖရန်ကိုသည် ၁၉၃၉ ခုနှစ်က စပိန်နိုင်ငံလက်ဝဲညွန့်ပေါင်း အစိုးရအဖွဲ့ကို ဖြုတ်ချပြီး အာဏာရရှိလာခဲ့သောသူဖြစ်ပါသည်။

ဆွီဒင်နိုင်ငံနှင့်ပတ်သက်၍ လေ့လာမိရာတွင် ဆွီဒင်နိုင်ငံသည် သမဝါယမစနစ်ဖြင့် ထွန်းကားနေသော ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံဖြစ်သည်။ ထိုနိုင်ငံတွင် ပုဂ္ဂလိကစီးပွားရေးစနစ်နှင့် သမဝါယမစီးပွားရေးတို့ အားပြိုင်နေသော်လည်း မိမိ၏ဦးတည်ချက်အတိုင်း စီးပွားရေး လမ်းစဉ် များကို အကောင်အထည်ဖော်လျက်ရှိကြ၏။ ကွန်မြူနစ်ပါတီကား ထိုနိုင်ငံတွင် လုံးဝလှုပ်ရှား၍ မရခဲ့ပေ။

၁၉၅၄ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလကုန်ခါနီးတွင် အစ္စရေးနိုင်ငံ တဲလ်အဗစ် မြို့တော်တွင် ရောက်ရှိနေသော ဗိုလ်ချုပ်အောင်ကြီးထံမှ ကျွန်တော့်ကို တယ်လီဖုန်းဆက်ပါသည်။ ကျွန်တော့်အား အမြန်ဆုံးပြန်လာရန် ခေါ်သောဖုန်းဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်က

"ဒီမှာ တစ်နှစ်ထပ်နေရင် ဘွဲ့ရတော့မှာ . . . ဘွဲ့ရတဲ့အထိ နေပါရစေဦး" ဟုပြောရာ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ကြီးက -

"ဘွဲ့လိုချင်ရင် နောက်ထပ် ထပ်ပို့ပေးမယ်၊ ခုတော့ မြန်မြန်ပြန်ခဲ့၊ လမ်းစရိတ်ပို့လိုက်ပြီ" ဟူ၍ ပြန်ပြောပါ၏။

မကြာမီ ကျွန်တော့်အပြန်စရိတ်အတွက် ငွေရောက်လာပါသည်။ လေယာဉ်ပျံနှင့်ပြန်လာရန် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ထိုငွေများကို ကြွေးတင်နေသဖြင့် ကြွေးဆပ်လိုက်၏။ ကျွန်တော် ၁၉၅၅ ခုနှစ် အတွင်းသို့ ရောက်သည်အထိ မပြန်ဖြစ်သေးပါ။

ထိုအခါတွင် မြန်မာနိုင်ငံသို့ B.B. Line သင်္ဘောလိုင်းနှင့်ပြန်ရန် သင်္ဘောလက်မှတ်ကို လန်ဒန်ရှိ မြန်မာသံရုံးမှ စီစဉ်ပေးရန် တာဝန်ပေး သဖြင့် လန်ဒန်မြန်မာသံရုံးက အကြောင်းကြားသောကြောင့် ကျွန်တော် သည် ပါရီမှထွက်ခဲ့ရပါသည်။

မထွက်ခွာမီ ပါရီရှိ ဖလော်ရင်စသော မိတ်ဆွေများကျောင်းမှ မိတ်ဆွေများကိုနှုတ်ဆက်၏။ ပြင်သစ်အစိုးရထံတွင် ကျွန်တော့်ပြန်ခေါ်၍ ပြန်ရမည့်အကြောင်း သတင်းပို့၏။ ဆော်ဘွန်းတက္ကသိုလ်မှ ကျွန်တော် သူတို့ဆီတွင် နှစ်နှစ်နီးပါး သင်တန်းတက်ခဲ့ကြောင်း ထောက်ခံစာ ပေးလိုက်၏။ ဒေါက်တာဂွမ်လျောင်မှာ ပြန်နှင့်ပြီဖြစ်၍ နှုတ်ဆက်ရန် မလိုတော့ပါ။

ကျွန်တော်လန်ဒန်သို့ရောက်သောအခါ ဒေါ်ရသီဝုဒ်မင်းကိုပင် နှုတ်ဆက်ချိန်မရလိုက်ပါ။ လုပ်စရာရှိသည်များကို အပြေးအလွှား လုပ်ပြီး လီဗာပူဆိပ်ကမ်းသို့ ဆင်းခဲ့၏။ ထိုအချိန်ကား ၁၉၅၅ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ နောက်ဆုံးပတ်ဟု မှတ်မိလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော့်ထံပို့သောငွေများမှာ မြဝတီမဂ္ဂဇင်းတိုက်မှပို့သောငွေများဖြစ်ကြောင်း မြဝတီအယ်ဒီတာချုပ် ဖြစ်သူ ကိုမြလှိုင်က ပြောပြပါသည်။ ပထမတင်ပို့ပေးသောငွေများကို ကျွန်တော်ကြွေးဆပ်လိုက်သောကြောင့် ချက်ချင်းမပြန်ခဲ့ဖြစ်ပါ။ မြန်မာနိုင်ငံပြန်ရောက်သောအခါ မြဝတီမဂ္ဂဇင်းတွင် စာရေးပြီး စာမူခများကို ကျွန်တော် ကြွေးဆပ်လိုက်သည့်ငွေအတွက် ဖြတ်ယူကြ၍ ကျွန်တော်စာမူခမရခဲ့ပါ။

ပါရီတွင် သောင်တင်ခဲ့စဉ်က ဆောင်းပါးရှည်ကြီးသာလျှင် စာဖတ်သူမျက်မှောက်သို့ တင်ဆက်နိုင်ခဲ့ပါတော့သတည်း။

နဝမပိုင်း

၁၉၅၅ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလကုန်ခါနီးဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်စီးလာသော B.B. line သင်္ဘောသည် ရန်ကုန်မြစ်အတွင်းသို့ တရွေ့ရွေ့ဝင်ခဲ့လေပြီ။

မြန်မာပြည် . . . .

လေးနှစ်ကျော်ဝေးခဲ့သော မြန်မာပြည်ဖြစ်ပါသည်။

ပင်လယ်ဝကပင်စတင်ပြီး ရွှေရောင်ဝင်းလျက်ရှိသော ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကြီးကို ဖူးတွေ့ရ၏။ ကျွန်တော်၏ ရင်သည် ကြည်နူးမှုဖြင့် လှိုက်ခုန်လျက်ရှိ၏။ မဖူးရတာကြာပြီဖြစ်သော ရွှေတိဂုံစေတီတော်၊ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာများ၏ အထိမ်းအမှတ် အမွေအနှစ်အဖြစ် ကိုးကွယ်ရာစေတီတော်။

ရန်ကုန်ရောက်လျှင် ဘယ်လိုကြုံတွေ့ရမည်ဟူ၍ မသိရသေးသော်လည်း ကျွန်တော်သည် သင်္ဘောပေါ်မှ စေတီတော်ကြီးအား ဖူးမြော်ရင်း ကျေနပ်နေမိပါသည်။

ထိုစဉ်က ကျွန်တော်၏ ဇနီးနှင့်လသားမှစပြီး ခွဲခဲ့ရသောသားတို့မှာ ရန်ကုန်သို့ရောက်နေကြ၏။ သူ၏အစ်ကိုအိမ်တွင် နေနေကြလေပြီ။ ကျွန်တော် နိုင်ငံခြားသို့ ရောက်နေခိုက်တွင် သူတို့သားအမိအတွက်

တစ်ကျပ်တစ်ပြားမှ ကျွန်တော်မပေးနိုင်ခဲ့။ ယခု မြန်မာနိုင်ငံပြန်ရောက်တော့လည်း ဘာမှမပါလာ။ ရှေ့တွင် မည်သည့်တာဝန်တွေကို ပေးဦးမလဲဟူ၍သာ ကျွန်တော်တွေးမိနေပါသည်။ ဇနီးနှင့်တစ်ဦးတည်းသောသားအတွက် မစဉ်းစားမိ။ နိုင်ငံအတွက်သာ စဉ်းစားမိခဲ့၏။ ကျွန်တော့်တွင် နိုင်ငံတော်ကတင်ရှိနေသောကြွေးတွေ ဘယ်မျှများနေပါလိမ့်။ ယခု ပြန်ရောက်တော့ အဲဒီကြွေးတွေဆပ်ရဦးတော့မည်ဟု တွေးမိ၏။ ရောက်ပြီး အိမ်တွင် နှစ်ရက်မျှသာနေပါသည်။

ကျွန်တော် ဦးဗဆွေကို သွားတွေ့ပါသည်။

"အစ်ကိုကြီးဦးဗဆွေ ကျွန်တော်ပြန်ရောက်ပါပြီ။ ဗိုလ်အောင်ကြီးခေါ်လို့ပါ။ ကျွန်တော့်ကို ဘာခိုင်းမှာပါလဲ။ အစ်ကိုကြီးတို့က မခိုင်းရင်လည်း ဗိုလ်ချုပ်အောင်ကြီးခိုင်းတာ လုပ်မှာပါ" ဟူ၍ပြောလိုက်ပါသည်။ ဦးဗဆွေက "အေးကွ၊ ဗိုလ်အောင်ကြီးခေါ်တာလည်း ငါတို့နဲ့တိုင်ပင်ပြီးမှခေါ်တာပဲ။ ဒီမှာ အလုပ်တွေရှိတယ်။ ဖဆပလကို ပြန်စည်းရုံးဖို့ပဲ။ ခုတော့ မင်းနားချင်ရင် တစ်လလောက်နားလိုက်ဦး" ဟုပြောသည်။

ကျွန်တော် ဦးဗဆွေဆီမှအပြန်တွင် ဗိုလ်အောင်ကြီးရှိရာ စစ်ရုံးသို့ သွားပါသည်။ စစ်ရုံးသည် သိပ်ပြီး မတင်းကျပ်သေးပါ။ "ဗိုလ်အောင်ကြီး ကျွန်တော်ရောက်ပါပြီ။ သတင်းလာပို့တာပါ၊ အစ်ကိုကြီး ဦးဗဆွေကို တွေ့ပြီးပါပြီ"

"အေး ခိုင်းစရာရှိတယ်ကွ၊ တို့ မင်းပါ ခိုင်းရမယ့်သူတွေရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် ခုတော့ နားလိုက်ဦး။ ခုတော့ ကိုဗဆွေခိုင်းတာလုပ်ဦး"ဟု ပြောပါသည်။ ဗိုလ်အောင်ကြီးမှာ ကျွန်တော်နှင့် သထုံသိန်းမောင်တို့ကို ထောက်ပံ့ကူညီသူဖြစ်ပါသည်။

စစ်ရုံးမှအပြန်တွင် ကျွန်တော်မြဝတီမဂ္ဂဇင်းတိုက်သို့ သွားပါသည်။ ၃၂ လမ်းတွင်ရှိ၏။ ထိုတွင် ကိုမြလှိုင်နှင့်တွေ့ရပါသည်။ ထိုစဉ်က ကိုမြလှိုင်မှာ မြဝတီမဂ္ဂဇင်း၏ အယ်ဒီတာချုပ်ဖြစ်နေပြီ။ ကိုမြလှိုင်က ပြုံးစိစိမျက်နှာထားနှင့် "ခင်ဗျား ကျွန်တော်တို့ကို တော်တော်ခေါင်းရှုပ်အောင်လုပ်တဲ့လူပဲဗျာ၊ ဗိုလ်ချုပ်တင်ဖေက ခင်ဗျားကို အတော်ဒေါပွနေတာဗျ၊ ခင်ဗျား ငွေတွေသုံးတာကို ပြန်ဆပ်ရမှာတဲ့။ စာသာရေးဗျာ၊ စာရေးပြီး ဒီငွေတွေပေးတယ်ပေ့ါ" ဟု ပြောပါသည်။

ကျွန်တော့်အား ငွေပေးခြင်းမှာ စစ်ထောက်ချုပ်ရုံးမှ ပေးခြင်းဟူ၍ သိရပါသည်။ သည်ငွေတွေကို ကျွန်တော် ကြွေးဆပ်ပစ်လိုက်၏။ ခုတော့ စာရေးပြီး ကြွေးဆပ်ရမည်။ ဘာစာများရေးရပါလိမ့်မလဲဟု တွေးနေစဉ် ကိုမြလှိုင်က "ဒီမှာ ဦးသိန်းဖေမြင့်ရေးသလို ခေါင်းစဉ်နဲ့ ဥရောပခရီးသည်လို့ရေးဗျာ" ဟု ပြော၏။ ကျွန်တော်က "အဲဒီလိုမရေးချင်ဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်က ဒီထက်ကျယ်ဝန်းတာ ရေးစရာတွေရှိနေတယ်" ဟု ပြောမိ၏။ ကိုမြလှိုင်က "ရေးဗျာ၊ အခု မတ်လဆန်းမှာပဲပေး။ ဧပြီလထုတ်မှာ မဂ္ဂဇင်းမှာပါလိမ့်မယ်" ဟူ၍ပြော၏။

ကျွန်တော် အိမ်ပြန်ခဲ့ပါသည်။ စာရေးစားပွဲတွင်ထိုင်ပြီး ကျွန်တော်ရေးရမည့်ခေါင်းစဉ်ကို စရေးလိုက်၏။ မြန်မာနိုင်ငံတွင် တစ်ခါမှမသုံးသောစာလုံး "ပါရီတွင်သောင်တင်ခဲ့စဉ်က" ဟူ၍ဖြစ်၏။ ကလောင်အမည်ကို ကိုကိုမောင်ဟူ၍ ပေးခဲ့၏။

ဤအမည်ကိုပေးရခြင်းမှာ ကျွန်တော်ပြင်သစ်တွင် ကျောင်းတက်စဉ်က ကျွန်တော့်အမည် မောင်ချစ်လှိုင်ကို ပြင်သစ်သံနှင့် ခေါ်ရခက်နေသောဆရာမက "ရှင်တို့နိုင်ငံတွင် ပြင်သစ်မှာကဲ့သို့ အမည်၏ ရှေ့တွင် မွန်စီယာစသည်ဖြင့် ခေါ်သလိုမျိုးရှိသလား" ဟုမေးပါသည်။ ကျွန်တော်က "ရှိပါတယ်. . . ကိုယ့် ထက်ငယ်ရင် အမည်ရှေ့က မောင်တတ်ပြီးခေါ်တယ်။ ကိုယ့်ထက်ကြီးရင် ကိုတတ်ခေါ်တယ်" ဟု ပြောလိုက်ရာ ဆရာမက ကျွန်တော့်အား မွန်စီယာကိုကိုဟူ၍ ခေါ်လိုက်ပါသည်။ တစ်တန်းလုံး ပွဲကျသွား၏။

ကျွန်တော်က ကိုယ့်ကို အင်္ဂလိပ်အက္ခရာကေ (K) နှင့်ပေါင်း၏။ ပြင်သစ်အသံထွက်မှာ စီ (C) နှင့်ပေါင်း၏ စီအို (CO CO) မှာ ယောက်ျားကလေးငယ်တို့အား ချစ်စနိုးခေါ်သည့်အမည်ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်အား ကိုကိုဟုခေါ်လိုက်ခြင်းမှာ ကလေးလေးကို ခေါ်တာနှင့်တူ၍ ဝိုင်းရယ်ကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော် ကလောင်နာမည်ရွေးသောအခါ ကိုကိုဟုရွေး၏။ သို့သော် စာရေးဆရာကိုကိုကရှိပြီးသားမို့ ကိုကိုနောက်တွင် မောင်တစ်လုံး တိုးပြီး ကိုကိုမောင်ဟူ၍ ကလောင်အမည်တွင်ခဲ့ပါ၏။

ဖဆပလတိုင်းမှူး

ကျွန်တော်နိုင်ငံခြားမှ ပြန်ရောက်ပြီးနောက် မြန်မာ့နိုင်ငံရေး အခြေအနေကို သတင်းစာများဖတ်ရင်း မိတ်ဆွေတွေနှင့်ပြောကြရင်းက သိလာရသောအချက်ကို ပြောပြချင်ပါသည်။

ထိုအချက်ကား အာဏာရဖဆပလအဖွဲ့ကြီး၏ အားနည်းချက်တွေ အကြောင်းဖြစ်ပါသည်။

ဖဆပလအဖွဲ့ကြီးသည် ၁၉၄၅-၄၈ ခုနှစ်တွင် လူထုကြား၌ ထင်ရှားသောအဖွဲ့ကြီးဖြစ်သည်။ အိမ်တိုင်း ဖဆပလအဖွဲ့ဝင်တွေ ဖြစ်သည်အထိ အားကောင်းခဲ့၏။ သို့သော် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းရှိစဉ်က လူထု၏ကြည်ညိုအားကိုးမှုရခဲ့သော ဖဆပလအဖွဲ့ကြီးသည် ၁၉၅၅ ခုနှစ် ကာလသို့ရောက်သောအခါ ၁၉၄၈ ခုနှစ်ပိုင်း ဖဆပလ မဟုတ်တော့ပေ။

ဖဆပလအတွင်း အချင်းချင်းသည်လည်းကောင်း၊ ယခင်က ဖဆပလမှ ဖဆပလဆိုခဲ့သော စိတ်ဓာတ်နှင့်ထောက်ခံခဲ့သည့် လူထု အတွင်းတွင်လည်းကောင်း၊ ဂိုဏ်းဂဏအုပ်စုဖွဲ့ပြီး အုပ်ချုပ်ရေးယန္တရား နှင့်ဆိုင်သော၊ အခွင့်အာဏာနှင့် ဖဆပလနှင့်ဆိုင်သော၊ အဖွဲ့ချုပ်နှင့် ဆိုင်သောအရေးတို့တွင် ရောထွေးယှက်တင် ဖဆပလအဖွဲ့ဝင်အချို့က အသုံးချလာကြသည်။ ထိုသို့ အစိုးရအခွင့်အာဏာကို ဖဆပလ၏ အာဏာသဘော အသုံးချလာကြသည့်အတွက် ဖဆပလအဖွဲ့၏ ဂုဏ်သိက္ခာကိုထိပါးလာခဲ့၊ အကြည်အညိုပါ လျော့လာခဲ့သည်။ အိမ်တိုင်းစေ့ ဖဆပလဟူ၍မရှိတော့ဘဲ အမည်ခံ ဖဆပလဝင်အဖြစ်ပင်လျှင် အင်အားလျော့လာခဲ့ပေသည်။

နောင်သောအခါတွင် ပမညတခေါင်းဆောင်ဖြစ်လာမည့် ဖဆပလ တွင်ပါဝင်သော တောင်သူလယ်သမား အစည်းအရုံးခေါင်းဆောင် အချို့သည် ထိုစဉ်က ဝန်ကြီးလည်းဖြစ်၊ တောင်သူလယ်သမားအစည်း အရုံးဥက္ကဋ္ဌလည်းဖြစ်သူ၏ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာနှင့်ပတ်သက်ပြီး သတင်းစာ များက ထုတ်ဖော်ရေးသားသည့်အတွက် မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ကာ ဖဆပလ အဖွဲ့ချုပ်ကြီး၏ ခေါင်းဆောင်မှုအောက်တွင်ရှိသော တောင်သူလယ်သမား အစည်းအရုံးမှ ခေါင်းဆောင်အချို့သည် တုတ်၊ ဓား၊ ပုဆိန် စသည် တို့ကိုကိုင်ပြီး သတင်းစာတိုက်များကို ဖျက်ဆီးခဲ့ကြသည်။

ထိုကာလကပင် လူထု၏ အံ့ဩမှုအထင်သေးမှုတို့ စတင်ခဲ့ရာက ၁၉၅၅ ခုနှစ်ပိုင်းကာလသို့ရောက်သောအခါ မင်းလှ ခြောက်လောင်းပြိုင် ဖြစ်ရပ်၊ ငါန်းဇွန်လေးလောင်းပြိုင်ဖြစ်ရပ် အစရှိသောဖြစ်ရပ်တို့ကလည်း ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ်ကြီး၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို ကျဆင်းသည်ထက်ကျဆင်း လာစေခဲ့ကြောင်း မငြင်းသာစေသော အကြောင်းများဖြစ်ခဲ့သည်။

ထိုအကြောင်းများကြောင့် ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ်ကိုပြန်လည်ဖွဲ့စည်းရန် အဖွဲ့ချုပ်ခေါင်းဆောင်များက စီစဉ်ရတော့၏။ ထို့ကြောင့် ၁၉၅၅ ခုနှစ် ဧပြီလဆန်းစတွင် ဝန်ကြီးဦးဗဆွေက ကျွန်တော့်ကို ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ်သို့ လာရန်ခေါ်ပါသည်။ ရောက်လာသောအခါ ဖဆပလအလုပ်အမှုဆောင် များ (ဦးနုမှတစ်ပါး) စုံစုံညီညီတွေ့ရသည်။ ကျွန်တော့်ကဲ့သို့ တာဝန် ယူရမည့် ကေဒါများကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ထိုစဉ်က ဖဆပလအဖွဲ့ ချုပ်ကြီး၏ အထွေထွေတွင်းရေးမှူးဖြစ်သူ ဦးဗဆွေက -

"ဒီနေ့ ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ်ရဲ့ အခြေအနေအရ ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ်ကို ပြန်လည်ဖွဲ့စည်းရမယ်။ ဖွဲ့စည်းတဲ့အခါမှာ မြို့နယ်အလိုက် ကိုယ်တိုင် ကိုယ်ကျ ကွင်းဆင်းလေ့လာပါ။ လေ့လာပြီးတော့ အလုပ်အမှုဆောင် အဖွဲ့သစ်ကို ပြန်လည်ဖွဲ့စည်းရမယ်။ ဖွဲ့စည်းတဲ့အခါမှာ မြို့နယ် ဖဆပလ အဖွဲ့ဝင်များနဲ့ မြို့နယ်လူထုကပါ ယုံကြည်လေးစားခံရတဲ့သူတွေ ပါဝင်အောင်ဖွဲ့ပါ။ မည်သူ့မျက်နှာမှ မထောက်ဘဲ အမှန်အတိုင်း ဖြစ်အောင် ဖွဲ့စည်းပေးပါ" ဟူ၍ မိန့်ကြား၏။

ထို့နောက် တိုင်းအလိုက်ဖွဲ့စည်းရေးတာဝန်ကျသူတို့၏စာရင်းကို ကြေညာပါသည်။ ကျွန်တော်သည် စစ်ကိုင်းတိုင်းဖဆပလ ပြန်လည်ဖွဲ့စည်းရေးအတွက် တိုင်းအတွင်းရေးမှူးတာဝန်ကို ပေးအပ်ခြင်းခံရပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ တိုင်းဖွဲ့စည်းရေးကော်မတီဥက္ကဋ္ဌမှာ ဘဏ္ဍာရေးဝန်ကြီး မြန်မာ့အလင်းဦးတင်၊ ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌမှာ ပြန်ကြားရေးဝန်ကြီး မြန်အောင်သခင်ချစ်မောင်ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ဧပြီလပထမပတ်တွင် ခရီးထွက်ရန် ဝန်ကြီးဦးတင်က ပြောပါသည်။ ဦးတင်မှာ လွန်စွာရိုးသားပြီး သဘောထားပြည့်ဝသည့်သူဖြစ်၏။ ကျွန်တော်က ဦးလေးတင်ဟုခေါ်ပါသည်။ သခင်ချစ်မောင်မှာ ကျွန်တော်နှင့် ရင်းနှီးပြီးသားဖြစ်၍ အတူတွဲအလုပ်လုပ်ရလျှင် အောင်မြင်မှုရှိနိုင်သောအဖွဲ့ဟု ကျွန်တော် ယုံကြည်နေပါသည်။

ဤသို့ ကျွန်တော်တို့ ခရီးထွက်ရေးအတွက် ပြင်ဆင်နေစဉ်ပင် ခန္တီးမြို့မှ စာတစ်စောင် ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ်သို့ ရောက်လာပါသည်။ စာရေးသူမှာ ကိုကြည်ဆိုသူဖြစ်၏။

သူ၏စာတွင် သူတို့၏ မြို့နယ်သို့လာရောက်ပြီး ဖဆပလအဖွဲ့ကို ဖွဲ့စည်းပေးရန်နှင့် သူတို့ဒေသတွင် သောင်းကျန်းသူမရှိကြောင်း၊ အေးချမ်းသောဒေသဖြစ်သည့်အတွက် စိုးရိမ်ဖွယ်မရှိကြောင်း ရေးသားထားပါသည်။ ထိုစာကို ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ် အထွေထွေအတွင်းရေးမှူးထံ လိပ်မူပေးပို့ထား၏။ စာရသော အထွေထွေအတွင်းရေးမှူးက စစ်ကိုင်းတိုင်းတွင် တာဝန်ကျသည့် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ထံ ထိုစာကိုပေးပါသည်။ ထိုအခါ အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ဝန်ကြီးဦးတင်က -

"ကောင်းသားပေါ့ . . . တို့တွေအခေါင်ဆုံးဒေသကို အရင်သွားရအောင်ဟု အဆိုပြုလာပါသည်။ ကျွန်တော်နှင့် မြန်အောင်သခင်ချစ်မောင်ကလည်း ဦးလေးတင်၏ အဆိုပြုချက်ကို သဘောတူသည့်အတွက် ခန္တီးသို့ ခရီးထွက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။

ထိုအခါ ဝန်ကြီးဦးတင်က -

"သွားရင်တော့ ဌာနဆိုင်ရာဝန်ထမ်းတွေပါဖို့လိုတယ်" ဟု ပြောပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ ဘဏ္ဍာရေးဝန်ကြီးဌာန၏ ပါလီမန်

အတွင်းဝန် သံမဏိဗိုလ်ခင်မောင်၊ ချွေတာစုဆောင်းရေးမင်းကြီးဦးစန်းမောင်၊ စစ်ကိုင်းတိုင်းမင်းကြီးဦးဘစန်းနှင့် ကျွန်တော်တို့ပါဝင်ကြပါသည်။ ခရီးစဉ်မှာ လေယာဉ်ဖြင့်သွားရာ စစ်ကိုင်းတိုင်းမင်းကြီးဦးဘစန်းက မန္တလေးချမ်းမြသာစည်လေဆိပ်မှစောင့်ပြီး လေယာဉ်စီးပါသည်။

ကျွန်တော်တို့စီးလာသော ယူဘီအေလေယာဉ်သည် ထိုစဉ်က ခန္တီးမြို့အထိသွားသောလေယာဉ် ဖြစ်၏။

ရောက်လာသောအခါ တစ်ရက်နားပြီး နောက်နေ့တွင် ဖဆပလဖွဲ့စည်းရေးအတွက် စုစည်းထားသူများ နှင့်တွေ့ဆုံပါသည်။ ထိုတွေ့ဆုံပွဲသို့ လူဦးရေ (၅၀) ကျော်လောက်တက်ပါသည်။ ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးဘိုးချို၊ ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်ဦးသီ၊ အတွင်းရေးမှူးအဖြစ် ကိုကြည်ပါဝင်ပြီး အလုပ်အမှုဆောင်အဖွဲ့ကို ဖွဲ့စည်းလိုက်၏။ ကျွန်တော်က ထိုအဖွဲ့ဝင်စာရင်းကိုဖတ်ပြပြီး ထိုအဖွဲ့ကို ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ်က အသိအမှတ်ပြုကြောင်း ကြေညာပေးရပါသည်။ အဆိုပါကိုကြည်ဆိုသူမှာ နောင်တွင် နာဂတောင်တန်းမောင်ကြည်တင်ဟူ၍ ဖြစ်လာသူကို စာရေးဆရာဖြစ်အောင် ကျွန်တော် မြဝတီစာတည်းအဖွဲ့နှင့် မိတ်ဆက်ပေးခဲ့သည်။

မန္တလေးမြို့တွင် ဖဆပလဖွဲ့စည်းရန်သာ အလုပ်ရှိတော့၏။ ထိုစဉ်က လေယာဉ်ပျံမှာခန္တီးသို့ တစ်ရက်ခြားဆင်းသဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် လေယာဉ်ပျံလာရက်ကို စောင့်ရပါသည်။ စောင့်နေစဉ်မှာပင် ကျွန်တော်နှင့် စစ်ကိုင်းတိုင်းမင်းကြီးဦးဘစန်းတို့ စကားလက်ဆုံကျပြီး ခင်မင်သွားကြ၏။ သူက ကျွန်တော် စာရေးသူမှန်းသိ၍လည်းကောင်း၊ ပြင်သစ်က ပြန်လာခဲ့သူဖြစ်၍လည်းကောင်း စိတ်ဝင်စားသွားလေသလားမသိ။ ခင်တာတော့ ခင်သွားကြပါသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ဦးဘစန်းက -

"ဒီတစ်ခါ စစ်ကိုင်းကိုလာခဲ့ပါ၊ စစ်ကိုင်းက ဂိုဏ်းတွေကွဲနေကြတယ်" ဟူ၍ပြောပြပါသည်။ သို့ပြောရင်းပင် ဦးလေးတင်အား စစ်ကိုင်း၏ အခြေအနေကို ဦးဘစန်းက သူသိသမျှပြောပြပါသည်။ "စစ်ကိုင်းမှာက နှစ်ဖွဲ့ဖြစ်နေပါတယ်။ တစ်ဖွဲ့နှင့်တစ်ဖွဲ့က အစေးမကပ်ကြဘူး၊ သူတို့ကိုလည်း စစ်ကိုင်းခရိုင်က ဝန်ထမ်းတွေရော ပြည်သူလူထုကပါ မယုံကြည်

ကြတော့ဘူး။ မလေးစားကြတော့ဘူး။ လူထုက လေးစားထောက်ခံနေတာက ပြန်ကြားရေးအရာရှိ သခင်လှမောင်ကိုပဲ။ ပြီးတော့ စစ်ကိုင်းဦးဘိုးသင်းပဲ။ သူတို့ နှစ်ယောက်ကိုပဲ စစ်ကိုင်းခရိုင်တစ်ခုလုံး တလေးတစားထောက်ခံကြတယ်" ဟူ၍ ပြောပါသည်။

ဦးတင်က -

"လာရမှာပေါ့ဗျာ။ ဒီတစ်ပတ်တော့ စစ်ကိုင်းမဝင်သေးဘူး။ ရန်ကုန်ပြန်လိုက်ဦးမယ်" ဟု ပြောလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်က -

"လာရမယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်ပဲ အရင်လာမှာပဲ။ သူနဲ့လာရင် ဘယ်အိမ်မှာတည်းရမလဲမသိဘူး။ ကျွန်တော်က မညီညွတ်တဲ့ နှစ်ဖက်စလုံး ခေါင်းဆောင်တွေနဲ့လည်း ခင်နေတယ်။ သခင်လှမောင်နဲ့လည်း ခင်နေတယ်။ ဒီတော့ မတည်းချင်ဘူး" ဟု ပြောရာ ဦးဘစန်းက -

"ကျွန်တော့်အိမ်မှာပဲ တည်းဗျာ၊ ကျွန်တော့်အိမ်မှာက အိမ်သားလည်းနည်းတယ်၊ အိမ်လည်း ကျယ်ပါတယ်" ဟုပြောရာ ဝန်ကြီးသခင်ချစ်မောင်က "ဟုတ်တယ်ဗျို့ ဒီအကြံကောင်းတယ် . . . ကော်မရှင်အိမ်မှာပဲတည်း" ဟူ၍ ဆုံးဖြတ်ပေးလိုက်ပါတော့သည်။

ကျွန်တော် ကြားဖြတ်ပြောရမည်ဆိုလျှင် ကျွန်တော်သည် သခင်စိုးဦးဆောင်သော ကွန်မြူနစ်ပါတီ (ဗမာပြည်) တွင် အဖွဲ့ဝင်ဖြစ်ခဲ့ဖူး၍ တစ်ကြောင်း၊ မာ့က်စ်ဝါဒနှင့် ကွန်မြူနစ်ဝါဒအကြောင်းအရာများကို အတော်ပင် စုံစုံစေ့စေ့လေ့လာနိုင်ခဲ့သည်ကတစ်ကြောင်း၊ မီလိုဗန်ဂျီးလပ်၏ အယူအဆများအရ လူတန်းစားအလွှာများ၏ သဘောသဘာဝများကို ကောင်းစွာသဘောပေါက်ထားခြင်းကတစ်ကြောင်း၊ ကျွန်တော်သာမက ကျွန်တော်ကဲ့သို့ ကွန်မြူနစ်ကေဒါဖြစ်ဖူးသူ တော်တော်များများသည် မိမိမျက်မှောက်ပြုရသော နိုင်ငံရေးအခြေအနေနှင့် အလားအလာများကို သိမြင်လွယ်တတ်သော ဉာဉ်ရှိကြပါသည်။ အထူးသဖြင့် နိုင်ငံရေးအကွက်များကို အလိုလိုကြိုတင်ပြီး သိရှိလေ့ရှိပါသည်။ ဤသို့ သိထားကြသည်မှာ အခြားကြောင့်မဟုတ်ပါ။ သခင်စိုး၏အလိုအရ **အနုပဋိလောမနည်း**၊ ကျွန်တော်၏ အလိုအရ **"ဒွန္ဒပညာနည်း"** (Method

of dialectics) ကို ကောင်းစွာလေ့လာနည်းလည်း ခံယူထားသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် စစ်ကိုင်းပြဿနာကိုဖြေရှင်းရန် ခက်ခက်ခဲခဲဖြေရှင်းရန် ကြိုတင်တွေးမထားခဲ့ပါ။ ဘယ်လိုဖြေရှင်းရမည်ကို ကျွန်တော် သိနေပါသည်။ ထို့ကြောင့် ရန်ကုန်ပြန်ရောက်ပြီး နှစ်ရက်ခန့်အကြာတွင် စစ်ကိုင်းသို့ထွက်ခဲ့၏။ မန္တလေးရောက်ရန် လမ်းတွင်တစ်ညအိပ်ရသေး၏။ ပျဉ်းမနားတွင် ဖြစ်ပါသည်။ မန္တလေးရောက်လာသောအခါ သခင်မောင်မောင်အေးအိမ်တွင် တစ်ညအိပ်ပါသည်။ မန္တလေးအကြောင်းသိရန်ဖြစ်ပါ၏။

သခင်မောင်မောင်အေးက မန္တလေး၏အခြေအနေကို ပြောပြရာတွင် မန္တလေးတွင်လည်း စစ်ကိုင်းကဲ့သို့ပင် အကွဲအကွဲတွေရှိနေကြောင်း သိရရာ ကျွန်တော့်စိတ်တွင် "အင်း၊ မန္တလေးတိုင်းတာဝန်ကျတဲ့သူတော့ ခေါင်းခဲရဦးတော့မှာပဲ" ဟု တွေးလိုက်မိပါသည်။

နောက်နေ့တွင် စစ်ကိုင်းသို့ရောက်ပြီး ဦးဘစန်းအိမ်တွင် တည်းပါသည်။ ကျွန်တော်က သခင်လှမောင်ထံသွားရန်ပြင်ရာ ဦးဘစန်းက "မသွားနဲ့ . . . ကျွန်တော်ခေါ်ပေးမယ်" ဟုပြောပြီး သခင်လှမောင်ကို အခေါ်လွှတ်လိုက်၍ ရောက်လာပါသည်။

သခင်လှမောင်က သူလည်း နိုင်ငံရေးလုပ်ချင်ကြောင်း၊ ဝန်ထမ်းမလုပ်ချင်ကြောင်း ပြောပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ထွေရာလေးပါးပြောရင်း တစ်နေ့ကုန်သွားပါသည်။

နောက်နေ့တွင် ဝန်ကြီးဦးတင်ရောက်လာပါသည်။ ချွေတာစုဆောင်းရေးမင်းကြီး ဦးစန်းမောင်လည်း ပါလာ၏။ သို့သော် ဦးစန်းမောင်က သူ၏ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စဖြင့် ရောက်လာပြီး မုံရွာသို့ ထွက်သွားပါသည်။

နောက်နေ့တွင် စစ်ကိုင်းမြို့နယ် ဖဆပလအဖွဲ့ဝင်များကို အစည်းအဝေး ဖိတ်လိုက်၍ ရောက်လာကြပါသည်။ တစ်ဖွဲ့နှင့်တစ်ဖွဲ့ ကြည်သာပုံမရ။ ရန်စောင်သောမျက်နှာထားမျိုး ရှိနေကြပါသည်။ အခမ်းအနားတွင်

ဖွဲ့စည်းရေးအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ဦးတင်က စစ်ကိုင်းသို့လာရခြင်းအကြောင်းကို ရှင်းပြပါသည်။ ကျွန်တော့်အလှည့်တွင်မူ ကျွန်တော်က -

“စစ်ကိုင်းမြို့နယ် ဖဆပလအလုပ်အမှုဆောင်အဖွဲ့ကို ပြန်လည်ဖွဲ့စည်းမှာဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့သဘောနဲ့ ဖွဲ့မှာလည်းမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီမြို့နယ်က ဖဆပလအဖွဲ့ဝင်တွေရဲ့ သဘောကျတဲ့သူကိုသာ ရွေးကြပါ။ ကျွန်တော်တို့က အသိအမှတ်ပြုပေးမှာပါပဲ။ ဒီလိုမြို့ခံအဖွဲ့ဝင်တွေကြိုက်တဲ့အလုပ်အမှုဆောင် အဖွဲ့ကိုရွေးရမှာ လူငါးယောက်ရွေးရပါလိမ့်မယ်။ ပထမကတော့ ဥက္ကဋ္ဌပါပဲ။ သူ့အမည်ကိုရွေးပါ။ ကျန်တာကအလုပ်အမှုဆောင်အဖွဲ့ထဲပါနိုင်မယ့် သူရဲ့အမည်ကိုရွေးပါ။ ဒီနာမည်တွေကို ဒီမဲပုံးမှာထည့်ပါ။ ကြိုက်သူများတဲ့အမည်ပိုင်ရှင်ဟာ ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ကျန်တဲ့အမည်တွေထဲက ဥက္ကဋ္ဌကြိုက်တဲ့ လေးဦးဟာအလုပ်အမှုဆောင်ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် မြို့ခံဖဆပလအဖွဲ့ဝင်တွေကသဘောကျတဲ့သူရဲ့ အမည်ကိုရေးပါ။ ဒီပုံးထဲကိုထည့်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ဘာမှမစွက်ဖက်ပါဘူး” ဟူ၍ ပြောလိုက်ပါသည်။

စာရေးဆရာကြီး စစ်ကိုင်းဦးဘိုးသင်းသည် ဖဆပလအဖွဲ့ဝင်အဖြစ်ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းရှိစဉ်ကပင် ပါဝင်ခဲ့သူဖြစ်ပါသည်။ ထိုနေ့ အစည်းအဝေးသို့ တက်ရောက်ခြင်းမပြုပါ။ သို့သော် သူက “ငါမလာပေမယ့်ဆန္ဒပေးလိုက်မယ်၊ သခင်လှမောင်ပဲ” ဟူ၍ ပြောလိုက်ကြောင်း သိရပါသည်။

အစည်းအဝေးတက်သူ ၃၀ ကျော်ကျော်တွင် သခင်လှမောင်အမည်ရေးထားသည့်စာရွက်မှာ ၂၈ ရွက် ဖြစ်နေပါသည်။ ကျန်လေးဦးအမည်မှာလည်း သခင်လှမောင်ကြိုက်သောသူတွေဖြစ်သောကြောင့်ဖွဲ့စည်းရေးလုပ်ငန်းစဉ်မှာ အေးချမ်းစွာပြီးခဲ့ပါသည်။

သဘာပတိဝန်ကြီးဦးတင်က -

“အခုပတ်ရွေးချယ်ပွဲတွင် မိမိတို့မပါဝင်သော်လည်း နောက်ရွေးချယ်ပွဲတွင် ပါဝင်လာနိုင်ပါတယ်။ ယခုပတ်မှာ အလုပ်အမှုဆောင်

အဖွဲ့ထဲ မပါပေမယ့် ဖဆပလအဖွဲ့ဝင်တွေဆိုတော့ အဖွဲ့အစည်းရဲ့တိုးတက်ရာတိုးတက်ကြောင်းကို ဝိုင်းဝန်းလုပ်ကြပါ။ အကြောင်းရှိရင်လည်းအဖွဲ့ချုပ်ကို စာရေးပါ။ လာပါ။ ကျွန်တော်တို့ ရှိပါတယ်”ဟူ၍ နိဂုံးချုပ်စကားပြောပါသည်။

ဝန်ကြီးဦးတင်မှာ သူ၏မိတ်ဆွေအိမ်တွင်တည်းပါသည်။ ဦးတင်ကမနက်ဖြန်တွင် ဝန်ကြီးချုပ်ဦးနု လာလိမ့်မည်ဟု ပြောပါသည်။ နောက်နေ့တွင် ဦးနုရောက်လာပါသည်။ ဦးနုက စစ်ကိုင်းတံတား၏ ဆိပ်ခံသမ္ဗန်ရှိသောနေရာတွင် ဆိုက်ကပ်ထားသည့် နှစ်ထပ်သင်္ဘောတွင်တည်းပါသည်။ ဦးနုက “ဒီနေ့ ကောင်းမှုတော်ကို ဖူးမယ်ကွ” ဟုပြောပြီး ကောင်းမှုတော်စေတီကိုရွေးပါသည်။ စေတီတော်ကြီးကို သုံးပတ်ပတ်ပြီး ဖူးပါသည်။ ပြီးမှ သင်္ဘောပေါ်သို့ ပြန်လာပါသည်။

ဦးနုလာစဉ်က နောင်တွင် ကုလသမဂ္ဂအတွင်းရေးမှူးချုပ်ဖြစ်မည့်အတွင်းဝန်ဦးသန့်ပါလာပါသည်။

သင်္ဘောပေါ်သို့ရောက်လာသောအခါ ဦးနုက ကျွန်တော်တို့အားစကားပြောရာတွင် -

“ကဲ သခင်ချစ်လှိုင် ဘယ်လိုလဲကွ” ဟု မေးပါသည်။ ကျွန်တော်က“ဥက္ကဋ္ဌကြီး ကျွန်တော် သခင်မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ကကျောင်းသားသမဂ္ဂကလာတာပါ” ဟူ၍ပြောရာ “အေး မေ့လို့ကွာ မင်းသခင်သာခင် ယောက်ဖမဟုတ်လား” ဟုမေးပါသည်။ ပြီးမှဝန်ကြီးဦးတင်က “ကျွန်တော်တို့ အေးအေးဆေးဆေးပဲပြီးပါတယ်၊ ဥက္ကဋ္ဌသခင်လှမောင်ကို ရွေးပါတယ်” ဟုပြောရာ ဦးသန့်က -

“ဒီလူက လူကောင်းပဲ၊ ဝန်ထမ်းဖြစ်နေတာပဲ ပြောစရာရှိတယ်၊ သူ့အတွက် တစ်ခုခုတော့ စီစဉ်ပေးရမယ်ထင်တယ်” ဟု ပြောရာ ဦးနုက“အေးဗျာ၊ ရသင့်တဲ့အတိုင်းလုပ်ပေးပေါ့” ဟု ပြောလိုက်ပါသည်။

နောက်နေ့ နံနက်ပိုင်းတွင် သဘောထားကွဲနေသော အဖွဲ့နှစ်ဖွဲ့သင်္ဘောပေါ်သို့ ရောက်လာပါသည်။ ဦးနုက ဖော်ရွေချိုသာသောမျက်နှာနှင့် -

"အေးဗျာ ဖဆပလပြန်လည်ဖွဲ့စည်းတာ မူအရလုပ်တာပါ၊ ရွေးချယ်မခံရတဲ့အတွက် ဘယ်လိုမှသဘောမထားပါနဲ့၊ နိုင်ငံရဲ့အခြေအနေကလည်း အတော်လေးအေးချမ်းနေပါပြီ၊ ဟိုတုန်းက ဆူဆူပူပူကာလတွေမှာ ခင်ဗျားတို့တွေ နိုင်ငံအေးချမ်းရေးအတွက် ပါဝင်ခဲ့တဲ့အတွက်လည်း ကျွန်တော်တို့က အသိအမှတ်ပြုပါတယ်၊ အသစ်ရွေးချယ်ထားတဲ့အမှုဆောင်အဖွဲ့နဲ့လည်း လက်တွဲလုပ်ကြပါ။ ရွေးကောက်ပွဲကလည်း လာမယ့်နှစ်မှာဆိုတော့ ဖဆပလကနိုင်မှာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် အရင်ပတ်လောက်တော့ အမတ်ဦးရေ ရမယ်မထင်ဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့မှန်းထားတာထက်ပင် ပိုရအောင်ဝိုင်းဝန်းပံ့ပိုးကြပါ" ဟု ပြောပါသည်။

ဝန်ကြီးချုပ်ဦးနုက ဤသို့ပြောသဖြင့် သူတို့တွင် စောဒကတက်ရန်ဘာမှမရှိတော့သော်လည်း ငို၍မဖြစ်၊ ရယ်၍မဖြစ်၊ ငို၍ရယ်၍မရသောမျက်နှာမျိုးကို ကျွန်တော်တွေ့နေရ၏။

စစ်ကိုင်းဖဆပလအဖွဲ့ဝင်များကို ဝန်ကြီးချုပ်က သဘော်ပေါ်တွင်နန်းကြီးသုပ်နှင့် ဧည့်ခံပါသည်။ စစ်ကိုင်းဖဆပလအဖွဲ့ဝင်တို့ ပြန်သွားသောအခါ ကျွန်တော်က -

"ဥက္ကဋ္ဌကြီးခင်ဗျား . . . ကျွန်တော်သိသလောက်ပြောရရင် သူတို့နှစ်ဖွဲ့ဟာ ပြန်တည့်မယ် မထင်တော့ဘူး။ အာဃာတတွေ ကြီးကြပါတယ်။ ခုဖွဲ့စည်းထားတဲ့ ဖဆပလအဖွဲ့အသစ်နဲ့ပဲ ဆက်စခန်းသွားရတော့မှာပဲ" ဟူ၍ပြောရာ ဦးသန့်က -

"ဟုတ်တယ်၊ ကိုချစ်လှိုင်ပြောတာ၊ သူတို့ကို ကျွန်တော်ကြည့်ရတာအခဲမကျေတဲ့မျက်နှာတွေနဲ့ဗျာ့။ ကိုချစ်လှိုင်လုပ်တာ မှန်တယ်၊ ဒါဟာဒီမိုကရေစီအလေ့အကျင့်ပဲ။ ဒီအကျင့်မျိုးတွေ ဗမာနိုင်ငံမှာ တွင်ကျယ်လာအောင် လေ့ကျင့်ပေးရမယ်" ဟူ၍ ပြောပါသည်။ ဦးနုနှင့်ဦးလေးတင်က ဦးသန့်ပြောသည်ကို ခေါင်းညိတ်ထောက်ခံလျက်ရှိ၏။

ဤသို့ပြောသော ဦးသန့်သည် နောင် ၁၀ နှစ်နီးပါးကြာသောအခါကမ္ဘာ့ကုလသမဂ္ဂ၏ အတွင်းရေးမှူးချုပ် ဖြစ်လာမည်ဟူ၍ ကျွန်တော်ကြိုတင်ပြီး မခန့်မှန်းမိနိုင်ခဲ့ပါ။

ထိုစဉ်မှာပင် ဦးနုက ဦးသန့်အား -

"ကဲ ကိုသန့်ရေ၊ ခင်ဗျားလူကို ခေါ်လိုက်ပါဦး" ဟု ခိုင်းလိုက်ရာ ဦးသန့်က သူ၏အနီးရှိ လူတစ်ယောက်အား "စောစောက စောင့်ခိုင်းထားတဲ့လူကို သွားခေါ်လိုက်ပါ" ဟုခိုင်းလိုက်ရာ မကြာမီမှာပင် သခင်လှမောင် ဦးနုရှိရာသို့ ရောက်လာပါသည်။

သခင်လှမောင်က ဦးနုအား ခေါင်းငုံ့နှုတ်ဆက်ပြီး ဦးနုထိုင်နေသောကုလားထိုင်နှင့် ခါးလွယ်ခုတ်နေရာလောက်တွင် ဝင်ထိုင်ပါသည်။ ဦးနုက "တွေ့ရတာဝမ်းသာတယ်ဗျာ၊ ခုလို အဖွဲ့ဝင်တွေအများစုရဲ့ ထောက်ခံမဲရတာ ကောင်းပါတယ်၊ ရှေ့ကိုလည်း ပိုပြီး အဖွဲ့ဝင်အင်အားတိုးအောင် စည်းရုံးရေးလည်း ခိုင်မာအောင်အားထုတ်ပါ။ လာမယ့်ရွေးကောက်ပွဲမှာလည်း ဖြစ်နိုင်ရင် စစ်ကိုင်းခရိုင်ပေါ့ဗျာ။ နိုင်အောင် ကြိုးစားပေးပါ" ဟုပြောပြီး အနည်းငယ် ထွေထွေရာရာပြောပြီးနောက် သခင်လှမောင်ပြန်သွားပါသည်။

နောက်နေ့တွင် ဦးနုပြန်သွား၏။ ဝန်ကြီးဦးတင်လည်း ပြန်လိုက်သွားပါသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ စစ်ကိုင်းတွင်နေရစ်ခဲ့၏။ တိုင်းမင်းကြီးဦးဘစန်းအိမ်တွင်ပင် တည်းခိုနေရပါသည်။

စစ်ကိုင်းတိုင်းတွင် မြို့နယ် (၂၉) မြို့နယ်ရှိရာ ထိုမြို့နယ်တိုင်းသို့ ကျွန်တော်မရောက်ခဲ့ပါ။ သို့သော် သွားမှဖြစ်မည့်မြို့နယ်တို့သို့ ကျွန်တော်သွားခဲ့ရာ (၂၅) မြို့နယ်သို့ရောက်ခဲ့ပါသည်။ အချို့မြို့နယ်များကို ခရိုင်မှတစ်ဆင့်ခေါ်ပြီး တွေ့ဆုံပါသည်။

ချင်းတွင်းနှင့်ဧရာဝတီသို့ အစုန်အဆန်သွားခဲ့ရပါသည်။ ဒီလိုသွားရင်းကပင် ရန်ကုန်နှင့်စစ်ကိုင်းကို ကူးချီ၊ သန်းချီလုပ်နေရာအောက်တိုဘာလသို့ တိုင်ခဲ့၏။ ထိုအခါ ဝန်ကြီးချုပ်ဦးနုက ကျွန်တော်နှင့်ဝန်ကြီးဦးတင်ကို ခေါ်တွေ့ပါသည်။ ထိုသို့တွေ့စဉ် ဦးနု၏ဖဆပလဌာနချုပ်ရုံးတွင် ဝန်ကြီးဦးဘစောကိုလည်း တွေ့ရပါသည်။

ဦးနုက ဒီတစ်ခါ ကျွန်တော့်ကိုခေါ်ပုံမှာ -

"မောင်ချစ်လှိုင်လာကွ" ဟုခေါ်လိုက်၏။ သခင်ချစ်လှိုင်ဟု မခေါ်တော့ပါ။ ကျွန်တော့်အား မောင်ချစ်လှိုင်ဟုခေါ်တာ သဘောကျပါသည်။ ဦးနုက ဆက်၍ပြောသည်မှာ -

"မင်း စစ်ကိုင်းမှာ လုပ်သလို ပြည်မှာသွားလုပ်ပေးပါဦး၊ မှန်တဲ့လူတက်နိုင်အောင်လုပ်ပေးပါ" ဟုပြောပါသည်။ ကျွန်တော်က "စစ်ကိုင်းမှာ လုပ်သလိုမျိုး လုပ်ရမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်လုပ်နိုင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်က ဒီမိုကရေစီနည်းဆိုရင် ကြိုက်ပါတယ်၊ မဲပုံးထောင်တဲ့ ဒီမိုကရေစီနည်းကို ကျွန်တော်ကြိုက်တယ်" ဟု ပြောလိုက်ပါသည်။

ဦးနုက ကျွန်တော့်ကို ပြုံးပြုံးကြီးစိုက်ကြည့်နေပါသည်။ ပြီးမှ -

"အေး မင်းသွားရင် ဦးတင်နဲ့ ဦးဘစောကိုထည့်လိုက်မယ်၊ မောင်သိန်းလှိုင်ကတော့ ပြည်မှာ မလုပ်ချင်ဘူးလို့ပြောနေလို့ မင်းကို ပို့ရတာ" ဟု ဦးနုက ပြောပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်သူဦးနု (ထိုစဉ်က သခင်နု) ၏စကားကို လက်မခံ၍မဖြစ်ပါ။ သူက ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်ပြီး ကျွန်တော်က တိုင်းမှူးပဲဖြစ်ပါသည်။ အမှန်မှာ ကျွန်တော့်တွင် ဖဆပလ၌ ကြီးကျယ်သော ရာထူးရှိသူ မဟုတ်ပါ။ အလုပ်အမှုဆောင်လူကြီးများက လိုအပ်လျှင် ခေါ်ခိုင်းတတ်ကြ၏။ ခိုင်းတာကို လုပ်ခဲ့သူဖြစ်ပါသည်။ ထိုစဉ်က ဖဆပလ အဖွဲ့ကြီး၏ နယ်အဖွဲ့တို့တွင် စည်းလုံးမှုအားနည်းနေသည့်အတွက် ပြန်လည်စည်းလုံးရန် ဌာနချုပ်အနေဖြင့် လိုအပ်လာသည့်အတွက် ကျွန်တော်တို့ကဲ့သို့ လူငယ်များပါသော တိုင်းစည်းရုံးရေးအဖွဲ့ငယ်များဖွဲ့ပါသည်။ ဝန်ကြီးဦးတင်တို့ကဲ့သို့ အလုပ်အမှုဆောင်လူကြီးများနှင့် တွဲဖက်လွှတ်တတ်၏။ ရာထူးအားဖြင့် တိုင်းအတွင်းရေးမှူးဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ဖဆပလအဖွဲ့ဝင် အားလုံးကပင် တိုင်းမှူးဟု အလွယ်ခေါ်နေကြပါသည်။

ဦးနုက ပြည်ကိစ္စကိုပြောရာတွင် ပြည်ဖဆပလအဖွဲ့အတွင်း မညီညွတ်ကြ။ တစ်ဖက်က အာဏာအလွဲသုံးမှုများနှင့် လူထု၏ ငြိုငြင်မှုများခံနေရပြီး၊ တစ်ဖွဲ့က သခင်မကြီးဒေါ်သိန်းတင်ပါဝင်သော အဖွဲ့ဖြစ်

သည်။ အင်အားများသော်လည်း အာဏာပိုင်အဖွဲ့အစည်းတို့ကို တစ်ဖက်လူက သိမ်းသွင်းထားသောကြောင့် အားနည်းသလိုဖြစ်နေသည်။ အမှန်အကန် ဒီမိုကရေစီနည်းကျကျ ဆောင်ရွက်ကြမည်ဆိုပါက သခင်မ ဒေါ်သိန်းတင်တို့အဖွဲ့သည် ပြည်မြို့နယ်တွင် ဖဆပလ၏ လုပ်ငန်းများကို တွင်ကျယ်အောင်ဆောင်ရွက်နိုင်မည်ဟု ဦးနုက ပြောပါသည်။

ကျွန်တော့်အား ဦးနုက "စစ်ကိုင်းမှာလိုလုပ်ကြည့်ရင် အမှန်အကန်တွေလုပ်လို့ရသွားမှာပဲ"ဟူ၍ ပြောပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ပဲခူးတိုင်းတွင် ကျွန်တော်ကဲ့သို့ တိုင်းအတွင်းရေးမှူးဖြစ်သူ ကျွန်တော်နှင့် ဥရောပသို့သွားခဲ့သည့် ဗိုလ်သိန်းလှိုင်ကို သွားတွေ့ပါသည်။ ဗိုလ်သိန်းလှိုင်က -

"ခင်ဗျားသွားတာ ကောင်းတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်က နှစ်ဖက်လုံးနဲ့ ရင်းနှီးနေတာ။ မျက်နှာ နာတယ်။ ဒါပေမယ့် ဟိုလူတွေက (လူအမည်ကို ပြောသော်လည်း ကျွန်တော်မဖော်ပြတော့ပါ) မှုမမှန်တဲ့သူတွေ၊ မြို့နယ် အာဏာပိုင်အဖွဲ့အစည်းတွေကလည်း သူတို့ကို မကြည်ဘူး" ဟု ပြောပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ပြည်ကိုသွားရန် ပြင်ရပါတော့သည်။

ပြင်နေတုန်းမှာပင် တောင်ကြီးက ကိုစံအောင် ကျွန်တော့်ဆီ ရောက်လာပါသည်။ ကျွန်တော် ပြည်သွားမည့်အကြောင်း သူ့ကိုပြောပြီး ကျွန်တော်နှင့်အတူ ပြည်ကိုလိုက်ခဲ့ဖို့ပြောပါသည်။

ကိုစံအောင် ပြည်သို့လိုက်မည်ကို ကျွန်တော် သဘောကျမိ၏။ အကြောင်းမှာ ကိုစံအောင်သည် သတင်းထောက်ပီပီ သတင်းရှာတတ်သူဖြစ်ရာ ကျွန်တော်တို့အတွက် အသုံးဝင်နိုင်မည်ဟူ၍ ကျွန်တော် ထင်မိ၏။ "ဒါပေမယ့် ဦးလေးတင်ကိုပြောဗျာ၊ သူခွင့်ပြုရင်လိုက်ခဲ့"ဟု ပြောလိုက်ပါသည်။

ကိုစံအောင်မှာ မြန်မာ့အလင်းသတင်းစာ၏ သတင်းထောက်ဖြစ်လေရာ ထိုဦးလေးတင် (မြန်မာ့အလင်းဦးတင်) နှင့်ရင်းနှီးပြီးသူ

ဖြစ်၍ ဦးလေးတင်နှင့်သွားတွေ့လျှင်ပင် "လိုက်ခဲ့လေ" ဟူ၍ ပြောလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ကိုစံအောင်နှင့် ပြည်သို့အရင်သွားနှင့်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်ပါ သူနှင့်အတူသွားမည်ဟု တွေးမိ၏။

ကျွန်တော်တို့ ပြည်သို့သွားခဲ့၏။ ရောက်လျှင် ပြည်မြို့ပိုင်ရုံးသို့ သွားပြီး ကျွန်တော်ရောက်ကြောင်း သတင်းပို့ပါသည်။ မြို့အုပ်ရုံးကပင် ကျွန်တော်တို့တည်းခိုမည့် သံတဲသို့ပို့ပေး၏။ အိပ်ရာနေရာ ပြင်ပေးကြပါသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် သံတဲတွင်ပါလာသည့် အဝတ်အစားအပိုထည့်ထားသည့် အိတ်စသည်တို့ထားခဲ့ပြီး ကိုစံအောင်က မြို့ထဲသို့ထွက်သွား၏။ သတင်းတွေ စနည်းနာပေးရန်ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်က ဒေါ်သိန်းတင် အိမ်သို့ထွက်ခဲ့၏။

"ကျွန်တော် မောင်ချစ်လှိုင်ပါ၊ အဖွဲ့ချုပ်တာဝန်နဲ့လာတာပါ" ဟု နှုတ်ဆက်လျှင် ဒေါ်သိန်းတင်က -

"တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ဦးချစ်လှိုင်" ဟုပြောလျှင် ကျွန်တော်က -

"ကျွန်တော့်ကို ဦးတတ်မခေါ်ပါနှင့်ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်က အစ်မကြီးထက်အများကြီးငယ်ပါတယ်" ဟု ပြန်ပြောပါသည်။ ဒေါ်သိန်းတင်က "ကိုချစ်လှိုင်ရေ အမှန်အတိုင်းဖြစ်အောင်လုပ်ပေးပါ၊ အစ်မကြီးတို့က အမှန်အတိုင်းလုပ်လို့ရလာတဲ့အဖြေကို ကျေကျေနပ်နပ်လက်ခံမှာ" ဟူ၍ ပြောပါသည်။

"ကျွန်တော်တို့က မှန်မှန်ကန်ကန်လုပ်မှာပါ၊ ပြည်ကအဖြစ်မျိုး စစ်ကိုင်းတိုင်းမှာဖြစ်ခဲ့ပါတယ်၊ အစ်မကြီးလည်း ကြားပြီးရောပေါ့၊ ကျွန်တော်ကတော့ မဲပုံးထောင်မှာပါ" ဟုပြောလိုက်၏။ ဒေါ်သိန်းတင်က -

"အစ်မကြီးတို့က စောစောကပြောခဲ့သလို အမှန်အတိုင်းလုပ်လို့ရလာတဲ့အဖြေကို လက်ခံမှာပါ" ဟူ၍ ပြောလိုက်ပါသည်။

နောက်နေ့တွင် ကျွန်တော် သံတဲတွင်ပင် နားနေလိုက်ပါသည်။ ထိုနေ့မှာပင် ဝန်ကြီးဦးတင် (ဦးလေးတင်) နှင့် ဝန်ကြီးဦးဘစောတို့

ရောက်လာကြသည်။ သူတို့ရောက်ပြီးနောက်နေ့မှာပင် မြို့နယ် အရေးပေါ် အစည်းအဝေးကျင်းပ၏။

အခမ်းအနားတွင် အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ဝန်ကြီးဦးတင်က "အခုနေ အစည်းအဝေးကျင်းပရခြင်းအကြောင်းကတော့ ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ်အနေနဲ့ တစ်နိုင်ငံလုံးမှာဖဆပလအဖွဲ့တွေ ပြန်လည်ဖွဲ့စည်းရမယ်ဆိုတဲ့ မူအရ ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒီမြို့မှာလည်း အဲဒီမူအရ မြို့နယ်အလုပ်အမှုဆောင်သစ် ရွေးမှာဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကတော့ မဲပုံးထောင်ပြီးရွေးမှာပါ၊ ကျွန်တော်တို့ ဘာမှစွက်ဖက်မှာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီမှာရှိတဲ့ အဖွဲ့ဝင်တွေရဲ့ ဆန္ဒအတိုင်း လုပ်ကြပါ။ ဒီအတိုင်း ဖြစ်ရမှာပါ" ဟူ၍ပြော၏။

ကျွန်တော်က မဲပုံးထောင်ပြီး "ဥက္ကဋ္ဌနှင့် အလုပ်အမှုဆောင်အဖွဲ့၏ အမည်များကို ရေးပြီးထည့်ကြပါ။ အများဆုံးသူကတော့ အရွေးခံရမှာပါပဲ" ဟုပြော၏။

အစည်းအဝေးတက်ရောက်သူတို့က သူတို့ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်စေချင်သူ၏ အမည် အမှုဆောင်အဖွဲ့တွင် ပါဝင်စေချင် သူတို့၏ အမည်များရေးပြီး ပုံးထဲသို့ထည့်ကြ၏။

သခင်မဒေါ်သိန်းတင်အား လိုလားသူတို့ဘက်က မဲအရေအတွက် အများဆုံးရပါသည်။ ဒေါ်သိန်းတင်ကတော့ ဥက္ကဋ္ဌလုပ်သည်ဟူ၍ ကျွန်တော်မမှတ်မိပါ။ သခင်မဒေါ်သိန်းတင်အား ထောက်ခံသူတို့ကသာ အသာစီးရခဲ့၏။

ရွေးကောက်ပွဲပြီးသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ တာဝန်လည်းပြီးသောကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ရန်ကုန်ပြန်ခဲ့ကြပါသည်။ နောက်နေ့တွင် ဝန်ကြီးချုပ်ဦးနုထံ ရွေးကောက်ပွဲကျင်းပပြီးကြောင်း ဦးလေးတင်နှင့် ကျွန်တော်တို့ သတင်းပို့ပါသည်။

နောက်နေ့တွင် ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ် တွဲဖက်အထွေထွေအတွင်းရေးမှူး သခင်သာခင်ကို သွားတွေ့ရပါသည်။ ကျွန်တော် စစ်ကိုင်းသွားမည့် အကြောင်းပြောပါသည်။ သခင်သာခင်က -

“မင်း စစ်ကိုင်းသွားမယ်ဆိုတာ အတော်ပဲ၊ တို့ဆီမှာသတင်းရနေတာ ရှိတယ်။ အဲဒါကတော့ ပမညတ စစ်ကိုင်းတိုင်းစည်းရုံးရေးမှူး ကိုစိုးသိန်း (သာယာဝတီ) က တို့နဲ့ဆွေးနွေးချင်တယ်ပြောတယ်။ ဒီတော့ သူနဲ့တွေ့ပါ။ ဆွေးနွေးတာတွေ ငါ့ဆီသတင်းပြန်ပို့ပါ” ဟုပြောပါသည်။ ကျွန်တော်က -

“ကျွန်တော် ဖုန်းနဲ့ပဲသတင်းပြန်ပို့မယ်ဗျာ” ဟု ပြောလိုက်၏။

ခုတစ်ခေါက် စစ်ကိုင်းသွားသောအခါ ကျွန်တော်သည် တိုင်းမင်းကြီး ဦးဘစန်းအိမ်တွင် မတည်းတော့ဘဲ သခင်လှမောင်အိမ်တွင် တည်းပါသည်။ ကိုစိုးသိန်းက ကျွန်တော့်ထံလာတွေ့၏။ သူက -

“ဒီမှာ ကိုချစ်လှိုင်၊ စစ်ကိုင်းတိုင်းမှာ ၂၉ မြို့နယ်ရှိတယ်။ လာမယ့် ရွေးကောက်ပွဲမှာ ကျွန်တော်တို့ကလည်း ၁၄ မြို့နယ် ၁၅ မြို့နယ် လောက်ရှိတယ်။ ခင်ဗျားတို့ဘက်မှာလည်း ၁၄-၁၅ မြို့နယ်လောက် ရှိမှာပဲ။ ကျွန်တော်တို့ သေချာပေါက်နိုင်မယ့် မြို့နယ်တွေရှိတယ်။ အဲဒီမြို့နယ်တွေကို ခင်ဗျားတို့ဘက်က မနှောင့်ယှက်နဲ့ဗျာ။ ခင်ဗျားတို့ နိုင်နိုင်မယ့် မြို့နယ်တွေလည်းရှိတယ်။ အဲဒီမြို့နယ်တွေကိုလည်း ကျွန်တော် တို့ဘက်က မနှောင့်ယှက်ဘူး” ဟူ၍ပြောပြ၏။

ထို ၁၉၅၅ ခုနှစ်ဝန်းကျင်ကား မြန်မာနိုင်ငံတွင် ဆူပူသောင်းကျန်းမှု အင်အားသည် များစွာလျော့နည်းခဲ့ပေပြီ။ တိုက်ပွဲကြီးဟူ၍ မရှိသလောက် ပင်။ သို့သော် အချို့သော နိုင်ငံတော်အုပ်ချုပ်ရေးအာဏာစက်နှင့် အလှမ်းကွာသောအရပ်တို့တွင် အစိုးရအား အန်တုသူတို့ရှိနေကြပါသေး သည်။ ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း သွားလာမှုမျိုးမဟုတ်ပါ။ အချိန်အခါမဲ့ ရွာတွင်းဝင်၊ ဆက်ကြေးကောက်၊ ထမင်းချက်ခိုင်း၊ ကျွေးခိုင်းလောက် တော့ ရှိနေပေသေးသည်။

ရွေးကောက်ပွဲအတွက် မဲဆွယ်စည်းရုံးမည့်သူတို့အား အလစ်တွင် လည်း ချောင်းမြောင်းအန္တရာယ် ပြုနိုင်သေးသည်။ ဤလိုအခြေအနေ တွင် ကိုစိုးသိန်းက လာဆွေးနွေးခြင်းဖြစ်၏။

ကိုစိုးသိန်းသည် ပမညတ၏ကိုယ်စား လာဆွေးနွေးခြင်းဖြစ်ပါ သည်။ အဆိုပါပမညတအဖွဲ့သည် ဖဆပလ၏အတိုက်အခံအဖွဲ့အစည်း

အဖြစ် ရပ်တည်နေပါသည်။ သို့သော် အဆိုပါ ပမညတအဖွဲ့အစည်း သည် နိုင်ငံတော်အား အန်တုနေသော၊ တစ်နည်းအားဖြင့် တောခိုအဖွဲ့ အစည်းတို့၏ ကျောထောက်နောက်ခံရရှိ ထားသောအဖွဲ့၊ အဆက် အသွယ်ရှိသောအဖွဲ့ဟု အစိုးရပိုင်းက နားလည်ထားသော အဖွဲ့အစည်း ဖြစ်ပါသည်။

လာရောက်ဆွေးနွေးသော ကိုစိုးသိန်းသည်ပင်လျှင် စစ်ကိုင်းတိုင်း အတွင်းရှိ တောခိုအဖွဲ့အစည်း အချို့တို့နှင့် ဆက်သွယ်မှုရှိနေသူဟူ၍ ကျွန်တော်ယုံကြည်ထားပါသည်။

သို့သော်လည်း သူသည် စစ်ကိုင်းမြို့ပေါ်တွင် တရားဝင်နေထိုင်ပြီး သူ၏ ပမညတစည်းရုံးရေး အလုပ်ကို တရားဝင်လုပ်နေသူဖြစ်သော ကြောင့် ကျွန်တော်သည် သူနှင့်တရားဝင်ဆက်ဆံနေရသူဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော့်အား ဖဆပလဌာနချုပ်က ကျွန်တော်တို့အား ပြောကြား လိုက်သောစကားများကို နားလည်မှုအရ တိုင်းအတွင်းရေးမှူးများသည် မိမိတို့အား အလုပ်လုပ်၍မရအောင် နှောင့်ယှက်နေသူ၊ အတိုက်အခံ ပြုသူများကို သက်ဆိုင်ရာရဲအဖွဲ့အားဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်စေရန် ပြောကြား နိုင်ခွင့်ရှိကြောင်း သိခဲ့ရပါသည်။

စစ်ကိုင်းတိုင်းမြို့နယ်အချို့တို့တွင် ပမညတမှ ပမညတဟူ၍ စွဲသူတွေအတော်များများရှိကြ၏။ ဖဆပလကို အကြည်ညိုမဲ့စေရန် ဟောပြောသူတို့ရှိကြ၏။ ထိုသူတို့ကြောင့် ဖဆပလရွေးကောက်ပွဲ ရှုံးသွားနိုင်သည်ဟု ယူဆထားသော ဖဆပလလူငယ်အဖွဲ့ဝင်အချို့က ကျွန်တော့်အား “ဒါမျိုးတွေ့ရင်ဖမ်းဗျာ” ဟူ၍ ပြောသူရှိခဲ့ဖူးပါသည်။

ကျွန်တော့်တွင် ကျွန်တော့်ပါတီမဲနိုင်ရန် တစ်ဖက်ပါတီဝင်တို့ကို ဖမ်းမှုဟူသော အတွေးလုံးဝမရှိပါ။ ကျွန်တော် တစ်ဖက်သတ်အနိုင်မယူ ချင်ပါ။ ကျွန်တော်က fair fight မျှတသော၊ တရားသောတိုက်ပွဲမျိုး ဖြင့်သာ တိုက်ချင်ပါသည်။ မတရားသောတိုက်ပွဲမျိုးကို အသုံးမပြုချင်ပါ။ ကောက်ကျစ်လှည့်ဖျားခြင်းမျိုးကို လုပ်ချင်စိတ်မရှိပါ။ ဤကား ကျွန်တော်၏ ကိုယ်ပိုင်မူဝါဒဖြစ်သည်။ ရှုံးလျှင်လည်း တရားသဖြင့် ရှုံးချင်၏။ နိုင်လျှင်

လည်း တရားသဖြင့်နိုင်ချင်၏။ ယင်းသည်ပင်လျှင် ကျွန်တော်၏ နိုင်ငံရေးမူဝါဒ ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ကိုစိုးသိန်းအား "ခင်ဗျားပြောတဲ့အကြောင်းကို ကျွန်တော့်လူကြီးတွေဆီ တင်ပြလိုက်မယ်" ဟု ပြောလိုက်၏။ ကိုစိုးသိန်းကလည်း "အင်း၊ ကျွန်တော်ကလည်း ကျွန်တော့်လူကြီးတွေကို ပြောရဦးမှာဗျာ့" ဟု ပြန်ပြောပါသည်။

ကျွန်တော်က ကိုစိုးသိန်းအား -

"ကျွန်တော်တို့ ရွေးကောက်ပွဲနီးမှတွေ့ကြစို့၊ အဲဒီတော့မှ ကျွန်တော်တို့သဘောတူထားတဲ့အတိုင်း လုပ်ကြတာပေါ့" ဟု ပြောလိုက်၏။ ကိုစိုးသိန်းက သဘောတူပါသည်။

လူထုစကားနှင့် စည်းရုံးရတဲ့ကျွန်တော်

ကိုစိုးသိန်းနှင့်တွေ့ပြီး ကျွန်တော် ရန်ကုန်သို့ ခဏပြန်ခဲ့၏။ ဤသို့ မပြန်မီ ကျွန်တော်သည် စစ်ကိုင်းတိုင်းအတွင်းရှိ မြို့နယ်များသို့ သွားခဲ့ပါသည်။ ပြည်သူလူထု၏ စိတ်နေသဘောထားကို လေ့လာရန် ဖြစ်ပါသည်။

စစ်ကိုင်းတိုင်းအတွင်း ခရိုင်ငါးခရိုင်ရှိရာ ကျွန်တော်သည် ပထမဆုံး မုံရွာခရိုင်သို့ သွားခဲ့ပါသည်။

မုံရွာခရိုင်ကား ပမညတတို့ လွှမ်းမိုးသောခရိုင်ဖြစ်ပါသည်။ ပမညတထိပ်တန်းခေါင်းဆောင်တစ်ဦးဖြစ်သူ ဦးဘငြိမ်းကား မုံရွာခရိုင်သားဖြစ်၏။ ဘုတလင်မြို့သည် ဦးသိန်းဖေမြင့်၏ ဇာတိဖြစ်၏။ မုံရွာခရိုင်သားပင် ဖြစ်ပါသည်။

မုံရွာခရိုင်အတွင်း မုံရွာ၊ အလုံ၊ ဘုတလင်၊ ချောင်းဦး၊ ယင်းမာပင်၊ ပုလဲ စသည့်မြို့နယ်များသို့ ကျွန်တော်သွားရောက်ခဲ့၏။ မုံရွာတွင် ကျွန်တော်နှင့်ခင်သော နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်ဦးမြညွန့်ရှိရာ ထိုအိမ်တွင် တည်းခိုပါသည်။ ထိုသို့ တည်းခိုနေစဉ်ပင် ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ်မှ စစ်ကိုင်းတိုင်းစည်းရုံးရေး အတွင်းရေးမှူးရောက်နေသည်ဟု သတင်းရဟန်တူပါ

သည်။ မုံရွာရှိ လူတစ်စုသည် အိုးစည်ဗုံမောင်းတီးပြီး ကျွန်တော်တည်းခိုသော နယ်ပိုင်ဝန်ထောက် ဦးမြညွန့်အိမ်ရှေ့သို့လာပြီး ဖဆပလကို ရှုတ်ချသော ပုတ်ခတ်သော သီချင်းများဆိုပြီး လှောင်ပြောင်ကြပါသည်။ မခံချင်အောင်စကြပါသည်။ ကျွန်တော်က မည်သို့မှ တုံ့ပြန်ခြင်း မရှိခဲ့ပါ။ စိတ်တွင်လည်း မည်သို့မှ ခံစားချက်မရှိခဲ့ပါ။

နယ်ပိုင်ဦးမြညွန့်က -

"ကျွန်တော့်ကိုလည်း ဖဆပလလိုလားတဲ့ နယ်ပိုင်လို့ ရှုတ်ချကြတယ်ဗျာ"

ဟုပြော၏။

ဖဆပလကို အထင်သေးသော ပမညတကိုအထင်ကြီးသော မုံရွာမြို့၏ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၊ လူစုစုရှိသည့်နေရာတို့တွင် ဖဆပလအဖွဲ့ဝင်တို့၏ မကောင်းသတင်းတွေသာ ကြားခဲ့ရ၏။ ရွေးကောက်ပွဲတွင် ပမညတတို့သာ အနိုင်ရလိမ့်မည်။ အစိုးရအဖွဲ့နိုင်လိမ့်မည်ဟူ၍ အာပေါင်အာရင်းသန်သန်နှင့် ပြောနေသည်ကို ကြားခဲ့ရပါသည်။

အချို့သောသူတို့ကမူ "ကျွန်တော်တို့ကတော့ ဖဆပလကို အားပေးချင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီက ရွေးတင်လိုက်တဲ့အမတ်တို့ ဘာတို့ဆိုတာကလည်း မဲရပြီး အမတ်ဖြစ်ပြီးကတည်းက ရန်ကုန်ကကို ဆင်းမလာကြတော့ဘူး" ဟူ၍ ပြောကြပါသည်။

အချို့မြို့နယ်လူထုက -

"ကျွန်တော်တို့က ဖဆပလကို အားပေးချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် နေရထိုင်ရတာ လုံခြုံမှုမရှိဘူး ဗျာ၊ တောထဲကလူတွေက ရှိသေးတယ်။ တပ်ကြီးဘာကြီးရှိတာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သူတို့က လက်နက်တွေ ပါတယ်။ သူတို့က စကားတွေ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ပြော၊ ရန်ပုံငွေတောင်းတော့ ပေးရ၊ ထမင်းချက်ခိုင်းတော့ ချက်ကျွေးရ၊ ဒီလိုဘဝမှာဆိုတော့ ရွေးကောက်ပွဲမှာ ဘယ်သူ့မဲပေးရမယ် မသိပါဘူးဗျာ" ဟု ပြောသည်ကို ကြားခဲ့ရ၏။

အချို့မြို့နယ်များမှ လူထုကမူ -

“ကျွန်တော်တို့က ဒီမြို့နယ်က ဖဆပလတွေကိုတော့ မကြိုက်ဘူး ဗျာ။ ဒါပေမယ့် ဖဆပလကိုတော့ နိုင်စေချင်တာပဲ။ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ လက်ရှိနေနေကျအတိုင်း အေးအေးချမ်းချမ်းနေချင်တယ်။ လုပ်ရတာလည်း မူလအလုပ်တွေ လုပ်နေတာ ပုံမှန်ဝင်ငွေရနေကြတယ်။ မရှိမရှားဘဲဗျာ့။ ၄၈-၄၉ တုန်းကအဖြစ်တွေကို မကြုံချင်တော့ဘူးဗျာ။ အသက်ကိုဖက်နဲ့ ထုပ်ထားရတဲ့ဘဝ မနက်ကို မျက်နှာသစ်စရာခေါင်းမှရှိပါ့မလားဆိုတဲ့ ဘဝမျိုးတွေ အမြဲစိုးရိမ်နေရတာမို့ အခုရှိတဲ့ ဖဆပလလိုအေးချမ်းတဲ့ ဘဝပေးတဲ့အစိုးရမျိုးပဲလိုချင်တယ်။ ကျွန်တော်တို့မှာ ပါတီတွေ၊ နိုင်ငံရေး ဝါဒတွေမသိပါဘူးဗျာ။ ကိုယ်လုပ်မှ ကိုယ်စားရတဲ့သူတွေပါ” ဟုပြောကြ၏။

ခန္တီးမြို့နယ်မှ လူတစ်ဦးက (အမည်မမှတ်မိ၍ မဖော်ပြနိုင်တော့ပါ)

“ဘယ်အစိုးရတက်တက်၊ တက်တဲ့အစိုးရ ကျုပ်တို့အစိုးရပဲဗျာ”ဟု ပြောသည့်သူလည်းရှိပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ပြည်သူလူထု၏ ထင်မြင်ချက်တို့ကို သိချင်သော စိတ်ရှိ၏။ ဖဆပလပေါ်တွင် ထားသောလူထု၏ သဘောထားကို သိရမည့် တာဝန်ရှိပါသည်။ သို့ပါ၍ ကျွန်တော် တာဝန်ကျရာ စစ်ကိုင်းတိုင်း အတွင်းရှိ မြို့ရွာများသို့ ရောက်နိုင်သမျှ ရောက်အောင်သွားပြီး လူထု၏ ထင်မြင်ချက်ကို လေ့လာခဲ့ပါသည်။

တစ်နည်းအားဖြင့်ဆိုလျှင် ရှေးမြန်မာဘုရင်များကဲ့သို့ စနည်းနာ သည်ဟူ၍ ပြောရမည်ထင်ပါ၏။

ထိုသို့ မြို့နယ်များ၊ အချို့မြို့နယ်တို့တွင် ကျေးရွာများအထိသွားရောက် လေ့လာခဲ့သော ကျွန်တော်သည် ရန်ကုန်သို့ ၁၉၅၈ ခုနှစ်ဆန်းစမှာပင် ပြန်ခဲ့ပြီး နယ်အခြေအနေကို ဖဆပလခေါင်းဆောင်များအား တင်ပြ သည်။ ကိုစိုးသိန်းနှင့် ဆွေးနွေးခဲ့ကြောင်းကို အစီရင်ခံသောအခါ ဖဆပလအထွေထွေအတွင်းရေးမှူး ဦးဗဆွေက ကျွန်တော်၏အစီရင်ခံမှု ကို သဘောတူပါသည်။ ဦးကျော်ငြိမ်းက သိပ်ဘဝင်ကျချင်ပုံမရပါ။ သို့သော် သခင်သာခင်ကလည်း အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို ရှင်းပြသည့် အတွက် ဦးကျော်ငြိမ်းက မည်သို့မျှ မပြောတော့ပါ။

ကိုစိုးသိန်းနှင့် စေ့စပ်သဘောတူမှုကို တရားဝင်ခွင့်ပြုကြသည်တော့ မဟုတ်ပါ။ တော်သလိုလုပ်ရန်သာ နှုတ်ဖြင့်ပြောကြ၏။ စာပေတွင်မရှိ။

ဖေဖော်ဝါရီလသို့ရောက်သောအခါ ကျွန်တော် စစ်ကိုင်းသို့ ပြန်လာပါသည်။ သခင်လှမောင် အိမ်တွင်တည်းပါသည်။ ကိုစိုးသိန်းနှင့် ထပ်မံတွေ့ပါသည်။ ကျွန်တော်က -

“လူကြီးတွေကတော့ ဘဝင်မကျလှဘူးဗျာ။ ဒါပေမယ့် သူတို့ချင်း ဆွေးနွေးကြပြီး ကျွန်တော့် ပေါ်ပဲလွှဲချလိုက်ကြတယ်” ဟု ကိုစိုးသိန်းကို ပြောပါသည်။ ကိုစိုးသိန်းကလည်း -

“ကျွန်တော့်လူကြီးတွေကလည်း ဒီလိုပါပဲဗျာ။ ဦးဘငြိမ်းဆိုရင် ကန့်ကွက်တယ်ဗျာ့။ ဒီဆွေးနွေးတာကို လက်မခံချင်ဘူး။ ဦးချစ်မောင် (ဝိဓူရ) ကတော့ ကိုစိုးသိန်းရေ ခင်ဗျားပြောတာ ကျွန်တော်လက်ခံ ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သိုသိုသိပ်သိပ်ပေါ့ဗျာလို့ ပြောတယ်ဗျာလို့” ဟူ၍ ပြောပါသည်။

တကယ်တော့ စစ်ကိုင်းတိုင်းတွင် ပမညတတို့ အင်အားသာကြပါ သည်။ တောတွင်းလက်နက်ကိုင် အဖွဲ့အစည်းတို့သည် အုပ်စုမများသော် လည်း (၁၀) ယောက် (၁၅) ယောက်လောက်နှင့် ညဥ့်ပိုင်းတွင် ကျေးရွာ တွေသို့ ဝင်ထွက်နေတတ်၊ ဆက်ကြေးကောက်နေတတ်၏။ မြို့ငယ်လေး နှင့်ကျေးရွာတို့သည် အစိုးရ၏ အာဏာလက်လှမ်းမမီတမီ ရှိပေရကား နီးရာစားကြောက်နေရပေသည်။ တောတွင်းအဖွဲ့အစည်းသည် ပမညတ အား ထောက်ခံမှုပေးနေပေရာ အစွန်အဖျားကျေးရွာများ၊ မြို့ငယ်များ သည် ရွေးကောက်ပွဲတွင် ပမညတသို့သာ မဲပေးမည်ဟု ယုံကြည်ရ၏။ စစ်ကိုင်း၊ ရွှေဘိုစသောမြို့ကြီးတို့တွင်မူ နိုင်ငံတော်၏ အာဏာလက်လှမ်း မီသောဒေသတို့ဖြစ်လေရာ တောတွင်းမှသူများ၏ အရိပ်လွှတ်၏။ မြို့နေ ဝန်ထမ်းများအနေဖြင့်လည်း ဖဆပလအစိုးရပေါ်တွင် ယုံကြည်မှုရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဖဆပလအမတ်လောင်းတို့ မဲရမှာ သေချာသလောက် ဖြစ်ပေရာ စစ်ကိုင်းတိုင်းတစ်တိုင်းလုံးတွင် နှစ်ဖွဲ့စလုံးအကုန်မရနိုင်

ဟူသော ယုံကြည်မှုကို ကျွန်တော်ရော ကိုစိုးသိန်းပါသိနေကြသလိုပင် ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် သူရသင့်တာရပါစေ၊ ကိုယ်ရသင့်တာရရန်၊ ဤသို့လျှင် စေ့စပ်မှုကို ပြုကြရတော့၏။ လူကြီးများ သဘောတူရန်တော့ တစ်ထစ်ချ မပြောနိုင်ပါ။ ပါသလောက်တော့ပါမည်ဟူ၍ ယူဆရ၏။ ကျွန်တော်တို့ အောက်ခြေတွင်လုပ်ရသော သူတို့အဖို့ ရှုပ်လည်းလျှောက်သာ ပျားလည်း စွဲသာ သဘောမျိုး လုပ်ကြရပါတော့သည်။

ကျွန်တော်က ကိုစိုးသိန်းအား -

“ ကိုစိုးသိန်း၊ ကျွန်တော်ကတော့ နိုင်ငံရေးမှာညစ်ပတ်တယ်ဆိုတဲ့ နာမည်မခံနိုင်ဘူး။ ခင်ဗျားတို့လူတွေလည်း ကျွန်တော်တို့ဆီလာပြီး အတင်း စည်းရုံးရေးလုပ်မနေကြပါနဲ့ ကျွန်တော်တို့ကလည်း ခင်ဗျားတို့ဆီလာပြီး ရုပ်ပျက်အောင်မစည်းရုံးဘူး။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ဘက်က ဖမ်းလား ဆီးလားလည်း မလုပ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် ကတိပေးတယ်ဗျာ” ဟု ပြောလိုက်ပါသည်။ ကိုစိုးသိန်းကလည်း ကျွန်တော့်အား “ခင်ဗျားမို့ ကျွန်တော်က ယုံကြည်ပြီး ဒီလိုလုပ်တာပဲဗျာ၊ ဒီတော့ တစ်ယောက် တစ်ယောက် ကတိအတိုင်း လုပ်ကြတာပေါ့” ဟူ၍ ပြောပါသည်။

ကျွန်တော် စစ်ကိုင်းသခင်လှမောင်အိမ်တွင် တည်းနေပါသည်။ စစ်ကိုင်းနှင့်ရွှေဘိုစသော မြို့နယ်များမှ ကျွန်တော်တို့လူများကိုလည်း “ခင်ဗျားတို့ ငြိမ်မနေနဲ့ဗျာ၊ အိမ်ပေါက်စေ့ဝင်ပါ၊ မဲရုံကိုလာပြီး မဲထည့်ပါ။ ဖဆပလကို မဲပေးပါလို့ပြောပါ” ဟူ၍ပြောရ၏။

ကျွန်တော်သည် တိုင်းအတွင်းရေးမှူးဖြစ်သောကြောင့် တိုင်းမြို့မှာပင် ထိုင်နေပါသည်။ မြို့နယ်များမှ မိမိတို့အဖွဲ့ဝင်များ တင်ပြသည့် ပြဿနာ များရှိပါက မြို့နယ်အာဏာပိုင်အဖွဲ့တို့နှင့် ညှိနှိုင်းပြီး အဆုံးအဖြတ်ပေးရ ပါသည်။

စစ်ကိုင်းမြို့နယ်အနေနှင့် ပြောရမည်ဆိုလျှင် ပြန်ကြားရေးအရာရှိ မြို့နယ်ပြန်ကြားရေးအရာရှိအဖြစ်မှ နုတ်ထွက်ခွင့်ရပြီးသူ၊ ဖဆပလ မြို့နယ်ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်သူ သခင်လှမောင်သည်သာလျှင် ရွေးကောက်ပွဲအနိုင်

ရမည်မှာ သေချာသလောက်ရှိနေပါသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူ့အား တစ်နယ်လုံးက ကြည်ညိုလေးစားရင်းစွဲရှိနေသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် သခင်လှမောင်အတွက် ကျွန်တော့်အနေဖြင့် စိတ်အေး လျက်ရှိရပါသည်။

ဤလိုနှင့်ပင် ရွေးကောက်ပွဲကြီးတစ်နိုင်ငံလုံးတွင် ပြီးမြောက်သွားပါ သည်။ မူလက ကျွန်တော်နှင့် ကိုစိုးသိန်းတို့မှန်းသည့်အတိုင်း ပမညတက (၁၅) မြို့နယ်ရရှိပြီး ဖဆပလက (၁၄) မြို့နယ် ရရှိပါသည်။ ဌာနချုပ် ခေါင်းဆောင်များအနေနှင့်ဆိုလျှင် ပမညတဌာနချုပ်ခေါင်းဆောင်များ အနေဖြင့် မုံရွာတွင်၊ ဦးဘငြိမ်းဘုတလင်တွင် ဦးသိန်းဖေမြင့်တို့ရကြပြီး ဖဆပလဌာနချုပ်ခေါင်းဆောင်များအနေဖြင့် ဦးတင်က ရွှေဘိုမဲဆန္ဒနယ် မှ အနိုင်ရပါသည်။

တစ်နိုင်ငံလုံးမှာမူ မူလက ဖဆပလခေါင်းဆောင်များ မှန်းထား သည့်အတိုင်း ဖဆပလအမတ်အများစု အရွေးခံရပါသည်။ ပမညတ အဖွဲ့ကလည်း အမတ်များအရွေးခံရရာ ပြည်သူ့လွှတ်တော်တွင် အတိုက် အခံအမတ်တို့ ထင်ထင်ရှားရှားပေါ်လာတော့မည်ဟု ကျွန်တော်တို့ တွေးမိနေတော့သည်။

ရွေးကောက်ပွဲပြီးသောအခါ ကျွန်တော်ရန်ကုန်ပြန်ရန် ပြင်ပါသည်။ ထိုစဉ် ကိုစိုးသိန်းရောက်လာပြီး “ကိုချစ်လှိုင်၊ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ကျေးဇူးတင်တယ်ဗျာ” ဟူ၍ လာပြောပါသည်။

ထိုနှစ်သင်္ကြန်ပြီးသော် ကျွန်တော် ရန်ကုန်သို့ပြန်ခဲ့တော့၏။

ထိုစဉ်က ရန်ကုန်မြို့၏ ဆင်ခြေဖုံးဖြစ်သောနေရာတွင် ရန်ကင်း မြို့သစ်ကို တည်ထားရာ ကျွန်တော်သည် ထိုရပ်ကွက်တွင် တိုက်ခန်း ရသောကြောင့် ကန်တော်လေးမှ ရန်ကင်းသို့ပြောင်းခဲ့ရာ ကျွန်တော် ရန်ကင်းတွင် အနားယူရင်း နှစ်ရက်လောက်နေလိုက်ပါသည်။ နောက်နေ့တွင် မြန်မာ့အလင်းဦးတင်ဆီ သွားခဲ့၏။ ဝန်ကြီးချုပ်ဦးနုနှင့် တွေ့ပြီး အစီရင်ခံရန် ဦးလေးတင်အားပြောရာ ဦးတင်က ဖဆပလ ရုံးတွင် တင်ရန်ပြော၏။

ထိုစဉ်က ဦးနုသည် ဝန်ကြီးချုပ်ရာထူးတိုးလက်ခံခြင်းမရှိချေ။ ဖဆပလဥက္ကဋ္ဌရာထူးကိုသာ ယူထား၏။ ဝန်ကြီးချုပ်အဖြစ် ဦးဗဆွေက လက်ခံပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဟုမ်းလမ်းရှိဦးဗဆွေနေသောအိမ်ကို ဦးနုက ပြောင်းရွှေ့နေပြီး ဝင်ဒါမီယာရှိ ဝန်ကြီးချုပ်အိမ်ကို ဦးဗဆွေက ပြောင်းရွှေ့နေပါသည်။

မေလ ပထမအပတ်ကုန်ခါနီးတွင် အိမ်နီးချင်းအရာရှိတစ်ယောက် အိမ်မှ ကျွန်တော့်အတွက် ဖုန်းလာကြောင်းပြောသဖြင့် သွားနားထောင်ရာ ဒေါ်ခင်စု (စာရေးဆရာမခင်နှင်းယု) ဖြစ်နေပါသည်။ သူက "ကိုချစ်လှိုင် ဒီနေ့ညအားလား၊ ကိုကိုကြီးက ကိုချစ်လှိုင်ကိုရော ဦးစောဦးကိုပါ တွေ့ချင်လို့ ကနေ့ည ဟုမ်းလမ်းအိမ်ကိုလာခဲ့ပါ" ဟူ၍ ပြောပါသည်။

သူ့လေသံမှာ တိကျလှ၏။

ကျွန်တော်တို့ သူခေါ်သည့် ဟုမ်းလမ်းရှိ သူ၏ ကိုကိုကြီးဦးနု၏ အိမ်ကို မလွဲမသွေသွားရတော့မည်ဖြစ်၏။

ဖုန်းနားထောင်ပြီး ကျွန်တော့်အိမ်နှင့်မဝေးလှသော ဦးစောဦးဆီ သွားပါသည်။ ဦးစောဦးက -

"ဟုတ်တယ်ဗျ့၊ ကျွန်တော့်ကိုလည်း ခေါ်ထားတယ်။ သွားကြတာပေါ့ဗျာ" ဟု ပြောပါသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ဦးနုအိမ်သို့ ကားတစ်တန်၊ မြင်းလှည်းတစ်တန် စီးပြီးသွားခဲ့ကြ၏။ မြင်းလှည်းပေါ်တွင် ဦးစောဦးက "ကျွန်တော်တို့ကို ဘာကြောင့်ခေါ်သလဲမသိဘူးဗျာ" ဟု ပြောပါသည်။

ထိုစဉ်က ဦးစောဦးမှာ ကုလသမဂ္ဂ၏ လက်အောက်ခံအဖွဲ့အစည်း တစ်ခုဖြစ်သော အီးကဖီးတွင် အလုပ်လုပ်နေသူဖြစ်ပါသည်။

ဦးနု၏ အိမ်ဝတွင် ဒေါ်ခင်စု (ခင်နှင်းယု) က ကျွန်တော်တို့ကို ကြိုနေ၏။ သူက -

"ကိုချစ်လှိုင်တို့ ဒီမှာစောင့်နေ၊ ကိုကိုကြီးလာမယ်" ဟုပြော၏။ မကြာမီ ဦးနုရောက်လာပြီး ခင်နှင်းယု ထွက်သွားပါသည်။

"မောင်ချစ်လှိုင်တို့ စစ်ကိုင်းမှာဆောင်ရွက်တာ ဦးတင်ပြောလို့သိပါပြီ။ ဖဆပလဟာ ပြန်လည်ဖွဲ့စည်းပြီးသွားပြီ။ တို့ဖဆပလထဲမှာ အာဏာ အလွဲသုံးတာရော၊ အဂတိလိုက်စားတာရော၊ ပြည်သူတွေကို အာဏာ မာန်ရစ်တဲ့ ဆက်ဆံမှုတွေရှိတာတွေဆိုတာကြားရတယ်။ မင်းတို့ အဲဒီလူ တွေကို စိစစ်ဖော်ထုတ်စေချင်တယ်။ ဖဆပလသန့်ရှင်းအောင်ပေါ့။ ကိုချစ်လှိုင်တို့ ကိုစောဦးတို့ တာဝန်ယူပါ။ အလကားမခိုင်းပါဘူးဗျာ။ ခင်ဗျားတို့ကို လခပေးမှာ" ဟူ၍ ပြောပါသည်။

ကျွန်တော်ရော ဦးစောဦးပါ လန့်သွား၏။ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်မိကြ၏။ "နေစရာထိုင်စရာလည်းစီစဉ်ပေးမှာ" ဟူ၍ ဆက်ပြော၏။

ကျွန်တော်တို့ ဘာမှမပြော၍ ဦးနုက -

"ကဲ ပြောကြဦးလေ" ဟု ပြောပါသည်။

ဦးစောဦးက -

"ကိုချစ်လှိုင်ပြောဗျာ" ဟု ပြောပါသည်။

ကျွန်တော်က -

"ဥက္ကဋ္ဌကြီးက ကျွန်တော်တို့ကို ဖဆပလပြန်လည်ပြုပြင်ဖို့အတွက် စသုံးလုံးဆန်ဆန် တာဝန်ပေးချင်တာကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ တကယ်တော့ လူထုကြားမှာ ဖဆပလဟာ သတင်းမမွှေးပါဘူး။ ကျွန်တော့်အတွေ့ အကြုံအရ ဖဆပလမြို့နယ်အဖွဲ့တွေဟာ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦးမတည့်ကြဘူး" ဂိုဏ်းဖွဲ့၊ တပည့်မွေးစတဲ့အလုပ်တွေ အာဏာမာန် ရစ်တာမျိုးတွေ ရှိနေ ပါတယ်။

ပြီးတော့ ဖဆပလက သီးခြားဆိုရှယ်လစ်ပါတီလိုမျိုး အဖွဲ့မျိုးလည်း မဟုတ်ဘူး၊ အဖွဲ့ပေါင်းစုံပါဝင်တဲ့ တပ်ပေါင်းစုလည်းမဟုတ်ဘူး။ ဖဆပလ အဖွဲ့ဝင်တွေကို နိုင်ငံရေးသဘောတရားလည်း တစ်ခါမှ မပေးခဲ့ဘူး။ ဒါတွေကြောင့် ဖဆပလနိုင်ငံရေးအားဖြင့် အလွန်ပဲအားနည်းနေပါတယ်။

ရွေးကောက်ပွဲနိုင်သွားတာ ဥက္ကဋ္ဌကြီးတို့ကို ပုဂ္ဂိုလ်ရေးအရ ကြည်ညိုလို့တစ်ကြောင်း၊ ဖဆပလ အဖွဲ့ကြီး ဆက်လက်ရှိဖို့လိုတယ်လို့

လူထုက ခံယူလို့တစ်ကြောင်းကြောင့် ခုအပတ် မဲအနိုင်ရတာပါ။ ဒေသဆိုင်ရာ ဖဆပလတွေကိုကျေနပ်လို့ထောက်ခံလို့ မဲပေးတာမဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒါကို ခွဲခြားနားလည်ရပါမယ်။

နယ်က ဖဆပလတွေဟာ နိုင်ငံရေး လုပ်နည်းကိုင်နည်းကို နားမလည်ကြဘူး၊ နားလည်အောင်လည်း ဖဆပလခေါင်းဆောင်ပိုင်းကလည်း နိုင်ငံရေးသဘောတရားဆွေးနွေးတာ၊ သင်တန်းပေးတာမျိုး မရှိခဲ့ပါဘူး၊ သူတို့လုပ်နေတာက ဌာနချုပ်ဖဆပလခေါင်းဆောင်ကြီးတွေရဲ့ အရှိန်အဝါကိုမှီပြီးလုပ်နေကြတာပါ။ နေ့စဉ် လူထုနဲ့လည်း ဆက်ဆံမှုနည်းလှပါတယ်။

ဖဆပလမြို့နယ်အလုပ်အမှုဆောင်တွေကိုလည်း အပြစ်တင်လို့ မဖြစ်တဲ့အကြောင်းတစ်ခုရှိနေတယ်။ တခြားကြောင့်မဟုတ်ပါဘူး၊ မြို့နယ်ဖဆပလအဖွဲ့တွေဟာ ဝင်ငွေမရှိပါဘူး။ ရန်ပုံငွေကလည်း နည်းပါတယ်။ လစာလည်း ဟုတ်တိပတ်တိမရှိပါဘူး။ ဒီတော့ မြို့နယ်အလုပ်အမှုဆောင်အဖွဲ့တွေဟာ ကိုယ့်စရိတ်ကိုယ်ရှာပြီး စားကြရတယ်။ ရန်ပုံငွေရရာရကြောင်း လုပ်တာကိုလည်း အပြစ်တင်လို့ မဖြစ်ပါဘူး။

မျူနီစီပယ်ရွေးကောက်ပွဲတွေမှာ ကိုယ့်လူပါအောင် ဖဆပလက လူရွေးပါလာတော့မှ ဒီကိုယ်စားလှယ်တွေက ငွေရှာထောက်ပံ့တာတွေ ဖဆပလမြို့နယ်အမှုဆောင်တွေက စားရတဲ့ဘဝတွေရှိတယ်။ မျူနီစီပယ်မှာ တာဝန်ထမ်းတဲ့ဝန်ထမ်းတွေကိုလည်း မြို့နယ်ဖဆပလကသူ့လူတွေပဲ ခန့်ထားစေတာ၊ မျူနီစီပယ်ဟာ ဖဆပလရဲ့ အချိန်မရွေးစားလို့ရတဲ့ စားအိုးကြီးလိုဖြစ်နေပါတယ်။

ဒါကြောင့် ဖဆပလဟာ နာမည်မပျက်သင့်ဘဲ ပျက်နေရတယ်။ ဒီလိုမဖြစ်ဖို့အတွက် ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ်မှာ အထွေထွေပြန်လည်ပြုပြင်ရေးကော်မရှင်အဖွဲ့ဖွဲ့ပြီး ဖဆပလကို ဘယ်လိုပြုပြင်ကြမယ်လို့ သုံးသပ်တဲ့ သုံးသပ်ချက်တွေပေါ်မူတည်ပြီး ပြန်လည်ပြုပြင်ရင်ရမယ်။ စသုံးလုံးလိုလုပ်လို့ကတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။

"ဥက္ကဋ္ဌကြီး သီးခြားသိချင်တယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် သီးသန့်စုံစမ်းပေးပြီး အစီရင်ခံပေးပါမယ်" ဟူ၍ပြောလိုက်၏။

ဦးစောဦးကလည်း -

"ကျွန်တော်လည်း ကိုချစ်လှိုင်လိုပဲ သဘောရပါတယ်" ဟူ၍ ပြောလိုက်၏။ ဦးနုက -

"ဒါဖြင့်လည်း ကိုယ်တို့ဖဆပလအလုပ်အမှုဆောင်တွေနဲ့ ဆွေးနွေးပါဦးမယ်။ နောက် တို့ထပ်ပြီးဆုံကြဦးစို့" ဟု ဦးနုက ပြောပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ သူ့ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်လာခဲ့ကြ၏။

နောက်နေ့တွင် ဖဆပလရုံးသို့ သွားပါသည်။ ထိုတွင် ဒေါ်ခင်စုနှင့် တွေ့ပါသည်။ မခင်စုက -

"ကိုချစ်လှိုင် ဘယ်လိုလဲ"ဟု မေးပါသည်။ ကျွန်တော်က -

"ဒီလိုဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကို ဗိုလ်အောင်ကြီးတို့က ကွန်မြူနစ်တွေကို တံ့ပြန်ဖို့အတွက် ကျွန်တော်တို့ကို ခေါ်ချင်ခေါ်လိမ့်မယ်လို့ သတင်းရနေတယ်။ ဥက္ကဋ္ဌကြီးကိုတော့ ဘာမှပြောလို့မဖြစ်သေးပါဘူး" ဟူ၍ ပြောပြလိုက်ပါသည်။

တပ်မတော်မော်ကွန်းတိုက်သို့

၁၉၅၈ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ တစ်ရက်နေ့ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်၊ ဦးစောဦး၊ ဗိုလ်သိန်းလှိုင်တို့သည် တပ်မတော်မော်ကွန်းတိုက်တွင် ဖွင့်လှစ်ထားသော တပ်မတော်ပညာရေးနှင့် စိတ်ဓာတ်စစ်ဆင်ရေး ညွှန်ကြားရေးမှူးရုံးတွင်ရှိသည့် ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီးဘသန်း၏ ရှေ့သို့ရောက်သွားကြပါသည်။

လွန်ခဲ့သော ဇူလိုင်လတတိယပတ်အတွင်းက ဦးစောဦး ကျွန်တော့်အိမ်သို့ ရောက်လာပါသည်။ ဦးစောဦးက ပြောသည်မှာ -

"ကျွန်တော်ရယ်၊ ခင်ဗျားရယ်၊ ဗိုလ်သိန်းလှိုင်ကို ဗိုလ်ချုပ်အောင်ကြီးက Psychological War Fare Department မှာ လုပ်ရမယ်လို့ပြောတယ်။ ဒါကို လာပြောတာ။ ဩဂုတ်လ တစ်ရက်နေ့မှာ ဗိုလ်ကြီးတင်စိုးဆီ သွားတွေ့ရမယ်" ဟူ၍ပြောပါသည်။

နောက်နေ့တွင် ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ်ရုံးသို့ ကျွန်တော် သွားပါသည်။ ကျွန်တော်က ဦးနုထံသို့ စစ်ကိုင်းတိုင်း ဖဆပလတိုင်းအတွင်းရေးမှူး တာဝန်မှ နုတ်ထွက်ခွင့်ပြုပါရန်စာရေးပြီး ဦးနု၏ ကိုယ်ရေးအတွင်းရေးမှူး ဒေါ်ခင်စု (ခင်နှင်းယု) ထံ ပေးလိုက်ပါသည်။

ထိုစာကိုပေးပြီး ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ်ရုံးမှ ကျွန်တော် ထွက်ခဲ့ပါသည်။

ထိုသို့ထွက်ခဲ့ခြင်းကား ကျွန်တော်၏ဘဝတွင် အလှည့်အပြောင်းကြီးတစ်ခုဖြစ်ခဲ့ပြီဟူ၍ ကျွန်တော် အလိုလိုခံစားမိနေပါသည်။

၁၉၅၆ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ နောက်ဆုံးသီတင်းပတ်တွင် ဦးစောဦး၊ ကျွန်တော့်အိမ်သို့ ရောက်လာပါသည်။ ဦးစောဦးမှာ ဂျာနယ်ကျော်၊ ဟစ်တိုင်သတင်းစာတို့မှ အယ်ဒီတာချုပ်ဟောင်း စာရေးဆရာစောဦး ဖြစ်ပါသည်။

ဦးစောဦးက -

"ကိုချစ်လှိုင်ရေ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ကြီးက ခင်ဗျားရယ်၊ ကျွန်တော်ရယ်၊ ဗိုလ်သိန်းလှိုင်ရယ်ကို Psychological War Fare Department မှာ ကျွန်တော်တို့ကို တာဝန်ပေးစရာရှိတယ်။ အမှန်ကတော့ ဒီဟာ Anti insurgent သူပုန်ဆန့်ကျင်ရေး လုပ်ရမယ်၊ ဝါဒနဲ့ ပြန်တိုက်ရမယ့် သဘောပေါ့။ တပ်မှာလည်း Political Science နိုင်ငံရေးသိပ္ပံကိုလည်း သင်ကြားပို့ချရမယ့်ကိစ္စမျိုးလည်း ပါလာမယ်လို့ ဗိုလ်အောင်ကြီးက ပြောတယ်။ လောလောဆယ်တော့ တောခိုသူပုန်ဆန့်ကျင်ရေး၊ ဝါဒဖြန့်ချိရေးလုပ်ငန်း လုပ်ရမယ်လို့ပြောတယ်" ဟူ၍ပြောပါသည်။

တိတိကျကျဘာမှမသိရသော သဘောဖြစ်ပါသည်။ "ကျွန်တော် ထင်တယ်၊ ရက်ပိုင်းအတွင်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ခင်ဗျား ဘယ်မှ မသွားနဲ့ဦး" ဟု ပြောပါသည်။

ကျွန်တော် စောင့်နေခဲ့၏။

၁၉၅၆ ခုနှစ် "ဩဂုတ် တစ်ရက်နေ့တွင် သတင်းဆရာနှင့် စာရေးဆရာဖြစ်သူ ဦးစောဦး၊ ပေါင်းတည်မြို့နယ်ဆိုင်ရာ လူမျိုးစု လွှတ်တော်အမတ်လောင်း ဗိုလ်သိန်းလှိုင် (လွှတ်လပ်ရေးမော်ကွန်းဝင်

ပထမဆင့်) နှင့် ဤစာရေးသူ ကျွန်တော်တို့သုံးဦးသည် ကာကွယ်ရေးဦးစီးချုပ်ရုံး စစ်ရေးချုပ်ရုံးဗိုလ်ကြီးတင်စိုးထံ (မှတ်စလင်တင်စိုး မဟုတ်ပါ) သတင်းပို့ပြီး ကိုယ်ရေးဖြစ်စဉ်အသီးသီးကို သက်ဆိုင်ရာပုံစံစာရွက်တွင် ဖြည့်သွင်းကြရပါသည်။

ထိုနေ့မှစ၍ ကျွန်တော်တို့သုံးဦးသည် ကာကွယ်ရေးဝန်ကြီးဌာန၊ ကာကွယ်ရေးဦးစီးချုပ်ရုံး ပညာရေးနှင့် စိတ်ဓာတ်စစ်ဆင်ရေး ညွှန်ကြားရေးမှူးရုံးတွင် ရုံးအဖွဲ့ဝင်အထူးအရာရှိများအဖြစ် ခန့်ထားခြင်းခံခဲ့ရပါသည်။ ယင်းသို့ခန့်ထားခြင်းသည် ကာကွယ်ရေးဦးစီးချုပ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်း၏ဆန္ဒအရ ဗိုလ်မှူးကြီးအောင်ကြီး (နောင်အခါတွင် ဒုတိယကာကွယ်ရေးဦးစီးချုပ် (ကြည်း) ဖြစ်လာသူ ဗိုလ်မှူးချုပ်အောင်ကြီး) က ခေါ်ယူတွေ့ဆုံပြီး ခန့်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့သုံးဦးကို တိုက်ရိုက်အုပ်ချုပ်သူမှာ ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီးဘသန်း တပ်မတော်မော်ကွန်းတိုက်မှူး (နောင်တွင် ဗိုလ်မှူးကြီးဘသန်း ခမ္ဘိက) ဖြစ်ပါသည်။ သူသည် အသစ်တစ်ဖန်ဖွဲ့စည်းသည့် ပညာရေးနှင့် စိတ်ဓာတ်စစ်ဆင်ရေး ညွှန်ကြားရေးမှူးရုံး (Directorate Education and Psychological Warfare) ၏ ညွှန်ကြားရေးမှူးဖြစ်ပါသည်။ ထိုရုံးအဖွဲ့ကို တပ်မတော်မော်ကွန်းတိုက်၌ပင် ထားရှိပါသည်။

ကျွန်တော်တို့၏ ရုံးအဖွဲ့မှူးမှာ ဗိုလ်မှူးစံမြင့် (နောင်အခါတွင် ပညာရေးတက္ကသိုလ်ပါမောက္ခချုပ်) ဖြစ်ပါသည်။ ရုံးအဖွဲ့တွင် တပ်မတော်အရာရှိများဖြစ်ကြသူ ဗိုလ်ကြီးစန်းလွင်နှင့် ဗိုလ်ကြီးဖေကြည်တို့လည်း ပါရှိကြပါသည်။

ကျွန်တော်တို့အား တစ်ဦးချင်းအလိုက် အလုပ်တာဝန်ခွဲဝေပေးအပ်သူမှာ ဒုဗိုလ်မှူးကြီးဘသန်းပင်ဖြစ်ပါသည်။ သူ့အား အနီးကပ်ညွှန်ကြားပေးကြသူနှစ်ဦးမှာ နောင်အခါတွင် ဗိုလ်မှူးချုပ်များဖြစ်လာခဲ့ကြသူ ဗိုလ်မှူးချုပ်အောင်ကြီးနှင့် ဗိုလ်မှူးချုပ်မောင်မောင် (တပ်မတော်လေ့ကျင့်ရေးညွှန်ကြားရေးမှူးနှင့် နောင်သံအမတ်ကြီး) တို့ ဖြစ်ကြပါသည်။ သူတို့နှစ်ဦးသည် မြန်မာ့လွှတ်လပ်ရေးကြိုးပမ်းမှု ခရီးကြမ်း

တွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၊ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်း အစရှိသော ရှေ့တန်းခေါင်းဆောင်ကြီးများနှင့်အတူ လက်တွဲချီတက်ခဲ့ကြသည့် ဝါရင့်သော နိုင်ငံရေးနှင့် စစ်ရေးခေါင်းဆောင်များဖြစ်ကြပါသည်။

ကျွန်တော်တို့သုံးဦးအား အလုပ်တာဝန်ခွဲဝေပေးပုံမှာ ဤသို့ ဖြစ်ပါသည်။

ဦးစောဦးအား စိတ်ဓာတ်စစ်ဆင်မှုဆိုင်ရာ ဝါဒဖြန့်ချိရေးနှင့် လှုံ့ဆော်ရေးတာဝန်ကို ပေးအပ်သည်။ ဦးစောဦးသည် သုတေသနအလုပ်၊ ရေးသားပြုစုမှုအလုပ်၊ ဟောပြောပို့ချမှုအလုပ်တို့ကို လုပ်ရန်ဖြစ်သည်။

ဗိုလ်သိန်းလှိုင်အား စီးပွားရေးဘာသာရပ်ဆိုင်ရာ တာဝန်ကို ပေးသည်။ သူသည်လည်း ရေးသားပြုစုမှုနှင့် ဟောပြောပို့ချမှုတို့ကို လုပ်ရမည်ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော့်အား နိုင်ငံရေးသိပ္ပံဘာသာရပ်ဆိုင်ရာ တာဝန်ကိုပေးပါသည်။ အထူးအားဖြင့် မာ့က်စ် ဝါဒဆိုင်ရာနှင့် ဆိုဗီယက်ကွန်မြူနစ်ဝါဒဆိုင်ရာ အကြောင်းအရာတို့ကို လေ့လာဆန်းစစ်ဝေဖန်သုံးသပ်ခြင်း၊ မြန်မာ့လူ့ဘောင်ဘဝနှင့် သင့်လျော်သည်။ မသင့်လျော်သည်တို့ကို ပိုင်းခြားတင်ပြခြင်း အစရှိသော အလုပ်တာဝန်ကို ပေးပါသည်။

ကျွန်တော့်အား ထိုတာဝန်ကို ယုံကြည်စွာဖြင့် ပေးအပ်သူမှာ ဗိုလ်မှူးချုပ်အောင်ကြီးပင် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ၁၉၄၀ ပြည့်နှစ်ဝန်းကျင်မှစပြီး အမျိုးသားရေးစာပေများ၊ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ကို လှုံ့ဆော်ပေးသော စာပေများ၊ နဂါးနီစာအုပ်တိုက်မှ ထုတ်ဝေသော လက်ဝဲစာပေများ၊ ဂျပန်ခေတ် သခင်စိုးဦးစီးသော ကွန်မြူနစ်ပါတီ (ဗမာပြည်) မှ ဖြန့်ချိသောစာအုပ်စာတမ်းများ၊ နိုင်ငံရပ်ခြားတိုင်းတစ်ပါးသို့ ရောက်ခွင့်ကြုံစဉ်က လေ့လာခဲ့ဖူးသော မာ့က်စ်ဝါဒဆိုင်ရာစာပေများ၊ မာ့က်စ်ဝါဒမဟုတ်သော အခြားသော ဆိုရှယ်လစ်စာပေများ အစရှိသော နိုင်ငံရေးစာပေများကို ဆည်းပူးခဲ့ပါသည်။ ဖက်ဆစ်ဂျပန်ကို တော်လှန်ကြသည့်ကာလအပြီးတွင် ဗမာပြည်ဆိုရှယ်လစ်ပါတီ (ဦးဗဆွေ၊ ဦးကျော်ငြိမ်းတို့

ပါဝင်သည့်)၏ တွဲဖက်အထွေထွေအတွင်းရေးမှူးဖြစ်သူ ဗိုလ်အောင်ကြီးနှင့်လည်း ရင်းနှီးမှုရခဲ့ပါသည်။ ထိုအကြောင်းတို့ကြောင့်ပင် ဗိုလ်မှူးချုပ်အောင်ကြီးက ကျွန်တော့်အား အထက်ပါတာဝန်ကို ပေးအပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ကိုယ်စီကိုယ်ငှ မိမိနှင့်ဆိုင်သော ဘာသာရပ်အလိုက် ဖတ်ရှုလေ့လာခြင်း၊ မှတ်စုများထုတ်ယူခြင်း၊ ဟောပြောပို့ချရမည့် အကြောင်းအရာများကို အစီအစဉ်ပြုစုခြင်းအစရှိသော အလုပ်များကို လုပ်ဆောင်နေခဲ့ကြပါသည်။ ၁၉၅၇ ခုနှစ်အတွင်း စိတ်ဓာတ်စစ်ဆင်ရေးလုပ်ငန်းဆိုင်ရာ သင်တန်းပို့ချမှုများကို စတင်ဆောင်ရွက်နိုင်ရန် ရည်မှန်းထားကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့၏အလုပ်သည် ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန်ပင်တိုးတက်နေပါသည်။ အလျင်စလိုမရှိလှပါ။ ထိုအတောအတွင်း ဗိုလ်ကြီးစန်းလွင်နှင့်ဗိုလ်ကြီးဖေကြည်တို့သည် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုသို့ ခရီးထွက်ကြပါသည်။ အမေရိကန်တပ်မတော်၏ စိတ်ဓာတ်စစ်ဆင်ရေးလုပ်ငန်းကို လေ့လာရန်ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် မြန်မာ့နိုင်ငံရေးအခြေအနေကိုလည်း တစေ့တစောင်းဆိုသလို လေ့လာမှတ်သား နေရပါသည်။ ထိုအချိန်ကာလက မြန်မာနိုင်ငံ၏ နိုင်ငံရေးအခြေအနေမှာ တည်ငြိမ်ဟန်ရှိသော်လည်း နိုင်ငံရေးပါတီများ၏ လှုပ်ရှားအားပြိုင်မှုများက တစ်စုံတစ်ရာသော ပြောင်းလဲမှုမှတ်တိုင်သို့ ရွေ့လျားနေသကဲ့သို့ ရှိခဲ့ပါသည်။

အဓိကအားပြိုင်မှုမှာ တောခိုရောင်စုံသူပုန်အဖွဲ့အစည်းများက တစ်ဖက်၊ အာဏာရဖဆပလ (ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေး၊ ပြည်သူ့လွတ်လပ်ရေးအဖွဲ့ချုပ်)၊ AFPFL (The Anti-Facist People's Freedom League) က တစ်ဖက်ဖြစ်ပါသည်။

ဥပဒေဘောင်အတွင်းရပ်တည်နေကြသော အတိုက်အခံ နိုင်ငံရေးအဖွဲ့အစည်းများကလည်း ဖဆပလအစိုးရ၏ လုပ်ဆောင်ချက်မှန်သမျှကို ဆန့်ကျင်တိုက်ခိုက်နေကြသည်။ ဖဆပလအစိုးရကို ပုဂ္ဂိုလ်ရေးသံယောဇဉ်နှင့် နိုင်ငံရေးသံယောဇဉ်အရလည်းကောင်း၊ ဝတ္တရားအရ

လည်းကောင်း၊ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးနေသည့် အဖွဲ့အစည်းမှာ တပ်မတော်အဖွဲ့အစည်းသာဖြစ်ပါသည်။ ဖဆပလနှင့် တပ်မတော်တို့သည် တစ်စိတ်တစ်ဝမ်းတည်း၊ တစည်းတလုံးတည်း ရှိနေခဲ့ကြပါသည်။

ဖဆပလခေါင်းဆောင်များသည် မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေးကြိုးပမ်းမှု၏ ခရီးကြမ်းကာလတွင် ကိုယ်ကျိုးစွန့်ကာ ပါဝင်ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြသူများ ဖြစ်ခဲ့ကြပါသည်။ သူတို့၏ နိုင်ငံရေးမူဝါဒမှာလည်း ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒကို အနည်းနှင့်အများအခြေပြုထားကြပါသည်။ တပ်မတော်ခေါင်းဆောင်များသည်လည်း ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒ၏ ရည်ရွယ်ချက်များကို ယေဘုယျအားဖြင့် လိုလားခဲ့ကြပါသည်။ သူပုန်ထနေကြသော ကွန်မြူနစ်ပါတီများနှင့် ကွန်မြူနစ်ကို လိုလားသောလက်ဝဲပါတီများ၏ အယူအဆနှင့် လုပ်ရပ်များကိုမူကား ဖဆပလအစိုးရနှင့် တပ်မတော်တို့က ညီညွတ်စွာပင် ဆန့်ကျင်နေခဲ့ကြပါသည်။

တပ်မတော်၏ စိတ်ဓာတ်စစ်ဆင်ရေး ညွှန်ကြားရေးမှူးရုံးအဖွဲ့သည် တပ်မတော်ခေါင်းဆောင်တို့က ချမှတ်ညွှန်ကြားပေးသောမူဝါဒနှင့်အညီ ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ၏ ဖွဲ့စည်းအုပ်ချုပ်ပုံအခြေခံ ဥပဒေကို ကာကွယ်ရေး၊ တောခိုသူပုန်တို့၏ လမ်းစဉ်အသီးသီးကို ဆန့်ကျင်ချေပတိုက်ခိုက်ရေး၊ တပ်မတော်ကို ပြည်သူလူထုက ကြည်ညိုထောက်ခံအားပေးစေရေး အစရှိသည်တို့ကို ဆောင်ပုဒ်အဖြစ်ခံယူကာ စိတ်ဓာတ်စစ်ဆင်ရေးသင်တန်းများဖွင့်လှစ်ရန် ပြင်ဆင်နေခဲ့ပါသည်။

သင်တန်းတွင်ပို့ချရမည့် သင်ရိုးညွှန်းတမ်းဝင် စာရွက်စာတမ်းများကို ဗိုလ်မှူးစံမြင့်ထံပေးအပ်ရ ပြီး၊ ဗိုလ်မှူးစံမြင့်က သင်ရိုးညွှန်းတမ်းဝင် စာအုပ်ငယ်များကို အဆင်သင့်ရှိစေရန် တာဝန်ယူဆောင်ရွက်ပါသည်။

၁၉၅၇ ခု၊ ဒီဇင်ဘာလ တစ်ရက်နေ့တွင် မင်္ဂလာဒုံတပ်မြို့ တောင်ပိုင်းတိုင်းစစ်ဌာနချုပ်ဝင်းအတွင်းရှိ သင်တန်းများပို့ချရာခန်းမ၌ စိတ်ဓာတ်စစ်ဆင်ရေးအရာရှိ သင်တန်းအမှတ်စဉ် (၁) ကို ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းကိုယ်တိုင် တက်ရောက်ကာဖွင့်လှစ်ပေးခဲ့ပါသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက

သင်တန်း၏ရည်ရွယ်ချက်နှင့်ပတ်သက်၍ မိန့်ခွန်းမြွက်ကြားရာတွင် “တပ်မတော်သည် နိုင်ငံရေးပညာရပ်ကို တတ်သိနားလည်ရန် လေ့လာသင့်ကြောင်း၊ သို့သော် နိုင်ငံရေးပါတီများ၏ နိုင်ငံရေးကိစ္စများတွင် ပါဝင်မှုမရှိသင့်ကြောင်း၊ တပ်မတော်သည် နိုင်ငံ၏ ဖွဲ့စည်းအုပ်ချုပ်ပုံအခြေခံဥပဒေကိုသာ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း စသည်ဖြင့် ရှင်းလင်းမိန့်ကြားသွားခဲ့ပါသည်။ (ထိုမိန့်ခွန်းသည် တပ်မတော်မော်ကွန်းတိုက်၌ ရှိနေမည်ဖြစ်ပါသည်။)

ထိုသင်တန်းတွင် တက်ရောက်ကြသူများမှာ ဗိုလ်အဆင့်နှင့် ဗိုလ်ကြီးအဆင့်ရှိသော အရာရှိ (၃၀) ဦး ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအရာရှိများကို ရွေးချယ်စေလွှတ်ပေးသူမှာ ထိုအချိန်က စစ်ရာထူးခန့် အတွင်းဝန်ဖြစ်သူ နောင်အခါတွင် ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတနိုင်ငံတော်၏ ဒုတိယမြောက် သမ္မတဖြစ်ခဲ့သူ၊ ကွယ်လွန်သူ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးစန်းယုဖြစ်ပါသည်။

စိတ်ဓာတ်စစ်ဆင်ရေးသင်တန်းများကို ထိုပထမပတ်သင်တန်းမှ စတင်၍ ၁၉၅၉ ခုနှစ်ကုန်အထိ (ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်း ဝန်ကြီးချုပ်အဖြစ်ဆောင်ရွက်ခဲ့သော အိမ်စောင့်အစိုးရခေတ်တစ်လျှောက်လုံး) အဆက်မပြတ် ဖွင့်လှစ်ပို့ချခဲ့ကြပါသည်။ စစ်ဘက်၊ နယ်ဘက်၊ ဝန်ထမ်းအရာရှိများ တက်ရောက်ခဲ့ကြပါသည်။

သင်တန်းတွင် အမြဲတမ်းပုံမှန်ပို့ချသူများမှာ ကျွန်တော်တို့ စိတ်ဓာတ်စစ်ဆင်ရေးရုံးအဖွဲ့ဝင်များ ဖြစ်ကြပါသည်။ ပြင်ပဧည့်သည် ပုဂ္ဂိုလ်များဖြစ်ကြသော ကမ္ဘာ့ဗုဒ္ဓတက္ကသိုလ် ညွှန်ကြားရေးမှူးဆရာ ဦးဖေအောင်၊ သတင်းစာဆရာနှင့် စာရေးဆရာကြီးမောင်ထင် (ဦးထင်ဖတ်)၊ တစ်ခန်းရပ် တန်ပြန်ဝါဒ ဖြန့်ချိမှုပြဇာတ်ဆရာ ဦးရန်နိုင်စိန်တို့လည်း သင်တန်းသို့ လာရောက်ပို့ချကြပါသည်။

သင်တန်းတွင် ပို့ချကြရသောအကြောင်းအရာ ဘာသာရပ်များမှာ ဝါဒဖြန့်ချိရေးနှင့် လှုံ့ဆော်ရေးဆိုင်ရာ၊ စီးပွားရေးမူဝါဒများဆိုင်ရာ၊ စိတ်ဓာတ်စစ်ဆင်ရေးအခြေခံများနှင့် လက်တွေ့လုပ်ငန်းဆိုင်ရာ၊ နိုင်ငံရေးသိပ္ပံဘာသာရပ်ဆိုင်ရာတို့ ဖြစ်ကြပါသည်။

ကျွန်တော်နှင့်ဆိုင်သော ပို့ချမှုတာဝန်မှာ ကမ္ဘာ့နိုင်ငံရေးသီဝရီများကို အကျဉ်းချုပ်ပို့ချပြီးနောက် အထူးအားဖြင့် မာ့က်စ်ဝါဒနှင့် လီနင်ဝါဒဆိုင်ရာများကို ဝေဖန်ဆန်းစစ်သောနည်းဖြင့် ပို့ချရပါသည်။ ရည်ရွယ်ချက်မှာ တောခိုကွန်မြူနစ်ပါတီများ၏ လက်နက်ကိုင်ပြည်တွင်းစစ်လမ်းစဉ်နှင့် အသွင်အမျိုးမျိုးဆောင်သော အာဏာရှင်ဝါဒသဘောထားများကို ဆန့်ကျင်ရန်ဖြစ်ပါသည်။

ဆိုရှယ်လစ် စီးပွားရေးမူဝါဒဆိုင်ရာများကိုမူကား ဆန့်ကျင်ဟောပြောပို့ချခြင်းမပြုခဲ့ပါ။ ဆန့်ကျင်စရာအကြောင်းလည်း မရှိခဲ့ပါ။

တပ်မတော်၏ အပြင်လောကတွင်ရှိသော နိုင်ငံရေးအခြေအနေမှာ လှုပ်ရှားလျက်ရှိနေလေသည်။ ကွန်မြူနစ်လိုလားသော လက်ဝဲပါတီများက ဖဆပလအစိုးရကို တက်တက်ကြွကြွဆန့်ကျင်လှုပ်ရှားလာကြသည်။ တောခိုကွန်မြူနစ်ပါတီများ၏ စစ်ဆင်တိုက်ခိုက်မှု အရှိန်အဟုန်မှာ နှေးကွေးပြီး ယုတ်လျော့စပြုလာပါသည်။ တပ်မတော်၏ စစ်ဆင်မှုများမှာ အောင်မြင်လျက်ရှိနေပါသည်။

ထိုအချိန်တွင် အာဏာရဖဆပလ၏အနေအထားမှာ မတည်မငြိမ်ဖြစ်လာနေလေသည်။ ၁၉၅၆ ခု၊ ဧပြီလ နောက်ဆုံးရက်သတ္တပတ်အတွင်း ကျင်းပခဲ့သော ဒုတိယမြောက် ပါလီမန်အထွေထွေရွေးကောက်ပွဲကြီး ပြီးစီးပြီးနောက်ပိုင်းတွင် ဖဆပလခေါင်းဆောင်ပိုင်းအကြား စိတ်ဝမ်းကွဲပြားမှုများဖြစ်လာကြပါသည်။ အခြေခံနိုင်ငံရေးဝါဒအရ အခြားနားကြီးခြားနားလှသည် မဟုတ်ပါဘဲလျက် ခေါင်းဆောင်အချင်းချင်း ပုဂ္ဂိုလ်ရေးအရ အထင်အမြင်လွဲမှုများ ဖြစ်ပွားလာကြသည်။ ပုဂ္ဂိုလ်ရေး ဂိုဏ်းဂဏအုပ်စုကို ဖွဲ့လာကြသည်။

၁၉၅၈ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီ ၂၉ ရက်နေ့တွင် ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ်၏ ညီလာခံကို ကျင်းပခဲ့သည်။ ထိုညီလာခံတွင် မညီမညွတ်ဖြစ်ပွားမှုသည် စတင်လာခဲ့သည်။ ထိုနှစ် ဧပြီလ ၂၇ ရက်နေ့တွင် ဖဆပလအဖွဲ့ကြီး နှစ်ခြမ်းနှစ်ဖွဲ့ကွဲကြသည်။

ဝန်ကြီးချုပ်သခင်နုနှင့် ဝန်ကြီးသခင်တင်တို့ခေါင်းဆောင်သော "ဖဆပလသန့်ရှင်းရေး" အဖွဲ့က တစ်ဖက် ဝန်ကြီးဦးဗဆွေနှင့် ဝန်ကြီးဦးကျော်ငြိမ်းတို့ခေါင်းဆောင်သော "ဖဆပလတည်မြဲရေး" အဖွဲ့က တစ်ဖက် နှစ်ဖွဲ့ကွဲကြသည်။ သတင်းစာများက နု-တင်အုပ်စုကို "သန့်ရှင်းအုပ်စု" ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဆွေ-ငြိမ်းအုပ်စုကို "တည်မြဲအုပ်စု" ဟူ၍လည်းကောင်း ကင်ပွန်းတပ်ကြသည်။ ဖဆပလကွဲရသည်မှာ အတိုက်အခံနိုင်ငံရေး ပါတီများ၏ ပယောဂကြောင့်မဟုတ်ပါ။ အာဏာရ ဖဆပလခေါင်းဆောင်များအချင်းချင်း အထင်အမြင်လွဲမှားလာမှု၊ မာန်မာနယှဉ်ပြိုင်မှု၊ ပုဂ္ဂိုလ်အုပ်စုထူထောင်မှု စသည်တို့ကြောင့်သာဖြစ်ပါသည်။ ဖဆပလအဖွဲ့ကြီး၏ ကံကြမ္မာသည် ဆုတ်ယုတ်ပျက်ယွင်းရမည့်လမ်းကြောင်းအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာသည့်နှယ်ရှိပေတော့သည်။

ထိုအချိန်က နိုင်ငံရေးအခြေအနေမှာ လွတ်လပ်ရေးရပြီးကတည်းက အာဏာရလာသော ဖဆပလတပ်ပေါင်းစုတွင် အခြားအဖွဲ့များ ဖယ်ရှားခြင်း၊ ထွက်ခွာသွားခြင်းများဖြစ်ခဲ့သည်။ ပါတီနှင့်အဖွဲ့အစည်းဟူ၍ ဦးဗဆွေ၊ ဦးကျော်ငြိမ်းတို့ဦးဆောင်သည့် ဆိုရှယ်လစ်ပါတီနှင့် သခင်တင်တို့ဦးဆောင်သည့် တောင်သူလယ်သမားအစည်းအရုံးတို့အားပြိုင်နေကြသည်။

ထိုအချိန်တွင် တပ်မတော်ခေါင်းဆောင်ပိုင်းသည် တည်ငြိမ်စွာပင်ရပ်တည်နေခဲ့ပါသည်။ ပုဂ္ဂိုလ်ရေး သံယောဇဉ်အရ ဟိုဘက် ဒီဘက်ကိုင်းညွတ်မှုမျိုးရှိကောင်းရှိမည်ဖြစ်သော်လည်း တိကျသောစည်းကမ်းဖြင့်ဖွဲ့စည်းထားသည့်တပ်မတော်သည် ဖဆပလအကွဲတွင် ဘယ်ဘက်ကိုမျှ မလိုက်ပါဘဲ မိမိ၏အနေအထားနှင့် ညီညွတ်စွာ မိမိတာဝန်ဝတ္တရားကိုသာ ထမ်းရွက်လျက်ရှိနေခဲ့ပါသည်။

၁၉၅၈ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ လေးရက်နေ့တွင် ပြည်သူ့လွှတ်တော် အစည်းအဝေးကို ကျင်းပသောအခါ "တည်မြဲ" အုပ်စုဝင် ဝန်ကြီးများသည် အစိုးရအဖွဲ့မှ နုတ်ထွက်ကြသည်။ အစိုးရအဖွဲ့တွင် မည်သည့်ပါတီ

အဖွဲ့အစည်းကိုမျှ အခြေခံမထားသော ပုဂ္ဂလိကသဘောရှိသည့် ဝန်ကြီးချုပ်ဖြစ်သူ ဦးနုနှင့် ဦးနုလိုလားသူများ သန့်ရှင်းအဖွဲ့ဝင်များ လွှတ်တော်တွင်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ထိုအခြေအနေတွင် နိုင်ငံတစ်ဝန်းနယ်တွေ၌ ဆိုရှယ်လစ်ပါတီမှ နယ်စားဆန်ဆန်ပုဂ္ဂိုလ်များ တန်ခိုးထွားလာပြီး ယင်းနယ်ပယ်များကို စိုးမိုးခဲ့သည်။ အုပ်ချုပ်ရေးကမောက်ကမဖြစ်၍ ခံရချက်များသော ပြည်သူများက ဝန်ကြီးချုပ်ထံတိုင်ကြားမှုများရှိလာသည်။ တပည့်တွေ၊ အမျိုးအဆွေတွေ မကင်းရာမကင်းကြောင်းတွေပါလာသည်။ ဦးနုဘက်နှင့် ဆိုရှယ်လစ်ပါတီဘက်တို့သည် နိုင်ငံရေးအုပ်ချုပ်ရေးလုပ်ပုံကိုင်ပုံတွေ မတူညီဖြစ်လာသည်။ မကျေမလည် ဖြစ်လာသည်။ အထက်ဖော်ပြပါ အကြောင်းအချက်ပေါင်းများစွာက ခွဲရေးကွဲရေးလမ်းကြောင်းပေါ်သို့ ရောက်ခဲ့ကြရသည်။

၁၉၅၈ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ ၄ါးရက်နေ့တွင် "သန့်ရှင်း" အုပ်စုဝင် ဝန်ကြီးအသစ်များ ကျမ်းကျိန်ကြသည်။

ဇွန်လ ကိုးရက်နေ့တွင် ပြည်သူ့လွှတ်တော်အစည်းအဝေး၌ "တည်မြဲ" အုပ်စုဝင်အမတ်များက ဝန်ကြီးချုပ်ဦးနုခေါင်းဆောင်သော အစိုးရအဖွဲ့ကို အယုံအကြည်မရှိကြောင်း အဆိုတင်သွင်းသည်။ လွှတ်တော်အမတ်များက ဆန္ဒမဲပေးပြီး ဆုံးဖြတ်ကြသည်။

အစိုးရအဖွဲ့ကို ယုံကြည်ကြောင်း၊ ဆန္ဒမဲပေးသော အမတ်ဦးရေမှာ (၁၂၇) ဦးရှိပြီး မယုံကြည်ကြောင်း ဆန္ဒမဲပေးသူ အမတ်ဦးရေမှာ (၁၁၉) ဦးရှိသည်။

ဝန်ကြီးချုပ်သခင်နုအစိုးရက မဲရှစ်မဲဖြင့် အသာရကာ အနိုင်ရသွားသည်။ ယင်းသို့ အနိုင်ရလိုက် ခြင်းကြောင့် သခင်နုသည် ဝမ်းသာခြင်း မရှိလှဟု သတင်းစာလောကမှ သတင်းထွက်လာသည်။

သခင်နုသည် ဆန္ဒမဲအင်အား ကြီးကြီးမားမားရချင်ပုံရှိသည်။ သို့မှသာ သူ၏မူဝါဒများကို စိတ်ချလက်ချ လုပ်ဆောင်နိုင်မည်ဟု ယူဆထားပုံရသည်။

ဝန်ကြီးချုပ် သခင်နု၏ အစိုးရအဖွဲ့သည် သုံးလနှင့် ၁၇ ရက် ကာလမျှသာ သက်တမ်းရှိခဲ့သည်။ အပြန်အလှန်စွပ်စွဲမှုများ၊ အပြန်အလှန် ဆန့်ကျင်လှုပ်ရှားမှုများ၊ မတည်ငြိမ်မှုများကြောင့် "သို့လော . . . . သို့လော" အခြေအနေမျိုး ဖြစ်နေခဲ့သည်။

ထိုအချိန် ထိုအခြေအနေတွင် တပ်မတော်မှ ဗိုလ်မှူးချုပ်သုံးဦးက ဝန်ကြီးချုပ်သခင်နုထံသို့ သွားပြီး နိုင်ငံရေးအခြေအနေ မတည်ငြိမ်မှု ပျက်ပြားစေရန် တပ်မတော်ကို အာဏာလွှဲပေးဖို့ တောင်းဆိုကြောင်း ကျွန်တော်တို့ ကြားသိရသည်။

ဤသတင်းဖြစ်နိုင်ကြောင်းကို ကျွန်တော်၏ မျက်မြင်အကြောင်း အချက်တစ်ရပ်ကို ရေးပြလိုပါသည်။ ထိုအကြောင်းမှာ ကျွန်တော်တို့ စိတ်ဓာတ်စစ်ဆင်ရေးနည်းပြသင်တန်းမှ နည်းပြဆရာဗိုလ်ကြီးဖေကြည်သည် စစ်ထွက်ဝတ်စုံအပြည့်အစုံ ဝတ်ဆင်ထားကာ ကာဘိုင်သေနတ်တစ်လက်ကိုလွယ်လျက် အရာရှိစားသောက်ရိပ်သာသို့ဝင်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။ စားသောက်ရိပ်သာတွင် ကျွန်တော်တစ်ယောက်သာ ရှိနေဆဲ ဗိုလ်ကြီးဖေကြည်ရောက်လာသည်။ သူ့ကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော် အံ့သြသွား၏။ ကျွန်တော်က -

"ဗျို့ ဗိုလ်ကြီးဖေကြည် . . . ခင်ဗျားက ခရီးသွားဝတ်စုံနဲ့ သေနတ်နဲ့ ဘယ်သွားမလို့လဲ" ဟုမေးရာ ဗိုလ်ကြီးဖေကြည်က အေးအေးသက်သာပင်-

"ဒီလိုဆရာကိုချစ်လှိုင် . . . ဒီနေ့ တပ်က ကျုပ်တို့လူကြီးတွေ ဗိုလ်မှူးချုပ်အောင်ကြီးတို့ ဗိုလ်မှူးချုပ် မောင်မောင်တို့တော့ပါတယ် ပြောတယ်။ ခုချိန်ဆိုရင် သွားနေမလားဘဲ။ ဝန်ကြီးချုပ်ဆီကို ကျွန်တော့်ကို တောင်ပိုင်းတိုင်းစစ်ဌာနချုပ် ဗိုလ်မှူးချုပ်ဘလိပ်ရဲ့ ကိုယ်စားစီမံခန့်ခွဲနေတယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ နားလည်ထားရတဲ့ ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီး ကျော်မြင့်က ကျွန်တော်နဲ့ တခြားလူတွေကို ခေါ်ပြောတယ်။ တပ်က ဒီနေ့ကုပ် (Coup) လုပ်ချင်လုပ်လိမ့်မယ်။ ပြင်ဆင်ထားကြလို့ပြောတယ်။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ဒီလိုနေနေရတာ" ဟူ၍ ပြောပါသည်။

ကျွန်တော်က -

"ဒါဖြင့် သင်တန်းက ဘယ်လိုလဲဗျာ" ဟုမေးရာ -

"ဒါက ဒီအတိုင်းပေးရမယ် . . . ဘာမှမထူးဘူး" ဟု ဗိုလ်ကြီး ဖေကြည်က ပြောပါသည်။

"ဒါတော့ ဟုတ်ပါပြီ . . . ဒီကိစ္စကို ကျွန်တော်တို့ ဒါရိုက်တာ ဗိုလ်မှူးကြီးဘသန်းတို့ ဗိုလ်မှူးစံမြင့် တို့သိပြီလား" ဟု ကျွန်တော်က မေးရာ ဗိုလ်ကြီးဖေကြည်က -

"ဗိုလ်မှူးကြီးဘသန်းက စစ်ရုံးကိုသွားတယ် . . . သူသိချင်သိလိမ့် မယ် . . . ဗိုလ်မှူးစံမြင့်နှင့် ဗိုလ်စန်းလွင်တော့ မော်ကွန်းတိုက်ကို သွားတယ် . . . သူတို့တော့ သိမယ်မထင်ဘူး" ဟု အေးအေးဆေးဆေး ပင် ပြောပြပါသည်။ ဗိုလ်ကြီးဖေကြည်သည် လိမ္မော်ရည်တစ်ခွက် မှာသောက်ပြီး စားရိပ်သာမှထွက်သွား၏။ ကျွန်တော်လည်း အရာရှိ အိပ်ဆောင်သို့ ပြန်ခဲ့ပါသည်။

ညနေလေးနာရီခန့်တွင် ဗိုလ်ကြီးဖေကြည်သည် အိပ်ဆောင်သို့ ပြန်လာပါသည်။ သူနှင့်ကျွန်တော်တို့မှာ အိပ်ဆောင်တစ်ဆောင်တည်း တွင် အိပ်ကြသူများဖြစ်ပါ၏။ သူ့အခန်းသို့ဝင်ပြီးမှ ကျွန်တော့်အခန်းသို့ ဝင်လာပါသည်။ သူ၏ပခုံးတွင် ကာဘိုင်သေနတ်ကို မတွေ့ရပါ။

သူ့အမူအရာမှာ စောစောက ကျွန်တော်တွေ့ခဲ့သလို ခပ်အေးအေး အမူအရာပဲရှိပါသည်။ ကျွန်တော်က -

"ဘယ်လိုလဲဗျ" ဟု မေးလိုက်ရာ သူက ပြုံးစိစိမျက်နှာနှင့် -

"ဆရာကိုချစ်လို့ . . . ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်ပြောခဲ့တဲ့ Coup တော့ မလုပ်ဖြစ်တော့ဘူးဗျာ . . . ဗိုလ်မှူးကြီးကျော်မြင့်စကားအရ တော့ ဝန်ကြီးချုပ် သခင်နုက ကျုပ်တို့ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကို လွှတ်တော်က တစ်ဆင့် အာဏာလွှဲပြောင်းပေးမယ်ဆိုတဲ့ သတင်းကြားခဲ့ရတယ်။ ဒီတော့ ဒီနေ့ညနေ Coup တော့ မလုပ်ဖြစ်ဘူးဗျာ. . . Cook ကတော့လုပ်မယ် . . ကျုပ်ရိပ်သာမှာ ကြက်သားချက်ဖို့ သွားပြောမယ်" ဟုပြော၏။

ကျွန်တော်က -

"ဒါဖြင့် နိုင်ငံရေးအခြေအနေ ပြောင်းသွားပြီလား" ဟု မေးလိုက် သည်။ သူက "ပြောင်းမပြောင်းတော့ ကျွန်တော်မသိဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ ဆရာတို့လုပ်နေတဲ့ အလုပ်တော့ဆက်လုပ်ရမယ်" ဟုပြောပြီး ကျွန်တော့် အခန်းမှ ဗိုလ်ကြီးဖေကြည်ထွက်သွားပါသည်။

သူ့ကို ကျွန်တော်ကြည့်လိုက်ရာ သူ့ခေါင်းပေါ်တွင် စစ်ဦးထုပ် ဆောင်းထားသည်ကို မတွေ့ရပါ။

ဗိုလ်ကြီးဖေကြည်၏စကားကို ကျွန်တော်ကထောက်ပြီး ဗိုလ်ချုပ်ကြီး နေဝင်းက ဦးနုထံမှအာဏာသိမ်းရန် ဗိုလ်မှူးချုပ်သုံးဦးကို စေလွှတ်သည် ဟူသောသတင်းသည် မှန်ကန်ခဲ့သည်ဟု ကျွန်တော်ယူဆမိပါသည်။

ကျွန်တော်ကြားသည့် သတင်းအရ အာဏာလွှဲပေးရန် တောင်းဆို ခဲ့ကြသော ဗိုလ်မှူးချုပ်သုံးဦးအား ဝန်ကြီးချုပ်သခင်နုက ယခုလို အာဏာသိမ်း ပုံစံမျိုးဖြင့် တိုင်းပြည်အာဏာကို လွှဲယူပါက တပ်မတော် အတွက်လည်းမကောင်း၊ မိမိအတွက်လည်းကောင်းမကောင်းဖြစ်မည်။ သို့ဖြစ်၍ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းနှင့်သူ နားလည်မှုဖြင့် အလွှဲအပြောင်း လုပ်ပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောသည်ဟုသိရပါသည်။

ထိုနေ့ညတွင် ဗိုလ်မှူးကြီးဘသန်းအဆောင်တွင် ပြန်အိပ်ပါသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးဘသန်းက ဗိုလ်ကြီးဖေကြည်ပြောသည့်အတိုင်း မှန်ကန် ကြောင်းအတည်ပြုပြောဆိုပါသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် ဝန်ကြီးချုပ်သခင်နုသည် ၁၉၅၈ ခု၊ စက်တင်ဘာလ ၂၆ ရက်နေ့တွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းထံ အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို ထိန်းသိမ်းပေးရန်နှင့် တရားမျှတသော အထွေထွေရွေးကောက်ပွဲကို ကျင်းပပေးရန် အိမ်စောင့်အစိုးရအဖွဲ့ကို ဖွဲ့ပါမည့်အကြောင်း ဖိတ်ကြားစာ တစ်စောင် ရေးပို့သည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းသည် တပ်မတော်ခေါင်းဆောင်ပိုင်းဝင် ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့်တိုင်ပင်ကာ ဝန်ကြီးချုပ်သခင်နု၏ ဖိတ်ကြားစာကို လက်ခံခဲ့ပေသည်။

စက်တင်ဘာလ ၂၈ ရက်နေ့ ပြည်သူ့လွှတ်တော်အစည်းအဝေးတွင် အိမ်စောင့်အစိုးရအဖွဲ့ကို ခေါင်းဆောင်ပြီး ဖွဲ့စည်းပေးနိုင်စေရန် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းအား ဝန်ကြီးချုပ်ရာထူးအပ်နှင်းဖို့ အဆိုတင်သွင်းသည်။ ထိုအဆိုကို ပြည်သူ့လွှတ်တော်က သဘောတူခဲ့သည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းသည် တရားဝင်ဆက်လက်တည်ရှိနေသော ပြည်နယ်ဝန်ကြီးများ (ပြည်နယ်ဥက္ကဋ္ဌများနှင့် ချင်းရေးရာဝန်ကြီးတို့ အပါအဝင်)၊ နိုင်ငံရေးသမားမပါသော အရပ်ဘက်အထက်တန်းဝန်ထမ်း အရာရှိကြီး ကိုးဦးတို့ပါဝင်သော အိမ်စောင့်အစိုးရအဖွဲ့ကို ဖွဲ့စည်းခဲ့သည်။

အိမ်စောင့်အစိုးရအဖွဲ့သည် ၁၉၅၈ ခု၊ စက်တင်ဘာလ ၂၈ ရက်နေ့မှသည် ၁၉၆၀ ပြည့်၊ ဧပြီလ သုံးရက်နေ့အထိဖြစ်သော ကာလအတွင်း ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး၊ အထွေထွေရွေးကောက်ပွဲကျင်းပရန်လိုအပ်သော အခြေအနေများဖြစ်ပေါ်စေရေး၊ တရုတ်-မြန်မာနယ်ခြား နယ်နိမိတ်သတ်မှတ်ရေး၊ နိုင်ငံတော်အုပ်ချုပ်ယန္တရား ပုံမှန်စည်းကမ်းကျနရေး စသည်တို့ကို အာရုံစိုက် ဆောင်ရွက်ခဲ့ပေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်း၏ အစိုးရအဖွဲ့သည် ၁၉၅၉ ခုနှစ်၊ ဧပြီလတွင် အထွေထွေရွေးကောက်ပွဲကို ကျင်းပပေးရန် တာဝန်ခံထားသည်။ အိမ်စောင့်အစိုးရစတင်တာဝန်ယူသည်မှာ ၁၉၅၈ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ ၂၉ ရက်နေ့တွင် မြန်မာနိုင်ငံဖွဲ့စည်းအုပ်ချုပ်ပုံ အခြေခံဥပဒေပုဒ်မ ၅၆ (၂) အရ ပြည်ထောင်စုအစိုးရ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ခန့်အပ်ခံကြရသည်။ ခန့်အပ်ပြီးနောက် ထိုနေ့မှာပင် ဝန်ကြီးချုပ်နှင့်အတူ နိုင်ငံတော်သမ္မတရှေ့မှောက်တွင် ဝန်ကြီးများ ကျမ်းသစ္စာကျိန်ဆိုခဲ့ကြ၏။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်း၏ အိမ်စောင့်အစိုးရအဖွဲ့တွင် ဝန်ကြီးချုပ်အပါအဝင် ဝန်ကြီး ၁၄ ဦးပါဝင်ခဲ့၏။ ယခင်အစိုးရများလက်ထက်က ဝန်ကြီး ၂၃ ဦးရှိခဲ့ပေသည်။ ဝန်ကြီးဦးရေနည်းသွားသည့်အတွက် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး နေဝင်း၏ အိမ်စောင့်အစိုးရဝန်ကြီးများသည် ယခင် အစိုးရအဖွဲ့ဝန်ကြီးများထက် တာဝန်ပိုပြီးကြီးခဲ့ပေသည်။

ဖော်ပြခဲ့သော ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် ဝန်ကြီးချုပ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းသည် သူ၏အိမ်စောင့်အစိုးရအဖွဲ့ကို ခေါင်းဆောင်ပြီး နိုင်ငံ၏တာဝန်များကို ထမ်းဆောင်လျက်ရှိသည်။

ဤသို့ ဆောင်ရွက်နေစဉ် ၁၉၅၉ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၁ ရက်နေ့တွင် ကချင်ပြည်နယ်ဝန်ကြီး ဒူးဝါးဇော်လွန်း၊ ကယားပြည်နယ်ဝန်ကြီး စဝ်ဝဏ္ဏ၊ ချင်းပြည်နယ်ဝန်ကြီး ဦးထန်လျန်းတို့ သုံးဦးက ဒဂုံရိပ်သာသို့ သွားရောက်ပြီး အိမ်စောင့်အစိုးရအဖွဲ့ဝန်ကြီးချုပ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းနှင့် တွေ့ဆုံသည်။ ထိုသို့တွေ့ဆုံစဉ် အခြေအနေအရ တရားမျှတသော ရွေးကောက်ပွဲကျင်းပရန် မဖြစ်နိုင်သေးဟုဆိုပါက ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းကပင် နောက်ထပ် ခြောက်လဆက်ပြီး နိုင်ငံတော်အာဏာယူပြီး ဆောင်ရွက်ပေးပါရန် မေတ္တာရပ်ခံကြသည်။ ထိုပြည်နယ်ဝန်ကြီးသုံးဦး၏ မေတ္တာရပ်ခံချက်ကို ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းက စဉ်းစားပါဦးမည်ဟူ၍ တုံ့ပြန်ခဲ့လေသည်။

၁၉၅၉ ခုနှစ်၊ ဖေဖေါ်ဝါရီလ ၁၃ ရက်နေ့စွဲဖြင့် အိမ်စောင့်အစိုးရအဖွဲ့ ဝန်ကြီးချုပ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းက နိုင်ငံတော်သမ္မတထံသို့ သူ၏နုတ်ထွက်စာကို တင်သွင်းလိုက်လေသည်။

အများက အံ့အားသင့်စေသော နုတ်ထွက်စာဖြစ်ခဲ့၏။

ပြည်တွင်းပြည်ပသတင်းစာများက အမျိုးမျိုးဝေဖန်ချက်၊ သုံးသပ်ချက်တို့ ရေးခဲ့ကြသည်။

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ၏ ဖွဲ့စည်းအုပ်ချုပ်ပုံ အခြေခံဥပဒေ (၁၉၄၇) တွင် ပါလီမန်အမတ် မဟုတ်သူ တစ်ဦးအား ဝန်ကြီးချုပ်အဖြစ် ခြောက်လထက်ပို၍ မခန့်ထားရန် ထည့်သွင်းရေးဆွဲခဲ့သည့် ပုဒ်မ ၁၁၆ ဖြစ်သည်။

ထိုအတိုင်းဆိုပါက ၁၉၅၉ ခုနှစ်၊ ဧပြီလတွင် အထွေထွေရွေးကောက်ပွဲကျင်းပရမည်ဟူ၍ စကားခံရှိပေရာ ထိုစဉ်က နိုင်ငံအတွင်း ရွေးကောက်ပွဲကျင်းပနိုင်ရေးအတွက် လုံခြုံရေးအခြေအနေနှင့်တကွ အခြားသောပြင်ဆင်မှု အဝဝအတွက် အိမ်စောင့်အစိုးရအဖို့ မဖြစ်နိုင်သော အခြေအနေဖြစ်လျက်ရှိ၏။

နောက်ဆုံးတွင် လွှတ်တော်၊ နိုင်ငံတော်သမ္မတ၊ ဥပဒေပညာရှင်စသည်တို့နှင့် ဆွေးနွေးညှိနှိုင်းပြီး ပုဒ်မ ၁၁၆ ကို ယာယီပြင်ဆင်ပေးပြီး ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းကိုပင် ဒုတိယအကြိမ် အိမ်စောင့်အစိုးရအဖြစ် ထပ်မံဖွဲ့စည်းပြီး နိုင်ငံတော်ဝန်ကြီးချုပ်အဖြစ် တာဝန်လွှဲအပ်ရတော့သည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်း၏ ဒုတိယအကြိမ် အိမ်စောင့်အစိုးရ

ဖွဲ့စည်းအုပ်ချုပ်ပုံအခြေခံဥပဒေပုဒ်မ ၁၁၆ ကို ယာယီပြင်ဆင်ခြင်းမှာ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းအား ဝန်ကြီးချုပ်အဖြစ် ဆက်လက်တာဝန်ယူစေလိုသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ၁၉၅၉ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၇ ရက်နေ့တွင် ပြည်သူ့လွှတ်တော်အစည်းအဝေး၌ ဝန်ကြီးချုပ် အမည်စာရင်းတင်သွင်းရာ တင်လွှာ ၃၂ စောင်တွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်း၏ အမည်ကိုသာတင်သွင်းကြသည်။ ဤသို့ဖြင့်ပင် ထိုနေ့ကျင်းပသော လွှတ်တော်၏ဥက္ကဋ္ဌက ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းအား နိုင်ငံတော်ဝန်ကြီးချုပ်အဖြစ် ခန့်အပ်ရန် နိုင်ငံတော်သမ္မတထံသို့ ပြည်သူ့လွှတ်တော်မှ အမည်တင်သွင်းခြင်းခံရသော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သည်ဟု ကြေညာလိုက်သည်။

၁၉၅၉ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၇ ရက်နေ့ ညနေ ငါးနာရီတွင် နိုင်ငံတော်သမ္မတ၏ နေအိမ်တော်ရှိ ပလ္လင်ခန်းမဆောင်၌ ဒုတိယအကြိမ် ဖွဲ့စည်းလိုက်သော ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းအမှူးပြုသည့် အိမ်စောင့်အစိုးရ အဖွဲ့ဝင်ဝန်ကြီးများ၊ သမ္မတရှေ့မှောက်တွင် ကတိသစ္စာဆိုသည့် အခမ်းအနား ကျင်းပခဲ့သည်။ အဆိုပါ ဝန်ကြီးများမှာ -

ဒုတိယအကြိမ်ဖွဲ့စည်းလိုက်သော အိမ်စောင့်အစိုးရအဖွဲ့တွင် ယခင်အိမ်စောင့်အစိုးရထက် ဝန်ကြီးတစ်ဦးပိုလာသည်။ ယခင်အစိုးရလက်ထက် ဒုတိယဝန်ကြီးချုပ် ဦးသိမ်းမောင်မှာ အသက်အရွယ်အရ အနားယူလိုက်ရသည်။ ဦးဘကြားနေရာတွင် စစ်ပစ္စည်းညွှန်ကြားရေးဝန် ဦးသီဟန်ကို ခန့်ထားခဲ့သည်။

၁၉၅၉ ခုနှစ်၊ မေလ ၁၄ ရက်နေ့တွင် ဗိုလ်မှူးချုပ်တင်ဖေကို ဝန်ကြီးအဖွဲ့တွင် အင်အားတိုးပြီး ဝန်ကြီးအဖြစ်ခန့်ထားလိုက်သည်။

ဗိုလ်မှူးချုပ်တင်ဖေသည် ဝန်ကြီးဦးချစ်သောင်းတာဝန်ယူသော ဝန်ကြီးဌာနသုံးခုအနက် သတ္တုတွင်းနှင့်အလုပ်သမားဝန်ကြီးဌာနနှင့် သီရိပျံချီ ဦးထွန်းတင်တာဝန်ယူသော ပြည်သူ့လုပ်ငန်းနှင့် အိမ်ရာဆောက်လုပ်ရေးဝန်ကြီးဌာနနှင့် ပြန်လည်ထူထောင်ရေးဝန်ကြီးဌာန နှစ်ခုပေါင်းပြီး တာဝန်ယူလိုက်ရသည်။

၁၉၅၉ ခုနှစ်၊ မတ်လ နောက်ပိုင်းတွင် တရားမျှတပြီး လွတ်လပ်သော ရွေးကောက်ပွဲကျင်းပနိုင်ရေးအတွက် အင်အားဖြည့်တင်းထားသော အိမ်စောင့်အစိုးရကို ထပ်မံဖွဲ့စည်းလိုက်သည်။

အိမ်စောင့်အစိုးရလက်ထက်တွင် အစိုးရအဖွဲ့ကို အထောက်အကူပြုနိုင်ရန် စစ်ဘက်အရာရှိများကို ဝန်ကြီးဌာနအသီးသီး၌ ခန့်ထားခဲ့သည်။

အိမ်စောင့်အစိုးရက ဤသို့ခန့်ထားသော အထောက်အကူအဖွဲ့များတွင် ဝန်ကြီးချုပ်ရုံးအတွက် ဗိုလ်မှူးကြီးစောမြင့်ကို ခန့်ထားခဲ့သည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးစောမြင့်သည် နယ်ခြားဒေသအုပ်ချုပ်ရေးဌာန၏ တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ရန် ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ဒီမိုကရေစီဒေသန္တရအုပ်ချုပ်ရေးနှင့် ဒေသန္တရအဖွဲ့များဆိုင်ရာ ဝန်ကြီး၏ အထောက်အကူအဖွဲ့တွင် ဗိုလ်မှူးကြီးထွန်းစိန်သည် ရန်ကုန်မြူနီစပယ်အဖွဲ့တွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်ရပြီး ရန်ကုန်မြို့တော်ဝန် ဖြစ်လာသည်။

အိမ်စောင့်အစိုးရ၏ လုပ်ဆောင်ချက်များ

အိမ်စောင့်အစိုးရအဖွဲ့သည် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး၊ ငြိမ်ဝပ်ပိပြားရေးတာဝန်၊ တရားမျှတပြီး လွတ်လပ်သော ရွေးကောက်ပွဲကျင်းပရေးတာဝန်တို့ကို ဦးတည်ဆောင်ရွက်နေစဉ်တွင် မြန်မာနိုင်ငံနှင့်တရုတ်ပြည်သူ့သမ္မတ နိုင်ငံအကြား နယ်နိမိတ်သတ်မှတ်ရေးလုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။

ပထမဦးစွာ နယ်နိမိတ်သတ်မှတ်ရေးကို ဖော်ပြရမည်ဆိုလျှင် ၁၉၅၂ ခုနှစ် ဝန်းကျင်ကပင် တရုတ်ပြည်သူ့သမ္မတနိုင်ငံမှ တိုက်ထုတ်

လိုက်သော ချန်ကေရှိတ်၏ တပ်သားတို့သည် မြန်မာနယ်စပ်ကို ဖြတ်ကျော်ပြီး မြန်မာနိုင်ငံတွင် ခြေကုပ်ယူကာ တရုတ်ပြည်မကြီးအား ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လျက်ရှိသည်။ အောင်မြင်မှုကား မရခဲ့ပေ။ သို့သော် ချန်ကေရှိတ်တပ်ကြွင်း တရုတ်တပ်တို့ မြန်မာနိုင်ငံအတွင်း ဆက်လက်ကျူးကျော်မြဲ ကျူးကျော်လျက်ရှိခဲ့၏။ မြန်မာတို့အခေါ်မှာ တရုတ်ဖြူ ဟူ၍ဖြစ်၏။

၁၉၅၄ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလတွင် နိုင်ငံတော်ဝန်ကြီးချုပ်သခင်နု နှင့် ကာကွယ်ရေးဦးစီးချုပ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းတို့သည် ဖော်ပြခဲ့သည့် အခြေအနေကို ကာကွယ်ရန်လိုအပ်ပြီဟု သိကြသည်။ ထို့ကြောင့် ရှမ်းပြည်နယ်တွင် တာဝန်ကျနေသော တပ်မဟာ (၄) မှ တပ်မင်း ဗိုလ်မှူးကြီးစောမြင့်အား တာဝန်တစ်ရပ် ပေးခဲ့၏။

ထိုတာဝန်ကား တရုတ်-မြန်မာနယ်ခြား စစ်တံခွန်ချီတက်ရန်၊ နယ်နိမိတ်သတ်မှတ်ရေးအတွက် အထောက်အထားများ လေ့လာစုံစမ်းရန်၊ ပြည်မနှင့်အဆက်အသွယ်ဝေးနေသော နယ်စပ်နေတိုင်းရင်းသားများအားစည်းရုံးရန်၊ နယ်ခြားတိုးတက်ရေးအတွက် အစိုးရက ဘာတွေလုပ်ပေးသင့်သည်ကို အစီရင်ခံရန်၊ ဗပကများတစ်ဖက်နိုင်ငံသို့ သင်တန်းတက်ရန်သွားခြင်း၊ တစ်ဖက်နိုင်ငံမှ တရုတ်နီများ မြန်မာနိုင်ငံသို့ ရောက်ခဲ့ခြင်းကို အထောက်အထားနှင့်တကွ တင်ပြရန် တာဝန်ဖြစ်ပေသည်။

ထို့ပြင် ဗိုလ်မှူးကြီးစောမြင့်အား မြောက်ပိုင်းတိုင်းစစ်ဌာနချုပ်၏ ဆက်သွယ်ရေးခေါင်းဆောင်အဖြစ် ခန့်ထားတာဝန်ပေးလိုက်သေး၏။

ထို့ကြောင့် ယိမ်းနွဲ့ပါးစစ်တံခွန်အဖွဲ့ဖြင့် မိုင်ပေါင်း ၁၀၀၀ ကျော် ရှည်လျားသော တရုတ်-မြန်မာနယ်စပ်တစ်လျှောက်သို့ ၁၉၅၄ မှ ၅၆ ခုနှစ်အထိ သုံးနှစ်တိုင်တိုင် ချီတက်ခဲ့ပြီး နယ်စပ်အခြေအနေကို လေ့လာနိုင်ခဲ့သည်။

အိမ်စောင့်အစိုးရမတက်မီကပင် နိုင်ငံတော်အကြီးအကဲတို့သည် နယ်စပ်ဒေသကိစ္စကို စိတ်ဝင်စားပြီး တာဝန်ပေးခဲ့သကဲ့သို့ ၁၉၆၀ ပြည့်

အိမ်စောင့်အစိုးရလက်ထက်တွင် ဗိုလ်မှူးကြီးစောမြင့်အား နိုင်ငံတော်ဝန်ကြီးချုပ်ရုံးတွင် အသစ်ဖွဲ့စည်းခဲ့သော နယ်ခြားဒေသ အုပ်ချုပ်ရေးအရာရှိချုပ် ခန့်အပ်လိုက်သည်။

၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်း အိမ်စောင့်အစိုးရလက်ထက် ဗိုလ်မှူးကြီးစောမြင့်သည် ဝန်ကြီးချုပ်ရုံးသို့ ပြောင်းရွှေ့ရပြီး အသစ်ဖွဲ့စည်းလိုက်သော နယ်ခြားဒေသ အုပ်ချုပ်ရေးအရာရှိချုပ် ဖြစ်လာပါသည်။ ကချင်ပြည်နယ်နှင့် ရှမ်းပြည်နယ်မှ တရုတ်ပြည်နှင့် ဆက်စပ်နေသောနယ်များ၊ ရခိုင်-ပါကစ္စတန်ဆက်စပ်နေသည့် မေယုနယ်ခြားခရိုင်များ၏ လုံခြုံရေး၊ အုပ်ချုပ်ရေး၊ နယ်ခြားဒေသဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေးအတွက် အထူးအလေးပေး ဆောင်ရွက်ရသည်။ နယ်နိမိတ်မသတ်မှတ်ရသေးသော နယ်စပ်တစ်လျှောက်တွင် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ရသည်။

၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်တွင် နိုင်ငံတော်ဝန်ကြီးချုပ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းနှင့် တရုတ်ပြည်သူ့သမ္မတနိုင်ငံ ဝန်ကြီးချုပ် ချူအင်လိုင်းတို့သည် မြန်မာ-တရုတ် နယ်နိမိတ်သတ်မှတ်မှု သဘောတူစာချုပ် ချုပ်ဆိုကြသည်။ ယင်းစာချုပ်အရ မြန်မာ-တရုတ် နယ်နိမိတ်ပူးတွဲကော်မတီကို အစိုးရအသီးသီးက ဖွဲ့စည်းပေးသည်။ မြန်မာဖက်မှ ဗိုလ်မှူးချုပ်အောင်ကြီး ခေါင်းဆောင်၍ အဖွဲ့ဝင်ငါးဦးပါဝင်ရာ ဗိုလ်မှူးကြီးစောမြင့်သည် အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးအဖြစ် တာဝန် ပေးအပ်ခြင်းခံရသည်။ တရုတ်ဖက်မှ မစ္စတာယူချျမင်းခေါင်းဆောင်၍ အလားတူ ငါးဦးပါဝင်ပါသည်။

နှစ်နိုင်ငံ နယ်နိမိတ်ပူးတွဲကော်မတီက သဘောတူအတည်ပြုသည့် နယ်ခြားမျဉ်းကြောင်းကို လက်တွေ့ကွင်းဆင်းတိုင်းတာချက်၌ အကောင်အထည်ဖော်ရာတွင် လိုအပ်သည့်ခိုင်မာသော ကျောက်တိုင်များစိုက်ထူရန်၊ တိုင်းတာရန်၊ မြေပုံသစ်များ ရေးဆွဲရိုက်နှိပ်ရန် လုပ်ငန်းများကို ကာကွယ်ရေးဝန်ကြီးဌာနမှ တာဝန်ယူဆောင်ရွက်ရန် အစိုးရက သတ်မှတ်ပေးသည်။ ထို့ကြောင့် တပ်မတော်က ဦးဆောင်ပြီး "ဘာဘာစစ်ဆင်ရေး" အမည်ဖြင့် ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်၊ ဇူလိုင်လ ၁၀ ရက်နေ့တွင် စတင်ဆင်နွှဲပါသည်။ ယင်းဘာဘာစစ်ဆင်ရေးကို ဒုတိယကာကွယ်ရေး

ဦးစီးချုပ်က တာဝန်ယူရသည်။ သို့သော် ဒုတိယကာကွယ်ရေးဦးစီးချုပ် ဗိုလ်မှူးချုပ်အောင်ကြီးက ကွင်းဆင်းဆောင်ရွက်ရသည့် “ဘာဘစစ်ဆင်ရေး” လုပ်ငန်း အစမှအဆုံးတိုင်အောင်မြင်စေရန်အတွက် ဗိုလ်မှူးကြီးစောမြင့်အား ဒုတိယခေါင်းဆောင် သို့မဟုတ် ဘာဘစစ်ဆင်ရေး၏ ဦးစီးချုပ်အဖြစ် ထပ်ဆင့် လွှဲအပ်တာဝန်ပေးပါသည်။

ဘာဘစစ်ဆင်ရေးကို သုံးပိုင်းခွဲ၍ ဆောင်ရွက်ရသည်။ ပထမပိုင်းမှာ ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်၊ ဇူလိုင်လ ၁၀ ရက်မှ အောက်တိုဘာလ နှစ်ရက်နေ့အထိ ရက်ပေါင်း ၈၅ ရက်၊ မြန်မာ-တရုတ် နယ်နိမိတ်တောင်ထိပ်ချွန်းမှ ဒိဖူးလခါးတောင်ကြားလမ်းအထိ (ကချင်ပြည် နယ်စပ်ဒေသနှင့် ကွမ်းလုံနယ်ခြားခရိုင်ဒေသများ)

ဒုတိယပိုင်းမှာ ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်၊ နိုဝင်ဘာ တစ်ရက်မှ ဇွန်လ ၁၅ ရက်အထိ ရက်ပေါင်း ၂၂၇ ရက်၊ မြန်မာ-တရုတ်နယ်ခြား ချိမလိတောင်ကြားလမ်းမှ မဲခေါင်နှင့် နမ့်လန်မြစ်ဆုံအထိ (ကချင်ပြည်နယ်နှင့် ရှမ်းပြည်နယ်စပ်ဒေသများ)၊

တတိယပိုင်းမှာ ၁၉၆၁ ခုနှစ်၊ မေလ ခုနစ်ရက်မှ ဇူလိုင်လ ၃၁ ရက်အထိ ရက်ပေါင်း ၈၆ ရက်၊ မြန်မာ-တရုတ် နယ်နိမိတ် ချိမလိတောင်ကြားလမ်းမှ ဒိဖူးလခါးတောင်ကြားအထိ။

ဘာဘစစ်ဆင်ရေးလက်တွေ့တိုင်းတာချက်အရ တရုတ်-မြန်မာနယ်နိမိတ်မှာ မိုင်ပေါင်း ၁၃၅၇ မိုင်ကျော် ရှည်လျားသည်။ မြန်မာနှင့်တရုတ်ပူးပေါင်းပြီး ကျောက်တိုင်ပေါင်း ၄၀၂ တိုင် စိုက်ခဲ့သည်။ အများအားဖြင့် ခက်ခဲမြင့်မားသောတောင်ကြီးများ၊ ဆီးနှင်းရေခဲဖုံးတောင်များ၊ မတ်စောက်သော ချိုင့်၊ ရေစီးသန်သော မြစ်ချောင်းများ ဖြတ်ကျော်၍ ပင်ပင်ပန်းပန်း မြေတိုင်းတာခြင်း၊ ခိုင်မာသော ကျောက်တိုင်များ သယ်ယူစိုက်ခြင်းများ ပြုလုပ်ရ၊ မိမိတို့ဘက်မှ ငွေကျပ်သိန်း ၆၀ ကျော် ကုန်ကျ၍ တပ်မတော်သားနှင့် မြေတိုင်းအဖွဲ့ဝင် ၅၅၀၀ ခန့်ပါဝင်၊ စစ်ဆင်ရေး အထမ်းသမားများ ၆၆၅၅ ယောက်၊ အရပ်မော်တော်ယာဉ် ၉၆၇ စီး၊ တပ်မတော်ယာဉ် ၁၇၂ စီး၊ လားကောင်ရေ ၅၁၁၄ သုံးစွဲခဲ့ရသည်။

မြန်မာ-တရုတ် ပူးတွဲကော်မတီ ညှိနှိုင်းဆောင်ရွက်မှုများ၊ ပူးတွဲမြေတိုင်းကျောက်တိုင်စိုက်ခြင်းများ လုပ်ဆောင်ရာ အစစအရာရာချောမောပြေပြစ်လှသည်တော့မဟုတ်ပါ။ မကြာခဏ တရုတ်တို့နှင့် အငြင်းပွားရ၊ ရန်ဖြစ်ရ၊ တစ်ခါတစ်ခါ လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုလုံးပင် ရပ်ရတော့မလိုထိ လိပ်ခဲတည်းလည်းဖြစ်ရပါသည်။ ဤကဲ့သို့ အခက်အခဲကြုံတိုင်း ခေါင်းဆောင်လုပ်သူ ဗိုလ်မှူးချုပ်အောင်ကြီးက ဗိုလ်မှူးကြီးစောမြင့်အား ဖြေရှင်းရန် အထူးတာဝန်ပေးအပ်သဖြင့် ဗိုလ်မှူးကြီးစောမြင့်သည် နည်းမျိုးစုံဖြင့် ဖြေရှင်းပေးရသည့် အကြိမ်ပေါင်းများစွာရှိပါသည်။ ထိုအချိန်က ပါဝင်သူလူကြီးများ အသိဖြစ်ပါသည်။

ဘာဘ စစ်ဆင်ရေးပါဝင်သူများအား နိုင်ငံတော်မှ ဘွဲ့များချီးမြှင့်သည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးစောမြင့်လည်း “သရေစည်သူ” ဘွဲ့ရသည်။ နယ်နိမိတ်လက်မှတ်ရေးထိုးပွဲ၊ အောင်ပွဲများကို ပီကင်း-ရန်ကုန်တွင် ကျင်းပသည်။ ချစ်ကြည်ရေးအဖွဲ့တွေ သွားလာကြသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးစောမြင့်သည် အဖွဲ့ ၁၅၀ ကျော် ပါဝင်သော ယဉ်ကျေးမှုကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ကို ခေါင်းဆောင်၍ တရုတ်ပြည်သွားရသည်။ နယ်နိမိတ်သတ်မှတ်ပြီးသောအခါ နှစ်နိုင်ငံနယ်ခြားတစ်လျှောက်နေ တိုင်းရင်းသားများအား မြန်မာတို့က ဆန်နှင့်ဆားပေး၍ တရုတ်တို့က အဝတ်အထည်၊ ပန်းကန်ပေးသဖြင့် ယင်းလက်ဆောင်များ စုံစုံစေ့စေ့ နယ်ခြားနေ ရွာသူရွာသားများ လက်တွင်းရောက်အောင် ဗိုလ်မှူးကြီးစောမြင့်တို့က “မေတ္တာစစ်ဆင်ရေး” ဖြင့် ဆောင်ရွက်ပေးရပါသည်။

နယ်ခြားဒေသ အုပ်ချုပ်ရေးအရာရှိချုပ်အနေနှင့် နယ်ခြားဒေသ တိုင်းရင်းသားဖွံ့ဖြိုးရေးကို သုံး-လေးနှစ် ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ပါသည်။ လမ်းဖောက်၊ တံတားဆောက်၊ ဆေးရုံ၊ ဆေးပေးခန်း၊ ကျောင်းဆောက်၊ လှေကားထစ် လယ်ယာဖော်ထုတ်၊ စိုက်ပျိုးရေးခြံတည်ထောင်၊ စိုက်ပျိုးမွေးမြူရေးစနစ် စတင်ခဲ့၊ တရုတ်ချေးငွေ အတိုးမရှိ ကုဋေ ၄၀ ရအောင် တိုက်တွန်းသဖြင့် နှစ်နိုင်ငံဝန်ကြီးချုပ်တို့ သဘောတူစာချုပ်ချုပ်ခဲ့။ ယင်းငွေမှ နှစ်နိုင်ငံနယ်ခြားအတွက် ကွမ်းလုံတံတားကြီး

တည်ဆောက်ခဲ့၍ ကျိုင်းတုံသွား တာကော်တံတားလည်း တည်ဆောက်ခဲ့ပါသည်။ ထို့အပြင် ရေအားလျှပ်စစ်များတည်ထောင်ရန် တိုင်းတာခြင်း၊ ကွမ်းလုံ၊ ဟိုပန်၊ မိုင်းမော၊ ပန်ဆန်း ဟူသော ကိုးကန့်နှင့် ဝ နယ် တောင်ပိုင်း ခြောက်ပိုင်း ဆက်သွယ်မည့် မဟာဗျူဟာလမ်းမကြီးကို တရုတ်ချေးငွေနှင့်ဖောက်ရန် ပြင်ဆင်တိုင်းတာသည်။ သို့တော် တပ်မဟာ (၆) တပ်မဟာမှူး ဗိုလ်မှူးကြီးချစ်မြိုင်က ကန့်ကွက်၍ လုပ်ငန်းရပ်ဆိုင်းလိုက်ရသည်။

မြို့သစ်၊ မြေသစ်တိုးချဲ့ဖွဲ့စည်းခြင်း

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်း၏ အိမ်စောင့်အစိုးရလက်ထက်တွင် ယခင် ၁၉၄၉ - ၅၀ တစ်ဝိုက်က နယ်များ၌ သောင်းကျန်းသူများကြောင့် မနေရဲသော တောနေလူထုသည် ရန်ကုန်သို့ ရောက်ရှိခိုအောင်းလာ ကြသဖြင့် ရန်ကုန်မြို့ကြီးတွင် တရားမဝင်အိမ်ဆောက်နေကြသည်။ လူနေအိမ်ခြေများလာခဲ့သည်။ ကျူးကျော်ရပ်ကွက်များဟု သတ်မှတ်ခေါ်ဝေါ်ကြ၏။

ထိုရပ်ကွက်များတွင် သက်ကယ်၊ ဓနိစသည်တို့ကို မိုးကာထားကြခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ အိမ်ချင်းကပ်နေသော နေအိမ်များလွန်းသောကြောင့်လည်းကောင်း၊ ကျန်းမာရေးနှင့်မညီညွတ်သော အခြေအနေများ၊ မီးဘေးစိုးရိမ်ရသည့် အခြေအနေများ၊ ဒုစရိုက်မှုများစေသော အကြောင်းများ စသည့်ဘေးအန္တရာယ်တို့ ရှိနေပေသည်။ မကြာ မကြာ မီးလန့်မှု၊ မီးလောင်မှုများလည်း ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ဖူးသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်း၏ အိမ်စောင့်အစိုးရလက်ထက်တွင် ဗိုလ်မှူးကြီးထွန်းစိန်အား ရန်ကုန်မြို့တော်ဝန် ခန့်အပ်လိုက်သောအခါ ဗိုလ်မှူးကြီးထွန်းစိန်သည် ရန်ကုန်မြို့တွင်းရှိ တဲသာသာနေအိမ်များ ရှိခြင်း၏ အန္တရာယ်ကို သိသည့်အလျောက် ထိုအန္တရာယ်များ ကင်းဝေးရေး၊ အဆိုပါ သူပုန်ရန်မှ ခိုအောင်းရောက်ရှိလာ သူတို့အား တရားဝင်မြေယာပိုင်ဆိုင်မှုရရှိရေးအတွက် ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။

မြို့သစ်တို့ဖော်ထုတ်ပေးခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ယနေ့ လူနေထူထပ်ပြီး စည်းကားတိုးတက်နေသော တောင်ဥက္ကလာပမြို့၊ မြောက်ဥက္ကလာပမြို့၊ သာကေတမြို့တို့သည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ အိမ်စောင့်အစိုးရလက်ထက် မြို့တော်ဝန် ဗိုလ်မှူးကြီးထွန်းစိန်၏ ဆောင်ရွက်မှုကြောင့် ပေါ်ထွန်းလာခဲ့သော မြို့သစ်များဖြစ်ပေသည်။

ရန်ကုန်မြို့ထဲ ကျူးကျော်ရပ်ကွက်တွင် နေစဉ်က စည်ပင်က ချထားပေးသည့် လမ်းဘေးရေတိုင်မှ ရေကို လွယ်ကူစွာရခဲ့၏။ သွားလိုရာသို့ ဘတ်စ်ကားဖြင့် အလွယ်သွားနိုင်ခဲ့၏။ မြို့သစ်တို့တွင် ဖွင့်ခါစက ရေအခက်အခဲ၊ သွားလာရေးအခက်အခဲတို့ ကြုံတွေ့ကြရသည်။ မြို့သစ်သားတို့ ဤအခက်အခဲကို ကြုံတွေ့ရကြသည်။ ဘတ်စ်ကားလိုင်းများ ယခုခေတ်လောက်မများသည့် ကာလဖြစ်ရာ ဘတ်စ်ကားကျပ်သည်ကိုလည်း ကြုံကြရ၏။

ဤသို့ ရေအခက်၊ ဘတ်စ်ကားအကျပ်၊ သစ်ပင်မရှိ လွင်တီးခေါင်တွင် နေတပူပူမို့ ကာတွန်းဆရာ၊ သတင်းစာဆရာ၊ စာရေးဆရာတို့၏ လုပ်ကွက်ကောင်းစေသော မြို့သစ်တွေဖြစ်ခဲ့၏။

ယခုသော်ကား လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း ၅၀ ကအတွေ့အကြုံတို့ မှုန်ဝါးကုန်ကြပြီ။ မြို့တော်ဝန်ဗိုလ်မှူးကြီး ထွန်းစိန်ကို ကျေးဇူးတင်နေကြပေပြီ။ မြေဈေးကြီးမြင့်နေသော ယနေ့ခေတ်တွင် ဥက္ကလာ-သာကေတတို့၏ မြေဈေးမှာ တော်ရုံလူတို့ မမှန်းရဲစရာဖြစ်နေပေပြီ။

မြို့သစ်များ ရန်ကုန်ဝန်းကျင်တွင် ဖော်ထုတ်သကဲ့သို့ အခြားတိုင်းနှင့် မြို့များတွင်လည်း မြို့သစ်များ ဖော်ထုတ်ပေးကြ၏။ မြို့တွင်းလမ်းများ ပြင်ခြင်း၊ ရေမြောင်းများတူးဖော်ခြင်း၊ သန့်ရှင်းရေးကို တပ်မတော်သားများ၊ စစ်သမီးများနှင့်စိတ်ဝင်စားသူ ရပ်ကွက်သားတို့ ပါဝင်လုပ်ဆောင်ခဲ့ကြသည်။

ရန်ကုန်မြို့ကြီး၏ သန့်ရှင်းမှုတို့ကြောင့် မြင်ကွင်းသစ်သဖွယ် မြင်လျက်ရှိ၏။ တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်းလို တပ်မတော်သားများ စစ်သမီးများ၏ လုပ်အားပေးခြင်းကို တွေ့နိုင်ကြပေပြီ။ ပြည်သူကလည်း တပ်မတော်သားတို့ကို ယုံကြည်အားကိုးစိတ်တို့ ဖြစ်လာကြ၏။

ရှေးမြန်မာဘုရင်များခေတ်ကပင် ရှမ်းပြည်နယ်စသည့် တောင်တန်းဒေသများ၊ အထူးသဖြင့် ရှမ်းပြည်နယ်တွင် စော်ဘွားအုပ်ချုပ်မှုရှိခဲ့၏။ ဗြိတိသျှအုပ်စိုးမှုအောက်တွင်လည်း စော်ဘွားအုပ်ချုပ်မှုရှိခဲ့၏။ အိမ်စောင့်အစိုးရလက်ထက်တွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းသည် စော်ဘွားများနှင့်ညှိနှိုင်းပြီး မြန်မာနိုင်ငံ၏ အနာဂတ်နိုင်ငံရေးအခြေအနေတိုးတက်စေရန် စော်ဘွားများအား စည်းရုံးသောနည်းဖြင့် မေတ္တာရပ်ခံခဲ့သောကြောင့် စော်ဘွားများကလည်း သဘောတူကာ ပဒေသရာဇ်အာဏာကို စွန့်လွှတ်ခဲ့ကြသည်။

၁၉၅၈ ခုနှစ်က အိမ်စောင့်အစိုးရအဖြစ် တာဝန်ယူခဲ့သော ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းသည် နိုင်ငံတော် ဝန်ကြီးချုပ်တာဝန်ယူခဲ့စဉ်ကပင် တရားမျှတ၍ လွတ်လပ်သော ရွေးကောက်ပွဲကျင်းပပေးရန် ဝန်ခံခဲ့၏။ ဝန်ခံခဲ့သည့်အတိုင်းပင် ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ခြောက်ရက်နေ့တွင် ရွေးကောက်ပွဲကို ကျင်းပပေးခဲ့ခြင်းဖြင့် အိမ်စောင့်အစိုးရ၏ မိမိ၏တာဝန်ကိုကျေပွန်စွာ ဆောင်ရွက်ခဲ့ပေ၏။

တရုတ်-မြန်မာနယ်နိမိတ်စာချုပ်ကို ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ ၂၈ ရက်နေ့တွင် အောင်မြင်စွာချုပ်ဆိုနိုင်ခဲ့ပေသည်။ အိမ်စောင့်အစိုးရ၏ ကာလအတွင်းတွင် တပ်မတော်စိတ်ဓာတ်စစ်ဆင်ရေး ညွှန်ကြားရေးမှူးရုံးအဖွဲ့နှင့် ဗဟိုစိတ်ဓာတ်စစ်ဆင်ရေးတပ်တို့သည် စစ်ဘက်နယ်ဘက် ဝန်ထမ်းအရာရှိများအား အိမ်စောင့်အစိုးရ၏ မူဝါဒအရပ်ရပ်ကို သိရှိလိုက်နာစေရန် ဟောပြောပို့ချမှုများကို အဆက်မပြတ်ပြုလုပ်ခဲ့ပါသည်။

အထူးသဖြင့် နိုင်ငံရေးပါတီများ၏ လှုပ်ရှားမှုများတွင် ပါဝင်ခြင်းမရှိစေရန်၊ ဝန်ထမ်းစည်းကမ်းနှင့်အညီ မှန်ကန်စွာဆောင်ရွက်ကြရန် ဟောပြောပို့ချရပါသည်။ ဝန်ထမ်းများသည် ရွေးကောက်ပွဲ ကျင်းပသောအခါတွင် မိမိတို့၏ ဆန္ဒမဲကို မိမိတို့ ယုံကြည်သော အမတ်လောင်းအား လွတ်လပ်စွာပေးနိုင်ကြောင်းကိုလည်း ပြောပြရပါသည်။

၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ခြောက်ရက်နေ့တွင် ကျင်းပမည်ဖြစ်သော အထွေထွေရွေးကောက်ပွဲ မတိုင်မီ ၁၉၅၈ ခုနှစ်၊ အောက်တို

ဘာလ ၂၁ ရက်နေ့တွင် မိတ္ထီလာမြို့၌ တပ်မှူးများ ညီလာခံကို ကျင်းပခဲ့လေသည်။ ထိုညီလာခံ၌ နိုင်ငံတော်ဝါဒနှင့်ငါတို့တပ်မတော်ဟူသောစာတမ်းကို အတည်ပြုခဲ့ပါသည်။ ဗိုလ်မှူးချုပ်အောင်ကြီးက တာဝန်ပေးသဖြင့် ထိုစာတမ်းကို ကျွန်တော်ရေးသားခဲ့ရပါသည်။ ထိုစာတမ်းကို ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းထံ တင်ပြခဲ့ပါသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကိုယ်တိုင်ဖတ်ရှုတည်းဖြတ်ပြီး တပ်မှူးများညီလာခံ၌ အတည်ပြုခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ထိုစာတမ်း၏ လိုရင်းအချုပ်မှာ တပ်မတော်သည် မော်ကွန်းကြီးသုံးရပ်ပါဝင်သည့် နိုင်ငံတော်ဝါဒကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်နေမည်ဟူ၍ဖြစ်သည်။

နိုင်ငံတော်၏ မော်ကွန်းကြီးသုံးရပ်မှာ (၁) ၁၉၄၈ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ လေးရက်နေ့တွင် ကြေညာခဲ့သည့် မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေးကြေညာစာတမ်း၊ (၂) ပထမမြောက် နိုင်ငံတော်သမ္မတကြီး စဝ်ရွှေသိုက်၏ ပထမဦးဆုံးပါလီမန်မိန့်ခွန်း၊ (၃) တိုင်းပြုပြည်ပြုလွှတ်တော်က ပြဋ္ဌာန်းပြီးခဲ့သော ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ ဖွဲ့စည်းအုပ်ချုပ်ပုံ အခြေခံဥပဒေဟူ၍ ဖြစ်ပေသည်။

ထိုမော်ကွန်းကြီး သုံးရပ်ပါဝင်သော နိုင်ငံတော်ဝါဒကို စောင့်သိရိုသေခြင်းမှတစ်ပါး နိုင်ငံရေးပါတီများ၌ ပါဝင်ပတ်သက်ခြင်းမရှိစေရဟု ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းက အလေးအနက် မိန့်ကြားသွားခဲ့ပါသည်။

အထက်ဖော်ပြပါ တပ်မှူးများညီလာခံသို့ ဦးစောဦးနှင့်ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးသည် စိတ်ဓာတ်စစ်ဆင်ရေး အရာရှိများအနေဖြင့် တက်ရောက်ခွင့်ရခဲ့ကြပါသည်။ ထိုအချိန်အခါတွင် ဦးစောဦးသည် စိတ်ဓာတ်စစ်ဆင်ရေးဆိုင်ရာ ထုတ်လုပ်ရေးတပ်မှူးဖြစ်နေပါပြီ။ သူ၏ရာထူးမှာ ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီးအဆင့်နှင့်တန်းတူမှုရှိပါသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ ညွှန်ကြားရေးမှူးဖြစ်သူ ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီးဘသန်းသည် ဗိုလ်မှူးကြီးရာထူးသို့ တိုးမြှင့်ရောက်ရှိပြီး အလုပ်တာဝန်ကြီးများကို ထမ်းဆောင်နေရပါသည်။ ကျွန်တော်မှာ မင်္ဂလာဒုံတပ်မြို့၌ထားရှိသော ဗဟိုစိတ်ဓာတ်စစ်ဆင်ရေးတပ်တွင် ဗိုလ်မှူးအဆင့်နှင့်တူညီသော သုတေသနအရာရှိချုပ်တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ရပါသည်။

အထွေထွေရွေးကောက်ပွဲကြီး နီးလာလေလေ၊ နိုင်ငံရေးပါတီများ၏ လှုပ်ရှားမှုများမှာလည်း ပြင်းထန်သော အဟုန်ကို ဆောင်လာလေလေ ဖြစ်နေလေသည်။ ရွေးကောက်ပွဲနှင့်ပတ်သက်၍ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းက တပ်မတော်အနေဖြင့် နိုင်ငံရေးပါတီများနှင့် ကင်းကင်းရှင်းရှင်းရှိရမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ဘက်လိုက်ပါဝင် ခြင်းမပြုသင့်ကြောင်း၊ ရွေးကောက်ပွဲတွင်မူ မိမိတို့တစ်ဦးချင်း၏ ဆန္ဒအတိုင်း လွတ်လပ်စွာ ဆန္ဒမဲပေးနိုင်ခွင့် ရှိကြောင်း၊ တပ်မတော်၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိခိုက်စေမည့် ကိစ္စမှန်သမျှကို ရှောင်ကြဉ်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း စသည်ဖြင့် သတိပေးမိန့်ကြားခဲ့သည်။ ထိုမိန့်ခွန်းကို တိပ်ခွေသွင်းကာ တပ်ဖွဲ့အသီးသီးသို့ ဖြန့်ချိခဲ့ပါသည်။

အိမ်စောင့်အစိုးရအဖွဲ့သည် ၁၉၆၀ ပြည့်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ခြောက်ရက်နေ့တွင် တတိယအကြိမ်မြောက် ပါလီမန်ဆိုင်ရာ အထွေထွေရွေးကောက်ပွဲကို ကျင်းပပေးခဲ့လေသည်။

ပထစအစိုးရလက်ထက်ကျွန်တော်တို့တာဝန်

သခင်နုခေါင်းဆောင်သော သန့်ရှင်းဖဆပလအဖွဲ့ဝင် အမတ်လောင်း အများစုသည် ဆန္ဒမဲရှင် ပြည်သူတို့က ယုံကြည်စွာ ပေးခဲ့ကြသည့် ဆန္ဒမဲများကို အပြည့်အဝနီးပါးရရှိခဲ့ကြသည်။ တည်မြဲဖဆပလ အဖွဲ့ဝင် အမတ်လောင်းများသည် ထိုရွေးကောက်ပွဲတွင် အရှုံးကြီးရှုံးခဲ့ကြသည်။

ဧပြီလ လေးရက်နေ့တွင် ပြည်သူ့လွှတ်တော်က သခင်နုကို အစိုးရ အဖွဲ့သစ်၏ ဝန်ကြီးချုပ်အဖြစ် ခန့်အပ်သည်။

သခင်နုသည် သန့်ရှင်းဖဆပလအဖွဲ့ကို ပြည်ထောင်စုပါတီအမည် ဖြင့် ပြန်လည်ဖွဲ့စည်းသည်။ သတင်းစာများက သခင်နု၏ အစိုးရအဖွဲ့သစ် ကို ပထစ (ပြည်ထောင်စု) အစိုးရဟု ခေါ်တွင်စေခဲ့ကြသည်။ သခင်နု သည်လည်း ဝန်ကြီးချုပ်ဦးနုဟူ၍ အမည်ပြောင်းလိုက်သည်။ ဦးဗဆွေ၊ ဦးကျော်ငြိမ်းတို့ ခေါင်းဆောင်သော တည်မြဲဖဆပလအဖွဲ့ကို “တည်မြဲ” အဖွဲ့ဟူ၍ခေါ်ခဲ့ကြသည်။ လက်ဝဲအဖွဲ့အစည်းများ ပါဝင်သော

ပြည်ထောင်စု အမျိုးသားညီညွတ်ရေးတပ်ပေါင်းစုကို ပမညတ ဟု ခေါ်ခဲ့ ကြသည်။

ပထစ၊ ပမညတ၊ တည်မြဲဖဆပလ ထိုသုံးပါတီတို့သည် ထိုခေတ် ထိုကာလ၏ အဓိကနိုင်ငံရေး ပါတီများဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

တပ်မတော်သည် ပြင်ပနိုင်ငံရေးလောကနှင့် ကင်းကင်းရှင်းရှင်း ရပ်တည်လာခဲ့ပေသည်။ တပ်မတော်၏ စိတ်ဓာတ်စစ်ဆင်ရေးမူဝါဒ သည် ပြောင်းလဲခြင်းမရှိဘဲ၊ ရောင်စုံသူပုန်များကို ဆန့်ကျင်တိုက်ခိုက် သော ဝါဒဖြန့်ချိရေးလုပ်ငန်းရပ်ကို ဆက်လက်၍သာ ဆောင်ရွက်မြဲ ဆောင်ရွက်နေခဲ့ပါသည်။ သည်လိုနှင့်ပင် ၁၉၆၁ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ နောက်ဆုံးပတ်သို့ရောက်လာခဲ့ပါသည်။

ထိုနှစ် နိုဝင်ဘာလ ညဉ့်ဦးပိုင်းအချိန်တွင်ဖြစ်ပါသည်။ ဦးစောဦးနှင့် ကျွန်တော့်ကို ဗိုလ်မှူးချုပ် အောင်ကြီးက ဒဂုံရိပ်သာ၌ ခေါ်ယူတွေ့ဆုံပါ သည်။ ကျွန်တော်တို့၏ ညွှန်ကြားရေးမှူးဖြစ်သူ ဗိုလ်မှူးကြီးဘသန်းသည် အငြိမ်းစားယူသွားပြီဖြစ်ပါသည်။ ညွှန်ကြားရေးမှူးအသစ်မှာ ဒုတိယ ဗိုလ်မှူးကြီးမောင်ဘို ဖြစ်သည်။ သူသည် စိတ်ဓာတ်စစ်ဆင်ရေးလုပ်ငန်း ကို စိတ်ပါဝင်စားမှုမရှိပါ၊ ဝတ်ကျေတမ်းကျေသာ လုပ်နေပါသည်။ ဗိုလ်မှူးချုပ်အောင်ကြီးသည် ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီးမောင်ဘိုကို ခေါ်ယူထား ခြင်းမရှိသည်ကို ကျွန်တော်တို့ သတိထားမိကြပါသည်။

ဗိုလ်မှူးချုပ်အောင်ကြီးက ကျွန်တော်တို့အား အရေးကြီးလှသော အကြောင်းအရာတစ်ရပ်ကို အသိပေး ပြောကြားပါသည်။ ထိုအကြောင်း အရာမှာ တပ်မတော်၏ အနာဂတ်လမ်းကြောင်းကို ပြောင်းလဲကောင်း ပြောင်းလဲစေမည့်အကြောင်းအရာဖြစ်ပါသည်။

ဗိုလ်မှူးချုပ်အောင်ကြီးက “ယခုအခါတိုင်းပြည်၏ အခြေအနေမှာ မတည်မငြိမ်ဖြစ်လာနေကြောင်း . . . ဝန်ကြီးချုပ်ဦးနုအစိုးရက ဗုဒ္ဓ ဘာသာကို နိုင်ငံတော်ဘာသာအဖြစ် ပြဋ္ဌာန်းခဲ့သဖြင့် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် မဟုတ်သော ကချင်၊ ကရင်၊ ချင်းများနှင့် အခြားဘာသာဝင် လူနည်းစု တို့က မကျေမနပ်ဖြစ်နေကြပြီး ရှမ်းပဒေသရာဇ်ဟောင်းများနှင့်

ကယားခေါင်းဆောင်စသည်တို့က တောင်းဆိုနေကြသော ဖယ်ဒရယ် ပြည်ထောင်စုလှုပ်ရှားမှုနှင့် ဆက်စပ်ပါနေကြောင်း . . . အခြေအနေ အရပ်ရပ်သည် ရှုပ်ထွေးလာမည့် အလားအလာရှိနေကြောင်း . . . ထို့ကြောင့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းသည် နေ့စဉ်ဖြစ်ပွားနေသော အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေကြောင်း” ဖြင့် ပြောပြပါသည်။

ဗိုလ်မှူးချုပ်အောင်ကြီးက ဆက်လက်၍ “ဖယ်ဒရယ်မူအရ ပြည်ထောင်စုနိုင်ငံအဖွဲ့ဝင် ပြည်နယ်များအားလုံး (မြန်မာပြည်မ တိုင်းနယ်ဒေသများအပါအဝင်) အကျိုးခံစားခွင့် တန်းတူရည်တူရှိစေရမည်ဆိုသည်ကို မိမိတို့လက်ခံနိုင်သော်လည်း၊ ရှမ်းပဒေသရာဇ်ဟောင်းများနှင့် ကယား၊ ကချင်၊ ကရင်စသည့် ပြည်နယ်ခေါင်းဆောင်အချို့တို့သည် အခွင့်သာလျှင် သာသလို ပြည်ထောင်စုမှ ခွဲထွက်ရန် ကြံစည်လှုပ်ရှားလာမည့် အလားအလာသည် ရှိနေကြောင်း၊ လက်ရှိ အာဏာရ ပြည်ထောင်စုအစိုးရသည်လည်း ပြည်နယ်ခေါင်းဆောင်များကို စည်းရုံးနိုင်ပုံမရကြောင်း၊ ပြည်ထောင်စု (ပထစ) ပါတီအတွင်းမှာလည်း အုပ်စုကွဲမှုများရှိလာသဖြင့် နိုင်ငံအုပ်ချုပ်ရေးကို ထိရောက်စွာကိုင်တွယ်နိုင်ပုံမပေါ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့်တပ်မတော်သည် နိုင်ငံတော်၏ တာဝန်ကို ယူရမည့်အခြေအနေများ ပေါ်ပေါက်လာပါက ယင်းတာဝန်ကို ယူကောင်းယူရမည်ဟု ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်း အနေနှင့်ခံယူထားကြောင်း၊ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ နိုင်ငံရေးအမြင်တွင် မြန်မာနိုင်ငံတွင် တော်လှန်ရေးနည်းမျိုးဖြင့် ဆိုရှစ်လစ်စနစ် တည်ဆောက်မှသာ ကောင်းလာမည်ဟု ယူဆနေကြောင်း” စသည်ဖြင့် ကျွန်တော်တို့အား အသိပေးပြောကြားပါသည်။

ဗိုလ်မှူးချုပ်အောင်ကြီးက ဆက်လက်၍ ပြောပါသေးသည်။ “မိမိအနေနှင့်မူ စစ်တပ်သည် နိုင်ငံရေးတွင် တတ်နိုင်သမျှ မပါဝင်ဘဲနေသင့်သည်ဟုယူဆကြောင်း . . . မလွှဲသာမှသာ အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိ ပါသင့်ကြောင်း . . . တပ်ကအာဏာသိမ်းတာမျိုးရှောင်ကြဉ်နိုင်သမျှ ရှောင်ကြဉ်စေလိုကြောင်း . . . ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်း၏ သဘောထား

ကိုလည်း စဉ်းစားပါကြောင်း . . . ဗိုလ်မှူးချုပ်တင်ဖေတို့ကမူ စိတ်မရှည်ချင်ကြတော့ကြောင်း” ဗိုလ်ချုပ်ကြီး နေဝင်းကတော့ “အေးဗျာ. . . စဉ်းစားကြသေးတာပေါ့” ဟု ပြောပါကြောင်း စသည်ဖြင့် ပြောပြပါသည်။

ကျွန်တော်တို့က “ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ဘာတွေလုပ်ရမှာလဲ” ဟု မေးကြပါသည်။ ဗိုလ်မှူးချုပ် အောင်ကြီးက “အကယ်၍များ ဒီတစ်ခါ တပ်ကတာဝန်ယူရတော့မယ်ဆိုရင် လက်ဝဲဆန်ဆန် လမ်းစဉ်မျိုးလုပ်ရန်ရှိကြောင်း . . . ထို့ကြောင့် လက်ဝဲဆိုရှယ်လစ်နိုင်ငံတွေရဲ့ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ပုံကို လေ့လာရမှာဖြစ်ကြောင်း . . . မာ့က်စ်ဝါဒသီဝရီအချို့ကိုလည်း မှီငြမ်းပြီး သုံးသင့်တာသုံးရမည်ထင်ကြောင်း . . . ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကတော့ ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်၊ အောက်တိုဘာလတုန်းက တရုတ်ပြည်ရောက်စဉ်က တရုတ်နိုင်ငံတိုးတက်လာသည်ဟု မှတ်ယူခဲ့ကြောင်း . . . လောလောဆယ်တော့ ဒီအကြောင်းတွေကို လေ့လာတဲ့အနေမျိုးနဲ့ Psy-war Officers (စိတ်ဓာတ်စစ်ဆင်ရေးအရာရှိ) တွေကို ဆွေးနွေးပို့ချထားစေလိုကြောင်း . . . မိမိအနေနဲ့ပြောရမယ်ဆိုရင် ဆိုရှယ်လစ်ဇင်ကို ချိန်ချိန်ဆဆနဲ့ တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့်လုပ်သွားလိုကြောင်း . . . ကွန်မြူနစ်ရဲ့ ပုံစံမျိုးကို ကူးချတာမျိုးမလုပ်ချင်ကြောင်း . . . လက်တွေ့လုပ်ကြပြီဆိုရင် စဉ်းစဉ်းစားစားလုပ်သင့်ကြောင်း” စသည်ဖြင့် ဆွေးနွေးသွားပါသည်။

ဗိုလ်မှူးချုပ်အောင်ကြီး၏ ဆန္ဒနှင့်အညီ လက်တွေ့တာဝန်ယူကာ ဆောင်ရွက်ရမည့်သူမှာ ကျွန်တော်ပင် ဖြစ်နေပါတော့သည်။ ရဲဘော်ကြီး ဦးစောဦးမှာ ထုတ်လုပ်ရေးတပ်မှူး၏ များပြားလှသော အလုပ်များဖြင့် မအားမလပ်ရှိနေခဲ့ပါသည်။ ဗိုလ်မှူးချုပ်အောင်ကြီးက ကျွန်တော်တို့အား ပြောပြသော အရေးကိစ္စကို ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းကိုယ်တိုင်ကလည်း ဦးစောဦးအား သီးခြားခေါ်ယူကာ ပြောခဲ့ပါသေးကြောင်းကို ဦးစောဦးက ကျွန်တော့်အားပြန်ပြောပြပါသည်။ ဗိုလ်မှူးချုပ်အောင်ကြီးပြောပြသော နိုင်ငံရေးသဘောထားသည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်း၏ ဆန္ဒကို ကိုယ်စားပြု

သည်ဟူ၍ မှတ်ယူလေ့ရှိသော ကျွန်တော်တို့သည် ဗိုလ်မှူးချုပ်အောင်ကြီး၏ ပြောပြသောကိစ္စကို အလေးအနက် မှတ်ယူကြပါသည်။

ကျွန်တော်သည် မင်္ဂလာဒုံတပ်မြို့တွင်ရှိသော ဗဟိုစိတ်ဓာတ်စစ်ဆင်ရေးတပ်မှူးဖြစ်သူ ဗိုလ်မှူးစံမြင့်ထံ ဗိုလ်မှူးချုပ်အောင်ကြီးပြောပြသော အလုပ်ကိစ္စကို သတင်းပို့ရပါသည်။ ထိုအချိန်ကာလပိုင်းတွင် စိတ်ဓာတ်စစ်ဆင်ရေးသင်တန်းများကို ယာယီရပ်နားထားပါသည်။ သင်တန်းနည်းပြအရာရှိများသည် အားလပ်နေကြပြီး စာဖတ်ခြင်းနှင့် ထွေရာလေးပါးစကားဝိုင်းဖွဲ့ ပြောဆိုနေခြင်းတို့ဖြင့်သာ အချိန်ကို ကုန်လွန်စေခဲ့ပါသည်။

တပ်မှူးဖြစ်သူ ဗိုလ်မှူးစံမြင့်သည် ကျွန်တော်တာဝန်ယူရမည့်ကိစ္စကို သဘောတူပါသည်။ ဗိုလ်မှူးစံမြင့်သည် ထိုကိစ္စကို စိတ်ဓာတ်စစ်ဆင်ရေးညွှန်ကြားရေးမှူးဖြစ်သူ ဒုဗိုလ်မှူးကြီးမောင်ဘိုထံ သတင်းပို့သည်၊ မပို့သည်ကို ကျွန်တော်မသိပါ။ လုပ်ရမည့်အလုပ်တာဝန်ကိုသာ ဆောင်ရွက်ပါဟု တပ်မှူးက ကျွန်တော့်အား ပြောပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ဗဟိုစိတ်ဓာတ်စစ်ဆင်ရေးနည်းပြ အရာရှိများအား တင်ပြဆွေးနွေးရမည့် အကြောင်းအရာများကို ချင့်ချင့်ချိန်ချိန်စဉ်းစားပြီး အကျဉ်းချုပ်မှတ်စုများကို ပြုစုရပြန်ပါသည်။

အိမ်စောင့်အစိုးရကာလအတွင်းတွင် ကျွန်တော်တို့ ရေးသားဟောပြောပို့ချရသော မူဝါဒမှာ နိုင်ငံ၏ ဖွဲ့စည်းအုပ်ချုပ်ပုံအခြေခံဥပဒေကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရမည်၊ တရားဝင်ရွေးကောက်တင်မြှောက်ခြင်းခံရသော အစိုးရအဖွဲ့၏ မူဝါဒအတိုင်း လိုက်နာဆောင်ရွက်ရမည့် နိုင်ငံ့ဝန်ထမ်းဖြစ်နေရမည်၊ နိုင်ငံတော်ကို ပုန်ကန်နေကြသော ရောင်စုံသူပုန်အဖွဲ့အစည်းများကို ဆန့်ကျင်တိုက်ခိုက်နေရမည်ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။

ယခုသော်မူကား တစ်မျိုးတစ်ဖုံပြောင်းရပေတော့မည်။

တပ်မတော်သည် ဖဆပလအစိုးရအဖွဲ့နှင့် အိမ်စောင့်အစိုးရအဖွဲ့တို့၏ ကာလတစ်လျှောက်လုံးတွင် တောခိုရောင်စုံသူပုန်တို့ကို တိုက်ခိုက်

နေခဲ့ရသည်။ ရောင်စုံသူပုန်အဖွဲ့များအနက် ဗကပ (ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီ) သည် အတက်ကြွဆုံးသော အဖွဲ့အစည်းဖြစ်နေခဲ့သည်။ "ရန်ကုန်အစိုးရ" ဟု အခေါ်ခံရလောက်အောင် တရားဝင်ဗဟိုအစိုးရကို ကျဉ်းမြောင်းသော အနေအထားသို့ ကျရောက်စေသည့်အထိ ခြိမ်းခြောက်နိုင်ခဲ့သည်။ ကရင်သူပုန်၊ တောခိုသွားသော အစိုးရတပ်ရင်းအချို့၊ ပြည်သူ့ရဲဘော်ဖြူစသော တောခိုအဖွဲ့အစည်းများနှင့် ဆက်စပ်စုစည်းသွားမိသော ကာလတစ်ရပ်အတွင်းတွင် ဗကပသည် သူပုန် တပ်ပေါင်းစုကို ခေါင်းဆောင်မှုပြုနေသည့် အနေအထားသို့ ရောက်ရှိခဲ့သည်။

ဗဟိုအစိုးရနှင့် တပ်မတော်သည် ကရင်သူပုန်နှင့်ဗကပသူပုန်တို့ကို ကြံ့ခိုင်စွာ ခုခံကာကွယ်နိုင်ပြီး နောက်ဆုံးတွင် တွန်းလှန်နိုင်ခဲ့သည်။ သူပုန်အဖွဲ့အစည်းများ ဖရိုဖရဲဖြစ်သွားအောင် တိုက်ခိုက်နိုင်ခဲ့သည်။ ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတစ်ဝန်းလုံး ပုံမှန်အနေအထားသို့ ပြန်ရောက်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်ခဲ့သည်။

တပ်မတော်ခေါင်းဆောင်များသည် စိတ်ဓာတ်စစ်ဆင်ရေးလုပ်ငန်းရပ်ကို စနစ်တကျဆောင်ရွက်ခဲ့ပေသည်။ အထူးအားဖြင့် ဗကပ၏ နိုင်ငံရေးသြဇာကျဆင်းရေးနှင့် ဗဟိုအစိုးရ၏ ပါလီမန်ဒီမိုကရေစီမူဝါဒကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရေးဟူသော တာဝန်ကြီးနှစ်ရပ်ကို အဓိကထားပြီး ဆောင်ရွက်ခဲ့ပေသည်။

စိတ်ဓာတ်စစ်ဆင်ရေးလုပ်ငန်းရပ်တွင် ပါဝင်နေကြသော စစ်အရာရှိများနှင့် အရပ်သားအရာရှိများသည် ဗကပကို တန်ပြန်တိုက်ခိုက်သော ဝါဒရေးတိုက်ပွဲများကို အဆက်မပြတ်ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြပါသည်။ သို့ရာတွင် ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒကိုမူ ထိပါးတိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုခဲ့ကြပါ။ တပ်မတော်သည် ဆိုရှယ်လစ်စီးပွားရေးမူဝါဒကို လိုလားအပ်သော မူအနေနှင့်ခံယူထားပြီး ဖြစ်ပါသည်။

တပ်မတော်၏ စိတ်ဓာတ်စစ်ဆင်ရေးလုပ်ငန်းသည် ရောင်စုံသူပုန်တို့၏ လက်နက်ကိုင်လမ်းစဉ်ကိုသာ အဓိကထားပြီးတိုက်ခိုက်ခဲ့ပေသည်။

ဗကပတို့နှင့်ပတ်သက်၍မူကား ဗကပ၏ ပြည်တွင်းစစ်လမ်းစဉ်ကို သာမက ဗကပ၏ အာဏာရှင် ဝါဒရေးရည်ရွယ်ချက်နှင့် ဗုဒ္ဓဘာသာကို ဆန့်ကျင်ရာသို့ ရောက်လာစေမည်ဖြစ်သော "ရုပ်ဝါဒ" ကိုပါ ချေပ တိုက်ခိုက်ရသည့် ဝါဒရေးတိုက်ပွဲကို ဆင်နွှဲခဲ့ရလေသည်။ ဗကပအပေါ် တွင် ဩဇာလွှမ်းမိုးသော နိုင်ငံခြားကွန်မြူနစ်ပါတီအချို့၏ သဘောထား များကိုလည်း ဆန့်ကျင်ချေပလာရပေတော့သည်။

ယခုသော်မူကား လက်ဝဲဆန်သော မူဝါဒအသစ်တစ်ရပ်သို့ မျက်နှာမူရတော့မည်ဖြစ်သည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် လက်ဝဲဆန်သော ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒကို ဟောပြောပို့ချရတော့မည်ဖြစ်သည်။ ကွန်မြူနစ်တို့၏ "ရုပ်ဝါဒမျိုး မပါဝင်သော ဆိုရှယ်လစ်သဘောတရားမျိုး၊ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ပြည်သူလူများစုကြီးက လက်ခံနိုင်မည့် ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒသဘောတရား မျိုးကို ပြောဆိုတင်ပြရမည့် အနေအထားသို့ ရောက်ရှိလာရပေတော့ မည်။ ဤနေရာ၌ စပ်လျဉ်းသောအားဖြင့် ဦးစောဦးနှင့်ကျွန်တော်တို့၏ ခံယူမှုအနေအထားကို အနည်းငယ်မျှ ဖော်ပြခွင့်ပြုပါရန် ဤစာဖတ်သူ အား မေတ္တာရပ်ခံပါသည်။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးဖြစ်ပွားလာခါနီး ၁၉၃၈/၃၉ ခုနှစ် ဝန်းကျင်မှ စစ်အတွင်းကာလ တစ်လျှောက်လုံးအထိ ကြီးပြင်းလာခဲ့ကြရသော လူငယ်လူရွယ်အများတို့သည် လက်ဝဲဝါဒအမျိုးမျိုး၏ ဩဇာလွှမ်းမိုးခြင်း ကို အနည်းနှင့်အများဆိုသလို ခံယူခဲ့ကြပါသည်။ နဂါးနီစာအုပ်တိုက်နှင့် အခြားစာအုပ်တိုက်တို့မှ ထုတ်ဝေဖြန့်ချိကြသော ကမ္ဘာ့နိုင်ငံရေး ဘာသာပြန်စာအုပ်များ၊ လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲဝင်နိုင်ငံအသီးသီးနှင့် မျိုးချစ်ခေါင်းဆောင်များ၏ အကြောင်းအရာများ၊ ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒနှင့် ကွန်မြူနစ်ဝါဒဆိုင်ရာ စာအုပ်စာတမ်းများ စသည်တို့ကို ဖတ်ရှုလေ့လာ မိကြသည်။ ဖက်ဆစ်ဂျပန်လက်အောက်သို့ ကျရောက်သော ကာလ တွင်လည်း ဖက်ဆစ်ဂျပန်ကို ဆန့်ကျင်သော မြေအောက်လှုပ်ရှားမှု အသီးသီး၌ ပါဝင်ကြရင်း သခင်စိုးခေါင်းဆောင်သော ကွန်မြူနစ်ပါတီ

(ဗမာပြည်) ၏ စည်းရုံးမှုကို တိုက်ရိုက်သော်လည်းကောင်း၊ သွယ်ဝိုက်၍ သော်လည်းကောင်း ခံယူကြကာ ပါဝင်လှုပ်ရှားခဲ့ကြသည်။

ဦးစောဦးတို့ ကျွန်တော်တို့လည်း မျိုးချစ်လူငယ်လူရွယ်အများ နည်းတူ ပါဝင်ခဲ့ကြပါသည်။ ကျွန်တော်သည် သခင်တင်မြနှင့်သခင်စိုးတို့ ထံမှ မာ့က်စ်လီနင်ဝါဒဆိုင်ရာ သဘောတရားအခြေခံများကို သင်ယူ လေ့လာခဲ့ပြီး အခြားသူများအားလည်း တစ်ဆင့်ပြန်လည်ဟောပြော ပို့ချခဲ့ရပါသည်။

စစ်အပြီးကာလနှင့် လွတ်လပ်ရေးရပြီးနောက်ပိုင်း နှစ်ကာလများ တစ်လျှောက်တွင်လည်း ဗမာပြည် ကွန်မြူနစ်ပါတီဩဇာခံသော လှုပ်ရှား မှုနှင့် ဗမာပြည် ဆိုရှယ်လစ်ပါတီဩဇာခံသော လှုပ်ရှားမှုတို့က မြန်မာ့ နိုင်ငံရေးလောကကို ရှေ့ဆောင်ရှေ့ရွက်ပြုနေခဲ့ကြပါသည်။

လက်ဝဲနိုင်ငံရေးပါတီ အသီးသီးတို့သည် ပုဂ္ဂိုလ်ရေးအရ လည်းကောင်း၊ အယူအဆရေးအရလည်းကောင်း၊ သဘောထားကွဲကြ၊ အပြန်အလှန်စွပ်စွဲတိုက်ခိုက်ကြရန်းကန်လှုပ်ရှားနေကြသော်လည်း ယင်းတို့အားလုံးသည် မာ့က်စ်ဝါဒဆိုင်ရာစာအုပ်စာတမ်းများ၊ ဆိုရှယ်လစ်နိုင်ငံများနှင့်ဆိုင်သော အတွေ့အကြုံစာအုပ်များ၊ ဆိုရှယ်လစ် စီးပွားရေး မူဝါဒဆိုင်ရာစာအုပ်များကို လေ့လာကြ၊ ခံယူကြ၊ ဝါဒဖြန့်ချိ ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ၁၉၃၈ ခု ဝန်းကျင်မှ ၁၉၅၈ ခု ဝန်းကျင်အထိ ရှိသော အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်ကာလသည် အနီရောင်နိုင်ငံရေးဝါဒနှင့် ပန်းရောင်နိုင်ငံရေးဝါဒတို့၏ ဩဇာများက လွှမ်းမိုးနေသော ကာလ တစ်လျှောက် ဖြစ်ခဲ့သည်ဟု ဆိုရပါမည်။

ဦးစောဦးနှင့်ကျွန်တော်တို့သည် အနီရောင်ဝါဒီများဘဝမှ ပန်းရောင်ဝါဒီများဘဝသို့ ပြောင်းရောက်လာသူများ ဖြစ်ကြပါသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်ခဲ့ကြစေကာမူ ကျွန်တော်တို့သည် ဆိုရှယ်လစ်စီးပွားရေး စနစ်၏ ရည်ရွယ်ချက်များကို ယုံကြည်ကြသူများ၊ မျှော်လင့်သူများဖြစ်ကြ သောကြောင့်တစ်ကြောင်း၊ ပန်းရောင်ဆိုရှယ်လစ်မျိုး (ပြင်းထန် ကြမ်းကြုတ်ခြင်းမရှိသော ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒမျိုး) ကို ကျင့်သုံးဆောင်ရွက်

ပါမည်ဟုပြောဆိုကြွေးကြော်သော ဖဆပလနှင့်ဆိုရှယ်လစ် ခေါင်းဆောင်များကို ယုံကြည်သင့်သလောက် ယုံကြည်ခဲ့ကြသောကြောင့်တစ်ကြောင်း၊ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းနှင့် တပ်မတော်ခေါင်းဆောင်ပိုင်းကိုလည်း ယုံကြည်ကြသောကြောင့်တစ်ကြောင်း၊ ထိုအကြောင်းတို့ကြောင့်ပင် ဗိုလ်မှူးချုပ်အောင်ကြီးက ဦးစောဦးနှင့်ကျွန်တော်တို့အား ကာကွယ်ရေးဝန်ကြီးဌာနတွင် သက်ဆိုင်ရာ အလုပ်တာဝန်ကို ပေးအပ်ခန့်ထားသောအခါ ကျွန်တော်တို့သည် စိတ်စေတနာသန့်သန့်ရှင်းရှင်းဖြင့်ပင် လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြပါသည်။

ယခုအခါတွင်လည်း နိုင်ငံရေးအလှည့်အပြောင်းကြီးတစ်ရပ် ပေါ်ပေါက်ကောင်း ပေါ်ပေါက်လာရန် ရှိနေပေပြီ။ ကျွန်တော့်အဖို့ရာမှာမူကား မိမိအားပေးအပ်သော အလုပ်တာဝန်ကို ဆောင်ရွက်ရမည်သာ ဖြစ်ပါတော့သည်။

ကျွန်တော်သည် ဗဟိုစိတ်ဓာတ်စစ်ဆင်ရေးတပ်ဖွဲ့ဝင် နည်းပြအရာရှိများအား ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒဆိုင်ရာ အကြောင်းအရာများကို တင်ပြဆွေးနွေးရတော့မည်ဖြစ်သောကြောင့် အောက်ပါအကြောင်းအချက်များ ပါဝင်သော အကျဉ်းချုပ်မှတ်စုကို ပြုရပါတော့သည်။ ယင်းတို့မှာ ဥရောပတိုက်၏ မြေရှင်ပဒေသရာဇ်စနစ် ၁၇၈၉ ခုနှစ်တွင် ပေါ်ပေါက်ဖြစ်ပွားခဲ့သော ပြင်သစ်တော်လှန်ရေးကြီး၊ အရင်းရှင်စီးပွားရေးစနစ် ဖြစ်ပေါ်ထွန်းကားလာပုံ၊ အရင်းရှင်စနစ်၏ ကောင်းကျိုးနှင့်ဆိုးကျိုးများ၊ လုပ်ခစား အလုပ်သမားလူတန်းစားတို့ နိုးကြားလာကြပုံ၊ ရှေ့ပြေးဆိုရှယ်လစ် အယူအဆနှင့် ကွန်မြူနစ်အယူအဆတို့ ပေါ်ပေါက်လာကြပုံ၊ ကားလ်မာ့က်စ်နှင့် ဖရေဒရစ် အိန်ဂျယ်စ်တို့၏ "သိပ္ပံဟန်" ပါသော ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒထွက်ပေါ်လာပုံ၊ ရုရှားပြည်၏ အောက်တိုဘာတော်လှန်ရေးကြီးနှင့်ဆိုဗီယက်ဆိုရှယ်လစ်နိုင်ငံပေါ်ပေါက်လာပုံ၊ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအပြီးတွင် ဆိုဗီယက်နိုင်ငံနှင့်ဆိုရှယ်လစ် စီးပွားရေးစနစ်၏ သြဇာများပျံ့နှံ့လာကြပုံ၊ ဆိုရှယ်လစ်စနစ်ထူထောင်ရာတွင် တွေ့ကြုံရ

တတ်သော အခက်အခဲများ၊ ကောင်းကျိုးဖြစ်ပေါ်မှုနှင့် တလွဲတချော်ဖြစ်တတ်ပုံများ အစရှိသည်တို့ဖြစ်ပါသည်။

၁၉၆၁ ခု၊ ဒီဇင်ဘာလဆန်းမှ ၁၉၆၂ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ ပထမပတ်ကျော်ကျော်ခန့်အထိ၊ ကျွန်တော်တို့သည် ဗဟိုစိတ်ဓာတ်စစ်ဆင်ရေးတပ်၌ လက်ဖက်ရည်ဝိုင်းဆွေးနွေးမှုပုံသဏ္ဌာန် (Tea party discussion circle) ဖြင့် အထက်ဖော်ပြပါ အကြောင်းအရာများကို ဆွေးနွေးခဲ့ကြပါသည်။ သင်တန်းပို့ချသော ပုံသဏ္ဌာန်မျိုးမဟုတ်ပါ။

ဆွေးနွေးပွဲသည် အောင်မြင်သည်ဟု ဆိုရပါမည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုနည်းပြအရာရှိများသည် အိမ်စောင့်အစိုးရတက်ရောက်ချိန်မှ အစပြု၍ ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒရေးရာများကို သင်ယူခဲ့ပြီး နားယဉ်ခဲ့ပြီးဖြစ်သောကြောင့်ပင်။ ထိုနည်းပြအရာရှိများသည် နိုင်ငံရေးကို စိတ်ဝင်စားမှု ရှိလာခဲ့ကြသည်မှာလည်း အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။

အထက်ပါ ဆွေးနွေးပွဲကို ပြုလုပ်ခဲ့ပြီးသည့် နောက်ပိုင်းတွင် ကျွန်တော်တို့မှာ ဘာအလုပ်မျှ မရှိကြဘဲ နေ့စဉ်သတင်းစာများကို ဖတ်ရှုကာ လေ့လာသမှု ပြုနေခဲ့ကြပါသည်။

နီးကပ်သောအနာဂတ်တွင် တပ်မတော်က အာဏာသိမ်းလိမ့်မည်ဟူ၍လည်း စိတ်မစောခဲ့ကြပါ။ ထင်လည်းမထင်ခဲ့ကြပါ။

တပ်မတော်၏ ပြင်ပလောကတွင် ဖြစ်ပေါ်နေသော နိုင်ငံရေးအခြေအနေမှာမူကား လျင်မြန်စွာ ရွေ့လျားနေသကဲ့သို့ ရှိနေပါသည်။ ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံကို ပြန်လည်ဖွဲ့စည်းရေးနှင့်ပတ်သက်၍ ပြည်ထောင်စုဗဟိုအစိုးရက တစ်ဖက်၊ တိုင်းရင်းသားလူမျိုးစုဝင် ပြည်နယ်အုပ်စု အချို့ကတစ်ဖက်၊ ဆွေးနွေးကြ၊ အငြင်းပွားကြသည်မှာ အတော်ပင် ကြာခဲ့လေပြီ။

၁၉၆၂ ခု၊ ဖေဖော်ဝါရီလ နောက်ဆုံးရက်သတ္တပတ်တွင် အခြေအနေမှာ တစ်နေ့တခြား တင်းမာလာသကဲ့သို့ ရှိနေလေသည်။ အထူးသဖြင့် ပြည်နယ်အုပ်စုဝင်များ၏ ပြောဆိုပုံတို့နှင့် မူရာသွင်ပြင်တို့က ဖယ်ဒရယ်မှုကို ဖိအားပေးကာတောင်းဆိုနေသည်ဟူ၍ အထင်အမြင်

လွဲမှားစရာများ ဖြစ်လာသည်။ ကောလာဟလ သတင်းစကားများကလည်း အမျိုးမျိုးပေါ်ထွက်နေသည်။ ပြည်သူတို့အနေနှင့်မူကား နေ့စဉ်ပုံမှန်အတိုင်း သွားမြဲလာမြဲ လုပ်မြဲကိုင်မြဲရှိနေကြပါသည်။ သို့သော်လည်း တစ်ချိန်တည်းမှာပင် “သို့လော . . . သို့လော” ဖြစ်နေကြသည်။ ဘာတွေများဖြစ်ကြဦးမှာလဲဟူ၍ တွေးတောကာ ငေးမောနေကြလေသည်။

တော်လှန်ရေးကောင်စီပေါ်ထွန်းလာခြင်း

ဗိုလ်မှူးကြီးစောမြင့်သည် ဝေလီဝေလင်းနံနက်ခင်း ငါးနာရီခွဲခါနီး အချိန်တွင် မိမိနေထိုင်ရာ ဟယ်လပင်လမ်းမှ မင်္ဂလာဒုံလေဆိပ်သို့ ထွက်ခွာခဲ့သည်။

ဗိုလ်မှူးကြီးစောမြင့်သည် တရုတ်-မြန်မာနယ်နိမိတ်စာချုပ်ကို ချုပ်ဆိုရေးအတွက် သမိုင်းဝင် တရုတ်-မြန်မာနယ်နိမိတ်ကျောက်တိုင်စိုက်ထူရေးလုပ်ငန်းရပ်ကြီးကို တာဝန်ယူဆောင်ရွက်ခဲ့ရသည့် နယ်ခြားဒေသ အုပ်ချုပ်ရေးအရာရှိချုပ်ဖြစ်ပေသည်။ တရုတ်ဘဲလေးသဘင်အဖွဲ့ကို ကြီးမှူးဧည့်ဝတ်ပြုရသူလည်း ဖြစ်ပေသည်။

၁၉၆၂ ခု၊ မတ်လ တစ်ရက်နေ့ညသည် တရုတ်ဘဲလေးသဘင်အဖွဲ့၏ နှုတ်ဆက်ပွဲညဖြစ်သည်။ ထိုညပွဲကို တပ်မတော်ကာကွယ်ရေးဦးစီးချုပ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းလည်း ကြည့်ရှုအားပေးသည်။ ပွဲသဘင်သည် သန်းခေါင်ယံတွင် ပြီးဆုံးသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းသည် ရွှင်ပြုံးသောမျက်နှာဖြင့် အမျိုးသားကဇာတ်ခုံပေါ်သို့တက်ရောက်ကာ ဘဲလေးသဘင်အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးချင်းကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်း၏ အနီးအပါးတွင် အတူရှိနေခဲ့သော ဗိုလ်မှူးကြီးစောမြင့်လည်း ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနောက်ပါးမှလိုက်ပါကာ သဘင်အဖွဲ့ဝင်များကို နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါသည်။

ဗိုလ်မှူးကြီးစောမြင့်သည် အိပ်ရာဝင်နောက်ကျသော်လည်း အရုဏ်မကျင်းမီတွင် နိုးခဲ့ပေသည်။ မတ်လ နှစ်ရက်နေ့ နံနက်ခင်းတွင် ပြည်တော်ပြန်ကြမည့် တရုတ်ဘဲလေးသဘင်အဖွဲ့ကို ပို့ဆောင်နှုတ်ဆက်

ရန် လေဆိပ်သို့ စောစောစီးစီးကြိုကြိုတင်တင်ထွက်လာခဲ့သည်။ သူ၏ကိုယ်ရေးအရာရှိ ဗိုလ်ကြီးစောလွင်လည်း အတူလိုက်ပါလာသည်။

ပြည်လမ်းနှင့်အင်းလျားလမ်းဆုံရာအနီးတွင် ဗိုလ်မှူးကြီးစောမြင့်၏ အိုပယ်ကားကို စစ်အရာရှိ တစ်ဦးက လေးစားစွာဆီးတားလေသည်။ လေတပ်မတော်မှ ဗိုလ်မှူးတင်ထွန်းဖြစ်သည်။ သူသည် ဗိုလ်မှူးကြီးစောမြင့်အား အလေးပြုပြီး “ဗိုလ်မှူးကြီး ဘယ်သွားမလို့လဲ” ဟုမေးရာ ဗိုလ်မှူးကြီးက “လေဆိပ်ကိုပဲ . . . ဒီနေ့ပြန်ကြမယ့် တရုတ်ဘဲလေးအဖွဲ့ကို လိုက်ပို့နှုတ်ဆက်ဖို့ပါ” ဟုပြောပြသည်။ ထိုအခါ ဗိုလ်မှူးတင်ထွန်းက “ဗိုလ်မှူးကြီး မသိသေးဘူးထင်တယ်” ဟု ပြောပြီး၊ ညတုန်းက တပ်မတော်က အာဏာသိမ်းယူပြီး အခြေအနေကိုထိန်းသိမ်းထားကြောင်း၊ လေဆိပ်ကိုလည်း ပိတ်ထားပါကြောင်းဖြင့် ရှင်းပြပေသည်။ ဆက်လက်၍ ဗိုလ်မှူးကြီးစောမြင့်အား “လူကြီးတွေဆီ သွားလိုက်ပါဦးလားခင်ဗျာ” ဟု ပြောလေသည်။

ဗိုလ်မှူးကြီးစောမြင့်လည်း တွေးမနေတော့ဘဲ ထိုနေရာမှ ပြန်လှည့်ကာ ဗိုလ်မှူးချုပ်အောင်ကြီး နေထိုင်ရာ ဒဂုံရိပ်သာသို့ ထွက်လာခဲ့လေ၏။ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး နှင်းမှုန်တွေ ဝေဆိုင်းလျက်ရှိနေသဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်မြင်ကွင်းသည် ဝိုးတဝါးဖြစ်နေပေသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးစောမြင့်၏ အတွေးမြင်ကွင်းသည်လည်း ဝိုးတိုးဝါးတားပင် ဖြစ်နေသည်။ ဒဂုံရိပ်သာကို ရောက်တော့ နံနက်ခြောက်နာရီထိုးလုပြီ။

ဗိုလ်မှူးချုပ်အောင်ကြီး၏ ကိုယ်ရေးအရာရှိဖြစ်သူ ဗိုလ်ကြီးကျော်ခိုင် (နောင် ကညန ညွှန်ချုပ်) ကို အဆင်သင့်တွေ့ရ၍ “ဗိုလ်ချုပ်၊ အိပ်ရာနိုးပြီလား” ဟု မေးရင်း၊ မိမိရောက်ကြောင်း သတင်းပို့ပေးရန် ပြောသည်။ “ဗိုလ်ချုပ်နိုးပါပြီ” ဟု ဗိုလ်ကြီးကျော်ခိုင်ကပြောပြီး အပေါ်ထပ်သို့တက်သွားသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီး စောမြင့်သည် ဒဂုံရိပ်သာအောက်ထပ်ဧည့်ခန်းတွင် ထိုင်စောင့်နေလိုက်သည်။

ထိုခဏလေးမှာပင် စစ်ဦးစီးဗိုလ်မှူးကြီးသန်းစိန်နှင့် စစ်ရာထူးခန့်အတွင်းဝန် ဗိုလ်မှူးကြီးကျော်စိုးတို့ ရောက်လာကြသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီး

သန်းစိန်က "ကိုစောလည်းရောက်နေပြီလား" နှုတ်ဆက်ရင်း၊ မိမိတို့သည် ဗိုလ်မှူးချုပ်အောင်ကြီးထံ သတင်းပို့ရန်ရောက်လာကြကြောင်း ပြောပေသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးစောမြင့်က သူတို့ကို အပေါ်ထပ်သို့ တစ်ပါတည်း ခေါ်သွားပေသည်။

ရေချိုးခန်းမှထွက်လာသော ဗိုလ်မှူးချုပ်အောင်ကြီးကို တွေ့ရသည်တွင် ဗိုလ်မှူးကြီးသန်းစိန်က ဗိုလ်မှူးချုပ်အောင်ကြီးအား "ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်း၏ တာဝန်ပေးမှုအရ တာဝန်ယူရသူ တပ်အရာရှိများ ဦးစီးသော တပ်ဖွဲ့များက ယမန်နေ့ည မိုးသောက်ယံအချိန် (နှစ်နာရီမှ လေးနာရီအတွင်း) တွင် နိုင်ငံတော်အာဏာအရပ်ရပ်ကို သိမ်းယူပြီးဖြစ်ကြောင်း၊ အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို ထိန်းသိမ်းထားကြောင်း၊ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းသည် မကြာမီအတွင်း စစ်ရုံးချုပ်သို့ ရောက်လာမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ မိမိတို့သည် **စစ်ဆင်ရေးခန်းမ** (War Room) ၌ စောင့်နေကြရမည်ဖြစ်ပါကြောင်း သတင်းပို့သည်။

ဗိုလ်မှူးကြီးသန်းစိန်တို့သည် ထိုအချိန်အထိ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းထံ သတင်းမပို့ရသေးချေ။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ကိစ္စပြီးစီးပြီး မိုးလင်းမှ စစ်ရုံးမှာ တွေ့ကြမည်ဟု ညကတည်းက ဗိုလ်မှူးကြီးသန်းစိန်တို့အား မှာကြားထားပြီးဖြစ်သည်။ ဗိုလ်မှူးချုပ်အောင်ကြီးထံ သတင်းပို့ထားရန်လည်း ပြောကြားထားပြီးပုံရပေသည်။

ထိုအကြောင်းကို (တပ်က လုပ်ဆောင်လိုက်ပြီးသည့်ကိစ္စကို) မူ ဒုတိယ ကာကွယ်ရေးဦးစီးချုပ် ဗိုလ်မှူးချုပ်အောင်ကြီးသည် ကြိုတင်ပြီး သိထားပုံမရဟု ဗိုလ်မှူးကြီးစောမြင့်က ထင်မြင်ယူဆမိသည်။ ဗိုလ်မှူးချုပ်အောင်ကြီး၏ မျက်နှာပေါ်တွင်မူကား ထိုကိစ္စကို သိပြီးဖြစ်လေဟန်မျိုးပုံဆောင်ထားသည်ဟုလည်း သတိပြုမိပေသည်။

ဗိုလ်မှူးချုပ်အောင်ကြီးသည် ဝတ်စုံကိုဝတ်ပြီး ဗိုလ်မှူးကြီးများနှင့်အတူ စစ်ရုံးသို့လမ်းလျှောက်ကာ ထွက်လာခဲ့သည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်း ရောက်လာမည်ကို စောင့်နေကြပါသည်။

ကြာကြာမစောင့်လိုက်ရပါ။ ခြောက်နာရီခွဲကျော်ကျော်လေးတွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းသည် ရောက်ရှိလာပါသည်။ စစ်ဆင်ရေးခန်းမ၌ စည်းဝေးကြပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက စတင်ပြီး "ညတုန်းက မိမိလည်းအိပ်မပျော်လှကြောင်း . . . အခြေအနေကို နားစွင့်နေခဲ့ကြောင်း" ဖြင့် စပြောသည်။

အာဏာသိမ်းယူမှုကိစ္စတွင် ရှေ့တန်းမှ တာဝန်ယူရသူများဖြစ်ကြသော ဗိုလ်မှူးကြီးသန်းစိန်နှင့် ဗိုလ်မှူးကြီးကျော်စိုးတို့က ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအား အစီရင်ခံကြသည်။

"တာဝန်ယူဆောင်ရွက်ခဲ့ရသည့်အလုပ်သည် ပြီးမြောက်ခဲ့ပြီးဖြစ်ပါကြောင်း . . . သို့သော် ညောင်ရွှေ စော်ဘွားကြီးစဝ်ရွှေသိုက်နေအိမ်သို့ အဝင်တွင် တပ်မတော်ဖွဲ့က လုံခြုံရေးအစောင့်များအား **ရှမ်းဘာသာစကားဖြင့် ခုခံခြင်းမပြုကြရန်ပြောရာ** အစောင့်များက နားလည်မှုလွဲမှားပြီး စတင်ပစ်ခတ်သောကြောင့် တပ်ဖွဲ့က တုံ့ပြန်ပစ်ခတ်သည်တွင် စဝ်ရွှေသိုက်၏ အသက် ၁၇ နှစ်အရွယ်သားဖြစ်သူ စဝ်ဆေးဟုန်ဖန်သည် ကျည်ထိခံရပြီး သေဆုံးသွားပါကြောင်း" စသည်ဖြင့် အစီရင်ခံကြပါသည်။

ထိုစဉ်က သတင်းစာပါ အဖြစ်အပျက်မှာ စဝ်ရွှေသိုက်၏ အစောင့်ရဲဘော်များက စတင်ပစ်ခတ်ခြင်းမရှိပါ။ စဝ်ဆေးဟုန်ဖသည် ဝင်ရောက်လာသော တပ်မတော်သားများကို လူဆိုးများဟုထင်မှတ်မှား၍ သူတို့တွင်ရှိသောလိုင်စင်ဖြင့်ကိုင်ဆောင်သည့် ၂၂ ဗို့ သေနတ်ကိုကိုင်၍ အိမ်အပေါ်ထပ်မှ အောက်သို့ဆင်းလာရာ တပ်မတော်သားများက ခုခံတိုက်ခိုက်မည့်သူဟု အထင်မှားပြီးပစ်ခတ်ရာ ကျည်သင့်သေဆုံးသွားခြင်း ဖြစ်သည်ဟုဆိုပါသည်။

ဤတွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက "သေဆုံးသွားရသူအတွက် ဝမ်းနည်းပါကြောင်း" ပြောပါသည်။ တစ်ခဏမျှနေပြီးမှ "ယခုကဲ့သို့ တပ်က အာဏာသိမ်းယူရသည့်ကိစ္စကို တိုင်းပြည်သို့ ကြေညာချက်ထုတ်ပြန်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း" ဆက်၍ ပြောပါသည်။

ထိုအခါ ဗိုလ်မှူးချုပ်အောင်ကြီးက ကြေညာချက်ထုတ်ပြန်ဖို့ အတွက် ကိုဘသန်း (အငြိမ်းစားဗိုလ်မှူးကြီးဘသန်း) ကို ရေးခိုင်းလို ကြောင်း၊ ညတုန်းက မိမိဆီလာလည်ရင်း ဒဂုံရိပ်သာမှာအိပ်နေခဲ့ကြောင်း၊ ယခု သူရှိနေကြောင်းပြောပါသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ခွင့်ပြုသဖြင့် ဗိုလ်မှူးကြီး သန်းစိန်သည် ဒဂုံရိပ်သာသို့ ထွက်သွားပြီးသော် အငြိမ်းစားဗိုလ်မှူးကြီး ဘသန်း (စိတ်ဓာတ်စစ်ဆင်ရေး ညွှန်ကြားရေးမှူးဟောင်း) အား အကျိုး အကြောင်းပြောပြကာ ကြေညာချက်ကိုရေးခိုင်းပါသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးဟောင်း ဦးဘသန်းသည် အထွေအထူးမေးမနေဘဲ အမြန်ပင်ရေးပေးလိုက်သည်။

ဗိုလ်မှူးကြီးသန်းစိန်သည် စစ်ဆင်ရေးခန်းမသို့ ပြန်ရောက်ပြီး ကြေညာချက်ကို ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအား ပေးပါသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် သေချာစွာဖတ်ရှုပြီး ဗိုလ်မှူးချုပ်အောင်ကြီးအား ပေးဖတ်စေရင်း "ကိုဘသန်း ရေးသည်မှာ ကောင်းသော်လည်း ရှည်လျားနေကြောင်း . . . ဒီကိစ္စကို တိုတိုရှင်းရှင်း ပြောပြရမည်ဖြစ်ကြောင်း . . . မိမိ ပြောပြမည့်အချက်ကို ရေးမှတ်ပြီး ပြန်ရေးစေလိုကြောင်း" ပြောပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက နှုတ်မိန့်ဖြင့်ပြောသောအချက်များကို ဗိုလ်မှူးချုပ် အောင်ကြီးနှင့် ဗိုလ်မှူးကြီးစောမြင့်တို့ကရေးမှတ်ပြီး ကြေညာချက်အတိုချုပ် ကို ဗိုလ်မှူးကြီးစောမြင့်က ပြန်ရေးသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ဗိုလ်မှူးချုပ် တင်ဖေလည်းရောက်ရှိလာပါသည်။ မရှေးမနှောင်းမှာပင် ထောက်လှမ်းရေး ညွှန်ကြားရေးမှူး ဗိုလ်မှူးကြီးမောင်လွင်နှင့် ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီးလှမြင့် (အမြောက်နှင့်သံချပ်ကာယန္တရားညွှန်မှူး) တို့လည်း ရောက်လာကြ သည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ပြန်ရေးခိုင်းသောကြေညာချက်ကို ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ဖတ်ရှုစစ်ဆေးပြီး အတည်ပြုပေးပါသည်။ ကြေညာချက်ကို ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ကိုယ်တိုင် အသံသွင်းရန်စီစဉ်ပါသည်။ သို့သော် စစ်ရုံး၌ရှိသော ကက်ဆက် မှာ ချွတ်ယွင်းနေသဖြင့် ဗိုလ်မှူးကြီးစောမြင့်က နယ်ခြားဒေသအရာရှိ ချုပ်ရုံး၌ရှိသော ကက်ဆက်ကို သူ၏ကိုယ်ရေးအရာရှိဖြစ်သူ ဗိုလ်ကြီး စောလွင်အား သွားယူစေခဲ့ပါသည်။ ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီးလှမြင့်က

ကိုင်တွယ်စီစဉ်ပေးသော ထိုကက်ဆက်တွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကိုယ်တိုင်၏ ကြေညာချက်ကို အသံသွင်းသည်။ ထို့နောက် ဗိုလ်မှူးကြီးစောမြင့်အား တာဝန်ပေးကာ အသံလွှင့်ရုံသို့ စေလွှတ်လိုက်ပေသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီး စောမြင့်သည် အသံလွှင့်ရုံသို့ ရောက်ရှိစီစဉ်ပြီးနောက် နံနက်ပိုင်း မြန်မာ စံတော်ချိန် ၈နာရီ ၂၅ မိနစ်တွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်း၏ ကြေညာချက်ကို တိုင်းပြည်သို့ အသံလွှင့်ရုံမှ လွှင့်ကြားစေခဲ့ပါသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ တပ်မတော်သည် နိုင်ငံတော်၏ တာဝန်အရပ်ရပ်ကိုလွှဲယူပြီး လူသိရှင်ကြား ဆောင်ရွက်လာခဲ့ပေသည်။

ဗိုလ်မှူးကြီးစောမြင့်သည်လည်း ထိုနေ့နံနက်ပိုင်းမှစ၍ မမျှော်လင့် ဘဲနှင့် ပြန်ကြားရေးဝန်ကြီး၏ တာဝန်ကို ထမ်းယူလိုက်ရသကဲ့သို့ ရှိခဲ့ လေတော့သည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးစောမြင့်သည် အသံလွှင့်ရုံမှ စစ်ရုံးသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ စစ်ဆင်ရေးခန်းမကြီးတွင် ဗိုလ်မှူးချုပ်တီကလစ်ဖ် (ဒုတိယကာကွယ်ရေး ဦးစီးချုပ်/လေ) နှင့် ဗိုလ်မှူးချုပ်သန်းဖေ (ဒုတိယကာကွယ်ရေးဦးစီးချုပ်/ရေ) တို့လည်း ရောက်ရှိနေကြပေသည်။ တိုင်းပြည်သို့ ထုတ်လွှင့်ခဲ့သော ကြေညာချက်မှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်ပေသည်။

"ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ၏ အထူးယိုယွင်းလာသော အခြေ အနေဆိုးကို ထိန်းသိမ်းစိမ့်သောငှာ ဗမာ့တပ်မတော်မှ တာဝန်ယူ စောင့်ရှောက်လိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်း အစီရင်ခံပါသည်။ အရပ်ရပ်ရှိသော တိုင်းသူပြည်သား ရဟန်းရှင်လူအများသည် ကြောင့်ကြစိုးရိမ်ပူပန်ခြင်း မဖြစ်ကြဘဲ . . . ခါတိုင်း သာမန်အချိန်ကဲ့သို့ စိတ်လက်အေးချမ်းစွာ မိမိတို့လုပ်ငန်းဆောင်တာများကို ဆက်လက်လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ကြရန် မေတ္တာရပ်ခံပါသည်။ အစိုးရအမှုထမ်း . . . အရာထမ်းများသည်လည်း မိမိတို့တာဝန်ဝတ္တရားများကို မပျက်မကွက် ဆက်လက်ဆောင်ရွက် ကြစေလိုပါသည်။ အထူးသဖြင့် ပညာရေးဆိုင်ရာတာဝန်များနှင့် ကျောင်းသူကျောင်းသားများသည် မိမိတို့စစ်ဆေးဖြေဆိုနေဆဲ ကိစ္စများကို မပျက်မကွက် ဆက်လက်ဆောင်ရွက်သွားကြရန် တိုက်တွန်း

ပါသည်။ တိုင်းသူပြည်သားများ ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ကျန်းမာချမ်းသာ စေရေးအတွက် ကျွန်တော်တို့ အစွမ်းကုန်ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်ပါမည်။

ထိုနေ့တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ပြည်ထောင်စုသမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော် တော်လှန်ရေးကောင်စီကို ဖွဲ့စည်းလိုက်ကြောင်း ကြေညာချက်ကို ထုတ်ပြန်ခဲ့လေသည်။

တပ်မတော်ကာကွယ်ရေးဦးစီးချုပ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းသည် **တော်လှန်ရေးကောင်စီ**ကို အောက်ပါ ပုဂ္ဂိုလ်များဖြင့် ဖွဲ့စည်းခဲ့သည် -

၁။ တော်လှန်ရေးကောင်စီဥက္ကဋ္ဌ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်း။

အဖွဲ့ဝင်များ

၂။ ဗိုလ်မှူးချုပ်အောင်ကြီး (ဒုတိယကာကွယ်ရေးဦးစီးချုပ်-ကြည်း)။
၃။ ဗိုလ်မှူးချုပ်သန်းဖေ (ဒုတိယကာကွယ်ရေးဦးစီးချုပ်-ရေ)။
၄။ ဗိုလ်မှူးချုပ်တီကလဖ် (ဒုတိယကာကွယ်ရေးဦးစီးချုပ်-လေ)။
၅။ ဗိုလ်မှူးချုပ်တင်ဖေ (စစ်ထောက်ချုပ်)။
၆။ ဗိုလ်မှူးချုပ်စန်းယု (အနောက်မြောက်တိုင်းစစ်ဌာနချုပ်တိုင်းမှူး)။
၇။ ဗိုလ်မှူးချုပ်စိန်ဝင်း (အလယ်ပိုင်းတိုင်းစစ်ဌာနချုပ်တိုင်းမှူး)။
၈။ ဗိုလ်မှူးကြီးသောင်းကြည် (အရှေ့တောင်တိုင်းစစ်ဌာနချုပ်တိုင်းမှူး)။
၉။ ဗိုလ်မှူးကြီးကြည်မောင် (အနောက်တောင်တိုင်းစစ်ဌာနချုပ်တိုင်းမှူး)။
၁၀။ ဗိုလ်မှူးကြီးမောင်ရွှေ (အရှေ့ပိုင်းတိုင်းစစ်ဌာနချုပ်တိုင်းမှူး)။
၁၁။ ဗိုလ်မှူးကြီးသန်းစိန် (စစ်ဦးစီးဗိုလ်မှူးကြီး)။
၁၂။ ဗိုလ်မှူးကြီးကျော်စိုး (စစ်ရာထူးခန့်အတွင်းဝန်)။
၁၃။ ဗိုလ်မှူးကြီးစောမြင့် (နယ်ခြားဒေသအုပ်ချုပ်ရေးအရာရှိချုပ်)။
၁၄။ ဗိုလ်မှူးကြီးချစ်မြိုင် (တွဲဖက်စစ်ထောက်ချုပ်)။

၁၅။ ဗိုလ်မှူးကြီးခင်ညို (လေ့ကျင့်ရေးညွှန်ကြားရေးမှူး)။
၁၆။ ဗိုလ်မှူးကြီးလှဟန် (ဆေးဝန်ထမ်းညွှန်ကြားရေးမှူး)။
၁၇။ ဗိုလ်မှူးကြီးတန်ယုဆိုင် (ဒုတိယရဲတပ်ချုပ်၊ ပြည်ထောင်စုစစ်ရဲတပ်ဌာနချုပ်)။

တော်လှန်ရေးကောင်စီသည် ထိုနေ့ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံတော်၏ **တော်လှန်ရေးအစိုးရအဖွဲ့** (Revolutionary Government) ကို အောက်ပါပုဂ္ဂိုလ်များဖြင့် ဖွဲ့စည်းလိုက်သည်။

၁။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်း (ကာကွယ်ရေးဝန်ကြီးဌာန၊
ဘဏ္ဍာရေးနှင့်အခွန်တော်ဝန်ကြီးဌာန၊
တရားရေးဝန်ကြီးဌာနများဆိုင်ရာ**တာဝန်ခံ**)။
၂။ ဗိုလ်မှူးချုပ်အောင်ကြီး (ကုန်သွယ်မှုနှင့်ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေးဝန်ကြီးဌာန၊
စက်မှုလက်မှုဝန်ကြီးဌာနများဆိုင်ရာ**တာဝန်ခံ**)။
၃။ ဗိုလ်မှူးချုပ်တင်ဖေ (လယ်ယာစိုက်ပျိုးရေးနှင့် သစ်တောရေးဝန်ကြီးဌာန၊
သမဝါယမနှင့် ကုန်စည်ဖြန့်ဖြူးရေးဝန်ကြီးဌာနများဆိုင်ရာ **တာဝန်ခံ**)။
၄။ ဗိုလ်မှူးချုပ်သန်းဖေ (ပညာရေးဝန်ကြီးဌာန၊
ကျန်းမာရေးဝန်ကြီးဌာနများဆိုင်ရာ**တာဝန်ခံ**)။
၅။ ဦးသီဟန် (နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီးဌာန၊
အလုပ်သမားရေးဝန်ကြီးဌာန၊
အိမ်ရာဆောက်လုပ်ရေးဝန်ကြီးဌာန၊
သတ္တုတွင်းဝန်ကြီးဌာနများဆိုင်ရာ**တာဝန်ခံ**)။
၆။ ဗိုလ်မှူးကြီးကျော်စိုး (ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးဌာန၊
လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေးဝန်ကြီးဌာနများဆိုင်ရာ**တာဝန်ခံ**)။

၇။ ဗိုလ်မှူးကြီးစောမြင့် (ပြန်ကြားရေးဝန်ကြီးဌာန၊ ယဉ်ကျေးမှုဝန်ကြီးဌာနဆိုင်ရာ**တာဝန်ခံ**)။

၈။ ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီးဘနီ (လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေးဝန်ကြီးဌာန **တာဝန်ခံ**)။

(**တော်လှန်ရေး ကောင်စီ** Revolutionary Council ဆိုသည်မှာ ခေတ်ပြောင်းတော်လှန်ရေးလုပ်ငန်းရပ်ကြီးကို ဆောင်ရွက်ပါမည်ဟူ၍ တာဝန်ယူသော ဦးစီးဦးဆောင်အဖွဲ့ဖြစ်ပေသည်။)

ခေတ်ပြောင်းတော်လှန်ရေးအတွက် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းစိတ်ကူး

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းသည် နိုင်ငံတော်အာဏာကို သိမ်းယူပြီးလျှင် ပြီးခြင်း စစ်ကောင်စီကို မဖွဲ့စည်းဘဲ **တော်လှန်ရေးကောင်စီ**ကို ဖွဲ့စည်းလိုက်ခြင်းအားဖြင့် မြန်မာနိုင်ငံတွင် **လူမှုဆက်ဆံရေးခေတ်ပြောင်းတော်လှန်ရေးကြီး** (a social revolution) တစ်ရပ်ကို ဆောင်ရွက်တော့မည်ဟူ၍ ဖော်ပြလိုက်ရာ ရောက်ပေတော့သည်။

ထိုနေ့နံနက်ခင်းတွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်း၏ ကြေညာချက်ကို ကျွန်တော်သည် အများနည်းတူပင် ကြားသိရပါသည်။ မင်္ဂလာဒုံ ဗဟိုစိတ်ဓာတ်စစ်ဆင်ရေးတပ်သို့ ရောက်လာသောအခါ နည်းပြအရာရှိများက တပ်မှူးဖြစ်သူ ဗိုလ်မှူးစံမြင့်ကပါ ကျွန်တော်၏ ထင်မြင်ချက်ကို တောင်းကြပါသည်။ ကျွန်တော်က လွန်ခဲ့သော သုံးလခန့်က ကျွန်တော်တို့ ဆွေးနွေးခဲ့ကြသော ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒဆိုင်ရာ အလားအလာနှင့် သက်ဆိုင်လာမည်ဟု ထင်မြင်ကြောင်းမျှသာ ပြောပြနိုင်ပါသည်။

ထိုသို့ စုပြီးပြောနေခိုက် ဗိုလ်ကြီးခင်မောင်အေး (စာရေးဆရာ တက္ကသိုလ်ခင်မောင်အေး) ကျွန်တော်တို့ဆီသို့ ရောက်လာပါသည်။ ဗိုလ်ကြီးခင်မောင်အေးက ဗိုလ်မှူးစံမြင့်အား အလေးပြုပြီး ညကပေါ့။ အပေါ်ထပ်က ကျွန်တော်တို့ဟောလ်တွေမှာ ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီးစိန်လွင်နဲ့ အခြားအရာရှိတွေရောက်နေကြတယ်။ သူတို့က ရှေ့တန်းသွားမယ်လို့

ကြားရတယ်။ ကျွန်တော်က သူတို့ဆီသွားပြီး "ဗိုလ်မှူးကြီးခင်ဗျား . . . ဒီည ဗိုလ်မှူးကြီးတို့ ဘာများသုံးဆောင်ကြပါမလဲ။ ကျွန်တော်က ဒီညတာဝန်ကျတဲ့ Duty Officer အရာရှိပါ။ နံနက်စောစောရော ဘာစီစဉ်ပေးရပါ့မလဲ" ဟုမေးရာ ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီးစိန်လွင်က -

"ဗိုလ်ကြီး ကျုပ်တို့ ဒီညဘယ်အချိန်အိပ်ရမလဲတောင်မသိဘူးဗျာ . . . ခင်ဗျား ကျုပ်တို့အတွက် ဘာမှမစီစဉ်နဲ့ ဗိုလ်ကြီးအေးအေးပဲနေပါ" လို့ပြောပါတယ်။ "ကျွန်တော်ပြန်မှာမို့ အလေးပြုပြီး သူတို့ကိုကြည့်တော့ သူတို့က ကျွန်တော့်ကို ကျောခိုင်းပြီး ရန်ကုန်မြေပုံကြီးကို ကြည့်နေတာကို ကျွန်တော်တွေ့ရပါတယ်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတော့ သို့လော . . သို့လော ဖြစ်သွားပါတယ်" ဟုပြောပါသည်။ ထိုအခါ ဗိုလ်မှူးစံမြင့်က -

"ဒီလိုဆိုတော့ ရှင်းသွားတာပေါ့ဗျာ" ဟူ၍ ပြောလိုက်ပါသည်။ ထိုအခါတွင် ကျွန်တော်၏ အတွေးသည် ဖျတ်ခနဲဖြစ်သွား၏။ ၁၉၆၂ ခုနှစ် မတ်လတစ်ရက်နေ့ထုတ် မြဝတီမဂ္ဂဇင်းကို မတ်လတွင် ထွက်ပေါ်လာပါသည်။ ကျွန်တော် မြဝတီ၏ ခေါင်းကြီးကိုရေးခဲ့တာများပါသည်။ ထိုမတ်လထုတ်မြဝတီအတွက် ခေါင်းကြီးပိုင်းတွင် မြန်မာနိုင်ငံသည် ဆင်းရဲသားလူတန်းစားတို့၏အကျိုး သယ်ပိုးဆောင်ရွက်မှ ကောင်းမည်ဟူ၍ရေးခဲ့သည်။ မြဝတီခေါင်းကြီးပိုင်း ကျွန်တော့်အရေးနှင့်တော်လှန်ရေးကောင်စီဖွဲ့စည်းကြောင်း ကြေညာလိုက်သောအခါ ကျွန်တော့်အရေးနှင့် ထပ်တူပါပဲလားဟုတွေးမိ၏။ ကျွန်တော်တို့အား ဗိုလ်ချုပ်အောင်ကြီးက ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒနှင့်ဆိုင်သော သင်တန်းပေးရန်ပြောခဲ့သည်ကို သတိရလိုက်မိပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်မှူးစံမြင့်နှင့် နည်းပြအရာရှိများ၏ မေးခွန်းများကို ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်မဖြေနိုင်သေးပါ။ ကျွန်တော်၏ ထင်မြင်ချက် အတိုင်းဖြစ်လာမည်ဟု ယူဆရပြန်ပါသည်။ ထိုနေ့က ကျွန်တော်တို့ တပ်သို့ မည်သည့်သတင်းမှ နောက်ထပ်မရရှိတော့ပါ။

နောက်တစ်နေ့တွင် ဦးစောဦးထံမှ "ဗိုလ်မှူးစံမြင့်သို့ ဖုန်းဆက်ပါသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးစောမြင့်နှင့် ဆက်သွယ်ပြီး အလုပ်လုပ်ရမည်ဖြစ်

ကြောင်းကို ဦးချစ်လှိုင်အား ပြောပြထားပေးပါဟု အကြောင်းကြားခြင်းဖြစ်သည်။

မတ်လ လေးရက်နေ့တွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းသည် ဖဆပလအဖွဲ့၊ ပထစအဖွဲ့၊ ပမညတအဖွဲ့တို့၏ ခေါင်းဆောင်များနှင့် ဒဂုံရိပ်သာ၌ တွေ့ဆုံကာ မိမိတို့တော်လှန်ရေးကောင်စီ၏ ဆန္ဒသဘောထားကို ပြောကြား ဆွေးနွေးလေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းက “မိမိတို့အားလုံးသည် တိုင်းပြည်လွတ်လပ်ရေးအတွက် ညီညီညွတ်ညွတ်ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြပြီး တိုင်းပြည်ကြီးကို စည်းလုံးညီညွတ်စွာ ထူထောင်ခဲ့ကြကြောင်း၊ ယခုအခါ စည်းလုံးညီညွတ်မှုကြီးပြိုကွဲတော့မည့်အခြေအနေသို့ ရောက်လာသည်ကို သံဝေဂယူသင့်ပါကြောင်း၊ ရှေ့အဖို့တွင် မိမိတို့အားလုံးရည်မှန်းထားခဲ့ကြသည့် ဆိုရှယ်လစ်စနစ် တည်ဆောက်ရေးကို မိမိတို့အားလုံး ညီညွတ်စွာတာဝန်ယူပြီး ဆောင်ရွက်လိုပါကြောင်း၊ နိုင်ငံရေးပါတီများနှင့်တိုင်ပင်ပြီး ညီညီညွတ်ညွတ်ဆောင်ရွက်လိုကြောင်း၊ လက်ရှိအခြေခံဥပဒေမှာ လိုရာဆွဲနိုင်သလိုဖြစ်နေသဖြင့် မိမိတို့ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်ပြီး အခြေခံဥပဒေအသစ်ကို ရေးဆွဲလိုပါကြောင်း၊ နိုင်ငံရေးပါတီများအနေဖြင့် စဉ်းစားပေးကြပါရန် တင်ပြပါကြောင်းဖြင့် တင်ပြဆွေးနွေးခဲ့ပေသည်။

ထိုနေ့ညနေ မတ်လလေးရက်နေ့ညနေတွင် ဗိုလ်မှူးချုပ်အောင်ကြီးသည် ဗိုလ်မှူးကြီးစောမြင့်၊ ဦးစောဦးနှင့် ကျွန်တော်တို့သုံးဦးအား ဒဂုံရိပ်သာ၌ ခေါ်ယူတွေ့ဆုံပါသည်။ ဖြစ်ပေါ်လာသော အခြေအနေသစ်နှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်တော်တို့အား ပြောကြားပြီးနောက် မတ်လခြောက်ရက်နေ့တွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းက ဗိုလ်မှူးကြီးစောမြင့်၊ ဦးစောဦး၊ ကျွန်တော်အပါအဝင် သုံးဦးတို့အား တွေ့ဆုံပြီး ရှေ့ရေးလုပ်ငန်းနှင့်ပတ်သက်၍ ပြောကြားလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း အသိပေးပြောပြခဲ့ပါသည်။

မတ်လခြောက်ရက်နေ့ နံနက်ပိုင်း ကိုးနာရီတွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းက ဗိုလ်မှူးကြီးစောမြင့်၊ ဦးစောဦးနှင့်ကျွန်တော်တို့သုံးဦးကို ကာကွယ်ရေးဦးစီးချုပ်ရုံးခန်း၌ ခေါ်ယူတွေ့ဆုံခဲ့ပါသည်။

တော်လှန်ရေးကောင်စီဥက္ကဋ္ဌကြီး ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းက ကျွန်တော်တို့အား ပဋိသန္ဓာရစကားဖြင့် ရင်းနှီးစွာပြောဆိုပြီးနောက် နိုင်ငံတော်အာဏာသိမ်းယူရခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြပါသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက -

“တိုင်းပြည်မတည်မငြိမ်ဖြစ်လာမှုနှင့် ဖရိုဖရဲဖြစ်ပွားလာမည့်အရေးကြောင့် အချိန်မီထိန်းသိမ်းလိုက်ရကြောင်း . . . မလွှဲမရှောင်သာလို့ ဒီလိုလုပ်ရပြီးတဲ့နောက်တော့ တိုင်းပြည်ကို လေးလေးနက်နက် ပြန်လည်ထူထောင် ရမည်ဖြစ်ကြောင်း . . . အဲဒီတော့ အရင်ကတို့လုပ်ခဲ့ကြသလိုစိတ်ဓာတ်စစ်ဆင်ရေးကာလတုန်းက လက်ဝဲဆန့်ကျင်ရေးတွေကို ရေးခဲ့ပြောခဲ့ကြတာတွေကို ပြန်လည်ပြုပြင်ပြီး . . . ရှေ့ကို လက်ဝဲဆန်ဆန်ထူထောင်ဖို့ ကွန်မြူနစ်ဆန်တယ်ပြောပြော . . . တိုင်းပြည်ကောင်းစားဖို့လူများစုကောင်းဖို့ ရည်စူးပြီးလုပ်သွားကြရမှာဖြစ်ကြောင်း . . . ဒါကြောင့်ကိုယ့်လူတို့ကလည်းကောင်းမယ်. . . သင့်မယ်ထင်တာတွေ တင်ပြကြစေလိုကြောင်း . . . ကိုယ်တို့ တော်လှန်ရေးကောင်စီတော့ဖွဲ့ပြီးပြီ။ သို့သော် တိုင်းပြည်ကို Policy မူဝါဒချပြဖို့လိုကြောင်း . . . အဲဒီတော့ အဓိကအချက်တွေကို ကိုယ်ပြောပြမယ်” ဟု မိန့်ကြားပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးပြောကြားသော အဓိကအချက်များမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးပြောသော စကားအတိုင်း ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။

“စီးပွားရေးက အရေးကြီးဆုံးပဲ။ ဒီကိစ္စမှာ အဓိကလုပ်ငန်းကြီးတွေကိုတော့ တို့ State က သိမ်းပြီး လုပ်ရမှာပဲ။ **Private လုပ်ငန်းတွေတော့လည်းခွင့်ပြုသလောက် ခွင့်ပြုထားရဦးမှာပဲ**။ သမဝါယမကို သေသေချာချာပြုပြင်ပြီး လေးလေးနက်နက်ကိုင်ရမယ်။ နောက်တော့လည်း ဆိုရှယ်လစ်ဇင်ဘက်ကို တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် ကူးသွားတာပေါ့လေ”

“နိုင်ငံရေးကိစ္စတော့ အခုရှိတဲ့ပါတီတွေနဲ့ ညှိကြည့်ရမှာပဲ။ ညှိလို့ရရင်လည်း အားလုံးလက်တွဲပြီး အင်အားတစ်စုတည်း လုပ်ကြမှာပဲ။ မရရင်တော့ တို့ One-Party စနစ် လုပ်ရမှာပဲ။ မလုပ်လို့မဖြစ်တော့ဘူး၊

ဟိုအရင်လုပ်သလို . . . ပါလီမန်ဒီမိုကရေစီလုပ်သလို ပါတီတွေပြိုင်နေရင် ခရီးမတွင်ကျယ်ဘူး။ အဲဒီတော့ . . . အရှေ့ ဒီမိုကရေစီပြောပြော . . . Proletariat dietatorship အလုပ်သမား အာဏာရှင်စနစ်လို့ပဲပြောပြော လုပ်ကြည့်ရမှာပဲ။ လယ်သမား၊ အလုပ်သမား၊ ပြည်သူအများစုအတွက် လုပ်ရမှာပဲ။ တို့တိုင်းပြည်အဖို့တော့ လယ်သမားက လူများစု၊ သူတို့ကို အဓိကထားရမှာပဲ။ ကွန်မြူနစ်တွေလိုတော့ အလုပ်သမားကို ရှေ့ကထားလို့ မဖြစ်သေးဘူး။ လယ်သမား၊ အလုပ်သမားတွေတင်မဟုတ်ပါဘူး။ တိုင်းပြည်အတွက် တကယ်လုပ်ကြမယ့် စိတ်ကောင်းရှိတဲ့ လူတွေအားလုံး စုစည်းပြီးလုပ်ကြမယ်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက တစ်ခဏမျှစကားမဆက်သေးဘဲရှိစဉ် ဗိုလ်မှူးကြီးစောမြင့်ရောကျွန်တော်တို့ပါ တိုင်ပင်ထားခြင်းမရှိဘဲ "တစ်ပါတီစနစ်ကတော့ ခရီးတွင်တာ အမှန်ဖြစ်ကြောင်း . . . သို့သော် နောင်အခါတွင် ကျွန်တော်တို့ လူတွေပါတီဝင်တွေက အာဏာမာန်ယစ်ပြီး . . . ရပ်ထဲရွာထဲမှာ မတရားမှုတွေလုပ်လာမှာကိုတော့ ကာကွယ်ထားဖို့လိုကြောင်း" ပြောမိကြပါသည်။

ထိုအခါ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက "ဟား . . . ဒီလိုတော့ ဘယ်အဖြစ်ခံရမလဲ . . . အဲဒီလို မတရားတာတွေ မဖြစ်ရအောင်တော့ သေသေချာချာ အစီအမံတွေ လုပ်ရမှာပဲ" ဟုပြောပါသည်။ ထို့နောက် ဆက်လက်၍

"ဒီလိုရှိတယ်ကွာ . . . အခု တို့လုပ်ကြည့်ကြမယ်၊ ဆိုရှယ်လစ်ဇင်ပေါ့ကွာ။ အေး . . . လုပ်ရင်းလုပ်ရင်း လုပ်ကြည့်လို့ တိုင်းပြည်မကောင်းလာဘူး။ တို့မှန်းသလိုဖြစ်မလာဘူးဆိုရင်တော့လည်း တို့အချင်းချင်းတွေပဲကွာ . . . ဗမာတွေအချင်းချင်း ပြန်တိုင်ပင်ပြီး ပြင်သင့်ရင်ပြင်၊ ပြောင်းသင့်ရင်ပြောင်းလိုက်ကြတာပေါ့ကွာ" ဟုပြောပြပါသည်။ တစ်ခဏမျှစည်းစားနေပြီးမှ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ဆက်လက်၍ -

"စီးပွားရေးနဲ့ နိုင်ငံရေးကိစ္စကတော့ ခုပြောတာတွေ အဓိကအချက်ပဲ။ ကျန်တာတွေတော့ ပြုပြင်ပြောင်းလဲသင့်တာတွေ၊ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တာတွေ လုပ်ရမှာပဲ။ စည်းရုံးရေးကိစ္စ၊ ပါတီကိစ္စတော့ ခုရှိနေတဲ့ ပါတီတွေနဲ့ထပ်ပြီး ဆွေးနွေးညှိနှိုင်းရဦးမယ်" ဟု ပြောပါသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် လာအိုနိုင်ငံ၌ အာဏာသိမ်းယူခဲ့သူ လက်ယာဂိုဏ်းဝင် General Phumi (ထိုင်းနိုင်ငံသို့ အလည်ရောက်နေသူ) ထံမှ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းထံသို့ Congratulation Message တစ်ခုရောက်လာပါသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ထို Message ကို ဖတ်ကြည့်ပြီးနောက် ရယ်ရွှင်သောလေသံဖြင့် "ဟေ့ . . . ကိုယ့်လူတို့ ဒီကောင် Phumi က ကိုယ့်ကို Congratulate လုပ်တယ်တဲ့ဗျာ။ အဲဒါ ကိုယ့်မျက်နှာကို ချေးထုပ်နဲ့ ပေါက်တာပဲ။ တို့နဲ့ သူနဲ့ဘာဆိုင်သလဲကွာ" ဟု ပြောဆိုပြီး ထိုစက္ကူကို လုံးချေ၍ အောက်သို့ပစ်ပေါက်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့လည်း ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနှင့်အတူ ရယ်မောမိကြပါသည်။ ထိုအချိန်က ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ Mood သည် အလွန်စိတ်အားထက်သန် ရွှင်လန်းလျက်ရှိနေပါသဖြင့် ကျွန်တော်တို့မှာ ရှေ့ရေးအတွက် များစွာအားတက်အားရမိကြပါသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ဗိုလ်မှူးချုပ်အောင်ကြီးသည် ရုံးခန်းထဲသို့ဝင်လာကာ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအား အလေးပြုပြီး "ဗိုလ်ချုပ်ဒဂုံရိပ်သာမှာ နိုင်ငံခြားသတင်းထောက်တွေနဲ့ ကျွန်တော်ချိန်းထားတယ် . . . အဲဒါ သူတို့က ကျွန်တော်တို့လုပ်မယ့် ဆိုရှယ်လစ်ဇင်ဟာ ဘယ်လိုမျိုးလဲမေးရင် ဘယ်လိုပြောရင်ကောင်းမလဲလို့ ဗိုလ်ချုပ်ကို ကျွန်တော် လာမေးတာပါ။ ကျွန်တော့်သဘောတော့ မယုတ်မလွန် evolutionary socialism လို့ ပြောထားရင် ကောင်းမလားလို့" ဟု ပြောပါသည်။

ထိုအခါ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက "ဟေ့ . . ကိုအောင်ကြီး အဲဒီလိုကြီးတော့ define မလုပ်နဲ့ဦး . . . ကျုပ်တို့လည်း အခုမှ စဉ်းစားကြတုန်း . . . အဲဒီတော့ evolutionary လည်း မဆိုလိုက်နဲ့ဦး . . . revolutionary လို့လည်း မပြောလိုက်နဲ့ဦး အိုဗျာ . . . ကျုပ်တို့လုပ်မယ့် socialism ဟာ practical socialism ပဲလို့သာ ပြောထားလိုက်ရင်၊ ဒါပဲ. . . ခုလို ပြောတာပဲကောင်းတယ်" ဟု ပြောလိုက်ပါသည်။ ဗိုလ်မှူးချုပ်အောင်ကြီးလည်း အခြားကိစ္စများကို အနည်းငယ်အစီရင်ခံပြီး ရုံးခန်းတွင်းမှ ပြန်ထွက်သွားပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် ကျွန်တော်တို့အား အထက်ဖော်ပြပါ အဓိက အချက်အလက်များကို ပြောပြပြီးနောက် စာမူကြမ်းကို အချိန်ယူပြီး သေသေချာချာစဉ်းစားပြီး ရေးသားတင်ပြကြရန် မိန့်ကြားခဲ့ပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ ရုံးခန်းမှ ပြန်ထွက်ခဲ့ကြစဉ် ဗိုလ်မှူးကြီးစောမြင့်သည် ရုံးခန်း၏ကြမ်းပြင်ထောင့် တစ်နေရာတွင် လုံးထွေးနေသော စာရွက်ကို ကောက်ယူခဲ့ပါသည်။ ယင်းမှာ လာအိုလက်ယာဗိုလ်ချုပ် Phumi ပို့သော ကြေးနန်းဖြစ်သည်။ (သို့သော် ထိုစာရွက်သည် ယခုအခါ ဗိုလ်မှူးကြီးစောမြင့်ထံတွင် မရှိတော့ပါချေ။)

ထိုနေ့ ထိုအချိန်မှစ၍ ဗိုလ်မှူးကြီးစောမြင့်ဦးဆောင်သော ကျွန်တော်တို့ သုံးဦးအဖွဲ့သည် တော်လှန်ရေးကောင်စီဥက္ကဋ္ဌကြီး၏ တာဝန်ပေးမှုအရ တော်လှန်ရေးကောင်စီ၏ မူဝါဒသဘောထားကို ဖော်ပြရမည်ဖြစ်သော စာမူကြမ်းရေးဆွဲရေး ဆပ်ကော်မတီ (Sub committe) တစ်ခုအလိုအလျောက် ဖြစ်လာခဲ့ပါသည်။ ထိုနေ့ ညနေပိုင်းတွင် ဒဂုံရိပ်သာသို့သွားကြကာ ဗိုလ်မှူးချုပ်အောင်ကြီးထံ အကျိုးအကြောင်း သတင်းပို့ရပါသည်။ ဗိုလ်မှူးချုပ်အောင်ကြီးက “ဗိုလ်ချုပ်ကြီးပြောတဲ့ အတိုင်းသာ အစီအစဉ်တည့်အောင်ရေးကြပါ” ဟု ပြောခဲ့ပါသည်။

ဗိုလ်မှူးကြီးစောမြင့်ဦးဆောင်သော ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့သည် တစ်ရက်ခြား၊ နှစ်ရက်ခြားဆိုသလို အဆက်မပြတ် တွေ့ဆုံတိုင်ပင်နေကြပါသည်။ အထူးသဖြင့် ဦးစောဦး၏ ရုံးခန်းရှိရာ အသံလွှင့်ရုံ၌ စည်းဝေးတိုင်ပင်လေ့ရှိကြပါသည်။ တော်လှန်ရေးကောင်စီဥက္ကဋ္ဌကြီးမှ ပေးအပ်လိုက်သော ယင်းတာဝန်ကို ကျေပွန်အောင်ဆောင်ရွက်ရန် လိုအပ်သော ပြည်တွင်း၊ ပြည်ပအချက်အလက်များကို စုဆောင်းခြင်း၊ စိစစ်လေ့လာခြင်း၊ ထုတ်ယူသင့်သည်များကို ထုတ်ယူပြုစုခြင်းစသည်များကို ပြုလုပ်ကြပါသည်။

ထိုရက်များအတွင်း (မတ်လအတွင်း) တော်လှန်ရေးကောင်စီသည် အစည်းအဝေးများဖြင့် မအားမလပ်ရှိနေခဲ့ပေသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးစောမြင့်သည် တော်လှန်ရေးကောင်စီ၏ အတွင်းရေးမှူးတာဝန်ရော၊ ပြန်ကြားရေး

ဝန်ကြီးဌာန ဝန်ကြီး၏တာဝန်ကိုပါ ထမ်းဆောင်နေရသောကြောင့် မအားမလပ်အောင် အလုပ်လုပ်နေရသလို၊ တော်လှန်ရေးကောင်စီ၏ သတင်းစဉ်ဌာနကို ဦးစီးအုပ်ချုပ်နေသော ဦးစောဦးသည်လည်း အားလပ်ချိန်မရအောင် ရှိနေခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော့်မှာလည်း မင်္ဂလာဒုံ ဗဟိုစိတ်ဓာတ်စစ်ဆင်ရေးတပ်ဖွဲ့ရုံးသို့ ရောက်လိုက်၊ မရောက်လိုက်နှင့် များသောအားဖြင့် အသံလွှင့်ရုံရှိ ဗိုလ်မှူးကြီးစောမြင့်၏ ရုံးခန်း၌သာ ဖတ်စရာ၊ မှတ်စရာ၊ ရေးစရာများဖြင့် အချိန်ကုန်စေခဲ့ပါသည်။

တော်လှန်ရေးကောင်စီဥက္ကဋ္ဌကြီးထံ တင်ပြရမည့်စာမူကြမ်းကို ရှေးဦးစွာ ကျွန်တော် တာဝန်ယူကာ ရေးသားရန် ဗိုလ်မှူးကြီးစောမြင့်နှင့် ဦးစောဦးတို့က တာဝန်ပေးကြသည်။

ကျွန်တော်သည် မတ်လ ၂၂ ရက်နေ့တွင် **“ဗမာနည်းကျသော ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒ”** (Burmese Approack to Socialism or Burmese Style of Socialism) ဟူသော ခေါင်းစဉ်ဖြင့် ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒနှင့် ပတ်သက်၍ ခံယူသင့်သော **သဘောထားအကျဉ်းချုပ်**ကို ရှေးဦးစွာ တင်ပြခဲ့ပါသည်။ ယင်း**သဘောထား**မှာ -

(၁) ဗမာပြည်၏ ရေမြေသဘာဝနှင့် ကိုက်ညီစေအပ်သော၊ မြန်မာ့သမိုင်းစဉ်အခြေအနေနှင့် ကိုက်ညီစေအပ်သော၊ ရဟန်းရှင်လူ ပြည်သူအများ၏ စိတ်နေသဘာဝနှင့် လိုက်လျောသင့်မြတ်သောတွေးခေါ်မှုနှင့် ဝေဖန်သုံးသပ်မှုများအပေါ်တွင် အခြေစိုက်သည့် ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒမျိုး ဖြစ်သင့်ပေသည်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊

(၂) လက်တွေ့လုပ်ဆောင်၍ရနိုင်သော လုပ်ငန်းစဉ်နှင့် နည်းနာနိဿယများအပေါ်တွင် အခြေပြုသည့် ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒမျိုး၊ ပြည်သူလူအများ၏ ကောင်းကျိုးချမ်းသာကို လက်တွေ့အားဖြင့် ထိရောက်စွာ ပေးဆောင်နိုင်သော နည်းလမ်းများကို ကျင့်သုံးသည့် ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒမျိုး ဖြစ်သင့်ပေသည်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊

(၃) သဘောတရားကို လက်တွေ့ဘဝမှ ထုတ်ယူရေးနှင့် လက်တွေ့ဘဝဖြင့် မှတ်ကျောက်တင်ရေး

တို့ဖြစ်သင့်ပေသည်ဟူ၍လည်းကောင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဗိုလ်မှူးကြီးစောမြင့်သည်ယင်းသဘောထား အကျဉ်းချုပ်ကို ဗိုလ်ချုပ်ကြီးထံတင်ပြခဲ့ပါသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့အား ဧပြီလ ရှစ်ရက်နေ့တွင် ခေါ်ယူတွေ့ဆုံကာ ကျွန်တော်တို့၏တင်ပြချက်အတွက် အထောက်အပံ့ဖြစ်စေမည့်အကြောင်းအချက်များကို ပြောကြားခဲ့ပါသည်။ တွေ့ဆုံသည့်နေရာမှာ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ အေဒီလမ်းရှိ နေအိမ်၌ဖြစ်ပါသည်။ အခမ်းအနားမဆန်သော ရင်းနှီးလှစွာသော တွေ့ဆုံမှုဖြစ်ပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် ရှင်းရှင်းလန်းလန်းပြောဆိုပါသည်။ သူ့စိတ်ထဲရှိတာများကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောဆိုပါသည်။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့က တင်ပြခဲ့သောသဘောထားအကျဉ်းချုပ်နှင့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကပြောကြားသည့် အကြောင်းအချက်များပါဝင်သော မှတ်တမ်းကို ဗိုလ်မှူးကြီးစောမြင့်က ပြုစုခဲ့ပါသည်။ ထိုမှတ်တမ်းသည် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့အတွက် ကြီးစွာသောအထောက်အပံ့ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ယင်းမှတ်တမ်းမှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်ပါသည် -

၁၉၆၂ ခုနှစ် မတ်လ (၂၁) ရက်နေ့တွင် စာတမ်းပြုစုရေးအဖွဲ့ဝင် ဦးချစ်လှိုင်က အကြမ်းရေးသားတင်ပြသော “ဗမာနည်းကျသော ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒ” ဟူသော အကျဉ်းချုပ်စာမူကြမ်း

၁။ မူလကတည်းကပင် ကျွန်တော်တို့သည် လွတ်လပ်ရေး၊ ဒီမိုကရေစီရေးနှင့် ဆိုရှယ်လစ်စီးပွားရေးတို့အတွက်ဆိုပြီး တော်လှန်ရေးလုပ်ငန်းများကို ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြသည်။

၂။ ကျွန်တော်တို့ တစ်မျိုးသားလုံး၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ လွတ်လပ်သော မြန်မာနိုင်ငံတွင် ဆင်းရဲသားလူများစုကြီး၏ ကောင်းကျိုးချမ်းသာကို ဆောင်ကြဉ်းပေးအံ့သော ဆိုရှယ်လစ်စီးပွားရေးစနစ်ကို ထူထောင်ရန်ပင်ဖြစ်သည်။

၃။ သို့သော်လည်း လွန်ခဲ့သော ၁၄ နှစ်အတွင်း ဖဆပလရော၊ ကွန်မြူနစ်ပါ ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒနှင့်ပတ်သက်သော အတွေးအမြင်နှင့် သဘောထားများတွင် မှားယွင်းခဲ့ကြသဖြင့် ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒ၏ လုပ်ငန်းများသည် မအောင်မြင်ခဲ့ပေ။

၄။ ကွန်မြူနစ်တို့သည် စာအုပ်ကြီးတရားသေဝါဒကိုလည်းကောင်း၊ လက်ဝဲစွန်းသွေဖီရေးဝါဒကိုလည်းကောင်း၊ ကိုယ့်တိုင်းပြည်၏ ဘဝနှင့်မဟပ်မိသော ရုရှား၊ တရုတ်၊ အိန္ဒိယ စသည်တို့၏ ပုံစံများကိုလည်းကောင်း ခံယူကျင့်သုံးခဲ့ကြသဖြင့် မအောင်မြင်ကြ။

၅။ ဖဆပလသည်လည်း ဆိုရှယ်လစ်လုပ်ငန်းစဉ်ကို လေးနက်စွာဖြင့်လည်းကောင်း၊ တက်ကြွစွာဖြင့်လည်းကောင်း မလုပ်နိုင်ခဲ့ကြ။ ဖဆပလရော၊ ကွန်မြူနစ်ပါ ဆိုရှယ်လစ်စနစ်ကို လက်တည့်စမ်းခဲ့ကြရာ အလွဲလွဲအချော်ချော်ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ (ဖဆပလသည် လက်ယာသွေဖည်ရေးလမ်းသို့ ကိုင်းညွှတ်ဟန်ရှိခဲ့သည်။ ကွန်မြူနစ်တို့သည် လက်ဝဲသွေဖည်ရေးအမှားများကို ကျူးလွန်ခဲ့ကြသည်။ ပြည်သူတို့၏ ထောက်ခံမှုကို မည်သည့်ဘက်ကမျှ မရခဲ့ကြပေ။)

၆။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့သည် ဖဆပလနှင့် ကွန်မြူနစ်တို့၏ အမှားအယွင်းများကို လက်တွေ့သင်ခန်းစာယူကာ လမ်းမှန်သို့ရောက်အောင် ရှေးရှုရမည်ဖြစ်ပေသည်။ ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒနှင့်ပတ်သက်သော ကျွန်တော်တို့၏ သဘောထားကို လက်ဝဲလက်ယာသွေဖည်ခြင်းများမှ လွတ်ကင်းအောင် သတိထားရပေမည်။ ကျွန်တော်တို့၏ ဆိုရှယ်လစ်ပါတီသည် **ဗမာနည်းကျသော ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒ** (Burmese way of Socialism လား Way to Socialism လား) ဖြစ်သင့်ပေသည်။

၇။ **ဗမာနည်းကျသောဆိုရှယ်လစ်ဝါဒသည်** ဗမာပြည်၏ ရေမြေသဘာဝနှင့်လည်းကောင်း၊ သမိုင်းစဉ်အခြေအနေနှင့်

လည်းကောင်း၊ ဗမာတိုင်းရင်းသား၊ ရဟန်းရှင်လူပြည်သူ အများ၏ စိတ်နေသဘာဝနှင့်လည်းကောင်း လိုက်လျော သင့်မြတ်သော တွေးခေါ်မှုနှင့် စိတ်နေသဘာဝနှင့် လည်းကောင်း လိုက်လျောသင့်မြတ်သောတွေးခေါ်မှုနှင့် ဝေဖန်သုံးသပ်မှုများအပေါ်တွင် အခြေစိုက်သည့် ဆိုရှယ်လစ် ဝါဒမျိုးဖြစ်သင့်ပေသည်။

၈။ ဗမာဆိုရှယ်လစ်ဝါဒသည် လက်တွေ့လုပ်ဆောင်၍ ရနိုင် အပ်သော လုပ်ငန်းစဉ်နှင့် နည်းနာနိဿယများပေါ်တွင် အခြေပြုသည့် ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒမျိုးဖြစ်ရပေမည်။ ဗမာ ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒသည် စာအုပ်ကြီးတရားသေဝါဒမျိုးကို မကျင့်သုံးဘဲ၊ လက်တွေ့အားဖြင့် လုပ်ဆောင်၍ရနိုင်ပြီး ဆင်းရဲသားပြည်သူလူအများ၏ ကောင်းကျိုးချမ်းသာကို လည်း လက်တွေ့အားဖြင့် ထိရောက်စွာ ပေးဆောင်နိုင်စေ သော နည်းလမ်းများကိုသာလျှင် ကျင့်သုံးအပ်ပေသည်။

၉။ ဗမာဆိုရှယ်လစ်ဝါဒ၏ သဘောထားများသည် လက်တွေ့ ဘဝကို အခြေပြုအပ်သော သဘောထားများဖြစ်ရပေမည်။ တစ်နည်းအားဖြင့်ဆိုလျှင် လက်တွေ့လုပ်ငန်းများကို လက်တွေ့ အခြေအနေအရ ဆောင်ရွက်သွားရမည်ဟူသော သဘော ထားဖြစ်ပေသည်။

၁၀။ ဗမာဆိုရှယ်လစ်ဝါဒသည် မိမိ၏ သဘောတရားရေး သုံးသပ်ချက်များကို လက်တွေ့ဘဝမှ ထုတ်ယူပြီး လက်တွေ့ ဘဝဖြင့်ပင် စမ်းသပ်စစ်ဆေးရပေမည်။ အချုပ်အားဖြင့် ဆိုသော် **သဘောတရားကို ဘဝမှထုတ်ယူရေးနှင့်ဘဝဖြင့် မှတ်ကျောက်တင်ရေးပင်** ဖြစ်ပေသည်။ သို့မှသာလျှင် သဘာဝကျသော သဘောတရားရေးကို ကျင့်သုံးနိုင်မည် ဖြစ်ပေသည်။

၁၁။ ကျွန်တော်တို့သည် ကျွန်တော်တို့ဗမာပြည်၏ ဘဝ အခြေ အနေနှင့် အပ်စပ်မိသော **ဗမာ့နည်းကျဆိုရှယ်လစ်ဝါဒ** ဆိုတာမျိုးကို လွတ်လပ်သော အမျိုးသားရေးစိတ်ဓာတ်ဖြင့် တီထွင်ပြုစုကာ လွတ်လပ်စွာ ဆောင်ရွက်နိုင်ရပေမည်။

၁၂။ ယခုလောလောဆယ်တွင် တော်လှန်ရေးကောင်စီက လက်တွေ့ဆောင်ရွက်သွားနိုင်မည့် အများလက်ခံနိုင်အပ် သောလုပ်ငန်းစဉ်အကြမ်းဖျင်းကိုသာ ကြေညာသင့်ပါသည်။ သဘောတရားရေး အသေးစိတ်ပြုစုချက်ကိုမူကား အချိန် ယူ၍ ဆောင်ရွက်သင့်ပါသည်။

၁၃။ ကျွန်တော်တို့၏ဆန္ဒကို ဖော်ပြရမည်ဆိုပါလျှင် အငြင်းပွား စရာရှိသောမာ့က်စ်ဝါဒ၊ လီနင်ဝါဒစသည်တို့ကို မထုတ်ဖော် မကြွေးကြော်ဘဲ၊ **မာ့က်စ်ဝါဒစာအုပ်ထဲမှဖြစ်စေ၊ အခြားသော ဆိုရှယ်လစ်ကျမ်းများထဲမှဖြစ်စေ၊ မြန်မာ ပြည်နှင့် သင့်လျော်သောအချက်များကိုသာ မြန်မာ့ အမြင်၊ မြန်မာ့အတွေး၊ မြန်မာ့စကားတို့ဖြင့် ခံယူဖော်ပြ သင့်သည်ဟုယူဆပါသည်။**

၁၄။ မည်သို့ရှိစေ **ကျွန်တော်တို့သည် တောင်သူလယ်သမား များ၊ ဆင်းရဲသားအလုပ်သမားများ၊ တိုးတက်သော လူတန်းစားများ စသည်တို့၏ အခြေခံအကျိုးစီးပွားများ ကို မျက်ခြည်မပြတ်သမျှ ကာလပတ်လုံးအမှားများကို တွေ့သည့်တိုင်အောင်ထိုအမှားများကို ပြင်သွားနိုင်လိမ့် မည်ဖြစ်ပါသည်။**

၁၅။ အတိုချုပ်မှာ **ကျွန်တော်တို့၏ လက်တွေ့လုပ်ဆောင်ချက် တို့သည် ဆင်းရဲသားပြည်သူလူအများ၏ တိုးတက် ကောင်းစားရေးနှင့် သာယာဝပြောရေးများကို ပေးဆောင်နေသမျှ ကာလပတ်လုံး အမှားသို့ ရောက်နိုင် မည်မဟုတ်ဟု ယုံကြည်ပါသည်။**

ယခုတင်ပြသောဤသဘောထားကို အတည်ပြုမည်ဆိုပါလျှင် ဤသဘောထားကို အခြေပြုအပ်သော သဘောတရားရေးစာတမ်း တစ်စောင်ကို တင်ပြပါမည်ခင်ဗျား။ ။(၂၁-၃-၁၉၉၂)

၁၉၆၂ ခုနှစ်၊ ဧပြီလရှစ်ရက်နေ့တွင်တော်လှန်ရေးကောင်စီဥက္ကဋ္ဌ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းက စာတမ်းပြုစုရေးအဖွဲ့က တင်ပြသည့် စာမူကြမ်းအပေါ်သုံးသပ်ဝေဖန်မိန့်ကြားသည့်လမ်းညွှန်ချက်များ။

နေရာ - ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်း၏အိမ်။

တက်ရောက်သူများ -

တော်လှန်ရေးကောင်စီဥက္ကဋ္ဌဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်း။ တော်လှန်ရေး ကောင်စီဝင်နှင့် စာတမ်းပြုစုရေးအဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ဗိုလ်မှူးကြီးစောမြင့် အဖွဲ့ဝင်များဖြစ်ကြသော ဦးစောဦး၊ ဦးချစ်လှိုင်။

အကြောင်းအရာ -

စာတမ်းရေးသားရေးအဖွဲ့မှ ကြိုတင်ပြုစုရေးသားတင်ပြထားသော အချက်အလက်များအပေါ်မူတည်၍ ဥက္ကဋ္ဌကြီးက တော်လှန်ရေး ကောင်စီ၏ ဝါဒသဘောထားနှင့်ရည်မှန်းချက်ခရီးကို စတင်လမ်းညွှန်မှု ပေးခြင်း။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီး

စီးပွားရေးအပိုင်း -

IMPORT		STATE	ကသာလုပ်ရန်	
EXPORT				
DISTRIBUTTION	-	STATE	သမဝါယမ	
	-	PRIVATE	နည်းနည်း	SEMI
			ခွင့်ပြုမည်။	

ဆိုရှယ်လစ်စနစ်ဆိုတာက ပြည်ထောင်စုသားအားလုံးနှင့် ဆိုင်သည်။ ပါဝင်ရမည်။ ဆင်းရဲသား၊ အလုပ်သမားအတွက်သာ မဟုတ်ပါ။ **ပညာတတ်လူတန်းစားများ စိုးရိမ်မှုရှိနေ၊ ၎င်းတို့ပါ ပါဝင်**

ကြမည်။ တောင်သူလယ်သမားများနှင့် အလုပ်သမားများက လူများစု ဖြစ်သဖြင့်သာ ရည်ရွယ်ပြောရခြင်းဖြစ်သည်။ အမှန်တော့ အားလုံးသော လူတန်းစားအလွှာများသည် ဤစနစ်ကို သက်ဝင်ယုံကြည်ပြီး လိုက်လာ ကြလျှင် အတူခေါ်သွားမည်သာဖြစ်ပေသည်။ မည်သို့ဖြစ်စေ First Aim ဆိုရှယ်လစ်စနစ်ဖြစ်သည်။

မနေ့က ကုန်သည်ကြီးများနှင့် တွေ့ဆုံရာတွင် ဗိုလ်မှူးချုပ် အောင်ကြီးပြောတာ မပြည့်စုံဘဲဖြစ်နေသည်။ အမှန်က သူတို့ကို ပြောရမည်မှာ တစ်နေ့ ခင်ဗျားတို့ပါ Fit in **လုပ်မည်။ သူတို့အတွက်** Security **ရှိသည်။** သို့သော် ယခင်ကလို တစ်ချီတည်းနှင့် ချမ်းသာတာ မျိုးတော့ ခွင့်ပြုမည်မဟုတ်။ ရှေ့တွင်ဆက်ပြီး ယခင်ကလို ခေါင်းပုံ ဖြတ်နေရင်လည်း အရေးယူမည်။ ခွင့်ပြုထားသောနှစ်နှစ်အတွင်း ပြောင်းလုပ်ပြီးလျှင် ကျွန်တော်တို့နှင့် ရောပါလာရမယ်။ သဘောတူရင် တွဲလုပ်၊ လက်ခံမယ်။ ဟို ကွန်မြူနစ်တွေနှင့်မတူ။ ကွန်မြူနစ်တွေက လက်မခံ၊ ကုန်သည်ဆိုလျှင် ရန်သူ၊ **မိမိတို့၏ လမ်းစဉ်ကို လက်ခံလျှင် ၎င်းတို့အား ကုန်ထုတ်လုပ်အားနှင့်** Distribution **တွင် အတူလက်တွဲ လုပ်သွားရန်ဖြစ်၏။** ကုန်သည်တွေကို ကြိုတင်ပြောထားခြင်းဖြင့် သူတို့ရှေ့ရေးကို သူတို့ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ရှင်းနေပြီးဖြစ်သည်။ ကုန်သည်တွေအပေါ် သဘောထားက ကွန်မြူနစ်တိုင်းပြည်နှင့် မတူသော အချက်တစ်ချက်ဖြစ်သည်။ အဲဒါကို ထင်ပေါ်အောင် ရေးရမယ်။

မိမိတို့၏ဆိုရှယ်လစ်စနစ်

မိမိတို့သွားမည့် ဆိုရှယ်လစ်သည် "အလုပ်သမား . . . ဆင်းရဲသား ကိုသာ အဓိကမထား . . ပြည်ထောင်စု၏ လူအားလုံးအတွက် ရည်ရွယ်သော NATIONAL SOCIALISM BURMESE NATIONAL SOCIALISM (မြန်မာ့အမျိုးသားဆိုရှယ်လစ်စနစ်) သာဖြစ်ကြောင်း ရေးသားရာတွင် ပါဝင်ရမည်။ ဤအချက်ကလည်း ကွန်မြူနစ် တိုင်းပြည် များ၏ လုပ်ဟန်နှင့် အဓိကကွဲပြားခြားနားချက်ဖြစ်ပေသည်။

လူတန်းစားကိစ္စ

ယခင်က သခင်စိုးကြီး၏ လူတန်းစားသတ်မှတ်သည့်မူဖြစ်သော ချမ်းသာသူအားလုံး ZERO **(သုည) ပြန်ချပြီး အားလုံးနှင့်တန်းတူဖြစ်သွားစေသော ဘုံစနစ်ကိုမကြိုက်ပါ။** ရှိနေပြီး အဆင့်ကလူဒီအတိုင်းထား၊ သူ့အတိုင်းမူတည်ပြီး **ချမ်းသာသူကလည်း အောက်ကတက်လိုက်လာမည့်သူကိုစောင့်၊** သချ်ာနည်းနှင့်တွက်ရင် တက်ကိုတက်ရမယ်။ ဒီတက်လာတဲ့မူအရ ZERO သုညကလည်းတက်၊ **ဟိုဘူဇွာကလည်း သူ့ဟာယူလိုက်တော့ နည်းနည်းအောက်လျှော့လာမယ်။ လုံး၀** ZERO **ချရန်မလို။ ဒီလိုအပေးအယူ** Adjust **လုပ်ရင်းညီမျှသွားမည်ဖြစ်ကြောင်း။**

ဒီမိုကရေစီ

မိမိတို့သည် ပါလီမန်ဒီမိုကရေစီကို မယုံကြည်တော့ပါ။ လက်တွေ့စမ်းသပ်လုပ်ဆောင်ခဲ့ပြီးပြီ၊ ပါလီမန်ရွေးကောက်ပွဲ လေးနှစ်တစ်ကြိမ်ရရေး၌ ဥပမာအားဖြင့် ကုန်သည်များနှင့် အမတ်လောင်းများ သံသရာလည်နေသည်။ ရွေးကောက်ပွဲနိုင်ရန် ကုန်သည်များ၏ ထောက်ပံ့မှုကိုမှီရသည်။ ရွေးကောက်ပွဲနိုင်၍ အာဏာရသောအခါ ကုန်သည်များ၏အကျိုးကို တုံ့ပြန်ရခြင်းဖြင့် သူတို့၏ ကောင်းစားရေးသာ ဆောင်ရွက်နေရပါသည်။ မဲဆန္ဒရှင်လူထု၏ အသိဉာဏ်နှင့်ပညာမှာလည်း အဆင့်အတန်းမမြင့်မားကြသေးပါ။ အမေရိကန်လိုနိုင်ငံမှာပင် မဲဆန္ဒပေးမည့်သူများထံမှ ငွေနှင့်ပေါက်၍ ငွေများများသုံးပြီး ရွေးကောက်ပွဲလုပ်ရသည့်ဓနရှင်ဒီမိုကရေစီ ဖြစ်နေသည်။

Mother of Democracy ဆိုတဲ့ ဘိလပ်မှာပင် ရည်မှန်းချက်မရောက်သေးပါ။

ဒီတော့ မိမိတို့လိုသော **ဒီမိုကရေစီမှာ ရှင်းရှင်းဆိုရလျှင် အရှေ့တိုင်းဒီမိုကရေစီပင်ဖြစ်ပါ၏။ People's Democracy ဆိုပါတော့။**

ဒုတိယအပုဒ်

ပြင်ရန်စကားအသုံးအနှုန်းသူများကို အပြစ်မတင်ခြင်းမျိုး မဟုတ်ဘဲမရှောင်သာလို့ သုံးရတောင် Example လောက်သာပြပါ။ တို့လုပ်မည့်လုပ်ငန်းမှာ သူများကိုအပြစ်တင်ပြီး ကိုယ်ကလုပ်မှကောင်းမယ်ဆိုတာမျိုးရှောင်ရန်။ ဥပမာအားဖြင့် "နယ်ချဲ့" ဆိုသောစကားကိုပင် သိပ်ပြီးပြောနေတာတွေ မကြိုက်ပါ။ တစ်ခါတစ်ရံ လိုအပ်လာမှသာ နမူနာထုတ်ပြတာမျိုး၊ ဓမ္မဓိဋ္ဌာန်ကျကျရေးတာမျိုး ဖြစ်စေလိုသည်။ ဥပမာအားဖြင့် ကွန်မြူနစ်၊ ဓနရှင်ဆိုသည့် စကားရပ်အစား ကမ္ဘာတွင် လက်ဝဲလက်ယာသွေဖည်တာတွေ သတိထားမည်ဟု ရေးစေချင်သည်။ ဒီမိုကရေစီပိုင်းတွင် အရှေ့ပိုင်းကကျင့်သုံးတာကို ရှင်းပြရမည်။ ကုန်သည်တွေဆိုတာ လူထုအတွက်သိပ်မလုပ်ဘဲ မိမိတို့အကျိုးအတွက်ပဲ လုပ်လေ့ရှိတာကို ရှင်းရမည်။

မြန်မာ့အခြေအနေနှင့်ကိုက်ညီရေး

ဆိုတာမှာ မိမိတို့ရဲ့ ပထဝီအနေအထားတွင် Geographical Influence ပစ္စည်းထွက်ကုန်အခြေအနေ၊ အတွေးအခေါ်၊ နောက်ကြောင်းရာဇ၀င်တွေအပေါ်မှာလည်း တည်နေတယ်။ ဥပမာ- မြို့နေလူတန်းစားရဲ့အတွေးအခေါ် သူများအပေါ်မြတ်တာကို ကောင်းတယ်လို့ထင်နေတယ်။ ဒါတွေ မူတည်စဉ်းစားရာမှ ပေါက်ဖွားမှုကို ဖော်ထုတ်ပေးရန်ဖြစ်သည်။

လွဲမှားသောအယူအဆတွေ

ဗမာစကားပုံမှာ "ရွှေလင်ပန်းနှင့်အချင်းဆေးတဲ့သူ"၊ "ခြေမွေးမီးမလောင် လက်မွေးမီးမလောင်နေလာသူ" မှ ဂုဏ်ရှိသည့်အတွေးအယူအဆတွေကို ပျောက်စေချင်သည်။ ကိုယ်နှင့်ရင်းနှီးလုပ်တဲ့ လုပ်အား၊ ခွန်အား၊ ဗလစိုက်ထုတ်လုပ်ခြင်းကို ဂုဏ်ငယ်တယ်ထင်နေတာတွေ ဖျောက်ရမည်။ ဆိုရှယ်လစ်စီးပွားရေးမပြောခင် အတွေးအခေါ်ပြောင်းရမယ်။ အယူအဆတွေပါ ပြောင်းရမယ်။

ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒ အောင်မြင်ချင်ရင် အလုပ်လုပ်မှ "အလုပ်လုပ်ရမယ်" ဆိုတာ လူတိုင်းစွဲနေစေချင်တယ်။ "ရေမြင့်ကြာမြင့်" ဆိုတာ တိုင်းပြည်ကောင်းစားရင် မိမိလည်းကောင်းစားမယ်။

"တစ်ကိုယ်ကောင်းမကြံရေး"

"လူတိုင်းအူမတောင့်ရမယ်"

"တိုင်းပြည်မှာရှိနေတဲ့ဟာကို ပြည်သူပြည်သားတွေ ဝေမျှစားကြရမယ်"

"SOCIETY ရဲ့ Progress ရဲ့" အကြောင်း ထပ်လောင်းပြီး ပြောလိုတာကတော့ "ရေမြင့်မှကြာမြင့်မယ်" ဆိုတဲ့မူပဲ။ အလှူဆိုတာ သိရမယ်။ အသုံးနှင့်အဖြုန်းလည်း ခွဲခြားတတ်ရမည်။ "ခြေမွေးမီးမလောင်၊ လက်မွေးမီးမလောင်" ဆိုတဲ့ အယူအဆတွေဖျောက်ရမယ်။ ဘုန်းကြီးတို့ ဘာသာရေးကို ယုံကြည်တာမှာလည်း ပရိယာယ်နှင့်မဟုတ်၊ တကယ့် Sincere ဖြစ်တဲ့ ဘာသာရေးဖြစ်ရမယ်။ Civic Duty အများကြီးရှိတယ်။ လူ့ကျင့်ဝတ်တွေ ဘာသာရေးမှာပါတယ်။ လောကနီတိ၊ ပုတ္တောဝါဒပျို့တွေမှာရေးထားတယ်။ ဘာသာရေးမှာ တကယ်သာလိုက်နာပြီး ကျင့်သုံးကြမယ်ဆိုရင် အခုလို ခေါင်းပုံမဖြတ်၊ အူမတောင့်တော့ သီလလည်း စောင့်လိမ့်မည်။

"လူတန်းစားကလည်း တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်မကွာရ"

"ဦးနှောက်ကောင်းသူထက် မကောင်းသူ နည်းနည်းခွဲခြားတာတော့ရှိမည်"

"ဉာဏ်၊ ဝီရိယ၊ ကြိုးစားမှု၊ လုပ်အား" တာဝန်အရ ကြီးလေးသော နေရာတွင် ထမ်းဆောင်နေရသူနှင့် သာမန်အလုပ်သမား စသည်ဖြင့် နည်းနည်းခွဲခြားထားသော ခံစားခွင့်တော့ ရှိပေလိမ့်မည်။

ဤအချက်များသည် မိမိတို့သွားမည့် ဆိုရှယ်လစ်စနစ်၏ အနှစ်သာရများဖြစ်ကြ၏ ဟု ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ရှင်းပြပါသည်။

အပုဒ် - ၁၃

အခြားသော ဆိုရှယ်လစ်နိုင်ငံများနှင့် မိမိတို့လုပ်ဟန်ကွာခြားကြောင်း ဤတွင် ဖော်ပြရန်ဖြစ်၏။ မိမိတို့သည် တိုင်းပြည်စွဲမရှိကြပါ။ ကမ္ဘာမှာ

လက်ရှိခေတ်အတွေးအခေါ် အားဖြင့် ကောင်းတဲ့အယူအဆ တိုးတက်တဲ့ အပိုင်းကို လက်ခံမည်။ MARX-LENIN ဆိုတာကိုသာ အဓိက မဟုတ်ပါ။

Progressive ဖြစ်တဲ့ ကျမ်းအားလုံးလက်ခံတယ်။ ဆိုရှယ်လစ် ကောင်းတာကိုလက်ခံတယ်။ ဤအချက်သည် အခြားဆိုရှယ်လစ် တိုင်းပြည်များနှင့် အဓိက မတူကွဲပြားချက်ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ၎င်းအချက်ကို ထည့်သွင်းရန်ဖြစ်၏။

လူတန်းစားကိစ္စ

ယခုလက်ရှိအားဖြင့် လူတန်းစားခွဲခြားသလို မြင်နေကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကတော့ လူတန်းစားအားလုံးရဲ့အကျိုးစီးပွားကို ဖော်ဆောင်သွားမယ်။ Exploit လုပ်မယ်ဆိုတာ ဆင်းရဲသားမှာလည်းရှိတယ်။ ဥပမာ ဈေးသည်၊ ခေါင်းရွက်ဗျပ်ထိုးတွေပေ့ါ။ အမျိုးသားအနေနှင့် ပြည်ထောင်စုသားအားလုံးအနေနှင့် Fit in လုပ်သွားမည်။ ရသင့် ရထိုက်တာရမည်။ ဆိုရှယ်လစ်စနစ်ကို ရန်ပြုအတိုက်အခံလုပ်ရင်ချမည်။

စာစောင်-၂

တွင်ရေးသားထားသော **"ဆင်းရဲသားလူတန်းစား"** ဆိုတာ မသုံးချင်၊ အထက်တန်း၊ အောက်တန်း ကွဲနေတယ်။ ကျွန်တော်တို့က အဲဒီဟာ ပျောက်သွားစေချင်တယ်။ အားလုံး ကောင်းသွားရမယ်။

ကျွန်တော်တို့လိုချင်တာက "Real Democracy" သူတို့နှင့်ကွဲတာက **သူတို့က ချမ်းသာတဲ့အပိုင်းကို ဦးတည်လိုက်တော့ ချမ်းသာတဲ့ အပိုင်းဟာ သေရတော့မည်ဖြစ်နေတယ်။** ဗွီ-အိုင်-ပီမဟုတ်ဘဲ။ VIP Treatment လိုချင်သလို ဖြစ်နေတာပေ့ါ။ ရှေ့နေတွေက လုပ်နေပုံကို ထုတ်ဖော်ပြတာဖြစ်၏။

ဦးဘငြိမ်းရေးသားသော ဆိုရှယ်လစ်စနစ်နှင့် ကွဲပြားတာရှိ။ ဦးဘငြိမ်းက Authority comes from ဆင်းရဲသား (အာဏာသည် ဆင်းရဲသားမှ သက်ဆင်းလာရမည်) လို့ဆိုထားတယ်။ ကျွန်တော်တို့က

ဒီလိုမဟုတ်။ **သူတို့ကတော့ ခနရှင်ကိုလုံးဝပယ်တယ်။ တို့ကမပယ်။ အတိုက်အခံမလုပ်ရင်သုံးမယ်။ ဒါပေမယ့် Every Body Must Produce** လူတိုင်း အလုပ်လုပ်ရမယ်။ ကုန်ထုတ်မှုဖြစ်စေ တစ်ခုခု စွမ်းဆောင်ကြရမည် ဖြစ်၏။

နိုင်ငံတကာနှင့်ပတ်သက်၍

ကမ္ဘာရှိ တိုင်းပြည်အသီးသီးနှင့် ဆက်ဆံရာတွင် ခေါင်းပုံမဖြတ်တဲ့ ဝါဒဆိုရင် လက်ခံမယ်။ Fair Exchange ဆိုရင် လက်ခံတယ်။ ခေါင်းပုံ မဖြတ်ဘူးဆိုရင် တိုင်းပြည်ကြီး East or West လက်ခံမယ်။ တစ်ဖက် စောင်းနင်းဖြစ်စေမည့် နိုင်ငံခြားကိုတော့လက်မခံ။

ဆိုရှယ်လစ်စီးပွားရေးစနစ်အပိုင်း

ရှေ့မှာ "အလုပ်လုပ်မှုဖြစ်မယ်" ဆိုတာ အဓိကထားရေး "လူတိုင်း အလုပ်လုပ်နိုင်တာနှင့်အမျှ ခံစားခွင့်ရှိရမယ်"၊ "ဆူကြုံနိမ့်မြင့် နည်းနိုင် သမျှနည်းစေရမယ်" အဘယ်ကြောင့် အနည်းငယ် ကွာခြားမှုရှိရသနည်း ဆိုတာတော့ အလုပ်လုပ်မှု၊ အရည်အချင်း၊ လုပ်ရည်ကိုင်ရည်တွေ အပေါ်မူတည်ပြီး ကွာခြားမှုရှိတယ်။ ဒီဟာကပင် "ကွန်မြူနစ်" နှင့် ကွာခြားချက်၊ "သဘာဝကျသော" ကွာခြားချက်ဖြစ်တယ်။

လူတန်းစားတစ်ရပ်အတွက်မဟုတ် "ဆင်းရဲသားတွေအတွက်" လိုပဲလည်းမရေးနှင့်တော့၊ အားလုံး ပြည်ထောင်စုသားအားလုံးအတွက် ဆိုတာ ပေါ်စေချင်တယ်။

ကုန်ထုတ်လုပ်ရေးအပိုင်းတွင် အမြတ်အစွန်း အဓိကမထား၊ လူသုံး ပစ္စည်းထုတ်လုပ်နိုင်ရေးသာ မူတည်တယ်။ အခြေခံအားဖြင့်ဆိုရင် စားဝတ်နေရေး Basic ပြည့်စုံဖို့၊ ထိုမှတစ်ဆင့် အဆင့်အတန်းမြင့်မြင့် နေနိုင်ရေး၊ ယဉ်ကျေးမှုတိုးတက်ရေးသို့ ချီတက်ရန်ဖြစ်တယ်။

ကျွန်တော်တို့ကော်မတီသည် တော်လှန်ရေးကောင်စီ၏ ဝါဒ သဘောထားကို ထုတ်ပြန်ကြေညာနိုင်ရန် အကြိမ်ကြိမ် စည်းဝေးတိုင်ပင် ကာ မူကြမ်းများကို ငါးကြိမ်တိတိ ပြုစုခဲ့ကြပါသည်။ မူကြမ်းစာကိုယ်ကို

ကျွန်တော်ဦးချစ်လှိုင်က ဦးစွာပထမ ရေးသားတင်ပြရန် ဗိုလ်မှူးကြီး စောမြင့်နှင့်ဦးစောဦးတို့က ကျွန်တော့်အား တာဝန်ပေးထားပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ကော်မတီသည် အသံလွှင့်ရုံ၌လည်းကောင်း၊ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ညွှန်ကြားချက်အရ နိုင်ငံတော်သမ္မတ၏ အိမ်တော် အဟောင်း၌လည်းကောင်း စည်းဝေးကြ၊ ရေးသားပြုစုကြ၊ ပြန်လည် စစ်ဆေးသုံးသပ်ကြ စသည်ဖြင့် လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်နေခဲ့ကြပါသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် တစ်ရက်ခြား၊ နှစ်ရက်ခြားဆိုသလို သမ္မတအိမ်တော် သို့ ရောက်လာတတ်ပြီး ကျွန်တော်တို့နှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီးပြောဆိုရင်း ဝေဖန် သုံးသပ်မှုနှင့် အကြံဉာဏ်ပေးမှုကို ပြုခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ကော်မတီ၏ အချောသတ်မူကြမ်းသည် ဧပြီလ ၁၆ ရက်နေ့တွင် ပြီးစီးခဲ့ပါသည်။ မူကြမ်း၏ခေါင်းစီးမှာ **"တော်လှန်ရေး ကောင်စီ၏ ဝါဒသဘောထား ကြေညာချက် ဆိုရှယ်လစ်လောကသို့ မြန်မာ့လမ်းစဉ်ဖြင့် ချီတက်ကြစို့"** ဟူ၍ ဖြစ်ပေသည်။ ထိုအချောသပ် မူကြမ်းကို ဗိုလ်မှူးကြီးစောမြင့်က ဗိုလ်ချုပ်ကြီးထံတင်ပြခဲ့ရာ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက အနည်းငယ်မျှဖြည့်စွက်ပြီး အတည်ပြုပေးခဲ့ပါသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးစောမြင့် သည် ထိုမူကြမ်းကို လက်နှိပ်စက်ဖြင့်ရိုက်စေကာ မိတ္တူများကို တော်လှန်ရေး ကောင်စီဝင်များထံ ဖြန့်ဝေခဲ့ပေသည်။ ဧပြီလ ၂၄ ရက်နေ့နှင့် ၂၅ ရက် နေ့များတွင် ကျင်းပအံ့သော တော်လှန်ရေးကောင်စီ၏ အထူး အစည်း အဝေးတွင် တင်ပြဆွေးနွေးကြမည် ဖြစ်ပေသည်။

ထိုရက်ပိုင်းဝန်းကျင်အတွင်းမှာပင် ဗိုလ်မှူးချုပ်အောင်ကြီးသည် ကချင်ပြည်နယ်၊ ပူတာအိုမြို့နယ်၊ မချမ်းဘောသို့ ရုတ်တရက်ခရီးထွက် သွားပါသည်။ သူနှင့်ရင်းနှီးကြသော ကျွန်တော်တို့ ကော်မတီအဖွဲ့နှင့် တော်လှန်ရေးကောင်စီဝင်အချို့တို့မှာ "သို့လော . . . သို့လော" ဖြင့် စိတ်မောသွားကြရပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် ဗိုလ်မှူးကြီးစောမြင့်ကိုခေါ်ယူကာ "ဗိုလ်အောင်ကြီး စိတ်ကောက်ထွက်သွားဟန်ရှိတယ်။ သူ့ကိုသွားခေါ်ကြ၊ ကိုစောဦးနဲ့ ကိုချစ်လှိုင်တို့ကိုခေါ်သွား" ဟု အမိန့်ရှိခဲ့သည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးစောမြင့်

ဦးဆောင်သော ကျွန်တော်တို့ ကော်မတီအဖွဲ့သည် လေတပ်မတော် အထူးလေယာဉ်ဖြင့် ပူတာအိုမြို့သို့ ထွက်လာခဲ့ကြပါသည်။ မြစ်ကြီးနား လေဆိပ်တွင် ခေတ္တဆင်းသက်ပြီး တိုင်းတပ်မဟာမှူးဗိုလ်မှူးကြီး လွန်းတင်ကို ခေါ်ဆောင်ကာပူတာအိုမြို့သို့ ဆက်လက်ထွက်လာခဲ့ကြ သည်။ ထိုနေ့သည် ၁၉၆၂ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ ၁၇ ရက်နေ့ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော်မှတ်မိပါသည်။ ပူတာအိုမှတစ်ဆင့် မော်တော်ကားဖြင့် မလိခ မြစ်ကမ်းပေါ်ရှိ မချမ်းဘော (နယ်ခြားအုပ်ချုပ်ရေးခရိုင်ရုံးစိုက်ရာ) မြို့သို့ သွားကြပါသည်။

ဗိုလ်မှူးကြီးစောမြင့်က ဗိုလ်မှူးချုပ်အောင်ကြီးအား ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ ဆန္ဒကိုပြောပြပါသည်။ ဧပြီလ ၂၄ရက်၊ ၂၅ ရက်နေ့များတွင် တော်လှန်ရေး ကောင်စီ အထူးအစည်းအဝေးသို့ ဗိုလ်မှူးချုပ်အောင်ကြီး တက်ရောက် စေချင်သည့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ဆန္ဒကို အထူးတလည်ပြောပြပါသည်။ ဗိုလ်မှူးချုပ်အောင်ကြီးသည် မိမိအား ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ ရဲဘော်စိတ်ဖြင့် သံယောဇဉ်ထားရှိမှုကို ခံစားရသောအခါ မျက်ရည်များကျလာသည်ကို ကျွန်တော်တို့တွေ့မြင်ရသဖြင့် ကျွန်တော်တို့လည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ခဲ့ကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် မချမ်းဘောတွင် တစ်ညအိပ်ပြီး နောက်တစ်နေ့တွင် ရန်ကုန်မြို့သို့ ပြန်ကြသောအခါ ဗိုလ်မှူးချုပ် အောင်ကြီးသည် ရွှင်လန်းစွာပင် လိုက်ပါလာခဲ့ပါသည်။

၁၉၆၂ ခု၊ ဧပြီလ ၂၄ ရက်နှင့် ၂၅ ရက်နေ့များတွင် ကာကွယ်ရေး ဦးစီးချုပ်ရုံး စစ်ဆင်ရေးခန်းမ (War Room) ၌ တော်လှန်ရေးကောင်စီ၏ အထူးအစည်းအဝေးကို ကျင်းပခဲ့လေသည်။ တော်လှန်ရေးကောင်စီ ဥက္ကဋ္ဌကြီး ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းက သဘာပတိအဖြစ်၊ ဗိုလ်မှူးကြီးစောမြင့်က အတွင်းရေးမှူးအဖြစ် ဆောင်ရွက်ကြသည်။ ထိုအစည်းအဝေး၌ ဦးစောဦးနှင့်ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးသည် လေ့လာသူများအဖြစ်လည်းကောင်း၊ မှတ်တမ်းတင်သူများအဖြစ်လည်းကောင်း၊ မေးမြန်းလျှင် ဖြေဆိုရမည့်သူ များအဖြစ်လည်းကောင်း တက်ရောက်ခွင့်ရခဲ့ကြပါသည်။

တော်လှန်ရေးကောင်စီ၏ အတွင်းရေးမှူးလည်းဖြစ်၊ ပြန်ကြားရေး ဝန်ကြီးဌာန၏ **တာဝန်ခံ (ဝန်ကြီး)** လည်းဖြစ်၊ အစည်းအဝေး၏ အတွင်း ရေးမှူးလည်းဖြစ်သူ ဗိုလ်မှူးကြီးစောမြင့်က **တော်လှန်ရေးကောင်စီ၏ ဝါဒသဘောထားကြေညာချက်။ ဆိုရှယ်လစ်လောကသို့ မြန်မာ့ လမ်းစဉ်ဖြင့် ချီတက်ကြစို့** ဟူသော အချောသပ်မူကြမ်းကို စာပိုဒ် တစ်ခုစီအလိုက် ဖတ်ကြားရပါသည်။ စာပိုဒ်တစ်ခုစီကို ဖတ်ပြီးတိုင်း၊ ဖတ်ပြီးတိုင်း၊ တော်လှန်ရေးကောင်စီဝင်များက ပါဝင်ဆွေးနွေးကြ၊ မေးမြန်းကြပါသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက မရှင်းလင်းတာများကို ရှင်းလင်း ပြောကြားပါသည်။ တော်လှန်ရေးကောင်စီဝင် အသီးသီးကလည်း မိမိတို့ ဆန္ဒရှိသည်များနှင့် နားလည်မှုများကို တင်ပြဆွေးနွေးကြပါသည်။ အစည်းအဝေးသည် ၂၄ ရက်နေ့တွင်မပြီးစီးဘဲ နောက်တစ်နေ့ ၂၅ ရက် နေ့တွင် ဆက်လက်စည်းဝေး ဆွေးနွေးကြပါသည်။

ထို၂၅ ရက်နေ့တွင် စီးပွားရေးမူဝါဒ၌ ပါဝင်သောအကြောင်းအချက် တစ်ခုနှင့်ပတ်သက်၍ ဗိုလ်မှူးချုပ်အောင်ကြီးနှင့် ဗိုလ်မှူးချုပ်တင်ဖေ တို့ နှစ်ဦးအကြားတွင် သဘောထားကွဲပြားမှု ပေါ်ပေါက်ခဲ့ပါသည်။ ပုဂ္ဂလိက စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရပ်များနှင့်ပတ်သက်၍ ဖြစ်ပါသည်။ ဗိုလ်မှူးချုပ်တင်ဖေက "ပုဂ္ဂလိကစီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်များ တော်လှန်ရေး ကောင်စီက လက်တွဲခေါ်ဆောင်သွားမည်" ဆိုသည့်အချက်ကို ဝါဒ သဘောထား ကြေညာချက်တွင် ထည့်သွင်းခြင်းမပြုလိုပါ။ ဗိုလ်မှူးချုပ် အောင်ကြီးကမူ ပုဂ္ဂလိက စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရပ်များကို ကုန်ထုတ် စွမ်းအားတိုးတက်ရေးအတွက် အားပေးရမည်ဟူ၍ ခံယူထားပေသည်။

အမှန်အားဖြင့် ပြောရမည်ဆိုလျှင် ထိုပုဂ္ဂလိကစီးပွားရေးလုပ်ငန်း ရှင်များကို လက်တွဲခေါ်ဆောင် သွားမည်ဆိုသောအချက်ကို ဗိုလ်ချုပ်ကြီး နေဝင်းကိုယ်တိုင် ပြောကြားခဲ့သဖြင့် ကျွန်တော်တို့ မူကြမ်းရေးဆွဲရေး ကော်မတီက ထည့်သွင်းရေးသားခဲ့ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ကော်မတီဝင် သုံးဦးစလုံးကလည်း ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ဆန္ဒကို သဘော ပေါက်ကာ ယုံကြည်ကြပါသည်။

ဗိုလ်မှူးချုပ်အောင်ကြီးနှင့် ဗိုလ်မှူးချုပ်တင်ဖေတို့သည် ပုဂ္ဂိုလ်ရေးအရ မည်သည့်ပြဿနာမျှမရှိကြပါ။ သူတို့နှစ်ဦးသည် လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲတစ်လျှောက်လုံးတွင် အလွန်ရင်းနှီးကြသော ရဲဘော်ရဲဘက်များဖြစ်ခဲ့ကြပါသည်။ ယခုကဲ့သို့ သဘောထားခြားနားကြသည်မှာ မူဝါဒအရသာဖြစ်ပါသည်။ ဗိုလ်မှူးချုပ်အောင်ကြီးက ဆိုရှယ်လစ်စနစ်တည်ဆောက်ရေးကို ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် ဆောင်ရွက်သွားချင်သည်။ ဗိုလ်မှူးချုပ်တင်ဖေက ဖြစ်နိုင်မည်ဆိုလျှင် ပုဂ္ဂလိကစီးပွားရေးလုပ်ငန်းရပ်များကို မြန်မြန်ဖျက်သိမ်းပြီး အစိုးရပိုင်လုပ်ငန်းနှင့်သမဝါယမပိုင်လုပ်ငန်းတို့ကိုသာ တည်ထောင်သွားလိုသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းအနေနှင့်မူကား မည်သည့်နည်းကိုမျှ ပုံသေကားချပ်၊ လေ့နံ့ဓားထစ်မထားလိုဘဲ လက်တွေ့လုပ်ဆောင်၍ ရနိုင်မည့် မူဝါဒနှင့်နည်းကိုသာဆောင်ရွက်လိုသည်။

ဗိုလ်မှူးချုပ်အောင်ကြီးက သူနှင့်ဗိုလ်မှူးချုပ်တင်ဖေတို့၏ သဘောထားခြားနားမှုနှင့်ပတ်သက်၍ "ကဲဗျာ ဒီကိစ္စမှာ ကျွန်တော်တို့ ဆန္ဒမဲခွဲပြီးဆုံးဖြတ်ရင် ကောင်းမယ်ထင်ပါတယ်" ဟု အဆိုပြုပါတော့သည်။ ထိုအခါအစည်းအဝေးခန်းမသည် စက္ကန့်အနည်းငယ်မျှ တိတ်ဆိတ်သွားလေသည်။

တော်လှန်ရေးကောင်စီဥက္ကဋ္ဌကြီးသည် ယင်းပြဿနာကို ဖြေရှင်းပေးလိုက်ပါသည်။

"ကိုယ့်လူတို့ကလည်းဗျာ . . . ဒီကိစ္စဟာ ငြင်းနေရမယ့်ကိစ္စမဟုတ်ပါဘူး . . . နောင်ကိုအခြေအနေအလိုက် လုပ်သွားရမယ့်ကိစ္စပါ" ဟုပြောကြားပြီး ဗိုလ်မှူးချုပ်တင်ဖေထံလှမ်းကြည့်ကာ အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် "ဟေ့ He' Ko Tin Pe Why can't you agree with that point?" (ဟေ့ ကိုတင်ဖေ ဒီအချက်ဘာကြောင့်များ သဘောမတူနိုင်တာလဲ) ဟုမေးပြော ပြောလိုက်ပါသည်။ ထိုအခါ ဗိုလ်မှူးချုပ်တင်ဖေက "သဘောမတူနိုင်စရာ တော့မရှိပါဘူး . . . ဗိုလ်ချုပ် . . . ကျွန်တော်ဆိုလိုတာကမူသဘောပြောတာပါ။ အခု ဗိုလ်ချုပ်ပြောတာကို သဘောတူပါတယ်

ခင်ဗျ" ဟု မဆိုင်းမတွဘဲ ချက်ချင်းပင် ပြန်လည်ပြောကြားပါသည်။ ပြဿနာလည်းပြေလည်သွားပါသည်။ **တော်လှန်ရေးကောင်စီ၏ ဝါဒသဘောထားကြေညာချက်**ကိုလည်း အားလုံးသဘောတူ အတည်ပြုလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်၏ စိတ်တွင် ၁၉၆၂ ခု၊ ဧပြီလ ၂၅ ရက်နေ့သည် မြန်မာ့နိုင်ငံရေးခရီးစဉ်တွင် အလှည့်အပြောင်းကြီးတစ်ရပ်ကို ဖန်တီးခဲ့သောနေ့ကြီး တစ်နေ့ဖြစ်ပေသည်ဟူ၍ မှတ်ယူခဲ့ပါသည်။

ဧပြီလ ၂၉ ရက်နေ့နှင့် ၃၀ ရက်နေ့များတွင် တပ်မတော်တပ်မှူးများညီလာခံ အစည်းအဝေးကို ကျင်းပမည်ဖြစ်သည်။ ထိုအစည်းအဝေးကိုရန်ကုန်မြို့ ရေတပ်မတော်၏ ရတနာပုံရေတပ်စခန်း၌ ကျင်းပမည်။ ထိုအစည်းအဝေး၌ **တော်လှန်ရေးကောင်စီ၏ ဝါဒသဘောထားကြေညာချက်**ကို တင်ပြ၊ ဖတ်ကြား ဆွေးနွေးကြပြီး အတည်ပြု ပြဋ္ဌာန်းကြမည်ဖြစ်သည်။

ပြန်ကြားရေးဝန်ကြီးဖြစ်သူ ဗိုလ်မှူးကြီးစောမြင့်၏ ကြီးကြပ်ကွပ်ကဲမှုဖြင့် သိမ်ဖြူလမ်းရှိ အစိုးရပုံနှိပ်တိုက်ကို ဧပြီလ ၂၆ ရက်နှင့် ၂၇ ရက် နေ့များတွင် ခေတ္တသိမ်းပိုက်ထားရသည်။ ပြင်ပသို့ သတင်းပေါက်ကြားမှု မရှိစေရန်၊ ပုံနှိပ်မှုတာဝန်ကို လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ရမည့်ဝန်ထမ်းအလုပ်သမားများကို အိမ်ပြန်ခွင့်မပြုဘဲ ပုံနှိပ်တိုက်၌ပင် ရှိနေစေရပါသည်။ ထိုလုပ်ငန်းကို အနီးကပ် ကြီးကြပ်ကွပ်ကဲအုပ်ချုပ်မှုကိုလက်ရွေးစင် စိတ်ဓာတ်စစ်ဆင်ရေး ဗိုလ်ကြီးလေးဦးအား တာဝန်ပေးရပါသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးစောမြင့်၏ တာဝန်ပေးမှုအရ ထိုဗိုလ်ကြီးများကိုကျွန်တော်ပင် ရွေးချယ်ရပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ဗဟိုစိတ်ဓာတ်စစ်ဆင်ရေးတပ်ဖွဲ့ရုံးမှ အရာရှိများကို ရွေးချယ်ခေါ်ယူပြီး ပုံနှိပ်တိုက်၌ပင်ထိုနှစ်ရက်အတွင်း နေထိုင်လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်စေရပါသည်။ ကျွန်တော်လည်း သူတို့နှင့်အတူနေပြီး ပုံနှိပ်တိုက်၌ပင် စားသောက်ကြရပါသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးစောမြင့်နှင့် ဦးစောဦးတို့လည်း အချိန်ရတိုင်း လာရောက်ကြည့်ရှုကြပါသည်။

ဧပြီလ ၂၇ ရက်နေ့ ညနေပိုင်းတွင် "တော်လှန်ရေးကောင်စီ၏ ဝါဒသဘောထားကြေညာချက်။ **ဆိုရှယ်လစ်လောကသို့ မြန်မာ့လမ်းစဉ်ဖြင့် ချီတက်ကြစို့"** ဟူသော စာတမ်းသည် ပုံနှိပ်စာလုံးဖြင့် ရိုက်နှိပ်၊ ချုပ်လုပ်ပြီးစီးကာအဆင်သင့်ဖြစ်နေခဲ့ပါသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးစောမြင့်ထံ မိတ္တူအားလုံးကို ပေးအပ်ပါသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးစောမြင့်သည် နောက်တစ်နေ့ (ဧပြီလ ၂၈ ရက်နေ့) တွင် တော်လှန်ရေး ကောင်စီဝင်များထံ ဖြန့်ဝေခဲ့ပါသည်။ ဧပြီလ ၂၉ ရက်နေ့တွင် တပ်မှူးများညီလာခံ၌ ဖြန့်ဝေတင်ပြကာ ဆွေးနွေးကြမည်ဖြစ်သည်။

ဧပြီလ ၂၉ ရက်နေ့သည် တပ်မှူးများ ညီလာခံ၏ ပထမနေ့ အစည်းအဝေးဖြစ်သည်။ အစည်းအဝေးကို ရတနာပုံရေတပ်စခန်း၏ စည်းဝေးခန်းမကြီး၌ ကျင်းပသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းက သဘာပတိအဖြစ်ဆောင်ရွက်ပြီး ဗိုလ်မှူးကြီးစောမြင့်သည် အစည်းအဝေး၏ အခမ်းအနားမှူးအဖြစ်ဆောင်ရွက်သည်။ ဤအစည်းအဝေးသို့ ဦးစောဦးနှင့်ကျွန်တော်တို့တက်ရောက်ခဲ့ကြပါသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက အဖွင့်မိန့်ခွန်းကို မြွက်ကြားခဲ့ပါသည်။ မိန့်ခွန်းတွင် တော်လှန်ရေးကောင်စီ၏ ဝါဒသဘောထားနှင့် မြန်မာ့နိုင်ငံရေး၏ ရှေ့ကြောင်း၊ နောက်ကြောင်းများကို ရှင်းလင်းပြောကြားကာ ရှေ့အနာဂတ်အဖို့ ဆိုရှယ်လစ်စနစ်ကိုတည်ဆောက်မှသာ တိုင်းသူပြည်သားလူများစု၏ ကောင်းကျိုးချမ်းသာရေးကို ဆောင်ရွက်နိုင်မှာဖြစ်ကြောင်း မိန့်ကြားသွားပါသည်။

ထို့နောက်တွင် ဗိုလ်မှူးကြီးစောမြင့်က **တော်လှန်ရေးကောင်စီ၏ ဝါဒသဘောထားကြေညာချက်** စာပိုဒ်တစ်ပိုဒ်ချင်းစီ ဖတ်ကြားတင်ပြသွားပါသည်။ တပ်မှူးများသည် တော်လှန်ရေးကောင်စီ၏ ဝါဒသဘောထားကြေညာချက်ကို အလေးဂရုပြုပြီး မှတ်သားလေ့လာကြပါသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုပထမနေ့ အစည်းအဝေးတွင် တပ်မှူးများသည် အထူးတလည် ပါဝင်ဆွေးနွေးခြင်းမရှိလှပါ။

သို့ရာတွင် ဧပြီလ ၃၀ ရက်နေ့တွင် ဆက်လက်ကျင်းပသော အစည်းအဝေးမှာမူကား တပ်မှူးများသည် စိတ်ပါဝင်စားကာ ပါဝင်

ဆွေးနွေးလာကြပါသည်။ တပ်မှူးအချို့က တောခိုရာမှ မြို့ပေါ်သို့ ပြန်ဝင်လာကြသော လက်ဝဲသမားကွန်မြူနစ်ဟောင်းများ တွင်ကျယ်လာကြမည့်အရေးကို စိုးရိမ်ကြောင်း ဖွင့်ဟပြောဆိုကြသည်။ ထို့အတွက် စိတ်ပူခြင်းမရှိကြရန် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက အာမခံချက်ပေးပါသည်။

ထိုဒုတိယနေ့ အစည်းအဝေးတွင် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ အကြောင်းတစ်ခုမှာ ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီးသန်းညွန့် (ကွယ်လွန်သူ၊ချီကာဂိုသန်းညွန့်) ၏ ပါဝင်ဆွေးနွေးတိုက်တွန်းမှုဖြစ်ပါသည်။ ထိုဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီးသန်းညွန့်က "မိမိအနေနှင့် ယခုမူကြမ်း၏ခေါင်းစဉ်အမည်ကို ဘဝင်မကျလှကြောင်း . . . မြန်မာ့အတွေး . . . မြန်မာ့ဝါဒမျိုးဆိုလျှင် ကောင်းမည်ထင်ကြောင်း . . . နိုင်ငံခြားဝါဒပုံစံမျိုးမဖြစ်သင့်ကြောင်း" စသည်ဖြင့် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဝေဖန်ပြောဆိုသွားပါသည်။

တပ်မှူးတစ်ဦးဖြစ်သူ ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီးလှတင် (စစ်ကိုင်းတိုင်း လမ်းစဉ်ပါတီဥက္ကဋ္ဌဟောင်း၊ ကွယ်လွန်သူ) ကလည်း အလားတူ ထောက်ခံပြောဆိုသည်။ အစည်းအဝေးကြီးသည် လန်းလန်းဆန်းဆန်း ဖြစ်လာကာ တပ်မှူးများ၏ စိတ်ပါဝင်စားမှုသည် အားရဖွယ်ရာရှိခဲ့ပါသည်။

တော်လှန်ရေးကောင်စီဥက္ကဋ္ဌကြီး ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းသည် တပ်မှူးများ၏ စိတ်ပါဝင်စားမှုကို ဝမ်းသာအားရဖြစ်ပုံရပါသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက "အခုလို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောကြတာ ကောင်းကြောင်း . . . ကျေလည်အောင်ဆွေးနွေးကြစေလိုကြောင်း" ဖြင့်ပြောကြားပြီးသော် အစည်းအဝေးကို ခေတ္တရပ်ဆိုင်းစေသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးစောမြင့် ဦးဆောင်သော မူကြမ်းရေးဆွဲရေးကော်မီတီ (ဗိုလ်မှူးကြီးစောမြင့်၊ ဦးစောဦး၊ ကျွန်တော်) ဝင်များနှင့် ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီးသန်းညွန့် (ချီကာဂို) အား သီးသန့်ညှိနှိုင်းစေပါသည်။

ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီးသန်းညွန့်နှင့် ကျွန်တော်တို့သည် အစည်းအဝေးခန်းမ၌ပင် ဝိုင်းဖွဲ့ပြီး ဆွေးနွေးကြပါသည်။ ညီလာခံတက်ရောက်လာသူ ဗိုလ်မှူးအချို့လည်း မနီးမဝေးမှနေ၍ နားထောင်နေကြပါသည်။

ကျွန်တော်တို့၏ညှိနှိုင်းမှုသည် ခက်ခက်ခဲခဲမရှိဘဲ ပြေလည်မှုကို ရရှိပါသည်။ ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီးသန်းညွန့် ဖြစ်စေချင်သည့်အတိုင်း "ဆိုရှယ်လစ်လောက" ဆိုသောစကားလုံးအစား "မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်" (Burmese way to Socialism) ဟူ၍ ခေါ်ဝေါ်သုံးနှုန်းကြရန် ဆုံးဖြတ်ကြပါသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးထံတင်ပြရာ၊ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနှင့် တော်လှန်ရေးကောင်စီဝင်များကလည်း သဘောတူကြပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ "ဆိုရှယ်လစ်လောကသို့ မြန်မာ့လမ်းစဉ်ဖြင့် ချီတက်ကြစို့" ဟူသော ဆောင်ပုဒ်အစား **"မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်၊ တော်လှန်ရေး ကောင်စီ၏ ဝါဒသဘောထားကြေညာချက်"** ဟူ၍ ပြောင်းလဲခေါ်တွင်လာခဲ့ပါသည်။ ထိုသို့ပြောင်းလဲလာခြင်းသည် ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီးသန်းညွန့် (ချီကာဂို) ၏ ပါဝင်ဖြည့်ဆည်း Contribution ပင်ဖြစ်သည်ဟုဆိုလျှင် အမှန်ပင်ဖြစ်ပါသည်။ (ဆရာတော် ရှင်ဥက္ကဋ္ဌပါဝင်ပတ်သက်ခြင်းမရှိပါ။)

တော်လှန်ရေးကောင်စီဥက္ကဋ္ဌကြီး ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းအနေနှင့်လည်း မိမိတို့လုပ်ဆောင်သောလမ်းစဉ်နှင့်ပတ်သက်၍ မိမိ၏နောက်လိုက်ရဲဘော်တပ်မှူးများအားလုံး ကျေကျေလည်လည် ဖြစ်စေချင်သောကြောင့် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဝေဖန်ဆွေးနွေးခြင်းများကို လိုလားအားပေးခဲ့သည်မှာ ထင်ရှားလှပေသည်။

ထိုနေ့တွင်ကျင်းပပြီးစီးခဲ့သော တပ်မှူးများညီလာခံသည် တပ်မှူးများအားလုံး တညီတညွတ်တည်း လက်မှတ်ရေးထိုးပြီး **မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်** ကို အတည်ပြုခဲ့ပါသည်။ ထိုစာအုပ်၏ပထမမိတ္တူတွင် တပ်မှူးညီလာခံသို့တက်ရောက်ကြသောတပ်မှူးအားလုံး၊ တော်လှန်ရေးကောင်စီဝင်များပါအားလုံး လက်မှတ်ထိုးကြပါသည်။ ကျွန်တော်နှင့်ဦးစောဦးက နောက်ဆုံးမှ လက်မှတ်ထိုးကြပါသည်။

ထိုနေ့ညဦးပိုင်းမြန်မာ့အသံမှ မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်ကို ဗိုလ်မှူးကြီးစောမြင့်ကိုယ်တိုင် တိုင်းပြည်သို့ အသံလွှင့် ဖတ်ကြားကြေညာခဲ့လေသည်။

မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်ကို ကြေညာပြီးသည့်နောက်၊ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းသည် မေလခုနစ်ရက်နေ့တွင် နိုင်ငံရေးပါတီကြီး သုံးပါတီမှ ကိုယ်စားလှယ်များနှင့် ဒဂုံရိပ်သာ၌ ဒုတိယအကြိမ်မြောက် တွေ့ဆုံခဲ့ပါသည်။ သုံးပါတီကိုယ်စားလှယ်များကို တစ်ပြိုင်တည်း အတူတကွ မတွေ့ဆုံဘဲ၊ အချိန်ခွဲ၍ ပါတီတစ်ခုချင်းကို တွေ့ဆုံကာ မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်ကို အချိန်ယူကာ လေ့လာစေလိုကြောင်းနှင့် ထပ်မံပြီး ပြန်လည်တွေ့ဆုံလိုကြောင်း ပြောပြခဲ့ပါသည်။ ပါတီကိုယ်စားလှယ်များအား မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ် စာအုပ်ငယ်များကို ပေးအပ်ခဲ့ပါသည်။ သုံးပါတီ ကိုယ်စားလှယ်များမှာ ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ်၊ ပထစအဖွဲ့၊ ပမညတအဖွဲ့ချုပ်တို့ ဖြစ်ကြပါသည်။

ဗိုလ်မှူးကြီးစောမြင့်ဦးဆောင်သော ကျွန်တော်တို့ မူကြမ်းရေးဆွဲရေးကော်မတီသည် တော်လှန်ရေးကောင်စီဥက္ကဋ္ဌကြီး၏ ညွှန်ကြားချက်အရ ပါတီတည်ထောင်ရေး ရည်မှန်းချက်အနေဖြင့် မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်ကို ဆောင်ရွက်သွားရမည်။ နိုင်ငံရေးပါတီတစ်ရပ်၏ ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေမူကြမ်းကို ရေးဆွဲတင်ပြရန်ရှိနေပါသည်။ သုံးပါတီကိုယ်စားလှယ်များနှင့် ညှိနှိုင်း၍မရလျှင် တော်လှန်ရေးကောင်စီအနေဖြင့် နိုင်ငံရေးပါတီကို ထူထောင်ဆောင်ရွက်သွားမည်ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအတွက်ပြင်ဆင်ထားသည့်အနေဖြင့် ကျွန်တော်တို့ကော်မတီသည် တော်လှန်ရေးကောင်စီဝင်များဖြစ်ကြသည့် ဗိုလ်မှူးချုပ်တင်ဖေ၊ ဗိုလ်မှူးကြီးသန်းစိန်၊ ဗိုလ်မှူးကြီးကျော်စိုး၊ ဗိုလ်မှူးကြီးလှဟန်တို့နှင့် တိုင်ပင်ကာ ပါတီဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေမူကြမ်းကို ရေးဆွဲကြပါသည်။ တော်လှန်ရေးကောင်စီဝင်လူကြီးများက ကျွန်တော့်အား တာဝန်ပေးသဖြင့် ယင်းပါတီဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံ ဥပဒေမူကြမ်းကို ကျွန်တော်က စတင်ရေးသားပြီး တင်ပြရပါသည်။ တော်လှန်ရေးကောင်စီဝင်များသည် ကျွန်တော်တို့တင်ပြသော ပါတီဖွဲ့စည်းပုံမူကြမ်းကို အကြိမ်ကြိမ် အပြန်အလှန် ညှိနှိုင်းကြပြီးသဘောတူခဲ့ကြပါသည်။ ပါတီ၏အမည်နာမကို အမျိုးမျိုးစဉ်းစားကြပြီးနောက် တော်လှန်ရေးကောင်စီဝင် ဗိုလ်မှူးကြီး

သန်းစိန်ကပင် “မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်” လို့ ကြေညာခဲ့ပြီးဖြစ်သောကြောင့် ပါတီ၏အမည်ကိုလည်း **မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်ပါတီ** ဟူ၍ပင် ခေါ်ဝေါ်သင့်ကြောင်းဖြင့် အဆိုပြုပါသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးသန်းစိန်၏ အဆိုပြုချက်ကို တော်လှန်ရေးကောင်စီဥက္ကဋ္ဌကြီးနှင့်ကောင်စီဝင်အားလုံးကပင် သဘောကျနှစ်ခြိုက်ပြီး အတည်ပြုခဲ့ကြပါသည်။

သို့ပင်ရှိသော်လည်း **မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်ပါတီ** ဖွဲ့စည်းကြောင်းကို တိုင်းပြည်သို့ ထုတ်ပြန်ကြေညာခြင်းမပြုသေးဘဲ၊ အခြားသော နိုင်ငံရေးပါတီများနှင့် လုပ်ငန်းတူ၊ အဖွဲ့တူဖြစ်ရန်၊ မေလနှင့် ဇွန်လ နှစ်လအတွင်းမှာ ညှိနှိုင်းခဲ့ကြပါသေးသည်။ ညှိနှိုင်းမှုများသည် မအောင်မြင်ခဲ့ပါချေ။ ထို့ကြောင့်ပင် တော်လှန်ရေးကောင်စီသည် **၁၉၆၂ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ လေးရက်နေ့တွင် မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်ပါတီ**ကို ဖွဲ့စည်းလိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်း တိုင်းပြည်သို့ ထုတ်ပြန်ကြေညာခဲ့ပေသည်။

ထိုသို့လျှင် **မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်ပါတီ**ကို ဖွဲ့စည်းထူထောင်လိုက်သော်လည်း တော်လှန်ရေးကောင်စီသည် အခြားသော နိုင်ငံရေးပါတီများကို ဖျက်သိမ်းခြင်းမပြုသေးဘဲ၊ ဆက်လက်တည်ရှိခွင့်ပြုခဲ့ပေသည်။

ဇူလိုင်လ ခုနစ်ရက်နေ့တွင် ဝမ်းနည်းဖွယ်ရာ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုသည် ဖြစ်ပွားခဲ့လေသည်။ ယင်းမှာ တော်လှန်ရေးကောင်စီအစိုးရကို ဆန့်ကျင်သော ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ကျောင်းဝင်းအတွင်း စုဝေးဆူပူကြသော ကျောင်းသားအစုအဝေးကို ပစ်ခတ်ပြီးလူစုခွဲရခြင်းနှင့် ဇူလိုင်လ ရှစ်ရက်နေ့သို့အဝင် နံနက်ပိုင်းမိုးမလင်းမီ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားသမဂ္ဂအဆောက်အဦကို ဖောက်ခွဲဖျက်ဆီးလိုက်ခြင်းတို့ဖြစ်ကြပါသည်။ ထိုဖြစ်ပျက်မှုကြီးအတွက် ဤမှတ်တမ်းရေးသူ ကျွန်တော့်အနေဖြင့် စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်မိခဲ့ပါသည်။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားသမဂ္ဂအဆောက်အဦကို ဖောက်ခွဲဖျက်ဆီးသည့်ကိစ္စကို ယခုတိုင် ကျွန်တော့်ဘဝင်မကျပါ။ ထိုအကြောင်းကို ဤမှတ်တမ်း၏ တတိယပိုင်းတွင် ကျွန်တော့်၏ သုံးသပ်ချက်များကို တင်ပြသွားပါမည်။

မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်ပါတီကို ဖွဲ့စည်းတည်ထောင်ကြောင်း ကြေညာပြီးနောက် ဆက်လက်၍ လုပ်ဆောင်ရမည်မှာ ပါတီဝင် ကေဒါများကို စုဆောင်းစည်းရုံးရန်ဖြစ်ပါသည်။ ပါတီဝင်ကေဒါများဆိုသည်မှာ ပါတီ၏ ဝါဒသဘောတရားနှင့်လုပ်ငန်းစဉ်အရပ်ရပ် လေ့လာတတ်ကျွမ်းပြီးသော အခြေခံပါတီဝင်များကို ဆိုလိုပါသည်။ ထို့ကြောင့် ပါတီဝင်လိုသူများကို ဖိတ်ခေါ်ခြင်းနှင့်ပါတီဝင်ဖြစ်လိုသူများကို ပါတီ၏ ဝါဒသဘောတရား (Ideology) ဖြင့် လေ့လာသိကျွမ်းစေရန် သင်တန်းပေးခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်ရမည်ဖြစ်ပါသည်။

ဗိုလ်မှူးကြီးစောမြင့်၏ ဦးဆောင်မှုနှင့်စီစဉ်ပေးမှုဖြင့် ဗဟိုစိတ်ဓာတ်စစ်ဆင်ရေးတပ်မှ အရာရှိများကို သင်ရိုးညွှန်းတမ်းပြုစုရေးအတွက် ရန်ကုန်မြို့အင်းလျားကန်အနီး ယခင်ဝန်ကြီးချုပ်ဦးနု တရားထိုင်မှုပြုခဲ့သော အပန်းဖြေနေအိမ်တွင် စုဝေးစေပါသည်။ (ထိုအချိန်တွင် ဗဟိုစိတ်ဓာတ်စစ်ဆင်ရေး ဗိုလ်မှူးစံမြင့်သည် ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီးရာထူးသို့ တိုးမြှင့်ခံရပြီး ပညာရေးတက္ကသိုလ်ကျောင်းအုပ်အဖြစ် တာဝန်ယူရန်ရှိသဖြင့် ကာကွယ်ရေးဦးစီးချုပ်ရုံးသို့ ပြောင်းရွှေ့သွားပါသည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် ပညာရေးဝန်ကြီးဌာန၊ ပညာရေးတက္ကသိုလ်ကျောင်းအုပ်တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်နေခဲ့ပါသည်။)

သင်ရိုးညွှန်းတမ်းပြုစုရမည့်အရာရှိများအား ကျွန်တော်က တာဝန်များခွဲဝေပေးကာ အနီးကပ်ကြီးကြပ်ခဲ့ရပါသည်။ ရှေးဦးစွာ ထိုအရာရှိများအား ကမ္ဘာ့သမိုင်းနှင့်နိုင်ငံရေးအတွေးအခေါ်များ သမိုင်းဆိုင်ရာစာအုပ်များကို ဖတ်ရှုလေ့လာစေရပါသည်။ ထိုသို့ လေ့လာရာတွင် လေ့လာပုံလေ့လာနည်းကို ဆိုရှယ်လစ်ရှုထောင့်ဖြင့် လေ့လာရန် သင်တန်းပေးရပါသည်။ ထိုသို့ပေးရာတွင် မာ့က်စ်ဝါဒအခြေခံများနှင့် နိုင်ငံရေးဘောဂဗေဒကိုလည်း သင်တန်းပေးရပါသည်။ ထို့မှတစ်ဆင့် အကျဉ်းချုပ်မှတ်စုများကို ပြုစုစေရပါသည်။ ထို့အပြင် ဆိုရှယ်လစ်စီးပွားရေးစနစ်နှင့် သက်ဆိုင်သောစာအုပ်များကို ထပ်မံလေ့လာစေရပါသည်။ သူတို့၏ လေ့လာမှုရေးသားပြုစုမှုများကို စာရွက်တစ်ရွက်ချင်း၊

စာပိုဒ်တစ်ပိုဒ်ချင်း အနီးကပ်စစ်ဆေးမှုနှင့် ပြင်ဆင်မွမ်းမံမှုကို ကျွန်တော် ပင်ပြုလုပ်ရပါသည်။

ထို့အပြင် ကျွန်တော်သည် လူတို့၏ ကုန်လုပ်ဆက်ဆံရေး သမိုင်း ဟူသော ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒီတို့၏ စီးပွားရေးအမြင်ပညာကျမ်းကို ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်အစအဆုံးရေးသားပြီး ဗိုလ်မှူးကြီးစောမြင့်နှင့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးထံ တင်ပြခဲ့ပါသည်။ ထိုကျမ်းကို ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းရော တော်လှန်ရေး ကောင်စီဝင်များဖြစ်သည့် ဗိုလ်မှူးချုပ်တင်ဖေတို့ ဖတ်ရှုစစ်ဆေးကြပါ သည်။ ထို့နောက်အတည်ပြုပေးကြပါသည်။ ယင်းစာအုပ်ကို နောင်သောအခါ နိုင်ငံရေးသိပ္ပံကျောင်း ကျောင်းသုံးစာအုပ်အဖြစ် တော်လှန်ရေးကောင်စီက ပြဋ္ဌာန်းပေးခဲ့ပါသည်။

သည်လိုနှင့်ပင်၁၉၆၂ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ ခုနစ်ရက်နေ့သို့ ရောက်ရှိ ခဲ့ပါသည်။ ထိုနေ့သည် ရုရှပြည်၏ အောက်တိုဘာတော်လှန်ရေးနေ့ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုနေ့ညနေ ခြောက်နာရီခန့်တွင် ဗိုလ်မှူးကြီးစောမြင့်၊ ဦးစောဦးနှင့် ကျွန်တော်တို့သည် ဗိုလ်မှူးချုပ်အောင်ကြီးနှင့်တွေ့ဆုံရန် ဒဂုံရိပ်သာသို့ ရောက်သွားကြပါသည်။ ဗိုလ်မှူးချုပ်အောင်ကြီး မကျန်း မမာဖြစ်နေသည်ကြားရ၍ သွားရောက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဗိုလ်မှူးချုပ် အောင်ကြီး၏အိပ်ခန်းတွင် နေမကောင်းထိုင်မသာ ဖြစ်ဟန်ရှိသော သူ့ကိုတွေ့ရပါသည်။ သူ့ကိုကြည့်ရသည်မှာ စိတ်လက်ရွှင်လန်းဟန် မရှိပါ။

ဗိုလ်မှူးချုပ်အောင်ကြီးနှင့်ကျွန်တော်တို့ စကားပြောဆိုနေကြစဉ် မှာပင် တော်လှန်ရေးကောင်စီဥက္ကဋ္ဌကြီးသည် ဒဂုံရိပ်သာသို့ရောက်ရှိလာ ပါသည်။ ဗိုလ်မှူးချုပ်တင်ဖေ၊ ဗိုလ်မှူးကြီးကျော်စိုး၊ ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီး ကိုကို (RC ဥက္ကဋ္ဌရုံး၊ အတွင်းဝန်) တို့လည်း လိုက်ပါလာကြပါသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းသည် အရပ်ဝတ်ဖြင့် အေးအေးဆေးဆေး ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ အလံနီကွန်မြူနစ်ပါတီမှထွက်လာကြသော ဦးထိန်လင်းနှင့်ဇနီး ဒေါ်စောမြတို့နှင့် စကားပြောဆိုဆွေးနွေးကြရန် ချိန်းဆိုထား၍ ဖြစ်ပါသည်။ ဦးထိန်လင်းနှင့်ဒေါ်စောမြတို့လည်း

ရောက်နှင့်နေကြပါပြီ။ သူတို့လင်မယားသည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်း၏ ရင်းနှီးသော တော်လှန်ရေးရဲဘော်များ ဖြစ်ခဲ့ကြပါသည်။

ဗိုလ်မှူးကြီးစောမြင့်၊ ဦးစောဦး၊ ကျွန်တော်တို့သည် တော်လှန်ရေး ကောင်စီဥက္ကဋ္ဌကြီး ရောက်ရှိလာသဖြင့် ဂါရဝပြုရန် အောက်ထပ်သို့ ဆင်းကြရပါသည်။ ဗိုလ်မှူးချုပ်အောင်ကြီးအား "ဆင်းမတွေ့တော့ ဘူးလား" ဟုမေးကြပါသည်။ ဗိုလ်မှူးချုပ်အောင်ကြီးက "ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကို ပြောပြလိုက်ပါဗျာ . . . ကျွန်တော် ခေါင်းအုံနေလို့" ဟုပြောပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ သုံးဦးစလုံး၏ စိတ်ထဲတွင် "ထင့်"သွားကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတို့ ဝိုင်းထိုင်နေကြသော အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ကာ ဂါရဝပြုပြီး ထိုင်လိုက်ကြပါသည်။ "အတော်ပဲဟေ့ . . . ကိုစောဦးတို့နဲ့ မတွေ့ရတာတောင်နည်းနည်းကြာသွားပြီ . . . ဟောဒီမှာ မစောမြတို့လည်း ရောက်နေကြတယ်" ဟု ရွှင်လန်းသောအသံဖြင့် ပြောဆိုပါသည်။

ဗိုလ်မှူးကြီးစောမြင့်က "ဗိုလ်မှူးချုပ်အောင်ကြီးတော့ နေမကောင်း လို့ အိပ်နေကြောင်း" ဖြင့်ပြောပြရာ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက "နေပေ့စေ တို့မှာ အရေးတကြီးကိစ္စမရှိလှပါဘူး" ဟု ပြောပြီးသော် ဒေါ်စောမြတို့ လင်မယားအား မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်အရ ရှေ့လျှောက်လုပ်ကိုင် ဆောင်ရွက်သွားမည့်အကြောင်းများကို ပြောပြနေခဲ့ပါသည်။ ဒေါ်စောမြ တို့မှာ မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်ပါတီသို့ ဝင်ရောက်ဆောင်ရွက်ရန် ဆုံးဖြတ်ထားသူများ ဖြစ်ကြပါသည်။ အတန်ကြာ ပြောဆိုဆွေးနွေးပြီး သောအခါ ဒေါ်စောမြတို့ပြန်သွားကြပါသည်။

ထို့နောက် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက "ကိုစောဦးနှင့် ဖိုးချစ်လှိုင်တို့ကို ပြောစရာရှိသေးတယ်" ဟုဆိုပါသည်။ (ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းသည် ကျွန်တော့်ကို ရင်းနှီးစွာဖြင့် "ဖိုးချစ်လှိုင်" ဟုခေါ်လေ့ရှိပါသည်။ ဂျပန်ခေတ် ဘီဒီအေ၊ ဗမာ့ကာကွယ်ရေးတပ်မတော်တွင် ကျွန်တော် တပ်ကြပ်ကြီး ဘဝကတည်းကပင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် ကျွန်တော့်အား သိရှိမှတ်သားထားခဲ့ပါသည်။)

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက “တခြားတော့မဟုတ်ဘူး . . . ကိုယ်တို့ ပါတီထောင်ခဲ့ကြပြီ . . . သင်တန်းဖွင့်ဖို့လည်း လုပ်နေကြပြီမဟုတ်လား . . . အဲဒီတော့ ပါတီရဲ့ guiding philosophy တစ်ခုရှိဖို့လိုလာတယ်။ တို့လမ်းစဉ်မှာ economy ကို ဦးစားပေးပြီးလုပ်ရမှာကတော့ အမှန်ပဲ။ ဒါပေမယ့် သဘောတရားဆိုတာမျိုးတော့ လိုအပ်လာပြီ အဲဒါကိုယ့်လူတို့ဘာများပြင်ထားကြသလဲ” ဟု ပြောဆိုကာ မေးမြန်းပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏စကားကို ကြားရသောအခါ ဗိုလ်မှူးချုပ်တင်ဖေသည် စိတ်ဝင်စားလာသည့် မျက်နှာမျိုးရှိလာပါသည်။ သူသည် နိုင်ငံရေးသဘောတရား၊ အထူးသဖြင့် မာ့က်စ်ဝါဒ၏ တွေးခေါ်ပုံသဘောတရားမျိုးကို စိတ်ဝင်စားသူပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ရုတ်တရက်စိတ်ကူးရလာသည်နှင့် “ဗိုလ်ချုပ်ပြောသလို သဘောတရားရှိဖို့လိုတယ်ဆိုတာ အမှန်ပါပဲခင်ဗျာ . . လောလောဆယ်တော့ ရေးထားတာမရှိသေးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဗိုလ်ချုပ်တို့ အိမ်စောင့်အစိုးရလက်ထက်က လူ့သဘာဝတရားနှင့် ဒီမိုကရေစီ၏ ဝေဖန်တော်လှန်တတ်သောသဘောတရားဆိုတဲ့ စာတမ်းကို ကျွန်တော်တို့ပြုစုပြီး သင်တန်းပေးခဲ့ဖူးပါတယ် . . . အဲဒီစာတမ်းမှာ တော်လှန်ရေးသဘော လက္ခဏာပါတဲ့ အချက်တွေပါရှိပါတယ်။ အဲဒီစာတမ်းကို ဆိုရှယ်လစ်ဦးတည်ချက်နှင့် ပေါင်းစပ်လိုက်မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ပါတီရဲ့ လမ်းညွှန်သဘောတရားဆိုတာမျိုး ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ အဲဒါ ကျွန်တော်တို့ ရေးပြီးတင်ပြချင်ပါတယ်” ဟု ပြောလိုက်ပါသည်။ ထိုအခါ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက “အေး . . . ဟုတ်သားပဲ . . . အဲဒါငါမှတ်မိတယ် . . . ဟုတ်ပြီ . . . အဲဒါမူကြမ်းရေးပြီးတင်စမ်းကွာ” ဟုဆိုပါသည်။

ကျွန်တော်ကလည်း “ဒီလိုဆိုရင် သန်ဘက်ခါလောက် ကျွန်တော်တို့ တင်ပြနိုင်ပါတယ်” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက “ဒါလောက်ကြီး မမြန်ပါနဲ့ . . . အချိန်ယူပြီးလုပ်ပါကွာ” ဟု ပြောပါသည်။

ပါတီ၏သဘောတရား (Ideology) ပြုစုရေးနှင့်ပတ်သက်၍ တော်လှန်ရေးကောင်စီဥက္ကဋ္ဌကြီးက ကျွန်တော်တို့အား guide line ကို ဤသို့ပေးခဲ့ပါသည်။

(၁) အမျိုးသားရေးနှင့်ဘာသာရေးရာ ယဉ်ကျေးမှုအတွေးအခေါ် အစဉ်အလာနှင့် မဆန့်ကျင်စေရန်၊ (၂) ခေတ်မီသော အတွေးအမြင်ကိုလည်းဖော်ပြရန်၊ (၃) လက်တွေ့လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်နိုင်စေမည့် theory (သဘောအဆို) အညွှန်းများလည်း ပါရှိစေရန် ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။

ပါတီ၏ လမ်းညွှန်သဘောတရားရေးမူကြမ်းကိုပြုစုရန် ဗိုလ်မှူးကြီးစောမြင့်နှင့် ဦးစောဦးတို့က ကျွန်တော့်အားပင် ထပ်ဆင့် တာဝန်ပေးခဲ့ကြပါသည်။ သူတို့နှစ်ဦးမှာ အားလပ်ချိန်မရလောက်အောင်ပင် အလုပ်တာဝန်များပြားကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့သုံးဦးသည် တတ်နိုင်သမျှတွေ့ဆုံစည်းဝေးကာ တိုင်ပင်လေ့ရှိကြပါသည်။

ကျွန်တော်သည် တော်လှန်ရေးကောင်စီ ဥက္ကဋ္ဌကြီးက ချမှတ်ပေးလိုက်သည့် guide line နှင့်ညီညွတ်သော အချက်အလက်များ၊ အခြေခံများကို စုစည်းရပါသည်။ အိမ်စောင့်အစိုးရလက်ထက်က ရေးသားပြုစုခဲ့သော နာမရူပဝါဒ ဆောင်းပါးများနှင့် လူ့သဘာဝနှင့် ဒီမိုကရေစီ၏ ဝေဖန်တော်လှန်တတ်သော တိုးတက်ရေး သဘောတရားဆိုင်သော စာတမ်းပါအကြောင်းအချက်များကို ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒရေးဆိုင်ရာ ဦးတည်ချက်များနှင့် ပေါင်းစပ်ကာ ပါတီ၏တွေးခေါ်မြော်မြင်ရေးသဘောတရားမူကြမ်းကို ရေးသားခဲ့ပါသည်။

ထိုမူကြမ်းကို ခေါင်းစဉ်အမည် ခြောက်မျိုးပေးခဲ့ပါသည်။ ဗဟိုစိတ်ဓာတ်စစ်ဆင်ရေးတပ်ဖွဲ့ရုံးမှ တပ်ကြပ်ကြီးစာရေး မောင်အောင်ခင်တစ်ဦးတည်းကို တာဝန်ပေးကာ ရိုက်ကူးစေပြီး စာကူးစက်ဖြင့် မိတ္တူများပြုလုပ်ပါသည်။ ခေါင်းစဉ်အမည် ခြောက်မျိုးမှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်ပါသည်-

(၁) ရုပ်ပိုင်းနှင့်စိတ်ပိုင်းတို့၏ ဒွန္ဒသဘောတရား (dialecties of matter and mind)။

(၂) ရုပ်ပိုင်းနှင့်စိတ်ပိုင်းတို့၏ အချင်းချင်း ကျေးဇူးပြုပုံ သဘောတရား (reciprocal relations of matter and mind)။

(၃) လူနှင့်ပတ်ဝန်းကျင်တို့၏ ဒွန္ဒသဘောတရား (dialectics of man and his environment)။

(၄) လူနှင့်ပတ်ဝန်းကျင်တို့၏ အချင်းချင်းကျေးဇူးပြုပုံ သဘောတရား (reciprocal relations of man and his environment)။

(၅) ရုပ်ပိုင်းနှင့်စိတ်ပိုင်းတို့၏ အညမညသဘောတရား (dialectical correlation of matter and mind)။

(၆) လူနှင့်ပတ်ဝန်းကျင်တို့၏ အညမည သဘောတရား (dialectical correlation of man and his environment)။

အထက်ပါ ခေါင်းစဉ်ခြောက်မျိုးဖြင့် ဖော်ပြထားသော မူကြမ်းမိတ္တူတွဲများကို တော်လှန်ရေးကောင်စီဝင်များအားလုံးသို့ ဖြန့်ဝေမှုမပြုရသေးဘဲ ၁၉၆၂ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ နောက်ဆုံးရက်ပိုင်းအတွင်း (၂၉-၁၂-၁၉၆၂ ဟု ထင်ပါသည်) ဒဂုံရိပ်သာ၌ သီးသန့်စည်းဝေးသောအစည်းအဝေးသို့ တင်ပြရပါသည်။ ထိုအစည်းအဝေးတွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်း၊ ဗိုလ်မှူးချုပ်တင်ဖေ၊ ဗိုလ်မှူးကြီးသန်းစိန်၊ ဗိုလ်မှူးကြီးကျော်စိုး၊ ဗိုလ်မှူးကြီးလှဟန်၊ ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီးကိုကိုတို့အား မူကြမ်းမိတ္တူများကို တင်ပြရပါသည်။ တင်ပြကြရသူများကတော့ ဗိုလ်မှူးကြီးစောမြင့်၊ ဦးစောဦး၊ ကျွန်တော်တို့ဖြစ်ကြပါသည်။ ရှေးဦးစွာ မူကြမ်း၏ ခေါင်းစဉ်အမည်နာမအကြောင်းကို ကျွန်တော်က ရှင်းပြရပြီး တော်လှန်ရေးကောင်စီဝင်လူကြီးများက ကောင်းမည်ထင်သော အမည်နာမကိုရွေးချယ်ပေးပါရန် တင်ပြလိုက်ပါသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းနှင့်တကွတော်လှန်ရေးကောင်စီဝင် ဗိုလ်မှူးကြီးများအားလုံးကပင် "လူနှင့်ပတ်ဝန်းကျင်တို့၏ အညမညသဘောတရား" အမည်ရှိသော ခေါင်းစဉ်ကို တညီတညွတ်တည်း ရွေးချယ်လိုက်ကြပါသည်။ မူကြမ်းရေးဆွဲရေးကော်မတီဝင်များဖြစ်ကြသော ကျွန်တော်တို့ သုံးဦးစလုံးသည် အံ့သြကြရသလို၊ ဝမ်းသာကျေနပ်ခြင်းလည်း ဖြစ်ကြပါတော့သည်။ မာ့က်စ်ဝါဒ၏ အနုပဋိလောမ ရုပ်ဝါဒ Marxist dialectical materialism ကိုသာ

အထင်ကြီးလေ့ရှိခဲ့သူ ဗိုလ်မှူးချုပ်တင်ဖေကိုယ်တိုင်ကပင် "အညမညသဘောတရား" ဆိုသော အခေါ်အဝေါ်ကို သဘောကျကြောင်း ပွင့်လင်းစွာ ထုတ်ဖော်ပြောခဲ့ပါသည်။ (ထိုနေ့အစည်းအဝေးသို့ ဗိုလ်မှူးချုပ်အောင်ကြီး နေမကောင်းသဖြင့် တက်ရောက်ခြင်းမရှိခဲ့ပါ။)

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ထိုမူကြမ်းမိတ္တူများကို တော်လှန်ရေးကောင်စီဝင်များထံ ဖြန့်ဝေထားရန်နှင့် ကြိုတင်ဖတ်ရှုခဲ့ကြရန် အကြောင်းကြားဖို့ပြောပါသည်။ ထိုသဘောတရားမူကြမ်းကို ဇန်နဝါရီလထဲတွင် ကျင်းပမည့် တော်လှန်ရေးကောင်စီအစည်းအဝေးတွင် ဆွေးနွေးကြမည်ဖြစ်ပါသည်။

၁၉၆၃ ခု၊ ဇန်နဝါရီလ ၁၅ ရက်နေ့တွင် ကာကွယ်ရေးဦးစီးချုပ်ရုံး War Room ၌ တော်လှန်ရေးကောင်စီ၏ အထူးအစည်းအဝေးကို ကျင်းပခဲ့ပါသည်။ တော်လှန်ရေးကောင်စီဝင်များအားလုံး အစုံအညီတက်ရောက်ကြပါသည်။ ဗိုလ်မှူးချုပ်အောင်ကြီးလည်း ကျန်းမာစွာရှိပြီးတက်ရောက်ခဲ့ပါသည်။ ဦးစောဦးနှင့် ကျွန်တော်တို့လည်း တက်ရောက်ခဲ့ကြပါသည်။

အစည်းအဝေး၏ သဘာပတိအဖြစ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းကဆောင်ရွက်သည်။ အခမ်းအနားမှူးအဖြစ် ဗိုလ်မှူးကြီးစောမြင့်ကဆောင်ရွက်ပါသည်။ တော်လှန်ရေးကောင်စီဥက္ကဋ္ဌ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းက မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ် လမ်းစဉ်ပါတီ၏ တွေးခေါ်မြော်မြင်ပုံ သဘောတရားဖြစ်သော လူနှင့်ပတ်ဝန်းကျင်တို့၏ အညမညသဘောတရားကိုသဘောပေါက်အောင် ဖတ်ရှုလေ့လာကြစေလိုကြောင်းဖြင့် တော်လှန်ရေးကောင်စီဝင်များအား ပြောကြားပြီး ဗိုလ်မှူးကြီးစောမြင့်အား မူကြမ်းကိုစာတစ်ပိုဒ်ချင်းစီ ဖတ်ကြားစေပါသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းကတော်လှန်ရေးကောင်စီဝင်များအား "မရှင်းမလင်းတာများရှိပါကပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မေးမြန်းကြပါ . . . ပြင်ဆင်ဖြည့်စွက် စရာများရှိရင်လည်းပြောကြပါ" ဟုပြောဆိုတိုက်တွန်းပါသည်။ ဗိုလ်မှူးချုပ်အောင်ကြီး၊ ဗိုလ်မှူးချုပ်တင်ဖေတို့လည်း ပါဝင်ဆွေးနွေးကြပါသည်။ ဤသဘော

တရားရေးကိစ္စတွင် သူတို့နှစ်ဦးသည် သဘောထားကွဲပြားခြင်း မရှိခဲ့ကြပါ။

“ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းက မိမိတို့အနေနှင့် ရုပ်ပိုင်း . . . စိတ်ပိုင်းတွေကို ပြောရသည်မှာ အခြားကြောင့်မဟုတ်. . . ရုပ်ပိုင်းနဲ့ စိတ်ပိုင်း ဆက်ဆံရေးမှာ စိတ်ပိုင်ရှင်ဖြစ်တဲ့ လူသားသည်သာ အရာရာမှာ ပဓာနကျတယ်ဆိုတာကို ခံယူရမှာဖြစ်ကြောင်း . . . နိုင်ငံရေးလောကမှာ ငြင်းခုံနေကြတဲ့ ရုပ်အဓိက. . . နာမ်အဓိက ဆိုတာမျိုးမဟုတ်ဘဲ လူသာအဓိက . . . လူသာပဓာနဖြစ်တယ်ဆိုတာ ပြောချင်ပါကြောင်း . . . ဒါဟာ အခုရေးသားတင်ပြထားတဲ့ အညမညသဘောတရားရဲ့ လိုရင်းအချုပ်ဖြစ်ကြောင်း” စသည်ဖြင့် စိတ်အားထက်သန်စွာ ရှင်းလင်းပြောပြပါသည်။

ထိုနေ့က အစည်းအဝေးသည် ပြီးပြတ်ခြင်းမရှိဘဲ နောက်တစ်နေ့နားကြပြီး ဇန်နဝါရီလ ၁၇ ရက်နေ့တွင် ပြန်လည်စည်းဝေးဆွေးနွေးကြပါသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းသည် မူကြမ်းစာအုပ်တွင် မိမိ ပြင်ဆင်ဖြည့်စွက်ထားသည်များကို ပြောကြားပါသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ ပြင်ဆင်ဖြည့်စွက်ခြင်းများ ပါရှိသော စာမျက်နှာများ၏ အောက်ခြေ၌ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကိုယ်တိုင် လက်မှတ်ရေးထိုးပါသည်။ ထိုမူကြမ်းစာအုပ်၏ စာမျက်နှာတိုင်း၏ အောက်ခြေတွင် ကျွန်တော်ဦးချစ်လှိုင်ကိုလည်း လက်မှတ်ရေးထိုးခိုင်းသဖြင့် ကျွန်တော်၏ နာမည်လက်မှတ်ကို ရေးထိုးရပါသည်။

ထို့နေ့ အစည်းအဝေးတွင် စစ်လေ့ကျင့်ရေးဌာနမှူး ဗိုလ်မှူးကြီးခင်ညိုက “မိမိအနေနှင့်ဒီစာအုပ်မှာ ရေးထားသော ရုပ်ပိုင်းစိတ်ပိုင်းနှင့် နိုင်ငံရေးလိုဆက်စပ်ထားပုံကို သဘောမပေါက်ပါကြောင်း” ဖြင့် ပွင့်လင်းစွာ ပြောကြားပါသည်။ ထိုအခါ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ရွှင်လန်းသောအသံဖြင့် “ဟေ့ ဗိုလ်ခင်ညို ဘာမှ ခေါင်းရှုပ်မနေနဲ့ . . . အေးအေး ဆေးဆေး အချိန်ယူပြီးဖတ် . . . တို့အချင်းချင်းပြန်ဆွေးနွေးကြ . . . နောက်တော့ နားလည်သွားမှာပါ” ဟု ပြောပါသည်။

ထိုနေ့အစည်းအဝေးသည် နံနက်ပိုင်းမှာပင် ပြီးစီးပါသည်။ အညမည သဘောတရားမူကြမ်းကို အားလုံးတညီတညွတ်တည်း အတည်ပြုခဲ့ကြပါသည်။ ထိုသို့လျှင် အချိန်ယူပြုစုခြင်း၊ တော်လှန်ရေးကောင်စီ ဥက္ကဋ္ဌကြီးကိုယ်တိုင်စိတ်ထက်သန်စွာ ဖတ်ရှုစစ်ဆေးမွမ်းမံခြင်း၊ တော်လှန်ရေးကောင်စီက အလေးအနက် ဆွေးနွေးပြီး အတည်ပြုခြင်းတို့ဖြင့် ပြီးမြောက်ခဲ့သော လူနှင့်ပတ်ဝန်းကျင်တို့၏ အညမညသဘောတရားစာတမ်းကို ၁၉၆၃ ခု၊ ဇန်နဝါရီလ ၁၇ ရက်နေ့ ညပိုင်းတွင် မြန်မာ့အသံမှ အစအဆုံးအသံလွှင့်ကာ ကြေညာခဲ့ပါသည်။ အသံလွှင့်ဖတ်ကြားခဲ့သူကား မြန်မာ့အသံ ဦးကျော်ငြိမ်း ဖြစ်ပါပေသည်။ ထိုလမ်းညွှန် သဘောတရားစာတမ်းကို ဗိုလ်မှူးကြီးသန်းစိန်က တောင်တွင်းကြီးဆရာတော်ရှင်ဥက္ကဋ္ဌထံ သွားရောက်ပြသပြီး ဗုဒ္ဓဘာသာတရားတော်နှင့်ငြိစွန်းနိုင်သလား၊ ဆန့်ကျင်မှုရှိပါသလားဟု လျှောက်ထားရာ ရှင်ဥက္ကဋ္ဌက ဗုဒ္ဓဘာသာနှင့်မဆန့်ကျင် ပြဿနာမရှိနိုင်ဟူ၍ အဆုံးအဖြတ်ပေးခဲ့သည်။

ထို့အတူပင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် ငွေစာရင်းမင်းကြီး စည်သူဦးဘခင်အား လမ်းညွှန်သဘောတရားကို ဖတ်ခိုင်းခဲ့သည်။ ဆရာကြီးဦးဘခင်က လမ်းညွှန်သဘောတရားစာတမ်းကိုဖတ်ပြီး ဗုဒ္ဓဘာသာနှင့်မဆန့်ကျင်၊ ပါဠိအသုံးအနှုန်းလည်းမှန်ကြောင်း ပြောလိုက်၏။ ထိုအကြောင်းကို ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းက ကျွန်တော်နှင့် ဦးစောဦးကိုပြောပြ၍သိရပါသည်။ ထိုစာတမ်းကို အင်္ဂလိပ်လိုပြန်ဆိုသူမှာ မူကြမ်းကို ဗိုလ်မှူးကြီးဘသန်းက ပြန်ဆိုပြီး အချောပြန်ဆိုသူမှာ ဒေါက်တာမောင်မောင်က ပြန်ဆိုခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဒေါက်တာမောင်မောင်၏ မူဖြစ်ပါသည်။

လမ်းစဉ်ပါတီ၏ လမ်းညွှန်သဘောတရားကို ကြေညာခဲ့ပြီးသည့် နောက်ပိုင်းကာလတွင် ကျွန်တော်သည် တော်လှန်ရေးကောင်စီ၏ ဗဟိုနိုင်ငံရေးသိပ္ပံကျောင်း (Central School of Political Science) ကို ဖွင့်လှစ်ရန် လိုအပ်သောပြင်ဆင်မှုများကိုပြုလုပ်ရပါသည်။ ဗဟိုနိုင်ငံရေးသိပ္ပံကျောင်းတွင် ပြန်ကြားရေးဝန်ကြီး ဗိုလ်မှူးကြီးစောမြင့်က ကျောင်း

အုပ်ကြီးအဖြစ် ကျွန်တော်က နည်းပြချုပ် (Chief Instructor) အဖြစ် ဆောင်ရွက်ရန် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းက တော်လှန်ရေးကောင်စီ အမိန့်ပြန်တမ်းဖြင့် ကျွန်တော်တို့အား အထူးတာဝန်ပေး ခန့်အပ်ခဲ့ပါသည်။

ဗဟိုနိုင်ငံရေးသိပ္ပံကျောင်းဖွင့်လှစ်ခြင်း

တော်လှန်ရေးကောင်စီက တိုက်ရိုက်အုပ်ချုပ်သော ဗဟိုနိုင်ငံရေးသိပ္ပံကျောင်းကို ၁၉၆၃ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ တစ်ရက်နေ့တွင် ရန်ကုန်မြို့၊ ဂျူဘန်းလမ်းအနီး ကျောင်းဝင်းကြီးတစ်ခု၌ စတင်ပြီးဖွင့်လှစ်ခဲ့ပါသည်။ ဇူလိုင်လ တစ်ရက်နေ့မှ နိုဝင်ဘာလ ၂၁ ရက်နေ့အထိ ပထမဦးဆုံး ပြုလုပ်သော ဗဟိုနိုင်ငံရေးသိပ္ပံကျောင်း၏ နည်းပြဆရာများ သင်တန်းကို အောင်မြင်စွာ ဖွင့်လှစ်နိုင်ခဲ့သည်။ ထိုသင်တန်းဖွင့်ပွဲသို့ တော်လှန်ရေးကောင်စီဥက္ကဋ္ဌကြီး ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းက မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်၏ ရည်ရွယ်ချက်များကို အဖွင့်မိန့်ခွန်းအဖြစ် မိန့်ကြားခဲ့သည်။

အထက်တွင်ရေးခဲ့သည့်အတိုင်း ဗဟိုနိုင်ငံရေးသိပ္ပံကျောင်း (ဗ. န. သ) ကို ၁၉၆၃ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ တစ်ရက်နေ့တွင် စတင်ဖွင့်လှစ်ခဲ့ပါ၏။ ထိုသင်တန်းတွင် တပ်မတော် ကြည်း၊ရေ၊လေတပ်မှ ရွေးချယ်စေလွှတ်သော အရာရှိများပါဝင်တက်ရောက်ခဲ့ကြသည်။ ထိုသင်တန်းမှာ နည်းပြသင်တန်းအမှတ် (၁) ဖြစ်ပြီး အချိန်သုံးလကျော်ကြာခဲ့၏။

နောင်တွင် နည်းပြသင်တန်း (၂) နှင့် အခြေခံနိုင်ငံရေးသင်တန်းတို့ကို တစ်ပြိုင်နက် ဖွင့်ခဲ့နိုင်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် နည်းပြသင်တန်း အမှတ် (၁) နှင့် (၂) တွင် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ပါဝင်ပို့ချခဲ့ပါသည်။ အခြေခံနိုင်ငံရေးသင်တန်း အမှတ် (၁) မှ (၈) အထိတွင်လည်း ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ပါဝင်ဦးဆောင်ပြီး ပို့ချခဲ့ရပါသည်။ နည်းပြဆရာများကိုလည်း ကမ္ဘာ့နိုင်ငံရေးသမိုင်း အကျဉ်းချုပ်၊ သမိုင်းအကျဉ်းချုပ်တို့ကို သင်တန်းနည်းပြဆရာများက အလွယ်တကူသင်ကြားပို့ချရန် စီစဉ်ပေးခဲ့ပါသည်။

တော်လှန်ရေးကောင်စီဥက္ကဋ္ဌကြီး ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းသည် ဗဟိုနိုင်ငံရေးသိပ္ပံနည်းပြသင်တန်း အမှတ်စဉ် (၁) ဖွင့်ပွဲသို့ ကိုယ်တိုင်ရောက်

ရှိပြီး သင်တန်းဖွင့်မိန့်ခွန်းပြောကြားပေးခဲ့၏။ နည်းပြသင်တန်းတွင် ပါတီစည်းရုံးရေးနှင့်ပတ်သက်၍ မည်သို့မည်ပုံစည်းရုံးရမည်ကို သင်တန်းပြီးဆုံးခါနီး သီတင်းပတ်တွင် တော်လှန်ရေးကောင်စီ အတွင်းရေးမှူးဖြစ်သူ ဗဟိုနိုင်ငံရေးသိပ္ပံကျောင်း၏ ကျောင်းအုပ်ကြီးဗိုလ်မှူးကြီးစောမြင့်က ပို့ချပေးခဲ့ပါသည်။

ဗဟိုနိုင်ငံရေးသိပ္ပံ၏ သင်တန်းများတွင် နည်းပြသင်တန်း ပထမအပတ်အပြီးတွင် အထူးကေဒါ သင်တန်းအဖြစ် တပ်မတော်အရာရှိကြီးများပါဝင်သော သင်တန်းကို ပို့ချပေးခဲ့၏။ အခြေခံသင်တန်းများအပြင် အဆင့်မြင့်သင်တန်းဟူ၍ ရှိခဲ့ပါသည်။

၁၉၆၈ ခုနှစ်တွင် ၁၀ လတိုင်တိုင် ကြာမြင့်သော အဆင့်မြင့်သင်တန်း ဖွင့်လှစ်ခဲ့၏။

ထိုသင်တန်းတွင် နိုင်ငံရေးဝါဒအမျိုးမျိုးကိုလေ့လာသည့် သင်ခန်းစာ၊ ထိုနိုင်ငံရေးတို့ကို ဝေဖန်ဆန်းစစ်သည့် သင်ခန်းစာ၊ ဒိုင်ယာလက်တစ်ခေါ် အညမညနည်းဗေဒကို အကျယ်တဝင့်သင်ပေးသည့် သင်ခန်းစာစသည်တို့ကို သင်ကြားပို့ချခဲ့သည်။ ထိုသင်ခန်းစာတို့ကို နံနက်ပိုင်းသင်တန်းချိန်တွင် သင်ကြားပို့ချခဲ့ပြီး ညနေပိုင်းတွင် ကိုယ်ပိုင်အချိန်များများပေးထားပြီး သင်တန်းသားတို့ကိုယ်တိုင် ဆိုင်ရာစာအုပ်များဖတ်ခြင်း၊ လေ့လာသုံးသပ်ခြင်းတို့ လုပ်စေခဲ့ပါသည်။

ဗဟိုနိုင်ငံရေးသိပ္ပံ (ဗ. န. သ) တွင်သင်ကြားပို့ချခဲ့သော သင်ခန်းစာများအနက် -

၁။ တော်လှန်ရေးကောင်စီ၏ ဝါဒသဘောထား ကြေညာချက်၊ မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်။
၂။ မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်၏ ကေဒါပါတီဖွဲ့စည်းပုံဥပဒေ။
၃။ မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်ပါတီ၏ တွေးခေါ်မြော်မြင်ရေး သဘောတရားဖြစ်သော လူနှင့်ပတ်ဝန်းကျင်တို့၏ အညမညသဘောတရား။
၄။ လူတို့၏ကုန်လုပ်ဆက်ဆံရေးသမိုင်း။

၅။ မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်ပါတီ၏ ဝိသေသလက္ခဏာများ။
၆။ ဆိုရှယ်လစ်ဒီမိုကရေစီစာတမ်းတို့မှာ နည်းပြသင်တန်းတွင် ပို့ချရမည့် အဓိကအကြောင်းအရာများ ဖြစ်ပါသည်။

ထိုသင်တန်းစာများအားလုံးကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ရေးသားပြုစုခဲ့ရပါသည်။ အမှတ်စဉ် (၁) မှ (၆) အထိ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပို့ချခဲ့သော ဘာသာရပ်များဖြစ်ပါသည်။

ထို့ပြင် တော်လှန်ရေးကောင်စီဥက္ကဋ္ဌကြီး ဦးနေဝင်းနှင့်အတွင်းရေးမှူးဖြစ်သူ ဗိုလ်မှူးချုပ်စန်းယု (နောင်တွင်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး နိုင်ငံတော်သမ္မတကြီးဦးစန်းယု) တို့၏ အထူးတာဝန်ပေးချက်အရ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ဒဿနိကဗေဒဌာနတွင် ဌာနမှူးဖြစ်သူ ပါမောက္ခဒေါက်တာခင်မောင်ဝင်း၏ ခွင့်ပြုချက်အရ မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်ပါတီ၏ သဘောတရားရေးကို အချိန်ကြာမြင့်စွာ ဒဿနိကဗေဒဘာသာတွဲယူကျောင်းသားတို့ အားပို့ချပေးခဲ့ရပါသည်။ ဒေါက်တာခင်မောင်ဝင်းသည် ကျွန်တော်သွားရောက် ဆောင်ရွက်ရသောလုပ်ငန်းအတွက် အဘက်ဘက်မှ ကူညီသူအားပေးသူဖြစ်ခဲ့သည်။ သူသည် အတွေးအခေါ် အမြော်အမြင် ပညာရပ်ကို ကောင်းစွာတတ်ကျွမ်းသူပါမောက္ခဟူ၍လည်း ကျွန်တော်ယုံကြည်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးမှာ ငယ်ပေါင်းကြီးဖော် မိတ်ဆွေရင်းများပမာ ခင်မင်ရင်းနှီးကြပါသည်။ သူသည်လမ်းစဉ်ပါတီဗဟိုကော်မတီဝင်၊ ပြည်သူ့လွှတ်တော်အမတ်နှင့် ပညာရေးဝန်ကြီးလည်း ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

ထိုစဉ်က သင်တန်းမရှိသောအခါတွင် ကျောင်းတွင်ရှိသော တက္ကသိုလ်များ ဗဟိုစာကြည့်တိုက်သို့သွားပြီး ဆရာဦးသိန်းဟန် (ဆရာဇော်ဂျီ) နှင့် ထွေရာလေးပါးစကားပြောတတ်ပါသည်။ ဆရာက မြန်မာမှု၊ မြန်မာ့သုခုမပညာ၊ စာပေစသည်တို့အတွက် ကျွန်တော်သိလိုသမျှကို ပြောပြသင်ကြားပေးတတ်ပါသည်။ ဆရာသည် ဗဟိုနိုင်ငံရေးသိပ္ပံ၏ ဆောင်ပုဒ်ဖြစ်သော **သဘောတရားဟူသည် ဘဝရှေ့ဆောင် မီးရှူးရောင် ဘဝဟူသည် သဘောတရားအမြင်မှတ်ကျောက်ပင်**

ဟူသော ကြွေးကြော်သံ လမ်းညွှန် (Guiding Slogan) ကို ရေးပေးခဲ့သူဖြစ်သည်။ ဆရာဇော်ဂျီ၏ကျေးဇူးကား ကြီးလှပါသည်ဟူ၍ ကျွန်တော်ခံယူထားပါသည်။

၁၉၆၈ ခုနှစ် နောက်ပိုင်းတွင် ကျွန်တော်သည် ဗ. န. သ တွင် တစ်ခါတစ်ရံသာရှိနေတတ်ပါသည်။ ကျန်အချိန်များတွင် တော်လှန်ရေးကောင်စီဥက္ကဋ္ဌကြီးဦးနေဝင်းက သီးသန့်စေခိုင်းသောကြောင့် မြန်မာနိုင်ငံအတွင်း နယ်အတော်အစုံစုံသို့ သွားရောက်ခဲ့ရခြင်းများ၊ ဆိုဗီယက်ရုရှပြည်တွင် ကွန်မြူနစ်ပါတီ ဗဟိုကော်မတီမှ ဖွင့်လှစ်ထားသည့် ဗဟိုပါတီတက္ကသိုလ်တွင် လေ့လာသင့် လေ့လာထိုက်သော ဘာသာရပ်အချို့ကို လေ့လာရန် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းက စေလွှတ်သည့်အလုပ်တာဝန်မျိုး၊ မော်စကိုမြို့ပေါ်တွင် ရှိနေစဉ်အတွင်း ဂျာမန်ဒီမိုကရက်တစ်သမ္မတနိုင်ငံ (ဂျီဒီအာ) ဆိုရှယ်လစ်ညီညွတ်ရေးပါတီမှ ပုဂ္ဂိုလ်အချို့နှင့် သီးသန့်ဆွေးနွေးခိုင်းခြင်းမျိုး၊ ဆွေးနွေးသည့်အကြောင်းမှာ ဂျီဒီအာနှင့်ဆိုဗီယက်ရုရှားတို့အကြား မာ့က်စ်ဝါဒနှင့် ပတ်သက်သည့် ကွဲပြားခြားနားချက်မျိုးတို့ကို မေးမြန်းလေ့လာရန် အစရှိသော တာဝန်များကို ထမ်းဆောင်ခဲ့ရပါသည်။

ဗဟိုနိုင်ငံရေးသိပ္ပံကျောင်းသည် အရှိန်မှန်မှန်ပင် သင်တန်းများဖွင့်လျက်ရှိပါသည်။ ကျွန်တော် ၁၉၅၆ ခုနှစ်မှစပြီး ဗဟိုစိတ်ဓာတ်စစ်ဆင်ရေးတပ်တွင် လေ့ကျင့်ပေးခဲ့သော သင်တန်းသား အရာရှိတို့သည် သင်တန်း၏ သင်ရိုးညွှန်းတမ်းများအတိုင်း သင်တန်းသားတို့ကို ဆွေးနွေးပို့ချလျက်ရှိကြပါသည်။

ကျွန်တော်၏ ပင်ကိုစိတ်ဓာတ်မှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ်သွားလာတတ်၊ စာဖတ်တတ်၊ လေ့လာတတ်သူမျိုးဖြစ်ပါသည်။ ပုံမှန်ရုံးတက်ခြင်းနှင့် ရုံးမတက်ချင်လျှင် ခွင့်ယူဆိုတာမျိုးကို ဝါသနာမပါလှပါ။ ၁၉၅၆ ခုနှစ်ကစပြီး ယခု ၁၉၆၀ ကျော်ကာလအတွင်း ဤစည်းကမ်းဘောင်ကြီးအတွင်း နေခဲ့ရသော ကျွန်တော်သည် ၁၉၇၀ ပြည့်၊ မတ်လအတွင်းတွင် တော်လှန်ရေးကောင်စီဥက္ကဋ္ဌကြီး ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းထံ ကိုစ္စ

တစ်ခုကြောင့် ရောက်သွားပါသည်။ အလုပ်ကိစ္စ ပြီးသောအခါ ကျွန်တော်က -

"ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ကျွန်တော်စကားနည်းနည်းပြောပါရစေ . . တခြား တော့ မဟုတ်ပါဘူး . . . ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် အလုပ်က နားချင်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ပါတီကပေးတဲ့တာဝန်ရော ဗိုလ်ချုပ်ကြီးပေးတဲ့တာဝန်ပါ လုပ်ခဲ့ပြီးပါပြီ။ ဘာအကြောင်းထူးမှ ရှိတာမဟုတ်ပါဘူး။ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေချင်လို့ပါပဲ . . . ဒါကြောင့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်အလုပ်က အနားယူချင်ပါ တယ်။ ကျွန်တော် နားနားနေနေ စာဖတ်တာ . . . သုတေသနပြုတာ လုပ်ချင်လို့ပါ။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ခွင့်ပြုပေးပါ . . . ပင်စင်ပေးနိုင်လည်း ပေးပါ" လို့ ပြောလိုက်ပါသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက -

"မင်း ပြန်ကြားရေးက ဗိုလ်တင်ထွန်းနေရာ လုပ်ပါလား" ဟု မေးပါ သည်။

ကျွန်တော်က -

"အဲဒီမှာ အလုပ်ပိုများမှာပေ့ါ၊ လူတွေအများကြီးနဲ့ ဆက်ဆံနေရ ဦးမှာပေါ့" ဟုပြောရာ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက -

"မင်းက လုပ်သက်လည်းပြည့်ဖို့လိုသေးတယ် . . . ပင်စင်ပေးလို့ မရသေးဘူးကွ . . မင်းမလုပ်ချင်ရင်လည်း ကိုကိုတို့ဆီမှာ (တော်လှန်ရေး ကောင်စီအဖွဲ့ရုံး အတွင်းဝန်ဗိုလ်မှူးကြီးကိုကို) သွားနေပါလား" ဟု ပြောပြီးမှ -

"မင်းနားနားနေနေ နေဦးကွ . . . ငါ မင်းအတွက်စဉ်းစားဦးမယ်" ဟု ပြောပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ဗ. န. သ တွင် ကျောင်းဖွင့်ပွဲကျောင်းဆင်းပွဲများ တွင် ဓာတ်ပုံရိုက်ခံရန်သာ သွားတတ်ပါသည်။ အချို့အချိန်များတွင် ဒေါက်တာခင်မောင်ဝင်းတို့ဌာနသို့လည်းကောင်း၊ လုပ်သားပြည်သူ့ နေ့စဉ်သတင်းစာတိုက်သို့လည်းကောင်း သွားနေလေ့ရှိကာ အေးအေး သက်သာစကားပြောလိုက်၊ စာဖတ်လိုက်ဖြင့် အချိန်ကုန်ခဲ့ပါသည်။

ဤအတွင်းမှာ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနှင့် ကျွန်တော်တွေ့လျက်သာရှိပါသည်။ အလုပ်ထွက်ရေး/မထွက်ရေး စကားမစပ်ဖြစ်ကြပါ။

၁၉၇၁ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ ၂၀ ရက်ကျော်တွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ခေါ်၍ ကျွန်တော်သူ့ဆီ ရောက်သွားရာ -

"ဘယ်လိုလဲကွ . . . အလုပ်ထွက်ချင်သေးလား" ဟု မေးရာ

"ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ . . . ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ခွင့်ပြုရင်ထွက်ချင်ပါတယ်" ဟု ပြောလိုက်ပါသည်။

"မင်းထွက်မယ်ဆိုရင် ထွက်လို့ရပြီ . . . တို့တပ်မှာ ကွန်ပရိုမိုက် ပင်စင်ဆိုတာရှိတယ်။ (Compromised pension) အဲဒီအရလုပ်သက် မပြည့်ပေမယ့် ထွက်လို့ရတယ်။ ငါ့ဆီနုတ်ထွက်စာတင်တော့ . . . မင်း ငါနဲ့ အဆက်မပြတ်စေနဲ့ ဘာအကြောင်းဖြစ်ဖြစ်ငါ့ကိုပြော" ဟူ၍ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ကျွန်တော့်ကို ပြောပါသည်။

ကျွန်တော်လည်း ဗိုလ်ချုပ်ကြီးခွင့်ပြုချက်ရသဖြင့် ဗိုလ်မှူးကြီး ကိုကိုထံ သွားပါသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးကိုကိုက ကျွန်တော့်အား -

"နုတ်ထွက်စာထားခဲ့ဗျာ ကျွန်တော်လုပ်ပေးထားမယ် . . . ၁၉၇၂ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ တစ်ရက်နေ့ကစ အငြိမ်းစားရပြီးလို့ မှတ်လိုက်တော့ ဗျာ" ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်တော် သူ့ရုံးမှထွက်ခဲ့ပြီး အိမ်တွင်နားနား နေနေ နေလိုက်ပါသည်။

နားနေသည်ဟု ဆိုရသော်လည်း ဦးနေဝင်းသည် ကျွန်တော့်အား အခါအားလျော်စွာခေါ်ပြီး သူရှာဖွေခိုင်းသော စာအုပ်စာတမ်းများမှ အချက်အလက်များကို သုတေသနလုပ်၍ သူ့ထံပို့ပေးရပါသည်။

ကျွန်တော်ပင်စင်ယူခဲ့သည်ဆိုသော်လည်း သုံး-လေး လအတွင်းတွင် ပင်စင်လစာ ထုတ်ခွင့်မရသေးပါ။ ထိုသုံးလေးလအတွင်း ဗိုလ်ချုပ်ကြီး နေဝင်းက ကျွန်တော့်အား လစဉ် ငွေပေးထောက်ပံ့လေ့ ရှိပါသည်။ ကျွန်တော်သုံးရန်အတွက် ဖြစ်၏။

တစ်နှစ်လျှင် ကျွန်တော်သူနှင့် သုံးလေးကြိမ်တွေ့ရလေ့ရှိပါသည်။ တွေ့သည့်အခါတွင် ဦးစောဦးလည်း ပါတတ်၏။ ကျွန်တော်တို့နှင့်

ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်တွေ ပြောပြတတ်၏။ သူက ထိုသို့ပြောရန် ဝါသနာပါသူဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော့်ကို ခိုင်းလေ့ရှိသည်မှာ မာ့က်စ်ဝါဒနှင့်ပတ်သက်သည့် စာဒကတက်ဖွယ်များကို သူ့အား တင်ပြရန်၊ အချို့ပါတီဝင်တွေ လက်ဝဲယိမ်းသော နိုင်ငံရေးသမားများအား ရှင်းပြရန်၊ အထူးသဖြင့် မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်ရှုထောင့်မှ ရှင်းပြရန် တာဝန်ပေးလေ့ရှိပါသည်။

ထို့အပြင် အနောက်တိုင်းနိုင်ငံများမှ ဆိုဗီယက်ကွန်မြူနစ်ဝါဒကို ဝေဖန်ထားသော စာအုပ်များကို ဖတ်ရှုလေ့လာရန်လည်း တိုက်တွန်းပါသည်။

ဤသို့အားဖြင့် ကျွန်တော်နှင့်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းတို့၏ ဆက်ဆံရေးမှာ ၁၉၈၇ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလအထိ ရှိခဲ့ပါသည်။ ၁၉၈၈-၈၉ ခုနှစ်များတွင် ကျွန်တော်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနှင့် မတွေ့ခဲ့ပါ။ ကျွန်တော် မန္တလေးနှင့် စစ်ကိုင်းတို့တွင် ရောက်နေသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ၁၉၉၀ တွင် ကျွန်တော်ရန်ကုန်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါမှစ၍ ကျွန်တော် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနှင့်တွေ့ဆုံခဲ့သည်မှာ ၁၉၉၅ ခုနှစ်အထိ ဖြစ်ပါတော့သည်။

၁၉၉၅ ခုနှစ်တွင် နောက်ဆုံးတွေ့ခဲ့သည့် နေ့ရက်သည်ကား ဇူလိုင်လ ၂၇ ရက်နေ့ ဖြစ်ခဲ့ပါသတည်း။

အပိုင်း (၃)

အထွေထွေပြန်လည် သုံးသပ်ခြင်း Critical Reflection

မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်တွင် ကျွန်တော်ပါဝင်ခဲ့သမျှ ဟူသော ဤအကျဉ်းချုပ်မှတ်တမ်း၏ ပထမပိုင်းနှင့် ဒုတိယပိုင်းကို ရေးသားခဲ့ပြီးနောက် ဆက်လက်၍မရေးဖြစ်ခဲ့ဘဲ ကျွန်တော်သည် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာအခက်အခဲများကြောင့် သုံးနှစ်ကျော်၊ လေးနှစ်နီးပါးခန့် ရပ်နားနေခဲ့ပါသည်။ ၁၉၉၁ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ ခြောက်ရက်နေ့စွဲဖြင့် ဒုတိယပိုင်းကို ရေးသားပြီးစီးခဲ့ပါသည်။ ရေးပြီးခဲ့သော ထိုမှတ်တမ်းကို ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ရှိ မြန်မာနိုင်ငံသမိုင်းအဖွဲ့သို့ ညွှန်ကြားရေးမှူးဖြစ်သူ

ဒေါ်နီနီမြင့်မှတစ်ဆင့် ပေးပို့ခဲ့ပါသည်။ ဒေါ်နီနီမြင့်က ဖိတ်ခေါ်တောင်းဆိုသောကြောင့် ပေးပို့ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

တတိယပိုင်းမှတ်တမ်းကို ဆက်လက်ရေးသားရန် စိတ်ဆန္ဒဖြစ်ပေါ်လာသဖြင့် ယနေ့တွင် စတင်ကာ ရေးနေပြီဖြစ်ပါသည်။ ယနေ့သည် ၁၉၉၅ ခု၊ ဇူလိုင်လ ၂၇ ရက်နေ့ဖြစ်ပါသည်။ ဇူလိုင်လ ၂၆ ရက်နေ့ဖြစ်သော မနေ့ကပင် ကျွန်တော်တို့သည် တော်လှန်ရေးကောင်စီဥက္ကဋ္ဌလည်းဖြစ်၊ အငြိမ်းစား တပ်မတော်ကာကွယ်ရေးဦးစီးချုပ်လည်းဖြစ်၊ အငြိမ်းစား နိုင်ငံတော်သမ္မတလည်းဖြစ်ခဲ့သူ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဟောင်း ဦးနေဝင်းနှင့် တွေ့ဆုံနှုတ်ဆက်ဂါရဝပြုကာ အချိန်တော်ကြာအောင် စကားပြောဆိုခွင့်ကို ရခဲ့ပါသည်။ သူနှင့် ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်နီနီမြင့်တို့အိမ်၌ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ဆိုသည်မှာ ပြည်သူ့တရားသူကြီးအဖွဲ့၏ ဥက္ကဋ္ဌဟောင်း ဦးတင်အောင်ဟိန်းနှင့် ကျွန်တော်မောင်ချစ်လှိုင်တို့ ဖြစ်ကြပါသည်။ ရန်ကုန်မြို့သို့ ရောက်ရှိနေခိုက် မိမိတို့၏ ခေါင်းဆောင်ကြီးဖြစ်ခဲ့သူ ဦးနေဝင်းကို တွေ့ဆုံကာ ဂါရဝပြုလိုပါသည်ဟု ဦးတင်အောင်ဟိန်းက ကျွန်တော့်အား ပြောကြားသဖြင့် ကျွန်တော်က ဒေါ်နီနီမြင့်ထံ သွားရောက်ပြီး မေတ္တာရပ်ခံပါသည်။ ဒေါ်နီနီမြင့်က "သူမအနေဖြင့် စကားဖြင့် အကြောင်းမကြားလိုပါ၊ ဦးနေဝင်းထံ စာရေးပေးခဲ့ပါ" ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်တော်က ဦးနေဝင်းထံ ဦးတင်အောင်ဟိန်း၏ဆန္ဒကို စာအားဖြင့် ဇူလိုင်လ ၂၄ ရက်နေ့တွင် တင်ပြခဲ့ပါသည်။ နောက်တစ်နေ့ ဇူလိုင်လ ၂၅ ရက်နေ့တွင် ဒေါ်နီနီမြင့်ထံမှတစ်ဆင့် ဦးနေဝင်းက ကျွန်တော်တို့အား မနက်ဖြန် (ဇူလိုင်လ ၂၆ ရက်)နေ့တွင် တွေ့ဆုံမည်ဆိုသည့်အကြောင်းကို သိရှိခဲ့ရပါသည်။ ဒေါ်နီနီမြင့်၏ စီစဉ်ပေးမှုဖြင့် ဦးတင်အောင်ဟိန်းနှင့်ကျွန်တော်တို့သည် ဦးနေဝင်းနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ကြပါသည်။

ထိုနေ့က ငါးနာရီကျော်ခန့် စကားဝိုင်းဖွဲ့ခဲ့ကြပါသည်။ နံနက်ပိုင်းကိုးနာရီကျော်မှ နေ့လယ် နှစ်နာရီခွဲကျော်ကျော်အထိ ကြာပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ၁၉၈၇ ခု၊ ဒီဇင်ဘာလ ၃၀ ရက်နေ့က ဦးနေဝင်းနှင့် တွေ့ဆုံပြီးကတည်းက ထပ်မံ၍ မတွေ့ခဲ့ရသည်မှာ ၁၉၉၂ ခုနှစ်ထိ ဖြစ်ပါသည်။ ၁၉၉၂ ခု၊ ဧပြီလ ပထမအပတ်အတွင်းတွင် တစ်ကြိမ်၊ ၁၉၉၃ ခု၊ ဇွန်လ ၁၅ ရက်နေ့တွင် တစ်ကြိမ် တွေ့ဆုံခဲ့ရပြီးနောက် မတွေ့ဆုံဖြစ်ဘဲ နေခဲ့ပါသည်။ ယခု ၁၉၉၅ ခု၊ ဇူလိုင်လ ၂၆ ရက် နေ့တွင်မှ ဦးနေဝင်းနှင့် ပြန်လည်ဆုံတွေ့ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ထိုနေ့က ဦးနေဝင်းကို မြင်ရသည်မှာ ကိုယ်ရည်အနည်းငယ်စစ်သွားသည်မှတစ်ပါး ရှေးကကဲ့သို့ပင် ရွှင်ရွှင်လန်းလန်းနှင့် ကျန်းကျန်းမာမာ ရှိနေသည်ကို မြင်ရပါသည်။ သူသည် ကျွန်တော်တို့အား ရွှင်လန်းဝမ်းသာသောမျက်နှာဖြင့် ဆီးကြိုပါသည်။ ဧည့်ခန်းတွင် ဝိုင်းဖွဲ့ကာ စကားပြောကြပါသည်။ စလျှင်စချင်းပင် ဥက္ကဋ္ဌကြီးဦးနေဝင်းက "ဒီနေ့ အေးအေးဆေးဆေး စကားတွေပြောကြမယ်၊ ဒါပေမယ့် နိုင်ငံရေး၊ စီးပွားရေး အကြောင်းတွေကိုတော့ မပြောကြပါနှင့်၊ ဘာသာရေးနဲ့ ယဉ်ကျေးမှုအကြောင်းတွေပဲ ပြောကြမယ်" ဟု ပြောပါတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့က အထူးသဖြင့် ဦးတင်အောင်ဟိန်းက နိုင်ငံရေး အကြောင်းတွေ မေးမြန်းဆွေးနွေးမည်ဟု ဆန္ဒရှိခဲ့သော်လည်း ဦးနေဝင်းက ကြိုတင်ပိတ်ပင်လိုက်သဖြင့် နိုင်ငံရေးအကြောင်းများကို ပြောဆိုခြင်း မပြုတော့ဘဲ ဦးနေဝင်းပြောသမျှကို နားထောင်နေလိုက်ကြပါသည်။

ဥက္ကဋ္ဌကြီး ဦးနေဝင်းသည် ကျွန်တော်တို့အား အိန္ဒိယနှင့်တရုတ် ယဉ်ကျေးမှုကြီးနှစ်ရပ်က မြန်မာ့လူ့ဘောင်၏ယဉ်ကျေးမှုကို ဖြစ်ပေါ်ထွန်းကားစေခဲ့ပုံကို ပြောပြပါသည်။ အထူးသဖြင့် အိန္ဒိယယဉ်ကျေးမှု၏ ဩဇာက မွန်၊ ဗမာ၊ ရခိုင်တို့အပေါ်တွင် လွှမ်းမိုးခဲ့ပုံကို ပြောပါသည်။ အိန္ဒိယယဉ်ကျေးမှုတွင် ဇာတ်စနစ် Caste System ၏ ရှုပ်ထွေးမှုများကိုလည်း ရှင်းပြပါသည်။ သူ၏ပြောပြပုံများကို တစ်ဖက်က နားထောင်ရင်း၊ တစ်ဖက်ကလည်း ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဦးနေဝင်းသည် ဘယ်အချိန်ကများ အိန္ဒိယယဉ်ကျေးမှုသမိုင်းကို ယခုကဲ့သို့ အသေးစိတ်ကာ လေ့လာထားပါသလဲဟု ကျွန်တော်၏စိတ်ထဲတွင် မေးနေမိပါသည်။ အဘယ်ကြောင့်

ဆိုသော် ဦးနေဝင်းသည် စာများများဖတ်ရှုလေ့လာလေ့မရှိသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ယင်းအချက်ကို ဦးနေဝင်းကိုယ်တိုင် ဤစာရေးသူ ကျွန်တော့်အား ပြောပြဖူးသောကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။

ဤသို့ဆိုသောကြောင့် ကျွန်တော်တို့၏ ခေါင်းဆောင်ကြီးဖြစ်ခဲ့သူ ဥက္ကဋ္ဌကြီး ဦးနေဝင်းသည် စာဖတ်ဝါသနာမပါဟု အဓိပ္ပာယ်မရပါ။ ဦးနေဝင်းသည် သူရန်ကုန်တက္ကသိုလ်တွင် သိပ္ပံဘာသာတွဲကို ယူခဲ့သူဖြစ်သည်။ ဓာတုဗေဒဘာသာရပ်ကိုစိတ်ဝင်စားသူဖြစ်သည်။ ထို့အပြင် သိထားသင့်သော အကြောင်းအရာများ (နိုင်ငံရေး၊ စစ်ရေး၊ ဒေသန္တရ ရေးရာစသည်များ) ကို လိုရင်းချုပ်၍ လေ့လာထားသူဖြစ်ပါသည်။ "မိမိသည် စာများကိုလည်းဖတ်ရှုလေ့လာသင့်သလောက် လေ့လာပါသည်၊ သို့သော် မိမိကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်ဖြင့် ဆင်ခြင်ဝေဖန်သုံးသပ်ပြီးမှ ဆုံးဖြတ်လေ့ရှိသည်" ဟု ကျွန်တော့်အား အကြောင်းဆုံတိုင်း ပြောပြလေ့ရှိပြီး ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်ပိုင်ဆင်ခြင်ဉာဏ်ဖြင့် လေ့လာကြပါဟု တိုက်တွန်းလေ့ရှိခဲ့ပါသည်။

ထိုနေ့ကစကားဝိုင်းသည် နေ့လယ်စာစားကြပြီးသည့်နောက်တွင်ပင် မပြီးသေးဘဲ ဆက်လက်ပြောဆို ဆွေးနွေးကြပါသည်။ နေ့လယ်စာကို ဒေါ်နီနီမြင့်က ပြင်ဆင်ထားခဲ့ပြီး သူမ၏အလုပ်ရုံးခန်းရှိရာ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်သို့ ထွက်သွားခဲ့ပါသည်။ ထိုနေ့က စကားဝိုင်းတွင် ဒေါ်နီနီမြင့် ပါဝင်ခြင်းမရှိခဲ့ပါ။ စကားဆွေးနွေးခြင်းကို ထမင်းစားပွဲမှာပင် ဆက်လက်ပြုလုပ်ပါသည်။ ဦးနေဝင်းနှင့် ဦးတင်အောင်ဟိန်းတို့ အပြန်အလှန် ပြောဆိုဆွေးနွေးကြပါသည်။ ဆွေးနွေးသော အကြောင်းအရာမှာ ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားထိုင်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်ပါသည်။ ဦးနေဝင်းက သူသည် လယ်တီဆရာတော်ဘုရားစီရင်သော ကမ္မဋ္ဌာန်းကျမ်းကို လက်ကိုင်ထားပြီး ရှုမှတ်ဖွယ်ရာတရားကို ရှုမှတ်လေ့ကျင့်နေသည်ဟုပြောပြပါသည်။ ရှေးဦးစွာ အာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်းကို လေ့ကျင့်ပြီးနောက် ဝိပဿနာ၏ အလုပ်ဖြစ်သော လက္ခဏာရေးသုံးပါးကို ရှုမှတ်ပွားများ လေ့ကျင့်မှုပြုနေသည်ဟု ပြောပါသည်။ ဥက္ကဋ္ဌကြီး ဦးနေဝင်းကို ကြည့်ရသည်မှာ ဝိပဿနာဘာဝနာ အမှုကို ပြုနေရခြင်း၌ မွေ့လျော်နေပုံရပါသည်။

မွန်းလွဲ နှစ်နာရီကျော်ကျော်တွင် စကားဝိုင်းကို ခေတ္တနားလိုက်ပါသည်။ ယင်းအခိုက်မှာပင် ဉက္ကဋ္ဌကြီး ဦးနေဝင်းက ကျွန်တော်တို့ မမျှော်လင့်သော စကားတစ်ရပ်ကို ရုတ်တရက်ပြောဆိုလိုက်ပါတော့သည်။

"ကိုယ့်လူတွေနဲ့ ကြုံတုန်းပြောလိုက်ရဦးမယ် . . . ကိုယ့်အနေနဲ့ ဒီသံသရာတရားတွေ . . . သင်္ခါရတရားတွေ အနိစ္စ . . . အနတ္တတရားတွေကို ဒီနေ့သိမြင်သလိုမျိုး ဟိုတုန်းကသိခဲ့မယ်ဆိုရင် ၁၉၆၂ ခုနှစ်၊ မတ်လက ကိစ္စကိုကိုယ်မလုပ်ခဲ့ပါဘူး" ဟူသော စကားရပ်ပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။

ကျွန်တော်၏နားကို ကျွန်တော်မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားပါသည်။ ဦးတင်အောင်ဟိန်းသည် ဦးနေဝင်း၏ ပြောစကားကို အာရုံစိုက်နေပါသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ဘာမျှပြန်မပြောကြဘဲ ဦးနေဝင်းက ဆက်လက်ပြောကြားလာမည့်စကားကိုသာ စောင့်နေကြပါသည်။

ဉက္ကဋ္ဌကြီး ဦးနေဝင်းသည် စကားကိုဆက်မပြောသေးဘဲ ခဏမျှ စဉ်းစားနေပုံရှိပါသည်။ သည့်နောက်တွင် ဆက်ပြောပြန်ပါသည်။

"ဟုတ်တယ် . . . အဲဒီတုန်းကသာ ဒီတရားတွေကို သိနေခဲ့ရင် ၁၉၆၂ က လုပ်ခဲ့တဲ့ အလုပ်မျိုးကို ကိုယ်မလုပ်ခဲ့ဘူး" ဟု ပြောပါသည်။ ၁၉၆၂ ဆိုသောစကားလုံးကို အင်္ဂလိပ်လိုအသံထွက်ဖြင့် ပြောခဲ့ပါသည်။ ယခု အထက်ပါအတိုင်း ကျွန်တော်ပြန်ရေးပြသောစကားရပ်များမှာ ဉက္ကဋ္ဌကြီးဦးနေဝင်းပြောခဲ့သည့် အတိုင်းဖြစ်ပါသည်။

မနေ့ကကြားခဲ့ရသော ထိုစကားရပ်ကို ယနေ့ဤစာကြောင်းများကို ရေးနေချိန်မှာ ကြားယောင်နေပါသည်။ နောင်တွင်လည်း သတိရတိုင်း ကြားယောင်နေမိမည်ထင်ပါသည်။

တော်လှန်ရေးကောင်စီ ဉက္ကဋ္ဌကြီး ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်း၏ ထိုစကားရပ်ကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ကျွန်တော်၏ စိတ်အစဉ်တစ်လျှောက်တွင် "ဟယ်" ခနဲဖြစ်သွားပါတော့သည်။

ဦးနေဝင်းသည် စကားမဆက်တော့ဘဲ နေပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း ပြန်ခွင့်ပြုရန် ပြောပါသည်။ ဦးနေဝင်းသည် စကား

အများကြီးပြောနေခဲ့သော်လည်း ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ပုံမရဘဲ ရွှင်လန်းလျက်သာ ရှိနေပုံရပါသည်။

ဦးတင်အောင်ဟိန်းအား ဘယ်နေ့ပြန်မလဲ၊ ဘယ်မှာအနေများလဲ ဟု မေးပါသည်။ ဦးတင်အောင်ဟိန်းက ခင်ဦးမြို့သို့ ပြန်မည့်အကြောင်း ပြောပါသည်။ "မင်းရော ဘယ်မှာနေသလဲ" ဟု ကျွန်တော့်အား မေးပြန်သည်။ "ကျွန်တော်က နေရာအတည်တကျမရှိကြောင်း . . . မန္တလေးနှင့် စစ်ကိုင်းတွင်တစ်လှည့် . . . ရန်ကုန်တွင် တစ်လှည့်နေပါကြောင်း" ပြောပြပါသည်။

ထိုနောက်တွင် ဦးတင်အောင်ဟိန်းနှင့်ကျွန်တော်သည် ဉက္ကဋ္ဌကြီး ဦးနေဝင်းအား ထိုင်၍ကန်တော့ကြပါသည်။ ထိုအခါဉက္ကဋ္ဌကြီးက "အင်း . . . ဆုပေးတိုင်းပြည့်ကြမယ်ဆိုရင်တော့ ကောင်းမှာပဲ . . . ကိုယ်ပြောချင်တာကတော့ ကိုယ့်လူတို့လည်း တရားအလုပ်ကိုလုပ်ကြပါ . . . ကိုယ်လုပ်မှ ကိုယ်ရကြမှာဗျ" ဟု ပြောကြားခဲ့ပါတော့သည်။

တော်လှန်ရေးကောင်စီဉက္ကဋ္ဌကြီး ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဦးနေဝင်းအိမ်မှ ပြန်လာကြစဉ် ကျွန်တော်နှင့် ဦးတင်အောင်ဟိန်းတို့သည် ငြိမ်သက်စွာပင် အတွေးကိုယ်စီဖြင့် ရှိနေခဲ့ကြပါသည်။ ဦးတင်အောင်ဟိန်း၏ တိုက်ခန်းရှေ့သို့ရောက်သောအခါ ကျွန်တော်သည် သူနှင့်အတူဆင်းနေရစ်ခဲ့ပြီး မော်တော်ကားကို ပြန်လွှတ်လိုက်ပါသည်။ ဦးတင်အောင်ဟိန်း၏ တိုက်ခန်းတွင် နာရီဝက်ခန့်နေရင်း ဉက္ကဋ္ဌကြီး ဦးနေဝင်း နောက်ဆုံးပြောကြားလိုက်သော **စကားရပ်**ကို သုံးသပ်ကြပါသေးသည်။ ဦးနေဝင်းသည် မိမိ၏စိတ်ထဲတွင် ခံစား၊ သိရှိနားလည်သည့်အတိုင်း (ဝါ) စိတ်ရင်းအမှန်အတိုင်း ပြောကြားသည်ဟု ဦးတင်အောင်ဟိန်းက ယုံကြည်သည်။ ကျွန်တော်လည်း ထိုအတိုင်းပင်ယုံကြည်ခဲ့ပါသည်။

သို့သော် (ထို) **သို့သော်** ကား အလွန်ပင်စဉ်းစားကာ ဆင်ခြင်သုံးသပ်ရမည့် **သို့သော်ကြီး** (a very bit But) ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော်တွေးနေမိခဲ့ပါသည်။

ဉက္ကဋ္ဌကြီး ဦးနေဝင်းပြောကြားသော အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သော စကားရပ်ကို စဉ်းစားနေရင်းဖြင့်ပင် ကျွန်တော်သည် **မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်**

လမ်းစဉ်တွင် ကျွန်တော်ပါဝင်ခဲ့သမျှ ဆိုသော ဤမှတ်တမ်း ဆက်လက်ရေးနေပြီ ဖြစ်ပါသည်။

ဤတတိယအပိုင်းတွင် ကျွန်တော်၏ အထွေထွေ ပြန်ပြောင်း ဆင်ခြင်ဝေဖန်သုံးသပ်ခြင်းများကို အောက်ပါအတိုင်းသာ ဖော်ပြရမည် ဖြစ်ပါပေတော့သည်။

၁။ နိုင်ငံရေးယုံကြည်ချက်

၁၉၁၀ ပြည့်နှစ်မှ ၁၉၂၀ ပြည့်နှစ်ကာလအတွင်း ဖွားမြင်ကြီးပြင်း လာကြသော လူကြီး၊ လူရွယ်၊ လူငယ်မျိုးဆက်သစ်များသည်လည်းကောင်း၊ ၁၉၂၀ ပြည့်နှစ်မှ ၁၉၃၀ ပြည့်နှစ်ကာလအတွင်း ဖွားမြင်ကြီးပြင်း လာကြသော လူကြီး၊ လူရွယ်၊ လူငယ်မျိုးဆက်ဝင်များသည်လည်းကောင်း၊ မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေး ကြိုးပမ်းမှုသမိုင်းတွင် အနည်းနှင့်အများ ပါဝင် ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြသော ခေတ်ပြိုင်သမိုင်းဝင် မျိုးဆက်ဝင်များ ဖြစ်ကြပါ သည်။ ထိုမျိုးဆက်ဝင်အသီးသီးတို့သည် ခေတ်ကာလဝန်းကျင်အလိုက် မိမိတို့မျက်မှောက်ပြုခွင့်ကြုံရာ နိုင်ငံရေး လှုပ်ရှားမှုစီးကြောင်းတွင် ပါဝင်လိုက်ပါခဲ့ကြလေသည်။ ထိုသူအပေါင်းတို့သည် မျိုးချစ်ဝံသာနု စိတ်ဓာတ်၊ အမျိုးသားရေးလွတ်မြောက်မှုကို ရယူလိုသောစိတ်ဓာတ်၊ နိုင်ငံရေးအရေးအရာများကို စိတ်ဝင်စားကြသော နိုင်ငံရေးယုံကြည်ချက် အသီးသီးတို့ဖြင့် ဘ၀ခရီးစဉ်တွင် ရုန်းကန်ခဲ့ကြသူများဖြစ်ကြပါသည်။

ထို့အတူပင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းခေါင်းဆောင်သော တော်လှန်ရေး ကောင်စီက ကြေညာခဲ့သည့် **မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်** ဟူ၍ ပေါ်ထွက်လာသောအခါ ထိုလမ်းစဉ်ကို ကြိုဆိုကြသော၊ ထောက်ခံ အားပေးလာကြသော လူကြီး၊ လူရွယ်၊ လူငယ်မျိုးဆက်သည်လည်း ပေါ်ထွက်လာခဲ့သည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်ခဲ့ပေသည်။ ထို့အတူပင် ကျွန်တော်သည်လည်း တစ်ဦးသောအပါအဝင်ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

ဤစာရေးသူ ကျွန်တော့်အနေနှင့် ဖော်ပြရမည်ဆိုပါလျှင် ဤစာအုပ်၏ မူလအစတွင် ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ကျွန်တော်သည် ၁၃၀၀ ပြည့်နှစ် (၁၉၃၈-၃၉ ကာလ) အရေးတော်ပုံကြီးတွင် ရေရေ

ရာရာ မသိတတ်သေးသော ကျောင်းသားငယ်တစ်ဦးအနေနှင့် ပါဝင်ခဲ့ပါ သည်။ ထိုအချိန်က အသက် ၁၃ နှစ်သားအရွယ် တွင်ဖြစ်ပါသည်။ အသက် ၁၄ နှစ်နှင့် ၁၅ နှစ်သား အရွယ်များတွင် ကျွန်တော်တို့ ခေတ်လူငယ်များသည် မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ကို လှုံ့ဆော်ပေးသော နဂါးနီစာအုပ်တိုက် (Red Dragon Book Club) ထုတ်စာပေများ၊ ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒနှင့်ကွန်မြူနစ်ဝါဒကို ရေးသားဖော်ပြကြသော ဘုံဝါဒ စာပေများ စသည်တို့ကို ဖတ်ရှုလေ့လာနေခဲ့ကြပါသည်။

၁၉၃၉ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ သုံးရက်နေ့တွင် အာဏာရှင် ဟစ်တလာ အုပ်စိုးသော ဂျာမနီနိုင်ငံက ပိုလန်နိုင်ငံကို ကျူးကျော် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်သည်။ ထိုနေ့မှစ၍ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး စတင် ခဲ့လေသည်။ ထိုစစ်ပွဲကြီး၏ ပထမပိုင်းကာလတွင် နာဇီဂျာမနီနှင့် ဖက်ဆစ်အီတလီနိုင်ငံ နှစ်နိုင်ငံကတစ်ဖက်၊ ဒီမိုကရေစီ နိုင်ငံများ ဖြစ်ကြသော အင်္ဂလန်နိုင်ငံနှင့်ပြင်သစ်နိုင်ငံ နှစ်နိုင်ငံက တစ်ဖက် စစ်ဆင်တိုက်ခိုက်ကြသည်။ ၁၉၄၀ ပြည့်နှစ်တွင် ဂျာမနီကပြင်သစ်နိုင်ငံ ကိုသိမ်းပိုက်နိုင်ခဲ့သည်။ အနောက်ဥရောပနိုင်ငံအများကို ဂျာမနီက သိမ်းပိုက်နိုင်ခဲ့သည်။ အင်္ဂလန်နိုင်ငံတစ်ခုတည်းသာလျှင် ဖက်ဆစ်နာဇီ ဂျာမနီတို့၏ နယ်ချဲ့မှုကို ခုခံနေခဲ့သည်။ ထိုသို့ခုခံနိုင်ခဲ့ခြင်းမှာလည်း အင်္ဂလိပ်ပင်လယ်ရေလက်ကြားက ခြားထားပေးသောကြောင့်သာဖြစ် သည်။ အင်္ဂလိပ်ပင်လယ်ရေလက်ကြားသာမရှိခဲ့လျှင် အင်္ဂလန်နိုင်ငံပင် လျှင် ကျဆုံးခဲ့မည်ဖြစ်သည်။ ထိုကာလတွင် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးထဲသို့ ကွန်မြူနစ်ဆိုဗီယက်ရုရှား၊ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၊ ဖက်ဆစ်ဝါဒီ ဂျပန်နိုင်ငံစသည်တို့သည် ပါဝင်လိုခြင်းမရှိကြသေးချေ။ ဂျပန်သည် **Anti Comiontern pact** ကွန်မြူနစ်ဆန့်ကျင်ရေး စာချုပ်အဖွဲ့ကို ဂျာမနီ၊ အီတလီတို့နှင့် ပူးပေါင်းဖွဲ့စည်းခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ဂျပန်သည် ဂျာမနီ၊ အီတလီတို့ဘက်တော်သား ဖြစ်ရလေတော့သည်။

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုသည် အင်္ဂလန်နိုင်ငံကို ထောက်ခံအား ပေးမှုပြုခဲ့သည်။ ကွန်မြူနစ်ဆိုဗီယက် ရုရှားနိုင်ငံကတော့ ဒီစစ်ပွဲကြီးမှာ

“ဘယ်ဘက်မှမပါဘဲ ကြားနေမည်” ဟု ပြောခဲ့သည်။ ဂျပန်နိုင်ငံကတော့ စစ်ထဲသို့ပါဝင်ခြင်းမရှိသေးစေကာမူ နာဇီဂျာမနီနှင့်ဖက်ဆစ်အီတလီ တို့ကို ထောက်ခံနေခဲ့သည်။

ထိုကာလပိုင်းတွင် မြန်မာနိုင်ငံ၏ နိုင်ငံရေးပါတီများအကြားတွင် သဘောထား အမျိုးမျိုးကွဲပြား နေခဲ့ကြသည်။ တို့ဗမာအစည်းအရုံးဝင် သခင်နိုင်ငံရေးသမား အများစုက “အင်္ဂလိပ်အခက် . . . ဗမာ့အချက်” ဟူသော ဆောင်ပုဒ်ကို လက်ကိုင်ပြုကာ အင်္ဂလိပ်ဆန့်ကျင်ရေး လှုပ်ရှားမှုကို လုပ်ကြသည်။

သခင်နိုင်ငံရေးသမားများအထဲတွင် မာ့က်စ်ဝါဒီကွန်မြူနစ်များလည်းရှိကြသည်။ ကွန်မြူနစ်ပါတီဟူ၍ ပါတီပုံသဏ္ဍာန်ဖြင့် မတည်ရှိသော်လည်း မာ့က်စ်ဝါဒ၊ ကွန်မြူနစ်ဝါဒလေ့လာရေး ကလာပ်စည်းကို ဖွဲ့ထားကြသည်။ နောင်အခါတွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းဖြစ်လာမည့် သခင်အောင်ဆန်းသည် ထိုအဖွဲ့ကလာပ်စည်း၏ အတွင်းရေးမှူးဖြစ်ခဲ့ပေသည်။ တို့ဗမာအစည်းအရုံး၏ အထွေထွေအတွင်းရေးမှူးလည်းဖြစ်သည်။ ဒေါက်တာ ဘမော်တို့နှင့် ညီညွတ်ရေးဖွဲ့ထားသော ဗမာ့ထွက်ရပ်ဂိုဏ်း၏ အတွင်းရေးမှူးလည်း ဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်က သခင်ကွန်မြူနစ်များနှင့် ကျောင်းသားသမဂ္ဂဝင် ကွန်မြူနစ်ဝါဒလိုလားသူများသည် အင်္ဂလိပ်နှင့်ပြင်သစ်နိုင်ငံများဘက်ကို မထောက်ခံကြ၊ ဂျာမနီနှင့် အီတလီဖက်ဆစ်နိုင်ငံများကိုလည်း မထောက်ခံကြဘဲ ဆိုဗီယက်ရုရှား၏ အနေအထားကိုကြည့်ကာ ကြားနေခဲ့ကြသည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် လွတ်လပ်ရေးအတွက် အင်္ဂလိပ်ကို ဆန့်ကျင်ရမည်ဆိုသော သဘောထားကိုလည်း ခံယူထားကြသည်။

၁၉၄၁ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ ၂၂ ရက်နေ့တွင် နာဇီဂျာမနီက ကွန်မြူနစ်ဆိုဗီယက်ရုရှားနိုင်ငံကို စစ်မကြေညာဘဲ ကျူးကျော်တိုက်ခိုက်သောအခါ တစ်ကမ္ဘာလုံးတွင်ရှိသော ကွန်မြူနစ်ဝါဒီများသည် (တတိယကမ္ဘာ့ကွန်မြူနစ်အဖွဲ့ချုပ်၏ အဖွဲ့ဝင်များဖြစ်ကြသည်နှင့်အညီ) နာဇီဂျာမနီနှင့် အီတလီဖက်ဆစ်နိုင်ငံများကို ဆန့်ကျင်တိုက်ခိုက် ကြရမည်ဆိုသော

နိုင်ငံရေးမူဝါဒသို့ ပြောင်းလဲရောက်ခဲ့ကြလေသည်။ ပြင်သစ်အင်္ဂလိပ် စသော ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံများကို ထောက်ခံရမည်ဟူ၍ မူဝါဒချမှတ်ခဲ့သည်။

ထိုအချိန်တွင် သခင်စိုး၊ သခင်သန်းထွန်း၊ သခင်ဗဟိန်း အစရှိသည့် သခင်ကွန်မြူနစ် ခေါင်းဆောင်များသည် အင်းစိန်ထောင်၊ ထိုမှတစ်ဆင့် မြင်းခြံထောင်များ၌ အကျဉ်းကျခံ နေရသူများဖြစ်ကြသည်။ သခင်စိုးသည် အင်းစိန်စစ်တမ်း (Insein Thesis)၊ ထို့နောက် မြင်းခြံစစ်တမ်း (Myingyan Thesis) ကိုရေးသားခဲ့လေသည်။ ထိုစစ်တမ်း နှစ်ခုသည် တစ်ခုတည်း၊ တစ်မျိုးတည်းဖြစ်သည်။ ထိုစစ်တမ်းကို သခင်စိုးသည် အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ရေးသားခဲ့သည်။

ထိုမြင်းခြံစစ်တမ်းတွင် သခင်စိုးက အောက်ပါအဓိပ္ပာယ်ရသော (ဟစ်တလာ ဂျာမနီသည် ဆိုဗီယက်ယူနီယံကို ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်ဝင်တိုက်သောအခါ. . .) ဟု ပထမဆုံးသောဝါကျဖြင့်ရေးသားခဲ့သည်။ ထိုစစ်တမ်း၏အတိုချုပ်မှာ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးတွင် အင်္ဂလိပ်၊ ပြင်သစ်၊ ဆိုဗီယက်ယူနီယံ တို့ဘက်မှ ပါဝင်ခြင်းသည်သာလျှင် လမ်းမှန်သည်၊ ဖက်ဆစ်ဝင်ရိုးတန်းနိုင်ငံများကို ဆန့်ကျင်တိုက်ခိုက်ရမည်။ ဗမာပြည်၏ လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲကို ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေးတိုက်ပွဲကြီး (ဝါ) ဒီမိုကရေစီမဟာမိတ် အဖွဲ့ကြီး (အင်္ဂလိပ်၊ ပြင်သစ်၊ ဆိုဗီယက်ရုရှား) ၏ စစ်အောင်နိုင်ရေးနှင့်ဆက်စပ်ပြီး ဆောင်ရွက်ရမည်ဟူ၍ ဖြစ်ပေသည်။

ထိုအချိန်တွင် မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေးအတွက် နိုင်ငံရပ်ခြားမှ အကြံဉာဏ်နှင့်အကူအညီရရာရကြောင်း ရှာဖွေရန်အတွက် တရုတ်နိုင်ငံတွင်းရှိ ကွန်မြူနစ်အင်အားစုထံ သွားရောက်ရန်ရည်ရွယ်ကာ မြန်မာနိုင်ငံမှ ထွက်လာခဲ့သော သခင်အောင်ဆန်းနှင့် သခင်လှမြိုင်တို့သည် တရုတ်နိုင်ငံ၏ အမွိုင်ဆိပ်ကမ်းတွင် သောင်တင်နေခိုက် ဂျပန်ကင်ပေတိုင် ခေါ် သူလျှိုအဖွဲ့၏ လက်တွင်းသို့ကျရောက်ရပြီးသော်၊ ဂျပန် နိုင်ငံသို့ခေါ်ဆောင်ခြင်း ခံခဲ့ရလေသည်။ သခင်အောင်ဆန်းနှင့် အတူပါသူ သခင်လှမြိုင် (ဗိုလ်ရန်အောင်) တို့သည် ကြုံတွေ့လာရသော

အခြေအနေနှင့် လိုက်လျောစွာပင်အရှေ့တောင်အာရှနှင့် မြန်မာနိုင်ငံကို ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ရန် ပြင်ဆင်နေပြီဖြစ်သည့် ဖက်ဆစ်ဝါဒီဂျပန် အစိုးရ၏ အကူအညီဖြင့် မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲကို ဆင်နွှဲရန် ပြင်ဆင်လာရတော့သည်။ ၁၉၄၀-ပြည့်နှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလတွင် သခင် အောင်ဆန်းသည် မြန်မာပြည်သို့လျှို့ဝှက်စွာပြန်လာပြီးသခင်များနှင့် ဗမာ့ထွက်ရပ်ဂိုဏ်းဝင်တို့နှင့်တိုင်ပင်ကာ ဂျပန်သိမ်းထားသော ဖော်မိုဆာ ကျွန်းတွင် စစ်ပညာသင်တန်းတက်ရန် မြန်မာလူငယ်များ (နောင်အခါ တွင် ရဲဘော်သုံးကျိပ် ဟူ၍ထင်ရှားလာမည့် လူငယ်များ) ကို လျှို့ဝှက်စွာ ပင် ခေါ်ဆောင်သွားရလေသည်။

၁၉၄၁ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာရှစ်ရက်နေ့တွင် ဖက်ဆစ်ဂျပန်အစိုးရက အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုကို စစ်မကြေညာဘဲ ကျူးကျော်တိုက်ခိုက် သောအခါ ဖက်ဆစ်နိုင်ငံများဖြစ်ကြသော ဂျာမနီ၊ အီတလီ၊ ဂျပန် ဟူသော ဖက်ဆစ်ဝင်ရိုးတန်းနိုင်ငံများကတစ်ဖက်၊ အင်္ဂလိပ်၊ အမေရိကန်၊ ပြင်သစ်၊ ဆိုဗီယက်ယူနီယံဟူသော ဒီမိုကရေစီ မဟာမိတ် နိုင်ငံများကတစ်ဖက် ဟူ၍ပြတ်ပြတ်သားသားကြီး ကွဲပြားခဲ့လေသည်။

မြန်မာ့နိုင်ငံရေးလောကတွင်လည်း အင်အား သုံးရပ်ကွဲပြားခဲ့ သည်။ ဖက်ဆစ်ဂျပန်နှင့်ပူးပေါင်းကာ အင်္ဂလိပ်ကို ဆန့်ကျင်တော်လှန် ရန် ပြင်ဆင်လှုပ်ရှားနေကြသည့် အင်အားစုကတစ်စု၊ ဒီမိုကရေစီ မဟာမိတ် နိုင်ငံများဘက်တွင်ပါဝင်ပြီး အင်္ဂလိပ်အစိုးရနှင့်ပူးပေါင်းကာ ဖက်ဆစ်ဂျပန်ကို ဆန့်ကျင်တိုက်ခိုက်ရမည်ဆိုသော ကွန်မြူနစ်ဝါဒီ သခင်အုပ်စုကတစ်ခု၊ အင်္ဂလန်တွင် လွတ်လပ်ရေးကို သွားတောင်းပြီး အပြန်တွင်ဂျပန်အစိုးရနှင့် ဆက်သွယ်ရန်ကြံသဖြင့် အဖမ်းခံရသော နန်းရင်းဝန်ဦးစော အုပ်စုတို့ကတစ်ခုဟူ၍ ဖြစ်ကြသည်။

ဒီမိုကရေစီ မဟာမိတ်နိုင်ငံများနှင့် လက်တွဲရမည်ဟုခံယူထား သော သခင်စိုး၊ သခင်သန်းထွန်း၊ သခင်ကျော်စိန်၊ သခင်တင်မောင် (ပန်းတနော်) တို့ရှေ့ဆောင်သော ကွန်မြူနစ်ဝါဒီအုပ်စုသည်လည်း

ထောင်သွင်းအကျဉ်းကျခံနေရသောကြောင့်တကြောင်း၊ အင်္ဂလိပ်အစိုးရ နှင့်ပူးပေါင်ဆောင်ရွက်လိုကြောင်းဖြင့် အင်္ဂလိပ်အစိုးရထံ ကမ်းလှမ်းချက် ကို အင်္ဂလိပ်အစိုးရကလက်မခံ၊ ပယ်ချခဲ့ရုံမျှမက နိုင်ငံရေးသမားများ စွာကို အင်္ဂလိပ်အစိုးရက ကာကွယ်ရေးပုဒ်မအမျိုးမျိုးဖြင့် ဖမ်းဆီး ချုပ်နှောင်ထားသောကြောင့်တစ်ကြောင်း သခင်ကွန်မြူနစ်ဝါဒီများ၏ အကြံအစည်များသည် အောင်မြင်ခြင်းမရှိခဲ့ချေ။

ထိုအခါ မြန်မာနိုင်ငံတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာတော့မည့် ဖက်ဆစ် ဂျပန်စစ်တပ်နှင့် အတူလိုက်ပါလာ ကြမည့်သခင်အောင်ဆန်း (ဗိုလ်တေဇ ခေါ် ဗိုလ်အောင်ဆန်း) ဦးစီးသော ရဲဘော်သုံးကျိပ်နှင့် ဗမာ့လွတ်လပ်ရေး တပ်မတော်ကို မျှော်ကိုးကြိုဆိုသော လူကြီး၊ လူရွယ်၊ လူငယ်ကျောင်းသားနှင့် မျိုးချစ်ပြည်သူအများသည် အင်္ဂလိပ် ဆန့်ကျင်ရေးဘက်သို့သာ ကိုင်းညွတ်ခဲ့ကြလေသည်။

သခင်ခေါင်းဆောင်များနှင့်ကျောင်းသား ခေါင်းဆောင်များ၏ နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်မှုကို ယုံကြည်ကြသော မြန်မာလူကြီး၊ လူရွယ်၊ လူငယ်၊ ကျောင်းသားနှင့်ပြည်သူအများသည်နိုင်ငံရေးအမှား၊ အမှန်များ ကို ခွဲခြားပြီးသိနိုင်စွမ်းလည်းမရှိ၊ သိနိုင်ခွင့်အခြေအနေများလည်းမရှိ၊ ဖက်ဆစ်ဂျပန်ကိုလည်း ဖက်ဆစ်လူဆိုးများအဖြစ် မြင်စွမ်းနိုင်ခြင်းမရှိဘဲ "ဂျပန်တွေလာလျှင် မြန်မာတွေလွတ်လပ်ရေးရပြီး အားလုံးကောင်းစား တော့မည်" ဆိုသော အလွန်လွဲမှားခဲ့သော ဖက်ဆစ်ဂျပန်တို့၏ ဝါဒဖြန့်ချိမှု ကို ကြိုဆိုခဲ့ကြလေတော့သည်။

ဖက်ဆစ်ဂျပန်တွေ အောက်သို့ကျရောက်ပြီးသောအခါမှသာ ဖက်ဆစ်ဂျပန်စစ်တပ်၏ နှိပ်စက်မှု၊ အနိုင်ကျင့်မှု၊ လုယက်မှု၊ သိမ်းယူမှု၊ ဆိုးသွမ်းယုတ်မာမှု၊ မတရားတာမှန်သမျှကို ကျူးလွန်မှုဟူသမျှကို တွေ့ကြုံခံစားကြရသောအခါမှသာ ဖက်ဆစ်ဂျပန်ကို ပြန်လှန်ဆန့်ကျင် တော်လှန်လိုသော တော်လှန်ရေး စိတ်ဓာတ်များသည် တစ်နေ့တခြား တဖွားဖွား ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ပြန်တော့သည်။

ဖက်ဆစ်ဂျပန်ခေတ်သည် သခင်စိုးဦးဆောင်သော ကွန်မြူနစ်ပါတီ (ဗမာပြည်) ၏ နိုင်ငံရေးသြဇာကို ထိရောက်စွာ ထူထောင်နိုင်ခဲ့သော ခေတ်ကာလပင်ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ဤဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးတွင် ဒီမိုကရေစီမဟာမိတ်တို့သည် ဧကန်မလွဲအောင်ပွဲဆင်လိမ့်မည်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဗမာပြည်၏လွတ်လပ်ရေးကို ဒီမိုကရေစီမဟာမိတ်တို့၏ အောင်ပွဲနှင့်အတူ ရယူနိုင်လိမ့်မည်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ထို့ကြောင့်ဖက်ဆစ်ဂျပန်တို့ကို တော်လှန်ရမည်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ယင်းသို့တော်လှန်ကြရာတွင် အင်္ဂလိပ်အပါအဝင် မဟာမိတ်စစ်တပ်များနှင့် ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ရမည်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ လွတ်လပ်ရေးသည်ပထမ၊ ဒီမိုကရေစီသည် ဒုတိယ၊ ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒရေးသည်တတိယဟူသော ဆောင်ပုဒ်သုံးရပ်သည်လည်းကောင်း၊ ယင်းတို့ကိုဖော်ပြခဲ့သောကွန်မြူနစ်ပါတီ (ဗမာပြည်) မှ ထုတ်ဝေဖြန့်ချိလှုံ့ဆော်စည်းရုံးခဲ့သော ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးကြေညာစာတမ်း အမှတ် (၁) သည် ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေး ကာလတစ်လျှောက်တွင် အလွန်ပင်သြဇာကြီးမားခဲ့ပေသည်။

ထိုဗမာ့လွတ်လပ်ရေး ကြေညာစာတမ်းအမှတ် (၁) သည် ဂျပန်ခေတ် ဗမာ့ကာကွယ်ရေးတပ်မတော် အတွင်းရှိ ဗိုလ်၊ အကြပ်၊ တပ်သားရဲဘော်များအကြားတွင်လည်းကောင်း၊ ပြင်ပနိုင်ငံရေးလောကအတွင်းရှိ လူကြီး၊ လူရွယ်၊ လူငယ်၊ ကျောင်းသားနိုင်ငံရေးသမားများအကြားတွင်လည်းကောင်း စိမ့်ဝင် ပျံ့နှံ့ကာစည်းရုံး နိုင်ခဲ့လေသည်။ သခင်စိုးဦးဆောင်သော ကွန်မြူနစ်ပါတီ (ဗမာပြည်) ၏ နိုင်ငံရေးသြဇာသည်လည်း များစွာပင် လွှမ်းမိုးခဲ့လေသည်။

ဖက်ဆစ်ဂျပန်များ ဗမာပြည်တွင်းသို့ဝင်ရောက်မလာမီက အင်္ဂလိပ်ကို ဆန့်ကျင်သော လျှို့ဝှက်မြေအောက်ယူနစ်အဖွဲ့အစည်းဖြစ်သည့် အမျိုးသားတော်လှန်ရေးပါတီ (National Revolutionary Party) ဟုလည်းခေါ်၊ နောင်အခါတွင် ပြည်သူ့အရေးတော်ပုံပါတီ (People's Revolutionary Party) ဟုလည်း ခေါ်တွင်လာခဲ့သော လျှို့ဝှက်နိုင်ငံရေးအဖွဲ့အစည်းတွင် ပါဝင်လှုပ်ရှားခဲ့ကြသော လူကြီး၊

လူရွယ်၊ လူငယ်ကျောင်းသား တော်တော်များများသည် "အင်္ဂလိပ်ကိုလည်း ဆန့်ကျင်တိုက်ခိုက်ရမည် . . . ဝင်လာမည့်ဖက်ဆစ်ဂျပန်ကိုလည်း တော်လှန်တိုက်ခိုက်ရမည်" ဆိုသော နှစ်ဖက်တိုက်မှုဝါဒကို တွေတွေဝေဝေနှင့်ပင် ခံယူခဲ့ကြလေသည်။ သခင် ကွန်မြူနစ်ခေါင်းဆောင်ကြီးများဖြစ်ကြသော သခင်ဗဟိန်းနှင့်မစ္စတာဂိုရှယ်တို့ပင်လျှင် "နှစ်ဖက်တိုက်" သဘောထားကို ခံယူခဲ့သည်။ ကွန်မြူနစ်ခေါင်းဆောင် တစ်ဦးဖြစ်သူ စာရေးဆရာကြီးဦးသိန်းဖေမြင့်လည်း ထိုနည်းတူပင်ခံယူခဲ့သည်။ ထိုအချိန်က ကျွန်တော်တို့ လူရွယ်၊ လူငယ်၊ ကျောင်းသားများသည် နဂါးနီမှထုတ်ဝေသော လက်ဝဲစာအုပ်များ (ဘာသာပြန်များ) ကိုသာ ဖတ်ရှုလေ့လာဖူးရုံမျှမှလွဲ၍ မာ့က်စ်ဝါဒ၊ လီနင်ဝါဒ၊ ဆိုရှယ်လစ်ကွန်မြူနစ်ဝါဒဆိုင်ရာများကို စုံစုံစေ့စေ့၊ ရေရေလည်လည်နားလည်ခဲ့ကြသည် မဟုတ်ပါချေ။

ဖက်ဆစ်ဂျပန်ခေတ်သို့ ကျရောက်မှသာ သခင်စိုးဦးဆောင်သော ကွန်မြူနစ်ပါတီ (ဗမာပြည်) ၏ သင်တန်းများကို နေရာအနှံ့လျှို့ဝှက်စွာ ဖွင့်လှစ်ပို့ချနိုင်ခဲ့သောကြောင့် မာ့က်စ်ဝါဒကိုအခြေပြုသော ကွန်မြူနစ်ဝါဒ၏ နိုင်ငံရေးသြဇာသည် ပြန့်ပွားလာခဲ့ပေသည်။ များစွာသော လူရွယ်၊ လူငယ်တို့သည် ကွန်မြူနစ်လှုပ်ရှားမှု၏ သြဇာကို ခံယူခဲ့ကြလေသည်။ ဤစာရေးသူကျွန်တော်သည်လည်း အပါအဝင် တစ်ဦးဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

အမျိုးသားလွတ်မြောက်ရေး၊ ဖက်ဆစ်ဝါဒဆန့်ကျင်ရေး၊ ဒီမိုကရေစီဝါဒနှင့် ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒရေး စသည်တို့ကို ခံယူခဲ့ကြသော လူကြီး၊ လူရွယ်၊ လူငယ်များစွာတို့သည် စစ်ကြိုခေတ်အမျိုးသားလှုပ်ရှားမှုအဆက်ဆက်တွင်လည်းကောင်း၊ အလုပ်သမားအရေး၊ တောင်သူလယ်သမားအရေး၊ ပြည်သူ့အကျိုးစီးပွား အရေးအစရှိသော လှုပ်ရှားမှုအဆက်ဆက်တွင်လည်းကောင်း၊ နိုင်ငံရေးစိတ်ဓာတ် နိုးကြားတက်ကြွမှုတို့ဖြင့် ပါဝင်ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြသည်များမှာ မြန်မာ့နိုင်ငံရေးသမိုင်းတွင် ဖျောက်ဖျက်၍မရနိုင်သော မှတ်တိုင်ကြီးငယ် အသွယ်သွယ်တို့ ဖြစ်ခဲ့ကြပါသည်။

ဖက်ဆစ်ဂျပန်တို့ တော်လှန်ကြသောအခါ ပြည်သူအများသည် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းဦးစီးခေါင်းဆောင်သော ဖတပလ ခေါ် ဖက်ဆစ်တိုက်ဖျက်ရေး ပြည်သူ့လွတ်လပ်ရေးအဖွဲ့ကြီးနှင့် မျိုးချစ်ဗမာ့တပ်မတော် (PBF) တို့ကို ထောက်ခံကြိုဆိုကြ၊ အားပေးခဲ့ကြသည်။ တော်လှန်ရေးအပြီးနှင့် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအပြီးကာလတွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေး ပြည်သူ့လွတ်လပ်ရေး အဖွဲ့ချုပ် (ဖဆပလ အဖွဲ့ချုပ်) တို့ ခေါင်းဆောင်သော လွတ်လပ်ရေးကြိုးပမ်းမှုကြီးသည် ပြည်သူလူထု၏ နိုးကြားတက်ကြွသော ထောက်ခံမှုဖြင့် အောင်ပွဲအဆင့်ဆင့်ဖြင့်မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေးပန်းတိုင်သို့ ချီတက်နိုင်ခဲ့ကြပေသည်။ ပြည်ထောင်စုသမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်ဟူ၍ ပေါ်ထွန်းခဲ့ပါသည်။

မြန်မာပြည်သူတို့၏ အချုပ်အခြာအာဏာ (Sovereignty) ကို ပြန်လည်ရရှိပြီးနောက် နိုင်ငံရေး အင်အားစုများအကြား ဝိဝါဒသဘောထားများ ကွဲပြားခြားနားကြကာ ပြည်တွင်းစစ်ဖြစ်ပွားသည်ဟု ဆိုနိုင်သော ကာလဆိုးကြီးတစ်ရပ်သည် ပေါ်ပေါက်ခဲ့လေသည်။

လွတ်လပ်သော ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်၏ တရားဝင်အစိုးရဖြစ်ခဲ့သူ ဖဆပလအစိုးရအဖွဲ့နှင့် ဖဆပလတွင်ပါဝင်ကြသော နိုင်ငံရေးပါတီအဖွဲ့အစည်းများကတစ်ဖက်၊ လက်နက်ကိုင်ပုန်ကန်ထကြွရေးလမ်းစဉ်ဖြင့် "တောခို" ခဲ့ကြသော တောတွင်းသူပုန်အင်အားစုကတစ်ဖက် အားပြိုင်တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသော်လည်း သူတို့အားလုံးသည် နိုင်ငံရေးဝါဒ ယုံကြည်ချက်အသီးသီးဖြင့် တိုက်ပွဲဝင်ကြသော နိုင်ငံရေးအင်အားစုများသာ ဖြစ်ခဲ့ကြပေသည်။ ယင်းအချက်ကို ဓမ္မဓိဋ္ဌာန်ကျကျ သိမှတ်ရမည်သာ ဖြစ်ပါသည်။

ဤစာရေးသူကျွန်တော်သည် ကံကောင်း၍ပေလော၊ ကံမကောင်းအကြောင်းမလှ၍ပေလော မပြောတတ်ပါ။ သေချာတာတစ်ခုကတော့ (ဗုဒ္ဓတရားတော်ကို ယုံကြည်သူတစ်ဦးအနေနှင့် ပြောရမည်ဆိုပါလျှင်) သံသရာဝဋ် မိမိပြုလုပ်ခဲ့ဖူးသော ကံအလုပ်၏ စီမံရာ (destiny

ကံပန်းတိုင်) အတိုင်း ရှုပ်ထွေးသော နိုင်ငံရေးဝက်ပါထဲသို့ ဝင်ရောက်မိခဲ့သည်။ နိုင်ငံရေးအကြောင်းကို သိသလိုလို၊ မသိသလိုလို ဘဝမှ တဖြည်းဖြည်းနှင့် သိ၍သိ၍လာသော အနေအထားသို့ရောက်လာခဲ့ပါသည်။ နိုင်ငံရေးကို မယုံကြည်ဘဲနှင့်လုပ်ခဲ့သည်မျိုး မဟုတ်ပါ။ ယုံကြည်ကောင်းသောကြောင့်သာ လုပ်ဆောင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ယခုဤမှတ်တမ်းကို ရေးနေပြီဖြစ်သောအချိန်တွင် ကျွန်တော်အပါအဝင် ကံတူ အကျိုးပေးတူကြကုန်သော မျိုးဆက်ဝင်များသည် အသက်အရွယ်ကြီးသူများ ဖြစ်နေကြပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့သည် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နှင့် ကိုယ်စိတ်ပေါ့ပါးစွာ နေထိုင်ခဲ့ရမည့် လုလင်ပျိုတို့၏ ဘဝခရီးကို ဆုံးရှုံးခဲ့ရပါသည်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးနှင့် နိုင်ငံရေးဘဝခရီးကြမ်းကများစွာသော လူရွယ်လူငယ်များကို အရင့်ကျက်ရမြန်လှသော လူကြီးဘဝသို့ ပို့ဆောင်ပေးခဲ့ပါသည်။

၁၉၄၈ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ လေးရက်နေ့မှစ၍ လွတ်လပ်ရေးရခဲ့သော မြန်မာနိုင်ငံသည် ကြမ်းတမ်းရှုပ်ထွေးသော ပြည်တွင်းစစ်ကာလကို ဖြတ်သန်းခဲ့ရလေသည်။ အစိုးရအဆက်ဆက် ပြောင်းလဲခဲ့ရပြီးနောက် ၁၉၆၂ ခုနှစ်၊ မတ်လ နှစ်ရက်နေ့သို့ဆိုက်ရောက်ခဲ့သည်။ ထိုနေ့သည် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ တပ်မတော်၏ တပ်မတော်စစ်ဦးစီးချုပ်ဖြစ်သူ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းသည် နိုင်ငံတော်အာဏာကို သိမ်းယူခဲ့သောနေ့ဖြစ်သည်။ ထိုနေ့မှစ၍ မြန်မာ့နိုင်ငံရေးကံကြမ္မာသည် အလှည့်အပြောင်းကြီးတစ်ခု၏ ရှည်လျားခက်ထန်သော ကာလကြီးအတွင်း (a long hard and roung period) သို့ဝင်ရောက်ခဲ့ရလေတော့သည်။ ထိုအကြောင်း၏ အစဦးပိုင်းကို ဤမှတ်တမ်း၏ ပထမအပိုင်းနှင့် ဒုတိယအပိုင်းတွင် ကျွန်တော်ဖော်ပြပြီးဖြစ်ပါသည်။

ယခုဤမှတ်တမ်း၏တတိယအပိုင်းကို ရေးနေပြီဖြစ်သောအချိန်တွင် ကျွန်တော့်မှာအသက်အရွယ်အားဖြင့် အနှစ် (၇၀) ကျော်သို့ ချဉ်းကပ်နေပြီဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် မိမိဖြတ်သန်းခဲ့ရသော နိုင်ငံရေး အတွေ့အကြုံများနှင့် လေ့လာမှတ်သားရသည်များကို

သတိမရဘဲ၊ မစဉ်းစားဘဲမနေနိုင်ပါ။ ပြန်လည်တွေးတောခြင်း၊ ပြန်လည်သုံးသပ်ခြင်း၊ ပြန်လည်ပြင်ဆင်ခြင်းများကို မပြုလုပ်ဘဲမနေနိုင်ပါ။

တော်လှန်ရေးကောင်စီ ဥက္ကဋ္ဌကြီးဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်း၊ ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော် သမ္မတကြီးဦးနေဝင်း ယခုအခါ ဗုဒ္ဓဒေသနာတော်လာ ဝိပဿနာတရားတော်ကို လေ့လာကျင့်ကြံအားထုတ်နေသူ အငြိမ်းစား သမ္မတကြီးဦးနေဝင်းက၊ အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ဦးတင်အောင်ဟိန်းနှင့် ကျွန်တော်တို့အား ဒီသဘောတရားတွေကို ၁၉၆၂ မတိုင်မီကငါသိမြင်နားလည်ခဲ့ရင်၊ အာဏာသိမ်းတဲ့အလုပ်မျိုး ငါမလုပ်ခဲ့ဘူးကွာ ဟူသော အဓိပ္ပာယ်မျိုးပါဝင်သည့် စကားကို ပြောကြားခဲ့သောအခါ ကျွန်တော့်မှာမည်သို့မျှ ပြန်မမေးနိုင် ပြန်မပြောနိုင်ဘဲ၊ အံ့အားသင့်ကာ ဖော်ပြနိုင်စွမ်းမရှိသော ဝေဒနာတစ်မျိုးကို ခံစားနေခဲ့သည်မှာ ယခုဤမှတ်တမ်း၏ တတိယအပိုင်းကို ရေးနေပြီဖြစ်သော အချိန်အထိပင်ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်ယုံကြည်လေးစားခဲ့သော တော်လှန်ရေးကောင်စီဥက္ကဋ္ဌကြီး ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်း၏ အထက်ပါစကားရပ်ကို စဉ်းစားဆင်ခြင်ရင်း "သမိုင်းဆိုတာဘာလဲ" ဟူသောမေးခွန်းကို ထုတ်နေမိပါသည်။ ထိုမေးခွန်းကို ဉာဏ်မီသမျှ ဖြေဆိုရန်တွေးနေမိပါသည်။

ကျွန်တော်၏ စိတ်ကူးထဲတွင် အကြောင်းအရာတစ်ခုသည် ရုတ်တရက်ပေါ်ပေါက်လာသည့် မဆီမဆိုင် အရာဟုဆိုရမည်လော၊ ဆီဆိုင်သည်ဟုဆိုရမည်လော၊ ကျွန်တော်မပြောတတ်ပါ။ ကျွန်တော်သည် သမိုင်းပညာရှင်မဟုတ်ပါ။ အခြားသောမည်သို့သော ပညာရှင်မှလည်းမဟုတ်ပါ။ လေ့လာသင့်သော အကြောင်းအရာများ၊ လေ့လာနိုင်ခွင့်ရသော အကြောင်းအရာများကို တတ်နိုင်သမျှ လေ့လာဆည်းပူးနေခဲ့သော သာမန်လူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှသာဖြစ်ပါသည်။

စိတ်ထဲ၌ ရုတ်တရက်ပေါ်ပေါက်လာသော အကြောင်းအရာမှာ ရှေးဟောင်း ရောမနှင့်အီဂျစ်ရာဇဝင်တွင် ထင်ရှားခဲ့ကြသော အီဂျစ်

ဘုရင်မကြီး (Cleopartra) ကလီယိုပါထရာ၊ ရောမစစ်ဘုရင်ကြီး ဂျူးလိယက်ဆီဇာ (Julius Caesar)၊ ရောမစစ်သူကြီး အန်တိုနီယို (Antonio)၊ ရောမစစ်သူကြီး ဩဂုတ်စတပ် (Augustus) စသူတို့၏ ကံကြမ္မာအကြောင်း ဖြစ်ပါသည်။ ယင်းအကြောင်းကို ကျွန်တော် လေ့လာဖူးသလောက်၊ ကျွန်တော် နားလည်သဘောပေါက်သလောက် ပြောပြပါရစေ။

ကလီယိုပါထရာသည် အချစ်၏အကြောင်းတရားလည်းဖြစ်သည်။ အချစ်၏ အကျိုးတရားလည်းဖြစ်သည်။ သူမသည် မင်းဘုရင်၊ မင်းသားများ၊ စစ်ဘုရင်များ၊ စစ်သူကြီးများနှင့်စစ်တပ်များကို လှုံ့ဆော်ပြီး တိုင်းပြည် တစ်ခုလုံးနှင့်ကမ္ဘာဒေသတစ်ဝန်းကို လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်စေခဲ့သည်။

"ကလီယိုပါထရာ၏နှာတံသည် နည်းနည်းလေးသာတိုခဲ့မည်ဆိုပါက ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံး၏မျက်နှာပြင်သည် ခြားနားစွာ ပြောင်းလဲခဲ့ရပေလိမ့်မည်"ထိုသို့ ဘလဲ့ပါစကာလ် ကဆိုခဲ့လေ၏။ ပြင်သစ်အမျိုးသား အတွေးရှင်ကြီးလည်းဖြစ်၊ ဩဇာကြီးမားလှသော ဝေဖန်ရေးသမားကြီးလည်းဖြစ်သူ ဘလဲ့ပါစကာလ် (Belaise Paseal) သည် ကလီယိုပါထရာနှင့်ပတ်သက်၍ ထိုသို့လျှင်ဆိုခဲ့ပါ၏။ သူ၏ထိုအဆိုနှင့် ပတ်သက်၍ ထင်မြင်ချက်နှစ်ရပ်ရှိခဲ့ပါ၏။

အကယ်၍သာ ကလီယိုပါထရာ၏ နှာတံသည်ရှိနေသည်ထက် အနည်းငယ်လေးတိုခဲ့မည်ဆိုပါက ရောမစစ်သူကြီး ဂျူးလိယက်ဆီဇာ (Julius Caesar) ဂျူးလိယက်ဆီဇာ ဟူ၍လည်း ယခုခေတ်တွင် ခေါ်တွင်ခံရသူနှင့် သူ၏တပည့်ကြီးဖြစ်သူ အန်တိုနီယို (Antonoio) တို့သည် ကလီယိုပါထရာ၏ ရူပါရုံသို့ စိတ်ညွတ်ခဲ့လိမ့်မည်မဟုတ်။ သည်လိုဆိုလျှင် ဂျူးလိယက်ဆီဇာသည် သူ၏လူယုံအမတ် ဘရူးတပ် (Brutus) ၏ လုပ်ကြံမှုကို ခံရလိမ့်မည်မဟုတ်။ အန်တိုနီယိုနှင့်သူ၏ ယောက်ဖတော် ဩဂုတ်စတပ် (Augustus) တို့သည်လည်း အချင်းချင်း စိတ်ဝမ်းကွဲကြမည်မဟုတ်။ ထိုအခါရောမသမိုင်းသည် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ခြားနားခဲ့ပေလိမ့်မည်။ ဤသို့လည်း ထင်မြင်ယူဆပြောဆိုကြလေ၏။

အကယ်၍များ ကလီယိုပါထရာ၏နှာတံသည်သာ နည်းနည်းလေး တိုခဲ့မည်ဆိုပါက၊ အောင်နိုင်သူ ရောမစစ်ဘုရင် ဩဂတ်စတပ်ဆီဇာ (နှာခေါင်းရှည်သော မိန်းမမျိုးကို မကြိုက်တတ်သူ) သည် ကလီယိုပါထရာ၏ အဆွဲအဆောင်သို့ လိုက်ပါကောင်းလိုက်ပါခဲ့ပေလိမ့်မည်။ ထိုအခါရောမနှင့် အီဂျစ်သမိုင်းသည် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ချိုးပြောင်းခဲ့လိမ့်မည်။ ဤသို့လည်းတွေးထင်ယူဆပြောဆိုကြလေ၏။

ကလီယိုပါထရာသည် ရှေးဟောင်းအီဂျစ်နိုင်ငံကြီး၏ ထက်မြက်လှသော ဘုရင်မကြီးဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ သို့သော် သူမသည်အသားညိုမည်းသော အီဂျစ်အမျိုးသမီးမဟုတ်ပါ။ သူမသည် ရှေးဂရိခေတ်က ထင်ရှားခဲ့သော ဂရိစစ်သူကြီး ပတော်လေမီ (Ptolemy အီဂျစ်နိုင်ငံတွင် ပတော်လေမီမင်းဆက်ကို တည်ထောင်ခဲ့သူ) တိုက်ရိုက် ဆင်းသက်လာသော အနွယ်တော်ဖြစ်သောကြောင့် ဖြူဝါဝင်းသော အသားအရေရှိသူ ဖြစ်သည်။

ကလီယိုပါထရာ၏ ဧကရီပီသသော မျက်နှာသည်လှပသည်ဟု မဆိုနိုင်။ ကြည့်ကောင်းရုံမျှသာရှိသည်။ မျက်နှာသည် ရှည်ဟန်ရှိသော်လည်း မရှည်လွန်း။ သွယ်ဟန်ရှိသော်လည်း မသွယ်လွန်း၊ မျက်ခုံးမျက်တောင် အပြစ်ကင်းသည်။ နှာတံကတော့ ရှည်သယောင်ရှိသည်။ မျက်လုံးများနှင့် နှုတ်ခမ်းသားများက ညို့အားကောင်းလွန်းသည်။ သူ့နေရာနှင့်သူ အချိုးတကျရှိသော ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်က တင့်တယ်သောဖွံ့ဖြိုးခြင်းဖြင့် တပ်မက်ဖွယ်ရာရှိသည်။ 'ညို့တစ်မျက်နှာ ယဉ်တစ်ကိုယ်လုံး' ဟု စိတ်ချလက်ချဆိုနိုင်သည်။ အသားအရေ ချောမွေ့နူးညံ့သည်။ ကိုယ်ရနံ့မှာယောကျ်ားတို့၏ အလိုရမ္မက်ကို နှိုးဆွနေသယောင် မွှေးကြိုင်လျက်ရှိသည်။ ဘာသာစကား အမျိုးမျိုးကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ပြောဆိုတတ်သောသူမ၏ အသံအာရုံကလည်း တစ်ဖက်သားကို ဆွဲငင်ထားနိုင်သည်။ ဤသို့လျှင် နှောင်းခေတ်များ၏ တေးကဗျာရှင်များက ဖွဲ့ဆိုခဲ့ကြသည်။ စိတ်ကူးယဉ်ဝါဒနှင့် အလွမ်းဝါဒများ ထွန်းကားစဉ်က စိတ်ကူးရသလိုဖွဲ့ဆိုခြင်းများသည် ဖြစ်ခဲ့ပေလိမ့်မည်။

အမှန်ကိုတော့ မည်သူမျှမသိ။

ကလီယိုပါထရာသည် မိမိ၏ထီးရိုးနန်းရိုးကိုလည်း မညှိုးရလေအောင်၊ မိမိချစ်သော အီဂျစ်နိုင်ငံ၏ အကျိုးစီးပွားကိုလည်း ကာကွယ်စောင့်ရှောက်နိုင်အောင်၊ မိမိ၏ကံကြမ္မာက ပေးထားသော အလှအာရုံကာမဂုဏ်ကို အသုံးချခဲ့ပုံရသည်။ သူမသည် အာဏာရမ္မက်နှင့် အချစ်ရမ္မက်တို့၏ အပေါင်းအစည်းဖြစ်သည်ကား မှန်လှပါပေ၏။ သို့သော်လည်း သူမသည် ရာဂစိတ်ကိုထိန်းသိမ်းအုပ်ချုပ်နိုင်စွမ်း ရှိသူဖြစ်သည်။ သူမသည် လိင်ရမ္မက်ကြီးလွန်းသည်ဟု ပြောဆိုခြင်းများသည် ချဲ့ကားမှုများသာဖြစ်သည်။ ကဲ့ရဲ့သဘြိုဟ်အတင်းဆိုခြင်းများသာဖြစ်သည်။ အမှန်မှာ ကလီယိုပါထရာသည် မျိုးရိုးမာန်ကြီးလှသူသာဖြစ်သည်။ မာန်မာနသည် သူမ၏စွမ်းအင်၊ သူမ၏ဘဝ အင်အားဖြစ်သည်။ သူမသည် ဂျူးလိယက်ဆီဇာကို မည်မျှချစ်ခဲ့သည်ဟု မပြောနိုင်သော်လည်း၊ အန်တိုနီယိုကိုတော့ ကိုယ်ရောစိတ်ပါ အပုံကြီးပုံပြီး အချစ်ကြီးချစ်ခဲ့သည်ဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။ သို့ပင်ဆိုနိုင်ပါစေမူ၊ သူမ၏နိုင်ငံရေးအာဏာရမ္မက်က ချစ်ရမ္မက်ထက် အားကြီးသည်ဟူ၍လည်း ဆိုနိုင်ပါသည်။ ကလီယိုပါထရာသည် အချစ်၏ အကြောင်းအရာလည်းဖြစ်ခဲ့ရပြီး ချစ်ဆိုးကြမ္မာ၏ အကျိုးတရားလည်းဖြစ်ခဲ့ရသည်။ သူမ၏ဇာတ်သိမ်းခန်းသည် ဧကရီမာန်၏ ဇာတ်သိမ်းပုံမျိုးဖြစ်သော်လည်း၊ ကြေကွဲစရာနှင့် သံဝေဂယူစရာကောင်းလှပေတော့သည်။

ဂျူးလိယက်ဆီဇာခေတ်၏ ရောမသမိုင်းကို ပြောကြမည်ဆိုလျှင် ကလီယိုပါထရာကို ချန်ထား၍မရ။ သမိုင်းတွင် ကလီယိုပါထရာသည် အရေးပါ၍အရာရောက်ခဲ့သည်မှာအမှန်။ သို့ရာတွင် ကလီယိုပါထရာသည် ပဓာနမကျ၊ ပဓာနကျသော အကြောင်းအရာမှာ ကျွန်ပိုင်ရှင်စနစ်ကြီးကို အခြေပြုသော ရောမတို့၏နိုင်ငံရေး၊ စစ်ရေး၊ အုပ်ချုပ်ရေး၊ ဥပဒေရေး၊ လူမှုဆက်ဆံရေး၊ အယူဝါဒရေးနှင့်အနုပညာရေး စသည်တို့သာဖြစ်သည်။ ကလီယိုပါထရာ၏ ဘဝချစ်ခန်းဇာတ်လမ်းပုံပြင်သည်လည်းကောင်း၊ မာယာသည်လည်းကောင်း၊ မျော်ပညာသည်လည်းကောင်း၊

ရောမကျွန်ပိုင်ရှင် သခင်လူတန်းစား၏ ဝိသမလောဘနှင့်ယှဉ်သော နယ်ချဲ့မှုကို ဘယ်လိုမျှ မတားဆီးနိုင်ခဲ့ချေ။

လူ့သမိုင်းသည် အရာခပ်သိမ်းကို လွှမ်းခြုံသော အကြောင်းအရာ ဖြစ်ပေသည်။ လူ့သမိုင်းသည်လူသား မိန်းမနှင့် လူသားယောကျ်ား နှစ်ယောက်သား ပေါင်းညား၍သာလျှင် ဖွံ့စည်းဖြစ်ပေါ်လာရသော အကြောင်းစဉ်ကြီး ဖြစ်ပေသည်။ သို့ရာတွင် လူ့သမိုင်းသည် ယောကျ်ား တစ်ယောက်၏ ပုဂ္ဂလိကသမိုင်းလည်းမဟုတ်၊ ယောကျ်ားအားလုံး၊ မိန်းမ အားလုံး၊ လူသားအားလုံးပါဝင်ကြရသော ဘုံသမိုင်းသာ ဖြစ်ပေသည်။ လူ့သမိုင်းသည် ယောကျ်ားမိန်းမ အခွင့်အလမ်းအညီအမျှပါဝင်ရသော သမိုင်းဖြစ်သည်။ ယောကျ်ားမိန်းမ မည်သူ့ကိုမျှချန်၍ ပယ်၍မရ။ ယောကျ်ားရော၊ မိန်းမပါ၊ သူ့နေရာနှင့်သူ အရေးပါသည်ချည်းဖြစ်သည်။ ယောကျ်ားက ခေါင်းဆောင်သည်လည်းရှိသည်။ မိန်းမက ဦးဆောင်ရ သည်လည်းရှိသည်။ ကလီယိုပါထရာကဲ့သို့သော ထက်မြက်သော မိန်းမ များလည်း ရှိခဲ့ကြပါသည်။ မိန်းမဖျက်၍ ပြည်ပျက်ခဲ့ရသည်လည်းရှိခဲ့ သည်။ မိန်းမဆောင်၍ အောင်ခဲ့ရသည်လည်းရှိခဲ့ပါသည်။ သို့ရာတွင် မိန်းမတစ်ယောက်၏ နှာတံအတိုအရှည်ကြောင့် သမိုင်းလမ်းကြောင်း ပြောင်းသွားနိုင်သည်ဆိုသော အဆိုမျိုးကိုမူကား ကျွန်တော်တို့သည် မည်သို့လျှင် လက်ခံကြရပါမည်နည်း။

ပြင်သစ်အတွေးရှင် **ပါစကာ**၏နည်းတူပင် ပြင်သစ်ကဗျာရှင် **လာမာတင်** ကလည်း "ဖြစ်ရပ်ကြီး တစ်ခုစီ၊ တစ်ခုစီ၏ အောက်ခြေတွင် ကြတ္တိယ ခေါ် မိန်းမ တစ်ယောက်ယောက်တော့ဖြင့် ပါရှိစမြဲပေတည်း" ဟူ၍ ဖြတ်ထုံးဆန်ဆန် ဆိုခဲ့ပေသေးသည်။ ယင်းသို့သော အဆိုမျိုးကို လည်း ကျွန်တော်တို့သည် ဘယ်သို့လျှင် သဘောထားရပါမည်နည်း။

လူ့သမိုင်းကို ဤပုံဤနည်းမျိုးဖြင့်သာ ချဉ်းကပ်ရမည်ဆိုလျှင် လူ့သမိုင်းသည် အလွန်ပင် ကျဉ်းမြောင်းသွားလိမ့်မည်၊ အလွန်ပင် သေးသိမ်သွားလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော်ထင်ချင်ပါ၏။

ကျွန်တော်ယုံကြည်၊ ရိုသေလေးစားသော တော်လှန်ရေးကောင်စီ ဥက္ကဋ္ဌကြီး ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းက "သူသည် ဗုဒ္ဓဟောကြားတော်မူသော သင်္ခါရတရား၊ အနိစ္စတရား၊ ဒုက္ခတရား၊ အနတ္တတရား၊ ကံတရား စသည်များကို ကောင်းစွာမသိခဲ့၍သာ ၁၉၆၂ ခုနှစ်က အာဏာကို သိမ်းယူသည့်အလုပ်ကို လုပ်မိခဲ့သည်။ ထိုတရားဓမ္မများကို ကောင်းစွာ သိခဲ့မည်၊ နားလည်ခဲ့မည်ဆိုလျှင် ၁၉၆၂ ခုနှစ်ကလုပ်ခဲ့သည့် အလုပ်မျိုး ကို လုပ်ခဲ့မည်မဟုတ်ပါ" ဟုပြောပြလိုက်သောအခါ ကျွန်တော်၏စိတ်ထဲ တွင် "သမိုင်းဆိုတာဘာလဲ" ဟုထပ်တလဲလဲ မေး၍မေး၍နေရပါတော့ သည်။

ဤသို့ဆိုလျှင် တော်လှန်ရေးကောင်စီနှင့် မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ် လမ်းစဉ်သည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းကို အကြောင်းပြု၍သာ ပေါ်ပေါက် လာခဲ့ရသည်ဟုဆိုလျှင် မှားပါသလော၊ မှန်ပါသလော ဖြေဆိုရန် သိမ်မွေ့လှပါသည်။ မှားသည်ဟုလည်းမပြောနိုင်သလို၊ လုံးဝမှန်ပါသည် ဟူ၍လည်း မဆိုနိုင်ပါ။

၁၉၆၂ ခုနှစ်၊ မတ်လ နှစ်ရက်နေ့တွင် မြန်မာနိုင်ငံ၌ နိုင်ငံတော် အာဏာကိုသိမ်းယူခဲ့သူ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်း ဦးစီးသော တော်လှန်ရေး ကောင်စီဟူသော နိုင်ငံတော်အာဏာပိုင် အဖွဲ့အစည်းတစ်ရပ် ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည်မှာ တကယ်ဖြစ်ခဲ့သော ဖြစ်ရပ်အမှန်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်သည်။ ပြည်သူ့ဆန္ဒဖြင့် တရားဝင်အာဏာပိုင်အစိုးရအဖွဲ့ဖြစ်သော ဝန်ကြီးချုပ်ဦးနုဦးဆောင်သည့် ပြည်ထောင်စုအစိုးရကို စစ်တပ် အာဏာသိမ်းနည်းမျိုး (Coup d' Etat) ဖြင့်အာဏာ သိမ်းယူခဲ့သည်မှာ အမှန်တကယ်ဖြစ်ခဲ့သောဖြစ်ရပ်ကြီး ဖြစ်သည်။

အာဏာသိမ်းယူခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ အကြောင်းအမျိုးမျိုး ပြုနိုင်ခဲ့ ပေသည်။

ပထမအချက်မှာ ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံသည် ယိုယွင်းလာ နေပြီးဖရိုဖရဲနှင့် ပြိုကွဲတော့မည့်အခြေအနေများ ဖြစ်ပွားလာသော ကြောင့် ပြည်ထောင်စုကြီးမပြိုကွဲရအောင် တပ်မတော်က အချိန်မီ ထိန်းသိမ်းလိုက်ရ ခြင်းဖြစ်သည်။

ဒုတိယအချက်မှာ ဝန်ကြီးချုပ်ဦးနု၏ ပထစ (ပြည်ထောင်စုပါတီ) အစိုးရအဖွဲ့သည် အရင်းရှင်စီးပွားရေးစနစ်ဖြင့် အရင်းရှင်လူ့ဘောင်ဖြစ်ပေါ်ရေးလမ်းကို လိုက်ပါနေပြီဖြစ်သောကြောင့် လယ်သမား၊ အလုပ်သမား၊ ဆင်းရဲသားပြည်သူများ၏ အကျိုးစီးပွားရေးအတွက် ဆိုရှယ်လစ်နိုင်ငံကိုထူထောင်သွားရန် လိုအပ်လာပြီဖြစ်သဖြင့် အာဏာကိုသိမ်းယူလိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။

တတိယအချက်မှာ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်း ဦးဆောင်သည့် တပ်မတော်အာဏာသိမ်းလိုက်ခြင်းကို ကန့်ကွက်မှု ဆန့်ကျင်မှုဟူ၍လည်းမရှိခဲ့ပါ။ အထက်ပါအကြောင်းပြချက် သုံးရပ်စလုံးသည် မှန်သယောင် ရှိခဲ့ကြပါသည်။ သို့မဟုတ် မှန်သလောက်တော့မှန်ခဲ့သည်ဟု ကျွန်တော်ယူဆပါသည်။

ဆက်လက်၍ကျွန်တော့်ထင်မြင်ချက်ကို ဖော်ပြပါရစေ။

မြန်မာနိုင်ငံ၏ လွတ်လပ်ရေးကို ပြန်လည်ရရှိပြီးနောက် သုံးလခန့်အကြာတွင် ပြည်တွင်းစစ်ဖြစ်ပွားခဲ့ရာ နိုင်ငံအခြေအနေများသည် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်မရှိလှဘဲ၊ ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်းမရှိလှဘဲ၊ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုသည် နှေးကွေးခဲ့လေသည်။ နိုင်ငံရေးပါတီများအချင်းချင်း၊ အုပ်စုများအချင်းချင်း၊ သဘောထားကွဲလွဲမှုများ အငြင်းပွားမှုများ၊ အပြန်အလှန်စွပ်စွဲမှုများ၊ ပဋိပက္ခဖြစ်ပွားမှုများသာ လွှမ်းခြုံနေခဲ့သည်။ နယ်စား၊ ပယ်စားများ ကြီးထွားလာပြီး တောနယ်နေ တောင်သူလယ်သမားများ၊ လုပ်စားကိုင်စားပြည်သူများ၏ ဘဝလုံခြုံမှုကင်းမဲ့ပြီး အနိုင်အထက်ပြုကျင့်ခံနေကြရသည်။

၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်တွင် အာဏာပြန်ရသော ဦးနု၏လက်ထက်တွင် အထက်ပါအကြောင်းတရားများ ရှင်းလင်းကင်းစင်သွားလေမလားဟု ပြည်သူတို့ကမျှော်လင့်ခဲ့ကြလေသည်။ ပါတီအတွင်းမှာအချင်းချင်းအထင်မှား ကြကာပုဂ္ဂိုလ်အုပ်စုများကွဲနေကြပြန်သည်။ ပြည်နယ်များမှလူမျိုးစုခေါင်းဆောင်များကလည်း ပြည်ထောင်စု ပြန်လည်ဖွဲ့စည်းရေးဆိုင်ရာ တောင်းဆိုမှုများ၊ အဆိုပြုချက်များဖြင့် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားပြုလာကြသည်။ ခြိမ်းခြောက်သံများလည်းပေးလာကြသည်။ အထင်အမြင်လွဲစရာ အပြောအဆိုများ ပြောဆိုလာကြသည်။ ရှမ်းပြည်နယ်၊ ကယားပြည်နယ်စသော ပြည်နယ်ခေါင်းဆောင်အချို့က ပြည်ထောင်စုမှခွဲထွက်ဖို့လိုလျှင် ခွဲထွက်မည်ဆိုသောအမူအရာများ၊ ဟန်ပန်များကိုပြသလိုလိုပြုမူ ပြောဆိုလာကြသည်။ တပ်မတော်ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ကလည်း ထိုသို့သောမသင်္ကာဖွယ်ရာသတင်းစကားများကို ရထားကြသည်။ တပ်မတော်ခေါင်းဆောင်များသည် နိုင်ငံရေးအခြေအနေနှင့်ပတ်သက်၍ စိုးရိမ်မကင်းဖြစ်လာကြသည်။ ပြည်သူများအကြားတွင်လည်း "အပြောင်းအလဲ တစ်ခုခုဖြစ်သွားလျှင်ကောင်းမှာပဲ၊ တပ်မတော်က အာဏာသိမ်းလိုက်မည်ဆိုလျှင်လည်း ကောင်းမှာပဲ" ဆိုသောစိတ်ဓာတ်ရေးပတ်ဝန်းကျင်မျိုး ဖြစ်နေသည်။ ထိုသို့သော အခြေအနေသည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းနှင့် တပ်မတော်ခေါင်းဆောင်အချို့တို့အဖို့ အာဏာသိမ်းယူရန် အကြောင်းပြချက်ကောင်းခဲ့သည်ဟု ကျွန်တော်ထင်ချင်ပါသည်။

ဒုတိယအချက်နှင့်ပတ်သက်၍ ပြောရမည်ဆိုလျှင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းသည် မိမိနှင့်လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ရဲဘော်ရဲဘက်များဖြစ်ကြသော ဖဆပလခေါင်းဆောင်များ၊ ဗမာပြည်ဆိုရှယ်လစ်ပါတီခေါင်းဆောင်များ၊ အခြားသော လက်ဝဲပါတီခေါင်းဆောင်များ အစရှိသော အရပ်သားနိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်များကို အားမလိုအားမရ ဖြစ်လာနေခဲ့သည်။ ၁၉၆၀ ပြည့်၊ အောက်တိုဘာလတွင် တရုတ်ပြည်သူ့သမ္မတနိုင်ငံမှ ပြန်ရောက်ပြီးနောက် တရုတ်နိုင်ငံ၏ ဆိုရှယ်လစ်စနစ်ထူထောင်ပုံမျိုးကို စိတ်ဝင်စားခြင်း ရှိခဲ့ပေသည်။ မြန်မာနိုင်ငံ၏ အနာဂတ် နိုင်ငံရေးကို မိမိကိုယ်တိုင် တပ်မတော်ကိုအခြေပြုပြီးဦးဆောင်ရလျှင် ကောင်းလာနိုင်မည်ဟူ၍လည်း ယုံကြည်ထားဟန်ရှိခဲ့ပေသည်။ အကယ်၍ အာဏာသိမ်းယူဖြစ်ခဲ့မည်ဆိုလျှင်လည်း ဖက်ဆစ်အာဏာရှင်မျိုးကိုကျင့်သုံး၍ မဖြစ်နိုင်၊ ကွန်မြူနစ်နိုင်ငံများမှာ ကျင့်သုံးသကဲ့သို့ ဆိုရှယ်လစ်စနစ်ကို ထူထောင်ရမည့် တစ်ပါတီ နိုင်ငံရေးစနစ်မျိုးကိုသာ ကျင့်သုံးရမည်ဟူ၍

လည်း ခံယူထားခဲ့ပေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ၁၉၆၂ ခုနှစ်၊ မတ်လ နှစ်ရက်နေ့တွင် အာဏာသိမ်းယူပြီးနောက် တော်လှန်ရေးကောင်စီကို ဖွဲ့စည်းကာ မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်ကိုချမှတ်ခဲ့သည်ဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။ မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်ကို ချမှတ်ကာဆောင်ရွက်လာခဲ့သည်မှာလည်း အမှန်တကယ်ဖြစ်ခဲ့သောဖြစ်ရပ်ကြီး ဖြစ်ပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီး (ငြိမ်း) ဦးနေဝင်းသည် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားရှင်တော်၏ တရားဓမ္မကိုကောင်းစွာမသိမြင်သောကြောင့်သာ ၁၉၆၂ ခုနှစ်တွင် အာဏာကို သိမ်းယူခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ တရားဓမ္မကိုသိမြင်ခဲ့မည်ဆိုလျှင် ထိုအာဏာကို သိမ်းယူခဲ့မည်မဟုတ်ဟူသော အဆိုအတိုင်းသာ အာဏာသိမ်းယူခဲ့ခြင်းမရှိခဲ့လျှင် တော်လှန်ရေးကောင်စီသည်လည်းကောင်း၊ မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်သည်လည်းကောင်း၊ မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်၏ အကျိုးဆက်များသည်လည်းကောင်း ဖြစ်ပွားခဲ့ကြမည်မဟုတ်။ ဤသို့သော ယုတ္တိနိဂုံးမျိုး (Logical conclusion) ကို ကျွန်တော်တို့သည် ခံယူလိုက်ရတော့မည်လော။

ဤသို့သော်လည်း မဖြစ်နိုင်ပါ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အမှန်တကယ် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော အဖြစ်အပျက်များသည် အမှန်တကယ်ဖြစ်ပျက်ခဲ့ပြီးဖြစ်သောကြောင့်ပေတည်း။

ထို့ကြောင့်ပင် ကျွန်တော်သည်သမိုင်းဆိုတာ ဘာလဲဟူသော မေးခွန်းကို မိမိဉာဏ်မီသမျှ (မိမိကိုယ်မိမိ နှစ်သိမ့်နိုင်ရန်အတွက်) အဖြေရှာရပါတော့မည်။

ဥက္ကဋ္ဌကြီး ဦးနေဝင်းက ဦးတင်အောင်ဟိန်းနှင့် ကျွန်တော်တို့အား ၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ ၂၆ ရက်နေ့က ပြောကြားခဲ့သော 'ထိုစကားရပ်' ကို ကျွန်တော်သည် ဥက္ကဋ္ဌကြီးဦးနေဝင်း ကိုယုံကြည်သောဖြင့်လက်ခံနိုင်မည်ဖြစ်ပါသော်လည်း တကယ့်ဘဝ (the life of reality) သည် တကယ့်ဘဝပင် ဖြစ်သောကြောင့် တကယ့်ဘဝအတိုင်း ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည်တို့ကိုသာ ပြန်လည်မြင်ယောင်ခြင်း၊ ပြန်လည်တွေးသောဆင်ခြင်သုံးသပ်ခြင်းများကို ပြုပြီးနောက် ပြန်လည်ပြင်ဆင်ခံယူသင့်သည်များကို ပြန်လည်ပြင်ဆင်ခံယူရတော့မည်သာ ရှိပါပေတော့သည်။

ယုံကြည်ချက်နှင့်ဆောင်ရွက်ခြင်း

မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်ကို ချမှတ်ဆောင်ရွက်လာကြသော ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဦးနေဝင်းနှင့် တော်လှန်ရေးကောင်စီသည်လည်းကောင်း၊ သူတို့၏ခေါင်းဆောင်မှုကို ယုံကြည်ခဲ့ကြသော ကျွန်တော်ကဲ့သို့သော နောက်လိုက်အများသည်လည်းကောင်း၊ မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်ပါတီဝင်များသည်လည်းကောင်း၊ ဆိုရှယ်လစ်စီးပွားရေးစနစ်ကို ယုံကြည်သက်ဝင်သူများဖြစ်ခဲ့ကြသည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်ပါသည်။ ဆိုရှယ်လစ်စီးပွားရေးစနစ်ဖြင့် မြန်မာ့လူဘောင် အဖွဲ့အစည်းကို ပြန်လည်ထူထောင်မှသာလျှင် ပြည်သူအပေါင်းတို့၏ တရားမျှတသောသာယာဝပြောသော ဘဝသစ်ကြီးသည် ဖြစ်ထွန်းလာလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ခဲ့ကြပါသည်။ ဆိုရှယ်လစ်စီးပွားရေးဝါဒ၏ ရည်ရွယ်ချက်နှင့် လုပ်ငန်းစဉ်မှာ အခြားမဟုတ်၊ ပြည်သူအပေါင်းကောင်းစားရေးအတွက် အခြေခံအားဖြင့် ရရှိမည်ဖြစ်သော စားဝတ်နေရေးလိုအပ်ချက်များနှင့် လူမှုလိုအပ်ချက်များကို မည်သို့မည်ပုံရရှိအောင် ပြည်သူကိုကိုယ်စားပြုသည့် လူတန်းစားများ၊ အလွှာများ၊ ရှေ့ဆောင်ရှေ့ရွက်ပြုသူများအချင်းချင်း အကျိုးစီးပွားချင်း ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်ပြီးအများကသဘောတူ လက်ခံသော လုပ်ငန်းရပ်အသီးသီးကိုချမှတ်ပြီးဆောင်ရွက်သွားခြင်းအားဖြင့် ပြည်သူ့လူဘောင်တစ်ရပ်လုံး သာယာဝပြောသောဘဝသို့ ရောက်ရှိလိမ့်မည်ဟူ၍ ယုံကြည်သည့်အတိုင်း ခံယူဆောင်ရွက်ခြင်းသည် ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒ၏ ရည်ရွယ်ချက်နှင့်လုပ်ငန်းစဉ်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း တော်လှန်ရေးကောင်စီကချမှတ်သော မူဝါဒအရပ်ရပ်ကို စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့် ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြပါသည်။ အောင်မြင်မှုရခဲ့သည်များလည်းရှိသည်။ မရခဲ့ဘဲများယွင်းလွဲချော်၊ ဆုတ်ယုတ်ခဲ့သည်များလည်းရှိသည်။ မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်သည် ဖြစ်ပြန်ပျက်ပြန် လောကဓံဟူသော သဘောတရားနှင့်အညီ ၁၉၆၂ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ ၃၀ ရက်နေ့တွင် မီးရှူးသန့်စင်ဖွားမြင်ခဲ့ပြီး ၁၉၈၈ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ ၁၈ ရက်နေ့တွင် ကွယ်လွန်ခဲ့ပါသည်။ မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်ဟူသော သမိုင်းဝင် နိုင်ငံရေး

လှုပ်ရှားမှုအစဉ်ကြီးတစ်ရပ်၏ သက်တမ်းမှာ နှစ်ပေါင်း ၂၆ နှစ်ကျော်ကျော်လေးမျှသာတည်ရှိ နိုင်ခဲ့ပါသည်။ ဘုန်းကြီးဟန်ရှိခဲ့သော်လည်း သက်ဆိုးမရှည်ခဲ့ချေ။

လူ့သမိုင်းတစ်လျှောက်တွင် လူသားတို့၏ရည်ရွယ်ချက်ကတခြား၊ ဖြစ်လာခဲ့သည်ကတခြား၊ မျှော်လင့်ချက်ကတခြား၊ လက်တွေ့ဘဝကတခြား၊ မကြာမကြာ ကြုံတွေ့ရလေ့ရှိပါသည်။ စိတ်ကူးများနှင့် လက်တွေ့များသည် ရာခိုင်နှုန်းပြည့်အထိလည်း ထပ်တူကျလေ့မရှိပါ။ ကျွန်တော်၏စိတ်ကူးနှင့် လက်တွေ့အရဆိုလျှင် ကျွန်တော်သည် (dogmatism) ခေါ် ပုံသေတရားသေ၏ အကျဉ်းသားဘဝမှ လွတ်မြောက်ခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာကြာခဲ့ပါပြီ။ သို့ရာတွင် ကွန်မြူနစ်ဝါဒ၏ လှုပ်ရှားမှုကြီးကို ဖြစ်ပေါ်စေခဲ့ကြသူ ကားလ်မာ့က်စ် (Karl Marx) နှင့် ဖရေဒေးရစ်အိန်းဂျယ်လ်စ် (Frederiek Engels) တို့၏ သမိုင်းရေးရာလေ့လာသုံးသပ်ပုံအချို့ကိုမူကား အလေးအနက်ပြုကာ သဘောတူသင့်သလောက် သဘောတူနေပါသေးသည်။ ထို့ကြောင့်စပ်လျဉ်းလာလျှင် စပ်လျဉ်းသောအားဖြင့် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ၏ အဆိုစကားများကို ကိုးကားဖော်ပြပါရစေ။

ထို့ကြောင့်သမိုင်းဆိုတာ ဘာလဲဟူ၍ ကျွန်တော်တို့မေးရပါမည်။ မာက့်စ်နှင့်အိန်ဂျယ်လ်စ်တို့က သမိုင်းကို ရုပ်ဝါဒရှုထောင့်ဖြင့် ကြည့်ရှုလေ့လာရမည်ဟုဆိုခဲ့ပါသည်။ ဤနေရာတွင် ရုပ်ဝါဒဆိုသည့် ဝေါဟာရနှင့်ပတ်သက်သည့် အနက်အဓိပ္ပာယ်အချို့ကို ကျွန်တော်ဖော်ပြချင်ပါသည်။

လူ၏ကိုယ်ခန္ဓာတွင် စိတ်ဟူ၍မရှိ၊ ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းများသာရှိသည်။ ပြင်ပကမ္ဘာကြီးကပေးသော ရုပ်ဝတ္ထုအာရုံများကို လူသား၏ ဦးနှောက်ဟူသော ရုပ်ဝတ္ထုကအရောင်ဟပ်ယူပြီးတွေးတောမှုဟူသော အလုပ်ကိုလုပ်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ထိုတွေးတောမှုများသည်လည်း ရုပ်ဝတ္ထုအရိပ်အရောင်များသာဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်ယင်းအမှတ်ကို အခြေပြု၍ ရုပ်ကမ္ဘာကြီး၏ ပုံကားသည်ကား ရုပ်ပုံကားပင်ဟူ၍ ကောက်ချက်ချ

လိုက်တော့သည်။ ယင်းကောက်ချက်သည် ရုပ်ဝါဒသမားများ၏ ခံယူချက်ဖြစ်ခဲ့ပေသည်။

စတာလင်ရေးသောစာအုပ်တွင်လည်း ဤသို့ပင်ဆိုထားခဲ့သည်။ ဤအဆိုအရဆိုလျှင် စိတ်၏ခံစားမှု၊ မှတ်သားမှု၊ အကောင်းအဆိုးပြုလုပ်ကြံစည်မှု၊ သဘောပေါက်မှုဟူသော နာမ်တရားများ၏ အခန်းကဏ္ဍကို သာမန်ဖြစ်ပေါ်မှုအနေနှင့် သဘောထားလေ့ရှိခဲ့သည်။

မာ့က်စ်နှင့်အိန်ဂျယ်လ်စ်တို့၏ ရုပ်ဝါဒကတော့ အထက်ပါရုပ်ဝါဒနှင့် အတော်အတန်ခြားနားခဲ့ပါသည်။ ကားလ်စ်မာ့က်စ်ဝါဒအရ မျက်မှောက်ပြုရသော လက်တွေ့ဘဝ၏အခြေအနေများကို ရုပ်ပိုင်းအခြေအနေများဟူ၍ ခံယူကြသည့် လူတို့၏ စားဝတ်နေရေးနှင့်ဆိုင်သော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရပ်မှာ ယင်းလုပ်ငန်းရပ်များတို့ ဖြစ်မြောက်စေသော ရုပ်ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေများ၊ ပစ္စည်းထုတ်လုပ်သော အလုပ်ကိရိယာပစ္စည်းများစသည်တို့ကို ရုပ်ပိုင်းအခြေအနေများဟု ခံယူထားကြသည်။

ထိုရုပ်ပိုင်းအခြေအနေများအရ လူအချင်းချင်း ဆက်ဆံကြရသည်။ ယင်းလူမှုဆက်ဆံရေးကို အကြောင်းပြု၍ လူတို့၏ စိတ်နေသဘောထားများ၊ ဆက်ဆံရေးစည်းကမ်းဥပဒေများကို အခြေခံသည့် လူနေမှုစနစ်ဖြစ်ပေါ်လာရသည်ဟု ခံယူကြသည်။ ယင်းလူနေမှုစနစ်များ ခေတ်အဆက်ဆက် ပြောင်းလဲဖြစ်ပေါ်နေမှု အဆင့်ကြီးတစ်ခုလုံးသည် သမိုင်းပင်ဖြစ်တော့သည်ဟူ၍ ခံယူကြသည်။ ယင်းခံယူချက်အရ ရုပ်ပိုင်းဘဝသည် မူလအစ၊ စိတ်ပိုင်းဘဝသည် ဒုတိယဟူ၍ ခံယူကြသည်။

ကျွန်တော်တို့ မြန်မာနိုင်ငံတွင် မာ့က်စ်၏ ကွန်မြူနစ်ဝါဒကို ဖြန့်သည့်အခါက ရုပ်ပိုင်းသမိုင်းဝါဒကို ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ခံယူခဲ့ကြသည်။ ယနေ့ကာလအဖို့ဆိုရပါမူ ဤစာရေးသူ ကျွန်တော်သည် ရုပ်ပိုင်းသမိုင်းဝါဒကို အထက်တွင် ကျွန်တော်ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း မခံယူတော့ပါချေ။ မာ့က်စ်နှင့်အိန်ဂျယ်လ်စ်တို့၏ သမိုင်းနှင့် ပတ်သက်သော ခံယူချက်တချို့ရှိနေပါသေးသည်။ စကားဆက်ပြီး ကျွန်တော်တင်ပြပါရစေ။

မာ့က်စ်က ၁၈၄၄ ခုနှစ်က သူရေးသော လက်ရေးမှတ်စုစာအုပ်တွင် သူသည် ရုပ်ဝါဒသမားလည်း မဟုတ်ကြောင်း၊ စိတ်ဝါဒသမားလည်း မဟုတ်ကြောင်း၊ သို့သော် ရုပ်ဝါဒမှ မှန်သောအကြောင်းအရာတချို့နှင့် စိတ်ဝါဒမှ မှန်သောအကြောင်းအရာ တချို့တို့ကို ပေါင်းစည်းခံယူပြီးနောက် သဘာဝတရားကို အကြောင်းအကျိုး ညီညွတ်အောင် ဆက်စပ်စဉ်းစားခြင်းသည်သာလျှင် သူ၏ခံယူချက် ဖြစ်သည်ဟူ၍ ပြောခဲ့ပါသည်။ ပြီးမှဆက်ရေးသည်မှာ အချုပ်ဆိုရလျှင် ရုပ်ပိုင်းရော၊ စိတ်ပိုင်းပါ ပါဝင်သည့် လူသားသည် သဘာဝဓာတ်သဘောကြီးသာ ဖြစ်တော့သည်ဟူ၍ မှတ်ချက်ချခဲ့သည်။

အိန်ဂျယ်လ်စ်ကလည်း သမိုင်းဆိုသည်မှာ စီးပွားရေးကို အခြေပြုကြသော လူသားတို့၏ စိတ်အလို ဆန္ဒများအချင်းချင်း Wills သူနိုင်ငါနိုင် အားပြိုင်ကြချင်း၏ ရလဒ်ပင်ဖြစ်တော့သည်ဟု ဆိုခဲ့သည်။

မာ့က်စ်နှင့်အိန်ဂျယ်လ်စ်တို့၏ တွေးခေါ်ခဲ့သော အတွေးအမြင်တို့သည် သူ့ခေတ်သူ့အခါအရ ဆန်းသစ်ပြီး တိုးတက်သော သဘောလက္ခဏာကို ဆောင်ယူခဲ့သော်လည်း ၂၀ ရာစုခေတ် ရောက်သောအခါ သိပ္ပံပညာ၏ တိုးတက်ဖြစ်ထွန်းမှု၊ နည်းပညာတို့၏ တိုးတက်ဖြစ်ထွန်းမှု၊ စီးပွားရေးပညာရပ်နှင့် စီးပွားရေးဆက်ဆံမှုများ၏ တိုးတက်ဖြစ်ထွန်းမှုစသည်တို့ကြောင့် မာ့က်စ်၏ အယူအဆများသည် ပြီးပြည့်စုံခြင်း မရှိတော့ဟု ဆိုရပေတော့မည်။

အိန်ဂျယ်လ်စ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း တွေ့ရှိချက်အသစ်များကို ရတိုင်းရတိုင်း ထင်မြင်ချက်အသစ်ကို ခံယူရမည်ဟူ၍ ဆိုခဲ့ပါသေးသည်။

ဤစာရေးသူ ကျွန်တော့်အဖို့မူ မာ့က်စ်၊ အိန်ဂျယ်လ်စ်တို့၏ ဝါဒမျှမက မည်သည့်ဝါဒများကိုမဆို ထိုမူဝါဒတစ်ခုခုသည် တိုင်းသူပြည်သားလူအများ၏ ကောင်းကျိုးစီးပွားကို လက်တွေ့အားဖြင့် အမှန်တကယ်ပေးဆောင်နိုင်စွမ်းရှိမည်ဆိုလျှင် မည်သည့်မူဝါဒကိုမဆို လက်ခံကျင့်သုံးရမည်ဟု ကျွန်တော်ယုံကြည်ပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကလည်း ကျွန်တော်တို့ လူငယ်များအား ဤအတိုင်းသဘောထားရမည်ဟု ဩဝါဒပေးခဲ့ဖူးပါသည်။

သမိုင်းကိုသေသေချာချာစဉ်းစားသောအခါ သမိုင်းစဉ်တွင် ဖြစ်ပွားခဲ့ကြသောဖြစ်ရပ်ကြီးများ၊ ခေတ်ပြောင်းတော်လှန်ရေးကြီးများ၊ ကြီးကျယ်သောအလှည့်အပြောင်းကြီးများသည် လူသားတို့၏ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းမှုကို အခြေပြုသောအကျိုးစီးပွားရေးဆိုင်ရာ အလိုဆန္ဒများကြောင့် သမိုင်းဝင်အကြောင်းစဉ် အကျိုးဆက်များ ဖြစ်ပွားကြရသည်ဟူ၍ ယူဆရမည်ဖြစ်ပါသည်။ လူသားတစ်ဦးချင်းစီ၏လည်းကောင်း၊ အပေါင်းအသင်း အစုအဝေးတစ်ခုစီ၏ လည်းကောင်း၊ အလိုဆန္ဒများသည် ညီညွတ်ခြင်းနှင့်မညီညွတ်ခြင်း၊ ဒွန်တွဲခြင်းနှင့်လွန်ဆွဲခြင်း၊ သူ့ဘက်၊ ကိုယ့်ဘက်အားပြိုင်ခြင်း၊ အပြန်အလှန်လိုက်လျောခြင်းနှင့် အပြန်အလှန် ကန့်သတ်ခြင်းအစရှိသည့် ဆန့်ကျင်ဘက်တို့၏ အပြန်အလှန် အားပြိုင်လှုပ်ရှားမှုဟူသော အစီအစဉ်ကို ဆက်ကာဆက်ကာဖြစ်ပေါ်စေကြသည်။ အချုပ်အားဖြင့်ဆိုလျှင် လူ့သမိုင်းသည် လူသားဘဝ၏ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာနှင့် စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အကြောင်းတရားအစဉ်အဆက်နှင့် အကျိုးတရား အစဉ်အဆက်ပင်ဖြစ်လေသည်။

မြန်မာနိုင်ငံသမိုင်းတွင် တော်လှန်ရေးကောင်စီသည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းနှင့် တပ်မတော်ခေါင်းဆောင်အချို့တို့၏ အလိုဆန္ဒ (wills) များကြောင့် ပေါ်ပေါက်ခဲ့ရသည်ဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။ သို့သော် ထိုသို့ဆိုရုံဖြင့် မလုံလောက်ပါ။ ထိုအချိန် ထိုကာလက မတည်မငြိမ်နှင့် အထင်အမြင်မှားယွင်းစရာများ၊ စိုးရိမ်ဖွယ်ရာများဖြစ်ပေါ်လာမှုများကလည်း နိုင်ငံတော်အာဏာသိမ်းယူလိုသူများအား လှုံ့ဆော်ပေးခဲ့သည်မှာ အမှန်ဖြစ်သည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး နေဝင်းကိုယ်တိုင် အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ၊ သင်္ခါရဓမ္မတရားတို့ကို မသိမမြင်ခဲ့သောကြောင့် နိုင်ငံရေးအာဏာကို သိမ်းယူမိခဲ့ပါသည်ဆိုသော ဦးနေဝင်း၏ ပြောဆိုခြင်းသည်လည်း မှန်ကောင်း မှန်ခဲ့ပါလိမ့်မည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ၁၉၆၂ ခု၊ မတ်လ နှစ်ရက်နေ့မှသည် ၁၉၈၈ ခု၊ စက်တင်ဘာလ ၁၈ ရက်နေ့အထိ မြန်မာ့သမိုင်း၏ အကောင်းအဆိုးများကို ပြုလုပ်ခဲ့သူ၊ သယ်ဆောင်ခဲ့သူမှာ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်း ဦးဆောင်

သော တော်လှန်ရေးကောင်စီနှင့် မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်ပါတီတို့ပင် ဖြစ်ကြပါလေသည်။

ဤနေရာတွင် ကြားဖြတ်၍ ကျွန်တော်ပါဝင်ဆောင်ရွက်ခဲ့ရသမျှ အချို့ကို ပြောလိုပါသည်။ ဤမှတ်တမ်း၏ ပထမအပိုင်းနှင့် ဒုတိယ အပိုင်းတွင် ဖော်ပြသလောက် ဖော်ပြခဲ့ပြီးပါပြီ။

ကျွန်တော်ပါဝင်ရသော အခန်းကဏ္ဍမှာ မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ် လမ်းစဉ်၏ လမ်းညွှန်သဘောတရားနှင့် အခြေခံမူဝါဒ (နိုင်ငံရေး၊ စီးပွားရေး၊ စည်းရုံးရေးစသည်တို့) ကို တော်လှန်ရေးကောင်စီ ဥက္ကဋ္ဌကြီး ညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း ရေးသားပြုစုခြင်း၊ သင်တန်းပို့ချခြင်း၊ ဆွေးနွေး ခြင်းစသည်များကို တာဝန်ခံ၍ ဆောင်ရွက်ရခြင်းဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် တော်လှန်ရေးကောင်စီ၏ ဝါဒသဘောထား ကြေညာချက်ဖြစ်သော မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ် စာတမ်းပြုစုရာတွင် လည်းကောင်း၊ မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်ပါတီ (ကေဒါပါတီ) ၏ ဖွဲ့စည်းပုံစည်းမျဉ်း ရေးဆွဲရာတွင်လည်းကောင်း ပါဝင်ခဲ့ပြီး၊ မြန်မာ့ ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်ပါတီ၏ တွေးခေါ်မြော်မြင်ရေး သဘောတရား ဖြစ်သော လူနှင့်ပတ်ဝန်းကျင်တို့၏ အညမညသဘောတရားစာတမ်းကို ရေးသားပြုစုခဲ့ရပါသည်။ ထို့အပြင် ကုန်လုပ်ဆက်ဆံရေးသမိုင်း၊ ဆိုရှယ်လစ်ဒီမိုကရေစီ၊ မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ် လမ်းစဉ်ပါတီ၏ ဝိသေသ လက္ခဏာများအစရှိသော သင်ရိုးညွှန်းတမ်းဝင် စာအုပ်စာတမ်းများ ပြုစုမှုကိုလည်းကောင်း၊ ကမ္ဘာ့သမိုင်းမှတ်တိုင်များနှင့် နိုင်ငံရေး အတွေး အခေါ်သမိုင်းကျမ်းများကို ပြုစုရာတွင် အနီးကပ်ကြီးကြပ် တည်းဖြတ်မှု ကိုလည်းကောင်း ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ရပါသည်။ တော်လှန်ရေးကောင်စီ ဥက္ကဋ္ဌကြီး ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းက မကြာမကြာခေါ်ယူဆွေးနွေး ညွှန်ကြားသည်များကို ဆောင်ရွက်ခဲ့ရပါသည်။ မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ် လမ်းစဉ်ပါတီ၏ လက်တွေ့ကွင်းဆင်းစည်းရုံးရသော အလုပ်များကို မူကား ကျွန်တော်သည် ဆောင်ရွက်ခဲ့ရခြင်းမရှိခဲ့ပါချေ။

တော်လှန်ရေးကောင်စီဥက္ကဋ္ဌကြီး ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းက ၁၉၆၃ ခုနှစ်တွင် စေလွှတ်သော ဗိုလ်မှူးကြီးစောမြင့် ခေါင်းဆောင်သော ဆိုဗီယက်သွား ချစ်ကြည်ရေးခရီးစဉ်အဖွဲ့တွင် ကျွန်တော်လိုက်ပါ ခဲ့ပါသည်။ ထို့အပြင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းက သီးခြားစေလွှတ်သဖြင့် ၁၉၆၅-၆၆ ခုနှစ် အတွင်းတွင် ဆိုဗီယက်ကွန်မြူနစ်ပါတီ ဗဟို ကော်မတီ၏ ဗဟိုပါတီတက္ကသိုလ်ကျောင်းတွင် မာ့က်စ်ဝါဒ၊ လီနင်ဝါဒ (Marxism-leninism) ဆိုင်ရာ သဘောတရား (Ideology) ကို တစ်နှစ် နီးပါးသင်ယူခဲ့ရပါသည်။

မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်၏ ကာလကိုနှစ်ပိုင်းခွဲခြားရပါမည်။ တော်လှန်ရေးကောင်စီက တိုက်ရိုက်ကွပ်ကဲ အုပ်ချုပ်သော ကေဒါပါတီ (Cadres' party) ခေတ်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ် လမ်းစဉ်ပါတီ၏ ဗဟိုကော်မတီက ဦးစီးဆောင်ရွက်သော ပြည်သူ့ပါတီ (people's party) ခေတ်ဟူ၍လည်းကောင်း ကာလနှစ်ရပ်ခွဲရပါမည်။ ပြည်သူ့ပါတီခေတ်တွင် တော်လှန်ရေးကောင်စီဟူ၍ မရှိတော့ဘဲ ရွေးချယ်တင်မြှောက်ခြင်းခံရသော နိုင်ငံတော်ကောင်စီဟူ၍ တည်ရှိလာ ခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် တော်လှန်ရေးကောင်စီကာလတွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး နေဝင်းနှင့်လမ်းစဉ်ပါတီ ဗဟိုစည်းရုံးရေးကော်မတီ (COC;Central Organising Committee) ကပေးအပ်သောတာဝန်ကိုထမ်းဆောင်ခဲ့ပြီး၊ နိုင်ငံတော်ကောင်စီကာလတွင် လမ်းစဉ်ပါတီ၏ တာဝန်ကိုဆက်လက် ထမ်းဆောင်မှု မပြုတော့ဘဲ ကျွန်တော်၏ ဆန္ဒအရ အနားယူခဲ့ပါသည်။ အနားမယူမီ လမ်းစဉ်ပါတီ၏ ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံစည်းမျဉ်း (New Constitution of the Party) သစ်ကို ရေးဆွဲရာတွင် ထိုဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံ စည်းမျဉ်းအကြမ်း၏ အခန်း (၂) တွင်ဖော်ပြပါရှိသော ပါတီ လမ်းညွှန် သဘောတရား (Guiding ideology of the Party) အကျဉ်းချုပ်တို့ ရေးပေးခဲ့ရပါသေးသည်။ ထိုတာဝန်ကို ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်း၏ ပြောဆိုမှု ဖြင့် ဒုတိယဗိုလ်ချုပ်ကြီးစန်းယုနှင့် ဒေါက်တာမောင်မောင်တို့က

ကျွန်တော့်အား ပေးခဲ့ကြသည်။ ထိုတာဝန်ကို ဆောင်ရွက်ပြီးနောက် ကျွန်တော်သည် မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်၏ လက်တွေ့လုပ်ငန်းရပ်များတွင် ပါဝင်ဆောင်ရွက်ခြင်းမှ အနားယူခဲ့ပါသည်။

ထိုသည့်နောက်ပိုင်းနှစ်များ ကာလတစ်လျှောက်မှာမူကား ကျွန်တော်သည် စာဖတ်ခြင်း၊ ဆောင်းပါးများရေးခြင်း၊ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဦးနေဝင်းက ခေါ်ယူပေးအပ်သော သီးခြားအလုပ်များကို လုပ်ဆောင်ပေးခြင်း၊ နိုင်ငံတော်ကောင်စီအစိုးရနှင့် လမ်းစဉ်ပါတီတို့၏ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်မှုအရပ်ရပ်ကို ကြည့်ရှုလေ့လာ မှတ်သားသူတစ်ဦးအနေဖြင့် သတင်းစာ၊ တယ်လီဗီးရှင်း၊ ရပ်ထဲရွာထဲက သတင်းများ ခရီးထွက်သည့်အခါများတွင် မြင်တွေ့ကြားသိရသည့် စသည်များမှတစ်ဆင့် လေ့လာသုံးသပ်ကာသာ နေခဲ့ပါတော့သည်။ ကျွန်တော်၏ ဝေဖန်လေ့လာသုံးသပ်ခြင်းများသည် မြင်ကွင်းစုံ၊ ဘက်စုံကို မြင်နိုင်ရန်၊ သိနိုင်ရန် စုံလင်ချင်မှစုံလင်မည်။ မှန်ချင်မှလည်းမှန်မည်။ မပြည့်စုံဘဲ မှားနေသည်များလည်းရှိပါမည်။ လေးနက်သော စာဖတ်သူသုတေသီများသည် မိမိတို့၏ ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်တို့ဖြင့် ဝေဖန်သုံးသပ်ကာ လိုလျှင်တိုး၊ ပိုလျှင်လျှော့ လိုတိုးပိုလျှော့ဆောင်ရွက်နိုင်ကြပါစေဟု မျှော်လင့်ပါသည်။

ဝေဖန်သုံးသပ်ခြင်း

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းသည် နိုင်ငံတော်အာဏာ (The State Power) ကို ရယူပိုင်ဆိုင်လိုသောကြောင့် ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒကို ကျင့်သုံးဆောင်ရွက်မည်ဟု ဆိုခဲ့ပါသလော။ သို့မဟုတ် ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒကို ကျင့်သုံးဆောင်ရွက်လိုသောကြောင့် ပြည်သူကရွေးကောက်တင်မြှောက်ခဲ့သော ဝန်ကြီးချုပ်ဦးနုအစိုးရ၏ အာဏာကို စစ်တပ်အာဏာ သိမ်းနည်း (ကူးဒေးတားနည်း) မျိုးဖြင့် သိမ်းယူခဲ့ပါသလော။

ထို "လော" နှစ် "လော" ကို လောလောဆယ် ဤနေရာတွင် ကျွန်တော်မစောကြောလိုသေးပါ။

ဝန်ကြီးချုပ်ဦးနု၏ လက်ထဲမှာရှိသော နိုင်ငံတော်အာဏာကို ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းက သိမ်းယူခဲ့သည် ကတော့ ငြင်း၍မရသော သမိုင်းဝင် ဖြစ်ရပ်အမှန်ဖြစ်သည်။

ခေတ်ပြောင်းတော်လှန်ရေးကြီးတစ်ရပ်ကို ဆောင်ရွက်တော့မည့် သဘောလက္ခဏာပါသော တော်လှန်ရေးကောင်စီကို (Revolutionary Council) ဖွဲ့စည်းခဲ့သည်မှာလည်း အမှန်ဖြစ်သည်။

မြန်မာပြည်သူလူထုအတွက် သာယာဝပြောအံ့သော ဆိုရှယ်လစ်လူနေမှုစနစ်ကို ထူထောင်မည်ဆိုသော ရည်ရွယ်ချက်ကို ဖော်ပြထားသည့် မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်ကို လူသိရှင်ကြား ထုတ်ဖော်ကြေညာခဲ့သည်မှာလည်း အမှန်ဖြစ်သည်။

မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်ကို ကြေညာလိုက်သောအခါ ကြိုဆိုသူများရှိကြသလို မကြိုဆိုသူများလည်း ရှိခဲ့ကြသည်။ စောင့်ကြည့်သူများရှိကြသလို၊ တွေဝေသူများလည်း ရှိကြသည်။ မယုံကြည်သူများ၊ မလိုလားသူများ၊ ဆန့်ကျင်ဘက်လုပ်လိုသူများလည်း ရှိကြသည်။ ဤသည်မှာ လောကကြီး၏ ဓမ္မတာအတိုင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်ကို အာဏာအသိမ်းခံရသော **ပြည်ထောင်စုပါတီ (ပထစ) မှ** ခေါင်းဆောင် အချို့ကသာ အောင့်သက်သက်ဖြင့် ထောက်ခံလေဟန်ပြခဲ့ကြပါသည်။ ပထစပါတီဝင် ခေါင်းဆောင်နှင့်နောက်လိုက်အများကမူ ဆန့်ကျင်နေခဲ့ကြပါသည်။ ဦးဗဆွေနှင့်ဦးကျော်ငြိမ်းတို့ ခေါင်းဆောင်သော **တည်မြဲဖဆပလ** အဖွဲ့ကမူ ပထမပိုင်းတွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းက မိမိတို့ကို ခေါ်ယူကာ အာဏာဝေစု ပေးကောင်းပေးမည်လားဟု ထင်ခဲ့ကြသေးသည်။ နောင်အခါမှ ထိုသို့မဟုတ်မှန်းသိပြီး မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ် လမ်းစဉ်ကို သဘောတူသလိုလို၊ သဘောမတူသလိုလို ရှိနေခဲ့ကြသည်။ **ပမညတ** ခေါ် ပြည်ထောင်စုအမျိုးသားညီညွတ်ရေးတပ်ပေါင်းစုဝင် ပါတီအဖွဲ့အစည်းအသီးသီးမှ ခေါင်းဆောင်များကမူ မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်ကို ကြိုဆိုဟန်ပြခဲ့ကြသည်။ သို့ရာတွင် မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်သည် မာ့က်စ် လီနင်ဝါဒကို အခြေခံသော လမ်းစဉ်မျိုးမဟုတ်လေသောကြောင့် မယုံတစ်ဝက်၊ ယုံတစ်ဝက်ဖြင့်သာ ကြိုဆိုခဲ့ကြပြီး တော်လှန်ရေးကောင်စီနှင့်ယာယီမဟာမိတ်ပြုကာ လက်တွဲခေါ် ဆောင်ရွက်နိုင်မည့် "အလုပ်

လုပ်၍ဖြစ်သော အခြေခံ” (Workable Basic) မျိုးဟူ၍ သဘောထားခဲ့ကြသည်။ တောတွင်းသူပုန်အဖွဲ့အစည်းများ (အထူးသဖြင့် ဗကပ ခေါ် ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီ)ကမူ တော်လှန်ရေးကောင်စီနှင့် မြန်မာ့ဆိုရှယ်လမ်းစဉ်ကို မကြိုဆိုကြဘဲ ဆန့်ကျင်ကာသာ တိုက်ခိုက်မြဲ တိုက်ခိုက်နေခဲ့ကြသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းသည် စစ်သားနှင့်နိုင်ငံရေးသမား (Politician) ဖြစ်သည်။ သူသည် စစ်တပ်၏ ခေါင်းဆောင်စစ်သားကြီး (Soldier) ဖြစ်သော်လည်း စစ်ဝါဒသမား (Militarist) မဟုတ်ချေ။ သခင်ဗစိန်ဦးဆောင်သော တို့ဗမာအစည်းအရုံးဝင် သခင်ရှုမောင်ဖြစ်ခဲ့သည်။ အင်္ဂလိပ်ကို ဆန့်ကျင်သော ပြည်သူ့အရေးတော်ပုံပါတီခေါ် Underground Units များ၏ လျှို့ဝှက်သော တော်လှန်ရေးခေါင်းဆောင် (ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ တာဝန်ပေးခံရသူ) ဖြစ်ခဲ့သည်။ သူသည် သူ၏လုပ်ဆောင်မှုဟူသမျှကို နိုင်ငံရေးအမြင်ဖြင့်သာ သုံးသပ်ပြီး ဆုံးဖြတ်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ သူသည် စစ်ခေါင်းဆောင်၊ စစ်သူကြီးဘဝ၌သာ ရောင့်ရဲတင်းတိမ်လိုသူမဟုတ် အမျိုးသား နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်၊ နိုင်ငံတော်ရေးရာဆောင်ရွက်သူ (Statesman) အနေအထားမျိုးကို ရယူနိုင်မည်ဆိုလျှင် ရယူလိုသူဖြစ်ပါသည်။

မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်ကို ကြေညာပြီးနောက် ဖဆပလအဖွဲ့၏ ခေါင်းဆောင်များ၊ ပထစအဖွဲ့၏ ခေါင်းဆောင်များ၊ ပမညတအဖွဲ့ဝင် ခေါင်းဆောင်များကို ဖိတ်ကြားခေါ်ယူတွေ့ဆုံကာ မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်ကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရှင်းပြခဲ့ပါသည်။ ယင်းသို့ ရှင်းပြခဲ့ခြင်း၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ ထိုပါတီတို့၏ ခေါင်းဆောင်များနှင့်လက်တွဲပြီး မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်ကို အကောင်အထည်ဖော်စေလိုသော ဆန္ဒကို ပြသခြင်းဖြစ်သည်။ သည့်ထက်ပို၍ တိကျအောင်ပြောရမည်ဆိုလျှင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းက “ကိုယ့်လူတို့ . . ခင်ဗျားတို့ ခေါင်းဆောင်ပြီး တိုင်းပြည်ကောင်းစားအောင် လုပ်ကြမယ်ဆိုတုန်းက ကျွန်တော်နဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့တပ်က ခင်ဗျားတို့ပေးအပ်တဲ့ တာဝန်တွေကိုလုပ်ခဲ့ပြီးပြီ။

ဒီတစ်ခါ ကျုပ်တို့ကိုယ်တိုင် ခေါင်းဆောင်ချင်တယ် . . . ကျုပ်နဲ့ပဲ လက်တွဲသွားကြပါဗျာ” ဟူ၍ ပြောဆိုလိုရင်းပင်ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

ယင်းအချက်ကို ထိုပါတီခေါင်းဆောင်များသည် ရိပ်စားမိခြင်း မရှိခဲ့ပါ။ ကွယ်လွန်သွားခဲ့သူ **ပမညတ** ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးနှင့်သူ၏ ရဲဘော်တချို့ကမူ “ဗိုလ်နေဝင်းဟာ ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒကို ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်းမသိလို့ ကျုပ်တို့ကိုခေါ်တာပဲ” ဟု မဟုတ်မဟတ် ပြောဆိုခဲ့ပါသေးသည်။

ထိုအချိန်အထိ အတိုက်အခံများသည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းအပေါ် အထင်မကြီးခဲ့ကြ။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းဆိုသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် လောကအတွေ့အကြုံစုံလင်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ သူတို့ထင်သလို “လူအ . . . လူန” မဟုတ်ကြောင်း နောင်သောအခါတွင် သူတို့သိလာခဲ့ကြပါသည်။

အကယ်၍သာ ထိုနိုင်ငံရေးပါတီများက မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်ကို ယုံယုံကြည်ကြည်ကြိုဆိုလက်ခံပြီး (ထိုအချိန်တွင် လမ်းစဉ်ပါတီကိုလည်း မဖွဲ့စည်းရသေးသောကြောင့်) ဆိုရှယ်လစ်လုပ်ငန်းစဉ် အဖွဲ့အစည်း တစ်မျိုးမျိုးကို ဖွဲ့စည်းလုပ်ဆောင်ခဲ့ကြမည်ဆိုလျှင် မြန်မာ့နိုင်ငံရေးသမိုင်းသည် ကောင်းသောတူရူသို့ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ လှည့်ပြောင်းနိုင်ခဲ့ပေလိမ့်မည်။

ထိုသည့်နောက်ပိုင်းတွင်ကား မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်ပါတီ ဟူသော တစ်ခုတည်းသော နိုင်ငံရေးပါတီသာလျှင် ထွက်ပေါ်လာခဲ့ရလေ၏။

မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်ပါတီသည် ဆိုရှယ်လစ်စီးပွားရေးစနစ်ကို တည်ဆောက်ရတော့မည့် နိုင်ငံရေးပါတီ ဖြစ်လာရပေတော့သည်။ မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်ပါတီက ဆောင်ရွက်ခဲ့သော လုပ်ငန်းရပ်များသည် များပြားလှပါသည်။ နှစ်ပေါင်း ၂၆ နှစ်အတွင်း ဆောင်ရွက်ခဲ့သော လုပ်ဆောင်မှုများကို ဤမှတ်တမ်းတွင် စုံလင်အောင် မဖော်ပြနိုင်ပါ။ သို့သော် ဝေဖန်သင့်သော အကြောင်းအချက်များကိုမူကား ဝေဖန်သုံးသပ်သွားပါမည်။

မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်သည် ကမ္ဘာပေါ်ရှိ အခြားသော ဆိုရှယ်လစ်နိုင်ငံများ၏ အတွေ့အကြုံများကို ဝေဖန်စိစစ်သော အခြေခံ သဘောထားဖြင့် ဝေဖန်သုံးသပ်ကာ မြန်မာ့လူ့ဘောင်အဖွဲ့၏ သမိုင်း ဆိုင်ရာ ဒိဋ္ဌဓမ္မအခြေအနေများနှင့် စပ်မိဟပ်မိအောင် ချိန်ချိန်ဆဆ ကြိုးပမ်းချမှတ်ထားသော လမ်းစဉ်ဖြစ်သည်။

မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ် လမ်းစဉ်ပါတီ၏ ရည်ရွယ်ချက်နှင့်အလုပ် တာဝန်မှာ ခေတ်နောက်ကျနေသော လူနေမှုဘဝကို ကျော်လွှန်တိုးတက် စေရန်၊ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုကို ပိတ်ပင်နေသော မြေရှင်ပဒေသရာဇ်နှင့် အရင်းရှင် စီးပွားရေးစနစ်ဖျက်သိမ်းရန်၊ ပြည်သူတို့၏ စားဝတ်နေရေးနှင့် လူမှုရေးတိုးတက်မှုကို ဖြစ်ထွန်းစေမည့် ဆိုရှယ်လစ် စီးပွားရေးစီမံကိန်း စနစ်ကို တည်ထောင်ရာတွင် လုပ်အားရှင်ပြည်သူအများစု၏ စည်းရုံး လုပ်ဆောင်မှုဖြင့်သာ အဆင့်ဆင့်ဆောင်ရွက်သွားရန်၊ နောက်ဆုံး တစ်နေ့တွင် သာယာဝပြောအံ့သော ဆိုရှယ်လစ် လူ့ဘောင် အဖွဲ့ အစည်းကြီး ဖြစ်ပေါ်ထွန်းကားရန် စသည်တို့ဖြစ်ပါသည်။

လမ်းစဉ်ပါတီသည် မိမိ၏ရည်ရွယ်ချက်သို့ ရောက်ရှိအောင် ဆောင်ရွက်ရမည့် အလုပ်တာဝန်များကို လက်တွေ့ဘဝတွင် လုပ်ဆောင်နိုင်ခဲ့ပါသလော။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းနှင့် တော်လှန်ရေးကောင်စီဦးဆောင်သော လမ်းစဉ်ပါတီသည် ကောင်းသောစေတနာ ထက်သန်စွာဖြင့် တောင်သူ လယ်သမားများ၊ စက်မှုလက်မှုအလုပ်သမားများ၊ နိုင်ငံတော်ဝန်ထမ်း ကြီးငယ်များ၊ ရပ်သူရွာသား၊ ပြည်သူများ၏ အကျိုးစီးပွားရေးများကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးပြီးကောင်းကျိုးဖြစ်ပေါ်ရာ ဖြစ်ပေါ်ကြောင်း ကို တတ်စွမ်းနိုင်သမျှ ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းနှင့် တော်လှန်ရေးကောင်စီဝင်များသည် တောင်သူလယ်သမားများ၊ အလုပ်သမားများ စသည်တို့နှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီး တွေ့ဆုံခဲ့ပါသည်။ နှီးနှောဖလှယ်ပွဲကြီးများ အကြိမ်ကြိမ်ပြုလုပ်ကာ တောင်သူလယ်သမားများနှင့် အလုပ်သမားများက တင်ပြကြသော

ခံစားချက်များ၊ လိုလားချက်များ၊ တိုက်တွန်းချက်များ စသည်တို့ကို စိတ်ပါလက်ပါလက်ခံကြပြီး ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်သည်များကို ဆောင်ရွက် ပေးခဲ့ကြပါသည်။ တော်လှန်ရေးကောင်စီကာလ၏ ပထမနှစ်များ တစ်လျှောက်တွင် တော်လှန်ရေးကောင်စီနှင့်လမ်းစဉ်ပါတီ၏ လုပ်နည်း လုပ်ဟန်များသည် ခေတ်ပြောင်းတော်လှန်ရေးကြီးတစ်ရပ်ကို ဆင်နွှဲနေ သည့် လုပ်နည်းလုပ်ဟန်များ ဧကန်အမှန်ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

တော်လှန်ရေးကောင်စီနှင့်လမ်းစဉ်ပါတီသည် တိုင်းရင်းသားလူမျိုး များကို ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒ၏ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် စည်းရုံးမှုပြုခဲ့ပါသည်။ လူမျိုးစုအခွင့်အရေးများကို အသိအမှတ်ပြုကာ ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ပါ သည်။ တောတွင်းလက်နက်ကိုင် အဖွဲ့အစည်းများကိုလည်း ဖိတ်ခေါ် ကာဆွေးနွေးမှုနှင့် စေ့စပ်မှုများကိုလည်းပြုခဲ့ပါသည်။ ပြည်တွင်း ငြိမ်းချမ်းရေးကို ရယူနိုင်သလောက် ရယူထိန်းသိမ်းနိုင်ခဲ့ပါသည်။ တောခိုပါတီအဖွဲ့အစည်းအသီးသီးမှ ဥပဒေဘောင်အတွင်း ဝင်ရောက် လာကြသူ တော်တော်များများသည် မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ် လမ်းစဉ်ပါတီ၏ လုပ်ငန်းရပ်များတွင်လည်းကောင်း၊ အစိုးရဌာနဆိုင်ရာ အဖွဲ့အစည်း လုပ်ငန်းရပ်တွင်လည်းကောင်း ပါဝင်လုပ်ဆောင်ခဲ့ကြပါသည်။ အချုပ် အားဖြင့်ဆိုလျှင် တော်လှန်ရေးကောင်စီကာလ ပထမနှစ်ပိုင်းများ တစ်လျှောက်တွင် မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ် လမ်းစဉ်ပါတီအဖွဲ့ နိုင်ငံရေး အောင်မြင်မှုများကို ရယူနိုင်ခဲ့သည်ဟုဆိုရမည်သာဖြစ်ပါသည်။

သို့ရာတွင် စီးပွားရေးတည်ဆောက်မှုဆိုင်ရာ စီမံကိန်းများမှာမူကား ရည်မှန်းသလောက်အောင်မြင်ခဲ့သည်ဟု မဆိုနိုင်ပါချေ။ ယင်းအချက် ကိုဆက်လက်၍ မပြောသေးမီ လမ်းစဉ်ပါတီ၏ ဝါဒဖြန့်ချိရေးနှင့် စည်းရုံးရေးများကို သုံးသပ်ကြည့်ကြပါဦးစို့။

အကြင် ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်တစ်ရပ်၏ ပေါက်ရောက်အောင်မြင် ရေးသည် ထိုဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်ကို အကောင်အထည်ဖော်ဆောင် ရမည့် ပါတီတစ်ရပ်၏ မှန်ကန်သောဝါဒဖြန့်ချိရေး၊ စည်းရုံးရေး၊ မဟာ ဗျူဟာ၊ နည်းဗျူဟာ၊ လုပ်နည်းလုပ်ဟန် စသည်တို့အပေါ် အများကြီး တည်ပါသည်။

မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ် လမ်းစဉ်ပါတီသည် လူတန်းစားအလွှာ အသီးသီးမှ ထွက်ပေါ်လာကြသော ပါတီလိုလားသူများကို ပါတီဝင်များ အဖြစ် စည်းရုံးခဲ့သည်မှာမှန်ပါ၏။ အခြေခံလူတန်းစား အဖွဲ့အစည်း များဖြစ်ကြသော တောင်သူလယ်သမားအစည်းအရုံးနှင့် အလုပ်သမား အစည်းအရုံးများကို ဖွဲ့စည်းထားရှိခဲ့သည်မှာလည်းမှန်ပါ၏။ သို့သော် လည်း အခြားသောအလွှာများ၊ အုပ်စုများကို ထိရောက်စွာ မစည်းရုံး နိုင်ခဲ့ချေ။

ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်ပါတီတစ်ရပ်သည် လုပ်အားရှင်ပြည်သူများ၏ အကျိုးစီးပွားရေးကို တကယ်တမ်း ကိုယ်စားပြုနိုင်စွမ်းရှိသော အသိ ပညာရှင်များနှင့်အတတ်ပညာရှင်များ စသည်တို့ပါဝင်သော ပညာတတ် လူတန်းစား တစ်ရပ်လုံးကို ရနိုင်သမျှ၊ တတ်နိုင်သမျှ၊ စိတ်ရှည်လက်ရှည် စည်းရုံးထားရှိနိုင်စွမ်းရှိရပေမည်။ ထိုတာဝန်ကို မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ် လမ်းစဉ်ပါတီသည် ကျေပွန်အောင်မဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့ချေ။ ယင်းသို့ မဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့ခြင်းမှာ ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒကိုယုံကြည်သော ပညာတတ် များ၊ အတတ်ပညာသည်များကို မမွေးထုတ်နိုင်သည့်အပြင် ပြည်သူကြား မှာ ပညာရှင်များကိုလည်း ဗျူရိုကရက်ဆိုသူများနှင့် စည်းမခြားနိုင်ခဲ့ပေ။

ဆိုရှယ်လစ်ပါတီတစ်ရပ်သည် မိမိတို့ခံယူသော ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒ သဘောတရားကို ပြည်သူလူထုအတွင်း စိမ့်ဝင်ပျံ့နှံ့အောင် အစဉ်မပြတ် ဝါဒဖြန့်၍ လှုံ့ဆော်နေရမည်။ စည်းရုံးဖွဲ့စည်းရင်း အသိပညာပေးရ ပေမည်။

ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒကို ဖြန့်ချိရာတွင် ပြည်သူတို့၏စီးပွားရေးနှင့် လူမှုရေး ပြဿနာအသီးသီးကိုလက်တွေ့ ဖြေရှင်းပေးသော နည်းပို သဏ္ဌာန်များဖြင့်သာ ဝါဒဖြန့်၍ ပညာပေးနေရပေမည်။ ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒ ကိုဖော်ပြသော အဆိုပြုချက်များနှင့် ရှင်းလင်းချက်များ၏ မှန်ကန်မှုကို ပြည်သူတို့၏ နေ့စဉ်ဖြစ်သောဘဝအတွေ့အကြုံများက အောင်မြင်ကောင်း မွန်နေသည်ဟု သက်သေပြကာထောက်ခံနေရပေမည်။ သို့မှသာလျှင် ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒနှင့်ပါတီ၏ ရှင်သန်မှုကို အာမခံနိုင်ပေလိမ့်မည်။

မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်ပါတီသည် ဗဟိုနိုင်ငံရေးသိပ္ပံ (နောင် အခါတွင် ဗဟိုနိုင်ငံရေးတက္ကသိုလ်) ကို ထူထောင်ကာဆိုရှယ်လစ်ဝါဒကို ဖြန့်ချိခဲ့ပါ၏။ ဆိုရှယ်လစ်အမြင်ကို အခြေပြုသောနိုင်ငံရေး သိပ္ပံပညာကို ပါတီဝင်များ၊ ပါတီမိတ်ဆွေများ၊ အစိုးရဝန်ကြီးဌာနများမှဝန်ထမ်းများ၊ တောင်သူလယ်သမားအစည်းအရုံးဝင်များ၊ အလုပ်သမား အစည်းအရုံး ဝင်များ စသည်တို့အား စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့် သင်တန်းအသီးသီး တွင် ဟောပြောပို့ချခဲ့သည်မှာ မှန်ကန်သော လုပ်ငန်းများပင် ဖြစ်ပါပေ သည်။ သို့ရာတွင် ကျယ်ဝန်းသော ပြည်သူတို့၏အကြားတွင် ထိထိ ရောက်ရောက် စိမ့်ဝင်ပျံ့နှံ့ခြင်းမရှိခဲ့ချေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ပါတီကိုဦးဆောင်မှုအခန်းကဏ္ဍက တာဝန်ယူထားသူ အများစုကေဒါ များမှာ ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒသဘောတရားကို နှစ်နှစ်ကာကာ ယုံကြည်မှု မရှိကြ၍ ဖြစ်ပေသည်။

ဆိုရှယ်လစ်ပါတီတစ်ရပ်သည် ပါတီတွင်း ဒီမိုကရေစီဘဝကို အခြေပြုသော ပါတီဖြစ်ရပေမည်။ ပါတီ၏ ဖွဲ့စည်းလုပ်ဆောင်ပုံစနစ် သည် ဒီမိုကရေစီသဘောဆောင်သော ဗဟိုဦးစီးစနစ်မျိုးဖြစ်ရပေမည်။

လုပ်ငန်းအားဖြင့်ဆိုလျှင် ပါတီဝင်အပေါင်း၏ အခြေပြုအပ်သော လမ်းညွှန်သဘောတရားညီညွတ်မှု၊ လုပ်ငန်းဆိုင်ရာမူဝါဒ **ညီညွတ်မှု၊ စည်းရုံးရေးညီညွတ်မှု**ကို စောင့်ထိန်းနေရမည်။ သို့မှသာလျှင် မူဝါဒ အရလည်းကောင်း၊ လက်တွေ့လုပ်ငန်းအရလည်းကောင်း၊ တစ်စု တစ်စည်းနှင့် ညီညီညွတ်ညွတ် ခံယူလုပ်ဆောင်နိုင်ပေမည်။ ထို့ကြောင့် ပါတီကို ဗဟိုကော်မတီဌာနချုပ်မှနေ၍ စီမံညွှန်ကြားသော ထိန်းကျောင်းမှု စနစ်သည် ရှိနေရပေမည်။ သို့ရာတွင် ပါတီဝင်တို့၏ တူညီသောဘုံဆန္ဒ ကိုရယူရာတွင် ပါတီဝင်အများစု၏ **ဆန္ဒအာဏာဟူသော ဒီမိုကရေစီ**ကို ကျင့်သုံးရပေမည်။ ပါတီဝင်များအကြားတွင် ရှိတတ်သည့် မတူကွဲပြား သော ထင်မြင်ယူဆချက်များကို လွတ်လပ်စွာ ဖော်ပြခွင့်ပြုပြီးမှသာလျှင် ပါတီဝင်အများစုက သဘောတူလက်ခံ၍ ဆုံးဖြတ်လိုက်သော သဘောထားနှင့် မူဝါဒများကိုသာ ခံယူပြီးလိုက်နာကျင့်သုံးရပေမည်။

တော်လှန်ရေးကောင်စီဦးဆောင်သော လက်ရွေးစင်ကေဒါပါတီကာလတစ်လျှောက်တွင်လည်းကောင်း၊ နောင်အခါတွင် ပါတီဝင်အများစု၏ဆန္ဒဖြင့် အဆင့်ဆင့်ရွေးချယ်တင်မြှောက်ခြင်းဖြင့် ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သော မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ် (ပြည်သူ့ပါတီပုံစံ) ပါတီခေတ်တစ်လျှောက်တွင်လည်းကောင်း၊ ဗဟိုနိုင်ငံရေးသိပ္ပံ (နောင်အခါ ဗဟိုနိုင်ငံရေးတက္ကသိုလ်) ၌ တာဝန်ယူခဲ့ရသော ကျွန်တော်နှင့် ကျွန်တော်ပြုစုပေးခဲ့သော နည်းပြဆရာတို့သည် ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်ပါတီတစ်ရပ်အနေနှင့် အခြေပြုမည့် အခြေခံမူအရပ်ရပ်ကို အဆက်မပြတ်ဟောပြောပို့ချခဲ့ပါသည်။ ယခု ဆက်လက်ဖော်ပြမည့် အကြောင်းအချက်များသည် မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်ပါတီကို စတင်ထူထောင်ခဲ့ကတည်းက ဆိုင်ရာဆိုင်ရာ သင်တန်းအသီးသီးတွင် ကျွန်တော်က စတင်ဦးဆောင်ပြီး ပို့ချခဲ့သော အကြောင်းအချက်များဖြစ်ပါသည်။ ဗဟိုနိုင်ငံရေးသိပ္ပံကျောင်းမှ ကျွန်တော် အနားယူပြီးနောက်တွင်လည်း ဆက်လက်တာဝန်ယူခဲ့ကြသော နည်းပြဆရာများကလည်း ဟောပြောပို့ချခဲ့ကြပါသည်။

ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်ပါတီတစ်ရပ်အနေနှင့် ခံယူလိုက်နာကျင့်သုံးရမည့် ကျင့်သုံးနိုင်ရမည့် အကြောင်းအရာများပင် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအကြောင်းအရာများကို ဖော်ပြရင်း ဝေဖန်သုံးသပ်ရပါမည်။

ဒီမိုကရေစီဗဟိုဦးဆောင်မှု

ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်ပါတီတစ်ရပ်သည် အရင်းခံအနှစ်သာရအားဖြင့် ဒီမိုကရေစီကို အခြေပြုသောပါတီမျိုးဖြစ်ရမည်။နိုင်ငံရေးပါတီမှန်လျှင် ဗဟိုဦးဆောင်မှု၏ ထိန်းကျောင်းမှုကို ခံယူရမည်သာဖြစ်သည်။ သို့သော် ထိုဗဟိုဦးဆောင်မှုသည် ဒီမိုကရေစီကို အခြေပြုသော၊ ဒီမိုကရေစီသဘောဆောင်သော ဗဟိုဦးဆောင်မှုမျိုး ဖြစ်ရမည်။ ဒီမိုကရေစီဗဟိုဦးဆောင်မှုစနစ်အရဆိုလျှင် အောက်ပါအတိုင်း ကျင့်သုံးရမည်ဖြစ်ပေသည်။

(၁) ပါတီ၏အောက်ခြေဖြစ်သော အခြေခံကလာပ်စည်းများမှသည် ဗဟိုအထိ ပါတီ ဦးဆောင်ကော်မတီများကို အများဆန္ဒအရ ရွေးချယ်တင်မြှောက်ခြင်းနှင့် အများဆန္ဒအရ တာဝန်ကို ပြန်လည်ရုပ်သိမ်းခြင်း။

(၂) အခြေခံမှဗဟိုအထိ အများဆန္ဒဖြင့် ရွေးချယ်တင်မြှောက်ခြင်းခံရသော ဗဟိုကော်မတီနှင့် ကော်မတီအသီးသီးတို့သည် ပါတီဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံစည်းမျဉ်းနှင့် ပါတီညီလာခံ၏ဆုံးဖြတ်ချက်ဘောင်အတွင်း လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ခြင်း။

(၃) ဗဟိုကော်မတီနှင့် ကော်မတီအသီးသီးတို့၏ ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့် ညွှန်ကြားချက်များကို အဆင့်ဆင့်သော ပါတီကော်မတီများနှင့် ပါတီဝင်အားလုံးက လိုက်နာရခြင်း။

(၄) အနည်းစုသည်အများစု၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုလိုက်နာရခြင်း။ အများစုသည်လည်း အနည်းစု၏ဆန္ဒကို အလေးဂရုပြုရခြင်း။

(၅) အခြေခံမှဗဟိုအထိ အဆင့်ဆင့်အချိန်မှန် အပြန်အလှန်အစီအရင်ခံရခြင်း၊ ညွှန်ကြားခြင်း၊ အသီးသီး၏ဆန္ဒကို အပြန်အလှန် ဂရုပြုရခြင်းနှင့် အပြန်အလှန်တာဝန်ယူရခြင်း။

အထက်ပါအတိုင်း ကျင့်သုံးသောဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်ပါတီမျိုးသည် စည်းကမ်းကျနသော၊ ညီညွတ်သော၊ အင်အားကောင်းသော၊ ပြည်သူ့အကျိုးကို သယ်ပိုးနိုင်စွမ်းရှိသော နိုင်ငံရေးပါတီကြီးအနေနှင့် ရှင်သန်နေမည်မှာသေချာလှပေသည်။ ဒီမိုကရေစီနှင့်ညီညွတ်သော ဗဟိုဦးဆောင်မှုစနစ်သည်သာလျှင် တိုးတက်သောနိုင်ငံရေး ပါတီတစ်ရပ်၏ တိုးတက်သောလမ်းစဉ်ကို သယ်ဆောင်နိုင်ခြင်းရှိပေသည်။

အယူဝါဒရေးညီညွတ်မှု

ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်၏ ပါတီသည် ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒရေးတွင် တညီတညွတ်တည်းသော သဘောတရားရေးခံယူချက်ကို ခံယူနိုင်စွမ်းရှိရ

မည်။ ပါတီထဲတွင် သဘောတရားအယူအဆကွဲပြားခြင်းကို လျစ်လျူရှုမည် မဟုတ်ချေ။

ပါတီက အသေအချာ ခံယူသတ်မှတ်ထားသော **တွေးခေါ်မြော်မြင်ပုံ သဘောတရား** ကိုပါတီဝင်တိုင်းသည် လေးလေးနက်နက်လေ့လာ၍ အသေအချာခံယူရမည်။

'ယေဘုယျအားဖြင့်ခံယူပါသည်' ဆိုတာမျိုး၊'အလုပ်လုပ်ဖြစ်တဲ့အခြေခံအနေနှင့်ခံယူပါသည်' ဆိုတာမျိုး ဝတ်ကျေဝတ်ကုန်ခံယူခြင်းမျိုး၊ မယုံတစ်ဝက်ယုံတစ်ဝက်နှင့် 'မီးစင်ကြည့်' ခံယူခြင်းမျိုးကို ခွင့်ပြုရမည် မဟုတ်ချေ။

ပါတီ၏ လမ်းညွှန်သဘောတရားကိုသဘောပေါက်အောင် စိတ်ပါလက်ပါ လေ့လာရပါမည်။ စိတ်ပါ လက်ပါတီထွင်ကြံဆ၍ ကျင့်သုံးရင်းခံယူရပါမည်။ စိတ်ပါလက်ပါပွားများရမည်။ ပါတီ၏လမ်းညွှန် သဘောတရားကို ခုံခုံကြယ်ကဲ့သို့ရှုမြင်၍ လမ်းစဉ်ကိုမျက်ခြည်မပြတ်အောင်လိုက်ပါနိုင်ရမည်။ သို့မှသာလျှင် ပါတီတွင်း အယူဝါဒရေးညီညွတ်မှုကိုတည်ဆောက်ထိန်းကျောင်းနိုင်လိမ့်မည်။

အလုပ်ညီညွတ်မှု

အယူဝါဒရေး ညီညွတ်မှုသည် တကယ်တမ်းတည်ရှိနေမှသာလျှင် ပါတီဝင်တို့၏ စိတ်ဓာတ်ရေး ညီညွတ်မှုကိုတည်ဆောက်နိုင်လိမ့်မည်။ သို့မှသာလျှင်ပါတီဝင်တို့၏ အလုပ်ညီညွတ်မှုကိုရွက်ဆောင်နိုင်လိမ့်မည်။ ပါတီဝင်တို့သည် ပါတီထဲဝင်နေရုံမျှဖြင့်ပါတီကိစ္စပြီးစီးပြီဟု ယူဆရမည် မဟုတ်ချေ။ ပါတီ၏မျက်နှာစုံညီ အစည်းအဝေးများတွင် ပါတီကော်မတီများကို ရွေးချယ်တင်မြှောက်ခြင်း၌ မဲဆန္ဒပေးပြီးရုံနှင့် အလုပ်ကိစ္စ ပြီးစီးသည် မဟုတ်ချေ။

ပါတီဝင်တိုင်းသည် ပါတီလမ်းစဉ်ကို အလုပ်အကျွေးပြုရာဖြစ်သော အလုပ်တစ်ခုခုကို ပါတီ၏အဖွဲ့အစည်း တစ်ခုခုတွင်ပါဝင်ရင်း လုပ်ဆောင်နေရမည်။ (ပါတီ၏အဖွဲ့အစည်း တစ်ခုခုတွင်အကြောင်းကြောင်းကြောင့် ပါဝင်ခွင့်မရသေးသော၊ အချိန်ပြည့်ပါဝင်လုပ်ဆောင်

ခြင်းမပြုနိုင်သော ပါတီဝင်တို့သည်လည်း ပါတီ၏လမ်းစဉ်ကိုအထောက်အကူပြုရာရောက်သောအလုပ်တာဝန်တစ်ခုခုကိုတော့ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ တတ်နိုင်သလောက် လုပ်နေရပေမည်။)

ရွေးချယ်တင်မြှောက်ခံရသော ပါတီခေါင်းဆောင်အသီးသီးတို့၏ တာဝန်မှာ ပါတီ၏လုပ်ငန်းစဉ်အသီးသီးကို မှန်မှန်ကန်ကန် ဖော်ဆောင်ရန်နှင့်လုပ်ရပ်တိုင်းတွင် ပါတီဝင်အများစု၏ ဆန္ဒသဘောထားများနှင့် ညီညွတ်အောင် လုပ်ဆောင်ရန်ဖြစ်လေသည်။ သို့မှသာလျှင် ပါတီဝင်ထုတစ်ရပ်လုံး၏ အလုပ်ညီညွတ်မှုကို တကယ်တမ်းဖော်ဆောင်နိုင်မည်ဖြစ်သည်။

ဆွေးနွေးခြင်းနှင့် လုပ်ဆောင်ခြင်း

ပါတီတွင်းဘဝတွင် အခြေခံကျသော ပြဿနာများနှင့်ပတ်သက်၍ ကျယ်ပြန့်သောပါတီဝင်ထုအကြားတွင် ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ဆွေးနွေးခြင်းများပြုလုပ်ရမည်။ ဆွေးနွေးပွဲများသည် အပြုသဘောကို အခြေခံသော၊ ရဲဘော်စိတ်ကိုအခြေခံသော၊ ရိုးရိုးသားသားနှင့် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းဆွေးနွေးသော၊ ကောက်ကျစ်မှုကင်းရှင်းသော၊ လွတ်လပ်စွာ ဖော်ပြခွင့်ရှိသော ဆွေးနွေးပွဲမျိုးဖြစ်ရမည်။ သို့မှသာလျှင် ပါတီဝင်ထု၏ဆန္ဒအစစ်အမှန်ကို တင်ပြနိုင်ခွင့်ရပေမည်။

ဆွေးနွေးပွဲတွင် အများသဘောတူဆုံးဖြတ်လိုက်သော ဆုံးဖြတ်ချက်များ၊ မူဝါဒများ၊ အလုပ်တာဝန်များကို သက်ဆိုင်ရာပါတီဝင်တိုင်းသည်တက်ညီလက်ညီလုပ်ဆောင်ကြရမည်။ ဆုံးဖြတ်ချက်များကို ပါတီဝင်များ ကိုယ်တိုင်ချမှတ်၍ ပါတီဝင်များကိုယ်တိုင်အကောင်အထည်ဖော်ကြရမည်ဖြစ်ပေသည်။ လက်တွေ့အားဖြင့် အလုပ်လုပ်ကြည့်သည့်အခါတွင်တစ်စုံတစ်ရပ်သော မူဝါဒ၊ ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့် ညွှန်ကြားချက်များကို လုပ်ဆောင်၍ မရသောအခြေအနေကိုတွေ့ရှိလာပါက သက်ဆိုင်ရာပါတီအဖွဲ့အစည်းသည် မိမိတို့၏ဆုံးဖြတ်ချက်များကို ပြန်လည်၍ဝေဖန်သုံးသပ်ရမည်။ ဝေဖန်သုံးသပ်သောအခါတွင်ချို့ယွင်းချက်များ၊ မှားယွင်းချက်များ၊ ဝိရောဓိများ၊ အဟန့်အတားအနှောင့်အယှက် အဖျက်

အဆီးများစသည်တို့နှင့်ပတ်သက်၍ ဓမ္မဓိဋ္ဌာန်ကျကျသုံးသပ်ရမည်။ တစ်စုံတစ်ရပ်သော အလုပ်တာဝန်အတွက် တာဝန်ရှိသူဖြစ်ပါက ထိုသူအားမိမိ၏ လုပ်ငန်းအခြေအနေကို ပြန်လည် သုံးသပ်ရမည်။ အမှားအယွင်းရှိလျှင် ထိုအမှားအယွင်းဖြစ်စေသော အကြောင်းရင်းများကို မတွေ့တွေ့အောင် ရှာဖွေကြရမည်။ ပါတီဝင်တိုင်းသည် မိမိ၏ မဲဆန္ဒဖြင့်ရွေးကောက်တင်မြှောက်လိုက်သော ပါတီကော်မတီ၏ လုပ်ရပ်များကိုစောင့်ကြပ် ကြည့်-ရှုရင်းတတ်နိုင်သည့် အနေအထားမှနေ၍ ကူညီနေရမည်။ မိမိကိုပေးအပ်သော တာဝန်ကိုလည်း ထမ်းဆောင်ရမည်။ သို့မှသာ မိမိ၏အသိတရားဖြင့်ပါတီလမ်းစဉ် ဘဝနှင့်မကင်းကွာဘဲ လိုက်ပါ နေနိုင်ပေလိမ့်မည်။ သို့မှသာလျှင်ပါတီဝင်လူထုတစ်ရပ်လုံး၏ သောင်းသောင်းဖြဖြ ပါဝင်လှုပ်ရှားသော ပါတီလုပ်ငန်းကြီးသည် အသက်ဝင်လျက်ရှင်သန်နေလိမ့်မည်။

ပါတီဝင်တို့သည် မိမိတို့အထဲမှ တကယ်တမ်းခေါင်းဆောင်မှုပြုနိုင်သော ရဲဘော်များကိုဦးဆောင် ကော်မတီ အသီးသီးသို့ ရွေးချယ်တင်မြှောက်နိုင်ရန် ပါတီဝင်အချင်းချင်း၏ အရည်အချင်းများကို မျက်ခြည်မပြတ် လေ့လာရင်း အသိအမှတ်ပြု၍နေရမည်။

ခေါင်းဆောင်၏တာဝန်

ခေါင်းဆောင်မှုကိုပြုရသော ပါတီဝင်ရဲဘော်တို့သည် ပါတီဝင်ထု၏ ထိပ်ပေါ်တွင် မင်းစိုးရာဇာကြီးသဖွယ် စိုးမိုးနေသူများမဖြစ်စေရချေ။ သူတို့သည် ပါတီ၏ ထိန်းသိမ်းကွပ်ကဲမှုအောက်တွင် အသေအချာရှိရမည်။ ဤအချက်သည် ပါတီခေါင်းဆောင်အသီးသီးတို့အဖို့ နည်းနည်းကလေးမျှ (တစ်ခဏလေးပင်ဖြစ်လင့်ကစား) သတိမလစ်ရမည့်အချက်ဖြစ်သည်။

ပါတီခေါင်းဆောင်မှုကိုပြုလုပ်ရမည့် ခေါင်းဆောင်လောင်းပါတီဝင်များ၏စိတ်နေစိတ်ထား၊ ခံယူချက် သဘောထား၊ အရည်အချင်း၊ အလုပ်အတွေ့အကြုံ၊ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာမှု၊ အလားအလာစသည်များကို ပါတီဝင်တိုင်းသည် မျက်ခြည်မပြတ်လေ့လာနေရမည်။ ယင်းသို့

အသေအချာနှင့်ပြည့်ပြည့်စုံစုံ သိထားပြီးမှသာလျှင် မည်သည့်ရဲဘော်ကို မည်သည့်တာဝန်အတွက် မည်သည့်နေရာဌာနတွင် ပါဝင်ဆောင်ရွက်စေသင့်သည်ဆိုသော ဆန္ဒကိုဖော်ပြသည့် ရွေးချယ်တင်မြှောက်ပွဲများကို မှန်မှန်ကန်ကန် ပြုလုပ်နိုင်မည်ဖြစ်သည်။ သင့်မှန်သော ရဲဘော်ကို သင့်မှန်သော နေရာဌာနသို့ရွေးချယ်တင်မြှောက်နိုင်မှသာလျှင် ပါတီ၏ လုပ်ငန်းစဉ်သည် အောင်မြင်မှုကို ရရှိပေလိမ့်မည်။ အမှားကိုပြင်ဆင်သည့် အရေးတွင်၊ ရဲဘော်ရဲဘက်စိတ်ထားဖြင့်ကူညီကြရမည်။ သို့မှသာလျှင် ပါတီတွင်းရဲဘော်စိတ်ဓာတ်သည် ရှင်သန်ထွန်းကားပေလိမ့်မည်။

ကျယ်ပြန့်သော လူထုများနှင့်ဆက်သွယ်နေရေး

ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်ကို ယုံကြည်သော နိုင်ငံရေးပါတီတစ်ရပ်သည် ကျယ်ပြန့်သောပြည်သူလူထုများနှင့် နီးနီးကပ်ကပ်ဆက်သွယ်နေသော ပါတီမျိုးဖြစ်လာရမည်။ ပါတီဆိုသည်မှာ လူထုတစ်ရပ်လုံးပါဝင်နိုင်သော အဖွဲ့အစည်းမျိုးမဟုတ်ချေ။ မည်သည့်နိုင်ငံရေးပါတီမဆို၊ လူထုအစိတ်အပိုင်းကို စုစည်းထားသော အဖွဲ့အစည်းသာဖြစ်သည်။ ပါတီဆိုသော ဝိဘာဂစကားကို၌ကပင် တစ်ခုလုံးကိုဆိုလိုသည်မဟုတ်ဘဲ အစိတ်အပိုင်းကိုသာ ဆိုလိုပေသည်။ ပြည်သူလူထုများအထဲမှ အယူအဆချင်းတူညီသူများ၊ သဘောထားချင်းတူညီသူများ၊ ရည်ရွယ်ချက်ချင်း တူညီသူများကို စုရုံး၍ဖွဲ့စည်းထားသော လူထုအစိတ်အပိုင်းကို ပါတီဟုခေါ်ပေသည်။

ထို့ကြောင့်ပါတီသည် လူထုအစိတ်အပိုင်း၏ အဖွဲ့အစည်းဖြစ်ပေသည်။ ယင်းအဖွဲ့အစည်းသည် ကျယ်ပြန့်သော လူထုများနှင့် နှိုင်းယှဉ်လိုက်သော် လူနည်းစု၏အဖွဲ့အစည်းသာဖြစ်သည်။ ထိုလူနည်းစုသည် လူထုများကို ခေါင်းဆောင်နိုင်စွမ်းမရှိပါက၊ လူထုများနှင့်နီးကပ်စွာ ဆက်သွယ်နေခြင်းမရှိပါက၊ ထိုလူနည်းစုကို ပါတီဟူ၍ပင် မဆိုနိုင်ချေ။ တန်ဖိုးမရှိသောလူနည်းစုပင်ဖြစ်တော့သည်။

လူထုနောက်လိုက်မရှိသောပါတီသည် မိမိကိုယ်မိမိ အဘယ်ကဲ့သို့ပင် လူထုတပ်ဦးကြီးဟူ၍ထင်မှတ် ခေါ်ဆိုနေစေကာမူ ပြည်သူလူထုများ၏ စိတ်ပါလက်ပါနှင့် သောင်းသောင်းဖြဖြ ထောက်ခံပါဝင်

ဆောင်ရွက်သော ပူးပေါင်းမှုမျိုးမရှိပါက ထိုပါတီမျိုးသည် အမည်ခံမျှသာ ဖြစ်သည့်တပ်ဦးမျိုး၊ တကယ့်ဘဝ၏ ပြက်ရယ်ပြုခြင်းကို မရှုမလှခံရမည့် ပါတီမျိုးသာဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

လူထုကိုစည်းရုံးနိုင်ရမည်

ပါတီတစ်ရပ်သည်မိမိကိုယ်မိမိ ရှေ့ဆောင်တပ်ဦးပါတီထူးဟူ၍ ကြေညာနေရုံဖြင့် မလုံလောက်ချေ။ ထိုပါတီသည် ဧကန်စင်စစ် တပ်ဦးပါတီ ဖြစ်ချင်ပါက ကျယ်ပြန့်သောလူထုများထံချဉ်းကပ်၍ စည်းရုံးနေရမည်။ ပြည်သူလူထုသည် ပါတီ၏နောက်သို့အလိုလို လိုက်ပါလာမည် မဟုတ်ချေ။ ပြည်သူလူထုကို မည်သို့သောနည်းနှင့်မျှ ခြိမ်းခြောက်၍ စည်းရုံးနိုင်မည်မဟုတ်ချေ။ (အကယ်၍ ခြိမ်းခြောက်ခြင်း၊ အကြပ်ကိုင်ခြင်း၊ ညှဉ်းဆဲခြင်းတို့ဖြင့် စည်းရုံးနိုင်သည်ဆိုစေဦး ထိုသို့သော **'စည်းရုံးရေး'** သည် ကြာရှည်ခံမည်မဟုတ်ချေ။)

စည်းရုံးရေးဆိုသည်မှာ ပြည်သူလူထုတစ်ရပ်လုံးကို(သို့မဟုတ် ပြည်သူလူထုအများစုကြီးကို) ပါတီ၏ ဝါဒလမ်းစဉ်ဘက်သို့ ရောက်ရှိလာအောင် ဖိတ်ခေါ်၊ ပန်ကြားမေတ္တာစကားဖြင့် စုစည်းစေခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ပါတီသည် ပြည်သူလူထု၏ အကျိုးစီးပွားများကို ကိုယ်စားပြုနေကြောင်း၊ ပြည်သူလူထု၏အကျိုး စီးပွားကိုပါတီ၏ဝါဒလမ်းစဉ်သာလျှင် ပြည်သူလူထု၏ အကျိုးစီးပွားအရပ်ရပ်ကို ဖော်ဆောင်ပေးနိုင်ကြောင်း ပြည်သူလူထုက သဘောပေါက်၍လက်ခံလာစေရန်ကြိုးပမ်းရမည်။

ပါတီ၏ဝါဒလမ်းစဉ်ကို ပြည်သူလူထုသည် အလိုလို လက်ခံရိုးထုံးစံမရှိချေ။ ပြည်သူလူထုသည် မိမိတို့၏ ကိုယ်ပိုင်အတွေ့အကြုံများဖြင့်သာလျှင် ပါတီတစ်ရပ်၏ဝါဒလမ်းစဉ်မှန်-မမှန်ကို နားလည်နေလေ့ရှိပေသည်။ ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်၏ပါတီသည် မိမိ၏ ဝါဒလမ်းစဉ်မှန်ကန်ကြောင်းကိုအဆိုစကားများ၊ အရေးအသားများ၊ ကြေညာချက်များ၊ ကြွေးကြော်သံများအားဖြင့်သာဖော်ပြရုံနှင့်ပြီးမြောက်သည်မဟုတ်ချေ၊ ပါတီ၏ဝါဒလမ်းစဉ်နှင့် မူဝါဒများအသီးသီး၏ မှန်ကန်မှုကိုပါတီ၏

လက်တွေ့လုပ်ဆောင်ချက်များဖြင့်သာ သက်သေထူ၍ပြရမည်။ ကျယ်ပြန့်သော ပြည်သူလူထုများသည် မိမိတို့၏ ဘဝခံစားမှုအတွေ့အကြုံဖြင့်သာလျှင် တစ်စုံတစ်ရပ်သော မူဝါဒကိုလက်ခံခြင်း (သို့မဟုတ်) ငြင်းပယ်ခြင်းပြုလုပ်ပေသည်။ ပါတီကပြောကြားထားသော မူဝါဒနှင့် ကတိစကားများအတိုင်း ဖြစ်သင့်သလောက် ဖြစ်လာပြီး ဆက်လက်ဖြစ်ပေါ်ရန်လည်းသေချာသော အလားအလာ များရှိနေသည်ဆိုသော အချက်ကို ပြည်သူလူထုက မိမိတို့ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျခံစားရသော အတွေ့အကြုံများအရ ယုံကြည်စိတ်ချနိုင်ပြီဆိုသောအခါမှသာ ပြည်သူလူထုများသည် ပါတီ၏ဦးဆောင်မှု လက်ခံနိုင်ကြပေသည်။

ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်ပါတီသည် မိမိ၏ရည်ရွယ်ချက်များကို လုပ်အားရှင်ပြည်သူတို့၏ အကျိုးစီးပွားဖြစ်ပေါ်ရေး လက်တွေ့လမ်းစဉ်ဖြင့်သာ ဖော်ဆောင်ရမည်။

ပါတီသည် ပါတီ၏ရည်ရွယ်ချက်ကို ပြည်သူလူထုလက်ခံအောင် စိတ်ရှည်လက်ရှည်ဖြင့်တစိမ့်စိမ့် နားသွင်းနေရမည်။ တစ်ချိန်တည်းတွင်လည်းပြည်သူလူထု၏ နေ့စဉ်ဘဝနှင့်ဆိုင်သော စားဝတ်နေရေးနှင့် လူမှုရေး လိုအပ်ချက်များကို ဖြည့်ဆည်းပေးရာရောက်သည့် လက်ငင်းလုပ်ငန်းစဉ်ကိုလည်း အသေအချာနှင့်ထိထိရောက်ရောက် ရှေ့ဆောင်ရှေ့ရွက်ပြုပေးရမည်။

ပါတီသည် ပြည်သူလူထု၏ ဘဝပြဿနာတိုင်းတွင် ရှေ့ဆောင်ရှေ့ရွက်ပြုနိုင်ရန် လက်ငင်းလိုလားချက်များကို ဖြည့်စွမ်းနိုင်ရေးအတွက်အခြေအနေနှင့် ဟပ်မိသောလုပ်ငန်းစဉ်ပုံသဏ္ဌာန်များကို ဖော်ဆောင်နိုင်ရပေမည်။

ပါတီသည် ပြည်သူလူထုကသဘောမပေါက်သော လုပ်ငန်းစဉ်၊ ပြည်သူလူထုက လက်မခံနိုင်သော လုပ်ငန်းစဉ်၊ ပြည်သူလူထုက မလိုက်ပါနိုင်သောလုပ်ငန်းစဉ်များကို မဆင်နွှဲသင့်ချေ။ ပြည်သူလူထု နားလည်နိုင် လက်ခံနိုင်၊ လိုက်ပါနိုင်သော လုပ်ငန်းစဉ်နှင့် လုပ်ငန်းများကိုသာ ဖော်ဆောင်ရမည်။

ပါတီသည် လူလူချင်း ခြယ်လှယ်သွေးစုပ်သော ဝိသမလူနေမှု စနစ်များ၏ ဆိုးဝါးချက်များကို အဆက်မပြတ်ဖွင့်ချနေရမည်။ သို့သော်လည်း ဝိသမထက် သာလွန်ကောင်းမွန်သော ဆိုရှယ်လစ် လုပ်ငန်းစဉ်ကို ပြည်သူလူထုက တကယ်တမ်းနားလည်၍ လက်ခံ လိုက်ပါအောင် မလုပ်ဆောင်နိုင်ပါက ပါတီ၏ ဦးဆောင်မှုကို တည်ဆောက်နိုင်မည် မဟုတ်ချေ။

ထို့ကြောင့် ပါတီဝင်တို့သည် လူထုများရှိလေရာ အရပ်တွင်နေရာ ဖြန့်၍ ရောက်ရှိနေရပေမည်။ ရောက်ရှိရာအရပ်တိုင်းရှိ ပြည်သူလူထု၏ လက်ငင်းပြဿနာများကိုဖြေရှင်းနိုင်မည့် နည်းလမ်းများကို ပြည်သူ လူထုနှင့်တိုင်ပင်၍ ရှာကြံရမည်။ ပြည်သူလူထု၏ လက်ငင်းပြဿနာ ဖြေရှင်းရေးလုပ်ငန်းနှင့် ပါတီ၏ဝါဒလမ်းစဉ်ကို ဆက်စပ်ပေး၍ နေရ မည်။ ပြည်သူလူထု၏ နေ့စဉ်ဖြစ်သောအကျိုးစီးပွားကို ဖော်ဆောင်ရင်း ပြည်သူလူထုထဲမှ စိတ်ရင်းကောင်းအရှိဆုံး၊ အနိုးကြားဆုံး၊ စိတ်အား ထက်သန်ဆုံးနှင့် အလားအလာအကောင်းဆုံးသောသူများကို ပါတီ၏ ဘက်တော်သားများဖြစ်လာရအောင် သိမ်းသွင်းစည်းရုံးရမည်။ ပါတီ၏ မူဝါဒမှန်မမှန်၊ ပါတီ၏လုပ်နည်း လုပ်ဟန်မှန်မမှန်၊ ပါတီကို ပြည်သူ လူထုက တကယ်တမ်း ထောက်ခံသည် မထောက်ခံသည်ကို ပြည်သူ လူထု၏ နေ့စဉ်နှင့်အမျှဖြစ်သော ဘဝအခြေအနေခံစားမှုများဖြင့် မှတ်ကျောက်တင်၍ စစ်ဆေးနေရမည်။

ပါတီသည် ပြည်သူလူထု၏ အကျိုးစီးပွားနှင့် ဆန့်ကျင်သော လုပ်ရပ်တိုင်းနှင့် ပြည်သူလူထုက သဘောမပေါက်၍ မထောက်ခံနိုင် သော လုပ်ရပ်တိုင်းကို အသေအချာပင် ရှောင်ရှားရမည်။ ပြည်သူလူထု က ပြင်ဆင်စေလိုသော အပြောမှား၊ အလုပ်မှား၊ မူဝါဒအမှားကို မတွေဝေဘဲ ပြင်ဆင်နိုင်စွမ်းရှိရမည်။

ဤလိုဆိုခြင်းအားဖြင့် ပါတီသည် ပြည်သူလူထု၏ နောက်မှနေ၍ နောက်မြီးဆွဲဝါဒဖြင့် လိုက်နေရမည်ဟူ၍ အဓိပ္ပာယ်မရချေ။ ပါတီသည် ပြည်သူလူထုအား မိမိ၏ရည်ရွယ်ချက်၊ ဝါဒလမ်းစဉ်၊ အခြေခံမူနှင့်မူဝါဒ၊

အနိမ့်ဆုံးနှင့် အမြင့်ဆုံးလုပ်ငန်းစဉ်၊ ကြွေးကြော်သံများနှင့် လုပ်ဟန် ကိုင်ဟန်များကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောကြားနေရမည်။ သို့သော်လည်း ပါတီ၏ လမ်းစဉ်အတိုင်းချီတက်ရာတွင် ပါတီသည် ပြည်သူလူထု အနေနှင့် နားလည်နိုင်၊ လက်ခံနိုင်၊ လိုက်ပါနိုင်သော အနေအထားမှ နေ၍ တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့်၊ တစ်လှမ်းပြီးတစ်လှမ်း လက်တွဲခေါ်ဆောင် သွားရမည်။ ဤနည်းသည်သာလျှင် ပါတီ၏လမ်းစဉ်ကို ဖော်ဆောင် ရာတွင် အသေချာဆုံးနှင့် အထိရောက်ဆုံးသော နည်းဗျူဟာ ဖြစ်ပေ သည်။

ပြည်သူ့ထံမှပြည်သူ့ထံသို့

ကမ္ဘာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်ပါတီအသီးသီးတို့သည် ပြည်သူ့ထံမှ ပြည်သူ့ထံသို့ဟူသော အလုပ်လမ်းညွှန်ချက်ကို လုပ်ရပ်တိုင်း၏ အခြေခံ ဆောင်ပုဒ်အဖြစ် ခံယူကျင့်သုံးကြပေသည်။

ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်ပါတီသည် ပြည်သူလူထု၏ ဘဝအခြေအနေ ကို မှန်မှန်ကန်ကန်နှင့် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ သိရှိရအောင် နေ့စဉ်နှင့်အမျှ လေ့လာနေရမည်။ ပြည်သူလူထု၏ ဘဝခံစားချက်များက ဖော်ပြကြ သော ပြည်သူ့ဆန္ဒ၊ ပြည်သူ့ထင်မြင်ချက်၊ ပြည်သူ့နားလည်ချက်၊ ပြည်သူ့ သဘောထားများကို စုစည်း၍ စိစစ်ဝေဖန်သောနည်းဖြင့် လေ့လာနေရ မည်။ ပြည်သူလူထု၏ ပြဿနာများကို အကြောင်းအကျိုး၊ ရှေ့နောက် ညီညွတ်သော လေ့လာသုံးသပ်နည်းဖြင့် ယထာဘူတအမြင်ကျသော အညမည လေ့လာနည်းဖြင့် ထိုးထွင်းပြီး သိမြင်နေရမည်။ ယင်းသို့ သိမြင်ထားပြီးလျှင် လက်ရှိဖြစ်နိုင်သော အလုပ်တာဝန်များကို ပြည်သူ လူထု၏ အလုပ်စွမ်းရည်အားဖြင့် ပြည်သူလူထုကိုယ်တိုင်က သဘော ပေါက်စွာဖြင့် ဖော်ဆောင်လာရအောင် လှုံ့ဆော်တိုက်တွန်း၍ စည်းရုံးရ မည်။ ဤကား ပြည်သူလူထု၏ပြဿနာကို ပြည်သူလူထုကိုယ်တိုင်က ပြည်သူ့ဆန္ဒနှင့်အညီ ဖြေရှင်းလာစေရမည်ဟူသော နည်းဗျူဟာ ဖြစ်ပေ သည်။ ယင်းသို့သော နည်းဗျူဟာကို ပြည်သူ့ထံမှပြည်သူ့ထံသို့ဟူသော ဆောင်ပုဒ်ဖြင့် ဖော်ဆောင်ရပေမည်။

ပါတီသည် ပြည်သူတို့ထံမှ သင်ယူရန်နှင့် ပါတီ၏ အမှားများကို ဝန်ခံရန်တို့အတွက် ရှက်စရာဟူ၍ သဘောမထားရချေ။ အမှားကို ဝန်ခံ၍ ထိုအမှားကိုပြင်ဆင်နိုင်စွမ်းရှိခြင်းသည်သာလျှင် လေးနက်သော ပါတီ တစ်ရပ်၏ ကြံ့အင်လက္ခဏာဖြစ်လေသည်။

နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်မှုပညာ

ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်ပါတီ၏ နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်မှုပညာသည် သိပ္ပံပညာ သဘောကိုလည်းဆောင်၍ အနုပညာသဘောကိုလည်း ဆောင်ယူပေသည်။

ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်အတွင်းရှိ လုပ်ငန်းစဉ်ကြီးငယ်အသီးသီး တို့သည် ခေါင်းဆောင်ပိုင်းက စိတ္တဇ ဆန္ဒဝါဒဖြင့် ပစ်ချပေးလိုက်သော အမိန့်ကို နားမလည်ဘဲ လိုက်နာသည့်လုပ်ရပ်မျိုးမဖြစ်စေရ။

ပါတီ၏လုပ်ရပ်တိုင်းသည် တစ်စုံတစ်ရပ်သောဒိဋ္ဌဓမ္မ အခြေအနေ တွင် အသေအချာ တည်ရှိဖြစ်ပေါ်နေသော လိုအပ်ချက်ကို လက်ဆုပ် လက်ကိုင်ဖော်ပြသော မူဝါဒလမ်းစဉ်၏ လုပ်ရပ်ဖြစ်ရမည်။

လက်ဆုပ်လက်ကိုင်ချမှတ်ရသော မူဝါဒလမ်းစဉ်သည် အချိန်တို လမ်းစဉ်နှင့် အချိန်ရှည်လမ်းစဉ် (ဝါ) ရေတိုလမ်းစဉ်နှင့် ရေရှည်လမ်းစဉ် ဟူ၍ နှစ်မျိုးနှစ်စားရှိပေသည်။ အချိန်တို-ရေတိုလမ်းစဉ်ကို နည်းဗျူဟာ ဟုခေါ်ကြ၍၊ အချိန်ရှည်-ရေရှည်လမ်းစဉ်ကို မဟာဗျူဟာဟုခေါ်ကြ သည်။ သို့ရာတွင် မဟာဗျူဟာနှင့်နည်းဗျူဟာ ခြားနားချက်ကို တရားသေကျသော စည်းတားချက်ဖြင့်မသတ်မှတ်နိုင်ချေ။ မဟာဗျူဟာ ဆိုသည်မှာ နည်းဗျူဟာ အကြီးစားပင် ဖြစ်သည်။ ပါတီ၏ လုပ်ငန်းစဉ် ဆိုင်ရာ လှုပ်ရှားမှုများကို နည်းဗျူဟာရေး ပုံသဏ္ဌာန်များ၏ လှုပ်ရှား ပြောင်းလဲမှုများဖြင့် ဖော်ဆောင်ရသောကြောင့် မဟာဗျူဟာနှင့် နည်းဗျူဟာတို့မှာ အညမည ဆက်စပ်လျက်ရှိပေသည်။

ပါတီတစ်ရပ်သည် မဟာဗျူဟာ၏ လုပ်ငန်းစဉ်ကို မှန်မှန်ကန်ကန် ချမှတ်နိုင်မည်ဖြစ်သော်လည်း လက်တွေ့လုပ်ဆောင်ရေးနှင့်ဆိုင်သော နည်းဗျူဟာများကိုမူကား ပျော့ပြောင်းမှုဖြင့်သာ ကျင့်သုံးရပေသည်။

အမိန့်ပေးဝါဒကို မကျင့်သုံးရ

နိုင်ငံရေးလုပ်ငန်းဆိုသည်မှာ လူတန်းစားအကျိုးစီးပွား၊ အမျိုးသားရေး အကျိုးစီးပွား အုပ်စုအလိုက် တည်ရှိသောအကျိုးစီးပွားတို့ကို ဖော်ပြ ဆောင်ရွက်သောအရေးဖြစ်သည်။ နိုင်ငံရေး မဟာဗျူဟာသည် ပြည်သူ တို့၏ အကျိုးစီးပွားရေး၏ မဟာဗျူဟာဖြစ်သည်။ နိုင်ငံရေးနည်းဗျူဟာ ဆိုသည်မှာ မဟာဗျူဟာ ရည်ရွယ်ချက်ကို ပျော့ပျောင်းသော ဆုတ်သာ တက်သာရှိသော လက်တွေ့ဖြစ်နိုင်သော ပုံသဏ္ဌာန်အမျိုးမျိုးတို့ဖြင့် ဖော်ဆောင်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော်လည်း နိုင်ငံရေးလုပ်ငန်းစဉ် အဆင့်ဆင့်ဖွဲ့ထားသော လက်နက်ကိုင်စစ်တပ်ဖွဲ့များ၏ လှုပ်ရှားမှုများကဲ့သို့ ယူဆရမည် မဟုတ်ချေ။ ယင်းသို့ယူဆပါက မဟာအမှားတော်ကြီးကို ကျူးလွန်မိ မည်သာဖြစ်သည်။

နိုင်ငံရေးအလုပ်သည် လူတန်စားများ၊ အလွှာများ၊ အစုအဝေးများ၊ အသိုင်းအဝိုင်းများ၊ ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် ဆက်ဆံရသော အလုပ်ဖြစ်သည်။ လူများနှင့်လူတန်းစားများသည် စစ်တပ်ကဲ့သို့ ဖွဲ့စည်းထားခြင်းခံရသော အသွင်သဏ္ဌာန်များမဟုတ်ချေ။ နိုင်ငံရေးပါတီတစ်ရပ်ကိုပင်လျှင် စစ်ပုံစံ အရ ဖွဲ့စည်းရသည်မဟုတ်ချေ။ နိုင်ငံရေး ပါတီသည်လည်းကောင်း၊ နိုင်ငံရေးလှုပ်ရှားမှုသည်လည်းကောင်း၊ လူပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ အသိတရားနှင့် ယှဉ်၍သာ ဖြစ်ပေါ်ရပေသည်။

စစ်တပ်ကိုတပ်မှူးတစ်ဦးက စစ်မိန့်ပေး၍ လိုသလိုရွေ့လျား ချီတက်စေနိုင်သည်။ နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်သည်ကား စစ်တပ်မှူး ကဲ့သို့သော သဘောထားနှင့် အပြုအမူမျိုးကို ပြုလုပ်နိုင်သည်မဟုတ်ချေ။ အကြောင်းမူကား နိုင်ငံရေးလမ်းစဉ်တွင် ပါဝင်လှုပ်ရှားရသော လူတန်း စားများ၊ အင်အားစုများ၊ ပုဂ္ဂိုလ်များသည် သက်ဆိုင်ရာဖြစ်သော အကျိုး စီးပွားရေးလှုပ်ရှားမှုအရသာလျှင် လှုပ်ရှားနေကြသော အသွင်သဏ္ဌာန် များ ဖြစ်သောကြောင့်ပေတည်း။

လူတန်းစားများ၊ အလွှာများ၊ အစုများ၊ ပုဂ္ဂိုလ်များသည် စစ်တပ်မှူး၏ အမိန့်ကိုနာခံလေ့ရှိသောသူများ မဟုတ်ကြပေ။ ဖြစ်လည်း မဖြစ်နိုင်ချေ။ သူတို့သည် မိမိပါဝင်သောလူတန်းစား အကျိုးစီးပွားနှင့် အလွှာ၏ အကျိုးစီးပွားများ၏ တိုက်တွန်းတောင်းဆိုမှုအရသာလျှင် လှုပ်ရှားကြရ သူများဖြစ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် အကန့်အသတ်ရှိသောစစ်ရေးတိုက်ပွဲနှင့် ကျယ်ဝန်း၍ ပြဿနာများသော နိုင်ငံရေးလုပ်ငန်းစဉ်တို့ကို ထပ်တူ ထပ်မျှ သဘောမထားသင့်ချေ။ ထို့ကြောင့် နိုင်ငံရေးမဟာဗျူဟာကို စစ်ရေးမဟာဗျူဟာကဲ့သို့ စစ်ယန္တရားဆန်သောနည်းဖြင့် မသတ်မှတ် သင့်ချေ။

ဝိသမစနစ်ကို ဖျက်သိမ်းသောလုပ်ငန်းစဉ်တွင် နိုင်ငံရေး မဟာ ဗျူဟာသည် ပြည်သူ့အကျိုးစီးပွား၏ အဓိကရည်ရွယ်ချက်နှင့် အဓိက ရန်သူကို သတ်မှတ်ခြင်း၊ ထိုမှတစ်ဆင့် အဓိကအင်အားစုနှင့် ရန်သူ အင်အားစုတို့ကို ဘယ်ပုံဘယ်နည်းနေရာချ၍ ခင်းကျင်းထားမည် ဟူသောအချက်များကို အသေအချာ သတ်မှတ်ခြင်းတို့ဖြစ်သည်။ မဟာဗျူဟာရေးစီမံကိန်းတွင် ဖြစ်နိုင်သောမဟာမိတ်များ (ယာယီ အားဖြင့်ပင်ဖြစ်လင့်ကစား၊ တွေဝေသောသူများကိုပင်ဖြစ်လင့်ကစား) မိမိ၏ဘက်တော်သားဖြစ်နေနိုင်သမျှ ဖြစ်နေရလေအောင် စည်းရုံး နိုင်မှုရှိရမည်။

နိုင်ငံရေးအနုပညာ

နိုင်ငံရေးသည် သိပ္ပံအတတ်ပညာတစ်ရပ်ဖြစ်ရုံမျှသာမကဘဲ အနု ပညာ၏ သဘောလက္ခဏာကိုလည်း ဆောင်ယူနေပေသည်။ နိုင်ငံရေး ခေါင်းဆောင်မှုသည် ပကတိအခြေအနေကို သိပ္ပံနည်းကျသော၊ မှန်ကန်သော စိစစ်လေ့လာမှုဖြင့် သိရှိနားလည်ရုံဖြင့် မလုံလောက်ချေ။ မှန်ကန်သောနိုင်ငံရေးလမ်းစဉ်တစ်ရပ်ကို ချမှတ်တတ်ရုံဖြင့်လည်း မလုံလောက်သေးချေ။ နိုင်ငံရေးရာ နည်းဗျူဟာကိုလည်းကောင်း၊ နေ့စဉ်ဖြစ်သော လုပ်ဆောင်ပုံ၊ လုပ်ဆောင်နည်းကိုလည်းကောင်း၊ ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်နှင့် လိမ္မာစွာလုပ်တတ်ကိုင်တတ်ဖို့ လိုပေသည်။

ပျော့ပျောင်းသောချဉ်းကပ်မှု၊ ကိုင်တွယ်မှု၊ ဖြေရှင်းမှုတို့တွင် အနုပညာ နည်းအရ လုပ်ဆောင်တတ်ဖို့လိုပေသည်။

ကျွမ်းကျင်မှုပါသော အနုပညာနည်းကို အသုံးမပြုတတ်ပါက အကောင်းဆုံးသော နိုင်ငံရေးလမ်းစဉ်သည် ဘာမှအရာမရောက်ဘဲ လမ်းစဉ်သေကြီးဖြစ်သွားနိုင်ပေသည်။ တစ်စုံတစ်ရပ်သောအဆင့်တွင် အဓိကရည်ရွယ်ချက်နှင့် အဓိကဆန့်ကျင်ဘက်အင်အားစုကို သတ်မှတ် ထားပြီးဖြစ်စေကာမူ ထိုအတားအဆီးကို ကျော်လွှားရန်နှင့် ထိုရည်ရွယ် ချက်ကိုရောက်ရှိရန် ဘယ်ပုံဘယ်နည်း လုပ်ဆောင်ပေးမည်ဆိုသည့် လုပ်ငန်းရပ်ကို မစည်းရုံးတတ်ပါက ချမှတ်ထားသော မဟာဗျူဟာ လမ်းစဉ်သည် အသုံးဝင်တော့မည် မဟုတ်ချေ။ ထို့အတူပင် မိမိတို့၏ မဟာမိတ်အင်အားစုကိုသတ်မှတ်ပြီးရှိစေကာမူ ထိုအင်အားစုကို မိမိ ဘက်သို့ရောက်ရှိလာအောင် မစည်းရုံးတတ်ပါက မိမိတို့၏လမ်းစဉ်သည် ဘယ်လိုမျှပင် အောင်ပွဲဆင်တော့မည်မဟုတ်ချေ။

ထို့ကြောင့် **နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်မှုသည် နိုင်ငံရေးအသိပညာ ကို သိရှိရုံမျှဖြင့် မလုံလောက်ဘဲ ထိုအသိပညာကို လက်တွေ့ခန်း တွင် ဘယ်ပုံဘယ်နည်း အသုံးပြုရမည်ဆိုသည့် ကျွမ်းကျင်လိမ္မာမှု ပညာ (ဝါ) နိုင်ငံရေးအနုပညာကိုလည်း တတ်သိနေရမည်ဖြစ် သည်။**

စာအုပ်သိဖြင့် မလုံလောက်

နိုင်ငံရေးသဘောအဆိုများကို နိုင်ငံရေးကျမ်းစာအုပ်များမှ လေ့လာသိရှိရုံဖြင့် မလုံလောက်ပေ။ စာတွေ့၊ ကျမ်းတွေ့အသိပညာရပ် ကို လိုအပ်သည်မှာတော့မှန်ပေသည်။ စာအုပ်များသည် ဘဝ၏ အတွေ့ အကြုံများကို ယေဘုယျပြု၍ ဖော်ပြကြပေသည်။ စာအုပ်များတွင် ပါရှိသော သီဝရီများ (သဘောအဆိုများ) သည် ဘဝ၏ ထင်ဟပ်ချက် များပင် အနည်းနှင့်အများဖြစ်ကြပေသည်။ ထို့ကြောင့် စာတွေ့ကျမ်းတွေ့ အသိပညာကို ဆည်းပူးရေးသည် အလွန်ပင်အရေးကြီးပေသည်။ သို့သော်လည်း စာတွေ့အသိပညာသည် လုံလောက်သောအသိပညာ

မဟုတ်ချေ။ သိရုံသာသိပြီး ဘာမျှမလုပ်တတ်ပါက ထိုအသိမျိုးသည် အကျိုးမရှိသော၊ မြုံသောအသိပင် ဖြစ်နေပေလိမ့်မည်။

နိုင်ငံရေးပါတီတစ်ရပ်သည် နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်မှုအနုပညာရပ်ကို မိမိ၏ကျယ်ဝန်းသော အတွေ့အကြုံများမှသာလျှင် ရယူဆည်းပူးနိုင်ပေသည်။ နိုင်ငံရေးလောကဓံတရားများကို တွေ့ကြုံ၍ ဖြတ်သန်းကျော်လွှန်ရသော လက်တွေ့ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်မှုသည် နိုင်ငံရေးပါတီအဖို့ ဘဝ၏တက္ကသိုလ်ကြီးဖြစ်သည်။ လက်တွေ့ဘဝဟူသော ကျောင်းတော်ကြီးကို မည်သို့သော စာသင်ကျောင်းကမှ အစားမထိုးနိုင်ချေ။ စာသင်ကျောင်းဟူသရွေ့သည် ဘဝကျောင်းတော်၏ လက်အောက်ခံဖြစ်သော ကျောင်းခွဲများသာဖြစ်ကြသည်။

နိုင်ငံရေးပါတီသည် အကျဉ်းအကျပ်များ၊ ရေစုန်ရေဆန်များ၊ မှတ်ကျောက်တင်ခံရမှုများ၊ အောင်မြင်မှုများနှင့် ဆုံးရှုံးမှုများစသည်တို့မှ ရယူအပ်သော သင်ခန်းစာများကို လေးလေးနက်နက် သင်ယူရမည်။ အခြားသော နိုင်ငံများရှိ တိုးတက်အောင်မြင်သော နိုင်ငံရေးပါတီများ၏ အကောင်းအဆိုးနှင့် အမှားအမှန်များ ပါဝင်သော အတွေ့အကြုံများကိုလည်း လေ့လာဆည်းပူး၍ ဝေဖန်စိစစ်သော သဘောထားဖြင့် အသုံးချတတ်ရပေမည်။

နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်မှုအနုပညာကို တတ်ကျွမ်းလိုသော ကေဒါတစ်ဦးသည် ပြည်သူလူထု၏ဘဝ အခြေအနေများကို စုံစုံစေ့စေ့ လေ့လာသိရှိနေရမည်။ ပြည်သူလူထု၏ အတွေ့အကြုံခံစားရချက်များကို ပြည်သူလူထုဘက်မှနေ၍ ခံစားနားလည်နိုင်ရမည်။ ပြည်သူလူထု၏ ဘဝရှုထောင့်မှနေ၍ ကြည့်ရှုနိုင်စွမ်းရှိရမည်။ ပြည်သူလူထု၏ဘဝကို ကိုယ်ချင်းစာ၍ နားလည်နိုင်ရမည်။ သို့မှသာလျှင် ပြည်သူလူထု၏ ဘဝဆန္ဒနှင့် တောင်းဆိုချက်များကို နားလည်နိုင်မည်ဖြစ်ပေသည်။ သို့မှသာလျှင် ပြည်သူလူထု၏ပြဿနာများကို ဖြေရှင်းရေးတွင် ပြည်သူကို အကျိုးပြုသော ဖြေရှင်းချက်များကို ဖော်ဆောင်နိုင်လိမ့်မည်။

နိုင်ငံရေးအနုပညာသည် ပြည်သူလူထုများကို နိုင်ငံရေးလုပ်ငန်းထဲသို့ ဆွဲဆောင်နိုင်ရမည်။ ယင်းသို့ ဆွဲဆောင်ရေးတွင် ဝါဒဖြန့်ခြင်းနှင့် လှုံ့ဆော်ခြင်းတို့ကို ပြုရမည်မှာမှန်သော်လည်း ဝါဒဖြန့်ရုံ၊ လှုံ့ဆော်ရုံဖြင့် လုံလောက်သည်မဟုတ်ချေ။

ပြည်သူလူထုသည် မိမိတို့ကိုယ်တိုင်တွေ့ကြုံရသော နိုင်ငံရေးအတွေ့အကြုံဖြင့်သာလျှင် နိုင်ငံရေးလုပ်ငန်းထဲသို့ ပါဝင်လာလေ့ရှိပေသည်။

နိုင်ငံရေးပါတီများကတင်ပြသော အဆိုစကားများသည် ပြည်သူလူထု၏ဘဝမှ ထင်ရှားဖော်ပြသော အတွေ့အကြုံများနှင့် မကိုက်ညီပါက ပြည်သူလူထုသည် နိုင်ငံရေးပါတီများ၏ အဆိုစကားများကို လက်ခံကြလိမ့်မည်မဟုတ်ချေ။

ထို့ကြောင့် နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်မှုသည် ပြည်သူလူထု၏ ဘဝအခြေအနေက တိုက်တွန်းနေသော အလားအလာများနှင့် ဟပ်မိစပ်မိသည့် တောင်းဆိုချက်များ၊ ကြွေးကြော်သံများကို ဖော်ပြတတ်ရမည့်အပြင် ထိုတောင်းဆိုချက်များအတွက် သင့်လျော်သော လုပ်ငန်းပုံသဏ္ဍာန်များကို ပြည်သူလူထုကိုယ်တိုင် တွေ့ကြုံခံစား သိနားလည်သောအဆင့်မှနေ၍ တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့်ဖော်ဆောင်တတ်ရမည်။ မာတိကာတင်ပြသော အဆိုပြုချက်များသည် ပြည်သူလူထု၏ဘဝက တောင်းဆိုနေသော လိုအပ်ချက်များကို ထင်ဟပ်သော အဆိုပြုချက်များဖြစ်ရမည်။ ထိုအဆိုပြုချက်များကို ပြည်သူလူထုကိုယ်တိုင်က မိမိတို့၏ ကိုယ်ပိုင်အတွေ့အကြုံအရ သိနားလည်ပြီး ထောက်ခံနေရမည်။ ထိုမှတစ်ဆင့်ပါတီ၏အဆိုပြုချက်ကို အကောင်အထည်ဖော်ရေးအတွက် ပြည်သူလူထု၏ လုပ်ဆောင်နိုင်စွမ်းသည် တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် ဆက်ကာဆက်ကာ အဆင်သင့်ဖြစ်လာရအောင် ပါတီသည် ပျော့ပျောင်းသောကျွမ်းကျင်လိမ္မာမှုဖြင့်သာ ပြင်ဆင်ဖန်တီးဖော်ဆောင်နေရမည်။ ဤကားနိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်မှုနှင့်ဆိုင်သော အနုပညာပေတည်း။

နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်မှုအနုပညာသည် တစ်စုံတစ်ရပ်သော အခြေအနေတွင် ပြည်သူလူထုတစ်ရပ်လုံး ပါဝင်ဆောင်ရွက်ရေးအတွက် ထင်မြင်ယူဆချက်များ ကွဲပြားနေကြသော လူထုအစိတ်အပိုင်းများက တညီတညွတ်တည်း လက်ခံနိုင်မည့် တူညီသောမူဝါဒနှင့် တူညီသော လုပ်ငန်းရပ်များကို ရှာဖွေ၍ တင်ပြနေနိုင်ရပေမည်။ သို့မှသာလျှင် လမ်းစဉ်၏ အဆင့်တိုင်း အဆင့်တိုင်းတွင် ညီညွတ်သော လက်တွေ့ လုပ်ငန်းကို လုပ်ဆောင်နိုင်မည် ဖြစ်သည်။

ထို့အပြင် အခြေအနေနှင့်ဟပ်မိသော အပြောအဆိုများ၊ တင်ပြချက်များ၊ ဆောင်ပုဒ်များ၊ ဖွဲ့စည်းလှုပ်ရှားပုံများကို လုပ်ဆောင်နိုင်ရမည်။ အခြေအနေပြောင်းလျှင် ပြောင်းသလို အလုပ်ပုံသဏ္ဌာန်များ၊ လုပ်ငန်းဖော်ဆောင်မှု ပုံသဏ္ဌာန်များ၊ လုပ်ဟန်များ စသည်တို့ကိုလည်း နှေးကွေးလေးလံခြင်းမရှိဘဲ သွက်သွက်လက်လက်နှင့် လျင်လျင်မြန်မြန် ပြုပြင်ပြောင်းလဲနိုင်ရမည်။

ပါတီ၏လမ်းစဉ်သည် ရှေ့သို့တိုးတက်နေသည့်အခါတွင်ပင်ဖြစ်စေ၊ နောက်သို့ယာယီအားဖြင့် ဆုတ်ခွာ နေရသည့်အခါပင်ဖြစ်စေ ပါတီသည် ဖြစ်နိုင်သော အလုပ်ပုံသဏ္ဌာန်များကို ဖြစ်နိုင်သော စတင်မှုများဖြင့် အဆက်မပြတ်အောင်ဖော်ဆောင်နေရမည်။ ပါတီသည် မှားယွင်းမှုများနှင့်ဆုံးရှုံးမှုများကို ရင်ဆိုင်ရဲစိတ်ရှိရမည်။ ထိုးစစ်ဆင်သော အတတ်ပညာကိုသာမက ဆုတ်စစ်နှင့် ခံစစ်ဆင်သော အတတ်ပညာကိုလည်း အတွေ့အကြုံများမှ တစ်ဆင့် သင်ယူဆည်းပူးနေရမည်။

ပါတီသည် အခြေအနေပေးလျှင် ပေးသလို ပါတီ၏ ရည်ရွယ်ချက်သို့ ရောက်အောင်ချီတက်နေရမည်။ ယင်းသို့ချီတက်ရာတွင် ခြေလှမ်းတိုင်း၊ အဆင့်တိုင်းသည် ပြည်သူလူထုကိုခေါ်ဆောင်၍ ရနိုင်သော ခြေလှမ်းများနှင့် အဆင့်များသာဖြစ်ရမည်။ ပြည်သူလူထု ကိုယ်တိုင်က မလိုက်ပါဘဲနှင့် ပါတီချည်းသက်သက် ချီတက်မည်ဆိုသော တရားသေဝါဒနှင့် လက်ဝဲဂိုဏ်းဂဏ အမှားကိုလည်းကောင်း၊ ပြည်သူလူထုကို အသိပညာမပေးဘဲ မလှုံ့ဆော်ဘဲ၊ မစည်းရုံးဘဲ “အခြေအနေ

ကို အလိုက်အထိုက် ကြည့်၍လုပ်မည်” ဆိုသော အချောင်သမားဝါဒဆန်သည့် လက်ယာ သွေဖည်ရေးအမှားကိုလည်းကောင်း အသေအချာပင် ရှောင်ကြဉ်နိုင်ရမည်။

အဓိကကွင်းဆက်ကိုရှာတွေ့ရေး

အရေးအကြီးဆုံးသော အချက်သည်ကား အခြားမဟုတ်၊ တစ်စုံတစ်ရပ်သော အခြေအနေနှင့် အချိန်ကာလ အတွင်းတွင် ရှေ့တန်းသို့ရောက်လာတတ်သော၊ အဆုံးအဖြတ်ပေးတတ်သော ပြဿနာကို ဖြေရှင်း နိုင်ရေးဖြစ်ပေသည်။ ထိုသို့သော ပြဿနာကို ဖြစ်စဉ်အတွင်းရှိ အဓိကကွင်းဆက်အဖြစ် မှတ်ယူရပေမည်။

နိုင်ငံရေးဖြစ်ရပ်များသည် သံကြိုးကွင်းများဆက်သကဲ့သို့ပင် ဆက်စပ်နေကြသည်။ ပန်းပဲဆရာက ပြုလုပ်ထားသောသံကြိုးကွင်းဆက်များသည် အရွယ်အစားချင်းတူညီကြသော်လည်း နိုင်ငံရေး သံကြိုးကွင်းဆက်များကား တစ်ခုနှင့်တစ်ခုမတူညီကြပေ။ ထို့ကြောင့် နိုင်ငံရေး သံကြိုးကွင်းဆက်များကို ဒိဋ္ဌဓမ္မကျသော ချဉ်းကပ် လေ့လာမှုဖြင့် လေ့လာရမည်။

တစ်ချိန်ချိန်တွင် တစ်စုံတစ်ခုသော နိုင်ငံရေးပြဿနာ (သို့မဟုတ် စီးပွားရေးပြဿနာကို အခြေခံ၍ ပေါ်ပေါက်လာသော နိုင်ငံရေး ပြဿနာ) သည် နိုင်ငံရေးဖြစ်စဉ်ဟူသော သံကြိုးကြီးတွင် အဓိကကျသော ကွင်းဆက်မျိုး ဖြစ်လာတတ်ပေသည်။ ထိုအခါတွင် တိုးတက်အောင်မြင်လိုသော လမ်းစဉ်ကို လိုက်ပါသောပါတီတိုင်းသည် အဓိကကျသော သံကြိုးကွင်းဆက်ကို မိမိရရဆုပ်ကိုင်ပြီးလျှင် ဖြေရှင်းရမည့် အဓိကပြဿနာကို ဖြေရှင်းဖြစ်အောင် ဖြေရှင်းလိုက်ရမည်။ သို့မှသာလျှင် အခြားသော ဆက်စပ်နေသည့် ပြဿနာအသီးသီးကို ဖြေရှင်းနိုင်မည်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အရေးကြီးသောပြဿနာကို အရေးကြီးသည့်အလျောက် ဖြေရှင်းရမည်။ အဓိကကျသော အလုပ်ကို ဦးစားပေး၍ လုပ်ဆောင်ရမည်။ အားလုံးအရေးကြီးပြီး အားလုံးအဓိကကျနေပါက အားလုံးသည် သာမညများသာ ဖြစ်သွားကြလိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့် အရာကိစ္စမှန်သမျှကို စိတ္တဇဆန္ဒဖြင့် မကြည့်ဘဲ ဒိဋ္ဌဓမ္မအမြင်ဖြင့်သာ ချဉ်းကပ်လေ့လာရမည်။

အရာတိုင်းကိစ္စတိုင်းနှင့်ပြဿနာတိုင်းတွင်ပါရှိနေသော ဝိရောဓိများကို အပြန်အလှန် လေ့လာရမည်။

ယင်းသို့လေ့လာရာတွင် ဆန့်ကျင်ဘက်တို့၏ ဒွန်တွဲအားပြိုင်မှုကို စနစ်တကျလေ့လာသော အညမညဒွန္ဒ လေ့လာနည်းကို အသုံးပြုရမည်။

ဖြစ်နိုင်သော အလုပ်ကိုဖြစ်နိုင်သော စတင်မှုဖြင့် လုပ်ဆောင်ရင်း ပါတီ၏ ပန်းတိုင်သို့ မျက်ခြည်မပြတ်ဘဲ ဆက်ကာဆက်ကာ ချီတက်နေရပေလိမ့်မည်။

ဒသမပိုင်း

အထက်တွင်ရှည်လျားစွာဖော်ပြခဲ့သော အကြောင်းအချက်များမှာ ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒကိုခံယူကျင့်သုံးမည်ဆိုသော ဆိုရှယ်လစ်ပါတီတစ်ခုအဖို့ မသိလျှင်မဖြစ်သော၊ မကျင့်သုံးလျှင်မဖြစ်သော၊ အရည်အချင်းများနှင့် အလုပ်တာဝန်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်ပါတီသည် ဖော်ပြပါအရည်အချင်းများနှင့်ပြည့်စုံပါ၏လော။ ထိုအရည်အချင်းများနှင့် ညီညွတ်အောင်ကြိုးစားအားထုတ်ခဲ့ပါသလော။ ဖော်ပြပါ အလုပ်တာဝန်များကိုလည်း ရှေ့နောက်ညီညွတ်အောင် လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့ပါသလော။

ဤမေးခွန်းများဖြင့် လမ်းစဉ်ပါတီကိုစောကြောကြည့်မည်ဆိုလျှင် အထက်ဖော်ပြပါ အရည်အချင်းများနှင့်လည်းမပြည့်စုံခဲ့ပါ။ ပြည့်စုံအောင်လည်းစိတ်ပါလက်ပါ ကြိုးပမ်းခြင်း၊ အားထုတ်ခြင်း မလုပ်နိုင်ခဲ့ပါ၊ လုပ်ဆောင်ရမည့် ဖော်ပြပါအလုပ်တာဝန်များကိုလည်း ရှေ့နောက်ညီညွတ်စွာ မလုပ်ဆောင်နိုင်ခဲ့ပါဟူ၍သာ ပြောဆိုရလေတော့မည်။ ဤသည်မှာ ဓမ္မဓိဋ္ဌာန်ကျကျ (အမှန်ကိုအမှန်အတိုင်း) ပြောဆိုခြင်းဖြစ်ပါသည်။ မည်သူပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမျှ ပြစ်တင်ပြောဆိုခြင်း မဟုတ်ပါ။ လူအများပါဝင်သော လှုပ်ရှားမှုကြီးတစ်ခု၊ အစုအဝေးကြီးတစ်ခုဟူ၍သာရှုမြင်ရပါမည်။ ယင်းလှုပ်ရှားမှုကြီးတစ်ရပ်လုံး၏

ရည်ရွယ်ချက်သို့ ပေါက်ရောက်ခဲ့သည်။ မပေါက်မရောက်ဘဲ လွဲချော်ခဲ့သည်တို့ကိုသာ ရှုမြင်ရမည်ဖြစ်ပါသည်။

မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်ပါတီ၏ ပဓာနအကျဆုံးသော အလုပ်တာဝန်မှာ ဆိုရှယ်လစ်စီးပွားရေးစနစ်ကို တည်ဆောက်ရန်ဖြစ်ပါသည်။ ယင်းသို့တည်ဆောက်ရန် လိုအပ်သောအခြေအနေပေးမှုများ (necessary conditions) သည် ရှိနေပါပြီလော။ မရှိခဲ့ပါဟုဆိုရမည်။

ထိုလိုအပ်သော အခြေအနေပေးမှုများဆိုသည်မှာ အဘယ်နည်း။

လူအများ ဝိုင်းဝန်းပါဝင်လုပ်ဆောင်မှသာပြီးမြောက်နိုင်သော၊ အများဆိုင် လုပ်ငန်းရပ်ကြီးမျိုးဖြစ်နေသော ကုန်ထုတ်လုပ်ငန်းများ အတော်အသင့် ရှိနေနှင့်ပြီးသည့် ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေမျိုးကို ဆိုလိုပါသည်။

ကားလ်မာ့က်စ်က ထုတ်လုပ်ရေးစွမ်းအားစု (productive forces) များလုံလောက်ပြည့်ဝစွာ ဖြစ်ပေါ်တိုးတက်ခြင်း မရှိသေးသရွေ့ ကာလပတ်လုံးသစ်လွင်သော ထုတ်လုပ်ရေးဆက်ဆံမှုစနစ် (ဝါ) ကုန်လုပ်ဆက်ဆံမှုစနစ် (a new system of economic; production relations) သည် တည်ရှိဖြစ်ထွန်းခြင်း မရှိနိုင်ချေဟု အသေအချာဖော်ပြခဲ့ပါသည်။ လူသားတို့သည် မည့်သည့်ခေတ်ကာလမှာမဆို မိမိတို့ဖြေရှင်းနိုင်သော ပြဿနာများကိုသာ ကိုင်တွယ်ဖြေရှင်းလေ့ရှိသည်ဟု မာ့က်စ်က ဖော်ညွှန်းခဲ့ပါသည်။

မြန်မာနိုင်ငံ၏ စီးပွားရေးဘဝသည် အရင်းရှင် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကြီးများ အနှံ့အပြား ဖြစ်ပေါ်ထွန်းကားနေသောဘဝမျိုးမဟုတ်ချေ။ B.O.C (British Oil Company) I.B.P (Indo- Burma Petroleum Company)၊ B.B.T.C (Bombay Burma Trading Company) အစရှိသော နိုင်ငံခြားသားပိုင်လုပ်ငန်းကြီးများသာ လွှမ်းမိုးခဲ့သည်။ မြန်မာနိုင်ငံ၌ စက်မှုလုပ်ငန်းများသည် ပြည်တွင်းစားသုံးမှုကို လုံလောက်အောင်ပင် ထုတ်လုပ် မပေးနိုင်သဖြင့် ပြည်ပသွင်းကုန်များကိုသာ အားကိုးနေရသော ပြည်တွင်းကုန်သွယ်မှုဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် နိုင်ငံခြားသားနှင့်

ပြည်တွင်းပုဂ္ဂလိကလုပ်ငန်းရပ် စီးပွားရေးများသည် ကွန်ပရာဒိုလက်ဝေခံများသာ အများစုဖြစ်ပါသည်။ မြန်မာတိုင်းရင်းသားပိုင် အရင်းရှင်လုပ်ငန်းကြီး (Large Seale National Private Ownership) ဟူ၍ ကြီးကြီးမားမားမရှိခဲ့။ မြန်မာတိုင်းရင်းသားများ အသင့်အတင့် ပိုင်ကြသော ဆန်စက်များ၊ သစ်စက်များ၊ ဆီစက်များ၊ အထည်စက်ရုံအချို့၊ ကုန်သေးလုပ်ငန်းများစသည်တို့သည် ပြည်သူတို့၏ ဘဝကိုလက်ဝါးကြီးအုပ်၍ သွေးစုပ်နိုင်သော လုပ်ငန်းများမဟုတ်ချေ။ ခြုံ၍ပြောရလျှင် မြန်မာနိုင်ငံ၌ တည်တံ့ခိုင်မြဲသော တိုင်းရင်းသား အရင်းရှင်လူတန်းစားဟူ၍ ဖြစ်ထွန်းခြင်းမရှိခဲ့ချေ။

တော်လှန်ရေးကောင်စီသည် နိုင်ငံခြားသားပိုင် အရင်းရှင်စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကြီးများကို နိုင်ငံပိုင်(State- Ownership) အဖြစ်သို့ သိမ်းယူခဲ့သည်မှာ မှန်ကန်သော လုပ်ရပ်ကြီးဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ သို့သော် ၁၉၆၄ ခုနှစ်၊ မတ်လ ၁၉ ရက်တွင် တိုင်းရင်းသား ပုဂ္ဂလိကပိုင် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများကို အကြီးစား၊ အလတ်စား၊ အငယ်စား မရွေးတော့ဘဲ အရမ်းကာရော သိမ်းယူပြီး နိုင်ငံတော်အစိုးရပိုင် ပြုလုပ်ခဲ့သည်။ ပြည်သူပိုင်ဖြစ်ပြီးသော သမဝါယမကဏ္ဍကိုပါ သိမ်းခဲ့ခြင်းသည်လည်း အမှားကြီးမှားခဲ့ပါသည်။

ထိုသို့ပြုလုပ်ရာတွင် ရန်ကုန်နယ်နိမိတ်အတွင်းရှိ စားကုန်ဝတ်ကုန်နှင့် အထွေထွေသုံးကုန်များကို ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားသည့် လက်ကားဆိုင်ကြီးများ၊ ပွဲရုံများ၊ ဆိုင်ကြီးများ၊ ကုန်တိုက်များ၊ ပစ္စည်းများသိုလှောင်သည့် ဂိုဒေါင်များ၊ သမဝါယမဆိုင်များ၊ အထွေထွေစတိုးကြီးများ၊ မြေများ၊ အဆောက်အဦများ၊ ကုန်ပစ္စည်းများနှင့် ဆိုင်ပရိဘောဂများအားလုံး အစိုးရအား လွှဲပြောင်းပေးရမည်။ လျော်ကြေးသတ်မှတ်မည်။ အလုပ်သမားများ ဆက်လက်ခန့်ထားမည်။ လုပ်ငန်းများကို ပပက ဗဟိုကောင်စီ၏ အမှုဆောင်အဖွဲ့က အုပ်ချုပ်သွားမည်ဟု ဖော်ပြထားသည်။

ဆိုရှယ်လစ်စီးပွားရေး ပုံမှန်အကူး အပြောင်းလုပ်ရပ်မဟုတ်ဘဲ တစ်တိုင်းပြည်လုံးရှိ ခနဥစ္စာများ မိမိတို့နိုင်ငံတော်၏ စီမံမှုအောက်

ရောက်ရေးသာ အဓိကဖြစ်ပုံရခဲ့သည်။ ဤသို့စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများကို နိုင်ငံပိုင်ပြုလုပ်ရေးနှင့်စပ်လျဉ်း၍ တော်လှန်ရေးကောင်စီ ဥက္ကဋ္ဌကြီးနှင့် ဘဏ္ဍာရေးအရာရှိ ဦးဘငြိမ်းတို့သည် အစောတလျင်ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြပုံ ရသည်။ ဤအကြောင်းကို တော်လှန်ရေးကောင်စီ ဥက္ကဋ္ဌရုံး၏ အတွင်းဝန်အဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့သူ ကွယ်လွန်သူဗိုလ်မှူးကြီးကိုကိုက သူမကွယ်လွန်မီ ဗိုလ်မှူးကြီးစောမြင့်ကခေါ်ယူ၍ အောက်တွင် ဖော်ပြသော အကြောင်းအရာကို ပြောပြခဲ့ပါသည်။

တော်လှန်ရေးကောင်စီ ဥက္ကဋ္ဌရုံးအတွင်းဝန်လုပ်ခဲ့သော ဗိုလ်မှူးကြီးကိုကိုက သူမကွယ်လွန်မီ အိပ်ရာထဲလဲနေစဉ် ဗိုလ်မှူးကြီး စောမြင့် (ငြိမ်း) အား ပြောပြခဲ့သည့် သမိုင်းအချက်တစ်ချက်မှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်ပါသည် -

"တစ်နေ့တော်လှန်ရေးကောင်စီ ဥက္ကဋ္ဌကြီး ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းသည် ကျွန်တော့်ကို ရုံးတွင်ခေါ်တွေ့ပြီး ဒီနေ့ ဘဏ္ဍာရေးအကြံပေး အရာရှိ ဦးဘငြိမ်းလာလိမ့်မည်။ လာလာချင်း သူ့ထံသတင်းပို့ပါဟု မှာကြားထားပါသည်။ မကြာခင်ဦးဘငြိမ်းတို့အဖွဲ့ လေးငါးဆယ်ယောက် ပါဝင်သောရုံးအဖွဲ့သားများ ရောက်လာပါသည်။ ကျွန်တော်က ဦးဘငြိမ်းကို ဥက္ကဋ္ဌကြီးစောင့်နေသည်။ ချက်ချင်းသွားတွေ့ရအောင်ဟု ခေါ်ဆောင်သွားပါသည်။ ဥက္ကဋ္ဌကြီးထံသို့ ဦးဘငြိမ်းရောက်လာကြောင်း ကျွန်တော် သတင်းပို့သောအခါ ဥက္ကဋ္ဌကြီးက ကျွန်တော့်အား ဦးဘငြိမ်းတို့နှင့် ရုံးလုပ်စရာတွေရှိပြီး မင်းရဲ့ရုံးခန်းကို ဦးဘငြိမ်းတို့အဖွဲ့အား အသုံးပြုရန် ပေးလိုက်ပါ။ မင်းလည်း သူတို့ကိစ္စနဲ့ဘာမှမပါနဲ့။ သူတို့ဟာသူတို့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် လုပ်ပါစေဟု ထပ်လောင်းမှာကြားသဖြင့် ဦးဘငြိမ်းကို ကျွန်တော်၏ ရုံးခန်းကို လွှဲအပ်ပေးလိုက်ပါသည်။ ဆရာကြိုက်သလို အသုံးပြုဟူ၍ ကျွန်တော်က ရုံးခန်းကို လွှဲအပ်ပေးလိုက်ပါသည်။ ဦးဘငြိမ်းက သူ၏ရုံးအဖွဲ့သားများကို ခေါ်ယူလိုက်သဖြင့် ကျွန်တော်က ဆရာတို့ အလိုရှိတာရှိရင် ကျွန်တော့်ကို အားမနာပါနဲ့ . . . ကျွန်တော် အပြင်ကအခန်းမှာရှိနေပါမည်ဟု မှာကြားပြီး ရုံးခန်းထဲမှ ရုံးတံခါးကို

ပိတ်ပြီး ကျွန်တော်ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ ဦးဘငြိမ်းတို့ အဖွဲ့ တကုပ်ကုပ်နှင့် အလုပ်ရှုပ်နေကြရာ ညနေပိုင်းလောက်တွင် ကိစ္စဝိစ္စများပြီးသဖြင့် ဦးဘငြိမ်းက သူလုပ်ထားသော ကိစ္စများကို ဥက္ကဋ္ဌကြီးထံသွားရောက်၍ သတင်းပို့အပ်နှံပါသည်။ ဥက္ကဋ္ဌကြီးက ကျွန်တော့်ကို ခေါ်ယူပြီး ဟောဒီမှာ ဦးဘငြိမ်းတို့ ရေးဆွဲထားတဲ့ တော်လှန်ရေးကောင်စီ အက်ဥပဒေကို ဒီနေ့ပဲ တိုင်းပြည်သို့ ကြေညာ လိုက်ပါဟု အမိန့်ပေးပါသည်။ ကျွန်တော်လည်း ဦးဘငြိမ်းနှင့်အတူ ကျွန်တော်၏ ရုံးခန်းသို့ ဥက္ကဋ္ဌကြီးလက်မှတ်ရေး ထိုးထားသော၊ အသင့်ပြင်ဆင်ထားသော တော်လှန်ရေးကောင်စီအက်ဥပဒေကို ဦးဘငြိမ်းက ကျွန်တော်သို့ ပေးပါသည်။ ကျွန်တော်ဖတ်ကြည့်လိုက်သော အခါ တော်လှန်ရေးကောင်စီ၏ ပြည်သူပိုင်သိမ်းသော အက်ဥပဒေနှင့် နည်းဥပဒေများဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိရပါသည်။ ကျွန်တော်လည်း သေသေချာချာဖတ်ရှုလေ့လာပြီးနောက် ဥက္ကဋ္ဌကြီးကလည်း ရေးထိုး ထားပြီးဖြစ်သဖြင့် တိုင်းပြည်သို့ အခြားအက်ဥပဒေများ ကြေညာသည့် နည်းတူ ကြေညာလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်သတိထားမိသည်မှာ ခါတိုင်း တော်လှန်ရေးကောင်စီ အက်ဥပဒေများ ရေးဆွဲသောအခါ တော်လှန်ရေးကောင်စီအဖွဲ့ဝင် စုံညီအစည်းအဝေးသို့တင်ပြရပြီး အဖွဲ့၏သဘောတူညီချက်ဖြင့် ဥက္ကဋ္ဌကြီးကိုယ်တိုင် အက်ဥပဒေကို လက်မှတ်ရေးထိုးရပါသည်။ ယခု ပြည်သူပိုင်သိမ်းသော အက်ဥပဒေမှာ တော်လှန်ရေးကောင်စီ အစည်း အဝေးသို့ တင်ပြခြင်းမရှိဘဲ "ဥက္ကဋ္ဌကြီးနှင့်ဦးဘငြိမ်းတို့တိုင်ပင် ရေးဆွဲ သော ဥပဒေဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော်သတိပြုမိပါသည်"။

အထက်ပါအတိုင်း ဗိုလ်မှူးကြီးကိုကိုက ဗိုလ်မှူးကြီးစောမြင့်သို့ ပြောသည့်အချက်များအရ သိရသည့်အတွက် အထက်နားတွင် ကျွန်တော်ဖော်ပြခဲ့သလို နိုင်ငံပိုင်ပြုလုပ်ရေးကိစ္စကို တော်လှန်ရေး ကောင်စီဥက္ကဋ္ဌကြီးနှင့် ဦးဘငြိမ်းတို့ အစောတလျင် ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြပုံ ရပါသည်။

တိုင်းရင်းသားပိုင် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရပ်များကို နိုင်ငံပိုင် ပြုလုပ်ခဲ့သည့်အတွက် **နေ့စဉ်ပုံမှန်လည်ပတ်နေသော ကုန်သွယ်မှုဆက်ဆံရေး** (Normal flow of trade relations) သည် ထိခိုက်နစ်နာခဲ့ရသည်။ ပျက်ပြားခဲ့ရသည်။ ကုန်ပစ္စည်းများ ရှားပါးလာရသည်။ ကုန်ဈေးနှုန်းများ မတည်မငြိမ် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ကုန်ထုတ်လုပ်ငန်းများ ရပ်စဲသွားပြီး အလုပ်လက်မဲ့များ တိုးပွားလာသည်။ ဈေးနှုန်းများ ခုန်တက်သွားပြီး၊ ငွေတန်ဖိုး ကျဆင်းသွားသည်။ ငွေကြေးဖောင်းပွသွားခြင်းကို စီးပွားရေးနည်းလမ်းဖြင့် အဖြေရှာရမည့်အစား အုပ်ချုပ်ရေးအမိန့်ဖြင့် ငွေစက္ကူများကို တရားမဝင်ကြေညာသောကြောင့်လည်း အခြေအနေကို ပို၍ဆိုးရွားစေခဲ့သည်။

နိုင်ငံပိုင်သိမ်းယူခဲ့သော လုပ်ငန်းအချို့ကို ဆိုင်ရာပိုင်ရှင်များသို့ ပြန်ပေးခဲ့သော်လည်း ကုန်ထုတ်လုပ်ရေးကို အားပေးမှု မပြုနိုင်ခဲ့ချေ။ နိုင်ငံပိုင်လုပ်ငန်းများ ဆိုရှယ်လစ်စီမံကိန်းအမည်ဖြင့် လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ခဲ့သော်လည်း ဆိုရှယ်လစ်စီးပွားရေး ဥပဒေသများနှင့် လျော်ညီစွာ အချိုးကျသော၊ စနစ်ကျသောစီမံချက်များကို မလုပ်ဆောင်နိုင်ခဲ့သဖြင့် မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်ကိုသာ ၁၉၈၈ ခုနှစ်တွင် ဖျက်သိမ်းခဲ့ရသည်။ တိုင်းပြည်၏ စီးပွားရေးဘဝသည် ယိုယွင်းကျဆင်းခဲ့ရသည်။ မြန်မာနိုင်ငံကိုဖွံ့ဖြိုးမှုအနိမ့်ဆုံးသောနိုင်ငံ (the least developed country LDC) အဖြစ်အသိအမှတ်ပြုပါရန် ကုလသမဂ္ဂအသင်းကြီးထံ တင်ပြတောင်းခံခဲ့ရသည်မှာ သမိုင်းဝင်ဖြစ်ရပ်ကြီး တစ်ခုပင်။

တစ်ခုတော့ပြောနိုင်တာကတော့ (ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားပြီး ပြောရမည်ဆိုလျှင် ပြောနိုင်တာကတော့) ဆန်ဈေးနှင့် ဆီဈေး အခြေခံစားကုန်သောက်ကုန်အချို့တို့၏ ဈေးများကို ကြီးမြင့်ခြင်း မရှိရအောင် နိုင်ငံတော်အစိုးရက ထိန်းသိမ်းပေးနိုင်ခဲ့တာကတော့ အမှန်တရားဖြစ်ပါသည်။

ထိုမှတစ်ပါး မှောင်ခိုဈေးများကို မထိန်းနိုင်ခဲ့ပါ။ အထွေထွေကုန်ဈေးနှုန်းများကိုလည်း မထိန်းနိုင်ခဲ့ပါ။ တစ်နှစ်ပြီးတစ်နှစ် စီးပွားရေး

ကျပ်တည်းလာကြသည်မှာ အမှန်ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ ဖြစ်ရသည်မှာ အခြားကြောင့် မဟုတ်ပါ။ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်သမျှသော အရာခပ်သိမ်းကို အမိန့်ပေးဝါဒ Commandism နှင့်တင်းကျပ်ခြင်း ကန့်သတ်ခြင်း၊ တီထွင်ကြံဆောင်ခွင့် initiation မရှိခြင်း၊ စောဒကတက်ခွင့်မရှိခြင်း၊ မယုံသင်္ကာစိတ်ဖြင့် ဆက်ဆံခြင်း၊ ချိုးနှိမ်ခြင်းအစရှိသော မှားယွင်းသောကိုင်တွယ်မှုများကြောင့်ပင် ဖြစ်ရလေသည်။

ယင်းဖြစ်ရပ် လက္ခဏာများသည် ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒ၏ ပြုမူဆောင်ရွက်ခြင်းများ မဟုတ်ပါ။ ဖြစ်ခဲ့သင့်သော အကြောင်းစဉ်အကျိုးဆက်သည် မဖြစ်ပေါ်ခဲ့ချေ။ ယင်းမှာ အခြားမဟုတ်ပါ။ တိုင်းရင်းသားပိုင် စီးပွားရေးလုပ်ငန်း ကြီးငယ်များကို အလျင်စလို နိုင်ငံပိုင်သိမ်းပိုက်ခြင်းမပြုလုပ်ဘဲ၊ တိုင်းရင်းသားပုဂ္ဂလိက စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်များနှင့် လက်တွဲဆောင်ရွက်သွားမည်ဟု ကြေညာခဲ့သော မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်၏ အသွင်ကူးပြောင်းရေးဆိုင်ရာ အလုပ်တာဝန်ကိုရှေ့နောက်ညီညွတ်အောင် မလုပ်ဆောင်နိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

မြန်မာ့လူဘောင်အဖွဲ့အစည်း၏ဖြစ်စဉ်တွင် တိုင်းရင်းသားကုန်သည်၊ ပွဲစား၊ ထုတ်လုပ်သူ လုပ်ငန်းရှင်များနှင့် တိုင်းရင်းသားလုပ်သား ပြည်သူများအကြားတွင် ကမ္ဘာ့အရင်းရှင်နိုင်ငံများတွင် တွေ့ကြုံခဲ့ရဖူးသော ကြီးကျယ်နက်ရှိုင်းလှသော ပြင်းထန်လှသော လူတန်းစား ပဋိပက္ခဖြစ်ပွားမှုများသည် မရှိလှပါချေ။ ဗုဒ္ဓဘာသာသာသနာ ထွန်းကားသောနိုင်ငံဖြစ်သောကြောင့်လည်း လူတန်းစားစိတ်ဝမ်းကွဲပြားမှုများကို ညှိညှိနှိုင်းနှိုင်း၊ သာယာညှင်းပျောင်းကောင်းသောစေတနာများဖြင့် ပြုလုပ်ကြမည်ဆိုလျှင်ပြေလည် နိုင်သောအနေအထား များရှိခဲ့ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဆိုရှယ်လစ်စီမံကိန်းဝါဒကို ကျင့်သုံးရာတွင် တိုင်းရင်းသား စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင် ကြီးငယ်များတို့အား ခံစားခွင့်ခံစားထိုက်သော အကျိုးစီးပွားရေးခံစားခွင့်ကို ပေးကာ လက်တွဲပြီး ခေါ်ဆောင်သွားမည်ဆိုလျှင် တိုင်းရင်းသားချင်းလူတန်းစား

တိုက်ပွဲကို ဆင်နွှဲစရာမလိုဘဲ၊ ဆိုရှယ်လစ်ပန်းတိုင်သို့ မြန်မာ့နည်း၊ မြန်မာ့ဟန်ဖြင့် ခေါ်ဆောင်သွားနိုင်မည်ဟု ယုံကြည်သင့်ခဲ့ပေသည်။ နားလည်သင့်ခဲ့ပေသည်။

သက်ဆိုင်ရာအာဏာပိုင်များသည် မြန်မာနိုင်ငံအတွင်းရှိ တိုင်းရင်းသား ပုဂ္ဂလိက စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်များကို ယုံကြည်သင့်သလောက် ယုံကြည်မှုမရှိခဲ့ကြပေ။ ထို့ကြောင့် လက်တွဲခေါ်ဆောင်သင့်သလောက် လက်တွဲခေါ်ဆောင်ခြင်း မရှိခဲ့ချေ။

မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်ကို ကြေညာပြီးသောအခါ ဆိုဗီယက်ကွန်မြူနစ်ပါတီနှင့် ဆိုဗီယက်နိုင်ငံ အစိုးရသည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းနှင့် တော်လှန်ရေးကောင်စီကို စိတ်ဝင်စားကာ ကြိုဆိုသမှုပြုခဲ့ပေသည်။ ၁၉၆၃ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလတွင် ဆိုဗီယက်ကွန်မြူနစ်ပါတီခေါင်းဆောင် ဝန်ကြီးချုပ် ခရူရှော့ဗ် (Krushov) သည် သူ၏လူယုံတစ်ဦးဖြစ်သူ ဦလီယာနော့ဗ်စကီ (ကွန်မြူနစ်ပါတီ၏ ဗဟိုကော်မတီတစ်ဦးဖြစ်သူ (Ulianovsky) ကို ရန်ကုန်မြို့သို့စေလွှတ်ခဲ့ပေသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး နေဝင်း၏ သဘောတူခွင့်ပြုချက်အရ တော်လှန်ရေးကောင်စီ၏ အတွင်းရေးမှူးဖြစ်သူ ဗိုလ်မှူးကြီးစောမြင့်က ရန်ကုန်မြို့ရှိ ဆိုဗီယက်သံရုံးမှ တစ်ဆင့်ဆိုဗီယက်အစိုးရထံ အကြောင်းအကြားကာ ဖိတ်ခေါ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ထိုအကြောင်းကိုလူသိ ရှင်ကြားဖော်ထုတ်ခြင်းမပြုခဲ့ပါ။

ဦလီယာနော့ဗ်စကီသည် ဆိုဗီယက်ကွန်မြူနစ် ပါတီခေါင်းဆောင် ခရူးရှော့ဗ်ထံမှ သဝဏ်လွှာတစ်စောင်ကို ယူလာခဲ့ပါသည်။ ထိုသဝဏ်လွှာမှာ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းထံ လိပ်မူထားသောစာဖြစ်ပါသည်။

ထိုစာတွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းချမှတ်လုပ်ဆောင်သော မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်ကို ကြိုဆိုပါကြောင်းနှင့် စိတ်ပါဝင်စားစွာ ထောက်ခံပါကြောင်း ဖော်ပြထားပါသည်။ အထူးအားဖြင့် ဆိုရှယ်လစ်စီးပွားရေးစနစ် ထူထောင်ရေးကို အစောတလျင် (စိတ်ဆန္ဒစောစွာဖြင့်) မလုပ်ဆောင်ဘဲ၊ လိုအပ်သောအခြေအနေများကို ရှေးဦးစွာ ဖော်ဆောင်ရန် အကြံပြုထားပါသည်။ သတိပြုရမည့်အချက်ကိုလည်း ဖော်ပြထားပါ

သည်။ ယင်းမှာ တိုင်းရင်းသားပုဂ္ဂလိက စီးပွားရေးအငယ်စား လုပ်ငန်းများ (petite bourgeois businesses) ကို နိုင်ငံပိုင်မပြုလုပ်ဘဲ၊ ထိုပက်တီးဘူဇွာဇီ ခေါ် အငယ်စားစီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်များကို နိုင်ငံတော်အစိုးရက စိတ်ရှည်လက်ရှည် စည်းရုံးခေါ်ဆောင်သွားရန် ဖြစ်ပါသည်။ နိုင်ငံခြားသား လက်ဝါးကြီးအုပ် အရင်းရှင်လုပ်ငန်းရှင်ကြီးများကို နိုင်ငံပိုင်သိမ်းယူရန်ကိုမူကား တိုက်တွန်းထားပါသည်။

ဆိုဗီယက်ယူနီယံနိုင်ငံတွင် ဆိုဗီယက်ကွန်မြူနစ် ဗော်လ်ရှီဗစ် (Bolshevik) ပါတီနှင့်အစိုးရအဖွဲ့တို့သည် အရင်းရှင်အငယ်စားနှင့် တောင်သူလယ်သမားတို့ကို ဖျက်သိမ်းမှုနှင့်ကန့်သတ်ချုပ်ချယ်မှုများကို လုပ်မိခဲ့ကြသဖြင့် ကုန်ထုတ်လုပ်မှုကို ထိခိုက်နစ်နာစေခဲ့ပြီး ကုန်ပစ္စည်းများရှားပါးသွားခြင်း၊ အလုပ်လက်မဲ့ပြဿနာကိုကြုံတွေ့ခဲ့ရခြင်း၊ ကုန်ဈေးနှုန်းများ မတည်ငြိမ်ဖြစ်ခဲ့ရခြင်းအစရှိသော အခက်အခဲများစွာကို ရင်ဆိုင်ခဲ့ရကြောင်းဖြင့် သတိပေးဖော်ပြထားပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းသည် ဦလီယာနော့ဗ်စကီကို အေဒီလမ်းထိပ်တွင်ရှိသော ကာကွယ်ရေးဦးစီးချုပ်၏ နေအိမ်တွင်လက်ခံတွေ့ဆုံပါသည်။ ထိုတွေ့ဆုံပွဲသို့ ဗိုလ်မှူးကြီးစောမြင့်နှင့် ကျွန်တော်နှင့် ဦးစောဦးတို့လည်း ရောက်ရှိခဲ့ရပါသည်။ ဦလီယာနော့ဗ်စကီနှင့် အတူလိုက်ပါ လာသူမှာ ဆိုဗီယက်သံအမတ်ကြီး (Ledovski) ဖြစ်ပါသည်။ ဦလီယာနော့ဗ်စကီသည် အသက်အရွယ် ၇၅ နှစ်ကျော်ခန့်ရှိပြီး အင်္ဂလိပ်ဘာသာစကားကို ကောင်းမွန်စွာ ပြောဆိုတတ်ပါသည်။ ထိုတွေ့ဆုံပွဲတွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းသည် မိမိ၏ပင်ကိုပုံမှန်စရိုက်အတိုင်းပင် ဖော်ဖော်ရွေရွေ၊ ရွှင်ရွှင်လန်းလန်း၊ ဟန်ဆောင်မှုမရှိဘဲ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောဆိုနေခဲ့ပါသည်။ ဆိုဗီယက်ကွန်မြူနစ်ပါတီ ခေါင်းဆောင်ကြီး ခရူးရှော့ဗ်၏စာကို ဖတ်ရှုရသည့်အတွက် အထူးပင်ဝမ်းသာပါကြောင်း၊ အကြံပေးထားသော အချက်များကိုလည်း လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားမည်ဖြစ်ပါကြောင်း၊ မြန်မာနိုင်ငံအတွင်းမှာ လက်တွေ့ရင်ဆိုင်ရသော အခြေအနေအရပ်ရပ်ကိုလည်း မျက်ခြည်မပြတ်ဘဲ ကိုင်တွယ်ဖြေရှင်းနေရပါကြောင်း

စသည်ဖြင့် တော်လှန်ရေးကောင်စီဥက္ကဋ္ဌကြီးက ရှင်းလင်းပြောကြားခဲ့သည်။ (ထိုစာကိုဗိုလ်မှူးကြီးစောမြင့်၊ ဦးစောဦးနှင့်ကျွန်တော့်အားဖတ်စေခဲ့ပါသည်)။

ဦလီယာနော့ဗ်စကီသည် ဗိုလ်မှူးချုပ်တင်ဖေ ဦးဆောင်သောတော်လှန်ရေးကောင်စီဝင် ဗိုလ်မှူးကြီးအချို့နှင့်လည်းကောင်း၊ ဦးဘငြိမ်း၊ ဦးစောဦး၊ သခင်တင်မြအစရှိသော ဗမာပြည် ကွန်မြူနစ်ပါတီဝင်ဟောင်းများနှင့်လည်းကောင်း တွေ့ဆုံဆွေးနွေးခဲ့ပါသေးသည်။ ဦလီယာနော့ဗ်စကီကို ပုဂံညောင်ဦးမြို့နယ်တစ်ဝိုက်တွင် လယ်ယာလုပ်ငန်းနှင့်ပတ်သက်၍ လေ့လာရန်၊ ကျောက်ဆည်နှင့် မေမြို့တို့တွင် လည်ပတ်ကြည့်ရှုရန် ဌာနဆိုင်ရာများက လိုက်ပို့ခဲ့ကြပါသည်။ ထိုအဖွဲ့နှင့်သခင်တင်မြပါသွားပါသည်။ ဦလီယာနော့ဗ်စကီသည် မြန်မာနိုင်ငံတွင် တစ်ပတ်ကြာ တော်လှန်ရေးကောင်စီဝင်များနှင့် သခင်တင်မြ၊ ဦးဘငြိမ်း၊ ဦးစောဦးတို့ကို နိုင်ငံရေးဆွေးနွေးပွဲပြုလုပ်ခဲ့ပါသေးသည်။ သီတင်းနှစ်ပတ်ကျော်ကျော် နေထိုင်ပြီးနောက် မော်စကိုသို့ ပြန်သွားခဲ့ပါသည်။ ဦလီယာနော့ဗ်စကီ ယူဆောင်လာသော ခရူးရှော့ဗ်၏ စာကိုဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းက ဗိုလ်မှူးကြီးစောမြင့်၊ ဦးစောဦးနှင့် ကျွန်တော်တို့အား ပေးဖတ်စေသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ဖတ်ရှုခဲ့ရသည်ကို ကျွန်တော်ကောင်းစွာမှတ်မိနေသဖြင့် ယခုကဲ့သို့ ပြန်ပြောရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ထိုစာမူရင်းမှာ ရုရှားဘာသာဖြင့်ရေးထားပြီး ပူးတွဲပါလာသော အင်္ဂလိပ်ဘာသာပြန်စာမူကို ကျွန်တော်တို့ဖတ်ရှုရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထိုစာမူကိုဗိုလ်မှူးကြီးစောမြင့်သိမ်းထားခဲ့သည်ဟု ကျွန်တော်သိရှိခဲ့ပါသည်။

ဦလီယာနော့ဗ်စကီ ပြန်သွားပြီးနောက် ၁၉၆၃ ခု၊ အောက်တိုဘာလတွင် ဗိုလ်မှူးကြီးစောမြင့် ခေါင်းဆောင်သော ချစ်ကြည်ရေးမစ်ရှင်တစ်ခုဆိုဗီယက်ပြည်ထောင်စုနိုင်ငံသို့ အလည်အပတ်ရောက်ရှိခဲ့ပါသည်။ ဆိုဗီယက် ကွန်မြူနစ်ပါတီ၏ အထူးဧည့်သည်တော်အဖြစ် မော်စကိုမြို့တော် လီနင်တောင်ကုန်း (Lenin Hill) ပေါ်ရှိ အထူးဧည့်ဂေဟာ

တွင် တည်းခိုရပါသည်။ ထိုချစ်ကြည်ရေးမစ်ရှင်အဖွဲ့တွင် ပါဝင်နေသူများမှာ ဗိုလ်မှူးကြီးစောမြင့်၊ ဦးဒိန်ရတန် ကချင်ပြည်နယ် ဦးစီးအဖွဲ့ဥက္ကဋ္ဌ၊ ချင်းပြည်နယ် ဦးစီးအဖွဲ့ဥက္ကဋ္ဌ ဦးဆန်ခိုလျံ၊ ကယားပြည်နယ်ဦးစီးအဖွဲ့ဝင် ဦးသိုင်းသန်းတင်၊ ကချင်ပြည်နယ်ဦးစီးအဖွဲ့ဝင် ဦးလဝမ်၊ ဗိုလ်သိန်းတန် (လမ်းစဉ်ပါတီဌာနချုပ်)၊ ဦးခင်မောင်ဦး (လမ်းစဉ်ပါတီဌာနချုပ်)၊ ဗိုလ်ကြီးဖေသန်းမောင် (ဗဟိုနိုင်ငံရေး သိပ္ပံကျောင်း)၊ ဗိုလ်ကြီးစောလွင် (ဗိုလ်မှူးကြီးစောမြင့်၏ ကိုယ်ရေး အရာရှိ) နှင့် ဤစာရေးသူကျွန်တော်တို့ဖြစ်ပါသည်။ ဆိုဗီယက်ယူနီယံ အတွင်း တစ်လနီးပါးခန့်လှည့်လည်ကြည့်ရှုခွင့်ရခဲ့ကြပါသည်။ ဆိုဗီယက်ကွန်မြူနစ်ပါတီခေါင်းဆောင်များနှင့် အစိုးရအဖွဲ့ဝင် သက်ဆိုင်ရာဝန်ကြီးများသည်ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ကို ရင်းရင်းနှီးနှီး ကြိုဆိုခဲ့ကြပါသည်။

မြန်မာချစ်ကြည်ရေးအဖွဲ့သည် ၁၉၆၃ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာ နှစ်ရက်နေ့တွင် မော်စကိုမြို့တော်၊ ကရင်မလင်နန်းတော်၌ ဆိုဗီယက်ပြည်ထောင်စုကွန်မြူနစ်ပါတီ၏ အထွေထွေအတွင်းရေးမှူးဖြစ်သူ ဝန်ကြီးချုပ်ခရူးရှော့ဗ်နှင့် တွေ့ဆုံဆွေးနွေးခွင့်ရရှိခဲ့ပါသည်။

ထိုသို့တွေ့ဆုံရာတွင် ခရူးရှော့ဗ်က ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်း ဦးဆောင်သော တော်လှန်ရေးကောင်စီ၏ ရည်ရွယ်ချက်နှင့် စတင်ဆောင်ရွက်နေမှုများကို ချီးကျူးပြောဆိုပြီးနောက် ဆိုရှယ်လစ်စနစ်ထူထောင်ရာတွင် လုပ်ဆောင်ရမည့် အလုပ်များကိုလည်းကောင်း၊ နိုင်ငံအများငြိမ်းချမ်းစွာအတူယှဉ်တွဲနေထိုင်ရေးမူဝါဒ (The Policy of peaceful co-existence) ကိုလည်းကောင်း၊ ယနေ့ခေတ်သည် မာ့က်စ်နှင့်လီနင်တို့၏ခေတ်ကာလမျိုးနှင့် မတူတော့သဖြင့် မူဝါဒများကို မိမိတို့မျက်မှောက်ပြုရသော ကာလဒေသအခြေအနေများအလိုက် ဆောင်ရွက်ကြရပုံကိုလည်းကောင်း ရှည်လျားစွာရှင်းပြပါသည်။ ထို့နောက် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းကိုယ်တိုင် ဆိုဗီယက်ယူနီယံသို့ လာရောက်လည်ပတ်ပါရန် ဖိတ်ခေါ်စကား ပြောကြားခဲ့ပါသည်။

ဆိုဗီယက်ကွန်မြူနစ်ပါတီခေါင်းဆောင်များနှင့် ကျွန်တော်တို့ ဆွေးနွေးပွဲများစွာပြုလုပ်ခဲ့ရာတွင် ထူးခြားချက်နှစ်ခုကို ကျွန်တော်တို့ သတိပြုမိခဲ့ပါသည်။ ပထမအချက်မှာ ကျွန်တော်တို့၏ မြန်မာ့ ဆိုရှယ်လစ် လမ်းစဉ်ကို အကောင်အထည်ဖော်ရာတွင် လမ်းစဉ်ပါတီ အနေဖြင့် လက်ဝဲသွေဖည်မှုများ၊ လက်ဝဲကျွံမှုများ ဖြစ်သွားမည်ကို စိုးရိမ်ဟန်မျိုးလည်း ပြသပြောဆိုကြပါသည်။ ဒုတိယအချက်မှာ မော်စီတုန်း၏ လက်ဝဲသွေဖည်ရေးသဘောထားများကို ဝေဖန် ပြောဆိုကြပါသည်။ လမ်းစဉ်ပါတီကို မော်ဝါဒ၏ ဩဇာအောက်သို့ ရောက်မသွားစေလိုသည့် သဘောထားကို ပြသခဲ့ကြပါသည်။

မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်ပါတီသည် ဆိုဗီယက်ကွန်မြူနစ်ပါတီက စိုးရိမ်ခဲ့သလို မော်ဝါဒ (Maloism) ၏ ဩဇာအောက်သို့မူကား လုံးဝ မရောက်ရှိခဲ့ပါ။ သို့သော် "လက်ဝဲသွေဖည်သည်" ဟုဆိုမည်ဆိုလျှင် ဆိုနိုင်လောက်သော "လွန်ကျွံမှု" ကိုမူကား ၁၉၆၄ ခုတွင် ပုဂ္ဂလိက စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရပ်များကို (အကြီးစား၊ အလတ်စား၊ အငယ်စား၊ သမဝါယမအသင်းများ) အရေးကြီးသည်၊ မကြီးသည် သိမ်းယူသင့်သည်၊ မသင့်သည် စသည်တို့ကို စဉ်းစားခြင်းမပြုဘဲ) နိုင်ငံပိုင်သိမ်းယူခြင်း ပြုလုပ်ခဲ့ကြပါသည်။ ထိုသို့သော "လက်ဝဲအမှားများ" ကြောင့်ပင်လျှင် ကျွန်တော်တို့၏ "ဆိုရှယ်လစ်တည်ဆောက်မှု" သည် ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒ၏ ရည်ရွယ်ချက်မှ တခြားစီဖြစ်ခဲ့ရပါသည်ဟု ဆိုနိုင်ပါပေသတည်း။

မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်၏ ကာလတစ်လျှောက်တွင် စိတ်အား ထက်သန်မှုကောင်းကောင်းကြီးရှိခဲ့သော ကာလ၊ စိတ်အားထက်သန်မှု တဖြည်းဖြည်း ကျဆင်းလာသောကာလ၊ လေးနက်မှုမရှိတော့ဘဲ အပေါ်ယံ ပုံသဏ္ဌာန် (Superficial form) များသာ လွှမ်းမိုးလာသော ကာလဟူ၍ ခွဲခြားမှတ်သားရပါသည်။ အပေါ်ယံပုံသဏ္ဌာန်များ လွှမ်းမိုး လာခဲ့သော နောက်ဆုံးပိုင်းကာလတွင် လမ်းစဉ်ပါတီသည် ပြည်သူတို့၏ ယုံကြည်လေးစားခြင်းခံရသော ပါတီမျိုးမဟုတ်တော့ဘဲ (ဝါ) ပြည်သူ့ ပါတီမျိုးမဟုတ်တော့ဘဲ ပါတီ၏ထိပ်တန်းဗဟိုမှ အောက်ခြေအဆင့်ဆင့်

တွင်ရှိသော လူထုနှင့်ကင်းကွာနေသော ပါတီကော်မတီဝင်များ၏ ပါတီ ဘဝသို့သာ လျှောကျလာခဲ့လေသည်။

ပါတီ၏စီးပွားရေးမူဝါဒများမှားယွင်းခဲ့ခြင်း၊ ပြည်သူလူထု လူနေမှု ဘဝ ပကတိအခြေအနေအစစ်အမှန်ကို သိမြင်အောင် မကြိုးစားခြင်း (ဝါ) မသိကျိုးကျွံပြုခြင်း၊ စီမံကိန်းလုပ်ရပ်များကို ပြည်သူ့ထံမှ ပြည်သူထံ သို့ဟူသောဆောင်ပုဒ်နှင့်အညီ မကျင့်သုံးခြင်း၊ ပညာတတ်လူတန်းစားဝင် အသိပညာရှင် အတတ်ပညာရှင်များကို ထိုက်ထိုက်တန်တန် နေရာ ပေး၍ အသုံးမပြုခြင်း၊ အလုပ်နေရာချထားမှုစီမံကိန်း (Job planning) လည်းမရှိခြင်း၊ ဘက်စုံပညာရေးကို ထိထိရောက်ရောက် မဆောင်ရွက် နိုင်ခြင်း၊ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်၊ ရဲဘော်ရဲဘက်ချင်း မယုံကြည်ကြဘဲ အထင် အမြင်လွဲခြင်း၊ အထင်အမြင်သေးခြင်း၊ အပြန်အလှန်ဂိုဏ်းဂဏ အုပ်စု တိုက်ပွဲများလုပ်ခြင်း၊ ပြည်သူတို့နှင့် ဆက်ဆံရာတွင်မောက်မာခြင်း၊ အကျပ်ကိုင်ခြင်းစသည့် အပြုအမူမျိုးကိုကျင့်သုံးခြင်း၊ အခွင့်ထူးများကို ရလျှင်ရသလို အမျိုးမျိုးကိုယ်ကျိုးရှာကြခြင်း၊ သမဝါယမအစရှိသော အဖွဲ့အစည်းများကို ပါတီကော်မတီတို့၏ ကိုယ်ပိုင်ဘဏ်တိုက် သဖွယ် အသုံးချခြင်းအစရှိသည့် ပါတီ၏လမ်းစဉ်ကြီးပျက်စီးရာ ပျက်စီးကြောင်း များကို လုပ်ခဲ့ကြလေသည်။ ထိုသို့သော အကြောင်းအချက်များ အသေးစိတ်ပြောရမည်ဆိုလျှင် အစီရင်ခံစာကြီးတစ်ပုဒ် မျှမက ရှည်လျားဖွယ်သာ ရှိပေတော့မည်။

မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်၏ နိုင်ငံတော်သည် **အစိုးရ အရင်းရှင် စနစ်** (a state capitalism) ၏နိုင်ငံတော် ဖြစ်သည်ဟုဆိုလျှင်ပင် ဂုဏ်သိက္ခာနှင့်ပြည့်စုံကောင်းပြည့်စုံနိုင်ပါသေးသည်။ ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံ သည် ကမ္ဘာပေါ်တွင် ဖွံ့ဖြိုးမှုအနိမ့်ဆုံးသောတိုင်းပြည် (The Least developed country) ဘဝသို့ ကျဆင်းခဲ့ရသည်ဖြစ်သောကြောင့် ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒ၏ ရည်ရွယ်ချက်သို့ရောက်ရှိခဲ့သည်ဟု မဆိုသာပါချေ။

ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒသည် ရည်မှန်းချက်အရ အလွန်မွန်မြတ်သော ဝါဒ ဖြစ်ပေသည်။ ပြည်သူအပေါင်း၏ စားဝတ်နေရေး လိုအပ်ချက်

များနှင့် လူမှုရေးလိုအပ်ချက်များကို အဆက်မပြတ်၊ မျက်ခြည်မပြတ် ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်အောင် ကာလဒေသ အခြေအနေပေးမှုများအလိုက် စိတ်ကောင်းစေတနာကောင်းများဖြင့် ကိုယ်စွမ်းရှိသရွေ့ ကြံစည်နေရမည်၊ ကြိုးပမ်းနေရမည်။ လုပ်ဆောင် နေရမည်ဆိုသော ဝါဒလမ်းစဉ်သည် အလွန်မွန်မြတ်သော ဝါဒလမ်းစဉ်သာ ဖြစ်ပါပေတော့သည်။

ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒ လမ်းစဉ်သည် စိတ်ကူးယဉ်၍သာ ရနိုင်သော "စိတ်ကူးစံ" မျှသာ (Idealism) ဖြစ်သည်ဟု ဝေဖန်လေ့ရှိကြပါသည်။ ယင်းသို့ယူဆကာပြောဆိုခြင်းသည် တစ်ဖက်သတ်ကျနေပါသည်။

ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒလမ်းစဉ်ဖြင့် ဆိုရှယ်လစ်လူ့ဘောင်အဖွဲ့အစည်းသစ် (ဝါ) တရားမျှတသော၊ သာယာဝပြောသော လူ့ဘောင်အဖွဲ့အစည်း တစ်ရပ်ထူထောင်ခြင်းသည် သိပ္ပံပညာရပ်နှင့်နည်းပညာအတတ်များ (In the actual age of development of Science and technology) ထွန်းကားနေသော ယခုခေတ်ယခုကာလမျိုးတွင် လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်၍ ရနိုင်သော လုပ်ငန်းစဉ်ကြီးဖြစ်ပါသည်။ စိတ်ကောင်းစေတနာကောင်း ထားရှိပြီး မှန်ကန်စွာ၊ ထိရောက်စွာ ဆောင်ရွက်နိုင်ကြရန်သာ လိုအပ်ပါသည်။ **ဆိုရှယ်လစ်လူ့ဘောင်ထူထောင်ခြင်းသည် မဖြစ်နိုင်သော အလုပ်မဟုတ်ပါ။ ဖြစ်နိုင်သောအလုပ်သာဖြစ်ပါသည်။** လူသားတို့၏ အနာဂတ်ကာလများတွင် ဖြစ်ထွန်းလာနိုင်သော လုပ်ငန်းစဉ်ကြီး ဖြစ်ပါသည်။

ကမ္ဘာပေါ်တွင်ပထမဦးဆုံးသော ဆိုရှယ်လစ်နိုင်ငံကို စတင် စမ်းသပ်ကာ ထူထောင်ဆောင်ရွက်ခဲ့သော ဆိုဗီယက်ယူနီယံနိုင်ငံကြီး (ဆိုဗီယက်ပြည်ထောင်စုကြီး) ပြိုကွဲချုပ်ငြိမ်းရခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ကမ္ဘာ့ ကွန်မြူနစ်အဖွဲ့ချုပ်၏ သမိုင်းတွင် နာမည်ထင်ရှားခဲ့သော ယူဂိုစလပ် ကွန်မြူနစ်ခေါင်းဆောင်ကြီးတစ်ဦးဖြစ်ခဲ့သူ မီလိုဗန်ဂျီးလပ်စ် Milovan Djilas က Communism destroys itself ဟုပြောခဲ့ပါသည်။ (ကွန်မြူနစ် စနစ်သည် မိမိကိုယ်မိမိဖျက်ဆီးခဲ့ပြီ) ဟု မှတ်ချက်ချခဲ့သည်။

မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ် လမ်းစဉ်ပါတီ ပျက်စီးချုပ်ငြိမ်းသွားရခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍လည်းယင်းသို့ပင်ပြောရပါမည်။ The Burmese way to socialism destroys itself ဟု ပြောဆိုရမည်ကဲ့သို့ ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ (ဤအချက်နှင့် ပတ်သက်၍ လမ်းစဉ်ပါတီဥက္ကဋ္ဌကြီး ဦးနေဝင်းကိုယ်တိုင် ကျွန်တော်တို့အားပြောခဲ့သည်ကို ကျွန်တော်ဆက်ရေးမည့် အခန်းတွင် ဖော်ပြပါဦးမည်။)

“ဆိုရှယ်လစ်စနစ်ကို တို့လုပ်ကြည့်ကြမယ်ကွာ၊ လုပ်ကြည့်လို့ ရည်ရွယ်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်မလာဘူးဆိုရင်တော့လည်း၊ တို့အချင်းချင်း တိုင်ပင်ပြီးပြောင်းလိုက်ကြတာပေါ့” ဟု မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ် လမ်းစဉ်ကို စတင်ချမှတ်စဉ်က ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းက ဗိုလ်မှူးကြီးစောမြင့်၊ ဦးစောဦးနှင့် ဤမှတ်တမ်းရေးသူကျွန်တော်တို့အား ပြောပြခဲ့ပါသည်။

၁၉၈၈ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ ၂၃ ရက်နေ့ကျိုက္ကဆံကွင်း၌ ကျင်းပခဲ့သော လမ်းစဉ်ပါတီ၏အရေးပေါ်ပါတီ ညီလာခံတွင် လမ်းစဉ်ပါတီဥက္ကဋ္ဌကြီး (အငြိမ်းစားနိုင်ငံတော်သမ္မတကြီး) ဦးနေဝင်းသည် သူ၏ ကြားသိလာရသော၊ ကြုံတွေ့လာရသော အခြေအနေများကိုစိတ်ပျက်ပြီး၊ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးရှိသောလေသံဖြင့် မိန့်ခွန်းမြွက်ကြားရာတွင် “ပါတီစုံကို ကြိုက်သလား၊ တစ်ပါတီကို ကြိုက်သလားဆိုတာ ပြည်သူ့ဆန္ဒခံယူကြ” ဟူ၍ အဆိုပြုသွားခဲ့ပါသည်။ ထိုနောက်ဆုံးမိန့်ခွန်းသည် မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်၏ ချုပ်ငြိမ်းရာ ချုပ်ငြိမ်းကြောင်းကို စီရင်ချက်ချလိုက်သော မိန့်ခွန်းပင်ဖြစ်ပါသည်ဟု ကျွန်တော်ယူဆလိုက်ပါသည်။ ထိုနောက်ပိုင်းတွင် ပြည်သူလူထု၏ အထွေထွေ မကျေနပ်မှုကို ဖော်ပြလာသော ဆန္ဒပြအုံကြွမှုကြီးသည် ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည်။ ယင်းဆန္ဒပြမှုကြီး ပေါ်ထွက်လာအောင်လည်း ဥက္ကဋ္ဌကြီးဦးနေဝင်းကိုယ်တိုင်ကပင်လျှင် သွယ်ဝိုက်လှုသောနည်းဖြင့် လမ်းဖွင့်ပေးခဲ့သည်ဟု ယူဆမည်ဆိုလျှင် ယူဆနိုင်ပါသည်။

တော်လှန်ရေးကောင်စီနှင့် မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်ပါတီကြီး မြန်မာနိုင်ငံတွင်ပေါ်ပေါက် လာခဲ့သည်မှာလည်း သမိုင်းဝင်အစစ်အမှန် ဖြစ်ရပ်ကြီးတစ်ခုဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်ပါတီ တစ်ရပ်လုံးဖြစ်ပျက် ယိုယွင်းပြီးချုပ်ငြိမ်းသွားခဲ့သည်မှာလည်း သမိုင်းဝင် အစစ်အမှန်ဖြစ်ရပ်ကြီး တစ်ခုပင်ဖြစ်ပါသည်။

လူသားတို့၏ သမိုင်းသည် လူသားတို့ဆန္ဒနှင့် မကင်းဘဲ၊ လူသားတို့၏ ဆန္ဒများ၏ တိုက်တွန်းဖန်တီးမှုများကြောင့် ဖြစ်ပေါ်ရသည် မှန်ပါသော်လည်း များစွာသော သမိုင်းဝင်ဖြစ်ရပ်ကြီးများသည် လူသားတို့၏ ဆန္ဒပါလွန်းသည်ဖြစ်စေ၊ မပါလွန်းသည်ဖြစ်စေ၊ မိမိကံကြမ္မာကို မိမိသယ်ဆောင်လာဘိသည့်အလား၊ မိမိသဘော မိမိဆောင်ကာ ဖြစ်ပျက်တတ်ကြသည်မှာ အစစ်အမှန်ဘဝ (realities) များ ဖြစ်ကြပါသည်။

ဂျီးလပ်စ်၏ အဆိုအတိုင်းပင် ကမ္ဘာပေါ်တွင် မတရားမှုများနှင့် လူလူချင်းခြယ်လှယ်သွေးစုပ် အမြတ်ထုတ်မှုများသည် နောက်ဆုံးတွင် တရားမှုများ၊ မှန်ကန်မှုများ၊ ကောင်းမွန်ခြင်းများဟူသော အစစ်အမှန်ဘဝ၏ တန်ခိုးအင်အားစုကို အရှုံးပေးရလေ့ရှိသည်ကို သမိုင်း တစ်လျှောက်တွင် တွေ့ရလေ့ရှိပါသည်။

ဤကမ္ဘာပေါ်တွင် အမှန်တရားနှင့်အကောင်းအမွန်တရားတို့သည် ထာဝစဉ်ရှိနေကြမည်သာဖြစ်ပါသည်။ ဘယ်သောအခါမျှ ပျောက်ကွယ်သွားလိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။

ပုံမှန်မူလဘူတလူသားတို့၏ သဘာဝစိတ်သည် အနိဋ္ဌာရုံများကို မလိုလားဘဲ၊ ဣဋ္ဌာရုံများကိုသာလိုလား တတ်ပေသည်။ အဆိုးအယုတ်များကို ရယူခံစားလိုခြင်း မရှိကြပါ။ လူသားတို့သည် မသိ၍သော်လည်းကောင်း၊ မတတ်၍သော်လည်းကောင်း၊ အမှားများနှင့် အဆိုးများကို လုပ်မိတတ်ကြသည်။ သိလာသည်နှင့်အမျှ၊ တတ်လာသည်နှင့်အမျှ၊ အကောင်းများနှင့်အမှန်များကို လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်လာလေ့ရှိကြသည်။ လူသားတို့၏ အသိဉာဏ်တွင် အမြင်မှားများ အထင်မှားများစသည်

တို့သည် မကြာမကြာသော်လည်းကောင်း၊ ဆက်ကာဆက်ကာသော်လည်းကောင်း ဖြစ်ပေါ်ပေါက်ဖွားလေ့ရှိကြသည်။ အဆိုးကို အကောင်းထင်မှုများ၊ အမှားကို အမှန်ထင်မှုများ၊ အနိဋ္ဌာရုံကို ဣဋ္ဌာရုံထင်မှုများ အစရှိသော အမှားများသည် လူသားတို့၏ အလုပ်နှင့်ဆောင်ရွက်မှုများကို အမှောက်မှောက်၊ အမှားမှားဖြစ်ပျက်စေကြသည်။ ကောင်းရာမွန်ရာ စခန်းများဆီသို့ မလှမ်းနိုင်ကြဘဲ၊ ရှင်းရင်း ရှုပ်ရင်းနှင့်ပင် တဝဲလည်လည် ဖြစ်နေရလေသည်။ ကောင်းသောသမိုင်းလမ်းသည် ပျောက်ရတော့မလို မကြာမကြာ ကြုံနေရလေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ လူသားတို့၏ သဘာဝစိတ်သည် ကောင်းမွန်ရာ ကောင်းမွန်ကြောင်း၊ ချမ်းသာရာချမ်းသာကြောင်း၊ ကြီးပွားရာကြီးပွားကြောင်း၊ တိုးတက်ရာတိုးတက်ကြောင်းများကို ရှာကြံနေလေ့ရှိသည်။ ရှေးရှုနေလေ့ရှိသည်။ တိုက်တွန်းနေလေ့ရှိသည်။ လူ့သမိုင်းသည် ရှောရှောရှူရှူသွားလေ့မရှိစေကာမူ၊ ရှေ့တိုးနောက်ဆုတ်ခြင်းများ ရှိကြစေကာမူ ရေရှည်ခရီးတွင် အပျက်သဘောကို ကျော်လွန်ပြီး အဖြစ်သဘောကို ဆောင်ယူလာလေ့ရှိသည်။ ထို့ကြောင့်ပင်လူသားတို့၏ ကောင်းမွန်ရာ ကောင်းမွန်ကြောင်း၊ တိုးတက်ရာ တိုးတက်ကြောင်းကို ဆောင်ယူလေ့ရှိတတ်သော သမိုင်းလမ်းသည် အဖျက်အရှုပ်နှင့် အဆုတ်အယုတ်များအားလုံးကို ဖြတ်ကျော်နိုင်လေ့ ရှိတတ်သည့်အတိုင်း ဖြစ်ကျော်လိမ့်မည်သာဖြစ်ပေသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် သမိုင်းလမ်းသည် ကောင်းမွန်သော၊ မှုမှန်သော၊ တိုးတက်သော၊ တူရူအတိုင်း သွားနေလိမ့်မည်ဖြစ်ပေသည်။

ဤကားသမိုင်းလမ်း၏ သဘောတရားနိယာမပေတည်း။

ကမ္ဘာပေါ်တွင်လည်းကောင်း၊ မြန်မာ့လူဘောင် အဖွဲ့အစည်းတွင်လည်းကောင်း၊ နိုင်ငံရေးတူရူမှုများ၊ မူဝါဒရေးတူရူများ အသီးသီးတို့သည် အတိတ်နှင့်ပစ္စုပ္ပန်အသီးသီး၏ ကောင်းမွေဆိုးမွေများ၏ အပြန်အလှန် အားပြိုင်သော **စာရင်းရှင်းတမ်းများနှင့်အညီ** အနာဂတ်အသီးသီးသို့ ပြောင်းရောက်သွားကြမည်မှာ ဓမ္မတာဖြစ်ပါသည်။

နောက်ဆက်တွဲသုံးသပ်ချက်

အထက်တွင်ရှည်လျားစွာဖော်ပြခဲ့သော အထွေထွေသုံးသပ်ချက်ကို အခြေခံ၍ နောက်ဆက်တွဲ သုံးသပ်ချက်တစ်ရပ်ကို ထပ်လောင်း၍ တင်ပြခွင့်ပြုပါရန် စာဖတ်သူတို့အား မေတ္တာရပ်ခံအပ်ပါသည်။

၁။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းသည် ၁၉၆၂ ခုနှစ်၊ မတ်လ နှစ်ရက်နေ့တွင် နိုင်ငံတော်အာဏာကို သိမ်းယူပြီးလျှင်ပြီးခြင်း **စစ်ကောင်စီ**ကို မဖွဲ့စည်းဘဲ **တော်လှန်ရေးကောင်စီ** (Revolutionary Council) ကို ဖွဲ့စည်းခဲ့သည်။ တော်လှန်ရေးကောင်စီကို ဖွဲ့စည်းခြင်းသည် **ခေတ်ပြောင်းတော်လှန်ရေးတစ်ရပ်** (a Social Evolution) ကို ဆောင်ရွက်မည်ဆိုသည့် ဦးတည်ချက်ကို ဖော်ပြခြင်းဖြစ်သည်။

၂။ တော်လှန်ရေးကောင်စီသည် ၁၉၆၂ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ ၃၀ရက်နေ့တွင် တော်လှန်ရေးကောင်စီ၏ ဝါဒသဘောထားကြေညာချက်ဖြစ်သော **မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်** (Burmese way to Socialism) ကို ထုတ်ပြန်ကြေညာခဲ့ပြီး၊ ၁၉၆၂ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လလေးရက်နေ့တွင် **မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်ပါတီ** (Burmese Scoialist Programme Party) ကို စတင်ဖွဲ့စည်းခဲ့သည်။ ယင်းလုပ်ဆောင်ချက်နှစ်ရပ်သည် တော်လှန်ရေးကောင်စီ၏ အခန်းကဏ္ဍကို စစ်ကောင်စီအသွင်ကို မဆောင်ယူစေဘဲ နိုင်ငံရေး**မူဝါဒကောင်စီ** (Political Counci) အသွင်ကို ဆောင်ယူစေခဲ့သည်။

၃။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းသည် **သခင်ရှုမောင်** (Thakhin Shu-Maung) အမည်ရှိသူ သခင်နိုင်ငံရေးသမား (သခင်ဗစိန် ခေါင်းဆောင်သော တို့ဗမာအစည်းအရုံးအဖွဲ့ဝင်) ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ သခင်ရှုမောင် အနေဖြင့် ဂျပန်နိုင်ငံ စစ်တပ်ကသိမ်းပိုက်ထားသော ဖော်မိုဆာ ကျွန်းတွင် **ရဲဘော်သုံးကျိပ်** (The Unit of Thirty Comrades) တစ်ဦးအဖြစ် စစ်ပညာသင်ယူခဲ့ပြီး ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ အထူး တာဝန်ပေးအပ်ခံရသူအနေနှင့် ၁၉၄၂ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလတွင် မြန်မာနိုင်ငံသို့ လျှို့ဝှက်စွာပြန်လာခဲ့သည်။ မြန်မာနိုင်ငံအတွင်းရှိ **အင်္ဂလိပ်ဆန့်ကျင်ရေး မြေအောက်လှုပ်ရှားမှု အရေးတော်ပုံပါတီ**ကို စစ်ရေးအရ ဦးစီးကွပ်ကဲရသည့်တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းနှင့် ရဲဘော်သုံးကျိပ်ဝင်အားလုံး၊ မြေအောက်လှုပ်ရှားမှုအဖွဲ့ဝင်အားလုံး **ဘီအိုင်အေ** (Burma Independence Army) ခေါ် ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးတပ်မတော်သား အားလုံးသည် လွတ်လပ်ရေးအတွက် လက်နက်ကိုင် တိုက်ပွဲဆင်နွှဲခဲ့ကြသော စစ်သည်တော်များဖြစ်ကြသည်မှာ မှန်သော်လည်း သူတို့အားလုံးသည် နိုင်ငံရေးအတွက် စစ်တိုက်ခဲ့ကြသော မျိုးချစ် နိုင်ငံရေးသမားများ၊ စစ်သားများသာဖြစ်ခဲ့ကြပါသည်။

၄။ ထို့ကြောင့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းသည် စစ်သားဘဝမှ နိုင်ငံရေး သမားဘဝသို့ ရောက်လာခဲ့သူမဟုတ်၊ နိုင်ငံရေးသမားဘဝမှ စစ်သားဘဝသို့ ရောက်လာခဲ့သူဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး နေဝင်းသည် နိုင်ငံရေးဦးနှောက်ရှိသော စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတစ်ဦး သာဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဝန်ကြီးချုပ်ဦးနုအစိုးရ၏ လက်တွင်းမှာရှိ နေခဲ့သော နိုင်ငံရေးအာဏာကို သိမ်းယူခဲ့သည်မှာ **စစ်ဝါဒအမြင်** (Militarist Outlook) ဖြင့် သိမ်းယူခဲ့သည် မဟုတ်ဘဲ **နိုင်ငံရေး သမားအမြင်** (Political Outlook) ဖြင့်သာလျှင် သိမ်းယူခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

၅။ သို့ဖြစ်လျှင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်း၏ **နိုင်ငံရေးအမြင်**သည်ဘာလဲ? သူ၏ နိုင်ငံရေးအမြင်သည် ၁၉၅၆ ခုနှစ်မှ ၁၉၆၁ ခုနှစ် နှောင်းပိုင်း ကာလနှင့် ၁၉၆၂ ခု အဦးပိုင်းကာလများ၏ ဝန်းကျင်တွင် ဖြစ်ပျက် နေသော နိုင်ငံရေးမတည်ငြိမ်မှု အခြေအနေများကိုကြည့်ပြီး မိမိကိုယ်တိုင် နိုင်ငံရေးအာဏာရယူပြီး မိမိစိတ်တိုင်းကျလည်း ဖြစ်ရန်နှင့် ပြည်သူလူထုကလည်း တစ်ခုခုအပြောင်းအလဲဖြစ်လျှင် ကောင်းမည်လားဟု ထင်မြင်နေခြင်းနှင့်လည်း ဆက်စပ်သွားစေရန် ရည်ရွယ်ကာ အာဏာသိမ်းလိုက်ရမည်ဟူသော စိတ်ကူးပင် ဖြစ်သည်။

အာဏာသိမ်းယူမည်ဟု ကြံရွယ်မိသည်နှင့်အညီ **နိုင်ငံရေးမူဝါဒလမ်းစဉ်** တစ်ခုခုကိုတော့ စိတ်ကူးပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ယင်းမှာ ထိုကာလ၏ ပြည်တွင်းပြည်ပ ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေများအရ ဖွံ့ဖြိုးဆဲနိုင်ငံများတွင် ခေတ်စားနေသော **ဆိုရှယ်လစ်နိုင်ငံရေးမျိုး** ကို လက်ကိုင်ပြုသွားရန်ပင် ဖြစ်ပေသည်။ (ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းက ဆိုရှယ်လစ်မူဝါဒမျိုးကို လုပ်ချင်နေပုံရကြောင်း၊ ဗိုလ်မှူးချုပ် အောင်ကြီးကဦးစောဦးနှင့် ဤစာရေးသူ ကျွန်တော်တို့အား ကြိုတင်ပြောကြားပြီး မယုတ်မလွန်သောတာဝန်ကို ပေးခဲ့သဖြင့် ကျွန်တော်တို့ဆောင်ရွက်ခဲ့ရပုံကို ဤမှတ်တမ်း၏ အပိုင်း (၁) နှင့် (၂) တို့တွင် ဖော်ပြခဲ့ပြီးဖြစ်ပါသည်။)

၆။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းသည် ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒကို ခံယူထားပါသည်လား။ ခံယူထားလျှင် မည်သို့သော ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒမျိုးကို ခံယူထားပါသလဲ။

ဤမေးခွန်းများကို တိတိကျကျဖြေဆိုရန်မှာ မလွယ်ကူလှပါ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းသည် မည်သည့် နိုင်ငံရေးဝါဒကိုမျှ လေ့နံစားထစ်တရားသေ (ပုံသေ) ခံယူထားလေ့မရှိဘဲ၊ **"အခြေအနေအရလိုအပ်တာကို လုပ်ဆောင်သွားရမည်"** ဆိုသော **ပရက်မက်တစ်ဝါဒ** (Pragmatism) ကို လက်တွေ့ဘဝတွင် ကျင့်သုံးလေ့ရှိခဲ့သူ ဖြစ်သောကြောင့်ပါတည်း။ **ပရက်မက်တစ်ဇင်ဆိုသည်မှာ ရည်ရွယ်သောအတိုင်း အလုပ်ဖြစ်ရေးအဓိက ဝါဒဟူ၍ဆိုရမည်။**

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဦးနေဝင်းကို ဤစာရေးသူ ထိတွေ့ဆက်ဆံ လေ့လာခွင့်ရသမျှ (အနီးကပ်၍သော်လည်းကောင်း၊ မလှမ်းမကမ်းမှသော်လည်းကောင်း၊ အခြားသူများမှတစ်ဆင့် ကြားသိမှတ်သားရသမျှ သော်လည်းကောင်း၊ လေ့လာသိရှိရသမျှ) ကို အခြေပြုပြီး အကဲဖြတ်ရမည်ဆိုပါလျှင် ကျွန်တော်၏ခေါင်းဆောင်ကြီးဖြစ်ခဲ့သူ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းသည် အထက်ဖော်ပြပါအတိုင်း **ပရက်မက်တစ်ဝါဒ** (ပရက်မက်တစ်ဝါဒ၏ သဘောတရား၊ ဝီလျံဂျိမ်းစ် William James ၏ Pragmatism ကို ဖတ်ရှုဖူးသူမဟုတ်စေကာမူ) ကို မိမိအလိုလို ခံယူကျင့်သုံးတတ်သူ ဖြစ်ပါပေသည်ဟူ၍ မှတ်ယူထားပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဦးနေဝင်းသည် သခင်ရှုမောင်ဘဝ (လူငယ်ဘဝ) က သူ၏ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူ **သခင်ဗစိန်**နှင့်အတူ (သခင်ဗစိန်၏ ရှေ့ဆောင်မှုဖြင့်) **ကားလ်မာ့က်စ်**နှင့် အိန်းဂျယ်လ်စ်တို့ရေးသားခဲ့သော **ကွန်မြူနစ်ကြေညာစာတမ်း** (The Communist Manifesto) ခေါ် **ဘုံဝါဒကြေညာစာတမ်း**ကို လေ့လာခဲ့ဖူးသည်ဟု ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်း ကိုယ်တိုင်က ကျွန်တော့်အားပြောပြခဲ့သည်ကို မှတ်သားထားခဲ့ပါသည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒဆိုင်ရာ အခြေခံသဘောကိုတော့ လေ့လာမှတ်သားခဲ့သူဖြစ်သည်ဟု ဆိုရပါမည်။

သို့သော် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းသည် အခြားသော (တော်တော်များများသော) လက်ဝဲ နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်များ ကဲ့သို့ပင် မာ့က်စ်ဝါဒကို လည်းကောင်း၊ လီနင်ဝါဒကို လည်းကောင်း၊ ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒနှင့် ကွန်မြူနစ်ဝါဒဆိုင်ရာ ကျမ်းကြီးကျမ်းငယ် စုံစုံစေ့စေ့တို့ကိုလည်းကောင်း၊ အချိန်ယူပြီး သေသေချာချာ စေ့စေ့စပ်စပ် **လေ့လာရန်အချိန်လည်းမရခဲ့ပါ၊ အခွင့်အလမ်းလည်း မရခဲ့ပါ။** (မြန်မာပြည်တွင် မာ့က်စ်ဝါဒ လှုပ်ရှားမှု၏ ဝါအရင့်ဆုံးသော ခေါင်းဆောင်ကြီးဖြစ်ခဲ့သူ **သခင်စိုး**သည်ပင်လျှင် မာ့က်စ်-လီနင်ဝါဒဆိုင်ရာ စာပေကျမ်းဂန်များကို စုံစုံစေ့စေ့ လေ့လာရန် အခွင့်အလမ်းရခဲ့သူမဟုတ်ပါချေ။)

ထို့ကြောင့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းသည် ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒကို ရှေ့နောက်ညီညွတ်စွာ (Coneistently) ကျေညက်သိရှိထားပြီး ဖြစ်သည်ဟူ၍ မပြောနိုင်ပါ။

သို့သော် သူသည် သူ၏**ပရက်မက်တစ်ဝါဒ**နှင့် ညီညွတ်စွာပင် ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်ဝန်းကျင်မှစပြီး ဆိုဗီယက်ကွန်မြူနစ်နိုင်ငံကြီးနှင့်

အရှေ့ဥရောပကွန်မြူနစ်ပါတီများအုပ်စိုးသော နိုင်ငံရေးစနစ်မျိုး တရုတ်ပြည်သူ့ သမ္မတနိုင်ငံ၏ တိုးတက်မှုများကို ကိုယ်တွေ့အားဖြင့်ကို စိတ်ဝင်စားခဲ့သည်ဟူ၍ ဆိုနိုင်ပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းနှင့် တော်လှန်ရေးကောင်စီဝင် ဗိုလ်မှူးချုပ်တင်ဖေခေါင်းဆောင်သော ဗိုလ်မှူးကြီးအချို့တို့၏ ဆိုရှယ်လစ်ရေးဝါဒ ခံယူချက်မှာ ထိုအချိန်က တည်ရှိခဲ့ကြသော ကွန်မြူနစ်နိုင်ငံများ၌ ကျင့်သုံးနေကြသည့် ဆိုရှယ်လစ်နိုင်ငံရေးနှင့် စီးပွားရေးပုံစံမျိုးကို မြန်မာ့အခြေအနေများနှင့် ဟပ်မိစပ်မိအောင် ကျင့်သုံးသွားရမည်ဆိုသော ခံယူချက်ပင်ဖြစ်ပါသည်။ (မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်သည် ဤသဘောဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်တွင် ယင်းကွန်မြူနစ်ပါတီများ၏ လမ်းစဉ်မှ ခြားနားသော အချက်အလက်များစွာ ပါဝင်ခဲ့ပါသည်။)

၇။ ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒ အမျိုးမျိုးရှိပါသည်။ **ကားလ်မာ့က်စ်**၏ အခြေခံမူဝါဒအရပ်ရပ်ကို ခံယူကြသော ကွန်မြူနစ်ပါတီများက ရှေ့ဆောင်ရှေ့ရှုက်ပြုကာ ဦးစီးကွပ်ကဲမှုပြုသော **ကွန်မြူနစ် ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒ** (Communist Socialism) ကတစ်မျိုး၊ အင်္ဂလန်နိုင်ငံနှင့် ဥရောပနိုင်ငံအချို့တွင် ခံယူစမ်းသပ်ကျင့်သုံးကြသော **ဒီမိုကရက်တစ် ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒ** (Democratic socialism, or Social-democracy) ကတစ်မျိုး၊ **သမဝါယမ ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒ** (Co-operative socialism) ကတစ်မျိုး၊ ယူဂိုဆလားဗီးယားနိုင်ငံတွင် သမ္မတမာရှယ်လ်တီးတိုး ဦးဆောင်သော **ကွန်မြူနစ်အစည်းအရုံး** (the Communist League) က ကျင့်သုံးခဲ့ဖူးသည့် **တိုက်ရိုက်ထုတ်လုပ်သူ လုပ်အားရှင် အလုပ်သမားလူတန်းစား အဖွဲ့အစည်းက တိုက်ရိုက်စီမံခန့်ခွဲသော စီးပွားရေးစီမံကိန်းမူဝါဒ** (direct producers management of socialism) ကတစ်မျိုး၊ တရုတ်ပြည်သူ့ သမ္မတနိုင်ငံတွင် **မော်စီတုန်း** (Mao Tse-Tung) ကျင့်သုံးခဲ့ကြသော **ပြည်သူ့ဘုံအဖွဲ့ဝါဒ** (People's Commune

System) စနစ်ကတစ်မျိုး၊ ယခုအခါ တရုတ်နိုင်ငံတွင် ကွယ်လွန်သူ တရုတ်ကွန်မြူနစ်ခေါင်းဆောင်ကြီး **တိန့်ရှောင်ဖိန် (Teng Shao-Peng) ချမှတ်ခဲ့သည့်** ကွန်မြူနစ်ပါတီ အုပ်စိုးမှုအောက်တွင်ရှိသော ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ်နှင့် **တစ်နိုင်ငံတွင် စနစ်နှစ်ခု** (One Country, Two-Systems) **မူဝါဒ** ကတစ်မျိုး။ **လူမှုရေးတရားမျှတမှုရှိအောင် တတ်နိုင်သမျှတစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် ဆောင်ရွက်သွားမည်**ဆိုသော **လစ်ဘရယ်ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒ** (Liberal Socialism) က တစ်မျိုးစသည်တို့ ရှိကြပါသည်။

မြန်မာနိုင်ငံတွင် တော်လှန်ရေးကောင်စီဥက္ကဋ္ဌကြီး ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဦးနေဝင်း၏ ထူးခြားသော (ထူးဆန်းသော) ခံယူထားချက်မှာ တစ်ပါတီဦးဆောင်မှုဖြင့် နိုင်ငံတော်အစိုးရက စီမံဆောင်ရွက်သော သမဝါယမဆန်သော ဆိုရှယ်လစ်ဖြစ်သည်။ ယင်းအကြောင်းကို ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဦးနေဝင်းကိုယ်တိုင်က ဦးစောဦးနှင့် ကျွန်တော်တို့အား ပြောကြားပါသည်။ သို့သော် ကွန်မြူနစ်ဟန်ပါသော ဆိုရှယ်လစ်မျိုးကို လုပ်ဆောင်ချင်သော ဗိုလ်မှူးချုပ်တင်ဖေတို့၏ သဘောထားကို ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းသည် လိုက်လျောခဲ့ပုံရပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းက **သမဝါယမ**ဆိုသည့် စကားအဓိပ္ပာယ်သည် **ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒ၏ သဘောတရား**ကို ဖော်ညွှန်းနေသည်ဟု ကျွန်တော်တို့အား ပြောပြခဲ့ပါသည်။

မည်သို့ပင်ရှိစေ ၁၉၆၂ ခု၊ မတ်လမှ ၁၉၈၈ ခု၊ စက်တင်ဘာအထိ တည်ရှိခဲ့သော မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ် လမ်းစဉ်သည် **ကွန်မြူနစ်ဟန် (Communist Style) ပါသော တစ်ပါတီအာဏာရှင်စနစ်ဖြင့် နိုင်ငံတော်အစိုးရယန္တရားက စီမံအုပ်ချုပ်သော ဆိုရှယ်လစ်စနစ်ဟူ၍ အမည်ခံခဲ့သော နိုင်ငံတော်ဦးဆောင်သော အရင်းရှင်စနစ် (State Capitalism)** ပင်ဖြစ်ခဲ့သည်မှာ ဧကန်အမှန် ဖြစ်ပါသည်။

သည်လိုဆိုသောကြောင့် **နိုင်ငံတော် အရင်းရှင်စနစ်**သည် “မကောင်းသောစနစ်” ဖြစ်သည်ဟု အဓိပ္ပာယ် မရပါ။

ဖွံ့ဖြိုးဆဲနိုင်ငံများ၏ စီးပွားရေးစံအရ ခေတ်နောက်ကျသော နိုင်ငံများတွင် ဆိုရှယ်လစ်စနစ်ကို တည်ဆောက်မည်ဆိုလျှင် **နိုင်ငံတော်အရင်းရှင်စနစ်**ဆိုသော ခေတ်တစ်ခေတ် သို့မဟုတ် အဆင့်တစ်ဆင့်ကို ဖြတ်ကျော်ရပါမည်။ သို့ရာတွင် ထိုနိုင်ငံတော် အရင်းရှင်စနစ်ကို **အာဏာရဆိုရှယ်လစ်ပါတီ**နှင့် **အတိုက်အခံပြုသော ဆိုရှယ်လစ်ပါတီ** (Democratic Competition between a Party in Power and a Party in Opposition) ဟူသော ပါတီစနစ်မျိုးဖြင့် (အစိုးရ၏ကြိုးကိုင်ခြယ်လှယ်မှုမပါဝင်ဘဲ) လုပ်ဆောင်သွားမည်ဆိုလျှင် **ဆိုရှယ်လစ်ပါလီမန်ဒီမိုကရေစီ** နိုင်ငံရေးဖြစ်နိုင်ပေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဦးနေဝင်းသည် ဤသို့သော သဘောထားမျိုးကို စိတ်ကူးမိခဲ့လေဟန် ရှိပါသည်။ ဆိုရှယ်လစ်နိုင်ငံ၏ ဖွဲ့စည်းအုပ်ချုပ်ပုံ အခြေခံဥပဒေရေးဆွဲရန် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးသည့် ပထမဦးဆုံးကျင်းပခဲ့သော (၁၉၇၂ ခုနှစ် သမ္မတအိမ်တွင် ကျင်းပခဲ့သော) အစည်းအဝေးတွင် “ကိုယ်ပြောချင်တာကတော့ ခုရှုပ်မှ နောင်ရှင်းဆိုသလို တို့လုပ်မယ့် အခြေခံဥပဒေဟာ တစ်ပါတီ နိုင်ငံမျိုးလုပ်မှာလား . . . နှစ်ပါတီလုပ်မှာလားဆိုတာကို အခုကတည်းက စဉ်းစားပြီး ဆုံးဖြတ်ကြ” ဟု ပြောကြားခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ထိုအစည်းအဝေးသို့ ဖိတ်ကြားခံရသူတစ်ဦး အနေနှင့် တက်ရောက်ခွင့် ကြုံခဲ့ပါသည်။ အစည်းအဝေး တက်ရောက်ကြသူများသည် သံသယစိတ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ တွေဝေစိတ်ဖြင့်လည်းကောင်း ဘာမျှမပြောကြဘဲ ငြိမ်နေကြပါသည်။ ထိုအခါ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းက “အေး . . . အဲဒါ စဉ်းစားထားကြ . . . အချိန်လည်းရှိပါသေးတယ်” ဟု မိန့်ကြားခဲ့ပါသည်။

ထူးဆန်းသည်မှာ လက်ဝဲဘက်သို့ ရောက်နေကြသူများဟု အထင်ခံကြရသော ဗိုလ်မှူးချုပ်တင်ဖေ အုပ်စုဝင် ဗိုလ်မှူးကြီး သန်းစိန်က သူ့အနီးမှာကပ်၍ထိုင်နေသော ကျွန်တော့်အား တီးတိုးလေသံဖြင့် “ဟေ့ . . . ကိုချစ်လှိုင် . . . ဥက္ကဋ္ဌကြီးပြောတာ စဉ်းစားသင့်တယ် ထင်တယ် . . . တစ်ပါတီစနစ်ကတော့ သိပ်မနိပ်လှဘူးဗျ” ဟု **နောင်တ**ရဟန်ရှိသောမျက်နှာဖြင့် ကျွန်တော့်အားလည်းကောင်း၊ အနားမှာထိုင်နေသော ဦးစောဦး အားလည်းကောင်း ပြောကြားခဲ့ပါသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးကျော်စိုး လည်း ဗိုလ်မှူးကြီးသန်းစိန်၏ စကားကို ကြားခဲ့ပါသည်။ သူသည် လည်း ဦးခေါင်းလေးကို မသိမသာညိတ်ဟန်ဖြင့် စဉ်းစားနေပုံ ရပါသည်။ ထိုဗိုလ်မှူးကြီးသန်းစိန်၏ ပြောစကားနှင့် အမူအရာကို ယခုတိုင် ကျွန်တော် မြင်ယောင်နေမိပါသေးသည်။

အကယ်၍များ ထိုစဉ်အခါကသာ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်း ပြောကြားခဲ့သည့်အတိုင်း ဆိုရှယ်လစ်**နှစ်ပါတီစနစ်** (Two Socialist Parties System) ကိုများ ခံယူကျင့်သုံးခဲ့မည်ဆိုပါက မြန်မာ့နိုင်ငံရေး သမိုင်းသည် တစ်မျိုးတစ်ဖုံပြောင်းလဲကောင်း ပြောင်းလဲခဲ့မည်ဟု ကျွန်တော်ထင်နေခဲ့ပါသည်။

၈။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းသည် မိမိကောင်းမည်ထင်သောအလုပ်များကို လုပ်ပိုင်ခွင့်ရသလို လုပ်ဆောင်ခဲ့သည် ဟူ၍သာဆိုရပါမည်။ **သူ့စိတ်ကူးများသည် တစ်မျိုးမှတစ်မျိုးသို့ ပြောင်းရွှေ့လေ့ ရှိခဲ့ပါသည်။**

ထို့အပြင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းသည် သူတစ်ပါးအား ဒုက္ခ ရောက်အောင်လုပ်ဆောင်လိုသော စိတ်မျိုးကို မထားမရှိခဲ့ပါ။ သို့သော် သူ့အားမတရားပြောသူ၊ မတရားပြုသူ၊ မတရား ကြံစည် သူများကိုမူကား ကြာရှည် သည်းခံခြင်းမရှိဘဲ။ အကြောင်းသိ အောင် အကြောင်းပြလေ့ရှိခဲ့ပါသည်။ သူသည် လူတွေအကြောင်း ကို လေ့လာသင့်သည်များကို လေ့လာပြီး အသုံးချသင့်သည်များကို အသုံးချတတ်ပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဦးနေဝင်းသည် သူ့အာဏာလက်ကိုင်ရှိစဉ် ကာလတစ်လျှောက်တွင် မှားယွင်းသောဆုံးဖြတ်ချက်များကို ပြုလုပ်မိခဲ့သည်များရှိခဲ့ပါသည်။ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စမှာရော၊ နိုင်ငံရေးပါတီရေးကိစ္စများမှာပါ **လုံခြုံရေး** (Security) ကို ဦးစားပေးလေ့ရှိခဲ့သောကြောင့်လည်း အချို့သော အရေးယူမှုများ၊ ကာကွယ်မှုများမှာလည်း “မှားခဲ့သည်” ဟုဆိုနိုင်သော အကြောင်းအရာများရှိခဲ့ပါသည်။ မှားနေသည်ကို မှားနေမှန်းသိလာလျှင်တော့ သိလျှင်သိချင်း အမြန်ဆုံးပြန်ပြင်လေ့ရှိပါသည်။

၉။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဦးနေဝင်း၏ ဘဝကို နှစ်ပိုင်းခွဲခြားရပါမည်။ **ကိုယ်ရေးကိုယ်တာဘဝ** (Private Life) က တစ်မျိုးတစ်ခုတခြား။ သူ၏ **နိုင်ငံရေးဘဝ** (Political Life) က တစ်မျိုးတစ်ခုတခြား ဖြစ်ပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်း၏ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာဘဝကို ဝေဖန်ရန် ဤမှတ်တမ်းရေးသူကျွန်တော့်တွင် တာဝန်မရှိဟု ခံယူပါသည်။ ဝေဖန်ရန်မှာ ကျွန်တော်၏ အရာမဟုတ်ပါ။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်း၏ နိုင်ငံရေးဘဝနှင့် ပတ်သက်သော အကြောင်းအချက်များကိုမူကား လေ့လာသင့်၊ ဝေဖန်သုံးသပ်သင့်ပါသည်။ အကောင်းကိုရော၊ အဆိုးကိုပါ လေ့လာသုံးသပ်သင့်ကြပါသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းသည် မြန်မာနိုင်ငံ၏ အကျိုးစီးပွားရေးအတွက် စွမ်းစွမ်းတမံဆောင်ရွက်ခဲ့သည်များရှိခဲ့သည်မှာ ဧကန်အမှန် ဖြစ်ပါသည်။ တော်လှန်ရေးကောင်စီ၏ သဘောထားများချမှတ်စဉ်က နိုင်ငံနှင့်လူမျိုးအကျိုးစီးပွားရေးကို မျက်ခြည်မပြတ်ကြိုးစားဆောင်ရွက်လေ့ရှိခဲ့သည်။ သူ၏ သဘောထားများကို လေ့လာကြည့်လျှင် သိရှိနိုင်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ပုထုဇဉ်၏ သဘာဝမို့ မှားတာတွေလည်း ရှိခဲ့ပါသည်။ အကောင်းနှင့်အဆိုးသည် ဒွန်တွဲနေရိုးဖြစ်ပါသည်။

၁၀။ ၁၉၈၇ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ ပထမအပတ်အတွင်းက ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းက ဦးစောဦးနှင့် ကျွန်တော့်ကို အေဒီလမ်းရှိ သူနေထိုင်ရာအိမ်သို့ ခေါ်ယူတွေ့ဆုံပါသည်။ ထိုနေ့က သူအားလပ်၍ ရွှေဟောင်းနှောင်းဖြစ် စကားပြောချင်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ထွေရာလေးပါးစကားများပြောနေကြစဉ်မှာပင် သူသည် ရုတ်တရက် စကားတစ်ခွန်းကို ပြောလိုက်ပါသည်။

“ကိုယ့်လူတို့ကို ကြုံတုန်းပြောရဦးမယ်” ဟု စကားစလိုက်ပြီး ကျွန်တော့်ဘက်ကြည့်ကာ “ဟေ့ကောင် . . . ဖိုးချစ်လှိုင် destiny (ဒက်စတီနီ) ဆိုတာကို မင်းယုံရဲ့လား” ဟု မေးလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ချက်ချင်း ပြန်မဖြေနိုင်ပါ။ ပြီးမှ “ဟုတ်ကဲ့ . . . ကျွန်တော် ယုံပါတယ် . . . ဒက်စတီနီဆိုတာ **ကံပန်းတိုင်**ပေါ့ ခင်ဗျာ” ဟု ပြောလိုက်မိပါသည်။

ထိုအခါ သူက “အေး . . ကံပဲပြောပြော ဘာပဲပြောပြော destiny ရှိတာတော့ အမှန်ပဲကွ၊ တခြားပြောချင်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ငါ့အကြောင်းပါ။ ငါ့ဦးလေးသခင်ညီ၊ ဦးလေးဆိုပေမယ့်လို့ အသက်ချင်းကွာတာ မဟုတ်လို့ ငါ့အစ်ကိုပဲဆိုပါစို့။ အေး . . . သူနေမကောင်းနေတာနဲ့ သူ့အစား ဂျပန်ပြည်ကိုသွားမယ့် သင်္ဘောပေါ်ကို တခြားအဖော်တွေနဲ့အတူ ငါလိုက်သွားရတယ်။ အဲဒီအချိန်ကစပြီး ငါ့ဘဝဟာ တစ်ခါတည်းပြောင်းသွားတာပဲ။ Turning-point ပေါ့ကွာ။ ငါသာ အဲဒီလိုလိုက်မသွားဖြစ်ခဲ့ရင် ငါဟာ ဗိုလ်နေဝင်းဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူးကွ။ အဲဒါကို Destiny ပဲလို့။ ဒါပြောချင်တာပဲ” ဟု ပြောပြနေပါတော့သည်။

ဤသည်တွင် ကျွန်တော်သည် တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားမိပြီး၊ “ဗိုလ်ချုပ်ကို ကျွန်တော် တစ်ခုမေးပါရစေ . . . ခွင့်ပြုပါ” ဟု ပြောမိသည်။ သူက “ဆိုပါဦး” ဟု ဆိုပါသည်။ ကျွန်တော်က - “တခြားတော့မဟုတ်ပါဘူး။ ဦးညိုမြရေးတဲ့ **ကုန်းဘောင်ရှာပုံတော်**စာအုပ်ထဲမှာ ဗိုလ်ချုပ်နဲ့ပတ်သက်လို့ ဗိုလ်ချုပ်ဟာ

ဘိုးတော်ဘုရားမင်းရဲ့ အဆက်အနွယ်က ဆင်းသက်လာတဲ့ သဘောမျိုး ရေးထားပါတယ်။ ဗိုလ်ချုပ်နာမည်ကိုတော့ ဖော်မပြထားပါဘူး။ အဲဒါ ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားလို့ပါ” ဟု ပြောလိုက်မိပါသည်။

ဦးနေဝင်းသည် ကျွန်တော်၏စကားကို နှစ်သက်သည်လော၊ မနှစ်သက်သည်လော၊ အသေအချာ ကျွန်တော် မပြောတတ်ပါ။ ထိုအခိုက်အတန့်တွင် ပေါ်လွင်နေသော ဦးနေဝင်း၏မျက်နှာကို အကဲခတ်၍မရပါ။ သူက -

“မင်းက ကုန်းဘောင်မင်းမျိုးတွေကို အထင်ကြီးနေတယ် ထင်တယ် . . . ကုန်းဘောင်မင်းဆက်တွေ ညံ့ဖျင်းလို့ တို့နိုင်ငံ ကျွန်ဖြစ်ခဲ့ရတာပဲကွ။ ဒါကို မင်းတို့ငြင်းနိုင်မလား၊ ငါ့ညီ**သိန်းညွန့်**က ကိုညိုမြကို ဘာတွေ ပြောခဲ့သလဲတော့ ငါမသိပါဘူး။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ ငါကရွှေဘိုမုဆိုးချို **ဗိုလ်တွန်**က ဆင်းသက်လာတာ တော့ မှန်တယ်” ဟု အသေအချာပြောလေသည်။ ဒီတော့ ကျွန်တော်သည် မိမိ၏စိတ်ထဲတွင် ဤသို့ မှတ်ချက်ချမိခဲ့ပါသည်။ “ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းသည် သူ့ကိုယ်သူ ဘိုးတော်ဦးဝိုင်းမှ ဆင်းသက်လာသည်ဟု တိုက်ရိုက်မပြောဘဲ. . . **မုဆိုးချိုဗိုလ်တွန်** (အလောင်းဘုရား၏ လက်ရုံးဗိုလ်ချုပ်ကြီး) မှ ဆင်းသက်လာသည် ဟု သွယ်ဝိုက်ပြီးပြောနေသည်” ဟု မှတ်ယူလိုက်ပါသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဘိုးတော်ဦးဝိုင်းခေါ် **ပဒုံမင်း** (အမရပူရမြို့တည်နန်းတည်မင်း) သည် ဗိုလ်တွန်၏သမီးကိုမိဖုရားအရာသို့ တင်မြှောက် လက်ဆက်ခဲ့သူဖြစ်သောကြောင့်ပါတည်း။ (အကျယ်ကို သိလိုပါက၊ **အိုးဝေဦးညိုမြ**ရေးသော **ကုန်းဘောင် ရှာပုံတော်** စာအုပ်တွင်ကြည့်ပါ။)

ဤကဲ့သို့ ကျွန်တော် ဘာ့ကြောင့်ပြောရပါသလဲဟုဆိုသော် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းသည် မင်းမျိုးမင်းရိုးမှ ဆင်းသက်လာပြီး **မင်းသွေး** (Royal Blood) ပါလာသူဖြစ်သောကြောင့် သူ၏ sub-

consciousness အတွင်း စိတ်ဓာတ်ထဲတွင် မင်းရာဇာတို့၏ ဇာတိသွေး၊ ဇာတိမာန်ပါနေရမည်။ ထို့ကြောင့် သူ့တွင် ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒ စိတ်မျိုးထက် **မင်းဝါဒ** (Royalism) စိတ်မျိုးက ပိုပြီး ထက်သန်နေခဲ့မည်။ ထို့ကြောင့်ပင် သူ့တွင် **အမိန့်ပေးဝါဒ** (Commandism) ၏ အထုံဝါသနာသည် (သူ့ကိုယ်သူ သိသည်ဖြစ်စေ၊ မသိသည်ဖြစ်စေ) ပါရှိနေလိမ့်မည်လောဟူ၍ ကျွန်တော် တွေးထင်နေခဲ့ပါသည်။

၁၁။ တော်လှန်ရေးကောင်စီနှင့် မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်ပါတီတို့ အုပ်စိုးခဲ့သောကာလလူတွေက **“မဆလ”** ဟုဆိုသော ခေတ်ကာလကို စစ်တပ်ကအုပ်ချုပ်သောခေတ်ဟု လူတွေက ပြောဆိုကြသည်။

အမှန်စင်စစ်မှာမူကား **မဆလ** ခေတ်သည် **တစ်ပါတီအာဏာရှင်စနစ်**၏ ခေတ်သာဖြစ်ပါသည်။ **မဆလ** ခေတ်ကို တပ်မတော်က စစ်ဗိုလ်များအုပ်စိုးသော **စစ်တပ်ခေတ်** ဟု မဆိုနိုင်ချေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် တပ်မတော်သည် တော်လှန်ရေးကောင်စီ၊ နိုင်ငံတော်ကောင်စီ၊ **မဆလပါတီ** စသည်တို့၏ မူဝါဒနှင့်အမိန့်များကိုသာ နာခံလိုက်နာရသော အဖွဲ့အစည်းမျှသာ ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ **မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်ပါတီ** ခေတ်၏ အကောင်း အဆိုးများနှင့်ပတ်သက်၍ **တပ်မတော်တွင် တာဝန်မရှိခဲ့ပါ** ဟု ဥပဒေကြောင်းအရလည်းကောင်း၊ တကယ့်အမှန်ဘဝအရလည်းကောင်း ကျွန်တော်ပြောချင်ပါသည်။ (ကျွန်တော်နှင့် သဘောတူရမည်ဟု မဆိုချင်ပါ။ ကျွန်တော့် အမြင်ကိုသာ ပြောပြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။)

၁၂။ မည်သို့ပင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့ကြသည်ရှိစေ **မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ် လမ်းစဉ်ပါတီ ခေါင်းဆောင်မှုသည် ပြည်သူ့ထံမှ ပြည်သူ့ထံသို့ဟူသော ဒီမိုကရေစီကျင့်ထုံးကို ကျင့်သုံးပါမည်ဟူ၍** ပါတီဖွဲ့စည်းပုံ **အခြေခံစည်းမျဉ်းတွင် ပြဋ္ဌာန်းခဲ့သော်လည်း ထိုတာဝန်ကို**

ကျေပွန်စွာ၊ ပီပြင်စွာ၊ ရှေ့နောက်ညီညွတ်စွာ မကျင့်သုံးနိုင်ခဲ့သောကြောင့်သာပင် ပြည်သူလူထုနှင့် ကင်းကွာသည်ထက် ကင်းကွာလာရပြီး၊ ပြည်သူလူထု၏ ယုံကြည်မှုနှင့် ကြည်ညိုမှုကို မရရှိတော့ဘဲ နိုင်ငံရေးဇာတ်ခုံပေါ်မှ ဆင်းပေးခဲ့ရသည်သာဖြစ်ပါလေတော့သည်။

နိုင်ငံရေးဖြစ်စဉ်များနှင့် နိုင်ငံရေးလောကခံတရားများကို ဆက်လက်သုံးသပ်ရမည်ဆိုလျှင် နိုင်ငံရေးခေတ်ကာလ အသီးသီးတွင် တည်ရှိခဲ့သော နိုင်ငံရေးအဖွဲ့အစည်းနှင့် ယင်းတို့၏ ဖြစ်ပြန်ပျက်ပြန် လောကခံများကို အောက်ပါအတိုင်း တင်ပြချင်ပါသည် -

၁၃၀၀ ပြည့်အရေးတော်ပုံ

မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေးလှုပ်ရှားမှုသမိုင်းတွင်မပါလျှင် မဖြစ်သော သမိုင်းတစ်ကွက်မှာ ၁၃၀၀ ပြည့် အရေးတော်ပုံကြီးဖြစ်ပေသည်။ ၁၃၀၀ ပြည့်အရေးတော်ပုံကြီးသည် ယခုခေတ်လူငယ်များမယုံကြည်နိုင်ဖွယ်ကိုယ်ဆင်းရဲ စိတ်ဆင်းရဲကြီးစွာ ပါဝင်လှုပ်ရှားခဲ့ကြသော ရှေးမြန်မာမျိုးချစ်များ၏ လှုပ်ရှားမှုကြီးဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

ထိုစဉ်က မြန်မာတို့၏ သယံဇာတဖြစ်သော တွင်းထွက်ရေနံများကို နိုင်ငံခြားသားများကပိုင်ကြ၏။ ဘီအိုစီကုမ္ပဏီ။ အင်န်အိုစီ၊ အိုင်ဘီပီ ကုမ္ပဏီစသည်တို့ဖြစ်ကြသည်။ ဘီအိုစီကုမ္ပဏီတွင် ထိုစဉ်က တွင်းတူး၊ စက်မောင်း၊ ယာဉ်မောင်း၊ တုတ်တံချွတ် အစရှိသည့် အောက်ခြေအလုပ်တို့တွင် မြန်မာအလုပ်သမား ၁၀၀၀၀ ခန့် ပါဝင်အလုပ်လုပ်နေကြသည်။ ထိုအလုပ်သမားတို့အတွက်၊ အိမ်ရာအတွက် အခန်းများပေးထား၏။ ကျဉ်းမြောင်း ကျပ်တည်း၏။ စားသောက်ရေးတွင်ပေးထားသော လစာနှင့်မလောက်ငှ။ ဆင်းရဲချို့တဲ့စွာနေကြရ၏။ ထိုအလုပ်သမားတို့အတွက် တစ်နှစ်လျှင် ဘာသာရေးနေ့များအတွက် ၁၀ ရက်ခွင့်ပေးထားလေသည်။ ၁၉၃၈ ခုနှစ် နှစ်စပိုင်းတွင် ခွင့်ရက် ၁၀ ရက်အစား သုံးရက်လျှော့ပြီး ခွင့်ရက် ခုနစ်ရက်သာ ခံစားခွင့်ပေးမည်ဟု ဘီအိုစီကုမ္ပဏီက အမိန့်ထုတ်လိုက်၏။

ဘီအိုစီ (B.O.C) ကုမ္ပဏီ၏ လုပ်သားတို့သည် အစားဆင်းရဲ၊ အနေဆင်းရဲဘဝဖြင့် ကုမ္ပဏီတွင် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းလုပ်နေရသည်။ လုပ်သားတို့ ရသင့်သောခံစားခွင့်များမရရှိခဲ့ကြ။ တောင်းရန်လည်း အစစပိတ်ဆို့ထားသည့် ဥပဒေများကြောင့် တောင်းရမှန်းမသိ။ မတောင်းတတ်၊ မတောင်းဝံ့သောဘဝတွင် နေခဲ့ရ၏။

ယခုကဲ့သို့ ရနေကျခွင့်ရက်သုံးရက် လျှော့လိုက်သည့်အတွက် မခံချင်စိတ်များ ထကြွလာကြသည်။

ရေနံချောင်း၊ ရေနံချပ်၊ ချောက်၊ မိုလာ အစရှိသော ကုမ္ပဏီပိုင် ရေနံထုတ်လုပ်သည့် ဌာနများမှ ရေနံလုပ်သားတို့သည် ရေနံကုမ္ပဏီကို သပိတ်မှောက်ကြ၏။

အချို့က အလုပ်မဆင်းဘဲနေကြ၏။ အချို့က အလုပ်ခွင်သို့ဆင်းပြီး အလုပ်မလုပ်ဘဲနေကြ၏။ သပိတ်မှောက် ရာတွင် ခွင့်ရက်သုံးရက် ခံစားခွင့်အစား မူလအတိုင်း ၁၀ ရက်ခံစားခွင့်ပြုရန်အပြင် အခြားသော နစ်နာချက်ပါ ပေါင်းပြီး အခွင့်အရေး (၂၅) ချက် တောင်းဆိုလိုက်ကြ၏။ ဤတောင်းဆိုချက်အရပါက သပိတ် မလှန်ဟူ၍ တင်းခံနေကြသည်။

အလုပ်သမားတို့တောင်းဆိုထားသော အချက် (၂၅) ချက်တွင် ဘာသာရေးခွင့်ရက် ၁၀ ရက်အပြည့် ရရှိရေးအပြင် -

- ဖျားနာရှိက တစ်လ လစာအပြည့်ရရန်နှင့်နှစ်လရှိပါက တစ်လကို လစာဝက်ပေးရန်။
- ဖျားနာသောလူများ ပျောက်ကင်းပါက မူလအလုပ်ပြန်လည်လုပ်နိုင်ရန်။
- ဘီအိုစီကုမ္ပဏီက သန့်ရှင်းစင်ကြယ်သောနေရာထိုင်ခင်း၊ အိုးအိမ်၊ ရေ၊ မီး စသည်တို့ပေးရန်။
- မည်သည့်အလုပ်သမားမဆို လုပ်သက်ငါးနှစ်ပြည့်သည်ဖြစ်စေ၊ မပြည့်သည်ဖြစ်စေ အေနှင့်ဘီ အိုနာစာရန်ပုံငွေခံစားခွင့်ပြုရန်။
- ကုမ္ပဏီတွင် အလုပ်သမားလိုတိုင်း အလုပ်သမားများ၏ သားသမီးများကို အရည်အချင်းအလိုက် ရှေးဦးစွာအခွင့်အရေးပေးပြီး ခန့်ထားရန်။

- ကုမ္ပဏီတွင် အလုပ်သမားလစ်လပ်ပါက ယခင်ကလျှော့ထား သော အလုပ်သမားဟောင်းများကို ခန့်ထားပေးရန်။
- ဆုငွေရထိုက်သူ အလုပ်သမားသေဆုံးပါက ထိုအလုပ်သမား၏ အမွေဆက်ခံသူကို ထုတ်ပေးရန်။
- အမျိုးသမီးအလုပ်သမားများအား ကန်ထရိုက်လက်အောက် တွင် မထားဘဲ ရှေးကအတိုင်း ကုမ္ပဏီက တိုက်ရိုက်ခန့်ထား လုပ်ကိုင်စေရန် စသောတောင်းဆိုချက်များအပြင် ထိုစဉ်က တို့ဗမာအစည်းအရုံးကြီး ဖွဲ့စည်းပြီးဖြစ်ပေရာ တို့ဗမာအစည်း အရုံးမှ သခင်လေးမောင်က ရေနံမြေသပိတ်တွင် ပါဝင် ဆောင်ရွက်သည့်အတွက် အဖမ်းခံခဲ့ရသည်။ ထိုအတွက် သခင်လေးမောင်ကို ဝမ်းနည်းကြောင်း၊ လေးစားကြောင်း တို့ပါဝင်ခဲ့သည့်အပြင် ထိုတောင်းဆိုချက် (၂၅) ချက်အနက် -
- ကားရုံအုပ်ချုပ်သော အေ-မတ်က်ဒီးရန်းမ်သည် အလုပ်သမား များအား -

"မင်းတို့ ဗမာတွေ တိရစ္ဆာန်မျိုးတွေဟု စော်ကားရိုင်းပျစွာ တစ်မျိုးသားလုံးအား ဆဲဆိုသောကြောင့် သူ့အားအလုပ်မှ ထုတ်ပစ်ရန်" ဟူသော တောင်းဆိုချက်လည်းပါဝင်ခဲ့သည်။

ရေနံမြေအလုပ်သမားအရေးသည် အထက်မြန်မာနိုင်ငံတွင် ဖြစ်ပွားနေသကဲ့သို့ အောက်မြန်မာနိုင်ငံ သန်လျင်မြို့တွင်လည်း ဖြစ်ပွား လျက်ရှိသည်။ သန်လျင်ရေနံအလုပ်သမားကိစ္စကို ဖျန်ဖြေလျက်ရှိကြရာ ရေနံချောင်း အပါအဝင် အထက်မြန်မာနိုင်ငံ ရေနံအလုပ်သမားတို့က လည်း သန်လျင်ကဲ့သို့ စေ့စပ်ဆွေးနွေး ဖြေရှင်းရေးကို တောင်းဆိုကြ သော်လည်း အခွင့်အရေးမရခဲ့ပေ။

ရေနံမြေ အလုပ်သမားသပိတ်ကြီးသည် ဤသို့ဖြင့်ပင် အီပြီး နှစ်ဖက်စလုံးတင်းမာလျက် ၁၀ လခန့် ကြာလာခဲ့၏။

ထိုအချိန်မှာပင် သထုံစီရင်စု (ယခုအခေါ် ခရိုင်) မှ တောင်သူ လယ်သမားတို့သည် နိုင်ငံခြားသား မြေရှင်တို့၏ ဝိသမလောဘကြောင့် ဆင်းရဲမွဲတေ လူလုံးမလှဘဝသို့ရောက်နေကြရသည်။

ထိုခေတ်က မြေရှင်တို့၏ သီးစားခ မတန်တဆများခြင်း၊ သီးစားခ ကို တင်းတောင်းနှင့် ချင်ယူရာတွင် ထိုခေတ်က အစိုးရသတ်မှတ်သော စပါးတစ်တင်း ၄၆ ပေါင်ကိုက် တင်းမဟုတ်ဘဲ စပါးတစ်တင်းပေါင် ၅၀ ကိုက်တင်းနှင့် ခြင်ယူ၍ လယ်သမားများ နစ်နာကြခြင်း၊ နှစ်စဉ်လိုပဲ ပဲခူးရိုးမမှကျလာသော တောင်ကျရေများကြောင့် လယ်များရေလျှံတတ် ရာ တစ်ခါတစ်ရံတွင် တစ်နှစ်အတွင်း နှစ်ချိန် နှစ်ခါ စိုက်ပျိုးရခြင်း ကြောင့် စိုက်ပျိုးစရိတ်ပိုမိုကုန်ကျခြင်းတို့ဖြစ်ခဲ့ပါသော်လည်း မြေရှင်တို့က သီးစားခမလျှော့ခြင်း၊ အစိုးရက မြေခွန်မလျှော့ခြင်းစသော အကြောင်း များကြောင့် မြေကွက်လပ်ငယ်သာပိုင်သော လယ်သမားငယ်များ၊ မြေဆုံးရခြင်း၊ မြေရှင်ထံမှ သီးစားခဖြင့် မြေငှားလုပ်သူ လယ်သမားတို့ လယ်လုပ်ပိုင်ခွင့်ဆုံးခြင်း တို့ကြုံတွေ့ရတတ်သည်။

၁၉၃၇ ခုနှစ်၊ မိုးရာသီက မိုးကောင်းသည့်အတွက် ပဲခူးရိုးမမှ ဆင်းလာသော ချောင်းရေများလျှံခြင်းအပြင် စစ်တောင်းမြစ်ရေပါ လျှံသည့်အတွက် လယ်သမားများ အလွန်ဒုက္ခရောက်လျက်ရှိသည်။

ထိုအခြေအနေများကြောင့် တောင်သူလယ်သမားတို့သည် ၁၉၃၈ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ သုံးရက်နေ့တွင် ဝေါ၊ ကျိုက်ထို၊ ပဲခူးနယ်တို့မှ တောင်သူလယ်သမား ၅၀၀၀ တို့ ပဲခူးအရေးပိုင်ရုံးသို့ ချီတက်ဆန္ဒပြကြ သည်။ သူတို့၏ လိုလားချက်များကို တင်ပြတောင်းဆိုကြသည်။

၁၉၃၈ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ သုံးရက်နေ့တွင် ဝေါမြို့နယ်ရှိ လယ်သမားသုံးထောင်ကျော်တို့က အစည်းအဝေးကြီးတစ်ရပ် ကျင်းပ ကြ၏။ ထိုအစည်းအဝေးကြီး၏ ဆုံးဖြတ်ချက်များမှာ -

၁။ ဦးမိုး - ပတ္တာလယ်မြေကို လယ်သမားမဟုတ်သူတို့အား ဂရန် ထုတ်မပေးရန်။ ထိုတွင် ပေါ်ထွန်းလာသော လယ်မြေရှိသူတို့ အား တစ်အိမ်ထောင်လျှင်လယ် ၁၀ ဧကထက်မနည်း လုပ်ပိုင်ခွင့်ပေးရန်။

၂။ ကြွေးမြီစေ့စပ်ရေးဥပဒေကို ပဲခူးမြို့နယ်အတွက်သာမျှမက တစ်နိုင်ငံလုံးရှိ လယ်သမားများအတွက်ပါ ဆောင်ရွက်ပေးရန်။

၃။ လယ်သီးစားခ ကန့်သတ်ရေးနှင့် လယ်မြေပိုင်ဆိုင်ခွင့်
လွှဲပြောင်းရေး ဥပဒေကို အမြန်ဆုံးအကောင်အထည်ဖော်ရန်။
၄။ တင်းတောင်းစံချိန်ကန့်သတ်ရေးဥပဒေကို အမြန်အကောင်
အထည်ဖော်ရန် စသည်တို့ပါဝင်သည်။

ပဲခူး၊ ဝေါ အစရှိသောမြို့နယ်တို့တွင် တောင်သူလယ်သမားတို့မှာ မြန်မာသာမက ကုလားများလည်း ပါဝင်ရာ ဤအချက်တွင် လူမျိုးမရွေး ပါဝင်ပြီး ရရှိမည့်အခွင့်အရေးကိုလည်း အတူပင်ရှိရမည်ဟူသော ညီမျှသည့်စိတ်ထားဖြင့် လယ်သမားအရေးကို တောင်းဆိုကြရန် ပြင်သည်။

လယ်သမားအရေးအတွက်ခေါင်းဆောင်ရန် တောင်ငူတောင်ပိုင်း အမတ် ဖြူးမြို့နယ်လွှတ်တော်အမတ် ဦးဘအား တာဝန်ပေးသည်။ ဦးဘက လယ်သမားကွန်ဖရင့်ခေါ်ဆိုရန် ရှစ်ဦးကော်မတီကိုဖွဲ့စည်းရာ ချယ်ယာမင်အဖြစ် ဝေါမြို့နယ်မှ သခင်ကျော်အေး (အဗျား) အား ရွေးချယ်ပြီး သခင်စွပ္ပယားနာယာဒူး၊ ပဲရူးမာလူနာယဒူး ကုလားလူမျိုး နှစ်ဦး အပါအဝင် သခင်စု၊ သခင်ချန်ထွန်း၊ ဦးချင်ဘ၊ ဦးဘကြိုင်တို့ ပါဝင်သော ရှစ်ဦးကော်မတီကို ဖွဲ့ခဲ့ကြ၏။

ထိုရှစ်ဦးကော်မတီက တောင်သူလယ်သမားတို့အတွက် နှီးဆော် ချက်ကို နိုင်ငံတစ်ဝန်းသိရန် စာရွက်များရိုက်နှိပ်ပြီး ဝေငှကြေညာပေး လိုက်သည်။ ထို့ပြင် မိမိတို့၏ လိုလားချက်များကို နိုင်ငံပိုင်အစိုးရနှင့် နိုင်ငံတစ်ဝန်းကသိရန် ရန်ကုန်မြို့ ရွှေတိဂုံကုန်းတော်သို့ ချီတက်ပြီး နှီးဆော်မည်ဟူ၍ အသိပေးခဲ့သည်။

ရန်ကုန်အရေးပိုင်ဦးဘိုးစက ထိုအချိန်က ပုဒ်မ-၁၄၄ ကို ထုတ်ပြန် လိုက်ရာ ပဲခူး-ဝေါမှ လယ်သမား တို့၏ ချီတက်မှုသည် ခေတ္တရပ်ဆိုင်း သွားခဲ့၏။ မကြာမီပင် ပုဒ်မ-၁၄၄ ကို ရုပ်သိမ်းလိုက်သဖြင့် သထုံ၊ ကျိုက်ထို၊ ဝေါ၊ ပဲခူးမှ လယ်သမားတပ်ကြီးသည် ၁၉၃၈ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလ ၁၉ ရက်နေ့တွင် ရန်ကုန်သို့ ချီတက်လာခဲ့ကြသည်။ ထိုစဉ်က အင်းစိန်၊ သာယာဝတီဘက်မှ တောင်သူလယ်သမားများလည်း ပါဝင်ခဲ့သည်။

၁၉၃၈ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလက တောင်သူလယ်သမားများ ရန်ကုန်သို့ ချီတက်ပြီး လယ်သမား အခွင့်အရေးဖြစ်သော သီးစား ပြင်ဆင်ရေး၊ အခွန်တော်လျှော့ပေါ့ရေး၊ စံတင်းသတ်မှတ်မှုအတိုင်း စပါးချင်တွယ် ရေးစသည်တို့တောင်းဆိုရန် လယ်သမားထုကြီး ရန်ကုန်သို့ချီတက်မည့်သတင်းကို ရေနံမြေမှ သခင်ခင်ညွန့် (နောင်- စာပေလောက-သခင်ခင်ညွန့်) က လက်ကမ်းကြော်ငြာ သတင်းစာများမှ တစ်ဆင့်သိခဲ့ရာ ၁၀ လကြာနေသော ရေနံမြေသပိတ်ကြီးကို သတိရပြီး ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူသခင်ဘိုးလှကြီး စသောရေနံမြေခေါင်းဆောင်များ ကိုပြောလိုက်ရာ သခင်ဘိုးလှကြီးနှင့် ရေနံမြေခေါင်းဆောင်တို့ စိတ်ကူး ပေါက်ပြီး ရေနံမြေသပိတ်တပ်ကြီး ရန်ကုန်သို့ မိုင် ၄၀၀ ခရီးကို ခြေကျင် ချီတက်ခြင်းဟူသည့် သမိုင်းဝင်ဖြစ်ရပ်ကြီးပေါ်ထွန်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေတော့ သည်။

ကျောင်းသားများပါဝင်လာခြင်း

ရေနံမြေသပိတ်တပ်ကြီးတွင် လူ ၂၀၀၀ ကျော်ပါဝင်ခဲ့၏။ စည်းကမ်းစနစ်ကျစွာ ချီတက်ခဲ့ကြ၏။ ဖြတ်ကျော်ခဲ့ရာ ကျေးရွာတို့မှ ရေတိုက်ခြင်း၊ ဆေးလိပ်ပေးခြင်းဖြင့် အားပေးကြ၏။

သပိတ်တပ်ကြီးသည် မကွေးသို့ရောက်လာ၏။ မြသလွန် စေတီတော်ကို ဖူးမြော်ကြ၏။

မကွေးမြို့အရေးပိုင်က ရေနံမြေတပ်ကြီးရှေ့သို့ ဆက်လက်ချီတက် ခြင်းမပြုရန် တားမြစ်လေသည်။

ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားသမဂ္ဂဥက္ကဋ္ဌ ကိုဗဟိန်းနှင့် အတွင်းရေးမှူးကိုဗဆွေတို့သည် ရေနံမြေ သပိတ်တပ်ကြီးကို အားပေး ရန် မကွေးသို့ရောက်ရှိလာကြသည်။ သူတို့ရောက်ရှိချိန်တွင် ရေနံမြေ သပိတ်တပ်ကြီးအား ရှေ့သို့ဆက်လက်ချီတက်ရန် တားမြစ်ခံရချိန်ဖြစ်နေ သည်။

ကိုဗဟိန်း၊ ကိုဗဆွေတို့နှစ်ယောက် ညပိုင်းတွင် ရေနံမြေသပိတ်တပ် ကြီးကို တရားဟောကြသည်။ ကိုဗဟိန်းက ဗြိတိသျှအစိုးရ၏ စစ်ပုလိပ်တို့

မြင်းတပ်ဖြင့် နှိမ်နင်းတတ်မှုကို ကြိုတင်သိနေရော့လားမသိ ကိုဗဟိန်း၏ ဟောပြောချက်တွင် -

"မြင်းခွာတစ်ချက်ပေါက်ရင် ဗမာတစ်နိုင်ငံလုံး မီးဟုန်းဟုန်းတောက်စေရမယ်" ဟူ၍ ပါခဲ့၏။

ကိုဗဟိန်း၏ ဟောပြောချက်ကြောင့် ကိုဗဟိန်း၊ ကိုဗဆွေတို့ မကွေးတွင် အဖမ်းခံကြရတော့သည်။

ဤအချက်ကိုအကြောင်းပြု၍ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတို့က ကိုဗဟိန်း၊ ကိုဗဆွေတို့ကို လွှတ်ပေးရန် အတွင်းဝန်ရုံးကို ဝိုင်းပြီး ဆန္ဒပြကြရာ ဗြိတိသျှဂေါ်ရာပုလိပ်တပ်က နံပါတ်တုတ်ဖြင့်ရိုက်သောကြောင့် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူကျောင်းသားတို့ ဒဏ်ရာရရှိခဲ့ကြပြီး ဂျပ်ဆင်ကောလိပ် ကျောင်းသားခေါင်းဆောင် ကိုအောင်ကျော် (ဗိုလ်အောင်ကျော်ဟုအမည်တွင်လာသူ) ကွယ်လွန်ခဲ့ရ၏။

ဗိုလ်အောင်ကျော်ကွယ်လွန်ခြင်းကြောင့် နိုင်ငံတစ်ဝန်းလုံး နိုးကြားအုံကြွမှုကြီးပေါ်လာပြီး နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေး စိတ်ဓာတ်တို့ ပြန့်ပွားကြီးထွားလာခဲ့သည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ၁၃၀၀ ပြည့်အရေးတော်ပုံသည် ဒုတိယအကြိမ်မြောက် အမျိုးသားဝံသာနုအရေးတော်ပုံကြီးအဖြစ် ပြောမည်ဆိုပါက ပြောနိုင်သည့် အရေးတော်ပုံကြီး ဖြစ်ခဲ့ပေသည်။

ဒီဇင်ဘာလ ဗိုလ်အောင်ကျော်ကျဆုံးပြီးနောက် နိုင်ငံတစ်ဝန်းလုံးတွင် လူထု၏စိတ်ခံစားမှုမှာ ကြိတ်မနိုင်ခဲမရ မချိမခံသာဖြစ်နေကြသည်။ တစ်နိုင်ငံလုံးရှိ ကျောင်းသားများ သပိတ်မှောက်ကြသည်။ ရန်ကုန်သပိတ်မှောက်ကျောင်းသားများက မြို့မကျောင်းတွင် သပိတ်စခန်းဖွင့်ထားကြသည်။ ၁၉၃၉ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ခုနစ်ရက် ၁၃၀၀ ပြည့်နှစ်၊ တပို့တွဲလပြည့်ကျော် လေးရက်တွင် တောင်းဆိုချက်များ မရပါက အစာငတ်ခံကြမည်ဟုဆုံးဖြတ်ပြီး ကျောင်းသူကျောင်းသား ၁၀၀၀ ခန့်တို့ အစာငတ်ခံကြ၏။ ကျောင်းသားမိဘတို့ကြားသောအခါ အထူးတုန်လှုပ် သွားကြတော့သည်။ ကျောင်းသားမိဘတို့ ချက်ချင်း အစည်းအဝေးခေါ်ပြီး ကျောင်းသားများ တောင်းဆိုချက်ကို အစိုးရက

လိုက်လျောရန်၊ ကျောင်းသားကလည်း အစာငတ်မခံရန်ဆွေးနွေးကြပြီး ကျောင်းသား အာဏာရှင် ကိုလှရွှေ၊ ကိုသန်းတင်တို့နှင့် ဆွေးနွေးကြသည်။

ရန်ကုန်တွင် ဤသို့ဖြစ်နေစဉ် မန္တလေးမြို့တွင်လည်း ရန်ကုန်မှရောက်ရှိလာသော သတင်းများအရ ရဟန်းပျိုများ၊ ဈေးသူဈေးသားများ၊ ကျောင်းသားများသည် လူ ၂၀၀၀၀ ခန့် အိမ်တော်ရာဘုရားဝင်းတွင် စုဝေးကြပြီးလျှင် အာဏာပိုင်တို့၏လုပ်ရပ်ကို ဆန့်ကျင်ကြောင်းနှင့် တိုက်ပွဲဝင်ရန် စုဝေးချီတက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ကြသည်။ ထိုဆုံးဖြတ်ချက်တွင် ကိုအောင်ကျော်ကျဆုံးမှု၊ ကျောင်းသားကျောင်းသူ ၂၀၀ ခန့် ဒဏ်ရာရမှုကို စုံစမ်းရေး ခုံသမာဓိဖွဲ့ပြီး အမြန်ဆုံး ဆုံးဖြတ်ပေးရန်၊ မြန်မာနိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ ကျောင်းသားလွှတ်တော်က တောင်းဆိုချက်ကို မန္တလေးမြို့ကလည်း ထောက်ခံကြောင်းနှင့်ဤအချက်တို့ကို အကျယ်တဝင့်ရေးသားပြီး နိုင်ငံတစ်ဝန်း တောရောမြို့ပါ ဖြန့်ချိရန်တိုက်တွန်းဆုံးဖြတ်ကြသည်။

အစည်းအဝေးအပြီးတွင် စီတန်းလှည့်လည်ရန်ဖြစ်သော်လည်း အချိန်မရသဖြင့် နောက်နေ့မှ စီတန်းလှည့်လည်ရန်၊ လူစီတန်းနေစဉ်တွင် မန္တလေးမြို့ရှိ ရဟန်းတော်များ၊ ကျောင်းသူကျောင်းသား၊ ဈေးသူဈေးသားနှင့် မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်များအား မန္တလေးအရေးပိုင်မစ္စတာလက်နှင့် ရာဇဝတ်ဝန်မစ္စတာရိန်းတို့ ခေါင်းဆောင်သော စစ်ပုလိပ်တပ်တို့က ၂၆ လမ်းထိပ် ကြေးနန်းရုံးတောင်ဘက်အပေါက်တွင် ရှေ့မတိုးရန်၊ တိုးပါကပစ်မည်ဟု ပြော၏။ ခေါင်းဆောင်လာသော သံဃာတော်က "ငါတို့ဥက္ကဋ္ဌ၏အမိန့်ကိုစောင့်နေသည်" ဟု ပြောပါသော်လည်း ဂရုမစိုက်ဘဲ ကြိမ်လုံးကိုင်ပုလိပ်ကို နေရာဖယ်ခိုင်းလိုက်ပြီး သေနတ်ကိုင်ပုလိပ်များကို ရှေ့တိုးရန် အမိန့်ပေး၏။ ပြီးတော့ပင် အမိန့်ပေး၍ ပစ်လိုက်သောကြောင့် သံဃာတော် ခုနစ်ပါး၊ အသက် ၁၂ နှစ်အရွယ် ကျောင်းသားမောင်တင်အောင် အပါအဝင် စုစုပေါင်း ၁၇ ဦး နေရာတွင်ပင် ကျဆုံးခဲ့၏။ ၁၁ ဦးဒဏ်ရာရခဲ့၏။ မန္တလေးအာဇာနည် ၁၇ ဦး သွေးမြေကျသောနေ့သည် ၁၃၀၀ ပြည့်နှစ်၊ တပို့တွဲလပြည့်ကျော် ခုနစ်ရက်နေ့

၁၀-၂-၁၉၃၉ ဖြစ်ပေသည်။ နယ်ချဲ့အစိုးရသည် ဤမျှနှင့်မတင်းတိမ်ဘဲ နောက်နေ့တွင် မန္တလေးရှိ မျိုးချစ်သခင်များကို ထပ်မံဖမ်းဆီးပြီး ထောင်တွင်းမှာပင် အမှုစစ်ပြီး ထောင်တစ်လစီအပြစ်ပေး ထောင်ဒဏ်ချမှတ် လိုက်လေသည်။

ဤသို့လျှင် နိုင်ငံတစ်ဝန်း အရှိန်ပြင်းစွာပေါ်လာသော တောင်းဆိုမှုလှုပ်ရှားမှုကြောင့် ဒေါက်တာဘမော်၏ ညွန့်ပေါင်းအစိုးရ ပြုတ်ကျသွားလေသည်။ နန်းရင်းဝန်ဦးပု တက်လာသည်။ ဦးပုအစိုးရသည် ရေနံမြေအလုပ်သမားတို့၏ တောင်းဆိုချက်အချို့၊ လယ်သမားတို့ တောင်းဆိုချက်အချို့နှင့် ကျောင်းသားတို့၏ တောင်းဆိုချက်များကို လိုက်လျောလိုက်သည့်အတွက် သပိတ်အင်အားစုတို့သည် သူတို့၏ တောင်းဆိုချက်အတော်အသင့်ကို ရရှိလိုက်သည့်အတွက် ၁၃၀၀ ပြည့် အရေးတော်ပုံကြီးသည် တစ်ခန်းတစ်ကဏ္ဍအဖြစ် ပြီးစီးအောင်မြင်သွားပြီဟု မှတ်ယူရပေမည်။

အထက်တွင် ရေးခဲ့သည့်အတိုင်း ၁၃၀၀ ပြည့်နှစ်သည် လွန်စွာထူးခြားသောနှစ်ဖြစ်သည်။ ဤနှစ်အတွင်း လှုပ်ရှားမှုအမျိုးမျိုးတို့သည် နိုင်ငံတစ်ဝန်းတွင်ရှိသော လူတိုင်းလူတိုင်းအား အမျိုးချစ်စိတ်၊ နိုင်ငံချစ်စိတ်တို့ကို နိုးကြားစေလိုက်သော လှုပ်ရှားမှုတို့ဖြစ်ခဲ့ကြ၏။

တောင်သူလယ်သမားတို့ လှုပ်ရှားမှုကြီးမှာလည်း ယခုခေတ်မျက်စိနှင့်ကြည့်လျှင် ဟုတ်ပါ့မလားဟူ၍ တွေးယူရလိမ့်မည့် ဖြစ်ရပ်မျိုးဖြစ်ခဲ့သည်။ သထုံမြို့၊ ကျိုက်ထိုမြို့၊ ဝေါမြို့၊ ပဲခူးမြို့နယ်နှင့် ဟံသာဝတီခရိုင်တို့ အတွင်းရှိ လယ်သမား ၂၀၀၀ တို့ ရန်ကုန်သို့ ခြေကျင်ချီတက်ခဲ့ကြ၏။ သူတို့ဆန္ဒကို ထုတ်ဖော်ပြောခဲ့၏။

ရေနံချောင်း၊ ချောက်၊ ရေနံချပ်၊ မိုလာစသော ရေနံမြေအလုပ်သမား ၂၀၀၀ ကျော်သည်လည်း မိုင် ၄၀၀ ခရီးကို ခြေကျင်ချီတက်ခဲ့ကြ၏။ သူတို့၏ လိုလားချက်ကို ဖော်ထုတ်ခဲ့ကြ၏။

လမ်းတစ်လျှောက်ရောက်လေရာအရပ်တို့က အားပေးကြ၏။ စားစရာကျွေး၏။ တည်းခိုစရာပေး၏။ ဆန္ဒတွေပြည့်စေကြောင်း

ဆုတောင်းပေးခဲ့ကြ၏။ ရန်ကုန်သို့ရောက်သောအခါတွင် ရန်ကုန်မြို့ရှိ ဈေးသူဈေးသား၊ အရပ်သား၊ ကျောင်းသားအားလုံး၏ လှိုက်လှဲစွာကြိုဆိုမှု၊ ကျွေးမွေးဧည့်ခံမှုတို့ ရခဲ့ကြ၏။ ဤလှုပ်ရှားမှုကြီးတွင် သွေးမြေကျဒဏ်ရာရခဲ့သူ၊ ကွယ်လွန်ခဲ့သူတွေရှိခဲ့၏။ ထို့ကြောင့်ပင် အစိုးရတစ်ဖွဲ့ပြုတ်ကျခဲ့ရ၏။

ဤလှုပ်ရှားမှုကိုအကြောင်းပြုပြီး နိုင်ငံအနှံ့အပြားမှ ကျောင်းသားနှင့် လူငယ်များတို့ ပိုမိုနိုးကြားလာကြ၏။ အမျိုးသားလွတ်မြောက်ရေးစိတ်ဓာတ်တို့ ပို၍တက်ကြွစွာနိုးကြားခဲ့၏။ ဤလှုပ်ရှားမှုကြီးတွင် တို့ဗမာအစည်းအရုံး၏ နိုင်ငံရေးဦးဆောင်မှု၊ ကျောင်းသားများ၏ တက်ကြွနိုးကြားမှုတို့ပါ ပူးပေါင်းလိုက်သောကြောင့် မြန်မာ့လွတ်မြောက်ရေးတိုက်ပွဲကြီးသည် လမ်းကြောင်းမှန်သို့ ဦးတည်ရာတွင် ထိရောက်သောလှုပ်ရှားမှုကြီးအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုရပေမည်။

ဤလှုပ်ရှားမှုကို အခြေခံပြီး (U-G) ယူဂျီ ခေါ် မြေအောက်လှုပ်ရှားမှုတွေ ပေါ်လာခဲ့ကြပါသည်။ တို့ဗမာအစည်းအရုံးသည်လည်း ပိုမိုအင်အားတောင့်သောအဖွဲ့ကြီးအဖြစ် လူထု၏အသိအမှတ်ပြုခံအဖွဲ့ကြီးဖြစ်လာပါသည်။ တို့ဗမာအစည်းအရုံးဝင် သခင်အမည်ခံနိုင်ငံရေးသမားတို့သည် ကိုယ့်ထမင်းကိုယ်စားပြီး တိုင်းပြည်အရေးကို လုပ်ခဲ့ကြ၏။ ထောင်ကျခံကြရ၏။

သခင်နု၊ ကိုဗဟိန်း၊ ကိုဗဆွေ၊ သခင်စိုး၊ သခင်သန်းထွန်း၊ သခင်လှကွန်း၊ သခင်တင်မြ အပါအဝင် သခင်တွေများစွာ ထောင်ကျခဲ့ကြ၏။

သခင်အောင်ဆန်းသည် တို့ဗမာအစည်းအရုံး၏ အထွေထွေအတွင်းရေးမှူး ဖြစ်ပါသည်။ ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးအတွက် အစဉ်နည်းလမ်းရှာနေသူဖြစ်ပါသည်။ ထင်ရှားသည့် သခင်ခေါင်းဆောင်များလည်း ထောင်တွင်းတွင်ရှိနေရာ လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲအတွက် မည်သို့လုပ်ရမည်ကို တိုင်ပင်စရာ လက်တွဲလုပ်ဖော်လိုနေရာက အလုပ်မှနားနေရသော ဒေါက်တာဘမော်နှင့် ဆက်မိပြီး **ဗမာ့ထွက်ရပ်ဂိုဏ်းကြီး** (Burma Freedom Polock) ကို တည်ထောင်လိုက်နိုင်ပါသည်။

ဒေါက်တာဘမော်က ဉက္ကဋ္ဌဖြစ်ပြီး သခင်အောင်ဆန်းက အတွင်းရေးမှူး ဖြစ်၏။ အကယ်၍ ဒေါက်တာဘမော်သာ နန်းရင်းဝန်ဖြစ်နေပါက သခင်အောင်ဆန်းနှင့် မတွဲမိဘဲဖြစ်မည်။ ထိုအဖွဲ့တွင် လွှတ်တော်အမတ် သခင်မြလည်း ပါခဲ့၏။ (နောင်တွင် ဗိုလ်ချုပ်တို့နှင့်အတူကျဆုံး)

၁၃၀၀ ပြည့် အရေးတော်ပုံကို နိုင်ငံရေးအရ ခေါင်းဆောင်မှုပြုပေးခဲ့သော အင်အားစုမှာ နှစ်စုရှိခဲ့ပါသည်။ တစ်စုမှာ တို့ဗမာအစည်းအရုံး ဖြစ်ပါသည်။ အခြားတစ်စုမှာ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားများသမဂ္ဂ ဖြစ်ပါသည်။ ဤနေရာတွင် တို့ဗမာအစည်းအရုံးအကြောင်းကို စကားစပ်လျှဉ်း၍ ပြောပြလိုပါသည်။ တို့ဗမာအစည်း အရုံးဝင်များသည် မိမိကိုယ် မိမိ **သခင်**ဟူ၍ ခေါ်ခဲ့ကြပါသည်။ ဥပမာ သခင်ဘသောင်း၊ သခင်ဗစိန်၊ သခင်သိန်းမောင်၊ သခင်အောင်ဆန်းအစရှိသဖြင့် ဖြစ်ပါသည်။ ဤသို့ခေါ်ဆိုရခြင်းမှာ အခြားမဟုတ်၊ မြန်မာလူမျိုးတို့သည် ကျွန်မျိုးမဟုတ် သခင်မျိုးဖြစ်ကြောင်း ဖော်ညွှန်းလို၍ဖြစ်သည်။ မိမိကိုယ်ကို မိမိ သခင်ဟူ၍ စတင်ခေါ်ဝေါ်သုံးစွဲခဲ့သူမှာ သခင်ဘသောင်းဖြစ်သည်။ သခင်ဘသောင်းသည် ထိုသို့သုံးစွဲရန် စတင်အကြံရခဲ့သည်မှာ တောင်တွင်းကြီးမြို့နယ် ဝက်ကသေးရွာမှ ဖြစ်သည်။

ဝက်ကသေးရွာ၏ ရွာနီးချင်းဖြစ်သောရွာတွင် မြန်မာအမျိုးသမီး တစ်ဦးသည် အင်္ဂလိပ်မျက်နှာဖြူ တစ်ဦးနှင့်လက်ထပ်လိုက်သည်။ ထိုမိန်းမ၏ ဆွေမျိုးတစ်စုက ထိုအင်္ဂလိပ်ကို "သခင် . . . သခင်" ဟု ခေါ်ကြသည်။ ထိုသို့ခေါ်သည်ကို ဝက်ကသေးရွာတွင်ရှိသော မြန်မာ ဘုန်းတော်ကြီး ဦးစန္ဒိမာက အလွန်ခံပြင်းသွားသည်။ ရွာအပေါ်တွင် အလွန်သြဇာကြီးမားသော ဦးစန္ဒိမာက တစ်ရွာလုံးရှိ လူအပေါင်းတို့အား သခင်အဖြစ် ခေါ်ဆိုရန် သြဝါဒပေးခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် တစ်ရွာလုံးရှိ လူအားလုံးက သခင်တပ်၍ ခေါ်ဝေါ်ခဲ့ကြသည်။ ဤဖြစ်စဉ်ကို အကြောင်းပြု၍ သခင်ဘသောင်းက နှစ်ခြိုက်ခဲ့ပြီး သခင်အဖြစ် စတင်ခံယူခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သခင်ဘသောင်းဟု အမည်တွင်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် သခင်အစ ဝက်ကသေးကဟု ခေါ်ဆိုရမည်ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ သခင်

အမည်ကို ခံယူခဲ့သော တို့ဗမာအစည်းအရုံးသည် အမျိုးသားရေး ဇာတိသွေးဇာတိမာန်ကို တစ်စထက် တစ်စ မြင့်မားလာအောင် ဖော်ဆောင်ပေးနိုင်ခဲ့သည်မှာ တို့ဗမာအစည်းအရုံးဝင်သခင်များသည် တို့ဗမာ စိတ်ဓာတ်နှင့် သခင်စိတ်ဓာတ်ကို မြင့်တင်ပေးခဲ့သူများဖြစ်သည်။

တို့ဗမာအစည်းအရုံးသည် ဂျပန်ခေတ်တွင် အဓိပတိ ဒေါက်တာဘမော်၏ ဆင်းရဲသားအစည်းအရုံးနှင့်ပေါင်းပြီး တို့ဗမာဆင်းရဲသားအစည်းအရုံးဟု အမည်တွင်ပြီး အသွင်သစ်ပြောင်းသွားခဲ့သည်ဟူ၍ မှတ်တမ်းတင်ရမည်။

စစ်ကြီးပြီးသွားသောအခါ တို့ဗမာအစည်းအရုံးဟု တစ်ဖန်ပြန်လည်ပေါ်ထွက်လာသော်လည်း မူလရှိခဲ့သော အစည်းအရုံးကြီးကဲ့သို့ အဖွဲ့ကြီးမဟုတ်တော့ပေ။ ဤသို့ဆိုခြင်းကြောင့် တို့ဗမာအစည်းအရုံးသည် ကျဆုံးသွားသည် မဟုတ်ပါ။ တို့ဗမာအစည်းအရုံးဝင် လူကြီးလူငယ်များ၊ ကျောင်းသားတပ်ဖွဲ့ဝင်လူကြီးလူငယ်များ၊ ကျောင်းသားသံမဏိတပ်ဖွဲ့ဝင်လူကြီးလူငယ်များ အသီးသီးတို့သည် ဖက်ဆစ်ဂျပန်များ အုပ်စိုးသောကာလတွင် တော်လှန်ရေး လုပ်ငန်းများကို ဆောင်ရွက်လာကြရသည့် ကွန်မြူနစ်ပါတီဝင်များ၊ ပြည်သူ့အရေးတော်ပုံပါတီဝင်များ၊ အာရှ လူငယ်အစည်းအရုံးဝင်များ၊ ဖတပလ အဖွဲ့ဝင်များဟူ၍ တော်လှန်ရေးအဖွဲ့အစည်းဝင်များတွင် ပါဝင်လာသူတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြရပါသည်။

ယခုအထိ ကျွန်တော်ဝေဖန်သုံးသပ်ခဲ့သည်မှ အထက်တွင် အထွေထွေ ပြန်လည်ဝေဖန်သုံးသပ်ခြင်းဟူသော ခေါင်းစဉ်အရ ဖြစ်ပါသည်။ မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်နှင့်ပတ်သက်သော ဝေဖန်သုံးသပ်ချက်ကို အကျယ်တဝင့် ဖော်ပြခဲ့ပြီးဖြစ်ပါသည်။

တို့ဗမာအစည်းအရုံးနှင့်ပတ်သက်သော ဝေဖန်သုံးသပ်ခြင်းကိုလည်း အထက်ပါအတိုင်း ဝေဖန်သုံးသပ်ပြီးပါပြီ။

နောက်ထပ်သုံးသပ်မည့်အကြောင်းအရာမှာ ကွန်မြူနစ်ပါတီ လှုပ်ရှားမှု၊ ပြည်သူ့အရေးတော်ပုံအဖွဲ့ လှုပ်ရှားမှု၊ ဖတပလ အဖွဲ့ကြီး၏ လှုပ်ရှားမှုတို့ကို ဝေဖန်တင်ပြသွားမည်ဖြစ်ပါသည်။

ဖက်ဆစ်ဂျပန်စစ်တပ်များ မြန်မာနိုင်ငံကို သိမ်းပိုက်ပြီးသောအခါ ၁၉၄၂ ခုနှစ် မိုးဦးကျကာလပိုင်းတွင် သခင်စိုးခေါင်းဆောင်သော ကွန်မြူနစ်ပါတီဗမာပြည် (ခေတ္တ-အိန္ဒိယပြည်) ဟူသော တော်လှန်ရေး ပါတီ တစ်ရပ်သည် လျှို့ဝှက်စွာပေါ်ပေါက်လာခဲ့ပေသည်။ ကွန်မြူနစ် ပါတီကို ထူထောင်ရန်သခင်စိုးအား စတင်တိုက်တွန်းခဲ့သူမှာ သခင် တင်မြဖြစ်သည်။ ထိုအကြောင်းကို သခင်စိုးနှင့် သခင်တင်မြတို့၏ ပုဂ္ဂိုလ်ရေး မှတ်စုအပိုင်းတွင် ကျွန်တော်ဖော်ပြပါမည်။

ယခုဤနေရာတွင်ကျွန်တော်ဖော်ပြလိုသည်မှာ ကွန်မြူနစ်ပါတီ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်မှုအကြောင်းအရာပင် ဖြစ်ပါသည်။ မြန်မာနိုင်ငံတွင် ကွန်မြူနစ်လှုပ်ရှားမှုကိုစတင်ဆောင်ရွက်ခဲ့သူများမှာ သခင်စိုး၊ သခင် အောင်ဆန်းက အတွင်းရေးမှူးအဖြစ်ပါဝင်သော မြန်မာပြည် ကွန်မြူနစ် ပါတီဟူသော ကွန်မြူနစ်ကလာပ်စည်းတစ်ခုကို ဖွဲ့ခဲ့၏။

ဦးဆောင်ကလာပ်စည်းတွင် သခင်အောင်ဆန်း (အထွေထွေ အတွင်းရေးမှူး)၊ သခင်စိုး (လူထုခေါင်းဆောင်)၊ ရဲဘော်ဂိုရှယ် (စည်းရုံး ရေးမှူးနှင့် လျှို့ဝှက်လုပ်ငန်း)၊ သခင်ဗဟိန်း (ကျောင်းသားစည်းရုံးရေး)၊ သခင်လှဖေ (ဗိုလ်လက်ျာ-ဘဏ္ဍာရေးမှူး)၊ ရဲဘော်နု (စာကြည့်တိုက် မှူး) စသည်ဖြင့် တာဝန်ခွဲဝေကြလေသည်။

ထိုသို့ဖွဲ့စည်းပြီးနောက်လပိုင်းအတွင်းမှာပင် အင်္ဂလိပ်ဘုရင်ခံ အစိုးရက သိရှိသွားပြီး မြန်မာပြည် ကွန်မြူနစ်ပါတီကို မတရားအသင်း အဖြစ်ကြေညာခဲ့၏။ ဤသို့ဖြင့် ထိုကွန်မြူနစ်ပါတီသည် အလုပ်ဆက် မလုပ်နိုင်ဘဲ နေခဲ့ရသည်။

သခင်စိုးသည် နောက်လပိုင်းများအတွင်း အဖမ်းခံရပြီး ထောင်ကျ ခဲ့၏။ သခင်အောင်ဆန်းသည် တို့ဗမာအစည်းအရုံး၏ အထွေထွေ အတွင်းရေးမှူးတာဝန်အပြင် ဒေါက်တာဘမော်ကို ခေါင်းဆောင်တင်၍ ပူးပေါင်းဖွဲ့စည်းလိုက်သော ဗမာ့ထွက်ရပ်ဂိုဏ်းအဖွဲ့၏ အတွင်းရေးမှူး တာဝန်ကိုပါ တွဲဖက်၍ ဆောင်ရွက်နေခဲ့ရသည်။

ယခုသခင်စိုးခေါင်းဆောင်သော ကွန်မြူနစ်ပါတီ ဗမာပြည်သည် ဒုတိယမြောက်ဖွဲ့စည်းသော ကွန်မြူနစ်ပါတီဟုလည်း ဆိုနိုင်သည်။ သို့တည်းမဟုတ် ပထမမြောက်ကွန်မြူနစ်ပါတီဟုလည်း ဆိုနိုင်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သခင်အောင်ဆန်း အတွင်းရေးမှူးအဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့သော မြန်မာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီသည် ပါတီဟုဆိုနိုင် လောက်သောအခြေအနေသို့ မရောက်သေးဘဲ။ ပါတီစည်းရုံးရေးအလုပ် အမှုဆောင် သို့မဟုတ် ပါတီကလာပ်စည်း မျှသာဖြစ်ခဲ့သောကြောင့်ပင် ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

သခင်စိုး၏ကွန်မြူနစ်ပါတီကို ပထမဖွဲ့စည်းသော ကွန်မြူနစ် ပါတီဟု ပြောရခြင်းမှာ သခင်အောင်ဆန်း အတွင်းရေးမှူးအဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့သော ကွန်မြူနစ်ပါတီသည် ဖွဲ့စည်းပြီးလပိုင်းအတွင်းမှာပင် မတရားအသင်း ကြေညာခံရသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ သခင်စိုးက ကွန်မြူနစ်ပါတီကို ဖွဲ့စည်းသောအခါ သခင်တင်မြက လိုက်စည်းရုံးသည့် အတွက် အဖွဲ့ဝင် လေး၊ ငါး၊ ခြောက်ဦးလောက်ရရှိခဲ့၏။ ထိုအဖွဲ့ဝင် တို့နှင့်ပင် သခင်စိုးက အစည်းအဝေး ကျင်းပလေရာ ထိုအစည်းအဝေး ကိုပင် ညီလာခံဟု သတ်မှတ်လိုက်သောကြောင့် သခင်စိုးဖွဲ့စည်းသည့် ကွန်မြူနစ်ပါတီကို ပထမဖွဲ့စည်းသော ကွန်မြူနစ်ပါတီဟူ၍ ခေါ်ရပေ မည်။

ထိုပါတီတွင် သခင်စိုးသည် အထွေထွေအတွင်းရေးမှူးအဖြစ် ဆောင်ရွက်ပြီး သခင်တင်မြက ဒုတိယ ခေါင်းဆောင်အဖြစ် ဆောင်ရွက် ခဲ့၏။ သခင်စိုးတည်ထောင်သောကွန်မြူနစ်ပါတီ၏ ပထမညီလာခံသို့ တက်ရောက်ကြသည့် အလုပ်အမှုဆောင်ကော်မတီအဖြစ် သတ်မှတ် ခြင်း ခံရသူများမှာ သခင်စိုး၊ သခင်တင်မြ၊ ကိုကျော်ဝင်း၊ ရေနံမြေကို ထွန်းစိန်၊ ကိုထိန်လင်း၊ ကိုစံညွှန့်၊ ကိုသွင် (ကျိုက်မရော) တို့ဖြစ်ကြသည်။ ထိုသို့ဖွဲ့စည်းလိုက်သော ကွန်မြူနစ်ပါတီတွင် ပဓာနအကျဆုံးသော စည်းရုံးရေးစာတမ်းမှာ ဗမာ့လွတ်လပ်ရေး ကြေညာစာတမ်း အမှတ် (၁) ဖြစ်သည်။ ယင်းစာတမ်းကို ပဓာနအကျဆုံးဟူ၍ ဆိုရခြင်းမှာ

ယင်းစာတမ်းသည် မြန်မာတစ်နိုင်ငံလုံးတွင်ရှိသော ဖက်ဆစ် ဆန့်ကျင်ရေးသမားများကို စည်းရုံးနိုင်ခဲ့သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ဦးဆောင်သော ဗမာ့ကာကွယ်ရေးတပ်မတော်အတွင်း၌လည်းကောင်း၊ တပ်မတော် အပြင်ဘက်ရှိ ကျောင်းသားသမဂ္ဂဝင် လူငယ်လူရွယ်များ၊ တို့ဗမာအစည်းအရုံးဝင်များ၊ အာရှလူငယ်အစည်းအရုံးဝင် လူငယ်များပါမကျန် အားလုံးပေါ်တွင် သြဇာလွှမ်းမိုးသော စာတမ်းဖြစ်ခဲ့ပေသည်။ ထိုစာတမ်းကို အခြေပြု၍ ကွန်မြူနစ်ပါတီ ဗမာပြည်သည် မိမိ၏နိုင်ငံရေးသြဇာကို ပြန့်ပွားအောင် ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့ပေသည်။

ဗမာ့ကာကွယ်ရေးတပ်မတော်၏ စစ်သေနာပတိဖြစ်သူ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့်ကွန်မြူနစ်ပါတီတို့ ဆက်သွယ်မှုရကြပြီးသောအခါ တပ်မတော်အတွင်းမှ အရာရှိ၊ အရာခံအတော်များများကို ကွန်မြူနစ်ပါတီဝင် အဖြစ်သို့လည်းကောင်း၊ ပါတီလိုလားသူအဖြစ်လည်းကောင်း စည်းရုံးနိုင်ခဲ့သည်။

ဤစာရေးသူကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် ကွန်မြူနစ်ပါတီဝင် အဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်မှာ တော်လှန်ရေး ပြီးစီး ချိန်အထိဖြစ်ပါသည်။ ကွန်မြူနစ်ပါတီ၏ တွင်ကျယ်လာမှုကို ဟန့်တားနိုင်သမျှ ဟန့်တားခဲ့သည့် အဖွဲ့မှာ တပ်မတော်အတွင်းမှ ဗိုလ်အောင်ကြီး၊ ဗိုလ်မောင်မောင် (နောင်အခါ ဗိုလ်မှူးချုပ် ဖြစ်လာသူများ)တို့ပါဝင် ခေါင်းဆောင်ကြသော ပြည်သူ့အရေးတော်ပုံအဖွဲ့ဖြစ်သည်။ ပြည်သူ့အရေးတော်ပုံအဖွဲ့သည် မာ့က်စ်ဝါဒကို ခံယူသော အဖွဲ့မဟုတ်ဘဲ အမျိုးသားလွတ်မြောက်ရေးကို ဦးစားပေး၍ ဆောင်ရွက်သော အဖွဲ့ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒကို မဆန့်ကျင်ဘဲ အနည်းနှင့်အများလိုလားသူများဖြစ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒရေးဆိုင်ရာ သင်တန်းများပို့ချခြင်းကို ဟန့်တားခြင်းမရှိခဲ့ကြပါ။

ထိုအချိန်တွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် ကွန်မြူနစ်ပါတီနှင့် ပြည်သူ့အရေးတော်ပုံအဖွဲ့နှစ်ဖွဲ့ကြားတွင် ကြားနေသူဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် မာ့က်စ်ဝါဒကို အတိုင်းအတာအလျောက် လက်ခံသလောက် လက်ခံသူဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ အကြွင်းမဲ့ လက်ခံသည်မျိုးတော့မဟုတ်ခဲ့ပါ။ ထိုအချိန်တွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် သခင်စိုး၏ ခေါင်းဆောင်မှုကို အသိအမှတ်ပြုနေခဲ့ပါသည်။ ကွန်မြူနစ်ပါတီ၏ သဘောတရားရေးနှင့် နိုင်ငံရေး ခေါင်းဆောင်မှုပေးနေခြင်းကို လိုလားဟန်ပြနေခဲ့သည်မှာလည်း အမှန်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် ကွန်မြူနစ်ပါတီဝင်အဖြစ် မခံယူခဲ့ပါ။

ဤစာရေးသူကျွန်တော်သည် သခင်တင်မြကို အကြောင်းပြု၍ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ ညွှန်ကြားမှုအောက်သို့ ရောက်ခဲ့ပါသည်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက ပေးအပ်သော တပ်မတော်အတွင်း ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေး သင်တန်းများ ပို့ချခဲ့ရသည့်တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ခဲ့ရပါသည်။ ဤအကြောင်းကို အထက်တွင်ရေးခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ဤနေရာတွင် စကားစပ်၍ ပြောရမည်ဆိုပါက ထိုစဉ်ကတည်းကပင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက ကျွန်တော့်အား မာ့က်စ်ဝါဒကို မည်သို့လေ့လာရမည်၊ နားလည်ရမည်၊ မည်သို့အသုံးပြုရမည် ဆိုသည်များကို ဝေဖန်ပိုင်းခြားစူးစမ်းသောနည်းဖြင့် သြဝါဒပေးခဲ့ပါသည်။ ထို့ကြောင့် မာ့က်စ်ဝါဒနှင့်ပတ်သက်၍ သခင်စိုးနှင့်ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအကြားတွင် နားလည်ပုံချင်းခြားနားခဲ့သည်ကို ကျွန်တော်ကောင်းစွာ မှတ်သားထားပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းခေါင်းဆောင်သည့် ဖတပလအဖွဲ့ ဖွဲ့ပြီးသောအခါ ဖတပလအဖွဲ့၏ လုပ်ငန်းစဉ်ကို ဦးစားပေးဆောင်ရွက်ရန် ပြောခဲ့ပါသည်။ ဤသို့အားဖြင့်ပင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် မိမိကိုယ်တိုင်က ကြံ့ရွယ်ခြင်းမရှိဘဲနှင့် ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေးလုပ်ငန်းရပ်ကြီးကို ခေါင်းဆောင်ရမည့် ရှေ့တန်းခေါင်းဆောင်အဖြစ် ပါဝင်ခဲ့ပါသည်။ ထိုအချိန်တွင် ကွန်မြူနစ်ပါတီသည် အိန္ဒိယပြည်တွင် ရောက်ရှိနေခဲ့သော တက်ဘုန်းကြီး ဦးသိန်းဖေ (နောင်အခါ သိန်းဖေမြင့်) တို့၏ လုပ်ငန်းကို အကြောင်းပြု၍ ဗြိတိသျှမဟာမိတ်စစ်အာဏာပိုင်များနှင့် အဆက်

အသွယ်ရလာသောအခါ ကွန်မြူနစ်ပါတီသြဇာသည် မြင့်တက်လာသည်ဟု ဆိုရပေမည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သခင်စိုးခေါင်းဆောင်သော ကွန်မြူနစ်ပါတီ ဗမာပြည်၏ အရှိန်အဝါသည် ကွန်မြူနစ်ပါတီ ဒုတိယမြောက်ညီလာခံ ပြီးဆုံးသည်အထိ မြင့်တက်လျက်ရှိမြဲ ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ဒုတိယအကြိမ် ကွန်မြူနစ်ပါတီ ညီလာခံတွင် သခင်စိုး၏ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စကြောင့် သခင်စိုးအား ကွန်မြူနစ်ပါတီ ဗမာပြည်၏ အရေးပါသော ခေါင်းဆောင်အဖြစ်မှ သာမန်ပါတီဝင်အဖြစ်သို့ လျှော့ချခဲ့၏။ ဤသို့ တစ်နှစ်အထိ လျှော့ချထားစဉ်တွင် သခင်စိုးအား အိန္ဒိယပြည် ကွန်မြူနစ်ပါတီမှ အိန္ဒိယသို့ လာလည်ရန်ဖိတ်ခေါ်သဖြင့် သခင်စိုး အိန္ဒိယသို့ ရောက်သွားခဲ့ပါသည်။ ထိုတွင် တရုတ်ကွန်မြူနစ်ပါတီမှ အိန္ဒိယသို့ ရောက်ရှိလာသော ပါတီဝင်အချို့နှင့် သခင်စိုးတွေ့ဆုံခဲ့ရာ တရုတ်ကွန်မြူနစ်ပါတီဝင်များက သခင်စိုး၏ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စသည် ပါတီ၏ မူဝါဒနှင့်မဆိုင်၊ မူဝါဒတွင် သခင်စိုးကမမှား၊ ထို့ကြောင့်ပါတီက အဆင့်နိမ့်ရန် မလိုဟု တရုတ်ကွန်မြူနစ်ပါတီဝင်များက ထင်မြင်ချက်ပေးခဲ့ကြ၏။

စိတ်ဓာတ်အတက်အကျမြန်လှသော သခင်စိုးသည် မြန်မာနိုင်ငံတွင် ပါတီမှအဆင့်လျှော့ခံရ၍ စိတ်ဓာတ်ကျ၏။ ထို့ကြောင့် အိန္ဒိယက ဖိတ်ခေါ်ခဲ့၍ စိတ်ပြေလက်ပျောက် အိန္ဒိယသို့ထွက်ခဲ့၏။ တရုတ်ကွန်မြူနစ်တို့ စကားကိုကြားသောအခါ သခင်စိုးသည် စိတ်ဓာတ်တက်ကြွပြီး မြန်မာနိုင်ငံသို့ ပြန်ခဲ့လေသည်။

သခင်စိုးမြန်မာနိုင်ငံသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ကွန်မြူနစ်ပါတီ အရေးပေါ်အစည်းအဝေးသို့ စာတမ်း တစ်စောင်တင်ပြခဲ့၏။ **ငြိမ်းချမ်းစွာဖြစ်ပေါ်ရေးကို ဝေဖန်ချက်** ဟူ၍ဖြစ်သည်။

ထိုစာတမ်းတွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းခေါင်းဆောင်သည့် ဖဆပလ အဖွဲ့ကြီးက လွတ်လပ်ရေးရရှိရန် ငြိမ်းချမ်းစွာ ဆွေးနွေးခြင်းဖြင့် အရေးဆိုရန် တာစူနေချိန်တွင် သခင်စိုးက ဗြိတိသျှအုပ်စိုးသူတို့သည်

ငြိမ်းချမ်းစွာဖြင့် လွတ်လပ်ရေးပေးမည်မဟုတ်၊ တိုက်ယူရမည်ဟူသော သဘောဖြင့် တိုက်ပွဲကိုဖန်တီးသော စာတမ်းမျိုးဖြစ်သည်။

ကွန်မြူနစ်ပါတီ ခေါင်းဆောင်ပိုင်းနှင့် ဤစာတမ်းကိစ္စကို ဆွေးနွေးပြီးနောက် သခင်စိုးအား ကွန်မြူနစ်ပါတီ ခေါင်းဆောင်ပိုင်းတွင်ပါ လက်ခံရန်အခြေအနေဖြစ်လာလေသည်။ သို့သော် ကွန်မြူနစ်ပါတီ အလုပ်အမှုဆောင်အဖွဲ့က သခင်စိုးအား ပါတီတွင် ပြန်လက်ခံမည်။ သို့သော် ကွန်မြူနစ်ပါတီဖွဲ့စဉ်က ပထမဦးဆုံး စည်းရုံးရေးကေဒါများ အဖြစ် ရှေ့ဆောင်ပါဝင်ခဲ့သော သခင်တင်မြ၊ ကိုကျော်ဝင်း၊ ကိုစံညွန့်၊ ကိုထွန်းစိန်၊ ကိုထိန်လင်း၊ ကိုထွန်းရင်တို့အား လက်မခံဟူ၍ ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ဤကိစ္စအတွက် အတိုက်အခံငြင်းခုန်ကြရင်းဖြင့်ပင် သခင်စိုးက "ဤသို့ပါတီစတင်ဖွဲ့စည်းစဉ်က ပါဝင်ခဲ့သော ပါတီဝင်တို့အား လက်မခံပါက သူလည်းမပါဝင်နိုင်တော့" ဟုပြောပြီး သခင်စိုးသည် အလံနီကွန်မြူနစ်ပါတီကို ဖွဲ့စည်းလိုက်သည်။ သတင်းစာဆရာတို့ကမူ သခင်သန်းထွန်းတို့ ခေါင်းဆောင်သော ကွန်မြူနစ်ပါတီကို အလံဖြူကွန်မြူနစ်ဟူ၍ ကန့်မွှည်းထိုးကြသည့်အတိုင်း လူသိများခဲ့ကြ၏။

ကွန်မြူနစ်ပါတီကား ဤသို့နှစ်ပိုင်းကွဲခဲ့၏။ ဤသို့ကွဲမှုကြောင့် မြန်မာနိုင်ငံ၏ ကွန်မြူနစ်လှုပ်ရှားမှုသည် အတက်ပိုင်းမှ အကျပိုင်းသို့ မျက်နှာမူသွားပြီဟု ဆိုရပေတော့မည်။ ထို့ထက် ပို၍ဆိုရသော် ၁၉၄၉-၅၀ ဝန်းကျင်တွင် ပြည်သူ့ရဲဘော်တပ်ဖွဲ့ (ရဲဘော်ဖြူ) တောခိုတပ်များနှင့် ဗကပတို့ ပြည်သူ့ဒီမိုကရေစီ တပ်ပေါင်းစုကြီး ပြိုလဲပျက်စီးသွားသော အချိန်မှစ၍ သခင်သန်းထွန်းခေါင်းဆောင်သော ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီသည် မည်သို့ပင် လမ်းစဉ်အမျိုးမျိုးပြောင်းခဲ့သော်လည်း ကွန်မြူနစ်ပါတီ၏ရွေ့လျားမှုအစဉ်သည် တစ်နှစ်ပြီးတစ်နှစ်၊ တစ်လပြီး တစ်လ၊ တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက် မိမိ၏နိဂုံးချုပ်ရမည့် နေ့ရက်များဆီသို့ ဦးတည်လျက်သာ သွားနေခဲ့တော့သည်။

ဖဆပလ

ဖဆပလအဖွဲ့ကို ၁၉၄၄ ခုနှစ်တွင် စတင် ဖွဲ့စည်းခဲ့ပါသည်။ စတင်ဖွဲ့စဉ်က ဖတပလဟူ၍ အမည်ပေးခဲ့၏။ ဖက်ဆစ်တိုက်ဖျက်ရေး ပြည်သူ့လွတ်လပ်ရေးအဖွဲ့ချုပ်ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။ စတင်ဖွဲ့စည်းစဉ်က ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက ခေါင်းဆောင်ဖွဲ့စည်းခဲ့၏။ ပါဝင်ခဲ့သူများမှာ ဗမာ့တပ်မတော်ဘက်မှ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၊ ဗိုလ်လက်ျာ၊ ဗိုလ်နေဝင်း၊ ကွန်မြူနစ်ပါတီမှ သခင်စိုး၊ သခင်သန်းထွန်း၊ သခင်တင်မြတို့ဖြစ်ကြပြီး၊ ပြည်သူ့အရေးတော်ပုံ အဖွဲ့မှခေါင်းဆောင်များမှာ ဦးဗဆွေ၊ ဦးကျော်ငြိမ်း၊ သခင်ချစ်တို့ဖြစ်၏။

အထက်ပါ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ကိုးဦးသည် ဖတပလ အဖွဲ့၏ အာဏာပိုင်ခေါင်းဆောင်ကြီးများ ဖြစ်ကြ၏။ ထိုအစည်းအဝေးတွင် ဖတပလအဖွဲ့၏ ကြေညာချက်ကို အတည်ပြုထုတ်ပြန်ခဲ့သည်။ ကြေညာချက်၏ ခေါင်းစဉ်မှာ **ဖက်ဆစ်ဂျပန်လူရိုင်းများကို မောင်းထုတ်ကြ** ဟူ၍ဖြစ်သည်။ ထိုကြေညာချက်ကို ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်းကိုယ်တိုင် ရေးသားပြီး တင်ပြခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ထိုကြေညာစာတမ်းသည် ဖတပလအဖွဲ့ချုပ်တွင် ပါဝင်သော ဗမာ့တပ်မတော်၊ ကွန်မြူနစ်ပါတီ၊ ပြည့်သူအရေးတော်ပုံအဖွဲ့တို့၏ လမ်းညွှန်ကြေညာချက်ဖြစ်သည်။ ပါဝင်သော ထိုအဖွဲ့အသီးသီးတို့သည် ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ်၏ ရည်ရွယ်ချက်နှင့် လုပ်ငန်းစဉ်ကိုသာ ဦးစားပေးပြီး ဆောင်ရွက်ကြရမည်သာဖြစ်သည်။ မိမိတို့ပါတီအသီးသီး၏ အနေအထားကို ဒုတိယနေရာ၌သာ ထားရှိရမည်ဟူသော အဓိပ္ပာယ်ဖြစ်သည်။ သို့ပင်ဆိုသော်လည်း လက်တွေ့လုပ်ကိုင် ဆောင်ရွက်ကြသောအခါတွင် ကွန်မြူနစ်ပါတီနှင့် ပြည်သူ့အရေးတော်ပုံ အဖွဲ့တို့သည် မိမိတို့ပါတီ မိမိတို့အဖွဲ့၏ စည်းရုံးရေးအင်အားတိုးပွားရေးကိုသာ အဓိကထားပြီး ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြသည်ကများပါသည်။

ဗမာ့တပ်မတော်အနေနှင့်မူကား ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ ခေါင်းဆောင်မှုကို ယုံကြည်ရင်း စွဲရှိကြသည့်အတိုင်း ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ်၏ ကြေညာစာတမ်းကိုသာ တပ်မတော်၏မူဝါဒအဖြစ်ခံယူကာ လိုက်နာခဲ့ကြသည်။

ထိုစဉ်အခါက တပ်မတော်အတွင်းမှာရော၊ တပ်မတော်အပြင်မှာပါ ပြည့်သူအရေးတော်ပုံအဖွဲ့နှင့် ကွန်မြူနစ်ပါတီတို့သည် နိုင်ငံရေးသြဇာလွှမ်းမိုးရေးအတွက် အပြိုင်အဆိုင်ရှိနေခဲ့ကြပေသည်။ စည်းရုံးရေးတွင် ကွန်မြူနစ်ပါတီသည် လက်ဦးမှုရခဲ့သည်ဟု ဆိုရပေမည်။ **ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးကြေညာစာတမ်း အမှတ် (၁)** ကို ပျံ့နှံ့အောင် ဖြန့်ချိနိုင်ခဲ့သဖြင့် နိုင်ငံရေးအရ မည်သို့ဆက်လုပ်ရမည်မှန်း မတွေးမမြင်နိုင်ကြသော လူငယ်၊ လူရွယ်များကို ဆွဲဆောင်သိမ်းသွင်းနိုင်ခဲ့သည်။ ထိုစာတမ်းတွင် ဝါဒသဘောတရားရေးဆိုင်ရာ ဝေါဟာရ အသုံးအနှုန်းများကလည်း အသစ်အဆန်းဖြစ်နေကြသောကြောင့် ဆွဲဆောင်နိုင်စွမ်းရှိခဲ့ပေသည်။ လက်တွေ့ အားဖြင့်လည်း ဂျပန်ကိုဆန့်ကျင်နေကြသော ပြည်သူအပေါင်း၏ စိတ်ဆန္ဒကို လှုံ့ဆော်နိုင်စွမ်းရှိခဲ့ကြသည်။

ပြည်သူ့အရေးတော်ပုံအဖွဲ့ကလည်း တတ်နိုင်သမျှ အချိန်မီ တုံ့ပြန်စည်းရုံးနိုင်ခဲ့သည်။

အထူးသဖြင့် နောင်ကာလတွင် အရေးပါအရာရောက်ကြမည့် အရာရှိငယ်များနှင့် အရာရှိကြီးအချို့တို့ကို မိမိတို့၏ နိုင်ငံရေးသြဇာအောက်သို့ရောက်အောင် စည်းရုံးနိုင်ခဲ့ကြသည်။ ထိုအခါက ပြည်သူ့အရေးတော်ပုံအဖွဲ့၏ လှုပ်ရှားမှုတစ်ရပ်လုံးကို ဦးဆောင်မှုပေးခဲ့ကြသူများမှာ နောင်အခါ ဗိုလ်မှူးချုပ်ဖြစ်လာသူ ဗိုလ်အောင်ကြီး၊ ဗိုလ်မောင်မောင်၊ ဗိုလ်တင်ဖေ အစရှိသောသူများဖြစ်သည်။

ဤသို့အားဖြင့် ပြည်သူ့အရေးတော်ပုံအဖွဲ့နှင့် ကွန်မြူနစ်ပါတီတို့သည် ဖဆပလ၏ အလံတော်အောက်မှာပင် ဖြစ်လင့်ကစား အပြိုင်အဆိုင်ရှိနေခဲ့ကြသည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။

အာရှလူငယ်အစည်းအရုံးအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်စည်းရုံးရာတွင် ကွန်မြူနစ်ပါတီက လက်ဦးမှုရခဲ့သည်။ ထိုအချိန်က ဤစာရေးသူကျွန်တော်သည် ရဲဘော်စန်းငွေဟူသောအမည်ဖြင့် ကွန်မြူနစ်ပါတီဝင်

ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း တာဝန်ပေး ချက်အရ တပ်တွင်းဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင် ရေးသဘောတရားရေးသင်တန်း များကို ပို့ချပေးနေခဲ့ရပါသည်။ ဖဆပလအဖွဲ့၏ ကြေညာချက်ကို အဓိကထားပြီး ဟောပြောပို့ချခဲ့ရပါသည်။ သင်တန်းတက်ရောက်သူများ အတွင်းမှ တက်တက်ကြွကြွရှိသူအချို့ကို မာ့က်စ်ဝါဒနှင့် ဆိုရှယ်လစ် စီးပွားရေးမူဝါဒအကြောင်းကို သီးခြားပို့ချရပါသည်။

ယင်းသို့ပို့ချရာတွင် ဖဆပလအဖွဲ့၏ နိုင်ငံရေးဦးဆောင်မှုကို ရှေ့တန်းတင်ပြီး ဟောပြောရပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ဟောပြောပို့ချရသော နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက်သည် နှစ်မျိုးနှစ်ခုဖြစ်နေခဲ့ရ သည်ဟု ကျွန်တော် ခံစားမိခဲ့ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ပြောဆိုနေထိုင် ဆက်ဆံရသောဘဝသည် အမှားအယွင်းမရှိအောင် အထူးသတိပြုခဲ့ရ သော ဘဝဖြစ်ပါသည်။

၁၉၄၅ ခု၊ မတ်လ တော်လှန်ရေးကြီးနီးလာသောအခါကျမှသာ ဖက်ဆစ်ကိုဆန့်ကျင်ကြသော အဖွဲ့အစည်းအားလုံးသည် ရုတ်တရက် ချက်ချင်းဆိုသလို တစ်မျိုးတည်းတစ်ချီးတည်းဖြစ်သွားကြတော့သည်။

တော်လှန်ရေးကြီးသည် များစွာကြာမြင့်ခြင်းမရှိဘဲ မြန်မြန် ထက်ထက်ပင် ပြီးမြောက်အောင်မြင် သွားခဲ့လေသည်။

မဟာမိတ်တပ်များကလည်း လျင်မြန်စွာဝင်ရောက်ခဲ့သည့်အတွက် လည်း မဟာမိတ်တို့နှင့် ညီညွတ်စွာ ပူးပေါင်းနိုင်ခဲ့သဖြင့် အောင်မြင်မှု ရခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် တော်လှန်သောဖဆပလခေတ်သည် ကြီးမားသော ပြဿနာများမရှိဘဲ အောင်မြင်ခဲ့သည်။

တော်လှန်ရေးကြီးပြီးသောအခါ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် ဒီးဒုတ် ဦးဘချို၏ အကြံပြုချက်အရ ဖတပလအမည်မှသည် ဖဆပလ- **ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေး ပြည်သူ့လွတ်လပ်ရေး** အဖွဲ့ချုပ်ဟူသော အမည်နာမဖြင့် မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေးကြိုးပမ်းမှုကို ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ်သည် ၁၉၄၅ မှ ၁၉၄၈ လွတ်လပ် ရေးရသည်အထိ ပြည်သူလူထုအများစု၏ ထောက်ခံမှုကို ရရှိခဲ့သည့် အောင်မြင်သော အဖွဲ့ချုပ်ဖြစ်ခဲ့သည်။

ထိုကာလတွင် ကွန်မြူနစ်များနှင့် နိုင်ငံရေးအရ လမ်းခွဲခဲ့ရသော် လည်း ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ ခေါင်းဆောင်မှုကို ပြည်သူတစ်ရပ်လုံးက ထောက်ခံသဖြင့် ဖဆပလသည် အားလျော့သွားခြင်းမရှိဘဲ ပို၍သာ အားကောင်းသွားသည်ကို တွေ့ရသည်။

၁၉၄၈ ခုနှစ် လွတ်လပ်ရေးခေတ်ဦးမှာပင် ကွန်မြူနစ်များ တောခို ခြင်း၊ ကရင်သူပုန်၊ မွန်သူပုန် အစရှိသဖြင့် တစ်နိုင်ငံလုံးပြည်တွင်းစစ်၏ ဆိုးကျိုးများကို ခံစားနေရချိန်တွင်လည်း ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ်၏ အရှိန် အဝါသည် တည်တံ့လျက်သာ ရှိခဲ့ပေသည်။ ဖဆပလအစိုးရနှင့် တပ်မတော်တို့ပူးပေါင်းပြီး သောင်းကျန်းမှုများကို နှိမ်နင်းလိုက်သဖြင့် ၁၉၅၂ ခုနှစ်ထိပင် ဖဆပလသည် အရှိန်မပျက်ခဲ့ပေ။ ထိုအချိန်က ဖဆပလ အစိုးရ၏ ပြည်တော်သာစီမံကိန်းဆိုင်ရာ ဆောင်ရွက်မှုများကို ပြည်သူလူထုက ထောက်ခံလျက်ရှိသောကြောင့် ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ်သည် ပုံမှန်ရပ်တည်လျက်ရှိပေသည်။

၁၉၅၃ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလတွင် သီတင်းကျွတ်ကျောင်းပိတ် ရက်ကို တစ်လပိတ်ခဲ့ရာမှ ၁၅ ရက်သာ ကျောင်းပိတ်လိုက်သည့်အတွက် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားသမဂ္ဂမှ ကျောင်းသားများက ဆူပူ ကန့်ကွက်ကြ၏။ ထိုသို့ ကျောင်းသားများ ဆူပူကန့်ကွက်ရာတွင် တောတွင်းဗကပများနှင့် အဆက်အသွယ်ကောင်းသော မြေပေါ် (ဖဆပလကို အတိုက်အခံပြုသည့်) အသင်းအဖွဲ့များက ကျောင်းသား များကို မြှောက်ပင့်ပေးခြင်းအပြင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်တွင်ရှိသည့် ဖဆပလအဖွဲ့နှင့်ဆက်နွယ်သော ကျောင်းသားများ အဖွဲ့အစည်းက လည်း ကျောင်းသားထုကို စည်းရုံးနိုင်ခြင်းမရှိသောကြောင့် ထိုအရေး အခင်းသည် နိုင်ငံအတွင်း ဂယက်ရိုက်သည့် အဆင့်အထိဖြစ်ပေါ်ခဲ့ သည်။ ဖော်ပြခဲ့သော အရေးအခင်းကို အကြောင်းပြုပြီး ဖဆပလ အစိုးရသည် ပြည်သူလူထု၏ လိုက်လျှောကြိုဆိုမှုရရှိခြင်းမှာ လျော့ကျခဲ့ သည်ဟု ယူဆရပေမည်။

၁၉၅၄ ခုနှစ်မှစပြီး ဗုဒ္ဓသာသနာ ၂၅၀၀ ပြည့်ပွဲတော် ကျင်းပခြင်း ဆဋ္ဌသင်္ဂါယနာပွဲ ကျင်းပရန်ပြင်ဆင်ခြင်း၊ တိပိဋကဓရစာမေးပွဲ အောင်မြင်သော မင်းကွန်းဆရာတော်ဘုရားကြီးပေါ်ထွန်းလာခြင်း စသည့်အကြောင်းတို့သည် နိုင်ငံတစ်ဝန်းတွင် အေးချမ်းပျော်ရွှင်သော ပုံရိပ်တို့ လွှမ်းခြုံသောကာလဟူ၍ ပြောနိုင်ပေသည်။ ထိုကာလများ အတွင်း ဖဆပလအစိုးရ၏ သာသနာရေးဆောင်ရွက်ချက်များကြောင့် လူထုအနေဖြင့် ဗုဒ္ဓသာသနာတော်ကြီးကို အားပေးသောအစိုးရအဖြစ် ဖဆပလအစိုးရသည် ကောင်းသတင်းကို ခံယူရရှိသော အချိန်ဖြစ်ခဲ့၏။

ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ်နှင့်ဖဆပလအစိုးရအဖွဲ့သည် နိုင်ငံနှင့်ပြည်သူတို့ ကောင်းစားရေးကို အမှန်လိုလားသော အစိုးရအဖွဲ့ဟု ယုံကြည်ပါ။ ရည်ရွယ်ချက်လည်းကောင်းပါသည်။ သို့သော် အာဏာရဖဆပလအဖွဲ့ သည် နိုင်ငံရေးအလုပ်ကို ကျွမ်းကျင်ပိုင်နိုင်စွာ လုပ်နိုင်စွမ်းမရှိသော အနေသို့ရောက်လာသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ်ဟု အမည်ခံ မျှသာဖြစ်တော့သည်။ အဖွဲ့ချုပ်နှင့်တူခြင်း မရှိတော့ချေ။ ဖဆပလ အဖွဲ့ချုပ်ကို ချုပ်ကိုင်ထားနိုင်သည့်ပါတီမှာ ဗမာပြည်ဆိုရှယ်လစ် ပါတီသာ ဖြစ်ပါသည်။

တောင်သူလယ်သမားအစည်းအရုံး၊ အလုပ်သမားအစည်းအရုံး၊ စီးပွားရေးကုန်သွယ်ရေးအဖွဲ့၊ ဗမာပြည် လွတ်လပ်ရေး အမျိုးသမီး အစည်းအရုံး၊ ဖဆပလလူငယ်အဖွဲ့ အစရှိသော လူထုလူတန်းစားအဖွဲ့ အသီးသီးသည် ဆိုရှယ်လစ်ပါတီ၏ ချုပ်ကိုင်မှုအောက်တွင်ပင် ရှိကြသည်။ ဥက္ကဋ္ဌကြီးသခင်နုသည် တစ်သီးပုဂ္ဂလခေါင်းဆောင်သာ ဖြစ်သည်။ ဆိုရှယ်လစ်ပါတီဝင် မဟုတ်။ ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ်ဆိုသည်မှာ ဥက္ကဋ္ဌကြီးသခင်နုနှင့် ဆိုရှယ်လစ်ပါတီတို့သာ ပါဝင်စုစည်းထားသော နိုင်ငံရေးပါတီကြီးတစ်ခု ဖြစ်နေပေတော့သည်။ ညီညွတ်ရေးတပ်ပေါင်း စုမျိုး မဟုတ်တော့။

ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ်နှင့် ပမညတ (ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် အမျိုးသားညီညွတ်ရေးတပ်ပေါင်းစု) အဖွဲ့သည်ကား လက်ဝဲပါတီအဖွဲ့

အစည်း အသီးသီးပါဝင်သော ညီညွတ်ရေးတပ်ပေါင်းစုအဖွဲ့ချုပ် ဖြစ်နေ ပေတော့သည်။ ထို့ကြောင့် ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ်သည် ပမညတအဖွဲ့ချုပ်၏ ဝေဖန်ထိုးနှက်မှုများကို ခုခံကာကွယ်နေရသည့် အနေအထားသို့ ရောက်ရှိလာရတော့သည်။

ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ်သည် အစိုးရအာဏာရအဖွဲ့အစည်း ဖြစ်နေခဲ့ သောကြောင့်သာလျှင် အပြင်ပုံသဏ္ဌာန်အားဖြင့် ရပ်တည်နေခဲ့ သော်လည်း အတွင်းသရုပ်အားဖြင့်မူကား ကြံ့ခိုင်သောအနေအထားတွင် ရပ်တည်နိုင်မှုမျိုး မရှိတော့ပေ။ ထိုသို့ ဖြစ်လာရခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ အကြောင်းများစွာ ရှိပေသည်။

မည်သည့်အကြောင်းက အဓိကကျသည်ဟု ကျွန်တော် မပြောနိုင်ပါ။ တွေ့မြင်သိရှိရသမျှကို ပြန်လည်ပြောပြရမည်ဆိုလျှင် ဖဆပလကို ဦးဆောင်နေသော ဗမာပြည်ဆိုရှယ်လစ်ပါတီအတွင်း၌ ညီညွတ်သော နိုင်ငံရေးဝါဒမရှိတော့ခြင်းက စတင်သည်ဟုဆိုရမည်။ ဆိုရှယ်လစ်ပါတီ အထွေထွေအတွင်းရေးမှူးဖြစ်သူ ဦးဗဆွေသည် မာ့က်စ်ဝါဒကို မြန်မာ့နည်း မြန်မာ့ဟန်ဖြင့် ဆောင်ရွက်နိုင်မည်ဟု ယုံကြည်ထားသူ ဖြစ်သည်။ ဦးကျော်ငြိမ်း၊ ဗိုလ်ခင်မောင်လေး၊ မြန်အောင်သခင်ချစ်မောင်၊ သခင်သာခင်၊ ရွှေကျင်ဦးလှအောင်နှင့် သူတို့အား လိုလားသော ပါလီမန် အတွင်းဝန်များအုပ်စုတို့က ဒီမိုကရေစီဆိုရှယ်လစ်ဝါဒမျိုးကို လိုလား ကြသည်။

သခင်တင်၊ သခင်ကျော်ထွန်း၊ သခင်ပန်းမြိုင် အစရှိသော ပုဂ္ဂိုလ် တို့သည် လက်တွေ့ကျကျ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ကြမည်ဟူသော သဘော ထားကို ကိုင်စွဲထားကြသူများဖြစ်သည်။

ဖဆပလဥက္ကဋ္ဌကြီးသခင်နု၊ ဦးဝင်း၊ ပြည်နယ်ဝန်ကြီးများ ပါဝင် သောအစုက ဥက္ကဋ္ဌကြီးသခင်နု၏မူဝါဒကို ထောက်ခံသူများ ဖြစ်ကြ သည်။ ထို့အတူပင် တိုင်းနှင့်ခရိုင်၊ မြို့နယ်အသီးသီးတွင်ရှိနေကြသော ဖဆပလအဖွဲ့များနှင့် လက်အောက်ခံအဖွဲ့အစည်းများသည်လည်း မိမိ တို့နှင့်နီးစပ်သော ဗဟိုအုပ်စုခေါင်းဆောင်များ၏ သဘောထားများ

အတိုင်းသာ ရှိကြသည်။ ထို့ကြောင့် ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ်သည်လည်းကောင်း၊ ဆိုရှယ်လစ်ပါတီသည်လည်းကောင်း၊ အတွင်းခတ်ခံအားဖြင့် ညီညွတ်မှု မရှိကြသောပုဂ္ဂိုလ်များ၏ အဖွဲ့ကြီးသာဖြစ်လာခဲ့ပေသည်။

ဖဆပလအဖွဲ့တွင် ပါဝင်ဆောင်ရွက်နေသော ဗဟိုအဖွဲ့ချုပ်မှ တစ်ပါး နယ်၊ ခရိုင်မြို့နယ်များ၏ ဖဆပလ အဖွဲ့အသီးသီး၏ အခြေအနေသည် ဘဏ္ဍာရေးနှင့် စည်းရုံးရေးတို့တွင် အားနည်းသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ဗဟိုဌာနချုပ်တွင်မူကား ပါဝင်ဆောင်ရွက်နေကြသော အဖွဲ့ဝန်ထမ်းများသည် ပုံမှန်လစာများကို ရနေကြပါသည်။ နယ်များတွင်မူကား ပုံမှန်လစာ မရရှိကြပါ။ ဖဆပလအဖွဲ့တွင် ပါဝင်ကြသော အလုပ်အမှုဆောင်များသည် လစာများ ရရှိကြသူများမဟုတ်ကြပါ။

မြို့နယ်အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့သည် ရန်ပုံငွေအင်အား ကောင်းလျှင် ကောင်းသည့်အလျောက် အလုပ်အမှုဆောင်များကို ထောက်ပံ့ကြေးချီးမြှင့်နိုင်ပါသည်။ ရန်ပုံငွေအင်အား မကောင်းလျှင် မချီးမြှင့်နိုင်ပါ။ ထို့ကြောင့် ခရိုင်နှင့်မြို့နယ်များရှိ မြူနီစပယ်ရွေးကောက်ပွဲများတွင် မိမိတို့လူများကို ရနိုင်သရွေ့ရအောင် ရွေးချယ်စေပြီး ထိုမြူနီစပယ်မှ ရနိုင်သောဘဏ္ဍာရေးကို ရယူကြရသည်။ ကုန်သည်များကလည်း ဖဆပလအဖွဲ့ဝင်များနှင့်ပေါင်းပြီး ဌာနဆိုင်ရာအရာရှိကြီးများမှတစ်ဆင့် ရနိုင်သည့် အခွင့်အရေးများကို ရယူကြသည်။ ထိုကုန်သည်များက သူတို့အကျိုးဆောင်ပေးသော ဖဆပလအဖွဲ့ဝင်တို့ကို ပေးကမ်းထောက်ပံ့ကြသည်။ ထိုသို့ လက်ခံရင်းပင် ထိုကုန်သည်များ၏ သြဇာခံဖြစ်ကုန်သော ဖဆပလအဖွဲ့ဝင် များလာခဲ့ကြသည်။ ထိုကုန်သည်ပွဲစားများမှာ မြန်မာတိုင်းရင်းသားထက် လူမျိုးခြားကုန်သည်တွေ ပို၍များကြ၏။

အချို့သောနယ်များတွင်ကား လက်နက်ကိုင်တပည့်များကို မွေးမြူပြီး ကျေးလက်တောရွာများတွင် ဗိုလ်ကျစိုးမိုးပြီး မိုက်ကြေးခွဲစားသူများ ရှိခဲ့၏။ အချို့ဒေသတွင် အကြွင်းအကျန်တောတွင်းသူပုန်တို့နှင့် တိတ်တဆိတ်ဆက်ပြီး ရထားလမ်း၊ ကားလမ်း၊ တံတားတို့ကို မိုင်းခွဲဖျက်ဆီးကြသည်။ ပြန်လည်ပြင်ဆင်ရန် ကန်ထရိုက်လုပ်ငန်းကို သူတို့ကိုယ်တိုင်သော်လည်းကောင်း၊ သူတို့၏ ပိုင်ရာကန်ထရိုက်ကိုလည်းကောင်း ပြင်ဆင်စေပြီး ငွေရရှိရေးလမ်းကိုရှာကြံကြ၏။ ထိုမျှမက အချို့သောနယ် ဖဆပလအလုပ်အမှုဆောင်များသည် လူထုအပေါ်တွင် ဆက်ဆံရေး မပြေပြစ်ခြင်း၊ မောက်မာခြင်းတို့လည်း ရှိခဲ့ကြရာ ဖဆပလ၏ ဂုဏ်ပျက်စရာ၊ နာမည်ပျက်စရာတွေသာ ဖြစ်နေတော့သည်။

နောက်ပိုင်းနှစ်များတွင် နိုင်ငံရေးပုံမပျက်အောင် ဆောင်ရွက်နေကြရာတွင်လည်း ပြောရမည်ဆိုလျှင် ဗတလစ ခေါ် ဗမာပြည် တောင်သူလယ်သမားအစည်းအရုံး၊ ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ်ရုံးအဖွဲ့နှင့် တီယူစီဘီအလုပ်သမား အစည်းအရုံးအဖွဲ့တို့သာလျှင် ပုံမှန်အလုပ်လုပ်နေသော အဖွဲ့အစည်းများ ဖြစ်နေကြတော့၏။

အစိုးရအဖွဲ့ဝင် ဝန်ကြီးတို့သည်လည်း မိမိတို့၏ အစိုးရရုံးအလုပ်ကိုသာ လုပ်နေကြ၍ ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ်ရုံးသို့ လာပြီး နိုင်ငံရေးပုံစံကျသော တွေ့ဆုံမှုမျိုး၊ စည်းရုံးမှုမျိုးမလုပ်နိုင်ခဲ့တော့ပေ။

ဖဆပလအဖွဲ့ကြီး၏ ဆုတ်ယုတ်ကျဆင်းလာသောအကြောင်းကို ခြုံငုံသုံးသပ်ရမည်ဆိုလျှင် ဖဆပလအဖွဲ့ဝင်အများစုကြီးတွင် မိမိတို့အဖွဲ့ချုပ်၏ မူဝါဒနှင့်လုပ်ငန်းစဉ်ပေါ်တွင် စိတ်ဝင်စားမှုအားနည်းခြင်း၊ ထိုသို့ဖြစ်ရန် သင်တန်းပေးခြင်း၊ ဆွေးနွေးခြင်းများ မရှိခဲ့ကြခြင်း၊ နေ့စဉ်လုပ်နေသောလုပ်ငန်းတို့မှာလည်း ဝန်ထမ်းဌာန လုပ်ငန်းမျိုးသာဖြစ်ခြင်းတို့ကြောင့် ဖဆပလ၏နိုင်ငံရေးအရှိန်အဝါသည် တဖြည်းဖြည်း မှေးမှိန်ချုပ်ငြိမ်းလာခဲ့ရပေတော့သည်။ နှစ်ခြမ်းကွဲသောအခါတွင်ကား ဖဆပလအဖွဲ့သည် အမှန်ချုပ်ငြိမ်းရပြီဟူ၍ ဆိုရပေတော့မည်။

ဤနေရာတွင် လမ်းစဉ်ပါတီနှင့်ယှဉ်၍ပြောရသော် ခရိုင်၊ မြို့နယ်များရှိ ဖဆပလအလုပ်အမှုဆောင်များသည် ပုံမှန်ဝင်ငွေရရှိခဲ့ကြသူများ မဟုတ်ခဲ့ပေ။ လမ်းစဉ်ပါတီဥက္ကဋ္ဌကြီးဦးနေဝင်းက ဖဆပလ ခရိုင်၊ မြို့နယ် အလုပ်အမှုဆောင်များ ပုံမှန်လစာဝင်ငွေမရှိသည့်အတွက် ဝင်ငွေရရာရကြောင်း လုပ်ခဲ့သည်နှင့်ယှဉ်ပြီး လမ်းစဉ်ပါတီမှ မြို့နယ်အလုပ်အမှုဆောင်များ ဝန်ထမ်းများကို လစာပေးရမည်ဟူ၍ ဆုံးဖြတ်ပေးခဲ့သည်။

မည်သို့ဖြစ်စေ မြန်မာနိုင်ငံလွတ်လပ်ရေးရရန်နှင့် မြန်မာနိုင်ငံသည် လွတ်လပ်သောနိုင်ငံအဖြစ် ကမ္ဘာ့သိဖြစ်လာရခြင်းကား ဖဆပလ အဖွဲ့ချုပ်၏ခေါင်းဆောင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် သခင်နုတို့ ခေါင်းဆောင်ခဲ့သော ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ်သာလျှင်ဖြစ်ခဲ့သည်ဟူ၍ သမိုင်း အရ အသိအမှတ်ပြုရမည်ဖြစ်ပေတော့သည်။

ကျွန်တော်သိသော သမိုင်းဝင်ပုဂ္ဂိုလ်များ

ကျွန်တော်သည် နိုင်ငံရေးအဖွဲ့အစည်းများ၏ လောကဓံတရားကို ဆင်ခြင်နိုင်ရန် တင်ပြခဲ့ပြီးဖြစ်ပါသည်။

ယခု ကျွန်တော် ဆက်လက်ပြီးတင်ပြလိုသည်မှာ သမိုင်းဝင် ခေါင်းဆောင်ကြီးများနှင့် သမိုင်းဝင်ပုဂ္ဂိုလ်အချို့တို့အကြောင်းကို အကျဉ်းချုပ်မှတ်စုအနေဖြင့် ကျွန်တော်တင်ပြပါမည်။ အထူးသဖြင့် ဂျပန်ခေတ်တပ်မတော်သို့ ကျွန်တော်ဝင်ရောက်အမှုထမ်းစဉ် အချိန်မှစ၍ မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်ခေတ်ဖြစ်သော ကာလအတွင်း ကျွန်တော် တွေ့ကြုံခွင့်ရပြီး သိကျွမ်းရင်းနှီးခဲ့သော ပုဂ္ဂိုလ်များအကြောင်းကို အစီ အစဉ်လိုက် တင်ပြပါမည်။

ဗိုလ်သိန်းတန်

ကျွန်တော်သည် မင်္ဂလာဒုံဗိုလ်သင်တန်းကျောင်း ဒုတိယပတ်တွင် တက်ရောက်သင်ကြားခဲ့၏။ ကျွန်တော်တို့သည် ဗိုလ်အဆင့်ထိ သင်တန်း မတက်ခဲ့ဘဲ တပ်ကြပ်ကြီးအဖြစ်နှင့် သင်တန်းဆင်းခဲ့ပါသည်။ တာဝန် ကျရာနေရာမှာ စမ်းချောင်း ပဒုမ္မာကွင်းတွင်ရှိသော အချက်ပြ ဆက်သွယ်ရေးတပ်ဖြစ်ပါသည်။ တပ်မှူးမှာ ဗိုလ်သိန်းတန်ဖြစ်၏။ သူ့ကို ထိုစဉ်က စတင်သိကျွမ်းခဲ့ပါသည်။

ဗိုလ်သိန်းတန်နှင့်ပတ်သက်၍ ဆက်သွယ်ခဲ့ရသည်ကို ကျွန်တော် စာအုပ်ပထမပိုင်းတွင် ရေးခဲ့ပြီးဖြစ်ပါသည်။ ယခု ကျွန်တော်ဗိုလ်သိန်းတန် နှင့်ပတ်သက်ပြီး တင်ပြလိုသည်မှာ သူ၏ကိုယ်ရေးသမိုင်းကို တင်ခြင်း မဟုတ်ပါ။ ဤနေရာတွင် ကျွန်တော်တင်ပြမည့် အကြောင်းအရာမှာ

ဗိုလ်သိန်းတန်၏ နိုင်ငံရေးသဘောထားနှင့် စိတ်နေစိတ်ထားတို့ ဖြစ်ပါ သည်။

ဗိုလ်သိန်းတန်သည် အချက်ပြဆက်သွယ်ရေးတပ်ရင်းအတွင်းရှိ အရာရှိ၊ အရာခံ၊ အကြပ်တပ်သားအားလုံးတို့၏ ချစ်ခင်ကြည်ညို လေးစားခံရသူဖြစ်ပါသည်။ နိုင်ငံရေးနှင့်ပတ်သက်သော သိမှတ်ဖွယ်ရာ စာအုပ်စာတမ်းများကို အဆက်မပြတ် လေ့လာနေသူဖြစ်သည်။ မိမိ ယုံကြည်သည့် နိုင်ငံရေးဝါဒကို ရိုးသားစွာ ယုံကြည်ခဲ့သူဖြစ်ပါသည်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ ယုံကြည်မှုကို ခံယူရသူတစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။ မတ်လတော်လှန်ရေးကြီး ဖြစ်ပွားသောအချိန်တွင် သူသည် တိုင်းအမှတ် (၄) တွင် တိုင်းမှူးဖြစ်ခဲ့သူ ဗိုလ်မှူးကြီးကျော်ဇော၏ လက်အောက်၌ ဒုတိယတိုင်းမှူးအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သူ ဖြစ်ပါသည်။ စစ်ကြီးပြီး သောအခါ တပ်မတော်မှနုတ်ထွက်ပြီး ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီ ဗဟို ကော်မတီဝင်အဖြစ် ပါဝင်ဆောင်ရွက်ခဲ့ပါသည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းဦးဆောင်သော ပြည်သူ့ရဲဘော်တပ်ဖွဲ့၌ ခေါင်းဆောင် ပိုင်းမှ တာဝန်ယူခဲ့ပါသည်။

ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ်နှင့် ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီတို့ ကွဲခြားသွား သောအခါ သူသည် ကွန်မြူနစ်ပါတီက ဦးစီးအုပ်ချုပ်သော တပ်နီတပ်ဖွဲ့ တွင် ဗိုလ်ချုပ်အဖြစ် ထင်ရှားခဲ့သူဖြစ်ပါသည်။ ၁၉၄၈ ခုနှစ်၊ မတ်လ ၂၈ ရက်နေ့ ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီ တောခိုသွားသောအခါ ရန်ကုန်မြို့ အလုံရပ်ရှိ တပ်နီဌာနချုပ်တွင်နေထိုင်ကြသော ဗိုလ်သိန်းတန်၊ ဗိုလ်အောင်မင်း၊ ဗိုလ်လှမြိုင် (ကိုဆောင်း) အစရှိသော တပ်နီခေါင်းဆောင် တွေအားလုံး အဖမ်းခံကြရသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ဗကပဌာနချုပ် ခေါင်းဆောင်များ တောခိုသွားရာ သူတို့အားမပြောဘဲ ထွက်သွားကြ သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဗိုလ်သိန်းတန်သည် ဗကပတို့ တောခိုမည့် အကြောင်းကို ကြိုတင်ပြီး သိရှိဟန်မတူပေ။ ဗိုလ်သိန်းတန်ကိုယ်တိုင် ကလည်း တောခိုချင်စိတ် ရှိဟန်မတူပေ။

ကွန်မြူနစ်ပါတီနှင့် ဖဆပလကွဲသွားခြင်းကိုလည်း သဘောတူဟန် မရှိခဲ့ပါ။ ဤအကြောင်းကို နောင်နှစ်ပေါင်း အတန်ကြာသောအခါ ဗိုလ်သိန်းတန်က ကျွန်တော့်အား ပြောပြပါသည်။ ကွန်မြူနစ်ပါတီဝင် ဖြစ်၍ ကွန်မြူနစ်ပါတီစည်းကမ်းကို လိုက်နာရမည်ဖြစ်သောကြောင့် တပ်နီဗိုလ်ချုပ် အလုပ်အကိုင်ကိုလုပ်ခဲ့ရသည်ဟု ကျွန်တော်ထင်ပါသည်။

မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်ပါတီ ပေါ်ပေါက်လာသောအခါ ပါတီ ဥက္ကဋ္ဌကြီး ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းက ခေါ်ယူတာဝန်ပေးချက်အရ မိမိ တာဝန်ကျေပွန်အောင် ဆောင်ရွက်ခဲ့သူဖြစ်ပါသည်။ သူထောင်ကျနေခဲ့ သောနှစ်ပိုင်းကာလ အတွင်းမှတစ်ပါး ကျွန်တော်သည် သူနှင့်အဆက် အဆံ မပြတ်ခဲ့ပါ။ သူကွယ်လွန်သည်အထိ သူနှင့် တရင်းတနှီး နေထိုင်ခဲ့ ပါသည်။

ကျွန်တော်ခံစားသိရှိသလောက် ရေးရမည်ဆိုလျှင် ဗိုလ်သိန်းတန် သည် မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ထက်သန်သောသူဖြစ်သည်။ ကိုယ်ကျင့်တရား ကောင်းသူဖြစ်သည်။ အကူအညီတောင်းပါက သူတတ်နိုင်သလောက် လုပ်ပေးတတ်သူ ဖြစ်သည်။ ရိုးသားဖြောင့်မတ်သူ ဖြစ်သည်။ စိတ်သဘောထားတည်ကြည်ပြီး အေးချမ်းတည်ငြိမ်စွာ နေတတ်သူ ဖြစ်ပါသည်။

နိုင်ငံရေးနှင့်ပတ်သက်ပြီး သူ၏ယုံကြည်ချက်အတိုင်း ရိုးသား ဖြောင့်မတ်စွာ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်တတ်သူလည်းဖြစ်၏။ ကိုယ်ကျိုးရှာသူ မဟုတ်ချေ။

သခင်တင်မြ

ဂျပန်ခေတ် တပ်မတော်သားဘဝတွင် ဗိုလ်သိန်းတန်၏စည်းရုံးမှုကို အကြောင်းပြု၍ ကျွန်တော်သည် ကွန်မြူနစ်ပါတီဝင်ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။ တိတိကျကျပြောရလျှင် ၁၉၄၃ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ နောက်ဆုံးပတ် အတွင်း၌ ကွန်မြူနစ်ပါတီ ဗမာပြည်၏ ဒုတိယခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူ သခင်တင်မြနှင့် တွေ့ဆုံသိကျွမ်းရပြီးသည့်အချိန်မှ စတင်ခဲ့ရပါသည်။

တင်းပြည့်ပါတီဝင်မဖြစ်သေးဘဲ အရန်ပါတီဝင်အနေနှင့်သာ စတင်ခဲ့ရ ပါသည်။ ကျွန်တော်နှင့်သခင်တင်မြတို့မှာ စတင်တွေ့ရချိန်မှာပင် တစ်ဦး နှင့်တစ်ဦး ချစ်ခင်ယုံကြည်မှု ရှိကြရပါသည်။ သခင်တင်မြ တောခိုသွား သည့် အခါကာလမှတစ်ပါး ယနေ့ထိသူနှင့်အဆက်မပြတ် ညီရင်းအစ်ကို ပမာဆက်ဆံခဲ့ကြပါသည်။ ကျွန်တော့်ဘဝတွင် သခင်တင်မြသည် ဘီအိုင်ပီ ခေါ် အရေးပါသောပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ အကြောင်းကို မကျဉ်းမကျယ်ရေးပြပါမည်။

သခင်တင်မြသည် တက်ဘုန်းကြီးဦးသိန်းဖေ (နောင်တွင် ဦးသိန်းဖေမြင့်) သခင်စိုး၊ သခင်တင်ရွှေတို့အား ဂျပန်များမြန်မာနိုင်ငံသို့ ရောက်စတွင် အိန္ဒိယသို့သွားရန် လိုက်ပို့သူဖြစ်သည်။ အထက်မြန်မာ နိုင်ငံသို့ ဘီအိုင်အေတပ်များရောက်စဉ် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက "ဦးသိန်းဖေ၊ သခင်စိုးတို့အား ဂျပန်နှင့်မပေါင်းရေး ရေးသားဟောပြောမှု ကြောင့် ဂျပန်တို့ကဖမ်းဆီးရန် လိုက်ရှာနေကြသည်။ ခင်ဗျားတို့ ပုန်းနေ ကြပါ" ဟု ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကပြောရာ ဦးသိန်းဖေ၊ သခင်စိုးတို့က သူတို့အိန္ဒိယသို့သွားမည်၊ ဖြစ်နိုင်ပါက မဟာမိတ်တို့နှင့် ဆက်သွယ်မည် ဟု ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအားပြောပြပြီး အိန္ဒိယသို့ထွက်ခဲ့ကြ၏။

နယ်စပ်ရောက်သောအခါ သခင်တင်မြစိတ်တွင် သခင်စိုးသာ မြန်မာပြည်တွင်မရှိပါက ဝါဒ-သဘောတရားစသည်တို့ ဟောပြောဖြန့်ချိ မည့်သူ ရှိမှာမဟုတ်ဟုတွေးမိ၏။ ထို့ကြောင့် သခင်စိုးအား မြန်မာနိုင်ငံတွင် နေခဲ့ရန်နှင့် စည်းရုံးရေးအတွက် သူကတာဝန်ယူပေးမည်ဟု အိန္ဒိယသို့ ခရီးမဆက်ရေးကို တိုက်တွန်းခဲ့၏။ သခင်စိုးက သဘောတူသောကြောင့် ဦးသိန်းဖေနှင့်သခင်တင်ရွှေတို့သာ အိန္ဒိယသို့ ထွက်သွားကြ၏။ သခင်စိုး နှင့်သခင်တင်မြတို့ မြန်မာပြည်တွင်းသို့ပြန်လာပြီး သခင်စိုးက ဗမာ့ လွတ်လပ်ရေးကြေညာစာတမ်း အမှတ် (၁) ရေးပြီး ကွန်မြူနစ်ပါတီဗမာ ပြည်ကို ဖွဲ့စည်းတည်ထောင်ခဲ့သည်။ သခင်တင်မြက မကြောက်မရွံ့ မနားမနေ တစ်နိုင်ငံလုံးသို့သွားပြီး ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးကြေညာစာတမ်း ကို လက်ကိုင်ထားပြီး လူငယ်၊ လူရွယ်များကို စည်းရုံးခဲ့၏။

သခင်တင်မြ စည်းရုံးပေးသောကြောင့် ကွန်မြူနစ်ပါတီသည် လျှို့ဝှက်မြေအောက်ပါတီအဖြစ် အရှိန်အဟုန်ရလာပြီး ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် အဆက်အသွယ်ပြုနိုင်ခဲ့သည်။ တပ်မတော်အတွင်းမှလည်း ပါတီကို လိုလားသူ အတော်များများကို စည်းရုံးနိုင်ခဲ့သည်။

သခင်တင်မြသည် ထိုသို့ပင်ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်မှာ မှန်သော်လည်း ရံဖန်ရံခါဆိုသလို သခင်စိုး၏ စိတ်ကူးပေါက်ရာ လုပ်ဆောင်မှုအချို့ကြောင့် သခင်တင်မြသည် ပြည်သူ့အရေးတော်ပုံအဖွဲ့၏ အထင်အမြင်လွဲမှားခြင်းကို ခံခဲ့ရသည်။ အခြားသူတစ်ပါးတို့၏ အထင်အမြင်လွဲခြင်းကိုလည်း ခံခဲ့ရသည်။ ထိုသို့ဖြစ်ရသည်မှာ သခင်စိုးက သခင်တင်မြအား အသိမပေးဘဲ သူ့သဘောနှင့်သူ လုပ်ဆောင်ခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ အလားတူသော အဆင်မပြေမှုများကို သခင်တင်မြ တွေ့ကြုံခဲ့ရပေသည်။ သို့သော် သခင်တင်မြသည် သည်းခံနိုင်စွမ်းရှိခဲ့ပေသည်။

ထိုသို့ လောကဓံအတွေ့အကြုံများကို သခင်တင်မြသည် ဂျာနယ်များတွင် ရေးသားဖော်ပြလေ့ရှိပါသည်။

သခင်တင်မြ၏အကြောင်းကို အနုစိတ်ပြီး စုံစုံစေ့စေ့ ဖော်ပြရန် မတတ်နိုင်ပါ။ သူရေးသော ဘုံဘဝမှာဖြင့်အပါအဝင် စာအုပ်များကို ဖတ်ပါက သူ့ဘဝအသေးစိတ်ကို သိပါလိမ့်မည်။

သခင်တင်မြသည် မန္တလေးထောင်တွင် ကျနေသည့်အခိုက် အလံနီကွန်မြူနစ်ပါတီမှ နုတ်ထွက်ခဲ့၏။ သခင်တင်မြအား မန္တလေးထောင်မှ သာယာဝတီထောင်သို့ရောက်ရာ ဗကပဗိုလ်သက်ထွန်းတို့က ဖောက်၍ သခင်တင်မြ လွတ်လာခဲ့ပြီးနောက် သခင်တင်မြက ဗကပနှင့် နိုင်ငံရေးဆက်လုပ်သင့်သည်ဟု ယုံကြည်ပြီး ဗကပတို့နောက်သို့ ပါသွားပြန်သည်။ သို့သော် လမ်းစဉ်ပါတီခေတ်တွင် လမ်းစဉ်ပါတီ၌ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ရာတွင်လည်း သူ၏ယုံကြည်မှုအရသာ ထမ်းဆောင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ သူ၏ပါတီတာဝန် ထမ်းဆောင်မှုကို ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းက အသိအမှတ်ပြု၏။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနှင့်လည်း ရင်းနှီးခဲ့သူဖြစ်လေသည်။

သခင်တင်မြသည် ယနေ့အထိ ကိုယ်ကျိုးရှာသောသူ မဟုတ်ခဲ့ချေ။ သူ၏အတွေ့အကြုံများကို စာဖြင့် တင်ပြနေသူဖြစ်ပါသည်။

သခင်စိုး

ဗိုလ်သိန်းတန်က ကျွန်တော့်အား သခင်တင်မြနှင့်ဆက်သွယ်ပေးသလို သခင်တင်မြကလည်း ကျွန်တော့်အား သခင်စိုးနှင့်ဆက်သွယ်ပေးခဲ့ပါသည်။

သခင်တင်မြသည် မာ့က်စ်ဝါဒ၌ စိတ်ပါဝင်စားသော ကျွန်တော့်ကို ကျေနပ်အားရဟန်တူပါသည်။ သခင်စိုးအားလည်း ပြောပြထားဟန်တူပါသည်။ လပိုင်းအတွင်းမှာပင် ကျွန်တော့်ကို သခင်စိုးထံခေါ်သွားပါသည်။ ဒေးဒရဲမြို့နယ်အတွင်းရှိ သခင်စိုးနေရာရွာသို့ ရောက်သောအခါ အသားဖြူဖြူ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း ဝဝတုတ်တုတ် သခင်စိုးကို တွေ့ရပါသည်။

သခင်စိုးကိုတွေ့ရခြင်း၌ ကျွန်တော်၏စိတ်သည် အလွန်ကြည်နူးခြင်း ဝမ်းမြောက်ခြင်း ဖြစ်မိပါသည်။ ကျွန်တော်သည် သခင်စိုး-မောင်စိုး အမည်နှင့်ရေးသော ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒကျမ်း ဖတ်ရှုမိခဲ့သည်။ ကသာမြို့ ကျောင်းသားသမဂ္ဂ အတွင်းရေးမှူးဘဝကပင် ကျွန်တော်ရိုသေလေးစားရမည့် ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးအဖြစ် ကြည်ညိုနေခဲ့ပါသည်။ သခင်စိုးရေးသော ဗမာ့တော်လှန်မှုအလုပ်သမားလောက၊ ကျွန်မချစ်လင် (လီနင်အကြောင်း) အစရှိသောစာအုပ်များကို ဆက်လက်ဖတ်ရှုရသောကြောင့်လည်း သခင်စိုးကို အားကိုးအားထားထိုက်သော ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သည်ဟူ၍မှတ်ယူခဲ့ပါသည်။ ယခုလို လူကိုယ်တိုင်တွေ့ရသောအခါ အားရကျေနပ်မိသည်။

သခင်တင်မြနှင့်တွေ့ပြီးကတည်းကပင် သခင်စိုးဘာသာပြန်ထားသော လီနင်ဝါဒ၏အခြေခံများဟူသော ကျမ်းကိုလည်းကောင်း၊ နိုင်ငံတော်နှင့် တော်လှန်ရေးဟူသော ကျမ်းကိုလည်းကောင်း၊ အနုပဋိလောမ၊ ရုပ်ဝါဒနှင့်ရုပ်ပိုင်းရာဇဝင်ဟူသော ကျမ်းကိုလည်းကောင်း၊ သခင်စိုးရေးသားသည့် ငါတို့သဘောထားအမည်ရှိသော စာတမ်းတိုလေးကို

လည်းကောင်း ဖတ်ရှုလေ့လာပြီးဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးလုပ်ငန်းတွင် မာ့က်စ်ဝါဒသမားများ မည်သို့မည်ပုံပါဝင်ရမည်ဆိုသည့်အကြောင်းကို သခင်စိုးက ကျွန်တော့်အား ရှင်းပြသောအခါ ကျွန်တော်သည် အလွယ်တကူပင် နားလည်ခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော် ဆက်လက်လေ့လာရမည့် စာအုပ်များသည် ရန်ကုန်တွင်ရှိသည့်အတွက် အခက်အခဲမတွေ့ပါ။ သခင်စိုးဆီ ရောက်ဖူးခဲ့ပြီး စကားပြောခဲ့ဖူးသော ကျွန်တော်မှာ တစ်ခါတစ်ရံသခင်တင်မြ မအားလပ်သောအခါ သခင်စိုးထံသွားပေးရတတ်၏။ သခင်တင်မြက ကျွန်တော်နှင့်ဗိုလ်သိန်းတန်အပါအဝင် ကေဒါတစ်စုကို ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းထံသို့ခေါ်သွားပြီးသောအခါမှစပြီး ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း တာဝန်ပေးသည့်အတိုင်း နယ်များရှိ တပ်ရင်း၊ တပ်ဖွဲ့များသို့သွားပြီး ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေးသဘောတရားရေးသင်တန်းများကို ပို့ချပေးခဲ့ရပါသည်။ နယ်မှရန်ကုန်သို့ရောက်သည့်အခါတွင်လည်း ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် သခင်စိုးအကြားတွင် ဆက်သွယ်ပေးရသောအလုပ်ကို သခင်တင်မြ တာဝန်ပေးသဖြင့် ဆောင်ရွက်ရတတ်ပါသည်။

ဤသို့နှင့် သခင်စိုးနှင့်တွေ့ချိန်များသည့်အခါတွင် သခင်တင်မြအပေါ် သခင်စိုးပြုမူပုံအချို့ကို ကျွန်တော်သိလာရ၏။ သခင်တင်မြစိတ်ထိခိုက်ခံစားရတာကိုလည်း သိရ၏။ ကျွန်တော် မည်သို့မျှမတတ်နိုင်သော်လည်း သခင်တင်မြအတွက်မူ စိတ်ထိခိုက်ခံစားရပါသည်။

သခင်စိုးအပေါ်တွင် ကျွန်တော်ဘဝင်မကျသော အကြောင်းတစ်ခုရှိခဲ့ပါသည်။ တော်လှန်ရေးကြီးမဖြစ်ခင် နှစ်လခန့်အလိုတွင် ဒေးဒရဲရှိသခင်စိုးထံ ကျွန်တော်ရောက်ရှိခဲ့ပါသည်။ သခင်စိုးက ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းထံရေးသော စာတိုလေးတစ်စောင်ကို ကျွန်တော့်အား ပို့ခိုင်းပါသည်။ ထိုစာတိုလေးကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ရေးထားပါသည်။ ၎င်းစာတိုကို စာအိတ်ပိတ်မပေးဘဲ ကျွန်တော့်အား ဖတ်ရှုစေပါသည်။ နှုတ်တိုက်အလွတ်ရအောင် ဖတ်စေပါသည်။ အကယ်၍ လမ်းတွင်တစ်စုံ

တစ်ရာဖြစ်ပါက ထိုစာကိုဖျောက်ဖျက်ပြီး ကျွန်တော်က ထိုစာကိုဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းထံ ရွတ်ပြရန်ဖြစ်ပါသည်။ ထိုစာအကြောင်းကိုအထက်တစ်နေရာ ဂျပန်ခေတ်အကြောင်းတွင် ရေးခဲ့ပါသည်။ ထိုစာ၏လိုရင်းအချက်မှာ -

"လက်ရှိဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းဦးစီးသော ဗမာ့တပ်မတော်သည်ပစ္စည်းမဲ့လူတန်းစား တပ်မတော်မဟုတ်သောကြောင့် ပစ္စည်းမဲ့လူတန်းစားတပ်မတော်ဖြစ်အောင် ပြန်လည်ဖွဲ့စည်းရမည်" ဟူ၍ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော် ထိုစာကိုဖတ်မိလိုက်သောအခါ ကျွန်တော်လုံးဝ လက်ခံနိုင်သောအကြောင်း မဟုတ်ပါ။ ငါတို့လူကြီးတွေ ဘာကြောင့် အဲဒီလိုလုပ်ပါလိမ့်ဟူ၍ တွေးမိ၏။ ကျွန်တော် ဘဝင်မကျနိုင်သော အကြောင်းဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်တော့်စိတ်တွင် သခင်စိုးအပေါ်၌ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားပါသည်။

ထိုအကြောင်းကို သခင်တင်မြကိုပြောပြရာ သခင်တင်မြကလည်းနားမလည်နိုင် ဖြစ်နေပါသည်။ ထိုစာကို ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏တုံ့ပြန်ပုံ အထက်တစ်နေရာတွင် ရေးပြီးဖြစ်ပါသည်။

ဒုတိယအကြိမ် သခင်စိုးနှင့်ကျွန်တော် ဘဝင်မကျသောအကြောင်းမှာ အလံနီကွန်မြူနစ်ပါတီထောင်ခါစ သခင်စိုးက ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကိုတိုက်ရမယ်ဟူ၍ ပြောသဖြင့် ကျွန်တော်သခင်စိုးပေါ်တွင် ဘဝင်မကျပို၍ဖြစ်ပြီး ကျွန်တော်သူနှင့်လမ်းခွဲဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့သည်။

ထိုထက်ပို၍ လမ်းခွဲရသောအကြောင်းတွင် ကွန်မြူနစ်တွေမှန်ရင်ဘာသာမရှိရဟူ၍ ကမ္ဘာ့ကွန်မြူနစ်အဖွဲ့ချုပ်ကဆိုခဲ့၏။ ကျွန်တော်သည်ငယ်စဉ်ကပင် ဗုဒ္ဓဘာသာကိုးကွယ်သူဖြစ်ရာ ဗုဒ္ဓဘာသာတရားကိုမစွန့်နိုင်ပါ။ သို့ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်တော်သည် တင်းပြည့်ကျပ်ပြည့်ကွန်မြူနစ်မဖြစ်နိုင်ပါ။ သခင်စိုးကလည်း ဗုဒ္ဓကိုရှုမြင်ရာတွင် အပျက်သဘော၊ အဆိုးသဘောဆောင်သည့်အတွက် ပြန်မပြောရဲ၍ မပြောခဲ့သော်လည်း ဘဝင်မကျခဲ့သောကျွန်တော်သည် သခင်စိုးနှင့်လုံးဝလမ်းခွဲရန်ပိုင်နိုင်စွာ ဆုံးဖြတ်နိုင်ခဲ့ပါတော့သည်။

ဤအကြောင်းကို အထက်တစ်နေရာတွင် ဖော်ပြခဲ့ပြီးဖြစ်ပါသည်။

၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ ၂၅ ရက်နေ့စွဲနှင့် သခင်စိုးကကျွန်တော့်ထံ စာတစ်စောင်ပို့လိုက်ပါသည်။ သူ၏ စာတွင် -

"ကျွန်တော်နှင့် ထိပ်တန်းတပ်သားကြီးနှစ်ဦးဖြစ်တဲ့ ရဲဘော်ကျွန်တော်မောင်စန်းငွေနှင့် သခင်တင်မြတို့နှင့်ကွဲခဲ့တာဟာ ကျွန်တော်၏ အမှားကြောင့်ဖြစ်ကြောင်း တောင်းပန်အပ်ပါတယ်" ဟူ၍ရေးခဲ့၏။ (သခင်စိုး၏ လက်ရေးမူပါ စာသားအတိုင်း ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။)

၂၅-၁၂-၆၃

ရဲဘော်စန်းငွေ -

ဒီနေ့တော့ ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ လေ့လာစရာတွေ ဂျပန်ခေတ်ကလို စာမျက်နှာတွေ ဆယ်နှင့်ချီပြီး ရှိတာမျိုးမဟုတ်ဘဲ ထောင်နဲ့သောင်းနဲ့ရှိပါသည်။ အေးအေးဆေးဆေး လေ့လာရုံနှင့်မရတော့ဘဲ အပြင်းထန်ဆုံးသော လုံ့လဝီရိယဖွဲ့မျိုးနှင့် အမြန်ဆုံးလေ့လာယူမှ ဖြစ်ပါမည်။

သဘောတရားသိပ္ပံ အမွေဆက်ခံသူတွေကို အမြန်ဆုံး လေ့ကျင့်ပေးဖို့ လိုအပ်ပါပြီ။

ဂျပန်ခေတ် ထိပ်တန်းတပ်သားကြီးနှစ်ဦးဖြစ်တဲ့ ရဲဘော်နဲ့ သခင်တင်မြတို့နဲ့ ကွဲခဲ့တာဟာ ကျွန်တော်၏အမှားကြောင့် ဖြစ်ကြောင်း တောင်းပန်အပ်ပါတယ်။

လေးစားလျက်

စိုး

ထိုစာအရ သခင်စိုးထံသို့ သွားခဲ့၏။

သခင်စိုးမှာ အသက်အရွယ်ကြီးရင့်လှပြီဖြစ်သော်လည်း သူ၏ နိုင်ငံရေးအတွေးကမူ လန်းဆန်းလျက်ရှိဆဲဟု ကျွန်တော်ထင်နေ၏။ သခင်စိုးက "ကျွန်တော် သခင်တင်မြ၊ ကိုစန်းငွေတို့နဲ့ကွဲခဲ့တာ ကျွန်တော့် အမှားပါ။ ဒီနေ့ ကမ္ဘာ့အခြေအနေကိုကြည့်သောအခါ အကြောင်းအရာသစ်တွေကို လေ့လာဖို့လိုတယ်။ အဲဒီအကြောင်းမပြောခင် ကျွန်တော်မှား

ခဲ့တဲ့အကြောင်းကို ပြောပြချင်တယ်။ ကျွန်တော်မှားခဲ့တာ လီနင်ဝါဒကြောင့်ပဲ။ လီနင်ရဲ့အမှားကြီးကတော့ အကြမ်းဖက်မှုကို သဘောတရားရေးယုတ္တိ တပ်ဆင်ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် အကြမ်းဖက်မှုဟာ ကွန်မြူနစ်တွေရဲ့လုပ်ငန်းရပ်ထဲမှာ အဓိကကျတဲ့နေရာကို ယူခဲ့ကြတယ်။ ဒါဟာ မှားတယ်လို့ ကျုပ်ယူဆတယ်။ နောက်တစ်ချက်က အောက်တိုဘာဆိုရှယ်လစ်တော်လှန်ရေးဆိုတဲ့ အယူအဆဟာမှားတယ်။ ဒီတော်လှန်ရေးဟာ ဆိုရှယ်လစ်တော်လှန်ရေးမဟုတ်ဘူး၊ ဆိုရှယ်လစ်တော်လှန်ရေးကိုရှေ့ရှုတဲ့ ဓနရှင်ဒီမိုကရေစီ တော်လှန်ရေးမျိုးပဲဖြစ်ရမယ်" ဟူ၍ ကျွန်တော့်ကိုပြောပြသည်။

ကျွန်တော် သူပြောသမျှကို စိတ်တွင်းက လက်မခံနိုင်သော်လည်း စောဒကတက်ချင်သောစိတ် မရှိသောကြောင့် -

"ဆရာကြီးပြောတာ မဟုတ်ဘူးလို့တော့ မပြောပါဘူး။ ကျွန်တော်စဉ်းစားပါဦးမယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ လီနင်ကိုယ်တိုင်က သူဟာမာ့က်စ်ဝါဒကို တရားသေမယူဘူး။ ကိုယ့်တိုင်းပြည်ကိုယ့် အခြေအနေနဲ့ ကိုက်ညီအောင် ကြည့်ပြီးလုပ်ရမယ်လို့ နေရာများစွာ ပြောခဲ့တယ်။ ဒီတော့ လီနင်လည်းမှားတယ်လို့ မပြောနိုင်ပါဘူး" ဟုပြောလိုက်၏။ သခင်စိုးက "ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ယခု ဗိုလ်နေဝင်းခေါင်းဆောင်တဲ့ မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်ကတော့ ဟန်တာပဲ။ ဆိုရှယ်လစ်စနစ်အခြေခံတွေ ရသွားမှာပဲ" ဟူ၍ ပြောခဲ့၏။

ပြီးမှဆက်ပြီး-

"ဤကမ္ဘာပေါ်တွင် ဆိုရှယ်လစ်စီးပွားရေးကို အလိုအလျောက်ရောက်သွားနိုင်တာကတော့ ဂျပန်နိုင်ငံပဲဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဂျပန်ပြည်မှာ အလုပ်သမားတွေဟာ အရင်းရှင်တွေဆီမှာ အစုရှင်တွေအဖြစ် ပါဝင်ခွင့်ရကြတယ်။ အဲဒီလို ပါဝင်တဲ့အတွက် လူတန်းစားတိုက်ပွဲမျိုး လုပ်ဖို့မလိုတော့ဘဲ ဆိုရှယ်လစ်စီးပွားရေးစနစ်ဟာ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပေါ်ထွက်လာလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်ယုံတယ်။ ဒီအချက်တွေကို ကိုစန်းငွေ စဉ်းစားပါ။ ရှေ့လျှောက် နိုင်ငံရေးကိစ္စတွေ တိုင်းပြည်

ထူထောင်ရေးကိစ္စတွေ စဉ်းစားတဲ့ခါ စိတ်လိုက်မာန်ပါမလုပ်ဘဲ စိတ်အေးအေးထားပြီး စဉ်းစားလုပ်ပါ” ဟု ပြောပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ၁၉၄၅ ခုနှစ်က သခင်စိုးနှင့် ၁၉၈၃ ခုနှစ်က သခင်စိုး၏ မတူညီပုံကို ငေးကြည့်နေမိ၏။ ဘာမှ ပြန်မပြောတော့ပါ။ အံ့သြ၍သာ နေမိ၏။ မည်သို့ဖြစ်ပါစေ သခင်စိုး သဘောထားအမြင် တွေပြောင်းသွား၍ ကျေနပ်ပါ၏။ သခင်စိုးသည် ကျွန်တော်၏ လက်ဦး ဆရာဖြစ်သည်။ နိုင်ငံရေးအသိပညာပေးခဲ့သော ဆရာဖြစ်ခဲ့၏။ သူ၏ သဘောထားခံယူချက် ပြောင်းလာသည့်အတွက် ဆင်ခြင်တုံတရားနှင့် ယှဉ်ပြီးပြောတာလို့ ကျွန်တော်ကျေနပ်၏။ သူကွယ်လွန်သောအခါ အသုဘလိုက်ပို့ပြီး သူကောင်းရာသုဂတိလားပါစေဟု ဆုတောင်းခဲ့မိပါ၏။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း

သခင်တင်မြ မိတ်ဆက်ပေးသောကြောင့် သခင်စိုးကို ကျွန်တော် သိခဲ့ရပါသည်။ သခင်တင်မြပင် ကျွန်တော့်အား ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းထံ ခေါ်ဆောင်သွား၍ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကို ကျွန်တော်သိခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ တပ်တွင်းတွင် ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေးအတွက် စည်းရုံးဟောပြောရန် ကေဒါများကို ဗိုလ်ချုပ်ထံခေါ်သွားသူများအထဲတွင် ကျွန်တော်ပါပါသည်။ အထက်တစ်နေရာတွင် ဤအကြောင်းရေးပြီးဖြစ်ပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကို ကျွန်တော်မမေ့နိုင်သော အကြောင်းရှိပါသည်။ ဗိုလ်ချုပ်၏ကျေးဇူးသည် ကျွန်တော့်အပေါ်တွင် ကြီးပါသည်။ အကြောင်းမှာ ကျွန်တော့်အား နိုင်ငံရေးပညာနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဝေဖန်သုံးသပ်သည့်နည်းပညာကို သင်ပေးသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသင်ပေးသော နည်းပညာကို အကြောင်းညီညွတ်သောအခါတွင် ကျွန်တော်ရေးပါဦးမည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် နိုင်ငံရေးကို သာမန်တတ်ကျွမ်းသူ မဟုတ်။ နက်နက်နဲနဲ နားလည်တတ်ကျွမ်းပြီး လက်တွေ့လုပ်ငန်းတွင် ထိရောက်အောင်မြင်အောင် အသုံးပြုနိုင်သူဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော် ယုံကြည်ပါသည်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကို အနီးကပ်လေ့လာ၍ ပြောရ

မည်ဆိုပါလျှင် သူသည်မိသားစုနှင့် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေရမည့် အချိန်ထက် နိုင်ငံရေးရာများကို အချိန်ရသမျှ တွေးတောမြော်မြင်ပြီး လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်သော အချိန်ပိုင်းကများသည်ဟု ကျွန်တော်တွေ့ရပါသည်။

နိုင်ငံရေးနှင့်ပတ်သက်၍လည်း မမောနိုင်၊ မပန်းနိုင် ပြောနေတတ်သည်ကိုလည်း ကျွန်တော်တွေ့ရပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် နိုင်ငံရေးပညာနှင့်သက်ဆိုင်သော စာအုပ်စာတမ်းမှန်သမျှကို အချိန်ရတိုင်း ဖတ်ရှုလေ့လာနေသည်ကို တွေ့မြင်ခဲ့ရပါသည်။ သူ့ထံသို့ရောက်လာသော ကျွန်တော်တို့အား မည်သည့်စာအုပ်ကို ဖတ်ရမည်စသဖြင့် လမ်းညွှန်လေ့ရှိပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် ကျွန်တော်၏ နိုင်ငံရေးပထမ ဆရာ သခင်စိုးကဲ့သို့ပင် သူသည်လည်း သွန်သင်ပေးခဲ့သော နိုင်ငံရေး ခေါင်းဆောင်လည်းဖြစ် ဆရာလည်းဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

သူနှင့်ခေတ်ပြိုင် နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်များနှင့်နှိုင်းယှဉ်ပြီး ပြောရမည်ဆိုလျှင် ရိုးသားဖြောင့်မတ်သည့်နေရာမှာရော၊ တတ်ကျွမ်းနားလည်ထားသည်များကို လက်တွေ့လုပ်ဆောင်ရာတွင်ပါ အထိရောက်ဆုံးဖြစ်အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်စွမ်းရှိသူ ဖြစ်သည်ဟူ၍ ကျွန်တော်တို့ခေတ်လူငယ်ပိုင်းက သူ၏ခေါင်းဆောင်မှုကို အကြွင်းမဲ့ယုံကြည်ထားကြပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ တိုင်းသူပြည်သားလူအများ၏ ကောင်းကျိုးစီးပွားဖြစ်ထွန်းရေးကို အမြဲတမ်းတွေးနေသူ ကြံစည်နေသူဖြစ်သည့်အတွက် ထိုခေတ်အနေဖြင့် နိုင်ငံအပေါ်တွင် သန့်ရှင်းစင်ကြယ်သော စေတနာအကောင်းဆုံး အမျိုးသားခေါင်းဆောင်ကြီးဟူ၍ ကျွန်တော်တို့ ယုံကြည်ခဲ့ကြ၏။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် မာ့က်စ်ဝါဒအပါအဝင် နိုင်ငံရေးဝါဒ အမျိုးမျိုးကို ကြေညက်စွာလေ့လာထားသူ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ဝါဒသည် မည်သည့်ဝါဒဖြစ်ပါသနည်းဟု မေးခွန်းရှိလာမည်ဆိုပါက ကျွန်တော်က ဤသို့ဖြေကြားလိုပါသည်။

ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ တိုင်းရင်းသားပြည်သူအပေါင်း ကောင်းစားအောင် နည်းလမ်းရှိသမျှရှာကြံပြီး အစဉ်မပြတ် ဆောင်ရွက်သွားမည်ဟူသော ဝါဒသဘောထားသည် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ ပင်ရင်းအကျဆုံးသော ဝါဒကြီးဖြစ်ပါပေသတည်း။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော့်တွင် ထိုထက်ပိုပြီး ပြောနိုင်စွမ်း မရှိတော့ပါချေ။ စာရေးဆရာကြီး ဆရာမောင်ထင်က ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအား နိုင်ငံရေးသုခမိန်ဟုခေါ်ခဲ့ပါ၏။ ကျွန်တော်ကတော့ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကို နိုင်ငံရေးပါရမီရှင်ဟု ယုံကြည်လျက် ရှိနေခဲ့ပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်း

တပ်မတော်ဦးစီးချုပ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်း၊ တော်လှန်ရေးကောင်စီဥက္ကဋ္ဌနှင့် နိုင်ငံတော်သမ္မတဖြစ်ခဲ့သူ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်း၊ ကျွန်တော့်အား အဘက်ဘက်မှ ကျေးဇူးပြုခဲ့ဖူးသူလည်းဖြစ်၊ ကျွန်တော်၏ ခေါင်းဆောင်လည်းဖြစ်ခဲ့သူ ဦးနေဝင်းအကြောင်းကို ဓမ္မဓိဋ္ဌာန်ကျကျ ပြောပြချင်ပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းအကြောင်းကို အထက်အခန်းများတွင် ရေးခဲ့ပြီးဖြစ်၍ အကျယ်တဝင့်ရေးရန် မလိုတော့ပါ။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းအကြောင်းကို အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ ပြောကြဆိုကြသည်များ ရှိခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော့်အနေနှင့်မူကား ကျွန်တော်သိရှိနားလည်ထားသည့်အတိုင်း ပြောပြသွားမည် ဖြစ်ပါသည်။

တော်လှန်ရေးကောင်စီဥက္ကဋ္ဌကြီး ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်း၏ အကြောင်းကို နိုင်ငံတော်သမ္မတဟောင်း ဒေါက်တာမောင်မောင်ကလည်း မြန်မာ့နိုင်ငံရေးခရီးနှင့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းအမည်ဖြင့် စာအုပ်တစ်အုပ် ရေးခဲ့ပါသည်။ အကျယ်တဝင့်သိလိုသူများ ထိုစာအုပ်တွင် ဖတ်ရှုနိုင်ပါသည်။

ထို့ပြင် ဦးနေဝင်း၏ညီတော်သူ ဦးသိန်းညွန့်က **ဦးနေဝင်း အကြောင်း သိကောင်းစရာအချို့** ဟူ၍ မှတ်တမ်းရေးထားရာ

ထိုမှတ်တမ်းကို ကျွန်တော့်အားပေးခဲ့သည်။ ထိုမှတ်တမ်းမှာ ဦးနေဝင်းက “သူကွယ်လွန်လျှင် မီးသင်္ဂြိုဟ်ပြီး ကျန်ရှိသောပြာကို ပင်လယ်ပြင်မှာ ရေမျှောပါ” ဟူ၍ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်အနေဖြင့် ဦးနေဝင်း၏ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာဘဝဖြစ်စဉ်ကို ရေးသားဖော်ပြရန် မလိုတော့ပါ။ ကျွန်တော်တင်ပြမည့် အကြောင်းအရာများမှာ ဦးနေဝင်း၏ နိုင်ငံရေး ဆောင်ရွက်ခဲ့ပုံ အကျဉ်းချုပ်သာဖြစ်ပါသည်။

သခင်ရှုမောင် ခေါ် ဗိုလ်နေဝင်းသည် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ဦးစီးသော ရဲဘော်သုံးကျိပ်အဖွဲ့ဝင် ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးလည်းဖြစ်၍ ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးတပ်မတော်တွင် ဗိုလ်မှူးကြီးနေဝင်းအဖြစ် ပါဝင်ဆောင်ရွက်သူဖြစ်သည်။ ဗမာ့ကာကွယ်ရေးတပ်မတော်နှင့် ဗမာ့တပ်မတော်တွင် ကာကွယ်ရေးဦးစီးချုပ်အဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ ဖတပလအဖွဲ့ကို လျှို့ဝှက်စွာဖွဲ့စည်းသောအခါ တပ်မတော်၏ ကိုယ်စားလှယ်တစ်ဦးအဖြစ် ပါဝင်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်အား ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက တိုင်း (၇) သို့ သွားခါနီးတွင် “မင်း ဗိုလ်နေဝင်းကို တွေ့သွားဦးနော်” ဟုခိုင်း၍ ကျွန်တော်သွားတွေ့ခဲ့ရ၏။ နယ်တာဝန်များမှပြန်လာတိုင်း ကျွန်တော်ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်များကို ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအား တင်ပြရသကဲ့သို့ ဗိုလ်ချုပ်နေဝင်းကိုလည်း တင်ပြခဲ့ရသောကြောင့် ကျွန်တော်သည် ဂျပန်ခေတ်ကပင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းနှင့် ပတ်သက်သိကျွမ်းနေရပါသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းက ကျွန်တော့်အား သူ၏ မျက်စိအောက်တွင် ကြီးပြင်းလာခဲ့သူ လူငယ်တစ်ဦးဟု မှတ်ယူထားပါသည်။

မတ်လတော်လှန်ရေးလုပ်ငန်းကြီးတွင် တိုင်းအမှတ် (၂) တွင် စစ်တိုင်းမှူးအဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ လွတ်လပ်ရေးရပြီးသောအခါ ကရင်တပ်ရင်းများ တောခိုခြင်း၊ ကရင်သူပုန်ထခြင်းတို့ ဖြစ်ပေါ်သောအခါ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းအား နိုင်ငံတော်အစိုးရက တပ်မတော် ကာကွယ်ရေးဦးစီးချုပ်တာဝန်ကို ပေးအပ်လိုက်သည်။ နိုင်ငံတော်ကောင်စီခေတ်တွင် နိုင်ငံတော်သမ္မတဖြစ်လာပြီး အငြိမ်းစားယူခဲ့သည်။

နိုင်ငံရေးနှင့်ပတ်သက်၍ ပြည်သူ့အရေးတော်ပုံအဖွဲ့တွင် ခေါင်းဆောင်အဖြစ်ပါဝင်ပြီး ဗမာပြည်ဆိုရှယ်လစ်ပါတီတွင် ဗဟိုအလုပ်အမှုဆောင်အဖြစ် ပါဝင်ခဲ့သည်။

၁၉၆၂ ခုနှစ်၊ မတ်လတွင် နိုင်ငံတော်အာဏာကိုသိမ်းယူပြီး တော်လှန်ရေးကောင်စီဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့ပါသည်။

ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးတပ်မတော်ခေတ်မှသည် မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်ပါတီခေတ်အထိဖြစ်သော ကာလတစ်လျှောက်လုံးတွင် မိမိတာဝန်ယူခဲ့ရသော နိုင်ငံတော်ရေးရာ လုပ်ငန်းတာဝန်အရပ်ရပ်ကို ကိုယ်စွမ်းဉာဏ်စွမ်းရှိသရွေ့ ဆောင်ရွက်ခဲ့သူဖြစ်ပါသည်။ ယင်းသို့ဆောင်ရွက်ရာတွင် ပြည်သူအများ၏ရှုထောင့်မှနေ၍ သော်လည်းကောင်း၊ မိမိ၏ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်အချို့တို့၏ ရှုထောင့်မှနေ၍သော်လည်းကောင်း မှားယွင်းသည်ဟု ပြောဆိုဝေဖန်ခြင်းခံရသော လုပ်ရပ်အချို့ရှိခဲ့ပါသည်။ ယင်းတို့မှာ -

၁။ ဆိုရှယ်လစ်စီးပွားရေးစနစ်ကို အဆောတလျင် ဆောင်ရွက်လိုသောကြောင့်လည်းကောင်း၊ ပြည်တွင်းပြည်ပ အရင်းရှင်ဟု သတ်မှတ်ခြင်းခံရသူများက ဖျက်လိုဖျက်ဆီးလုပ်မည် စိုးသောကြောင့်လည်းကောင်း တစ်နိုင်ငံလုံးတွင်ရှိသော ပုဂ္ဂလိက လုပ်ငန်းကြီးငယ်များကို အလျင်အမြန် သိမ်းယူခဲ့ခြင်း။

၂။ ငွေကြေးဖောင်းပွမှုကို အကြောင်းပြု၍ သုံးစွဲနေသော ငွေစက္ကူများကို အကြိမ်ပေါင်းသုံးကြိမ်တိတိ တရားမဝင်ငွေအဖြစ် ကြေညာခဲ့ခြင်း။

၃။ စီးပွားရေးစီမံကိန်းများကို စီးပွားရေးဥပဒေသနှင့်ညီညွတ်အောင် ဆောင်ရွက်ရမည့်ကိစ္စတွင် အောင်မြင်မှုမရှိခဲ့ခြင်း၊ တစ်နေ့တခြား ပြည်တွင်းတွင်သုံးစွဲနေသော စားကုန်မှတစ်ပါး လူသုံးကုန်ပစ္စည်းများရှားပါးလာသည်ကို ပြေလည်အောင် မဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့ခြင်းစသော အကြောင်းတို့သည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်း၏ ခေါင်းဆောင်မှုကို ထိခိုက်စေသည့် အကြောင်းအချက်များ ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော်ယူဆပါသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ တော်လှန်ရေးကောင်စီဥက္ကဋ္ဌကြီး ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဦးနေဝင်းနှင့် တပ်မတော်တစ်ရပ်လုံးသည် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်၏ အချုပ်အခြာအာဏာကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ခဲ့သည်မှာ အမှန်ဖြစ်သည်။

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ၏ ကိုယ့်မင်းကိုယ့်ချင်း နိုင်ငံကြီးအဖြစ်ကို ထိပါးတိုက်ခိုက်ခြင်းမခံရစေရန် ကာကွယ်ပေးသည့်လုပ်ရပ်များကို ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်မှာ အမှန်ဖြစ်သည်။ ပြည်တွင်းငြိမ်းချမ်းရေး တစ်နေ့တခြားရရှိလာစေရန် ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်မှာလည်း အမှန်ဖြစ်သည်။

မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်ပါတီ၏ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်မှုများနှင့် ပတ်သက်ပြီး ပြည်သူလူထုက မကျေမလည်ဖြစ်လာသည်ဟု ပါတီဥက္ကဋ္ဌကြီးဦးနေဝင်းက ယူဆသဖြင့် ပြည်သူလူထု၏ဆန္ဒကို ဖော်ပြနိုင်ခွင့်ရစေမည့် အစီအစဉ်တစ်ရပ်ကို လမ်းကြောင်းပေးခဲ့သည်မှာ ဦးနေဝင်းပင်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဦးနေဝင်းသည် မြန်မာ့နိုင်ငံရေးအလုပ်ကို မိမိကိုယ်တိုင် ဦးစီးဦးဆောင်လုပ်နိုင်မည့် အခွင့်အရေးကိုရယူခဲ့ပြီး တတ်နိုင်သမျှ ကောင်းရာကောင်းကြောင်းဖြစ်အောင် ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်ကတော့ အမှန်ပင်ဖြစ်ပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်း ပြောကြားခဲ့သော စကားများအနက်က ကျွန်တော့်တွင် ယနေ့တိုင်မမေ့နိုင်သော စကားတစ်ရပ်ရှိခဲ့ပါသည်။ ထိုစကားမှာ အခြားမဟုတ် အမျိုးသားနေ့ရွှေရတု (၁၉၇၀ ပြည့်နှစ်) ကာလတွင် ပြောကြားခဲ့သော စကားရပ်ဖြစ်ပါသည်။ ထိုစကားရပ်မှာ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ရောင်းရင်းအပေါင်းတို့အား မှာကြားသော စကားရပ်ဖြစ်ပါသည်။ "နာစရာရှိလျှင် လွမ်းစရာနဲ့ဖြေကြပါ" ဟူသော စကားရပ်ပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။

ဗိုလ်စိန်မှန်၊ ဗိုလ်စန်းယုနှင့် ဗိုလ်စိန်ဝင်း

ကျွန်တော့်အား တပ်တွင်းတွင် ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေး သဘောတရား သင်တန်းအတွက် သင်တန်းပေးရန် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက တာဝန်ပေး

လိုက်၏။ ထိုအချိန်က ကျွန်တော့်အသက်သည် ၁၉ နှစ်သာရှိပါသေးသည်။ ကျွန်တော် သင်တန်းပေး ဆွေးနွေးရမည့်အရာရှိများနှင့် အခြားသော တပ်ဖွဲ့ဝင်တို့သည် ကျွန်တော့်ထက်အသက်ကြီးသူတွေ များကြပါသည်။

ထို့ကြောင့် သင်တန်းပေးသူ ကျွန်တော့်အား ယုံကြည်မှုရှိစေရန် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက စာတစ်စောင်ရေးပေးလိုက်ပါသည်။ အနောက်တိုင်းသို့ရောက်သောအခါ တိုင်း၏ ဒုတိယတိုင်းမှူးတာဝန် ထမ်းနေသူမှာ ဗိုလ်ကြီးစိန်မှန် ဖြစ်ပါသည်။ သင်တန်းတွင် ဗိုလ်ကြီးစိန်မှန်က ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းစာကို ထုတ်ပြပြီး သင်တန်းတက်သူများနှင့် ကျွန်တော့်ကို မိတ်ဆက်ပေးပါသည်။

တာဝန်အရ အနောက်တိုင်းသို့ရောက်ရှိသော ကျွန်တော့်အား ဗိုလ်ကြီးစိန်မှန်က စားရေးနေရေးကအစ တာဝန်ယူစီစဉ်ပေးပါသည်။ သူသည်ကျွန်တော့်ထက် အတန်အသက်ကြီးသူဖြစ်ရာ ကျွန်တော်က ညီငယ်၊ သူက အစ်ကိုကြီးသဖွယ် ကျွန်တော့်ကို ကူညီသူဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

တော်လှန်ရေးအပြီး ပြည်သူ့ရဲဘော်တပ်ဖွဲ့စဉ်က ကျွန်တော့်အား သူ၏တပ်သားများကို သင်တန်းပေးရန် ဖိတ်ခေါ်သေး၏။ ကျွန်တော် မိုးကုတ်မှ ရန်ကုန်သို့ပြန်လာပြီး သူ့ထံတွင် အကူအညီတောင်းမည်ဟု စိတ်ကူးဆဲ သူကျဆုံးကြောင်းသိရ၍ ကျွန်တော့်မှာ အလွန်အံ့သြရ၊ နှမြောရ ဖြစ်မိပါသည်။

ကာကွယ်ရေးဦးစီးချုပ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးစန်းယု၊ နိုင်ငံတော်သမ္မတကြီး ဖြစ်လာသူ ဦးစန်းယုသည် အနောက်တိုင်းစစ်ဌာနချုပ်နယ်မြေတွင် တာဝန်ကျသူဖြစ်၏။ သူက ဆေးတပ်မှူးဖြစ်ပါသည်။ တော်လှန်ရေး ကာလတွင် သူက ပြည်လို့နယ်စစ်ရေးခေါင်းဆောင်၊ ကျွန်တော်က နိုင်ငံရေး တာဝန်မှူးဖြစ်၏။ သို့ပါသော်လည်း ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ တာဝန် ပေးချက်အရ ၂၄-၃-၁၉၄၅ တွင် ဖြူးသို့ ကျွန်တော်ထွက်ခဲ့ရသဖြင့် ကျွန်တော့်တာဝန်ကို ကျွန်တော် မထမ်းဆောင်လိုက်ရပါ။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးစန်းယုက ဤကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော့်ကို မည်သို့မျှ မပြောခဲ့ပါ။ မဟာမိတ်တပ်တို့ ဝင်လာသောအခါ သခင်တင်မြ

ကခေါ်သောကြောင့် ကျွန်တော်ရန်ကုန်သို့ ထွက်ခဲ့ရပြန်ရာ ကျွန်တော်၏ တပ်တွင် ကျွန်တော်တာဝန်မယူရပြန်ပါ။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ဘာမှမပြော သော်လည်း ကျွန်တော့်စိတ်တွင် မလုံမလဲဖြစ်မိသလားဟူ၍ ယနေ့ ကာလတွင် ကျွန်တော်ပြန်တွေးနေမိပါသည်။

ဗိုလ်မှူးချုပ်စိန်ဝင်း (နောင်တွင် နိုင်ငံတော်ဝန်ကြီးချုပ်ဖြစ်လာသူ) ကား သရက်တွင် တော်လှန်ရေးကာလက တပ်ရင်း (၆) ၏ တပ်ရင်းမှူး ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော် သခင်သန်းထွန်း၏ ကြောင်လက်သည်းစခန်းမှ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းရှိရာသို့ ပြန်လာစဉ် ဗိုလ်မှူးစိန်ဝင်းတပ်သို့ ရောက် သွားခဲ့ပါသည်။ သူကပင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းရှိရာ သရက်ချောင်းသို့ ရောက်နိုင်ရန် လှည်းစီစဉ်ပေး၍ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းဆီ ရောက်ခဲ့၏။

တော်လှန်ရေးကောင်စီခေတ်တွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးစန်းယုရော၊ ဝန်ကြီးချုပ်ဗိုလ်မှူးချုပ်စိန်ဝင်းနှင့်ပါ ပြန်လည်ဆက်သွယ်မိ အလုပ်နှင့် ပတ်သက်သော တွေ့ဆုံမှုများဖြင့် ရင်းနှီးမပျက် ဆက်ဆံခဲ့ရပါသည်။

ကျွန်တော့်ထက် အသက်ကြီးသူများဖြစ်ရာ သူတို့သုံးယောက်လုံးပင် ကျွန်တော့်အစ်ကိုကြီးများသဖွယ် ကျွန်တော်ချစ်ခင်မိလေးစားမိသော သူများဖြစ်ပါသည်။ ရိုးရိုးသားသား ကိုယ်ကျိုးမဖက် မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် အပြည့်ဖြင့် တိုင်းပြည်အတွက် အလုပ်လုပ်ခဲ့သူများအဖြစ် ကျွန်တော် သတိတရ လေးစားအောက်မေ့နေမိပါသည်။

ဗိုလ်မှူးကြီးကျော်ဇော

၂၅-၃-၁၉၄၅ တွင် ကျွန်တော်ညနေစောင်းအချိန်၌ ပဲခူးမြို့၊ တိုင်း (၄) စစ်ဌာနချုပ်သို့ ရောက်နေပါသည်။ ရောက်ရခြင်းအကြောင်းမှာ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက ဖြူးတွင်ရောက်နေသော သခင်ဗဟိန်းကို အခေါ်ခိုင်း၍ ဖြစ်ပါသည်။ သခင်ဗဟိန်းထံမရောက်မီ ပဲခူးတိုင်း (၄) စစ်ဌာနရုံးတွင် ကျွန်တော်စီးသည့်ကားအား ဓာတ်ဆီထည့်ရန်ဝင်မိ၍ ဖြစ်ပါသည်။

ထိုစဉ်က တော်လှန်ရေးနေ့ကို ဧပြီလနှစ်ရက်နေ့ဟူ၍ သတ်မှတ်ထားကြောင်း ကျွန်တော်သိပြီး ဖြစ်ပါသည်။ တိုင်း (၄) သို့ရောက်သောအခါ ဗိုလ်မှူးကြီးကျော်ဇောက သူတို့၏လှုပ်ရှားမှုများကို ဂျပန်များရိပ်မိနေပြီဟု သိထားသည်။ ထို့ကြောင့် မတ်လ ၂၇ ရက်တွင် တပ်ဖျောက်ရန် စီစဉ်ထားကြောင်း ပြောပါသည်။ ကျွန်တော်တောင်းသော ဓာတ်ဆီကို ပေးပြီး သခင်ဗဟိန်းနှင့်သခင်သန်းထွန်းတို့ထံ မတ်လ ၂၇ ရက်နေ့ တော်လှန်ရေးရက်ဖြစ်ကြောင်း စာပို့ရန် ပေးလိုက်ပါသည်။

ဗိုလ်မှူးကြီးကျော်ဇောမှာ ယခင်ကပင် ကျွန်တော်တွေ့ဖူးသိဖူးပြီးသူ ဖြစ်ပါသည်။ သခင်တင်မြပို့ခိုင်း၍ စာသွားပို့ရခြင်းများနှင့် အာအီးတီရုံး ကွန်မြူနစ်ပါတီ ကွန်ဖရင့်တွင်လည်း တွေ့ဖူးသူဖြစ်ပါသည်။

ရဲဘော်သုံးကျိပ်ဝင် ဗိုလ်မှူးကြီးကျော်ဇော နောင်တွင် ဗိုလ်မှူးချုပ်ကျော်ဇောသည် ထိုစဉ်က ကွန်မြူနစ်ပါတီဝင် ဖြစ် မဖြစ်တော့ မသိပါ။ ကွန်မြူနစ်ပါတီကို လိုလားသူတော့ ဖြစ်ပါသည်။ အာအီးတီရုံးတွင် ကျင်းပသောအစည်းအဝေးတွင် သူ့ကို ကွန်မြူနစ်ပါတီဝင်အဖြစ် သိလိုက်ရပါသည်။ သူသည် အကျင့်စာရိတ္တကောင်းသူ၊ ရိုးသားဖြောင့်မတ်သူဖြစ်ပြီး သူယုံကြည်ရာကို သူလုပ်သူဖြစ်ပါသည်။

လွတ်လပ်ရေးရပြီး ဗိုလ်မှူးချုပ်ဖြစ်ပြီးမှ သူသည် ယူဂိုဆလားဗီးယားပြည်သို့သွားသော စစ်မစ်ရှင်တွင်ပါဝင်ရာ ကျွန်တော်နှင့်တွေ့ရပါသည်။ သူက ကျွန်တော့်ကို မှတ်မိနေ၏။ ဖော်ဖော်ရွေရွေ ဆက်ဆံ၏။ ထိုမှ သူတို့ပြန်သွားပြီးနောက်တွင် သူနှင့်တွေ့ဆုံကြုံကြိုက်ရခြင်း မရှိတော့ပါ။

သခင်ဗဟိန်းနှင့်သခင်သန်းထွန်း

၁၉၄၅ ခုနှစ်၊ မတ်လ ၂၆ ရက်နေ့ ညနေစောင်းတွင် ကျွန်တော်သည် သခင်ဗဟိန်း တော်လှန်ရေးလုပ်ရန် ရောက်ရှိနေသော ဖြူးမြို့ အရှေ့ဘက် (မီးရထားလမ်း၏အရှေ့ဘက်) ညောင်ပင်သာရွာသို့ ရောက်သွားပါသည်။ သခင်ဗဟိန်းကို တွေ့ရ၏။

သခင်ဗဟိန်း၏မျက်နှာမှာ ကြည်လင်ရွှင်လန်းသောပုံရှိ၏။ ပြုံးနေသကဲ့သို့ထင်ရသော ရုပ်မျိုးဖြစ်ပါသည်။ သခင်ဗဟိန်းရေးသော ဓနရှင်

လောကစာအုပ်ကို ကျွန်တော်ဖတ်ဖူးသော်လည်း သူ့ကိုတော့ ပထမဆုံးတွေ့ဖူးရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ စာရေးဆရာကြီးဒဂုံတာရာက **ဗဟိန်းသို့မဟုတ် ကဗျာ** ဟူ၍ ဖွဲ့ဆိုခြင်းခံရသောသူ ဖြစ်ပါသည်။

ဤရုပ်ဤပုံပန်းနှင့် နိုင်ငံရေးလောကတွင် ပါဝင်လှုပ်ရှားခဲ့သူ၊ ခုတစ်ဖန် ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးကြီးတွင် ပါဝင်ဆင်နွှဲဦးမည့်သူ၊ သူ၏ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ကျေးရွာများမှ လူငယ်လူရွယ်များကိုစုပြီး ပြောက်ကျားနည်းဖြင့်တော်လှန်မည့် ပြောက်ကျားများအား ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေး သဘောတရားများ ပြောဟောခဲ့သူ ဖြစ်ပါသည်။

သခင်ဗဟိန်းအား ဗိုလ်မှူးကြီးကျော်ဇောကပေးသော စာနှင့် သတင်းစကားများကိုပြောရာ-

"ကျွန်တော်တို့က ရွာတွေမှာလူတွေ ပို့ထားပြီ၊ ပြန်ခေါ်ပြီး ရက်ပြောင်းတာပြောရမှာပေါ့" ဟု ပြောပါသည်။ ကျွန်တော့်အား သူ့အိမ်တွင် ညအိပ်စေပါသည်။ နေ့ခင်းပိုင်းတွင် နားနေစေပြီး ညပိုင်းကျမှပင် သူ၏လူတချို့ကို လမ်းပြစေပြီး သခင်သန်းထွန်းထံ ပို့ပေးပါသည်။

တော်လှန်ရေးပြီးသောအခါ သူနေမကောင်းသောကြောင့် မြေနုလမ်းရှိ သူ့အိမ်တွင် လူမမာသွားမေးခဲ့၏။ ထိုအခါမှစ၍ သူနှင့် နောက်ထပ်မတွေ့ရတော့ပါ။ ၁၉၄၆ ခုနှစ်တွင် ဖြစ်ပါသည်။

သခင်ဗဟိန်းသည် မိမိယုံကြည်ရာကို ရေးသားခြင်း၊ ဆောင်ရွက်ခြင်းကြောင့် သူသည် လေးစားထိုက်သူ ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးဟူ၍ ကျွန်တော်မှတ်ယူလိုက်ပါသည်။

သခင်သန်းထွန်း

ထိုနေ့ကား တန်ခူးလပြည့်နေ့ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့ ညပိုင်းခရီးထွက်ခဲ့ကြ၏။ သခင်သန်းထွန်းရှိရာ ကြောင်လက်သည်း စခန်းသို့သွားခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ၂၈-၃-၁၉၄၅ တွင် ရောက်သွား၏။ ကျွန်တော်က သခင်သန်းထွန်းအား ဗိုလ်မှူးကြီးကျော်ဇောပေးသည့် စာကိုပေး၏။ သတင်းစကားလည်း ပြောပါသည်။

သခင်သန်းထွန်းသည် ကျွန်တော့်ကို ဖော်ရွေသည်လည်းမဟုတ်၊ မဖော်ရွေသည်လည်းမဟုတ်သော အမူအရာဖြင့် ပြောဆိုဆက်ဆံပါသည်။ သူ၏စခန်းတွင် ကျွန်တော် ၁၀ ရက်ခန့်ကြာခဲ့ပါသည်။ ဘာတာဝန်မှလဲမရှိ၊ ထိုစဉ်က မဟာမိတ်ဘက်မှပေးပို့သော ယိုဘူး၊ ထောပတ်၊ အသားဘူးစတာတွေ တစ်ဝစားပြီး တောရိပ်တောင်ရိပ်တွင် စိတ်အေးစွာနားနေရပါသည်။ သခင်သန်းထွန်း၏စခန်းတွင် နေသော်လည်း သူနှင့်စကားမစပ်ဖြစ်၊ စကားမပြောဖြစ်ကြပါ။

တစ်နေ့တွင် သခင်သန်းထွန်းက ကျွန်တော့်ကိုခေါ်ပါသည်။ အကြောင်းမှာသူ့တွင် သီဟိုဠ်ကျွန်းကန္ဒီတွင် အခြေစိုက်သော အရှေ့တောင်အာရှ စစ်ဌာနချုပ်မှ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးလော့ဒ်မောင့်ဘက်တန်မှ ပေးပို့သော ကြေးနန်းသတင်းတစ်ပုဒ် ရှိနေပါသည်။ ထိုသတင်းကို ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းထံသို့ပို့ရန် တာဝန်ရှိရာ ထိုတာဝန်ကို ကျွန်တော်ယူရန် သူကကျွန်တော့်ကိုပြောပါသည်။ သူထည့်ပေးသော လမ်းပြများနှင့်အတူ ကျွန်တော် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းရှိရာသို့ ဖြူးအနောက်ဘက်ရိုးမတောင် အရှေ့ခြမ်းမှအနောက်ခြမ်းသို့ ခြေကျင်သွားခဲ့ရ၏။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းထံရောက်ရန် ကိုးရက်ခန့်ကြာခဲ့၏။

တော်လှန်ရေးပြီးသောအခါ ရန်ကုန်တွင် စမ်းချောင်း၊ စမ်းရေတွင်းလမ်းတွင်ရှိသည့် သခင်ဘို၏အိမ်တွင် သွားတွေ့ပါသည်။ သခင်ဘို၏အိမ်တွင် သူ၏ရဲဘော် သခင်တင်စောတို့နေကြရာ သခင်တင်စောကိုတွေ့ရန်သွားရင်း သခင်သန်းထွန်းကို တွေ့ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

သခင်သန်းထွန်းကို ထိုအခါမှစ၍ နောက်ထပ်မတွေ့တော့ပါ။ သခင်သန်းထွန်းအား တွေ့ရချိန်နည်းသော်လည်း သူ၏စာအရေးအသားကို သဘောကျမိသူ ဖြစ်ပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ကြီး

ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ကြီးကို သိကျွမ်းခဲ့သည်မှာ မတ်လတော်လှန်ရေးပြီးခါစ အချိန်တွင် ဖြစ်ပါသည်။ သူသည် ထိုအချိန်က ကျွန်တော်တို့ ကွန်မြူနစ်ပါတီဝင်များ တည်းခိုနေထိုင်ရာဖြစ်သည့် သခင်မဒေါ်ရှိန်အိမ်သို့ ရောက်လာတတ်ပြီး ဗိုလ်သိန်းတန်၊ ကိုလှမြိုင်စာရေးသူကျွန်တော်တို့နှင့် ကွန်မြူနစ်ပါတီ သဘောထားများယွင်းနေပုံများကို ဝေဖန်ပြောဆိုလေ့ရှိခဲ့ပါသည်။ သူ၏ ပြောဆိုချက်များတွင် ခိုင်လုံသောအကြောင်း ယုတ္တိများပါရှိပါသည်။ အထူးသဖြင့် သခင်သန်းထွန်း၏ ခေါင်းဆောင်မှုနှင့်ပတ်သက်၍ ဝေဖန်ပြောဆိုခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် အချို့အချက်များကို သူ့အား ပြန်လည်ချေပခြင်း မပြုနိုင်ခဲ့ကြပါ။ သူနှင့်ကျွန်တော်တို့သည် ငြင်းဖော်ငြင်းဖက် ရင်းနှီးသူများဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်၏စိတ်သည် ပုဂ္ဂိုလ်အားဖြင့် သူ၏ပြောဆိုပုံများကို သဘောကျသလိုရှိခဲ့ပါသည်။ အလံနီကွန်မြူနစ်ပါတီမှ ကျွန်တော်ထွက်ခွာလာပြီးသည့်နောက်ပိုင်းတွင် ဆိုရှယ်လစ်ပါတီအသိုင်းအဝိုင်းအတွင်းသို့ ကျွန်တော်ရောက်ရှိခဲ့ပါသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ ကျွန်တော်နှင့်ဗိုလ်အောင်ကြီးတို့သည် ယနေ့တိုင် ခင်မင်ရင်းနှီးခြင်း ရှိနေပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ကြီးနှင့် ကျွန်တော်တို့၏ ဆက်ဆံဆောင်ရွက်မှုများကို အထက်တွင် အတော်ကြီးရေးသားခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။ သူသည် ကျွန်တော့်အား ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းကဲ့သို့ပင် အဘက်ဘက်မှ ကျေးဇူးပြုခဲ့သူဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့်သူသည် ကျွန်တော်၏ ကျေးဇူးရှင်တစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ကြီးသည် တို့ဗမာအစည်းအရုံးသို့ ဝင်ရောက်ပြီး သခင်အောင်ကြီးဟူသော အမည်နာမကိုခံယူခဲ့သည်မှာ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၊ သခင်နု၊ သခင်စိုး၊ သခင်သန်းထွန်း၊ သခင်လှဖေ (ဗိုလ်လက်ျာ) တို့ထက်စောခဲ့သူဖြစ်ပါသည်။ သူသည်ထိုအချိန်မှစပြီး နေရာဌာနအသီးသီးတွင် အလုပ်လုပ်ရင်း နိုင်ငံရေးလုပ်ငန်းကို များသောအားဖြင့် လျှို့ဝှက်စွာဆောင်ရွက်နေခဲ့ပါသည်။ သူသည် အင်္ဂလိပ်ဆန့်ကျင်ရေးကာလတွင် ပြည်သူ့အရေးတော်ပုံအဖွဲ့တွင် ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးအဖြစ် ပါဝင်ဆောင်ရွက်ခဲ့ပါသည်။ ဂျပန်ခေတ် ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးတပ်မတော် ဘီအိုင်အေ၊ ဘီဒီအေ၊ ဘီအန်အေ မျိုးချစ်ဗမာ့တပ်မတော်

ပီဒီအက်ဖ်တို့တွင် ဗိုလ်မှူးအဖြစ် ဆက်တိုက်ပါဝင်ဆောင်ရွက်ခဲ့ပါသည်။ လျှို့ဝှက်လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ရသော ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေး တော်လှန်ရေး လုပ်ငန်းတွင် ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးအဖြစ် ပါဝင်ခဲ့သူဖြစ်ပါသည်။

တော်လှန်ရေးပြီးသောအခါ ဗမာပြည်ဆိုရှယ်လစ်ပါတီ ဌာနချုပ်တွင် တွဲဖက်အထွေထွေအတွင်းရေးမှူး တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ပြီး ပြည်တွင်းသူပုန်သောင်းကျန်းမှုခေတ်တွင် တပ်မတော်သို့ ပြန်လည်ဝင်ရောက်ခါ ၁၉၆၂ ခုနှစ် တော်လှန်ရေးကောင်စီ ဒု-ဥက္ကဋ္ဌ တာဝန်ကိုယူခဲ့ရသည်အထိ ဗိုလ်မှူးချုပ်ရာထူးဖြင့် တာဝန်ယူခဲ့သူဖြစ်ပါသည်။ ပြည်တွင်းသူပုန်ခေတ်တွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းနှင့်အတူ တပ်မတော်ကိုကြီးထွားအောင် လက်နက်ကိုင် အဖွဲ့အစည်းအမျိုးမျိုးကို ပုံမှန်တပ်မတော်အခြေအနေသို့ ရောက်အောင် စုစည်းပေးနိုင်ခဲ့သည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ကြီး၏ ဘဝဖြစ်စဉ်ကို စုံစေ့အောင်ရေးသား ဖော်ပြရန် ကျွန်တော်မပြုနိုင်ပါ။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းကဲ့သို့ပင် သူသည်လည်း အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ ပြောဆိုခြင်းခံခဲ့ရသူဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် သူသည် နိုင်ငံရေးလောကဓံတရားကို ကြံ့ကြံ့ခိုင်ခိုင် ခုခံနိုင်စွမ်းရှိပြီး ကျော်လွှန်နိုင်ခဲ့သူ ဖြစ်ပါသည်။ သူသည် သူယုံကြည်အတိုင်း၊ မှန်သည်ဟု သူခံယူထားသည့်အတိုင်း လုပ်ဆောင်တတ်သူဖြစ်ပါသည်။

ဦးဗဆွေ၊ ဦးကျော်ငြိမ်း၊ ဗိုလ်ခင်မောင်လေး၊ ဦးနု

ဦးဗဆွေအကြောင်းကို အထက်တွင် ရေးပြီးသားဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ဤနေရာတွင် အနည်းငယ် ရေးရပါဦးမည်။

ဦးဗဆွေထံ မြန်အောင်သခင်ချစ်မောင် ခေါ်သွားသဖြင့် ကျွန်တော်ရောက်သွားပါသည်။ ပထမဆုံး တွေ့ဖူးခြင်းဖြစ်ပါသည်။ အသားညိုညိုထောင်ထောင်မောင်းမောင်း၊ တည်ကြည်သော်လည်း ပြုံးရိပ်သမ်းနေသည့် မျက်နှာထားရှိ၏။ သူ့ကို မြန်မာနိုင်ငံ၏ ခေါင်းဆောင်ပိုင်းဖြစ်သူဟု ကျွန်တော်သိမှတ်လိုက်မိသည်။ သူနိုင်ငံရေးအကြောင်း ဆွေးနွေးသောအခါ အခြွင်းအချန်မရှိ ပွင့်လင်းစွာပြောတတ်သူ ဖြစ်ပါသည်။ သူ့ကို ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒရေးနှင့်ပတ်သက်၍ ခေါင်းဆောင်မှုပေးနိုင်မည့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဖြစ်သည်ဟူ၍ ကျွန်တော်မှတ်ယူလိုက်ပါသည်။ ကာကွယ်ရေးဝန်ကြီးဌာနသို့ ဝင်ရောက်အမှုထမ်းသည့် ၁၉၅၆ ခုနှစ်အထိ ကျွန်တော်သည် ဦးဗဆွေနှင့်ဆက်ဆံနေခဲ့ရပါသည်။ ထိုကာလတစ်လျှောက်လုံးတွင် ဦးဗဆွေသည် ပြောဆိုရာတွင်လည်းကောင်း၊ ခေါင်းဆောင်မှုပြုရာတွင်လည်းကောင်း၊ ရိုးသားဖြောင့်မတ်စွာ ခံယူဆောင်ရွက်ခဲ့သည်ဟူ၍ ကျွန်တော်ယုံကြည်ခဲ့ပါသည်။ သူသည် နိုင်ငံရေးသမားပီသသော ခေါင်းဆောင်တစ်ဦး အမှန်ပင်ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ စိတ်ကောင်း နှလုံးကောင်း စေတနာကောင်းရှိသော ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။

ဦးကျော်ငြိမ်း

သခင်သာခင်ကိုအကြောင်းပြု၍ ဦးကျော်ငြိမ်းကို ကျွန်တော်တွေ့ဆုံ သိကျွမ်းရင်းနှီးခဲ့ရပါသည်။ အထူးသဖြင့် သူနှင့်အတူ ယူဂိုဆလားဗီးယားနိုင်ငံ၊ ဘဲလ်ဂရိတ်မြို့တော်သို့ ရောက်ရှိခဲ့သောအခါ အထူးပိုမိုရင်းနှီးခွင့် ကြုံခဲ့ပါသည်။ သို့ပင်ဖြစ်သော်လည်း နိုင်ငံရေး၊ ဝါဒရေးတွင် ခံယူပုံချင်း မတူညီခဲ့ကြပါ။

အခြားကြောင့် မဟုတ်ပါ။ မာ့က်စ်ဝါဒနှင့်ပတ်သက်၍ ခြားနားခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် အထွေထွေအတွင်းရေးမှူး ဦးဗဆွေနှင့်အတူ မာ့က်စ်ဝါဒကို ဗမာမှုပြုပြီး မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုစိတ်ဓာတ်နှင့် လိုက်လျောညီထွေရှိစေရန် ကျင့်သုံးနိုင်ရေးအတွက် ကြိုးစားနေသူဖြစ်ပါသည်။ ဦးကျော်ငြိမ်း၊ ဗိုလ်ခင်မောင်လေး၊ သခင်တင်၊ မြန်အောင်သခင်ချစ်မောင် ဦးဝင်း စသူတို့က ဗြိတိသျှလေဘာတီ ဒီမိုကရေစီဆိုရှယ်လစ်ဝါဒမျိုးကို ကျင့်သုံးဆောင်ရွက်မှသာလျှင် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံကြီး ကြီးပွားတိုးတက်နိုင်မည်ဟု လေးနက်စွာယုံကြည်သူများဖြစ်ကြပါသည်။

ဦးကျော်ငြိမ်းသည် ယင်းယုံကြည်ချက်ကို သူတစ်သက်လုံး ရှေ့နောက်ညီညွတ်စွာ ခံယူသွားသူဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည်

ဦးကျော်ငြိမ်းကို အလွန်ပင် လေးစားခဲ့ပါသည်။ ဦးကျော်ငြိမ်း ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးတာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ခဲ့စဉ်အခါက မြို့ပေါ်ရှိနိုင်ငံရေးအတိုက်အခံများရော၊ တောခိုသူအတိုက်အခံများထဲက ဖမ်းဆီးရမိသူများကိုပါ ထောင်သွင်းအကျဉ်းချထားစဉ် ထောင်တွင်းအရာရှိများက ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်ခြင်းပြုလုပ်ခဲ့ကြသည်ဟု နိုင်ငံရေးလောကတွင် စွပ်စွဲခဲ့ကြပါသည်။

ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်တော့်အနေဖြင့် မည်သည့်ထင်မြင်ချက်မျှ မပေးနိုင်ပါ။ ကြားရသောသတင်းကို မှတ်သားထားပါသည်။ ဦးကျော်ငြိမ်းသည် မိမိခံယူသောမူဝါဒနှင့် မိမိမှန်သည်ဟု ယုံကြည်သောအလုပ်ကို ယုံကြည်သည့်အတိုင်း လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်သွားသူ နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်တစ်ဦးအဖြစ် ကျွန်တော်မှတ်ယူခဲ့ပါသည်။

ဗိုလ်ခင်မောင်လေး

ဝန်ကြီးဟောင်းဖြစ်သူ ဗိုလ်ခင်မောင်လေးကို ကျွန်တော်တို့ လူငယ်များက ဆရာဟုခေါ်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ကသာကျောင်းသားခေါင်းဆောင်ကိုလှတို့သည် အင်္ဂလိပ်ဆန့်ကျင်ရေးလျှို့ဝှက်လုပ်ငန်း U-G လုပ်ငန်းကာလက ထို U-G လုပ်ငန်းနှင့် ဆက်သွယ်ခဲ့ရသူမှာ နောင်အခါတွင် ဗိုလ်မှူးချုပ်ဖြစ်လာသည့် ဗိုလ်မောင်မောင်နှင့် ဆရာဗိုလ်ခင်မောင်လေးတို့ ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာဗိုလ်ခင်မောင်လေးနှင့် ဂျပန်ခေတ် တပ်မတော်တွင် တစ်ကြိမ်သာ တွေ့ဆုံလိုက်ရပြီး တော်လှန်ရေးပြီးသည့်နောက်ပိုင်း ဆိုရှယ်လစ်ပါတီနယ်ပယ်သို့ ကျွန်တော်ရောက်လာသောအခါမှသာ ဗိုလ်ခင်မောင်လေးနှင့် ပြန်လည်တွေ့ဆုံပါသည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ ဆရာဗိုလ်ခင်မောင်လေးနှင့် ရင်းနှီးမှုမပျက်ခဲ့ပါ။ နိုင်ငံရေးမူဝါဒအရာတွင် သူနှင့်ဦးကျော်ငြိမ်းတို့သည် ထပ်တူထပ်မျှဖြစ်ပါသည်။ မိမိ၏မူဝါဒကို ပြောဆိုတတ်သည်ကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်တွေ့ကြုံခဲ့ရပါသည်။ သူ၏ကိုယ်ကျင့်တရားနှင့် နိုင်ငံရေးကျင့်ဝတ်တို့တွင် ရိုးသားဖြောင့်မတ်သူအဖြစ် ကျွန်တော်သိမှတ်ထားပါသည်။

ဦးနု (သို့မဟုတ်) သခင်နု

သခင်နု သို့မဟုတ် ဦးနုကို ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒသမားကြီး ဖြစ်သည်ဟူ၍ ကျွန်တော်ယုံကြည်နေခဲ့သည်မှာ သူရေးသော **လူမွဲတို့၏ထွက်ရပ်လမ်း** အမည်ရှိသည့် နဂါးနီစာအုပ်တိုက်ထုတ် စာအုပ်ဖတ်ရှုလေ့လာပြီးသောအချိန်မှစခဲ့ပါသည်။ သခင်နုသည် စာရေးကောင်းသူဖြစ်သောကြောင့် သခင်နုရေးခဲ့သော စာအုပ်စာတမ်းဆောင်းပါးများကို လက်လှမ်းမီသမျှ ကျွန်တော် ရယူစုဆောင်းဖတ်ရှုနေခဲ့ပါသည်။

သူသည် မိမိသိနားလည်ပြီးသော နိုင်ငံရေးမူဝါဒနှင့် သဘောထားအရပ်ရပ်ကို စာဖတ်သူများ ရှင်းလင်းစွာ နားလည်သွားအောင် ရေးသားနိုင်စွမ်းရှိခဲ့သူဖြစ်ပါသည်။ သူ၏ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာဖြစ်စဉ်ကို စုံစုံစေ့စေ့ဖော်ပြရန် ကျွန်တော်မတတ်နိုင်ပါ။ သူနှင့်ကျွန်တော် တွေ့ကြုံဆက်ဆံရပုံကိုလည်း အထက်တွင် ကျွန်တော်ဖော်ပြခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။ သူသည် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့်အတူ မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေးကို အရယူပေးခဲ့သည့် အမျိုးသားရေး ခေါင်းဆောင်ကြီးတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်းကို ကျွန်တော် တိတိကျကျ ခံယူထားပါသည်။ သူသည်လည်း ရိုသားဖြောင့်မတ်သူ၊ စိတ်ကောင်းစေတနာကောင်းရှိသူ၊ မိမိ၏ယုံကြည်ချက်ကို သတ္တိရှိစွာဖြင့် ပြောဆိုလုပ်ကိုင် ဆောင်ရွက်တတ်သူ ခေါင်းဆောင်ကြီးတစ်ဦးဟု ကျွန်တော်ယုံကြည်ပါသည်။ နိုင်ငံရေးနှင့်ပတ်သက်၍ သူရေးသားပြုစုခဲ့သော စာအုပ်များအနက် ကျွန်တော်အကြိုက်ဆုံးစာအုပ်မှာ "မာ့ဆဇ္ဇင်ဆိုတာ ဘာလဲ" ဟူသော ဝေဖန်သုံးသပ်ရေး စာအုပ်ကောင်းကြီးတစ်အုပ်ဖြစ်ပါသည်။

တက်ဘုန်းကြီးသိန်းဖေ (သို့မဟုတ်) ဦးသိန်းဖေမြင့်

တက်ဘုန်းကြီးသိန်းဖေဟု ကျော်ကြားသော ဦးသိန်းဖေမြင့်ကို ၁၉၄၅ ခုနှစ် သူအိန္ဒိယနိုင်ငံမှပြန်ရောက်ခါစ ကွန်မြူနစ်ပါတီ ဌာနချုပ်တွင် စတင်သိခဲ့ရသည်။ ၁၉၄၈ ခုနှစ်လောက်တွင် သူကွန်မြူနစ်ပါတီမှ နုတ်ထွက်ပြီး ဖဆပလအသိုင်းအဝိုင်းများနှင့် တွေ့ကြုံဆက်ဆံသောခါတွင် ကျွန်တော်နှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီး တွေ့ဆုံခင်မင်ခဲ့တော့သည်။

သူ့အား လူကိုမသိခင်ကပင် ဦးနုကဲ့သို့ သူ့အတွေးကိုသိနေသဖြင့် ကျွန်တော့်စိတ်တွင် သူ့ကိုခင်မင်ရင်းစွဲ ရှိနေပါသည်။ ကျွန်တော့်ဘဝတွင် ကျွန်တော်သိကျွမ်းပြီး ခေါင်းဆောင်အဖြစ် ကျွန်တော်မှတ်ထားသည့် ပုဂ္ဂိုလ်များတွင် ခြောက်ဦးသောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ကျွန်တော်၏ မှတ်ဉာဏ်တွင် စွဲထင်ကျန်ရစ်ခဲ့သော ခေါင်းဆောင်များ ဖြစ်ကြပါသည်။ ထိုခြောက်ဦးမှာ သခင်စိုး၊ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၊ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်း၊ ဗိုလ်မှူးချုပ်ဟောင်းအောင်ကြီး၊ ဝန်ကြီးချုပ်ဟောင်းဦးဗဆွေ၊ ဦးသိန်းဖေမြင့် တို့ဖြစ်ကြပါသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် နောက်လိုက်ငယ်သားတို့နှင့် ဆက်ဆံရာတွင်လည်းကောင်း၊ အခြားသောသူများနှင့် ဆက်ဆံရာတွင် လည်းကောင်း ဟန်ကြီးပန်ကြီးမရှိကြဘဲ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ရင်းရင်းနှီးနှီး ပြောဆိုဆက်ဆံလေ့ ရှိကြပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဦးသိန်းဖေမြင့် ကျွန်တော်နှင့်တရင်းတနှီးရှိနေခဲ့သည်မှာ သူကွယ်လွန်ချိန်အထိ ဖြစ်ပါသည်။ သူ့ကို ကျွန်တော်သဘောကျ နှစ်ခြိုက်မှုရှိခဲ့သည်မှာ သူ၏ ပွင့်လင်းမှုပင် ဖြစ်သည်။

သူနှင့်မာ့က်စ်ဝါဒအကြောင်းကို ဆွေးနွေးသောအခါများတွင် သူ့ကိုယ်သူ ခေါင်းဆောင်ကြီးသဖွယ် ဆရာကြီးသဖွယ် အမူအရာမျိုး မထားရှိဘဲ သူသိလျှင်သိကြောင်း၊ မသိလျှင်မသိကြောင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောတတ်သူဖြစ်သည်။

မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်ပါတီ ခေတ်တစ်လျှောက်လုံးတွင် သူနှင့် ကျွန်တော်သည် နိုင်ငံရေးသဘောထားအရ ထပ်တူထပ်မျှနီးပါး တူညီခဲ့ကြပါသည်။ သူ့ကို ကျွန်တော်က ကိုကြီးသိန်းဟု ခေါ်ဝေါ်လေ့ရှိခဲ့ပါသည်။ သူ့ကို နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်တစ်ဦးအနေထက် ဆေးစက်ကျရာ အရုပ်ထင်တတ်သော ပန်းချီဆရာကြီးတစ်ဦးကဲ့သို့ စာပေအနုပညာလောကတွင် သူမတူအောင် စွမ်းဆောင်နိုင်သူ စွယ်စုံရပုဂ္ဂိုလ်ကြီး တစ်ဦးဟူ၍ စွဲမှတ်ထားပါသည်။

ဦးစောဦး

စောဦး၊ ဂျာနယ်ကျော်စောဦး၊ ဂုဏ်ရောင်အစရှိသော ကလောင်အမည်များနှင့်ထင်ရှားသည့် စာရေးဆရာ၊ သတင်းစာဆရာ ဦးစောဦးကို ၁၉၄၆ ခုကပင် မြန်အောင်သခင်ချစ်မောင်ကို အကြောင်းပြုပြီး သိကျွမ်းခဲ့၏။ ကွန်မြူနစ်များ တောခိုသောအခါ ဦးစောဦးပါသွားခဲ့ကြောင်း သိရပါသည်။ သို့သော် သိပ်မကြာလိုက်ပါ။ သူရောက်ခဲ့သောတောတွင်းမှ ပြောဆိုလုပ်ကိုင်မှုများကို ဦးစောဦးက ဘဝင်မကျသည့်အတွက် ပြန်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိရပါသည်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်မတိုင်မီကပင် စာပေလောကတွင် ထင်ရှားခဲ့သော ကလောင်ရှင် အယ်ဒီတာတစ်ဦးဖြစ်ခဲ့သူ ဦးစောဦးသည် တောမှပြန်လာပြီးသောအခါ သူဝါသနာပါရာ သူ၏ စာပေလုပ်ငန်းကိုပင် ဆက်လက်လုပ်ကိုင်လျက်ရှိပါသည်။ ကျွန်တော်နှင့်လည်း ထိုအခါမှစပြီး ရင်းနှီးလျက်ရှိခဲ့ပါသည်။

တပ်မတော်စိတ်ဓာတ်စစ်ဆင်ရေးတပ်သို့ ရောက်သောအခါ ပို၍ ရင်းနှီးခွင့်ကြုံခဲ့၏။ အလုပ်အတူတူ လုပ်ခွင့်ကြုံ၏။ သူက တပ်မတော်ထုတ်လုပ်ရေးတပ်တွင် ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီးအဆင့် တပ်မှူးတာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ခဲ့သူဖြစ်ပါသည်။ တပ်မတော်စာစဉ်၊ သတ္တိစာစောင်အစရှိသော ကာကွယ်ရေးဝန်ကြီးဌာန၊ ပညာရေးနှင့် စိတ်ဓာတ်စစ်ဆင်ရေး ညွှန်ကြားရေးမှူးရုံး၏ ညွှန်ကြားရေးမှူးဗိုလ်မှူးကြီးဘသန်း၏ လက်အောက်တွင် တာဝန်ထမ်းခဲ့သူဖြစ်၏။

ဦးစောဦးသည် ပေးအပ်သောတာဝန်ကို ကျေပွန်အောင် ဆောင်ရွက်တတ်သူဖြစ်သည်။ ရိုးသားဖြောင့်မတ်သူလည်း ဖြစ်ပါသည်။ စိတ်ကောင်းနှလုံးကောင်းရှိသော မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်ဟူ၍ ကျွန်တော်ယုံကြည်နေခဲ့သူ ဖြစ်ပါသည်။

ဗိုလ်မှူးကြီးစောမြင့်

၁၉၄၃ ခု မင်္ဂလာဒုံဗိုလ်သင်တန်း ဒုတိယပတ်ဗိုလ်သင်တန်းသို့ တက်ရောက်ရန် ကျွန်တော် မင်္ဂလာဒုံဗိုလ်သင်တန်းကျောင်းသို့ ရောက်ခဲ့

ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းရှိနေရာတစ်ခုတွင် ခဏစောင့်နေရစဉ် ကျွန်တော်တို့အနီးတွင် လူတစ်စုရှိနေပါသည်။ သူတို့ကား မင်္ဂလာဒုံ ဗိုလ်သင်တန်းကျောင်းမှ ပထမပတ်သင်တန်းဆင်းခဲ့သော ဗိုလ်တွေ ဖြစ်၏။ သူတို့အား ဂျပန်ပြည် ဘုရင့်စစ်တက္ကသိုလ်တွင် တက်ရောက်ရန် ရွေးထားသောသူတွေ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ထိုင်နေကြခိုက်တွင် ဗိုလ်အုပ်စုမှ အသားလတ်လတ်၊ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း လူတစ်ယောက် ထွက်လာပါသည်။ ကျွန်တော်တို့နားရောက်လာပြီး -

"ခင်ဗျားတို့ထဲ စစ်ကိုင်းမန္တလေးကလူတွေ မပါဘူးလား" ဟု မေးလိုက်၏။ ကျွန်တော်က -

"ကျွန်တော်ပါပါတယ်၊ စစ်ကိုင်းမန္တလေးကတော့ မဟုတ်ဘူးခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်က မိုးကုတ်ကပါ ခင်ဗျာ" ဟုပြောရာ ထိုသူက -

"ဒါဖြင့် သခင်သာခင်ကို မသိဘူးလား" ဟု မေးလိုက်၏။ ကျွန်တော်က သိပါတယ်၊ သူပို့လို့ရောက်လာတာပါဟု ပြောလိုက်ပါသည်။ ဤသို့မေးသူမှာ နောင်အခါတွင် စည်သူ၊ မဟာသရေစည်သူ၊ မော်ကွန်းဝင် ပထမအဆင့်၊ တပ်မတော်မှာတပ်မတော်တပ်မင်းဖြစ်ခဲ့သူ မဟောသီမဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာချုပ် ဗိုလ်မှူးကြီးစောမြင့်ဖြစ်ပါသည်။

သူနှင့်ထိုမျှသာသိပြီး သူဂျပန်ပြည်သို့ထွက်သွား၏။ ကျွန်တော်လည်း သင်တန်းတက်၊ ကွန်မြူနစ်ပါတီ တာဝန်တစ်ဖက်၊ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းပေးသော ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေး ဟောပြောစည်းရုံးမှု တာဝန်တစ်ဖက်ဖြင့် အနေဝေးကွာ သတင်းမကြား ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။

နောင်ကာကွယ်ရေးဝန်ကြီးဌာနတွင် တာဝန်ထမ်းလာချိန်နှင့် တွေ့လိုက် မတွေ့လိုက်ဖြစ်ရာက ၁၉၆၂ ခုနှစ်သို့ ရောက်လာပါသည်။ တော်လှန်ရေးကောင်စီပေါ်လာပြီး မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်ပါတီကို ဖွဲ့စည်းရန် ဝါဒသဘောထားကြေညာချက်၊ အညမညသဘောတရား၊ ပါတီဖွဲ့စည်းပုံစည်းမျဉ်း စသည့်စာများရေးရသောအခါ တော်လှန်ရေးကောင်စီဥက္ကဋ္ဌ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဦးနေဝင်း၏ တိုက်ရိုက်တာဝန်ပေးသောကြောင့် ဗိုလ်မှူးကြီးစောမြင့်၊ ဦးစောဦး၊ ကျွန်တော်တို့မှာ ၁၉၆၂ ခု၊

မတ်လမှစပြီး အချိန်အတန်ကြာ တွဲဖက်အလုပ်လုပ်ကြရပါသည်။ ရေးလိုက်၊ တင်ပြလိုက်၊ ပြင်လိုက်နှင့် မနားခဲ့ကြရပါ။

၁၉၆၄ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ ၁၇ ရက်နေ့မှစပြီး ကျပ်ငွေ ၁၀၀ တန်၊ ၅၀ တန်တို့ကို တရားမဝင်ငွေအဖြစ် ကြေညာခဲ့ရာ ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဗိုလ်မှူးကြီးစောမြင့် တာဝန်မှ ရုပ်သိမ်းခံရပါသည်။

၁၉၆၈ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ လေးရက်နေ့တွင် တော်လှန်ရေးကောင်စီဥက္ကဋ္ဌ၏ ကြေညာချက်အမှတ် (၇၃) ဖြင့် ပြစ်ဒဏ်မှကင်းလွတ်ခွင့်၊ လွတ်ငြိမ်းခွင့်ရခဲ့ပြီး ၁၉၆၉ ခုနှစ်တွင် လယ်ယာနှင့် သစ်တောဝန်ကြီးဌာန၌ အထူးအရာရှိအဖြစ် ခန့်အပ်ခံရသောကြောင့် နိုင်ငံ့ဝန်ထမ်းအဖြစ် တာဝန်ယူခဲ့ရသူ ဖြစ်လာပါသည်။ ၁၉၇၅ ခုနှစ်၊ မတ်လ ၂၇ ရက်နေ့တွင် မော်ကွန်းဝင်ဒုတိယဆင့်မှ ပထမအဆင့်သို့ ချီးမြှင့်ခံခဲ့ရပါသည်။

ဗိုလ်မှူးကြီးစောမြင့်သည် အိမ်စောင့်အစိုးရလက်ထက်တွင် နယ်စပ်ဒေသအုပ်ချုပ်ရေးအရာရှိချုပ် ခန့်အပ်ခံရပြီး ဒေသများသို့ သွားရောက်ပြီး နယ်နိမိတ်ကျောက်တိုင်များ စိုက်ထူစဉ်က သူ့သဘောတစ်ခုတည်းဖြင့် ငွေလုံးငွေရင်းများ သုံးစွဲခွင့်ကြုံပါသော်လည်း စာရင်းနှင့်တကွ အသုံးပြုခဲ့သူဖြစ်ကြောင်း သိရပါသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးစောမြင့်သည် အထက်တန်းကျောင်းသားဘဝကပင် နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေးလုပ်ငန်းတို့တွင် ပါဝင်ခဲ့သူ၊ ကိုယ့်တိုင်းပြည်ကိုယ်ချစ်သူ မျိုးချစ်ရဲဘော်တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော်စွဲမှတ်ထားပါသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးစောမြင့်သည် မည်မျှရိုးသားစင်ကြယ်သည် ဖြစ်ပါသော်လည်း ကံ၏အလှည့်အပြောင်းကြောင့် ယိုးစွပ်ခံရ၊ အလုပ်တာဝန် နားခံရပြီး သူ၏စေတနာအမှန်ကြောင့် ကံအကောင်းသို့ ရောက်ရသည်ဟု ဆိုရပေမည်။

၂၀၀၁ ခုနှစ်၊ မတ်လ ၂၁ ရက်နေ့တွင် ဆီဒိုးနားဟိုတယ်တွင် ကျင်းပသော ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဦးနေဝင်း၏မွေးနေ့ပွဲတွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဦးနေဝင်းက ဗိုလ်မှူးကြီးစောမြင့်အား "စောမြင့် မင်းမှာအပြစ်မရှိဘူး၊ ငါမှားသွားတယ်" ဟူ၍ ပြောလိုက်ပါသည်။ အနီးအနားတွင် နိုင်ငံတော်

သမ္မတဟောင်း ဗိုလ်မှူးချုပ်စိန်လွင်၊ နိုင်ငံတော်ဒုတိယသမ္မတဟောင်း ဒုတိယဗိုလ်ချုပ်ကြီးအေးကို၊ နိုင်ငံတော်ဝန်ကြီးချုပ်ဟောင်း ဗိုလ်မှူးချုပ်သူရထွန်းတင်တို့ ရှိနေကြပါသည်။

အထက်ပါအစီအစဉ်အလိုက် ကျွန်တော်တင်ပြခဲ့သော ရှေ့တန်းခေါင်းဆောင်ကြီးများနှင့်ပုဂ္ဂိုလ်များသည် ကျွန်တော်ပါဝင်ဆောင်ရွက်ခဲ့ရသော လက်တွေ့လုပ်ငန်းရပ်များကို အကြောင်းပြုပေးကြသော ပုဂ္ဂိုလ်များဖြစ်ခဲ့ကြပါသည်။ ကျွန်တော်နှင့်ဆက်ဆံရင်းနှီးခဲ့ရသော ရဲဘော်များသည် များစွာရှိခဲ့ကြပါသည်။

သို့သော်လည်း အထက်ပါပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများသည် ကျွန်တော့်ဘဝကို ပြဋ္ဌာန်းပေးကြသူများ ဖြစ်သည်ဟူ၍ ကျွန်တော်မှတ်ယူထားသောကြောင့် ဖြစ်ပါတော့သည်။

ဤမျှနှင့်ပင် ကျွန်တော် အထွေထွေ ပြန်လည်သုံးသပ်ခြင်းသည် အတော်ပင် စုံလင်သွားပြီဟု ဆိုရမည်ဖြစ်ပါသည်။

အဆိုပြုခြင်း

အထက်တွင် ရေးသားခဲ့သည့်အတိုင်း ၁၉၃၈ ခုနှစ်မှသည် ၁၉၈၈ ခုနှစ်အထိဖြစ်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၅၀ မျှကြာခဲ့ပါသည့် ကာလအပိုင်းအခြားကြီးအတွင်း ကျွန်တော်တွေ့ကြုံ ခံစားသိရှိခဲ့ရသော **တစ်ရံရောအခါများက** သင်ကြားပေးအပ်သော သင်ခန်းစာများအရ နောင်လာနောက်သား နိုင်ငံရေးမျိုးဆက်များအတွက်လည်းကောင်း၊ ယနေ့ကာလတွင် ဆောင်ရွက်နေကြပြီဖြစ်သော နိုင်ငံရေးပါတီအသီးသီးအတွက်လည်းကောင်း ကောင်းရာကောင်းကြောင်းဖြစ်စေမည်ဟု ကျွန်တော်ယုံကြည်သော အဆိုပြုချက်များကို ရေးသားဖော်ပြသွားမည်ဖြစ်ပါသည်။

ဦးစွာအားဖြင့် ကျွန်တော်ပြောရမည်ဆိုလျှင် **နိုင်ငံတော်ပြည်အရေးဟူ၍** လည်းကောင်း၊ **တိုင်းရေးပြည်ရေးပေါက်နှင့်ကျေး** ဟူ၍လည်းကောင်း၊ **ကြက်ဥအရောင်တိမ်တောင်သဖွယ် မင်းရေးကျယ်** ဟူ၍လည်းကောင်း ပြောဆိုသုံးနှုန်းခဲ့ကြသည်။

ထိုစကားရပ်များ၏ အဓိပ္ပာယ်ကို အနည်းငယ်ပြောပြပါမည်။ တိုင်းရေးပြည်ရေးကို ပေါက်နှင့်ကျေးဟူသော သဘောပြောကြသည်မှာ ပေါက်ပင်ကလည်းစိမ်း၊ ကျေးကလည်းစိမ်းသဖြင့် အစိမ်းချင်းတူသောကြောင့် အရွေးရခက်သောသဘောမျိုး ပြောခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ထို့အတူ ကြက်ဥအရောင် တိမ်တောင်သဖွယ် မင်းရေးကျယ်ဟူသောစကားသည်လည်း ကြက်ဥကောင်း မကောင်းရွေးရခက်သကဲ့သို့ တိမ်တို့၏ရွေ့လျားခြင်းကို ကြိုတင်မသိနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်တတ်သောကြောင့် ကြက်ဥအရောင်တိမ်တောင်သဖွယ် မင်းရေးကျယ်ဟူသောစကားမျိုးပေါ်ထွန်းခဲ့၏။ အလားတူပင် မင်းရေးမင်းရာ တိုင်းရေးပြည်မှုတို့သည်လည်း အလွန်ပင် ခန့်မှန်းရခက်လှပေသည်ဟု ဆိုရာရောက်ပေသည်။

ယင်းအဆိုများအရ “တိုင်းရေးပြည်ရေး၊ နိုင်ငံရေးတို့မည်သည် သာမန်ပြည်သူပြည်သားတို့နှင့် မတန်မရာ၊ ပြည်သူတို့၏အရာမဟုတ်၊ မင်းဇကရာဇ်နှင့်မင်းပဒေသရာဇ်တို့၏ အရာဖြစ်သည်။ မှူးကြီးမတ်ရာတို့၏ အရေးသာဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သာမန်ပြည်သူတို့နှင့်မသင့်ဟု ဆိုလိုရာလည်း ရောက်သည်။ ယင်းကား ရှေးပဒေရာဇ်ခေတ်မှ ခံယူထားခဲ့ကြသော အချက်ဖြစ်သည်။

ယင်းအချက်ကို ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက ပြတ်ပြတ်သားသား ငြင်းပယ်ခဲ့လေသည်။

ဖက်ဆစ်ဂျပန်ကို တော်လှန်တိုက်ခိုက်သော ကာလတွင်းက ကျွန်တော်တို့အား ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက သွန်သင်ပြောကြားခဲ့သည်မှာ “နိုင်ငံရေးဆိုသည်မှာ ရိုးသားဖြောင့်မတ်စွာ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ရတဲ့အရေး၊ သန့်ရှင်းစွာလုပ်ရတဲ့အရေး၊ ပြည်သူအပေါင်း ကောင်းစားရေးအတွက် လုပ်ရတဲ့အရေး၊ တိုင်းနေပြည်သူလူအပေါင်းတို့၏ စားဝတ်နေရေး၊ ပညာရေး၊ စီးပွားရေးစသည်တို့အတွက် ဆောင်ရွက်ရတဲ့အရေးတို့ကို လုပ်ပေးတာဟာ နိုင်ငံရေးပဲ” ဟူ၍ပြောခဲ့ပါသည်။ ဆက်လက်ပြီး အထူးပြုပြောပြခဲ့သည်မှာ **“နိုင်ငံရေးလုပ်တယ်ဆိုတာ စေတနာ**

ထက်ထက်သန်သန်နဲ့ သန့်သန့်ရှင်းရှင်း ကိုယ်ကျိုးမဖက်လုပ်ဖို့ လိုတယ်ကွာ" ဟူ၍ပြောခဲ့ပါသည်။

ဤစာရေးသူပြောလိုသည်မှာ နိုင်ငံရေးဆိုသည်မှာ "တိုင်းသူပြည်သား လူအများအရေး၊ တိုင်းပြည်ရဲ့အရေးဖြစ်တဲ့အတွက် နိုင်ငံရေးလုပ်မယ့်သူတွေဟာ ကောင်းမွန်တဲ့ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ မူဝါဒကိုချမှတ်ဖို့ လိုပါတယ်။ ကောင်းမွန်တဲ့မူဝါဒကို ချမှတ်ပြီးလျှင် ကောင်းမွန်တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ကိုက်ညီတဲ့ လုပ်ငန်းစဉ်ကို ရေးဆွဲရမယ်။ အဲဒီ လုပ်ငန်းစဉ်ကို အကောင်အထည်ဖော်ဖို့အတွက် ပါတီဝင်အင်အားကို စုဆောင်းရမယ်။ ယင်းသို့ စုဆောင်းနိုင်ဖို့အတွက် သက်ဆိုင်ရာ လူတန်းစား၊ လူထုစသည်တို့ရဲ့စိတ်ဆန္ဒကို စည်းရုံးနိုင်ရမယ်" ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။

ဤသည်ကား နိုင်ငံရေးလုပ်ငန်း၏ အခြေပြုရာအကြောင်းအချက် ပေတည်း။

ဤအတွက် နိုင်ငံရေးပါတီများရော၊ နိုင်ငံရေးမျိုးဆက်သစ်များနှင့် နိုင်ငံရေးနှင့်ပတ်သက်သည့် လူတိုင်းသည် နိုင်ငံရေးနှင့်ပတ်သက်သော အခြေခံပညာရပ်များကို လေ့လာဆည်းပူးရမည်။ သင်ယူရမည်။ နိုင်ငံရေးလုပ်ငန်းစဉ်တွင်ပါရမည့် စီးပွားရေးပညာရပ်များ၊ ဥပဒေပြုရေးပညာရပ်များ၊ စီမံအုပ်ချုပ်ရေးပညာရပ်များ၊ တရားစီရင်ရေးပညာရပ်များ၊ ကမ္ဘာပေါ်ရှိ နိုင်ငံဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေများနှင့်ဆိုင်သော ပညာရပ်များအစရှိသော သိရှိနေရမည့် အသိပညာရပ်များအားလုံးကို လေ့လာသိရှိထားရပါမည်။

အထူးအားဖြင့် တိုင်းပြည်ကောင်းကျိုးပြုနိုင်ရန် စီးပွားရေးပညာရပ်ကို အဘက်ဘက်မှ စုံစုံစေ့စေ့ သိရှိတတ်ကျွမ်းနေရန် အဆက်မပြတ် သင်ယူနေရန် အထူးလိုအပ်ပါသည်။

ထို့ပြင် ပြည်သူတို့နှင့် မကင်းမကွာအောင် ဆက်ဆံနေထိုင်တတ်ရပါမည်။ သို့မှသာလျှင် တစ်နိုင်ငံလုံးကို စည်းရုံးခေါင်းဆောင်နိုင်မည် ဖြစ်သည်။ နိုင်ငံရေးပါတီအသီးသီးအတွက် စဉ်းစားဖွယ်ရာ အကြောင်း

အရာများကို ကျွန်တော်သည် မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်နှင့် ပတ်သက်သောအခန်းတွင် ရေးသားခဲ့ပြီးဖြစ်ပါသည်။ ထိုအကြောင်းအရာနှင့် ပတ်သက်ပြီး ပြန်လည်ဖတ်ရှုရန်နှင့် လေ့လာသုံးသပ်ပါရန် ထပ်မံ၍ မေတ္တာရပ်ခံပါရစေ။

ခံယူသင့်သည်ထင်သော ဝါဒသဘောထား

နိုင်ငံရေးကို ဆောင်ရွက်လိုသူအပေါင်းသည်လည်းကောင်း၊ နိုင်ငံရေးပါတီအသီးသီးတို့သည်လည်းကောင်း၊ အရင်းခံသဘောထားအားဖြင့် **အကောင်းမြင်ဝါဒ** (optimism) နှင့် **အပြုဝါဒ** (constrctive mind) အပြုသဘောဆောင်သော စိတ်ဓာတ်တို့ကို ခံယူထားရှိရမည်။

ယခု ဤစာအုပ်ကိုရေးနေသည်မှာ ပြီးခါနီးဖြစ်ပါသည်။ အသစ်ရေးဆွဲထားသော အခြေခံဥပဒေအရ ရွေးကောက်ပွဲကြီးကျင်းပရန် ပြင်ဆင်နေချိန် ဖြစ်ပါသည်။ ရွေးကောက်ပွဲကြီးပြီးသောအခါ အရွေးခံကြရသည့် ပြည်သူ့လွှတ်တော်ကိုယ်စားလှယ်တို့သည် လွှတ်တော်အတွင်းသို့ ရောက်လာကြတော့မည်။ ပြည်ထောင်စုလွှတ်တော်ကိုယ်စားလှယ် အများစုရသောပါတီသည် ဗဟိုအစိုးရဖွဲ့ကြပါလိမ့်မည်။ အစိုးရဖွဲ့ရန် ကိုယ်စားလှယ်မပြည့်သော ပါတီတို့သည် အစိုးရဖွဲ့နိုင်သောပါတီတို့နှင့် အတိုက်အခံပုံစံ မျက်နှာချင်းဆိုင် အနေအထားတွင် ရှိကြပါလိမ့်မည်။

ပြောရိုးပြောစဉ်ပြောရမည်ဆိုလျှင် အာဏာရအစိုးရအဖွဲ့နှင့် အတိုက်အခံအဖွဲ့များ ဖြစ်ကြပါလိမ့်မည်။ စာရေးသူအနေဖြင့် အကြံပြုရမည်ဆိုလျှင် အာဏာရတာဝန်ခံအစိုးရအဖွဲ့နှင့် အပြိုင်အဆိုင် သဘောကိုဆောင်သော (မျက်နှာချင်းဆိုင်အဖွဲ့) ဟူသော ဝေါဟာရ အသုံးအနှုန်းစကားလုံးကို အသုံးပြုစေလိုပါသည်။ အတိုက်အခံဟူသော စကားလုံးကို မသုံးသင့်တော့ဟု အကြံပြုလိုပါသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်၏ အနာဂတ်တို့တွင် ပြည်ထောင်စုလွှတ်တော်အတွင်းသို့ ရွေးချယ်တင်မြှောက်၍ ရောက်ရှိလာကြသော ပါတီအသီးသီးတို့သည် တစ်ဖက်

နှင့်တစ်ဖက် အတိုက်အခံအနေအထားမျိုးမဖြစ်သင့်ဘဲ တစ်ဖက်နှင့် တစ်ဖက် ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်သင့်သော အချိန်တန်ပြီဟူ၍ အကြံပြုလို ပါသည်။

လွန်ခဲ့ပြီးသော မြန်မာနိုင်ငံ၏ နိုင်ငံရေးခရီးတစ်လျှောက်ကို ပြန်လည်ဆန်းစစ်ကြည့်သောအခါ နိုင်ငံရေးပါတီအသီးသီးတို့သည် မြန်မာနိုင်ငံလွတ်လပ်ရေး၊ လွတ်လပ်ရေးရပြီးသောအခါ မြန်မာနိုင်ငံ ကောင်းစားရေးအတွက် ရည်ရွယ်ချက်ကောင်းတွေ ပါတီတိုင်းရှိခဲ့ကြပါ လိမ့်မည်။ သို့သော် ထိုပါတီအသီးသီးတို့သည် တစ်ဖွဲ့နှင့်တစ်ဖွဲ့ တစ်ပါတီနှင့်တစ်ပါတီ နိုင်ငံကောင်းစားရန် ပူးတွဲညှိနှိုင်းဆောင်ရွက် ခဲ့မှုများ အားနည်းခဲ့သည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ဤသို့ မညီညွတ်မှုကို အခြေခံပြီး နိုင်ငံတော်၏ကောင်းကျိုးတို့သည် ပေါ်ထွက်မလာခဲ့တော့ချေ။

ဂျီစီဘီအေ အသင်းချုပ်ကြီးခေတ်မှစပြီး တို့ဗမာအစည်းအရုံး ခေတ်၊ ဆိုရှယ်လစ်ကွန်မြူနစ်ပါတီများခေတ်၊ လွတ်လပ်ရေးရပြီး တောခို သောင်းကျန်းမှုခေတ်တို့ ပေါ်ပေါက်လာပြီး ဖဆပလကွဲရာမှစတင်ကာ မြန်မာနိုင်ငံရေး သမိုင်းတစ်လျှောက်သည် အကွဲဇာတ်လမ်းတို့အဖြစ်သာ မြန်မာနိုင်ငံရေး ဇာတ်ခုံပေါ်တွင် ကပြခဲ့ကြ၏။

(မြန်မာ့နိုင်ငံရေးသမိုင်းတွင် ပါတီအဖွဲ့အစည်းများ ဖြစ်ပေါ်လာ ပြီးလျှင် ကွဲကြရသည်ကို တွေ့နေခဲ့ရ၏။ ကွဲရသည့်အကြောင်းအရင်းနှင့် ချုပ်ငြိမ်းသွားရသည့် အကြောင်းအရင်းတို့ကို အလျဉ်းသင့်သော အခါတွင် ကျွန်တော်ရေးပါဦးမည်။)

အနာဂတ်ကာလတွင် ကွဲသည့်ဇာတ်လမ်းများကို မကပြတော့ဘဲ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်သည့် စည်းကမ်းသေဝပ်သော ဒီမိုကရေစီဇာတ်လမ်း၊ ပြည်သူအပေါင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းနှင့် ညီညီညွတ်ညွတ် ပူးပေါင်း ဆောင်ရွက်မှုကြောင့် တိုးတက်လာသော နိုင်ငံတော် ပေါ်ပေါက်လာ သည့် ဇာတ်လမ်းမျိုးကိုသာ ကပြသင့်ပါသည်။

ဤသို့ တစ်နိုင်ငံလုံး ပွင့်လင်းညီညွတ်သော လူ့ဘောင်အဖွဲ့အစည်း ကို တည်ထောင်ဆောင်ရွက်နိုင်ရန် ယခုလက်ရှိတည်ရှိနေသော

နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းအုပ်ချုပ်ပုံ အခြေခံဥပဒေကို အခြေပြုဖို့လိုပါသည်။ နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းအုပ်ချုပ်ပုံ အခြေခံဥပဒေသည် အချိန်အခါအလိုက် ပြုပြင်ရမည့်သဘောကိုလည်း ဆောင်ပါသည်။ နောင်အနာဂတ် ပြုပြင် ပြောင်းလဲရန် လိုအပ်ပြီဆိုပါက ပြည်သူလူထုနှင့် အစိုးရအပါအဝင် မျက်နှာချင်းဆိုင်အဖွဲ့တို့ တိုင်ပင်ညှိနှိုင်းပြီး ပြုပြင်မည်ဆိုပါက ရနိုင်မည် ဖြစ်ပါသည်။

ယခုမျက်မှောက်ကာလတွင် လက်ရှိ နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းအုပ်ချုပ်ပုံ အခြေခံဥပဒေကိုပင် အခြေပြုပြီး ဆောင်ရွက်သွားကြမည်သာ ဖြစ်ပါ သည်။ သို့မှသာ လက်တွေ့လုပ်ဆောင်ဖွယ်ရာ လုပ်ငန်းရပ်များကို လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်သွားနိုင်မည် ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် မည်ကဲ့သို့ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်သင့်သည်ဆိုသော အကြံပြုချက်ကို ကျွန်တော် တင်ပြရမည်ဆိုလျှင် ဤသို့တင်ပြလိုပါသည်-

ပြည်ထောင်စုလွှတ်တော်တွင် ရွေးချယ်တင်မြှောက်ခံရသော ပါတီအသီးသီးမှ ကိုယ်စားလှယ်တို့ ရှိနေကြမည်ဆိုမည်ဆိုပါစို့ -

(က) ပါတီသည် ပြည်ထောင်စုလွှတ်တော် ကိုယ်စားလှယ်ဦးရေ အများဆုံးရသည့် ပါတီဖြစ်ပြီး အစိုးရအဖွဲ့ဖွဲ့နိုင်မည့် ပါတီဖြစ်ပြီးလျှင် ခ၊ ဂ၊ ဃ၊ င စသောပါတီတို့မှာ ပြည်ထောင်စုလွှတ်တော်တွင် ပြည်ထောင်စုလွှတ်တော်ကိုယ်စားလှယ် အများစုရသော (က) ပါတီနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေ့ဆုံရပေတော့မည်။

အာဏာရ (က) ပါတီမှ အစိုးရ၏ တာဝန်အလျောက် ကိစ္စရပ် တစ်ခုကို ဆောင်ရွက်ရန်အဆိုပြုလျှင် ကျန်သော ပါတီကိုယ်စားပြု ပြည်ထောင်စုလွှတ်တော် ကိုယ်စားလှယ်တို့က ယခုတင်ပြသော နိုင်ငံတော်အစိုးရ၏ ဆောင်ရွက်မည့်လုပ်ရပ်သည် နိုင်ငံတော်၏ တကယ့်အကျိုးစီးပွားဖြစ်စေသော အစီအစဉ်ဖြစ်မဖြစ်ကို လေ့လာ သုံးသပ်ရပါလိမ့်မည်။ နိုင်ငံတော်အတွက် ကောင်းကျိုးရှိမည့် ဆောင်ရွက် ချက်ဖြစ်မည်ဆိုပါက ထိုအချက်ကို ညီညီညွတ်ညွတ် ဝိုင်းဝန်းထောက်ခံ ကြရပေလိမ့်မည်။

အကယ်၍ အစိုးရအဖွဲ့၏ အာဏာရပါတီကတင်ပြသည့် လုပ်ဆောင်ချက်သည် နိုင်ငံတော်အတွက် အကျိုးဖြစ်ထွန်းမှုမရှိဟု ယူဆပါက လောလောဆယ်တွင် မလိုအပ်သေးလျှင် ထိုအဆိုကိုမထောက်ခံနိုင်ပါကြောင်း ရိုးသားပွင့်လင်းစွာ ကန့်ကွက်ကြရပါမည်။ ထိုအခါပြောမည့် စကားအသုံးအနှုန်းတို့သည် ရင့်သီးပြင်းထန်မှုမရှိစေရန် သတိပြုရပါလိမ့်မည်။ အပြုသဘောစိတ်ဓာတ်ဖြင့် ဝေဖန်ကြရပါလိမ့်မည်။

မိမိတို့ကလည်း အစိုးရဘက်ကတင်ပြသော အဆိုထက် ပိုမိုကောင်းမွန်သော အဆိုရှိပါက တင်ပြရပါလိမ့်မည်။ တင်ပြရာတွင်လည်း သာယာညင်းပျောင်း ကောင်းမွန်သောအပြောအဆိုတို့ဖြင့် တင်ပြရန်လိုပါသည်။

ဤသို့အားဖြင့် အစိုးရနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ပါတီတို့သည် ကောင်းရာကောင်းကျိုးအတွက် **အကောင်းချင်း ပြိုင်ရပါလိမ့်မည်။** အကောင်းမြင်ဝါဒနှင့် အပြုစိတ်ဓာတ်တို့ဖြင့်သာ တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် ပြိုင်ဆိုင်ပြောဆိုပြီး၊ ဝေဖန်ပြောဆိုမှု၊ သုံးသပ်မှုတို့ဖြင့်သာ ပြောရပါမည်။ ကိုယ်အမူအရာ၊ နှုတ်အမူအရာတို့မှအစ သတိထားပြီး ပြောဆိုပြုမူရပါမည်။

တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် ဤသို့အကောင်းမြင်ဝါဒနှင့် အပြုသဘောစိတ်ဓာတ်တို့ဖြင့် ပြောဆိုပြုမူဆက်ဆံသွားပါက ဤပြည်ထောင်စုလွှတ်တော်ကြီးသည် နိုးကြားပွင့်လင်းသော၊ အလွန်ပျော်ရွှင်ဖွယ်ကောင်းသော လွှတ်တော်ကြီး ဖြစ်သွားပါလိမ့်မည်။ ဤပြည်ထောင်စုလွှတ်တော်ကြီး၏ စိတ်ဓာတ်သည် ပြည်ထောင်စုတစ်ဝန်းလုံးသို့ ကူးစက်ပြီး နိုင်ငံတော်၏ အေးချမ်းတည်ငြိမ်ရေး၊ ပြည်ထောင်စု စည်းလုံးညီညွတ်တည်ငြိမ်ရေးကို ဖော်ဆောင်သွားပါလိမ့်မည်ဟူ၍ ယူဆမိပါသည်။

ထို့အပြင် ပြည်ထောင်စုလွှတ်တော်တွင် နိုင်ငံတော်အတွက် ကော်မတီအမျိုးမျိုး ဖွဲ့စည်းရာတွင် အာဏာရပါတီသည် မျက်နှာချင်းဆိုင်ပါတီအသီးသီးမှ ကိုယ်စားလှယ်များကို ထည့်သွင်းတာဝန်ပေးခြင်းအားဖြင့် လွှတ်တော်တွင်းတွင် ကိုယ်စားလှယ်အချင်းချင်း ရင်းနှီး

ဆက်ဆံမှုရရှိနိုင်၏။ ထိုမှတစ်ဆင့် ပြင်ပတွင်လည်း ကိုယ်စားလှယ်တို့သည် အလွတ်သဘောဆက်သွယ်မှု တိုးတက်လာနိုင်ပေမည်။

ဤကား လွှတ်တော်အတွင်း ရင်းနှီးဆက်ဆံရန် အကြံပြုခြင်းဖြစ်ပါသည်။ လွှတ်တော်ပြင်ပတွင်လည်း အာဏာရပါတီနှင့် ပြိုင်ဖော်ပြိုင်ဖက်ပါတီများသည် မိမိတို့၏လှူဒါန်းရေး၊ မွေးနေ့အထိမ်းအမှတ်စသော လူမှုရေးအခမ်းအနားများတွင် အချင်းချင်းဖိတ်ကြားဧည့်ခံခြင်း၊ တွေ့ဆုံခြင်းများ ပြုလုပ်သင့်ကြ၏။ အစိုးရကချမှတ်သော ပြည်သူများပါဝင်သည့် နိုင်ငံ၏ကောင်းရာကောင်းကြောင်းဖြစ်သော လုပ်ငန်းတို့တွင် အာဏာရပါတီမှ မိမိပါတီဝင်မှသာမဟုတ် အခြားပါတီဝင်များကိုပါ ဖိတ်ခေါ်ပြီး စုပေါင်းလုပ်ဆောင်ကြခြင်းအားဖြင့် စည်းလုံးညီညွတ်မှုကို ဖြစ်ပေါ်စေနိုင်ပါသည်။ ပြည်သူလူထုအနေဖြင့်လည်း ပါတီတွေအချင်းချင်း ညီညွတ်မှုကို တွေ့ရှိရသည့်အတွက် စိတ်အေးကြည်သာ ခံစားနိုင်ကြလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်မိပါသည်။

ဤသို့ဆိုခြင်းအားဖြင့် မိမိတို့ပါတီ၏ ဝါဒသဘောထား လုပ်ငန်းစဉ်တို့ကို ထိခိုက်နိုင်မည်မဟုတ်ပေ။ အခါအားလျော်စွာ ကိုယ့်ပါတီ၏ ကိုယ့်လုပ်ငန်းစဉ်များကိုလည်း လုပ်နေကြရမည်ဖြစ်ပါသည်။

အာဏာရပါတီနှင့်တကွ ပြိုင်ဖက်ပါတီတို့သည် မိမိတို့လုပ်ငန်းစဉ်ကို ပြည်သူလူထုသိရှိပြီး သဘောပေါက်အောင် စာရွက်စာတမ်းများ ဖြန့်ဝေသောနည်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ မိမိတို့ကိုထောက်ခံသည်ဟု ထင်ရသောသူများထံသို့ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ သွားရောက်ပြောဆိုရှင်းလင်းသောနည်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ ပြည်သူတစ်ဦးချင်းထံ ချဉ်းကပ်သောနည်းဖြင့်လည်းကောင်း စည်းရုံးရေးကို စဉ်ဆက်မပြတ် လုပ်ရမည်ဖြစ်ပါသည်။

မိမိတို့ပါတီ၏ မူဝါဒနှင့်လုပ်ငန်းစဉ်ကို ရှင်းလင်းသည့်အခါတွင် အခြားပါတီများ၏ လုပ်ငန်းစဉ် ဝါဒသဘောထားစသည်တို့ကို မပုတ်ခတ်ဘဲ မိမိပါတီ၏သဘောထား၊ ဝါဒလမ်းစဉ်များ၊ ရှေ့လုပ်ငန်းစဉ်နှင့် ရည်ရွယ်ချက်များကိုသာ ပြောပြရန်ဖြစ်ပေသည်။

ရှေ့ခေတ်ကကဲ့သို့ လူစုလူဝေးဖြင့် သွေးထိုးလှုံ့ဆော်သော ဆူပူလှုပ်ရှားမှုတို့မပြုလုပ်ဘဲ မိမိတို့ ပြိုင်ဖက်ပါတီအချင်းချင်း တွေ့ဆုံပြီး မိမိတို့သဘောဆန္ဒကို ဖော်ပြပြီး ဆွေးနွေးခြင်း၊ ညှိနှိုင်းခြင်းတို့ကိုသာ လုပ်ဆောင်သွားရမည် ဖြစ်ပါသည်။

ဤသို့ တင်ပြဆွေးနွေးနိုင်ရန် မိမိတို့၏မူဝါဒနှင့် လုပ်ငန်းစဉ်တို့၏ အားသာချက်များ၊ ကောင်းကျိုးပြုနိုင်မှုများ စသည်တို့ကို ရှေ့နောက်ညီညွတ်စေရန် တင်ပြနိုင်ရပေမည်။ မိမိပါတီ၏ နိုင်ငံရေး ပညာအရည်အချင်းကိုလည်း တိုးပွားစေမည့်လေ့လာမှုများကို အမြဲမပြတ် လုပ်နေရမည်ဖြစ်ပါသည်။

(ဤအချက်နှင့်ပတ်သက်ပြီး မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်ကို ဝေဖန်သောအခန်းတွင် အတန်အသင့် တင်ပြခဲ့ပြီးဖြစ်ပါသည်။)

လူထုလူတန်းစား စည်းရုံးရေးလုပ်ငန်းများ ဆောင်ရွက်ရာတွင် တောင်သူလယ်သမားများအတွင်း အလုပ်သမားများအတွင်း မပြတ်ဝင်ထွက်ပြီး ထိုလူထုတို့၏ လိုအပ်ချက်ကိုလည်းကောင်း၊ ထိုလူတန်းစားတို့၏ တိုးတက်ရာတိုးတက်ကြောင်းကို မိမိတို့ပါတီက မည်သည့် အတိုင်းအတာအထိ ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်သည်တို့ကိုလည်းကောင်း လေ့လာသုံးသပ်နေရမည် ဖြစ်ပါသည်။

အလုပ်သမားလူတန်းစားနှင့် လယ်သမားလူတန်းစားတို့သည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး၊ လူတန်းစားတစ်တန်းစားနှင့် အခြားလူတန်းစားတို့၏ အကျိုးစီးပွားတို့ ဆက်စပ်နေစေရန် နိုင်ငံရေးပါတီဝင်များက လုပ်ပေးနေရမည်ဖြစ်ပါသည်။ လယ်သမား၊ အလုပ်သမားများသာမက အခြားသော လူတန်းစားတို့နှင့် ခြားနားချက်များရှိစေကာမူ ညှိနှိုင်းဖြေရှင်း၍ရနိုင်ရန် ပါတီဝင်တို့က အားထုတ်နေရမည်။ လူတန်းစားပဋိပက္ခဝါဒအစား လူတန်းစားချင်း အကျိုးစီးပွားချင်း မျှတညီညွတ်အောင် ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်နေရမည်ဖြစ်ပေသည်။

နိုင်ငံရေးပါတီအသီးသီးတို့သည် တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက်၊ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး၊ တစ်စုနှင့်တစ်စု ရန်ဘက်ဟူ၍သဘောမထားကြဘဲ ပြည်သူ

အပေါင်းကို ကောင်းကျိုးပြုနိုင်ရန် အကောင်းချင်းပြိုင်သော မိတ်ဖက်ပါတီများဖြစ်သည်ဟူ၍ သဘောထားကြရန်ဖြစ်ပါသည်။

လိုရင်းအချုပ်ကိုဆိုရလျှင် အစိုးရအာဏာကိုရရှိလာသော ပါတီနှင့် ပြိုင်ဖော်ပြိုင်ဖက်ဖြစ်သော မျက်နှာချင်းဆိုင်ပါတီတို့သည် အကောင်းမြင်ဝါဒနှင့် အပြုသဘောဆောင်သော စိတ်ဓာတ်တို့ကို အပြန်အလှန်ခံယူမည်ဟူသော ပြည်ထောင်စု အမျိုးသားညီညွတ်ရေးစိတ်ဓာတ်တို့ကို အခွန့်ရှည်အောင် သားစဉ်မြေးဆက်သည် ဆောင်ရွက်သွားနိုင်ကြပါစေသတည်း။

ယခု ကျွန်တော်ရေးသားတင်ပြခဲ့သော တစ်ရံရောအခါများ၏ ဆိုလိုရင်းသဘောတရားကို ဖော်ပြရမည်ဆိုပါလျှင် ဤသို့ဖော်ပြလိုပါ၏။

သမိုင်းဆိုသည်ကား အခြားမဟုတ်။ လူသားတို့၏ ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံတည်းဟူသော ကံသုံးပါးလုံးပါဝင်သည့် အလုပ်များကို အကြောင်းပြု၍ ဖြစ်ပျက်ပြုပြင်လာခဲ့သော အကြောင်းစဉ်အကျိုးဆက်တို့ပင် ဖြစ်ပေသည်။ ယင်းသို့ ဖြစ်ပျက်ပြောင်းလဲခဲ့သော သမိုင်းအစဉ်ကြီးသည် ကောင်းကျိုးနှင့်ဆိုးကျိုး အမှားနှင့်အမှန်၊ ကုသိုလ်နှင့်အကုသိုလ်ဟူသော ဆန့်ကျင်ဘက်အကြောင်းအရာများ အပြန်အလှန် ဒွန်တွဲရင်းလွှန်ဆွဲနေသည်ကို တွေ့ရှိရပေသည်။

လူ့သမိုင်းသည် အကုသိုလ်များ၊ အဆိုးများ၊ အမှားအယွင်းများဟူ၍ ယူဆရသော အကြောင်းအရာများကို အစဉ်မပြတ် ပြန်လည်ပြင်ဆင် ပြုပြင်နေလေ့ရှိပေသည်။

အကုသိုလ်သည် **အရေအတွက်အားဖြင့်** များပြားလေ့ရှိသည်။ ကုသိုလ်စွမ်းအင်သည် **အရည်အချင်းအားဖြင့်** အလွန်တရာ အားကောင်းလေ့ရှိသည်။ စွမ်းအင်တန်ခိုးလည်း အလွန့်အလွန် ကြီးမားနေလေ့ရှိသည်။ အကုသိုလ်အရေအတွက်အားဖြင့် အလွန်တရာ အားကောင်းလေ့ရှိသည်။ အကုသိုလ်၏ အရေအတွက်ထက် ကုသိုလ်၏ အရည်အချင်းစွမ်းအင်က သာလွန်အားကောင်းလေ့ရှိသည်။ ထက်သန်လေ့ရှိသည်။

ကုသိုလ်နှင့်အကုသိုလ်တို့၏ အားပြိုင်ပွဲတွင် ကုသိုလ်အင်အားစုက ရေရှည်၌အောင်နိုင်လေ့ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် လူတို့သည် သမိုင်း၏ အနာဂတ်တွင် ကောင်းမွန်သည့်ကာလဖြစ်နိုင်ရန် ဆုတ်ကပ်ဟုခေါ်ကြသောကာလမှာပင် လူတို့သည် ကုသိုလ်အလုပ် ကောင်းမွန်သည့်အလုပ်တို့ကို လုပ်နေသည့်အတွက်ကြောင့်ပင် ကောင်းသောကာလကြီး ရောက်လာနိုင်စရာ အလားအလာ ရှိတတ်လာပါသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် အခါကောင်း ခေတ်ကောင်းတို့သည် ရောက်၍ရောက်၍ လာပေလိမ့်မည်။

ဤအကြောင်းများကြောင့် လူသားတို့သည် စိတ်ပျက်အားလျော့ခြင်းမဖြစ်ကြဘဲ၊ အားငယ်ခြင်းမဖြစ်ကြဘဲ ကောင်းမွန်သောအနာဂတ်ကို ဖန်တီးကြမည်ဟူ၍ အစဉ်မပြတ် ကြိုးပမ်းနေရမည်သာ ဖြစ်ပေသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မိမိကိုယ်မိမိ အစဉ်သဖြင့် ပြန်လည်ပြင်ဆင်နေလေ့ရှိခြင်းသည် လူ့သမိုင်း၏ ထုံးတမ်းစဉ်လာ ဓမ္မတာသာ ဖြစ်သောကြောင့်ပေတည်း။

ကိုကိုမောင်ကြီး
(၁-၁၀-၂၀၁၀)

နောက်ဆက်တွဲ (က)

တပ်မတော်သည် နိုင်ငံတော်ကို အကြိမ်ကြိမ်ကာကွယ်ခဲ့သည်။ ယခုလည်း ကာကွယ်ခဲ့ရပြန်ပြီ။

ဝက်ကော်တိုက်ပွဲတွင်ပါဝင်ဆင်နွှဲခဲ့သည့် ရေတပ်မတော်၏ဘော်ဖာစက် အမြောက် "တံမြက်စည်း"

၁၉၄၉ ခုနှစ် လွတ်လပ်ရေးရပြီးခါစ နိုင်ငံတော်ပြည်ထောင်စုအစိုးရသည် အစိုးရတပ်မှ ခွဲထွက်ကြသော ရောင်စုံသူပုန်သောင်းကျန်းသူများ၊ လူမျိုးစုအစွဲအလမ်းများဖြင့် နားလည်မှုလွဲမှား ဆူပူသောင်းကျန်းမှုများကြောင့် တစ်နှစ်သားမျှ သက်တမ်းရှိသေးသည့် ပြည်ထောင်စုကြီး ပြိုလဲမသွားစေရန် လွတ်လပ်ရေးထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်သည့် တိုက်ပွဲများကို တပ်မတော်က ဆင်နွှဲနေရသည်။ ထိုစဉ်က အစိုးရ၏ သစ္စာခံတပ်များဖြစ်ကြသည့် ကရင်ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကိုင်တပ်ရင်း (၁) သည် တောင်ငူ၌လည်းကောင်း၊ ကရင်ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကိုင်တပ်ရင်း (၂) သည် ပြည်မြို့အနီး၌လည်းကောင်း၊ ဗမာ့ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကိုင်တပ်ရင်း (၃) သည် ဧရာဝတီတိုင်း၊ ဒေးဒရဲ၊ ကျိုက်လတ်၊ ဖျာပုံ၊ မအူပင်မြို့ကြီးများတွင် ကေအန်ဒီအိုနှင့် အလံနီကွန်မြူနစ်တို့ကို နှိမ်နင်းရန်လည်းကောင်း တပ်များကို ဖြန့်ချစေလွှတ်ထားရသည်။ ရန်ကုန်အစိုးရဟုပင် ခေါ်ဆိုနေကြသည့်အချိန်ပင်ဖြစ်ပေသည်။ ဖျာပုံ၌ လွတ်လပ်ရေးနေ့ အခမ်းအနားကျင်းပစဉ် ကေအန်ဒီအိုတို့မှ ပစ်ခတ်နှောင့်ယှက်ခဲ့သည်။ တွံတေးတူးမြောင်းကိုလည်း ကေအန်ဒီအိုတို့ သိမ်းပိုက်ထားပြီး ထုံးကြီးဒေသတွင်လည်း ထကြွသောင်းကျန်းခဲ့ကြသည်။ ၁၉၄၇ ခု ပင်လုံစာချုပ်ချုပ်ဆိုစဉ်က အမျိုးသားစိတ်ပြင်းပြသူ အခြားတိုင်းရင်းသားများက ပြည်နယ်တောင်းဆိုခဲ့ကြသကဲ့သို့ ကရင်အမျိုးသားများသည်လည်း သီးခြားကရင်ပြည်နယ်အဖြစ် ကိုယ်ပိုင်အုပ်ချုပ်လိုပြီး ကရင်အမျိုးသားအဖွဲ့ချုပ်အောက်တွင် ကေအင်ဒီအိုလက်နက်ကိုင်တပ်များထားရှိရေးကို အားထုတ်လာကြသည်။ ကရင်အမျိုးသားများသည် မြန်မာနိုင်ငံ ဒေသအများအပြားတွင် နေထိုင်ကြသည့်နည်းတူ ရန်ကုန်မြို့ အလုံနှင့်အင်းစိန်တို့တွင်လည်း နေထိုင်ကြသည်။ ရန်ကုန်မြို့လယ်မှ ၁၀ မိုင်ခန့်ကွာသော အင်းစိန်တစ်ဝိုက်တွင် ကေအင်ဒီအိုလက်နက်ကိုင်များ စိမ့်ဝင်ရောက်ရှိခဲ့ကြသည်။ ဇန်နဝါရီလ အလယ်ခန့်တွင် အင်းစိန်၊ ကြို့ကုန်း၊ သမိုင်းတို့၌ တည်ရှိသော အစိုးရတပ်စခန်းများမှ လက်နက်များကို ကေအင်ဒီအိုဌာနချုပ်မှ လိုက်လံသိမ်းဆည်းသဖြင့် အစိုးရသစ္စာခံစစ်ဝန်ထမ်းတပ်၊ စစ်ရဲတပ်များကို ယင်းဒေသသို့ တာဝန်ပေးစေလွှတ်ခဲ့သည်။ နားလည်မှုလွဲမှား၍ ဖြစ်ပေါ်လာသော လူမျိုးရေးဆန်သည့် ပဋိပက္ခများအတွက် ကေအင်ဒီအိုခေါင်းဆောင်ပိုင်းသည် လက်ဦးမှုရရှိစေရန် အင်းစိန်၌

ဆောင်ရွက်ခဲ့ခြင်းမှာ မအောင်မြင်ဘဲဖြစ်သွားသည်။ ပြဿနာက တစ်စတစ်စ ကြီးထွားလာခဲ့သည်။ အင်းစိန်တစ်ဝိုက်တွင်လည်း စစ်ဝန်ထမ်းတပ်များ၊ စစ်ရဲများက ကေအင်ဒီအိုတို့အား ဝိုင်းထားကြသည်။ ၁၉၄၉ ခု၊ ဇန်နဝါရီလ ၂၇ ရက်တွင် ရန်ကုန်-မန္တလေးလမ်းပေါ်ရှိ ရထားလမ်း၊ ကားလမ်း အချက်အချာကျသောတောင်ငူကို ယင်းဒေသ၌ အခြေစိုက်ထားသော အစိုးရသစ္စာခံတပ်ရင်း ကရင်ရိုင်ဖယ် (၁) မှ ရုတ်တရက် ပုန်ကန်၍ သိမ်းပိုက်လိုက်ပြီး အင်းစိန်သို့ ချီတက်လာရန် ပြင်ကြသည်။ ၁၉၄၉ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီ ၂၈ ရက်နေ့တွင် ရေတပ်၌ စစ်ပုန်ကန်မှုဖြစ်ပွားခဲ့ပြန်ရာ ဗိုလ်ကြီးစောဂျက်ဦးစီးသော "စဗန်း" စစ်ရေယာဉ်နှင့်အလားတူ စစ်ရေယာဉ်နှစ်စီး အပိုင်စီးခံရပြီး ယင်းတို့မှ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဒေသ၏ အချက်အချာကျသော ပုသိမ်မြို့ကို ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်ကာ ခြိမ်းခြောက်လျက်ရှိသည်။ ကရင်ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကိုင်တပ်ရင်း (၁) သည်လည်း ရန်ကုန်ဘက်ဆီသို့ အလုံးအရင်းနှင့်ဆင်းလာရာ ဖြူးမြို့ကို သိမ်းပိုက်လိုက်ကြပြီးဖြစ်သည်။ ၁၉၄၉ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ ၃၀ ရက်နေ့တွင် ကေအင်ဒီအိုတို့သည် အဆင့်ဆင့် အကွက်ချ၍ အစိုးရတပ်ဖွဲ့တွင် ပါရှိသော ကရင်လက်နက်ကိုင်အဖွဲ့အစည်းများ အကူအညီဖြင့် ပုန်ကန်သောင်းကျန်းမည့် အရိပ်အယောင်ရှိလာသဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် အစိုးရမှ ကေအန်ဒီအိုကို မတရားဝင် ကြေညာလိုက်လေသည်။

၁၉၄၉ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ ၃၁ ရက်နေ့ နံနက်စောစောတွင်မူ အင်းစိန်တစ်ဝိုက်၌ ပျံ့နှံ့နေသော ကရင်လက်နက်ကိုင်သောင်းကျန်းသူများနှင့် ယင်းတို့ကို ဝန်းရံထားသော စစ်ဝန်ထမ်းတပ်၊ စစ်ရဲတပ်များ အကြား မည်သူကစ၍ ပစ်ခတ်လိုက်သည်မသိ တိုက်ပွဲများဖြစ်ပွားကြတော့သည်။ ကရင်တို့သည် ကောင်းစွာကျင့်သား ရထားပြီး အိမ်ကြိုအိမ်ကြား တိုက်ခိုက်နိုင်စွမ်းရှိကြသည်ဖြစ်ရာ ရန်ကုန်မြို့မှ ရှစ်မိုင်ခန့် အကွာတွင်ရှိသော ခဝဲခြံ၊ ကြို့ကုန်း၊ သမိုင်းတစ်ဝိုက်တွင် ထိုးဖောက်တိုက်ခိုက်လာကြသည်။ ထိုအချိန်၌ ရန်ကုန်ကို ဆက်လက်မသိမ်းပိုက်နိုင်စေရန် စစ်ရဲတပ်၊ စစ်ဝန်ထမ်းတပ်များမှ အကူအညီတောင်းသဖြင့် ရေတပ်မှလေ့ကျင့်ရေးသုံး လေယာဉ်ပစ်ဘော်ဖာအဖွဲ့နှင့် ကျောင်းသားရဲခေါင်၊ ကျောင်းသားသံမဏိ၊ တောခိုရဲဘော်ဖြူတပ်ဖွဲ့အချို့တို့သည်လည်း ဝိုင်းဝန်း၍ပိတ်ဆို့ကြပေသည်။

၁၉၄၉ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ တစ်ရက်နေ့တွင် အင်းစိန်အစိုးရခဲယမ်းလက်နက်တပ်မှ ခွဲထွက်သွားသော ကရင်များနှင့် ပူးပေါင်း ကေအန်ဒီအိုတို့သည် မင်္ဂလာဒုံတောင်ပိုင်းတိုင်းစစ်ဌာနချုပ်၊ ခဲယမ်းမီးကျောက်တပ်နှင့် လေတပ်သို့ ဝင်ရောက်စီးနင်းပြီး ထရပ်ကားတစ်စီးစာ ရိုင်ဖယ်များ၊ အော်တိုမက်တစ်လက်နက်ငယ်များ၊ စပစ်ဖိုင်းရားလေယာဉ်တွင်သုံးသည့် ဘရောင်နင်စက်သေနတ်များ ၀. ၅ စက်သေနတ်ကြီးများ၊ ၂၀- မမ အော်လီကွန်အမြောက်တို့ကို အင်းစိန်သို့ သယ်ဆောင် သွားခဲ့သည်။ အစိုးရတပ်များအတွက် ကံကောင်းသည်မှာ အော်တို မက်တစ်ပစ်ရာတွင် အသုံးပြုရသော ၂၀ - မမအမြောက်၏ အစိတ် အပိုင်းများ ကျန်ခဲ့လေသည်။ ယခုအခါ အစပိုင်းတွင် ခံစစ်အနေအထားနှင့်နေခဲ့သော အင်းစိန်ကေအန်ဒီအိုတို့သည် တန်ပြန်တိုက်စစ်ဆင်ရေးအတွက် အစိုးရတပ်များ လုံလောက်စွာ မရောက်နိုင်မီ ရန်ကုန်သို့ ထိုးစစ်ဆင်ရန် ပြင်ဆင်ကြပေပြီ။

၁၉၄၉ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ နှစ်ရက် အရုဏ်တက်အချိန်၌ ကေအင်ဒီအိုတို့သည် အင်းစိန်ခရိုင် အုပ်ချုပ်ရေးမှူးရုံး၊ အင်းစိန်ရဲစခန်းတို့ကို တစ်ပြိုင်တည်း စီးနင်းကြသည်။ နံနက်ပိုင်းတွင် ထိုစဉ်က မြန်မာနိုင်ငံတွင် အကြီးဆုံး အင်းစိန်ထောင်ကိုဖောက်ပြီး အကျဉ်းသား ၂၀၀၀ ခန့်ကို လွှတ်ပေးလိုက်သည်။ ဘဏ်ကိုလည်း ဝင်ရောက်စီးနင်း၍ ငွေများကို ယူသွားကြလေသည်။ အင်းစိန်တစ်မြို့လုံးနီးပါးကို သိမ်းပြီးသည့်သဘောဖြစ်ပြီး ရန်ကုန်သို့ လေးမိုင်ခန့်အလို ရောက်သည်အထိ ထိုးဖောက်လာကြသည်။ ယင်းတို့ကို အစိုးရဘက်မှ ရောင်စုံစစ်အင်အားစုများ ရေတပ်ဘော်ဖာလက်နက် အပါအဝင်၊ ကရင်ဗိုလ်မှူး၊ တပ်ရင်းမှူးကို ဖယ်ရှားပြီး ယခု တပ်ရင်းမှူးအသစ်အုပ်ချုပ်သော ဂေါ်ရခါး အများ

အပြား ပါဝင်သည့် သနက (၄) တပ်တို့ဖြင့် ဝိုင်းကြသည်။ ဤအချိန်၌ အဝိုင်းခံထားရသော ကရင်တပ်ရင်းများကို အားဖြည့်ကူညီပြီး ရန်ကုန် သိမ်းပိုက်ရေးအတွက် ကရင်ရိုင်ဖယ် (၁) နည်းတူ ရန်ကုန်မြို့ မြောက်ဘက် မိုင် ၁၇၀ ခန့်ကွာဝေးသော ပြည်မြို့အနီးရှိသော တောခိုသနက (၁) အဖွဲ့များနှင့် ကွန်မြူနစ်များကို တိုက်ခိုက်နေရာမှ ပြန်လည်စုစည်း ထားသော ကရင်ရိုင်ဖယ် (၂) တပ်ရင်းတို့သည် ခဲယဉ်းစွာကွပ်ကဲ စီမံလျက် လူသူလက်နက်အင်အား ယာဉ်ယန္တရားအပြည့်အစုံဖြင့် မိသားစုများပါ တစ်ပါတည်း အလုံးအရင်းအလိုက် ဆင်းလာကြပြီ ဖြစ်သည်။ လမ်းတွင် ရသမျှယာဉ်၊ လက်နက်တို့ကို လုယက်ယူဆောင် လာကြရာ စစ်ချီရာလမ်းတစ်လျှောက်ရှိ အရပ်သားများမှာ လူမှုရေး ဒုက္ခများ၊ အနိဋ္ဌာရုံများကို ခါးသီးစွာ ခံစားကြရ၏။

ဤအချိန်တွင် ရခိုင်ဘက်ရှိ ရခိုင်ကွန်မြူနစ်များ၊ မူဂျာဟစ်များကို ကာကွယ်နှိမ်နင်းနေသည့် အစိုးရသစ္စာခံ ဗမာ့/ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကိုင် တပ်ရင်း (၅) ကိုလည်း လေကြောင်းဖြင့် ရွှေ့ပြောင်းကာ အင်းစိန်သို့ အမြန်ပြန်လည်ဖြန့်ချရန် စီစဉ်နေပြီဖြစ်သည်။

ဤနေရာတွင် လွတ်လပ်ရေးကာကွယ်ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်မှု တိုက်ပွဲများတွင် တပ်မတော်ကြည်းနှင့် အခြားသောတပ်ပေါင်းစုများ နည်းတူ နိုင်ငံ၏လွတ်လပ်ရေးသမိုင်းကြောင်း ပြောင်းလဲသွားစေပြီး ဆုံးရှုံးမှုများ မဖြစ်ပေါ်စေရန် ပြောင်မြောက်စွာ တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့သော တပ်မတော်ရေ၏ အခန်းကဏ္ဍအဖြစ် ဝက်ကော်တိုက်ပွဲတွင် ဦးဆောင် ပါဝင်သူ ရေတပ်မတော်ဗိုလ်ကြီးကျော်သိန်းလွင်၏ ကိုယ်တွေ့မှတ်တမ်းမှ အချို့**အချက်အလက်များကို ထည့်သွင်းရေးသား** ဖော်ပြအပ်ပေသည်။

၁၉၄၉ ခု၊ ဖေဖော်ဝါရီလ လေးရက် တပ်မတော်စစ်ရုံး စစ်ဆင်ရေး ခန်းမ၌ ကြည်းရေလေ ပူးပေါင်းစစ်ဆင်ရေး ညှိနှိုင်းအစည်းအဝေး ကျင်းပခဲ့သည်။

ဤနေ့သည် ထူးခြားအရေးပါသော နေ့တစ်နေ့ဆိုလျှင် မှားမည် မထင်ပေ။ အစည်းအဝေး၌ တိုင်းပြည်၏ ယေဘုယျအနေအထားကို

ကြားရသည်မှာ အခြေအနေမကောင်းပါ။ တောင်ပိုင်းတိုင်းစစ်ဌာနချုပ် စီနီယာ ဗမာစစ်ဦးစီးဗိုလ်မှူးကြီးက တိုင်းပြည်မငြိမ်မသက်ဖြစ်နေမှု များကို ဦးဆောင်ပြောကြားခဲ့သည်။ သစ္စာခံ ကရင်တပ်ရင်းနှစ်ရင်း ပုန်ကန်ခြားနားလျက်ရှိပြီး၊ ရန်ကုန်မြို့တော်ကို ခြိမ်းခြောက်လျက်ရှိနေ ကြောင်း၊ အင်းစိန်ရှေ့တန်းတွင် ကေအန်ဒီအိုတို့၏ အကြိမ်ကြိမ် ထိုးဖောက်ရန် တိုက်ခိုက်မှုကို ဝန်းရံကာကွယ်နေသော စစ်ဝန်ထမ်းတပ်၊ စစ်ရဲတပ်တို့ကို အားဖြည့်ကူညီရန် အစိုးရအမြဲတမ်းတပ်ဖွဲ့မရှိကြောင်း၊ အလားတူပင် ပြည်ကိုသိမ်းပိုက်ပြီး ရန်ကုန်သို့ ချီတက်တိုက်ခိုက်နိုင်ရန် ဆင်းလာနေသော ကရင်ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကိုင်တပ်ရင်း (၂) ကို တားဆီး ရန်လည်း အစိုးရ အမြဲတမ်းတပ်ဖွဲ့မရှိကြောင်း၊ လူသူလက်နက်အင်အား ပြည့်စုံသော ဗမာ့ရိုင်ဖယ်တပ်ရင်း (၅) သည်လည်း လေယာဉ်အရေ အတွက်နည်းပါးသော အင်ဒိုနီးရှားလေကြောင်းလိုင်းဖြင့် တပ်ရွှေ့နေရ သည်ဖြစ်ရာ အချိန်မီ ကရင်ရိုင်ဖယ် (၂) ကို ဟန့်တားဖို့ အသင့်မဖြစ်နိုင် ကြောင်း၊ အနီးဆုံး အခြားအစိုးရအမြဲတမ်းတပ်ဖြစ်သည့် ဧရာဝတီမြစ်ဝ ကျွန်းပေါ် ဖျာပုံ၊ ဒေးဒရဲ၊ မအူပင်ဒေသ၌ တပ်စွဲထားသည့် ဗမာ့ရိုင်ဖယ် တပ်ရင်း (၃) ကိုလည်း အမြန်ရန်ကုန်သို့ ပြောင်းရွှေ့နေရာယူရန် အမိန့်ပေးထားပြီဖြစ်ကြောင်း၊ တပ်ရင်း (၃) မိသားစုတစ်စုလုံးကို ပြည်တွင်းရေကြောင်းနှစ်ထပ်သင်္ဘောများ၊ မြစ်တွင်းသုံး ခရီးသည်တင် ရေယာဉ်များဖြင့် သယ်ယူ၍ ၂၀ မိုင်ရှည်သော တွံတေးတူးမြောင်းကို ဖြတ်ကာ ရွှေ့ပြောင်းနိုင်လျှင် ၁၂ နာရီမျှသာကြာမည် ဖြစ်သော်လည်း ယခုအခါ တွံတေးတူးမြောင်းကို ကေအန်ဒီအိုတို့ သိမ်းပိုက်ထားသည့် အတွက် အင်းစိန်သို့ ချီတက်လာမည့် ကရင်အမြဲတမ်း ရိုင်ဖယ်တပ်ရင်း များကို ရင်ဆိုင်ဖို့ အသင့်တော်ဆုံးသော ဗမာ့ရိုင်ဖယ်တပ်ရင်း (၃) အား ၂၄ နာရီအတွင်း ရောက်ရှိရန် စွမ်းဆောင်ဖို့ အရေးတကြီး အခက်အခဲ ဖြစ်ပေါ်နေကြောင်းတို့ ပြောကြားခဲ့ပေသည်။

ဤအခြေအနေတွင် မြစ်ကြောင်းသွား တိုက်ရေယာဉ်၌ တာဝန်ယူ ခဲ့ဖူးသော တပ်မတော်ရေကိုယ်စားပြု တက်ရောက်ရသည့် ရေတပ်ဌာန

ချုပ်မှ စစ်ရုံး၊ စစ်ဆင်ရေး (ရေ) အရာရှိ ကျွန်တော်မှ လက်ထောင်ပြလျက် တွံတေးတူးမြောင်းသို့မဖြတ်ဘဲ မြစ်ဝမှ ပင်လယ်ဘက်ဆီသို့ ပြန်ဆင်းကာ ဓနုတ်ဘုရားအနီးတွင် ရန်ကုန်မြစ်သို့ ဝင်ရောက်နိုင်မည့် အနည်းငယ်စွန့်စားရသည့် အန္တရာယ်ရှိသည့် ရေလမ်းကြောင်းတစ်ခု ရှိကြောင်းတင်ပြရာ ဦးဆောင်စစ်ဦးစီးဗိုလ်မှူးကြီးမှ အလုပ်ဖြစ်နိုင်ချေ ရှိကြောင်း၊ တပ်မတော်ရေအနေဖြင့် ဆက်လက်ရှင်းပြရန် အားတက်သရော ပြောကြားခဲ့သည်။ ထိုအခါတွင် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် အတွေ့အကြုံရှိခဲ့သည့်အလျောက် လက်ရှိ ရာသီဥတု၊ ရေထရက်၊ ဒီရေတက်ချိန်တွင် ရေစူးခြောက်ပေခန့်ရှိသော ရေယာဉ်များသွားလာနိုင်သော လှိုင်းအနည်းငယ်မူးနိုင်သော ရေကြောင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ရေကြောင်းပြ ငှားရန်လိုမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ မြစ်ကြောင်းသွား တိုက်ခိုက်ရေး တပ်မတော်ရေယာဉ်များဖြင့် စောင့်ကြပ်ပို့ဆောင်နိုင်ကြောင်း၊ တွံတေးတူးမြောင်း မဖောက်ရသေးမီ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်နှင့် ပုသိမ်မြို့သို့ သွားရသည့် လမ်းကြောင်းဖြစ်ကြောင်း၊ အကျယ်တဝင့် ရှင်းလင်းတင်ပြရာ စစ်ဦးစီးဗိုလ်မှူးကြီးထံမှ ထိုအစီအစဉ်အတိုင်း လုပ်ဆောင်ရန် အတည်ပြုညွှန်ကြားသဖြင့် အားလုံး စိတ်အေးလျက် သက်ပြင်းချနိုင်တော့၏။ ထို့နောက် ကျွန်တော်သည် ရေတပ်ဌာနချုပ် စစ်ဦးစီးဗိုလ်မှူးကြီး (ရေ) ခင်မောင်ဘိုထံသို့ ပြန်လည်တင်ပြရာ စစ်ဦးစီးဗိုလ်မှူးကြီးက သေချာမှု ရှိ မရှိမေးမြန်းခဲ့သည်။ ထိုအခါ ဗိုလ်မှူးကြီးခင်မောင်ဘို စစ်ရုံးစစ်ဆင်ရေး အရာရှိအဖြစ် ထမ်းရွက်ခဲ့စဉ်က ညွှန်ကြားခဲ့မှုကြောင့် မိမိကိုယ်တိုင် မန္တလေး၊ ပုသိမ်၊ မြစ်ဝကျွန်းပေါ် မြစ်တွင်းသွားလမ်းကြောင်းဟောင်းအား မှတ်တမ်းထားခဲ့မှုများအား ရှင်းပြခဲ့ရာ ဆက်လက်လုပ်ဆောင်၍ တိုးတက်ဖြစ်စဉ်များကို တင်ပြရန်ခွင့်ပြုခဲ့သည်။

၁၉၄၉ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ခုနစ်ရက် တပ်မတော်စစ်ရုံးစစ်ဆင်ရေး ခန်းမ၌ ကြည်း၊ ရေ၊ လေ ပူးပေါင်းစစ်ဆင်ရေး ညှိနှိုင်းအစည်းအဝေး

ကရင်သေနတ်ကိုင်တပ်ရင်း (၂) သည် ပြည်မြို့ကို ဖျက်ဆီး၍ အလုံးအရင်းနှင့် ရန်ကုန်ဘက်သို့ ချီတက်လာနေကြောင်း၊ အမှတ် (၅) ဗမာ့ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကိုင်တပ်ရင်းကိုလည်း ရခိုင်ဘက်မှ လေယာဉ်ဖြင့် ရန်ကုန်သို့ပြန်လည်ပြောင်းရွှေ့ဖွဲ့စည်းဆဲ အခြေအနေအားလည်းကောင်း၊ ကေအင်ဒီအိုသူပုန်များက အစိုးရတပ်များကို စစ်ဆင်သောတိုက်ပွဲများ၌ နှစ်ဖက်စလုံး အကျအဆုံးများနေမှု သတင်းများကိုလည်းကောင်း ကြားသိရသည်။

ပထမဦးစွာ နိုင်ငံတကာကြက်ခြေနီအဖွဲ့နှင့် ရန်ကုန်ရှိ သံတမန်အသိုက်အဝန်းတို့ တက်ရောက်ကြပြီး တင်ပြလာရာ ကေအင်ဒီအိုတို့၏ ၂၄ နာရီကြာ အပစ်အခတ်ရပ်စဲရေးအဆိုပြုချက်ကို ဝိုင်း၍လက်ခံစဉ်းစားကြသည်။ နှစ်ဖက် ဒဏ်ရာရသူများ၊ ကယ်ဆယ်ရေးနှင့် စစ်ဘေးသင့် အရပ်သားများ၊ တိုက်ပွဲနှင့်မသက်ဆိုင်သူများကို ရွှေ့ပြောင်းနိုင်ရေး ဖြစ်ရာ အစိုးရဘက်မှ ချက်ချင်းသဘောတူခဲ့ပေသည်။ တကယ်တမ်းတွင်မူ တန်ဖိုးရှိသောအချိန်ကို ဆွဲထားခြင်းဖြင့် တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် အသီးသီး အသာစီးရရှိစေနိုင်သည်ဟူသော လျှို့ဝှက်ရည်ရွယ်ချက်များ ရှိကြသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် ဖေဖော်ဝါရီလ ကိုးရက်နေ့အထိ အပစ်အခတ် ရပ်စဲရန် တိုးမြှင့်သဘောတူညီခဲ့သည်။ မုန်တိုင်းမကျမီ လေငြိမ်သွားသည့်သဘောမျှ ဖြစ်သည်။

အစည်းအဝေးဒုတိယပိုင်းတွင် ပူးပေါင်းစစ်ဆင်ရေး ကြည်း၊ ရေ၊ လေ ကိုယ်စားလှယ်များ ဆက်လက်ဆွေးနွေးခဲ့ကြရာ စစ်ဆင်ရေး (လေ) အရာရှိမှ ပျံသန်းနှုန်းမြင့်သော စပစ်ဖိုင်ယားတိုက်လေယာဉ်များနှင့် ပြည်ဘက်မှ ဇီးကုန်းသို့ ချဉ်းကပ်လာသော အစီး ၁၈၀ ပါ သံချပ်ကားယာဉ်တန်းနှင့် ကရင်သေနတ်ကိုင်တပ်ရင်း (၂) စစ်ကြောင်းအား လေကြောင်းမှ ပစ်ကူနှိမ်နင်းရာ ခက်ခဲသောမြေပြင်အနေအထားအရ ထိရောက်မှုမရှိခဲ့ခြင်းကို တင်ပြသွားခဲ့သည်။ ရေတပ်အလှည့်တွင်မူ ကျွန်တော်က ဧရာဝတီမြစ်ဝကျွန်းပေါ်မှ အမှတ် (၃) ဗမာ့ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကိုင်တပ်ရင်းနှင့် မိသားစုအား ရေတပ်တိုက်ကင်းလှည့်ရေယာဉ် အစောင့်အကြပ်ဖြင့် ရေလမ်းကြောင်း အဟောင်းအသုံးပြု၍ ၁၉၄၉ ခု၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ခြောက်ရက်နေ့ညနေတွင် ရန်ကုန်သို့ အောင်မြင်စွာ ရွှေ့ပြောင်းလာနိုင်ခဲ့ပြီးဖြစ်ကြောင်း တင်ပြခဲ့သည်။

ဗမာ့ရိုင်ဖယ် (၃) တပ်ရင်းမှူးအား ၂၄ နာရီအတွင်း ရှေ့တန်းသို့ တပ်ရင်းချီတက်ရန် အသင့်ဖြစ်စေရေးအခြေအနေကို တင်ပြစေရာ တပ်မှူး ဗိုလ်မှူးချစ်မြိုင်က "လွန်ခဲ့သော ခြောက်လက တပ်ဖွဲ့ဝင်အချို့ တောခိုသွားသဖြင့် လက်ရှိတပ်စုနှစ်စုစီပါသော တပ်ခွဲလေးခွဲ၊ စစ်သည် အင်အား ၁၀၈၊ လက်နက်ကြီးအင်အား သုံးလက်မစိန်ပြောင်း လေးလက်၊ ဘရင်းဂန်းအချို့သာ ကျန်ရှိသဖြင့် ဖွဲ့စည်းပုံ အဆင့်နိမ့် လျက်ရှိရာ အင်အားဖြင့် ပြင်ဆင်ဖွဲ့စည်းရန် လိုအပ်ကြောင်း၊ ထောက်လှမ်းရေးသတင်းအရ ကရင်သေနတ်ကိုင်တပ်ရင်း (၂) တွင် သံချပ်ကာယာဉ်များ၊ ခြောက်ပေါင်ဒါ လက်နက်ကြီးနှစ်လက်၊ သုံးလက်မ စိန်ပြောင်း ရှစ်လက်၊ လေးလက်မစိန်ပြောင်း လေးလက်နှင့် ခဲယမ်း မီးကျောက် အပြည့်အစုံရှိရာ မိမိတို့ဘက်တွင် လက်နက်ကြီးအထောက် အကူ ရနိုင်ချေရှိ မရှိ မေးမြန်းခဲ့ပါသည်။ အစိုးရတွင် တပ်များကို ထုတ်ပေးထားသော လက်နက်ကြီးများမှလွဲ၍ ရှိသမျှလက်နက်ကြီး အများစုသည် ကရင်တောခိုသူပုန်များထံသို့ ရောက်ရှိသွားကြောင်း စစ်ဆင်ရေးဦးစီးမှူး ဗိုလ်မှူးကြီးက ဖြေကြားခဲ့သည်။ ထိုအခိုက်တွင် မင်္ဂလာဒုံ ခဲယမ်းမီးကျောက်တပ်မှ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား တပ်ရင်း များသို့ ထုတ်ပေးထားခဲ့သော မင်္ဂလာဒုံ သနက (၁) ဘားရိုက်ရှိ လေ့ကျင့်ရေးသုံး ခြောက်ပေါင်ဒါ အမြောက်တစ်လက်နှင့် ယင်းကို ကိုင်တွယ်ပစ်ခတ်နိုင်ရန် လေ့ကျင့်ထားသော တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား အပျော်တမ်းတပ်ဖွဲ့ဝင်တို့ ရရှိနိုင်ကြောင်း တစ်ယောက်သောပုဂ္ဂိုလ်က ဝင်ရောက်တင်ပြခဲ့ပါသည်။ ထပ်မံ၍ အကြံညာဏ်ကောင်းတောင်းခံရာ လက်ရှိ ကရင်လက်နက်ကြီးအင်အားများကို ယှဉ်နိုင်ရန် အင်းစိန် တိုက်ပွဲတွင် မကြာသေးမီက အားလုံးသတိထားမိပြီးဖြစ်သော ဘော်ဖာ စွမ်းရည်ကို သတိရမိသဖြင့် ကျွန်တော်က ပစ်အားကောင်းပြီး တိုက်ရိုက် ချိန်ရွယ်ပစ်ခတ်နိုင်သော ရေတပ်သုံး ၄၀ မမ "တံမြက်စည်း" ဘော်ဖာ အမြောက်နှင့် ယင်းကို ကောင်းစွာအသုံးချတတ်သော ရေတပ်မှ တပ်ဖွဲ့ဝင်အချို့ပါဝင်စေလျှင် ဗျူဟာမြောက် မှန်ကန်ထိရောက်စွာ ပစ်ကူ

ပေးနိုင်ချေရှိသဖြင့် လက်ရှိရန်သူ၏ လက်နက်ကြီးအဖွဲ့ကို ချေမှုန်းရန် အသုံးတည့်နိုင်ကြောင်း တင်ပြခဲ့ရာ အစည်းအဝေးတက်ရောက်သူ အားလုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်ကုန်ပြီး စစ်ဆင်ရေးဦးစီးမှူး ဗိုလ်မှူးကြီး၏ ရေတပ်၏ဘော်ဖာအဖွဲ့ကို ဖွဲ့စည်းပြင်ဆင်၍ နောက်နေ့နံနက်တွင် သနက (၃) နှင့်အတူ မင်္ဂလာဒုံမှ ရှေ့တန်းသို့ချီတက်ရန် အတည်ပြုကာ အစည်းအဝေးကို အဆုံးသတ်လိုက်၏။

အချိန်နှင့်အမျှ အရေးကြီးနေပြီဖြစ်ရာ ရေတပ်စစ်ဦးစီးဗိုလ်မှူးကြီး ခင်မောင်ဘိုထံသို့ ဆက်လုပ်ခွင့် တောင်းခံပြီးသည်နှင့် ရတနာပုံရေတပ် စခန်းသို့သွားရောက်၍ ဘော်ဖာတပ်ဖွဲ့ အလျင်အမြန်ဖွဲ့စည်း၍ ဆောင်ရွက်ရန် ဂျစ်ကားစောင့်ဆိုင်းနေစဉ် ဒုလေတပ်စစ်ဦးစီးချုပ် စစ်ဦးစီးမှူးဗိုလ်မှူးကြီး တီကလစ် မောင်းလာသော ဂျစ်ကားနှင့် တွေ့သဖြင့် ကိုယ်တိုင်လိုက်လံပို့ပေးခဲ့သောကြောင့် အဆင်သင့်လှသည်။

အန္တရာယ်များသဖြင့် မိမိ၏ဆန္ဒအလျောက် လိုက်ပါလိုသူများ ကိုသာ စုဆောင်းခဲ့သည်။ အရာခံနှင့် အခြားအဆင့် ၁၂ ယောက် လိုသည်ဖြစ်သော်လည်း ဇွတ်လိုက်လိုသော တက်ကြွဖျတ်လတ်ငယ်ရွယ်သူ ဘင်ခရာတပ်သား ချာလီ (နောင်တွင် အဆိုတော် ရဲဘော်ခင်မောင်လှ) ပါဝင်လာသဖြင့် ၁၃ ယောက်ရရှိခဲ့ပြီး ရန်သူ့လက်သို့ပါမသွားစေဘဲ ထိရောက်စွာ ဘော်ဖာကို အသုံးပြုကွပ်ကဲနိုင်ရန် အရာခံအပြင် အရာရှိ အဖြစ် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ကွပ်ကဲခွင့်ရရေးကို စစ်ဦးစီးဗိုလ်မှူးကြီး ခင်မောင်ဘိုထံ ခိုင်လုံစွာတင်ပြရာ ဆောင်ရွက်ခွင့်ရခဲ့ပါသည်။

သို့ဖြစ်၍ "ရတနာပုံ" ရေတပ်ဘားရိုက်သို့ ပြန်လာ၍ စီမံချက်ဆွဲရ တော့သည်။ အကြီးအကဲဖြစ်သူ ပီအိုမျိုးမြင့်အား အသေးစိတ်ကနေလွဲ၍ ရဲဘော်အချို့ကို ခေါ်ဆောင်၍ ရေတပ်ခဲယမ်းမီးကျောက်သိုလှောင်ရေး တပ်စခန်းမှ ၄၀ မမ ဘော်ဖာကျည် တစ်ကတ်လျှင် လေးတောင့်၊ ၁၆ ကတ်ပါသေတ္တာ ၂၅ လုံး၊ စုစုပေါင်း ကျည် ၄၀၀ (ကျည်တစ်ကတ်လျှင် နောက်ယောင်ခံလိုက်သော ကျည်၊ သံချပ်ကာဖောက်ထွင်းကျည်၊ ပြင်းအားမြင့် ဖောက်ခွဲရေးကျည်၊ လောင်ကျွမ်းစေသောကျည်ဟူ၍

အစီအစဉ်တကျပါရှိသည်။) ကျန်သောလိုအပ်သည့် သေနတ်အပို ပစ္စည်းများ၊ အားကောင်းသော စစ်သုံးမှန်ပြောင်း၊ အချက်ပြမီးကျည်ပစ်၊ သေနတ်အဖွဲ့ဝင်များအတွက် ၉ မမ လန်ချက်စတာ ကာဘိုင်များ၊ ကျွန်တော်အတွက် ရှားပါးသော အပေ့ါစား အမေရိကန်စစ်သုံး ကာဘိုင် တို့ကို ယူဆောင်ခဲ့စေသည်။ ထို့အပြင် "တံမြက်စည်း" ဘော်ဖာ အမြောက်ကိုဆွဲရန် စစ်သုံး နှစ်တန်ထရပ်ကားထက်ပို၍ သင့်လျော်သော တစ်တန်အပေ့ါစားဒေ့ါဂျစ်နှင့် အရပ်သားယာဉ်မောင်းကို တစ်ပါတည်း ချိတ်ခဲ့ရသည်။ ထို့နောက် လက်ထောက်ဖြစ်သူ ပီအိုမျိုးမြင့်အား ဘော်ဖာ "တံမြက်စည်း" အမြောက်ကို ပစ်ခတ်ရန် အကောင်းဆုံး အနေအထား ရောက်အောင် ဖြုတ်တပ်ဆေးကြောစေရန် ဘော်ဖာအတွက် လိုသော ဆက်စပ်ပစ္စည်းများထည့်သည့် သေတ္တာကိုလည်း ပြင်ဆင်ထားစေပြီး သည်နှင့် အသင့်အနေအထားရှိစေရန် မှာကြားခဲ့သည်။

၁၉၄၉ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ (၈) ရက်၊ ဝက်ကော်တိုက်ပွဲမစမီ နှစ်ရက်အလို

တစ်ညလုံး မနေမနား လုပ်စရာများ လုပ်ဆောင်နေရပြီးနောက် ကျွန်တော်နှင့် ဘော်ဖာတပ်ဖွဲ့ဝင်အားလုံး ရေတပ်မတော် စစ်တန်းလျား ၌ပင် အိပ်ခဲ့ရပေသည်။ နံနက်ရှစ်နာရီတွင် ရောင်စုံအလံများလွှင့်တင်ရန် စောင့်ဆိုင်းကြပြီးနောက် အခြေစိုက်စခန်းမှ စစ်ဦးစီးမှူးဒုဗိုလ်မှူးကြီး ဘာရိုနီက တပ်ဖွဲ့များကိုစစ်ဆေးပြီး ကံကောင်းစေကြောင်း ဆုတောင်း ပေးသည်။ စစ်ရုံးမှ ဗမာ့ရိုင်ဖယ်သေနက်ကိုင်တပ်ရင်း (၃) နှင့် ကန်တော်မင်ဒေသ၌ ပူးပေါင်းရန် ညွှန်ကြားချက်ရရှိရာ မနက်စာစော စားအပြီးတွင် ထွက်ခွာရန် အဆင်သင့်ဖြစ်နေခဲ့ပေသည်။ ခဲယမ်းနှင့် ရိက္ခာဖြည့်တင်းပေးသော ရှေ့တန်းကွပ်ကဲမှုအဖွဲ့နှင့် တိုက်ခိုက်ရေးတပ်ခွဲ သုံးခွဲ၊ တပ်စုအနေဖြင့် ခြောက်စုပါရှိသည့် တပ်ရင်း (၃) သို့ "တံမြက်စည်း" ဘော်ဖာစက်အမြောက်အဖွဲ့ သွားရောက်ပူးပေါင်းခဲ့သည်။ ဗိုလ်ကြီး မောင်ကျော်နှင့် ဗိုလ်ကြီးခင်ဇော်တို့၏ (B) တပ်ခွဲ၊ ဗိုလ်ကြီးစိန်မြ၊

ဗိုလ်တင်ညွှန့်တို့၏ (C) တပ်ခွဲ၊ ဗိုလ်မြင့်ဆွေ၊ ဗိုလ်လှမောင်တို့ ကွပ်ကဲ သော (D) တပ်ခွဲ၊ ပြန်ကြားရေးဌာနမှ ဓာတ်ပုံနှင့် ရုပ်ရှင်သတင်းထောက် ကိုမျိုးမြင့်တို့ လူစုံသောအခါ မင်္ဂလာဒုံ ခလရ (၁) သို့ ထွက်ခွာလာရာ ဘားရိုက်ဝင်းအတွင်းမှ ခြောက်ပေါင်ဒါအမြောက်နှင့် တပ်ဖွဲ့ကို ခလရ (၁) တပ်မှူးဒုဗိုလ်မှူးအောင်ကြီး ခေါ်လာသော အရပ်သား သတင်းထောက်ကိုလှမောင်လည်း လိုက်ပါလာစေခဲ့သည်။

ပြည်ဘက်သို့ စတင်ချီတက်လာခဲ့ရာ သာယာဝတီအရောက်တွင် ညဥ့်နက်နေပြီဖြစ်၏။ UMP, BTF စသော ရရာတပ်များဖြင့် သာယာ ဝတီမှ ခုခံတိုက်ခိုက်ရေးအတွက် အထူးမင်းကြီးအဖြစ် ကွပ်ကဲနေသော ဗိုလ်မှူးစိန်မှန် စီစဉ်ပေးသည့် အမဲသားနှင့် ညစာစားကြပြီးနောက် ညတွင်းချင်း ဆက်လက်ချီတက်ကြရာ ဖေဖော်ဝါရီလ ကိုးရက်နေ့နံနက် သုံးနာရီခန့်တွင် ကြို့ပင်ကောက်သို့ရောက်ရှိကာ ရှေ့တန်းကွပ်ကဲမှု ဌာနချုပ် ဖွင့်ခဲ့သည်။ (B) နှင့် (C) တပ်ခွဲတို့ကို ကြို့ပင်ကောက်၌ အရန်ထားရှိသည်။

ဖေဖော်ဝါရီလ ကိုးရက်နေ့နံနက်ပိုင်းတွင် မိမိတို့တပ်ဖွဲ့များသည် ဟန့်တားတိုက်ပွဲဝင်ရန် စောင့်ဆိုင်းပြင်ဆင်ရသည့်နေရာသို့ ရောက်ရှိကာ ပဏာမစိစစ်ထောက်လှမ်းကြပြီး ယင်းဧရိယာရှိ စစ်ဝန်ထမ်းစစ်ရဲတပ်နှင့် အခြားအမြဲတမ်းတပ်ဖွဲ့ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းတို့ကို ကွပ်ကဲရသော လိုကယ် ကာနယ်အောင်ကြီးနှင့် ကျင့်သုံးရမည့်ဗျူဟာကို ဆွေးနွေးရသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်အနေအထားအရ ယန္တရားယာဉ်တန်းများ ပါဝင်သော ရန်သူကို ခုခံတွန်းလှန်ရန် ရေမြေအနေအထားအရ အသင့်တော်ဆုံးမှာ ဝက်ကော်တံတားအနီးဟု ဆုံးဖြတ်ကြသည်။ အမြဲတမ်းတပ်များမှာ တာဝန်လွှဲမယူမချင်း စစ်ဝန်ထမ်းတပ်များက တံတားကို မဆုတ်တမ်း ကာကွယ်ထားရန် အမိန့်ချထားသည်။

ဖေဖော်ဝါရီလ ကိုးရက်နေ့တွင် အစိုးရတပ်များနှင့် ကြို့ပင်ကောက်မှ ရောက်ရှိလာသောအခါ ရေတပ်ဘော်ဖာအဖွဲ့သည် ဇီးကုန်းတောင်ဘက်

မိုင်အနည်းငယ်သာဝေးသော ဝက်ကော်တံတားမှ ရှစ်မိုင်အကွာ၌ နေရာယူကြရသည်။ သနက (၃) တပ်ရင်းမှူးနှင့် သူ၏တပ်ခွဲမှူးများ ရောက်လာ၍ ဘော်ဖာတပ်ဖွဲ့ချထားမှုကို ပဏာမအကဲကြည့်ကြသည်။ ကျွန်တော်လည်း အတူလိုက်၍ နောက်ပိုင်းလိုအပ်လျှင် ဘော်ဖာ တံမြက်စည်းအမြောက်ထားရန် သင့်လျော်မည့်အနေအထား ရွေးချယ်ခဲ့သည်။ လိုကယ်ကာနယ်အောင်ကြီးနှင့်လည်း ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်ကြသည်။ ရေတပ်ဘော်ဖာတပ်ဖွဲ့နေရာယူပြီး မကြာမီ၌ပင် အရပ်သားများ ထွက်ပြေးလာသည်ကို ကရင်တပ်များ ချီတက်လာပြီဟု ထင်မှတ်၍ ဗျူဟာအရ အရေးပါသော ဝက်ကော်တံတားကို ဖျက်ဆီးစွန့်လွှတ်လျက် ကျည်ဆန်ကုန်ကာ ဝန်ထမ်းတပ်များ ဆုတ်ခွာလာခဲ့သည်။ ဤဖြစ်ရပ်သည် ကံအားလျော်စွာ ညအမှောင်ထုအတွင်း၌ ကရင်တပ်များကို ဘော်ဖာတံမြက်စည်းအမြောက်ဖြင့် လမ်းမမှ အငိုက်ဖမ်းတိုက်ခိုက်နိုင်ရန် ကျုံးသွင်းခဲ့သကဲ့သို့ ဖြစ်လာခဲ့ပေသည်။

ကရင်တပ်များ ရန်ကုန်သို့ ဆက်လက်ချီတက်လာရာတွင် လမ်းနှစ်သွယ်ရှိပေသည်။ တစ်လမ်းမှာ အဝေးပြေးလမ်းမအတိုင်း ဖြောင့်ဖြောင့် တိုက်ရိုက်ချီတက်နိုင်ပြီး နောက်တစ်လမ်းမှာ ဇီးကုန်းအနောက်တောင်ယွန်းယွန်း အဝေးပြေးလမ်းနှင့်ဆုံကာ သွားနိုင်သောလမ်းဖြစ်သည်။ တပ်ရင်းမှူးဗိုလ်မှူးချစ်မြိုင်က နှစ်လမ်းစလုံးကို ပိတ်ဆို့ထားလိုသည်။ ဘော်ဖာတပ်ဖွဲ့ကို ကွေ့သောလမ်းဘက်၌ ထားလိုသည်ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်က ထောက်လှမ်းရေးသတင်းများအရ ဝက်ကော်တံတားကို အလွယ်တကူ သိမ်းယူနိုင်ခဲ့ပြီး ထိုနေရာ၌ တပ်ချနားကာ ညအခါမှ ရှေ့ဆက်ချီတက်လာမည့် ကရင်တို့အနေဖြင့် ယင်းတို့ကို တားဆီးနိုင်မည့် အစိုးရအမြဲတမ်းတပ်များ မရှိနိုင်ဟုသာ သိထားသဖြင့် အမြန်ဆုံးရောက်နိုင်မည့် ပင်မအဝေးပြေးလမ်းအတိုင်းသာ ဆက်လက်ချီတက်နိုင်ကြောင်းနှင့် မြင်ကွင်းရှင်းလင်းဖြောင့်တန်းပါက ဘော်ဖာ၏တိုက်ရိုက်ချိန်၍ တစ်မိနစ်ကို ကျည် ၁၂၀ တောင့်နှုန်း ပစ်နိုင်စွမ်းတို့ကို အကြောင်း

ပြု၍ အဝေးပြေးလမ်းမ၌ ဘော်ဖာကို ထားလိုကြောင်း တင်ပြဆွေးနွေးခဲ့ရာ တပ်ရင်းမှူးက သေချာစွာ စဉ်းစားနေပြီးနောက် လက်ခံအတည်ပြုခဲ့သည်။

ဘော်ဖာစောင့်ဆိုင်းနေသောနေရာသည် မြင်ကွင်းရှင်းပြီး ရှည်လျားဖြောင့်တန်းသောလမ်းအပိုင်းဖြစ်ကာ အရှေ့ဘက်မလှမ်းမကမ်းမြေသား မို့မို့ပေါ်တွင် လမ်းနှင့်အပြိုင် မီးရထားလမ်းရှိသည်။ လိုအပ်လျှင် ယင်းဘက်သို့ အလွယ်တကူ ရွှေ့ပြောင်း၍ ဘော်ဖာကို တင်လိုက်နိုင်မည်ဖြစ်သည်။ လမ်းညာဘက်ရှိ ကျွဲရွာ၌ ဆရာမောင်နီ ဦးစီးရှေ့ကာကင်းတပ်စိတ်တွင် ရေတပ်မှ မီးကျည်ပစ်သေနတ်နှင့် ရေတပ်သားကြီးဟင်းဖရီးနှင့် အဖွဲ့အား ရန်သူများ ပစ်ကွင်းအတွင်း ရောက်ရှိလာပါက ရန်သူရှိရာ ခေါင်းပေါ်တည့်တည့်တွင် လင်းထိန်စေလျက် ထင်ရှားစွာ အချက်ပြနိုင်ရန် နေရာချထားသည်။ ဗိုလ်လှမောင်တပ်စုနောက်၌ ၃ လက်မ စိန်ပြောင်းလေးလက် နေရာချထားသည်။ ဘော်ဖာနှင့် စတင်အပိုင်အငိုက်ဖမ်းပစ်သောအခါမှသာ ကာကင်းတပ်စိတ်နှင့် အားလုံးဝိုင်းရံ အားသွန်ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်၍ ကာကင်းတပ်စိတ်အား ခံစစ်စည်းသို့ ပြန်လည်လာရောက်ပူးပေါင်းရန် ညွှန်ကြားထားသည်။ လိုအပ်၍ ဆုတ်ခွာရသည်ရှိသော် ဘော်ဖာကို ဆွဲပြေးရန်အတွက် ဒေ့ါဂျစ်အပေ့ါစားကို မိမိတို့နောက်ဘက် ကိုက် ၂၀၀ ခန့် အကွာတွင် နေရာချထားသည်။

ဘော်ဖာ၏ ဘယ်ဘက်ကားလမ်းဘေးတွင် လမ်းနှင့်အပြိုင် တက္ကသိုလ်အပျော်တမ်းတပ်၏ ခြောက်ပေါင်ဒါ အမြောက်တပ်စိတ်ကို နေရာချထား၏။ ၆ ပေါင်ဒါအမြောက်ရှေ့ဘယ်ဘက်နားတွင် ရေကန်ဟောင်းကြီးရှိပြီး ယင်း၏အနောက်အရပ်၌ သရက်တောအုပ်ရှိသည်။ သရက်တော၏ မြောက်ဘက်ထိပ်တွင် စေတီရှိသည်။ သရက်တောစပ်အနောက်ဘက်တွင် လူသတ်ကုန်းရွာရှိသည်။ ဗိုလ်မြင့်ဆွေတပ်စုက ရေကန်ဘယ်ဘက်ဘောင်မှ လူသတ်ကုန်းရွာကြားတွင် နေရာယူထားသည်။

ညအမှောင်ထု သိပ်သည်းလာသည်နှင့်အမျှ အအေးဓာတ် ပိုလာသည်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က အဖေ့ထံမှ လက်ဆောင်ရထားသော သားရေအင်္ကျီကို ဇစ်အဆုံးဆွဲတင်ထားရသည်။ အဖေပေးထားတဲ့ အင်္ကျီသည် ကျွန်တော်အတွက် အမြဲကံကောင်းစေသည်ဟု ကျွန်တော် ယုံကြည်မှုရှိသည်။ လွန်ခဲ့သော ခြောက်လခန့်က ကွန်မြူနစ် သူပုန်တွေက ဖမ်းသွား၍ တစ်လနီးပါးသူပုန်တွေ၏ ထောင်ထဲနေခဲ့ရ၍ လွတ်လာခဲ့ပြီ။ ကားလမ်းမဘေးဘယ်ညာ နေရာယူထားသော ကျွန်တော်တို့တပ်များ၏ လှုပ်ရှားမှုက ညင်သာလျက် အမိန့်နာခံရန် အသင့်ရှိနေကြသည်။ အေးချမ်းမှုဒဏ်ကိုမမှုဘဲ ရန်သူလာရာ လမ်းအမှောင်ထုအတွင်းသို့ သေနတ်များ အသင့်ချိန်ရွယ်၍ စောင့်ဆိုင်းနေကြခြင်းဖြစ်သည်။ ဤရာသီဉတုမျိုးတွင် စစ်သည်များကို တိုက်ပွဲဝင်ခါနီး ရာသီဉတုဒဏ်ခံနိုင်ရေး ကျွန်တော်တို့ ရေတပ်အဖွဲ့တွင် ပါဝင်လာသော ရမ်အရက်တိုက်ရန် တစ်ယောက်က အကြံပြုပါသည်။ ဆုတ်ပြေးသူ ပစ်သတ်စတမ်းဟု မိမိ၏တပ်ဖွဲ့များနှင့် သံပြိုင်အမိဋ္ဌာန် ပြုနေသည့် ဗိုလ်မှူးချစ်မြိုင်ထံသို့ ရမ်တစ်ခွက်သွားပေးခဲ့ရာ ဗိုလ်မှူးက ကျေးဇူးပဲဗျာ ဟုပြောရင်း ကျိုက်ချလိုက်သည်။ ရမ်အစွမ်းကြောင့် ဘော်ဖာအဖွဲ့ဝင်များ နွေးထွေးသွားမည်ဟု ယူဆစရာဖြစ်သည်။ ညသန်းခေါင်ကျော် တစ်ချက်တီးခန့်တွင် ပိန်းပိတ်အောင်မှောင်နေသည့် အမှောင်ထုအတွင်း တစ်မိုင်ခန့်အကွာမှာ ကျွန်တော်တို့ စောင့်ဆိုင်းနေသောဘက်သို့ ဦးတည်လာသော ဆိုင်ကယ်သံကိုကြားလိုက်ကြရသည်။ ရန်သူကင်းထောက်ဆိုင်ကယ်သည် မိုင်တိုင် ၁၂၅ အထိ ရောက်လာပြီးမှ ကွေ့၍ နောက်ပြန်လှည့်သွားသည်။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့များမှာ အပိုင်ချေမှုန်းရန် တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်ဘဲ စောင့်နေကြသည်။ ဆိုင်ကယ်သံနှင့် မရှေးမနှောင်းတွင်ပင် တိုက်ပွဲစတော့မည်ဖြစ်သဖြင့် ကားလမ်းမကြီးဆီသို့ မှန်ဘီလူးနှင့် အာရုံစိုက်နေမိသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဆီသို့ တရွေ့ရွေ့ချီတက်လာနေသော ကားစက်သံများသည် စိတ်လှုပ်ရှားဖွယ်ဖြစ်စေပြီး ယင်းအသံများက တိုက်ပွဲဝင်ရန် အသင့်ပြင်ခိုင်းသကဲ့သို့

လည်း ဖြစ်နေ၏။ ၆-ပေါင်ဒါအဖွဲ့နှင့် ၃-လက်မစိန်ပြောင်းအဖွဲ့တို့ ကလည်း အသင့်ဖြစ်နေကြ၏။ နောက်နာရီဝက်မျှသာ ကြာမည် ထင်သည်။ ရန်သူ၏ ချိန်းကြိုးတပ်ဘရင်းကယ်ရီယာ သံချပ်ကားအသံကို ပီပြင်စွာကြားရပြီဖြစ်၏။ ရန်သူတို့ ကိုက်-၅၀၀ အကွာသို့ ရောက်လာသောအခါ မှာကြားထားသည့်အတိုင်း တိုက်ပွဲစတင်ရန် အချက်ပြ လေထီးမီးကျည် ပစ်တင်လိုက်သဖြင့် နေ့ချင်းတမျှ လင်းထိန်သွားသော မြင်ကွင်းအောက်တွင် ရှေ့ဆုံးမှသံချပ်ကာကား အကာအကွယ်ယူ ချီတက်လာသော ရန်သူအဖွဲ့များ ရုတ်တရက်အံ့အားသင့်သွားကြသည့် အချိန်တွင် ကြိုတင်ဇာတ်တိုက်ထားသည့်အတိုင်းဖြစ်လို့ အသိမပေးမိဘဲ အမြောက်ချိန်ရမည့် တပ်သားကြီးကျော်ဝင်းနှင့် စိန်လှိုင်တို့၏နားရွက်ကို ကျွန်တော် တစ်ချက်ဆွဲ၍ အသံတိတ် အချက်ပေးလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း ဘော်ဖာစက်အမြောက်မှ တရစပ်ထွက်သွားသောကျည်များသည် ရန်သူသံချပ်ကာကားကို တိုက်ရိုက်ထိမှန်လေတော့သည်။ တစ်ပြိုင်တည်းဆိုသလိုပင် ၆ ပေါင်ဒါအမြောက်နှင့် ၃-လက်မစိန်ပြောင်းတို့၏ "ဝုန်း . . .၊ ဂျိမ်း . . ." ဟူသော ပေါက်ကွဲသံများကြားရပြီး ရန်သူတပ်သားများသည် ကားများပေါ်မှခုန်ဆင်းပြီး အတန်ကြာမှ ပြန်လည်ပစ်ခတ်ကြတော့သည်။ ရေတပ်ဘော်ဖာ "တံမြက်စည်း" အမြောက်၏ ဗွေဆော်ဦးလက်ချက်ဖြင့် ရှေ့ဆုံးမှ ရန်သူ့ကယ်ရီယာကို တိုက်ရိုက်ထိမှန် လည်ထွက်သွားစေပြီး လမ်းကို ကန့်လန့်ဖြတ်ပိတ်ဆို့သွားစေခဲ့သည်။ သို့ဖြစ်ရာ ကျဉ်းမြောင်းဖြောင့်ဖြူးသော လမ်းမအတိုင်း ယင်း၏နောက်မှ လိုက်ပါချီတက်လာသော ယာဉ်တန်းအားလုံးလည်း ပိတ်ဆို့သွားခဲ့သည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ဘရင်းကယ်ရီရာနောက်ရှိ ခဲယမ်းမီးကျောက်တင် ထရပ်ကားကြီးကိုလည်း ၆ ပေါင်ဒါအမြောက်၏ ပစ်လွှတ်သောကျည်က မီးဟုန်းဟုန်းတောက်လောင်စေလျက် ရန်သူကို ကစဉ့်ကလျားဖြစ်စေပြန်သည်။

တန်ပြန်တိုက်ပွဲဝင်ရန် ပြင်ဆင်ကြသော ရန်သူအဖွဲ့များသည် အမှောင်ထဲသို့ ရမ်းသန်း၍သာ ပစ်ခတ်ကြတော့သည်။ မိမိရှေ့ကာ

တပ်စိတ်ဖြစ်သော တပ်ကြပ်ကြီးမောင်နီ၏တပ်စိတ်မှာလည်း ရန်သူနှင့် အနီးကပ်ရင်ဆိုင်တိုက်ပွဲဖြစ်ပွားလျက်ရှိသည်။ ရန်သူတို့က “ထော. . . ထော” ဟူသော ညာသံများပေး၍ ရထားလမ်းဆီသို့ ထိုးဖောက်တိုက်ခိုက်ကြရာ ဆရာမောင်နီ၏ခြေထောက်အား ကျည်ဆန်ထိမှန်ခဲ့တော့သည်။ ဆရာမောင်နီကိုတွဲလျက် ရှေ့ကာတပ်စိတ် ဆုတ်ခွာလာခဲ့ရာ နောက်မှဖိလိုက်လာသော ရန်သူတို့ထံ သုံးလက်မစိန်ပြောင်းဗုံးသီးများ ချိန်ရွယ်ပစ်ခတ်ပြီး ပစ်ကူပေးထားသည်။

ပထမအကြိမ် ဘော်ဖာဖြင့် ပစ်ခတ်ပြီးသည်နှင့် ရန်သူမှ ရမ်းသန်းပြန်လှန်ပစ်ခတ်ခံရမှုကို ရှောင်ရှားနိုင်ရန် ကျွန်တော်၏ဘော်ဖာတပ်ဖွဲ့ဝင်များသည် ကြိုတင်ညွှန်ကြားထားသည့်အတိုင်း လမ်းပေါ်တွင် ဝပ်နေကြသည်။ ဤအချိန်တွင် ချွေတာ၍ ထိရောက်စွာပစ်ခတ်ခဲ့သဖြင့် ဘော်ဖာကျည်လေးကတ်သာ ကုန်သေးသည်။ တိုက်ပွဲကား ရုတ်တရက် ငြိမ်သက်သွားပြီး ငါးမိနစ်ခန့်ကြာသော် ရန်သူတို့သည် ရှေ့မှပိတ်ဆို့နေသော သံချပ်ကာယာဉ်ကို ရွှေ့ထုတ်ရန် ကြိုးစားနေကြသည်ကို တွေ့သဖြင့် ကျွန်တော်က အချက်ပြလိုက်ရာ ဘော်ဖာအဖွဲ့ အသင့်ပြင်ကာ ထပ်မံပစ်ခတ်လိုက်ပြန်သည်။ နောက်ယောင်ခံကျည်၏ အသုံးတည့်မှုကြောင့် သံချပ်ကာယာဉ်၏ ချိန်းကြိုးကို ထိမှန်ပြတ်ထွက်စေခဲ့ပြန်သည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် “ထော. . . ထော” ဟူသော အသံများပေးလျက် လှံစွပ်ထိုး၍ ဝင်ရောက်လုံးထွေး တန်ပြန်တိုက်စစ်ဆင်လာကြသော ရန်သူအဖွဲ့များသည်လည်း မိမိတို့ဘက်မှ တပ်ရင်း (၃) ရဲဘော်များ၏ ချေမှုန်းပစ်လိုက်နိုင်မှုကြောင့် အထိနာကုန်ကြသည်။

လမ်းမပိတ်ဆို့နေသဖြင့် ရပ်တန့်သွားသော ရန်သူယာဉ်တန်းသည်လည်း ၆ ပေါင်ဒါနှင့် “တံမြက်စည်း” ဘော်ဖာတို့ကြောင့် အကြီးအကျယ် ထိမှန်ပျက်စီးကာ ရန်သူများ ကစဉ့်ကလျား ဆင်းပြေးကြကုန်၏။ ဤတွင် ရန်သူခြောက်ပေါင်ဒါနှင့် စိန်ပြောင်းလက်နက်ကြီးများကလည်း တရစပ်ပြန်လှန်ပစ်ခတ်တော့၏။ မိုးလင်းလုပြီဖြစ်သောကြောင့် ရှေ့မတိုးနောက်မဆုတ်သာဖြစ်နေသော ကျည်ကွယ်မရှိသည့်

ရန်သူများအတွက် အလင်းရောင်လာလျှင် မျက်ကွယ်ပါပျောက်၍ အန္တရာယ်ပိုကြီးလာနိုင်သဖြင့် ရန်သူတပ်မှူးမှ လက်နက်ကြီးပစ်အားကို မြှင့်တင် ကာပစ် ပစ်ပေးစေကာ နောက်သို့ဆုတ်ခွာသွားကြသည်။ ၎င်းတို့နည်းတူ ကျွန်တော်တို့၏ဘော်ဖာနှင့် ခြောက်ပေါင်ဒါအဖွဲ့များသည်လည်း အလင်းရောင်မလာမီ အလျင်အမြန် မျက်ကွယ်ချုံပုတ်များအတွင်းသို့ ရွှေ့ပြောင်းရန် စီစဉ်ခဲ့ရသည်။ ဘော်ဖာအမြောက်ကို မော်တော်ယာဉ်ဖြင့်ဆွဲ၍ ရွှေ့ပြီးချိန်တွင်ပင် မူလဘော်ဖာနေရာသို့ အမြောက်ဆန် ကျရောက်ပေါက်ကွဲခဲ့သည်။

နံနက်လင်းချိန်၌ လူစစ်ကြည့်သောအခါ အရပ်ဘက် သတင်းထောက် ကိုလှမောင်တစ်ယောက်သာလျှင် မမျှော်လင့်ဘဲနှင့် ကျဆုံးခဲ့ရလေသည်။ လက်နက်ငယ်တိုက်ပွဲကား ကြိုကြားပစ်ခတ်မှုဖြင့်သာရှိနေပြီး လက်နက်ကြီးပေါက်ကွဲသံများကလည်း တဂိုမ်းဂိုမ်းနှင့် ကျရောက်ပေါက်ကွဲဆူညံနေတော့သည်။

ရန်သူတို့သည် ကရင်ကုန်းသို့ ဆုတ်ခွာသွား၍ လူသတ်ကုန်းတွင် တပ်စွဲထားသော တပ်ရင်း (၃) ၏တပ်များကို ရင်ဆိုင်ထားခဲ့သည်။ ယင်းတို့၏ လက်နက်ကြီးများဖြစ်သော စိန်ပြောင်း၊ ၆ ပေါင်ဒါအမြောက်တို့နှင့်ကား မှန်မှန်ပင် ပစ်ခတ်နေခဲ့သည်။ မိမိတို့ဘက်တွင် တပ်စု (၂) စုမျှကိုသာ တပ်အင်အားဖြန့်ချထားခြင်းကြောင့် ထိခိုက်မှုနည်းသော်လည်း ဖြန့်ချမထားနိုင်သော ရန်သူအစုအဝေးမှာမူ မိမိတို့၏ လက်နက်ကြီးပစ်ချက်တိုင်းလိုလိုအတွက် ပစ်မှတ်ဖြစ်နေခဲ့ပေသည်။ ရန်သူတို့၏ ၆ ပေါင်ဒါအမြောက်ကြီး တစ်လက်မှာလည်း ညတိုက်ပွဲများအတွင်း၌ ခြေထောက်ထိမှန်ခံရ၍ ထိရောက်အောင် ပစ်နိုင်စွမ်းမရှိတော့ပေ။

ရေတပ်ဘော်ဖာအမြောက် တစ်ကြိမ်ပစ်ခတ်ပြီးတိုင်း ကားဖြင့်ဆွဲကာ နေရာကို အမြန်ရွှေ့ပြောင်းခြင်းဖြင့် မူရင်းနေရာသို့ လက်တုံ့ပြန်ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်မှုများကို ရှောင်ရှားနိုင်ရန် ဉာဏ်ကစားခဲ့ရပေသည်။

ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၀ ရက်နေ့ နံနက်ပိုင်းတွင် တပ်ရင်းမှူး ဗိုလ်မှူးချစ်မြိုင်သည် ညတိုက်ပွဲဝင်ထားသော တပ်ခွဲမှ တပ်စုနှစ်စုအား

ကြို့ပင်ကောက်တွင် ပြန်အနားပေးရန်အတွက် ဗိုလ်လှမောင်တပ်စု နေရာတွင် ဗိုလ်ကြီးစိန်မြ ဦးစီးတပ်စုနှင့် ဗိုလ်မြင့်ဆွေ တပ်စုနေရာတွင် ဗိုလ်တင်ညွန့်တပ်စုအား အစားထိုးခဲ့သည်။

နံနက်ပိုင်းတွင် ဘော်ဖာအမြောက်မှာ လမ်းညာဘက်ရှေ့ ကွဲပိရွာ အခြမ်း၌ မျက်ကွယ်သို့ ရွှေ့ပြောင်း၍ နေရာယူစေသည်ဖြစ်ရာ လမ်းတစ်လျှောက်ယာဉ်တန်းကို စိတ်ကြိုက်ဖြတ်၍ ချေမှုန်းနိုင်မည့် အနေအထားကို ရရှိခဲ့ပေသည်။

နံနက်ပိုင်း၌ ပျက်နေသောကယ်ရီယာကို လာရောက်ပြင်ဆင်ကြရာ ကြည့်ကင်းရဲဘော် ချာလီက ညွှန်ပြသဖြင့် ထိုရန်သူများကိုလည်း ကျွန်တော်တို့ဘော်ဖာဖြင့် အပိုင်ပစ်ခတ်ချေမှုန်းစေနိုင်ခဲ့ပြန်သည်။

မွန်းလွဲပိုင်းတွင် သရက်တောအနောက်ဘက် လူသတ်ကုန်းရွာဘက်မှ ပန်း၍ဝင်တိုက်ရန် တိတ်တဆိတ်ရောက်ရှိလာကြသော ရန်သူများကို မိမိတို့၏တပ်ဖွဲ့များက အမှတ်မထင်တွေ့ရှိ၍ လက်ဦးမှုရရှိခဲ့ပြီး ပြင်းထန်သောတိုက်ပွဲဖြစ်ပွားရာ အနားပေးထားသော ဗိုလ်လှမောင်နှင့် ဗိုလ်မြင့်ဆွေ တပ်စုတို့ကို တပ်ရင်းမှူးက ပြန်လည်ခေါ်ယူလျက် စိန်ပြောင်းဖြင့် စုပြုံပစ်ခတ်စေကာ စစ်ကူရောက်လာသောအခါ ရန်သူတို့သည် ရွာကို မီးရှို့ဖျက်ဆီးလျက် ပြန်လည်ဆုတ်ခွာသွားကြသည်။ ညဘက်တွင်မူ ရန်သူတို့သည် ထပ်မံ၍ တိုက်စစ်ဆင်လာနိုင်ခြင်းမရှိတော့ပေ။ ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၁ ရက်နေ့တစ်နေ့လုံး တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် အဝေးမှသာ လက်နက်ကြီးဖြင့် ပစ်ခတ်လျက်ရှိခဲ့ပြီး ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၂ ရက်နေ့ နံနက်တွင် လူသတ်ကုန်းရှေ့ဘက်၌ ရန်သူဘက်မှ အရဏ်တက် တိုက်ပွဲဖော်ထုတ်လာခဲ့သော်လည်း အစိုးရတပ်ဖွဲ့များ၏ ပြန်လှန်တိုက်ပွဲဝင်ပစ်ခတ်မှုကြောင့် နံနက်လင်းကာစ၌ပင် ရန်သူတို့ ဆုတ်ခွာသွားကြသည်။ ဒုက္ခပေးနေသော အစိုးရ ၆ ပေါင်ဒါနှင့် ဘော်ဖာစက်အမြောက်တို့ကို ရင်ဆိုင်ရန် နေ့လယ်ပိုင်းတွင် ရန်သူတို့သည် ၆ ပေါင်ဒါအမြောက်ကို မိုင်တိုင် ၁၂၇ တံတားအလွန်၊ လမ်းအနောက်ဘက်သို့ ဆွဲတင်၍

မြင်ကွင်းတွင် ထွက်ပေါ်လာခဲ့ရာ စောင့်ကြည့်နေသော မိမိတို့က တိုက်ရိုက်ချိန်ရွယ်ချေမှုန်းနိုင်သည့် ရေတပ်ဘော်ဖာနှင့် ၆ ပေါင်ဒါအမြောက်တို့ဖြင့် ဝိုင်း၍ အပိုင်ချေမှုန်းလိုက်ကြသဖြင့် ရန်သူများ၏ ဒုတိယမြောက် ခြောက်ပေါင်ဒါ အမြောက်သည်လည်း သုံးမရဖြစ်သွားပြီး၊ ရန်သူများမှ လက်လွတ်စွန့်ပစ်ဆုတ်ပြေးကြတော့သည်။ ရန်သူနှင့်မိမိတို့တပ်များ နှစ်ရက်ကြာမျှ အပြန်အလှန် အားစမ်းကြရာ ရန်သူတို့ဘက်၌ မိသားစုများ အပါအဝင် ထိခိုက်ဆုံးရှုံးမှုများပြားလာသောကြောင့် စိတ်ဓာတ်ပျက်ပြားစပြုလာသည်။ သို့ဖြစ်ရာ တပ်ရင်း (၃) မှတပ်ရင်းမှူးသည် ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၃ ရက်နေ့တွင် ထိုးစစ်ဆင်ချေမှုန်းရေး စီမံချက်ဆွဲကာ စစ်ရုံးသို့ တင်ပြခဲ့သည်။ ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၃ ရက်နေ့တွင်မူ အစိုးရတပ်မှ လက်နက်ကြီးများဖြင့် ပစ်ကူယူကာ တန်ပြန်ထိုးစစ်ဆင်ရန် နံနက်ပိုင်း၌ ဘော်ဖာ၊ စိန်ပြောင်း၊ ခြောက်ပေါင်ဒါ လက်နက်ကြီးများဖြင့် စတင်ပစ်ခတ်သည်နှင့် မကြာမီမှာပင် စိတ်ဓာတ်ကျနေသော ကရင်သူပုန်များသည် ပဲခူးရိုးမဘက်သို့ သယ်ဆောင်မရသော လက်နက်ပစ္စည်း၊ ယာဉ်ယန္တရားများကို စွန့်လွှတ်လျက် ကစဉ့်ကလျား ဆုတ်ခွာထွက်ပြေးသွားတော့သည်။

ထိုနေ့၌ပင် ရန်သူဒုတပ်မှူးကို ဖမ်းမိပြီး နောက်နေ့တွင် ရန်သူတပ်မှူးကို ဖမ်းမိခဲ့သည်။

ဤသို့ဖြင့် အင်းစိန်ရှိ ကေအင်ဒီအိုနှင့်ပူးပေါင်းလျက် ရန်ကုန်မြို့ကို သိမ်းပိုက်ပြီး နိုင်ငံတော်၏အချုပ်အခြာအာဏာကို ပြိုလဲစေမည့် ကရင်သူပုန်တို့၏ဝက်ကော်တိုက်ပွဲ ပြီးဆုံးသွားခဲ့လေသည်။ သမိုင်းဆရာတို့ကလည်း ကရင်တို့၏အန္တရာယ်များသော လှုပ်ရှားမှုအခန်းကဏ္ဍသည် လျင်မြန်စွာ စတင်ခဲ့ပြီး၊ လျင်မြန်စွာ အဆုံးသတ်သွားခဲ့ရပေသည်ဟု မှတ်တမ်းတင်ခဲ့သည်။

တပ်မတော်စစ်ပြတိုက်ရှိ ရေတပ်မတော်၏ အဆောင်တွင် ယနေ့အထိ သမိုင်းဝင် “တံမြက်စည်း” ခေါ် ဘော်ဖာစက်အမြောက်ကို ပြသထားပါသည်။

ဝက်ကော်တိုက်ပွဲ၏သမိုင်းအရ စစ်သမိုင်းပြတိုက်တွင် ရေးသား ဖော်ပြထားသည့် အကြောင်းအရာအားဖြင့် အောက်ပါကောက်နုတ်ချက်ကို ဖော်ပြအပ်ပါသည်။

ဤတိုက်ပွဲတွင် အောင်မြင်မှုသည် မြန်မာနိုင်ငံ၏ သမိုင်းကြောင်းအား ကြီးမားသော အဆိုးဘက်သို့ရောက်စေမည့် ပြောင်းလဲမှုကြီးကို ဖြစ်ပေါ်စေမည့် အန္တရာယ်မှ ကာကွယ်နိုင်ခဲ့သည်။ မိမိထက် လူ၊ လက်နက်၊ ခဲယမ်း အင်အား၊ အဆမတန်များပြားသော ရန်သူအား စစ်နည်းပရိယာယ် ကြွယ်ဝစွာဖြင့် တွန်းလှန်ဖြိုခွဲနိုင်ခဲ့သည်။

ဗမာ့တပ်မတော်၊ ရေတပ်မတော်၊ လေတပ်မတော်တို့၏ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ခဲ့သော သမိုင်းဝင် တိုက်ပွဲကြီးတစ်ခုလည်း ဖြစ်သည်။ "တံမြက်စည်း" အမြောက်တပ်ဖွဲ့၏ ရှုပ်ရှုပ်ချွံချွံ စစ်နည်းပရိယာယ်မြောက်စွာ စွန့်စားတိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ပါသည်။ ဗမာ့တပ်မတော်ဂုဏ်ကို ဖော်ဆောင်မည့် သမိုင်းမှတ်တိုင် စိုက်ထူနိုင်ခဲ့ပါသည်။

Akdf;Suf;apmjrifc;ifaqmifolonawmfvSef&;aumifpDSh vrf;p0f;wDukd;f;m;vS;ftzUnfqk;,Dufuejr;Lepf;wD A[ukumfwDwifa&;rS;c;yfESfqk;,Duftpk;tzU 0ef;uD;yjzpfbc½a&SmESfu&ifvifef;awmfvif awfujokq;aE;p0f

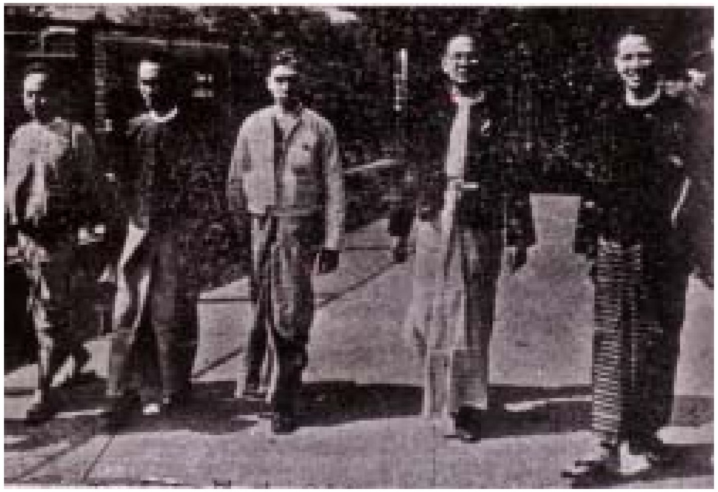

1951 ckESfo*kwf twif;*smrefEdkif&ufvpf orw@Ekdif;H
ta&SUvifrdwfvwfvif;uif;ycdkom urÇmçfoca&;
vI , f;yawmf tcrf;t em;olvuf&ufcbrsm;
udkifoif;ocifrmifav;? udkpfvdkfukv&efukbefvdkf

a&SUwef; - trnfodvmtwlpf@Drifom;u,DkkPömif
Avdkfbkdf;a tmifrpömqif;rpömpifumydkf
&- rpömzl;rDdqmAef;
aemufwef;- trnfrSifodlAD,uf&abmf bkdf;Dpma&;ol
(a&aE;luf;aomufeo) udkpfvdkf
pum;yefav;-0Ef&abmfvD,ef(c;axmufeo)

0D;oef Zhu;ef ;uk;pfvDAufbk;at tmif

0uf;umvwky;fwif;y0if q;if;Ehao ma;b;mf; t;ajr;m uf;vwyf;f U
wyf;f,Szpf ;bk;&wyfaw ;mf ;Akvf;uf ;Du f;smf;bef;vif

pma&;o ESD Dupfuf;r;faboml;f;x &ef;v;rf